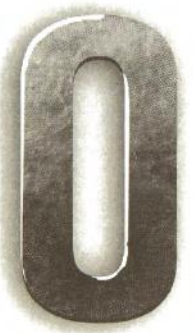
STEPHEN KING

ALTIN KITAPLAR

STEPHEN KING

Türkçesi
Oya Alpar

ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

IT

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING 1986
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

1. BASIM/OCAK 2015/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10766

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1927 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN

KING

ALTIN KİTAPLAR

Bu kitabı bana adam olmayı öğreten anneme ve karıma, ayrıca bana özgür olmayı öğreten çocuklarıma ithaf ediyorum.

NAOMI RACHEL KING
JOSEPH HILLSTROM KING
OWEN PHILIP KING

Çocuklar, gerçek, bir yolun içindeki kurgudur, bu kurgunun gerçeği ise çok basit: *esrarlı gücün varlığıdır...*

S.K.

Kendimi bildim bileli evim dediğim bu köhne kasaba,
Ben gittikten çok sonraları da var olacak.
Doğusu, batısı, iyice bir bak etrafa
Yıkılmış olsa da kanı damarlarımda akacak.

–Michael Stanley Band

Eski dost, neyin peşindesin, gurbette geçen onca yıldan sonra?
Zihninde yabancı gökler altında topladığın manzaralarla
Çok uzaklarda, evinden..

–Yorgo Seferis

Birdenbire ortaya çıkıp karanlığa karışmak.

–Neil Young

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM: KARANLIĞIN BAŞLADIĞI YER / 9
BİR: SELDEN SONRA (1957) / 11
İKİ: FESTİVALDEN SONRA (1984) / 27
ÜÇ: ALTI TELEFON (1985) / 53
DERRY: BİRİNCİ ARA / 169

2. BÖLÜM: HAZİRAN 1958 / 189
DÖRT: BEN HANSCOM SUÇU ÜSTLENİYOR / 191
BEŞ: BILL DENBROUGH ŞEYTANI ALT EDİYOR - I / 251
ALTI: KAYIP VAKALARINDAN BİRİ:
1958 YAZINDAN BİR HİKÂYE / 283
YEDİ: ÇORAK TOPRAKLAR'DAKİ BARAJ / 325
SEKİZ: GEORGIE'NİN ODASI VE
NEIBOLT SOKAĞI'NDAKİ EV / 358
DOKUZ: TEMİZLİK / 429
DERRY: İKİNCİ ARA / 481

3. BÖLÜM: YETİŞKİNLER / 519
ON: BULUŞMA / 521
ON BİR: YÜRÜYÜŞLER / 584
ON İKİ: ÜÇ DAVETSİZ MİSAFİR / 666
DERRY: ÜÇÜNCÜ ARA / 695

4. BÖLÜM: TEMMUZ 1958 / 713
ON ÜÇ: KIYAMETİN KOPTUĞU GÜN – TAŞ SAVAŞI / 715
ON DÖRT: FOTOĞRAF ALBÜMÜ / 760
ON BEŞ: BACA / 794
ON ALTI: EDDIE'NİN ŞANSI YAVER GİTMİYOR / 825
ON YEDİ: YENİ BİR KAYIP VAKASI:
PATRICK HOCKSTETTER'IN ÖLÜMÜ/ 870
ON SEKİZ: SAPAN / 904
DERRY: DÖRDÜNCÜ ARA / 943

5. BÖLÜM: CHÜD TÖRENİ / 959
ON DOKUZ: GECENİN KUCAĞINDA / 961
YİRMİ: ÇEMBER KAPANIYOR / 1051
YİRMİ BİR: ŞEHRİN ALTINDA / 1075
YİRMİ İKİ: CHÜD TÖRENİ / 1121
YİRMİ ÜÇ: DIŞARISI / 1161
DERRY: SON ARA / 1187

SON SÖZ
BILL DENBROUGH ŞEYTANI ALT EDİYOR - II / 1201

1. BÖLÜM

KARANLIĞIN BAŞLADIĞI YER

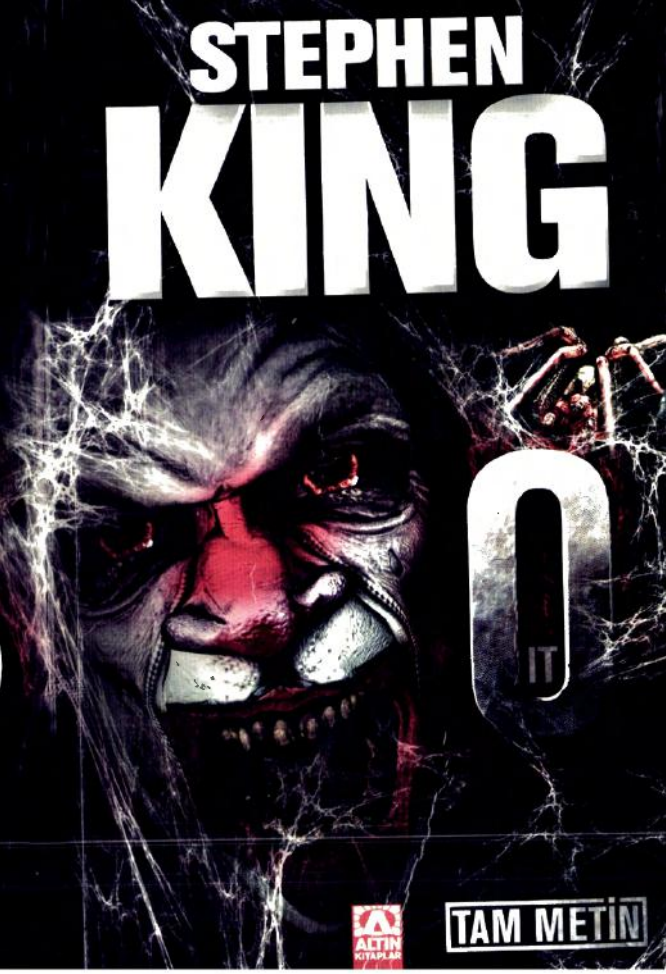
"Başlıyor!
Mükemmelliğin doruğuna ulaşmış
Rengârenk yapraklarını açıp güneşe dönmüş çiçekler
Ama arılar onları ıskalıyor
Ve böylece yeşerdikleri gibi soluyor bereketler
– Buna solmak da diyebilirsin
Boyunlarını büküp yokluğa karışırken
Attıkları son çığlık da..."

–William Carlos Williams,
Paterson

"Ölmeye yatmış bir adamın şehrinde doğmak..."

–Bruce Springsteen

STEPHEN
KING
IT
ALTIN KITAPLAR
TAM METİN

BİR
SELDEN SONRA (1957)

1

Sona ereceği günün gelmesine –öyle bir günden söz edilebilirse elbette– en az yirmi sekiz yıl daha olan vahşet dalgası, bildiğim, daha doğrusu söyleyebileceğim kadarıyla, yağmur sularında sürüklenen, gazete kâğıdından yapılma bir gemiyle başladı.

Kâğıttan gemi yalpa yaptı, yan yatacak gibi oldu, yeniden dengesine kavuştu, cesurca girdapların arasından geçip Witcham Sokağı'ndan, Witcham ve Jackson'ın köşesindeki trafik ışığına doğru yoluna devam etti. 1957 yılının sonbaharının o öğleden sonrasında trafik ışığının üç lambası da yanmıyordu ve evlerin ışıkları da kapalıydı. Yağmur bir haftadır hiç kesilmemiş ve iki gün önce rüzgârlar da şiddetlenmişti. Derry'nin çoğu mahallesinde elektrikler o gün kesilmiş ve hâlâ bir düzelme olmamıştı.

Sarı yağmurluk ve kırmızı galoş giymiş ufak tefek bir oğlan, neşe içinde kâğıttan geminin yanında koşuyordu. Yağmur dinmese de sonunda hafiflemişti. Oğlanın yağmurluğunun sarı başlığına düşen damlaların sesi, çatıya düşen yağmur damlalarının rahatlatıcı, insanın içini ısıtan melodisi gibiydi. Sarı yağmurluklu oğlanın adı, George Denbrough'ydu. Altı yaşındaydı. Derry Koleji'ndeki çoğu öğrenci ve yüzüne karşı bu lakabı asla kullanmayacak olsalar bile çoğu öğretmen tarafından Kekeme Bill olarak adlandırılan ağabeyi William gribe yakalandığı için evdeydi. 1957 yılının bahsi geçen sonbaharında, asıl dehşet başlamadan sekiz ay ve son gösteriden yirmi sekiz yıl önce, Kekeme Bill on yaşındaydı.

George'un peşinden koştuğu kâğıttan gemi Bill'in eseriydi. Onu yatağına oturmuş, sırtını üst üste yığdığı yastıklara yaslamış, anneleri cama vuran yağmur damlaları eşliğinde salondaki piyanoda *Für Elise*'yi çalarken yapmıştı.

Witcham Sokağı'nın son binadan çalışmayan trafik lambasına uzanan bölümü, dört turuncu ahşap bariyer ile trafiğe kapatılmıştı. Tahtalara DERRY BELEDİYESİ YOL ÇALIŞMASI yazan tabelalar asılmıştı. Yağmur suları, dalların, kayaların ve yaprak yığınlarının tıkadığı mazgallardan dışarı taşıyordu. Su ilkönce parmaklarını taşların arasına sokmuş, sonra büyük bir açgözlülükle bütün sokağı ele geçirmişti – üstelik bu gerçekleştiğinde henüz sağanağın üçüncü günüydü. Dördüncü gün öğle vakti geldiğinde, sokaktan sökülen parke taşları minyatür beyaz sallar gibi Jackson ve Witcham'ın köşesinden akan sularla beraber uzaklara sürükleniyordu. Derry'de yaşayan insanların çoğu çoktan Nuh'un gemisiyle ilgili kötü espriler yapmaya başlamıştı. Belediye işçileri, Jackson Sokağı'nı açık tutmayı başarmış ama kasaba meydanına kadar giden Witcham Sokağı'nı trafiğe kapamışlardı.

Herkes, felaketin en kötü kısmının geride kaldığı konusunda hemfikirdi. Çorak Topraklar'dan doğan Kenduskeag Nehri yatağından taşmış ve kasabanın ortasından geçen kanalda su seviyesi her zamankinin birkaç santim üstüne çıkmıştı. Su beton duvarların sınırlarını zorlayadursun, aralarında George ve Bill'in babası Zack Denbrough'nun da yer aldığı bir grup adam, önceki gün panik içinde yığdıkları kum torbalarını kaldırmakla meşguldü. Sağanakla gelen sel baskını ve yol açtığı hasar, artık açıkça görülüyordu. Tanrı biliyor ya, daha önce de benzerleri yaşanmıştı. 1931 yılındaki sel kasabaya milyonlarca dolara patlamış ve yirmiye yakın insanın hayatına mal olmuştu. O olay uzun zaman önceydi ama hâlâ gençleri korkutacak kadarını hatırlayan yeterince ihtiyar vardı. Selin kurbanlarından biri, kasabanın kırk kilometre doğusundaki Bucksport'ta bulunmuştu. Balıklar, şanssız beyefendinin gözlerini, üç parmağını, erkeklik organını ve sol ayağının büyük kısmını yemişti. Adamın ellerinden kalanlar, Ford marka bir arabaya ait olduğu anlaşılan direksiyonu sıkı sıkı tutuyordu.

Neyse ki artık nehrin suları alçalmaya başlamıştı. Bangor Hidroelektrik Santrali açıldığında, nehir tehdit olmaktan çıkacaktı. En azından Bangor Hidroelektrik için çalışan Zack Denbrough öyle söylüyordu. Kalanlara gelirsek, eh, sonraki seller, sonra düşünülecek mevzulardı. Önemli olan bu seli atlatmak, elektriğin geri gelmesini sağlamak ve sonra hepsini unutmaktı. Bill Denbrough'nun zamanla keşfedeceği üzere, Derry'liler için trajedileri ve felaketleri unutmak, adeta bir sanattı.

George, Witcham Sokağı'nı boydan boya bölen derin çatlağın kenarına yerleştirilen engellere gelince durdu. Sol köşeden başlayan çatlak yokuşun sonunda, tepenin yaklaşık on metre aşağısında, sağda sona eriyordu. Sel suları kâğıttan gemisini yoldaki çatlağın oluşturduğu yarığa sürüklerken, oğlan yüksek sesle bir kahkaha attı – gri öğleden sonrayı aydınlatan, yalnız, çocuksu bir neşe. Akıntı suları çatlağa dolarak bir kanal oluşturmuş, böylece oğlanın gemisi Witcham Sokağı'nın bir ucundan diğer ucuna seyahat etmişti. Akıntı o kadar hızlıydı ki George'un gemiye yetişebilmek için var gücüyle koşması gerekiyordu. Ayakları çamurlu zemine değdikçe etrafa sular sıçrıyordu. George Denbrough kendisini bekleyen tuhaf ölüme doğru koşarken, ayakkabılarının tabanlarından hoş bir melodi yükseliyordu ve o anda içini dolduran tek his, ağabeyi Bill'e duyduğu katıksız ve yalın sevgiydi... Sevginin yanında, Bill'in orada olup bu manzarayı görememesinden, bu maceranın parçası olamamasından duyduğu üzüntü de vardı. Elbette eve döndüğünde bunu Bill'e anlatmaya çalışacaktı ama ağabeyinin bunları *görmesini* sağlayamayacağını biliyordu. Oysa rolleri değişseler, Bill öyle bir anlatırdı ki çocuk orada olup tüm bunları gördüğü izlenimine kapılırdı. Ağabeyi okuma ve yazma konusunda çok yetenekliydi ama George henüz küçük bir çocuk olmasına karşın, Bill'in bütün derslerden A almasının yegâne nedeninin bu olmadığını bilecek kadar akıllıydı. Mesele, öğretmenlerin oğlanın yazdığı kompozisyonları sevmesi de değildi. *Anlatmak*, işin küçük bir parçasıydı. Bill'in asıl iyi olduğu, *görmekti*.

Kâğıttan gemi, sokağı çaprazlamasına geçen kanal boyunca ilerledi, *Derry News* gazetesinin ilanlar bölümünden koparılmış

bir sayfadan başka bir şey değildi ama George onun Bill ile birlikte cumartesi gündüz seanslarında Derry Sineması'nda izledikleri savaş filmlerindeki hücumbotlardan olduğunu hayal ediyordu. John Wayne'in Japonlarla savaştığı sahne geliyordu gözünün önüne. Kâğıttan gemi akıntıya kapılmış ilerlerken iki tarafa sular sıçratıyordu ve derken, Witcham Sokağı'nın sol tarafındaki mazgalın girişine ulaştı. Sular orada birikmiş ve büyük denebilecek bir girdap oluşturmuştu. Oğlan, gemisinin çamurlara takılacağını ve alabora olacağını sandı. Yana yatışı, iyiye işaret değildi. Derken gemi kendi kendine düzeldi ve George'un dudaklarından sevinç nidaları döküldü. Kâğıttan gemi, dört yol ağzına doğru hızlı ilerleyişini sürdürdü. George gemiye yetişebilmek için hızlandı. Sokağın üstünde bu yıl her zamankinden acımasız esen hüzünlü bir ekim rüzgârı, ağaçların fırtınanın tüm yapraklardan arındırdığı dallarını birbirine sürtüyordu.

2

Ateşi çıktığı için yanakları kızarmış olsa da (gerçi onun ateşi de Kenduskeag Nehri'nin debisi gibi düşmeye başlamıştı) yatağına oturup kâğıttan gemiyi tamamladı. Ama George onu almak için uzandığında, Bill kâğıttan gemiyi vermedi. "Ba... bana pa... pa... parafini getir."

"O da ne? Nereden bulacağım?"

"Bodrumda, a... alt ka... ka... kata inerken rafta göreceksin," dedi Bill. "Gu.... Gu... *Gulf* yazan kutuda. Onu bana getir. Bir de bıçak ve kâse. Ayrıca bir kutu kibrit."

George söz dinleyip kendisinden istenilenleri getirmeye gitmişti. Annesinin hâlâ piyano çaldığını duyabiliyordu. Ama kadın artık *Für Elise*'yi çalmıyordu, oğlanın o kadar da hoşuna gitmeyen tatsız bir parçaya geçmişti; müzik, mutfak camlarını döven yağmur damlalarının sesine karışıyordu. Bunlar rahatlatıcı seslerdi. Ama bodruma inme fikri hiç rahatlatıcı değildi. Ufaklık, bodrumu sevmiyordu. Bodrum merdivenlerinden aşağı inmekten hoşlanmıyordu. Orada, karanlıkta saklanan bir şeyler olduğunu hayal ediyordu. Aptalca bir düşünceydi elbette, babası da

annesi de öyle demişti ve daha da önemlisi *Bill* de bunun aptalca bir düşünce olduğunu söylemişti. Yine de...

Işığı yakmak için kapıyı açmaktan bile hoşlanmıyordu çünkü içinden bir his ona, eliyle elektrik düğmesini ararken, korkunç bir yaratığın pençesini savurup bileğini yakalayacağını, sonra onu toz ve çürümüş sebze kokan nemli bodrumun derinliklerine sürükleyeceğini söylüyordu – bu korkusu o kadar aptalcaydı ki kimseye bahsetmeye cesaret edememişti elbette.

Aptal çocuk! Herkesi öldürmeye çalışan, her tarafı tüylerle kaplı, koca pençeli yaratıklar yoktu. Arada sırada birileri delirip bir sürü insanı öldürebilirdi –bazen Chet Huntley, akşam haberlerinde böyle olaylardan bahsederdi– ve elbette kötü komünistler vardı ama bodrumda yaşayan garip canavarlar yoktu. Yine de çocuk, bu korkuyu içinden atamıyordu. Sağ eliyle elektrik düğmesini aradığı, sonsuz gibi gelen o anlarda (sol eli sıkı sıkı kapı kolunu tutardı) bodrumun kokusu bütün dünyayı saracak kadar kesif bir hale gelirdi. Uzun zaman önce çürümüş olan sebzelerin, nemin ve tozun kokuları birbirine karışıp eşi benzeri olmayan bir kokuya, canavar kokusuna, canavarların canavarı kokusuna dönüşürdü. Oğlanın adını koyamadığı bir şeyin kokusuydu: O'nun kokusu: Gölgelerin arasına saklanmış, saldırmaya hazır bekleyen yaratığın. Önüne gelen her şeyi yiyebilecek bir yaratıktı o ama özellikle küçük oğlanların etine açtı.

Daha o sabah kapıyı aralamış ve sonsuz saniyeler boyunca elektrik düğmesini aramıştı. Diğer eli her zamanki gibi sıkı sıkı kapı kolunu tutuyordu. Gözlerini kapamış, kurak bir yerde su arayan bir kökmüş gibi, dilini ağzının kenarından dışarı sarkıtmıştı. Komik mi? Elbette! Hem de nasıl! *Şu haline bak Georgie! Georgie karanlıktan korkuyor! Korkak tavuk!*

Babasının, oturma odası, annesininse salon dediği yerden, piyanonun sesi gelmeye devam ediyordu. Başka bir dünyadan, çok uzaklardan gelen bir müzik gibiydi. Boğulmak üzere olan yorgun birinin, hayatta kalma mücadelesi verirken, kumsala toplanmış eğlenen bir kalabalığın gürültülerini dinlemesi gibi...

Oğlanın parmakları, elektrik düğmesini buldu! Hah!

Düğmeye bastı...

Hiçbir şey olmadı. Işık yanmadı.

Kahretsin! Elektrikler kesik!

George, kolunu yılanlarla dolu bir sepete sokmuş gibi çabucak geri çekti. Bodrum kapısından uzaklaştığı sırada, kalbi deliler gibi çarpıyordu. Elektrikler kesikti, tabii ya – elektriğin gittiğini nasıl unutmuştu! Tanrı aşkına! Şimdi ne olacak? Geri dönüp Bill'e, elektrikler kesik olduğu ve bodrum merdiveninden inerse bir şeyin kendisine saldırabileceğinden korktuğu için parafin kutusunu getiremeyeceğini mi söyleyecekti? Komünist veya seri katillerden bile kötü bir yaratığın peşinde olduğundan korktuğunu mu anlatacaktı? Onun, aşağıdan pençesini uzatıp ayak bileğini yakalamasından korktuğunu? Aman ne güzel olurdu. Başkaları böyle şeylere gülüp geçerlerdi ama Bill gülmezdi. Bill kızardı. Bill, "Büyü artık Georgie... Gemiyi istiyor musun, istemiyor musun?" derdi.

Bill, bu düşünceyi duymuşçasına odasından kardeşine seslendi: "Ö... ölüp kaldın mı Georgie?"

"Hayır, şimdi getiriyorum Bill," diye karşılık verdi George. Kollarını ovuşturup diken diken olan tüylerini yatıştırmaya ve sakinleşmeye çalıştı. "Önce bir bardak su içmek istedim."

"Tamam. A... ama acele et!"

Böylece George, bodrum rafına ulaşmak için ilk dört basamağı indi. Kalbi deliler gibi çarpıyordu, ensesindeki tüyler diken dikendi, gözleri acıyordu, elleri buz kesmişti, her an bodrum kapısının kendi kendine kapanacağına ve mutfak penceresinden içeri süzülen ışığın da kaybolup gideceğine emindi. O zaman, O'nun sesini duyacaktı, dünyadaki bütün komünistlerden ve katillerden, Japonlardan, Hun imparatoru Attila'dan ve korku filmlerindeki canavarlardan bile korkunç olan şeyin sesini. O, genizden gelen bir hırıltıyla karşılayacaktı oğlanı – pençeler böğrünü deşmeden önce, oğlanın duyduğu son ses olacaktı.

Bodrum o gün sel yüzünden, her zamankinden kötü kokuyordu. Evleri, Witcham Sokağı'nın yukarı kısmındaydı, yokuşun tepesine yakındı; bu sayede selden fazla etkilenmemişlerdi ama evin taş temellerinin arasına sızan sulardan kurtulmaları

imkânsızdı. Koku güçlü olmasa da tatsızdı, insanın kesik kesik nefes almasına sebep oluyordu.

George olabildiğince hızlı, raftaki ıvır zıvırı karıştırdı – Kiwi marka eski ayakkabı boyaları, ayakkabı cilalamakta kullanılan paçavralar, kırık bir gaz lambası, neredeyse bitmiş iki kutu Windex ve eski bir kutu Turtle marka cila. Her nedense o kutu dikkatini çekti, yaklaşık otuz saniyesini, hipnotize olmuşçasına, kutunun kapağındaki kaplumbağa resmine bakarak harcadı. Ardından onu yerine bıraktı... İşte sonunda aradığını bulmuştu, üzerinde GULF yazan bir kutu.

George kutuyu kaptığı gibi basamaklardan yukarı koştu. Aniden, gömleğinin ucunun pantolonun dışında olduğunun farkına vardı ve yine aniden, gömleği yüzünden işinin biteceğini düşündü: Bodrumdaki yaratık kapıya kadar gitmesine izin verecek ama sonra gömleğinin ucundan yakaladığı gibi onu gerisingeri karanlığın içine...

Mutfağa ulaştı ve kapıyı arkasından sertçe kapadı. Kapının sesi bütün evde duyuldu. Sırtını kapıya yaslayıp gözlerini kapadığında, kolları ve alnı ter içindeydi, elindeyse sıkı sıkı tuttuğu parafin kutusu vardı.

Piyano sustu, annesinin oğlanı azarlayan sesi duyuldu: "Georgie, sana kaç defa kapıyı bu kadar hızlı çarpmamanı söyleyeceğim? Biraz daha zorlarsan dolaptaki tabakları kırmayı bile başaracaksın!"

"Özür dilerim anne," diye karşılık verdi oğlan.

"Georgie, seni sersem," dedi Bill yatağından. Annesinin duymaması için alçak sesle konuşmuştu.

George silkinip kendine geldi. Korkusu geçmişti; insan uyandığında, gece gördüğü kâbusun etkisinden nasıl kurtulursa, o da korkusunun pençelerinden öyle kurtulmuştu. Vücudunu hisseden, etrafına bakıp yaşadığını zannettiği şeylerin hiçbirini yaşamadığını anlayan ve hepsini unutmaya başlayan insanlar gibiydi. Kâbuslar böyledir, ayağınız yere değdiğinde yarı yarıya kaybolur. Duştan çıkıp havluya sarındığınızda dörtte üçleri kaybolmuştur ve kahvaltınızı bitirirken hepsi unutulup gider. Unutulup giderler ama... bir sonraki sefere, kendinizi yeniden bir kâbusun kucağında bulana dek. O zaman, bütün korkular geri gelir.

O kaplumbağa, diye düşündü George, kibrit kutusunu almak için mutfak çekmecelerini karıştırırken. *Daha önce öyle bir kaplumbağayı nerede gördüm?*

Cevabı bulamadı ve soruyu zihninden uzaklaştırdı.

Çekmeceden bir kutu kibrit, tezgâhtan da bir bıçak aldı (bıçağın yalımını, babasının öğrettiği gibi vücudundan uzak tutmaya özen gösteriyordu). Kâseyi alabilmek için yemek odasındaki dolaba gitti. Hepsini tamamladığında, Bill'in odasına döndü.

"Se... sen kü... küçük bir serserisin Geo... Georgie," dedi Bill, sevecen bir sesle. Yatağın başucundaki masadaki eşyaları –boş bir bardak, bir sürahi su, kâğıt mendil, kitaplar, Vicks– bir kenara ittirdi. Göğsünün sıkışmasını ve burnunun tıkanmasını hatırlattığı için, Vicks kokusundan hazzetmezdi. Eski Philco radyo da masadaydı, ne Chopin ne de Bach çalıyordu. Little Richard melodisi yükseliyordu radyodan. Ama sesi o kadar kısıktı ki Little Richard'ın bütün enerjisi sönmüştü. Juilliard'da piyano eğitimi almış olan anneleri, rock and roll'dan nefret ederdi. Kadınınki sıradan bir hoşlanmama hali değildi; o müzikten gerçekten iğreniyordu.

"Ben serseri değilim," dedi Bill'in yatağının kenarına oturup getirdiği eşyaları masaya bırakan George.

"Evet, öylesin," dedi Bill. "Ufak tefek bir serserisin."

Ağabeyinin bunu söyleyişi, George'un kıkırdamasına yol açtı.

Kardeşinin güldüğünü gören Bill de ona katıldı. İki dakika kadar kahkahalar atmayı sürdürdüler.

Kahkahaları, kendileri dışında kimse için fazla bir şey ifade etmeyen fısıltılı bir sohbet takip etti: Kimin daha serseri olduğu ve benzeri şeyler. Sonunda Bill dayanamayıp yasak kelimelerden birini söyledi – George'u *boktan* bir serseri olmakla suçladı ve ikisi de yeniden kahkahalara boğuldu. Bill'in kahkahaları öksürük krizine dönüştü. Ve sonunda geçer gibi olduğunda (o sırada Bill'in yüzü mora dönmüştü ve George, endişe dolu gözlerle ona bakıyordu) piyanonun sesi yeniden kesildi. Aynı anda salon tarafına baktılar, piyanonun taburesinin geriye itildiğini, annelerinin öfkeli ayak seslerini duymayı beklediler. Bill öksürüğünü bastır-

mak için eliyle ağzını kapadı ve sürahiyi işaret etti. George, ağabeyine bir bardak su uzattı. Bill oyalanmadan suyu içti.

Piyanonun sesi yeniden duyuldu – yine *Für Elise*. Kekeme Bill o parçayı hiçbir zaman unutmadı ve yıllar sonra bile ne zaman onu duysa, tüyleri diken diken oldu. Kalbi durur gibi olacak ve şunu hatırlayacaktı: *Georgie'nin öldüğü gün, annem bu parçayı çalıyordu.*

"Öksürmeye devam edecek misin Bill?"

"Hayır."

Bill kutudan bir kâğıt mendil alıp ciğerlerine dolan balgamı mendile tükürdü ve buruşturup yatağının yanındaki mendille dolu çöp kutusuna attı. Ardından parafin kutusunu açıp yağlı görünüşlü bir küpü avucuna aldı. George, ağabeyini büyük bir dikkatle izliyor ama konuşmuyor veya soru sormuyordu. Bill, kendisi bir işle meşgulken, George'un onunla konuşmasından hoşlanmazdı. Ama George eğer ağzını kapalı tutarsa, Bill'in genelde, ne yaptığını açıkladığını keşfetmişti.

Bill bıçağı kullanıp parafin küpünden ufak bir parça kesti. Ardından parçayı kâseye koyup bir kibrit çaktı ve onu parafinin üstüne attı. İki oğlan, yağmur damlaları pencereye çarparken sarı alevleri seyretti.

"Gemiyi sugeçirmez yapmazsak ıslanıp batar," dedi Bill. George'layken, normalde olduğundan daha az kekelerdi – bazen hiç kekelemezdi. Ama okuldayken, kekelemesi bazen o kadar kötüleşirdi ki konuşmayı bile başaramazdı. Bütün sohbetler durur ve sınıf arkadaşları, Bill masasını iki tarafından sıkı sıkı kavramış, yüzü saçları gibi kıpkırmızı olmuş halde cümlesini tamamlamaya çalışırken, başka tarafa bakarlardı. Bill, kelimeleri inatla ağzından dökülmeye zorlardı. Bazen–çoğu zaman– sonunda kelimeyi söylemeyi başarırdı. Diğer zamanlar, kelime ağzından çıkmayı reddederdi. Üç yaşındayken Bill'e araba çarpmış ve onu bir binanın duvarına savurmuştu; yedi saat baygın kalmıştı. Annesi, Bill'in kekemeliğinin nedeninin o kaza olduğunu söylüyordu. George bazen, babasının ve Bill'in, anneleriyle aynı fikirde olmadıklarını hissederdi.

Kâsedeki parafin neredeyse tamamen erimişti. Kibritin alevi söner gibi oldu. Önce maviye döndü, sonra kaybolup gitti. Bill parmaklarını sıvıya daldırıp zayıf bir "Ay!" sesi eşliğinde geri çekti. Utanmışçasına George'a baktı. "Çok sıcak," dedi. Birkaç saniye sonra parmaklarını yeniden sıvıya daldırdı ve parafini kâğıttan geminin kenarlarına sürdü. Sıvı çabucak kuruyup sütümsü bir renge döndü.

"Ben de deneyebilir miyim?" diye sordu George.

"Tamam. Ama battaniyeye bulaştırma, yoksa annem seni öldürür."

George parmaklarını, hâlâ ılık olsa da artık sıcak olmayan parafine daldırıp geminin diğer tarafına sürmeye koyuldu.

"O kadar fazla sürme, seni serseri!" dedi Bill. "Daha ilk seyahatinde batmasını mı istiyorsun?"

"Özür dilerim."

"Sorun değil ama daha az sürmeye özen göster."

George diğer tarafı tamamlayıp kâğıttan gemiyi ellerinin arasına aldı. Şimdi, öncekinden biraz daha ağırdı ama fazla değil. "Harika," dedi. "Dışarı çıkıp onu yüzdüreceğim."

"Bence de bunu yapmalısın," dedi Bill. Aniden, kendini her zamankinden daha yorgun hissetti.

"Keşke sen de gelebilseydin," dedi George. Bunu gerçekten isterdi. Bazen patronluk taslasa da Bill'in her zaman harika fikirleri vardı ve kardeşine neredeyse hiçbir zaman vurmazdı. "Bu aslında senin gemin."

"Ben de gelebilmeyi isterdim," diye karşılık verdi Bill, kasvetli bir ses tonuyla.

"Şey..." George, gemisi ellerinde, ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi.

"Yağmurluğunu giy," dedi Bill. "Yoksa sen de benim gibi üşütürsün. Gerçi be... benim mikroplarım yüzünden, muhtemelen zaten hastalanacaksın."

"Teşekkürler Bill. Çok güzel bir gemi oldu," dedi George. Sonra, uzun zamandır yapmadığı bir şey yaptı, Bill'in asla unutmayacağı bir şey: Eğilip ağabeyini yanağından öptü.

"Şimdi hastalanacağın kesin, seni küçük serseri," dedi Bill ama yüzünden, keyfinin yerine geldiği anlaşılıyordu. George'a gülümsedi. "Bunları, aldığın yere geri koy. Yoksa annemden azar işitirsin."

"Tamam." Oğlan, gemiyi sugeçirmez yapmakta kullandıkları malzemeleri topladı. Ardından, gemiyi parafin kutusunun tepesine yerleştirdi.

"Geo... Georgie?"

George, kapıdan çıkmadan önce dönüp ağabeyine baktı.

"Di... dikkatli ol."

"Tamam." Oğlanın kaşları çatılır gibi oldu. Böyle şeyleri anneler söylerdi, ağabeyler değil. Kendisinin Bill'i öpmesi kadar garip bir durumdu. "Dikkatli olurum."

Odadan çıktı. Bill, onu bir daha görmedi.

3

İşte oradaydı, Witcham Sokağı'nın sol tarafında gemisini kovalıyordu. Oğlan hızlı koşuyordu. Ama su daha hızlı akıyor ve gemiyi önden sürüklüyordu. Gittikçe güçlenen bir uğultu duydu ve elli metre ötede, yokuşun dibinde, suların şelale misali, hâlâ açık olan mazgallardan birinden içeri aktığını gördü. Açıklık, yarım daire şeklinde karanlık bir kesiği andırıyordu ve George'un izlediği sırada, yaprakları dökülmüş, kabuğu denizayılarınınki gibi gri parıltılar saçan bir dal, deliğin ağzına sürüklendi. Bir süre orada asılı kaldı ve sonra içine düştü. Oğlanın gemisi de oraya sürükleniyordu.

"Hay lanet!" diye bağırdı gözlerine inanamayan George. Bacaklarına yüklendi ve bir an, gemiyi yakalayabileceğini sandı. Ama sonra ayağı kaydı ve yüzüstü yere düştü. Dizi parçalanmıştı ve acı içinde ağlıyordu. Yattığı yerden, kaldırım hizasından, geminin girdaplardan birine kapılıp kendi etrafında iki kere döndüğünü ve sonra gözden kaybolduğunu gördü.

"Hay lanet!" diye bağırdı yeniden. Yumruğunu kaldırıma indirdi. Bu da canını yaktı ve yeniden ağlamaya başladı. Gemiyi kaybetmek için ne kadar aptalca bir yol!

Kalkıp mazgala doğru ilerledi. Dizlerinin üstüne çöküp delikten içeri baktı. Karanlığın içine dökülen suyun dipten yankılanarak gelen sesi ürkütücüydü. Oğlana bir şeyleri anımsatıyordu...

"Hey!" Bu sesle beraber irkilip kendine geldi.

Aşağıda bir çift sarı göz vardı: Bodrumda olduğunu hayal ettiği ama asla görmediği türde gözler. *Bir hayvandır*, dedi kendi kendine. *Hepsi bu: Bir hayvan, belki delikte sıkışıp kalmış bir kedi...*

Yine de kaçmaya hazırdı, bir veya iki saniye sonra, sarı gözleri görmenin yarattığı şoktan sıyrılıp kendine geldiğinde kaçacaktı. Parmaklarının altında, kaldırım taşının kaba yüzeyini ve etrafından akıp giden suyun soğukluğunu hissetti. Gözünün önüne, ayağa kalkışı, gerileyişi geldi. Ve işte o zaman, bir ses –son derece yatıştırıcı ve hatta hoş denebilecek bir ses– mazgalın içinden ona seslendi.

"Merhaba Georgie," dedi.

George gözlerini kırpıştırıp yeniden deliğe baktı. Gördüklerine anlam veremiyordu; uyduruk hikâyelerdeki gibi bir sahneydi veya hayvanların konuşup dans edebildiği filmlerden bir kare gibiydi. Eğer on yaş daha büyük olsa gördüklerine inanmazdı ama on altı yaşında değildi. Daha altı yaşındaydı.

Aşağıda bir palyaço vardı. İçeriye fazla bir ışık düşmüyordu ama olduğu kadarı, George Denbrough'nun, ne gördüğüne emin olması için yeterliydi. Sirklerdeki veya televizyondakiler gibi bir palyaçoydu. Aslını sorarsanız, cumartesi sabahları gösterilen *Howdy Doody* programındaki, kornasını öttürerek konuşan palyaçoya benziyordu, Bozo ile Clarabell arası bir şeydi. (George, programdaki palyaçonun kız mı erkek mi olduğundan emin değildi, zaten Clarabell'i sadece Buffalo Bob anlardı ve o kadarı bile George'u gülmekten yerlere yatırmaya yeterdi.) Delikteki palyaçonun yüzü bembeyazdı, kel kafasının iki tarafındaysa komik görünüşlü, kırmızı saç tutamları vardı. Ağzına kocaman bir palyaço gülümsemesi çizilmişti. Eğer George bir yıl sonrasını görebilmiş olsaydı, aklına Bozo ve Clarabell'den önce, kesinlikle Ronald McDonald gelirdi.

Palyaçonun elinde rengârenk balonlar vardı. Bir sürü balon. Toplanmayı bekleyen olgun meyveler gibiydiler.

Diğer elinde, George'un kâğıttan gemisini tutuyordu.

"Gemini geri ister misin Georgie?" Palyaço gülümsedi.

George gülümseyerek karşılık verdi. Elinde değildi; insanı karşılık vermek zorunda bıraktıran gülümsemelerdendi. "Elbette isterim," dedi.

Palyaço bir kahkaha attı. "*Elbette isterim.* Ne *güzel!* Gerçekten *çok* güzel! Peki, bir balona ne dersin?"

"Şey... neden olmasın!" George öne uzandı... Ama sonra isteksizce elini geri çekti. "Yabancılardan bir şey almamam gerekiyor. Babam öyle öğütledi."

"Baban çok akıllı bir adammış," dedi palyaço, gülümseyerek. *Nasıl oldu da gözlerinin sarı olduğunu zannettim,* diye geçirdi George içinden. Annesinin ve Bill'in gözleri gibi, parlak, ışıl ışıl bir maviydiler. "Gerçekten çok akıllı bir adammış. Öyleyse, önce kendimi tanıtayım. Benim adım sevgili Georgie, Bob Gray. 'Dans Eden Palyaço Pennywise' olarak da bilinirim. Pennywise, George Denbrough ile tanış. George, sen de Pennywise ile tanış. İşte şimdi tanışmış olduk. Artık senin için bir yabancı değilim. Sen de benim için bir yabancı değilsin. Dooooğru mu?"

George kıkırdadı. "Sanırım." Elini deliğe doğru uzattı... Ve yine geri çekti. "Oraya nasıl indin?"

"Fırtına beni uçurup buraya sürükledi," dedi Dans Eden Palyaço Pennywise. "Bütün sirki uçurdu. Sirkin kokusunu alıyor musun Georgie?"

George öne eğildi. Burnuna birdenbire fındık kokusu geldi! Sıcak sıcak kavrulan fındıkların kokusu! Ve sirke kokusu. Patates kızartmalarının üstüne dökülen beyaz sosun kokusu! Pamuk helvası ve kurabiye kokusu da alıyordu, vahşi hayvanların pisliklerinin kokusu da belirsiz olmakla beraber oradaydı. Talaşların tatlı aroması... Yine de...

Yine de hepsinin arkasında, selin, çürüyen yaprakların ve yağmur mazgalının karanlığında yaşayan gölgelerin kokusu vardı. Nem ve çürümüşlük kokusu. Bodrumun kokusu.

Ama diğer kokular daha güçlüydü.

"Sirkin kokusunu aldığıma emin olabilirsin," dedi George.

"Gemini geri istiyor musun Georgie?" diye sordu Pennywise. "Sorumu tekrarlıyorum çünkü o kadar da istekli görünmüyorsun." Gemiyi havaya kaldırıp gülümsedi. Kocaman turuncu düğmeleri olan, bol, ipek bir takım giymişti. Elektrik mavisi, parlak bir kravat takmış, ellerine Mickey Mouse'la Donald Duck'ınki gibi, büyük ve beyaz eldivenler geçirmişti.

"Evet, elbette geri istiyorum," dedi George, delikten içeri bakarak.

"Ya bir balon? Kırmızı, yeşil, sarı ve mavi balonlarım var..."

"Uçan balonlar mı?"

"Uçmak mı?" Palyaçonun ağzı kulaklarına vardı. "Ah, evet, gerçekten uçuyorlar. Hem de ne uçuş! Ayrıca pamuk helvası da var..."

George elini uzattı.

Palyaço, çocuğun kolunu yakaladı.

Ve George, palyaçonun yüzünün değiştiğini gördü.

Bodrumda olduğunu hayal ettiği en korkunç canavarlar bile, gördüğü manzara karşısında tatlı rüyalar gibi kalıyordu. George'un gördüğü şey, akıl sağlığını bir pençede yok etmişti.

"*Uçuyorlar*," diye kıkırdadı, oluğun içindeki şey. George'un kolunu kalın solucanımsı koluyla yakalayıp pislikleri denize taşıyan suyun kükreyerek aktığı kanalizasyonun karanlığına doğru çekti çocuğu. George çırpınarak sonsuz karanlıktan kurtulmaya çalıştı, yağmur altında çığlıklar savurmaya başladı, 1957 sonbaharının o kasvetli gününde, Derry'yi örten bembeyaz sonbahar gününe bakıp ciğerlerinin yettiğince bağırdı. Kulak parçalayan, pes perdeden çığlıklardı bunlar. Witcham Sokağı'nda oturan insanlar pencerelerine gittiler veya kapılarından dışarı fırlayıp neler olduğunu görmek için etrafa bakındılar.

"*Süzülüyorlar*," diye uludu yaratık. "Uçuyorlar Georgie. Buraya, yanıma geldiğinde, sen de uçacaksın..."

George'un omzu, kaldırımın kenarına çarptı. Sel yüzünden o gün Ayakkabı Teknesi'ndeki işine gitmeyip evde kalmış olan Dave Gardener'ın tek gördüğü, sarı yağmurluklu, küçük bir çocuk oldu. Mazgala doğru eğilmiş, yüzüne çarpan çamurlu sularla

mücadele eden ve ağzına dolan sulara rağmen çığlıklar savuran küçük bir çocuk.

"Buradaki her şey *uçuyor*," diye kıkırdadı çürümüşlük kokan ses ve aniden bir kopma sesi duyuldu, korkunç bir acı dalgası çocuğun vücudunu sardı ve bir an sonra George Denbrough kendini kaybetti.

Olay yerine ilk varan Dave Gardener'dı ve her ne kadar ilk çığlıktan yalnızca kırk beş saniye sonra yetişse de George Denbrough çoktan ölmüştü. Gardener onu yağmurluğunun arkasından yakalayıp sokağa çekti. Ve George'u kendine doğru çevirdiğinde, o da çığlıklar atmaya başladı. George'un yağmurluğunun sol tarafı, artık parlak kırmızıydı. Kanlar, çamurlu sulara karışıp sol kolunun içinde kaldığı mazgalın ızgarasından aşağı akıyordu. Parçalanmış giysilerin arasından, insanın gözüne batacak kadar parlak bir kemik parçası fırlamıştı.

Oğlanın gözleri, bembeyaz göğe bakıyordu. Dave sokağa doluşmaya başlayan insanlara doğru yalpalayarak koşarken, yağmur damlaları George'un hâlâ açık olan gözlerine doldu.

4

Aşağılarda bir yerlerde, sel yüzünden neredeyse ağzına kadar dolan kanalizasyonda ("Aşağıda birinin olması mümkün değil," diyecekti polis şefi sonradan, *Derry News*'un gazetecilerinden birine, acıyla karışık yorgun bir öfkeyle. "Herkül'ün kendisi bile kanalizasyondaki akıntıya karşı duramazdı," diye ekleyecekti.) George'un kâğıttan gemisi, kükreyen sularla beraber, beton tünellerden ve karanlık odacıklardan geçti. Bir süre, pençeleri tavana dönük ölü bir tavukla başa baş yüzdü; sonra kasabanın doğusuna doğru bir yerlerde tavuk sola sürüklenirken, George'un gemisi dümdüz yoluna devam etti.

Bir saat sonra, George'un annesine Derry Hastanesi'nin acil servisinde sakinleştirici verilirken ve Kekeme Bill şaşkınlık içinde, tek kelime etmeksizin yatağında oturup babasının, George dışarı çıktıktan sonra annelerinin *Für Elise*'yi çaldığı salonda oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlayışını dinlerken, gemi namludan çı-

kan bir kurşun gibi betondaki delikten dışarı fırladı ve son hızla, adsız bir akıntıya kapılıp süzülmeye devam etti. Akıntı yirmi dakika sonra Penobscot Nehri ile birleştiğinde bulutlar dağılmış, gökyüzünün mavisi yeniden görünmeye başlamıştı. Fırtına sona ermişti.

Gemi yalpalayarak ilerledi ve ara sıra su aldı ama batmadı; iki kardeş onu sugeçirmez yapma işini çok iyi becermişti. Sonunda, nereye ulaştığını, bir yere ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorum; belki denize varmış ve masallardaki sihirli gemiler gibi sonsuza kadar denizlerde süzülmeye devam etmiştir. Tek bildiğim, Maine Eyaleti'ndeki Derry kasabasının sınırlarının dışına çıktığında ve böylece bu hikâyeyi de sonsuza dek terk ettiğinde, hâlâ batmadığı, akıntıya kapılmış, yüzmeye devam ettiği.

İKİ
FESTİVALDEN SONRA (1984)

1

Adrian'ın o şapkayı giymesinin nedeni, hıçkıra hıçkıra ağlayan *erkek arkadaşının* sonradan polise anlatacağı üzere, onu ölümünden altı gün önce, Bassey Parkı'ndaki panayırda At ve Kazan standında kazanmış olmasıydı. Şapkayla gurur duyuyordu.

"Bu lanet olası kasabayı *sevdiği* için giyiyordu onu!" diye bağırdı erkek arkadaşı Don Hagarty, polislere.

"Sakin ol, sakin ol, böyle kaba kelimelere gerek yok," dedi polis memuru Harold Gardener, Hagarty'ye. Harold Gardener, Dave Gardener'ın dört oğlundan biriydi. Babasının, George Denbrough'nun tek kollu cansız vücudunu bulduğu gün, Harold Gardener beş yaşındaydı. Bugün, yani o olaydan yaklaşık yirmi yedi yıl sonra, otuz iki yaşında ve saçları büyük ölçüde dökülmüş bir adamdı. Harold Gardener, Don Hagarty'nin acısının ve yasının gerçek olduğunu anlıyor, yine de onu ciddiye almakta güçlük çekiyordu. Bu adam –ona adam denilebilirse– ruj sürmüş ve takım taklavatını belli edecek kadar dar saten bir pantolon giymişti. Yas tutsa da acı çekse de adam nonoşun tekiydi. Aynı, arkadaşı, müteveffa Adrian Mellon gibi.

"Baştan alalım," dedi Harold'ın ortağı Jeffrey Reeves. "İkiniz Falcon'dan çıkıp kanal tarafına yürüdünüz. Sonra ne oldu?"

"Siz budalalara daha kaç defa anlatmam gerekiyor!" diye bağırarak karşılık verdi Hagarty. "Onu öldürdüler! Onu aşağı ittiler! Maçolar kasabasında sıradan bir gündü onlar için!" Don Hagarty ağlamaya başladı.

"Bir kere daha," diye tekrar etti Reeves sabırla. "Falcon'dan çıktınız. Sonra ne oldu?"

2

Koridorun sonundaki sorgu odalarından birinde, Derry polislerinden ikisi, on yedi yaşındaki Steve Dubay ile konuşuyordu: Üst kattaki ofislerden birinde başka iki polis, on sekiz yaşındaki, "Webby" lakaplı John Garton'ı sorguluyordu ve polis müdürünün beşinci kattaki ofisinde de polis şefi Andrew Rademacher'la savcı yardımcısı Tom Boutillier, on beş yaşındaki Christopher Unwin ile görüşüyordu. Rengi atmış bir kot, yağ lekeleri içinde bir tişört ve işçi botu giymiş Unwin ağlıyordu. Onu sorgulama işini Rademacher ve Boutillier üstlenmişlerdi. Çünkü haklı olarak, onun zayıf halka olduğuna karar vermişlerdi.

"Bir kere daha olayların üstünden geçelim," dedi Boutillier, iki kat aşağıdaki Jeffrey Reeves ile aynı anda.

"Onu öldürmek gibi bir niyetimiz yoktu," dedi Unwin, hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Sorun, şapkaydı. Webby onu önceden uyardığı halde hâlâ şapkayı giyiyor olmasına inanamamıştık. Sanırım onu korkutmak istedik."

"Söylediği sözler yüzünden," diye araya girdi polis şefi Rademacher.

"Evet."

"17'sinin öğleden sonrasında John Garton'a."

"Evet, Webby'ye." Unwin yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Ama başının belada olduğunu anladığımızda onu kurtarmaya çalıştık... En azından ben ve Steve Dubay, elimizden geleni yaptık. Onu öldürmeyi planlamamıştık!"

"Hadi ama Chris, bize maval okuma," dedi Boutillier. "O küçük homoyu kanala attınız."

"Evet ama..."

"Ve sonra üçünüz, her şeye açıklık kazandırmak için bize geldiniz. Şef Rademacher ve ben bunu takdir ediyoruz, değil mi Andy?"

"Kesinlikle. Yaptığının sorumluluğunu üstlenmek için, erkek olmak gerekir."

"Bu yüzden, şimdi yalan söyleyip kendini daha fazla batırma. Nonoş arkadaşıyla beraber Falcon'dan çıktığını gördüğünüz anda, onu aşağı atmaya karar verdiniz, değil mi?"

"Hayır!" diye itiraz etmeyi denedi Chris Unwin.

Boutillier gömlek cebinden bir paket Marlboro çıkarıp sigaralardan birini ağzına yerleştirdi. Paketi Unwin'e uzattı. "Sigara?"

Unwin bir sigara aldı. Boutillier'ın bir süre çaktığı kibritle sigaranın ucunu kovalaması gerekti çünkü Unwin'in dudakları, hiç durmadan titriyordu.

"Onu o şapkayla ilk ne zaman gördünüz?" diye sordu Rademacher.

Unwin sigarasından derin bir nefes aldı, yağlı saçları gözlerine düşecek kadar başını öne eğdi ve dumanları burnundan dışarı üfledi.

"Evet," dedi, güçlükle duyulan bir sesle.

Boutillier öne eğildiğinde, kahverengi gözleri parlıyordu. Yüzünde, avını yakalamak üzere olan vahşi hayvanlarınkini andıran bir ifade vardı ama sesi nazikti. "Ne dedin Chris?"

"Evet dedim. Sanırım. Onu kanala atmayı düşündük. Ama öldürmek için değil." Başını kaldırıp polislere baktığında, yüzünde zavallı bir ifade vardı. *Derry'nin Kanal Günleri Festivali*'ne gitmek için iki arkadaşıyla beraber önceki gece saat yedi buçukta evden çıktıktan sonra yaşadıklarını ve hayatını etkileyecek korkunç değişimleri hâlâ kavrayamıyordu. "Onu öldürmek gibi bir niyetimiz yoktu!" diye tekrarladı. "Ve köprünün altındaki o adam... Kim olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Hangi adam?" diye sordu Rademacher ama ilgilendiğinden değil. Hikâyenin bu kısmını da önceden duymuşlardı ve ikisi de anlatılanlara inanmamıştı – cinayetle suçlanan kişiler mutlaka gizemli bir öteki adamın varlığından bahsederler. Boutillier buna bir isim bile takmıştı: *Kaçak* dizisinden yola çıkarak buna "Tek Kollu Adam Sendromu" diyordu.

"Palyaço kılığındaki adam," diyen Chris Unwin, baştan aşağı ürperdi. "Elinde balonlar olan adam."

3

Temmuzun on beşinden yirmi birine kadar devam eden Kanal Günleri Festivali, çoğu Derry sakininin düşüncesine göre ger-

çek bir başarıydı: Hem kasabanın moralini yerine getiriyor hem imajını düzeltiyordu... Üstelik para kazanıyorlardı. Bir hafta süren festival, kasabanın ortasından geçen kanalın açılışının yüzüncü yılı şerefine düzenlenmişti. 1884'ten 1910'a kadar Derry'nin kereste ticaretinin merkezi olmasını sağlayan, o kanaldı: Derry'nin gelişmesini sağlayan da aynı kanal olmuştu.

Kasaba doğudan batıya ve kuzeyden güneye temizlenip süslenmişti. Bazı kasabalıların on yıldır var olduğuna yemin edebilecekleri delikler doldurulmuş, yollar yenilenmiş, bozuk yerlerine yeniden asfalt dökülmüştü. Kasaba binalarının içindeki mobilyalar elden geçirilmiş, cepheleri boyanmıştı. Bassey Park'ındaki duvar yazılarının en kötüleri –çoğu, son derece mantıklı, eşcinsel karşıtı sloganlardı: BÜTÜN İBNELERE ÖLÜM ve TANRI SİZİ CEHENNEME GÖNDERMEK İÇİN AIDS'İ YOLLADI!!! gibi şeylerdi– banklardan ve kanal tarafındaki duvarlardan temizlenmiş, Öpüşme Köprüsü olarak bilinen köprü elden geçirilmişti.

Kasaba merkezindeki üç boş mağaza, Kanal Günleri Müzesi'ne dönüştürülmüş, vitrinler kasaba kütüphanecisi ve amatör tarihçi Michael Hanlon'ın topladığı eserlerle doldurulmuştu. Kasabanın en köklü aileleri, paha biçilmez hazinelerini, festival haftası boyunca kasabayı ziyarete gelen neredeyse kırk bin kişinin görebilmesi için, hiçbir bedel istemeksizin ödünç vermişlerdi. Ziyaretçiler, bir çeyreklik karşılığı, 1890'lardan kalma mönüleri, baltaları, 1880'lerden kalma kereste kancalarını, 1920'lerden kalma oyuncakları, 2000'e yakın fotoğrafı ve geçen yüzyılda Derry'de hayatın nasıl olduğunu anlatan dokuz filmi görebiliyorlardı.

Müzenin sponsoru, Derry Hanımlar Topluluğu'ydu ve Hanlon'ın müzeye koymayı teklif ettiği parçalardan ve fotoğraflardan bazılarına (örneğin 1930'lardan kalma işkence masasına ve Bradley Çetesi'nin çarpışmadan sonra çekilen fotoğraflarına) itiraz etmişlerdi. Ama hepsi, müzenin gerçek bir başarı olduğu konusunda hemfikirdi ve zaten kimse, o kasvetli, eski püskü şeyleri görmeyi istemezdi. Olumlu yanları ortaya çıkarmak ve olumsuz tarafları görmezden gelmek, eski şarkılarda da söylendiği üzere, çok daha iyiydi.

Derry Parkı'na kocaman bir yiyecek içecek çadırı kurulmuştu ve her gece konserler düzenleniyordu. Bassey Parkı'nda kasabalıların işlettiği stantlar ve Smokey'in Muhteşem Şovları tarafından düzenlenen karnaval oyunları vardı. Özel bir tramvay saat başı kasabanın tarihi bölgelerini dolaşıyor ve turunu bu kasvetli ama sevimli para makinesinin önünde sonlandırıyordu.

Adrian Mellon, ölümüne neden olan, üstünde I ♥ DERRY yazan çiçekli kâğıt şapkayı orada kazanmıştı.

4

"Yoruldum," dedi Webby lakaplı John Garton. İki arkadaşı gibi o da farkında olmadan Bruce Springsteen gibi giyinmişti ama kendisine soracak olsanız, Springsteen'in korkak bir ibne olduğunu söyler ve Def Leppard, Twisted Sister veya Judas Priest gibi "sağlam" heavy-metal gruplarını dinlediğini iddia ederdi. Mavi tişörtünün kenarlarını kestiği için, kaslı kolları ortaya çıkmıştı. Gür kumral saçları, bir gözünün üstüne düşüyordu – gerçi bu detay, Springsteen'den çok John Cougar Mellencamp'likti. Kollarında mavi dövmeler vardı: Bir çocuk tarafından çizilmişe benzeyen arkaik semboller. "Daha fazla konuşmak istemiyorum," diye ekledi.

"Bize salı günü öğleden sonra panayırda neler olduğundan bahset," dedi Paul Hughes. Hughes yorgundu, şok geçiriyordu ve bu iğrenç olay iyice canını sıkmıştı. Derry Kanal Günleri sanki son bir büyük gösteriyle kapanmıştı. Herkesin gerçekleşeceğini daha baştan bildiği ama kimsenin günlük programa koymaya cesaret edemediği bir gösteriydi bu. Koysalar, program şuna benzerdi:

Cumartesi, 21.00: Derry Koleji Müzik Grubu ve Barber Shop Dörtlüsü konseri.
Cumartesi, 22.00: Havai fişek gösterisi.
Cumartesi, 22.35: Adrian Mellon'ın kurban edilişiyle, Kanal Günleri'nin resmen sona erişi.

"Lanet olası panayır," diye karşılık verdi Webby.
"Mellon'a ne dediğini ve onun sana ne karşılık verdiğini söyle."
"Tanrı aşkına." Webby gözlerini devirdi.
"Hadi Webby," dedi Hughes'un ortağı.
Webby Garton, yine gözlerini devirip anlatmaya başladı.

5

Kollarını birbirlerinin beline dolamış liseli kızlar gibi kıkırdayarak kendilerine doğru yürüyen ikiliyi, yani Mellon ve Hagarty'yi, ilk Garton görmüştü. Başlangıçta, onları kız sandı. Sonra, kendisine daha önceden gösterilen Mellon'ı tanıdı. Garton onlara bakarken Mellon, Hagarty'ye döndü... Ve öpüştüler.

"Ah Tanrım, kusacağım!" diye bağırdı iğrenen Webby.

Yanında Chris Unwin ve Steve Dubay vardı. Webby, Mellon'ı işaret ettiğinde, Steve Dubay diğer nonoşun adının Don bilmem ne olduğunu sandığını ve Derry Koleji'nden bir çocuğu otostop çekerken arabasına alıp ona bir şeyler yapmaya çalıştığını duyduğunu söyledi.

Mellon ve Hagarty yeniden üçlüye doğru yürümeye başlayıp tezgâhlardan uzaklaşarak, karnavalın çıkışına doğru ilerlediler. Webby Garton sonradan, polis memurları Hughes ve Conley'e, kahrolası bir ibnenin I ♥ DERRY şapkası giymesinin gururuna dokunduğunu söyleyecekti. Aptal bir şeydi o şapka. Silindir şapkanın kâğıttan bir taklidiydi ve tepesinden, sallanıp duran koca bir çiçek sarkıyordu. Şapkanın aptallığı, anlaşılan Webby'nin gururuna daha çok dokunmuştu.

Mellon ve Hagarty sarmaş dolaş yanlarından geçtiklerinde, Webby Garton arkalarından seslendi: "Size o şapkayı yedirmem gerekir, kahrolası serseriler!"

Mellon, Garton'a dönüp, flört edercesine gözlerini kırpıştırmış, "Bir şeyler yemek istiyorsan tatlım, sana şapkamdan çok daha lezzetli bir şey önerebilirim," demişti.

Webby Garton o anda, o homonun suratını yeniden şekillendirmeye karar verdi. Mellon'ın yüzünde yeni dağlar oluşmasını

sağlayacak, kıtaları birbirinden ayıracaktı. Kimse, hem de *hiç kimse* onunla böyle konuşamazdı.

Garton, Mellon'ın üstüne yürüdü. Mellon'ın arkadaşı Hagarty tedirgin olup Mellon'ı uzaklaştırmaya çalıştı. Ama Mellon geri çekilmeyi reddetti. Gülümsemeyi sürdürdü. Garton sonradan, polis memurları Hughes ve Conley'e, Mellon'ın uyuşturucu aldığına emin olduğunu söyleyecekti. "Öyleyse ne olmuş?" diye karşılık verecekti Hagarty, bu düşünce kendisine iletildiğinde polis memurlarına. Bütün gün, iki ballı çörekten başka bir şey yememişti. Kafayı bulmuşsa bile onlarla bulmuştu. Mellon belki de açlıktan, Garton'ın gerçek bir tehdit oluşturduğunu görmeyi başaramamıştı.

"Adrian öyle biriydi," dedi Don, bir mendille gözlerini silip sürmelerinin daha da dağılmasına sebep olarak. "Kendini korumasını bilenlerden değildi. Her şeyin er geç yoluna gireceğine inanan budalalardandı."

Orada oğlanın canına okuyabilirlerdi ama Garton bir şeyin dirseğine dokunduğunu hissetmişti. Bir cop. Başını çevirdiğinde Derry'nin harika polis teşkilatının bir diğer mensubuyla, polis memuru Frank Machen ile karşılaşmıştı.

"Boş ver ufaklık," dedi Machen, Garton'a. "İşinize bakın ve bu küçük eşcinselleri kendi hallerine bırakın. Gidip eğlenin."

"Bana ne dediğini duydun mu?" diye sordu öfke içindeki Garton. Unwin ve Dubay artık ona katılmışlardı – belanın kokusunu aldıklarından Garton'ı oradan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Ama Garton silkinip onlardan kurtuldu, ısrar etseler bu sefer öfkesini onlara yöneltirdi. Erkekliğine hakaret edilmişti ve bunun intikamının alınması gerektiğine inanıyordu. Kimse kendisiyle, o pis homonun konuştuğu gibi konuşamazdı. *Hiç kimse.*

"Sana hiçbir şey dediğini sanmıyorum," diye karşılık verdi Machen. "Ona ilk sen laf attın. Şimdi yürü git parlak çocuk. Bana lafımı tekrarlatma."

"Bana homo demeye getirdi!"

"Ne yani, homo olabileceğinden mi korkuyorsun?" diye sordu cevapla gerçekten ilgileniyormuş gibi görünen Machen. Garton'ın yüzü, ifrit bir kırmızıya döndü.

O sohbet sırasında Hagarty, çaresizce Adrian Mellon'ı olay yerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Artık, en nihayetinde, Mellon uzaklaşmaya başlamıştı.

"Hoşça kal tatlım!" diye seslendi Adrian, başını çevirip son bir kez.

"Kes sesini ve yürü git," dedi Machen.

Garton, Mellon'a saldırmaya kalktı. Machen onu durdurdu.

"Seni içeri alabilirim ahbap," dedi Machen. "Davranışlarına bakılırsa, belki fena bir fikir değildir."

"Seni bir sonraki görüşümde canını fena yakacağım!" diye bağırdı Garton, ikilinin arkasından. Bütün kafalar ona döndü. "Yine o şapkayı giydiğini görürsem, seni öldüreceğim! Bu kasabanın senin gibi homolara ihtiyacı yok!"

Mellon, dönüp bakmaya gerek duymaksızın, sol elini havaya kaldırıp ojeli parmaklarını salladı. Ve daha da kırıtarak uzaklaşmaya devam etti. Garton yeniden ileri atıldı.

"Tek kelime daha edersen veya en ufak bir harekette bulunursan seni içeri atacağım," dedi Machen, ölçülü bir ses tonuyla. "İnan bana evlat, söylediklerimde ciddiyim."

"Hadi Webby," dedi huzursuzlanan Chris Unwin. "Boş ver gitsin."

"Böyle tiplerden mi hoşlanıyorsun?" diye sordu Chris ve Steve'i tamamen görmezden gelen Webby, Machen'a. "Ha?"

"Eşcinseller konusunda tarafsızım," dedi Machen. "Ama huzurun ve sessizliğin tarafında olduğum kesin. Ve sen pizza surat, korumaya çalıştığım düzeni bozuyorsun. Şimdi, benimle karakola kadar gelmek mi istiyorsun?"

"Hadi Webby," dedi Steve Dubay, alçak sesle. "Gidip sosisli sandviç alalım."

Webby abartılı hareketlerle tişörtünü düzeltip saçlarını geriye atarak, arkadaşlarıyla gitti. Adrian Mellon'ın ölümünden sonraki sabah ifade vermeye gelen Machen, şöyle söyleyecekti: *Yürüyüp giderlerken arkadaşlarına söylediğini duyduğum son şey, "Bir sonraki karşılaşmamızda o homonun canını fena yakacağım," oldu.*

6

"Lütfen, annemle konuşmak istiyorum," dedi Steve Dubay üçüncü kez. "Üvey babamı sakinleştirmesi gerek, yoksa eve döndüğümde beni kum torbası olarak kullanır."

"Birazdan," dedi polis memuru Charles Avarino, ona. Avarino ve ortağı Barney Morrison, Steve Dubay'in ne bu gece ne de sonraki gecelerde eve dönemeyeceğini biliyordu. Oğlan, bu sefer ne kadar fena çuvalladıklarını hâlâ kavramamıştı. Belki de bu yüzden Avarino sonradan, Dubay'in on altı yaşında okulu bıraktığını duyunca şaşırmayacaktı. Ama bu olay olduğunda, Steve hâlâ Water Sokağı Ortaokulu'na gidiyordu. IQ'su, yedinci sınıfta çıkılan okul seyahatlerinden birinde girdiği Wechsler testine göre, 68'di.

"Bize Mellon'ın Falcon'dan çıktığını gördüğünde neler olduğunu anlat," dedi Morrison.

"Anlatmasam daha iyi."

"Nedenmiş?" diye sordu Avarino.

"Bence şimdiden, gereğinden fazla konuştum."

"Konuşmaya gelmedin mi?" dedi Avarino. "Yanılıyor muyum?"

"Şey... evet... ama..."

"Kulaklarını dört aç," dedi Morrison, cana yakın bir ses tonuyla. Dubay'in yanına oturup ona bir sigara uzattı. "Benim ve arkadaşım Chris'in, ibneleri sevdiğimizi mi sanıyorsun?"

"Ne bileyim..."

"Bana bak, ibneleri sevecek tiplere benziyor muyuz?"

"Hayır ama..."

"Biz senden yanayız Steve," dedi Morrison, büyük bir ciddiyetle. "İnan bana Chris, Webby ve senin, birilerinin sizden yana olmasına ihtiyacınız var. Çünkü yarın kasabalılar bu olayı duyduklarında, kalbi kan ağlayan bir sürü insan, kanınızın dökülmesi için tezahürat yapacak."

Steve Dubay bu sözlerden tedirgin oldu. Onu aklından geçenleri okuyabilecek kadar tanımaya başlayan Avarino, oğlanın yine üvey babasını düşündüğünü anladı. Avarino, Derry'deki ufak çaplı eşcinseller topluluğundan pek hazzetmezdi –polis teş-

kilatındaki bütün polisler gibi o da Falcon'ın kapısına kilit vurulduğunu görse büyük zevk alırdı– ama o an elinde olsa, Dubay'i büyük bir zevkle evine bırakırdı. Hatta Dubay'in babası onu pestile çevirirken karşılık vermesin diye, çocuğun kollarını tutmaya bile itirazı olmazdı. Avarino eşcinselleri sevmezdi ama bu, işkence edilip öldürülmelerini onayladığı anlamına gelmiyordu. Mellon katledilmişti. Kanal Köprüsü'nün altından cesedini çıkardıklarında, gözleri korkudan yuvalarından fırlayacakmış gibi sonuna kadar açılmıştı. Ve karşılarındaki zibidinin, neye suç ortaklığı ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Ona zarar vermek istememiştik," diye tekrarladı Steve. Ne zaman kafası karışsa bu cümleye dönüyordu.

"Bu yüzden gelip bize gerçekleri anlatmaya karar verdiniz," diye onu konuşmaya teşvik etti Avarino. "Olayın içyüzünü bilmemiz için. Böylece, kimsenin konuyu büyütmeyeceğini düşündünüz. Haksız mıyım Barney?"

"Çok haklısın," diye karşılık verdi Morrison.

"Baştan anlatmaya ne dersin?" dedi Avarino.

"Şey..." dedi Steve ve sonra yavaş yavaş anlatmaya başladı.

7

Falcon 1973 yılında kapılarını açtığında, Elmer Curtie, müşterilerinin otobüs yolcularından oluşacağını varsaymıştı. Yan taraftaki terminal, üç ayrı hat tarafından kullanılıyordu: Trailways, Greyhound ve Aroostook County. Ne yazık ki yolcuların çoğunun, kadınlar ve çocuklarıyla yolculuk eden anne babalar olduğunu atlamıştı. Kalanlar, kesekâğıtlarında kendi içkilerini taşıyor ve hiçbir zaman otobüsten inmiyorlardı. İnenler de çoğunlukla, ayaküstü bir iki bira içmekten fazlasını aramayan askerler veya denizcilerdi – on dakikalık bir otobüs molasında içki âlemi yapılmazdı ya!

Curtie 1977'ye doğru bu gerçekleri kavramaya başladı ama artık çok geçti: Boğazına kadar borca batmıştı ve iflastan kurtulması imkânsız gibiydi. Önce sigorta parasını alabilmek için mekânı yakmayı düşündü ama profesyonel bir kundakçı tutma-

dığı sürece, yakalanması kaçınılmazdı... Ve profesyonel kundakçıların nerelerde takıldığına dair en ufak bir fikri yoktu.

O yılın şubat ayında, kendine 4 Temmuz'a kadar zaman tanımaya karar verdi: O vakte kadar işler iyiye gitmeye başlamazsa, yürüyüp gidecek, otobüslerden birine atlayacak ve şansını Florida'da deneyecekti.

Ama sonraki beş ay içerisinde, içi siyah ve altın renklerine boyanıp kuş padalyalarıyla süslenmiş (Elmer Curtie'nin kardeşi, uzmanlık alanı kuşlar olan amatör bir tahnit sanatçısıydı ve öldüğünde, doldurduğu kuşlar Elmer'a kalmıştı) barı, birdenbire refaha kavuştu. Aniden, gecede altmış bira ve yirmi bardak başka çeşit içki satan adam, birden seksen bira ve yüz içki satmaya başladı... Yüz yirmi... Bazen yüz altmış.

Müşterileri, genç ve kibar insanlardı. Neredeyse hepsi erkekti. Çoğu, akıl almaz kıyafetler giyiyordu. Ama o yıllarda akıl almaz kıyafetler giymek normal sayılırdı ve Elmer Curtie, müşterilerinin hepsinin eşcinsel olduğunu 1981'e kadar anlamadı. Derry sakinleri bunu bilseler adamın suratına gülerler ve Elmer Curtie'nin kendilerini çocuk yerine koyduğunu iddia ederlerdi ama adam doğruyu söylüyordu. Karısının kendisini aldattığını fark etmeyen bir koca gibi, o da gerçekleri öğrenen neredeyse son kişi olmuştu ve öğrendiğinde de umursamadı. Barı kâra geçmişti ve Derry'de kapılarını açık tutmayı başaran diğer dört barın aksine Falcon, müşterilerin sarhoş olup tatalığı dağıtmadığı tek yerdi. Öncelikle müşterilerin, uğruna dövüşecekleri kadınlar yoktu ve bu erkekler, homo olsunlar olmasınlar, heteroseksüel benzerlerinin aksine, birbirleriyle anlaşmanın ve huzursuzluk çıkarmamanın daha akıllıca olduğunu keşfetmişe benziyorlardı.

Curtie, mekânının müdavimlerinin cinsel tercihlerinin farkına vardıktan sonra, her yerde Falcon'la ilgili akıl almaz hikâyeler duymaya başladı – bu hikâyeler yıllardır şehirde dolaşıyordu ama Curtie, 1981'e kadar, onları bir şekilde duymamıştı. Zamanla, bu hikâyeleri büyük bir hevesle anlatan kişilerin, Falcon'ın kapısından içeri kesinlikle sokmayacağı kişiler olduğunu çözdü. Yine

de bu insanlar, içeride neler olup bittiğine dair bütün detayları biliyormuş gibi davranıyorlardı.

Anlatılan hikâyelere göre, ne zaman içeri girseniz birbirleriyle dans eden erkekleri görebilir, hatta orada, dans pistinin ortasında seviştiklerine şahit olabilirdiniz: Erkekler, barda öpüşüyor, tuvaletlerde birbirini beceriyorlardı. Rivayete göre, barın arka tarafında gizli bir oda vardı, farklı fanteziler yaşamak isteyenler oraya gidiyordu – içeride Nazi üniformalı yaşlı bir adam bekliyordu ve yanına gelen nonoşlarla ilgilenmeye hazırdı.

Oysa bu anlatılanların hiçbiri doğru değildi. Terminalde mola veren otobüslerden inenler, bira içmek veya langırt oynamak için bara uğradıklarında, Falcon'da bir gariplik olduğunu sezmiyorlardı – evet, içeride bir sürü erkek vardı ama ülkenin dört bir yanındaki binlerce işçi barında da durum aynıydı. Müşteriler eşcinsel olabilirlerdi ama eşcinsel demek, aptal demek değildi. Eğer dağıtmak isterlerse Portland'a giderlerdi. İyice dağıtmak isterlerse –Ramrod tarzı bir dağıtmadan söz ediyorum– New York veya Boston'un yolunu tutarlardı. Derry küçücük bir şehirdi, taşraydı. Derry'nin küçük eşcinsel güruhu da gölgelerin arasında kaldıkları sürece rahat bırakılacaklarını gayet iyi kavramıştı.

Don Hagarty, 1984 martında bir gece Adrian Mellon'ı oraya götürdüğünde, iki üç yıldır Falcon'ın müdavimiydi. Ondan önce Hagarty, keyfine bakmasını seven biriydi, yanında aynı kişiyle genelde pek görülmezdi. Ama nisan sonu yaklaşırken, böyle şeylere aldırmayan Elmer Curtie bile, Hagarty ve Mellon'ın bir çift olduklarını anlamıştı.

Hagarty, Bangor'daki bir mühendislik firmasında çalışıyordu. Adrian Mellon, kendisine yazı sipariş eden herkes için, ne isterlerse yazan bağımsız bir yazardı – havayolu dergileri, itiraf dergileri, yöresel yayınlar, pazar ekleri, seks hikâyelerinin yayımlandığı dergiler... Bir roman üstünde çalışıyordu ama çok da ciddiye almıyordu onu – romanına üniversitenin üçüncü yılında başlamıştı ve bu da tam on iki yıl önceydi.

Derry'ye, kanal hakkında bir makale yazmak için gelmişti – Concord'da iki ayda bir yayımlanan, *New England'ın Arka So-*

kakları adlı, fiyakalı bir dergi adına çalışıyordu. Adrian Mellon bu görevi seve seve kabul etmişti çünkü beş günlük işi için, *Arka Sokaklar* dergisinden üç haftalık masraf koparabileceğini ve hatta Derry Oteli'nde bir oda tutmasını sağlayabileceğini biliyordu. Kalan iki hafta boyunca, en az dört beş makale daha yazmak için malzeme toplayabilirdi.

Ama o iki haftalık sürede Don Hagarty ile tanıştı ve üç haftalık ödemeli seyahati sona erdiğinde, Portland'a dönmek yerine, Kossuth Yolu'nda kendine ufak bir daire tuttu. Orada topu topu altı hafta oturdu. Sonra Don Hagarty'nin yanına taşındı.

8

Hagarty, Harold Gardener ve Jeff Reeves'e, o yazın, hayatının en mutlu günleri olduğunu söyleyecekti. "Bilmeliydim," dedi onlara; Tanrı onun gibilere sadece, daha sonra geri alıp büyük acılar çektirmek için iyi şeyler verirdi.

"En büyük sorun, Adrian'ın birdenbire Derry'yi abartılı bir şekilde sahiplenmesiydi," dedi Hagarty. Adrian'ın üzerinde daima, MAINE İDARE EDER AMA DERRY HARİKA! yazan bir tişört olurdu. Kendine, Derry Kaplanları adlı lise takımının ceketlerinden edinmişti. Ve elbette bir de şapka. Onun havaya canlılık ve yaratıcılık kattığını iddia ediyordu. Belki bu söylediğinde doğruluk payı da vardı: Neredeyse bir yıldır ilk kez, romanını arabasının bagajından çıkarmıştı.

"Yani romanı üstünde çalışmaya mı başlamıştı?" diye sordu Gardener, Hagarty'ye. Bu soruyu romanla ilgilendiği için sormamıştı ama Hagarty'nin gönlünü hoş tutmak istiyordu.

"Evet. Bazen sayfalarca yazıyordu. Kötü bir roman olabileceğini ama artık, bitmemiş, korkunç bir roman olmayacağını söylerdi. Doğum gününde, ekim ayında tamamlamayı umuyordu. Elbette, Derry'nin gerçekte nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu. Bildiğini sanıyordu ama burada gerçek Derry'yi tanıyacak kadar uzun süre yaşamamıştı. Ona bunu anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi."

"Derry gerçekte nasıl bir yer Don?" diye sordu Reeves.

"Her tarafından kurtlar ve böcekler çıkan ölü bir fahişe gibi," dedi Don Hagarty.

İki polis sessiz bir şaşkınlık içinde ona baktı.

"Burası kötü bir yer," dedi Hagarty. "Burası bir lağım çukuru. Ne yani, bunu bilmiyor muydunuz? Hayatınız boyunca burada yaşadınız ve bunu fark etmediniz mi?"

İkisi de karşılık vermedi. Kısa bir sessizliğin ardından, Hagarty anlatmayı sürdürdü.

9

Don, Adrian Mellon hayatına girene dek, Derry'den ayrılmayı planlıyordu. Üç yıldır orada olmasının yegâne nedeni, nehir manzaralı daireyi kiralarken uzun vadeli bir kira kontratı imzalamasıydı. Ama kontratın süresi dolmak üzereydi ve Don buna seviniyordu. Artık sürekli Bangor'a gidip dönmesi gerekmeyecekti. Kendine saat sürekli on üçü vuruyormuş gibi hissettiren garip bir elektriğin içinde yaşaması gerekmeyecekti. Adrian, Derry'nin harika bir yer olduğunu düşünse de bu şehir Don'ı korkutuyordu. Sorun, kasabalıların homofobik tavırları değildi. Bu yaklaşımın şehirdeki rahipler veya Bassey Parkı'ndaki duvar yazıları aracılığıyla açıkça dile getirilmesi de değildi. Adını koyamadığı bir şeydi. Bunları anlattığı Adrian, Don'ın sözlerine gülüp geçmişti.

"Don, Amerika'daki bütün kasabalarda, eşcinsellerden nefret eden gruplar vardır," demişti Adrian. "Bana bunu bilmediğini söyleme. Ne de olsa Moron Ronnie ve Ev Kuşu Phyllis çağında yaşıyoruz."

"Benimle Bassey Parkı'na gel," demişti Don, Adrian'ın söylediklerinde ciddi olduğunu ve Derry'nin orta büyüklükteki diğer şehirlerden bir farkı olmadığına gerçekten inandığını kavradığında. "Sana göstermek istediğim bir şey var aşkım."

Arabaya atlayıp Bassey Parkı'na gittiler. Haziran ortalarıydı. "Adrian'ın öldürülüşünden yaklaşık bir ay önce," dedi Hagarty, polislere. Adrian'ı, Öpüşme Köprüsü'nün, karanlık, pis kokulu

gölgesine götürmüştü. Duvar yazılarından birini işaret etti. Adrian, yazanları okuyabilmek için, kibrit çakıp duvara tuttu.

BANA ERKEKLİK ORGANINI GÖSTER İBNE, BEN DE SENİN İÇİN ONU KESEYİM.

"İnsanların eşcinseller hakkında ne hissettiklerini biliyorum," dedi Don, alçak sesle. "Daha gençken, Dayton'da dayak yemiştim. Portland'da bir büfenin önünde oturmuş yemeğimi yerken, ayakkabılarımı yaktıklarında, yaşlı bir polis, devriye arabasından olanları izleyip kahkahalar atıyordu. Çok şey gördüm... Ama böylesini görmedim. Şuraya bak. Durma."

Adrian bir kibrit daha çaktığında, TANRI ADINA BÜTÜN HOMOLARIN GÖZLERİNE ÇİVİLER SAPLAYIN! yazısı ortaya çıktı.

"Bunları yazan her kimse, sadece eşcinselleri sevmeyen biri değil, kafadan sakat. Tek bir kişi olduğunu düşünsem, hastalıklı herifin teki olduğuna inansam kendimi daha rahat hissederdim ama..." diyen Don, elini uzatıp Öpüşme Köprüsü'nü işaret etti. "Bunlardan o kadar çok var ki... Hepsinin tek bir kişinin işi olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden Derry'den ayrılmak istiyorum Ade. Burada, tamamen kafayı sıyırmış, gereğinden fazla insan var."

"Romanımı bitirene kadar bekle, olur mu? Lütfen... Söz veriyorum, ekimi geçmeyecek. Buranın havası bana yaradı."

"Dikkat etmesi gereken şeyin, hava değil, su olduğunu bilmiyordu tabii," dedi Don Hagarty, kırgın bir sesle.

10

Tom Boutillier ve polis şefi Rademacher öne eğildiler, ikisi de konuşmuyordu. Chris Unwin başını öne eğmiş,monoton bir sesle, yere konuşuyordu. Polislerin duymak istedikleri kısma gelmişti: Bu pisliklerden en az ikisini, Thomaston'a yollayacak bölümdü.

"Panayırda bir halt yoktu," dedi Unwin. "Güzel oyunları çoktan sökmeye başlamışlardı. Şeytan Tabağı ve Paraşüt bölümleri kapatılmıştı. Çarpışan arabaların önüne KAPALI levhasını asmışlardı. Bebek oyunları dışında, açık bir şey kalmamıştı. Biz de ödüllü oyunların olduğu stantların yer aldığı tarafa gittik. O za-

man Webby, At ve Kazan standını gördü, elli sent ödedi ve halkaları, o homonun kafasında gördüğü şapkanın bir benzerine atmaya başladı. Ama sürekli ıskaladı. Ne zaman ıskalasa keyfi daha da kaçıyordu, anlıyor musunuz? Ve Steve normalde, 'Sakin ol ahbap, sakin ol ahbap,' diye ortalıkta dolaşan bir tiptir, insanın içinden, 'Kahrolasıca, o kadar istiyorsan, sen sakin ol,' demek gelir, anlıyor musunuz? Ama o da öfke içindeydi çünkü o aptal haplardan almıştı, tamam mı? Ne hapı olduğunu bilmiyorum. Kırmızı bir hap. Belki yasadışıdır. Ama Webby'yle bile dalaştı. Webby'nin ona vuracağını sandım. Sürekli, 'Nonoşun şapkasını bile kazanamıyorsun. Demek gerçekten işe yaramaz herifin tekiymişsin, o homonun kazandığı şapkayı bile tutturamıyorsunn,' gibi laflar ediyordu. Sonunda standı işleten kadın, Webby'nin elindeki halkalar bitmediği halde, yine de ona ödülü verdi. Herhalde bizden kurtulmak istedi. Bilmiyorum. Belki nedeni başkaydı ama bence öyle. Kadının verdiği ödül, gürültü çıkaran şeylerdendi. Hani şişirirsiniz ve osuruk gibi sesler çıkararak açılır ya? Bir zamanlar bende de onlardan bir tane vardı. Cadılar Bayramı'nda veya yılbaşında almıştım. Ya da ona benzer lanet tatillerden birinde. Çok sevmiştim ama sonra kaybettim. Veya biri, lanet olası okulda oynarken onu çaldı, tamam mı? Sonra panayır kapandı ve oradan ayrıldık. Steve sürekli Webby'nin, ibnenin şapkasını kazanamadığından bahsediyordu. Webby susuyordu ama bunun iyiye işaret olmadığını biliyordum çünkü suratı asılmıştı. Konuyu değiştirmem gerektiğini düşündüm ama aklıma başka bir şey gelmedi. Sonra otoparka gittik. 'Nereye gitmek istiyorsunuz?' dedi Steve. 'Eve mi?' O zaman Webby, 'Falcon'ın oraları turlayalım, bakalım hötöröf ortalıkta mı?' dedi."

Boutillier ve Rademacher, birbirleriyle bakıştı. Boutillier parmağıyla birkaç kere yanağına vurdu: Karşılarındaki işçi botlu budala, farkında olmasa da artık birinci dereceden cinayetten bahsediyordu.

"Ben, 'Olmaz,' dedim. 'Eve gitmem lazım.' Ama Webby, 'Homolardan mı korkuyorsun?' dedi. Ben de, 'Git işine, elbette hayır,' dedim. Steve uçuyordu. 'Gidip hötöröf tepeleyelim,' gibi bir şey söyledi. 'Homoları haklayalım! Homoları...' "

11

Zamanlama, her şeyin herkes için kötü gitmesine neden olacak kadar doğruydu. Adrian Mellon ve Don Hagarty, iki biradan sonra Falcon'dan çıkıp otogarın önünden geçerek el ele tutuştu. Bu hep yaptıkları bir şeydi. Saat onu yirmi geçiyordu. Köşeye varınca sola saptılar.

Öpüşme Köprüsü, nehrin yaklaşık bir kilometre yukarısındaydı. Daha sade bir köprü olan anacaddedeki köprüden karşıya geçmeyi planlamışlardı. Kenduskeag Nehri, yaz olduğu için alçalmıştı, en fazla bir buçuk metre derinliği vardı ve beton sütunların arasından sessiz sakin akıyordu. Araba yanlarından geçtiğinde, (Steve Dubay, Falcon'dan çıktıklarını görmüş ve onları büyük bir hevesle ötekilere göstermişti) köprünün başındaydılar.

"Önlerini kes! Önlerini kes!" diye bağırdı Webby Garton. İki adam az önce sokak lambalarından birinin altından geçmişti ve o zaman el ele tutuştuklarını görmüştü. Bu onu öfkelendirdi... Ama şapka kadar değil. Şapkanın tepesindeki kâğıt çiçek, deliler gibi sağa sola sallanıyordu. "Önlerini kes, lanet olası!"

Steve kendine söyleneni yaptı.

Chris Unwin, sonrasında gelişen olaylarda aktif rol oynadığını inkâr edecekti ama Don Hagarty'nin anlattığı hikâye farklıydı. Garton'ın daha araba durmadan araçtan indiğini ve diğer ikisinin de onun peşinden geldiklerini söyledi. Bir şeyler konuşulmuştu. Hoş şeyler değil. O gece Adrian, diğerlerini kışkırtacak bir şeyler yapmamış, kırıtıp onları tahrik etmemişti; başlarının belada olduğunu o da kavramıştı çünkü.

"Bana şapkayı ver," dedi Garton. "Onu bana ver, seni homo."

"Verirsem bizi rahat bırakacak mısınız?" Adrian korkudan titriyordu, neredeyse ağlayacaktı, ürkmüş gözlerle, Unwin, Dubay ve Garton'a bakıyordu.

"Konuşma da şapkayı ver!"

Adrian şapkayı verdi. Garton, kotunun sol cebinden çıkardığı çakıyla şapkayı ikiye böldü. Parçaları kotunun poposuna sürtüp yere fırlattıktan sonra, üstlerinde tepindi.

Don Hagarty, oğlanların dikkatinin Adrian ve şapkada olduğunu anlayınca birkaç adım gerilemişti – ifadesine göre ortalıkta polis var mı diye kontrol ediyordu.

"Şimdi bizi rahat..." dedi Adrian Mellon ve Garton da onun suratına bir yumruk indirip köprünün bel hizasına gelen demirlerine yapıştırdı. Ellerini ağzına götüren Adrian bir çığlık attı. Parmaklarının arasından kan akıyordu.

"Ade!" diye bağırdı Hagarty. Sevgilisinin yanına koştu ama Dubay çelme takıp onu düşürdü. Garton da Don'ın midesine bir tekme indirip onu kaldırımdan yola yuvarladı. Bir araba geçti. Hagarty dizlerinin üstünde doğrulup arabaya seslendi. Araba yavaşlamadı. "Şoför dönüp bakmadı bile," dedi Don, Gardener ve Reeves'e.

"Kes sesini nonoş!" dedi Dubay. Don'ın suratına bir tekme indirdi. Hagarty yarı baygın yolun kenarına yuvarlandı.

Birkaç dakika sonra Don, birinin sesini duydu – Chris Unwin'in. Bu ses, arkadaşının başına gelenler kendisinin de başına gelmeden kalkıp kaçmasını söylüyordu. Kendi verdiği ifadede Unwin de onu uyardığını doğruladı.

Hagarty yumrukların sesini ve âşığının çığlıklarını duyabiliyordu. "Adrian'ın sesi, tuzağa düşmüş tavşanlarınki gibiydi," dedi polise. Hagarty emekleyerek yol ayrımına, otogarın parlak ışıklarına doğru ilerledi. Ve yeterince uzaklaştığından emin olduğunda, dönüp bakmaya cesaret etti.

Bir yetmiş boyunda, yetmiş kiloluk bir adam olan Adrian Mellon, kanlar içindeydi. Garton, Dubay ve Unwin, oyun olsun diye onu birbirlerine ittirip duruyorlardı. Adrian'ın vücudu, bez bebek gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu. Onu yumrukluyor, tekmeliyor, giysilerini parçalıyorlardı. Garton, Hagarty'nin gözleri önünde, Adrian'ın hayalarına bir tekme indirmişti. Adrian'ın saçları yüzüne döküldü. Ağzından fışkıran kanlar gömleğini ıslattı. Webby Garton'ın sağ elinin parmaklarında iki kalın yüzük vardı: Biri Derry Koleji yüzüğü, diğeri atölye dersinde kendi yaptığı, ortasında DB yazan, kalın, pirinç bir yüzüktü. Harfler, sevdiği metal gruplarından Dead Bugs'ın baş harfleriydi.

Onlar yüzünden Adrian'ın üstdudağı patlamış ve hatta üç dişi çatlamıştı.

"İmdat!" diye bağırdı Hagarty. *"İmdat! İmdat! Onu öldürüyorlar! İmdat!"*

Anacaddedeki binalarda ışık yoktu. Kimse yardıma gelmedi. Otogar olduğunu tahmin ettiği aydınlık taraftan bile gelen giden olmadı. Hagarty neler olduğunu anlamıyordu. Orada bir sürü insan vardı. Ade ile önlerinden geçerken onları görmüşlerdi. Kimse yardıma gelmeyecek miydi? Hem de hiç kimse?

"İMDAT! İMDAT! ONU ÖLDÜRÜYORLAR, İMDAT, LÜTFEN, TANRI AŞKINA!"

"İmdat," diye bir fısıltı geldi Don Hagarty'nin solundan... Sonra bir kıkırtı duyuldu.

"Serseri uçuşu!" diye bağırıyordu Garton artık... Bağırıyor ve kahkahalar atıyordu. Don Hagarty, Gardener ve Reeves'e üçünün de Adrian'ı döverken kahkahalar attıklarını anlattı. *"Serseriyi uçuralım! Aşağı atalım!"*

"Serseri uçuşu! Serseri uçuşu! Serseri uçuşu!" diye tezahürat yaptı Dubay.

"İmdat," dedi belirsiz ses yeniden ve kelimeyi büyük bir ciddiyetle söylese de ardından yine aynı kıkırtı duyuldu. Sanki konuşan, kahkahalarına engel olamayan bir çocuktu.

Hagarty aşağıya baktığında palyaçoyu gördü – ve o andan itibaren Gardener ve Reeves, Hagarty'nin anlattığı her şeyin zırva olduğuna karar verdiler. Çünkü hikâyenin bundan sonrası deli saçmasıydı. Ama Harold Gardener, sonradan bu konuyu düşünmekten kendini alamayacaktı. Sonradan, Unwin denen oğlanın da palyaçoyu gördüğünü öğrendiğinde, kendinden şüphe edecekti. Ortağınınsa ya hiç böyle şüpheleri olmadı ya da onları kendine saklamayı tercih etti.

Hagarty, palyaçonun Ronald McDonald ile televizyondaki eski palyaçolardan Bozo arası bir şey olduğunu söyledi. En azından, başlangıçta kendisi öyle düşünmüştü. Kafasının iki tarafındaki turuncu saçlar, akla onları getiriyordu. Ama daha sonra düşününce, palyaçonun ikisine de benzemediğine karar verdi. Bembeyaz yüzüne boyayla çizilen gülümseme, turuncu değil

kırmızıydı ve gözleri gümüş rengiydi. Çok garip bir renkti. Belki de lenstiler... Ama palyaçoyu gördüğü o anda ve daha sonraları da onun palyaçonun gözlerinin gerçek rengi olabileceğini düşünmüştü. Palyaço, büyük turuncu düğmeleri olan, bol bir takım giymişti; ellerinde köpükten eldivenler vardı.

"Yardıma ihtiyacın varsa Don," dedi palyaço. "Bir balon al."

Elinde tuttuğu balonları adama uzattı.

"Uçarlar," dedi palyaço. "Aşağıda hepimiz uçuyoruz. Yakında senin arkadaşın da uçacak."

12

"Yani palyaço sana adınla seslendi," dedi Jeff Reeves, ne düşündüğünü belli etmeyen bir sesle. Hagarty'nin yere baktığını fark edince, Harold Gardener'a dönüp göz kırptı.

"Evet," dedi Hagarty, başını kaldırmadan. "Kulağa ne kadar delice geldiğini ben de biliyorum."

13

"Demek o zaman, onu aşağı attın," dedi Boutillier. "Serseri uçuşu."

"Ben değildim," dedi kafasını kaldıran Unwin. Eliyle gözüne giren saçları arkaya ittirdi ve endişeli gözlerle polise baktı. "Gerçekten bunu yapmaya kararlı olduklarını fark ettiğimde Steve'i uzaklaştırmaya çalıştım çünkü herifin çakılabileceğini biliyordum... Suyla köprü arasında üç metre falan vardı..."

İki buçuk metreydi. Müdür Rademacher'ın devriyeleri çoktan ölçmüştü.

"Ama delirmiş gibiydi. İkisi bir ağızdan, 'Serseri uçuşu! Serseri uçuşu!' diye bağırıyorlardı. Sonra onu havaya kaldırdılar. Webby koltuk altından tuttu, Steve de bacaklarından. Ve... ve..."

14

Ne yaptıklarını gördüğünde Hagarty onlara doğru koştu, ciğerlerinin yettiğince, "*Hayır! Hayır! Hayır!*" diye bağırıyordu.

Chris Unwin onu ittirince, Hagarty kaldırıma yuvarlandı. "Sen de mi aşağı uçmak istiyorsun?" diye fısıldadı genç. "Kaçsana!"

Adrian Mellon'ı köprüden suya attılar. Hagarty, sevgilisinin suya düştüğünü duydu.

"Buradan gidelim," dedi Steve Dubay. Webby ile birlikte arabaya doğru yürüdüler.

Chris Unwin korkuluk demirinden aşağı baktı. Önce, çöplerin ve otların arasından geçerek suyun kenarına ulaşmaya çalışan Hagarty'yi gördü. Sonra palyaçoyu. Palyaço bir eliyle Adrian'ı diğer tarafa sürüklüyordu; öbür elinde balonlar vardı. Adrian sırılsıklamdı, boğuluyor, inliyordu. Palyaço, başını yana eğip Chris'e bakarak sırıttı. Chris, palyaçonun gümüş rengi parlak gözlerini ve keskin dişlerini gördüğünden bahsetti. "Kocaman dişlerdi," dedi.

"Sirkteki aslanlarınki gibiydi baylar," diye ekledi. "O kadar büyüktüler."

Sonra dediğine göre, palyaçonun, Adrian Mellon'ın kolunu geriye kıvırdığını görmüştü.

"Sonra ne oldu Chris?" diye sordu Boutillier. Hikâyenin bu kısmından sıkılmıştı. Sekiz yaşına bastığından beri masallardan hazzetmezdi.

"Bilmiyorum," dedi Chris. "Steve beni yakalayıp arabaya sürükledi. Ama.. palyaçonun, herifin koltuk altını ısırdığını gördüm galiba." Anlattıklarından çok da emin olmadığını belli eden gözlerle polislere baktı. "Galiba yaptığı buydu. Koltuk altını ısırdı. Sanki onu yemek istiyordu. Sanki kalbini parçalamak istiyordu."

15

Chris Unwin'in ifadesi sorular halinde kendisine sunulduğunda, Hagarty, "Hayır," dedi. Palyaço, Ade'i diğer kıyıya sürüklememişti. Daha doğrusu, kendisi böyle bir şey görmemişti ve o

noktada, sıradan bir gözlemci olmaktan çıkıp başka bir şeye dönüşmüştü; artık aklını kaçırma noktasına gelmişti.

Hagarty'nin dediğine göre palyaço, kollarında Adrian'ın ıslak vücuduyla, karşı kıyının yakınlarında duruyordu. Adrian'ın sağ kolu, palyaçonun kafasının arkasına dolanmıştı. Ve palyaçonun yüzü gerçekten Adrian'ın sağ koltuk altına gömülmüştü ama ısırmıyordu: Gülümsüyordu. Hagarty, palyaçonun başını Ade'in kolunun altından çıkarıp gülümsediğini görebiliyordu.

Palyaçonun Adrian'ı tutan kolu gerildi ve Hagarty, sevgilisinin kaburgalarının kırıldığını duydu.

Ade çığlık attı.

"Bizimle yüzsene Don," dedi palyaço, suratında kıpkırmızı sırıtışıyla. Sonra beyaz eldivenli eliyle köprünün altını işaret etti.

Köprünün altı, balonlarla doluydu. Bir iki düzine balon değil, binlerce balon, kırmızı, mavi, yeşil ve sarı. Her birinin üstünde I ♥ DERRY yazıyordu.

16

"Kulağa oldukça hoş geliyor," diyen Reeves, Harold Gardener'a yeniden göz kırptı.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diye karşılık verdi Hagarty, aynı hüzünlü sesle.

"Bütün o balonları gördüğünü söylüyorsun," dedi Gardener.

Don Hagarty ellerini yavaşça havaya kaldırdı. "Şimdi parmaklarımı gördüğüme ne kadar eminsem, onları gördüğüme de o kadar eminim," dedi. "Binlerce balon vardı. Sayıları o kadar fazlaydı ki köprünün altını göremiyordunuz. Havada salınıyor ve yukarı aşağı hareket ediyorlardı. Bir de garip bir ses vardı. Cızırtıyı andıran bir ses. Birbirine sürtünen balonların sesi. Ve ipler... Birbirine dolanmış, bir sürü beyaz ip. Örümcek ağlarını andırıyorlardı. Palyaço, Adrian'ı oraya götürdü. Giysisinin iplere sürtündüğünü görebiliyordum. Adrian, boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Peşlerinden gidecek oldum... O zaman, palyaço dönüp bana baktı. Gözlerini gördüm ve o anda kim olduğunu anladım."

"Söyle bakalım, kimmiş Don?" diye sordu Harold Gardener, alçak sesle.

"Derry'ydi," dedi Don Hagarty. "Bu lanet olası şehrin ta kendisiydi."

"O zaman ne yaptın?" diye sordu Reeves.

"Kaçtım, seni budala!" diyen Hagarty, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

17

Harold Gardener, 13 Kasım'a, John Garton ve Steve Dubay'in, Adrian Mellon cinayetinden yargılanmak üzere mahkemeye çıkarılacakları günün bir gün öncesine kadar çenesini kapalı tuttu. Sonra Tom Boutillier'ı görmeye gitti. Palyaçoyu konuşmak istiyordu. Boutillier ise istemiyordu ama Gardener'ın aptalca bir şey yapabileceğini anlayınca, istemese de konuşmaya karar verdi.

"Palyaço falan yoktu Harold. O gece dışarıda olan bir palyaço varsa, o da o üç çocuktu. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"İki şahidimiz var..."

"Hepsi zırva. Unwin bu sefer hapı yuttuğunu anlayınca, Tek Kollu Adam'ı işe karıştırmaya karar verdi, 'O küçük ibneyi biz öldürmedik, tek kollu adam öldürdü,' demeye getirdi. Hagarty zaten histerik haldeydi. Bir kenarda durup çocukların en iyi arkadaşını öldürmesine seyirci kaldı. Uçan daire gördüğünü söylese de şaşırmazdım."

Aslında Boutillier da gerçeğin öyle olmadığını biliyordu. Gardener, bunu Tom'un gözlerine bakar bakmaz anladı ve savcı yardımcısının bu meseleyi eşelemeyi istememesi onu huzursuz etti.

"Hadi ama," dedi Gardener. "Birbiriyle tamamen alakasız iki şahidin ifadesinden bahsediyoruz. Bana maval okuma."

"Maval okumaktan mı bahsetmek istiyorsun? Ne yani, anacaddedeki köprünün altında vampir bir palyaçonun yaşadığına inandığını mı söylüyorsun? Bana sorarsan, maval diye buna denir."

"Hayır, iddia ettiğim şey bu değil. Ama..."

"Ya Hagarty'nin, üzerlerinde sevgilisinin şapkasında yazan sözlerin yazılı olduğu milyonlarca balon gördüğü iddiasına ne diyeceksin? Çünkü bana sorarsan bu da kulağa mavâl okumakmış gibi geliyor."

"Benim demek istediğim..."

"Öyleyse neden beni bu saçma iddialarla rahatsız ediyorsun?"

"*Bana çapraz sorgulama yapmaktan vazgeç!*" diye bağırdı Gardener. "İkisi de aynı sahneyi tasvir etti ve birbirlerinin ne anlattıklarından haberleri yoktu!"

Boutillier masasının başına oturmuş kurşunkalemiyle oynuyordu. Bu sözlerin ardından kalemi bırakıp ayağa kalktı ve Harold Gardener'ın yanına gitti. Boutillier, Gardener'dan en az on santim daha kısaydı ama Harold, adamın öfkesi karşısında birkaç adım geriledi.

"Davayı kaybetmemizi mi istiyorsun Harold?"

"Hayır. Elbette hayır..."

"O pisliklerin serbest kalmalarını mı istiyorsun?"

"Hayır!"

"Güzel. Tamam. İşin temelinde anlaştığımıza göre, sana tam olarak ne düşündüğümü söyleyeceğim. Evet, muhtemelen o gece köprünün altında bir adam vardı. Hatta palyaço kıyafeti giymiş olması bile mümkün. Gerçi bunca yıllık deneyimlerimden yola çıkarak, onun, birbirine uymayan ve üstüne büyük gelen kıyafetler giymiş bir evsiz olduğunu tahmin edebiliyorum. Muhtemelen bozuk para veya yiyecek bulmak umuduyla nehrin kıyısını araştırıyordu. Birinin fırlatıp attığı hamburger parçasının veya patates kızartması ambalajının dibindeki patates kırıntılarının peşindeydi. Hikâyenin geri kalanı, görgü şahitlerinin hayal gücünün ürünü Harold. Bu söylediğimin mümkün olduğuna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Harold. İkna olmak istiyordu ama iki şahidin yaptığı tasvirlerin detayları düşünüldüğünde... hayır. Bunun mümkün olduğuna inanmıyordu.

"Asıl mesele şu," diye devam etti Boutillier. "Oradakinin Palyaço Kinko veya Sam Amca kılığındaki bir herif ya da Mutlu Hötöröf Hubert olması umurumda bile değil. Ondan bahsettiğimiz anda, avukatları, sen daha ağzını açamadan, her şeyi onun yaptığını iddia edecekler. Yeni saç kesimleri ve yeni takım elbiseleriyle cici çocuklara benzeyen o ikisinin, Mellon'ı şaka olsun diye köprüden aşağı atmaktan fazlasını yapmadıklarını söyleyecekler. Köprüden düştükten sonra, Mellon'ın hâlâ hayatta olduğunu iddia edecekler. Hem Hagarty'nin ifadesi hem de Unwin'inki bunu doğruluyor. 'Hayır, *müvekkillerimiz* cinayet işlemedi!' diyecekler. 'Palyaço kılığındaki bir psikopattı,' diyecekler. Eğer mahkemede o palyaçodan bahsedersek başımıza bunlar gelecek. Sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Unwin nasıl olsa ne gördüğünü anlatmayacak mı?"

"Ama Hagarty anlatmayacak," dedi Boutillier. "Çünkü o akıllı biri. Hagarty'nin şahitliği olmadan, Unwin'e kim inanır?"

"Bir de biz varız," dedi Harold Gardener, kendini bile şaşırtan kasvetli bir sesle. "Sanırım biz de hiçbir şey anlatmayacağız."

"Tanrı aşkına!" diye bağıran Boutillier, ellerini havaya kaldırdı. *"Onu öldürdüler!* Onu sadece köprüden aşağı atmadılar. Garton'ın çakısı vardı. Mellon yedi yerinden bıçaklanmıştı, darbelerden biri akciğerinin soluna ve ikisi hayalarına isabet etmişti. Yara izleri çakıya uyuyor. Dört kaburgası kırılmıştı – bunu da Dubay yaptı. Isırıldığı doğru. Kollarında, sol yanağında, boynunda ısırık izleri vardı. Bence Unwin'e ve Garton'a ait izler ama sadece tek bir eşleştirme yapabildik. Onun da mahkemede kabul edilecek kadar net olduğunu sanmıyorum. Ve evet, sağ koltuk altından koca bir et parçası koparılmıştı, ne olmuş? Demek aralarından biri, ısırmaktan gerçekten hoşlanıyormuş. Muhtemelen onu ısırırken kendinden geçmiştir. Tahminim, ısıranın Garton olduğu, ama bunu asla ispatlayamayacağız. Ayrıca, Mellon'ın kulağı koparılmıştı."

Boutillier durup öfkeli bakışlarını Harold'a çevirdi.

"Eğer palyaço hikâyesinin duyulmasına izin verirsek, onları içeri atmayı başaramayız. Serbest kalmalarını mı istiyorsun?"

"Sana söyledim, hayır."

"Ölen herif eşcinsel olabilir ama kimseye bir zararı yoktu," dedi Boutillier. "Yani kısaca özetlersek, mühendis botlu bu zibidiler onu hayatından ettiler. Ben de onları hapse tıkacağım dostum. Ve Thomaston'da birilerinin onları becerdiğini duyarsam, 'Umarım sizi beceren kişi AIDS'lidir' yazan kartpostallar yollayacağım."

Ne kadar ateşli, diye düşündü Gardener. *Ayrıca bu mahkûmiyetler, iki yıl sonra yüksek mevkilere aday olduğunda, sicilinde harika duracak.*

Ama başka bir şey söylemeksizin oradan ayrıldı çünkü o da oğlanların hapse atıldığını görmek istiyordu.

18

John Garton, birinci dereceden cinayetten hüküm giydi ve Thomaston Eyalet Hapishanesi'nde yirmi yıla mahkûm edildi.

Steve Bishoff Dubay, birinci dereceden cinayetten hüküm giydi ve Shawshank Eyalet Hapishanesi'nde on beş yıla mahkûm edildi.

Christopher Philip Unwin, yaşı tutmadığı için ayrı yargılandı ve cinayete sebebiyet vermekten hüküm giydi. Güney Windham Erkekler Islahevi'nde altı aya mahkûm edildi ama cezası ertelendi.

Bu satırlar yazılırken, her üç mahkûmiyet kararı da temyizde. Garton ve Dubay'i, Mellon'ın parçalanmış cesedinin bulunduğu anacadde köprüsü yakınlarında kızları izlerken veya Bassey Parkı'nda kumar oynarken görebilirsiniz.

Don Hagarty ve Chris Unwin, şehirden ayrıldılar. Asıl mahkemede –Garton ve Dubay'inkinde– kimse palyaçodan bahsetmedi.

ÜÇ
ALTI TELEFON (1985)

1

Stanley Uris Banyo Yapıyordu

Patrickia Uris sonradan annesine, bir şeylerin yanlış gittiğini bilmesi gerektiğini söyleyecekti. "Bilmeliydim çünkü Stanley asla akşamın erken saatlerinde banyo yapmazdı," diyecekti. Sabahın erken saatlerinde ve bazen gece geç saatlerde, bir elinde dergisi, diğer elinde soğuk bir birayla banyo yapardı ama saat 19.00'da banyoya girmek onun tarzı değildi.

Bir de kitap meselesi vardı. Normalde adamı çok mutlu etmesi gerekirdi. Oysa, kadının anlamadığı bir şekilde, onu üzmüş, hatta depresyona sokmuştu. O korkunç geceden yaklaşık üç ay önce Stanley, çocukluk arkadaşlarından birinin yazar olduğunu keşfetmişti. "Gerçek bir yazar değil, roman yazanlardan," dedi Patrickia, annesine. Kitaplardaki isim, William Denbrough'ydu ama Stanley ona Kekeme Bill diyordu. Adamın neredeyse bütün kitaplarını okumuştu. İşin aslı, banyo yaptığı gece, 1985 yılının 28 Mayıs'ının gecesi, Stanley onun son kitabını okuyordu. Patty'nin kendisi de meraktan adamın önceki kitaplarından birini okumayı denemiş ama üç bölüm okuduktan sonra aldığı gibi yerine bırakmıştı.

"Roman olması yetmezmiş gibi üstelik bir de korku romanıydı," dedi Patrickia, sonradan annesine. Korku romanını, açık saçık bir romandan bahseder gibi, neredeyse hakaret edercesine söylemişti. Patty tatlı, nazik bir kadındı ama kendini ifade etmekte pek başarılı değildi. Annesine o kitabın kendisini ne kadar korkuttuğundan ve üzdüğünden bahsetmek istemiş ama anlatmayı

başaramamıştı. "Canavarlarla doluydu," demişti. "Küçük çocukları kovalayan canavarlar. Cinayetler işleniyordu ve... bilmiyorum... Kötü hisler ve acı. Böyle şeyler." Aslında onları düşündükçe, zihninde beliren kelime "pornografik"ti. Ama o kelimeyi bir türlü telaffuz edemiyordu. Çünkü ne anlama geldiğini bilse de bu kelimeyi bir kez bile telaffuz etmemişti. "Ama Stan, çocukluk arkadaşlarından birine kavuşmuş gibi hissediyordu kendini... Ona yazmaktan bahsediyordu ama yazmayacağını biliyordu... Hikâyeler ona da kendini kötü hissettiriyordu... Ve... ve... ve..."

Ve sonra, Patty Uris ağlamaya başladı.

O gece, George Denbrough'nun palyaço Pennywise'la tanıştığı 1957 yılındaki o günün yirmi sekizinci yıldönümünden yaklaşık altı ay önce, Stanley ve Patty, Atlanta'nın banliyölerinden birindeki evlerinin salonunda oturuyorlardı. Televizyon açıktı. Patty televizyonun karşısındaki kanepeye oturmuştu. Dikkati, elindeki örgü ile favori yarışma programı *Aileler Yarışıyor* arasında gidip geliyordu. Richard Dawson'a bayılırdı ve adamın her zaman taktığı saat-zinciri çok seksi buluyordu. Yarışma programını sevmesinin bir diğer nedeni de popüler cevapların çoğunu tahmin edebilmesiydi (*Aileler Yarışıyor* programında doğru cevap diye bir şey yoktu; sadece popüler cevaplar vardı). Bir keresinde Stan'e, kendisine o kadar kolay gelen soruların, programa katılan ailelere neden bu kadar zor geldiğini sormuştu. "Spot ışıkları altındayken cevap vermek muhtemelen çok daha zordur," diye cevaplamıştı Stan ve kadın bir an için, adamın suratının asıldığı hissine kapılmıştı. "Gerçekten yapman gerektiğinde, her şey uzaktan göründüğünden çok daha zordur. O zaman tıkanıp kalırsın. Gerçekten yapman gerektiğinde." Kadın, Stanley'in haklı olduğuna karar verdi. Stanley, insan doğasından anlardı. Kadına soracak olursanız, eski arkadaşı William Denbrough'dan, insanların ilkel içgüdülerine hitap eden bir sürü korku romanı yazıp zengin olan o adamdan çok daha iyi anlıyordu insanların nasıl düşündüğünü.

Gerçi Uris'lerin durumu da fena değildi. Oturdukları yer iyi bir mahalleydi ve 1979'da 87.000 dolara aldıkları evi, şimdi isteseler rahat rahat 165.000 dolara satabilirlerdi – gerçi satmak

istedikleri de yoktu. Yine de böyle detayları bilmek önemliydi. Kadın bazen Volvo'suyla (Stanley, kadının dalga geçmek için, adını Sedanley taktığı bir Mercedes kullanıyordu) Fox Run Alışveriş Merkezi'nden dönerken, düzgün budanmış çalıların arkasındaki evlerini uzaktan seyreder ve şöyle düşünürdü: *Orada kim oturuyor? Ah, ben oturuyorum! Bayan Stanley Uris!* Baştan aşağı mutlu bir düşünce denemezdi buna; içinde öyle güçlü bir gurur barındırıyordu ki bazen kadına kendini kötü hissettirirdi. Bir zamanlar olduğu kişiyi, Patrickia Blum adlı, on sekiz yaşındaki o yalnız genç kızı hatırlardı. New York Eyaleti'ne bağlı Glointon kasabasında yaşayan ve lise mezuniyet partisine kimse tarafından davet edilmeyen o kızı hatırlardı. Onu içeriye almamışlardı, soyadı *tulum* ile kafiyeli olduğu için onunla dalga geçmişlerdi. Gerçi yıl 1967'ydi ve bu tür ayrımcılıklar kanunlara aykırıydı. Falan filan falan filan, her neyse artık hepsi geride kalmıştı. Ne yazık ki kadının bir parçası, o yaşadıklarını hiçbir zaman geride bırakamayacaktı. Bir parçası her zaman, Michael Rosenblatt ile arabaya geri dönecek, topuklu ayakkabılarının altında taşların çıtırtısını hissedecek, Michael'ın o gece için babasından ödünç aldığı ve bütün öğleden sonrayı cilalayarak geçirdiği arabaya binecekti. Bir parçası, o gece için kiraladığı beyaz ceketi içindeki –o hoş bahar akşamında nasıl da ışıldıyordu ceket– Michael'la beraber arabaya yürüyüşünü hiçbir zaman unutmayacaktı. Annesinin denizkızlarına benziyorsun diye tarif ettiği, açık yeşil bir gece elbisesi giymişti kadın ve Yahudi bir denizkızı fikri ne kadar komik gelmişti, hah hah hah hah. Başları dik, kulübün kapısından geri çevrilmeye aldırmamaya çalışarak, geldikleri gibi geri dönmüşlerdi. Ağlamamıştı genç kız –o sırada değil– ama geri *yürümediklerini* anlıyordu; onlarınki *sıvışmaktı*, *sıvışmaya* zorlanıyorlardı, ikisi de kendilerini, hayatları boyunca hissettiklerinden daha Yahudi hissettiler o anda; tefeciler, seyyar satıcılar gibi, yağlı, karga burunlu, beyaz tenli hissettiler; önceki Yahudilerin hissettiği bütün aşağılanmalar içlerine doluştu; öfkelenmek istediler ama öfkelenemediler – öfke çok sonra, artık hiçbirinin bir önemi kalmadığında ortaya çıkacaktı. O an genç kızın hissettiği tek şey utançtı, canının yanmasıydı. Derken, biri bir kahkaha atmıştı. Piyanodan

yükselen notalar gibi melodik ama tiz bir kahkaha ve o zaman, arabaya bindiğinde deliler gibi ağlamıştı. İşte size sulu zırtlak bir Yahudi denizkızı. Michael Rosenblatt elini kızı rahatlatmak umuduyla beceriksizce boynuna koymayı denemiş ama bu hareket kızı daha da utandırmaktan, ona kendini daha da kirli, daha da *Yahudi* hissettirmekten başka bir işe yaramamıştı. Genç adamın elini itmişti kız.

Düzgün budanmış çalıların arkasındaki eve bakmak, kadına kendini iyi hissettiriyordu... Ama kendini *tamamen* onarılmış hissettirmiyordu. İncinme ve utanç hâlâ oradaydı ve bu sessiz, çok belli etmese de ekonomik seviyesi gittikçe yükselen insanların yaşadığı mahalleye kabul edilmiş olmak bile, bazen arabaya yaptıkları o sonsuz yürüyüş sırasında ayaklarının altında çatırdayan taşların sesini duymasını engellemeye yetmiyordu. Bu şehir kulübüne üye olabilmek, kapıdaki görevlinin onu her zaman saygılı bir gülümsemeyle karşılaması bile geçmişi silmeye yetmiyordu. 1984 model Volvo'suna sığınmış halde eve dönüyor, yemyeşil bahçenin ortasındaki evine bakıyor ve sık sık –galiba gereğinden sık– o korkunç kahkahayı düşünüyordu. O kahkahayı atan kızın, kendisini dövüp duran iğrenç bir kocayla boktan bir evde yaşadığını, üç kere hamile kalıp üçünde de düşük yaptığını, kocası tarafından hastalıklı kadınlarla aldatıldığını, kahkahalar savuran ağzında yaralar belirdiğini hayal ediyordu.

Böyle şeyler düşündüğü için kendinden nefret ederdi. Yakışıksız düşüncelerdi bunlar. Daha iyi biri olmaya çalışacağına kendi kendine söz verirdi. Böyle şeyler düşünmeden aylar geçirirdi. *Belki en nihayetinde hepsini geride bırakmışımdır. Artık on sekiz yaşındaki o kız değilim. Otuz altı yaşında bir kadınım; ayakkabılarının altında çakılların sonsuz çatırtısını duyan, kendisini rahatlatmayı denediğinde Yahudi eli olduğu için Rosenblatt'ın elini ittiren o kız çok gerilerde kaldı. O aptal küçük denizkızı öldü gitti. Artık onu unutup kendim olabilirim.* Tamam. Güzel. Harika. Ama sonra bir yerlerde, örneğin süpermarkette yan koridorlardan birinden, o gecekini hatırlatan bir kahkahanın geldiğini duyar, tüyleri diken diken olur, içinde katlanılmaz bir acı belirirken, elleri alışveriş arabasının tutağını sıkı sıkı kavrardı. Veya ellerini önünde birleştirir ve şöyle düşü-

nürdü: *Biri az önce başka birine benim Yahudi olduğumu söyledi, karga burunlu Yahudilerden biri olduğumu, Stanley'in de karga burunlu bir Yahudi'den başka bir şey olmadığını söyledi, ne de olsa o bir muhasebeci, Yahudilerin sayılarla arası iyidir, onları şehir kulübüne kabul ederiz, etmek zorundayız. 1981'de karga burunlu bir Yahudi jinekolog, açtığı davayı kazandığından beri bunu yapmak zorundayız ama onlara güleriz, hem de nasıl, arkalarından kahkahalar atarız.* Veya ayaklarının altında çakıltaşlarının hayali çıtırtılarını duyardı. *"Denizkızı! Denizkızı!"* diye bağırırdı hayaletler.

O zaman nefret ve utanç, migren ağrısı gibi geri gelirdi, sadece kendinden değil, bütün insan ırkından nefret ederdi kadın. Kurt adamlar. Denbrough'nun yazdığı ve kadının okumayı deneyip bir kenara bıraktığı kitap, kurt adamlarla ilgiliydi. Kurt adamlarmış! Onun gibi bir adam, kurt adamlar hakkında ne bilirdi?

Ama çoğu zaman, kendini bundan daha iyi hissediyordu. Kafasında böyle düşüncelere yer olmaması gereken, iyi bir insan olduğunu hissediyordu. Kocasına âşıktı, evini seviyordu ve çoğu zaman hayatından da kendinden de memnundu. İşleri yolundaydı. Her zaman öyle olmamıştı elbette – kimin hayatı güllük gülistanlıktır ki? Stanley'in evlenme teklifini kabul ettiğinde kızın ailesi öfkelenmiş ve mutsuz olmuştu. Genç adamla üniversitedeki derneklerden birinin partisinde tanışmıştı. Genç adam, burslu okuduğu New York Eyalet Üniversitesi'nden, kızın okulunu ziyarete gelmişti. Onları ortak bir arkadaşları tanıştırmıştı. Ve daha o gece bitmeden genç kız, genç adama âşık olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yarıyıl tatili geldiğinde artık buna emindi. Bahar gelip Stanley üstünde ufak bir elmas taş olan yüzüğü ona verdiğinde, Patty bunu hiç tereddüt etmeden kabul etmişti.

Sonunda, rahatsız olmalarına karşın, kızın ailesi de evliliği kabullendi. Zaten yapabilecekleri fazla bir şey yoktu. Stanley Uris yakında genç muhasebecilerle dolu iş dünyasında kendine yer edinebilmek için hayata atılacaktı ve ne yazık ki acımasız iş dünyasına daldığında, onu destekleyecek bir ailesi yoktu. Patty'nin ailesi, adamın kızlarını parası için kullandığını düşünüyordu. Ama Patty yirmi iki yaşında genç bir kadındı artık ve kendisi de yakında üniversiteden mezun olacaktı.

"Hayatımın sonuna kadar o adi dört gözü beslemem gerekecek," dediğini duydu Patty, bir gece babasının. Annesiyle babası o gece yemeğe çıkmışlar ve babası içkiyi fazla kaçırmıştı.

"Şışşş, Patty duyacak," dedi Ruth Blum.

O gece Patty'nin gözüne uyku girmedi. Ağlamıyordu ama bir sıcak basıyor, bir iliklerine kadar donuyordu. İkisinden de nefret ediyordu. Sonraki iki yılı, o nefretten kurtulmaya çalışarak geçirdi. İçinde şimdiden gereğinden fazla nefret birikmişti. Bazen aynaya baktığında, bu duyguların yüzüne ne yaptığını görebiliyordu. Şimdiden çizgiler oluşmaya başlamıştı. Ama bu savaşı kazandı. Stanley'in de yardımıyla.

Oğlanın ailesi de bu evlilik konusunda benzer endişeler taşıyordu. Elbette sevgili Stanley'lerinin kaderinde yoksul bir hayat olduğuna inanmıyorlardı ama "çocukların aceleci davrandığını" düşünüyorlardı. Donald Uris ve Andrea Bertoly'nin kendileri de evlendiklerinde yirmilerinin başlarındaydı ama bu gerçeği unutmuş görünüyorlardı.

Sadece Stanley kendinden emin gibiydi, gelecekle ilgili korkuları yoktu, ailesinin "daha çocuksunuz" imalarını düşünüp endişelenmiyordu. Ve sonunda haklı çıkan, korkuları olan aile değil, kendine güvenen oğlan oldu. Patty, 1972 yılının temmuzunda, daha diplomasının mürekkebi bile kurumadan, Atlanta'nın yüz kilometre güneyinde ufak bir kasaba olan Traynor'da, iş İngilizcesi ve steno öğretmeni olarak iş buldu. O işi nasıl bulduğunu düşündükçe, bazen kendini bir garip hissederdi –belki biraz ürkütücü bir tesadüftü. Öğretmen gazetelerindeki ilanlardan kırk tanesini seçmiş ve beş gecede kırk başvuru mektubu yazmıştı. Her gece sekiz mektup. İşle ilgili daha fazla bilgi istemiş ve başvuru formu talep etmişti. Gelen cevaplardan yirmi ikisi, aranan kişinin çoktan bulunduğu yönündeydi. Diğer cevaplarda, adaylarda aranan özelliklerle ilgili açıklamalar, kadının o işe uygun olmadığını ortaya koyuyordu; başvurması, zaman kaybından başka bir işe yaramazdı. Sonunda elinde on küsur seçenek kalmıştı. Her biri diğerine benziyordu. Patty onlara kafa yorarken Stanley içeri girmiş ve kadının çıldırmadan on küsur öğretmenlik başvurusunu doldurmayı nasıl başaracağını düşünmüştü. Masadaki kâğıtlara

bakmış ve sonra Traynor Okulu'ndan gelen mektubu işaret etmişti. Kadına göre, diğerlerinden ne daha cesaretlendirici ne de daha ürkütücü bir mektuptu bu.

"İşte bu," demişti adam.

Kadın, Stanley'in sesindeki kendinden emin havaya şaşırarak adama bakmıştı. "Georgia hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır. Orayı sadece filmlerde gördüm."

Kadın kaşlarını çatıp adama bakmıştı.

"*Rüzgâr Gibi Geçti*. Vivien Leigh, Clark Gable. 'Yarın yeni bir gün...' Güneyliler gibi konuşmayı başardım mı Patty?"

"Olsa olsa Güney Bronx'lu gibi. Georgia hakkında hiçbir şey bilmiyorsan ve oraya hiç gitmemişsen..."

"Çünkü doğru geliyor."

"Bunu nasıl bilebilirsin Stanley?"

"Biliyorum işte," demişti adam. Ona baktığında kadın, kocasının şaka yapmadığını anlamıştı. Söylediklerinde ciddiydi. Patty sırtında hafif bir ürperti hissetmişti.

"Nereden biliyorsun?"

Stanley o ana dek gülümsüyordu. Ama o anda, gülümsemesi kaybolmuş, yerini kafa karışıklığı almıştı. Gözlerinin rengi hafifçe kararmıştı, sanki adam içine bakıyor, ona doğru cevapları veren ama ne olduğunu anlamadığı bir alete danışıyordu. Sıradan bir adam, bileğindeki saatin nasıl çalıştığını ne kadar anlıyorsa, Stanley de neler olduğunu o kadar anlıyordu.

"Kaplumbağa bize yardım edemedi," demişti birden. Açık ve net bir şekilde söylemişti bunu. Kadın, adamın ne söylediğini duymuştu. O içedönük bakış –o şaşkın ifade– hâlâ adamın yüzündeydi ve kadını korkutmaya başlamıştı.

"Stanley? Ne demek istiyorsun? Stanley?"

Adam irkilerek kendine gelmişti. Kadın başvuruları gözden geçirirken şeftali yemişti. Adamın eli tabağa çarpmıştı. Tabak yere düşüp kırılmıştı. Adamın gözleri eski rengine dönmüştü.

"Kahretsin! Çok özür dilerim."

"Önemli değil Stanley. İyi ama neden bahsediyordun?"

"Unuttum," demişti adam. "Ama bence Georgia'yı düşünmeliyiz aşkım."

"Ama..."

"Güven bana," demişti adam. Kadın da güvenmişti.

Görüşme harika geçmişti. Trenle New York'a dönerken, kadın işi aldığını biliyordu. İşletme bölümünün şefi, görür görmez Patty'den hoşlanmıştı. Patty de onu sevmişti. Daha en başından uyuşmuşlardı. Bu düşünceyi onaylayan mektup bir hafta sonra gelmişti. Traynor Okulu, kadına 9200 dolar ve deneme kontratı öneriyordu.

"Açlıktan öleceksiniz," demişti Herbert Blum, kızı işi kabul etmeyi düşündüğünü ona haber verdiğinde. "Üstelik, açlıktan ölürken, bir de cehennem sıcağında yaşamanız gerekecek."

"Yapma *Scarlett*," demişti Stanley, kadın ona babasının söylediklerini aktardığında. Patty yemekte çok öfkelenmişti, neredeyse ağlayacaktı ama artık gülüyordu. Stanley'in kollarındaydı.

Babası sıcaklar konusunda haklı çıkmış ama açlık konusunda yanılmıştı. 19 Ağustos 1972'de evlendiler. Patty Uris, evlendiğinde bakireydi. Poconos'taki şık otel odasında, soyunup serin örtülerin arasına uzandığında, ruh hali fırtınalı denizler gibiydi – karşı koymakta güçlük çektiği bir şehvet ve kocasını arzulamanın verdiği alevlerle birlikte, korkunun karabulutları. Stanley yanına uzandığında, kadın adamın kulağına, "Lütfen canımı yakma tatlım," diye fısıldamıştı.

"Asla canını yakmayacağım," demişti adam, kadını kollarının arasına alırken ve 28 Mayıs 1985'e, erken banyo yaptığı o geceye kadar bu sözü tuttu.

Kadının öğretmenlik işi iyiye gidiyordu. Stanley haftada yüz dolar karşılığında bir fırının şoförlüğünü yapıyordu. Aynı yılın kasım ayında Traynor Alışveriş Merkezi açıldığında, haftada yüz elli dolar karşılığında, H&R'da iş buldu. Artık yıllık gelirlerinin toplamı 17.000 dolara ulaşmıştı. O günlerde bu para bir servet demekti; benzin 35 sentten satılıyordu, ekmekse bundan biraz daha ucuzdu. 1973 yılının mart ayında Patty Uris, kavga gürültü olmaksızın doğum kontrol hapı kullanmayı bıraktı.

1975'te Stanley H&R'daki işinden ayrılıp kendi ofisini açtı. Her ikisinin aileleri de bunun aptalca bir hareket olduğunda hemfikirdi. Stanley'in, kendi işinin patronu olabileceğine inanmadıklarından değil – hayır, hayır hiç öyle şey olur muydu! Ama hepsi, adamın aceleci davrandığında hemfikirdi. Ailenin bütün yükünün Patty'nin omuzlarına kalacağını düşünüyorlardı. ("En azından o sülük, kızımı hamile bırakana kadar," dedi Herbert Blum mutfakta içtikleri bir gece, kardeşine. "Sonra benim onlara bakmamı bekleyecekler.") Kayınpederlerin görüşüne göre, bir erkek, olgunluğa erişmeden asla kendi işini kurmayı düşünmemeliydi – örneğin yetmiş sekiz yaşına kadar beklemeliydi.

Stanley yine olağandışı bir özgüvenle hareket ediyordu. Gençti, insan ilişkileri iyiydi, zekiydi, çalışkandı. Eski işyerinde çalışırken iyi bir çevre edinmişti. Bunlar anlaşılabilir şeylerdi. Ama video kaset işindeki öncü firmalardan biri olan Corridor Video'nun, Uris'lerin 1979'da taşınacakları mahalleye yirmi kilometreden yakın mesafedeki koca bir araziyi satın almak üzere olduğunu bilemezdi. Corridor'un Traynor'a taşındıktan yaklaşık bir yıl sonra, bağımsız bir pazar araştırmacısına ihtiyaç duyacağını da bilemezdi. Stan bunları bilseydi bile, o işi, kendisi gibi genç, dört göz ve üstelik kuzeyden gelme bir Yahudi'ye vereceklerine muhtemelen inanmazdı – hem de hoş gülümsemesi ve rahat bir yürüyüşü olan, boş günlerinde kot giymeyi seven, yüzünde ergenlik döneminden kalma sivilcelerin izleri görülen bir Yahudi'ye. Ama verdiler. İş onun oldu. Ve dışarıdan bakan biri olsa, daha baştan, Stan'in böyle olacağını bildiğini düşünürdü.

Corridor için yaptığı işler, Stanley'e şirkette tamzamanlı bir mevki kazandırdı – başlangıç maaşı yılda 30.000 dolardı.

"Bu daha başlangıç," dedi Stanley, Patty'ye, o gece yatakta yatarlarken. "Şirket, ağustos ayındaki mısırlar gibi büyüyecek hayatım. Önümüzdeki on yıl içinde kimse dünyayı havaya uçurmazsa, bu şirket en az Kodak veya Sony kadar büyük olacak."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu cevabı zaten bilen kadın.

"Onlara kendileriyle iş yapmanın ne kadar büyük bir zevk olduğunu söyleyeceğim," dedi adam. Bir kahkaha atıp karısını

kendine doğru çekti ve öptü. Saniyeler sonra sevişmeye başlamışlardı – o gece sabaha kadar seviştiler... Ama hareketli cinsel hayatlarına rağmen, çocukları olmadı.

Stanley, Corridor Video ile çalışırken Atlanta'nın en zengin ve en güçlü adamlarından bazılarıyla tanışmıştı – bu adamların çoğunun iyi insanlar olduklarını keşfederek şaşırmıştı. Onlarda, kuzeyde asla bulamayacağınız türde bir nezaket ve açık görüşlülük vardı. Patty, Stanley'in bir keresinde annesine ve babasına yazdığı mektupta şunları söylediğini hatırlıyordu: *Amerika'nın en iyi zenginleri Atlanta'da yaşıyor. Onların daha da zengin olmalarına yardım edeceğim ve onlar da beni zengin edecek. Karım Patrickia dışında kimse, benim üstümde hak iddia edemeyecek. Ben de karımı sahiplendiğime göre, sanırım onun da benim üstümde hak iddia etmesinin bir sakıncası yok.*

Traynor'dan taşındıklarında Stanley'in, altı çalışanı olan bir şirketi vardı. 1983'te gelirleri bilinmez rakamlara ulaştı – Patty ne kadar kazandıklarını dedikodulardan biliyordu. Altı basamaklı gelirlerin masal dünyasındaydılar. Ve bunların hepsi, tereyağından kıl çeker gibi kolay olmuştu. Bazen kadını korkutuyordu bu durum. Stanley bir keresinde, şeytanla anlaşma yapmakla ilgili, insanı huzursuz edici bir espri yapmış ve nefessiz kalana kadar gülmüştü. Ama bu espri kadına hiç komik gelmemişti ve hiçbir zaman gelmeyecekti.

Kaplumbağa bize yardım edemedi.

Patty bazen nedensiz yere, kafasında bu düşünce ve unutulmuş bir rüyadan kalma görüntülerle uyanırdı. Böyle gecelerde, Stanley'e dönüp hâlâ orada olduğuna emin olmak için ona dokunma ihtiyacı duyardı.

Onlarınki iyi bir hayattı – deliler gibi sarhoş olmak yok, aldatmak yok, uyuşturucu yok, can sıkıntısı yok, hayatlarının nasıl devam etmesi gerektiğiyle ilgili tatsız kavgalar yok. Üzerlerine çöken tek bir gölge vardı. O gölgenin varlığından ilk bahseden kızın annesi oldu ve böylece, anlaşılan bir süredir konuşulan bir konuyu dile getiriverdi. Mesele, Ruth Blum'un yazdığı mektuplardan birinde, soru şeklinde ifade edilmişti. Kadın haftada bir Patty'ye yazardı ve bahsi geçen mektup 1979 yılının sonbaharı-

nın başlarında ellerine ulaştı. İlkönce Traynor'daki eski adreslerine gitmiş, oradan yeni adreslerine postalanmıştı. Patty mektubu, eşyalarla dolu, açılmayı bekleyen kolilerin bulunduğu yeni salonlarında okudu.

Pek çok açıdan klasik bir "Ruth Blum Evden Bildiriyor" mektubuydu: Elyazısıyla yazılmış, her birinin tepesine RUTH'TAN NOT ibaresi düşülmüş, dört mavi sayfa. Kadının elyazısı okunaksızdı ve Stanley bir keresinde, kaynanasının yazdıklarının tek kelimesini bile okuyamadığından şikâyet etmişti. "Niye okumak isteyesin ki?" diye karşılık vermişti Patty.

Annesinin diğer mektupları gibi bu da klasik haberlerle doluydu: Ruth Blum başkalarının hayatlarında neler olduğundan bahsetmeyi sever, anlatılarının geniş yelpazesi, şimdiki zamandan başlayıp birbiri içine geçmiş ilişkilerin sonsuzluğuna uzanırdı. Annesinin anlattığı insanların çoğu, Patty'nin hayal meyal hatırladığı kişilerdi, eski bir fotoğraf albümünde solmakta olan fotoğraflar. Ama Ruth için, tüm o anılar hâlâ taptazeydi. Her zaman sağlıklarıyla ilgili detaylardan bahseder ve hayatlarına duyduğu merak hiçbir zaman dinmezdi. Mektuba göre, babasının bitmek bilmeyen karın ağrıları hâlâ sürüyordu. Kendisine soracak olursanız hazımsızlık çektiğine emindi, kan kusmaya başladığında bile ülser olabileceği aklına gelmemişti. *Babam bilirsin hayatım, köpek gibi çalışır ve bazen, böyle söylediğim için Tanrı beni affetsin, kafası da ancak köpeklerinki kadar çalışır. Randi Harlengen rahmini aldırdı, yumurtalıklarından golf topu büyüklüğünde kistler aldılar, hiçbiri neyse ki kötü huylu değilmiş ama düşünebiliyor musun, yirmi yedi kist! Bence New York'un havası ve suyu yüzünden,* diyordu annesi. Şehrin havası çok kirliydi ve kadın, suyun da kirli olduğuna emindi. O pislikler insanın içinde birikiyordu. Patty acaba, "çocukların" taşrada olduklarına ne kadar şükrettiğini biliyor muydu? Orada hava ve suyun kirli olması gibi sorunlar yoktu, özellikle de suyun. (Ruth bütün güneyi, Atlanta ve Birmingham da dahil olmak üzere, taşra sayardı.) Margaret teyzesi, elektrik şirketiyle kavgalıydı. Stella Flanagan yeniden evlenmişti, bazı insanlar hiç ders almıyordu. Richie Huber yine işten atılmıştı.

Ve bu boş lafların ortasında, paragraflardan birinin orta yerinde, kendisinden önceki ve sonraki her şeyden bağımsız bir cümle yer alıyor, Ruth Blum son derece doğal bir şeyi sorarmış gibi, korkulan soruyu dile getiriyordu: "Stan ve sen bizi torunlarımıza ne zaman kavuşturacaksınız? Hepimiz ufaklığı şımartmaya hazırız. Farkında mısın bilmiyorum ama Patty, yıllar geçip gidiyor." Sonra iki sokak ötede oturan Bruckner'ların kızının, sutyen giymediği için okuldan eve gönderildiğinden bahsetmeye koyulmuştu.

Kendini kötü hisseden ve Traynor'daki evlerinin özlemini çeken Patty, kendilerini neyin beklediğinden her zamankinden daha az emin olarak ve belki biraz da korkarak, yakında yatak odaları olacak odaya girmiş ve şilteye uzanmıştı (yatak hâlâ garajdaydı ve şilte de öylece, halısız zemine bırakılmıştı). Başını kollarının arasına alıp yirmi dakika kadar ağladı. Zaten ağlayacağı vardı. Annesinin mektubu, uçuşan tozların burnunuzu gıdıklayıp hapşırmanıza neden olması gibi, süreci erkene almaktan başka bir şey yapmamıştı.

Stanley çocuk sahibi olmak istiyordu. Kendisi çocuk sahibi olmak istiyordu. Woody Allen filmlerine olan sevgileri, siyasi eğilimleri, uyuşturuculardan hoşlanmamaları ve büyüklü küçüklü yüzlerce başka konuda olduğu gibi, bunda da tamamen hemfikirdiler. Traynor'daki evlerinde, ortadan ikiye böldükleri fazladan bir odaları vardı. Sol tarafta, adamın çalışabilmesi için bir masa ve okuma koltuğu dururdu; sağdaysa kadının dikiş makinesi ve yapbozlarla uğraştığı masa. O odayı ne yapacaklarını o kadar iyi biliyorlardı ki bunu konuşmaya bile gerek duymamışlardı – burunları veya yüzükleri gibi, oda da oradaydı. Bir gün Andy'ye veya Jenny'ye ait olacaktı. İyi ama bekledikleri bebek neredeydi? Dikiş makinesi, kumaşlarla dolu sepet, ufak masa ve çalışma masası oldukları yerde kalmayı sürdürdü, geçen her ayla birlikte odadaki yerlerine daha da kök saldı. Kadın böyle düşünüyordu ama bu düşünce, zihninde hiçbir zaman kelimelere dökebileceği kadar netleşmedi; pornografik kelimesi gibi, tanımlayabileceği şeylerin sınırlarının ötesinde süzülen bir kavramdı. Ama bir gün âdet gördüğünde, bodrum lavabosunun altındaki

dolabı açıp ped çıkarırken, onların kendisiyle alay ettiklerini düşünürken bulmuştu. Sanki, *"Merhaba Patty! Senin çocukların biziz. Bizden başka çocuğun olmayacak. Açız. Besle bizi. Bizi kanla besle,"* diyorlardı.

1976'da son doğum kontrol haplarını fırlatışından tam üç yıl sonra, Atlanta'da Harkavay diye bir doktora danıştılar. "Bir sorun olup olmadığını öğrenmek istiyoruz," dedi Stanley. "Bir sorun varsa, yapabileceğiniz bir şey var mı, bilmek istiyoruz."

Bir sürü test yapıldı. Stanley'in spermlerinin güçlü, Patty'nin yumurtalarının sağlam olduğu ortaya çıktı, normalde çocuk sahibi olmamaları için hiçbir neden yoktu.

Parmağında yüzük olmayan, Colorado'da kayak yapıp okula geri dönmüş üniversite öğrencilerini andıran, yuvarlak suratlı, hoş bir adam olan Harkavay, onlara sorunun gerginlikleri olabileceğini söyledi. Bu tür durumlara sık sık rastlandığını açıkladı. Onlarınki gibi durumlarda, psikolojik etkenler de söz konusu olabilirdi – çocuk yapmayı ne kadar isterseniz üstünüzdeki baskı o kadar artar ve o kadar zorlanırdınız. Benzer durumlar, iktidarsızlık için de geçerliydi – ne kadar çok isterseniz o kadar başarısız olurdunuz. Yapabilecekleri en iyi şey, rahatlamaktı. Eğer yapabilirlerse, sevişirken çocuk sahibi olmakla ilgili bütün düşünceleri kafalarından atmalıydılar.

Eve dönüş yolunda Stanley'in bütün huysuzluğu üzerindeydi. Patty nedenini sordu.

"Çünkü zaten *hiç* düşünmüyorum," dedi.

"Neyi?"

"Seviştiğimiz sırada, çocuk yapmayı."

Kocasının sözleri kadını güldürdü ama o sıralarda, artık kendini yalnız ve korkmuş hissetmeye başlamıştı. O gece yatakta yatarken, Stanley'in uyuduğuna emin olduğu bir sırada, kocası aniden konuşarak Patty'yi korkutmuştu. Oda zifiri karanlıktı. Adamın sesi duygusuzdu ama gözyaşlarının izi vardı orada. "Sorun benim," dedi. "Benim hatam."

Kadın ona dönüp adamı kucakladı.

"Aptal olma," dedi. Ama kalbi deliler gibi çarpıyordu – belki biraz fazla hızlı. Mesele sadece, adamın kadını şaşırtmış ol-

ması değildi. Sanki kadının zihninin derinliklerine bakmış ve o ana kadar farkında olmadığı ama içten içe emin olduğu bir sırrı ortaya çıkarmıştı. Herhangi bir nedeni, herhangi bir açıklaması olmasa da kadın, adamın haklı olduğunu hissediyor, biliyordu. Bir şeyler yanlıştı ve sorun kadın değildi. Adamdı. Adamdaki bir şeydi.

"Bu kadar ahmak olma," diye fısıldadı Patty, kocasının kulağına. Adam belli belirsiz terlemişti. Kadın o zaman adamın da korktuğunu anladı. Korku, soğuk dalgalar halinde adamın vücuduna yayılıyordu; onun yanında çıplak yatmak, aniden, kapağı açık bir buzdolabının önünde çıplak durmaya benzemişti.

"Aptalca konuşmuyorum," dedi adam, aynı ses tonuyla. Sesi aynı anda hem duygusuz hem aşırı duygu yüklüydü. "Sen de biliyorsun. Sorun benim. Ama nedenini bilmiyorum."

"Böyle şeyleri bilemezsin." Kadın azarlarcasına konuşmuştu – korktuğu zamanlarda annesinin kullandığı ses tonuyla. Ve bunları söylerken bile, bir ürperti bütün vücudunu dolaştı. Bunu fark eden Stanley, kadına sıkı sıkı sarıldı.

"Bazen," dedi Stanley. "Bazen bildiğimi sanıyorum. Bazen bir rüya görüyorum, bir kâbus ve uyandığımda, *artık biliyorum, neyin yanlış olduğunu biliyorum*, diye düşünüyorum. Sadece senin hamile kalamaman değil – her şey. Hayatımdaki her şey yanlış."

"Stanley, hayatında hiçbir sorun yok!"

"İçeriden bakmayı kastetmiyorum," dedi Stanley. "İçeriden bakıldığında her şey yolunda. Dışarıdan bahsediyorum. Bitmesi gereken ama bitmemiş olan bir şeyden. Bahsettiğim rüyalardan uyandığımda, *bu harika hayat, anlamadığım bir fırtınanın ortasında olmaktan başka bir şey değil*, diye düşünüyorum. Korkuyorum. Sonra her şey... kaybolup gidiyor. Rüyaları bilirsin."

Kadın, adamın bazen huzursuz rüyalar gördüğünü biliyordu. Pek çok kez, çırpınmaları ve inlemeleriyle kadını uyandırmıştı. Muhtemelen, kadının uyanmadığı başka karanlık geceler de vardı. Öyle zamanlarda ne zaman kocasına uzanıp neler olduğunu sorsa, adam aynı cevabı verirdi: "*Hatırlamıyorum.*" Sonra sigara paketine uzanır, yatakta sigarasını içer ve rüyadan kalanların kaybolup gitmesini beklerdi.

Hiç çocukları olmadı. 28 Mayıs 1985'te, adamın banyo yaptığı gece, sevgili kayınpederi ve kayınvalidesi hâlâ torun sahibi olmayı bekliyorlardı. Boş oda, hâlâ boş bir odaydı; pedler hâlâ her zamanki yerlerindeydiler; âdet dönemi her ay düzenli bir şekilde başlayıp bitiyordu. Kendinden başkasını pek düşünmeyen bir kadın olan annesi bile, kızının acı çektiğini fark ettiği için, torun konusundan bahsetmeyi bırakmıştı. Stanley ve Patty'nin yılda iki kere yaptıkları New York ziyaretlerinde de bu konu gündeme gelmiyor, E vitamini alıp almadıklarıyla ilgili espriler yapılmıyordu. Stanley de bebeklerden bahsetmeyi kesmişti ama bazen, kadının baktığını fark etmediği zamanlarda, adamın yüzünde garip bir ifade belirdiğini görüyordu Patty. Bir şeyin gölgesi düşüyordu adamın suratına. Sanki çaresizce bir şeyleri hatırlamaya çalışıyordu.

Ama bu konu dışında, hoş denebilecek bir hayatları vardı. 28 Mayıs gecesi *Aileler Yarışıyor* programının ortasında telefon çalana dek. Patty, Stan'in gömleklerinden altısını, kendi bluzlarından ikisini, dikiş setini ve düğme kutusunu önüne almıştı; Stan'in elinde William Denbrough'nun son romanı vardı. Kapağa korkunç bir canavar resmi çizilmişti. Arka kapaktaysa, gözlüklü, kel bir adamın fotoğrafı vardı.

Stan telefona karısından daha yakındı. Ahizeyi kaldırıp, "Alo, Uris'lerin evi," dedi.

Karşısındakinin söylediklerini dinledi ve kaşları çatıldı. "Kim dediniz?"

Patty'nin içini bir korku kapladı. Daha sonra, utançtan ailesine yalan söyleyecek ve telefon çaldığı anda bir şeylerin yanlış gittiğini anladığını anlatacaktı. Oysa saniyeden bile kısa süren bir histi, dikiş dikmeyi bırakıp kocasına bakmıştı. Ama belki de bir şeylerin yanlış olduğunu bildiğini söylerken yalan söylemiyordu. Belki de o telefondan çok önce bile, ikisi de kötü bir şeylerin, düzgün budanmış çalıların arkasında kalan zevkli eve uymayan kötü bir sürprizin onları beklediğinin farkındaydı. Kabullenilmesi bile gerekmeyen, var olduğunu zaten bildikleri bir şey... Belki o anlık korku her şeyi özetlemeye yeterliydi. "Annem mi?" diye sormuş-

tu adama, aşırı kilolu ve kırklarından beri karın ağrısı çeken babasının, sonunda kalp krizi geçirmiş olabileceğini düşünerek.

Stan karısına bakıp başını iki yana salladı. Sonra telefondaki sesin söylediği bir şeyler onu gülümsetti. "Sen... sen! Tanrının cezası! Mike! Sen nasıl..."

Yeniden sessizleşti, dinledi. Gülümsemesi kaybolurken, yüzünde kadının tanıdığı veya tanıdığını sandığı, düşünceli ifade belirdi. Bir problemi çözerken, süregelen bir durumdaki ani değişimi açıklarken, kendisine garip veya ilginç bir şeyler anlatıldığında yüzünde beliren ifade. Muhtemelen, bu seferki sonuncusuydu. Arayan yeni bir müşteri miydi? Eski bir dost? Belki. Patty dikkatini televizyona verdi, kadının biri kollarını Richard Dawson'ın boynuna dolamış, yanağına öpücükler konduruyordu. Patty, Richard Dawson'ın muhtemelen Blarney Taşı'ndan bile fazla öpüldüğünü düşündü. Ayrıca kendisinin de adamı öpmeye itiraz etmeyeceğini geçirdi içinden.

Düğme kutusunda Stanley'in mavi kot gömleğine uyacak siyah bir düğme ararken, telefondaki sohbetin hayal meyal farkındaydı. Stanley arada bir bir şeyler homurdanıyordu ve bir kez, "Emin misin Mike?" diye sordu. Sonunda uzun bir sessizliğin ardından, "Tamam, anlıyorum," dedi. "Evet, ben... Evet. Evet, her şeyi. Fotoğraf bende. Ben... Ne? Hayır, buna söz veremem ama bu konuyu düşüneceğim. Biliyorsun... Ne? Öyle mi? Elbette! Evet... Haklısın... Teşekkürler... Evet. Güle güle." Telefonu kapadı.

Patty adama baktığında, kocasının, gözlerini televizyon setinin üstüne diktiğini fark etti. Programda seyirciler, anketteki, "Lise öğrencileri en çok hangi dersten nefret eder?" sorusuna "matematik" cevabı vererek iki yüz elli puan kazanan Ryan ailesini alkışlıyordu. Ryan'lar oldukları yerde zıplayıp sevinç çığlıkları atıyorlardı. Ama Stanley kaşlarını çatmıştı. Kadın sonradan ailesine Stanley'in betinin benzinin attığını düşündüğünü söyleyecekti. Patty o anda gerçekten de öyle düşündü ama bunun, masa lambasından kaynaklanan bir ışık oyunu olduğuna karar vererek, adama bir şey söylemekten kaçındı.

"Arayan kimdi Stan?"

"Hımmmmm?" diyen Stanley, karısına baktı. Patty, kocasının yüzündeki ifadenin dalgın olduğunu ve belki bu sorunun biraz canını sıktığını düşündü. Ancak daha sonra, sahneyi tekrar tekrar kafasında canlandırdığında, onun, kendini sistematik bir şekilde gerçek dünyadan koparan bir adamın yüz ifadesi olduğuna inanacaktı. Pembe dünyadan karanlığın içine yol alan bir adamın ifadesi...

"*Telefondaki* kimdi?"

"Hiç kimse," dedi Stanley. "Gerçekten, kimse değildi. Sanırım gidip banyo yapacağım." Ayağa kalktı.

"Nasıl yani, saat yedide mi?"

Stanley, cevap vermek yerine odadan çıktı. Patty ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorabilir, peşinden gidebilir, hastalanıp hastalanmadığını kontrol edebilirdi – adam cinsel açıdan rahattı ama başka pek çok konuda ketumdu ve kadının onaylamayacağına inandığı bir şeyi yapmaya karar verdiğinde, banyo yapmaya gideceğini söylemesi şaşırtıcı olmazdı. Şimdi de yeni bir aile, Piscapo'lar programa katılmıştı ve Patty, Richard Dawson'ın bu isimle ilgili söyleyecek komik bir şeyler bulacağına emindi. Ayrıca siyah düğmeyi bir türlü bulamıyordu. Oysa orada, düğme kutusunda olduğundan hiç şüphesi yoktu. Siyah düğmeler saklanıyordu elbette; başka bir açıklaması olamazdı...

Patty böylece kocasını boş verdi ve jenerik geçmeye başlayana dek bir daha onu düşünmedi. Program bittiğinde başını yaptığı işten kaldırdı ve adamın koltuğunun hâlâ boş olduğunu gördü. Üst kattan küvete dolan suyun sesi gelmişti ama bütün gürültüler beş on dakika önce kesilmişti. Kadın şimdi, buzdolabının kapısının açılıp kapandığını hiç duymadığını fark ediyordu. Yani Stanley, yanına bira almadan banyoya çıkmıştı. Biri onu aramış ve omuzlarına ağır bir yük bindirmişti, kendisiyse ona destek olacak tek kelime bile etmiş miydi? Hayır. Onu sakinleştirmeyi denemiş miydi? Hayır. Bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmiş miydi? Üçüncü kez, hayır. Hepsi aptal televizyon programı yüzünden – düğmeleri bile suçlamaya hakkı yoktu, onlar bahaneydi.

Tamam – adama bir kutu bira götürecek, küvetin kenarına oturacak, sırtını ovalayacak, bir süre geyşa rolünü üstlenip isterse adamın saçını yıkayacaktı. Sorunun ne olduğunu... veya kim olduğunu öğrenecekti.

Buzdolabından bir kutu bira alıp üst kata çıktı. Huzursuzlandığı ilk an, banyo kapısının kapalı olduğunu gördüğü zamandı. Yarı yarıya kapalı değildi, sıkı sıkı kapanmıştı. Stanley banyo yaparken asla kapıyı kapamazdı. Aralarındaki bir şakaydı bu: Kapının kapalı olması, annesinin Stanley'e öğrettiği bir şeyleri yaptığı anlamına gelirdi. Kapının açık olmasıysa, annesinin öğretilmesini başkalarına bıraktığı ve Stanley'in, görülmesinde sakınca olmadığını düşündüğü şeyleri simgelerdi.

Patty tırnaklarıyla kapıya vurdu. Aniden, tırnaklarının kapıda çıkardıkları kemirgenlere özgü tırmalama sesi, kadının kulaklarını rahatsız etti. Banyo kapısını tıklatmak, bir misafir gibi kapıyı çalmak, evlilik hayatları boyunca tek bir kez bile yapmadığı bir şeydi – banyoya da evin herhangi bir odasına da girmeden önce kapıyı çalması hiç gerekmemişti.

Huzursuzluğu iyice şiddetlendi. Çocukken sık sık yüzmeye gittiği Carson Gölü'nü düşündü. Ağustos ayı geldiğinde, göl küvet kadar ılık olurdu... Ama sonra soğuk akıntıların olduğu bir bölüme denk gelirdiniz ve vücudunuz, şaşkınlık ve zevkten ürperirdi. Bir an sıcacıktınız, bir saniye sonraysa kalçalarınızın altında ısı beş derece birden düşmüş olurdu. Patty şimdi de aynı şeyi hissediyordu ama göldekinin aksine, zevkten yoksun bir ürpertiydi bu. Sanki ılık bir dünyadan geçip buz gibi bir akıntıya denk gelmişti. Üstelik bu, Carson Gölü'nde ergenlik çağındayken ona hoş bir serinlik sunan o tatlı akıntı gibi, bacaklarına yayılmıyordu.

Şimdiki ürperti, Patty'nin kalbini ele geçirmişti.

"Stanley? Stan?"

Bu sefer kapıya tırnaklarıyla vurmaktan fazlasını yaptı. Kapıyı tıklattı. Yine cevap gelmeyince kapıyı yumrukladı.

"Stanley?"

Kalbi... kalbi artık göğüskafesinde durmuyordu. Dışarı fırlamak üzereydi, nefes alamıyordu.

"Stanley!"

Bu bağırışı izleyen sessizlikte (her gece başını koyup uyuduğu yatağın en fazla beş metre uzağında durmuş, bağırdığını fark etmek, onu daha da çok korkutmuştu) davetsiz bir misafir gibi aniden, zihninin derinliklerinde beliren panik duygusunu yüzeye taşıyan bir ses duydu. Belli belirsiz bir sesti aslında. Damlayan suyun sesi. *Şıp*... Sessizlik. *Şıp*... Sessizlik. *Şıp*... Sessizlik.

Muslukta oluşan damlaları, suyun ağırlık kazanışını, dolgunlaşmasını ve sonra düşüşünü gözünde canlandırabiliyordu: *Şıp.*

Sadece o ses. Başka ses yoktu. Ve aniden, o akşam kalp krizi geçiren kişinin, babası değil, Stanley olduğuna emin oldu.

Acıyla inleyerek, işlenmiş camdan yapılma kapı tokmağını çevirdi. Kapı açılmadı: Kilitliydi. Ve aniden, Patty Uris'in zihninde art arda üç asla belirdi: Stanley *asla* akşamın erken saatlerinde banyo yapmaz. Stanley tuvaleti kullanması gerekmediği sürece *asla* kapıyı kapamaz. Stanley *asla* kapıyı kilitlemez.

Kalp krizine hazırlanmak diye bir şey mümkün olabilir mi, diye geçirdi içinden Patty, o delilik anında.

Dilini dudaklarında dolaştırdı –çıkan ses, zımparanın duvara sürtünme sesini andırıyordu– ve yeniden adama seslendi. Damlaların şıpırtısı dışında, hâlâ kadına cevap veren yoktu. Aşağı baktığında, elinde tuttuğu Dixie birası gözüne ilişti. Kalbi, göğüskafesinden fırlayacakmışçasına deliler gibi çarparken, aptal aptal biraya baktı. O andan önce hiç bira kutusu görmemiş gibi, gözlerini ona dikti. Ve gerçekten de galiba hiç görmemişti, en azından bunun gibisini. Çünkü gözlerini kırpıştırdığında bira, yılan kadar tehditkâr, kapkara bir telefona dönüştü.

"Size nasıl yardım edebilirim hanımefendi? Sorununuz nedir?" diye tısladı yılan. Patty ahizeyi büyük bir gürültüyle yerine bırakıp telefondan uzaklaştı, telefonu tutan elini ovuşturdu. Etrafa bakındığında, yeniden televizyon odasına döndüğünü gördü ve zihninde beliren panik duygusunun kendisini ele geçirdiğini anladı. Artık, banyo kapısının önünde dururken bira kutusunu elinden düşürmesini, yalpalayarak merdivenlerden inmesini ve belli belirsiz, *hepsi bir yanlış anlaşılma, sonra bunu konuşup gülece-*

ğiz, küveti doldurdu ve sigarasının olmadığını fark edip giysilerini çıkarmadan önce sigara almaya gitti, diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Tamam, ancak sorun şu ki banyo kapısı içeriden kilitlenmişti. Kapının kilidini açmaya üşenip küvet tarafındaki pencereden aşağı inmesi, bir sinek gibi aşağı süzülmesi mümkün müydü? Elbette, neden olmasın, elbette...

Yeni bir panik dalgası zihnini doldurdu – sanki, karşısında cezveden taşmaya hazırlanan bir kahve vardı. Gözlerini kapayıp bu manzarayla savaştı. Hiç kıpırdamadan dururken, kalbi, göğüskafesinden dışarı fırlamaya hazırlanan bembeyaz bir heykelden farksızdı.

Şimdi bin bir güçlükle aşağı koştuğunu, telefona uzandığını hatırlıyordu, evet, elbette, iyi ama kimi aramıştı?

Delilik ama şöyle düşündü: *Kaplumbağayı arardım ama kaplumbağa bize yardım edemez.*

Zaten bir önemi yoktu. Sıfıra basmayı başarmış ama sonra anlamsız bir şeyler söylemiş olmalıydı çünkü santral memuru, bir sorun olup olmadığını sormuştu. Evet, Patty'nin bir sorunu vardı ama yüzü olmayan bir sese, Stanley'in kendini banyoya kilitlediğini ve size cevap vermediğini, musluktan damlayan damlaların kalbinizi parçaladığını nasıl anlatırdınız? Biri ona yardım etmeliydi. Biri...

Elini ağzına götürüp bile bile ısırdı. Düşünmeye çalıştı. Kendini düşünmeye zorladı.

Yedek anahtarlar. Yedek anahtarlar mutfak dolabında.

Harekete geçti, ayağı koltuğun dibindeki düğme kutusuna takıldı. Yere saçılan düğmeler, lambanın ışığında ışıldayan gözler gibiydi. En az yarım düzine siyah düğme gördü kadın.

İkili lavabonun üstündeki dolabın kapağının iç tarafında, anahtar şeklinde bir pano vardı. Panoyu Stan'in müşterilerinden biri atölyesinde yapmış ve iki yıl önce yılbaşı hediyesi olarak onlara vermişti. Anahtar panosunda ufak kancalar bulunuyordu ve her kancaya, evin anahtarlarının ikişer yedeği asılmıştı. Kancaların altlarına, Stan'in düzgün yazısıyla, anahtarların nereye ait olduğunu gösteren notlar iliştirilmişti: GARAJ, TAVAN ARASI, ALT KAT BANYOSU, ÜST KAT BANYOSU, ÖN KAPI, ARKA KAPI. Bir

tarafta da MB ve VOLVO olarak etiketlenmiş yedek araba anahtarları duruyordu.

Patty, ÜST KAT BANYOSU yazan yerdeki anahtarları alıp üst kata koşmaya başladı ama sonra durup kendini yürüyerek devam etmeye zorladı. Koşmak, panik duygusunu nüksettiriyordu ve paniğe kapılmak, kadının son istediği şeydi. Ayrıca yürüdüğü sürece, her şeyin yolunda olabileceği yanılsamasını koruyabiliyordu. Bir şeyler ters gitmişse bile, belki Tanrı yeryüzüne bakar, kadının sakince yürüdüğünü görür ve şöyle derdi: *Ah, onun canını fena yaktım ama hâlâ her şeyi düzeltecek vaktim var.*

Kitap kulübünün toplantısına giden bir kadın kadar sakin yürümeye özen göstererek üst kata çıktı ve banyonun kapalı kapısının önünde durdu.

"Stanley?" diye seslendi, yeniden kapıyı açmayı denedi, birdenbire içini öncekinden de büyük bir korku kapladı ve anahtarı kullanmayı istemediğini fark etti. Anahtarı kullanırsa her şey bitecekti. Anahtarı kullandığında, Tanrı her şeyi düzeltmemişse, o zaman asla düzeltmeyecek demekti. Ne de olsa, peygamberler devri çoktan geçip gitmişti.

Ama kapı hâlâ kilitliydi; kadına ısrarcı şıp sesinden başka cevap veren olmadı.

Elleri titreyerek anahtarı kilide sokmaya çalıştı. İlk birkaç denemesinde beceremedi. Sonunda başardığında, tereddüt etmeden anahtarı çevirdi ve kilidin açıldığını duydu. Titreyen elini cam kapı tokmağına uzattı. Kapı tokmağı elinin altından kaydı – bu sefer kapı kilitli olduğu için değil, kadının eli ter içinde kaldığından. Tokmağı daha da sıkı tutup çevirdi. İttirip kapıyı açtı.

"Stanley? Stanley? Stan..."

Çelik banyo demirine asılmış mavi duş perdesine ve küvete bakarken, kocasının adını nasıl tamamlayacağını unuttu. Öylece küvete bakıyordu. Yüzünde, hayatlarında ilk kez okula giden çocuklarınki gibi, ciddi bir ifade vardı. Bir saniye sonra çığlık atmaya başlayacaktı. Yan komşuları Anita MacKenzie onu duyacak ve birilerinin Uris'lerin evine girip insanları öldürmeye başladığını düşünerek polisi arayan da o olacaktı.

Ama şimdilik, o an için, Patty Uris ellerini koyu renk eteğinin önünde birleştirmiş, yüzünde ciddi bir ifadeyle ve gözleri kocaman açılmış halde, sessiz sedasız küvete bakıyordu. Ve derken, neredeyse kutsal bir havası olan bu ağırbaşlılık başka bir şeye dönüştü. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Dudakları dehşet içinde aralandı. Çığlık atmayı istedi ama yapamadı. Çığlıklar dudaklarından dökülemeyecek kadar ağırdı.

Banyo, floresan lambalarıyla aydınlanıyordu. Işık parlaktı. Hiç gölge yoktu. İsteseniz de istemeseniz de her şeyi görebiliyordunuz. Küvetteki su pembeye dönmüştü. Stanley başını küvetin arka tarafına yaslamıştı. Kafası o kadar geriye devrilmişti ki ensesindeki kısacık saçlar omuzlarına değiyordu. Eğer açık gözleri hâlâ görebilseydi, kadının kendisine tersten baktığını fark ederdi. Adamın ağzı, kırık bir kapı gibi aralanmıştı. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Küvetin kenarında, platinyum jiletler duruyordu. Adam kollarını bilekten dirseğe kadar kesmiş ve T oluşturacak şekilde, yatay kesikler de atmıştı. Kesikler beyaz ışıkta kızıl-mor renkte görünüyordu. Patty, açığa çıkan kasların ve liflerin, ucuz sığır etini andırdıklarını düşündü.

Su, parlak krom musluğun ağzına toplanıp damla damla akmayı sürdürüyordu. Her damla, düşmeden önce iyice şişmanlıyordu. *Hamile* kalıyordu bile denebilir. Sonra ışıldayıp düşüyordu. *Şıp.*

Adam işaretparmağını kendi kanına batırıp küvetin yanındaki fayanslara tek bir harf yazmıştı; tek bir harf, titrek bir çizim. Kandaki zikzaklardan, elinin titrediği sonucu çıkıyordu. O harfi yazdıktan sonra belli ki eli küvete, şimdi yüzdüğü yere düşmüştü. Kadın, Stanley'in bilincini kaybederken o işareti yaptığına inandı. Dünyaya son sözleri. Sanki kadına yönelik bir yardım nidasıydı:

O.

Küvete bir damla daha düştü.

Şıp.

Orada ipler koptu. Patty Uris sonunda sesine kavuştu. Müteveffa kocasının ışıl ışıl gözlerine bakıp çığlık atmaya başladı.

2

Richard Tozier Tabanları Yağlıyor

Rich, kusmaya başlayana dek iyiye gittiğini sanıyordu.

Mike Hanlon'ın kendisine söylediği her şeyi dinlemiş, yapılması gereken her şeyi yapmış, Mike'ın sorularını cevaplamış, hatta kendisi de birkaç soru sormuştu. Garip seslerinden birini çıkarttığının, belli belirsiz farkındaydı – radyoda kullanmaktan hoşlandığı garip ve abartılı seslerden biri değildi. (Cinsellik Danışmanı Kinky Briefcase favorilerindendi. En azından şimdilik... Ve seyircilerden gelen tepkiler de sapkın işadamının tüm zamanların favorilerinden olduğunu gösteriyordu. Onu Albay Buford'u sevdikleri kadar sevmişlerdi.) Sıcak, zengin, özgüveni tam bir sesti. *Her şey yolunda, harikayım* sesi. Kulağa muhteşem geliyordu ama aslında yalandı. Bütün diğer sesler gibi.

"Ne kadarını hatırlıyorsun Rich?" diye sordu Mike.

"Çok azını," dedi Rich. Duraksadı. "Yeteri kadarını sanırım."

"Gelecek misin?"

"Geleceğim," diyen Rich, telefonu kapadı. Bir süre masasının arkasındaki deri koltukta oturarak çalışma odasından Pasifik Okyanusu'nu seyretti. Solda birkaç çocuk sörf tahtalarıyla dolanıyordu. Sörf yaptıkları söylenemezdi çünkü deniz dalgasızdı.

Masadaki saat –şirketin hediyesi olan pahalı bir LED Quartz– 17.09'u gösteriyordu. 28 Mayıs 1985. Elbette, Mike'ın aradığı yerde saatler üç saat daha ileriydi. Hava çoktan kararmıştı. Bunu düşündüğü anda tüyleri diken diken oldu ve hemen ardından harekete geçti. Yapması gereken şeyler vardı. İlkönce bir müzik açtı – raftaki binlerce albüm arasından rasgele birini seçti. Sesler gibi, rock and roll da hayatının önemli bir parçasıydı ve müziksiz herhangi bir şey yapmayı hayal bile edemiyordu. Sesi sonuna kadar açtı. Tesadüfen seçtiği albüm, bir Motown seçkisi çıktı. Rich'in kimi zaman Ölüler Bandosu olarak adlandırdığı grubun en yeni üyelerinden Marvin Gaye, "Dedikoduları Duymuştum" şarkısını söylemeye koyuldu.

"Eminim, nereden öğrendiğimi merak ediyorsun..."

"Fena değil," dedi Rich. Hatta gülümsedi. Fenaydı, hem de ne fena. Sarsılmıştı ama içinden bir his, idare edeceğini söylüyordu. Soğuk terler dökmek yok.

Eve dönmek için hazırlanmaya başladı. Sonraki saatlerde kendini, bir an için, sanki ölmüş de işlerini düzenlemesi için geri dönmesine izin verilmiş gibi hissetti... Buna kendi cenazesini planlamak da dahildi. Ve iyi bir iş çıkardığını hissetti. Her zaman kullandığı seyahat acentesini aradı. İşlerine bakan kadının çoktan evin yolunu tuttuğunu düşünmüş, yine de şansını denemeye karar vermişti. Mucize eseri, kadını ofisten çıkmadan yakaladı. Ona neye ihtiyacı olduğunu söyledi. Kadın, Rich'e, on beş dakika vermesini istedi.

"Sana borçluyum Carol," dedi Rich. Son üç yılda, Bay Tozier ve Bayan Feeny'den Rich ve Carol'a geçiş yapmışlardı – hiç yüz yüze gelmedikleri düşünülürse, fazlasıyla samimi oldukları söylenebilirdi.

"Tamam, ödeme zamanı," dedi kadın. "Bana Kinky Briefcase taklidi yapabilir misin?"

Rich hiç duraksamadan karşılık verdi – sesinizi bulmak için duraksamanız gerekiyorsa, genelde bulunacak bir ses yok demekti.

"Cinsellik Danışmanı Kinky Briefcase konuşuyor. Geçenlerde biri gelip AIDS olmanın en kötü yanı nedir diye sordu." Sesinin tonu değişmiş, konuşması hızlanmış ve kelimeleri yaymaya başlamıştı – kullandığı, hâlâ Amerikan aksanıydı ama sese kulak verdiğinizde, İngiliz sömürgelerindeki hoş beyefendileri gözünüzde canlandırıyordunuz. Rich'in Kinky Briefcase'in nasıl biri olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama her zaman beyaz takım elbise giydiğine, *Esquire* okuduğuna ve ince uzun bardaklarda gelen içkiler içtiğine emindi. Her zaman hindistancevizi esanslı şampuan kokardı. "Ona hemen açıkladım – hastalığı Haitili bir kızdan kaptığını annene açıklamak. Bir sonraki karşılaşmamıza dek, ben Cinsellik Danışmanı Kinky Briefcase."

Carol Feeny kahkahalara boğuldu. "Mükemmeldi! Mükemmel! Erkek arkadaşım bu sesleri senin çıkardığına inanmıyor, ses değiştiren bir cihaz kullandığını iddia ediyor..."

"Sadece yeteneğimi konuşturuyorum tatlım," dedi Rich. Kinky Briefcase gitmiş, onun yerini, kırmızı burunlu, silindir şapkalı W. C. Fields'ın sesi almıştı. "Öylesine tıka basa yetenek doluyum ki fışkırmasını engellemek için vücudumdaki bütün delikleri tıkamam gerekiyor."

Kadın yeniden kahkaha krizine tutulduğunda, Rich gözlerini kapadı. Başına ağrılar girmeye başlamıştı.

"Şimdi cici bir kız olup benim için ne yapabileceğine bakar mısın?" diye sordu, W. C. Fields'ın sesiyle konuşmayı sürdürerek. Ardından kadın, hâlâ kahkahalar atarken telefonu kapadı.

Şimdi kendi olmaya dönmesi gerekiyordu ve bu zor işti – her geçen yıl daha da zorlaşıyordu. Başka biriyseniz, cesur olmak kolaydır.

İyi ayakkabılarından bir çifti giyip giymemesi gerektiğini düşünmüş ve spor ayakkabılarda karar kılmıştı ki telefon çaldı. Carol Feeny, rekor zamanda sorunu çözmüştü. Rich, Albay Buford'un sesiyle konuşmak için bastırılması güç bir arzu duydu ama bu istekle mücadele etti. Kadın, American Airlines'ın LAX-Boston uçuşunda ona yer ayarlamıştı. Los Angeles'tan 21.03'te uçağa binecek ve ertesi sabah beşe doğru Logan Havalimanı'na varacaktı. Sonra Delta'nın 07.30 uçağıyla Bangor, Maine'e uçacak ve rötar olmazsa 08.20'de Bangor'a varacaktı. Orada onu kiralık bir araba bekleyecekti. Kadın Avis ile görüşüp gerekli ayarlamaları yapmıştı. Bangor Uluslararası Havalimanı'yla Derry arası yaklaşık elli kilometreydi.

Sadece elli kilometre mi, diye düşündü Rich. *Hepsi o kadarcık mı Carol? Belki kilometre olarak o kadardır. Ama sen Derry'nin ne kadar uzak olduğunu bilemezsin. Ve aslında ben de bilmiyorum. Ama öğreneceğim. Ne yazık ki öğreneceğim.*

"Sana oda ayarlamayı denemedim çünkü ne kadar kalacağını bana söylemedin," dedi kadın. "Yapmamı..."

"Hayır, o konuyla ben ilgilenirim," diyen Rich, dayanamayıp Albay Buford'un kontrolü ele geçirmesine izin verdi. "Sen tam bir fıstıksın tatlım, gerçek bir fıstık."

Kadını yine kahkahalar atar halde bırakarak nazikçe telefonu kapadı. Ardından 207-555-1212'yi aradı. Maine Eyaleti bilin-

meyen numaralar servisi. Derry Oteli'nin telefonunu istiyordu. Tanrım, işte size geçmişten bir isim. Derry Oteli'ni ne kadar zamandır aklına bile getirmemişti. On yıldır? Yirmi yıldır? Yirmi beş yıldır? Kulağa delice gelse bile, tahminlerine göre, en az yirmi beş yıl olmuştu ve Mike aramasa, hayatı boyunca bir daha orayı asla aklına bile getirmezdi. Oysa hayatının bir döneminde, hemen her gün, o büyük kırmızı tuğla yığınının önünden geçmişti – ve pek çok kez Henry Bowers, Belch Huggins ve diğer iriyarı oğlan Victor bilmem kim peşindeyken, otelin önünden koşarak geçip gitmişti. *Seni yakalayacağız bok suratlı! Seni yakalayacağız küçük ukala! Seni yakalayacağız küçük serseri!* Onu hiç yakalamışlar mıydı?

Rich sorunun cevabını bulamadan, bir santral görevlisi ona hangi şehirle ilgili bilgi edinmek istediğini sordu.

"Derry lütfen..."

Derry! Oteli'nin Kelimeyi telaffuz etmek bile garipti, dudakları onu nasıl söyleyeceklerini unutmuşlardı. O kelimeyi söylemek, bir antikayı öpmek gibiydi.

"Derry Oteli'nin telefonunu verebilir misiniz?"

"Sizi bir dakika bekleteceğim beyefendi."

Hâlâ yerinde değildir. Çoktan yıkılmıştır. Kentleşme projelerinden birinin kurbanı olmuştur. Yerine bovling veya atari salonu yapmışlardır. Belki sonunda, sarhoş ayakkabı satıcılarından biri, elinde sigarasıyla yatakta uyuyakalmış ve otel yanıp kül olmuştur. Yok olup gitti Richie – aynı, Henry Bowers'ın dalga geçtiği gözlüklerin gibi. Springsteen, şarkısında ne diyordu? Muhteşem günler... Genç bir kızın göz kırpışıyla kaybolup giden... Hangi genç kız? Bev elbette. Bev...

Otel değişmiş olabilirdi ama hâlâ yerli yerindeydi çünkü hatta beliren duygusuz robotumsu ses, numaraları söylemeye başlamıştı: "Aradığınız... Numara... 9... 4... 1... 8... 2... 8... 2... Tekrarlıyorum... aradığınız... numara..."

Rich ilk seferinde numarayı not aldığı için, büyük bir zevkle telefonu robot sesin suratına kapadı. Bir an için gözünün önüne, dünyanın derinliklerinde bir yerlerde yaşayan, devasa Bilinme-

yen Numaralar Canavarı canlandı, ahtapot dokunaçlarını andıran kollarında, binlerce telefonu tutuyordu – Örümcek Adam'ın düşmanı Doktor Octopus'un telefon cevaplayan versiyonu. Rich'in içinde yaşadığı dünya, her geçen yıl, daha da büyük, elektronik bir perili eve dönüşüyordu. Dijital hayaletler ve ürkmüş insanlar, dengesiz bir düzen içinde bir arada yaşamaya çalışıyorlardı.

Hâlâ ayaktayım. Paul Simon'ın dediği gibi, onca yıldan sonra hâlâ ayaktayım.

En son çocukken kemik çerçeveli gözlüklerin arkasından gördüğü otelin numarasını çevirdi. Numarayı tuşlamak, 1-207-941-8282, akıl almaz ölçüde kolaydı. Telefonu kulağına götürüp çalışma odasının penceresinden dışarı baktı. Sörfçüler gitmişlerdi; bir çift, ağır adımlarla, el ele kumsalda yürüyordu. Rahatlıkla çiftin resmini çekip Carol Feeny'nin çalıştığı seyahat acentesinin duvarına asabilirdiniz. O kadar mükemmeldiler. İkisinin de gözlük taktığı gerçeğini bir kenara bırakırsanız.

"Seni yakalayacağım bok suratlı! Gözlüklerini kıracağım!"

Criss adı belirdi zihninde aniden. *Soyadı Criss'ti. Victor Criss.*

Tanrı aşkına, kesinlikle hatırlamayı istediği şeylerden değildi bu. Hele bunca yıl sonra... Ama anılar, adamın ne hissettiğine hiç aldırmıyordu. Adamın zihninin derinliklerinde bir şeyler oluyor, Eski Günler adıyla paketlenip kaldırılan anılar, birer birer su yüzüne çıkıyordu. Kilitli kapılar açılıyordu.

O kutulardakiler albüm değil, haksız mıyım? Orada sen Rich "Plak" Tozier, bin bir sesli radyo programı sunucusu değilsin. Açılan şeyler de... aslında kapı sayılmazlar, değil mi?

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

İyi olduğumu hatırlamalıyım. İyiyim, iyisin, Rich Tozier iyi. Bir sigaraya ihtiyacım var. Hepsi bu.

Dört yıl önce sigarayı bırakmıştı ama şimdi bir sigaraya hayır demezdi.

Orada albümler yok, cesetler var. Onları o kadar derinlere gömdüm ki kimsenin çıkaramayacağını sandım. Ama şimdi korkunç bir deprem oluyor ve toprak onları birer birer kusuyor. Orada sen, Rich "Plak" To-

zier değilsin; Dört Göz Richy Tozier'sın, arkadaşlarınlasın ve o kadar korkuyorsun ki midene ağrılar saplanıyor. Onlar kapı değil ve açılmıyorlar. Onlar mezar Richie. Çatırdayarak kapakları aralanıyor ve öldüğünü sandığın vampirler yeniden ortaya çıkıyor.

Bir sigara, tek bir sigara. Carlton bile olurdu, Tanrı aşkına.

Seni yakalayacağız dört göz! Sana o lanet olası beslenme çantasını yedireceğiz!

"Derry Oteli," dedi, kuzey aksanlı bir ses. New England'ı ve orta-batıyı geçip Las Vegas kumarhanelerini aşarak, adamın kulağına ulaşmıştı.

Rich, sese Derry Oteli'nde bir süit ayırtıp ayırtamayacağını sordu. Odaya ertesi günden itibaren ihtiyacı olacaktı. Ses, bunu halledebileceğini söyledi. Rich'in ne kadar kalacağını öğrenmek istedi.

"Emin değilim. Benim..." Bir anlığına duraksadı.

Tam olarak niye oraya gidiyordu? Gözünün önüne, sırtında çantasıyla zorbalardan kaçan oğlanın görüntüsü geldi. Gözlüklü, solgun suratlı, cılız bir çocuk. Sanki duruşuyla, yanından geçen zorbalara, *vur bana, hadi bana vur,* sinyalleri yolluyordu. *İşte dudaklarım! Onları patlat! İşte burnum! Kırabiliyorsan kır! Kulağıma öyle bir yumruk indir ki lahana gibi şişsin! Kaşımı patlat! İşte çenem, istersen ona da bir tane indir! İşte gözlerim. Bak ne kadar maviler, gözlük camlarının arkasında ne kadar kocamanlar. Bir kenarından bantla tutturulmuş kemik gözlükler – neden gözlüklerimi bir daha kırmıyorsun! Bırak, cam parçaları gözlerimden birine saplansın ve onu sonsuza dek kör etsin! Ne fark eder!*

Gözlerini kapadı. "Derry'de halletmem gereken işler var. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Üç gün diyelim ama uzatma opsiyonum olsun."

"Uzatma opsiyonu mu?" diye sordu görevli, anlamamış gibi. Rich sabırla, adamın söylenenleri kavramasını bekledi. "Ha, şimdi anladım! Çok güzel!"

"Teşekkürler ve... şey... umarım kasımda bize oy verirsiniz," dedi Rich, John F. Kennedy'nin sesiyle. "Jackie... Oval Ofis'i yeniden dekore etmek istiyor ve ben de kardeşim Bobby'ye uygun bir iş bulmak niyetindeyim."

"Bay Tozier?"

"Efendim?"

"Tamam... Bir an için hatlar karıştı sandım."

Ölüler Bandosu'ndan eski bir dost, diye düşündü Rich. *Sen boş ver.* Baştan aşağı ürperdi, neredeyse çaresizlik kokan bir iç sesle, kendi kendine aynı şeyleri tekrarladı: *Her şey yolunda Rich.*

"Ben de duydum," dedi Rich. "Hatlar karışmıştır. Odayı ayarlayabilecek misiniz?"

"Hiç şüpheniz olmasın," dedi görevli. "Derry'de işler çok kötü değil ama otel hiçbir zaman dolup taşmaz."

"Öyle mi?"

"Ah, evet," diye karşılık verdi görevli. Adamın konuşmasındaki New England aksanı, Rich'in yeniden ürpermesine neden oldu.

Aynı aksanla, *seni yakalayacağım sürüngen*, diye bağırıyordu Henry Bowers'ın hayali sesi. İçinde başka mezarların da açıldığını hissetti; burnuna gelen, çürüyen cesetlerin değil, çürümüş anıların kokusuydu ve her nasılsa, böylesi çok daha kötüydü.

Derry Oteli'nin görevlisine kredi kartının numarasını verip telefonu kapadı. Rich sonra, KLAD radyosunun program yöneticisi Steve Covall'ı aradı.

"Ne var ne yok Rich?" diye sordu Steve. Son ölçümlere göre KLAD, vahşi Los Angeles radyo piyasasında en yüksek reytingleri alıyordu ve o gün bugündür Steve'in keyfi yerindeydi. Ufak nimetler için Tanrıya şükürler olsun.

"Bu soruyu sorduğuna pişman olabilirsin," dedi Rich. "Birkaç günlüğüne buralardan tüymeyi düşünüyorum."

"Tüymek mi?" Steve'in sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu. "Seni anladığımı sanmıyorum Rich."

"En güzel ayakkabılarımı giydim. Bir süreliğine gidiyorum."

"Ne demek gidiyorum? Önümdeki programa göre, yarın öğleden sonra, ikiden akşam altıya kadar yayındasın. Her zamanki gibi. Saat dörtte Clarence Clemons ile röportajın var. Clarence Clemons'ın kim olduğunu unuttun mu Rich?"

"Clemons, benim yerime Mike O'Hara ile görüşebilir."

"Clarence, Mike ile konuşmak istemiyor Rich. Clarence, Bobby Russell ile konuşmak istemiyor. Benimle konuşmak istemiyor. Clarence, Albay Buford'un ve adam öldürmeye meyilli garson Wyatt'ın büyük hayranı. Seninle röportaj yapmak istiyor dostum. Ve benim de öfkesiyle meşhur, yüz elli kiloluk bir saksofoncuyu kızdırmaya hiç niyetim yok."

"Başına iş açacağını sanmam," dedi Rich. "Clarence Clemons'tan bahsediyoruz. Keith Moon'dan değil."

Hat sessizleşti. Rich sabretti.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Steve sonunda. Neredeyse yalvaracaktı. "Annen ölmediyse veya beyninde bir tümör çıkmadıysa, buna insanı yarı yolda bırakmak denir."

"Gitmek zorundayım Steve."

"Annen hasta mı? Yoksa öldü mü?"

"Annem öleli on yıl oluyor."

"Beyin tümörün mü var?"

"Sivilcem bile yok."

"Hiç komik değilsin Rich."

"Komik olmadığımın farkındayım."

"Adilik ediyorsun. Bundan hiç hoşlanmadım."

"İnan bana benim de hoşuma giden bir durum değil ama gitmek zorundayım."

"Nereye? Neden? Tüm bunlar neyle ilgili? Konuş benimle Rich!"

"Biri aradı. Yıllar öncesinden tanıdığım biri. Başka bir hayattan. Bir şey olmuştu. Bir söz verdim. Yeniden bir şeyler olmaya başlarsa döneceğimize söz verdik. Galiba başlamış."

"Burada neden bahsediyoruz Rich?"

"Söylememeyi tercih ederim." *Zaten doğruyu söylesem, delirdiğimi düşünürsün: Hatırlamıyorum.*

"Bu meşhur sözü ne zaman verdin?"

"Uzun yıllar önce. 1958 yazıydı."

Uzun bir sessizlik oldu. Rich, Steve Covall'ın Albay Buford veya adam öldürmeye meyilli garson Wyatt gibi karakterlerle tanınan "Plak" lakaplı Rich Tozier'ın, delirip delirmediğine veya

kendisiyle dalga geçip geçmediğine karar vermeye çalıştığını biliyordu.

"Daha çocukmuşsun," dedi Steve, düz bir sesle.

"On bir. On ikime basmak üzereydim."

Uzun bir sessizlik daha... Rich sabretti.

"Tamam," dedi Steve. "Yayın programını değiştiririm. Senin yerine Mike'ı alırım. Hangi Çin lokantasında saklandığını bulursam, Foster'dan birkaç yayını devralmasını isterim. Bunu yapmamın tek sebebi, uzun zamandır birlikte çalışmamız. Ama beni zor duruma düşürdüğünü unutmayacağım Rich."

"Bunu da atlatırsın," dedi baş ağrısı iyice kötüleşen Rich. Ne yaptığını biliyordu; Steve gerçekten farkında olmadığını mı düşünüyordu? "Birkaç gün izin istiyorum, hepsi bu. Sense dünya başına yıkılmış gibi davranıyorsun."

"Ne için birkaç gün izin istiyorsun? Kuzey Dakota'da bir bok çukurundaki izci kulübünün yıllık toplantısına katılmak için mi?"

"Yanılmıyorsam, bok çukuru kasabası Arkansas'ta ahbap," diye karşılık verdi Rich, Albay Buford'un sesiyle. Ama Steve, bu numarayla yumuşamadı.

"Hem de niye? On bir yaşındayken verdiğin bir söz yüzünden. Tanrı aşkına, kimse on bir yaşındayken ciddi sözler vermez. Mesele bu da değil Rich, biliyorsun. Biz sigorta şirketi veya hukuk bürosu işletmiyoruz. Şov dünyasındayız. Eğer bana bir hafta öncesinden haber verseydin, bir elimde telefon diğer elimde bir şişe Mylanta olmazdı. Beni köşeye sıkıştırdın ve bunun gayet farkındasın. Bu yüzden zekâma hakaret etme!"

Steve artık neredeyse bağırıyordu. Rich gözlerini kapadı. *Bunu unutmayacağım*, demişti Steve. Galiba unutmayacaktı. Ama Steve, çocukların on bir yaşındayken ciddi sözler vermediklerini de söylemişti ve yanılıyordu. Rich, verdiği sözün ne olduğunu hatırlamıyordu. Hatırlamak *istediğine* de emin değildi ama çok ciddi olduğunu biliyordu. Hem de ne kadar ciddi.

"Steve, gitmek zorundayım."

"Tamam, sana bunu halledeceğimi söyledim. Durma git. Durma git, seni yavşak."

"Steve, gerçekten önem..."

Ama Steve telefonu çoktan kapamıştı. Rich ahizeyi yerine koydu. Tam yerinden kalkıyordu ki telefon yeniden çaldı. Ahizeyi kaldırmasına gerek yoktu, arayanın Steve olduğuna emindi. Daha da öfkelenmiş olarak bağırıp çağıracaktı. Bu noktada onunla konuşmanın kimseye bir yararı olmazdı. Olayları daha da çirkinleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Telefonun yanındaki düğmeyi ittirip tam çalarken hattı kesti.

Üst kata çıktı, dolaptan iki valiz çıkardı. Neyle doldurduğuna çok da dikkat etmeden giysileri valizlere doldurdu – kotlar, gömlekler, iç çamaşırları, çoraplar. Yanına sadece çocuk kıyafetleri aldığını, çok geç olana dek fark etmeyecekti. Valizleri alt kata taşıdı.

Duvarda siyah beyaz bir Ansel Adams fotoğrafı vardı. Rich fotoğrafı kenara ittirince gizli kasa ortaya çıktı. Kasayı açıp belgeleri gözden geçirdi. Kendi evi, Idaho'da yirmi dönüm ağaçlık arazi, hisse senetleri. Senetleri rasgele seçerdi, borsacısı Rich'in geldiğini gördüğünde, başını iki yana sallamaktan kendini alamazdı. Ama her nasılsa, adamın seçtiği bütün senetler zamanla değer kazanmıştı. Rich bazen, tam olarak olmasa da neredeyse zengin bir adam olduğunu düşünüp şaşırmaktan kendini alamazdı. Hepsini rock and roll'a... *seslere* borçluydu.

Ev, arsa, hisseler, sigorta, hatta vasiyetnamesi. *Hayatımın haritası*, diye geçirdi içinden.

İçinden, Zippo'sunu çıkarıp bütün belgeleri yakmak geldi. Yapabilirdi elbette. Kasasında tuttuğu bütün o belgeler, bir anlamda bütün anlamını yitirmişti.

İlk kez o zaman korkuya kapıldı. Doğaüstü bir tarafı yoktu bu korkunun. Hayatını fırlatıp atmanın ne kadar kolay olduğunu fark etmişti. Korkutucu olan buydu. Tek yapmanız gereken, ocağı yakmak ve yıllarınızı harcayıp elde ettiğiniz şeyleri üstüne atmaktı. Çok kolay. Yakın veya fırlatın gitsin. Sonra tabanları yağlayın.

Belgelerin arkasında, asıl ihtiyaç duyduğu şey vardı: Nakit. Onluklar, yirmilikler ve ellilikler halinde dört bin dolar.

Banknotları kotunun ceplerine tıkıştırırken, parayı oraya sakladığında, bir gün bunu yapması gerekeceğini bilip bilmediğini düşündü – önceleri, her ay elli dolar koyardı, sonra yüz, yüz yirmi dolar. Bazen sadece on dolar. Kaçış parası.

"Vay canına, fenaymış," dedi, kendi kendine konuştuğunun farkında olmaksızın. Yeniden, büyük pencereden kumsala baktı. Bomboştu: sörfçüler yok, balayı kumruları (öyle olup olmadıklarını bilemezdi ya) yok.

Ah, evet, doktor – yavaş yavaş hepsini hatırlıyorum. Stanley Uris'i hatırlıyor musun? Eminim hatırlıyorsundur... Onunla çişli Stanley diye dalga geçerlerdi. "İsa katili!" derlerdi. "Nereye gidiyorsun? Gidip nonoş Yahudi arkadaşlarınla mı buluşacaksın?"

Kasanın kapısını çarparak kapadı ve resmi eski yerine ittirdi. Stanley Uris, aklına en son ne zaman gelmişti? Beş yıl önce? On? Yirmi? Rich ve ailesi 1960 baharında Derry'den taşınmıştı. Arkadaşlarının yüzleri ne kadar çabuk kaybolup gitmişti anılarından. Çorak Topraklar'daki ufak kulüp evleriyle, acınası bir avuç zavallı – arazinin ne kadar yeşil olduğu düşünülürse, Çorak Topraklar, oraya vermek için garip bir isimdi. Çocuklar kendilerini orman kâşifleri olarak görür, Pasifik'teki adalardan birine düşmüş deniz komandoları olduklarını hayal ederlerdi. Bazen Japonları uzak tutmak için çarpışır, bazen baraj inşa eder, bazen kovboy, bazen astronot olurlardı. Aklınıza ne gelirse. Ama adı ne olursa olsun, yaptıkları aslında tek bir şeydi: saklanmak. Kendilerinden büyük oğlanlardan saklanmak... Henry Bowers'tan, Victor Criss'ten, Belch Huggins'ten ve diğerlerinden saklanmak. Bir avuç zavallıydılar: Koca Yahudi burnuyla Stan Uris, kekelemeden *"Deh Gümüş!"* dışında hiçbir şey söyleyemeyen Bill Denbrough, vücudundaki morluklar ve bluzundaki sigara yanıklarıyla Beverly Marsh, Moby Dick'i andıran şişko Ben Hanscom ve şişe dibi gözlükleriyle derslerden sürekli A alan ukala Richie Tozier. Ne olduklarını tam olarak ifade edecek bir kelime var mıydı? Ah, evet. Her zaman. *Le mot juste*. Bu örnekte doğru kelime, "ödlekler"di.

Hepsi nasıl da geri geliyordu birdenbire... Ve şimdi mahzende durmuş, fırtınaya yakalanmış bir evsiz gibi tir tir titriyordu. Titriyordu çünkü hatırladığı tek şey, kaçtığı oğlanlar değildi. Baş-

ka şeyler de vardı. Yıllardır aklına getirmediği, yüzeye çıkmayı bekleyen şeyler.

Kanlı şeyler.

Karanlık. Bir tür karanlık.

Neibolt Sokağı'ndaki ev, Bill'in bağırışı: *Ka... kardeşimi öldürdün, se... seni pislik!*

Hatırlamış mıydı? Daha fazlasını hatırlamayı istemeyecek kadarını.

Çöp kokusu, bok kokusu ve başka bir şeyin kokusu... İlk ikisinden çok daha kötü bir şeyin. Canavarın kokusu. O'nun kokusu: Derry'nin altındaki karanlıklarda yaşayan yaratığın. George'u hatırladı...

Ve o kadarı yetti. Banyoya koştu, yolda az kalsın Eames koltuğuna takılıp düşecekti. Güçbela banyoya ulaştı. Dizlerinin üstüne yığılıp klozeti iki kenarından yakaladı ve midesinde ne varsa kustu. Kusacak bir şey kalmadığında bile duramadı. Aniden, sanki dünmüş gibi, Georgie Denbrough'nun görüntüsü gözlerinin önüne gelmişti. Her şey Georgie ile, 1957 sonbaharında Georgie'nin öldürülüşüyle başlamıştı. Bir kolu kökünden koparılan Georgie, selden hemen sonra ölmüştü. Rich bütün bunları hafızasının derinliklerine gömmüştü. Ama bazen eski anılar yeniden canlanır. Ah evet, bazen geri gelirler, hem de nasıl.

Midesindeki kramplar geçtiğinde, Rich görmeyen gözlerle sifona uzandı. Su kükredi. Erken yediği akşam yemeği, köpüklere karışıp boruların arasından geçerek gözden kayboldu.

Kanalizasyona doğru yoluna devam etti.

Kanalizasyonun pis kokusuna ve karanlığına doğru.

Klozetin kapağını kapayıp alnını yasladı ve ağlamaya başladı. 1975'te annesi öldüğünden beri ilk kez ağlıyordu. Ne yaptığını düşünmeksizin elleriyle gözlerini ovuşturdu ve taktığı lensler, gözlerinden kayıp avuçlarına düştü.

Kırk dakika sonra kendini hem tükenmiş hem de arınmış hissederek, valizlerini arabasının bagajına attı ve aracı garajdan çıkardı. Hava kararıyordu. Bahçesinde yeni ekilmiş çiçeklerle, evine, kumsala ve rengi zümrüt yeşiline dönen suya baktı. On-

ları bir daha göremeyeceğine dair bir his kapladı içini, ölümüne gidiyordu.

"Eve dönüyorum," diye fısıldadı Rich Tozier, kendi kendine. "Eve dönüyorum, Tanrı yardımcım olsun, eve dönüyorum."

Arabayı vitese takıp sağlam olduğunu düşündüğü bir hayattan kopup gitmenin bu kadar kolay gelmesine tekrar şaşırarak, havalimanına doğru yola çıktı. Ay'ın karanlık tarafına geçmek, günlük güneşlik bir yerlerden ayrılıp zifiri karanlığa doğru yol almak ne kadar kolay gelmişti ona.

Denizin mavisinden zifiri karanlığa... Evet, en doğru ifade buydu. Kendisini neyin beklediğini bilmediği yere...

3

Ben Hanscom Bir Tek Atıyor

28 Mayıs 1985 gecesi, *Time* dergisinin "Amerika'nın gelecek vaat eden en yetenekli genç mimarı" (Genç Türkler ve Kentsel Enerji Tasarrufu, *Time*, 15 Ekim 1984) olarak adlandırdığı adamı bulmak isteseydiniz, 80 numaralı eyaletler arası yoldan Omaha'nın batısına gitmeniz gerekirdi. Swedholm çıkışından sapmalı ve sonra 81 numaralı otoyoldan Swedholm şehir merkezine gitmeliydiniz (zaten fazla bir mesafe yoktur). Orada 92 numaralı yola sapıp Bucky'nin "Yiyebildiğin Kadar Ye" lokantasından ("Tavuk Kızartmamızın Üstüne Yoktur") 63 numaralı yola döndükten sonra, terk edilmiş Gatlin kasabasından geçip Hemingford'a gitmeniz gerekirdi. Hemingford'la kıyaslandığında Swedholm, New York sayılırdı. Şehrin iş bölgesi, beş tanesi yolun bir tarafında, üçü de yolun karşısındaki sekiz binadan oluşuyordu. Bir berber dükkânı (vitrininde en az on beş yıldır, HİPPİSENİZ GİDİP SAÇINIZI BAŞKA YERDE KESTİRİN yazardı), eski filmler oynatan bir sinema ve bir de "ne alırsan bir dolar"cı vardı. Nebraska Bankası'nın bir şubesi, bir benzin istasyonu, Rexall Eczanesi, Ulusal Çiftçilik Malzemeleri ve Mühimmat Mağazası kasabadaki yegâne işletmelerdi.

Ve bu bölgenin biraz dışında, bir parya gibi aşağılanarak diğer binaların uzağına yerleştirilmiş görünen, boş arsanın en uzak ucunda öylece duran, sıradan bir han vardı: Red Wheel. Eğer o kadar uzağa gitmişseniz, toprak zeminli otoparkta çürüyen, 1968 model, üstü açılır Cadillac'ı da görebilirdiniz. Ön taraftaki süslü plakada sadece şu yazıyordu: BEN'İN CADILLAC'I. Ve içeri girip bara doğru yürüdüğünüzde, adamın kendisiyle karşılaşırdınız – yanık tenli, iriyarı, oduncu gömleği ve rengi atmış bir kot giymiş, mühendis botları ile dolaşmayı seven Ben Hanscom. Gözlerinin kenarlarında, sürekli kısmasından kaynaklanan kırışıklıklar vardı ama onlar dışında, zaman adamı yıpratmamıştı. Gerçek yaşından –ki otuz sekizdi– en az on yaş genç gösteriyordu.

"İyi günler Bay Hanscom," dedi bara kâğıt peçete koyan Ricky Lee, Ben'in oturduğunu görünce. Ricky Lee şaşırmış görünüyordu ve şaşırmıştı da. Daha önce bir işgününde Hanscom'ın bara geldiğini hiç görmemişti. Adam her cuma gecesi bara gelip iki bira içer ve her cumartesi gecesi bu rakamı dörde veya beşe çıkarırdı. Her zaman Ricky Lee'nin üç oğlunun hatırını sorar ve gitmeden önce masaya beş dolar bahşiş bırakmayı asla ihmal etmezdi. Hem iş açısından hem de sohbetiyle, Ricky Lee'nin açık ara en sevdiği müşterisiydi. Haftada on dolar (ve son beş yılda, her Noel'de bıraktığı ellilikler) yeterince keyif vericiydi ama adamın sohbeti bundan çok daha kıymetliydi. Şu hayatta hoşsohbet birilerini bulmak zaten zordur ama sohbetin her zaman boktan olduğu böyle bir izbede, neredeyse imkânsızdı.

Hanscom'ın kökenleri New England'a dayansa ve Kaliforniya'da okumuş olsa da onda abartılı Teksas havasından izler de görürdünüz. Ricky Lee, Ben Hanscom'ın cuma ve cumartesi geceleri bara uğramasını sabırsızlıkla beklerdi ve adamın bara uğrayacağından emin olurdu. Çünkü yıllar içinde, ona güvenebileceğini öğrenmişti. Bay Hanscom, New York'ta gökdelen inşa ediyor olabilirdi (şehirdeki en çok konuşulan üç bina onundu) veya Redondo sahilinde yeni bir galeri ya da Salt Lake City'de bir iş merkezi... Ama cuma oldu mu otopark tarafındaki kapı, saat sekizle dokuz buçuk arasında açılır, ardından Hanscom, kasabanın diğer tarafından daha uzak bir yerde yaşamıyormuş ve televiz-

yonda iyi bir şeyler bulamadığı için bara uğramaya karar vermiş gibi ağır adımlarla içeri girerdi. Adamın kendi jeti ve Junkins'teki çiftliğinde bir uçak pisti vardı.

İki yıl önce Londra'daydı, yeni BBC iletişim merkezinin tasarımını yapıp inşaatın başında durmuştu. İngiliz basını hâlâ, binanın iyi mi yoksa kötü mü olduğunu tartışıyordu. (The *Guardian:* "Son yirmi yılda Londra'da inşa edilen en güzel bina. The *Mirror:* "Bardan dönen kaynanamın suratından sonra gördüğüm en çirkin şey.") Hanscom o projeyi kabul ettiğinde, Ricky Lee, *onu bir süre göremeyeceğim, belki de bizi unutur*, demişti kendi kendine. Gerçekten de Ben Hanscom'ın İngiltere'ye gidişinden sonraki cuma gecesi onu barda göremediler ama Ricky Lee, saat sekiz ve dokuz buçuk arası kapı ne zaman açılsa, o tarafa bakmaktan kendini alamadığını keşfetti. *Onu bir gün yeniden göreceğim. Belki.* O günün, ertesi gün olduğu ortaya çıktı. Dokuzu çeyrek geçe kapı açılınca, kot pantolonu, GO ALABAMA tişörtü ve mühendis botlarıyla adam içeri girdi; ona baktığınızda, kasabanın diğer ucundan daha uzak bir yerden geldiğini tahmin edemezdiniz. Ve zevkten dört köşe olan Ricky Lee, neredeyse bağırarak, "Hey, Bay Hanscom! Tanrı aşkına, burada ne işiniz var?" dediğinde, Hanscom orada olmasının sıra dışı hiçbir yanı yokmuş gibi, şaşırmış göründü. Şimdiki gelişi tek seferlik bir gösteri de değildi üstelik BBC işinin başında durduğu dönemde, iki yıl boyunca, her cumartesi, hiç aksatmadan bara geldi. Cumartesi sabahları on birde Concorde'a binip Londra'dan ayrılıyordu, Ricky Lee'ye anlattığına göre. Sabah 10.15'te New York'taki Kennedy Havalimanı'na varıyordu – Londra'dan ayrılışından tam kırk beş dakika önce, en azından saate göre. "Tanrım, tıpkı zaman yolculuğu gibi, değil mi?" demişti Ricky Lee, bunu ilk duyduğunda. Kendisini bekleyen limuzine binip New Jersey'deki Teterboro Havalimanı'na giderdi; cumartesi sabahı bir saatten uzun sürmeyen bir yolculuktu. Öğlen olmadan jetine ulaşmış olur, iki otuzda Junkins'e inerdi. "Yeterince hızla batıya doğru gidebilirsen..." demişti Ricky'ye. "Gündüz, sonsuza dek devam edecekmiş gibi gelir." İki saat kadar uyur, ustabaşıyla bir saat ve sekreteriyle yarım saat konuşurdu. Akşam yemeğini yedikten sonra, bir ya da

bir buçuk saat oturmak için Red Wheel'e gelirdi. Her zaman tek başınaydı, hep barda oturur ve daima geldiği gibi giderdi. Oysa Tanrı biliyor ya, Nebraska'nın o bölgesi, onunla olmak için yanıp tutuşan kadınlarla doluydu. Çiftliğe dönen adam altı saat uyur ve sonra gelirken, yaptıklarını tersten tekrarlardı. Ricky'nin bu hikâyeyi anlatıp da etkileyemediği müşterisi olmadı. "Belki eşcinseldir," dedi bir kadın, bir keresinde. Ricky Lee, kadını şöyle bir süzdü; yapılmış saçlarına, terzi elinden çıkmış veya modacı etiketi taşıyan giysilerine, kulaklarındaki elmas parçalarına, gözlerine baktı. Hemen o anda kadının, doğudan, muhtemelen New York'tan olduğunu, bir akrabasını, belki eski bir okul arkadaşını ziyarete geldiğini ve kasabadan ayrılmak için sabırsızlandığını anladı. "Hayır," diye karşılık verdi. Bay Hanscom yumuşaklardan değildi. Kadın, çantasından bir paket Doral sigarası çıkarıp sigaralardan birini parlak kırmızı dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra, barmenin onu yakmasını bekledi. "Nereden biliyorsun?" diye sormuştu sonra, gülümseyerek. "Biliyorum işte," demişti barmen. Biliyordu. Kadına şöyle söylemeyi düşündü: *Bence o dünyanın en yalnız adamı.* Ama kendisine, yeni ve eğlenceli başka bir hayatın örneğiymiş gibi küçümseyerek bakan bu New York'lu kadına hiçbir şey söylemeyecekti.

O gece Bay Hanscom, biraz solgun, biraz dalgın görünüyordu.

"Merhaba Ricky Lee," dedi otururken, sonra gözlerini ellerine dikti.

Ricky Lee, adamın önlerindeki altı yedi ayı, Colorado Springs'teki Dağlık Eyalet Kültür Merkezi'nin inşaatını denetleyerek geçireceğini biliyordu. Dağın bir yamacı kazılarak inşa edilecek altı binalık bir yapıydı bu. "Bittiğinde insanlar dev bir çocuğun oyuncaklarını merdivenlere bıraktığı hissine kapılacaklar," demişti Ben, Ricky Lee'ye. "En azından bazıları. Yarı yarıya haklı oldukları söylenebilir. Bence harika olacak. Şimdiye kadar inşa etmeyi denediğim en büyük yapı ve parçaları birleştirirken bir aksilik çıkacak diye ödüm patlıyor ama bence başaracağız."

Ricky Lee, Bay Hanscom'ın sahne korkusu yaşıyor olabileceğini düşündü. Bunda şaşırtıcı veya yanlış bir yan yoktu. Başka-

larının dikkatini çekecek kadar büyük bir isme dönüştüğünüzde, peşinize düşülecek kadar da büyümüşsünüz demektir. Ya da belki hastalanmaya başlamıştı, son günlerde herkes hastalanıp duruyordu zaten.

Ricky Lee barın arkasından bir maşrapa alıp Olympia musluğuna uzandı.

"Yapma Ricky Lee."

Ricky Lee arkasını döndüğünde şaşırdı – ve Ben Hanscom bakışlarını ellerinden ayırdığında, birdenbire korktuğunu fark etti. Çünkü Bay Hanscom, sahne korkusu varmış veya hastalanmış ya da buna benzer bir şey olmuş gibi görünmüyordu. Korkunç bir darbe yemiş ve kendisine vuranın kim olduğunu anlamamış birinin yıkılmış hali vardı onda.

Biri ölmüş. Evli değil ama her erkeğin akrabaları vardır. Belki eskilerden tanıdığı biridir. Evet, eminim öyle bir şey oldu.

Biri müzik kutusuna para attı. Barbara Mandrell, sarhoş bir adam ve yalnız bir kadınla ilgili şarkısına başladı.

"İyi misiniz Bay Hanscom?"

Ben Hanscom artık yüzünün geri kalanından on, hatta yirmi yaş daha yaşlı görünen gözlerle Ricky Lee'ye baktı. Ve Ricky Lee, büyük bir şaşkınlıkla, Bay Hanscom'ın saçlarının kırlaştığını fark etti. Daha önce adamın kafasında tek bir beyaz tel bile görmemişti.

Hanscom gülümsedi. Ürkütücü, donuk bir gülümseme. Bir cesedin gülümsemesi gibiydi.

"Sanırım bu gece içmeyeceğim Ricky Lee. Hayır dostum. Bu gece değil. Bu gece olmaz."

Ricky Lee maşrapayı bırakıp Hanscom'ın oturduğu tarafa gitti. İçerisi, Amerikan futbolu sezonu olmayan bir dönemde, bir pazartesi gecesi barlar ne kadar tenha olursa, o kadar tenhaydı. İçeride yirmiden az müşteri vardı. Annie mutfak kapısının önünde oturmuş, aşçıyla dama oynuyordu.

"Kötü bir haber mi aldınız Bay Hanscom?"

"Evet, kötü haberler. Evden gelen kötü haberler." Ricky Lee'ye baktı. Görmeyen gözlerle.

"Bunu duyduğuma üzüldüm Bay Hanscom."

"Teşekkürler Ricky Lee."

Hanscom sessizleşti. Ricky Lee tam yapabileceği bir şey olup olmadığını sormak üzereyken, Hanscom yeniden konuştu:

"Viski denince burada akla ne geliyor Ricky Lee?"

"Bu çöplükteki geri kalan herkes için Four Roses," dedi Ricky Lee. "Ama sizin için sanırım Wild Turkey."

Ricky Lee'nin söyledikleri Hanscom'ı gülümsetti. "Çok naziksin Ricky Lee. Sanırım o maşrapayı yeniden eline alsan iyi olarak. Ama içini Wild Turkey ile doldur lütfen."

"Doldurmak mı?" diye sordu şaşkına dönen Ricky Lee. "Tanrım, sizi buradan sedyeyle taşımamız gerekecek!"

"Bu gece değil," dedi Hanscom. "Hiç sanmıyorum."

Ricky Lee, büyük bir dikkatle Bay Hanscom'ın gözlerine baktı. Adamın dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordu. Dalga geçmediğini anlaması bir saniyeden kısa sürdü. Arka taraftan maşrapayı, raftan viski şişesini aldı. Doldurmaya başladığında, şişenin ağzı maşrapanın kenarına çarpıp bir çınlamaya neden oldu. Viskinin maşrapaya doluşunu büyülenmiş gözlerle seyretti. Ricky o zaman Bay Hanscom'da Teksas havasından bir parça fazlası olduğuna karar verdi: O güne dek doldurduğu ve muhtemelen hayatı boyunca dolduracağı en fazla viskiydi bu.

Sedyeyle taşımakmış... Bunu içerse, doğrudan cenaze levazımatçılarını aramam gerekecek.

Yine de doldurduğu maşrapayı getirip adamın önüne koydu. Ricky'nin babası bir keresinde ona, bir adamın aklı başındaysa parasını ödediği şeyi ona getirmesi gerektiğini söylemişti; ister çiş olsun, ister zehir. Ricky Lee bu öğüdün iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi ama hayatınızı bardan kazanıyorsanız, vicdanınızın sizi bir lokmada yutmasına engel olan adil bir kuraldı.

Hanscom önündeki içkiye bakarak, "Sana böyle bir viski için ne kadar borçluyum Ricky Lee?" diye sordu.

Ricky Lee adamın donuk gözlerine bakmamak için, gözlerini viskiden ayırmaksızın, başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Bu benden olsun."

Hanscom tekrar gülümsedi, öncekinden daha gerçek bir gülümsemeydi bu. "Teşekkürler Ricky Lee. Şimdi sana, 1978'de Peru'da öğrendiğim bir şey göstereceğim. Frank Billings adlı bir adamla çalışıyordum – daha doğrusu onun çırağıydım. Frank Billings bu dünyadaki gelmiş geçmiş en iyi mimarlardan biriydi. Ateşli bir hastalığa yakalandı, doktorlar ona bir milyon farklı antibiyotik verdiler ve hiçbiri işe yaramadı. İki hafta ateşler içinde yattı ve sonra öldü. Şimdi sana göstereceğim şeyi, o projede çalışan yerlilerden öğrendim. Oraların içkisi oldukça güçlüdür. Bir yudum alırsın ve sorun çıkmayacağını zannedersin. Derken, biri ağzına meşale sokmuş ve onu boğazından aşağı ittirmeye çalışıyormuş gibi gelir. Yerliler o içkiyi kola içermiş gibi tüketiyorlardı. Bir tanesini bile sarhoş görmemiştim ve hiçbirini, tek bir kez bile akşamdan kalma görmedim. Hiçbir zaman onların içtiği gibi içmeye cesaret edemedim. Ama sanırım bu gece bunu deneyeceğim. Bana şu limonlardan getir."

Ricky Lee dört yarım limonu getirip bara serdiği kâğıt peçetenin üstüne, viskinin yanına koydu. Hanscom limonlardan birini eline alıp başını gözüne damla damlatmaya hazırlanan insanlar gibi arkaya yatırdı. Sonra limonu sıkıp damlaları sağ burun deliğine damlattı.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı dehşete düşen Ricky Lee.

Hanscom'ın boğazı kasıldı. Yürü kıpkırmızı oldu... Ve o zaman Ricky Lee, adamın gözlerinden kulaklarına doğru akan yaşları gördü. Müzik kutusu şimdi Spinners'a geçmişti. "Ah Tanrım buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum..." diyordu Spinners.

Hanscom eliyle barı yoklayıp limon parçalarını buldu ve yeni bir tanesini eline aldı. Onun suyunu da diğer burun deliğine sıktı.

"Kendinizi öldüreceksiniz," diye fısıldadı Ricky Lee.

Hanscom sıktığı limonu bara bıraktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve güçlükle nefes alıyordu. Burun deliklerinden limon suları damlıyor, bu damlalardan bazıları ağzına doğru süzülüyordu. Viski dolu maşrapayı tutup havaya kaldırdı ve üçte birini içti. Donup kalan Ricky Lee, adamın âdemelmasının aşağı yukarı oynayışını izledi.

Hanscom maşrapayı bırakıp baştan aşağı iki kere ürperdikten sonra kafasını salladı. Ricky Lee'ye bakıp gülümsedi. Gözleri artık kırmızı değildi.

"Aynı yerlilerin söylediği gibi oldu. Bunun için o kadar endişeleniyorsun ki gırtlağından aşağı neyin aktığını hissetmiyorsun."

"Delirmiş olmalısınız Bay Hanscom," dedi Ricky Lee.

"Her iddiasına girebilirsin," dedi Bay Hanscom. "Bu lafı bilir misin Ricky Lee? Çocukken sürekli her iddiasına varım derdik. Sana bir zamanlar çok şişman olduğumdan bahsetmiş miydim?"

"Hayır efendim, hiç bahsetmediniz," diye fısıldadı Ricky Lee. Artık, Bay Hanscom'ın aldığı haberin onu delirtecek kadar korkunç olduğuna emindi... Öyle olmasa bile, belli ki geçici bir süreliğine adamın mantığını devre dışı bırakmıştı.

"Tam bir yağ çuvalıydım. Hiçbir zaman beyzbol veya basketbol oynamadım. Elim sende oynadığımızda, ilk yakalanan ben olurdum. Hem de ne şişmandım. Çocukluğumun geçtiği kasabada sürekli bana sataşan tipler vardı. Herkesin Belch dediği Reginald Huggins diye bir tip. Victor Criss adlı başka bir çocuk. Bir iki kişi daha. Ama sürünün lideri, Henry Bowers diye biriydi. Şu dünyaya gerçekten şeytani biri gelmişse Ricky Lee, o da Henry Bowers'tır. Sataştığı tek çocuk ben değildim ama benim sorunum, diğerleri kadar hızlı koşup kaçamamaktı."

Hanscom, gömleğinin düğmelerini açtı. Öne doğru sarkan Ricky Lee, Hanscom'ın karnında, göbek deliğinin üstünde, komik görünüşlü bir yara izi gördü. Bembeyaz ve eskiydi. Barmen daha dikkatli bakınca, bunun bir harf olduğunu anladı. Biri, adamın göbeğine, muhtemelen Bay Hanscom yetişkin olmadan çok önce, "H" harfini kazımıştı.

"Bunu bana Henry Bowers yaptı. Bin yıl olmuş gibi geliyor. Bütün adını kazımadığı için şanslıyım."

"Bay Hanscom..."

Hanscom kalan iki limon parçasını ellerine aldı, başını arkaya devirdi ve burun damlası damlatır gibi limon sularını burun deliklerinden içeri damlattı. Bütün vücuduna yayılan bir ürpertinin ardından, limonları kenara bırakıp viskiden iki koca yudum

aldı. Yeniden ürperdi, bir yudum daha aldı ve sonra gözlerini kapayıp elleriyle barı yokladı. Fırtınalı havada, dalgalı denizde teknenin kenarına tutunan adamları andırıyordu. Sonra gözlerini açıp Ricky Lee'ye gülümsedi.

"Bütün gece bunu yapmaya devam edebilirim," dedi.

"Yapmamanızı tercih ederim Bay Hanscom," dedi tedirgin olan Ricky Lee.

Annie elinde tepsiyle bara gelip birkaç bira istedi. Ricky Lee biraları çıkarıp kıza verdi. Bacakları hissizleşmişti.

"Bay Hanscom iyi mi Ricky Lee?" diye sordu Annie. Ricky Lee'nin arkasında bir yerlere bakıyordu. Barmen, kızın nereye baktığını görmek için başını çevirdi. Bay Hanscom bara doğru eğilmiş, barmenin alt tarafta sakladığı limon parçalarından alıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Ricky Lee. "İyi olduğunu sanmıyorum."

"O zaman kıçını kaldırıp oraya git ve bir şeyler yap." Annie, pek çok kadın gibi, Ben Hanscom'a kayıtsız kalamayan kadınlardan biriydi.

"Bilmem ki. Babam her zaman, bir erkeğin aklı başındaysa..."

"Babanın hiçbir zaman aklı başında değildi ki," dedi Annie. "Babanı boş ver şimdi. Onu durdurmalısın Ricky Lee. Kendini öldürecek."

Böylece yeni emirler alan Ricky Lee, Ben Hanscom'ın yanına döndü. "Bay Hanscom, bence yeterince içti..."

Hanscom, barmene aldırmadan başını geriye devirdi. Limonu sıktı. Bu sefer, sanki kokainmiş gibi, damlaları burnuna çekti. Viskiyi, suymuş gibi içti. Ciddi gözlerle Ricky Lee'ye baktı. "Pat küt, bizim evde dans ediyor bütün örgüt," diye bir tekerleme mırıldanıp kendi kendine güldü. Maşrapada yaklaşık iki parmak viski kalmıştı.

"Bu kadar yeter," diyen Ricky Lee maşrapaya uzandı.

Hanscom maşrapayı kendine doğru çekti. "Olan oldu Ricky Lee," dedi. "Olan oldu evlat."

"Bay Hanscom, lütfen..."

"Çocukların için bir şey getirdim Ricky Lee. Kahretsin, az kalsın unutacaktım!"

Hanscom rengi atmış bir kot ceket giymişti. Ceplerini karıştırdı. Ricky Lee metalik sesler duydu.

"Babam ben dört yaşındayken öldü," dedi Hanscom. Dili sürçmüyordu. "Bize bir sürü borç ve bunları bıraktı. Bunları senin ufaklıkların almasını istiyorum Ricky Lee." Ardından, barın ışığında parıldayan üç gümüş dolar çıkarıp tezgâha koydu. Ricky Lee'nin nefesi kesildi.

"Çok naziksiniz Bay Hanscom ama..."

"Bir zamanlar dört taneydi ama birini Kekeme Bill ve diğerlerine verdim. Gerçek adı Bill Denbrough'ydu Ama ona Kekeme Bill derdik. En yakın arkadaşımdı. Birkaç arkadaşım vardı. Şişkonun tekiydim ama benim bile birkaç arkadaşım vardı. Kekeme Bill şimdi meşhur bir yazar."

Ricky Lee adamın anlattıklarını duymuyordu. Büyülenmiş gözlerle gümüş paralara bakıyordu. 1921, 1923, 1924. Saf gümüş oldukları düşünülürse, kim bilir şimdiki değerleri neydi...

"Bunları kabul edemem," dedi barmen yeniden.

"Israr ediyorum." Bay Hanscom maşrapayı alıp kafasına dikti. Başını geriye devirmişti ama gözlerini Ricky Lee'ninkilerden ayırmadı. Sulanmış ve kanlanmış gözler. Ama Ricky Lee, onların ayık bir adamın gözleri olduğuna yemin edebilirdi.

"Beni korkutuyorsunuz Bay Hanscom," dedi Ricky Lee. İki yıl önce Gresham Arnold, kasabalıların tanıdığı ayyaşlardan biri, elinde bozuk paralar ve şapkasının kenarına taktığı yirmi dolarla Red Wheel'e gelmişti. Annie'ye bozuklukları dörder dörder müzik kutusuna atmasıyla ilgili talimatlar verip yirmiliği bara koyduktan sonra Ricky Lee'ye bardakilere içki ısmarlayacağını söylemişti. O budala, Gresham Arnold denilen bu tip, bir zamanlar Hemingford Rams'te basket oynayan yıldız bir sporcuydu, lise takımına ilk ve tek şampiyonluğunu kazandırmıştı. 1961 yılında. Önünde harika bir gelecek varmış gibiydi. Ama daha ilk dönemde, alkol, uyuşturucu ve bütün gece süren partiler nedeniyle üniversiteden atılmıştı. Ailesinin ona mezuniyet hediyesi olarak aldığı, sarı, üstü açılır arabayla eve geri döndü, babasının dükkânında satıcı olarak işe başladı. Beş yıl geçti. Babasının onu kovmaya yüreği elvermediği için, adamcağız çareyi

dükkânı satıp Arizona'ya taşınmakta buldu. Emekli olduğunda, oğlunun açıklanamaz ve geri döndürülemez çöküşü yüzünden, zamanından önce yaşlanmış bir adamdı. Dükkân babasına aitken ve Arnold çalışıyormuş numarası yaparken, el altında her zaman bir şişe viski bulundururdu: Sonrasında ise hiç durmadan içmeye başladı. Bazen acımasız birine dönüşürdü. Ama bozukluklarla geldiği gece, şeker kadar tatlıydı. Herkese içki ısmarladı ve insanlar da ona teşekkür ettiler. Annie, Moe Bandy şarkıları çalıp duruyordu çünkü Gresham Arnold yaşlı Moe Bandy'yi severdi. Barda, tam da şimdi Bay Hanscom'ın oturduğu taburede oturmuştu. Bunu fark ettiğinde Ricky Lee'nin huzursuzluğu daha da arttı. Üç dört kadeh burbon içmiş, müzik kutusunun çaldığı şarkılara eşlik etmişti. Hiç sorun çıkarmamıştı. Ama Ricky Lee barı kapadığında, Arnold evine dönmüş ve kendini kemeriyle asmıştı. O gece Gresham Arnold'ın gözleri de tıpkı şimdi Ben Hanscom'ınkiler gibi görünüyordu.

"Seni korkutuyorum demek?" diye sordu Hanscom, gözlerini Ricky Lee'ninkilerden ayırmadan. Maşrapayı ittirip ellerini gümüş paraların önünde birleştirdi. "Sanırım korkutuyorum. Ama benim kadar korkmuş olamazsın Ricky Lee. Asla bu kadar korkmamak için Tanrı'ya dua et."

"Sorun nedir?" diye sordu Ricky Lee. "Belki..." deyip dudaklarını ıslattı. "Belki size yardım edebilirim."

"Sorun mu?" Ben Hanscom bir kahkaha attı. "Önemli bir şey sayılmaz. Bu gece eski bir dostumdan telefon geldi. Mike Hanlon. Onu tamamen unutmuşum Ricky Lee ama beni korkutan bu değildi. Ne de olsa o zamanlar daha çocuktum ve çocuklar her şeyi unutmazlar mı? Elbette unuturlar. Her şeyine bahse girebilirsin. Beni korkutan, buraya gelirken yarı yolda unuttuğum tek şeyin Mike olmadığını anlamamdı – çocukluğumla ilgili her şeyi unutmuştum."

Ricky Lee gözlerini dikip adama bakmayı sürdürdü. Bay Hanscom'ın neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu – ama adamın korktuğu belliydi. Hiç şüphe yoktu buna. Ben Hanscom'ın anlattıkları kulağa komik geliyordu ama hepsi son derece gerçekti.

"Çocukluğumu tamamen unutmuşum," dedi adam, söylediklerini vurgulamak istercesine yumruklarını sıkıp masaya vurarak. "İnsanın hafıza kaybı yaşadığını bile bilmeyeceği kadar derin bir hafıza kaybından bahsedildiğini duymuş muydun Ricky Lee?"

Ricky Lee başını iki yana salladı.

"Ben de. Ama akşam, Cadillac'la yolculuk ederken bunu fark ettim. Birdenbire kafama dank etti. Mike Hanlon'ı hatırlamamın yegâne nedeni, beni aramasıydı. Derry'yi hatırladım çünkü oradan arıyordu."

"Derry mi?"

"Ama hepsi buydu. O zamandan... O zaman derken hangi zamanı kastettiğimi bile bilmiyorum ya... O zamandan beri çocukluğumu düşünmediğimi fark ettim. Ve birdenbire hafızam canlanmaya başladı. Örneğin, dördüncü gümüş dolarla ne yaptığımızı hatırladım."

"Onunla ne yaptınız Bay Hanscom?"

Hanscom saatine baktı, birdenbire taburesinden kalktı. Biraz yalpalıyordu – çok az. Hepsi bu. "Zamanın uçup gitmesine izin veremem," dedi. "Bu gece uçuyorum."

Ricky'nin alarma geçtiğini görünce bir kahkaha daha attı.

"Uçuyorum ama pilot ben olmayacağım. Bu sefer değil. United Airlines ile uçuyorum Ricky Lee."

"Oh!" Barmenin rahatladığı muhtemelen yüzünden belli oluyordu ama buna aldırmadı.

"Nereye gideceksiniz?"

Hanscom'ın gömleğinin önü hâlâ açıktı. Düşünceli gözlerle, göbeğindeki eski yaranın beyaz çizgilerine baktı. Sonra düğmelerini iliklemeye koyuldu.

"Sana söylediğimi sanıyordum Ricky Lee. Eve dönüyorum. O paraları çocuklarına ver." Kapıya yöneldi. Yürüyüşündeki, hatta pantolonunun kenarlarını çekiştirişindeki bir şeyler, Ricky Lee'yi dehşete düşürdü. Artık adamın, Gresham Arnold ile olan benzerliği inkâr edilecek gibi değildi. Ricky Lee kendini hayalet görmüş gibi hissetti.

"Bay Hanscom!" diye bağırdı barmen, büyük bir tedirginlikle.

Hanscom barmene döndü ve Ricky Lee ürküp geriledi. Poposu arka taraftaki tezgâha çarpınca, camlar ve şişeler şıngırdadı. Ürkmüştü çünkü aniden, Ben Hanscom'ın öldüğüne inanmıştı. Evet, Ben Hanscom bir yerlerde ölüp kalmıştı; bir çukurda, tavan arasında veya kendini boynundan astığı bir dolapta. Dört yüz dolarlık botları yerin birkaç santim üstünde öylece sallanıyordu. Müzik kutusunun yanında durmuş barmene bakan şey, adamın hayaletiydi. Bir anlığına –sadece bir andı ama kalbinin buzla kaplanmasına yetti– Hanscom'ın şeffaflaştığını sandı, ona bakarken arkasındaki masaları ve sandalyeleri görebildiği hissine kapıldı.

"Ne oldu Ricky Lee?"

"Hi... hiç."

Ben Hanscom, altı morarmış gözlerle Ricky Lee'yi süzdü. Yanakları içkiden alev alevdi. Burnu kızarmıştı ve acıyordu.

"Hiç," diye fısıldadı Ricky Lee yeniden. Gözlerini, o yüzden, günah içinde ölmüş ve cehennemin kapılarına yollanmış adamın yüzünden alamıyordu.

"Şişmandım ve çok yoksulduk," dedi Ben Hanscom. "Artık bunu hatırlıyorum. Ya Beverly adındaki kız, ya da Kekeme Bill, o gümüş dolarla hayatımı kurtarmıştı. Bu gece bitmeden hatırlayabileceğim şeyler beni deli gibi korkutuyor ama ne kadar korktuğumun bir önemi yok, olan olacak. Hepsi orada, şişen bir balon gibi beynimde büyüyor. Ama gidiyorum çünkü bugün sahip olduğum her şeyi, elde ettiğim her şeyi, bir şekilde o zaman yaptıklarımıza borçluyum. Ne ekersen onu biçersin. Bedelini ödeme zamanı geldi. Belki bu yüzden Tanrı bizleri önce çocuk olacak şekilde tasarlamıştır; en önemli dersi öğrenene dek defalarca düşüp kendimizi yaralayacağımızı bildiği için. Ne alırsan bedelini ödersin, ancak bedelini ödediğin şeyin sahibisindir... Ve sonunda, sahip olduğun şeylerin acısını senden çıkarırlar."

"Ama hafta sonu geri geleceksiniz değil mi?" diye sordu dudakları uyuşan Ricky Lee. O kadar gerilmişti ki, teselli bulacak başka bir şey gelmemişti aklına. "Her zamanki gibi bu hafta sonu geri döneceksiniz, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Ben Hanscom. Bu sefer, yüzünde huzursuz bir gülümsemeyle baktı barmene. "Bu sefer, Londra'dan çok daha uzaklara gidiyorum Ricky Lee."

"Bay Hanscom..."

"O paraları ufaklıklara ver," diye tekrarlayan Hanscom, kapıdan çıkıp gecenin karanlığına karıştı.

"Tanrı aşkına bu da neydi?" diye sordu Annie ama Ricky Lee onu duymazdan geldi. Barın arkasından çıkıp otoparka bakan pencereye gitti. Bay Hanscom'ın Cadillac'ının farlarının yandığını gördü, motorun gürültüsünü duydu. Araç otoparktan çıkarken arkasında bir toz bulutu bıraktı. İki kırmızı noktacığı andıran arka farlar, 63 numaralı otoyola yöneldi. Ve Nebraska rüzgârı, kalkan tozları dağıttı.

"Bir şişe içki içtiği halde arabaya binip gitmesine izin verdin," dedi Annie. "Aferin sana Ricky Lee."

"Bir önemi yok."

"Kendini öldürecek."

Beş dakikadan kısa süre önce kendisi de aynı şeyleri düşünse de farlar gözden kaybolduğunda garsona dönen Ricky Lee başını iki yana salladı.

"Sanmıyorum," dedi. "Gerçi bugünkü hali düşünülürse, belki öyle yapması daha iyi olurdu."

"Sana ne dedi?"

Ricky Lee başını iki yana salladı. Kafasında her şey birbirine girmişti ve konuşmalarından bir anlam çıkaramıyordu. "Bir önemi yok. Ama bir daha onu göreceğimizi sanmıyorum."

4

Eddie Kaspbrak İlacını Alıyor

Bin yılın sonuna yaklaştığımız şu günlerde, orta sınıftan Amerikalı bir erkek veya kadın hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, ilaç dolabına bakmanız yeter– en azından öyle söylenir. Ama

lütfen, Eddie Kaspbrak kapağını yana kaydırıp açarken lütfen bu dolaba bir bakın.

Üst rafta Anacin, Excedrin, Excedrin PM, Contac, Gelusil, Tylenol ve büyük bir kutu Vicks. Bir şişe Vivarin, bir şişe Serutan ("Nature's"ın tersten yazılmış hali, Eddie Kaspbrak bacak kadar veletken, Lawrence Welk'teki reklamlarda öyle yazardı) ve iki şişe magnezyum sütü – ilki, tadı sıvı tebeşire benzeyen sadelerden, diğeriyse nane aromalı sıvı tebeşire benzeyen nane aromalı olanlardan. İşte bir de Tum kutusunun yanındaki Rolaid kutusu. Tum'ların diğer tarafında portakal aromalı Di-Gel tabletleri. Üçü, yan yana konulmuş kumbaraları andırıyor ama içleri parayla değil ilaçla dolu.

İkinci raf, vitaminlere ayrılmış: E, C, kuşburnu takviyeli C, B simple ve B complex. B 12. Utanç verici cilt sorunlarını çözdüğü söylenen L–Lysine, kolesterolü engellediği söylenen Lecithin. Demir, kalsiyum ve balıkyağı. Mülti vitaminler, One A Day, Myadec, Centrum. Dolabın üstündeyse, her ihtimale karşı koca bir şişe Geritol vardı.

Eddie'nin üçüncü rafında ise, genelgeçer, reçetesiz ilaçların önde gelen örneklerine rastlamak mümkün. Ex-Lax. Carter's hapları. Bu ikisi Eddie Kaspbrak'ın paketini yollamasına yardım ediyor. Yanlarında Kaopectate, Pepto-Bismol ve H solüsyonu; paket acele posta servisiyle gider veya fazla sancılı çıkar diye. Ayrıca ağzı kapaklı ufak bir kavanozda Tucks; paket çok sık veya çok büyük gelirse toparlanmak için. Öksürük için Formula 44, soğuk algınlığı için Nyquil, Dristan ve koca bir kavanoz hintyağı. Eddie'nin boğazının ağrıma ihtimaline karşı bir kutu pastil. Hemen yanında bir gargara dörtlüsü: Chloraseptic, Cēpacol, sprey şişesinde Cēpestat ve emektar –taklitlerinin aslını yaşattığı– Listerine. Gözler için Visine ve Murine. Cilt sorunları için Cortaid ve Neosporin (ikinci raftaki L–Lysine'in beklentileri karşılamama ihtimaline karşı). Bir tüp Oxy-5 ve plastik bir şişede Oxy-Wash (Eddie, cebinde birkaç sent eksik olmasını, yüzünde fazladan birkaç sivilce bulunmasına tercih ederdi) ile akne karşıtı tetrasilin hapları.

Ve bir tarafta, suç ortakları gibi bir araya gelmiş, kepek karşıtı Coal-Tar şampuanları. Üç şişe.

En alt raf neredeyse boş ama oradaki birkaç ilaç, asıl kayda değer olanlar – kafa bulmanızı sağlayacak şeyler. Onları alırsanız Ben Hanscom'ın jetinin çıkacağından daha yükseklere çıkar ve Thurman Munson'ınkinden daha sert çakılırsınız. Valium, Percodan, Elavil ve Darvon. Orada bir pastil kutusu daha var ama içinde pastil yok. O kutuyu açarsanız, içinde altı adet Quaaludes bulursunuz.

Eddie Kaspbrak, izcilerin sloganına inanırdı: Her şeye hazırlıklı ol.

Banyoya girerken elindeki mavi çantayı sallıyordu. Çantayı lavaboya bırakıp fermuarını açtı. Titreyen ellerle şişeleri, kavanozları, tüpleri, kremleri, spreyleri toplayıp çantanın içine doldurdu. Başka koşullar altında olsa onları itinayla seçerdi ama şimdi kibarlıkla kaybedecek zamanı yoktu. Eddie'nin düşüncesine göre, seçenekleri son derece basit ve bir o kadar da acımasızdı. Ya harekete geçecek ve hiç durmayacak ya da duraksayıp düşünmeye başlayacak, bu durumda da muhtemelen korkudan ölecekti.

"Eddie?" diye seslendi Myra, alt kattan. "Eddie, ne yapıyorsun?"

Eddie, Quaaludes'leri içeren pastil kutusunu çantaya attı. Myra'nın Midol'u ve neredeyse bitmiş bir tüp Blistex dışında, ilaç dolabı boşalmıştı. Bir saniyelik duraksamanın ardından Blistex'i de çantaya attı. Çantanın fermuarını kapadı, çelişkiye düştü ve sonra Midol'u da çantaya koydu. Karısı ne zaman isterse yenisini alabilirdi.

"Eddie?" Ses bu sefer merdivenlerden geliyordu.

Eddie çantanın fermuarını kapayıp banyodan çıktı. Tavşan suratlı, utangaç bir adamdı. İyice kelleşmişti, kalan tutamlar kafasının orasından burasından, alacalı şekilde çıkıyordu. Çantanın ağırlığı yüzünden yana doğru eğilmişti.

Aşırı şişman bir kadın, ağır adımlarla ikinci kata çıktı. Eddie basamakların isyan edercesine gıcırdadığını duydu.

"Ne yapıyorsuuuuuuun?"

Eddie'nin, annesine tıpatıp benzeyen bir kadınla evlendiğini hatırlamak için o bağırışa ihtiyacı yoktu. Myra Kaspbrak, dev gibi bir kadındı. Eddie beş yıl önce onunla evlendiğinde, Myra yine iriydi elbette ama bu kadar şişman değildi. Eddie bazen, kadındaki şişmanlama potansiyelini gördüğü için onunla evlendiğini düşünürdü; Tanrı biliyor ya annesi de fil gibiydi. İkinci katın girişinde dururken, kadın her zamankinden şişman görünüyordu. Kalça kısmı dar gelen, büyük beden, beyaz bir gecelik giymişti. Yüzünde makyajdan eser yoktu. Teni, beyaz ve yağlıydı. Korkunç görünüyordu.

"Bir süreliğine gitmem gerekiyor," dedi Eddie.

"Ne demek gitmem gerekiyor? Seni arayan kimdi?"

"Hiç kimse," diyen adam, giyinme odası olarak kullandıkları odaya gitti. Çantayı yere bırakıp dolabın kapısını açtı. Renkli giysilerin arasında karanlık bir gecedeki şimşek gibi dikkat çeken birbirinin aynısı siyah takımları bir kenara ittirdi. İşe giderken siyah takım elbise giyerdi. Dolaba doğru eğildiğinde burnuna naftalin ve yün kokusu geldi. Arka taraftaki valizlerden birini eline aldı. Valizi açıp giysileri rasgele içine doldurdu.

Kadının gölgesi adamın üstüne düştü.

"Neler oluyor Eddie? Nereye gidiyorsun? Söylesene!"

"Söyleyemem."

Kadın öylece durup adamı izledi, ne yapacağına, ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştı. Adamı dolaba kilitlemeyi ve bu delilik geçene dolap kapısının önüne oturmayı düşündü ama kolayca yapabileceği halde bunu yapmaya cesaret edemedi. Eddie'den beş santim uzundu ve en az elli kilo ağırdı. Ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilmiyordu çünkü adam bir garipti. Tanıdığı Eddie'ye benzemiyordu. Myra salona girip büyük ekran televizyonlarını havada uçarken görse, bu kadar şaşırmaz ve korkmazdı.

"Gidemezsin," kelimesi döküldü dudaklarından. "Bana Al Pacino'nun imzalı resmini alacağına söz verdin." Saçmalıyordu ama o noktada saçma bir laf bile, hiç yoktan iyiydi.

"Al Pacino'nun imzasını hâlâ alabilirsin," dedi Eddie. "Tek yapman gereken, onun arabasını kullanman."

O zaman kadının zavallı beyninde yepyeni bir korku belirdi. Ufak bir çığlık attı. "Yapamam... Ben hiç..."

"Yapmak zorundasın," dedi adam. Şimdi ayakkabılarına bakıyordu. "Onun şoförlüğünü yapabilecek başka kimse yok."

"Üniformalarım artık bana uymuyor! Göğüslerim gömleklere sığmıyor!"

"Delores'ten, birini elden geçirmesini iste," dedi adam, duygusuz bir sesle. Dört ayakkabıyı geri ittirdi. Boş bir ayakkabı kutusu buldu ve üçüncü çifti onun içine koydu. Sağlam siyah ayakkabılar hâlâ giyilir durumdaydı ama işte giyemeyeceği kadar eskimişlerdi. İşiniz New York'ta zenginlerin şoförlüğünü yapmaksa ve bu zenginlerin çoğu ünlüyse nasıl göründüğünüze dikkat etmeniz gerekir. Bu ayakkabılar o görüntüye uymuyordu... Ama gideceği yerde işini görürlerdi. Ve oraya gittiğinde ne yapması gerekiyorsa onu yaparken. Belki Richie Tozier...

Derken yeniden karanlığın tehdidini hissetti ve boğazı kurudu. Nefes alamayacağını hisseden Eddie paniğe kapıldı, bütün eczaneyi çantasına tıkmış ama en önemli şeyi unutmuştu – astım ilacı. Alt katta, dolabın üst rafındaydı.

Valizi çat diye kapayıp kilitledi. Astım krizi geçiren kendisiymiş gibi ellerini boğazına götüren Myra'ya baktı. Kadın şaşkınlık ve korku içinde adama bakıyordu. Eddie, kendisi de dehşete düşmüş olmasa, karısının haline üzülebilirdi.

"Neler oluyor Eddie? Telefondaki kimdi? Başın belada mı? Belada, değil mi? Nasıl bir işe bulaştın?"

Adam, bir elinde çanta diğerinde valiz, kadına doğru yürüdü. İki taraftaki ağırlık neredeyse eşit olduğu için, şimdi dik duruyordu. Kadın, adamın önüne dikilip yolunu kesti. Eddie başlangıçta kadının kenara çekilmeyeceğini düşündü. Derken, tam suratı kadının memelerine çarpacakken, Myra korku içinde kenara çekildi. Adam hızını kesmeden merdivenlerden inerken, kadın ağlıyordu.

"Al Pacino'nun şoförlüğünü yapamam!" diye bağırıyordu. "Dur işaretine falan çarparım, çarpacağıma eminim! Eddie, çok korkuyorum!"

Adam merdivenin yanındaki Seth Thomas saate baktı. Dokuzu yirmi geçiyor. Delta Havayolları'nın görevlisi ona, Maine'e giden son uçağı kaçırdığını söylemişti –o uçak La Guardia'dan sekiz yirmi beşte ayrılmıştı. Bunun üzerine Amtrak'ı arayan adam, Boston'a giden son trenin, Penn İstasyonu'ndan on bir otuzda kalktığını öğrendi. O trenle Güney İstasyonu'na gidebilir, taksi tutup Cape Cod Limousine'in Arlington Sokağı'ndaki ofisine ulaşabilirdi. Cape Cod ve Eddie'nin şirketi Royal Crest, yıllar içinde pek çok kez işbirliği yapmıştı. Kuzeye ulaşım sorununu halletmek için, Boston'daki Butch Carrington'a telefon açması yetmişti – Butch, deposu dolu bir Cadillac'ın onu bekleyeceğini söylemişti. Yani, arka koltukta, baş ağrıtan, puro dumanıyla içeriyi dolduran ve Eddie'ye nereden fahişe bulunacağını veya kokain alınacağını soran bir müşteri olmaksızın, klas bir yolculuk yapacaktı.

Klas bir yolculuk, diye düşündü. *Bundan daha klası ancak cenaze arabasıyla gitmek olurdu. Ama endişelenme Eddie – muhtemelen dönüşün öyle olacak. Cesedini bulabilirlerse.*

"Eddie?"

Dokuzu yirmi geçiyor. Kadınla konuşacak, ona nazik davranacak kadar vakti vardı. Ah, keşke bu gece kadının konken gecesi olsaydı, o zaman bir not yazıp mıknatısla buzdolabına tutturur ve kaçıp giderdi. (Bütün notlarını buzdolabının kapağına iliştirirdi çünkü Myra'nın onları göreceğine emin olduğu tek yer orasıydı). O şekilde gitmek, kaçarcasına evden ayrılmak hoş olmazdı ama böylesi daha kötüydü. Yeniden evi terk etmek gibiydi ve önceki üç seferde ne kadar zor olduğunu hatırlıyordu.

Ev, insanın kalbinin attığı yerdir, diye düşündü Eddie, nedenini bilmeksizin. *Buna inanıyorum. Yaşlı Bobby Frost, evin, kapısını çaldığında seni içeri buyur ettikleri yer olduğunu söyler. Ne yazık ki orası aynı zamanda, içeri bir girdin mi dışarı çıkamayacağın yerdir.*

Merdivenin tepesinde durup içi korkuyla dolmuş halde ve burnundan astım krizinin yaklaştığının habercisi ıslık sesleri çıkarken, derin bir nefes alarak gözü yaşlı karısına baktı.

"Benimle alt kata gel, sana anlatabileceğim kadarını anlatacağım," dedi.

Eddie, birinde giysiler diğerinde ilaçlar olan iki çantayı kapının önüne bıraktı. O zaman başka bir şeyi daha hatırladı... Daha doğrusu, annesinin, yıllardır ölü olan ama sık sık adamla konuşan hayaleti, onun adına hatırladı.

Islandığında soğuk algınlığına yakalandığını biliyorsun Eddie – sen diğerleri gibi değilsin, bağışıklık sistemin çok zayıf, dikkatli olmalısın. Bu yüzden, yağmur yağdığında kauçuk çizmelerini giy.

Derry'de çok sık yağmur yağardı.

Eddie holdeki dolapta, bir torba içinde asılı olan çizmeleri alıp valizine koydu.

Aferin Eddie.

Kıyamet koptuğunda, Myra ile birlikte televizyon izliyorlardı. Eddie salona gidip duvar televizyonunun ekranının yerine dönmesini sağlayan düğmeye basmıştı – ekran o kadar büyüktü ki pazar günü öğleden sonraları izledikleri Freeman McNeil'in yüzü, Güliver'in Devler Ülkesi'nden gelen bir ziyaretçiyi andırıyordu. Telefonla taksi çağırdı. Görevli, taksinin on beş dakika içinde geleceğini söyledi. "Sorun değil," diye karşılık verdi Eddie.

Telefonu kapayıp pahalı Sony CD çalarının üstündeki astım ilacını aldı. *Myra'nın, Barry Manilov dinlerken tek bir notayı bile kaçırmaması için 1500 dolar harcadım*, diye düşündü ve suçluluk duydu. Hiç adil değildi ve kendisi de bunun farkındaydı. Myra'ya kalsa, çiziklerle dolu eski albümlerini dinleyerek de mutlu olabilirdi, lazer disklere ihtiyacı yoktu. Bu büyük eve de ihtiyacı yoktu, Queens'teki dört odalı küçük evlerinde birlikte yaşlanmaları, kadını mutlu etmeye yeterdi (ve doğrusunu söylemek gerekirse, Eddie Kaspbrak'ın dağlarına çoktan kar yağmaya başlamıştı). Lüks ses sistemini, Long Island'daki fiyakalı evle aynı nedenden ötürü almıştı: Çünkü almaya gücü yetiyordu ve kulağında, sürekli annesinin yumuşak, ürkmüş, çoğunlukla şaşkın ve aman bilmez sesini duyuyordu. Satın aldıkları, Eddie'nin annesine karşılık verme yoluydu: *Başardım anne! Sahip olduklarıma bak! Zirveye ulaştım! Şimdi lütfen lanet olası çeneni kapar mısın?*

Eddie astım ilacını ağzına götürüp intihar etmeye hazırlanan insanlar gibi tetiği çekti. Meyankökü tadındaki bulut, ağzından geçip gırtlağına ulaştı. Eddie derin bir nefes aldı. Kapanmak üze-

re olan soluk borusunun açılmaya başladığını hissetti. Göğsündeki baskı azaldı ve birden kafasında sesler duydu.

Size yolladığım notu almadınız mı?

Aldım Bayan Kapsbrak ama...

Okuma yazma bilmiyorsanız Koç Black, size şahsen söyleyeyim. Hazır mısınız?

Bayan Kapsbrak...

Güzel. İşte başlıyorum, kulaklarınızı dört açın. Beni duyuyor musunuz? Eddie'm fiziksel eğitimlere katılamaz. Tekrar ediyorum: Spor dersine giremez. Eddie çok narin bir çocuk, koşarsa... Veya zıplarsa...

Bayan Kapsbrak, Eddie'nin son doktor kontrolünün sonuçları ofisimde – biliyorsunuz, eyalet kuralları gereği muayene edilmişti. Eddie'nin, yaşına göre küçük olmakla beraber, tamamen normal olduğunu yazmışlar. Emin olmak için aile doktorunuzu aradım ve o da bu bilgiyi doğruladı...

Bana yalancı mı diyorsunuz Koç Black? Öyle mi? İşte cevabım! Eddie, yanıma gel! Nasıl nefes aldığını duyabiliyor musunuz? Söylesenize?

Anne... Lütfen... Ben iyiyim...

Eddie, öyle olmadığını biliyorsun. Sana ne öğrettim, büyüklerinin sözünü kesme.

Duyuyorum Bayan Kapsbrak ama...

Öyle mi? Güzel! Ben de sağır olduğunuzu düşünmeye başlamıştım! Sizce de düşük viteste yokuş yukarı çıkan kamyonunki gibi sesler çıkarmıyor mu? Bu da astım değilse...

Anne ben iyi...

Sus Eddie, bir daha lafımı bölme. Bu astım değilse ben de Kraliçe Elizabeth'im Koç Black!

Bayan Kapsbrak, Eddie spor derslerinde gayet iyi ve dersleri seviyor. Oyun oynamayı seviyor, üstelik çok hızlı koşuyor. Doktor Bynes ile konuştuğumuzda, psikosomatik kelimesi ortaya atıldı. Acaba bu ihtimali düşünmüş...

Oğlumun deli olduğunu mu ima ediyorsunuz? Söylemeye çalıştığınız bu mu? BANA OĞLUMUN DELİ OLDUĞUNU MU ANLATMAYA ÇALIŞIYORSUNUZ?

Hayır, ama...

O narin bir çocuk.

Bayan Kapsbrak...

Benim oğlum çok narindir.

Bayan Kapsbrak. Dr. Bynes, oğlunuzun hiçbir rahatsızlığı olmadığını...

"... doğruladı," diye cümleyi tamamladı Eddie. O küçük düşürücü karşılaşmanın anısı, diğer çocuklar basket potalarından birinin etrafına toplanmış onları izlerken Derry Koleji spor salonunda annesinin Koç Black'e bağırışı, yıllardır ilk kez aklına gelmişti. Mike Hanlon'ın aramasıyla canlanan tek anı o değildi üstelik. Kötü ve daha da beter pek çok anının, indirim günü mağaza kapısında toplanan yarı deli müşteriler gibi içeri dolmaya hazırlandığını hissediyordu. Yakında kapılar kırılacak ve hepsi içeri akacaktı. Eddie bundan emindi. İndirimli satılan şey neydi? Adamın akıl sağlığı mı? Gayet mümkün. Yarı fiyatına. Batan geminin malları bunlar! Ne alırsan yarı fiyatına!

"Fiziksel hiçbir sorunu yok," diye tekrarladı. Ardından derin bir nefes alıp astım ilacını cebine kaldırdı.

"Eddie," dedi Myra. "Lütfen bana bunların neyle ilgili olduğunu söyle!"

Gözyaşları, kadının tombul yanaklarından aşağı akıyordu. Elleri, tüysüz bir çift hayvan gibi, huzursuzca birbirine dolandı. Eddie bir keresinde, evlenme teklif etmeden kısa süre önce, Myra'nın kendisine verdiği bir fotoğrafı alıp altmış dört yaşında kalpten giden annesinin fotoğrafının yanına asmıştı. Eddie'nin annesi, öldüğünde iki yüz kiloydu – kesin konuşmak gerekirse, iki yüz üç kilo. Neredeyse bir canavara dönüşmüştü, vücudu meme, kalça ve göbekten ibaretti, en tepede de şişko yüzü vardı. Ama Myra'nınkinin yanına iliştirdiği fotoğraf, 1944 yılına, Eddie'nin doğumundan iki yıl öncesine aitti. *Çok hastalıklı bir bebektin*, diye fısıldadı hayalet anne, oğlanın kulağına. *Pek çok kez, ölmenden korktuk.* 1944'te annesi, görece zayıf, 90 kiloluk bir kadındı.

Sanırım Eddie, bu karşılaştırmayı psikolojik bir ensestten kaçınabilmek için yapmıştı. Bir annesine bir de Myra'ya baktı. Sonra, bakışları yeniden annesine kaydı.

Rahatlıkla annesiyle karısının kardeş olduklarını zannedebilirdiniz. Benzerlik gözden kaçacak gibi değildi.

Eddie birbirinin neredeyse aynısı olan iki fotoğrafa bakmış ve böyle bir delilik yapmayacağına dair kendine söz vermişti. İş arkadaşlarının Jack Sprat ve karısıyla ilgili espriler yaptıklarını duymuştu ama bildikleri, bilmediklerinin yanında hiç kalırdı. Esprileri ve sırıtışları kaldırabilirdi ama böyle bir Freudyen sirkin palyaçosu olmak istiyor muydu? Hayır. İstemiyordu. Myra'dan ayrılacaktı. Çok tatlı bir kız olduğu için kalbini kırmamaya çalışacaktı; onun erkeklerle deneyimleri, oğlanın kadınlarla olan deneyimlerinden bile azdı. Ve sonra, kadın artık hayatından çıkıp gittiğinde, uzun zamandır almak istediği tenis derslerini alabilirdi belki.

(Eddie spor yaparken mutlu görünüyor.)

Veya Plaza Otel'in havuzuna üye olabilirdi.

(Eddie oyun oynamayı seviyor.)

Üçüncü Cadde'deki garajın karşısındaki spor kulübünden bahsetmeye gerek bile yoktu...

(Eddie çok hızlı koşuyor. Siz burada yokken, ortalıkta herhangi biri olmadığı zaman, kimse ona ne kadar narin biri olduğunu söylemediğinde, rüzgâr gibi koşuyor. Oğlunuzun yüzünden anlaşılıyor Bayan Kapsbrak, daha dokuz yaşında ama şimdiden, kendisine yapabileceği en büyük iyiliğin, herhangi bir yöne deliler gibi koşup buradan kaçmak olduğunun farkında. Ama onun gitmesine izin vermeyeceksiniz Bayan Kapsbrak, gitmesine izin vermeyeceksiniz.)

Sonunda, her şeye rağmen Myra'yla evlendi. Sonunda, gelenekler ve alışkanlıklar ağır bastı. Ev dediğiniz, dönmek zorunda olduğunuz, sizi zincirlerle bağladıkları yerdi. Annesinin hayaletini yenebilirdi, zor olurdu ama o kadarını yapabileceğini biliyordu. Eğer yapılması gerekenler o kadarla kalsaydı. Adamı bağımsızlık şansından tamamen uzaklaştıran, Myra'nın kendisi oldu. Myra onu yalnızlığa mahkûm etti, endişeleriyle olduğu yere çiviledi, tatlılığıyla zincire vurdu. Myra, aynı annesi gibi, adamın karakterinin ölümcül zaafına ulaşmayı başarmıştı: Eddie'nin bu kadar narin olmasının nedenlerinden biri de bazen hiç narin olmadığından şüphelenmesiydi. Eddie'nin, kendi heveslerinden ve cesaretinden korunması gerekiyordu.

Yağmurlu günlerde Myra, her zaman adamın kauçuk çizmelerini çıkarıp kapının yanına koyardı. Her sabah onu bekleyen yağsız tostun yanında, bir kâse de önceden tatlandırılmış mısır gevreği bulunurdu. Çocuklar için olanlardan. Kutuya yakından baktığınızda, içinde bir sürü vitamin olduğunu görürdünüz – çoğu, şimdi Eddie'nin ilaç çantasında da olan vitaminler. Myra, aynı Eddie'nin annesi gibi, kocasını çözmüştü ve bu yüzden adamın hiç kurtulma şansı olmadı. Eddie genç bekâr bir erkekken üç kere anne evinden ayrılmış ve hepsinde geri dönmüştü. Derken, annesi Queens'teki dairenin girişinde ölüp cüssesiyle ön kapının açılmasını engellediğinde ve sağlık personeli (alt komşuları, Bayan Kapsbrak'ın devasa vücudunun yere düşerken çıkardığı sesi duyup onları aramıştı) yangın merdiveninden çıkıp kilitli mutfak kapısını kırarak içeri girdiğinde, Eddie dördüncü ve son kez eve dönmüştü. En azından kendisi, bunun son kez olduğuna inanmıştı – *evime hoş geldim, evime hoş geldim, la la la; yine evdeyim, Myra denilen cadıyla.* Myra cadıydı cadı olmasına ama tatlı bir cadıydı ve adam onu seviyordu. Gerçekten paçayı sıyırmasına imkân yoktu. Kadın anlayışıyla esir almıştı onu. Son darbeyi indirmiş, gözleriyle hipnotize eden bir yılan gibi adamı kendine bağlamıştı.

O zaman, *sonsuza kadar bu evde kalacağım*, diye düşünmüştü adam.

Belki yanılmışımdır, diye düşünüyordu şimdi. *Belki burası evim değildir, hiç olmamıştır. Belki ev, bu gece gideceğim yerdir. Ev, gittiğiniz zaman, karanlıkta saklanan şeyle en sonunda yüzleştiğiniz yerdir.*

Çaresizlik içinde ürperdi, sanki çizmeleri olmadan dışarı çıkıp üşütmüştü.

"Eddie, lütfen!"

Myra ağlamaya başladı. Gözyaşları onun son silahıydı, Eddie'nin annesi de aynı şeyi yapardı: İnsanı donduran, şefkati ve nezaketi kişinin zırhındaki zayıf noktalara dönüştüren bir silah.

Gerçi Eddie'nin zırh falan kuşandığı söylenemezdi – zırhlar, üstüne bir türlü oturmuyordu.

Gözyaşları, adamın annesi için, basit bir savunma mekanizmasından fazlasıydı; hiç acımadan kullandığı bir silahtı. Myra

gözyaşlarını, böyle şeylere ender olarak alet ederdi... Ama ne amaçla olursa olsun, şimdi gözyaşlarıyla yapmaya çalıştığı buydu... Eddie durumu fark etmişti ama kadın yine de başarılı olmak üzereydi.

Onu bırakamazdı. Boston'a doğru giden trenin koltuğunda otururken ne kadar yalnızlık çekeceğini düşünmek kolayına geliyordu; valizi tepedeki rafta, ilaç çantası ayaklarının arasında, korkusu Vicks gibi göğsüne yayılmış halde. Myra'nın kendisini üst kata çıkarmasına, ona aspirin içirip şefkat göstermesine izin vermek ne kadar kolay olurdu. Yatağa uzanır ve belki sevişir, belki de sevişmezlerdi.

Ama söz vermişti Eddie. Söz vermişti.

"Myra, beni dinle," dedi, düz, analitik bir sesle.

Kadın ıslak, ürkmüş gözlerle kocasına baktı.

Eddie olup bitenleri karısına elinden geldiğince açıklamayı düşündü; ona Mike Hanlon'ın aradığından, her şeyin yeniden başladığını söylediğinden bahsedebilirdi ve evet, diğerlerinin de geleceğini sanıyordu.

Ama dudaklarından dökülenler, çok daha makul ve mantıklı şeylerdi.

"Yarın sabah ilk iş, ofise git. Phil ile konuş. Ona, benim gitmek zorunda kaldığımı ve Pacino'nun şoförlüğünü senin yapacağını söyle..."

"Eddie, yapamam!" dedi kadın ağlayarak. "O büyük bir yıldız! Yolumu kaybedersem bana bağırır. Bağıracağını biliyorum, bağıracak, şoförler yolu kaybettiğinde hepsi bağırır... Ve... ben de ağlamaya başlayacağım... Kaza yapabilirim... Muhtemelen kaza yaparım... Eddie... Eddie, burada kalmalısın..."

"Tanrı aşkına! Kes şunu!"

Adamın ses tonu kadını ürküttü, incitti; Eddie astım ilacına uzandı ama onu kullanmayacaktı. Kullanırsa kadın bunu zaaf olarak görüp ona yüklenebilirdi. *Tanrım, oradaysan lütfen Myra'yı incitmek istemediğimi söylediğimde bana inan. Onu yaralamak, ona zarar vermek istemiyorum. Ama söz verdim, hepimiz söz verdik. Kanımız üstüne yemin ettik, lütfen Tanrım bana yardım et çünkü bunu yapmak zorundayım...*

"Bana bağırmandan nefret ediyorum Eddie," diye fısıldadı kadın.

"Myra, sana bağırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum," dedi adam. Kadın yine irkildi. *Aferin Eddie, onu yine incittin. Neden ona birkaç yumruk atmıyorsun? Öylesi muhtemelen daha şefkatli olurdu. Ve daha hızlı.*

Aniden –muhtemelen, birilerine yumruk atma düşüncesi bu görüntüyü aklına getirmişti– Henry Bowers'ın yüzü gözüne geldi. Yıllardır ilk kez Bowers'ı düşünüyordu ve bu düşüncenin ona huzur verdiği söylenemezdi. Hem de hiç.

Gözlerini şöyle bir kapadı, sonra açtı ve karısına, "Yolunu kaybetmeyeceksin, o da sana bağırmayacak. Bay Pacino çok nazik ve anlayışlı bir adamdır," dedi. Daha önce hiç Al Pacino'nun şoförlüğünü yapmamıştı ama ihtimallerin kendisinden yana olduğunu söyleyerek, bu yalanı haklı çıkarmaya çalıştı – dedikodularda, ünlülerin pislik çuvalı olduğu söylenirdi ama Eddie, bunun doğru olmadığını bilecek kadar fazla sayıda ünlüye çalışmıştı.

Elbette istisnalar da vardı. Çoğu zaman bu istisnalar, gerçek canavarlar çıkardı. Myra'nın iyiliği için, Pacino'nun istisnalardan olmamasını umdu.

"Öyle mi?" diye sordu kadın, çekingen bir sesle.

"Evet, o iyi biri."

"Nereden biliyorsun?"

"Manhattan Limousine'de çalışırken, Demetrios iki üç kere onun şoförlüğünü yapmış," diye uydurdu Eddie. "Bay Pacino'nun her zaman en az elli dolar bahşiş bıraktığını söyledi."

"Elli sent bile bahşiş verse umurumda olmaz, yeter ki bana bağırmasın."

"Myra, inan çok kolay olacak. 1, 2, 3 ve tamam. Onu saat yedide St. Regis'ten alıp ABC binasına götüreceksin. Pacino'nun oynadığı filmin son sahnesini çekiyorlar – adı galiba *Amerikan Buffalo*. Sonra, onu saat on bire doğru St. Regis'e geri götüreceksin. Ardından garaja dönüp arabayı bırakacak ve çıkış kâğıdını imzalayacaksın."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Bunları tek ayağının üstünde bile yapabilirsin Marty."

Kadın normalde, takma adını duyduğunda kıkırdardı ama şimdi, çocuklarınkini andıran acı verici bir ciddiyetle gözlerini dikmiş, adama bakıyordu.

"Ya otele dönmek yerine yemeğe gitmek isterse? İçki içmeye? Dans etmeye?"

"Hiç sanmıyorum ama isterse onu götürürsün. Bütün gece eğleneceği hissine kapılırsan, gece yarısı olduğunda telsizden Phil Thomas'ı ara. O saatte şoförlerden biri boşalmış olur ve senin görevini devralır. Eğer elimde güvenebileceğim bir şoför olsaydı asla bu işi senin omuzlarına yüklemezdim ama adamlarımdan ikisi hasta, Demetrios tatilde ve geri kalan herkes sabahtan akşama kadar dolu. Gece bir olmadan yatağana dönmüş olursun Marty – söz veriyorum, biri geçmeyecek. İzci sözü."

İzci sözü lafı da kadını gülümsetmedi.

Eddie hafifçe öksürüp öne eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. Hemen o anda hayalet annenin fısıltısı duyuldu: *Öyle oturma Eddie. Omurgan için iyi değil, ciğerlerini sıkıyorsun. Unutma ki senin ciğerlerin çok narin.*

Eddie ne yaptığının belli belirsiz bilincinde olarak duruşunu dikleştirdi.

"Bu son şoförlük yapışım olsa iyi olur," dedi kadın, neredeyse inleyerek. "Geçen iki yılda file döndüm, üniformalarım üstümde çok kötü duruyor."

"Bu son. Söz veriyorum."

"Seni arayan kimdi Eddie?"

Taksi, sanki sırasının geldiğini anlamış gibi, evin önüne yanaşıp korna çaldı, farların ışığı salonun duvarına vurdu. Adam, içinin rahatladığını hissetti. Derry, Mike Hanlon veya Henry Bowers yerine, on beş dakika boyunca Al Pacino'dan bahsetmişlerdi. Myra için böylesi daha iyiydi, Eddie için de. Çocukluğunda yaptığı şeyleri düşünmek veya onlardan bahsetmek istemiyordu.

Eddie ayağa kalktı. "Taksim geldi."

Kadın o kadar hızlı ayağa fırladı ki geceliğinin eteğine takılıp öne doğru düştü. Eddie kadını yakaladı. Ama kolay iş değildi: Myra ondan en az elli kilo daha ağırdı.

Ve yeniden sayıklamaya başlamıştı.

"Eddie, bana anlatmalısın!"

"Anlatamam. Zaman yok."

"Daha önce benden hiçbir şey saklamamıştın Eddie," dedi kadın, gözü yaşlar içinde.

"Şimdi de saklamıyorum. Saklıyor sayılmam. Hatırlamıyorum. En azından, şimdilik. Arayan adam... eski bir arkadaşımdı. O..."

"Hastalanacaksın," dedi kadın, çaresizlik içinde, adamın peşinden hole geçerken. "Hastalanacağını biliyorum. Lütfen seninle gelmeme izin ver Eddie, sana bakarım, Pacino da taksiye binsin, ölmez ya. Ne dersin, olur mu?" Kadının sesi tizleşmiş, histerik bir havaya bürünmüştü. Eddie, dehşet içinde, kadının her geçen saniye annesine daha çok benzediğini fark etti. Annesinin, ölümünden önceki aylardaki haline. Yaşlı, şişman ve deli. "Sırtına merhem sürüp ilaçlarını alıp almadığını kontrol edelim... Ben... sana yardım ederim... Konuşmamı istemezsen konuşmam ama bana her şeyi anlatabilirsin... Eddie... Eddie, lütfen gitme! Eddie, lütfen! Lütfeeeen!"

Adam holden ön kapıya doğru yürüyordu, başını öne eğmişti, rüzgâra karşı ilerlemeye çalışan bir adam gibiydi. Yine astımı tutmuştu. Her biri elli kiloymuş gibi gelen çantaları ellerine aldı. Şişko pembe ellerin kendisine dokunduğunu, güçsüz ve çaresiz bir arzuyla çekiştirdiğini, kadının endişe gözyaşları dökerek kendisini baştan çıkarmaya çalıştığını, onu geri çekmeyi denediğini hissetti.

Başaramayacağım, diye düşündü çaresizce. Astımı kötüleşmişti, çocukluğundaki kadar kötüydü. Uzandığı kapı kolunun geri çekildiği hissine kapıldı, uzayın karanlığına doğru sürükleniyordu.

"Kalırsan sana kremalı kahveli pasta yaparım," diye zırvaladı kadın. "Patlamış mısır yeriz... En sevdiğin hindi yemeğinden pişiririm... İstersen, yarın sabah kahvaltısı için bütün bunları

hazırlarım... Şimdi başlarsam yetişir... Sosunu bile tamamlarım... Eddie lütfen, çok korkuyorum! Beni çok korkutuyorsun!"

Myra adamı, kaçmaya çalışan bir şüpheliyi yakalayan iriyarı polisler gibi yakasından yakalayıp geriye çekti. Enerjisinin son kırıntılarını da harcayan Eddie, ilerlemeyi sürdürdü... Ve tam pes etmek üzereyken, kadının elini çektiğini hissetti.

Myra'nın dudaklarından son bir hıçkırık döküldü. Eddie kapı kolunu tuttu – soğukluğu ne kadar güzeldi! Kapıyı kendine çekerek açtı ve dışarıdaki taksiyi gördü. Akıl sağlığı diyarından bir elçi. Hava açıktı. Yıldızlar bütün güçleriyle parlıyordu.

Burnundan çıkan ıslık seslerine aldırmamaya çalışarak Myra'ya döndü. "Bunun yapmak istediğim bir şey olmadığını anlamalısın," dedi. "Seçme şansım olsaydı, ipler benim elimde olsaydı, gitmezdim. Lütfen bunu anla Marty. Gidiyorum ama geri geleceğim."

Kulağa yalan gibi geliyordu.

"Ne zaman? Ne kadar kalacaksın?"

"Bir hafta. Belki on gün. Daha uzun değil."

"Bir hafta mı!" diye bağırdı kadın, elleri kötü operalardaki divalar gibi kalçalarına kaydı. "Bir hafta mı? On gün mü? Lütfen Eddie! Lütfeeeeen."

"Marty, kes artık. Tamam mı? Lütfen sus." Mucize gibiydi ama kadın söyleneni yaptı. Susup yaşlı, kırılmış, öfkeli değil korkmuş gözlerle adama baktı. Onun için ve dolayısıyla kendi için korkuyordu. O anda, onca yıldan beri belki de ilk kez, adam kadını tanıdı, onu sevebileceğini hissetti. Bu da gitmenin bir parçası mıydı? Herhalde. Hayır... Herhalde değil, gerçekten öyleydi. Eddie şimdiden kendini teleskopun ters ucundan bakıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Ama belki de böylesi daha iyiydi. Böyle hissetmesi ne anlama geliyordu? Sonunda kadını sevmesinde bir sakınca olmadığına karar verdiği anlamına mı? Annesinin gençlik haline benzese, televizyon dizilerini izlerken yatakta çikolatalı kek yese, her tarafı kırıntı içinde bıraksa, çok zeki biri olmasa ve kendisi de ilaçlarını buzdolabında tuttuğu için adama ilaç dolabını verse bile mi?

Yoksa...

Acaba bu...

Şöyle bir gözden geçirdiği, şu ya da bu zamanda değerlendirdiği diğer alternatifler, bir oğul, âşık ve koca olarak birbirine geçen garip hayatları... Şimdi bunun evini son terk edişi olduğunu hissettiği o anda, yepyeni bir ihtimalin kafasında belirmesine yol açmıştı. Bir şaşkınlık hissi, dev bir kuşun kanadının tüyleri gibi adamı yalayıp geçti.

Myra, adamın kendisinden bile çok korkuyor olabilir miydi?

Annesi için de aynısı mı geçerliydi? Derry'ye ait başka bir anı, bilinçaltından yüzeye havai fişek gibi fırladı. Center Sokağı'nda bir ayakkabıcı vardı. The Shoeboat. Annesi bir keresinde Eddie'yi oraya götürmüştü. O zamanlar Eddie en fazla beş altı yaşlarındaydı ve kadın, ona uslu durmasını, kendisi düğün için ayakkabı seçerken oturduğu yerde kalmasını söylemişti. Oğlan bir süre olduğu yerde oturdu ve uslu durdu. Annesi, ayakkabıcılardan Bay Gardener ile konuşuyordu ama Eddie daha beş (veya altı) yaşındaydı ve kadın ayakkabıcının gösterdiği üçüncü çifti de beğenmediğinde, oğlanın canı sıkıldı. Dikkatini çeken bir şeye bakmak için dükkânın diğer tarafına gitti. Başlangıçta onun, bir kenara konulmuş, kocaman bir kutu olduğunu düşünmüştü. Yaklaştığında, bir tür masa olduğuna karar verdi. Ama o güne dek gördüğü en garip masaydı. Öncelikle, çok dardı. Her tarafında süslemeler olan cilalı parlak ahşaptandı. Üstelik, masanın üstüne çıkmak için, yan tarafına üç basamaklı bir merdiven konulmuştu. Eddie ilk kez merdivenli bir masa görüyordu. Basamakları çıkacakken masamsı şeyin alt tarafında bir göz olduğunu fark etti, yanda bir düğme ve tepesinde –akıl akacak şey değil!– Kaptan Video'nun uzay dürbününe benzeyen bir şey.

Eddie diğer tarafa dolaştığında bir tabelayla karşılaştı. Demek ki altı yaşındaydı çünkü yazanları okuyabilmişti, her kelimeyi alçak sesle kendi kendine fısıldamıştı:

AYAKKABILARIN AYAKLARINA UYUYOR MU?
BAK VE GÖR!

Eddie geri dönüp üç basamaktan platforma çıktı. Ayağını ayakkabı kontrol aletinin dibindeki boşluğa soktu. Ayakkabıları ayağına uyuyor muydu? Eddie cevabı bilmiyor ama bakıp görmek için yanıp tutuşuyordu. Sonra yüzünü kauçuk yüz koyma yerine yaslayıp düğmeye bastı. Yeşil bir ışık gözlerine çarptı. Eddie ufak bir çığlık attı. Yeşil dumanla dolu bir ayakkabının içinde yüzen bir ayak gördü. Parmaklarını oynattı ve gördüğü ayağın parmakları da kıpırdadı – tam tahmin ettiği gibi, kendi ayağıydı. Derken, görebildiği tek şeyin parmakları olmadığını kavradı. Kemiklerini de görebiliyordu! Hem de ayakkabısına rağmen! Başparmağını ikinci parmağına doğru oynattı (yalan söyleyenlerin, yalanlarının kötü sonucundan kurtulmak için parmaklarını çapraz yapışları gibi) ve dürbünün diğer ucundaki kemikler de X oluşturdu. Ama beyaz değil, ürkütücü bir yeşildiler.

Derken annesi çığlık attı, kadının panik dolu sesi, içeri düşen bir molotofkokteyli misali dükkânın huzurlu sessizliğini paramparça etti. Oğlan şaşkın yüzünü dürbünden uzaklaştırdığında, annesinin, çoraplı ayaklarıyla, etekleri uçuşarak, koşa koşa kendisine doğru geldiğini gördü. Kadın iskemlelerden birini devirdi, ayakkabı ölçmeye yarayan şeylerden biri havada uçtu. Kadının dudakları korku dolu bir "O" harfi oluşturmuştu. Yüzü de rujunun kırmızısına dönmüştü.

"*Eddie in oradan!*" diye bağırdı kadın. "*İn ondan! O makineler insanı kanser yapar! İn oradan! Eddieeee...*"

Oğlan, makine aniden alev almış gibi geriledi. O panik içinde basamakları unuttu. Topuğu basamağa takıldı ve ne yapacağını bilemez halde sırtüstü yere yığıldı, gözlerini kaybedeceği kesin bir savaşta dengesini yeniden sağlayabilmek umuduyla deliler gibi çırpınıyordu. Tam o anda delice bir coşkuyla, "*Düşeceğim! Düşmenin ve kafamı çarpmanın nasıl bir şey olduğunu keşfedeceğim! Aferin bana,*" diye düşünmemiş miydi? Gerçekten bunları düşünmemiş miydi? Yoksa bu, çocukluğunu hatırlayan bir yetişkinin, küçüklük haline yakıştırdığı anılardan biri miydi? Gerçekten öyle düşünmüş müydü yoksa düşünmüş olmayı mı diliyordu?

Ne olursa olsun cevabın bir önemi yoktu. Düşmemişti. Annesi tam zamanında yanına gelip onu tutmuştu. Oğlan gözyaşlarına boğulmuş ama düşmemişti.

Herkes onlara bakıyordu. Eddie bunu hatırlıyordu. Bay Gardener'ın ayakkabı ölçme şeyini alıp üstündeki yana kayan parçaları kontrol ettiğini ve sağlam olup olmadıklarına emin olduğunu, başka bir çalışanın düşen iskemleyi düzelttikten sonra ifadesiz satıcı gülümsemesini takınmadan önce aşağılarcasına kollarını çırptığını hatırlıyordu. Ama en iyi hatırladığı, annesinin ıslak yanakları ve sıcak, ekşi nefesiydi. Eddie, annesinin, kulağına sürekli aynı şeyi fısıldadığını da hatırlıyordu: "Bir daha bunu sakın yapma, bir daha bunu sakın yapma, sakın." Sanki annesi, bu sözleri tekrarlayarak oğlunu kötülüklerden koruyacak bir kalkan oluşturabileceğine inanıyordu. Çocuk bakıcısının Eddie'yi aşırı sıcak yaz günlerinden birinde Derry Parkı'ndaki havuza götürdüğünü öğrendiğinde de aynı sözleri sayıklamıştı – ellili yılların başlarıydı ve çocuk felci korkusu daha yeni yeni yatışmaya başlamıştı. Kadın oğlunu havuzdan dışarı sürükleyip ona bunu asla asla asla yapmamasını söylemişti. Şimdi çalışanlar ve müşteriler onlara nasıl bakıyorlarsa, o gün de çocuklar öyle bakmışlardı ve annesinin nefesinde aynı ekşi koku vardı.

Kadın, oğlunu ayakkabı mağazasından dışarı sürüklerken, çalışanlara, oğlu hastalanırsa hepsini dava edeceğine dair bir şeyler söyledi bağırarak. Korku içindeki Eddie bütün sabah ağlamayı sürdürdü ve o gün, astımı her zamankinden kötüydü. O gece uyku saati geçmesine karşın uzun süre uyuyamadı, kanserin ne olduğunu, çocuk felcinden kötü olup olmadığını, insanı öldürmesinin ne kadar süreceğini ve öldürmeden önce ne kadar canını yaktığını düşündü. Acaba kanserden ölürse cehenneme mi giderdi?

Kanserin ne olduğunu bilmiyordu belki ama hastalığın ciddi bir tehdit olduğunu anlamıştı.

Annesinin ne kadar korktuğunu görmüştü. Hastalığın ne kadar tehlikeli olduğunu oradan biliyordu.

Annesi resmen dehşete düşmüştü.

"Marty," dedi Eddie, geçmişin perdesini aralayarak. "Bana bir veda öpücüğü verir misin?"

Karısı onu öpüp öyle sıkı kucakladı ki adam kemiklerinin kırılacağını sandı. *Suda olsaydık ikimizi de dibe çekerdi*, diye düşündü.

"Korkma," diye fısıldadı, kadının kulağına.

"Elimde değil!" diye mırıldandı kadın.

"Biliyorum," dedi Eddie. Ve göğsünü kaburgalarını kıracak kadar sıksa da karısının sarılışının, astımına iyi geldiğini fark etti. Burnundan gelen ıslık sesi geçmişti. "Biliyorum Marty."

Taksi şoförü yeniden kornaya bastı.

"Beni arayacak mısın?" diye sordu kadın.

"Yapabilirsem."

"Eddie, lütfen bana neler olduğunu anlat."

Anlatsa? Duyacakları gerçekten kadını huzura kavuşturur muydu?

Marty, bu gece beni arayan Mike Hanlon'dı. Bir süre konuştuk ama söylediğimiz her şey iki cümleyle özetlenebilir. "Yine başladı," dedi Mike: "Gelecek misin?" dedi Mike. Ve şimdi içime ateş bastı Marty. Ama bu, aspirinle düşürebileceğin bir ateş değil. Nefesim kesiliyor ama lanet olası astım ilacı hiçbir işe yaramayacak. Çünkü nefesimi kesen, boğazımdaki veya ciğerlerimdeki bir ağırlık değil – kalbimdeki bir ağırlık. Dönebilirsem sana döneceğim Marty ama kendimi mayın tarlasının önünde duran bir adam gibi hissediyorum, her adımımda yeni tehlikeler beni bekliyor. Olduğum yerde durmuş, gün ışığına veda etmeye hazırlanıyorum.

Evet, bunları duymak kadına ne huzur verirdi ama!

"Hayır," dedi adam. "Korkarım ki sana neler olduğunu anlatamam."

Kadın daha fazlasını söyleyemeden, yeniden ağzını açamadan *(Eddie, in o taksiden! Onların kanser yaptığını bilmiyor musun!)* hızlanan adımlarla karısından uzaklaştı. Taksiye ulaştığında, neredeyse koşuyordu.

Taksi yola koyulduğunda, kadın hâlâ kapının eşiğinde duruyordu. Evden süzülen parlak ışığı kesen, kocaman, siyah bir dişi gölge. Adam el salladı ve galiba karısı da el sallayarak karşılık verdi.

"Ne tarafa gidiyoruz ahbap?" diye sordu taksi şoförü.

"Penn İstasyonu'na," diyen Eddie, astım ilacını sıkı sıkı tutmayı bıraktı. Astımı, krizler arasında bronşlarda her nereye saklanıyorsa, yine oraya gitmişti. Eddie'nin... kendini iyi hissettiği bile söylenebilirdi.

Ama dört saat sonra, karşısında oturan takım elbiseli işadamının gazetesini indirip soru soran gözlerle kendisine bakmasına neden olan kasılmalardan kurtulmak için, ilacına her zamankinden daha çok ihtiyacı olacaktı.

Geri geldim Eddie, diye bağırdı astım, neşe içinde. *Geri geldim ve kim bilir, bu sefer belki seni öldürürüm! Neden olmasın? Nasıl olsa bir gün öleceksin! Sonsuza kadar yaşayamazsın!*

Eddie'nin göğsü inip kalktı. Astım ilacına uzandı, buldu, cihazın ucunu ağzına soktu ve tetiği çekti. Sonra Amtrak trenindeki koltuğuna yaslanıp titreyerek krizin geçmesini bekledi. Uyanmadan önce gördüğü rüyayı düşündü. Rüya mı? Keşke öyle olsa. Onu korkutan, bunun, rüyadan çok anı olmasıydı. Orada, ayakkabıcıdaki röntgen makinesininki gibi, yeşil bir ışık vardı ve çürümekte olan bir cüzamlı, toprağın altındaki tünellerde çığlık atarak kaçan Eddie Kaspbrak adlı çocuğu kovalıyordu. Oğlan koştu, koştu...

("Çok hızlı koşuyor," demişti Koç Black annesine ve o gün, o iğrenç şeyden kaçarken ne kadar hızlı koştuğuna inanamazdınız. Rüzgâr gibi koşmuştu hem de!)

Rüyasında on bir yaşındaydı ve ölümünkini andıran bir koku almıştı. Biri bir kibrit çaktı. O zaman aşağı bakan Eddie, Patrick Hockstetter adlı oğlanın çürüyen cesedini gördü. 1958 temmuzunda kaybolmuştu oğlan, şimdi ise yanaklarından ve gözlerinden solucanlar çıkıyordu. O gazımsı, iğrenç koku, Patrick Hockstetter'ın içinden geliyordu ve rüyadan çok anı olan o rüyada Eddie, başını çevirip üstleri yeşil küfle kaplanmış, kalın okul kitaplarını görmüştü: *Her Yere Giden Yollar* ve *Amerika'yı Anlamak*. Aşağısı nemli olduğu için o haldeydiler. ("Yaz tatilimi nasıl geçirdim" – Patrick Hockstetter'dan bir kompozisyon: Tünelde ölerek! Kitaplarım yosun tuttu ve nem yüzünden şişip süpermarket kataloglarına dönüştüler!) Eddie çığlık atmak için ağzını açmış ve tam o anda, cüzamlının yaralı eli, yanaklarına uzanıp parmakla-

rını oğlanın ağzına sokmuştu. O zaman Eddie ter içinde uyanıp kendini Maine Eyaleti, Derry kasabasının kanalizasyonunda değil, Rhode Island'dan geçen Amtrak treninde bulmuştu.

Koridorun diğer tarafında oturan adam önce tereddüt etti, bir şey söylemenin uygun olup olmayacağını düşündü. Ve sonra, uygun olacağına karar verip Eddie'ye seslendi. "İyi misiniz beyefendi?"

"Evet, teşekkürler," dedi Eddie. "Uyuyakalmışım ve bir kâbus gördüm. O da astımımı tetikledi."

"Anlıyorum." Adam, gazetesine döndü. Adam sayfaları havaya kaldırdığında Eddie, adamın, annesinin genelde Yahudi York Times dediği gazeteyi okuduğunu gördü.

Eddie camdan ay ışığının aydınlattığı manzarayı seyretti. Orada burada evler vardı. Yer yer ev öbekleri de görülüyordu, çoğunun ışıkları kapalıydı ama birkaç tanesinde hayat vardı. Ama evlerden gelen ışık çok azdı ve ayın ürkütücü beyaz ışığıyla kıyaslandığında, insanla alay eder gibiydi.

Ay'ın onunla konuştuğunu sanıyordu. Birdenbire aklına gelen bir anı daha. *Henry Bowers. Tanrım, zırdeliydi.* Henry Bowers'ın şimdi nerede olduğunu merak etti. Ölmüş müydü? Hapiste miydi? İyileştirilemeyen bir virüs gibi şehirden şehire dolaşıp Seven Eleven'ları mı soyuyordu? Yoksa otostop çektiğinde duracak kadar aptal olan insanları öldürüp cüzdanlarındaki paraları kendi cebine mi aktarıyordu? Hepsi mümkün.

Ya bir tımarhaneye kapatılmış olması? Dolunaya yaklaşan aya bakması? Ayla konuşması ve verdiği cevapları, sadece kendisinin duyabildiği sesini dinlemesi?

Eddie bunun çok daha muhtemel olduğuna karar verdi. Baştan aşağı ürperdi. *Sonunda çocukluğumu hatırlıyorum*, diye düşündü. *1958 yılının yaz tatilini nasıl geçirdiğimi hatırlıyorum.* Şimdi o yazın hangi bölümünü hatırlamak isterse hatırlayabileceğini hissediyor ama istemiyordu. *Ah Tanrım, keşke hepsini unutabilsem.*

Alnını kirli cama yasladı, astım ilacını dini bir sembolmüş gibi sıkı sıkı elinde tutuyor, trenin iki tarafından akıp giden geceyi izliyordu.

Kuzeye gidiyorum, diye düşündü ama yanılıyordu.

Kuzeye gitmiyorum. Bu bir tren değil, zaman makinesi. Kuzeye değil, geri gidiyorum. Zamanda geriye.

Ayın mırıldandığını duyduğunu sandı.

Eddie Kaspbrak astım cihazına sıkı sıkı sarılıp baş dönmesinden kurtulabilmek için gözlerini kapadı.

5

Beverly Rogan Şaplağı Yiyor

Telefon çaldığında Tom uyumak üzereydi. Bin bir güçlükle doğrulup telefona uzandı. Derken, telefona uzanan Beverly'nin göğsünün, omzuna değdiğini hissetti. Kafasını yeniden yastığa gömüp gecenin o saatinde, rehberde kayıtlı olmayan ev numaralarından, onları kimin aradığını merak etti. Beverly'nin alo dediğini duydu ve sonra yeniden uykuya daldı. Tom beyzbol maçını izlerken neredeyse on sekiz bira içmişti ve kafasını kaldıracak hali yoktu.

Derken Beverly'nin tiz perdeden ve merak uyandırıcı bir sesle, "Neee?" diye bağırdığını duydu ve beynine saplanan bir buz parçası gibi, onu daldığı rüyalardan uyandırdı. Tom gözlerini açıp doğrulmaya çalıştığında, boynu telefonun kablosuna değdi.

"Şu lanet olası şeyi üstümden çek Beverly," dedi. Beverly çabucak kalkıp yatağın diğer tarafına dolandı, telefonun kablosunu parmaklarının arasında tutuyordu. Saçları koyu bir kızıldı ve geceliğinin üstünden, dalga dalga, neredeyse beline kadar uzanıyorlardı. Fahişe saçları. Gözleri, ne hissettiğini kontrol etmek için Tom'un yüzüne kaymadı. Tom Rogan'ın hiç hoşuna gitmeyen bir durum... Doğruldu. Başı ağrımaya başlamıştı. Lanet olsun, muhtemelen zaten ağrıyordu ama uyuyorsanız farkında olmazdınız. Tom Rogan kalkıp tuvalete gitti ve kendisine üç saat gibi gelen bir süre boyunca işedi. Sonra, *madem ayaktayım, neden bir bira daha içmiyorum,* diye düşündü, böylece belki akşamdan kalmalığın lanetini üstünden atabilirdi.

Yatak odasından geçip merdivenlere yöneldi. Koca göbeğinin altına giydiği beyaz paçalı donunun kenarları, yelken kumaşı gibi

bacaklarına çarpıyordu. (Ona baktığınızda Beverly Modaevi'nin başkanı ve yöneticisi değil, rıhtım işçisi olduğunu düşünürdünüz.) Aşağı inmeden önce kafasını çevirip öfkeyle seslendi: "Lesley denilen o lezboysa, ona gidip modellerden birini becermesini ve bizi rahat bırakmasını söyle!"

Beverly gözucuyla Tom'a bakıp arayanın Lesley olmadığını belli etmek için başını iki yana salladı. Ardından telefona döndü. Tom, ensesindeki kasların gerildiğini hissetti. Beverly onu başından mı savıyordu? Hanımefendi onu başından savıyor. Lanet olası hanımım. İşler rahatsız edici boyutlara ulaşacakmış gibi görünüyordu. Belki Beverly'nin, dizginlerin kimin elinde olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı vardı. Neden olmasın? Bazen ona hatırlatmak gerekirdi. Dersini geç öğrenenlerdendi.

Tom alt kata inip koridoru geçti ve mutfağa girip farkında olmadan poposunu kaşıyarak, buzdolabının kapağını açtı. Elini içeri soktuğunda tek bulabildiği, akşam yemeğinden kalanların konulduğu mavi kap oldu. Bütün bira bitmişti. Acil durumlar için, cüzdanında, ehliyetinin altına sakladığı yirmi dolarlık banknot gibi, en arkaya sakladığı bira bile. Maç uzadıkça uzamıştı. Hem de ne uğruna? White Sox kaybetmişti. Bu hafta, oyuncuların hiçbiri bir halta yaramıyordu.

Gözleri camlı dolaptaki içkilere kaydı. Bir an, tek parça buzun üstüne viski doldurduğunu hayal etti. Sonra merdivene doğru yürüdü, çünkü viski içerse baş ağrısının kötüleşeceğini biliyordu. Yanından geçerken antika guguklu saate baktı. Gece yarısını geçmişti. Bu onun öfkesini daha da körükledi, kaldı ki ruh hali iyi olduğunda bile çabuk öfkelenen bir adamdı.

Kararlı adımlarla ve kalbinin ne kadar hızlı çarptığının bilincinde olarak basamakları çıktı. Tak tak. Tak tak. Tak tak. Kalp atışlarını kulaklarında duyabildiği ve göğsünde olduğu kadar bileklerinde de hissettiği zamanlarda iyice gerilirdi. Bazen, böyle olduğunda, kalp atışlarının organın kasılıp gevşemesinden değil, bir iğnenin göğsüne doğru ilerlemesinden kaynaklandığını hayal ederdi. Bundan hiç hoşlanmazdı; hem de hiç... İhtiyacı olan, iyi bir uyku çekmekti.

Ama evlendiği kahrolası sürtük, hâlâ telefonla konuşuyordu.

"Anlıyorum Mike... Evet... Evet öyle... Biliyorum... Ama..."

Uzun bir duraksama.

Beverly, "Bill Denbrough mu?" diye bağırdığında, Tom'un kulağına yeniden çiviler saplandı.

Yatak odasının kapısında durup soluklarının düzelmesini bekledi. Kalbi yeniden normal atmaya başlamış, gümlemeler sona ermişti. İğnenin kızıl organdan uzaklaştığını hayal etti ve sonra iradesini zorlayıp bu görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. O gerçek bir erkekti, Tanrı aşkına, termostatı bozuk bir fırın değildi. Çok iyi durumdaydı. Çelik gibiydi. Ve Beverly'nin bunu yeniden öğrenmesi gerekiyorsa, ona bunu öğretmekten memnun olacaktı.

İçeri girecek gibi oldu, sonra fikir değiştirip bir süre daha olduğu yerde durdu, Beverly'yi dinledi, kiminle konuştuğuyla veya söylediklerliyle ilgilenmiyor, sesindeki yükselip alçalmalara kulak kabartıyordu. Ve hissettiği, her zamanki tanıdık öfkeydi.

Dört yıl önce Chicago'daki bir bekârlar barında tanışmışlardı. Birbirlerine kolayca ısınmışlardı çünkü ikisi de Standart Brands Building'de çalışıyor ve aynı insanları tanıyordu. Tom kırk ikinci kattaki King & Landry'de halkla ilişkilerdeydi. Beverly Marsh –o zamanki soyadı buydu– on ikinci kattaki Delia Moda'da asistandı. Orta Amerika'da kendi çapında bir üne sahip olan Delia, gençlere yönelik mallar üretiyordu – Delia etekleri, bluzları, şalları ve kazakları, Delia Castleman'ın, gençlik dükkânları dediği ama Tom'un "ucuzcu" olarak adlandırdığı yerlerde peynir ekmek gibi satılıyordu. Tom Rogan, görür görmez Beverly Marsh hakkında iki şeyi çözmüştü: Çekici bir kadındı ve kırılgandı. Bir aydan kısa sürede, üçüncü bir detayı daha keşfetti: Kadın yetenekliydi. Hem de çok. Tasarladığı elbiselerin ve bluzların, akıl almaz bir satış potansiyeli vardı.

Ama uyduruk atölyelerde dikilecek şeyler değil, diye düşünmüş ancak bunu Beverly'ye söylememişti (en azından o zaman). *Kötü ışıklar altında çalışmak, fiyat kırmak, mağazaların arka taraflarında rock grupları tişörtleri ve dandik öteberi arasında satmak yok.*

Beverly, daha onun kendisiyle ilgilendiğini keşfetmeden çok önce, Tom onunla ilgili pek çok şey öğrenmişti. Hayatı boyunca Beverly Marsh gibi birini aramıştı ve hantal bir antiloba saldıran

aslan hızıyla harekete geçti. Gerçi ona baktığınızda, Beverly'nin ne kadar kırılgan olduğunu anlamazdınız – baktığınızda, ince, güzel bir kadın görürdünüz. Belki kalçaları muhteşem değildi ama Tom'un o güne dek gördüğü, en güzel popoya ve memelere sahipti. Tom Rogan her zaman memelerle ilgilenen erkeklerden olmuştu ve uzun boylu kızlar onu oldum olası hayal kırıklığına uğratırdı. Dar tişörtler giyerlerdi ve tişörtü çıkardığınızda altında pek bir şeylerinin olmadığını görürdünüz. Memeleri çoğunlukla, çekmece kulplarından farksız olurdu. Üniversitedeki oda arkadaşı sık sık, "Avuca sığandan fazlası ziyandır," dese de Tom, onun boş konuştuğunu düşünürdü.

Evet, kadın çok güzeldi, doğruya doğru, bomba gibi bir vücudu ve muhteşem kızıl saçları vardı. Dalga dalga omuzlarına dökülen saçlar. Ama zayıftı... İlk bakışta kendini belli etmeyen bir zayıflık.

Sadece Tom'un algılayabildiği radyo dalgaları yolluyordu. Kimsenin gözünden kaçmayacak detaylar vardı: Çok sigara içiyordu (sonrasında Tom, Beverly'yi bu alışkanlıktan neredeyse tamamen kurtarmıştı), gözleri hep huzursuzdu, konuştuğu kişinin gözlerinin içine bakmıyordu, konuştuğu kişiye nadiren dokunuyor ve sonra hemen elini çekiyordu. Gergin olduğunda dirseklerini ovuşturur ve aşırı kısa kestiği tırnaklarına bakardı. Tom, bu sonuncu özelliği, ilk tanıştıklarında fark etmişti. Beverly beyaz şarap kadehine uzandığında, Tom onun tırnaklarını görmüş ve şöyle düşünmüştü: Tırnaklarını yememek için onları kısacık kesiyor.

Aslanlar düşünmez. En azından insanların düşündüğü gibi düşünmezler. Ama görürler. Yaklaşan ölümün kokusunu alan antiloplar koşarak sudan uzaklaştığında, vahşi kediler hangisinin geride kaldığını gözlemler. Belki o antilobun bacağı sakattır ya da doğuştan diğerlerinden yavaştır... Belki tehlike algısı daha az gelişmiştir. Ve hatta bazı antilopların –ve bazı kadınların– yakalanmayı istemeleri bile mümkündür.

Aniden, daldığı düşüncelerden sıyrılmasına neden olan bir gürültü duydu – Beverly'nin çakmağı çakışının sesi.

Kontrolsüz öfke geri geldi. Hoşlanmadığını söyleyemeyeceği bir alev karnını doldurdu. Sigara içiyordu. Sürtük sigara içiyordu. Bu konuyla ilgili olarak Tom Rogan'ın Özel Seminerleri'nden birkaçını gerçekleştirmişlerdi. Ama şimdi kaltak durmuş, yine aynı şeyi yapıyordu. Yavaş öğrenenlerdendi. Ama iyi bir öğretmen, en iyi başarısını yavaş öğrenenlerle elde eder.

"Evet," dedi Beverly. "Hı hı. Tamam. Evet..." Dinledi, sonra dudaklarından, garip, Tom'un o güne dek hiç duymadığı, tekinsiz bir kahkaha döküldü. "Madem sordun, söyleyeyim. İki şey, bana bir oda ayırt ve benim için dua et. Evet, tamam... Hı... hı... Ben de. İyi geceler."

Tom içeri girdiğinde, Beverly telefonu kapamak üzereydi. Sert adımlarla içeri girip Beverly'ye bağırmayı, hemen o anda –HEMEN O ANDA!– haddini bildirmeyi planlamıştı ama Beverly'yi gördüğünde, kelimeler boğazına tıkandı. Onu daha önce de böyle gördüğü olmuştu ama sadece iki üç kere. İlki, ilk gösterilerinden önce, ikincisiyse ülke çapındaki alıcılara özel bir şov hazırladıklarında. Bir kere de Uluslararası Tasarım Ödülleri için New York'a gittiklerinde.

Beverly uzun adımlarla yatak odasını turluyordu, dantelli beyaz geceliği vücuduna yapışmıştı, dudaklarında bir sigara vardı (Tom, Beverly'nin dudaklarında sigarayla görüntüsünden nasıl da nefret ederdi) dumanlar, lokomotifin bacasından tüter gibi omzunun üstünden arkaya savruluyordu.

Ama Tom'u duraksatan, planladığı bağırışın gırtlağında ölmesineyol açan, Beverly'nin yüzüydü. Kalbi gümledi –pat pat!–ve Tom, gözlerini kırpıştırıp hissettiği şeyin korku değil, Beverly'yi böyle bulmanın şaşkınlığı olduğuna kendini inandırmaya çalıştı.

Beverly sadece ve sadece iş ritmi onu gerilimli bir noktaya sürüklediğinde canlanırdı. Tom'un hatırladığı bütün örnekler, Beverly'nin kariyeriyle bağlantılıydı. O zamanlarda çok iyi tanıdığı Beverly'den farklı birini görürdü karşısında – Tom'un korku radarının canına okuyan bir kadın. Yoğun stresli zamanlarda ortaya çıkan o kadın, güçlü, dik kafalı, korkusuz ve ne yapacağı kestirilemez biriydi.

Beverly'nin yanaklarına renk gelmişti, elmacıkkemikleri hafiften kızarmıştı. Gözleri ışıl ışıldı ve orada uykudan eser yoktu. Saçları uçuşuyordu. Ve... ah, şuna bakın dostlar ve komşular! Şuna bakın hele! Dolaptan valizini mi çıkarıyor? Bir valiz? Evet, gerçekten valizini çıkarıyor!

Bana bir oda ayırt... Benim için dua et...

Hayır, yakın geçmişte herhangi bir otel odasına ihtiyacı olmayacaktı çünkü küçük Beverly Rogan, olduğu yerde, evinde kalacaktı ve sonraki üç dört gün boyunca, oturmakta güçlük çektiği için yemeklerini ayakta yemesi gerekecekti.

Ama Tom onun canına okumasın diye birilerinin duasına ihtiyacı olabilirdi.

Beverly valizi yatağın dibine fırlatıp komodine doğru gitti. Üst çekmeceyi açıp iki kot ve bir kumaş pantolon çıkardı. Onları valize attı. Arkasında sigara dumanları bırakarak dolaba döndü. Bir kazak, birkaç tişört, kendisine hiç yakışmayan ama bir türlü vazgeçemediği Ship'n Shore bluzlarından birini aldı. Onu arayan her kimse sosyeteden değildi anlaşılan. Beverly'nin yanına aldıkları aptal kıyafetlerdi, Jackie Kennedy, Hyannisport'ta hafta sonuna gidiyor tarzı şeyler.

Tom'un Beverly'yi kimin aradığına veya onun nereye gideceğine aldırdığı yoktu. Hayır, hiçbir yere gitmeyecekti. Ama ucunu kaçırdığı biradan ve uykusuzluktan başı ağrıyan Tom'u çıldırtan bunlar değildi.

Sigaraydı.

Beverly'nin bütün sigaraları atmış olması gerekiyordu. Demek Tom'a yalan söylemişti – bunun delili şimdi dudaklarının arasındaydı. Ve hâlâ, Tom'un eşikte durup kendisini izlediğini fark etmediği için, Tom, Beverly'nin kontrolünü ele geçirmesini sağlayan o iki geceyi hatırlamanın tadını çıkararak onu izlemeyi sürdürdü.

Artık benim yanımdayken sigara içmeni istemiyorum, demişti Tom, Forest Gölü'ndeki bir partiden eve döndükleri sırada. Aylardan ekimdi. *İşyerinde ve partilerde o pisliğe katlanmak zorundayım ama seninleyken duman altında kalmak istemiyorum. Nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sana duman yüzünden boğulmakla ilgili gerçek-*

leri söyleyeceğim – tatsız ama gerçek. Başka birinin sümüğünü yemek gibi.

Beverly'nin bu sözlere itiraz edeceğini düşünmüştü ama o, kocasını memnun etmek için yanıp tutuştuğunu eleveren utangaç gözlerle Tom'a baktı. Alçak sesle, boynu bükük, emirlere uymaya hazır bir ses tonuyla cevap verdi. *Tamam Tom.*

At onu o zaman.

Beverly sigarayı attı. Gecenin kalanında Tom'un keyfi yerindeydi.

Birkaç hafta sonra, sinemadan çıktıklarında, Beverly farkında olmadan lobide bir sigara yaktı ve otoparka giderlerken sigarasını tüttürmeyi sürdürdü. Soğuk bir kasım gecesiydi, rüzgâr insanın derisini parçalıyordu. Tom, gölün kokusunun burnuna kadar geldiğini hatırlıyordu, soğuk gecelerde bazen öyle olurdu – hem balığımsı hem boş, duygusuz bir koku. Beverly'nin sigarasını içmesine izin verdi. Arabaya binerken ona kapıyı bile tuttu. Direksiyonun başına geçti, kapısını kapadı ve sonra şöyle dedi: "Bev?"

Beverly sigarayı ağzından alıp soru sorarcasına Tom'a baktı. Ve o zaman Tom, onu fena halde dövdü. Beverly'nin yanağına indirdiği tokat o kadar sertti ki Tom'un kendi avucu da acımıştı. Beverly'nin kafası geriye, koltuğun baş yaslama yerine doğru savruldu. Gözleri şaşkınlıktan ve acıdan kocaman açıldı... Ne olduğunu Tom'un çözemediği başka bir duygu da vardı orada. Beverly'nin eli, hissizleşen yanağına gitti. *Ay! Tom*, diye bağırdı.

Tom gözlerini kısıp gülümseyerek Beverly'ye baktı. Capcanlıydı, neler olacağını, ne tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyordu. Aleti sertleşmişti ama bunun farkında değildi. O iş sonraya kalacaktı. Şimdi eğitim zamanıydı. Biraz önce yaşanan sahneyi kafasında yeniden oynattı. Beverly'nin yüzü. Oradaki üçüncü duygu, bir saniyeliğine belirip kaybolan şey neydi? Önce şaşkınlık. Sonra acı. Sonra...

(nostalji)

Bir anı... Bir anının anısı. Bir saniyeliğine belirip kaybolmuştu. Muhtemelen Beverly,, o anının zihninin derinliklerinde sak-

landığını ve varlığını bir saniyeliğine de olsa yüzünde eleverdiğini bilmiyordu bile.

Şimdi: Şimdi her şey Beverly'nin söylemediği şeylerde bitiyordu. Bunu avucunun içi kadar iyi biliyordu Tom.

Seni orospu çocuğu, dememişti. Defol git, dememişti.

Her şey bitti Tom, demcmişti.

İncinmiş gözlerle Tom'a bakarak, *bunu neden yaptın*, diye sormuştu. Sonra bir şeyler daha *söylemeye çalışmış* ama cümlesini tamamlayamadan gözyaşlarına boğulmuştu.

At şunu.

Neyi? Neyi kastediyorsun Tom? Makyajı yanaklarından aşağı akıyordu. Tom, Beverly'nin suratında oluşan izlere aldırmadı. Onu o halde görmekten hoşlanmıştı. O pislikte seksi bir yan vardı. Sürtükçe bir yan. Bir bakıma heyecan verici.

Sigara. At onu.

Beverly neler olduğunu kavrıyor. Kavrayışla birlikte suçluluk duygusu.

Unutmuşum, diye bağırdı Beverly. "Bilerek yapmadım!"

At şu sigarayı Beverly, yoksa bir tokat daha geliyor.

Beverly camı aralayıp sigarayı attıktan sonra Tom'a döndü, yüzü bembeyazdı. Hem korkmuştu hem dingin.

Sen... bana vurmamalıydın! Bu... uzun soluklu bir ilişki için iyi bir başlangıç değil. Beverly doğru ses tonunu bulmaya çabalıyor, yetişkinler gibi konuşmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Tom onu ezmişti. Onu çocukluğuna döndürmüştü. Arabada Tom'un yanındaki kişi, bir çocuktu. Çekici ve çok seksi ama ruhen çocuk.

Yapamazsın ve yapmamalısın, iki ayrı şeydir ufaklık, dedi Tom. Sakin bir sesle konuşmayı sürdürüyordu ama içi kıpır kıpırdı. *Uzun soluklu bir ilişkinin neyi gerektirip gerektirmediğine ben karar veririm. Bunu kabul ediyorsan, tamam. Edemiyorsan, yürü git. Seni durdurmayacağım. Veda hediyesi olarak kıçına bir tekme indirebilirim ama seni durdurmam. Ne diyebilirim, burası özgür bir ülke.*

Belki söyleyeceğini söylemişsindir, diye fısıldadı Beverly. Ve o zaman Tom, Beverly'ye ilkinden de sert bir tokat attı. Kimse Tom Rogan'a ukalalık edemezdi. Karşısına geçip ukalalık etmeye kalksa, o, İngiltere kraliçesine bile haddini bildirirdi.

Beverly'nin yanağı arabanın kenarına çarptı. Eli kapı koluna uzandı ama sonra vücudunun yanına düştü. Eliyle ağzını kapatıp fareler gibi bir köşeye büzüldü, gözleri kocaman açılmıştı. Islak ve ürkmüş gözler. Tom bir an ona baktıktan sonra inip arabanın etrafından dolaştı. Onun kapısını açtı. Soluğu, o soğuk, rüzgârlı kasım havasında dudaklarından dökülen bir duman gibiydi. Şimdi gölün kokusu daha da güçlenmişti.

İnmek ister misin Bev? Kapı koluna uzandığını gördüm, sanırım inmek istiyorsun. Tamam. Hiç sakıncası yok. Senden bir şey yapmanı istedim, yapacağını söyledin ama sonra yapmadın. Şimdi çıkmak mı istiyorsun? Hadi. Çık arabadan. Ne fark eder, haksız mıyım? Çık git. Gitmek istiyor musun?

Hayır, diye fısıldadı Beverly.

Ne? Seni duyamıyorum.

Hayır, gitmek istemiyorum, dedi Beverly, biraz daha yüksek sesle.

Ne yani, o sigaralar yüzünden sesin de mi çıkmıyor? Konuşamıyorsan sana lanet bir megafon bulayım. Son şansın Beverly. Duyabileceğim kadar yüksek sesle konuş: Arabadan inmek mi istiyorsun benimle eve dönmek mi?

Seninle eve dönmek, dedi Beverly. Küçük bir kız gibi, ellerini eteğinin üstünde birleştirdi. Tom'a bakamıyordu. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Tamam, dedi Tom. *Güzel. Ama ilkönce, bana söylemeni istediğim bir şey var Bev. "Yanında sigara içmemem gerektiğini unuttum Tom," de.*

Beverly artık Tom'a bakıyordu. İncinmiş bakışlar, kelimelere dökemediği bir yalvarış. "Bana bunu yaptırabilirsin ama yalvarırım yapma," diyordu gözleri. *Yapma, seni seviyorum, bu konuyu kapayamaz mıyız?*

Hayır – konu orada kapanamazdı. Çünkü Beverly'nin içten içe istediği bu değildi ve ikisi de bunun farkındaydı.

Söyle.

Yanında sigara içmemem gerektiğini unuttum Tom.

Güzel. Şimdi, özür dilerim de.

Özür dilerim, dedi söz dinleyen Beverly.

Ucu parıldayan sigara, kesilmiş bir fitil gibi kaldırımda tütmeyi sürdürüyordu. Sinemadan çıkan insanlar gözucuyla onlara bakıyorlardı: Son model bir Vega'nın yolcu kapısının önünde dikilen bir adam, koltukta ellerini kucağında birleştirmiş, boynu bükük bir kadın. Arabanın tepe ışığı, kadının saçlarını altın rengine boyuyordu.

Tom sigarayı ayağıyla ezdi ve asfalta doğru savurdu.

Şimdi, "Bir daha senden izin almadan asla içmeyeceğim," de.

Bir daha...

Beverly'nin sesi tizleşti.

... asla... i... i... i...

Söyle Bev.

a... asla içmeyeceğim. Senden izin almadan.

O zaman Tom kapıyı çarpıp şoför koltuğuna geri döndü. Direksiyonun başına geçti ve birlikte, şehir merkezindeki dairelerine gittiler. İkisi de tek kelime etmedi. İlişkilerinin yarısı o otoparkta şekillenmişti; diğer yarısıysa, kırk dakika sonra Tom'un yatağında.

Beverly sevişmek istemediğini söylemişti. Tom ise onun gözlerine baktığında farklı bir cevap görüyordu. Kadının ne söylediğine aldırmayıp onu becermişti.

"Hani istemiyordun?" demişti Tom. Beverly bakışlarını kaçırmıştı... Ama Tom'un elini bırakmadı.

Tom, onu kabaca yatağa itti... Şimdi onu incitmemeye çalışarak, külotunu yırtmadan özenle çıkardı.

Onun içine kayarken sanki egzotik bir yağın içinde yüzdüğünü hissetti. Birlikte hareket ediyorlardı. Beverly onu kullanıyor, Tom da onu kullanıyordu. Sonra Beverly çığlıklar atıp tırnaklarını onun sırtına geçirerek zevkin doruğuna ulaştı. Ardından ağır ağır sallanırlarken Tom onun bir kez daha doyuma ulaştığını düşündü. Tom da neredeyse boşalacaktı. Aynı zamanda tuttuğu beyzbol takımını düşünüyordu. Beverly'nin ritmi hızlandı ve sonunda heyecanla çığlık attı. Tom ona baktı. Kirpiklerindeki rimeller akmış, ruju yanaklarına bulaşmıştı. Birden kendinden geçercesine doyuma ulaşmak üzere olduğunu hissetti. Beverly kalçalarını kaldırdı ve hızlı hızlı kıvırmaya

başladı. O günlerde henüz bira göbeği olmadığından vücutları birbirine yapışmıştı.

Sona yaklaşırlarken Beverly çığlık atıp düzgün beyaz dişleriyle onun omzunu ısırdı.

Birlikte duş yaptıktan sonra Tom, *"Kaç kez boşaldın?"* diye sordu.

Beverly başını çevirip ondan uzaklaştı. Adeta fısıldarcasına, "Böyle sorular sormamalısın," dedi.

"Öyle mi? Bunu sana kim öğretti? Düzüştüğün herifler mi?"

Beverly'nin yüzünü avuçladı. Parmağını yanağına bastırdı. Diğer eliyle çenesini tuttu.

"Tom'a cevap ver," dedi. "Duydun mu Bev? Babacıkla konuş."

Beverly isteksizce, "Üç," dedi.

"İyi. Şimdi bir sigarayı hak ettin."

Beverly kulaklarına inanamadı. Kızıl saçları yastığın üstüne yayılmış halde, minicik bir külotla yarı çıplak yatıyordu. Tom ona bakınca yine kanı kaynamaya başladı. Başını salladı.

"Hadi yak bir tane."

Üç ay sonra belediyede evlenmişlerdi. Nikâha Tom'un iki arkadaşı gelmişti. Tom'un "koca memeli karı" ismini taktığı Kay McCall da Bev'in nikâh şahidiydi.

Bütün bu anılar, kapının eşiğinde durduğu sırada, ileri sarılan bir film gibi saniyeler içinde Tom'un zihninden geçip gitti. Beverly bazen hafta sonu çekmecesi olarak adlandırdığı en alt çekmeceye doğru eğilmişti. İç çamaşırlarını alıp valize yerleştirdi – Tom'un hoşuna giden süslü saten ve ipek iç çamaşırlarını değil, pamuklu kumaştan genç kız çamaşırlarını. Çoğunun rengi atmış, lastikleri esnemişti. Çamaşırları, ancak 50'lerin televizyon dizilerinde görebileceğiniz pamuklu kumaştan bir gecelik takip etti. Beverly, başka neler olduğunu görebilmek için alt çekmeceyi karıştırdı.

Beverly çekmeceyi karıştıradursun, Tom Rogan içeri girip kendi dolabının yanına gitmişti. Ayakları çıplak olduğu için, adımlarının sesi duyulmuyordu. Kahrolası sigara. Onu delirten oydu. Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki sürtük aldığı ilk

dersi unutmuştu. O günden sonra öğrenmesi gereken başka şeyler de olmuştu elbette ve Tom pek çok kez ona dersini vermişti. Bu yüzden Beverly, bazen sıcak yaz günlerinde uzun kollu bluzlar ve hatta dik yakalı kazaklarla dolaşmak zorunda kalmıştı. Hava kapalı olduğu halde güneş gözlüğü takması gerekmişti. Ama o ilk ders, en önemlisiydi.

Tom kendisini uykudan uyandıran telefonu çoktan unutmuştu. Konu sigaraydı. Kaltağın sigara içmesi demek, Tom Rogan'ı unutması demekti. Geçici olarak elbette, bir anlığına... Ama bir an bile, gereğinden uzun bir süreydi. Tom'u sürtüğe neyin unutturduğunun bir önemi yoktu. Bu evde öyle şeyler hiçbir nedenden olamazdı.

Tom'un dolabının kapısının iç tarafındaki askıda deri bir kayış asılıydı. Ucunda kemer tokası yoktu; demiri uzun zaman önce sökmüştü. Tokanın söküldüğü kısımda bir tür ilmek oluşmuştu ve Tom Rogan'ın şimdi elini içine soktuğu yer orasıydı.

Tom, yaramazlık yapmışsın, derdi annesi bazen. Bazen demek, iyimser davranmak sayılır ya; sık sık daha uygun bir tercih olurdu. *Buraya gel Tommy! Temiz bir şaplağı hak ettin.* Sonunda Wichita Devlet Üniversitesi'ne yazılıp evden kaçmayı başarmıştı ama annesinden tamamen kurtulduğu söylenemezdi, rüyalarında sürekli kadının sesini duymaya devam ediyordu: *Buraya gel Tommy. Seni bir temiz döveceğim.*

Tom dört kardeşin en büyüğüydü. En küçükleri doğduktan üç ay sonra, Ralph Rogan ölmüştü – aslında ölmüş demek belki de doğru kelime seçimi değil; intihar etti demek duruma daha çok yakışacaktır. Ne de olsa bolca çamaşır sodasını cine karıştırıp, bu şeytan içkisini klozette otururken boğazından aşağı dökmüştü. Bayan Rogan, Ford fabrikasında işe girmişti. Henüz on bir yaşında olan Tom, artık ailenin erkeğiydi. Hata yaparsa – bebek, bebek bakıcısı eve gittikten sonra kakasını yaparsa ve annesi eve döndüğünde pislik temizlenmemiş olursa... Yuvadan çıktığında Megan'ın Broad Sokağı'nı geçmesine yardım etmeyi unutur ve ispiyoncu Bayan Gant'a yakalanırsa... *American Bandstand* programına dalıp Joey'in, mutfağı dağıttığını fark etmezse... Bunlar veya başka binlerce şey yaşanırsa... O zaman ufaklıklar yattıktan sonra

dayak sopası ortaya çıkar ve anne, kurbanını yanına çağırırdı: *Buraya gel Tommy. İyi bir şaplağı hak ettin.*

Döven olmak, dövülen olmaktan iyiydi.

Tom'un şu hayatta aldığı en önemli ders buydu.

Bu yüzden kemerin kenarından çekip ilmeği iyice daralttı. Sonra kayışı avucunda tuttu. İyi bir histi. Ona kendini yetişkin gibi hissettiriyordu. Derinin diğer ucu, ölü bir yılan gibi avucundan aşağı sarkmıştı. Baş ağrısı tamamen geçmişti.

Beverly, çekmecenin diplerinde aradığı son şeyi buldu: Pamuklu kumaştan, eski, beyaz bir sutyen. O zaman Tom, sabahın köründe açılan o telefonun, eski bir sevgiliden gelmiş olabileceğini düşündü yeniden. Ama bu düşünce doğduğu gibi öldü. Saçmaydı. Sevgilisiyle buluşmaya giden kadın, Ship'n Shore bluzu ve pamuklu iç çamaşırları almazdı. Ayrıca Beverly, öyle bir şeye cesaret edemezdi.

"Beverly," dedi Tom, yumuşak bir ses tonuyla. Bu sözle beraber Beverly ona döndü, irkildi, gözleri kocaman açıldı.

Kemer tereddüt etti... Aşağı düştü. Tom, Beverly'ye bakarken yine huzursuzlandı. Evet, Beverly'nin büyük gösterilerden önce böyle göründüğü olurdu ve öyle zamanlarda Tom, onun yoluna çıkmaması gerektiğini bilirdi. Beverly'nin içinin korkuyla ve rekabet duygusundan kaynaklanan bir saldırganlıkla dolduğunu kavrar, patlamaya hazır bir bombaya dönüştüğünü hissederdi. Tek bir kıvılcım, kadının patlamasına yeterdi. Beverly o gösterileri, Delia Moda'dan ayrılıp hayatını kazanma ve hatta servet yapma fırsatı olarak görmüyordu. Hepsi bu olsaydı sorun çıkmazdı. Hepsi bu olsaydı, zaten Beverly o kadar yetenekli olamazdı. Beverly şovları katı öğretmenlerin not vereceği süper sınavlar olarak görüyordu. Onlar, Beverly için yüzü olmayan bir canavarla karşı karşıya geldiği zamanlardı. Yüzü yoktu o canavarın ama bir adı vardı: *Otorite.*

Bütün gerginliği artık Beverly'nin yüzüne vurmuştu. Ama orayla sınırlı kalmamıştı; tedirginlik bedeninden dışarı yayılıyordu. Neredeyse gözle görülecek bir aura, Beverly'yi yıllardır olduğundan hem daha çekici hem daha tehlikeli yapan bir tür elektrik. Tom korkuyordu çünkü Beverly oradaydı, ruhuyla ve

vücuduyla, karşısında duran Tom Rogan'ın şekillendirdiği, olmasını istediği hali değil, özüydü. Beverly ürkmüş ve şok geçirmişti. Ayrıca heyecanlıydı. Yanakları kıpkırmızıydı ama gözkapaklarının altında neredeyse ikinci bir çift göz gibi duran beyazlıklar vardı. Krem rengi alnı ışıldıyordu.

Ve sigara hâlâ dudaklarındaydı, artık ucu yukarı dönmüştü; ne yani, sürtük kendini lanet olası bir Franklin Delano Roosevelt mi sanıyordu! Sigara! Ona baktığı anda, Tom'un içini yeniden korkunç bir öfke kapladı. Zihninin derinliklerinde, belli belirsiz, Beverly'nin bir keresinde gecenin karanlığında duygusuz bir sesle söylediği sözler belirdi: *Bir gün beni öldüreceksin Tom. Bunu biliyorsun, değil mi? Bir gün çok ileri gideceksin ve her şey bitecek. Kontrolünü kaybedeceksin.*

Dediklerimi yaparsan Bev, o gün asla gelmez, demişti o da.

Şimdi, öfke gözünü karartmadan hemen önce, sonunda o günün gelip gelmediğini düşündü.

Sigara. Telefonu geç, valizi geç, Beverly'nin suratındaki garip ifadeyi geç, sigara meselesini çözmeleri gerekiyordu. Sonra Beverly'yi becerecekti. Kalanı bunlar bitince tartışırlardı. O zaman, önemli bile olduğunu düşünebilirdi.

"Tom," dedi Beverly. "Tom, benim..."

"Sigara içiyorsun," dedi Tom. Sesi sanki bir tünelin içinden geliyordu, çok uzaklardan. "Bakıyorum unutmuşsun tatlım. Onları nerede saklıyordun?"

"Bak, hemen söndürüyorum," dedi Beverly. Tuvalet kapısına gitti. Sigarayı alıp –Tom, durduğu yerden bile, filtredeki diş izlerini görebiliyordu– klozete attı. *Tiss.* Odaya döndü. "Tom, arayan eski bir arkadaşımdı. Çok çok eski bir arkadaşım. Benim..."

"Kes sesini! Şimdi yapman gereken tek şey, çeneni kapamak!" diye bağırdı Tom. "Kapa çeneni!" Ama Beverly'nin yüzünde görmek istediği korkudan, Tom'dan duyduğu korkudan eser yoktu. Bir korkunun izleri vardı ama telefon konuşmasından geliyordu, oysa Beverly'nin, telefondan değil ondan korkması gerekirdi. Değil kemeri, Tom'u bile görmüyordu. Tom iyice huzursuzlandı. Tüm bunlar gerçek miydi? Aptal bir soruydu ama kendisi gerçekten orada mıydı?

Bu soru o kadar korkunç ve o kadar köklüydü ki kendini paramparça olmak üzere, kökünden sökülüp rüzgârla sürüklenen bir ot parçasıymış gibi hissetti. Sonra toparlandı. Elbette oradaydı, bir gece için bu kadar psiko-saçmalık yeterdi. O oradaydı, Tom Rogan'dı! Kahrolası Tom Rogan'dı ve bu ucuz fahişe aklını başına bir an evvel toplamazsa, birkaç dakika sonra kum torbasına dönecekti.

"İyi bir dayağı hak ettin," dedi Tom. "Üzgünüm tatlım ama başka çarem yok."

Tom daha önce de o korku ve saldırganlık karışımını görmüştü, evet ama bunların kendisine yöneltildiği hiç olmamıştı.

"Bırak o lanet şeyi," dedi Beverly. "Hemen O'Hare'e gitmem gerek."

Orada mısın Tom? Gerçekten?

Tom bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Bir zamanlar kemer olan deri kayışı sarkaç gibi önünde sallandırdı. Öfke dolu gözlerini Beverly'nin yüzüne dikti.

"Beni dinle Tom. Doğduğum kasabada bir sorun çıkmış. Ciddi bir sorun. O zamanlar bir arkadaşım vardı, erkek arkadaşım da denilebilir ama yaşımız böyle şeyler için çok küçüktü. On bir yaşındaydı ve sürekli kekelerdi. Şimdi meşhur bir yazar. Sanırım romanlarından birini okumuştun... *Karasular*?"

Beverly ne düşündüğünü anlamak istercesine Tom'un yüzünü inceledi ama orada en ufak bir ipucu yoktu. Sadece ileri geri sallanan kemer. İleri geri, ileri geri. Tom başını öne eğmiş, kaslı bacaklarını iki yana ayırmıştı. Derken Beverly elini, huzursuzca –ve farkında olmadan– saçlarının arasında dolaştırdı. Sanki düşünmesi gereken o kadar önemli şeyler vardı ki kemeri görmemişti ve o ürkütücü, korkunç soru, yeniden Tom'un zihninde belirdi: *Orada mısın? Emin misin?*

"Kitap haftalarca ortalıktaydı ama onun o olduğunu fark etmemişim. Belki fark etmeliydim ama hepimiz yaşlandık ve Derry'yi uzun zamandır, hem de çok uzun zamandır düşünmemiştim. Her neyse, Bill'in bir kardeşi vardı, George. Ve George ben daha Bill'le tanışmadan öldürülmüştü. Cinayete kurban gitmişti ve sonra, o yaz..."

Ama Tom, bu deliliği yeterince dinlemişti. Bir anda Beverly'nin üzerine atıldı, sağ elini disk fırlatmaya hazırlanan bir sporcu gibi geriye aldı. Kemer ıslık çalarak havayı dövdü. Beverly savrulan kemeri gördüğünde kaçmaya çalıştı, sağ omzu tuvalet kapısının pervazına çarptı. Ve kemerin sol koluna inmesiyle, gür bir şaklama duyuldu.

"Seni hizaya getireceğim!" diye bağırdı Tom. Sesi makul ve mantıklı, hatta pişman birininkini andırıyordu ama suratında öyle bir sırıtış vardı ki beyaz dişleri ortaya çıkmıştı. Beverly'nin gözlerinde korkuyu, dehşeti ve utancı görmek istiyordu, *Haklısın, bunu hak ettim*, diyen bakışı; *oradasın, varsın, var olduğunu hissediyorum*, diyen bakışı. Sonra sevgi geri gelebilirdi, böylesi doğru ve iyiydi çünkü karısını seviyordu. Beverly isterse bu konuyu tartışabilirlerdi bile, kimin aradığından veya neyle ilgili olduğundan bahsedebilirlerdi. Ama bunlar sonraki işlerdi. Şimdi ders zamanıydı. Eski ikili. Önce dayak sonra seks.

"Özür dilerim tatlım."

"Tom, yapma..."

Tom kemeri yanlamasına savurdu ve ucunun Beverly'nin kalçasını yaladığını gördü. Deri, onun poposuna çarptığında tatmin edici bir şak sesi yükseldi ve...

Tanrım, kaltak kemere uzanıyordu! Kaltak kemere uzanıyordu!

Bu beklenmedik başkaldırı Tom Rogan'ı o kadar hazırlıksız yakaladı ki az kalsın kemeri kaybedecek, eğer sağlam bir şekilde elini geçirdiği ilmik olmasa, sürtük kemeri kapacaktı.

Tom çekip kemeri geri aldı.

"Bir daha sakın, bana ait bir şeyi benden almayı deneme," dedi ardından, boğuk bir sesle. "Beni duyuyor musun? Bir daha bunu yapmayı denersen seni öyle bir benzetirim ki bir ay kan kusarsın."

"Tom, kes şunu," dedi Beverly. Ses tonu Tom'u öfkelendirdi, öfke krizi geçiren altı yaşında bir çocukla konuşan bir öğretmen edasıyla konuşuyordu Beverly. "Gitmek zorundayım. Dalga geçmiyorum. İnsanlar öldü ve ben uzun yıllar önce bir söz verdim..."

Tom söylenenleri duymadı bile. Eğilip kafası önde, Beverly'ye doğru koştu, görmeyen gözlerle kemeri savuruyordu. Kemerle

ona vurup onu kapının eşiğinden uzaklaştırdı. Beverly duvar boyunca kaçtı. Tom kolunu geriye alıp ona vurdu, kolunu geriye alıp vurdu, kolunu geriye alıp vurdu. Sabah büyük ihtimalle üç kodein hapı içmeden kolunu omuz hizasına bile kaldıramayacaktı ama şimdilik umurunda olan tek şey, sürtüğün ona başkaldırdığıydı. Sigara içmekle kalmamış, kemerini ondan almaya çalışmıştı ve baylar, arkadaşlar, komşular, bu kadın aranıyordu! O anda onu yüce Tanrı'nın huzuruna çıkarsalar, tek söyleyeceği, kadının kendisinin kaşındığı olurdu.

Beverly'yi duvar dibine sıkıştırdığında kemerini savurmayı sürdürdü. Darbelerin ardı arkası kesilmiyordu. Beverly kendini korumak istercesine ellerini havaya kaldırmıştı ama vücudunun kalanı savunmasızdı. Kemer her indiğinde, şaklama sesi odada yankılanıyordu. Ama Beverly bazen yaptığı gibi çığlık atmadı, normalde yaptığı gibi, ona durması için de yalvarmadı. Daha da kötüsü, her zaman yaptığı gibi, ağlamadı. Odadaki tek ses, kemerin şaklaması ve ikisinin soluklarıydı, Tom güçlükle nefes alıyordu, Beverly ise nefes nefeseydi.

Beverly kaçıp yatağa ulaşmaya çalıştı. Kemer darbeleri yüzünden omuzları kızarmıştı. Saçları, savrulan alevler gibiydi. Tom, Beverly'nin peşinden gitti, daha hantal ama daha iriydi, çok daha iri – iki yıl önce tendonu yırtılana dek *squash* oynamayı sürdürmüştü, o olaydan sonra biraz kilo almıştı (tamam, belki biraz yerine, çok demek daha uygun) ama kasları hâlâ yerinde, vücudunu kaplayan yağların altındaydı. Yine de nefesinin kesilmesi Tom'u huylandırmadı değil. Beverly yatağın yanındaki masaya uzandı. Tom, Beverly'nin oraya çömeleceğini veya belki yatağın altına saklanmaya kalkacağını düşündü. Oysa Beverly, masayı tuttuğu gibi... döndü... ve aniden hava, uçuşan füzelerle doldu. Beverly eline ne geçerse ona fırlatıyordu. Parfüm şişesi Tom'un göğsüne isabet edip yere düştü ve parçalandı. Tom kendini boğucu çiçek kokularına bulanmış buldu.

"*Kes şunu!*" diye kükredi. "*Kes şunu seni sürtük!*"

Beverly durmak yerine, masada ne varsa fırlatmaya devam etti, eline geçirdiği her şeyi fırlatıyordu. Tom elini parfüm şişesinin çarptığı noktaya götürdü, diğer eşyalar havada uçuşadursun,

kaltağın bir şeyle kendisine vurduğuna inanamıyordu. Parfüm şişesinin camı, Tom'un derisini kesmişti. Büyük bir kesik değildi, ufak bir çizik, ama kızıl saçlı hanımefendinin gözlerini hastane odasında açmayı hak etmesi için bu kadarı yetmez miydi? Ah evet, kesinlikle yeterdi. Küçükhanımımız...

Krem kutusu bütün şiddetiyle Tom'un şakağına çarptı. Tom, kafasının içinde donuk bir tak sesi duydu. Gözleri kararır gibi oldu ve ağzı açık, birkaç adım geriledi. Krem kutusunu, karnına isabet eden Nivea tüpü ve başka bir ses takip etti. Sürtük – iyi ama bu mümkün müydü? Olabilir miydi? Evet! Sürtük ona bağırıyordu!

"Havaalanına gidiyorum seni orospu çocuğu! Beni duyuyor musun? Halletmem gereken bir iş var ve ben gidiyorum! Yerinde olsam önümden çekilirdim çünkü GİDİ YORUM!"

Sıcak ve yapış yapış kan, Tom'un sağ gözüne doldu. Elinin tersiyle kanı sildi.

Bir süre öylece durup ilk kez görüyormuş gibi Beverly'ye baktı. Bir bakıma ilk kez gördüğü de söylenebilirdi. Beverly'nin göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Yanakları kızarmıştı, yüzü capcanlıydı, neredeyse ışıldıyordu. Dudakları, dişlerini ortaya serecek şekilde aralanmıştı. Ama masanın üstü artık boştu. Cephane bitmişti. Tom hâlâ Beverly'nin gözlerindeki korkuyu görebiliyordu... Ama bu korkunun kaynağı, kendisi değildi.

"Giysileri yerine koy," dedi Tom, güçlükle nefes aldığını belli etmemeye çalışarak. Kesik kesik konuşması iyi olmazdı. Kaltak onu zayıf zannedebilirdi. "Sonra valizi yerine kaldırıp yatağa dön. Bunları yaparsan, belki seni çok kötü dövmem. Belki iki hafta yerine iki günde evden çıkacak kadar toparlanırsın."

"Dinle beni Tom." Beverly tane tane konuşuyordu. Bakışları, kararlılığını eleveriyordu. "Bir daha bana el kaldırırsan seni öldürürüm. Anlıyor musun beni pislik torbası? Seni öldürürüm."

Ve aniden, belki onun yüzünde gördüğü küçümsemeden, iğrenmeden ötürü, belki de pislik torbası dediği için veya kaltağın göğsü asice inip kalktığından... Tom korkudan boğulduğunu hissetti. Artık tomurcuk veya gonca değildi, orada olmadığı korkusu, var olmadığı korkusu, lanet olası bir bahçeye dönüşmüştü.

Tom tekrar onun üzerine atıldı, hem de bu sefer en ufak bir uyarıda bulunmadan. Sudaki bir torpido gibi sessizdi. Amacı muhtemelen, sadece dövmek ve boyun eğdirmek değil, sürtüğün biraz önce yapmakla kendisini tehdit ettiği şeyi gerçekleştirmekti.

Beverly'nin kaçacağını sanmıştı. Muhtemelen banyoya. Belki merdivenlere. Ama Beverly yerinden kıpırdamadı. Kalçalarını duvara yaslayıp masayı kaldırdı ve ona doğru ittirdi, avuçları terlediği için masa elinden kaymış ve iki tırnağını kırmıştı.

Masa bir süre garip bir açıyla durdu, derken Beverly yeniden öne yüklendi. Masayı tek ayağının üstüne kaldırdı, yan tarafındaki aynadan yansıyan ışıklar, tavanda akvaryum ışıklarını andıran gölgeleroluşturuyordu. Masayı yukarı ve öne doğru ittirdi. Kenarı Tom'un bacağına çarptı ve onu yere devirdi. Şişeler devrilip kırıldıklarında, hoş bir şıngırtı duyuldu. Tom aynanın solunda yere düştüğünü gördü ve gözlerini koruyabilmek için kolunu kaldırdı. Arkası sırlı cam kırıkları yere saçıldı. Tom bazı parçaların kendisine battığını, yaraladığını hissetti.

Beverly *şimdi* ağlıyordu, göğsünden tiz perdeden hıçkırıklar dökülüyordu. Defalarca, Tom'u terk ettiğini, babasından kurtulduğu gibi Tom'un baskısından da kurtulduğunu, gecenin bir vakti eşyalarını çantasına doldurup kaçtığını hayal etmişti. Tom'u sevmediğine inanacak kadar aptal bir kadın değildi, pisliğin ortasında durmuş ona bakarken bile. Bir parçası onu hâlâ seviyordu. Ama bu, ondan korkmasını... nefret etmesini... ve kökenleri geçmişte saklı karanlık gerekçelerle onu seçtiği için kendini küçümsemesini engelleyemiyordu. Kalbi kırılmamıştı; tam aksine alev alevdi, göğsünü yakıyordu. Kalbinden yayılan ısının, akıl sağlığını yakıp kül etmesinden korkuyordu.

Ama bunun da ötesinde, zihninin derinliklerinde hâlâ Mike Hanlon'ın, donuk, kararlı sesi vardı: *Geri geldi Beverly... Geri geldi... Ve sen söz verdin...*

Masa yukarı aşağı oynadı. Bir kere. İki kere. Üçüncü kez. Sanki nefes alıyordu.

Temkinli ama hızlı adımlarla hareket eden Beverly, dudaklarında her an kusacakmış izlenimi uyandıran bir titremeyle kırık camların arasından geçip masadan korunmaya çalışırken,

Tom'un elinden düşürdüğü kemeri yerden aldı. Tom masayı yan çevirip altından kurtulmayı başardığında, Beverly elini kemerin ilmiğine geçirmişti. Saçlarını arkaya savurup gözünün önünden çekti ve Tom'un ne yapacağını görmek için bekledi.

Tom ayağa kalktı. Cam parçaları yanağını kesmişti. Şakağından çenesine doğru uzanan çapraz bir kesik. Ayağa kalkarken gözlerini kısıp Beverly'ye baktı. O zaman Beverly, Tom'un iç çamaşırına da kan bulaştığını gördü.

"Kemeri bana geri ver," dedi Tom.

Beverly bunu yapmak yerine, deriyi iki kere eline doladı ve meydan okurcasına ona baktı.

"Kes şunu Bev. Hemen."

"Bana saldırırsan karşılık vermekten çekinmem." Kelimeler kendi ağzından çıkıyordu ama onları söylediğine inanamıyordu. Hem, karşısındaki kanlı iç çamaşırlı mağara adamı da kimdi? Kocası mı? Babası mı? Bir gece kafasına estiği için burnunu kıran eski sevgilisi mi? *Tanrı yardımcım olsun*, diye geçirdi içinden. *Lütfen Tanrım, bana yardım et.* Dudakları, hareket etmeye devam etti. "Canını yakabileceğimi biliyorsun. Şişman ve hantalsın Tom. Gidiyorum ve belki bir daha dönmem. Belki aramızdaki her şey bitmiştir."

"Denbrough denilen herif yüzünden mi?"

"Unut gitsin. Ben..."

Sorunun, dikkatini dağıtmak için sorulduğunu çok geç fark etti. Daha son kelime Beverly'nin dudaklarından dökülmeden, Tom saldırıya geçmişti. Beverly kemeri şaklattı ve bir yay çizen deri parçasının ucu Tom'un dudağına isabet ettiğinde, şarap şişesinden güçlükle çıkan mantarlarınki gibi bir ses çıkardı.

Tom bir çığlık atıp elini ağzına götürdü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, canı yanıyordu ve şaşkındı. Parmaklarının arasından akan kanlar, elinden aşağı süzüldü.

"Dudağımı patlattın seni sürtük!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, dudağımı patlattın!"

Yeniden üstüne atıldı Bev'in, kanlı ellerini ona doğru uzattı. Dudağı iki yerden patlamıştı. Ön dişlerinden biri kırılmıştı. Beverly'nin gözü önünde dişi yere tükürdü. Beverly'nin bir yanı,

kaçıp bu sahneden kurtulmak istiyordu. Midesi bulanmıştı, ağlamak, gözlerini kapamak istiyordu. Ama diğer Beverly'de depremin özgür bıraktığı bir idam mahkûmunun coşkusu vardı. O Beverly için hava hoştu. *Keşke dişi yutsaydın! Keşke boğazına takılsaydı da geberseydin*, diye düşünüyordu o Beverly.

Kemeri son bir kez daha savuran da o Beverly'ydi. Tom'un defalarca memelerine, bacaklarına, kalçalarına kırbaç misali indirdiği kemer... Son dört yılda, sayısız kez onu dövmekte kullandığı kemer... Kaç kere vurduğu, hatanın büyüklüğüyle doğru orantılıydı. Tom eve geldiğinde yemek soğumuş mu? İki kamçı. Bev gece geç saatlere kadar çalışacağı halde evi arayıp haber vermeyi unutmuş mu? Üç kamçı. Ve hey, bakın şu işe – Beverly'ye yine trafik cezası kesmişler. Bir kamçı... Memeye. Adam işinde ustaydı. Nadiren iz bırakırdı. Bir süre sonra, Beverly'nin canı da artık başlangıçtaki kadar yanmamaya başlamıştı. Ama o aşağılanma yok mu? İşte o can yakıyordu. Daha acı verici olansa bir parçasının o acının açlığını çektiğini bilmekti. Aşağılanmanın açlığını çektiğini bilmek. *Bu hepsi için*, diye düşünen Beverly kemeri savurdu.

Kemeri alçaktan savurduğu için, kenarı Tom'un koluna, ucuysa hayalarına isabet etti. Bu sefer çıkan ses, halı döven kadınların halılarından yükselen sesi andırıyordu. O kadarı yetti. Kavga o noktada, Tom Rogan için geçici olarak bitti.

Dua edermiş gibi dizleri üstüne yığılırken, dudaklarından cılız, güçsüz bir çığlık döküldü. Elleri bacaklarının arasına gitti. Başı geriye savruldu. Boynundaki damarlar ortaya çıktı. Dudakları acıdan aralandı. Sol dizi, kırılmış bir parfüm şişesinin keskin kenarına denk gelmişti, balina gibi yana yuvarlandı. Bir eli taşaklarında, diğeri kanayan dizindeydi.

Kan, diye düşündü Beverly. *Tanrım, her yanı kanıyor.*

Ölmez, dedi yeni Beverly – Mike Hanlon'ın telefonundan sonra ipleri eline alan Beverly. *Bu tür herifler kolay ölmez. Biraz daha tango yapmaya veya bodruma inip tabancasını almaya karar vermeden önce evden kaçmalısın.*

Beverly geriye doğru bir iki adım attı ve ayağında bir acı hissetti. Cam kırıklarından birine basmıştı. Ayağını camdan kurta-

rıp valizinin sapını tuttu. Gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadı. Kapıdan çıkıp geri geri koridorda ilerledi. Valizi iki eliyle taşıdığı için, geri geri giderken sürekli kenarı bacaklarına çarpıyordu. Kesik ayağı, yerde kanlı topuk izleri bırakıyordu. Merdivene ulaştığında dönüp oyalanmadan aşağı indi, kendine düşünecek fırsat tanımadı. Zaten makul ve mantıklı düşünebileceğine emin değildi, en azından şimdilik.

Bir şeyin bacağına sürtündüğünü hissetti ve bir çığlık attı.

Bakışlarını yere çevirdiğinde kemerin ucunu gördü. İlmek hâlâ elindeydi. Loş ışıkta ölü bir yılanı andırıyordu. Suratı iğrenmeyle kasılırken kemeri tırabzandan aşağı attı ve alt katın halısına düştüğünü gördü.

Merdivenin dibine ulaştığında geceliğini sıyırıp çıkardı. Kan içindeki geceliği bir saniye daha giymeye katlanamayacaktı. Kenara fırlattığı gecelik, dantelli bir paraşüt gibi kabarıp oturma odasının girişindeki yapay çiçeğin üstüne düştü. Çırılçıplak kalan Beverly, valize doğru eğildi.

"BEVERLY, KIÇINI KALDIRIP YUKARI GEL!"

Bu sözler Beverly'nin irkilmesine neden oldu ama yeniden valize döndü. Tom o kadar yüksek sesle bağıracak kadar gücünü toplamışsa, demek ki Beverly'nin zamanı, düşündüğünden azdı. Valizi açıp iç çamaşırları, bir bluz ve eski bir Levi's kot çıkardı. Gözlerini merdivenden ayırmaksızın giysileri üstüne geçirdi. Tom merdivenin tepesinde belirmedi. Bir iki kere daha Beverly'nin adını haykırdı. Beverly her seferinde irkiliyor, gözlerinde ürkmüş bir ifade, dudaklarındaysa farkında olmadığı tehditkâr bir kıvrım beliriyordu.

Bluzunun düğmelerini elinden geldiğince çabuk iliklediği. Bluzun üstteki iki düğmesi düşmüştü (kendi giysilerini dikmeye vakit bulamaması ne kadar ironikti) ve o halde, gece bitmeden son bir iş tutmak isteyen parttaym fahişelere benziyordu – yine de şimdilik idare ederdi.

"SENİ ÖLDÜRECEĞİM SÜRTÜK! SENİ LANET SÜRTÜK!"

Valizin kapağını kapayıp kilitledi. İçindeki bluzlardan birinin kolu, ağızdan sarkan dil gibi dışarıda kalmıştı. Beverly son bir

kez, belki de bir daha o evi hiç görmeyeceğini düşündüğü için, etrafa bakındı.

Bu fikrin kendisini rahatlattığını keşfetti. Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Ancak nereye gittiğine dikkat etmeksizin üç blok yürüdükten sonra biraz olsun aklı başına geldi ve ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Yaralı –sol– ayağı sızlıyordu. Ayağına giyecek bir şeyler bulmalıydı ama saat gecenin ikisiydi ve hem cüzdanını hem de kredi kartlarını evde bırakmıştı. Ceplerini yokladığında, iplik yumakları dışında bir şey çıkmadı. Beş parasızdı. Mahalleyi gözden geçirdi – hoş evler, biçilmiş çimenler, fiyakalı bitkiler, karanlık pencereler.

Aniden kahkaha atmaya başladı.

Beverly Rogan, alçak taş duvarlardan birine oturup valizini kirli ayaklarının arasına aldıktan sonra deliler gibi gülmeye başladı. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı, ne kadar parlaktılar! Başını geriye devirip yıldızlara bakarak güldü. Coşku, kumsala vurup temizleyen bir dalga gibi, bütün vücuduna yayıldı, o kadar güçlü bir histi ki bütün düşünceler kaybolup gitmişti. Artık kararları veren yanıydı ve güçlü bir sesle, kelimelere dökemediği arzuları dile getiriyordu. Beverly bu arzunun ne olduğunu çözemedi ve umursamadı, varlığının verdiği sıcaklığın içine doluşunu hissetmek yeterliydi. *Arzu*, diye düşündü. İçindeki dalga daha da güçleniyor, sahile vurmaya hazırlanan sular gibi, ileride onu bekleyen, kaçınılmaz çarpışmaya doğru itiyordu Beverly'yi.

Beverly yıldızlara bakarak gülmeyi sürdürdü, korkuyordu ama özgürdü, içindeki dehşet acı kadar keskin ve hasat zamanında toplanan elmalar kadar tatlıydı. Duvarına oturduğu evin üst katındaki ışıklardan biri yandığında valizini sapından kaldırdı ve kahkahalar atmayı sürdürerek, gecenin karanlığına karışıp gözden kayboldu.

6

Bill Denbrough İzin İstiyor

"Gitmek mi?" diye tekrarladı Audra. Şaşkın, ürkmüş gözlerle adama bakarak, bacaklarını toplayıp ayaklarının üstüne oturdu. Yerler soğuktu. Aslında bütün kulübe buz gibiydi. İngiltere'nin güneyinde ilkbahar her zamankinden soğuk geçiyordu ve sabah yürüyüşlerinde Bill Denbrough sık sık bu manzaranın kendisine Maine'i hatırlattığını, şaşırtıcı bir belirsizlikle Derry'yi düşündüğünü fark etmişti.

Okudukları ilanda, kulübenin merkezi ısıtmasının olduğu yazıyordu ve küçük bodrumlarında gerçekten de bir tür kazan dairesi vardı. Ama Bill ve Audra, İngiltere'deki merkezi ısıtma anlayışının Amerika'dan farklı olduğunu kısa sürede keşfetmişlerdi. Anlaşılan, İngilizler için merkezi ısıtma, sabah uyanıp tuvalete gittiğinizde, çişinizin donmaması demekti. Şimdi sabahtı, daha sekize çeyrek vardı. Bill beş dakika önce telefonu kapamıştı.

"Bill, öylece çekip gidemezsin. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

"Mecburum," dedi Bill. Odanın diğer ucunda bir dolap vardı. Bill Denbrough dolaba gidip en üst raftan Glenfiddich şişesini aldı ve kendine bir kadeh içki doldurdu. İçkinin bir kısmı bardağın kenarından taştı. "Siktir," diye söylendi.

"Telefondaki kimdi? Neden korkuyorsun Bill?"

"Korkmuyorum."

"Emin misin? Öyleyse ellerin neden titriyor? Ne zamandan beri kahvaltıdan önce içki içiyorsun?"

Bill, sabahlığının eteklerinin bacaklarına dolanmasına aldırmayarak koltuğuna dönüp oturdu. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Sonunda pes etti.

Televizyonda BBC kanalının spikeri, önceki gecenin maç sonuçlarını bildirmeye geçmeden önce sabahın son kötü haberlerini veriyordu. Denbrough çifti, çekimlerin başlamasından bir ay önce Fleet adlı küçük köye taşındığında, İngiliz televizyonunun teknik kalitesine hayran olmaktan kendini alamamıştı. İyi bir renkli televizyonunuz varsa, kendinizi görüntünün içine girmiş

gibi hissediyordunuz. *Belki daha az görüntü, daha çok konuşma olduğundandır*, demişti Bill. *Nedenini bilmiyorum ama bu programları seviyorum*, diye karşılık vermişti Audra. Elbette bu, günlük akışın, çoğunluğunu *Dallas* gibi Amerikan dizileri ve ilkelden sıkıcıya kadar çeşitli kategorilerde değerlendirdikleri, bitmek bilmeyen İngiliz maçlarından oluştuğunu keşfetmelerinden önceydi. Katılımcıların aşırı gergin sumo güreşçilerini andırdığı dart atma şampiyonaları kötüydü ama futbol ve kriket daha da beterdi.

"Son zamanlarda kendimi sık sık evi düşünürken buluyorum," diyen Bill, içkisinden bir yudum aldı.

"Evi mi?" diyen kadın, Bill'eadamı güldüren samimi bir şaşkınlıkla bakıyordu.

"Zavallı Audra! On bir yıldır aynı adamla evlisin ama hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Buna ne diyeceksin?" Bill bir kahkaha daha atıp içkisini bitirdi. Bill'in kahkahası, kadın için, sabahın o saatinde adamın elinde bir bardak viski görmek kadar tedirgin ediciydi. Kahkaha aslında, acı dolu ulumaya dönüşmeyi arzulayan bir sesi andırıyordu. "Acaba diğerlerinin de ancak şimdi ne kadar az şey bildiklerini keşfeden kocaları ve eşleri var mı? Muhtemelen vardır."

"Billy, seni sevdiğimi biliyorum," dedi kadın. "On bir yıl boyunca bu kadarı yetti."

"Biliyorum." Bill, kadına gülümsedi – tatlı, yorgun ve ürkmüş bir gülümseme.

"Lütfen. Lütfen bana bunun neyle ilgili olduğunu söyle."

Adamın âşık olduğu, evlendiği ve hâlâ deliler gibi sevdiği kadın, ayaklarını geceliğinin altına toplamış, kiraladıklarında evde bulunan koltuktan adama bakıyordu. Bill kadının güzeller güzeli gri gözlerine bakıp ne kadarını bildiğini anlamaya çalıştı. Bunu bir hikâye olarak görmeyi denedi. Yapabilirdi ama satacak bir hikâye olmazdı.

İşte size Maine Eyaleti'nden yoksul bir oğlan, burs kazanıp üniversiteye gidiyor. Hayatı boyunca yazar olmayı istemiş ama yaratıcı yazarlık derslerine yazıldığında, kendini garip, korkutucu bir dünyada, pusulasız buluyor. Updike olmayı isteyen bir oğlan var. Bir diğeri, Faulkner'ın New England versiyonu olmak

istiyor – düz cümlelerle yoksulların kasvetli hayatlarını yazacakmış. Joyce Carol Oates'a hayran bir kız var. Ama bu hayranlığın nedeni, Oates'un cinsiyet ayrımcılığı yapan bir toplumda "edebi anlamda radyoaktif" olması. Kıza göre, Oates net değil. Kız yazmaya başladığında, ondan daha net olacak. Mırıldanmaktan başka bir şey yapmayan veya yapamayan, kısa boylu ve şişko bir yüksek lisans öğrencisi var. İçinde dokuz karakterin olduğu bir tiyatro oyunu yazmış. Her biri tek kelime ediyor. Oyunu izlemeye gidenler kelimeleri yavaş yavaş birleştirdiklerinde, "Savaş, cinsiyet ayrımcısı ölüm tüccarlarının en vazgeçemediği araçlardan biridir," cümlesi çıkıyor. Oğlanın oyunu, Eh-141 (yaratıcı yazarlık semineri) dersini veren adamdan A alıyor. Öğretmenin yayımlanmış dört şiir kitabı var. Üniversite yayınları da yüksek lisans tezini basmış. Ot içip barış madalyonu takıyor. Mırıldanan şişkonun oyunu, 1970 mayısında, savaş protestoları sırasında gerilla tiyatro gruplarından biri tarafından oynanıyor. Öğretmen de oyunculardan biri.

Bill Denbrough aynı dönemde topu topu bir fantastik öykü, üç bilimkurgu ve Edgar Allan Poe, H. P. Lovecraft ve Richard Matheson'a çok şey borçlu olan yedi korku hikâyesi yazmış – ilerleyen yıllarda o hikâyelerin, 1800'lerin ortalarından kalma, turbo kompresörlü, parlak kırmızı bir cenaze arabasına benzediğini söyleyecek.

Bilimkurgu hikâyelerinden biriyle B almayı başarıyor.

"*Böylesi daha iyi*," diye yazıyor öğretmen, ilk sayfaya. "*Uzaylılar karşı saldırıya geçtiğinde şiddetin şiddeti doğurduğunu görüyoruz; şahsen, sosyal-cinsel istilayı sembolize etmekte kullandığın iğne burunlu uzay gemisi fikrine bayıldım. İçten içe hâlâ biraz karışık olsa da ilgi çekici olmuş.*" Diğer yazdıkları, C'den yüksek not almıyor.

Bir gün aptal bir genç kızın yetmiş dakika boyunca çölde terk edilmiş bir motoru (nükleer savaş sonrası olabilir de olmayabilir de) inceleyen inekten bahsedişinin ardından, daha fazla dayanamıyor. Sürekli Winston içip duran aptal kız ara ara şakaklarındaki sivilcelerle oynuyor ve bu kısa hikâyenin Orwell'dan önceki dönemlerdeki gibi bir sosyopolitik gösterge olduğunda ısrar edi-

yor. Sınıfın çoğu ve öğretmen kıza hak verse de tartışmalar aldı başını gidiyor.

Bill ayağa kalktığında bütün sınıf ona dönüyor. Uzun boylu ve fark edilmeyecek gibi değil.

Kelimeleri özenle seçerek, kekelememeye dikkat ederek (beş yıldan uzun süredir kekelemiyordu), "Konuştuklarınızdan hiçbir şey anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Neden bir hikâyenin illa sosyo bilmem ne olması gerekiyor? Politika... Kültür... Tarih... Bunlar, doğal olarak, iyi anlatılan bir hikâyenin parçası değil midir? Demek istediğim..." Etrafa bakıp düşman gözleri gördüğünde, bu ayağa kalkışı bir tür saldırı olarak gördüklerini anlıyor. Belki öyledir. *Belki aramızda cinsiyet ayrımcısı bir ölüm tüccarı var*, diye düşündüklerini anlıyor. "Acaba... hikâyeyi hikâye olarak bıraksak olmaz mı?"

Kimse karşılık vermiyor. Sessizlik uzuyor. Bill öylece durup buz gibi gözlerini sınıftakilerin gözlerinde dolaştırıyor. Solgun kız sigarasının dumanını dışarı üfleyip sırt çantasında taşıdığı kül tablasında sigarayı söndürüyor.

Sonunda öğretmen, açıklanamaz bir öfke krizine tutulmuş bir çocukla konuşur gibi yumuşak bir sesle, "William Faulkner'ın sadece hikâye anlattığını mı sanıyorsun? Sence Shakespeare'in tek istediği, iki kuruş fazla kazanmak mıydı? Hadi Bill. Bize ne düşündüğünü söyle."

Sorunun cevabını düşünmeye ayırdığı birkaç saniyenin ardından, "Aynen dediğim gibi düşünüyorum," diyor Bill dürüstçe ve sınıf arkadaşlarının gözlerinden, kendisine lanet okuduklarını anlıyor.

"Bence daha öğrenmen gereken çok, hem de çok şey var," diyor kalemiyle oynayıp yarı kapalı gözlerle Bill'e gülümseyen öğretmen.

Sınıfın arka tarafında bir yerlerden bir alkış sesi duyuluyor.

Bill sınıftan çıkıyor... Ama sonraki hafta geri geliyor, başarmaya kararlı. Arada geçen sürede, "Karanlık" diye bir öykü yazmış; evinin bodrumunda bir canavarın yaşadığını keşfeden küçük bir çocuğun hikâyesi. Çocuk, canavarın karşısına dikilip onunla savaşıyor ve öldürüyor. Bill o hikâyeyi yazarken nere-

deyse ilahi bir coşku hissediyor. Sanki anlatmıyor da hikâyenin içinden akıp dışarı çıkmasına izin veriyor. Bir ara kalemi bırakıp yanan ve sızlayan elini aralık ayının soğuğuna tutuyor. Isı değişimi o kadar güçlü ki neredeyse elinden dumanlar yükselecek. Yürüyüşe çıkıyor. Yeşil çizmeleri, kara bastıkça yağlanmayı bekleyen menteşeler gibi garip sesler çıkarıyor. Kafası hikâyeyle o kadar dolu ki neredeyse çatlayacak; biraz korkutucu bir hal, hikâye dışarı çıkmak istiyor. Eğer kâğıdın üzerinde koşturan eli aracılığıyla çıkmayı başaramazsa, gözlerini delip çıkacak sanki. "Seni sefil edecek," diyor kendi kendine ve gülme krizine tutuluyor. Tedirgin kahkahalar. Sonunda nasıl yapacağını keşfetti, deliler gibi çalıştıktan on yıl sonra, kafasında yer kaplayan o dev buldozeri çalıştıran düğmeyi buldu. Araç çalışmaya başladı. Çarklar dönüyor,dönüyor. Makinenin hiçbir güzelliği yok. Kızları balolara götürmek için yapılmamış o. Statü sembolü değil. İş makinesi. Bir şeyleri yıkmak için orada ve dikkatli davranmazsa kendini de devirebilir.

Hızlı adımlarla içeri dönüp "Karanlık"ı bitiriyor, sabahın dördüne kadar yazıyor ve sonunda masasının başında uyuyakalıyor. Eğer biri, aslında kardeşi George'u yazdığını ona söylese, gerçekten çok şaşırırdı. Yıllardır George'u hiç düşünmedi – en azından kendisi öyle sanıyor.

Öğretmen hikâyeye F veriyor. Altında büyük harflerle yazılmış iki kelime var. Biri ÇÖP, diğeri UCUZ.

Bill on beş sayfalık hikâyeyi alıp odun fırınına gidiyor ve kapağını açıyor. Tam hikâyesini yakacakken, yaptığı hareketin saçmalığı kafasına dank ediyor. Sallanan koltuğuna oturup Grateful Dead posterine bakıyor ve gülmeye başlıyor. Ucuz mu? Tamam! Ucuzsa ucuz! Bende bundan daha çok var.

"Bırakalım ağaçlar meyve versin!" diye bağırıyor Bill ve gözlerinden yaş gelene, yüzü gözyaşlarıyla ıslanana kadar gülüyor.

Öğretmenin üstüne yazı yazdığı birinci sayfayı baştan daktilo edip öyküyü *Elit* (gerçi Bill'e soracak olursanız, adı aslında, *Uyuşturucu Kullanıyormuş Gibi Görünen Çıplak Kızlar* olmalı) adlı bir erkek dergisine yolluyor. O dergiyi seçmesinin nedeni, Yazar

Pazarı'nda korku öykülerine telif ödediklerinin yazması. Gerçekten de gidip satın aldığı son iki sayıda, çıplak kızların, porno film ve iktidarsızlık ilacı reklamlarının arasına sıkıştırılmış dört korku hikâyesi var. Bir tanesi –Dennis Etchison tarafından yazılmış olan– hiç fena değil.

"Karanlık"ı yolladığında aslında pek bir umudu yok – önceden de dergilere öyküler yolladı ve ret mektubu dışında bir şey almadı. *Elit*'in yazışleri müdürü öyküye, baskıda ödenmek üzere iki yüz dolar vermeyi teklif ettiğinde Bill sevinçten havalara uçuyor. Editör yardımcısı, yolladıkları telif mektubuna, "Ray Bradbury'nin *Kavanoz*'undan bu yana yazılmış en iyi korku hikâyesi," diye yazmış, altına da eklemiş: "Ne yazık ki doğu kıyısından batı kıyısına en fazla yetmiş kişi tarafından okunacak." Bill'in umurunda değil. İki yüz dolar!

Dersi bırakacağına dair belgeleri hazırlatıp Eh-141 sınıfına gidiyor. Öğretmen, kartı imzalıyor. Bill Denbrough o kartı derginin editör yardımcısından gelen nota zımbalayıp ikisini de yaratıcı yazarlık dersini veren öğretmenin odasının kapısının yanındaki panoya iliştiriyor. Panonun bir köşesinde, savaş karşıtı bir çizim var. Aniden parmakları kendi kendine hareket edercesine gömlek cebindeki kaleme uzanıp çıkarıyor ve karikatürün altına şunları yazıyor: "Eğer edebiyat ve siyaset bir gün birbirinin yerine geçebilecek şeylere dönüşürse gidip kendimi vururum çünkü başka ne yapabilirim bilmiyorum. Siyaset her zaman değişir. Hikâyeler değişmez." Duraksayıp bunu yaptığı için kendine kızsa da bir cümle daha ekliyor: "Bence öğrenecek çok, çok şeyiniz var."

Dersi bıraktığını gösteren kart üç gün sonra ona geri yollanıyor. Öğretmen üstüne paraf atmış. BIRAKTIĞI ZAMANKİ NOT ORTALAMASI bölümüne çizgi çekilmemiş veya C gibi, not ortalamasını gösteren bir not yazılmamış, orada kocaman öfkeli bir F var. Öğretmen, altına şunları yazmış: "Paranın bir şey ispatladığını mı sanıyorsun Denbrough?"

"Aslında evet," diyor boş daireye bakan Bill Denbrough ve yeniden deliler gibi gülmeye başlıyor.

Üniversitedeki son yılında, neye bulaştığını bilmediği için, bir roman yazmaya cesaret ediyor. Bu girişimi hafif yaralarla

atlatıyor. Ürkmüş ama hâlâ hayatta, elinde de yaklaşık beş yüz sayfalık bir roman taslağı var. O taslağı, hayaletlerle ilgili kitabının uğrayacağı sayısız yerden sadece ilki olduğunu düşünerek Viking Press'e yolluyor. Viking'in gemi logosunu sevdiği için... İşe başlamak için diğerleri kadar iyi bir yer. Sonuçta, ilk durağın son durak olduğu ortaya çıkıyor. Viking kitabın haklarını satın alıyor ve böylece Bill Denbrough'nun peri masalı başlıyor. Bir zamanlar Kekeme Bill olarak tanınan adam, daha yirmi üç yaşında şöhrete kavuşuyor. Üç yıl ve beş bin kilometre sonra, kendisinden beş yaş büyük bir film yıldızıyla Hollywood'da evlenerek ünlülerin arasına karışıyor.

Dedikodu yazarları bu evliliğe yedi ay ömür biçiyorlar. Onlara göre evliliğin biteceği kesin; asıl iddia konusu, bu evliliğin nasıl sona ereceği. İki tarafın dostları (ve düşmanları) aynı şeyleri düşünüyorlar. Sorun sadece yaş farkı değil, uyumsuzlukların sonu yok. Adam uzun boylu, şimdiden kelleşmeye başlamış, şişmanlamaya eğilimli biri. Yavaş konuşuyor ve bazen insanda düzgün cümle kuramadığı izlenimi uyandırıyor. Diğer taraftan Audra, kestane rengi saçlı, heykeller kadar güzel bir kadın – dünyevi bir varlıktan çok, üstün bir ırka mensup, yarı tanrı yaratıklar gibi.

Bill'i ikinci romanı *Karasular*'ın senaryosu için tutuyorlar. (Çünkü senaryonun ilk taslağını yazara yaptırmak, yazarın menajerinin acı içinde inleyerek tepki verdiği telif devir koşullarından biri.) İlk taslak herkesi memnun ediyor. Yapım toplantıları ve elden geçirilecek bölümler için onu Universal City'ye davet ediyorlar.

Menajeri Susan Browne adlı ufak tefek bir kadın. Tam bir altmış boyunda. Bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi var. "Yapma Bill," diyor ona. "Nazikçe reddet. Filme büyük paralar yatırıldı, senaryoyu yazması için iyi birini tutacaklardır. Belki Goldman'ı bile tutabilirler."

"Kimi?"

"William Goldman. Hem roman hem senaryo yazmayı beceren tek iyi yazar."

"Sen neden bahsediyorsun Suze?"

"Senaryo yazmaya da el attığı halde kaleminin kalitesini düşürmemeyi başardı," diyor kadın. "Bir yazarın ikisinde birden başarılı olması ihtimali kanseri yenme ihtimaliyle aynıdır – başarılamaz değil, başarılabilir ama denemeyi kim ister? Seks ve alkolle kendini tüketirsin. Veya uyuşturucu batağına saplanırsın." Susan'ın insanı deli eden kahverengi gözlerinde şimşekler çakıyor. "Hem işi, Goldman gibi biri yerine, budalanın tekine verirlerse ne olmuş? Kitap çoktan raflardaki yerini aldı. İçindekileri değiştiremezler ya."

"Susan..."

"Dinle beni Billy! Parayı al ve kaç. Genç ve güçlüsün. Öylesini severler. Şimdi oraya gidersen, önce özgüvenini sonra da A noktasından B noktasına giden düz bir cümle yazabilme becerini senden alacaklar. Son olarak da kaliteni kaybedeceksin. Yetişkinler gibi yazıyorsun ama dikkafalı bir çocuktan farksızsın."

"Gitmek zorundayım."

"Biri mi osurdu?" diyor kadın, Bill'in suratına bakarak. "Öyle olmalı çünkü bu işten pis kokular geliyor."

"Ama mecburum!"

"Tanrı aşkına!"

"New England'dan uzaklaşmalıyım." Bir sonraki cümlesi, adamı daha söylemeden korkutuyor, bir laneti dile getirmek gibi ama bu kadarını kadına borçlu. "Maine'den uzaklaşmalıyım."

"Tanrı aşkına, neden?"

"Bilmiyorum. Öyle işte."

"Bu söylediğin gerçek mi Bill yoksa yazar muhabbeti mi?"

"Gerçek."

Bu sohbet sırasında aynı yataktalar. Kadının memeleri ufak, tatlı şeftaliler gibi. Bill onu çok seviyor ama ikisi de bunun gerçek aşk olmadığının farkında. Kadın doğrulduğunda çarşaf kucağında toplanıyor. Bir sigara yakıyor. Kadın ağlıyor ama adamın bunu fark ettiğinden habersiz. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülmüyor, sadece gözüne dolan damlaların ışıltısı. Bundan bahsetmemenin daha kibarca olacağına karar veren adam, kadını teselli etmeye çalışmıyor. Kadına âşık değil ama onu çok önemsiyor.

"Git o zaman," diyor kadın, duygusuz bir işkadını sesiyle, adama sırtını dönerken. "Hazır olduğunda, hâlâ ayakta duracak gücün kalmışsa bana telefon açarsın. Ben de gelip senden kalanları toplarım. Bir şey kalmışsa tabii."

Karasular'ın film uyarlamasının adı *Kara İblisin Kuyusu*, Audra Phillips başrolde. Filmin adı korkunç ama kendisi hiç fena değil. Ve adamın Hollywood'a gittiğinde kaptırdığı tek şey, kalbi oluyor.

"Bill," diyen Audra, Bill'i daldığı rüyalardan uyandırdı. Adam, kadının televizyonu kapadığını fark etti. Bakışlarını pencereye çevirdiğinde, sisin içeri girmeye çalıştığını gördü.

"Açıklayabileceğim kadarını açıklayacağım," dedi kadına. "Bu kadarını hak ediyorsun. Ama önce, benim için iki şey yapmanı rica edeceğim."

"Tamam."

"Kendine bir fincan çay al ve bana benimle ilgili neler bildiğini anlat. Ya da bildiğini sandığın şeyleri."

Kadın şaşkın gözlerle adama baktıktan sonra isteğini yerine getirdi.

"Maine'den olduğunu biliyorum," dedi, kendine yeni bir çay alırken. İngiliz olmamasına karşın, İngiliz aksanı adamın konuşmasına sızmıştı – buraya çekmeye geldikleri *Tavan Arasındaki Oda* filminde oynadığı rolün kalıntılarıydı. Bill'in ilk orijinal senaryosuydu. Ona bazı sahneleri çekebileceğini de söylemişler ama o reddetmişti. Neyse ki. Kabul etse, şimdi oradan ayrılması her şeyi mahvederdi. Herkesin, bütün ekibin ne söyleyeceğini gayet iyi biliyordu. "Billy Denbrough sonunda gerçek yüzünü gösterdi," diyeceklerdi. "Sonuçta lanet olası bir yazar, diğerleri gibi bu da deli çıktı."

Tanrı biliyor ya, gerçekten delirdiğini hissediyordu Bil...

"Bir kardeşin olduğunu, onu çok sevdiğini ve küçükken öldüğünü biliyorum," diye devam etti Audra. "Derry diye bir kasabada büyüdüğünü, kardeşinin ölümünden iki yıl sonra Bangor'a taşındığınızı ve on dördündeyken Portland'a geçtiğini biliyorum. Baban akciğer kanserinden öldüğünde on yedi yaşındaydın. İlk

çok satan romanını daha üniversitedeyken yazdın, burslu olarak okuyor ve aynı zamanda yarızamanlı olarak tekstil fabrikasında çalışıyordun. Gelir seviyendeki değişim başlangıçta çok garip gelmiş olmalı. Dönüp bakınca..."

Audra odanın adamın oturduğu tarafına döndüğünde, Bill, kadının yüzünde beliren ifadeyi gördü: Aralarındaki sırların, gizli boşlukların varlığını kavrayışı.

"*Karasular*'ı bir yıl sonra yazdığını ve Hollywood'a taşındığını biliyorum. Çekimlerden bir hafta önce, kafası karışık Audra Phillips diye bir kadınla tanıştın. Senin neler yaşadığını biliyor, üstündeki baskıyı anlıyordu, çünkü kendisi de daha beş yıl önce Audrey Philpott adında sıradan biriydi. Ve bu kadın, boğazına kadar pisliğe batmıştı."

"Audra, yapma."

Kadın gözlerini adamın gözlerine dikti ve bir daha kaçırmadı. "Nedenmiş? Bırak doğruları söyleyip şeytanı utandıralım. Boğuluyordum. Esrarı seninle tanışmamdan iki yıl önce keşfetmiştim. Ondan bir yıl sonra da esrardan kat kat iyi olan kokaini. Sabah esrar, öğlen kokain, akşam şarap. Geceleri Valium. Audra'nın vitaminleri. Pek önemli röportajlar, pek önemli roller. Jacqueline Susann romanlarındaki karakterlere o kadar benziyordum ki komik bile denebilir. Şimdi o günlere bakınca ne düşündüğümü biliyor musun Bill?"

"Hayır."

Kadın çayından bir yudum alıp gözlerini Bill'den ayırmadan gülümsedi. "Los Angeles Havalimanı'nın koridorunda koşmak gibiydi. Espriyi anladın mı?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Yürüyen bir bant düşün," dedi kadın. "Yaklaşık beş yüz metre uzunluğunda."

"O koridoru biliyorum," dedi Bill. "Ama neden bahsettiğini..."

"Öyle durur ve seni bagaj alım bölümüne götürmesini beklersin. Ama istersen, öylece durup beklemen gerekmez. Yürüyebilirsin. Koşabilirsin. Sana normal bir yürüyüş veya normal

bir koşuymuş gibi gelir. Senin normal yürüyüşün veya normal koşuşunmuş gibi gelir çünkü vücudun zaten hızlı hareket eden bir bandın üstünde olduğunu unutmuştur. Bu yüzden rampaların üstüne, bitmelerine yakın YAVAŞLAYIN, RAMPANIN SONU diye yazarlar. Seninle tanıştığımda rampanın sonuna kadar koşmuş, zeminin artık hareket etmeyen kısmına ulaşmıştım. İşte oradaydım, vücudum ayaklarımın kilometrelerce ötesindeydi. İnsan o koşullarda dengesini koruyamaz. Sonunda yüzüstü yere yapışırsın. Ama ben yapışmadım. Sen beni tam düşmek üzereyken tuttun."

Kadın çayını kenara bırakıp bir sigara yaktı, gözlerini bir saniye bile adamdan ayırmadı. Adamın tek görebildiğiyse kadının ellerinin ne kadar titrediğiydi. Çakmağı çaktığı anda alevin sigaranın ucunu tutturana kadar önce sağa sonra sola kayması, bu titremeyi daha da belirginleştirdi.

Kadın derin bir nefes alıp dumanı havaya üfledi.

"Hakkında ne bildiğimi mi soruyorsun? Her şeyi kontrol altında tutuyormuş gibi göründüğünü biliyorum. Hem de gayet iyi. Asla bir sonraki içkine, toplantına, partine gitmek için acele etmiyorsun. Dilediğin anda onları seni beklerken bulacağına güvenin tam... Sen istersen. Ağır konuşuyorsun. Kısmen Maine aksanı yüzünden sanırım ama bunun asıl nedeni sensin. Yavaş konuşmaya cesaret edebilen, tanıdığım ilk erkeksin. Seni dinleyebilmek için benim de yavaşlamam gerekmişti. Bill, sana baktığımda, yürüyen banda çıktığında asla koşmayan birini gördüm. Bandın seni gideceğin yere götüreceğini biliyordun. Histeri ve delilik seni etkilemiyordu. Cumartesi öğleden sonralarında Rodeo Yolu'nda dolaşıp hava atabilmek için Rolls-Royce kiralamıyordun. Menajerine *Variety* veya *The Hollywood Reporter*'a seninle ilgili haberler yollamasını söylemiyordun. Tek bir kere bile Carson Show'a çıkmadın."

"İskambil numaraları yapamıyorlarsa veya zihin gücüyle kaşıkları eğemiyorlarsa, yazarlar zaten o programlara çıkamazlar," dedi adam gülümseyerek. "Bir tür ulusal kanun diyebiliriz."

Bill bu sözlerinin kadını gülümseteceğini düşünmüştü. Ama kadın gülümsemedi. "İhtiyacım olduğunda oradaydın. Yürüyen

bandın sonuna vardığımda, eski Hertz reklamındaki O. J. Simpson gibi havaya savruldum. Ama sen beni alkolle yanlış ilaçları karıştırmaktan kurtardın. Belki kendi başımın çaresine de bakabilirdim, tüm bunları abarttığımı düşünebilirsin. Yine de... öyleymiş gibi gelmiyor. Kendime karşı dürüst olduğumda, öyle olmadığını görüyorum."

Sadece iki nefes aldığı sigarayı söndürdü.

"O günden beri yanımdasın. Ben de senin yanındayım. Cinsel hayatımız harika. Bir zamanlar bunun çok önemli olduğunu düşünürdüm ama daha önemli şeyler de varmış. Örneğin yatağın dışında da ilişkimiz çok iyi ve şimdi bu daha önemli geliyor. Sen birlikte yaşlanmayı istediğim kişisin. Çok bira içtiğini ve yeterince spor yapmadığını biliyorum; bazı geceler kâbus gördüğünü, kötü rüyaların geceyi sana zehir ettiğini..."

Adam irkildi. Hoş bir irkilme değildi. Neredeyse ürkmüştü.

"Ben rüya görmem."

Kadın gülümsedi. "Seninle röportaj yapan gazetecilere, bu fikirleri nereden bulduğunu sorduklarında da öyle söylüyorsun. Ama doğru değil. Eğer gecenin bir vakti sindirim sorunları yüzünden inlemeye başlamıyorsan tabii. Böyle olduğuna inanmamı bekleme Billy."

"Uykumda konuşuyor muyum?" diye sordu adam. Rüya gördüğünü hatırlamıyordu. İyi ya da kötü hiçbir rüyasını hatırlamıyordu.

Audra başını salladı. "Bazen. Ama söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum. Bir iki kez ağladın bile."

Bill boş gözlerle kadına baktı. Ağzında kötü bir tat belirdi; diline yayılmış, boğazından aşağı inmişti. Erimiş aspirinin tadının yayılması gibi. *Artık korkunun tadını biliyorsun,* diye düşündü. *Üzerine yazdığın tek konunun bu olduğu düşünülürse, keşfetmenin zamanı gelmişti.* İleride bu tada alışabileceğine karar verdi. O kadar yaşarsa.

Anılar birden zihnine doluştu. Sanki beynindeki kara çuval aralanmış, mide bulandırıcı görüntüler bilinçaltından dışarı sızmaya başlamıştı. Birer birer, uyanık halinin mantıklı dünyasına

karışıyorlardı – çuval bir anda açılıp hepsi dışarı dökülecek olsa, adam herhalde delirirdi. Görüntüleri bastırmaya çalıştı ve başardı da. Ama birinin sesi, ondan hızlı davrandı – sanki toprağın beş kat altına diri diri gömülmüş biri ona sesleniyordu. Eddie Kaspbrak.

Hayatımı kurtardın Bill. O büyük oğlanlar benim canıma okuyordu. Bazen beni öldürmek istediklerini düşünüyorum.

"Kolların," dedi Audra.

Bill kollarına baktı. Tüyleri diken diken olmuştu. Üstelik bunlar ufacık çıkıntılar değildi, kollarında böcek ısırıklarını andıran koca beyaz noktalar belirmişti. Gözlerini dikip müzedeki ilginç bir eseri seyrediyormuş gibi, hiçbir şey söylemeden onlara baktılar. Adamın kolları yavaş yavaş eski haline döndü.

O sessizlikte, "Bildiğim bir şey daha var," dedi Audra. "Bu sabah Amerika'dan bir telefon aldın ve sonra, yanımdan ayrılman gerektiğini söyledin."

Adam ayağa kalkıp gözucuyla içki şişelerine baktı. Mutfağa gidip elinde bir bardak portakal suyuyla geri döndü. "Bir kardeşim olduğunu ve öldüğünü biliyorsun. Bilmediğinse, öldürüldüğü."

Audra, şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı.

"Öldürüldü mü? Ah, Bill, neden bundan hiç..."

"Bahsetmedim mi?" Adam bir kahkaha attı, yeniden o kötü ses. "Bilmiyorum."

"Nasıl oldu?"

"O dönemde Derry'de oturuyorduk. Sel basmıştı ama kasaba büyük ölçüde toparlanmıştı. George'un canı sıkılıyordu. Ben gripten yatağa düşmüştüm. Ona kâğıttan gemi yapmamı istedi. Önceki yıl gittiğim gündüz kampında nasıl yapılacağını öğrenmiştim. Onu Witcham Sokağı'ndan Jackson Sokağı'na giden yağmur oluklarında yüzdüreceğini söyledi, "Hâlâ suyla dolular," dedi. Ben de ona batmayacak bir gemi yaptım. Bana teşekkür edip dışarı çıktı. Bu, onu hayattayken son görüşümdü. Belki hasta olmasaydım onu kurtarabilirdim."

Duraksayıp sağ avucunu sakalları çıkmış mı diye kontrol etmek istercesine sol yanağına sürttü. Gözlük camlarının iyice

büyüttüğü gözlerinde düşünceli bir ifade vardı... Ama kadına bakmıyordu.

"Her şey orada, Witcham Sokağı'nda gerçekleşmiş, Jackson Kavşağı'nın yakınlarında. Onu öldüren kişi, sineğin kanadını koparan ikinci sınıf öğrencileri gibi, kardeşimin sol kolunu koparmıştı. Adli tabip ya şokun etkisiyle ya da kan kaybından ölmüş dedi. Görebildiğim kadarıyla, nedenin hangisi olduğunun zaten bir önemi yoktu."

"Tanrım, Bill!"

"Eminim sana neden anlatmadığımı merak ediyorsun. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de merak ediyorum. On bir yıldır evliyiz ve bugüne dek sana Georgie'nin başına neler geldiğinden hiç bahsetmedim. Oysa ben senin, bırak aileni, sülalenle ilgili her şeyi biliyorum. Büyükbaban Iowa City'deki garajında sarhoş sarhoş elektrikli testereyle oynarken ölmüş. Halalaların ve amcalarınla ilgili hikâyeleri bile biliyorum. Biliyorum çünkü evli insanlar ne kadar meşgul kişiler olurlarsa olsunlar, bir süre sonra birbirleri hakkındaki her şeyi öğrenirler. Ve birbirlerinden sıkılıp dinlemeyi bıraksalar bile, bir şekilde, belki de sıvı transferi yoluyla bu bilgiler kafalarına kazınır. Sence yanılıyor muyum?"

"Hayır, yanılmıyorsun," dedi kadın, alçak sesle.

"Üstelik biz her zaman birbiriyle konuşabilen çiftlerden olmuşuzdur, değil mi? Birbirimizden hiç sıkılmadık, haksız mıyım?"

"Bugüne dek öyle olduğunu sanırdım," dedi kadın.

"Hadi ama Audra. Son on bir yılda yaşadığım her şeyi biliyorsun. Her anlaşma, her fikir, her hastalığım... Bütün arkadaşlarımı, bana çelme takan veya takmayı deneyen herkesi tanıyorsun. Susan Browne ile yattığımı bile söyledim sana. İçtiğim zaman bazen aşırı duygusallaştığımı ve albümleri yüksek sesle dinlediğimi biliyorsun."

"Özellikle Grateful Dead'i," dedi kadın. Adam bir kahkaha attı, bu sefer kadın da gülümseyerek karşılık verdi.

"Benim için önemli olan her şeyi, umutlarımı biliyorsun."

"Evet. Sanırım. Ama bu..." Kadın duraksayıp kafasını iki yana salladı, bir saniye ne söyleyeceğini düşündü. "Aldığın telefonun, kardeşinle bir ilgisi mi vardı Bill?"

"Bırak da bildiğim gibi anlatayım. Acele ettirirsen ipin ucunu kaçırabilirim. O kadar büyük... ve o kadar korkunç bir dönemdi ki... Ürkütücülüğünü azaltmaya çalışıyorum. Sana bir gün Georgie'den bahsetmem gerekeceği hiç aklıma gelmemişti... Beni anlıyor musun?"

Kadın cevap vermedi ama suratındaki ifade, kaşlarını çatışı, başını sallayışı, cevabı onun yerine veriyordu – *hayır, anlamıyorum.*

"Audra, sana söylemeye çalıştığım, aynı zamanda, yirmi yıldan uzun süredir George'un bir kere bile aklıma gelmediği."

"Ama bana George adlı bir kardeşin olduğundan bahsettin."

"Bir gerçeği tekrarladım," dedi adam. "Hepsi bu. Adı, benim için sıradan bir kelimeydi. Zihnime gölgesi düşmedi."

"Sanırım karanlığa boğduğu şey, rüyalarındı," dedi Audra. Sesi iyice güçsüzleşmişti.

"İnlemeleri ve ağlamaları mı kastediyorsun?"

Kadın başını salladı.

"Sanırım haklı olabilirsin," dedi adam. "Aslında, kesinlikle haklısın. Ama hatırlamadığım rüyaları hesaba katamayız, değil mi?"

"Bana gerçekten, kardeşini tek bir kez bile düşünmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, öyle."

Kadın bu sözlere inanamadığı için, başını iki yana salladı. "Korkunç ölümünü bile mi?"

"Bugüne kadar düşünmemiştim Audra."

Kadın, adama bakıp yeniden başını iki yana salladı.

"Evlenmeden önce bana kardeşim olup olmadığını sordun. Ben de sana çocuk yaşta ölen bir kardeşim olduğunu söyledim. Annemin ve babamın vefat ettiğini biliyordun. Ailen geniş olduğundan, dikkatinin buna kayması normal. Ama hepsi bu değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kara deliğe düşüp kaybolan sadece George değil. Yirmi yıldır Derry'nin kendisini de düşünmedim. O zamanki arkadaşları-

mı, geveze Richie'yi, Eddie Kaspbrak'ı, Stan Uris'i, Bev Marsh'i..." Parmaklarını saçlarında dolaştırıp ürkmüş bir kahkaha attı. "Hafıza kaybına uğradığını dahi unutturacak kadar kötü bir hafıza kaybına uğramak gibi. Derken, Mike Hanlon aradı."

"Mike Hanlon kim?"

"O zamanki arkadaşlarımdan. George öldükten sonra takılmaya başlamıştık. Elbette artık çocuk değil. Hiçbirimiz değiliz. Atlantik'in öbür ucundan arayan Mike'tı. 'Alo, Denbrough'ların evi mi?' dedi. Evet dedim. 'Bill? Sen misin?' dedi. Evet dedim. 'Ben Mike Hanlon,' dedi. Bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu Audra. Ansiklopedi veya Burl Ives albümü satan biri de olabilirdi. Sonra, 'Derry'den,' dedi. O zaman, bunu söylediği anda sanki içimde bir kapı açıldı ve korkunç bir ışık, beynimin karanlığa gömülmüş yerlerini aydınlattı. Kim olduğunu hatırladım. Georgie'yi hatırladım. Ötekileri hatırladım. Tüm bunlar..."

Bill parmaklarını şaklattı.

"Böyle, bir saniyede gerçekleşti. Benden geri dönmemi isteyeceğini biliyordum."

"Derry'ye."

"Evet." Gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturduktan sonra kadına baktı. Kadın hayatında ilk kez, bu kadar korkmuş birini görüyordu. "Derry'ye dönmemi. Söz verdik, dedi. Haklıydı, söz verdik. Hepimiz. Biz çocuklar. Çorak Topraklar'dan geçen akıntının kıyısında durup bir çember oluşturduk ve ellerimizi kan kardeşliği oyunu oynayan çocuklar gibi bir cam parçasıyla kesip yemin ettik. Ama bizim birbirimize verdiğimiz söz, gerçekti."

Görebilmesi için, avuçlarını kadına uzattı. İkisinde de yara izi olabilecek beyaz çizgiler vardı. Kadın, adamın ellerini sayısız kere tutmuş ama avucunda yara izi olduğunu bir kere bile fark etmemişti. İzler silikti, evet ama onları daha önce hiç görmemiş olmasına inanamıyordu.

Parti! O parti!

Tanıştıkları parti değil. Gerçi ikinci parti birincinin devamı gibiydi çünkü *Kara İblisin Kuyusu* filminin çekimlerinin bitişinin kutlanmasıydı. Topanga Kanyonu'nda kim varsa sarhoştu.

Belki diğer Los Angeles partilerinden daha sakin geçtiğinden, belki çekimler beklenenlerden de iyi gittiğinden. Herkes biliyordu. Audra Phillips için her şey daha da iyiye gitmişti çünkü Bill Denbrough'ya âşık olmuştu.

El falı baktığını iddia eden kızın adı neydi? Şimdi hatırlayamıyordu. Makyaj sanatçısının iki asistanından biriydi. Parti ilerlediğinde, kızın bluzunu çıkarıp (altındaki süslü sutyeni açığa çıkarmaktan hiç utanmayarak) Çingenelerin eşarpları gibi kafasına doladığını hatırlıyordu. Esrardan ve şaraptan kafayı bulmuş kız, gecenin kalanında... en azından bayılana dek, partidekilerin el falına bakmıştı.

Audra kızın iyi mi kötü mü, akıllıca veya aptalca şeyler mi söylediğini hatırlamıyordu. O gece kendisi de oldukça sarhoştu. Hatırladığı, bir noktada kızın, Bill'in ve Audra'nın avuçlarını yakalayıp mükemmel bir uyum içinde olduklarını söylediğiydi. "Siz hayat ikizisiniz," demişti kız. Audra, kızın mükemmel ojeli tırnaklarını Bill'in avucundaki çizgilerde dolaştırışını kıskanç gözlerle izlemişti – ne kadar aptalca. Hele ki Los Angeles sinema dünyasında erkeklerin ne sıklıkta kadınların kalçaları arasında olduğunu bilirken... Ama o parmağın avuca dokunuşunda, samimiyeti aşırıya kaçıran bir şeyler vardı.

O gün Bill'in avuçlarında yara izi falan olmadığına gayet emindi.

Kıskanç bir âşığın gözleriyle izlemişti bu maskaralığı. Ne gördüğüne emindi. Adı gibi biliyordu.

Bill'e de aynısını söyledi.

Adam başını salladı. "Haklısın, orada yara izi yoktu. Yemin edemem ama dün gece Ralph ile bira içip bilek güreşi yaptığımız sırada da avucumda yara izi gördüğümü hatırlamıyorum. Orada olsalar fark ederdim."

Yüzünde, neşeden yoksun, tatsız, korkmuş bir gülümsemeyle kadına baktı.

"Sanırım Mike Hanlon aradığında izler yeniden avucumda belirdi. En azından, benim düşüncem bu."

"Bill, bu söylediğin imkânsız." Ama eli sigaralarına gitmişti.

Bill avuçlarına bakıyordu. "Stan yaptı," dedi. "Coca-Cola şişesini kırıp avuçlarımızı kesti. Şimdi gayet net hatırlıyorum." Başını kaldırıp incinmiş ve şaşkın gözlerle Audra'ya baktı. "Cam parçasının güneşte nasıl parladığını bile hatırlıyorum. Şeffaf olanlardandı. Hatırlarsan, onlardan önce kola şişeleri yeşildi." Kadın hatırlamadığını belli etmek için başını iki yana salladı ama adam başını kaldırıp ona bakmadı. Avuçlarını inceliyordu. "Stan'in kendi ellerini en sona bıraktığını hatırlıyorum, avucunu kesecekmiş gibi yapmak yerine, bileklerini kesecekmiş numarası yapmıştı. Aptalca bir şakaydı ama biraz daha uzatsa onu durdurmak için harekete geçecektim. Bir saniyeliğine bile olsa doğruyu söylediğine inanmıştım."

"Bill, yapma," dedi kadın, alçak sesle. Bu sefer, çakmağın titreyişini durdurabilmek için poligonda ateş eden polisler gibi sol eliyle sağ eline destek olması gerekti. "Yaralar geri gelmez. Ya oradadırlar ya yokturlar."

"Onları daha önce görmüş müydün? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Çok silikler," diye çıkıştı Audra, arzuladığından da sert bir ses tonuyla.

"Ellerimizden kanlar akıyordu," dedi adam. "Eddie Kaspbrak ve Ben Hanscom ile inşa ettiğimiz barajın yakınlarındaydık."

"Mimarı mı kastediyorsun?"

"O isimde bir mimar mı var?"

"Tanrı aşkına Bill, adam BBC binasını baştan inşa etti! Hâlâ, şaheser mi hilkat garibesi mi diye tartışılıp duruyor!"

"Aynı kişi mi değil mi bilmiyorum. Muhtemelen olabilir. Benim tanıdığım Ben, bir şeyler inşa etmekte ustaydı. Çember oluşturacak şekilde dizildik. Bev Marsh'ın sol elini ve Richie Tozier'ın sağ elini tuttum. Çadır toplantısından sonra vaftize hazırlanan güneyliler gibi suyun kenarında durduk. Ufukta Derry Su Kulesi'ni gördüğümü hatırlıyorum. Baş meleklerin cüppeleri gibi bembeyazdı. Her şey bitmemişse, baştan başlayacak olursa, geri döneceğimize söz verdik... Yemin ettik. Aynı şeyleri yeniden yapacak ve onu durduracaktık. Bu sefer sonsuza kadar."

"Neyi durduracaktınız?" diye bağırdı aniden adama öfkelenen kadın. "Neyi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Keşke bu soruyu so... so... sormasaydın..." diye söze başladı Bill. Sonra durdu. Kadın, korkunun bir leke gibi Bill'in yüzüne yayıldığını gördü. "Bir sigara ver."

Audra paketi uzattı. Bill bir sigara yaktı. Kadın onu daha önce sigara içerken görmemişti.

"Kekelerdim de."

"Kekeler miydin?"

"Evet. Çocukken. Los Angeles'ta tanıdığın erkekler arasında yavaş konuşmaya cesaret eden tek kişinin ben olduğumu söyledin. Gerçek şu ki hızlı konuşmaya cesaret edemiyordum. Düşündüğüm için yavaş konuşmuyordum. Kasıtlı değildi. Bilgeliğimden değildi. Bütün eski kekemeler yavaş konuşur. Öğrendiğimiz numaralardan biridir, kendini tanıtmadan önce ikinci adını düşünmek gibi. Kekemeler en çok isimlerde sorun yaşarlar ve en çok başlarını ağrıtan bir kelime varsa, o da kendi adlarıdır."

"Kekeliyordun demek." Sanki adam bir espri yapmış ama kadın neresinin komik olduğunu anlamamıştı. Yine de gülümsemeye çalıştı.

"Georgie ölene kadar az kekeliyordum," dedi Bill ve daha bunları söylerken kelimelerin zihninde yankılandığını duydu. Sanki arada, aşılması imkânsız, zamansal bir boşluk vardı; kelimeler her zamanki gibi ölçülü ve yavaş ritimleriyle dudaklarından dökülüyor ama zihninde Georgie ve kekelemek gibi kelimeler yankılanarak, *Geo... Geo... Georgie* veya *ke... ke... kekeliyordum*'a dönüşüyordu. "Gerçekten kötü zamanlarım da olurdu. Özellikle derse kaldırıldığımda, cevabı biliyor ve söylemek istiyorsam. Ama idare ediyordum. George öldükten sonra kekelemem kötüleşti. Derken, on dört on beş yaşlarındayken, durumum yeniden iyiye gitti. Portland'daki Chevrus Lisesi'ne gittim. Okulun bir konuşma terapisti vardı, Bayan Thomas diye biri, işinde iyiydi. Bana iyi numaralar öğretti. Örneğin, yüksek sesle, 'Merhaba, ben Bill Denbrough,' demeden önce, ikinci adımı düşünmeyi. Fransızcaya giriş dersi alıyordum. Bana, bir kelimede takılırsam Fransızcaya

geçmesini öğretti. Böylece dünyanın en sefil yaratığı gibi öylece durup, 'Bu... bu... bu kitap,' demeye çalışmak ve bozuk bir plak gibi aynı sesi tekrarlamak yerine, Fransızcaya geçiyordum. 'Ce livre' kelimeleri dilimin ucunda beliriyordu. Bu numara her zaman işe yarar. Fransızcasını söyledikten hemen sonra, kendi diline dönüp hiç sorun yaşamadan, 'Bu kitap,' diyebilirsin. Tüm bu numaraların bana yararı dokundu ama kekemeliğimin geçmesini asıl sağlayan, Derry'yi ve orada yaşanan her şeyi unutmaktı. Portland'da yaşadığımız dönemde, Chevrus Lisesi'ne giderken unutmaya başladım. Her şeyi birdenbire unutmadım, ama şimdi geri dönüp baktığımda, dikkat çekecek kadar kısa sürede her şeyi unuttuğumu görüyorum. Sanırım dört ay gibi bir sürede. Kekemeliğim ve anılarım tarih oldu. Biri karatahtayı sildi ve orada yazılı olan bütün denklemler yok olup gitti."

Meyve suyunun kalanını bitirdi. "Az önce, belki yirmi bir yıldır ilk kez kekeledim."

Kadına baktı.

"İlkönce yaralar, şimdi ke... kekemelik. Ba...bak, duyuyor musun?"

"Bilerek yapıyorsun!" dedi ödü patlayan kadın.

"Hayır. Birini buna inandırmanın yolu olduğunu sanmıyorum ama doğru. Kekelemek komiktir Audra. Ürkütücüdür. Bazen neler olduğunun farkında bile değilsindir. Ama aynı zamanda... kelimelerin yankılanışını zihninde duyarsın. Sanki kafan, vücudunun kalanından birkaç saniye önde gidiyordur. Ya da ellili yıllarda çocukların oyuncak arabalarına koydukları basit ses sistemleri gibi... Hani ses arka hoparlörlerden, ön hoparlörlerden birkaç saniye sonra gelirdi."

Ayağa kalkıp huzursuzca odada dolaştı. Yorgun görünüyordu. Kadın, adamın son on üç on dört yıldır ne kadar çok çalıştığını düşündü, sanki yeteneğindeki açıkları hiç durmadan çalışarak kapamaya çalışıyordu. Kadının zihninde son derece rahatsız edici bir düşünce belirdi ve onu uzaklaştırmaya çalıştıysa da başaramadı. Ya Bill'e telefon eden, aslında Ralph Foster'sa ve onu bilek güreşi yapmak veya briç oynamak için kulübe çağırmışsa? Ya da

belki *Tavan Arasındaki Oda*'nın yapımcısı Freddie Firestone'du, filmle ilgili bir konuyu konuşmak için aramıştı. Ya da yanlış numara olamaz mıydı?

Eğer öyleyse, bu ne anlama gelirdi?

Ne anlamı olacak, Derry-Mike Hanlon meselesinin hayalden ibaret olduğu anlamına. Sinir krizinin eşiğindeki bir adamın gördüğü bir halüsinasyon olduğu anlamına.

Ya yara izleri Audra? Yara izlerini nasıl açıklayacaksın? Bill haklı. Ellerinde yara izi yoktu... Ama şimdi var. Doğrusu bu ve bunu sen de biliyorsun.

"Bana devamını da anlat," dedi kadın. "Kardeşin George'u kim öldürdü? Diğer çocuklarla birlikte ne yaptınız? Neye söz verdiniz?"

Bill kadının yanına gitti ve geleneksel bir talip, evlenme teklifi yapacağı zaman nasıl dizlerinin üstüne çökerse, aynısını yaparak kadının ellerini tuttu.

"Sanırım sana anlatabilirim," dedi, alçak sesle. "Gerçekten anlatmayı istersem bunu yapabilirim. Şimdi bile çoğunu hatırlamıyorum ama konuşmaya başlarsam aklıma gelecektir. Anıları hissedebiliyorum... Doğmayı bekliyorlar. Yağmurla dolu bulutlar gibiler. Ama bu bulutlardan dökülen, pis bir yağmur olacak. Sonrasında yetişen bitkiler mutasyon geçirecek. Belki diğerleriyle birlikteyken bunlarla yüzleşebilirim ama..."

"Haberleri var mı?"

"Mike herkesi aradığını söyledi. Hepsinin geleceğine inanıyormuş... Belki Stan hariç. Stan'in sesi bir garipti dedi."

"Anlattıklarının hepsi bana garip geliyor. Beni korkutuyorsun Bill."

"Özür dilerim," diyen Bill, kadını öptü. Bir yabancının öpücüğü gibiydi. Audra, Mike Hanlon denilen adamdan nefret ettiğini fark etti. "Sana açıklayabileceğim kadarını açıklamam gerektiğini düşündüm. Böylesinin, kaçıp gitmekten daha iyi olacağını düşündüm. Bazıları öylesini tercih edecektir. Yine de gitmek zorundayım. Bence, sesi bir garip çıkmış olsa da Stan de gelecek. Bilmiyorum... Belki gitmemeyi hayal bile edemediğim için bana öyle geliyor."

"Kardeşin yüzünden mi?"

Bill başını yavaşça iki yana salladı. "Sana öyle olduğunu söyleyebilirim ama yalan olur. Onu severdim. Yirmi bir yıldır onu düşünmediğimi söyleyişimin ardından bunun kulağa garip geldiğini tahmin ediyorum ama o veledi çok severdim." Gülümsedi. "Karın ağrısının tekiydi ama onu severdim. Anlıyor musun?"

Kendisinden birkaç yaş küçük kız bir kardeşi olan Audra başını salladı. "Anlıyorum."

"Ama mesele George değil. Ne olduğunu açıklayamıyorum. Ben..."

Pencereden sabah sisine baktı.

"Sonbahar geldiğinde kuşlar da böyle hissediyor olmalı. Bir şekilde... eve uçmaları gerektiğini bilirler... Bu bir içgüdü tatlım... Ve inan bana, özgür iradeyle ilgili ne söylersek söyleyelim, dürtülerin çelik gibi parmakları vardır. Bazı dürtülere hayır demenin yegâne yolu, silahı alıp beynini uçurmak veya boynuna ilmeği geçirmektir. O seçeneği değerlendirmeyi reddedemezsin çünkü ortada, aslında seçenek falan yoktur. Elinde sopayla sana doğru fırlatılmış hızlı bir topun karşısında durmak gibi. Topun sana çarpmasını engelleyemezsin. Gitmek zorundayım. Verdiğim söz... Oltanın kancası gibi kafama takıldı bir kere."

Audra ayağa kalkıp dikkatli adımlarla kocasına doğru yürüdü; hiç olmadığı kadar kırılgandı, sanki her an parçalanabilirdi. Elini omzuna koyup onu kendine bakmaya zorladı.

"O zaman beni de yanında götür."

O anda Bill'in yüzünde beliren korku –kadından duyduğu değil kadın için duyduğu korku– o kadar aşikârdı ki kadın bir adım geriledi, ilk kez kendisi de gerçekten korkuyordu.

"Hayır," dedi Bill. "Bunu aklına bile getirme Audra. Sakın bunu düşünme. Derry'nin üç bin kilometre yakınına bile gelmeyeceksin. Önümüzdeki haftalarda Derry çok çok kötü bir yere dönüşecek. Burada kalıp işine devam edecek ve benim adıma herkesten özür dileyeceksin. Bana söz ver!"

"Vermeli miyim?" diye sordu kadın, gözlerini adamın gözlerinden ayırmaksızın. "Söz vermeli miyim Bill?"

"Audra..."

"Acaba? Bir söz vermişsin, bak neye bulaştın? Üstelik karın olduğum ve seni sevdiğim için ben de bulaşmış sayılırım."

Bill, kadının omuzlarını kocaman elleriyle tutup acıtacak kadar sıktı. "Bana söz ver! Söz ver! Söz söz söz söz..."

Kadın buna, kelimenin kırık bir plak gibi veya oltanın ucunda çırpınıp duran bir balık gibi öylece adamın dudaklarında takılıp kalmasına dayanamazdı.

"Söz veriyorum, oldu mu? Söz veriyorum!" Kadın ağlamaya başladı. "Şimdi mutlu musun? Tanrım! Sen delirmişsin, tüm bunlar delilik ama söz veriyorum!"

Bill kolunu kadının beline dolayıp onu kanepeye götürdü. Bir kadeh konyak doldurdu. Kadın konyaktan bir yudum alıp yavaş yavaş toparlandı.

"Ne zaman yola çıkacaksın?"

"Bugün," dedi Bill. "Concorde'la gideceğim. Trene binmek yerine, arabayla Heathrow'a gidersem zamanında varırım. Freddie öğleden sonra sete uğramamı istemişti. Sen dokuzda işe git ve hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi davran."

Kadın isteksizce başını salladı.

"Diğerleri sorun çıktığını anlamadan çoktan New York'a varmış olurum. Beklemeden aktarma yapabilirsem, güneş batmadan Derry'ye ulaşırım."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu kadın.

Bill kolunu kadının beline dolayıp onu kendine çekti ama sorusunu cevaplamadı.

DERRY:

BİRİNCİ ARA

"Kaç insana, ömrü boyunca bir kez olsun kendi gizli anatomisini görme fırsatı sunulmuştur?"

– Clive Barker, *Kan Kitabı*

Aşağıdaki bölüm ve diğer bütün ara bölümler, Michael Hanlon tarafından yazılan "Derry: Gayriresmi Kasaba Tarihçesi" kitabından alınmıştır. Kitap, Derry Halk Kütüphanesi'nin kasasında bulunan yayımlanmamış bir dizi nottan ve günlük girdilerini andıran elyazmalarından oluşmaktadır. Başlık, dosyanın kapağından alınmıştır ancak yazar, notlarında bu çalışmadan, "Derry: Cehennemin Arka Kapısından Görünenler" diye bahsetmektedir.

Galiba Bay Hanlon'ın aklında, eserini yayımlatmaktan fazlası varmış.

2 Ocak 1985

Bütün bir şehrin perili olması mümkün mü? Perili evler gibi. Ama bütün bir şehir.

O şehirde, tek bir binanın, tek bir kavşağın veya ufak parklarındaki tek bir basket sahasının, ağı olmadığı için günbatımında karanlık ve kanlı işkence aletlerini andıran basket potalarının, tek bir mahallenin değil her şeyin, bütün mahallelerin perili olması...

Mümkün mü?

Dinleyin:

Perili: "Hayaletlerin ve ruhların musallat olduğu yer." Funk ve Wagnalls'taki tanım bu.

Musallat olmak: "Rahat bırakmamak, dadanmak (zihne), unutamamak" diyor Funk ve arkadaşı.

Dadanmak: "Bir şeyi sık sık istemek, çıkar amacıyla veya alışkanlıkla bir yere sık sık uğramak." Ama bir de şuna bakın! *"Sık sık ziyaret edilen yerler için kullanılır:* Tatil beldesi, han, lokanta... Örnek: Turistler lokantaya dadandılar..." İtalik elbette benim.

Bir tane daha, bu seferki, bu sonuncusundan daha korkutucu bir örnek: "Hayvanlar tarlaya dadanmıştı."

Adrian Mellon'ı dövüp köprüden atan hayvanlar gibi hayvanlar mı?

Köprünün altında bekleyen hayvan gibi bir hayvan mı?

Hayvanların beslendiği bir yer...

Derry'de beslenen ne? Derry ile beslenen ne?

Biliyor musunuz, aslında ilginç – Adrian Mellon olayından sonra, benim kadar korktuğu halde bir insanın hâlâ yaşamaya devam etmesinin, işlevlerini yerine getirmesinin mümkün olabileceğini bilmiyordum. Sanki bir hikâyenin içindeyim, hani herkes hikâyenin son bölümlerine kadar, karanlıklardan gelen yaratık beslenmek için dışarı çıkana dek, o kadar da korkmaman gerektiğini bilir ya... Senden beslenmeye kalkana kadar...

Seninle beslenmeye kalkana kadar.

Ama bu bir hikâyeyse bile, Lovecraft'ın, Bradbury'nin veya Poe'nun yazdıkları gibi klasik bir korku hikâyesi değil. Ben daha hikâyenin başından, çoğu şeyi biliyorum. Her şeyi değil belki ama çoğu şeyi. Bu hikâye, geçen eylülde bir gün *Derry News* gazetesini okurken Unwin'lerin oğlunun duruşma notlarına denk gelip George Denbrough'yu öldüren palyaçonun geri dönmüş olabileceğini kavramamla başlamadı. Aslında başlangıcı 1980'lere dayanıyor – sanırım o ana dek uyuyan parçam... O'nun zamanının yeniden geldiğini, o zaman hissetti.

Hangi parçam mı? Nöbet tutan parçam sanırım.

Veya belki, Kaplumbağa'nın sesini duymuşumdur. Evet... Öyle olduğuna inanmayı tercih ederim. Bill Denbrough olsa buna inanırdı.

Eski kitaplarda eski korkularla ilgili haberler keşfettim. Eski gazetelerde yayımlanmış, eskiden yaşanmış korkunç olaylarla ilgili makaleleri okudum; zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, sesin gittikçe güçlendiğini duyabiliyor, toplanan gücün deniz kabuklarını andıran uğultusunu işitebiliyordum. Yaklaşan şimşeklerden yükselen ozon kokusunu alabiliyordum. Hiçbir zaman yazmayacağımı gayet iyi bildiğim bir kitap için not tutmaya başladım. Aynı zamanda hayatıma da devam ediyordum. Bir yandan korkuların en kötüleriyle, en çirkinleriyle yaşadığımı ve yaşama-

ya devam ettiğimi biliyordum ama sıradan bir kütüphanecinin sıradan hayatını sürdürmeye de devam edebiliyordum. Kitapları raflara diziyor, yeni müdavimler için kütüphane kartı hazırlıyor, dikkatsiz kullanıcıların kapamayı unuttukları mikrofilm makinelerini kapatıyordum. Carole Danner'a onunla yatmayı ne kadar istediğime dair espriler yaparım ve o da benimle yatmayı ne kadar istediğine dair esprilerle bana karşılık verir, ikimiz de onun gerçekten espri yaptığını, benimse içten içe ciddi olduğumu biliriz. Aynı, ikimizin de onun Derry gibi bir yerde uzun süre kalmayacağını ama benim ölene dek burada oturacağımı, muhtemelen *Business Week* dergisinin yıpranmış sayfalarını karıştırıp bir elimde pipom diğer elimde gazetelerle aylık toplantılara katılacağımı bildiğimiz gibi... Ve geceleri kâbuslardan uyandığımda, çığlık atmamak için yumruğumu ağzıma sokmak zorunda kalışım gibi.

Gotik iddiaların hepsi yanlış. Saçlarım beyazlamadı. Uyurgezer değilim. Şifreli yorumlar yapmaya veya spor ceketimin cebinde ruh çağırma tahtası taşımaya başlamadım. Sanırım artık daha fazla gülüyorum ve kahkahalarım bazen oldukça ürkütücü – en azından, güldüğümde insanların bana garip garip baktıkları düşünülürse ben öyle olduğunu sanıyorum ama hepsi bu.

Bir parçam –Bill'in Kaplumbağa'nın sesi diyeceği parçam– onları bu gece aramamı söylüyor. Ama şimdi bile, tamamen emin miyim? Emin olmak istiyor muyum? Hayır– elbette hayır. Ama Adrian Mellon'ın başına gelenler, 1957 sonbaharında Kekeme Bill'in kardeşi George'un başına gelenlere o kadar benziyor ki.

Eğer yeniden başlamışsa onları çağıracağım. Çağırmak zorundayım. Ama şimdi değil. Zaten henüz çok erken. Geçen sefer yavaş yavaş başlamış ve 1958 yazına dek hızlanmamıştı. Öyleyse... bekleyeceğim. Bu arada da defterimi kelimelerle doldurup aynalara bakarak, nasıl bir yabancıya dönüştüğümü izleyerek vakit öldüreceğim. Bir delikanlıyken, kitap kurtlarınınki gibi çekingen bir yüzüm vardı; şimdi aynalardan bana bakan adamın yüzü ise kovboy filmlerindeki banka memurlarının, asla söyleyecek repliği olmayan, tek yaptığı, hırsızlar içeri girdiğinde ellerini kaldırıp ürkmüş görünmek olan figüranlarınki gibi. Senaryo gereği kötü adamların birini vurmaları gerekiyorsa, ölecek kişi odur.

Bizim Mike, hiç değişmez. Gözleri biraz donuklaşmış olabilir, belki uykusuzluk başına vurmuştur ama dikkatli bakmadığınız sürece... Çok çok yakından bakmadığınız sürece bunu fark etmezsiniz. Uzun zamandır kimse o kadar yakınıma gelmedi. Üstünkörü bir bakış, *belli ki çok kitap okuyor*, diye düşünmenize yol açabilir, hepsi bu. Banka memuru suratlı adamın, ayakta durabilmek, delirmemek için ne kadar çaba harcadığını anlayabileceğinizden şüpheliyim...

Onlara telefon açarsam... O görüşmeler, aralarından bazılarını öldürebilir.

Uyuyamadığım gecelerde, muhafazakâr mavi pijamalarımla yatakta yatarken yüzleşmem gereken gerçeklerden biri bu. Gözlüklerim düzgün bir şekilde komodindeki bir bardak suyun yanına bırakılmış. Gece susamam ihtimaline karşı, her zaman yakınlarda bir bardak su bulundururum. Karanlıkta öylece yatıp sudan ufak yudumlar alır ve ne kadarını –daha doğrusu ne kadar azını– hatırladıklarını merak ederim. Her nasılsa hiçbir şey hatırlamadıklarına eminim. Hatırlamaları gerekmiyor. Kaplumbağa'nın sesini duyan, her şeyi hatırlayan sadece benim. Çünkü sadece ben Derry'de kaldım. Onlarsa dünyanın dört bir yanına dağıldılar, hayatlarının birbirine ne kadar benzediğinin farkında olmalarına imkân yok. Onları geri getirmek, o benzerlikleri göstermek... Evet, bir kısmını öldürebilir. Hepsini öldürebilir.

Bu yüzden tekrar tekrar aynı olayların üstünden geçiyorum; geçmişte nasıl olduklarını hatırlayıp şimdi nasıl insanlara dönüştüklerini, en zayıf noktalarının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Geveze Richie Tozier'ı düşünüyorum bazen – en şişmanımız Ben olsa da Criss, Huggins ve Bowers'ın en sık yakaladıkları oydu. Richie en çok Bowers'tan korkardı –hepimiz en çok ondan korkardık– ama diğerleri de ödümüzü patlatmasını bilirdi. Şimdi Kaliforniya'da. Onu ararsam, bunu Zorbaların Dönüşü olarak mı görecek, ikisinin mezardan üçüncünün de bugün hâlâ yattığı Juniper Hill tımarhanesinden çıkıp geldiğini mi düşünecek? Bazen en zayıf halkanın Eddie olduğunu düşünüyorum, oğlunu bir saniye bile rahat bırakmayan korkunç annesiyle ve ona hayatı zehir

eden astımıyla Eddie. Ya Beverly? Her zaman güçlü görünmeye çalışırdı ama o da bizim kadar korkuyordu. Ya Kekeme Bill? Daktilosunu örttüğünde ortadan kaybolmayacak dehşetlerle yüzleşmesi gerektiğinde o ne yapacak? Stan Uris?

Hayatları, giyotinin bıçağının altında. Bıçak, jilet gibi keskin. Ama bu konuyu ne kadar düşünürsem, bıçağın varlığını fark etmediklerine o kadar emin oluyorum. Giyotinin bıçağının düşmesini sağlayacak maniveladaki, benim elim. Telefon defterimi açıp onları aradığım anda, giyotinlerin bıçakları birer birer inecek.

Belki yapmam gerekmez. Kendimi, kafamdakilerin bir delinin sayıklamaları olduğuna, Kaplumbağa'nın derin ve gerçek sesi olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Hâlâ umudum var. Şöyle bir düşününce, kesin delillerim olduğunu söyleyebilir miyim? Temmuzda Mellon. Geçtiğimiz ekim ayında Neibolt Sokağı'nda ölüsü bulunan çocuk ve ilk kar düşmeden hemen önce, aralık başında Memorial Park'ta bulunan diğeri. Belki gazetelerin yazdığı gibi, serserinin tekinin işleriydi. Belki sonradan Derry'den ayrılan veya pişmanlıktan kendini öldüren bir delinin işi. Bazı kitaplarda, gerçek Karındeşen Jack'in, kendine katlanamayıp intihar ettiği yazmaz mı?

Belki.

Ama Albrecht'lerin kızı, Neibolt Sokağı'ndaki lanetli evin yakınında bulundu... Ve yirmi yedi yıl farkla olmakla beraber, George Denbrough ile aynı gün öldürüldü. Johnson'ların oğlunun Memorial Park'ta bulunan cesedininse bir bacağı, dizden altta kalan kısmı eksikti. Memorial Park, Derry Boruhattı'nın olduğu yer; oğlanı onun dibinde buldular. Su Kulesi, Çorak Topraklar'a iki adım mesafede. Su Kulesi ayrıca, Stan Uris'in o oğlanları gördüğü yer.

Ölü oğlanları.

Yine de hepsi dumandan ve yanılsamadan ibaret olabilir. Olması ihtimali var. Belki tesadüftür, belki ikisi arası bir şeydir, kötü bir yankıdır. Mümkün mü? Olabileceğini hissediyorum. Burada, Derry'de her şey mümkün.

Bence önceden burada olan şey hâlâ burada – 1957 ile 1958'de burada olan şey; beyazların üstünlüğünü savunan Maine Lejyonu'nun Kara Nokta'yı yaktığı 1929 ve 1930 yıllarında bura-

da olan şey; 1904, 1905 ve 1906'nın başlarında, Kitchener Dökümhanesi patlayana kadar burada olan şey; 1876 ve 1877'de burada olan, her yirmi yedi yılda bir ortaya çıkan şey. Bazen biraz daha erken geliyor, bazen biraz daha geç... Ama her zaman geliyor. Daha eskiye gidildiğinde düzgün bir kayda rastlamak zor ve tarih kitaplarında hikâyesi anlatılan, çok daha geniş bir bölge. Üstelik bu tarihçeler boşluklarla dolu. Ama nereye, hangi zamana bakacağınızı bilmek, problemin çoğunu çözmek demek. Çünkü O, her zaman geri geliyor.

O.

Yani, evet; sanırım sonunda hepsine telefon açmam gerekecek. Sanırım bu bizim kaderimiz. Neden bilmiyorum ama onu durdurmak için biz seçildik. Kaderin bir oyunu mu? Tesadüf mü? Yoksa yine lanet Kaplumbağa mı? Konuştuğu gibi emir de verebiliyor mu? Bilmiyorum. Bir önemi olduğunu sanmıyorum. Yıllar önce Bill, "Kaplumbağa bize yardım edemez," demişti. O zaman doğru olan şimdi de doğru olmalı.

Suyun içinde durduğumuzu, el ele tutuştuğumuzu, yeniden başlarsa geri döneceğimize dair söz verdiğimizi hatırlıyorum. Druid'ler gibi çember olmuş, kanayan avuçlarımızı birleştirmiştik. İnsanlık tarihi kadar eski bir ritüel, tüm güçlerin ağacına, bildiğimiz dünyayla varlığından şüphelendiğimiz dünya arasında yetişen ağaca bilinçsizce saplanan bir musluk.

Benzerlikler o kadar...

Ben de Bill Denbrough'luk yapmaya başladım, kekelercesine aynı şeyi söyleyip duruyor, birkaç gerçeği ve bir sürü tatsız varsayımı özetliyor, her paragrafta daha da saplantılı birine dönüşüyorum. Hiç iyi değil. Hem yararsız hem tehlikeli. Ama beklemek o kadar zor ki.

Bu defter, dikkatimin çerçevesini genişleterek saplantımı yenme yolundaki çabalarımdan biri. Ne de olsa bu hikâye, hepsi mutsuz, hepsi dışlanmış altı oğlan ve bir kızın Eisenhower'ın başkan olduğu sıcak bir yaz günü, kâbuslarıyla yüzleşmelerinin hikâyesinden çok daha fazlasını içeriyor. Kamera açısını genişletme girişimi de diyebiliriz – otuz beş bin kişinin çalıştığı, yemek yediği, uyuduğu, çiftleştiği, alışveriş yaptığı, arabalarıyla dolaş-

tığı, yürüdüğü, okula gittiği, hapse düştüğü ve bazen karanlıkta kaybolduğu kasabanın bütününü görebilmek için atılmış bir adım.

Buranın şimdi nasıl bir yer olduğunu anlayabilmek için, geçmişte nasıl bir yer olduğunu bilmenin zorunlu olduğuna inanıyorum. Eğer tüm bunların benim için ne zaman başladığını söylemem gerekirse, 1980 baharının başlarında, geçen yaz ölen Albert Carson'ı görmeye gittiğim gün olduğunu söyleyebilirim. Doksan bir yaşında, yıllarını iyi değerlendirmiş bir adamdı. 1914'ten 1960'a kadar kasaba kütüphanesinin başındaydı. Kırk küsur yıl bir kurumun başında kalmak insana olağandışı gelebilir ama o da olağandışı bir adamdı ve bölgenin tarihçesini araştırmaya nereden başlamam gerektiğini bilen biri varsa, o da Albert Carson'dı. Evinin verandasında oturmuşken ona sorularımı sordum ve o da çatlak sesiyle (sonunda onu öldürecek olan gırtlak kanseriyle mücadelesi çoktan başlamıştı) beni cevapladı.

"Kitaplar bir halta yaramaz. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

"O zaman nereden başlamalıyım?"

"Neye nereden başlamalısın?"

"Bölgenin tarihçesini araştırmaya. Derry kasabasının."

"Ha. Eh. Fricke ve Michaud ile başla. Güya onlar en iyileriymiş."

"Onları okuduktan sonra..."

"*Okumak* mı? Tanrı aşkına, hayır! Onları çöpe at gitsin. İlk adımın bu. Sonra da Buddinger'ı oku. Branson Buddinger kötü bir araştırmacıydı ve çocukken duyduklarımın yarısı bile doğruysa zamparanın tekiydi ama Derry'ye geldiğinde kalbi doğru yerdeydi. Gerçeklerin çoğunu yanlış kaydetmiştir ama o yanlışlar, hislerini de içerir Hanlon."

Gülerek karşılık verdim. Carson'ın çatlak dudaklarında bir gülümseme belirdi; eğlendiğinin ürkütücü bir göstergesi. O an, yeni öldürdüğü hayvanın tepesinde beklemekten memnun görünen bir akbabayı andırıyordu, sanki yemeğini yemeye başlamadan önce, yeterince çürümesini bekliyordu.

"Buddinger'ı bitirdiğinde Ives'ı yine oku. Konuştuğu kişilere dikkat et. Sandy Ives hâlâ Maine Üniversitesi'nde. Yerel tarihçi. Kitabını okuduktan sonra, gidip onunla konuş. Ona yemek ısmarla. Ben olsam Orinoka'ya götürürdüm. Çünkü Orinoka'daki akşam yemekleri, insana hiç bitmeyecekmiş gibi gelir. Onu pohpohla. Bir not defterini isimlerle ve adreslerle doldur. Onun konuştuğu kişilerden hâlâ hayatta olanlar varsa git onlarla konuş; birkaçımız hâlâ ayaktayız, ha ha ha ha! Onlardan, başka isimler öğrenebilirsin. Bunlar bittiğinde, kafan düşündüğümün yarısı kadar çalışıyorsa, ayaklarını basacağın bir yer olur. Yeterli sayıda insanın izini sürmeyi başarırsan, kitaplara geçmeyen detayları da öğrenebilirsin. Uykularını kaçıracak şeyler keşfedebilirsin."

"Derry..."

Ne olmuş ona?"

"Derry'de yanlış giden bir şeyler var, değil mi?"

"Yanlış mı?" diye cevapladı Carson, çatlak sesiyle. "Bir şeyin yanlış gittiğini söyleyebilmek için, doğru ve yanlışın ne olduğuna emin olmalısın Hanlon. Kenduskeag'ın günbatımındaki görüntüsünün, Kodak'la çekilmiş fotoğraflarına yanlış diyebilir misin? Onlara bakarsan Derry'de her şey yolunda, kartpostallara layık manzaralarla dolu bir kasabada yaşıyoruz. İşi gücü olmayan yaşlı kız kurularının Valinin Evi'ni kurtarmak için komite kurmaları veya Su Kulesi'nin önüne bir plaka yerleştirmeleri yanlış mı? Çünkü bunlar doğruysa, o zaman Derry şiir gibi bir yer demektir ve inan bana, bu kasabada burunlarını başkasının işine sokmaya hevesli bir sürü yaşlı kız kurusu var. Ya kasaba merkezindeki, çirkin, plastik Paul Bunyan heykeli? Eğer bir kamyon napalm bombam ve eski bir Zippo çakmağım olsa, inan bana ilk o heykelin işini bitirirdim... Ama ona 'yanlış' diyebilir misin? Kişisel zevkleri plastik heykellere aldırmayacak kadar esnek olan biri için, Derry'de yanlış giden bir şey yok demektir. Asıl soru şu Hanlon: 'Bir şeyler yanlış' lafı sana ne anlam ifade ediyor? Ha?"

Elimden gelen tek şey, başımı iki yana sallamaktı. Ya biliyordu ya bilmiyordu. Ya anlatacaktı ya anlatmayacaktı.

"Kulağına gelen veya zaten bildiğin tatsız hikâyeleri mi kastediyorsun? Her zaman tatsız hikâyeler vardır. Bir yerleşim ye-

rinin tarihçesi, odalarla, kulelerle, deliklerle ve türlü türlü garip saklanma yeriyle dolu eski bir malikâneninkine benzer... Gizli geçitleri saymıyorum bile. Derry Malikânesi'ni keşfe çıkarsan türlü türlü şeylere rastlarsın. Evet, sonradan pişman olabilirsin ama ararsan onları bulursun. Bulduğun şeyleri de bulmamış gibi yapamazsın, değil mi? Bazı odaların kapıları kilitlidir ama her zaman anahtarlar vardır... Anahtarlar her zaman vardır."

Gözlerinde ihtiyarlara özgü bir uyanıklıkla bana baktı.

"Derry'nin en korkunç sırlarını keşfettiğine inanmaya başlayabilirsin... Ama her zaman daha kötüsü vardır. Ve daha kötüsü. Ve daha kötüsü."

"Sen hiç..."

"Sanırım bugünlük beni affetmeni isteyeceğim. Boğazım ağrıyor. İlacımı içip iyi bir uyku çekmemin vakti geldi."

Başka bir deyişle, *işte çatal bıçak dostum; gidip kendi yemeğini kendin kes ki ısırabileceğin lokmalar olsun.*

Fricke ve Michaud ile işe başladım. Carson'ın öğüdünü tutup onları çöpe attım ama okumadan değil. İma ettiği kadar kötüydüler. Buddinger tarihçesini de okudum, dipnotları kopyalayıp izlerini sürdüm. Biraz daha tatmin ediciydi ama bilirsiniz, dipnotlar tuhaf şeylerdir, anarşi dolu vahşi topraklara giden patikalar gibidirler. Ayrılırlar, yeniden ayrılırlar ve her ayrımda sizi yanlış yere götürecek veya çıkmaza sokacak yanlış bir yola sapabilirsiniz. Kendinizi bataklığın ortasında bulabilirsiniz. Kütüphanecilik birimi profesörlerinden biri, bir keresinde, "Dipnotlarla karşılaştığınızda, doğurmaya başlamadan önce kafalarına vurup onları öldürün," demişti.

Çünkü dipnotlar doğurur. Bazen doğurmak iyi bir şeydir ama çoğu zaman öyle olmadığını düşünüyorum. Buddinger'ın *Eski Derry'nin Tarihçesi* (Orono: Maine Üniversitesi Yayınları, 1950) kitabının dipnotları, yüzyıllardır unutulmuş kitaplara, tarih ve halkbilim alanında yazılmış tozlu tezlere, artık var olmayan dergilerin unutulmuş makalelerine, kasaba raporlarına ve kayıt defterlerine göndermeler içeriyordu.

Sandy Ives ile yaptığım sohbetler daha ilginçti. Kaynakları Buddinger'ınkilerle zaman zaman çakışıyordu ama hepsi bu. Ives

hayatının büyük kısmını, sözlü tarihleri (yani söylentileri) kâğıda aktarmakla geçirmişti ve eminim Branson Buddinger olsa, bunun kolaya kaçmak olduğunu düşünürdü.

1963-66 yılları arasında Ives, Derry hakkında bir dizi makale yazmıştı. Araştırmama başladığımda, konuştuğu ihtiyarlar çoktan ölmüştü ama oğulları, kızları, yeğenleri ve kuzenleri hayattaydılar. İnanın, dünyanın her yerinde geçerli olan gerçeklerden biri de şudur: Ölen her ihtiyarın yerini yenisi alır ve iyi bir hikâye asla ölmez; kuşaktan kuşağa aktarılır. Evlerin verandalarında veya arka bahçelerinde oturup bol bol çay, ev yapımı bira, ev yapımı kök birası, musluk suyu ve kaynak suyu içtim. Bol bol dinledim ve kayıt cihazım da bol bol kayıt yaptı.

Buddinger'ın ve Ives'ın yüzde yüz anlaştıkları bir konu vardı: Bölgeye gelen ilk beyaz yerleşimcilerin sayısı üç yüz kadardı. İngiliz'diler. Kontratları vardı ve eskiden Derry Şirketi olarak bilinirlerdi. Bugün Derry olarak bilinen toprakların tamamı, New Port'un büyük kısmı ve çevre kasabalardan topraklar, onlara hibe edilmişti. 1741'de, o zamanki Derry kasabasındaki herkes, birden ortadan kaybolmuştu. Aynı yılın haziran ayında oradaydılar – sayıları üç yüz kırkı bulan bir topluluk. Ama ekim geldiğinde yerlerinde yeller esiyordu. Ahşap evlerden oluşan küçük kasaba tamamen terk edilmişti. Evlerden biri, bugün Witcham ve Jackson sokaklarının kesiştiği yerdeki ev, yanıp kül olmuştu. Michaud tarafından yazılan kitapta, köylüleri Kızılderililerin öldürdüğü iddia edilir ama yanmış olan ev haricinde, bu iddiayı destekleyecek hiçbir delil yoktur. O evin de birileri tarafından yakılmasından çok, ocak açık kaldığı için kendi kendine yanması da daha muhtemeldir.

Kızılderili katliamı? Şüpheliyim. Ne kemik ne ceset vardı. Sel? O yıl sel olmadı. Hastalık? Kasabalılar hastalıktan ölselerdi, civar köylerde duyulurdu.

Öylece kayboldular. Hepsi. Üç yüz kırk kişi. Tek bir iz bile bırakmadan. Bildiğim kadarıyla, Amerikan tarihinde buna benzeyen tek örnek, Virginia'daki Roanoke Adası'ndaki kolonicilerin kayboluşudur. Ülkedeki okul çağına gelmiş bütün çocuklar o hikâyeyi bilir. Ya Derry'lilerin kayboluşu? Onu şehirde yaşayan-

lar bile bilmiyor. Maine tarihi dersini almış pek çok ortaokul öğrencisine bu soruyu sordum, hiçbirinin haberi yoktu. Sonra ders kitaplarına, eski ve şimdiki Maine metinlerine baktım. Derry ile ilgili kırktan fazla başlık var, çoğu da kereste ticaretinin patladığı yıllarla ilgili. Ama kolonicilerin kayboluşuyla ilgili hiçbir şey yok. Ama bu bile... Nasıl söylesem? Döngüye uyuyor.

Burada olup biten her şeyin üstünü örten bir tür örtü var... Ama insanlar konuşuyorlar. Sanırım hiçbir şey, insanların konuşmalarını engelleyemez. Ancak detayları yakalayabilmek için onları iyi dinlemeniz gerekir ve bu, her geçen gün daha az rastlanan bir yetenek. Son dört yılda bu yeteneğimi geliştirdiğimi söyleyerek kendimi pohpohluyorum. Eğer geliştirmemişsem, bu işe uygun değilim demektir. Çünkü kimse benim kadar antrenman yapmamıştır. İhtiyarlardan biri, kızlarının ölümünden üç hafta önce eşinin mutfak giderinden gelen sesler duyduğunu anlattı, karısına seslenmişler. 1957-1958 kışı. Bahsettiği kız, George Denbrough ile başlayan ve sonraki yaza kadar bitmeyen cinayetler serisinin ilk kurbanlarındandı.

"Birbirine karışan bir sürü ses, bir şeyler geveliyormuş," dedi bana. Kansas Sokağı'ndaki Gulf benzin istasyonunun sahibiydi ve benimle arabaların benzin depolarını doldurmaktan, yağ seviyelerini kontrol etmekten ya da camlarını silmekten fırsat buldukça konuşuyordu. "Karım, delirdiğini düşündüğü halde, bir keresinde seslere karşılık vermiş. Gidere doğru eğilip içine seslenmiş. 'Hangi cehennemdesiniz?' diye bağırmış. 'Adınız ne?' Karım, seslerin ona cevap verdiğini, homurtular, kıkırtılar, ulumalar, viyaklamalar, çığlıklar ve kahkahalar duyduğunu söyledi, bilirsin işte. Ruhu ele geçirilen adamın İsa'ya söylediği şeyi söylüyorlarmış: 'Biz Lejyon'uz,' demişler. Karım iki yıl o lavaboya yaklaşamadı. İki yıl boyunca günde on iki saatimi burada geçirdikten sonra, bir de eve dönüp lanet bulaşıkları yıkamam gerekti."

Ofisin kapısının önündeki makineden aldığı kolayı içiyordu. Yetmiş iki yaşında, saçları kırlaşmış, gözlerinin ve ağzının etrafı kırışıklıklarla dolmuş, yorgun görünüşlü bir adamdı.

"Eminim zırdeli olduğumu düşünüyorsundur," dedi. "Ama şu zamazingoyu durdurursan, sana söyleyeceğim bir şey daha var."

Kayıt cihazını durdurup ona gülümsedim. "Son bir iki yılda duyduklarım düşünülürse, inanın beni deli olduğunuza ikna etmek için çok daha fazlasına ihtiyacınız var," dedim.

Gülümseyerek karşılık verdi. Ama keyifli bir gülümseme değildi. "Bir gece her zamanki gibi bulaşıkları yıkıyordum. 1958 sonbaharıydı, kasaba yeniden huzura kavuşmuştu. Karım üst katta uyuyordu. Tanrı'nın bize bahşettiği tek çocuk olan Betty öldürüldükten sonra, karım günlerinin çoğunu uyuyarak geçirmeye başladı. Her neyse, tıkacı çektim, sular giderden aşağı akmaya başladı. Borulardan aşağı akan sabunlu suyun sesini bilir misin? Bir tür emme sesiyle gider. Giderden yine o ses yükseliyordu ama ben o konuyu düşünmüyordum, aklımdaki tek şey, kulübeye gidip ateş yakacağımdı. Tam suyun gürültüsü kesilmek üzereyken kızımın sesini duydum. O lanet olası boruların dibinde bir yerlerden Betty'nin sesi geliyordu. Gülüyordu. Orada, karanlıkta bir yerlerde kahkahalar atıyordu. Ama normal kahkaha gibi değildi, biraz dinleyince çığlık attığını anlıyordunuz. Belki ikisi birden. Borular da hep, hem çığlık atıyor hem gülüyordu. Hayatımda ona benzer bir ses duyduğum ilk ve tek zamandır. Belki hayal gördüm ama... hiç sanmıyorum."

Bana baktığında, bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. Kirli camlardan içeri süzülen ışık, adamın daha da yaşlı görünmesine neden oluyordu. Metuşelah kadar yaşlı görünüyordu. O sözleri nasıl buz gibi bir tonla söylediğini bugün bile hatırlıyorum.

"Sana maval okuduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu 1957'de kırk beş yaşında olan ihtiyar. Tanrı'nın Betty Ripsom adında tek bir kız bahşettiği ihtiyar. Betty'nin cesedi, aynı yılın Noel'inden hemen sonra, donmuş olarak Jackson Sokağı'nda bulunmuştu. Kızın iç organları parçalanmıştı.

"Hayır," dedim. "Bana maval okuduğunuzu düşünmüyorum Bay Ripson."

"Gerçekten düşünmüyorsun," dedi bunu garip bulduğunu eleveren bir sesle. "Yüzünden belli."

O an bana başka şeyler de anlatacağını sandım ama bir arabanın, benzin pompasına yanaştığını gösteren çan sesi duyuldu.

Çan çaldığı anda ikimiz de yerimizden sıçradık. Elimde olmadan ufak bir çığlık atmıştım. Ripson ayağa kalkıp topallayarak arabanın yanına gitti. Döndüğünde, tesadüfen oradan geçen bir yabancıymışım gibi bakıyordu bana. Vedalaşıp yanından ayrıldım.

Buddinger ve Ives'ın anlaştıkları bir konu daha vardı: Derry'de bir şeyler gerçekten yanlıştı. Derry'de hiçbir zaman, her şey yolunda olmamıştı.

Albert Carson'ı son görüşüm, ölümünden önceki aya denk gelir. Gırtlağı kötüleştiği için, tek yapabildiği, fısıldayarak konuşmaktı. "Derry'nin tarihçesini yazmayı hâlâ düşünüyor musun Hanlon?"

"Bu fikri hâlâ kafamda çeviriyorum," dedim. Elbette şehrin tarihçesini yazmayı planladığım filan yoktu ve bence o da bunu biliyordu.

"Yirmi yılını alır," diye fısıldadı. "Kimse okumaz. Kimse okumak istemez. Bu işin peşini bırak Hanlon."

Bir saniye duraksadıktan sonra ekledi:

"Buddinger'ın intihar ettiğini öğrenmişsindir."

Elbette öğrenmiştim ama insanların dedikoduyu sevdiklerini ve iyi bir dinleyici olmam gerektiğini çoktan keşfettiğim için. Gazetedeki makalede kaza eseri düştüğü söyleniyordu ve Branson Buddinger'ın düştüğü doğruydu. Gazetedekilerin bahsetmeyi ihmal ettiğiyse tabureden düştüğü ve o sırada boynunda bir ilmek olduğuydu.

"Döngüyü keşfettin mi?"

Şaşkın gözlerle ona baktım.

"Ah evet," diye fısıldadı Carson. "Biliyorum. Her yirmi altı yirmi yedi yılda bir. Buddinger da biliyordu. İhtiyarların çoğu bilir ama sarhoş etsen bile bundan bahsetmezler. Bu işin peşini bırak Hanlon."

Bir kuş pençesine dönmüş olan elini uzatıp bileğimden yakaladı. Kanserin vücuduna yaydığı ısıyı, hastalığın bedenine kök salıp her şeyi sindirişini hissedebiliyordum. Geriye kalanlarsa, sindirilmeyi bekliyordu – gerçi pek bir şey kalmamıştı; Albert Carson'ın pili bitmek üzereydi.

"Michael, bu işlere bulaşmak istemezsin. Derry'de keskin dişli bir şeyler var. Bu işin peşini bırak. Bırak."

"Yapamam."

"O zaman dikkati de elden bırakma," dedi. Ölmekte olan ihtiyarın yüzünde, birdenbire bir çocuğun kocaman açılmış, ürkmüş gözleri belirdi. "Dikkatli ol."

Derry.

Doğup büyüdüğüm kasaba. Adını İrlanda'daki bir şehirden almış.

Derry.

Burada, Derry Hastanesi'nde doğdum; ilkokulu Derry Koleji'nde okudum; ortaokulum dokuzuncu sokaktaydı, sonra Derry Koleji'nde liseyi okudum. Maine Üniversitesi'ne gittim ("Derry'de olmasa da Derry sayılır" der ihtiyarlar). Mezun olunca, vakit kaybetmeden şehre döndüm. Derry Halk Kütüphanesi'nde çalışmaya başladım. Ben, ufak bir kasabada doğup büyüyen, ufak kasabalarda doğup büyüyen insanlar nasıl yaşarsa öyle yaşamış, sıradan biriyim. Benim gibi milyonlarca insan var.

Ama.

Ama:

1851'de bir grup keresteci, kışı Kenduskeag Nehri'nin yukarı bölgelerinde geçirmiş başka bir oduncu grubunun cesetlerini buldu. Çocukların Çorak Topraklar dedikleri bölgenin hemen ağzında. Dokuz kişiydiler, dokuz ceset de paramparçaydı. Kafaları koparılmıştı... Kollardan ve ayaklardan bahsetmeyeceğim bile... Erkeklerden birinin erkeklik organı, kulübelerinin duvarına çivilenmişti.

Ama:

Aynı yıl John Markson bütün ailesini zehirleyip cesetlerini çember oluşturacak şekilde yerleştirdikten sonra, dairenin ortasına geçip beyaz gölge denilen mantarlardan yedi. Ölürken korkunç acılar çektiğine eminim. Raporuna, Markson'ın "dehşet verici beyaz gülümsemesi" diye yazan polis memuru, önce cesedin kendisine bakıp sıırttığını sanmış. Kocaman mantar ağzındayken, adamın suratında beyaz bir gülümseme varmış gibi görünüyormuş. Markson, spazm geçirmeye başladığı, vücuduna kramplar girdiği halde mantar yemeyi sürdürmüş.

Ama:

1906 yılının Paskalya günü, şimdilerde Derry Alışveriş Merkezi'nin bulunduğu yerdeki Kitchener Demir Dökümhanesi'nin sahipleri, Derry'deki uslu çocuklar için bir Paskalya yumurtası avı düzenledi. Av, dökümhanenin içinde gerçekleştirildi. Tehlikeli bölgeler kapatılmıştı ve çalışanlardan bazıları, çocukların bariyerlerin altından geçip yasak yerleri keşfe çıkmayacaklarına emin olmak için nöbet tutmaya gönüllü oldu. Çikolatadan yapılma beş yüz Paskalya yumurtasına kurdeleler bağlandı ve fabrikadaki çeşitli noktalara saklandı. Buddinger'a göre, her yumurtaya en az bir çocuk düşüyordu. Çocuklar gülüşüp bağrışarak ve pazar sessizliği çökmüş dökümhanede koşturarak, dev vanaların, ustabaşıların çekmecelerinin, paslı dişlilerin, üçüncü kattaki döküm kalıplarının içindeki yumurtaları buldular. (Eski fotoğraflarda o kalıplar, bir devin mutfağındaki kek kaplarını andırır.) Kitchener ailesinin üç kuşağından insanlar, bu neşeli koşturmacayı izlemek için oradaydılar. Saat dörtte av sona erdiğinde, bütün yumurtalar bulunmuş olsun olmasın, kazananlara ödüllerini vereceklerdi. Son, planlanandan 45 dakika önce, üçü çeyrek geçe geldi. Dökümhane o zaman patladı. Güneş batarken, yıkıntıların altından yetmiş iki ceset çıkarılmıştı. Son sayı, yüz ikiydi. Cesetlerin seksen sekizi çocuklara aitti. Sonraki çarşamba günü, bütün kasaba hâlâ bu trajedinin yasını tutarken, bir kadın, arka bahçesindeki elma ağacının dalları arasında, dokuz yaşındaki Robert Dohay'in kafasını buldu. Dohay'in dişlerinde çikolata, saçlarında kan vardı. Kimliği tespit edilen ölülerin sonuncusu o oldu. Çocuklardan sekizi ve yetişkinlerden biri hiçbir zaman bulunamadı. Derry tarihindeki en kötü trajediydi bu. 1930'da Kara Nokta'daki yangından bile kötüydü. Patlamanın nedeni hiçbir zaman tespit edilemedi. Dökümhanenin kazanlarının dördü de kapatılmıştı. Sadece bariyerle örtülmüş değillerdi, tamamen kapalıydılar.

Ama:

Derry'deki cinayetlerin oranı, New England'daki ve aynı büyüklükteki bütün şehirlerde işlenenlerin altı katıdır. Bu sonuca inanmakta o kadar güçlük çektim ki elimdeki rakamları liseli bil-

gisayar korsanlarından birine verdim. Commodore'un başında geçirmediği tüm zamanını, kütüphanede geçiren bir çocuktu. O benden de ileri gitti. Bir bilgisayar korsanının üstünü kazırsanız, altından genelde bir dâhi çıkar. Eyalet havuzu dediği listeye en az bir düzine kasaba daha ekledi ve bana, Derry'nin yaralı bir parmak gibi göze battığı bir bilgisayar grafiği hazırladı. "Anlaşılan buralılar çabuk öfkeleniyor Bay Hanlon," dedi bana. Başka bir yorum yapmadı. Karşılık vermedim. Verseydim, tek söyleyebileceğim, insanların olmasa da Derry'deki bir şeyin çabuk öfkelendiği olurdu.

Derry'deki çocuklar, açıklanamayan şekillerde kayboluyorlar. Hiçbir zaman bulunamıyorlar. Bu sayı yılda kırkla altmış arasında değişiyor. Çoğu, ergenlik çağındaki gençler. Evden kaçtıkları varsayılıyor. Sanırım bazıları gerçekten kaçmıştır.

Albert Carson'ın, "Zamanı geldi," diyeceği yıllarda, yani döngü tamamlandığında, kaybolanların sayısı tavan yapıyor. Örneğin Kara Nokta'nın yandığı 1930 yılında, Derry'de yüz yetmiş çocuk kaybolmuştu. Üstelik bu rakamın, sadece polise rapor edilen, yani belgelenen çocukları içerdiğini unutmamalısınız. Kendisine istatistikleri gösterdiğimde, "Bunda şaşırtıcı bir yan yok," dedi polis şefi. "Büyük Bunalım dönemiydi. Herhalde patates çorbası içmekten veya aç kalmaktan sıkılıp daha iyi bir hayat bulmak umuduyla yollara düşmüşlerdir."

1958'de yaşları 3 ile 19 arasında değişen 127 çocuğun kaybolduğu polise bildirildi. *"1958'de de mi Büyük Bunalım vardı?"* diye sordum polis şefi Rademacher'a. *"Hayır ama insanlar sık sık yer değiştirirler Hanlon,"* dedi. *"Özellikle çocuklar yerlerinde duramazlar. Bir gece eve geç geldikleri için aileleriyle kavga eder ve pat diye ortadan kaybolurlar."*

Şef Rademacher'a, Chad Lowe'un, 1958 yılının nisan ayında *Derry News* gazetesinde yayımlanan fotoğrafını gösterdim. *"Sizce bu çocuk da mı gece geç geldiği için ailesiyle kavga edip kaçmış Bay Rademacher?"* dedim. Çocuk ortadan kaybolduğunda üç buçuk yaşındaydı.

Rademacher buz gibi bakışlarla beni süzdükten sonra, *"Sizinle konuşmak güzeldi ama söyleyeceğiniz başka bir şey yoksa işime dönmeliyim,"* dedi. Yanından ayrıldım.

Lanetli, lanetlenmiş, lanet.

Aynı, lavabonun altındaki borular gibi, hayaletler veya ruhlar tarafından sık sık ziyaret edilen, her yirmi beş, yirmi altı veya yirmi yedi yılda bir olduğu gibi tekrar tekrar ortaya çıkan; hayvanların beslenme yeri, George Denbrough, Adrian Mellon, Betty Ripsom, Albrecht'lerin kızı, Johnson'ların oğlunda olduğu gibi...

Hayvanların beslenme yeri. Evet, kafama takılan işte bu.

Bir olay daha yaşanırsa –tek bir şey daha– hepsine telefon edeceğim. Etmeye mecburum. Bu arada, varsayımlarım, bozulan huzurum ve anılarımla –lanet olası anılarımla–yaşamam gerekecek. Ha, unutmadan – bir de not defterim var, değil mi? Bir duvar, kişisel ağlama duvarım. İşte burada oturmuş, titreyen ellerimi kontrol altına almaya çabalayarak, bunları yazmaya çalışıyorum. Kapanış saatinden sonra ıssızlaşan kütüphanede bir başıma kalıp kitaplarla dolu karanlık raflardan yükselen seslere kulak veriyor, sarı ampullerin ortaya çıkardığı gölgelerin hareket etmediğine emin olmak için gözümü onlardan ayırmıyorum... Değişmediklerine emin olmak için...

Telefonun yanı başındayım.

Boştaki elim telefona gidiyor... Ahizeden aşağı kayıyor... Beni onlara, eski arkadaşlarıma ulaştıracak cihazın deliklerine dokunuyor.

Hep birlikte derinlere inmiştik.

Karanlığın içine.

İkinci bir kez inmemiz gerekirse, karanlıktan sağ çıkabilecek miyiz?

Hiç sanmıyorum.

Yalvarırım Tanrım, onları aramak zorunda kalmayayım. Tanrım, yalvarırım...

2. BÖLÜM

HAZİRAN 1958

"Ne görüyorsan oyum ben,
Delili, altında gömülü gençliğim... Kökler mi dedin?

Herkesin kökleri vardır."

–William Carlos Williams,
Paterson

"Bazen şimdi ne yapacağım diyorum kendime
Ah, yok ki tedavisi yaz hüznünün."

–Eddie Cochran

DÖRT

BEN HANSCOM SUÇU ÜSTLENİYOR

1

Saat 23.45'e doğru United Airlines'ın 41 numaralı uçuşuyla Omaha'dan Chicago'ya giden yolculara hizmet eden hosteslerden biri tam bir şok geçiriyor. Birkaç saniyeliğine, 1-A'da oturan adamın öldüğünü sanıyor.

Adam Omaha'da uçağa bindiğinde genç kadın kendine şöyle demişti: "İşte bela geliyor. Bu herif zilzurna sarhoş." Adamdan yükselen viski kokusu kadına Peanuts karikatürlerindeki sürekli kafasının etrafında toz bulutuyla dolaşan pis oğlanı hatırlatmıştı – adı Pig Pen miydi neydi. İlk servisi düşünerek endişelendi. Çünkü o serviste içecek ikram edeceklerdi. Adamın içki isteyeceğine, hatta duble olsun diyeceğine emindi. O zaman, adama servis yapıp yapmamaya karar vermesi gerekecekti. Bu da yetmezmiş gibi bütün gece fırtınaların içinde uçacaklardı ve hostes, kot pantolonla pamuklu gömlek giymiş bu adamın bir noktada kusmaya başlayacağına emindi.

Ama içki servisine başladıklarında uzun boylu adam madensuyu sipariş etti ve son derece kibardı. Servis ışığını hiç yakmadı ve hostes de bir süre sonra onu unuttu. Uçuş bir süre sonra sürekli koşturmasını gerektiren, biter bitmez unutmayı isteyeceği, boş anı olduğunda da hayatta kalıp kalmayacağınızı düşündüğünüz uçuşlardan birine dönüştü.

United 41 fırtına bulutları arasında sağa sola savrularak ilerliyor, usta bir kayakçı gibi şimşeklerin arasından geçiyor. Hava çok kötü, yolcular ürktüklerini gösteren nidalar savurup camdan gördükleri şimşekler ve uçağın etrafını saran kara bulutlarla ilgili huzursuz espriler yapıyorlar. "Anne, Tanrı meleklerin resmini mi çekiyor?" diye soruyor

bir oğlan ve suratı neredeyse yemyeşil olan annesi, ona tedirgin bir kahkahayla karşılık veriyor. Hava muhalefeti yüzünden, o gece 41 numaralı uçuşta ilkinden başka servis yapılmıyor. Kemerlerinizi takın ışığı yolculuk başladıktan yirmi dakika sonra yanıyor ve hiç sönmüyor. Hostesler yine de koridorda kalıp havai fişekler gibi yanıp sönen çağrı ışıklarına yetişmeye çalışıyorlar.

"Ralph'in işi bu gece zor," diyor baş hostes, yanından geçtiği kıza. Elinde, midesi bulananlara dağıtmaya hazırlandığı torbalar var. Söylediği cümle, yarı şifreli yarı şaka bir mesaj. Zorlu uçuşlarda Ralph'in işi hep zordur. Uçak sarsılıyor, biri çığlık atıyor, hostes dengesini kazanmak için eğilip koltuğa tutunuyor ve kendini 1-A'daki adamın görmeyen gözlerine bakarken buluyor.

Tanrım, ölmüş, diye düşünüyor. Binmeden önce içtiği onca içki... Sonra türbülans... Kalbi dayanamamıştır... Korkudan ölmüştür.

İçkili adamın gözleri kadınkilerde ama onu görmüyor. Gözler hareket etmiyor. Sabitlenmişler. Onlar ölü bir adamın gözleri.

Hostes o korkunç bakışlardan kurtulmak için başını çeviriyor, kalbi deliler gibi çarpıyor, ne yapacağına ne yapması gerektiğine emin değil, şükürler olsun ki adamın yanındaki koltuk boş, kimse çığlık atıp uçakta paniğe yol açmayacak. İlköncе baş hostese sonra ön tarafta çalışan erkeklere haber vermeye karar veriyor. Belki onlar adamı battaniyeye sarıp gözlerini kapatır. Hava düzeldiğinde de kimse tuvaleti kullanmak için öne gelmesin diye, pilot emniyet kemeri ışığını açık tutabilir. Yolcular uçaktan inerken adamın uyuduğunu sanırlar...

Bu düşünceler büyük bir hızla zihninden geçerken, haklı olduğuna emin olmak için başını çevirip adama bakıyor. Ölü, görmeyen gözler, kadının gözlerinde... Derken ceset, sodasından bir yudum alıyor.

Tam o sırada uçak yeniden sallanıyor, hostesin şaşkınlıktan attığı çığlık kaybolup gidiyor daha güçlü, korku dolu çığlıklar arasında. O zaman adamın gözleri hareket ediyor – fazla değil, kadının, adamın hayatta olduğunu ve onu gördüğünü anlamasını sağlayacak kadar. Şöyle düşünüyor hostes: Uçağa bindiğinde neden ellilerinde olduğunu sanmışım ki? Kırlaşan saçlarına rağmen, kesinlikle o yaşlarda değil.

Bip'lemelerden arka taraftaki yolcuların düğmelere bastığını anladığı halde önce adama gidiyor. (Ralph'in işi bu gece gerçekten zor:

30 dakika sonra O'Hare'e sağ salim indiklerinde, hostesler yerlerden en az yetmiş kusmuk torbası toplamayacaklar.)

"Her şey yolunda mı beyefendi?" diye soruyor hostes gülümseyerek. Yüzündeki sahte, gerçek olmayan bir gülümseme.

"Her şey harika," diyor adam. Hostes, birinci sınıfta uçan yolculara özel olarak koltuğun arkasındaki bölmeye yerleştirilen biletin kenarına baktığında, adamın adının Hanscom olduğunu öğreniyor. "Her şey yolunda. Ama sarsıntılı bir yolculuk oluyor, değil mi? Çok meşgul olduğunuzu tahmin ediyorum. Lütfen vaktinizi bana harcamayın. Ben..." Kadına kışın ölü olan tarlalardaki etekleri uçuşan korkulukları hatırlatan ürkütücü bir gülümseme fırlatıyor. "Burada her şey yolunda."

"Siz biraz..."

(ölü görünüyordunuz)

"... kötüleşmiş gibiydiniz."

"Eski günleri düşünüyordum," diyor adam. "Eski günler diye bir şey olduğunu, daha doğrusu benim de bir geçmişim olduğunu bu gece hatırladım."

Çağrı ışıkları yanmaya, düğmeler bip'lemeye devam ediyor. "Hostes hanım, bakar mısınız?" diye sesleniyor biri.

"İyi olduğunuza eminseniz..."

"Arkadaşlarımla inşa ettiğimiz barajı düşünüyordum," diyor Ben Hanscom. "Sahip olduğum ilk arkadaşlardı, sanırım... Damdan düşer gibi..." Duraksıyor, şaşırmış görünüyor, bir kahkaha atıyor. Onunki dürüst, tasasız bir çocuğun kahkahası. Uçaktaki çığlıklar arasında o kadar garip kaçıyor ki. "Baraj inşa ediyorlardı ve gerçekten üstlerine düşmüştüm. Neyse, zaten barajı ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı..."

"Hostes hanım?" diye sesleniyor biri.

"Özür dilerim beyefendi, diğer yolcularla ilgilenmem gerekiyor."

"Elbette, lütfen işinize devam edin."

Genç kadın hızlı adımlarla uzaklaşıyor. O tuhaf gözlerden, insanı hipnotize eden donuk bakışlardan kurtulduğuna memnun.

Ben Hanscom başını çevirip pencereden dışarı bakıyor. Kanadın on iki kilometre ötesinde bulutların arasında dehşet verici bir şimşek çakıyor. Onların ışığında kötü planlar yapan devasa dev beyinleri andırıyor bulutlar. Hanscom'ın eli ceketinin cebine gidiyor ama gümüş paralar tükeneli çok oldu. Onun cebinden, Ricky Lee'nin cebine... Keşke birini

saklasaydım, diye düşünüyor aniden. İşe yarayabilirdi. Elbette dilediği bankaya gidip (27.000 fit yüksekte uçmadığı bir zamanda tabii) dilediği kadar gümüş dolar alabilir ama hükümetin şimdilerde gerçek para diye yutturmaya kalktığı uyduruk metal parçalarıyla hiçbir şey yapamazsınız. Kurt adamlar, vampirler ve gece çöktüğünde titremenize yol açan diğer yaratıklar için ihtiyaç duyduğunuz şey, gümüştür; gerçek gümüş. Canavarları durdurmak için gümüş gerekir. Gümüş ve...

Gözlerini kapadı. Sürekli çınlamalar duyuyordu. Uçak sallanarak, savrularak ve yalpalayarak ilerlerken, içerisi çınlamalarla dolmuştu. Çınlamalar mı?

Hayır... ziller.

Zil sesleri, zil sesi, bütün zillerin sesi, ilk hafta biter bitmez beklenmeye başlanan ve bütün yıl beklenen, okulun sona erdiğini haber veren zil. Özgürlüğü haber veren, bütün okul zillerinin birleşimi olan zil sesi.

Ben Hanscom uçağın en lüks koltuğunda oturmuş, yerin 27.000 fit üstünde kopan fırtınanın içinden geçerken, pencereden dışarı bakıyor. Geçmişi gelecekten ayıran duvarların inceldiğini hissediyor; hem korkunç hem güzel süreç başlamak üzere. Tanrım, kendi geçmişimde kaybolmak üzereyim, diye düşünüyor.

Çakan şimşeklerden biri yüzünü aydınlatıyor. Kendisi bilmese de artık bir sonraki güne geçtiler. 28 Mayıs 1985 bitti, 29 Mayıs başladı. Batı Illinois'deler; karanlık ve fırtına yüzünden görünmeyen topraklarda uyuklayan, ateşli rüyalar gören çiftçilerin üstünden uçuyorlar, gökte şimşekler çakıp fırtına tiradını atarken, o ahırlarda, kilerlerde ve tarlalarda nelerin saklandığını kim bilebilir? Böyle soruların cevaplarını kimse bilmez ama geceleri gizemli güçlerin serbest kaldığını ve havanın her an patlamaya hazır bir enerjiyle dolu olduğunu herkes bilir.

Ama yerin 27.000 fit üstünde, uçak açıklığa çıkıp da sarsıntılar kesilirken duyduğu ses, bir zil sesi... Zil, Ben Hanscom uyurken çalmaya başlıyor. Adam uykuya daldığında, geçmiş ve şimdiki zaman arasındaki duvar tamamen ortadan kalkıyor ve derin kuyuya düşen biri gibi, Wells'in tasarladığını andıran bir zaman yolculuğunun karanlık tünelinden içeri yuvarlanıyor Hanscom. Bir elinde demir çubukla Morlock'ların diyarına sürükleniyor. 1981, 1977, 1969. Derken işte orada, yaz güneşinin bütün parıltısıyla her yanı aydınlattığı 1958 yılının haziran ayında. Rüya gören Ben Hanscom'ın kapalı gözleri kendini rüya-

ya inandıran beyninin emriyle hafifçe kısılıyor. O, artık Batı Illinois'yi kaplayan karanlığı değil yirmi yedi yıl öncesinin Maine Eyaleti'ndeki aydınlık günü yaşıyor.

Ziller.

Zil.

Okul.

İşte okul.

İşte okul.

2

Bitti! Jackson Sokağı'ndaki Derry Koleji'nin koridorlarında yankılanan zil sesi, beşinci sınıftaki Ben Hanscom'ın sınıfındaki öğrencilerin sevinç çığlıklarına karışıyordu. Disiplinli öğretmenlerden olan Bayan Douglas bile –muhtemelen imkânsız olacağını bildiği için– bu sefer onları susturmaya çalışmadı.

"Çocuklar!" diye seslendi, tezahüratlar sona erdiğinde. "Son bir kez dikkatinizi bana vermenizi isteyebilir miyim?"

Neşeli kahkahalar kaybolurken, yerlerini homurtular aldı. Bayan Douglas elinde karneleri tutuyordu.

"Umarım geçmişimdir!" dedi Sally Mueller, yan sıradaki Bev Marsh'a. Sally akıllı, hoş, hayat dolu bir kızdı. Bev de güzel bir kızdı ama arkadaşının aksine okulun son günü olsun olmasın o öğleden sonra onda neşeden eser yoktu. Suratını asmış ayakkabılarına bakıyordu. Yanaklarından birinde, geçmeye başlamış bir morluk vardı.

"Geçsem de geçmesem de benim için bir bok fark etmiyor," dedi Bev.

Sally burnunu çekti. O burun çekmenin anlamı, *cici kızlar böyle kelimeler kullanmaz* idi. Sonra Greta Bowie'ye döndü. Muhtemelen Sally'nin dikkatsizlik edip Beverly'yle konuşmasının yegâne nedeni, *okul yılının sona erdiğini işaret eden zil sesinin verdiği heyecandı*, diye düşündü Ben. Sally Mueller ve Greta Bowie Batı Broadway'de yaşayan zengin ailelerden geliyorlardı, Bev ise anacaddenin sonundaki köhne apartmanlardan birinde oturuyordu. Anacaddeyle Batı Broadway'in arası, olsa olsa iki kilometreydi

ama daha çocuk olmasına karşın Ben bile, ikisi arasındaki gerçek mesafenin, Dünya'yla Plüton arasındaki mesafeden fazla olduğunu bilirdi. Tek yapmanız gereken, Beverly Marsh'ın ucuz kazağına, muhtemelen yardım derneklerinden birinin ikinci el eşya dükkânından alınmış, ona bir beden büyük gelen eteğine ve eski püskü ayakkabılarına bakmaktı. O zaman iki kızın birbirlerine dünyalar kadar uzak olduğunu anlardınız. Ben yine de Beverly'yi diğerlerini sevdiğinden daha çok severdi – hem de açık farkla. Sally ve Greta'nın hoş kıyafetleri olabilirdi, muhtemelen saçlarına da ayda bir perma yaptırıyor veya fön çektiriyorlardı ama Ben'e sorarsanız, tüm bunlar basit gerçekleri değiştirmeye yetmezdi. İsterlerse saçlarına her gün perma yaptırsınlar, hiçbir zaman bir çift züppe olmanın ötesine geçemeyeceklerdi.

Ben, Beverly'nin çok daha nazik... Ve çok daha güzel olduğuna inanıyordu ama aradan bir milyon yıl bile geçse bunu kıza söylemeye cesaret edemezdi. Yine de, bazen, kışın ortalarında, güneş kanepeye kıvrılmış bir kedi gibi uykulu, sarı ışıklar saçmaya başladığında, Bayan Douglas bir matematik sorusunu açıklamaya çalışır (dairenin çapı nasıl hesaplanır veya kesirlerde iki payda nasıl eşitlenir) veya *Shining Bridges* kitabı hakkında sorular sorar ya da Paraguay'daki madenlerden bahsederken, okulun hiç bitmeyecekmiş gibi geldiği ama dışarıdaki dünya korkunç olduğu için bitmemesinin aslında pek de bir öneminin olmadığı öyle günlerde... Ben bazen gözucuyla Beverly'ye bakar, yüzünü incelemeye cesaret eder ve kalbi hem çaresizliğin verdiği hayal kırıklığı hem de ona bakmanın verdiği keyifle dolardı. Bunun bir tür çocukluk aşkı olduğuna inanıyordu. Herhalde bu yüzden, radyoda ne zaman Penguin grubunun "Earth Angel" şarkısı çalmaya başlasa –sevgilim/seni her zaman seveceğim– Beverly'yi düşünüyordu. Evet, aptalcaydı elbette, anlamsızdı ama bir önemi yoktu çünkü nasıl olsa hiçbir zaman kıza söylemeyecekti. Şişman çocukların güzel kızları sadece gizliden gizliye sevmeye hakları olduğunu bilirdi. Birilerine kıza olan hislerinden bahsedecek olsa (böyle şeyleri söyleyebileceği bir arkadaşı olduğundan değil ya) o kişi herhalde gülmekten kalp krizi geçirirdi. Bunları Beverly'ye

söyleyecek olsa kız ya ona güler (kötü) veya iğrendiğini belli eden sesler çıkarırdı (daha kötü).

"Lütfen adınızı okuduğumda yanıma gelin. Paul Anderson... Carla Bordeaux... Greta Bowie... Calvin Clark... Cissy Clark..."

İsimleri okundukça, Bayan Douglas'ın öğrencileri birer birer öğretmenlerinin yanına gidip (Clark ikizleri hariç, onlar her zamanki gibi el ele tutuşup birlikte öğretmenlerinin yanına gittiler; kızın elbise, oğlanın kot giymesi ve kızın uzun oğlanın kısa saçlı olması sayılmazsa, onları birbirinden ayırmanın imkânı yoktu) Amerikan bayraklı, ön tarafında hükümet damgası, arka tarafında ise İncil'den bir pasaj yazılı olan açık sarı renkli karnelerini alıp tembel adımlarla sınıftan çıktılar. Koridora adım attıklarında ön kapılar sonuna kadar açılmıştı. Birer birer yaz sıcağına adım atıp ortadan kayboldular. Bazıları bisikletlerine bindi, bazıları görünmez atlarına atladılar, bazıları kol kola girip Cumhuriyetin Savaş İlahisi'ni okula uyarlayıp, "Gözlerim okulun yandığı günleri gördü..." diyerek binadan uzaklaştılar.

"Marcia Fadden... Frank Frick... Ben Hanscom..."

Oğlan yaz boyunca bir daha göremeyeceğini bildiği (ya da o sıralar öyle sandığı) Beverly Marsh'a gözucuyla baktıktan sonra ayağa kalktı ve Bayan Douglas'ın masasına doğru ilerledi. Vücudu neredeyse New Mexico büyüklüğünde, on bir yaşında bir oğlandı – bir de bahsi geçen vücudun, kenarlarında parıltılı bakır düğmeler olan korkunç görünüşlü yeni kot pantolona hapsedildiğini ve oğlanın her adımında kalın bacakları birbirine değdikçe hışır hışır diye sesler çıktığını düşünün. Kalçaları kızlarınkiler gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor, midesi lopur lopur oynuyordu. Hava sıcak olsa da bol bir kazak giymişti. Her zaman bol kazaklar giyerdi çünkü memelerinden utanıyordu, Noel tatilinden döndükleri günden beri böyleydi bu. O gün annesinin kendisine aldığı üniversite amblemli gömleklerden birini giymiş ve altıncı sınıf öğrencilerinden Belch Huggins bu fırsatı kaçırmamıştı: "Hey baksanıza! Noel Baba, Ben Hanscom'a Noel'de ne getirmiş! Bir çift meme!" Bu esprinin çok zekice olduğunu düşünen Belch, zevkten dört köşeydi. Espriye gülenler olmuştu – üstelik birkaçı kızdı. O anda oğlanın önünde cehenneme açılan bir delik belirse,

Ben bir saniye tereddüt etmeden içine atlar ve hatta buna müteşekkir bile olurdu.

O günden beri sadece kazak giyiyordu. Dört kazağı vardı – kahverengi, yeşil, iki tane de mavi. Boynu bükük çocukluğu boyunca annesine kafa tutabildiği az sayıdaki konudan biriydi. Eğer o gün gülen kızların arasında Beverly Marsh da olsa, oğlan kahrından ölürdü herhalde.

"Sınıfımda olmana seviniyorum Benjamin," dedi Bayan Douglas, oğlana karnesini uzatırken.

"Teşekkürler Bayan Douglas."

Sınıfın arka taraflarından bir yerlerden, alaycı bağırışlar yükseldi: "Yalakaaaaa..."

Laf atan, Henry Bowers'tı elbette. Henry sınıfta kaldığı için, arkadaşları Belch Huggins ve Victor Criss'le altıncı sınıfa değil, Ben'le birlikte beşinci sınıfa gidiyordu. Ben, Bowers'ın bu yıl da sınıfta kalacağı hissine kapılmıştı. Bayan Douglas karneleri dağıtırken onun adını söylememişti, yani oğlanın başı beladaydı. Ben'i huzursuz eden bir durumdu çünkü Henry sınıfta kalacak olursa, bundan kısmen Ben sorumlu olacaktı... Ve Henry de bunu gayet iyi biliyordu.

Yılın son sınavları yapılırken, Bayan Douglas şapkadan isim çekerek hepsinin oturdukları yerleri değiştirmişti. Ben en arka sıraya, Henry Bowers'ın yanına düşmüştü. Ben her zamanki gibi koluyla kâğıdını kapatıp öne eğilerek yazıyordu, karnını masaya yaslayıp arada bir ilham gelsin diye Be-Bop kaleminin ucunu kemirirken daha iyi çalışıyordu.

Salı günkü matematik sınavının ortalarına doğru, yan taraftan biri Ben'e seslenmişti. Hapishane avlusunda birine haber uçuran uzman bir sahtekârın deneyimli, pes perdeden fısıltısıydı bu. "Çekil de senden kopya çekeyim."

Ben soluna baktığında, Henry Bowers'ın haşin gözleriyle karşılaştı. Henry, on iki yaşındaki bir oğlan için bile iriydi. Kolları ve bacakları, çiftlikte çalışmaktan iyice kas yapmıştı. Tescilli deli babası, Kansas Sokağı'nın diğer tarafındaki çiftliğin sahibiydi. New Port kasabası yakınlarında yaşıyorlardı ve Henry haftada en az otuz saatini, toprağı çapalamak, yabani otları toplamak, tohum

etmek, taşları ayıklamak ve odun kesmek gibi işlerle değerlendiriyordu. Ve de yapılacak bir hasat varsa, onunla.

Henry'nin saçları kafatasının beyaz derisinin görüleceği kadar kısa kesilmişti. Saçının ön tarafını, sürekli cebinde taşıdığı briyantinle dikleştirmeye bayılırdı. Bu yüzden saçları, alnından sivri dişler çıkmış gibi görünürdü. Üstünden sürekli Juicy Fruit sakızı kokusu yayılırdı. Okula gelirken, arkasında kartal resmi olan, pembe motosiklet ceketini giyerdi. Bir keresinde dördüncü sınıflardan biri cekete gülme hatasına düşmüştü. Henry şimşek hızıyla ukala ufaklığın yanına gitmiş ve çelik gibi yumruğunu oğlanın karnına indirip ukalayı iki büklüm etmişti. Ukala, kavganın sonunda ön dişlerinden üçünü kaybetmişti. Henry iki hafta uzaklaştırma almıştı. Ben, ezilenlere özgü tereddütlü ama güçlü bir umutla, Henry'nin okuldan atılmasını dilemişti içinden. Ama şansı yaver gitmemişti. Kötüler, paçayı sıyırmanın bir yolunu hep bulur. Henry, uzaklaştırma cezası sona erdiğinde, pembe motosiklet ceketi ve kafatasına çığlık atan bir ağız görüntüsü veren briyantinli saçlarıyla okul bahçesine geri dönmüştü. İki gözü de deli babasından yediği dayaklar yüzünden şişmişti ve suratında morluklar vardı. Zamanla izler kayboldu ama Derry'de Henry'yle aynı havayı solumak zorunda olan çocuklar, bu dersi hiçbir zaman unutmadı. Ben'in bildiği kadarıyla, o günden sonra, ağzını açıp Henry'nin kartal amblemli, pembe motosiklet ceketine laf etmeye cüret eden kimse çıkmadı.

Ben'den kopya vermesini istediğinde, çocuğun kafasında (vücudu ne kadar şişkoysa zihni o kadar çevikti) üç düşünce belirdi. İlki, Bayan Douglas, Henry'yi kopya çekerken yakalarsa, ikisinin de sıfır alacaklarıydı. İkincisi, kopya çekmesine izin vermezse, Henry'nin okul çıkışı kendisini yakalayacağı ve Huggins bir kolundan, Criss diğer kolundan tutarken, onu bir temiz döveceğiydi.

Bunlar bir çocuğun düşünceleriydi ve ikisinde de şaşırtıcı bir yan yoktu, ne de olsa Ben daha çocuktu. Ama üçüncü düşünce, çok daha sofistikeydi – neredeyse yetişkinlere özgüydü.

Beni haklayabilir, evet. Ama belki de okulun son haftası boyunca ondan kaçmayı başarırım. Gerçekten denersem başarabileceğime emi-

nim. Yazın herhalde bu olayı unutur. Evet. Ne de olsa çok aptal. Bu testten çakarsa belki yine sınıfta kalır. Sınıfta kalırsa bir üst sınıfa geçerim. Artık aynı derslere girmeyiz... Ondan önce ortaokula girerim. Sonunda... özgür olabilirim.

"Kopya çekmeme izin ver," diye fısıldadı Henry. Karanlık bakışları artık iyice talepkârdı.

Ben başını iki yana sallayıp koluyla kâğıdı örttü.

"Seni haklayacağım şişko," diye fısıldadı Henry, öncekilerden daha yüksek sesle. Kâğıdında adı dışında hiçbir şey yazmıyordu. Çaresizdi. Sınavlarda başarılı olamaz ve yine sınıfta kalırsa babası dayaktan onu gebertirdi. "Ya kopya çekmeme izin verirsin ya da işini bitiririm."

Ben başını iki yana salladı, gıdısı sallandı. Korkuyordu ama kararlıydı. Hayatında ilk kez bilinçli olarak bir eylemi yapmaya karar vermişti ve nedenini bilmese de bunda korkutucu bir yan da vardı - bu eylemin hesaplılığının ve içinde barındırdığı soğukkanlılığın yetişkinliğe bir adım daha yaklaştığını eleverişinin kendisini Henry'den çok daha fazla korkuttuğunu kavraması yıllar alacaktı. Henry'den kaçmayı başarabilirdi ama büyümekten kaçış yoktu.

"Arkada fısıldaşanlar mı var?" dedi Bayan Douglas, yüksek sesle. "Öyleyse hemen kesmenizi istiyorum."

Sonraki on dakika boyunca sessizlik bozulmadı; genç kafalar, mürekkep kokan sayfalara doğru eğilmişlerdi. Derken sınıfın diğer tarafından Henry'nin buz gibi bir teminatı fısıldayan sesi duyuldu:

"Sen öldün şişko."

3

Ben karnesini alıp sınıftan kaçtı. Öğretmenleri onları soyadlarına göre alfabetik sırayla çağırdığı için, normalde Henry Bowers'ın ondan önce sınıftan çıkması gerekirdi, rahatlıkla kapının önünde Ben'e pusu kurabilirdi ama on bir yaşındaki çocuğun şansı yaver gitmiş ve belki Tanrı'nın bir lütfuyla, Henry Bowers karnesini alamamıştı.

Diğer çocuklar gibi koridora çıkar çıkmaz koşmadı. Koşabilirdi. Onun kilosundaki bir çocuk için hızlı bile sayılırdı ama koşarken ne kadar komik göründüğünün bilincindeydi. Bu yüzden hızlı adımlarla yürümeyi tercih etti ve kitap kokan koridorlardan geçip parlak haziran güneşinin aydınlattığı bahçeye adım attı. Bir süre yüzünü güneşe çevirip sıcağın ve özgürlüğün tadını çıkardı. Eylüle milyonlarca yıl vardı. Takvimler aksini iddia edebilirdi ama takvimler yalan söylüyordu. Yaz mevsimi, onu oluşturan günlerin toplamından çok daha uzundu ve tamamen ona aitti. Kendini bütün şehir kadar büyük ve Su Kulesi kadar uzun hissetti o an.

Biri ona çarptı – hem de sertçe. Onu bekleyen yazla ilgili hoş düşünceler, taş basamaklarda dengesini bulmak için çırpınan Ben'in zihninden uçup gitti. Son anda demir tırabzana tutunup kötü bir düşüşten kurtuldu.

"Çekil önümden, seni patates çuvalı." Konuşan, saçlarını Elvis taklitçileri gibi arkaya taramış olan Victor Criss'ti. Basamaklardan inip elleri kotunun cebinde, gömleğinin yakası havaya kaldırılmış olarak bahçe kapısına yürüdü. Adım atarken, ayağındaki işçi botlarını yere sürtüyordu.

Korkudan kalbi deli gibi çarpan Ben, sokağın diğer tarafında durmuş, sigarasını içen Belch Huggins'i gördü. Belch elini kaldırıp Victor'u selamladı ve yanına geldiğinde sigarayı Victor'a verdi. Victor bir nefes alıp onu Belch'e geri uzattı ve merdivenin ortasında duran Ben'i işaret etti. Bir şey söyledi, gülüştüler. Ben'in yüzü kıpkırmızı oldu. Her zaman ona sataşmanın bir yolunu buluyorlardı. Neredeyse bunun kaderi olduğuna inanacaktı.

"Burayı bütün gün kapısında dikilecek kadar çok mu seviyorsun?" dedi yanı başından bir ses.

Ben dönüp sesin geldiği yöne baktığında, yüzü daha da kızardı. Konuşan, omuzlarına dökülen kestane rengi saçları ve hoş gri-yeşil gözleriyle, Beverly Marsh'tı. Kollarını dirseğine kadar sıyırdığı kazağı, neredeyse Ben'inki kadar büyüktü. Kızın memelerinin büyümeye başlayıp başlamadığının anlaşılmasını engelleyecek kadar boldu. Ama öyle şeyler Ben'in umurunda değildi zaten; ergenlik çağından önceki aşklar o kadar saf, o kadar

güçlüdür ki kişinin elinden ona boyun eğmekten fazlası gelmez. Ben de hislerine karşı koymaya çalışmadı. Pes etti. Kendini hiç olmadığı kadar budala ve zavallı hissediyordu, çok utanmıştı ama aynı zamanda kendisine büyük bir şans bahşedildiğinin farkındaydı. Bu umutsuz duygular birbirine karışıp kendini hem neşeli hem hasta hissetmesine yol açan bir kafa karışıklığıyla onu baş başa bıraktı.

"Hayır, sevdiğimi söyleyemem," dedi çatlak sesle. Elinde olmadan sırıttı. Aptal gibi göründüğünü biliyor ama kendine engel olamıyordu.

"Güzel. Bilmem farkında mısın ama gidebilirsin. Okul bitti. Neyse ki."

"İyi..." Oğlanın sesi çatladı. Öksürüp genzini temizledi ama bu, daha da kızarmasına sebep oldu. "İyi bir yaz geçirmeni dilerim Beverly."

"Umarım sen de iyi bir yaz geçirirsin Ben. Seneye görüşürüz."

Kız çabucak basamakları indi. Ben her şeyi âşık bir oğlanın gözlerinden gördü: Kızın saçlarının her adımda havalanıp kazağa çarpışı, süt gibi teni, parlak eteği, bacağının arkasındaki iyileşmekte olan kesik ve (nedense bu sonuncusu onu öylesine etkiledi ki düşmemek için sıkı sıkı demirlere tutundu, kelimelere dökemediği ve şükürler olsun ki kısa süren bu his –belki cinselliğin yaklaştığının habercisi– onun için yeniydi) sağ ayağına taktığı altın rengi halhalın güneş ışıklarını yansıtışı.

Boğazından bir ses –sesi andıran bir hırıltı– yükseldi. Yaşlı bir adam gibi ağır ağır basamakları indi ve en altta durdu; kız sola dönüp okulun bahçesiyle kaldırımı birbirinden ayıran uzun çalıların arkasında kaybolana dek onu seyretti.

4

Bir süre yerinden kıpırdamadı ama sonra, çocuklar gruplar halinde bağrışarak yanından geçip giderken, Henry Bowers'ı hatırlayıp alelacele binanın arkasına dolaştı. Yuva öğrencilerine ayrılan çocuk parkını geçerken, parmaklarını salıncakların zincirle-

rinde dolaştırdı ve tahterevallilerin tahtalarının üstünden atladı. Charter Sokağı'na açılan küçük kapıdan dışarı çıkıp geçen dokuz ay boyunca hafta sonları hariç her gününü geçirdiği beton yığınına tek bir kez bile dönüp bakmaya zahmet etmeksizin oradan uzaklaştı. Karnesini arka cebine tıkıştırıp ıslık çalmaya başladı. O kadar mutluydu ki en az sekiz sokak boyunca Ked marka ayakkabılarının tabanlarının yere değdiğini hissetmedi bile.

Okul öğlen dağılmıştı; annesi cuma günleri iş çıkışı toptan satış mağazasına gittiği için en az altıya kadar eve dönmezdi. Yani günün geri kalanında ne isterse yapabilirdi.

McCarron Parkı'na gidip bir süre ağaçların altında oturdu. "Beverly Marsh'ı seviyorum," diye fısıldadı kendi kendine ve her seferinde kendini biraz daha mutlu hissetti. Hiç olmadığı kadar romantikti. Bir ara, oğlanlar parka gelip beyzbol maçı için iki takıma ayrıldıklarında, "Beverly Hanscom" demeye cesaret etti ve bu sözlerle heyecandan alev alan yanaklarını serinletebilmek için yüzünü çimenlere gömdü.

Kısa süre sonra ayağa kalkıp parkın Costello Caddesi tarafındaki çıkışına yürüdü. Beş blok yürürse halk kütüphanesine ulaşırdı, galiba farkında olmasa da baştan beri hedefi orasıydı. Peter Gordon adlı altıncı sınıf öğrencisi onu görüp seslendiğinde neredeyse parktan çıkmıştı: "Hey, koca meme! Oynamak ister misin? Sahadakilerin dikkatini dağıtacak birine ihtiyacımız var!" Bir kahkaha patlaması. Ben, boynunu kabuğunun içine çekilen bir kaplumbağa gibi omuzlarının arasına gömerek hızlı adımlarla parktan kaçmaya hazırlandı.

Yine de genel olarak şanslı sayılırdı; başka bir gün olsa oğlanlar peşine düşüp onu yere devirebilir, yerlerde yuvarlayabilir, ağlatana kadar ona işkence edebilirlerdi. Bugün kendilerini oyuna kaptırmışlardı – parmakları kullanmak serbest mi, ilk atışlarda sopayı boşa savurunca yanacak mısın, hangi takım ilk vuruşu yapacak... Böyle şeyler. Ben büyük bir mutlulukla onları yazın ilk maçıyla baş başa bırakıp kendi yoluna gitti.

Costello'da üç blok yürümüştü ki, birinin bahçesinde, ilginç, hatta kâr bırakabilecek bir şey gördü. Yıpranmış kesekâğıdının yan tarafındaki yırtıktan gelen ışıltılar, içindekinin cam olduğu-

nu eleveriyordu. Ben ayağıyla kesekâğıdını kaldırıma doğru ittirdi. Anlaşılan şansı yaver gitmişti. Kesekâğıdında dört bira ve dört gazoz şişesi vardı. Bira şişelerinin her biri beş sentti, Rheingold'ların depozitosuysa iki peniydi. Yolda para bulmaktan farksızdı. Tamı tamına yirmi sekiz sent öylece durmuş, bir çocuğun –şanslı bir çocuğun– gelip kendisini almasını bekliyordu.

"O şanslı çocuk benim," dedi Ben mutlulukla, o gün kendisini nelerin beklediğini henüz bilmediği için. Kesekâğıdını yırtılmasın diye altından kavrayıp yoluna devam etti. Costello Caddesi Marketi bir blok ötedeydi. Ben içeri girip şişeleri teslim etti, depozitosunu aldı ve tüm parasını şekere harcamaya karar verdi.

Şekerlerle dolu vitrinin önünde durup büyük bir zevkle dükkân sahibinin cam kapağı yana ittirişinin iç gıcıklayıcı sesine kulak verdi. Beş kırmızı şeker çubuğu, beş meyankökü, on kök birası şekeri (iki tanesi bir peniye) beşli paketteki damla şeker, bir paket Likem Ade ve evdeki Pez tabancası için bir paket Pez.

Ben sol elinde içi şekerle dolu kahverengi kesekâğıdı, sağ cebindeyse dört sentle marketten çıktı. Kesekâğıdına ve içindeki şekerlere bakarken, aniden kafasında bir düşünce belirdi...

(böyle yemeye devam edersem, Beverly Marsh suratıma bile bakmaz)

...ama hoş bir düşünce olmadığından bunu zihninden uzaklaştırdı. Çok da büyük bir zorluk çekmedi; kafasından atmaya alışkın olduğu düşüncelerdendi.

Biri, "Ben, yalnızlık çekmiyor musun?" diye soracak olsa, o kişiye gerçekten şaşırarak bakardı. Bu soru aklına bile gelmezdi. Arkadaşı yoktu ama kitapları ve hayalleri, Revell maketleri ve Lincoln lego seti vardı. Onlarla bir sürü şey inşa ederdi. Annesi pek çok kez, Ben'in Lincoln evlerinin, planlardan çizilmiş gerçek evlerden daha güzel olduğunu dile getirmişti. Oğlanın iyi bir inşaat seti de vardı. Ekimde, doğum günü geldiğinde kendisine süper seti alacaklarını umuyordu. Onunla, gerçekten zamanı gösteren bir saat veya vitesi olan bir araba yapabilirdiniz. *Yalnızlık mı*, diye karşılık verirdi soruyu soran kişiye. *Ha? Ne?*

Doğuştan kör olan bir çocuk, biri ona söyleyene dek kör olduğunu bilmez. O zaman bile, körlüğün ne olduğunu, ancak

akademik tanımıyla kavrayacaktır. Ne kaçırdıklarını, sadece bir zamanlar görüp sonradan kör olanlar bilirler. Ben Hanscom yalnızlığın ne olduğunu bilmezdi çünkü aksini hiç yaşamamıştı. Bu durum yeni veya o döneme özel olsaydı belki farklı hissederdi ama Ben, hayatı boyunca yalnız biri olmuştu. Başparmağındaki fazladan eklem yeri veya ön dişindeki komik görünüşlü, ne zaman gergin olsa dilinin gittiği çentik gibi, yalnızlık da olduğu gibi kabul ettiği şeylerdendi.

Beverly hoş bir hayaldi; şekerlerse hoş bir gerçek. Şekerlemeler onun arkadaşıydı. Bu yüzden yabancı düşünceye kavga gürültü çıkarmadan ikilemesini söylemişti. Costello Caddesi'ndeki marketten kütüphaneye gidene kadar, kesekâğıdındaki şekerlerin tamamını mideye indirdi. Pez şekerlerini televizyon izlerken yemek için ayırmayı gerçekten istemişti. Onları birer birer Pez tabancasına dolduracak, içinden gelen hoş kılık sesine kulak verecek, sonra şekerle intihar eden bir çocuk gibi onları birer birer ağzına sıkacaktı. O akşam Kenneth Tobey'in korkusuz bir helikopter pilotunu oynadığı *Whirlybirds* ve hikâyelerin gerçek olduğu ama isimlerin insanları korumak için değiştirildiği *Dragnet* oynuyordu. Bir de tüm zamanların en muhteşem polis programı olan *Otoyol Devriyesi*. Broderick Crawford, Otoyol Devriyesi Dan Matthews'u oynuyordu. Broderick Crawford, Ben'in kahramanıydı. Broderick Crawford hızlıydı, Broderick Crawford sertti, Broderick Crawford kimsenin nazını çekmezdi ve en önemlisi, Broderick Crawford da şişmandı.

Costello Caddesi'yle Kansas Sokağı'nın kavşağına vardı, kütüphaneye gitmek için karşıya geçti. Yapı, iki binadan oluşuyordu: Ön tarafta kereste tüccarlarının parasıyla yaptırılan eski taş bina, arka tarafta ise çocuk kitaplarının yer aldığı, daha küçük, kumtaşından yapılmış bir bina vardı. Yetişkinlerin kütüphanesiyle çocuklarınki, cam bir koridorla birbirine bağlanıyordu.

Şehir merkezi tarafındaki Kansas Sokağı tekyönlüydü, bu yüzden Ben karşıya geçmeden önce sadece sağa baktı. Sola baksaydı kötü bir şok geçirebilirdi. Halk Evi'nin bahçesindeki yaşlı

meşenin gölgesinde, oğlanın şimdi durduğu yerin bir blok ötesinde durmuş onu izleyenler Belch Huggins, Victor Criss ve Henry Bowers'tan başkası değildi.

5

"Hakla onu Hank." Victor o kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse güçlükle nefes alıyordu.

Henry, şişko pisliğin göbeği sallana sallana sokağın karşısına geçişini seyretti. Oğlanın yeni kotunun içine güçlükle sığan poposu genç kızlarınki gibi sağa sola sallanıyordu. Henry, kendileriyle Hanscom arasındaki mesafeyle, oğlanla güvende olacağı kütüphane arasındaki mesafeyi karşılaştırdı. Muhtemelen kütüphaneye varmadan onu yakalarlardı. Ama Hanscom çığlık atmaya başlayabilirdi. Küçük ödleğin bunu yapmayacağına güvenemezdiniz. Bağırırsa, yetişkinlerden biri duruma müdahale edebilirdi ve Henry, işine kimsenin karışmasını istemiyordu. Douglas denen sürtük, Henry'ye İngilizce ve matematik derslerinden çaktığını söylemişti. "Seni sadece ve sadece, dört haftalık yaz okuluna katılırsan geçiririm," demişti. Henry, sınıfta kalmayı yazın okula gitmeye tercih ederdi. Kalırsa, babasından okkalı bir dayak yerdi ama tek bir kez. Çiftlikteki işlerin en yoğun olduğu yaz mevsiminde, dört hafta boyunca günde dört saatini okulda geçirirse, en az on dayak yiyeceği kesindi. Kendisini bekleyen kasvetli geleceği biraz olsun çekilir kılan tek şey, hepsinin acısını, bu öğleden sonra bebek suratlı pis şişkodan çıkarmayı planlamasıydı.

Hem de faiziyle.

"Hadi," dedi Belch.

"Dışarı çıkmasını bekleyeceğiz."

Ben'in iki büyük kapıdan birini açıp içeri girişini izledikten sonra, oturup birer sigara yaktılar ve açık saçık fıkralar anlatarak oğlanın kütüphaneden çıkmasını beklediler.

Henry, Ben'in er geç dışarı çıkacağını biliyordu ve çıktığında onu doğduğuna pişman edecekti.

6

Ben kütüphaneyi severdi.

Yazın en sıcak günlerinde bile serin oluşunu, ender olarak fısıltılarla bölünen sessizliğini, kütüphanecinin kitapları yerleştirişini veya Okuma Salonu'nda kenarları tahta çubuklara takılmış gazeteleri okuyan yaşlı adamların sayfaları çevirişinin belli belirsiz hışırtısını severdi. Işığın kalitesi de hoşuna gidiyordu. öğleden sonraları ince uzun camlardan içeri süzülen gün ışığı salonları aydınlatır, hava kararıp soğuk rüzgârlar uğuldamaya başladığındaysa yerlerini tavandan sarkan zincirlere takılmış cam kürelerden gelen elektrik ışığı alırdı. Hele kitapların kokusu yok mu... O egzotik ve harika koku. Bazen çocuk kitaplarının yer aldığı bölümden çıkar, örneğin ekim ayında hoş bir akşamüstü, güneş ufukta kaybolmaya hazırlanan turuncu bir topa dönüşürken şehrin sokaklarında dolaşır gibi yetişkin kitaplarının arasında dolaşır, binlerce kitaba bakıp her birinin içindeki evrenleri hayal ederdi. Her biri, başkalarının hayatına, kahkahalarına, yemek yiyişlerine, çocuklarına hayvanlarına yemek yedirişlerine, çiçeklerini sulayışlarına açılan pencereler gibiydi. Eski binayla Çocuk Kütüphanesi'ni birleştiren cam koridorun bulutlu günler haricinde kışın bile sıcak olması da hoştu. Çocuk Kütüphanesi'nin yöneticisi Bayan Starrett ona, bunun nedeninin sera etkisi diye bir şey olduğunu açıklamıştı. Ben bu fikre bayıldı. Yıllar sonra Londra'daki BBC binasını inşa ettiğinde, yapı uzun süre devam edecek tartışmalara konu olacak ama Ben'in kendisi dışında hiç kimse, o binanın Derry Halk Kütüphanesi'nin arka tarafındaki cam koridordan esinlenerek yapıldığını bilmeyecekti.

Eski kütüphanenin kasvetli gizemine sahip olmasa da tavandan sarkan cam küreleri ve iki kişinin aynı anda geçemediği dar döner merdivenleriyle Çocuk Kütüphanesi'ni severdi. Her tarafa asılmış SESSİZ OLALIM LÜTFEN yazılarına rağmen her zaman gürültülü olan kütüphane, aydınlık ve ferahtı. Gürültünün kaynağı genellikle, küçük çocukların resimli kitaplara baktıkları Pooh'un Köşesi adlı bölümdü. Ben içeri girdiğinde, masal saati yeni başlamıştı. Gencecik güzel bir kadın olan kütüphaneci Bayan Davies, *Üç Keçi* masalını okuyordu.

"Köprümden geçmeye kalkan da kim?"

Bayan Davies, masaldaki devin konuştuğunu vurgulamak için, pes perdeden homurtulu bir ses tonu kullanmıştı. Ufaklardan bazıları ağızlarını elleriyle örtüp kıkırdaştı ama çoğu, gözlerini kocaman açıp büyük bir ciddiyetle onu seyrediyor, rüyalarındaki sesleri nasıl gerçek kabul ederlerse, kütüphanecinin dev taklidini de aynı şekilde gerçekmiş kabul ederek, büyülenmişçesine masalı dinliyordu: Canavar keçileri yiyecek mi yoksa keçiler onu alt edebilecek mi?

Parlak renkli posterler her yanı süslüyordu. Bir duvarda ağzı kuduz köpeklerinki gibi köpüklerle dolana dek dişlerini fırçalamış bir çocuk çizimi vardı, öteki duvaraysa sigara içen bir çocuğun yer aldığı afiş asılmıştı (altında, BÜYÜDÜĞÜMDE SIK SIK HASTALANMAK İSTİYORUM, TIPKI BABAM GİBİ yazıyordu) ve başka bir köşeye, karanlıkta parıldayan milyarlarca küçücük noktanın muhteşem bir fotoğrafı yapıştırılmıştı. Altındaki özlü söz ise şöyleydi:

BİR FİKİR, BİN IŞIK YAKAR.
– Ralph Waldo Emerson

Çocukları izci olmaya teşvik eden afişler, BUGÜNÜN GENÇ KIZLARI YARININ KADINLARIDIR diyen bir kulüp afişi, softball turnuvasının ilanı, imza listeleri ve çocuk tiyatrosuna katılmak isteyenlerin adlarını yazabilecekleri kâğıt da duvara yapıştırılmıştı. Elbette çocukları YAZLIK OKUMA PROGRAMI'na katılmaya çağıran bir duyuru da vardı. Ben, okuma programlarına bayılırdı. Kaydolduğunuzda size ABD haritası verirlerdi. Sonra, okuduğunuz her kitapla ilgili bir kompozisyon yazar ve karşılığında o haritaya yapıştıracağınız bir eyalet çıkartması kazanırdınız. Bu çıkartmalarda, o eyalete özgü bir kuş, bitki, eyaletin Birleşik Devletler'e katıldığı yıl ve eğer varsa orada doğmuş başkanlarla ilgili bilgiler yer alırdı. Haritanızdaki 48 eyaleti tamamladığınızda, bedava kitap kazanırdınız. Kârlı anlaşma diye buna denirdi. Ben, duyuruda önerildiği gibi yapmayı planlıyordu: "Zaman kaybetmeyin, bugün yazılın."

Renkli afişlerin ve duyuruların arasında, masaya yapıştırılmış, sıradan görünüşlü bir poster vardı. Posterde resimler veya süslü fotoğraflar yoktu, yalnızca beyaz üstüne siyah bir yazı:

SOKAĞA ÇIKMA YASAĞINI UNUTMAYIN.
19.00
DERRY POLİS MÜDÜRLÜĞÜ

Yazıya bakmak bile Ben'i ürpertti. Karne almanın heyecanı, Henry Bowers yüzünden duyduğu endişeler, Beverly ile konuşmak ve yaz tatilinin başlaması, oğlana sokağa çıkma yasağını ve cinayetleri tamamen unutturmuştu.

İnsanlar kaç kişinin öldürüldüğü konusunda iddialaşmaya bayılıyorlardı. Herkes, geçen kıştan bu yana en az dört kişinin öldürüldüğü konusunda hemfikirdi – George Denbrough'yu da sayarsanız beş. Ama çoğunluk, Denbrough'ların oğlunun ölümünün, garip bir kaza olduğu fikrindeydi. Herkesin emin olduğu ilk cinayet, Noel'den bir gün sonra Jackson Sokağı'nda ölü bulunan Betty Ripsom'ınkiydi. Henüz on üç yaşında olan kızın parçalanmış cesedi, çamurlu toprağın içinde, donmuş halde bulunmuştu. Gazeteler bu bilgiyi yazmamıştı. Ben, bunu bir yetişkinden de duymamıştı. Orada burada kulağına çalınan konuşmalardan edindiği bir bilgiydi.

Üç buçuk ay sonra, alabalık sezonu daha yeni açılmışken, Derry'nin otuz beş kilometre doğusunda avlanan bir balıkçı, ilk bakışta sopa olduğunu zannettiği bir şey yakalamıştı. Sonradan onun bir el, bilek ve genç bir kızın kolunun sekiz santimlik kısmı olduğu ortaya çıktı. Balıkçının kancası, başparmakla işaretparmağı arasındaki ete saplanmıştı.

Eyalet polisi, Cheryl Lamonica'nın cesedinin kalanını nehrin yetmiş metre ilerisinde buldu, önceki kış nehre devrilen bir ağaca takılmıştı. Cesedin akıntıyla sürüklenip denize kadar gitmemesi tamamen tesadüftü.

Lamonica'ların kızı, öldüğünde on altı yaşındaydı. Derry'liydi ama okula gitmiyordu; üç yıl önce, Andrea adını verdiği bir kızı olmuştu. Onunla beraber, ailesiyle oturuyordu. "Cheryl delido-

luydu ama özünde iyi bir kızdı," dedi gözyaşlarına engel olamayan babası, polislere. "Andrea, annem nerede diye sorup duruyor. Şimdi ona ne söyleyeceğim?"

Genç kızın kaybolduğu, cesedin bulunmasından beş hafta önce polise bildirilmişti. Polisler, Cheryl Lamonica cinayetinde, ilk olarak kızın erkek arkadaşlarından biri tarafından öldürüldüğünden şüphelendi. Kızın sürüyle erkek arkadaşı vardı. Çoğu, Bangor Hava Kuvvetleri Üssü'ndendi.

"İyi çocuklardı," dedi Cheryl'ın annesi. Bu "iyi çocuklar"dan biri de New Mexico'da yaşayan bir karısı ve üç çocuğu olan, kırk yaşında bir Hava Kuvvetleri subayıydı. Bir diğeri ise silahlı soygundan Shawshank Hapishanesi'ne düşmüştü.

Sevgililerinden biri, diye düşündü polisler. *Belki bir yabancı. Sapığın teki.*

Katil sapığın tekiyse bile, anlaşılan kızlar kadar oğlanlara da ilgisi vardı. Nisan ayının sonlarında sekizinci sınıf öğrencileriyle doğa yürüyüşüne çıkan bir ortaokul öğretmeni, kanalın Merit Sokağı tarafında bir çift kırmızı spor pabuç ve mavi bir pantolon gördü. Merit'in sonu, asfalt kırıldığı için barikatlarla kapatılmıştı. Yolun o bölümü önceki sonbahar buldozerlerle kazılmıştı. Yeni otoyol oradan geçecekti.

Kanaldaki cesedin, bir gün önce ailesi tarafından kaybolduğu bildirilen Matthew Clements'a ait olduğu tespit edildi. Daha üç yaşındaydı. (Kafasında Red Sox kasketiyle gülümsediği bir fotoğraf, *Derry News* gazetesinin birinci sayfasında yayımlanmıştı.) Clements ailesi, şehrin diğer ucundaki Kansas Sokağı'nda oturuyordu. Çocuğun annesi acıdan o kadar sarsılmıştı ki dokunsanız yıkılacaktı. Polislere, Matty'yi son gördüğünde, oğlunun evin önündeki kaldırımda, Kansas Sokağı'yla Kossuth arasında, üç tekerlekli bisiklet bindiğini söyledi. Asılacak çamaşırları almak için bir saniyeliğine içeri girmiş ve Matty'yi kontrol etmek için camdan dışarı baktığında, oğlunun kaldırımda olmadığını görmüştü. Kaldırımla sokak arasındaki çimenlikte yan yatmış bisikletini buldular. Arka tekerlek ağır ağır dönüyordu. Kadın, bisikletin tekerleği durana dek gözlerini ondan alamamıştı.

Bu kadarı polis şefi Borton'a yetti. Aynı akşam toplanan Belediye Meclisi'ne, saat yediden sonra sokağa çıkma yasağı getirilmesini önerdi. Karar oybirliğiyle alındı ve hemen ertesi gün uygulamaya kondu. *Derry News* gazetesinin haberine göre ayrıca, küçük çocuklar asla yalnız bırakılmayacak, her zaman bir yetişkinin gözetiminde olacaklardı. Bir ay önce Ben'in okulunda özel bir toplantı düzenlenmişti. Polis şefi kürsüye çıkıp başparmaklarını silahını taktığı kemere geçirmiş ve çocuklara, kurallara uydukları sürece endişelenecek bir şeyleri olmadığını söylemişti. Yabancılarla konuşmayın, tanımadığınız kişilerin arabasına binmeyin, polislerin dostunuz olduğunu unutmayın... ve sokağa çıkma yasağına uyun.

İki hafta önce Ben'in çok az tanıdığı bir oğlan (beşinci sınıfa gidiyordu ama aynı sınıfta değillerdi) Neibolt Sokağı'ndaki mazgallardan birinin içine bakmış ve suda yüzen, saça benzeyen bir şey görmüştü. Adı Frankie veya Freddy Ross (Yoksa Roth muydu?) olan bu oğlan, kendi icat ettiği ve MUHTEŞEM SAKIZLI ÇUBUK adını verdiği icadıyla, mazgallardan içeri düşen değerli nesneleri topluyordu. Anlatışına kulak verdiğinizde, muhteşem olduğuna inandığı, adını parlak kalın harflerle yazdığı SAKIZLI ÇUBUĞUN, aslında ucuna sakız yapıştırılmış bir dal parçası olduğunu anlıyordunuz. Freddy (veya Frankie) elinde çubuğuyla Derry'yi dolaşıp mazgalları ve kanalizasyon deliklerini tarıyordu. Bazen para bulurdu – çoğunlukla çeyreklikler ama kimi zaman daha büyük paralara da denk gelirdi. Mazgalın içinde parayı gördüğü an, Frankie mi Freddy mi her neyse, MUHTEŞEM SAKIZLI ÇUBUĞU'nu çıkarır ve harekete geçerdi. Çubuğun ucunu mazgalın deliklerinden geçirip bozukluğa dokunduğunda, para cepte demekti.

Ben, Frankie mi Freddy mi her neyse o çocuğun, sakızlı çubuğunu kanalizasyon ızgarasından içeri daldırdığı bu seferlerden birinde, Veronica Grogan'ın cesedini bulduğuyla ilgili dedikodular duymuştu. "Gerçekten iğrenç," demişti Richie Tozier adlı başka bir çocuk, beden dersinde Ben'e. Tozier, gözlüklü, cılız bir çocuktu. Ben'e kalırsa, Tozier gözlükleri olmadığında, "Bay Şaşı Göz" kadar kördü. Şişe dibi camları gözlerini büyük gösterdiği

için, çocuk, yüzünde sürekli şaşırdığı izlenimi uyandıran bir ifadeyle dolaşırdı. Ön dişleri o kadar kocamandı ki ona Kunduz lakabını takmışlardı. Frankie mi Freddy mi her neyse, onunla aynı sınıftaydı. "Gündüzleri sakızlı çubuğunu kanalizasyon deliklerine sokuyor, geceleri de aynı sakızı çiğniyor."

"Aman Tanrım, iğrenç!" diye karşılık vermişti Ben.

"Aynen öyle," diyen Tozier oğlanın yanından uzaklaşmıştı.

Frankie/Freddy, peruk bulduğunu sanıp MUHTEŞEM SAKIZLI ÇUBUĞUNU ızgaradan içeri sokmuştu. Peruğu kurutup doğum gününde annesine hediye etmeyi planlıyordu. Birkaç dakika dürtüp yokladıktan sonra tam pes edecekken, kızın yüzü çamurlu sularda belirdi, beyaz yanaklarına yapraklar yapışmış, hâlâ açık olan gözleri pislikle dolmuştu.

Freddy mi Frankie mi her neyse, çığlıklar atarak eve koştu.

Veronica Grogan, Neibolt Sokağı'ndaki kilise okuluna gidiyordu. Ben'in annesi bu okulu işletenlere "İsacılar" derdi. Kız daha dördüncü sınıftaydı. On yaşına basacağı gün onu toprağa verdiler.

O felaketin ardından bir akşam Arlene Hanscom, Ben'i salona çağırmış ve yanına kanepeye oturmasını işaret etmişti. Oğlunun ellerini tutup bakışlarını yüzüne dikti. Kendini huzursuz hisseden Ben de aynı şekilde annesine karşılık verdi.

"Ben," dedi anne, büyük bir ciddiyetle. "Sen aptal mısın?"

"Hayır anne," dedi daha da huzursuzlanan Ben. Konunun ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Annesini hiç o kadar ciddi görmemişti.

"Hayır, " diye tekrarladı kadın. "Ben de aptal olduğuna inanmıyorum."

Ardından kadının, oğluna değil, düşünceli düşünceli pencereye baktığı uzun bir sessizlik oluştu. Ben bir an için annesinin onu unuttuğunu sandı. Hâlâ genç bir kadındı –henüz otuz iki yaşındaydı– ama tek başına çocuk yetiştirmek onu yıpratmıştı. Haftada kırk saat Newport'taki Starks Dokuma Fabrikası'nda çalışıyordu ve çok fazla kimyasal soluduğu işgünlerinin sonrasında öyle kötü öksürürdü ki Ben annesinin hastalanmasından korkardı. Ben o gecelerde, gözünü dahi kırpmadan saatlerce yatağında

yatar, pencereden karanlığa bakarak annesi ölürse kendisine ne olacağını düşünürdü. Öksüz kalacaktı. Herhalde eyaletin himayesine geçerdi (bunun, sizi gün doğumundan günbatımına kadar çalıştıran çiftçilerle yaşamak anlamına geldiğini zannediyordu) veya onu Bangor Yetimhanesi'ne gönderirlerdi. Böyle şeyleri düşünüp endişelenmenin aptalca olduğuna kendini ikna etmeye çalışırdı ama bir işe yaramazdı. Sadece kendi için değil annesi için de endişeleniyordu. Annesi güçlü bir kadındı, çoğu konuda dediğim dedikti ama iyi bir anneydi. Ben, annesini çok severdi.

"Cinayetleri duymuşsundur," dedi en nihayetinde tekrar oğluna dönen kadın.

Oğlan başını salladı.

"Başlangıçta insanlar, onların..." Kadın, bir sonraki kelimeleri dile getirmekte tereddüt etti, daha önce bu konuları oğluyla hiç konuşmamıştı ama sıra dışı koşullar sıra dışı önlemler gerektirir. Kendini zorladı. "... seks cinayetleri olduğunu sandı. Belki öyleydi, belki değildi. Cinayetler belki bitti belki bitmedi. Kimse hiçbir şeyden emin değil ama sokaklarda küçük çocukları avlayan bir manyağın dolaştığını biliyoruz. Beni anlıyor musun Ben?"

Oğlan başını salladı.

"Seks cinayeti demekle ne kastettiğimi biliyor musun?"

Ben bilmiyordu –en azından tam olarak–yine de başını salladı. Annesi ona, bunların yanı sıra, bir de arılardan ve çiçeklerden bahsetmeye kalkacak olursa, utançtan yerin dibine geçerdi.

"Senin için endişeleniyorum Ben. Seni iyi yetiştirememiş olmaktan korkuyorum."

Ben ezilip büzüldüyse de bir şey söylemedi.

"Sürekli tek başınasın. Gereğinden fazla. Sen..."

"Anne..."

"Seninle konuşurken karşılık verme," dedi kadın. Ben çenesini kapadı. "Dikkatli olmalısın Benny. Yaz yaklaştı ve tatilini mahvetmek istemiyorum ama daha dikkatli olmalısın. Her gün yemek vaktinden önce eve dönmeni istiyorum. Kaçta yemek yiyoruz?"

"Saat altıda."

"Tam bu saatte. Söyleyeceklerimi zihnine kazı: Masayı hazırlayıp sütünü doldurduğumda banyoda ellerini yıkıyor olmazsan, telefonu elime alıp polisi arar ve kaybolduğunu bildiririm. Beni anladın mı?"

"Evet anne."

"Söylediklerimde ciddi olduğuma inanıyor musun?"

"Evet."

"Bunu yapmak zorunda kalırsam, muhtemelen sonradan boşu boşuna polisi aradığım ortaya çıkacak. Oğlanların ne haltlar karıştırdığından habersiz değilim. Oyunlarınıza ve aptal yaz tatili projelerinize dalıp gidersiniz. Arıları kovanlarına geri sokmaya çalışır, top oynar veya başka saçma sapan işlerle uğraşırsınız. Görüyorsun ya, senin ve arkadaşlarının ne haltlar karıştırdığınızı gayet iyi biliyorum."

Ben, annesi eğer oğlunun tek bir arkadaşı dahi olmadığını bilmiyorsa, oğlanların neler yaptığıyla ilgili, zannettiğinin yarısı kadar bile bilgi sahibi olmadığını düşünerek başını salladı. Bunu ona söylemeyi aklından bile geçirmezdi, bin yıl geçse bile...

Kadın, elbisesinin cebinden çıkardığı şeyi oğlana uzattı. Ufak, plastik bir kutuydu. Ben kutuyu açtı. İçindekini görünce ağzı bir karış açıldı. "Vay canına!" dedi gerçek bir coşkuyla. "Teşekkür ederim!"

Arkasında gümüş numaralar olan, sahte deri kayışlı, Timex marka bir saatti. Kadın saati çoktan kurmuştu; oğlan tik taklarını duyabiliyordu.

"Muhteşem bir hediye!" İçten bir sevgiyle annesine sarılıp yanağına okkalı bir öpücük kondurdu.

Oğlunun sevindiğini görmek kadını gülümsetti. Başını salladı. Ardından yeniden ciddileşti. "Saati koluna tak ve orada kalsın. Kırma, bozma, kaybetme."

"Tamam."

"Artık bir saatin de olduğuna göre, eve geç kalmanı mazur gösterecek hiçbir gerekçen olamaz. Söylediklerimi sakın unutma: Zamanında eve dönmezsen, seni ben değil polis arayacak. Senin yerinde olsam, çocukları öldüren o pislik yakalanana dek, bir da-

kika bile geç kalmaya cüret etmezdim. Aksi takdirde, bir saniye geçmeden telefona sarılırım."

"Evet anne."

"Bir şey daha. Ortalıkta tek başına dolaşmanı istemiyorum. Yabancılardan şeker almaman veya tanımadığın kişilerin arabasına binmemen gerektiğini biliyorsun, sonuçta ikimiz de aptal olmadığında hemfikiriz. Yaşına göre iri bir çocuksun. Yine de bir yetişkin, hele manyağın teki, isterse rahatlıkla bir çocuğu etkisiz hale getirebilir. Parka veya kütüphaneye gittiğinde yanında mutlaka bir arkadaşın olsun."

"Öyle yaparım anne."

Kadın camdan dışarı bakıp dertli dertli iç çekti. "Dünya nasıl bir yere dönüştü ki bu olaylar devam edebiliyor? Bu kasabada çirkin bir şey var. Hep böyle düşünmüşümdür." Oğluna döndüğünde kaşlarını çatmayı bırakmıştı. "Keşfetmekten hoşlanan bir çocuksun Ben. Derry'nin hemen her tarafını biliyorsundur, değil mi? En azından kasaba merkezini."

Ben her yeri bilmediğine emindi ama bir sürü yeri biliyordu. Beklenmedik Timex hediyesi çocuğu o kadar heyecanlandırmıştı ki annesi İkinci Dünya Savaşı'nı konu alan müzikal bir komedide John Wayne'in Adolf Hitler'i oynamasının uygun olacağını söylese, ona bile hak verirdi. Başını sallayarak annesinin söylediklerini onayladı.

"Hiçbir şey görmedin, değil mi? Yoksa gördün mü?" diye sordu kadın. "Şüpheli biri veya... bir şey? Olağandışı sayılabilecek herhangi bir şey? Seni korkutan bir olay oldu mu?"

Saatin verdiği mutluluk, annesine olan sevgisi, kadının endişelendiğini bilmenin verdiği çocuklara özgü memnuniyet (bu endişelerin gücü oğlanı korkutuyordu da) az kalsın, oğlanın, geçen ocak ayında yaşadıklarını annesine anlatmasına neden olacaktı.

Ağzını açtı ve derken, bir şey –bir tür sezgi diyelim– ağzını onun yerine kapadı.

Susmasının nedeni tam olarak neydi? Sezgiden başka bir açıklaması yok. Ne daha fazlası ne daha azı. Çocuklar bile, sevgiyle gelen sorumlulukların karmaşık doğasının farkına varıp kimi zaman sessiz kalmanın daha uygun olacağını hissedebilirler. Ben

kısmen bu nedenle çenesini kapalı tuttu. Ama bir şey daha vardı, ilki kadar soylu olmayan bir duygu. Annesinin zor bir kadın olabileceğini bilmesi. Patronluk taslamayı sevdiğini bilmesi. Kadın oğluna asla şişko demezdi, erken büyüdün derdi (bazen bu söz, "Yaşına göre büyüksün," cümlesiyle biraz daha vurgulanırdı) ve akşam yemeğinden sonra hâlâ yenilecek bir şeyler kalmışsa, onları ödev yaptığı veya televizyon izlediği sırada yemesi için oğluna götürürdü. Oğlan da bunu yaptığı için kendi kendine kızarak onları yerdi. (Ama hiçbir zaman, yemek getirdiği için annesinden nefret etmedi. Ben Hanscom, annesinden nefret etmeye cesaret edemezdi; öyle bir nankörlük yapacak olsa, Tanrı hiç şüphesiz onu çarpardı.) Oysa bir parçası, Ben'in zihninin derinliklerindeki Tibet Köşesi, kadının oğlunu sürekli beslemesinin altında başka nedenler yattığından şüpheleniyordu. Sadece sevgisinden miydi? Başka bir nedeni olabilir miydi? Elbette hayır. Yine de... merak etmekten kendini alamadı. Daha da önemlisi kadın, oğlunun hiç arkadaşı olmadığını bilmiyordu. Bu bilgiden yoksun olması oğlanın kadına güvenmesini güçleştiriyor, hikâyesine ne tepki vereceğini bilememesine yol açıyordu. Ocak ayında başına gelenleri duysa ne derdi? Bir şey olmuşsa elbette. Saat altıda eve dönüp gece dışarı çıkmamak belki de o kadar kötü bir alternatif değildi. Kitap okuyabilir, televizyon izleyebilir...

(yemek yiyebilir)

...Lego'larıyla ve İnşaat Seti'yle bir şeyler inşa edebilirdi. Ama bütün gün evde kalmanın ne kadar korkunç olacağını düşünmek bile istemiyordu ve annesine ocak ayında ne gördüğünü veya ne gördüğünü sandığını söyleyecek olsa, kadın onu buna mecbur edebilirdi.

Bu yüzden, birden fazla nedenle, Ben hikâyeyi anlatmamayı seçti.

"Hayır anne," dedi. "Bay McKibbon'ın insanların çöplerini karıştırmasından başka garip bir şey görmedim."

Oğlunun sözleri kadını güldürdü. Annesi hem "İsacı" hem Cumhuriyetçi olan Bay McKibbon'dan hoşlanmazdı. Gülmesiyle beraber konu da kapandı. O gece Ben geç saatlere kadar uyumadı ama öksüz kalma ihtimalinin verdiği tedirginlikle değil. O

gece yatağına uzanmış, pencereden süzülüp yere vuran ay ışığını seyrederken, sevildiğini ve güvende olduğunu hissediyordu. Tik taklarını dinleyebilmek için bazen saati kulağına götürüyor bazen de fosforlu kadranının tadını çıkarmak için burnunun dibine sokuyordu.

Sonunda uyumayı başardığında, kendini diğer çocuklarla beraber Tracker Kardeşler'in kamyon deposunun arkasındaki arsada beyzbol oynarken gördü. Topa vurup sayı yapmıştı, olduğu yerde zıplayıp başarısının ve takım arkadaşlarının tezahüratlarının tadını çıkarıyordu. Maçı kazandırdığı için onu tebrik edip sırtını sıvazladılar. Ben'i, eşyaların durduğu yere kadar omuzlarında taşıdılar. Rüyasında içi gurur ve mutlulukla doluydu... Derken sahanın ötesine, arsayla Çorak Topraklar'a inen yokuşu ayıran zincire baktı. Yeşilliklerin arasında, neredeyse görüş alanının dışında bir siluet duruyordu. Beyaz eldivenli elinde bir sürü balon vardı. Kırmızı, sarı, mavi, yeşil balonlar. Diğer eliyle, Ben'e yaklaşmasını işaret ediyordu. Oğlan kendisini çağıran siluetin yüzünü göremese de giydiği bol tulum, önündeki ponponu andıran turuncu düğmeler ve sarı papyon, gözden kaçırılacak gibi değildi.

O bir palyaçoydu.

Aynen öyle, dedi bir ses.

Ben ertesi sabah uyandığında rüyayı unutmuştu ama yastığı, oğlan bütün gece ağlamışçasına ıslaktı.

7

Çocuk Kütüphanesi'ndeki danışma masasına doğru yürürken sokağa çıkma yasağıyla ilgili düşünceler, yüzdükten sonra silkinip sularından kurtulan bir köpeğin saçtığı su damlaları gibi zihninden uçup gitti.

"Merhaba Benny," dedi Bayan Starrett. Bu kadın, Bayan Douglas'ın aksine, Ben'i gerçekten severdi. Yetişkinler, özellikle de işlerinin gereği kimi zaman çocukları hizaya getirmek zorunda kalanlar, alçak sesle konuşan, kibar ve düşünceli bir çocuk olduğu için genelde Ben'den hoşlanır, hatta kahkahalar atıp gül-

melerini sağlamasa da onu eğlenceli bulurlardı. Aynı özellikler, diğer çocuklara, oğlanın yağcının teki olduğunu düşündürürdü. "Şimdiden yaz tatilinden sıkıldın mı?"

Ben gülümsedi. Tam da Bayan Starrett'a özgü, zekice bir cümleydi bu. "Henüz değil," dedi kadına. "Ne de olsa yaz tatili daha yeni başladı." Saatine baktı. "Bir saat on yedi dakika olmuş. Bana bir saat daha verin."

Bayan Starrett, gürültü yapmamak için eliyle ağzını örterek bir kahkaha attı. Ben'e yaz tatilindeki okuma programına kaydolmak isteyip istemediğini sordu. Ben, istediğini söyledi. Kadın ona Amerika Birleşik Devletleri haritasını uzattı. Ben kadına teşekkür etti.

Rafların arasında dolaştı, kitapları çıkarıp yerine koydu, bazılarına göz attı. Kitap seçmek, ciddiye alınması gereken bir işti. Özen göstermeliydiniz. Yetişkinseniz dilediğiniz kadar kitap alabilirdiniz ama çocukların, her seferinde en fazla üç kitap alma hakkı vardı. Eğer aptal bir kitap seçerseniz ona mahkûmdunuz.

Sonunda hangi üç kitabı alacağına karar verdi: *Buldozer, Siyah Aygır* ve içgüdülerine güvenerek seçtiği bir kitap daha: Henry Gregor Felsen tarafından yazılan, *Kızgın Demir*.

"Bunu sevmeyebilirsin," dedi Bayan Starrett, kitabı damgalarken. "Aşırı kanlı. Genelde gençlere, özellikle ehliyetlerini yeni alanlara onu tavsiye ediyorum, uyarı niyetine. Sanırım kimileri bütün bir hafta yavaş gidiyordur."

"Şansımı deneyeceğim," diyen Ben, kitaplarını alıp keçilerin deve haddini bildirdikleri Pooh'un Köşesi'nin uzağındaki masalardan birine geçti.

Bir süre *Kızgın Demir*'i okudu. Kötü değildi. Hem de hiç kötü değildi. Çok iyi araba kullanan bir oğlanı anlatıyordu. Bir de sürekli onun hızını kesen oyunbozan bir polis vardı. Ben, kitabın geçtiği Iowa'da hız sınırı olmadığını öğrendi. Bunun harika olduğunu düşündü.

İlk üç bölümü bitirdikten sonra kafasını kaldırdı ve gözleri yepyeni bir afişe takıldı. En üste asılan afişte (kütüphane gerçekten tam bir afiş cennetiydi) mutlu bir çocuğa mektup götüren mutlu bir postacı vardı. KÜTÜPHANELER OKUMAK KADAR

YAZMAK İÇİNDİR DE, diye yazıyordu afişte. NEDEN BUGÜN BİR ARKADAŞINIZA MEKTUP YAZMIYORSUNUZ? ONLARI MUTLU EDİN!

Afişin altında, pulu yapıştırılmış bir sürü kartpostal, yine pulu yapıştırılmış bir sürü zarf ve üstünde Derry Halk Kütüphanesi'nin damgası olan kâğıtlar vardı. Pullu zarfların fiyatı beş sentti, kartpostallar ise üç sentti. Kâğıtların iki tanesi bir peniydi.

Ben ceplerini yokladı. Şişelerden dört sent kalmıştı. *Kızgın Demir*'de kaldığı yeri işaretledikten sonra danışmaya geri döndü. "Kartpostallardan bir tane alabilir miyim lütfen?"

"Elbette Ben." Bayan Starrett her zamanki gibi oğlanın mesafeli kibarlığından hoşlanmış ve ne kadar şişko olduğunu fark ederek biraz üzülmüştü. Annesi olsa, bu oğlan anlaşılan çatal bıçakla kendi mezarını kazıyor derdi. Ben'e kartpostalı verip yerine dönerken onu izledi. Altı kişilik bir masaydı ama orada oturan tek kişi Ben'di. Kadın, oğlanı diğer çocuklardan biriyle otururken hiç görmemişti. Bunun üzücü olduğunu düşünüyordu çünkü Ben Hanscom'ın içinde cevherler gömülü olduğuna emindi. Sabırlı ve nazik biriyle tanışacak olursa, oğlanın içindeki cevherlerin açığa çıkacağından hiç şüphesi yoktu. Eğer o gün gelirse...

8

Ben tükenmezkalemini çıkarıp arkasını tıklattı ve kartpostalın adres bölümüne şu basit adresi yazdı: *Beverly Marsh, Anacadde, Derry, Maine, 2. Bölge.* Kızın oturduğu binanın numarasını bilmiyordu ama annesi ona, uzun süre aynı bölgede çalışan postacıların kimin nerede oturduğunu bildiklerini söylemişti. Eğer anacaddeye bakan postacı kartpostalı yerine teslim edebilirse ne harika. Edemezse kayıp mektuplar bürosuna yollanır ve oğlan üç sent kaybetmiş olurdu. Kendi adını ve adresini yazmaya niyeti olmadığı için, kartın ona geri gelmeyeceği kesindi. Adres kısmı aşağı bakacak şekilde taşıdığı kartla birlikte (ortalıkta tanıdık kimseyi görmese de riske girmeyecekti) birkaç adım ötedeki kartoteğin yanındaki ahşap masaya gitti ve birkaç müsvedde kâğıt

aldı. Ardından oturduğu yere dönüp bir şeyler karaladı. Sonra yazdıklarının üstünü çizdi ve bir şeyler daha karaladı.

Sınavlardan önceki hafta İngilizce dersinde haiku okumuş ve yazmasını öğrenmişlerdi. Haiku, Japon şiir sanatlarındandı; kısa, katı kuralları olan şiirlerdi. Bayan Douglas, haikunun on yedi heceden oluştuğunu söylemişti – ne fazla ne az. Genelde belli bir duyguyla ilişkilendirilen, tek bir imgeye odaklanan şiirlerdi: hüzün, mutluluk, nostalji, neşe... aşk.

Ben bu fikre bayılmıştı. İngilizce derslerini severdi ama çok değil. Başarısız bir öğrenci değildi ama dersin onu çeken bir yanı yoktu. Ama haiku kavramındaki bir şeyler, oğlanın hayal gücünü tetiklemişti. Bayan Starrett'ın sera etkisini anlatışı oğlanı nasıl mutlu ettiyse haiku fikri de aynı etkiyi yapmıştı. Ben'e göre haiku iyi bir şiir türüydü çünkü hece ölçüsüne dayanıyordu. Gizli kuralları yoktu. On yedi hece, bir duyguyla ilişkilendirilen bir imge. İşte bu kadar. Tombala. Açık, işlevsel, kendi kuralları tarafından yaratılan ve sınırları aynı kurallar tarafından belirlenmiş bir metin. Kelimenin kendisinden bile hoşlanmıştı, a'nın havada kalışı, k'nin gırtlaktan gelişi: *Haiku.*

Saçları, diye düşündü. Okulun önündeki merdivenden inip çıktığı sırada kızın saçlarının havada savruluşu gözünün önüne geldi. Güneş vurduğunda saçlar ışıldamakla kalmıyor, sanki alev alıyordu.

Yirmi dakika boyunca dikkatlice çalıştıktan sonra (daha fazla müsvedde almak için gidip gelmek dışında ara vermemişti) uzun olan kelimeleri kaldırdı, kalanları defalarca değiştirdi, bazılarını sildi ve şu şiiri yazmayı başardı:

Amber saçların
Kış güneşinde
Kalbim gibi alevden.

Şiire bayılmamıştı ama elinden gelenin en iyisi buydu. Biraz daha oynarsa, biraz daha endişelenirse, biraz daha çekiştirirse çok daha kötüleştirmekten korkuyordu. Ya da kafasına koyduğu şeyi yapmaktan vazgeçmekten. Buna izin veremezdi. Kızın onun-

la konuşmaya zaman ayırdığı an, Ben'in hayatının değiştiği andı. Bir şekilde o anı hafızasına kazımak istiyordu. *Beverly muhtemelen büyük oğlanlardan, altıncı hatta yedinci sınıflardan birinden hoşlanıyordur*, diye düşündü. Belki haikuyu o oğlanın gönderdiğini sanacak ve mutlu olacaktı. Böylece, kartpostalı aldığı gün kızın da hafızasına kazınacaktı ve onun Ben Hanscom'dan geldiğini hiçbir zaman öğrenemeyecek olmasının bir önemi yoktu. Ben bunu bilecekti ya, o kadarı yeterdi.

Tamamladığı şiiri kartpostalın arkasına geçirdi (aşk şiiri değil de fidye notu yazar gibi büyük harf kullanmıştı), arkasına tıklayıp ucunu kapadığı kalemini cebine kaldırdı. Kartpostalı da *Kızgın Demir*'in içine koydu.

Tüm bunlar bitince masadan kalktı ve dışarı çıkarken Bayan Starrett'a iyi günler diledi.

"Güle güle Ben," dedi Bayan Starrett. "Yaz tatilinin tadını çıkar ama sokağa çıkma yasağını unutma."

"Unutmam."

Oğlan iki bina arasındaki cam koridordan geçerken, sıcağın tadını çıkardı (*sera etkisi*, diye düşündü ukala ukala) ve büyüklere ayrılan, soğuk, yetişkin kütüphanesine girdi. Yaşlı bir adam, Okuma Salonu'ndaki eski iskemlelerden birine oturmuş, gazete okuyordu. Sürmanşet oğlanın dikkatini çekti: DULLES, GEREKİRSE AMERİKAN ASKERLERİNİN LÜBNAN'A YARDIMA GİDECEĞİNE SÖZ VERDİ! Manşetin altında, Beyaz Saray'ın bahçesinde bir Arap'la el sıkışan Ike'ın fotoğrafı vardı. Ben'in anncsi 1960'ta Hubert Humphrey seçilirse, işlerin bir ihtimal düzeleceğini söylerdi. Ben, *bunalım* diye bir şeyin varlığının ve annesinin onun yüzünden işten çıkarılmaktan korktuğunun hayal meyal farkındaydı.

Sayfanın ortalarına doğru, daha büyük harflerle atılmış manşet vardı. POLİS SAPIĞIN PEŞİNDE!

Ben kütüphanenin kapısını ittirip dışarı çıktı.

Posta kutusu bir adım ötesindeydi. Ben kartpostalı kitabın arasından çıkarıp postaladı. Kâğıt parmaklarının arasından kayıp giderken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. *Ya bir şekilde benden geldiğini anlarsa?*

Aptal olma, diye karşılık verdi içinden kendine. Bir önceki fikrin kendisini ne kadar heyecanlandırdığını fark edip tedirgin olmuştu.

Kansas Sokağı boyunca yürüdü. Ne tarafa gittiğine bakmıyor ve umursamıyordu. Kafasında bir fantezi şekillenmeye başlamıştı. Gri-yeşil gözlerini kocaman açan Beverly Marsh ona doğru yürüyor. Kızıl saçlarını atkuyruğu yapmış. *Sana bir şey soracağım Ben*, diyor hayalindeki kız, *ama doğruyu söyleyeceğine yemin edeceksin*. Kartpostalı çıkarıyor. *Bunu sen mi yazdın?*

Ürkütücü bir fanteziydi. Muhteşem bir fanteziydi. Onu hayal etmeyi bırakmak istemiyordu. O hayalin bitmesini istemiyordu. Yanakları yeniden kızarmaya başlamıştı.

Ben hayal kurarak yürümeye devam etti, kütüphaneden aldığı kitapları bir kolundan diğerine aktardı, ıslık çalmaya başladı. *Belki kötü bir kız olduğumu düşüneceksin ama galiba seni öpmek istiyorum*, dedi Beverly. Dudakları hafifçe aralandı.

Heyecanlanan Ben'in dudakları, ıslık çalamayacağı kadar kurudu.

"Galiba ben de bunu yapmanı istiyorum," diye fısıldadı, suratında aptal, şaşkın ve harika bir gülümsemeyle.

Oysa hayal kuracağına, her zamanki gibi yere bakarak yürüseydi, gölgesinin etrafını, başka üç gölgenin sardığını görürdü; eğer kulaklarını dört açmış olsaydı, yaklaşan Victor, Belch ve Henry'nin ayak seslerini duyardı. Ama ne duydu ne gördü. Ben, bunlar olurken çok uzaklardaydı, Beverly'nin yumuşak dudaklarının kendilerinkine değişinin tadını çıkarıyor, utangaç ellerini kızın İrlanda kızılı saçlarında dolaştırıyordu.

9

Büyük küçük pek çok yerleşim yeri gibi Derry de planlı bir şehirleşmenin ürünü değildi, mantar gibi bitivermişti. Şehir planlamacıları kasabanın ilk nereye kurulduğunu bir türlü tespit edemiyorlardı. Derry'nin merkezi, sanayi mahallesinden de geçerek güneybatıdan kuzeydoğuya doğru akan Kenduskeag Nehri'nin

oluşturduğu vadideydi. Şehrin kalanı, vadiyi saran tepelere yayılmıştı.

İlk yerleşimciler geldiğinde vadi her yanı otlarla kaplı bir tür bataklıktı. Kenduskeag ve sonradan birleştiği Penobscot Nehri, ticaret yapmak isteyenler için tam bir velinimetti ama tarımla uğraşanlar veya evlerini nehirlerin fazla yakınına inşa edenler, kısa sürede derslerini aldılar. Özellikle Kenduskeag, üç dört yılda bir taşardı. Kasaba, son elli yılda bu sorunu çözmek için harcanan büyük paralara rağmen bugün bile sel tehdidi altındaydı. Eğer su baskınlarının kaynağı yalnızca nehrin kendisi olsa, bu sorun barajlarla çözülebilirdi. Ama başka etkenler de vardı. Kenduskeag'ın çevresini saran toprağın alçalarak ilerlemesi sorunlardan biriydi. Bölgenin kanalizasyon sisteminin düzgün olmaması, ikinci bir etkendi. Yüzyılın başından bu yana Derry'de pek çok sel felaketi yaşanmış ve 1931'deki sel, ölümlere bile neden olmuştu. Durumu daha da kötüleştiren, Derry'yi saran tepelerdeki derelerdi. Cheryl Lamonica'nın cesedinin bulunduğu Torrault Deresi onlardan biriydi. Yağışların yoğun olduğu dönemlerde, bu dereler de taşardı. "İki hafta yağmur yağsa şehrin sinüziti tutuyor, " demişti bir keresinde Kekeme Bill'in babası.

Kenduskeag'ın kasaba merkezinden geçen üç buçuk kilometrelik bölümü beton bir kafese hapsedilmişti. Anacaddeyle Kanal Sokağı kavşağından başlayan kanalla beraber, Kenduskeag bir yeraltı nehrine dönüşür, anacaddenin altından akıp yaklaşık bir kilometre ötedeki Bassey Parkı'nda yeniden yüzeye çıkardı. Derry'nin barlar sokağı, polis tarafından yan yana dizilmiş suçluları andıran barlarıyla, kanala paralel uzanan Kanal Sokağı'ydı ve polis güçleri iki üç haftada bir, sarhoş olup araba kullanmaya kalkan birilerinin aracını, fabrikanın akıttığı kimyasallar ve kanalizasyon yüzünden ölümcül bir kirlilik seviyesine ulaşmış sulardan çıkarırdı. Zaman zaman kanalda balık tutanlar da olurdu ama sudan çıkanlar, mutasyon geçirmiş, yenilmesi imkânsız yaratıklardı.

Kasabanın kuzeydoğusunda, kanal tarafında, nehri az biraz da olsa kontrol altında tutmak mümkündü. Arada bir baş gösteren sel baskınlarına rağmen, ticaret alıp başını gitmişti. İnsan-

lar kanal kıyısında yürüyüşe çıkar, bazen el ele bile tutuşurlardı (eğer rüzgâr doğru yönden esiyorsa; yanlış yönden estiğinde o kadar kötü bir kokuyu da beraberinde getirirdi ki bu yürüyüşlerin bütün romantizmi kaçardı). Kanalın karşı kıyısındaki liseye bakan Bassey Parkı'ndaysa bazen izciler kamp yapar ve mangal partileri düzenlenirdi. 1969'da kasaba halkı, hippilerin (bir tanesi, pantolonunun poposuna hiç utanmadan Amerikan bayrağı bile dikmişti) orada ot içtiklerini ve uyuşturucu alışverişi yaptıklarını öğrenip şaşkına dönmüştü. 1969 yılı geldiğinde, Bassey Parkı bir tür açık hava eczanesiydi. *Bak görürsün*, diyordu insanlar, *bunu durdurmazlarsa birileri ölecek*. Ve elbette, sonunda biri öldü. Damarları zamane çocuklarının *beyaz ışık* dedikleri türden saf eroinle dolu on yedi yaşında bir delikanlının cesedi, kanalda bulundu. O olaydan sonra keşler, Bassey Parkı'na gelmemeye başladılar. Oğlanın hayaletinin parkta dolandığıyla ilgili hikâyeler dahi anlatılıyordu. Aptal bir efsaneydi elbette ama uyuşturucu bağımlılarını ve serserileri uzak tuttuğuna göre işe yarıyordu.

Kasabanın güneybatısında, nehir daha büyük bir sorun teşkil ediyordu. O bölgede, tepelerin arası açıktı. Bu açıklık, suyun yarattığı erozyonla daha da genişlemişti. Kenduskeag ve onu besleyen dereler her ilkbahar taşardı; dere yataklarına baktığınızda, yarısı topraktan çıkmış dinozor kemiklerini andıran kayalıklar görürdünüz. Derry Belediyesi'nin emektar çalışanları, sonbaharla gelen ilk dondurucu soğuk dalgasıyla birlikte, şehrin güneybatısındaki kaldırımların büyük kısmının yeniden onarıma ihtiyaç duyacağını iyi bilirdi. Genleşme yüzünden beton çatlar ve dipteki kayalar, doğa ana bir şeyleri yutmaya çalışıyormuş gibi bu çatlakları delip yüzeye çıkardı.

Derin olmayan toprakta en iyi yetişen bitkiler, kısa köklü, dayanıklı olanlardı – yabani otlar ve çerçöp, başka bir dille ifade edecek olursak: meyve vermeyen ağaçlar, bodur çalılar, her yeri işgal eden zehirli sarmaşıklar ve kök salabildiği her yerde yetişen zehirli meşeler. Güneybatı, Derry'lilerin Çorak Topraklar dedikleri araziyle birleşen yerdi. Adı çorak olsa da çoraklıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bu bölge, beş kilometre uzunluğunda, bir buçuk kilometre genişliğinde, dağın taşın birbirine girdiği bir

alandı. Sınırları bir tarafta Kansas Sokağı, diğer tarafta Old Cape Mahallesi'yle belirlenmişti. Old Cape, düşük gelirli insanların oturduğu bir kenar mahalle olduğu için altyapısı o kadar kötüydü ki evlerdeki tuvaletlerin ve kanalizasyon borularının gerçekten patladığına dair hikâyeler duyardınız.

Kenduskeag, Çorak Topraklar'ın ortasından geçerdi. Kasaba kuzeydoğuya doğru büyümüş ve yeşillik arazinin iki tarafını kaplamıştı ama ortadaki yeşilliklerin arasında bulacağınız yegâne yapılar, üç numaralı Derry pompası, belediyenin kanalizasyon arıtma merkezi ve şehir çöplüğüydü. Çorak Topraklar, havadan bakıldığında, sivri ucu şehir merkezine saplanmaya hazırlanan yeşil bir hançeri andırırdı.

Ben'in konumunu düşündüğünüzde bu bu coğrafi ve jeolojik bilgiler şu anlama geliyordu: Artık sağ tarafında ev kalmamıştı. Toprak kaybolup gitmişti. Orada, bel hizasına gelen, beyaza boyanmış bir korkuluk vardı. (Yayaları korumak amacıyla alınmış bir önlemdi.) Uzaktan nehrin sesi oğlanın kurmaya devam ettiği hayalin yeni fon müziğiydi.

Duraksayıp kızın gözlerinin ve kızıl saçlarının hoş kokusunun hayalini kurarak görmeyen gözlerle Çorak Topraklar'a baktı.

Kenduskeag Nehri, o noktadan bakıldığında akarsu gibi görünmezdi, gür bitkilerin arasında belirip kaybolan ışıltılardan oluşurdu. Çocuklar bazen, oralarda kırlangıç kadar büyük sinekler yaşadığına dair hikâyeler anlatırlar; nehir kıyısındaki kumların insanları yuttuğundan bahsederlerdi. Ben dev sinekler olduğuna inanmıyordu ama bataklık olasılığı onu korkutuyordu.

Gözucuyla baktığında, daireler çizen bir bulut gördü. Çöplüğe dalış yapan martılar. Onların sesi de oğlanın kulağına geliyordu ama zayıftı. Uzakta Derry Tepeleri'ni ve Çorak Topraklar'ın yakınına inşa edilen Old Cape evlerinin alçak tavanlarını görebiliyordu. Old Cape'in sağında, gökyüzünü işaret eden beyaz bir parmağı andıran Derry Su Kulesi vardı. Hemen ayağının altındaysa paslı bir borunun ucu uçurumu andıran kayalıklardan dışarı çıkıyor, renksiz bir suyu ağaçların ve çalıların arasına kusuyordu.

Ben'in Beverly ile ilgili hoş fantezileri, hiç de onlar kadar hoş olmayan başka bir fanteziyle bölündü: Ya hemen şimdi, tam o saniye, gözlerinin önünde, cansız bir el borudan dışarı düşerse? Ya bir telefon bulup polisi arayabilmek için geri döndüğünde, orada bir palyaçonun durduğunu görürse? Kocaman turuncu düğmeleri olan bol bir tulum giymiş, komik bir palyaçonun? Diyelim ki...

Bir el, Ben'in omzuna dokundu. Oğlan çığlık attı.

Kahkahalar. Arkasını döndüğünde sırtı, Kansas Sokağı'nın güvenli, sağlam kaldırımıyla, vahşi Çorak Topraklar'ı birbirinden ayıran beyaz çite değdi. Çit, onun ağırlığıyla gıcırdarken, zavallı oğlan, karşısında Henry Bowers, Belch Huggins ve Victor Criss'i gördü.

"Hey, dobiş," dedi Henry.

"Ne istiyorsun?" diye sordu cesur davranmaya çalışan Ben.

"Seni bir temiz dövmek," dedi Henry. Bu konuyu büyük bir ciddiyetle düşünüyormuş gibi yaptıysa da kara gözleri zevkten ışıldıyordu. "Sana bir ders vermek istiyorum dobiş. Eminim itiraz etmezsin. Yeni şeyler öğrenmeyi seversin, değil mi?"

Ben'e uzandı. Ben geri çekildi.

"Tutun şunu!"

Belch ve Victor, oğlanı kollarından yakaladılar. Ben ciyakladı. Tavşanlarınkini andıran, korkak, zayıf bir sesti ama kendine hâkim olamadı. *Tanrım lütfen beni ağlatmalarına veya saatimi kırmalarına izin verme*, dedi içinden. Saatini kırıp kırmayacaklarını bilmiyordu ama ağlayacağına emindi. Onu rahat bırakmadan önce bol bol ağlatacaklardı.

"Çıkardığı sesler domuzlarınkine benzemiyor mu?" dedi Victor. Ben'in bileğini büktü. "Domuzlar gibi ciyaklamıyor mu?"

"Kesinlikle," dedi kıkırdayan Belch.

Ben önce bir tarafa sonra diğer tarafa kaçmayı denedi. Belch ve Victor'dan kurtulmayı başaramadı, oğlanın çırpınmasına izin verip sonra kollarından tuttukları gibi geri çektiler.

Henry, Ben'in kazağının önünden tutup yukarı sıyırarak karnını açtı. Zavallı çocuğun göbeği, kemerinin üstünden aşağı sarkıyordu.

"Şuna bakın çocuklar!" diye bağırdı iğrenen Henry. "Şu lanet göbeğe bakın!"

Victor ve Belch bu sözlere kahkahalarla güldüler. Ben yardım bulmak umuduyla etrafa bakındı. Kimseleri göremedi. Arkadan, çitin aşağısındaki Çorak Topraklar'dan, ağustosböceklerinin sesi ve martıların çığlıkları geliyordu.

"Beni bırakmanızı öneririm!" dedi Ben. Henüz konuşmayacak halde değildi ama panik içindeydi. "Beni bırakın!"

"Yoksa ne olur?" diye sordu, cevapla gerçekten ilgileniyormuş gibi görünen Henry. "Yoksa ne olur koca meme? Ne yapacaksın?"

Ben birden kendini, *Otoyol Devriyesi*'nde Dan Matthews'u oynayan Broderick Crawford'ı düşünürken buldu –o herif gerçek bir erkekti, acımasızdı, boş laflara karnı toktu– ve sonra ağlamaya başladı. Dan Matthews olsa, oracıkta o oğlanları çite yapıştırır, hatta yamaçtan aşağı çalıların arasına atardı. Göbeğini savurup işlerini bitirirdi.

"Bakın, bebek gibi ağlıyor!" diye dalga geçti Victor. Belch kahkahalarıyla ona katıldı. Henry gülümsedi ama yüzünde hâlâ o ciddi, düşünceli ifade vardı – neredeyse hüzünlü denebilecek bir bakış. Ben'i korkutuyordu. Aklında dayaktan fazlasının olduğunu gösteriyordu o ifade.

Henry bu düşünceyi doğrulamak istercesine, elini kotunun cebine sokup Buck çakılarından çıkardı.

Ben'in içindeki dehşet, kontrol edilemez boyutlara ulaştı. O ana dek, sağa sola savrularak, kendisini tutanlardan çaresizce kurtulmaya çalışıyordu ama o an, başka çaresi kalmadığını anlayarak aniden öne atıldı. Bir an kurtulabileceğini sandı. Ter içinde kaldığından onu tutan oğlanların elleri kayıyordu. Ama Belch, Ben'in sağ bileğini ucu ucuna yakaladı. Oğlan bu sefer de sol kolunu Victor'dan kurtardı. İkinci deneme...

...daha başlamadan bitti. Henry öne çıkıp onu ittirdi. Ben geriye savruldu. Bu sefer korkuluk daha da gürültülü çatırdadı. Oğlan fazla ağırdı. Belch ve Victor yeniden kollarından yakaladılar.

"Onu sıkı tutun," dedi Henry. "Beni duydunuz mu?"

"Elbette Henry," dedi Belch. Sorudan rahatsız olmuştu. "Merak etme, kaçamaz."

Henry, dümdüz karnı Ben'in koca göbeğine değene dek ilerledi. Ona bakan Ben, gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. *Yakalandım! Ellerindeyim*, diyordu zihni. Korkularına hâkim olmaya çalıştı çünkü korku yüzünden sağlıklı düşünemiyordu. Ama panikle attığı çığlıkların ardı arkası kesilmedi. *Yakalandım! Yakalandım! Yakalandım!*

Henry, üzerine adı işlenmiş uzun ve geniş bıçağı çıkardı. Bıçağın demiri, akşam güneşinde parıldadı.

"Şimdi seni sınayacağım," dedi Henry, aynı düşünceli sesle. "Sınav zamanı koca meme. Hazır olsan iyi edersin."

Ben ağlıyordu. Kalbi, deli gibi çarpıyordu. Burnundan akan sümükler, dudağının üstünde birikmişti. Kütüphaneden aldığı kitaplar yerlerdeydi. Henry, *Buldozer*'in üstüne bastı, yere baktı ve kitabı siyah botuyla çamura ittirdi.

"İşte ilk sınav sorun. Biri, final sınavında, 'Kopya çekmeme izin ver,' derse, ne diyeceksin?"

"Evet!" diye bağırdı Ben gecikmeksizin. "Evet diyeceğim! Elbette! Tamam! Ne kadar kopya çekmek istiyorsanız çekin!"

Bıçağın ucu birkaç santim aşağı kayıp Ben'in karnına gelince durdu. Buzdolabından yeni çıkarılmış bir buz parçası kadar soğuktu. Ben göbeğini içine çekmeyi denedi. Bir an dünya kararadı. Henry'nin dudakları oynuyordu ama Ben oğlanın ne söylediğini anlamıyordu. Henry, sesi kısılmış bir televizyondaki görüntü gibiydi, dünya dönüyor... dönüyor...

Sakın bayılayım deme, diye bağırdı paniklemiş bir iç ses. *Eğer bayılırsan, öfkeden deliye dönüp seni öldürebilir!*

Dünya normale döndü. Belch ve Victor'un artık gülmediklerini fark etti. Gergin... neredeyse ürkmüş bir halleri vardı. Bunu görmek, Ben'de suratına inen bir tokat etkisi yarattı. Artık onlar da Henry'nin ne yapacağını, ne kadar ileri gideceğini bilmiyorlardı. *Durum zannettiğin kadar kötü... Belki daha bile kötü. Hızlı düşün. Kafanı hiç çalıştırmadığın kadar iyi çalıştır. Gözleri, korkunda haklı olduğunu ispatlıyor. Henry'nin gözleri, kuduz bir köpeğin gözleri...*

"Yanlış cevap koca meme," dedi Henry. "Eğer *herhangi biri*, 'Kopya çekmeme izin ver,' derse, ne yapacağın umurumda bile değil. Kafan basıyor mu?"

"Evet," dedi hıçkırıklarla karnı yukarı aşağı oynayan Ben. "Evet, anladım."

"Tamam o zaman. Bir yanlış etti. Ama asıl sorular şimdi geliyor. Hazır mısın?"

"Sa... sanırım."

Bir araba yavaşça onlara doğru geldi. 51 model tozlu bir Ford'du, ön koltuklarda, unutulmuş vitrin mankenlerini andıran yaşlı bir adam ve kadın oturuyordu. Ben, yaşlı adamın başını çevirip kendisine baktığını gördü. Henry, bıçağı göremesinler diye Ben'e yaklaştı. Ben bıçağın ucunun göbek deliğinin üstüne battığını hissetti. Buz gibiydi. Bıçağın ucunun nasıl o kadar soğuk olabileceğini anlamıyordu ama öyleydi.

"Sıkıyorsa bağır," dedi Henry. "Bağırsaklarını eline veririm." Biraz daha yaklaşsalar dudakları birbirine değecekti. Henry'nin nefesindeki sakız kokusu Ben'in burnuna kadar geldi.

Araba, geçit törenlerindeki araçlar gibi yavaş ve vakur bir edayla yanlarından geçip Kansas Sokağı'na doğru yoluna devam etti.

"Tamam koca meme, işte ikinci soru. Eğer *ben* sınavlar sırasında, 'Kopya çekmeme izin ver,' dersem ne diyeceksin?"

"Evet diyeceğim. Hem de hemen."

Henry gülümsedi. "Güzel. Bunu doğru cevapladın. Şimdi üçüncü soru: Bu cevabı asla unutmayacağına nasıl emin olabilirim?"

"Ben... bilmiyorum," diye fısıldadı Ben.

Henry gülümsedi. Yüzünde keyifli bir ifadenin belirdiği o anda, yakışıklı olduğu bile söylenebilirdi.

"Buldum!" dedi, çok önemli bir sorunun cevabını keşfetmişçesine. "Buldum koca meme! Koca göbeğine adımı kazıyacağım!"

Victor ve Belch yeniden kahkahalar atmaya başladılar. Ben bir saniyeliğine rahatladı, sanki hepsi bir kandırmacaydı, üçü aralarında anlaşıp oğlanın ödünü patlatmaya karar vermişti. Ama Henry Bowers gülmüyordu. O zaman Ben, Victor ve Belch'in, ra-

hatladıkları için güldüklerini kavradı. Henry'nin ciddi olmadığını düşünmüşlerdi. Sorun şu ki Henry ciddiydi.

Bıçağın ucu, tereyağından kayarmış gibi kolayca yukarı kaydı. Ben'in bembeyaz teninde parlak, kırmızı bir çizgi oluştu.

"Hey!" diye bağırdı Victor. Kelime, yutkunmayla karışmış boğuk bir nida olarak dökülmüştü ağzından.

"Tutun şunu!" diye karşılık verdi Henry, dişlerinin arasından. "Sıkı tutun, beni duydunuz mu?" Henry'nin yüzündeki ciddi, düşünceli ifade artık kaybolmuş, suratının yerini bir iblisin sapkın suratı almıştı.

"Tanrı aşkına Henry, çocuğu gerçekten çizme!" diye bağırdı Belch. Sesi, kızlarınki gibi tizleşmişti o an.

Sonrasında olaylar çok hızlı gelişmiş olsa da Ben Hanscom her şeyi *Life* dergisindeki fotoromanlar gibi kare kare, ağır çekim gördü. Panik geçti, yerini başka bir duygu aldı. Panik artık bir işe yaramıyordu. Bu yeni duygu paniği bir lokmada yuttu.

Birinci karede Henry'nin, Ben'in kazağını memelerinin hizasına kadar kesişi vardı. Göbeğinin üstündeki kesikten kanlar akıyordu artık.

İkinci karede Henry, bıçağın ucunu aşağı kaydırdı, hava bombardımanı sırasında ameliyat yapmaya çalışan, delirmiş bir askeri doktor gibi hızlı hareket ediyordu. Oğlanın göbeğinde yeni kan damlaları birikti.

Geri gitmeliyim, diye düşündü Ben, yeni keşfi olan soğukkanlılıkla, karnından kotuna doğru akan kanları izlerken. *Beni kurtaracak tek yön orası. Kaçabileceğim tek yön.* Belch ve Victor artık onu tutmuyorlardı. Henry'nin emirlerine rağmen birkaç adım geri çekilmişlerdi. Korkudan. Ama kaçmaya kalkarsa, Bowers onu rahatlıkla yakalardı.

Henry'nin, iki dikey çizgiyi kısa bir yatay çizgiyle birleştirişi üçüncü kareydi. Ben artık, kanın iç çamaşırına dolduğunu hissedebiliyordu. Damlalar sümüklüböceklerinki gibi bir iz bırakarak, sol bacağından aşağı kayıyordu.

Henry işe ara verip geri çekildi ve manzara resmi yapan bir sanatçının ciddiyetiyle eserine baktı. *H'den sonra E geliyor,* diye düşündü Ben. Bu düşünce, harekete geçmesini sağlamaya yet-

ti. Önce öne doğru bir adım attı ama Henry onu geri ittirdi. Ben bacaklarından güç alıp Henry'ye karşı koymaktansa ağırlığını onunkine ekledi. Böylece büyük bir hızla Kansas Sokağı'ndan Çorak Topraklar'a uzanan yamacın başındaki beyaz korkuluğa bindirdi. Bunu yaparken havaya savrulan sağ ayağı Henry'nin göbeğine çarpmıştı. Saldırı amaçlı bir hareket değildi bu; Ben geriye savruluşunun ivmesini artırmak istemişti. Ama Henry'nin yüzünde beliren şaşkın ifadeyi gördüğünde, içi ilkel bir neşeyle doldu – bu his o kadar güçlüydü ki bir an için geri kalan her şey kaybolup gitti.

Sonrası tahtaların kırılırken çıkardığı çatırtıydı. Victor ve Belch, *Buldozer*'in parçalanmış sayfalarının yanına kıç üstü düşmeden önce Henry'yi tuttular. Ben ise sırtüstü boşluğa yuvarlandı. Dudaklarından kahkahayı andıran bir çığlık döküldü.

Önce sırtı sonra poposu yere çarptı. Hedeflediği noktayı tutturmuştu, kayalardan birine çarpsaydı omurgasını bile kırabilirdi ama ottan mindere düşmüştü. Çarpmanın fazla bir etkisini hissetmemişti. Ters takla attı, ayakları ve bacakları kafasının üstünden geçti. Kendini kıç üstü oturmuş, yemyeşil yamaçtan aşağı kayarken buldu. Kazağı sıyrılıp boynuna dolanmıştı, elleri tutunacak bir şeyler arıyordu ama kopup gelen otlardan başka bir şey bulamadı.

Başını çevirip yukarı baktı (bir saniye önce orada olduğuna inanamıyordu). Victor ve Belch, şaşkın gözlerle ona bakıyorlardı. Kitaplarını düşünüp üzüldü. Ardından bir şeye öylesine sertçe çarptı ki az kalsın dilini ısırıp koparacaktı.

Yere devrilmiş bir kütüktü. O kadar hızlı çarpmıştı ki az kalsın Ben'in sol bacağı kırılacaktı. İnleyerek bacağını ağaçtan kurtardı ve yokuştan yukarı tırmanmaya çalıştı. Ağaca çarpmak, onu yarı yolda durdurmuştu. Aşağıdaki çalılar daha gürdü. Kanalın sığ bir akıntıya dönüşen suları ellerinin üstünden geçip gidiyordu.

Yukarıdan bir çığlık sesi duyuldu. Kafasını kaldıran Ben, bıçağını dişlerinin arasına sıkıştırmış Henry Bowers'ın aşağı atladığını gördü. Henry iki ayağının üstüne düştü, dengesini koru-

yabilmek için vücudunu hafifçe geriye yatırarak uzun adımlarla aşağı inmeye başladı.

"Seni öldüreceğim dobiş!" diye bağırıyordu, dişlerinin arasında bıçakla ne kadar bağırabilirse. Ama ne söylediğini anlamak için Ben'in çevirmene ihtiyacı yoktu.

"Seni öldüreceğim lanet olasıca!"

Henüz kaldırımdayken içinde olduğunu keşfettiği soğukkanlı generalin gözleriyle durumu inceleyen Ben, ne yapması gerektiğini anladı. Bıçağını eline almış, süngü gibi önünde tutan Henry ona ulaşmadan ayağa kalkmayı başardı. Ben, kotunun paçasının yırtıldığını ve bacağının karnından da kötü kanadığını fark etmişti ama üstüne basabildiğine göre kırılmamış demekti. En azından öyle umuyordu.

Ben, o an için en kıymetli hazinesi olan dengesini kaybetmemek amacıyla hafifçe öne eğildi ve Henry bir eliyle onu yakalamaya çalışıp diğereliylebıçağı savururken kenara çekildi. Dengesini kaybetti ama aşağı düşerken yaralı sol bacağını savurmayı başardı. Tekmesi Henry'nin baldırına isabet etti. Ayağı yerden kesilen Henry, Ben'in hızını kesen kütüğün üstünden Süpermen gibi uçtu. Ben şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla bu manzarayı seyretti. Kolları, televizyon dizisindeki George Reeves gibi öne uzanmıştı. Ama George Reeves uçarken, banyo yapan veya verandada oturmuş yemek yiyen biri kadar doğal görünürdü. Henry ise poposuna kızgın demir saplanmış biri gibi görünüyordu. Ağzı açılıp kapanıyordu. Dudaklarının kenarında biriken salyalar Ben'in gözleri önünde Henry'nin kulakmemesine kadar sıçradı.

Derken Henry toprağa çakıldı. Bıçak elinden düştü. Henry sırtüstü yuvarlandı ve bacakları V şeklinde açılmış olarak çalılaların arasından aşağı kaydı. Bir bağırış. Tak sesi. Sessizlik.

Ben oturup şaşkın şaşkın Henry'nin arkasında kaybolduğu çalılara baktı. Aniden taşlar ve çakıllar üstüne gelmeye başladı. Başını çevirip yukarı baktığında, Victor ve Belch'in aşağı indiklerini gördü. Henry'den daha temkinli hareket ediyorlardı, yani daha yavaştılar. Yine de Ben bir şeyler yapmazsa, otuz saniye sonra ona ulaşırlardı.

İnledi. Bu delilik hiç sona ermeyecek miydi?

Gözlerini onlardan ayırmaksızın, ağacın üstünden geçip aşağı inmeye başladı. Nefes nefeseydi. Böğrüne bir ağrı saplanmıştı. Boğazı çok acıyordu. Artık etrafındaki çalıların boyu, neredeyse Ben'inki kadar vardı. Özgürce her yanı kaplayan yeşilliklerin kokusu ciğerlerine doldu. Yakınlarda bir yerlerden, taşların üstünden ve arasından akan suyun sesi geliyordu.

Arada bir ayağı kaysa da pes etmedi, yuvarlanarak, kayarak, gerektiğinde kayalara tutunarak ilerlemeyi sürdürdü, çalıların dikenleri kazağının mavi-gri ipliklerine takılıyor, ellerini ve yanaklarını çiziyordu.

Düzlüğe ulaşınca toparlanmayı başardı, ayakları kayaların arasından geçip sağdaki gür ağaçların arasında kaybolan akıntı yüzünden ıslanmıştı. Ağaçların arası, karanlık bir mağarayı andırıyordu. Soldaysa akıntının ortasında sırtüstü yatan Henry Bowers vardı. Gözkapakları aralıktı ama gözünün sadece akı görünüyordu. Kulağından kan gelmişti. Suya karışan damlalar Ben'e doğru süzüldü.

Aman Tanrım, onu öldürdüm! Tanrım katil oldum!

Belch ve Victor'un peşinde olduğunu unutan (veya Korkusuz Lider'lerinin öldüğünü keşfedince kendisini pataklamayı unutacaklarını anlayan) Ben, Henry'nin yanına doğru ilerledi. Bowers'ın tişörtü parçalanmış, kotu ıslanıp siyaha dönmüştü. Ayakkabılarının teki gitmişti. Ben kendi kıymetli kıyafetlerinin de paçavraya döndüğünün hayal meyal farkındaydı. Her yanı ağrıyordu. En kötüsü, sol ayak bileğiydi. Islak spor ayakkabısı şişen ayağını sıkıyordu. Ayağına basmak o kadar canını yakıyordu ki Ben'in ilerleyişine yürümek denmezdi. Uzun bir deniz seyahatinin ardından karaya adım atan denizciler gibi yalpalıyordu.

Henry Bowers'a doğru eğildi. Henry'nin gözleri birden açıldı. Kanlı eliyle Ben'i baldırından yakaladı. Dudakları kıpırdadı ama bir dizi fısıltıdan başka bir şey duyulmadı. Buna rağmen Ben, oğlanın ne dediğini anlamıştı: *"Seni öldüreceğim şişko."*

Henry, Ben'in bacağına tutunup doğrulmaya çalışıyordu. Ben korku içinde geri çekildi. Henry'nin eli önce aşağı kaydı, sonra bacağı bıraktı. Ben geriye savruldu, kollarını sallayıp dengesini bulmaya çalışsa da son beş dakika içinde üçüncü kez kıç üstü

yere devrilerek yeni bir rekor kırdı. Ayrıca yine dilini ısırdı. Sular iki yanından akıp geçiyordu. Bir an için, tam karşısında ufak bir gökkuşağı belirdi. Gökkuşağı, Ben'in umurunda bile değildi. Ucunda gömülü altın dolu küpü bulmakla ilgilenmiyordu. Hayatını kurtarsa ona yeterdi.

Henry yüzüstü yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Kalkamadı. Elleri ve dizleri üstüne doğruldu. Sonunda bin bir güçlükle ayağa kalktı. Kudurmuş gözlerle Ben'e baktı. Saçları, güçlü bir rüzgârla yana yatmış mısır püsküllerı gibi karmakarışıktı.

Ben aniden öfkelendi. Hayır – bu, öfkeden fazlasıydı. Deliye dönmekti. Kollarında kütüphaneden aldığı kitaplarla sakin sakin yürüyor, Beverly Marsh'ı öpmekle ilgili masum hayaller kuruyordu. Kimseye bulaşmamıştı. Şimdi haline bakın. Bakın! Pantolonu parçalanmış, sol ayak bileği muhtemelen kırılmış, kırılmamışsa bile burkulmuş bir çocuk. Bacağı kesik içinde, dili ısırıklarla dolu, karnındaysa lanet olası Henry Bowers'ın adının baş harfi var. Buna ne dersiniz sevgili dinleyiciler? Yine de Henry Bowers'a saldırmasına neden olan, muhtemelen, kütüphaneden aldığı ve geri verene dek kendisine zimmetli olan kitapların başına gelenleri düşünmekti. Kaybettiği kitaplar ve onları kaybettiğini söylediğinde Bayan Starrett'ın suratında belireceğine inandığı ifadeydi. Neden her ne ise (kesikler, aşağılanma, kayıp kitaplar veya arka cebindeki ıslanıp okunamaz hale gelmiş kütüphane kartı) onu harekete geçirmeye yetecek bir şeydi. Sığ suları sıçratan sert adımlarla ilerledi ve bütün gücüyle Henry'nin takımlarına bir tekme indirdi.

Henry'nin gırtlağından, ağaçların dallarına konmuş kuşların uçuşmasına yol açan, pes bir çığlık döküldü. Bir süre, bacakları iki yana açılmış, elleri apışarasında öylece durdu ve inanamayan gözlerle Ben'e baktı. "Ah," dedi güçlükle.

"Aynen öyle," dedi Ben.

"Ah," dedi Henry, daha da güç duyulan bir sesle.

"Aynen öyle," diye tekrarladı Ben.

Henry yavaşça dizlerinin üstüne düştü. Hâlâ inanamayan gözlerle Ben'e bakıyordu.

"Ah!"

"Aynen öyle lanet olası," dedi Ben.

Henry apışarasını tutmayı sürdürerek yan yattı ve bir o yana bir bu yana yuvarlanmaya başladı.

"Ay!" diye inliyordu. "Takımlarım! Ah! Aletimi kırdın. Ah!" Ama toparlanmaya başlamıştı. Ben, her seferinde tek bir adım atmaya özen göstererek geriledi. Bunu yapmak onu hem iğrendirmiş hem içi haklı bir coşkuyla dolmuştu. "Ah! Lanet olası. AH!"

Ben'e kalsa, belirsiz bir zaman dilimi boyunca orada kalmayı sürdürürdü – ona kalsa belki de Henry yeniden peşine düşecek kadar toparlanana dek yerinden kıpırdayamazdı. Ama bir taş parçası sağ kulağına çarpıp acıyla inlemesine neden oldu. Kulağının kanadığını hissetti. Önce bir eşek arısının kendisini soktuğunu sandı.

Başını çevirdiğinde, akıntının ortasında dikilmiş duran diğer ikisini gördü. Ellerinde, suyun yonttuğu çakıltaşları vardı. Victor taşlardan birini savurdu. Bu seferki, ıslık sesiyle Ben'in kulağının yanından geçti. Eğilip bir sonraki taştan da kurtuldu ama başka bir taş sağ dizine çarpıp acıdan çığlık atmasına neden oldu. Sonraki taş, sağ elmacıkkemiğine isabet ettiğinde sağ gözü sulandı.

Akıntı boyunca ilerleyip köklere ve çalılara tutunarak, su yatağından yukarı tırmandı. Tepeye ulaşmayı başardığında son bir taş poposuna isabet etti. Kendini yukarı çekip başını çevirerek akıntıya baktı. Belch, Henry'nin yanına çömelmişti, Victor beş metre ötede durmuş, taşları fırlatıyordu. Beyzbol topu büyüklüğündeki bir taş, Ben'in yanındaki çalıya isabet etti. Göreceği kadarını, hatta görmek istediğinden fazlasını görmüştü. En kötüsüyse, Henry Bowers'ın ayağa kalktığını fark etmekti. Ben'in Timex saati gibi, Henry de tüm darbelere dayanmıştı. Ben önüne dönüp çalıların arasından geçti ve batı olduğunu umduğu yöne ilerledi. Çorak Topraklar'ın Old Cape ile birleştiği bölgeye ulaşırsa, birilerinden para dilenip otobüsle eve dönebilirdi. Eve vardığında da kapıyı arkasından kilitler, parçalanan giysilerini çöpe atardı. O zaman kâbus sona ererdi. Ben yıkanıp kırmızı bornozunu giymiş olarak salondaki koltuğa oturduğunu, *The Mighty Ninety*'deki ördeği izleyip çilekli sütünü içtiğini hayal etti.

Dallar suratına çarpıyordu. Dikenler pençe misali ona doğru uzandı. Aldırmamaya çalıştı Ben. Zeminin siyah ve çamurlu olduğu düz bir alana vardı. Bambuyu andıran kalın çubuklar kaplamıştı alanı ve topraktan pis bir koku yükseliyordu. Suyun kıyısındaki bambumsu sazlara bakarken dehşet verici bir düşünce

(bataklık)

geçti oğlanın aklından. O tarafa gitmek istemiyordu. Bataklık gerçek olmasa bile, çamur ayakkabılarına yapışırdı. Sağa dönüp bambular boyunca koştu ve sonunda gerçek ağaçlarla kaplı bir bölgeye vardı. Biraz daha alan ve güneş için birbirleriyle mücadele ediyormuş gibi görünen ağaçların çoğu haşmetli köknarlardı. Ama toprak düzdü ve Ben daha hızlı hareket edebiliyordu. Artık hangi yöne gittiğine emin değildi ama şöyle bir düşünülürse, er geç cevabı öğrenecekti. Çorak Topraklar'ın üç kenarı Derry idi, dördüncü kenarsa henüz tamamlanmamış otoyoldu. Oğlan, er geç bir yerlere ulaşacaktı.

Karnı çok kötü sızlıyordu. Altına bakmak için kazağının parçalarını yukarı sıyırdı. Gözlerini kırpıştırdı, ıslığı andıran bir ses çıktı dişlerinin arasından. Göbeği, Noel ağaçlarının tepesine asılan topların çirkin bir taklidine dönmüştü, kanla kırmızıya boyanmış, yokuştan aşağı kaydığı sırada kırmızılıklara bir de yeşil lekeler eklenmişti. Midesini bulandıran görüntüye daha fazla bakmak istemediği için kazağı indirdi.

İleriden ne olduğunu çözemediği bir uğultu geliyordu – güçlükle işittiği istikrarlı bir nota. Tek amacı oradan uzaklaşmak olan bir yetişkin (sinekler Ben'in varlığını keşfetmişti ve kırlangıçlar kadar büyük olmasalar da oldukça büyüktüler) sese aldırmaz, hatta duymazdı. Ama Ben daha çocuktu ve korkusu geçmeye başlamıştı. Sola dönüp defnelerin arasından geçti. Çalıların arkasında, bir metrelik kısmı toprağın üstünde kalan, çapıysa bir buçuk metreyi bulan beton bir silindir vardı. Tepesine demir bir kapak yerleştirilmişti. Kapakta DERRY KANALİZASYON HİZMETLERİ yazıyordu. Uğultudan çok vızıltıyı andıran ses, borunun içinden bir yerlerden geliyordu.

Ben gözünü havalandırma deliklerinden birine yasladı ama hiçbir şey göremedi. Vızıltı iyice netleşmişti ve bir de su şırıltı-

sı vardı. Derin bir nefes aldı. Bok kokan iğrenç hava, ciğerlerine dolup onu sersemletti. Kanalizasyondu, hepsi bu. Ya da hem kanalizasyon hem de sel tüneliydi. (Su baskınlarından çok çeken Derry'de, bu türden bir sürü tünel vardı.) Şaşırtıcı değildi. Yine de oğlanın ürpermesine neden olmuştu. Muhtemelen bunun nedeni, vahşi doğanın ortasında insan yapımı bir şey görmekti. Ama belki de onu ürperten, nesnenin şekliydi: topraktan çıkmış beton bir silindir. Ben, H. G. Wells'in *Zaman Makinesi* adlı romanını önceki yıl okumuştu. (Önce çizgi roman uyarlamasını, sonra gerçeğini.) O silindir, üstünde delikli demir kapağıyla, oğlana kötü yürekli Morlock'ların dünyasına inen kuyuları anımsatmıştı.

Çabucak oradan uzaklaştı, yeniden batıyı bulmaya çalıştı. Açıklığa vardığında, gölgesi tam arkasına düşene dek döndü. Ardından düz bir çizgide ilerledi.

Beş dakika sonra yeniden akarsuyun sesini duydu. Başka sesler de. Çocuk sesleri.

Durup gürültülere kulak verdi ve o zaman, kırılan dalların sesini fark etti. Arkasından gelen başka sesler de vardı. Kime ait olduklarını çözmekte güçlük çekmedi. Victor, Belch ve anlı şanlı Henry Bowers'a aittiler.

Anlaşılan kâbus daha sona ermemişti.

Ben etrafa bakınıp saklanacak bir yer aradı.

10

İki saat sonra saklandığı yerden çıktığında üstü başı leş gibiydi ama biraz olsun toparlanmıştı. Kulağa inanılmaz gelse de saklanırken sızıp kalmıştı.

Üçlünün gürültülerini duyup hâlâ peşinde olduklarını anladığında, Ben az kalsın, üstüne gelen kamyonun farlarından gözünü alamayan geyikler gibi donup kalacaktı. Felç edici bir sersemlik vücudunu ele geçirmişti. Öylece uzanmak, kirpiler gibi kıvrılıp dertop olmak ve başına ne gelecekse gelmesine izin vermek geçti aklından. Deliceydi ama ne kadar garip olsa da bir an iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştü.

Yine de bunu yapmak yerine akarsuyun ve diğer çocukların seslerinin geldiği yöne ilerledi. Sesleri ayrıştırıp ne söylendiğini anlamaya çalıştı – ruhunu felç eden korkudan kurtulmasını sağlayacak bir şeylere odaklanmaktı amacı.

Bir proje. Çocuklar, bir projeden bahsediyorlardı. Seslerden bir veya iki tanesi tanıdıktı. Sıçrayan su, neşeli kahkahalar. Kahkaha, Ben'in içini aptal bir özlemle doldurdu ve tehlikenin büyüklüğünü kavramasını sağladı.

Yakalanırsa, çocukların da başını belaya sokardı ve bu riski göze alamazdı. Sağa döndü. Çoğu iriyarı insan gibi, o da ses çıkarmadan yürüyebiliyordu. Gölgelerinin suyla kendisi arasında gidip geldiğini görecek kadar yakınlarından geçti ama çocuklar onu ne gördü ne de duydu. Sesler yavaş yavaş uzaklaştı.

Yürünmekten düzleşmiş dar bir patikaya ulaştı. Ben önce o yöne sapmayı düşündüyse de vazgeçti. Patikayı geçip tekrar çalılara daldı. Artık daha yavaş hareket ediyor, çalıların etrafından dolaşmaya çalışmak yerine aralarından geçiyordu. Hâlâ kıyısında çocukların oynadığı akarsuya paralel gidiyordu. Çalıların ve ağaç dallarının arasından görebildiği kadarıyla, Henry'yle içine düştükleri dereden çok daha genişti.

Yine bir beton silindire rastladı. Bu seferki, etrafını böğürtlenler sardığından güçlükle görülüyordu. Kendi kendine uğulduyordu boru. Arkasında, akarsuya doğru uzanan bir yokuş ve derenin kıyısında dallarını suya uzatmış bir karaağaç vardı. Erozyonla beraber kısmen açığa çıkan kökleri, birbirine dolanmış pis saçları andırıyordu.

Ben, köklerin arasında böceklerin ve yılanların olmadığını umuyordu ama işin aslı orada nelerin yaşadığına aldıramayacak kadar yorulmuş ve ürkmüştü. Köklerin arasından geçip altlarındaki küçük mağaraya saklandı. Sırtını duvara yasladı. Köklerden biri, öfkeli bir parmak gibi sırtına saplandı. Pozisyon değiştirip ağırlığını köke verdi.

Derken Henry, Belch ve Victor geldiler. Ben, izini kaybedip patikaya sapacaklarını ummuştu. Demek şansı yaver gitmemişti. Bir süre yakınında durdular – biraz daha yaklaşsalar, saklandığı yerden elini uzatıp onlara dokunabilirdi.

"İddiaya girerim, gelirken rastladığımız küçük pislikler onu görmüştür," dedi Belch.

"Gidip soralım," diye karşılık verdi Henry. Geldikleri istikamete geri döndüler. Birkaç saniye sonra Ben, Henry'nin kükrediğini duydu: "Siz lanet olasıcalar burada ne haltlar karıştırıyorsunuz?"

Biri bir cevap verdi ama Ben ne olduğunu duyamadı. Çocuklar uzaktaydı ve kendisi nehrin yakınında olduğundan –gördüğü akarsu Kenduskeag'dı elbette– suyun gürültüsü diğer sesleri bastırıyordu. Ama cevap veren çocuğun ses tonundan, korktuğu anlaşılıyordu. Nedenini tahmin edebiliyordu Ben.

Derken Victor Criss, Ben'in o zaman kesinlikle anlamadığı bir şey söyledi: "Hay lanet, tam siz bebeklere göre bir baraj yapmışsınız!"

Bebek *barajı* mı? Bebek *bagajı* mı? Ya da belki Victor *lanet bebekler* demişti de Ben hepsini yanlış anlamıştı.

"Hadi yıkalım!" dedi Belch.

İtiraz bağırışlarını acı çığlıklar izledi. Biri ağlamaya başladı. Evet, Ben neler hissettiklerini anlayabiliyordu. Üçlü (en azından şimdilik) onu yakalayamamıştı ama acısını çıkaracak başka çocuklar bulmuştu.

"Elbette, kır gitsin," dedi Henry.

Suları sıçratan ayaklar. Bağırışlar. Belch ve Victor'un attığı, gür, aptal kahkahalar. Küçük çocuklardan yükselen acı ve öfke çığlıkları.

"Bana bu zırvalıkları anlatma, seni kekeme ucube," dedi Henry Bowers. "Bugün kimsenin zırvalarını dinleyecek halde değilim."

Kırılan tahtaların gürültüsü. Akarsuyun sesi şiddetlendi. Su, eski sakin şırıltısına dönmeden önce bir süre gürleyerek aktı. Ben o zaman anladı. *Baraj*, demişti Victor. Yanlarından geçerken iki veya üç kişi olabileceklerini hesapladığı çocuklar, demek baraj inşa ediyorlardı. Henry ve arkadaşlarıysa birkaç tekmede barajı yıkmıştı. Ben çocuklardan birinin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Tanıdığı tek "kekeme ucube", kendisi gibi beşinci sınıfa giden ama diğer sınıfta okuyan Bill Denbrough'ydu.

"Onu yıkmanıza gerek yoktu!" dedi cılız, ürkmüş bir ses. Ben o sesi de tanıdı ama başta kime ait olduğunu çözemedi. "Bunu neden yaptınız?"

"İçimden geldi, lanet olasıca!" diye bağırarak karşılık verdi Henry. Ete inen yumruğun sesi. Hemen ardından yükselen acı dolu çığlık. Çığlığı hıçkırıklar takip etti.

"Kes sesini," dedi Victor. "Ağlamayı kes, yoksa kulaklarını uzatır boynuna papyon yaparım."

Hıçkırıkları güçlendi, oğlan hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Sizi rahat bırakacağız," dedi Henry. "Ama gitmeden önce, öğrenmek istediğim bir şey var. Son on dakika içinde şişko bir çocuk gördünüz mü? Kanlar içinde, dobiş bir velet?"

Tek aldığı cevap, kısa ve öz bir hayırdı.

"Emin misiniz?" diye sordu Belch. "Emin olsan iyi olur kekeme."

"Be... be... ben e... e... eminim," diye cevapladı Bill Denbrough.

"Hadi," dedi Henry. "Muhtemelen diğer tarafa gitmiştir."

"Hoşça kalın çocuklar," diye bağırdı Victor Criss. "İnanın, aptal bir barajdı. Böylesi herkes için daha iyi."

Suya girip çıkan ayakların sesi. Yeniden Belch'in sesi duyuldu ama artık uzaklaşmışlardı. Ben söylenenleri çözemedi. Çözmek de istemiyordu. Daha yakından gelen ağlama sesi de kesilmişti. Diğer çocuk, arkadaşını rahatlatmaya çalışıyordu. Ben iki kişi olduklarına karar verdi. Kekeme Bill ve Zırlak.

Ben yarı oturur yarı yatar halde, nehir kıyısındaki iki oğlanla Henry ve canavar arkadaşlarının Çorak Topraklar'ın diğer ucuna giden seslerine kulak verdi. Birbirine dolaşan köklerin arasından süzülen gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Saklandığı yer pislik içindeydi ama... güvende olmanın rahatlığı vardı. Akarsuyun sesi insanı sakinleştiriyordu. Ağlayan çocuğun sesi bile huzur vericiydi. Ağrıları ve acısı azalıp hafif bir sızıya dönüştü. Artık canavarları duymuyordu. Geri dönmeyeceklerinden emin olmak için bir süre bekleyecek, sonra yola düşecekti.

Ben, su tahliye makinelerinin toprağın derinliklerinden gelen gürültülerini duyabiliyor, hatta çalıştıklarını hissedebiliyor-

du: topraktan sırtını yasladığı köke geçen ve kökten bütün vücuduna yayılan düzenli bir titreşim. Yine Morlock'ları, çıplak tenlerini düşündü, onların vücutları da herhalde demir kapaktaki deliklerden yükselen pis hava gibi kokuyordu. Toprağa kazdıkları kuyuları ve onların iki tarafındaki paslı merdivenleri düşündü. Uyuyakaldı ve bu düşünceler rüyalarına karıştı.

11

Rüyasında gördüğü, Morlock'lar değildi. Ocakta başına gelen, annesine anlatamadığı şeydi.

Uzun Noel tatilinden sonraki ilk okul günüydü. Bayan Douglas okul çıkışı yanında kalıp tatil dönüşü geri getirilen kitapları saymasına yardım edecek bir gönüllü istediğinde Ben hemen elini kaldırmıştı.

"Teşekkürler Ben," diyen Bayan Douglas, oğlanı içini ısıtan bir gülümsemeyle ödüllendirmişti.

"Yalaka," diye fısıldamıştı Henry Bowers.

Kışın hem en iyi hem de en kötü günlerinden olabilecek bir Maine günüydü: Bulutsuz, güneşin insanın gözlerini sulandıracak kadar güçlü parladığı ama ürkütecek derecede soğuk. Eksi dereceleri daha da kötü yapan soğuğu keskinleştiren, güçlü rüzgârlardı.

Ben kitapları sayıp numaraları söylüyor, Bayan Douglas da onları not alıyordu (kadının arada bir bile olsa yaptığı işi kontrol etme ihtiyacı duymadığını fark etmek, oğlanı gururlandırdı) ve sonra kitapları birlikte, kaloriferlerin gürültüsü dışında çıt çıkmayan koridordan geçerek depoya taşıdılar. Başlangıçta, okul seslerle doluydu: çarpan kapılar, Bayan Thomas'ın daktilosunun tıkırtıları, üst katta toplanan müzik kolundan gelen detone sesler, spor salonunda antrenman yapan basketbolcuların toplarından yükselen tak tak tak sesi, oyuncuların spor ayakkabılarının cilalı zeminde çıkardığı gıcırtılar.

Yavaş yavaş sesler azaldı. İkili son kitapları da taşırken ("Bir tane eksik ama pek önemi yok," dedi Bayan Douglas iç çekerek, kitapların çoğu parçalanmak üzereydi zaten) geriye bir tek kalo-

riferlerin gürültüsü ve koridoru süpüren Bay Fazio'nun süpürgesinin çıkardığı *fış fış* sesleri ile rüzgârın uğultusu kalmıştı.

Ben kitapları koydukları odanın dar penceresinden dışarı baktığında, havanın kararmakta olduğunu fark etti. Saat dörttü, güneş batıyordu. Açıktaki spor sahası karla kaplanmış, tribün demirleri buz tutmuştu. Ancak nisan sıcakları geldiğinde çözülürlerdi. Jackson Sokağı bomboştu. Jackson-Witcham kavşağından geçen arabaları görmeyi umarak bir süre daha dışarı baktı. Kimse geçmedi. Kendisi ve Bayan Douglas haricinde, Derry'de kim var kim yoksa ya ölmüş ya kaçmıştı sanki, en azından oğlanın durduğu yerden öyle görünüyordu.

Kadına baktığında, onun da kendisiyle aynı şeyleri hissettiğini görmek oğlanı birazcık korkuttu. Bunu kadının bakışlarından anlayabiliyordu. Derin, düşünceli, dalgın bakışlardı onlar. Kırklarındaki bir öğretmenin değil bir çocuğun gözleriyle bakıyordu. Öğretmen, dua edermiş gibi, ellerini göğsünde birleştirmişti.

Korkuyorum, diye düşündü Ben, *o da korkuyor. İyi ama neden korkuyoruz?*

Bilmiyordu. Derken kadın ona bakıp utandığını eleveren minik bir kahkaha attı. "Seni bu denli geç saatlere kadar tutmamalıydım," dedi. "Özür dilerim Ben."

"Önemli değil." Oğlan bakışlarını kaçırıp bir süre yere baktı. Kadını severdi – birinci sınıftaki öğretmeni Bayan Thibodeau'yu sevdiği gibi sorgusuz sualsiz bir sevgi değildi ama... onu severdi.

"Eğer arabam olsaydı seni evine bırakırdım," dedi kadın. "Ama yok. Kocam beşi çeyrek geçe beni almaya gelecek. Eğer beklersen seni..."

"Teşekkürler ama gerek yok," dedi Ben. "O saatten önce evde olmalıyım." Yalan söylüyordu ama Bayan Douglas'ın kocasıyla tanışma fikrinden hoşlanmamıştı.

"Belki anneni ararsak..."

"Annem de araba kullanmaz," dedi Ben. "Bana bir şey olmaz. Eve sadece bir buçuk kilometre var."

"Bir iki kilometre hava güzelken uzun bir mesafe değildir. Ama bu havalarda insana gerçekten çok uzun gelebilir. Hava çok soğursa sığınabileceğin bir yer var değil mi Ben?"

"Şey, elbette. Gerekirse Costello'daki markete girip bir süre ısıtıcının başında dururum. Bay Gedreau bir şey demez. Üstelik bugün kar pantolonumu getirmiştim. Yeni Noel atkım da yanımda."

Bayan Douglas biraz olsun rahatladı... Sonra yeniden pencereye baktı. "Dışarısı bugün aşırı soğuk," dedi. "Kasaba çok... gaddar görünüyor."

Oğlan gaddar kelimesini bilmese de kadının ne demek istediğini anlıyordu. *Az önce bir şey oldu – iyi ama ne?*

Kadının öğretmenden fazlası olduğunu kavramıştı. Olan buydu. Bir anda öğretmenini tamamen başka bir açıdan görmüştü ve böylece kadın, yeni bir yüze, yorgun bir şairin yüzüne kavuşmuştu. Onun kocasıyla eve dönüşünü gözünde canlandırabiliyordu. Arabanın radyatörü tıslayıp içeriyi ısıtırken kocasının yanında oturuyor ve adamın işgününden bahsedişini dinliyor. Birlikte yemek yapıyorlar. Aklında garip bir fikir, dudaklarında davetlerde sorulan türden bir soru belirdi: *Çocuğunuz var mı Bayan Douglas?* Sormadı.

"Böyle zamanlarda, insanoğlunun ekvatorun bu kadar kuzeyinde yaşamak için yaratılmadığını düşünürüm," dedi kadın. "Hele deniz seviyesinden bu kadar yüksekte." Ardından gülümsedi ve üstündeki garipliğin bir kısmı kaybolup gitti veya belki oğlan, kadını yeniden her zamanki gibi görmeye başladı. *Ama ona asla eskiden baktığın gibi bakamayacaksın, asla eskisi gibi olmayacak,* dedi içinden.

"Bahara kadar kendimi yaşlı hissediyorum, sonra yeniden gençleşiyorum. Her yıl aynı şey. Başının çaresine bakabileceğine emin misin Ben?"

"Bana bir şey olmaz."

"Sanırım haklısın. Sen iyi bir çocuksun Ben."

Oğlan bakışlarını yeniden yere çevirdi, yanakları kızardı, o an öğretmenini, her zaman olduğundan daha çok seviyordu.

Koridora çıktıklarında Bay Fazio onları uyardı: "Dikkatli ol evlat, soğuk ısırığına karşı iyi korun," dedi, bakışlarını talaşlardan ayırmadan.

"Peki."

Ben, dolabına gidip kapağını açtı, kar pantolonunu çıkardı. Annesi soğuk günlerde o pantolonu giymesinde ısrar ettiğinde, onu bebek kıyafeti olarak gören Ben son derece mutsuz olmuştu ama bu öğleden sonra yanında olmasına seviniyordu. Giyinip ağır adımlarla kapıya gitti, kabanın fermuarını çekti, kapüşonunun bağcığını sıkı sıkı bağladı, eldivenlerini ellerine geçirdi. Ardından dışarı çıkıp bir süre karla kaplı basamaklarda durdu ve kapının arkasından kapanışına –kendiliğinden kilitlenişine– kulak kabarttı.

Derry Koleji, kara bulutlarla dolu gökyüzünün altında uykuya dalmış bir hayvanı andırıyordu. Rüzgâr bütün şiddetiyle eserken bayrak direğinin ipleri sallanıp direğe çarpıyordu. Aynı rüzgâr Ben'in sıcacık ve soğuğa hazırlıksız suratını yalayıp yanaklarını uyuşturdu.

Dikkatli ol evlat, soğuk ısırığına karşı iyi korun.

Çabucak atkısını Kızıl Süvari'nin küçük, tombul bir kopyasına dönecek kadar yukarı çekti. Bulutlu gökyüzünün fantastik bir güzelliği vardı ama Ben manzaranın tadını çıkarmakla oyalanmadı; hava böyle şeylere vakit ayıramayacak kadar soğuktu. Hemen yola düştü.

Başlarda rüzgâr arkadan vurduğu için, yürüyüş o kadar da kötü değildi. Hatta rüzgâr ilerlemesine yardım ediyordu. Ama Kanal Sokağı'na gelince sağa sapması gerekti ve o zaman kendini rüzgâra karşı ilerlemeye çalışırken buldu. Rüzgâr artık oğlanla görülecek bir derdi varmış gibi, onu ittirip duruyordu. Atkı Ben'in suratını koruyordu elbette ama yeterince değil. Gözleri sızlıyordu ve burnu donmuştu. Bacakları hissizleşmeye başlamıştı. Pek çok kez, eldivenli ellerini birazcık daha ısıtabilmek için koltuk altlarına sıkıştırdı. Rüzgâr uğuldadı ve savaş çığlıkları attı. Bazen kulağa insan çığlıkları gibi gelen çığlıklar...

Ben hem korkmuştu hem eğleniyordu. Korkmuştu çünkü artık okuduğu hikâyeleri, örneğin Jack London'ın "Ateş Yakmak" hikâyesini, insanların nasıl donarak ölebileceğini anlıyordu. Böyle bir gecede, sıcaklık eksi on beşlere düşmüşken, donarak ölmek son derece olasıydı.

Neden eğlendiğini açıklamak daha zordu. Yalnızlıkla ilgiliydi, belki melankoliyle. Dışarıdaydı; rüzgârla savaşarak ilerlemeye çalışıyordu ama aydınlık pencerelerin arkasındaki insanlardan hiçbiri onun varlığının dahi farkında değildi. Onlar içerideydiler, içerisi aydınlık ve sıcaktı. Oğlanın yanlarından geçtiğini bilmiyorlardı; bunu yalnızca Ben biliyordu. Sanki gizli bir şeydi. Ben, bir hikâyeye dönüşmüştü.

Rüzgâr canını yaksa da hava ferah ve temizdi. Burnundan çıkan beyaz buhar, buz gibi rüzgâra karışıyordu. Günbatımı yaklaşıp güneş ufukta sarı-turuncu bir çizgiye dönüşür ve ilk yıldızlar elmaslarınkini andıran ışıltılarıyla gökte belirirken, kanala vardı. Evine üç blok mesafedeydi ve yüzüyle bacaklarını ısıtıp kan dolaşımını düzeltmek, uzuvlarını yeniden hissedebilmek için sabırsızlanıyordu.

Yine de – duraksadı.

Beton yuvasında donan kanal, donmuş bozuk süte benziyordu, yüzeyi pürüzlü ve bulanıktı. Ama hareketsizliğinde bile kışa özgü bir canlılığı, kendine özgü, haşin bir güzelliği vardı.

Ben diğer tarafa, güneybatıya döndü. Çorak Topraklar'a. O yöne baktığında, rüzgârı arkasına almış oluyordu. Kar pantolonunun paçaları uçuşup bacaklarına çarptı. Kanal, beton duvarlar içinde bir kilometre kadar gidiyor ve kafesinden kurtulduğunda nehir Çorak Topraklar'a doğru özgürce akıyordu. Yaprakları dökülmüş dalların arasında kaybolup giden kollarıyla buzdan bir labirenti andırıyordu sanki.

Aşağıda, buzların ortasında duran biri vardı.

Ben görüntüye bakıp şöyle düşündü: *Aşağıda bir insanın olması mümkün ama giydiğini gördüğümü sandığım şeyi giyiyor olabilir mi? Akıl alacak şey mi?*

Siluet, beyaz-gümüş rengi bir palyaço kıyafeti giymişti. Kuzey rüzgârı, paçalarını uçuşturuyordu. Ayaklarında aşırı büyük, turuncu ayakkabılar vardı. Ayakkabıların rengi, palyaço kıyafetinin önündeki ponponların rengiyle uyumluydu. Bir elinde uçan balonların ipleri vardı. Ben, balonların kendisine doğru süzüldüğünü gördü. O zaman, gördüklerinin gerçek olamayacağı hissi

daha da güçlendi. Gözlerini kapadı, ovuşturdu, açtı. Balonlar hâlâ ona doğru uçuyordu.

Kafasında yeniden Bay Fazio'nun sesini duydu. *Dikkatli ol evlat, soğuk ısırığına karşı iyi korun.*

Halüsinasyon veya serap görüyordu herhalde. Havanın garip oyunlarından biri. Aşağıda, buzların üstünde bir insanın olması mümkündü. O kişi, her kimse, teoride, palyaço kıyafeti giyiyor bile olabilirdi. Ama balonlar Ben'e doğru, rüzgâra karşı uçamazdı. Oysa yaptıkları, aynen buydu.

Ben, diye seslendi buzdaki palyaço. Ben, sesin sadece beyninde olduğuna inansa da gerçek olduğu hissini üzerinden atamadı. *Balon ister misin Ben?*

O seste o kadar kötücül, o kadar ürpertici bir ton vardı ki Ben gücünün yettiğince koşmak, kaçıp oradan uzaklaşmak istedi ama kaldırıma kök salmış gibiydi, okulun önündeki spor sahasına kaynatılmış demir sıralardan farksızdı, kıpırdayamıyordu.

Nasıl süzüldüklerine bak Ben! Süzülüyorlar! Birini almak istemez misin?

Buz tutmuş nehirde yürüyen palyaço, Ben'in durduğu Kanal Köprüsü'ne doğru ilerledi. Yerinden kıpırdayamayan Ben, yaklaşan yılanı izleyen kuşlar gibi, palyaçonun kendisine doğru gelişini seyrediyordu. Balonların soğuktan patlaması gerekirdi ama patlamıyorlardı; palyaçonun arkasına doğru savrulmaları, Çorak Topraklar'a, Ben'in zihninin yaratığın geldiğini söylediği yere doğru uçmaları gerekirken, çocuğun kafasının üstünde süzülüyorlardı.

Ben başka bir detayı fark etti.

Günün son ışıkları, kanalı kaplayan buzları hoş bir pembeye boyamıştı ama palyaçonun gölgesi yoktu. Donmuş nehre gölgesi düşmüyordu.

Burayı seveceksin Ben, dedi palyaço. O kadar yaklaşmıştı ki komik ayakkabıların buza çarpıp çıkardıkları tak tak sesini bile duyabiliyordu çocuk. *Burayı seveceksin, yemin ederim, tanıştığım bütün oğlanlar ve kızlar buraya bayılıyor. Çünkü burası Pinokyo'daki eğlence adası veya Peter Pan'deki Yokülke gibidir; kimse büyümek zorunda değildir. Çocuklar da bunu istemezler mi! Hadi gel! Güzellikleri*

gör, bir balon al, filleri besle, çarpışan arabalara bin! Buraya bayılacaksın Ben, nasıl süzüleceksin bir bilsen...

Ben tüm korkusuna rağmen, içten içe, palyaçonun uzattığı balonlardan birini almayı istediğini fark etti. Rüzgâra karşı uçabilen bir balona sahip olmayı kim istemezdi ki? Böyle bir şeyden bahsedildiğini duyan birileri var mıydı? Evet... balon istiyordu. Ayrıca rüzgârdan korunmak istercesine buza bakarak yürüyen palyaçonun yüzünü görmeyi de istiyordu.

Ben, tam o anda Derry Belediye Sarayı'nın tepesindeki saat beşi vurmasa, neler olacağını asla bilemeyecekti. Bilmek de istemiyordu. Önemli olan, saatin beşi vurması ve belediye binasından yükselen, ıslığa benzer sesin, o dondurucu kış akşamına yayılmasıydı. O zaman palyaço şaşırmışçasına kafasını kaldırdı ve Ben, O'nun yüzünü gördü.

Mumya! Aman Tanrım, mumya, oldu Ben'in ilk düşüncesi. Bu düşünceye, bayılmamak için köprünün korkuluğuna sıkı sıkı tutunmasına yol açan baş döndürücü bir korku eşlik etti. Elbette mumya değildi, mumya olamazdı. Mısır'da mumyalar vardı, hem de bir sürü. Ama oğlanın aklına gelen o mumyalar değil, *Mumya* filmindeki mumyaydı: Eski korku filminde Boris Karloff tarafından oynanan canavar!

Hayır, o mumya olamazdı, mümkün değildi, filmlerdeki canavarlar gerçek değildir, bunu herkes, küçük çocuklar bile bilir. Ama...

Mumyanın suratındaki, makyaj değildi. Rasgele sargı bezlerine de sarılmamıştı. Palyaço, basit bir sargı yığınından oluşmuyordu. Sargılar vardı elbette, çoğu boynuna ve bileklerine dolanmıştı, uçları da rüzgârda uçuşuyordu. Ama Ben, sargılara rağmen palyaçonun yüzünü açık ve net görebiliyordu. Derin kırışıklıklar ve çizgilerden labirente dönmüş, parşömeni andıran bir deri, çökmüş yanaklar, et parçaları. Alnı yarılmıştı ama kan yoktu. Ölü dudakları öyle bir sırıtışla aralanmıştı ki mezar taşlarını andıran dişleri ortaya çıkmıştı. Dişetleri kapkaraydı. Ben o suratta göz göremiyordu. Ama göz yuvalarının zifiri karanlığında ışıldayan bir şeyler vardı. Mısır bokböceklerinin gözlerindeki donuk mücevherleri andıran bir şeyler. Ve her ne kadar rüzgâr

ters yönden esse de oğlanın burnuna tarçın ve baharat kokusu, merhem kokusu, kurumuş kanın paslı demiri hatırlatan kokusu, kum kokusu geliyordu...

"Aşağıda hepimiz süzülüyoruz," dedi mumya-palyaço. Ben dehşet içinde, yaratığın köprüye ulaştığını fark etti. Artık tam altındaydı, etleri parçalanmış, yer yer kemikleri görünen elini ona doğru uzatıyordu.

Neredeyse bütün etleri dökülmüş bir parmak, oğlanın botuna dokundu. O anda Ben kendine geldi. Saat, beşi vurmaya devam ederken, köprünün diğer ucuna koştu. Ancak sokağa varmıştı ki düdük sesi kesildi. Hayal olmalıydı, başka türlüsü mümkün değildi. Palyaço, düdüğün on on beş saniyelik çalışı gibi kısa bir sürede o kadar uzun yolu kat edemezdi.

Ama içindeki korku hayal değildi; donmuş yanaklarından aşağı süzülen sıcak yaşlar da. Deliler gibi koştu, botlarının tabanları büyük bir gürültüyle kaldırıma çarptı. Palyaço kıyafetli mumyanın kanaldan yukarı tırmanışı hâlâ gözünün önündeydi, taşlaşmış tırnaklarının demire sürtünüşünü, tarihi eklemlerinin kurumuş menteşeler gibi gıcırdayışını duyabiliyordu. Büyük piramidin tünelleri kadar kuru olan burun deliklerine girip çıkan havanın çıkardığı ıslık sesini duyabiliyordu. Kumlu baharatların kokusunu alabiliyordu ve bir saniye daha oyalanacak olsa, inşaat setiyle yaptığı geometrik yapılar kadar kuru olan ellerinin, kendisini omuzlarından yakalayacağının farkındaydı. O eller, Ben'i tutup mumyaya doğru çevirecekti. Oğlan o kırış kırış, pis pis sırıtan yüze bakacaktı. Ölü nefesinin pis kokusunu suratında hissedecekti. Kara göz yuvaları ona doğru eğilecek, keskin dişli ağzı açılacak ve Ben balonuna kavuşacaktı. Hem de ne kavuşma. İstediği bütün balonlar onun olacaktı.

Ama nefes nefese ve kalbi deliler gibi çarparak sokağın köşesine vardığında başını çevirip omzunun üstünden arkaya baktı. Sokak bomboştu. Beton ayaklı kemerli köprü ve eski zamanlardaki gibi parke taşı döşenmiş yol da boştu. Ben kanalı göremiyordu ama içinden bir his, görebilse orasının da boş çıkacağını söylüyordu. Eğer mumya halüsinasyon veya serap olmasa, gerçek olsa, *Üç Keçi* masalındaki dev gibi köprünün altında beklerdi.

Oraya saklanırdı.

Ben içeri girip kapıyı sıkı sıkı kapayana dek huzur bulmadı, eve dönerken birkaç adımda bir arkasını kontrol etti. Fabrikada her zamankinden zor bir gün geçiren ve doğruyu söylemek gerekirse oğlunun geciktiğini fark etmemiş olan annesine, Bayan Douglas'ın kitapları saymasına yardım ettiği için geç kaldığını açıkladı. Sonra pazar günkü hindiden kalanlarla, makarnadan oluşan akşam yemeğini yedi. Üçüncü tabağını doldururken, mumya uzak bir hayale dönüşmüştü ve her lokmada görüntü daha da silikleşti. Gerçek değildi. O şeyler hiçbir zaman gerçek değildir, ancak gece geç saatlerde veya cumartesi gündüzleri reklamlar arasında yayınlanan televizyon filmlerinde veya şanslıysanız bir çeyreğe iki canavar izleyebileceğiniz cumartesi matinelerinde canlanırlar – üstelik bir çeyreğiniz daha varsa, dilediğiniz kadar patlamış mısır yiyebilirsiniz.

Hayır, canavarlar gerçek değildi. Televizyon canavarları, filmlerdeki canavarlar ve çizgi romanlardaki canavarlar gerçek değildir. Yatağa gidip uyuyamadığınız geceler ve şeytani yaratıklara karşı bir peçeteye sardığınız son dört parça şekeri midenize indirdiğiniz zamanlar dışında; yatağın kendisi kâbus yuvasına dönene, dışarıdaki rüzgâr eski sargı bezlerine sarınmış, gözleri kara deliklerinde elmaslar gibi parlayan, pis pis sırıtan bir yüz görmekten korkmanıza neden olan korkunç uğultular savurana, pençeyi andıran bir elin ipinden tuttuğu balonları size uzattığını görene dek: *Hadi gel! Güzellikleri gör, bir balon al, filleri besle, çarpışan arabalara bin! Buraya bayılacaksın Ben, nasıl süzüleceksin bir bilsen...*

12

Ben çığlık atarak uyandı, mumyalı kâbusun etkisinden henüz kurtulamamıştı, panik içinde, etrafını saran karanlığa baktı. İrkildiğinde, yaslandığı kök, isyan edercesine sırtına battı.

Işığı gördüğünde, o yana ilerledi. Saklandığı yerden emekleyerek çıktığında akşam olmuştu. Akarsuyu görünce neler olduğunu hatırladı. Kış değil, yazdı. Mumya onu çöldeki mezarına götürmemişti; Ben kendisinden yaşça büyük olan çocuklardan

kaçmak için ağacın altındaki oyuğa saklanmıştı. Çorak Topraklar'daydı. Henry ve arkadaşları Ben'i bulup canına okuyamadıkları için, akıntının kenarında oynayan çocuklara sataşmışlardı. *İnanın, aptal bir barajdı. Böylesi daha iyi.*

Ben mahvolan kıyafetlerine bakıp somurttu. Annesi bu halini gördüğünde kıyameti koparacaktı.

Uzun süre uyuduğu için her tarafı uyuşmuştu. Nehrin kıyısına inip akıntı boyunca ilerledi. Her adımında vücuduna yeni ağrılar saplanıyordu. Sanki Spike Jones, elinde kırık bir camla, oğlanın kaslarını kullanarak hızlı ritimli bir melodi çalıyordu. Vücudunun her tarafı kan ve çizik içindeydi. *En azından baraj inşa eden çocuklar çoktan sağ salim evlerine döndü*ler, diye düşünerek teselli etti kendini. Ne kadar uyuduğuna emin değildi ama yarım saat bile uyumuş olsa yeterdi, Henry ve arkadaşlarıyla karşılaşmanın, Denbrough ve arkadaşını, başka bir yerde –örneğin Timbuktu'da– oynamanın daha iyi olacağına ikna ettiğine emindi.

Ben somurtarak yoluna devam etti. Büyük oğlanlar şimdi peşine düşseler, kaçıp onlardan kurtulma şansı olmazdı. Umurunda da değildi.

Akıntının L çizdiği yere geldiğinde, dönüp bir süre olduğu yerde durdu ve gördüğü manzarayı inceledi. Baraj inşacıları hâlâ oradaydılar. Biri gerçekten de Kekeme Bill Denbrough'ydu. Nehrin kıyısında oturan çocuğun yanına çömelmişti. Diğer çocuk kafasını öyle bir öne uzatmıştı ki âdemelması neredeyse bir üçgen oluşturuyordu. Burnunda ve çenesinde kurumuş kanlar vardı. Boynundan aşağı akan kanlar da çizgi çizgi iz bırakmıştı. Elinde beyaz bir şey tutuyordu.

Kekeme Bill başını çevirdiğinde, olduğu yerde dikilen Ben'i gördü. Ben kıyıda oturan çocuğun başının belada olduğunu anladı; Denbrough belli ki ölümüne korkmuştu. *Bugün hiç bitmeyecek mi*, diye geçirdi Ben içinden.

"A... a... acaba bana ya... yardım e... edebilir misin?" dedi Denbrough. "İ... i... inhalatörü bo... boşalmış. Ga... galiba ö..."

Donup kaldı, yüzü kıpkırmızı oldu. Kelimeyi telaffuz etmeye çalıştı, makineli tüfek gibi kekeliyordu. Dudaklarından tükürükler uçuştu. Yaklaşık otuz saniyelik bir duraksamanın ardından Ben, diğer çocuğun ölmek üzere olduğunu anladı.

BEŞ

BILL DENBROUGH ŞEYTANI ALT EDİYOR - I

1

Bill Denbrough şöyle düşünüyor: Sanki uzaya fırlatılmış bir roketteyim; kurşun gibi gidiyorum.

Bu son derece doğru olmakla beraber, rahatlatıcı bulduğu bir düşünce değil. Aslında Concorde, Heathrow Havalimanı'ndan havalandığından (belki de göğe yükseldiğinden demek daha doğru olur) beri hafif bir klostrofobi duygusuyla baş etmeye çalışıyor. Uçak insanı huzursuz edecek kadar dar. Yemek son derece seçkin ama onu servis eden uçuş görevlileri, işi halledebilmek için eğilip bükülmek zorundalar; sanki hepsi jimnastikçilerden oluşan gezgin bir kumpanyanın üyeleri. Servisteki aksamalar Bill için yemeğin tadını kaçırıyor ama bunlar, koltuk arkadaşının umurundaymış gibi görünmüyor.

Koltuk arkadaşı Bill için ikinci bir sorun. Adam şişman, pek temiz biri değil; teninden yayılan Ted Lapidus parfümü olabilir ama altında ter ve pislik kokusu var. Sol dirseğini nereye koyduğuna dikkat etmiyor ve kolu arada bir Bill'inkine çarpıyor.

Bill'in gözleri sık sık kabinin ön tarafındaki dijital ekrana kayıyor. Ekranda, bu İngiliz kurşununun ne hızla gittiği yazılı. Şimdi, Concorde hız sınırına yaklaşırken, ekrandaki sayı mach 2'nin üstünde. Bill gömleğinin cebinden kalemini çıkarıp onunla Audra'nın kendisine bir önceki Noel'de verdiği bilgisayarın düğmelerine dokunuyor. Eğer hızı gösteren alet doğruysa –Bill'in, doğru olmadığını düşünmek için bir nedeni yok– o zaman dakikada on sekiz mille gidiyorlar. Bunu bilmeyi ister miydin, diye sorsalar olumlu cevap vereceğini sanmıyor.

Mercury uzay mekiğininkiler gibi küçücük olan penceresinin kalın camından bakıyor. Gün ortası ama gökyüzü mavi değil, hava kararmaya başlamış. Denizin gökle birleştiği noktada, ufuk çizgisi hafif bir kavis yapıyor. Burada otururak Bloody Mary'mi yudumlayıp bir yandan da pis bir şişkodan dirsek yerken, dünyanın küre olduğunu gözlemliyorum, diye düşünüyor Bill.

Bununla yüzleşen bir insanın hiçbir şeyden korkmaması gerektiğini düşünerek gülümsüyor. Ama korkuyor, sadece bu kırılgan kabuğun içinde dakikada on sekiz mille uçtuğu için değil, Derry'nin yaklaştığını hissettiğinden. Tam ifadesi bu. Dakikada on sekiz mille gitse de kendisi olduğu yerde duruyormuş da Derry uzun süredir pusuda bekleyen bir etobur gibi, nihayet saklandığı yerden çıkmış, üstüne atlamaya hazırlanıyor. Derry, ah Derry! Derry'ye ağıtlar yaksak mı? Fabrikalarının ve nehirlerinin pis kokusuna? Üç şeritli caddelerinin seçkin sessizliğine? Kütüphanesine? Su Kulesi'ne? Bassey Parkı'na? Derry Koleji'ne?

Çorak Topraklar'a?

Beynindeki ampuller birer birer yanıyor: Büyük spot ışıkları bunlar. Sanki yirmi yedi yıldır karanlık tiyatronun seyirci koltuğunda oturmuş, bir şeyler olmasını bekliyordu ve şimdi gösteri başladı. Ama spot ışıkları birer birer yanarak sahneyi aydınlatırken karşısındaki, Arsenik ve Dantel gibi zararsız bir komedi değil. Dr. Caligari'nin Kabinesi daha uygun bir benzetme olacak.

Yazdığım bütün o hikâyeler, diye düşünüyor kendiyle dalga geçercesine. Bütün o romanlar. Hepsinin kaynağı Derry, oradan esinlendim. O yaz yaşananlardan ve önceki sonbaharda George'un başına gelenlerden. Bütün röportajlarda bana O SORUYU sordular... Hep yalan söylemişim.

Şişko yeniden ona dirsek atıyor, Bill'in içkisi dökülüyor. Bu sefer bir şey söylemeye yelteniyor ama sonra vazgeçiyor.

O SORU, elbette, "Bu fikirleri nereden buluyorsunuz?" Bill, roman yazan herkesin, haftada en az iki kere bu soruyu cevapladığına veya cevaplıyormuş gibi yaptığına emindi. Ama kendisi gibi, asla var olmayan ve var olmayacak şeyleri yazarak hayatını kazanan biri, bu soruyu çok daha sık cevaplar ya da cevaplıyormuş gibi yapardı.

"Bütün yazarların zihninde, bilinçaltına uzanan bir hat vardır," demişti onlara, yıllar geçtikçe bilinçaltı diye bir şeyin var olduğundan dahi

şüpheye düştüğünü söylemeye gerek duymaksızın. "Korku hikâyeleri yazanlarda bu hat çok daha derinlere iner, isterseniz bilinçaltının da altına diyelim."

Zarif bir cevap, doğruya doğru ama söylediklerinin bir kelimesine dahi hiçbir zaman inanmamıştı zaten. Bilinçaltı mı? Bilincin altında bir şeyler olduğu kesinliği ama Bill insanların, bilinçaltını, toz kaçtığında veya rüzgâr vurduğunda ya da ağır bir yemekten sonra sulanan gözün zihinsel dengi olan bu dürtüyü, gereğinden fazla büyüttüklerine inanırdı. İkinci benzetme muhtemelen daha doğruydu ama gazetecilere rüyaların, şaibeli özlemlerin ve belirip kaybolan dejavu hissinin, bir dizi zihinsel osuruk olduğunu söyleyemezdiniz. Ellerinde not defterleri ve Japon malı küçük kayıt cihazlarıyla karşısına dikilen bütün o gazetecilerin bir cevaba ihtiyacı vardı ve Bill, elinden geldiğince onlara yardım etmek isterdi. Yazmanın ne kadar zor bir iş olduğunu bilirdi. Lanet bir işti. "Dostum, bana kim osurdu diye sorsan da aynı şey," deyip konuyu geçiştirerek, gazetecilerin işlerini daha da zorlaştırmanın gereği yoktu.

Şöyle düşündü: Mike aramadan önce bile yanlış soruyu sorduklarını biliyordun. Artık doğru sorunun ne olduğunu da biliyorsun. Bu fikirleri nereden buluyorsunuz değil, niçin buluyorsunuz? Evet derinlere inen bir hat vardı ama bilinçaltının ne Freudcu ne Jungcı versiyonuydu söz konusu olan. Zihninin bir içsel arıtma sistemi veya yeryüzüne çıkmayı bekleyen Morlock'larla dolu yeraltı mağaraları yoktu. Hattın diğer ucunda Derry vardı. Yalnızca Derry. Ve...

"Köprümden geçmeye çalışan kim?"

Aniden doğruluyor, bu sefer kontrolsüzce hareket eden onun dirseği, yanlışlıkla şişko komşusunun koluna çarpıyor.

"Dikkat etsene ahbap," diyor şişko. "Bu kadar samimi olmaya gerek yok."

"Sen bana dirsek atmayı kesersen be... ben de sa... sana dirsek atmam." Şişko, sen neden bahsediyorsun, *dercesine ters ters bakıyor ona. Bill de söylenerek bakışlarını kaçırana dek aynı şekilde adama karşılık veriyor.*

Kim var orada?

Köprümden geçmeye cüret eden kim?

Camdan dışarı bakıp şöyle düşünüyor: Şeytanı alt etmeye gidiyoruz.

Kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken. İçkisinin kalanını bir yudumda bitiriyor. Zihnindeki dev spotlardan biri daha yanıyor.

Gümüş. Bisikleti. Ona Yalnız Süvari'nin atı gibi, Gümüş adını takmıştı. Kocaman bir Schwinn'di. "Kendini öldüreceksin Billy," demişti babası şaka yollu. George'un ölümünden beri, hiçbir şey onu endişelendirmiyordu ya. Öncesinde sert bir babaydı. Adil ama katı. Olaydan sonra onu ikna etmek kolaylaşmıştı. Babalara özgü itirazlarda bulunur, babalara özgü laflar ederdi. Ama hepsi, el kol sallamadan ve itirazlardan ibaretti. Sanki George'un eve döndüğünü gösteren ayak seslerini duymaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Bill bisikleti Center Sokağı'ndaki Bisiklet ve Tekerlek Dükkânı'nın vitrininde görmüştü. Işıltılar saçan bisiklet, sergilenen diğer bisikletlerden daha büyüktü. Diğerlerinde parlak olan yerler onda mattı. Diğerlerinde kavisli olan yerler onda düzdü. Diğerlerinde düz olan yerlerdeyse kavisler vardı. Ön tekerleğine bir yazı asılmıştı:

İKİNCİ EL
Pazarlığa Açık

Ama öyle olmadı. İçeri girdiğinde, dükkân sahibi Bill'e bir teklifte bulundu. Bill de teklifi kabul etti. Zaten ölüm kalım meselesi bile olsa, bisiklet dükkânının sahibiyle pazarlık etmesini beceremezdi ve fiyat (24 dolar) Bill'e son derece adil hatta düşük gelmişti. Silver'ı yedi sekiz aydır biriktirdiği paralarla aldı – doğum gününde verilenler, yılbaşı harçlıkları, çimen biçerek kazandıkları. Şükran Günü'nden beri dükkânın önünden ne zaman geçse, vitrindeki bisiklete bakıyordu. Parasını ödemiş ve karlar erirken ona binerek evine dönmüştü. Komikti çünkü bir yıl önce olsa, bisiklet almak aklının ucundan bile geçmezdi. Bu fikir George'un ölümünden, öldürülüşünden sonraki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen günlerden birinde, birdenbire belirmişti zihninde.

Bill başlangıçta az kalsın kendini öldürüyordu. Yeni bisikletiyle yaptığı ilk yolculukta, Kossuth Yolu'nun sonundaki korkuluğa çarpmamak için, bile bile düşmek zorunda kaldı. (Korktuğu, tahtalara çarpmaktan çok, aralarından yirmi metre aşağıdaki Çorak Topraklar'a uçmaktı.) O düşüşten, sol kolunda, bileğinden dirseğine uzanan bir çizikle kurtulmayı başardı. Ama daha bir hafta bile geçmeden, bu sefer de saatte elli

kilometre hızla gittiği için, Witcham ve Jackson kavşağında zamanında fren yapmayı başaramadı ve diğer yönden gelen bir araba olsa, kimse kirli gri bisikletteki (Gümüş'ü gümüş rengi yapan, sadece zengin bir hayal gücüydü) çocuğu kurtaramazdı. Aynı Georgie gibi ölüp giderdi.

Yavaş yavaş Gümüş'ü kullanmasını öğrendi. O süre zarfında oğullarının ölüme meydan okuduğunu ne annesi ne de babası fark etti. Bill'e, ilk birkaç günden sonra, annesiyle babası bisikleti görmüyorlarmış gibi geldi – onlara kalırsa, yağmurlu günlerde garaj duvarına yaslanan, ucuz boyalı, miadını doldurmuş bir nesneydi.

Ama Gümüş, toz tutan bir antikadan çok daha fazlasıydı. Öyle görünmese de rüzgâr gibi giderdi. Bill'in arkadaşı Eddie Kaspbrak –ki mekanikten anlayan tek arkadaşı oydu– ona Gümüş'ü nasıl toparlayacağını göstermişti. Hangi vidaların sıkılması ve düzenli olarak kontrol edilmesi, nerelerin yağlanması gerekiyor, zincir nasıl sıkılaştırılır, lastik patlarsa yama nasıl yapıştırılır gibi şeyler.

"Onu boyamalısın," dediğini hatırlıyordu Eddie'nin. Ama Bill, Gümüş'ü boyamayı istememişti. Nedenini açıklayamasa da bisikletini olduğu şekliyle seviyordu. Tam bir hurdaya benziyordu; düşüncesiz bir çocuğun sürekli, çimenlerde, yağmur altında bıraktığı, gıcırdayan, frenleri tutmayan, zavallı bir bisiklet. Hurdaya benziyor ama rüzgâr gibi gidiyordu. O...

"Şeytanla yarışacak bir bisikletti," diyor yüksek sesle ve bir kahkaha atıyor. Yan koltukta oturan yolcu ters ters bakıyor ona; önceki saatlerde Audra'yı ürküten de aynı kahkahaydı.

Evet, dökülmüş boyaları, modası geçmiş tasarımı, arka tekerleğin üstündeki selesi ve siyah kauçuk kornasıyla tam bir döküntüydü – korna, bebek yumruğu büyüklüğünde bir demir parçasıyla gidona lehimlenmişti. Hem de ne hurdaydı.

Ama iş hız yapmaya gelince, yapabiliyor muydu? Hem de nasıl!

Ve iyi ki de yapabiliyordu çünkü Gümüş, 1958 yılının dördüncü haftasında oğlanın hayatını kurtarmıştı – Ben Hanscom'la tanışıp hep birlikte barajı inşa ettikleri hafta; Ben, Geveze Richie Tozier ve Beverly Marsh'ın cumartesi matinesi çıkışı Çorak Topraklar'a gelişinden tam bir hafta sonra. O gün Richie de Bill'in arkasında, Gümüş'ün selesindeydi. Yani Gümüş, Richie'nin de hayatını kurtarmıştı. Korktukları evi bile hatırlıyordu. Hem de çok iyi. Neibolt Sokağı'ndaki lanet olasıca ev.

O gün gerçekten şeytanla yarışırcasına pedalları çevirmişti. Elbette anlıyorsunuzdur. Gözleri eski ölümcül bozukluklar gibi parlayan bir şeytanla yarışmıştı. Ağzı kanlı dişlerle dolu, tüylü bir şeytanla. Ama bunlar çok sonraydı. Gümüş, Richie ve Bill'in hayatını kurtarmadan önce, Bill ve Eddie'nin Çorak Topraklar'daki yıkılmış barajın yanında Ben'le tanıştıkları gün Eddie Kaspbrak'ın da hayatını kurtarmıştı. Henry Bowers –o gün kanalizasyona düşmüş gibi görünüyordu zorba– Eddie'nin burnuna bir yumruk indirmişti. Eddie'nin astım krizi tutmuştu. Oğlanın hep yanında taşıdığı astım ilacının bittiğini görmüşlerdi. Yani o günün kahramanı da Gümüş'tü. Hepsini kurtaran Gümüş.

Neredeyse on yedi yıldır bisiklete binmemiş olan Bill Denbrough, 1958 yılında ancak bilimkurgu dergilerinde görebileceğiniz uçağın penceresinden dışarı bakıyor. Hadi Gümüş, İLERİİİİİİ, diye düşünüyor, gözyaşlarını bastırmak için gözlerini sıkı sıkı kapatırken.

Gümüş'e ne olmuştu? Hatırlayamıyor. O bölüm hâlâ karanlıkta; sahnenin o kısmını aydınlatan spot henüz yanmadı. Belki böylesi daha iyidir. Belki böylesi bir lütuftur.

Hadi.

Hadi Gümüş!

Hadi Gümüş!

2

"İLERİİİİİ!" diye bağırdı. Kelime, rüzgârla daha da güçlendi. Zafer nidasını andıran bir kükreme. Oğlanın sesi, ilk kez böylesine güçlü çıkıyordu.

Kansas Sokağı'ndan şehre doğru inerken önce hız kazandı. Birkaç pedal çevirişin ardından, Gümüş kendi kendine gitmeye başlamıştı. Ama ileri gitmek, işin sadece yarısıydı. Gri bisikletin hızlanışı, pistte yol alan uçakları hatırlatırdı. Başlangıçta, o kadar büyük ve hantal bir nesnenin havalanabileceğine, topraktan ayrılabileceğine inanamazdınız; saçma gelirdi. Sonra arkasında bıraktığı gölgeyi görürdünüz ve siz hayal görüp görmediğinizi çözemeden gölge büyür, uçak büyük bir zarafetle göğe doğru havalanırdı.

Gümüş de öyleydi. Bir süre pedallar boşta, yokuş aşağı giden Bill, ardından pedallara yüklendi; bacakları büyük bir hızla inip kalkarken artık seleye oturmuyordu. Gümüş'e binmeden önce donunu mümkün olduğunca yukarı çekmesi gerektiğini çabucak öğrenmişti. (Bir oğlan çocuğunun bisikletin çatalına çarpabileceği en kötü yeri, birkaç kere gidona çarpmıştı.) Aynı yazın sonlarına doğru oğlanın donunu çekerek bisiklete binişine şahitlik eden Richie, *Bill bir gün çocuk sahibi olmak için böyle yapıyor. Ona çekerlerse vah zavallılar, ama belki de karısına çekerler,* diyecekti.

Eddie ile birlikte seleyi alçaltmışlardı. Ve şimdiki gibi bisiklete ayakta bindiğinde, selenin kenarı poposuna sürtünüp duruyordu. Bahçesindeki yabani otları temizleyen bir kadın, elini gözlerine siper edip oğlanın geçişini seyretti. Gülümsedi. Dev bisikletteki oğlan ona, Barnum & Bailey Sirki'ndeki, bisiklete binen maymunu hatırlatmıştı. *Çocuk kendini öldürecek*, diye düşündü, bahçesiyle ilgilenmeye dönerken. *O bisiklet ona fazlasıyla büyük.* Ama bu onun problemi değildi.

3

Çalıların arasından çıkan delikanlılarla tartışmayacak kadar akıllıydı Bill. Kan kokusu almış yırtıcı hayvanları andırıyorlardı. Ama onun kadar akıllı olmayan Eddie, düşüncesizlik edip ağzını açmış ve Henry Bowers öfkesini ona kusmuştu.

Bill kim olduklarını biliyordu, bilmez miydi? Henry, Belch ve Victor, Derry Koleji'ndeki en kötü çocuklardı. Bill'in bir iki kere sohbet ettiği Richie Tozier'ı fena dövmüşlerdi. Bill'in bakış açısına göre, olay kısmen Richie'nin hatasıydı; ona boşu boşuna "Geveze" demiyorlardı.

Nisan ayında bir gün Richie, üç oğlan önünden geçerken, gömleklerinin yakasına laf atmıştı. Oğlanlar gömlek yakalarını *Kara Tahta Ormanı* dizisindeki Vic Morrow gibi yukarı kaldırmışlardı. Yakınlardaki binanın dibine oturmuş, vakit öldürmek için misket oynayan Bill, lafın tamamını duymamıştı. Henry ve arkadaşları da duymamışlardı... Ama Richie'den tarafa bakacak kadarı kulaklarına gelmişti. Bill, Richie'nin her ne söylediyse, aslında

alçak sesle söylemeyi planladığını tahmin etti. Sorun şu ki Richie alçak sesle konuşmasını bilmezdi.

"Ne dedin sen dört göz?" diye sordu Victor Criss.

"Hiçbir şey," dedi Richie ve o kadarıyla kalsa, yüzündeki ürkmüş, boynu bükük ifade de düşünülürse, konu kapanabilirdi. Ne yazık ki Richie'nin ağzı, ona buna tekme savuran, dizginlenemez bir at gibiydi. İlk cümlenin ardından, durduk yere şunu söyledi üç serseriye: "Belki de kulaklarını temizletsen iyi olur çam yarması. Yardım ister misin?"

Kulaklarına inanamayan üçlü, oğlanı şöyle bir süzdükten sonra peşine düştü. Kekeme Bill, kimin kaybedeceği daha baştan belli olan bir yarışın, önceden belirlenmiş noktada, binanın yan tarafında sona erişini seyretti. Araya girmesi bir işe yaramazdı, o üç serseri, bir yerine iki çocuğu da seve seve döverdi.

Richie yuva çocuklarının oyun alanını çaprazlamasına geçip sıraların üstünden atladı ve salıncakların arasından geçti. Ne yazık ki oyun sahasıyla okul arazisinin sınırındaki parkı ayıran tel örgülerde sona eren çıkmaz sokağa saptığını çok geç fark etti. Tel örgülere tırmanmaya çalıştı, parmaklarını ve spor ayakkabılarının uçlarını deliklere soktu ama daha telin üçte ikisine bile varamadan, Henry ve Victor Criss onu yakalayıp aşağı indirdi. Henry ceketinin arkasından, Victor kotundan tutup çekmişti. Onu telden ayırmayı başardıklarında, Richie avaz avaz bağırıyordu. Sırtüstü asfalta yapıştı. Gözlüğü bir yana uçtu. Ona uzanmaya çalıştı ama Belch Huggins, gözlüğü bir tekmede uzaklaştırdı. Zavallı çocuk, o tekmeden sonra gözlüğün kenarını bantla tutturmak zorunda kalacaktı.

İrkilen Bill, binanın ön tarafına dolaşmıştı. Dördüncü sınıf öğretmenlerinden Bayan Moran'ın çocuğu kurtarmak için o yöne gittiğini gördü ama o ulaşamadan, diğerlerinin Richie'yi fena benzeteceklerini biliyordu. Kadın olay yerine vardığında Richie hüngür hüngür ağlıyordu. *Ana kuzusu, ana kuzusu, şu muhallebi çocuğuna bakın.*

Bill'in serserilerle başı pek belaya girmemişti. Kekemeliği ile dalga geçiyorlardı ve arada bir zalimliklerine katlanması gerekiyordu. Örneğin yağmurlu bir günde, öğle yemeği için spor

salonuna toplandıklarında, Belch Huggins, Bill'in eline vurup beslenme çantasını düşürmesine neden olmuş, sonra da çantayı botlarıyla ezip geçmişti.

"Ah şu işe bak!" demişti Belch, yalancı bir üzüntüyle. Ellerini havaya kaldırıp şaşırmış gibi yüzünü yelpazelemişti. "Ço... çok... ö... özür dilerim bo... bok suratlı!" Ardından deli gibi kahkahalar atarak, oğlanların soyunma odasının kapısının önündeki çeşmenin yanında duran Victor Criss'e doğru koşmuştu. O kadar da kötü değildi, Eddie Kaspbrak yemeğini onunla paylaşmış, Richie de yumurtasını seve seve ona vermişti. Dediğine göre annesi iki günde bir beslenme çantasına yumurta koyuyordu ama oğlan yumurtadan nefret ederdi.

Başınızı belaya sokmak istemiyorsanız o üç serseriden uzak durunuz. Koşullar gereği uzak duramıyorsanız, görünmez olmak için elinizden geleni yapardınız.

Eddie kuralları unutmuştu, onlar da çocuğu ezmişlerdi.

Eddie'nin burnu deli gibi kanasa da üç oğlan sulara bata çıka akıntı yönünde uzaklaşana dek durum o kadar kötü değildi. Eddie'nin mendili kan içinde kaldığında Bill ona kendininkini vermiş ve boynundan tutup başını geriye yaslamasını sağlamıştı. Bill, annesinin Georgie'ye öyle yaptırdığını hatırlıyordu. Çünkü Georgie'nin bazen burnu kanardı. Ah, George'u düşünmek, Bill'in içini nasıl da acıtıyordu...

Eddie'nin astımı, burun kanaması kesilip oğlanların bufalolarınkini andıran böğürtüleri Çorak Topraklar'da kaybolup gittiğinde kötüleşti. Nefes almak için çırpınmaya başladı, elleri uyduruk kapanlar gibi açılıp kapanıyor, boğazından ıslığı andıran sesler çıkıyordu.

"Lanet olsun!" dedi nefessiz kalan Eddie. "Astım! Lanet!"

Astım ilacını aradı ve sonunda cebinin dibinde onu buldu. Windex kutularını andırıyordu, üstünde sprey olanları. Aleti ağzına götürüp düğmesine bastı.

"Düzeldin mi?" diye sordu tedirgin olan Bill.

"Hayır. Boşmuş." Eddie panik içindeki gözlerle Bill'e baktı. *İşim bitti Bill! İşim bitti!*

Boş alet elinden yere düştü. Eddie Kaspbrak'ın güçlükle nefes almasını umursamayan akıntı, kutuyu sürükleyip götürdü.

Bill farkında olmadan üç serserinin bir konuda haklı olduğunu geçirdi aklından: Onlarınki gerçek bir baraj değil, olsa olsa oyuncak barajdı. Ama onu inşa ederken çok eğlenmişlerdi. Lanet olsun. İşlerin bu noktaya varması, Bill'i birden öfkelendirdi.

"Sa... sa... sakin ol E... Eddie," dedi.

Sonraki kırk dakika boyunca Bill, arkadaşının yanına oturup bekledi, Eddie'nin astım krizi onu iyice huzursuz etmişti. Ben Hanscom karşılarında belirdiğinde, huzursuzluk çoktan samimi bir korkuya dönüşmüştü. Astım krizi bir türlü geçmiyor, üstelik gittikçe kötüleşiyordu. Eddie'nin astım ilacını aldığı Center Sokağı Eczanesi ise en az beş kilometre mesafedeydi. Ya Eddie'nin ilaçlarını almaya gidip geri döndüğünde Eddie'yi baygın bulursa? *Baygın veya*

(lütfen bunu düşünme lütfen bunu düşünme)

ölmüş olursa, diye ısrar etti oğlanın yalvarışına aldırmayan beyni.

(ya Georgie gibi ölürse, Georgie gibi)

Kendine gel! Arkadaşın ölmeyecek!

Hayır, muhtemelen ölmezdi. Ama ya geri döndüğünde Eddie'yi kovaya girmiş halde bulursa? Bill kovalar hakkında her şeyi bilirdi; adının bile içi suyla doldurulan kovalardan geldiği sonucuna varmıştı – ne de olsa kova, beyninizin boğulması demek değil miydi? *Dr. Casey* gibi hastane dizilerinde insanlar sürekli kovaya girer, bazen Ben Casey'in bütün bağırış çağırışına rağmen asla kovadan çıkmazlardı.

Bu yüzden, ne yapması gerektiğini bilmediği ve orada durmasının Eddie'ye yararı olmayacağını bildiği halde, arkadaşını yalnız bırakmak istemediği için, orada durmayı sürdürdü. Mantıkdışı bir sezgi, sırtını döndüğü anda Eddie'nin kovaya gireceğini söylüyordu. Derken akıntının geldiği yöne baktı ve kendilerini izleyen Ben Hanscom'ı gördü. Ben'in kim olduğunu biliyordu elbette; okulun en şişman çocuğu, kendi çapında, üzücü bir üne sahiptir. Ben başka bir sınıftaydı. Bill bazen teneffüslerde onu görürdü, çoğu zaman tek başına bir köşeye çekilen çocuk, kitabını okur veya çamaşır torbası büyüklüğündeki kesekâğıdından çıkardığı öğle yemeğini yerdi.

Ben'e bakan Bill'in ilk düşüncesi, çocuğun Henry Bowers'tan bile kötü göründüğüydü. İnanması zor ama doğruydu. Bill, ikisinin ne tür bir mücadeleye tutuştuğunu hayal bile edemiyordu. Ben'in saçı başı birbirine girmiş, giysileri çamura bulanmıştı. Paramparça kazağı kan ve çimen lekesi içindeydi. Pantolonuysa dizlerine dek sıyrılmıştı.

Ben'in kendisine baktığını ve birkaç adım gerilediğini gördü. Endişeli bakışlar.

"Gi... gi... gitme!" diye bağırdı Bill. Zarar vermek istemediğini göstermek için oğlana el salladı. "Ya... yardıma ihtiyacımız va... var."

Yüzündeki endişeli ifade kaybolmasa da Ben çocuklara yaklaştı. Bacaklarından biri hatta ikisi ağrıyormuş gibi yürüdü. "Gittiler mi? Bowers ve diğer ikisi?"

"E... evet," dedi Bill. "Be... ben ilacını almaya gittiğinde, a... arkadaşımla kalabilir misin? Onun a... a... a... a..."

"Astımı mı tuttu?"

Bill başını salladı.

Ben baraj kalıntılarının yanına kadar inip canı çok yandığı için sırtüstü uzanmış olan Eddie'nin yanına çömeldi. Eddie'nin gözleri kapalıydı ve göğsü güçlükle inip kalkıyordu.

"Ona hangisi vurdu?" diye sordu Ben. Bill, şişko çocuğun yüzünde, kendi hissettiğine benzer bir öfkenin izlerini gördü. "Henry Bowers mıydı?"

Bill başını salladı.

"Tahmin etmiştim. Tamam, git. Ben onunla kalırım."

"Te... teşekkürler."

"Teşekkür etme," dedi Ben. "Size benim yüzümden saldırdılar. Git artık. Acele et. Akşam yemeğinden önce eve dönmeliyim."

Bill başka bir şey söylemeksizin yola çıktı. Ben'e, üzülmemesini, olanların ne onun ne de gereksiz yere ağzını açan Eddie'nin suçu olduğunu söyleyebilse iyi olurdu. Henry ve arkadaşları gibiler, neyseler oydular; sel baskınlarının, hortumların veya safra taşının çocuk versiyonuydular. Onlara engel olamazdınız. Bunları söyleyebilmeyi isterdi. Ama o kadar gerilmişti ki kekeleyerek

bunu söylemek yirmi dakikasını alabilirdi ve o zaman Eddie çoktan kovaya girerdi. (Bill, kovaya düşülmediğini, "girildiğini" *Dr. Casey* dizisinden öğrenmişti.)

Akıntı yönüne giderken tek bir kez arkaya baktı. Ben Hanscom'ın büyük bir ciddiyetle, suyun kenarından taş topladığını gördü. Bir an Ben'in ne yaptığını çözemedi, sonra anladı. Cephane topluyordu. Zorbaların geri dönmeleri ihtimaline karşı.

4

Çorak Topraklar, Bill'in bilmediği yerler değildi. O bahar kimi zaman Richie'yle, sık sık Eddie'yle, bazen de tek başına orada oynamıştı. Bütün bölgeyi keşfettiğini iddia edemezdi ama Kenduskeag'dan Kansas Sokağı'na giden yolu rahatlıkla bulabilirdi. Öyle de yaptı.

Derry arıtma sisteminden çıkıp Kenduskeag'la birleşen adsız akıntılardan birinin üstündeki tahta köprüden, Kansas Sokağı'na geçilirdi. Gümüş'ü o köprünün altına saklamış, tekerleklerin suya kapılmasını engellemek için, gidonu iple köprünün ayağındaki demirlere bağlamıştı.

Bill düğümü çözüp ipi gömleğinin içine tıktı ve Gümüş'ü kaldırıma çıkardı. Nefes nefese kalmıştı ve ter içindeydi. Bir iki kere dengesini kaybeder gibi oldu ama sonra toparlandı.

Sonunda tepeye ulaştı. Bill ayağını pedala koydu.

Ve Gümüş hız kazanırken her zaman olduğu gibi bambaşka birine dönüştü.

5

"Hadi Gümüş, İLERİİİİ!"

Kelimeler dudaklarından her zamankinden boğuk bir ses tonuyla dökülmüştü – büyüyünce sahip olacağı yetişkin sesinin tınısı vardı orada. Gümüş yavaş yavaş hızlandı. Bill ayağa kalkıp gidonu kıvrımlarından tuttu. Ağır bir yükü kaldırmaya çalışıyordu sanki. Boynundaki damarlar gerilmiş, şakaklarındakiler ortaya çıkmıştı. Titreyen dudaklarında, ne kadar çaba harcadığını

gösteren bir ifade vardı. Yorgunluğa karşı azim. Oğlan, Gümüş'ü hızlandırmak için kendini zorluyordu.

Her zamanki gibi, bu çabaya değdi.

Gümüş hızlandı. Evler artık birbiri ardına yanından geçiyordu. Solunda, Kansas Sokağı'nın Jackson'la kesiştiği yerde Kenduskeag kanala bağlanırdı. Kavşaktan sonra Kansas Sokağı yokuş aşağı ivme kazanır, Center ve anacaddeye, Derry'nin merkezine doğru inerdi.

Orada sokaklar sürekli birbiriyle kesişirdi ama bütün kavşaklarda geçiş hakkını Bill'e veren dur işaretleri vardı ve bir şoförün günün birinde dur işaretini umursamayıp kendisini ezip geçebileceği, dümdüz edeceği, çocuğun aklından bile geçmemişti. Geçse de bisiklet kullanış tarzını değiştiremezdi. Hayatının daha önceki veya daha sonraki bir döneminde bunu yapması mümkündü ama o bahar ve yazın başları, oğlan için fırtınalı günlerdi. Biri ona yalnızlık çekip çekmediğini sorduğunda Ben ne kadar şaşkına dönerse, ölüme meydan okuyup okumadığı sorulduğunda da Bill o kadar şaşkına dönerdi. *E... elbette ha... hayır*, diye cevaplardı hemen (ve şaşkınlıkla) ama bu, Kansas Sokağı'ndan kasaba merkezine yaptığı yolculukların, havalar ısındıkça daha da kamikaze saldırısına benzediği gerçeğini değiştirmezdi.

Kansas Sokağı'nın o bölümü, Up-Mile Tepesi olarak bilinirdi. Bill, rüzgârın direncini kırmak için, Gümüş'ün gidonuna doğru eğilip iyice hız kazandı. Geldiğini fark etmeyen yayaları uyarmak için, bir eli kornanın çatlak kauçuğundaydı. Bisikletin tekerleklerine sıkıştırdığı iskambil kartlarının sesi, gök gürültüsüne dönüşmüştü. Yüzündeki gergin ifade kaybolmuş, yerini aptal bir sırıtış almıştı. Sağ taraftaki evler kaybolup yerlerini işyerleri (depolar ve et paketleme merkezleri) alırken, bisiklet iyice hızlandı. Sol tarafta gözucuyla gördüğü kanal, günbatımında ateşten bir denizi andırıyordu.

"*Hadi Gümüş İLERİİİİİ!*" diye bağırdı coşkuyla.

İlk tümseğe geldiklerinde Gümüş havalandı ve o noktada, her zaman olduğu gibi, oğlanın ayakları yine pedallarla teması kaybetti. Boşta gidiyordu, Tanrı ufak çocukları korumakla kimi

görevlendirmişse artık onun ellerindeydi. Tekerlekler yeniden sokağa temas ettiğinde, elli kilometre hız sınırı olan bölgede, yaklaşık otuz kilometre yapıyordu.

Her şey geride kalmıştı artık: Kekelemesi, garajda dolanan babasının, boş bakışlı, incinmiş gözleri, tozlanan piyanonun korkunç görüntüsü – piyano toz içindeydi çünkü annesi artık onu çalmıyordu. Son kez, Georgie'nin cenazesinde çalmıştı. Metodist kilisesinde. Üç ilahi. Sarı yağmurluğunu giymiş, elinde parafine bulanmış kâğıttan gemisiyle yağmurda dışarı çıkan Georgie; yirmi dakika sonra Bay Gardener'ın kucağında kanlar içindeki örtüye sarılmış cesetle evlerine gelişi; annesinin acı dolu çığlıkları. Hepsi geride kalmıştı. Bill artık yalnız süvariydi, John Wayne'di, Bo Diddley'di, kim olmayı istiyorsa oydu ve kesinlikle, *anne anne* diyezırlayan, korkmuş bir oğlan çocuğu değildi.

Gümüş uçtu ve kekeme Bill Denbrough da onunla havalandı. Up-Mile Tepesi'nden aşağı indiler, iskambil kâğıtları makineli tüfek gibi ses çıkarıyordu. Bill'in ayakları yeniden pedalları buldu ve bisikletin hızı düştüğünde, onları çevirmeye başladı. Daha da hızlanmak ve ses hızına olmasa da acı sınırının ötesine geçmesini sağlayacak teorik bir hıza ulaşmak istiyordu.

Elleri gidonda ayakları pedallardaydı. Rüzgârla yarışıyordu. Şeytanla yarışıyordu.

Kansas ve Center sokaklarıyla anacaddenin kesiştiği kavşağa yaklaşıyordu. Orası, kafa karıştıran trafik tabelaları ve zamanlamaları birbirini tutmayan trafik ışıklarıyla, tekyönlü bir trafik cehennemiydi. *Derry News* gazetesi daha bir yıl önce, oradan geçmenin, cehennemde çekilen trafik tombalasına bilet almaya benzediğini yazmıştı.

Bill'in gözleri her zamanki gibi sağı solu kontrol etti, önce arabalara sonra boşluklara baktı. Eğer göz kararı hesaplarında yanılırsa –kekelerse de denebilir– fena yaralanır, hatta ölebilirdi.

Trafiğin sıkıştığı bölümü hedefledi, kırmızı ışıkta geçip hurda Buick'in yanından sağa saptı. Orta şeritten kimsenin gelmediğine emin olmak için başını çevirip yolu kontrol etti. Yeniden öne baktığında, beş saniye sonra, yolun ortasında durmuş bir kam-

yonun arkasına bindireceğini fark etti. Direksiyonun başında Ike Amca'yı andıran bir tip vardı, boynunu uzatmış trafik levhalarını okuyordu, belli ki yanlış yöne sapıp kendini Miami'de bulmaya niyeti yoktu.

Bill'in sağındaki şerit, Derry-Bangor otobüsleriyle doluydu. Yine de gidonu o yöne kırdı ve hâlâ saatte 60 kilometreyle gitmekte olan kamyonla otobüs arasındaki boşluktan geçti. Son anda selam veren dalgın bir asker gibi başını yana çevirince, kamyonun yan tarafındaki aynadan, şoförün dişlerini gıcırdattığını gördü. Otobüsten yükselen dizel kokusu ciğerlerine doldu. Bisikletin gidonunun kenarı otobüsün alüminyum kaportasına sürtündüğünde, hafif bir gıcırtı duyuldu. Bill gözucuyla, otobüs şoförünün suratının bembeyaz kesildiğini gördü. Hudson Otobüs Şirketi kasketi giymiş şoför, yumruğunu havaya kaldırıp arkasından Bill'e bağırdı. Bill adamın ne söylediğini duymadı ama *doğum günün kutlu olsun* demediğine emindi.

Derken, New England Bankası tarafından, ayakkabıcı yönüne doğru geçmeye hazırlanan yaşlı kadınlar üçlüsü çıktı karşısına. Anacaddeyi geçerken bisikletin tekerleklerindeki iskambil kartlarından gelen sesi duyup o yöne baktılar. Dev bisiklete binmiş ufak tefek oğlanın bir adım ötelerinden geçişiyle beraber, ağızları bir karış açık kaldı.

Yolun en kötü ve en iyi kısmı geride kalmıştı. Defalarca ölme ihtimaliyle yüzleşmiş ve her seferinde bunu umursamadığını keşfetmişti. Otobüs onu ezmemişti, kendisi de ellerinde alışveriş torbaları ve emeklilik çekleriyle yolu geçen üç yaşlı kadına çarpmamıştı, Ike Amca'nın hurda kamyonunun altında kalmamıştı. Artık yine yokuş yukarı gidiyordu, bisiklet yavaşladı. Azalan hızla beraber bir şeyler daha kaybolup gitti. Düşünceler ve anılar yeniden beynine doluştu –*merhaba Bill, az kalsın seni kaybettiğimizi sandık ama işte buradaymışsın*– yakasına yapıştı, kulağından içeri girip kaydıraktan aşağı kayan çocuklar gibi beynine aktı. Her zamanki yerlerine yerleştiklerini ve bağrışmaya başladıklarını hissedebiliyordu. *Vay be! Ah! İşte yine Bill'in kafasındayız! Hadi, George'u düşünelim! Tamam! Kim başlamak ister?*

Fazla düşünüyorsun Bill.

Hayır, sorun düşünmek değildi. Sorun, fazla hayal kurmasıydı.

Richard Sokağı'ndan geçip Center Sokağı'ndan çıktı. Pedal çevirişi yavaşlamış, sırtı ve saçları ter içinde kalmıştı. Center Sokağı Eczanesi'nin önüne gelince, Gümüş'ten inip içeri girdi.

6

Georgie ölene dek ne zaman karşılaşsalar Bill, Bay Keene'nin azarlayan bakışlarının hedefi olmuştu. Eczacı, nazik denilecek bir tip değildi –en azından Bill, adamın öyle olmadığını düşünüyordu– ama sabırlıydı. Oğlanla alay etmedi, işini güçleştirmedi. Ne yazık ki acele etmezse Eddie'ye kötü bir şey olmasından korkan Bill'in kekemeliği iyice kötüleşmişti. Bu yüzden Bay Keene, "Merhaba Bill Denbrough, sana nasıl yardımcı olabilirim?" dediğinde, Bill üzerinde vitamin reklamı olan dosyayı alıp arkasına, *Eddie Kaspbrak ile Çorak Topraklar'da oynuyorduk. Astım krizine yakalandı, gerçekten çok çok güç nefes alıyor. İnhalatörüne koyacağı ilaçtan verir misiniz*, diye yazdı.

Notu tezgâhın camekânı üstünden Bay Keene'ye doğru kaydırdı, eczacı yazanları okudu, Bill'in tedirgin mavi gözlerine baktı ve, "Elbette," dedi. "Burada bekle ve dokunmaman gereken hiçbir şeye dokunma."

Sabırsızlanan Bill, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken, Bay Keene eczanenin arka tarafına geçti. Beş dakikadan kısa bir süre orada kalsa da elinde Eddie'nin ilacıyla döndüğünde, oğlana yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu. Adam ilacı Bill'e uzatıp gülümsedi. "Bu, sorununuzu çözecektir."

"Te... te... teşekkürler," dedi Bill. "Hi... hi... hiç pa... pa... param..."

"Önemli değil evlat. Bayan Kaspbrak'ın hesabı var. Bunu da ona eklerim. Eminim yardımların için sana teşekkür edecektir."

İçi rahatlayan Bill, Bay Keene'ye teşekkür edip alelacele eczaneden çıktı. Bay Keene camın önüne gelip oğlanın ardından baktı. Bill astım ilacını dikkatsizce bisikletinin sepetine fırlatmıştı. *O kadar büyük bir bisikleti kullanabilir mi*, diye sordu Bay Keene kendine.

Hiç sanmıyorum. Hem de hiç sanmıyorum. Ama Denbrough denen oğlan, her nasılsa kafa üstü yere yapışmadan bisikleti harekete geçirmeyi başardı ve pedalları çevirerek yavaş yavaş uzaklaştı. Bay Keene'ye göre kötü bir şakayı andıran bisiklet, sağa sola savrularak eczaneden uzaklaştı. Sepetindeki astım ilacı da ileri geri yuvarlanıyordu.

Bay Keene'nin suratında bir sırıtış belirdi. Evet, Eddie'nin astım ilacını Sonia Kaspbrak'ın faturasına ekleyecek ve kadın da her zamanki gibi şaşıracaktı. İlacın ne kadar ucuz olduğunu gördüğünde minnetten çok şüphe uyanacaktı içinde. *Diğer ilaçlar ne kadar iyiydi*, diyecekti. Bay Keene, Bayan Kaspbrak'ın ucuz şeylerden hayır gelmeyeceğine inanan insanlardan olduğunu bilirdi. Oğlunun HydrOx Mist'i için kadından ciddi paralar koparabilirdi ve bu fikrin baştan çıkarıcılığına kapıldığı zamanlar olmuştu... Ama bir kadının budalalığının parçası olma fikri? Bir ilaç eksik satsa açlıktan ölecek değildi ya?

Ucuz mu? Evet hem de ne ucuzdu ilaç. HydrOx Mist (her inhalatöre düzgünce, *sadece gerektiğinde kullanın* yazılı bir etiket iliştiriyordu) akıl almaz ölçüde ucuzdu ve Bayan Kaspbrak, ucuz olmasına karşın, ilacın oğlunun astımını iyileştirdiğini itiraf etmişti. Ucuzdu çünkü ilaç, tatlansın diye içine kâfuru eklenmiş hidrojen-oksijen karışımından başka bir şey değildi.

Başka bir deyişle, Eddie'nin astım ilacı, aromalı musluk suyuydu.

7

Yokuş yukarı çıktığı için, geri dönüş daha uzun sürdü. Bill'in sık sık inip Gümüş'ü itmesi gerekti. Ne yazık ki kasları, dik yokuşları bisikletle çıkacak kadar güçlü değildi.

Bisikletini yerine bırakıp barajın yanına döndüğünde saat dördü on geçiyordu. Aklına türlü türlü kötü ihtimal gelmişti: Hanscom denilen çocuğun gidip Eddie'yi ölüme terk etmesi; zorbaların geri gelip ikisinin ağzını burnunu dağıtması veya en kötüsü... çocukları öldüren adamın arkadaşlarını ele geçirmesi. George'u ele geçirdiği gibi.

Kasabada bir sürü dedikodu döndüğünü, yığınla varsayım yürütüldüğünü biliyordu. Bill fena kekelerdi ama sağır değildi – yine de yalnızca ve yalnızca çok gerekli olduğunda konuştuğu için, insanlar bazen onun sağır olduğu hissine kapılırlardı. Kasabalılardan kimileri, kardeşinin ölümünün, Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, Matthew Clements ve Veronica Grogan'ın ölümleriyle bağlantısı olmadığını düşünüyordu. Kimileri ise George, Ripsom ve Lamonica'nın aynı adam tarafından öldürüldüğü fikrindeydi. Diğer iki cinayetse onu taklit eden başka biri tarafından işlenmişti. Üçüncü bir grup, oğlanların bir adam, kızlarınsa başka bir adam tarafından öldürüldüğüne inanıyordu.

Bill, çocukların hepsinin aynı kişi tarafından öldürüldüğüne karar vermişti... Eğer ona "kişi" denebilirse. Bazen bu konuyu düşünüyordu. O yaz Derry üzerine de çok düşünmüştü. Ailesinin onu görmezden gelmesinin nedeni George'un ölümünün etkisi miydi, küçük oğullarının yasını tuttukları için mi Bill'in hâlâ hayatta olduğunu ve acı çektiğini görmüyorlardı? George'un ölümü diğer cinayetlerle birleştirildiğinde... Peki, zihninde bazen onunla konuşan, kulağına bir şeyler fısıldayan, ona bazı şeyleri yapmasını, bazı şeyleri yapmamasını söyleyen sesler neydi? (Kesinlikle oğlanın sesinin türevleri değildiler çünkü kekelemiyorlardı – alçak sesle konuşuyorlardı ama kendilerinden oldukça emindiler) Derry'ye farklı gözlerle bakmasına neden olan, şehrin, gözüne tehditkâr görünmesine, daha önceden keşfetmediği sokakları davetkâr değil tehlikeli bulmasına neden olan neydi? Bazı suratların gizemli ve ürkmüş görünmesine yol açan?

Bilmiyor ama tıpkı cinayetlerin sorumlusunun aynı olduğuna emin olduğu gibi, Derry'nin de değiştiğine inanıyordu. Kardeşinin ölümü, bu değişimin başlangıcının işaretiydi. Kafasına doluşan bu karamsar fikirler onu Derry'de her an her şeyin olabileceğine ikna etmişti. Her şeyin.

Ama son virajı döndüğünde şansı yaver gitti. Ben Hanscom hâlâ Eddie'nin yanı başındaydı. Eddie'nin kendisi ise oturur pozisyona geçmişti, ellerini bacaklarına yaslamış, başını öne eğmişti. Soluk alıp verirken, burnundan hâlâ ıslık sesi çıkıyordu.

Güneş, suya düşen gölgelerin uzayıp yeşil tınılara bürünmesine neden olacak kadar alçalmıştı.

"Ne çabuk döndün," dedi ayağa kalkan Ben. "En az bir yarım saat daha dönmeni beklemiyordum."

"Hı... hızlı bi... bisikletim var," dedi Bill gururla. İki çocuk bir süre, temkinli, sorgulayan gözlerle birbirini süzdü. Ardından Ben gülümsedi ve Bill de gülümseyerek karşılık verdi. Çocuk şişko olabilirdi ama iyi birine benziyordu. Üstelik arkadaşını yalnız bırakmamıştı. Henry ve arkadaşları hâlâ onu arıyor olabilecekken, orada kalması cesaret isterdi.

Bill aptal bir minnettarlıkla kendisine bakan Eddie'ye göz kırptı. "İ... i... işte E... E.. Eddie." Astım ilacını fırlattı. Eddie aleti havada yakalayıp ağzına götürdü ve düğmesine bastı. Ardından sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı. Ben endişeli gözlerle onları izliyordu.

"Tanrım! Gerçekten ucuz kurtuldu, değil mi?"

Bill başını salladı.

"Korktuğumu itiraf etmeliyim," dedi Ben, alçak sesle. "Kriz geçirirse ve titremeye başlarsa ne yapacağımı düşünüyordum. Nisandaki Kızılhaç toplantısında bize öğretilenleri hatırlamaya çalıştım. Tek aklıma gelen, dilini ısırmaması için ağzına bir sopa koymam gerektiğiydi."

"Ga... ga... galiba o dediğin, sara hastaları için."

"Ah, evet, sanırım haklısın."

"Zaten o tür bi... bir kriz ge... geçirmez," dedi Bill. "O i... i... ilaç birazdan Eddie'yi iyileştirir. Ba... bak."

Eddie'nin solukları düzeliyordu. Gözlerini açıp iki çocuğa baktı.

"Teşekkürler Bill," dedi. "Bu seferki fenaydı."

"Burnunu okşadıklarında krize girdin sanırım?" diye sordu Ben.

Eddie yarı pişman bir kahkaha atıp ayağa kalktı, astım ilacını arka cebine koydu. "Burnumu boş ver. Ben asıl annemi düşünüyorum."

"Öyle mi?" Ben'in ses tonu şaşkındı, eli parçalanmış kazağına gidip yırtıkları çekiştirmeye başlamıştı.

"Tişörtümdeki kanları gördüğü anda, beş saniye geçmeden beni Derry Hastanesi'nin acil servisine götürecektir."

"Neden?" diye sordu Ben. "Sonuçta kanama kesilmedi mi? Yuvaya birlikte gittiğim bir çocuğu hatırlıyorum, adı Scooter Morgan'dı. Demirlerden düştüğünde burnu kanamıştı. Onu da acile götürmüşlerdi ama burun kanaması bir türlü geçmediği için."

"Öyle mi?" diye sordu anlatılanlarla ilgilenen Bill. "Ö... ö... öldü mü?"

"Hayır ama bir hafta okula gelmedi."

"Kanamanın kesilip kesilmemesi önemli değil," dedi somurtan Eddie. "Beni yine de hastaneye götürecektir. Burnumun kırıldığını varsayacak, kemiklerin beynime gitmesinden falan korkacak."

"Ke... ke... kemikler be... beyne gidebilir mi ki?" diye sordu Bill. Haftalardır yaptığı en ilginç sohbetti.

"Bilmiyorum. Anneme kulak verirsen, her an her şey mümkün." Eddie, Ben'e döndü. "Beni ayda bir iki kere acile götürür. Oradan nefret ediyorum. Bir keresinde hademelerden biri, 'Sizden kira almamız lazım,' bile dedi. Annem öfkeden köpürmüştü."

"Vay canına," dedi Ben. Eddie'nin annesi acayip birine benziyordu. Artık, iki elinin de kazağının eteğini çekiştirdiğinin farkında değildi. "Neden itiraz etmiyorsun? 'Ben iyiyim anne, evde kalıp televizyon izlemek istiyorum,' gibisinden bir şeyler söylemiyor musun?"

"Of!" dedi rahatsız olan Eddie. Başka da bir şey söylemedi.

"Sen Ben Hanscom'sın, de... değil mi?" diye sordu Bill.

"Evet. Sen de Bill Denbrough'sun."

"E... evet, o da E... E... E..."

"Eddie Kaspbrak," dedi Eddie. "Kekelemekten adımı söyleyememenden nefret ediyorum Bill. Elmer Fudd'a dönüyorsun."

"Ö... özür di... dilerim."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi Ben. Bu sıradan cümle, sonradan kulağına biraz resmi geldi. Aralarında bir

sessizlik oluştu. Huzursuz bir sessizlik değildi. O sessizlikle birlikte arkadaş oldular.

"O çocuklar seni neden kovalıyordu?" diye sordu Eddie, en nihayetinde.

"Onlar sürekli birilerini kovalar," dedi Bill. "O piç kurularından nefret ediyorum."

Ben susup kaldı. Annesinin, *çok kötü kelimeler*, dediği kelimelerden birini kullandığı için Bill'e hayranlıkla baktı. Ben, *çok kötü kelimeler*den birini, hayatında tek bir kez bile yüksek sesle söylememişti ama bir önceki Cadılar Bayramı'nda, bir telefon kulübesine yazdığı olmuştu. Ufacık harflerle.

"Bowers bir sınavda arkama düştü," dedi Ben. "Benden kopya çekmek istedi ben de çektirmedim."

"Anlaşılan genç ölmek istiyorsun," dedi Eddie hayranlıkla.

Kekeme Bill kahkahayı bastı. Ben gözlerini kısıp oğlanı süzdü, Bill'in kendisine gülmediğine karar verdi (bu kararı nasıl verdiğini söylemek güçtü ama emindi) ve sırıttı.

"Sanırım öyle," dedi Eddie'ye. "Neyse, şimdi yaz okuluna gitmek zorunda. Bu yüzden, diğer ikisiyle birlikte peşime düştü. Olup biten bu."

"Ölümden dönmüş gibi görünüyorsun," dedi Bill.

"Kansas Sokağı'ndan aşağı düştüm. Tepenin yamacından."

Eddie'ye baktı. "Düşünüyorum da muhtemelen acil serviste karşılaşacağız. Giysilerimin halini gördüğünde, annemin beni de hastaneye götüreceğine eminim."

Bu sefer hem Bill hem Eddie kahkaha attı. Ben de onlara eşlik etti. Gülünce karnı acıyordu, yine de güldü. Hem de katıla katıla. Sonunda nehrin kıyısına oturmak zorunda kaldı ama poposunun toprağa çarptığında çıkardığı ses yüzünden, yeniden gülme krizine tutuldu. Kahkahalarının birbirine karışmasından hoşlanmıştı. Daha önce hiç duymadığı bir sesti. Birbirine karışan kahkahaları duymuştu, hem de pek çok kez, ama kendisininki hiç onların arasında olmamıştı.

Başını kaldırıp Bill Denbrough'ya baktı, göz göze geldiler ve yeniden kahkaha krizine tutulmaları için bu kadarı yetti.

Bill pantolonunu yukarı çekip gömleğinin yakasını yukarı kaldırdı ve huysuz bir zorba edasıyla dolanmaya başladı. Daha kalın bir sesle, "Seni öldüreceğim evlat!" dedi çocuğa. "Bana bu zırvaları anlatma. Aptalım ama iriyim. Kafamda ceviz kırabilirim. Sirke işer çimento sıçarım. Adım Honeybunch Bowers'tır. Buralar benden sorulur."

Eddie gülmekten yerlere yatmış, yuvarlanıyordu. İki eliyle midesini tutmuştu. Ben de iki büklümdü, başını dizlerinin arasına sarkıtmıştı. Gözlerinden yaşlar, burnundan sümükler akarken deliler gibi gülüyordu.

Bill yanlarına oturdu. Yavaş yavaş sakinleştiler.

"Bu işin bir iyi yanı var," diyerek sessizliği böldü Eddie. "Bowers yaz okuluna giderse, onu buralarda görmeyiz."

"Çorak Topraklar'a sık gelir misiniz?" diye sordu Ben. Çorak Topraklar'ın ünü düşünülürse, bin yıl geçse orada oynamak aklına gelmezdi ama şimdi aşağıdayken, gözüne o kadar da kötü görünmüyordu. Aslında, günbatımı yaklaşırken, o anda bulundukları yer oldukça hoştu.

"E... e... elbette. Ra... rahatız. Bi... bizi bu... burada kimse ra... rahatsız etmez. Sı... sık sık va... vakit öldürürüz. Bo... Bo... Bowers ve diğerleri bu... bu... buraya gelmez."

"Biz derken, kendini ve Eddie'yi mi kastediyorsun?" diye sordu Ben.

"Ri... Ri... Ri..." Bill başını iki yana salladı. Kekelediğinde yüzü ıslak bulaşık bezi gibi kırış kırış oluyordu. Buna dikkat eden Ben'in aklına aniden garip bir fikir geldi: Bill, Henry Bowers'ın taklidini yaparken kekelememişti. "Richie!" dedi Bill en nihayetinde, sonra bir an duraksayıp devam etti. "Richie To... Tozier da genelde bizimledir. Ama babasıyla ta... ta... ta..."

"Tavan arasını temizliyor," diye duruma müdahale etti Eddie ve suya taş attı.

Şap.

"Onu tanıyorum," dedi Ben. "Demek buraya sık geliyorsunuz?" Bu fikir onu büyülemiş ve içinde aptal bir özlem duygusu uyandırmıştı.

"Sa... sa... sayılır," dedi Bill. "Ne... ne... neden ya... yarın sen de ge... gelmiyorsun? E... Eddie'yle birlikte ba... baraj yapıyoruz."

Ben söyleyecek söz bulamadı. Sadece teklife değil, gelişindeki sadeliğe ve doğallığa da şaşırmıştı.

"Belki başka bir şey yapmalıyız," dedi Eddie. "Baraj zaten pek işe yaramıyordu."

Ben kalkıp kalçasındaki tozları silkeleyerek akarsuyun yanına gitti. Akıntının iki tarafında ufak dal yığınları duruyordu ama inşa ettikleri başka ne varsa, akıntıyla sürüklenip gitmişti.

"Büyükçe tahtalara ihtiyacınız var," dedi Ben. "Odun bulup onları... sandviç ekmekleri gibi karşılıklı yerleştirin."

Eddie ile Bill şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı. Ben dizinin üstüne çöktü. "Bakın," dedi. "Tahtaları akarsuyun yatağına akıntıyı kesecek şekilde karşılıklı yerleştirirsiniz. Buraya kadar, tamam mı? Sonra suların onları sürüklemesine fırsat bırakmadan, aralarındaki boşluğu kaya ve kumlarla doldurursunuz."

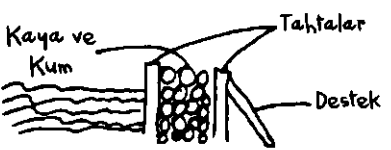
"Bi... bi... bi..." dedi Bill.

"Efendim?"

"*Biz* yerleştiririz. Birlikte."

"Ha," dedi aptal durumuna düştüğünü hisseden (ve öyle göründüğüne emin olan) Ben. Ama aptal görünmek umurunda değildi çünkü hiç olmadığı kadar mutluydu. En son ne zaman bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu bile. "Evet. *Biz*. Neyse, eğer arayı kaya ve kumla doldurursanız –doldurursak– tahtalar yerinde kalır. Tahtanın arkasındaki kayalar ve toprak sular biriktiğinde dayanmasını sağlayacaktır. İkinci tahta muhtemelen bir süre sonra sürüklenip gider ama belki... üçüncü bir tahtamız olursa... Bakın."

Bir sopa alıp aklındakini toprağa çizdi. Bill ve Eddie Kaspbrak eğilip büyük bir ciddiyetle oğlanın çizimini incelediler:

"Daha önce baraj inşa ettin mi?" diye sordu Eddie. Ses tonu saygılıydı, neredeyse hayranlık okunuyordu.

"Hayır."

"O... o... o zaman i... i... işe yarayacağını nereden bi... bi... biliyorsun?"

Ben, şaşkın gözlerle Bill'e baktı. "Elbette yarayacak," dedi. "Neden yaramasın?"

"İyi ama nereden bi... biliyorsun?" diye sordu Bill. Ben, sorunun tonunun alaycı olmadığını fark etti, orada içten bir merak vardı. "Ne... nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," dedi Ben. Söylediklerinin sağlamasını yapmak istercesine, topraktaki çizimine baktı. Hayatında hiç geçici bent görmemişti, ne çizimini ne de gerçeğini. Haliyle, çizdiği şeklin, onun iyi bir örneği olduğundan haberi yoktu.

"Ta... tamam," diyen Bill, Ben'in sırtını sıvazladı. "Ya... yarın gö... gö... görüşürüz."

"Kaçta?"

"E... Eddie'yle ben sekiz bu... buçuk gibi burada oluruz..."

"Eğer annemle hâlâ acilde değilsek," diyen Eddie iç çekti.

"Tahtaları ben getiririm," dedi Ben. "Bizim orada oturan yaşlı adamda bir sürü var. Birkaç tanesini yürütürüm."

"Erzak da getir," dedi Eddie. "Yiyecek bir şeyler. Sandviç, şekerleme, bilirsin işte."

"Tamam."

"Hi... hiç silahın va... var mı?"

"Daisy marka havalı tüfeğim var," dedi Ben. "Annem Noel hediyesi olarak vermişti. Ama evin içinde ateş ettiğimde kızıyor."

"O... onu da getir," dedi Bill. "Be... belki si... silahlarla oynarız."

"Tamam," dedi Ben, neşe içinde. "Dinleyin, şimdi eve gitmem lazım çocuklar."

"Bizim de," dedi Bill.

Üçü birlikte Çorak Topraklar'dan çıktı. Ben, Bill'in Gümüş'ü çıkarmasına yardım etti. Peşlerinden giden Eddie'nin burnundan yine ıslık sesleri yükseliyordu. Gözleri ise kanlı tişörtündeydi.

Bill diğerleriyle vedalaşıp bisikletine bindi. "Hadi Gümüş, İLERİİİİİ!" diye bağırdı ciğerlerinin yettiğince.

"Dev bir bisiklet," dedi Ben.

"Aynen öyle," dedi Eddie. Astım ilacından bir nefes daha çektiği için soluğu düzelmişti. "Bazen arkasına binmeme izin verir. O kadar hızlı gidiyor ki ödüm patlıyor. Bill iyi biridir." Bunu olağan bir şeymiş gibi söylemişti ama gözleri, hayranlığını eleveriyordu. Arkadaşına taptığı anlaşılıyordu. "Kardeşine ne olduğunu duymuşsundur..."

"Hayır, ne olmuş?"

"Geçtiğimiz sonbahar öldürüldü. Adamın biri tarafından. Sineğin kanadını koparır gibi kolunu koparmış."

"Vay canına!"

"Bill eskiden azıcık kekelerdi. Şimdi iyice kötüleşti. Kekelediğini fark etmişsindir."

"Şey.. evet."

"Ama beyni kekelemiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Neyse, sana bunları söylememin nedeni, Bill'le arkadaş olmak istiyorsan, kardeşinden bahsetmemen konusunda seni uyarmak. Soru falan sorma. Bunları düşünmek onu mahvediyor."

"Ben olsam beni de ederdi," dedi Ben. Geçen sonbahar öldürülen ufaklıkla ilgili olayı hayal meyal hatırlıyordu. Annesinin ona, şimdi bileğinde duran saati verirken George Denbrough'yu düşünüp düşünmediğini merak etti. Yoksa sadece yakın zamandaki cinayetleri mi düşünmüştü? "Selden sonra mıydı?"

"Evet."

Kansas ve Jackson'ın köşesine ulaştılar. Yolları orada ayrılacaktı. Çocuklar ortalıkta koşuşturuyor, elim sende ve beyzbol oynuyordu. Şapşal görünüşlü, mavi şortlu bir velet, büyük bir ciddiyetle Ben ve Eddie'nin yanından geçti, Davy Crockett şapkasını ters giydiği için, kuyruğu gözlerinin arasına düşmüştü. Hulahop çeviriyor ve, "Hop bir, hop iki, bakın!" diye bağırıyordu.

Ufaklığın hali, iki oğlanı güldürdü. "Artık gitmeliyim," dedi Eddie.

"Bekle bir saniye," diye karşılık verdi Ben. "Acil servise gitmek istemiyorsan, işe yarayabilecek bir fikrim var."

"Öyle mi?" Eddie şüpheci ama inanmak isteyen gözlerle Ben'e baktı.

"Yanında çeyreklik var mı?"

"On sentim var. Ne yapacaksın?"

Ben, Eddie'nin tişörtündeki kurumuş kan lekelerine baktı. "Büfeden çikolatalı süt al. Yarısını üstüne dök. Eve gittiğinde annene üstüne süt döktüğünü söylersin."

Eddie'nin gözleri parladı. Babasının ölümünden sonraki dört yılda, annesinin gözleri iyice bozulmuştu. Ama tamamen kibri yüzünden (ve zaten araba kullanmasını bilmediği için) göz doktoruna gitmeyi reddediyordu. Kuru kan lekesiyle çikolatalı süt lekesi birbirine benzerdi. Acaba...

"İşe yarayabilir," dedi.

"Yeter ki yakalanırsan benim fikrim olduğunu söyleme."

"Söylemem," dedi Eddie. "Hadi, iyi akşamlar."

"Sana da."

"Hayır," diyen Eddie onu durdurdu. "Böyle dediğim zaman, 'kovalasın tavşanlar' diye karşılık vermelisin."

"Ha, kovalasın tavşanlar."

"Şimdi oldu." Eddie gülümsedi.

"Biliyor musun?" dedi Ben. "İkiniz de harikasınız."

Eddie, utanmanın da ötesinde, tedirgin olmuş gibiydi. "Bill öyledir," dedi ve uzaklaştı.

Ben bir süre, çocuğun Jackson Sokağı'nda ilerleyişini seyrettikten sonra diğer yöne saptı. Üç blok ötedeki otobüs durağında, Jackson'ın anacaddeyle kesiştiği kavşakta, fazlasıyla tanıdık üç kişi duruyordu. Şans eseri, sırtları Ben'e dönüktü. Ben, kalbi deliler gibi çarparak çalıların arkasına saklandı. Beş dakika sonra Derry-NewPort-Haven banliyö otobüsü durağa geldi. Henry ve arkadaşları kıçlarını kaldırıp otobüse bindiler.

Ben otobüs gözden kaybolana kadar bekledikten sonra hızlı adımlarla evine gitti.

8

O gece Bill Denbrough'nun başına korkunç bir şey geldi. İkinci kez.

Annesi ve babası alt katta televizyon izliyor, pek konuşmadan kanepenin iki ucunda oturmuş, ekrana bakıyorlardı. Bir zamanlar sohbetin gürültüsünden ve kahkahalardan televizyonun sesinin duyulmadığı o salon, George'un ölümünden beri mezar kadar sessizdi. "Kes sesini Georgie!" diye bağırırdı Bill. "Bana da patlamış mısır verirsen susarım," diye karşılık verirdi George. "Anne, Bill'e söyle de bana patlamış mısır versin." "Bill, kardeşine patlamış mısır ver. George, sen de uslu dur." Kimi zaman babaları espri yapar ve hepsini güldürürdü. Annelerini bile. George yapılan espriyi her zaman anlamazdı ama herkes güldüğü için o da gülerdi.

O günlerde de annesi ve babası kanepenin iki ucuna otururdu ama birbirlerine dokunamadıklarından değil, aralarında George ve Bill olduğu için. Bill, George'un ölümünden sonra bir iki kere aralarına oturmayı denemiş ama havanın buz gibi olduğunu görüp vazgeçmişti. Annesi ve babasının arasındaki soğukluk o kadar güçlüydü ki Bill'in ısısı onunla baş etmeye yetmemişti. Kanepeden kalkmak zorunda kalmıştı çünkü ailesinden yayılan soğuk, yanaklarını donduran ve gözlerini yaşlarla dolduran türdendi.

"O... o... okulda ö... ö... öğrendiğim bir fıkrayı du... duymak ister misiniz?" diye şansını denemişti bir keresinde, aylar önce.

Annesi de babası da sessizliklerini korumuştu. Televizyonda bir suçlu, rahip olan kardeşine kendisini saklaması için yalvarıyordu.

Bill'in babası bakışlarını *True* dergisinden ayırıp hafif bir şaşkınlıkla Bill'e bakmış, ardından yeniden dergiyi okumaya dönmüştü. Kapağında, karlar arasında durmuş, saldırmaya hazırlanan dev bir kutup ayısına bakan bir avcının fotoğrafı vardı. "Kutup Katili Tarafından Parçalandı" yazıyordu makalenin başlığında. *Kutbu nerede bulacağımı gayet iyi biliyorum. Kanepedeki anne ve babamın arasında,* diye düşündü Bill.

Annesi, başını bile kaldırmamıştı.

"Ampul değiştirmek için kaç Fransız gerektiği hakkında," diye devam etti Bill. Öğretmenin uzun süre kendisini görmezden geldiğini ve birazdan ona söz vermek zorunda kalacağını bildiği zamanlardaki gibi, alnında ter damlaları birikti. Gereğinden yüksek sesle konuştuğunu biliyor ama ses tonunu normale çeviremiyordu. Kelimeler ağzından dışarı dökülmeden önce, beyninde yankılanıp üst üste bindi.

"Ka... ka... kaç tane ge... ge... gerektiğini bi... biliyor musunuz?"

"Beş. Biri ampulü tutması diğer dördü de çevirmesi için," dedi Zack Denbrough, aldırışsız bir sesle. Derginin sayfasını çevirdi.

"Bir şey mi söyledin hayatım?" diye sordu Bill'in annesi ve *Four Star Playhouse* filminde rahip olan kardeş, diğerine polise teslim olup affedilmek için dua etmesi gerektiğini söyledi.

Bill soğuk terler dökerek oturmayı sürdürdü. Buz gibi terler. Soğuğun nedeni, anne ve babasının arasındaki boşlukta oturan tek kişinin kendisi olmamasıydı; Georgie hâlâ oradaydı ama şimdi, göremediği bir Georgie'ydi. Asla patlamış mısır istemeyen veya Bill çimdik attığında ağlamayan bir Georgie. George'un bu yeni versiyonu, hiçbir zaman bağırıp çağırmıyordu. O, televizyonun mavi beyaz ışığında çıt çıkarmadan oturan tek kollu Georgie'ydi ve belki de soğuk, anne babasından değil ondan geliyordu. Belki de kutuptaki asıl katil, George'tu. Sonunda Bill, soğuktan ve görünmez kardeşinden kaçıp odasına saklanmış, yüzüstü yatağa uzanıp dakikalarca ağlamıştı.

George'un odası, öldüğünde nasılsa öyleydi. Zack, oğlunun toprağa verilişinden iki hafta sonra, yoksullara veya kiliseye bağışlamak üzere George'un oyuncaklarını kolilere doldurmuştu. Sharon Denbrough, adamın kollarında kutuyla dışarı çıktığını görünce, şaşkın küçük kuşlar gibi kollarını çırpmaya ve hemen ardından saçını başını yolmaya başlamıştı. Bunu gören Bill'in bacakları tutmaz olmuş, düşmemek için duvara yaslanmıştı. Annesi, *Frankenstein'ın Gelini* filmindeki Elsa Lanchester gibi delirmişti sanki.

"Oğlumun eşyalarına dokunmaya nasıl cüret edersin!" diye bağırmıştı kadın.

İrkilen Zack, tek kelime etmeden oyuncak kutusunu oğlunun odasına geri götürmüştü. Hatta her bir oyuncağı tek tek, aldığı yere bırakmıştı. Bill içeri girdiğinde, babası George'un yatağının yanına çömelmiş (annesi hâlâ oğlanın çarşaflarını değiştiriyordu, artık haftada iki kere değil, sadece bir kere) başını kaslı kollarının arasına gömmüştü. Babasının ağladığını gören Bill iyice korkmuştu. Aklına korkunç bir ihtimal gelmişti: Bazen işler kötüye gidip sonra düzelmez. Bazen işler kötüye gider, sonra daha da kötüye gider ve her şey mahvolana kadar bu böyle devam eder.

"Ba... baba..."

"Git lütfen Bill," demişti babası. Sesi boğuktu ve titriyordu. Sırtı inip kalkıyordu. Bill babasının sırtına dokunabilmeyi, onu rahatlatmaya çalışmayı ne kadar istemişti. Cesaret edememişti. "Git başımdan."

Bill dışarı çıkıp gürültü yapmamaya özen göstererek koridorda ilerlemişti. Annesi de alt kattaki mutfakta ağlıyordu. Hıçkırıkları tiz ve çaresizdi. Bill, *neden birbirlerinden uzakta ağlıyorlar*, diye düşünmüş ama bu düşünceyi zihninden hemen uzaklaştırmıştı.

9

Yaz tatilinin ilk gecesi Bill, Georgie'nin odasına girdi. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve bacakları tutulmuştu. Garip bir tedirginlik içindeydi. George'un odasına sık sık girerdi ama oradan hoşlandığını söyleyemezdi. George'un varlığı hâlâ hissediliyordu. Perili bir oda. İçeri girdiğinde dolabın kapağının gıcırdayarak açılacağını ve hâlâ düzgün bir şekilde asılı duran gömlek ve pantolonların arasında, kanlı yağmurluğuyla kolsuz kardeşinin belireceğini hayal etmekten kendini alamadı. Korku filmlerindeki zombiler gibi boş bakışlı, korkunç bir Georgie.

George'un yatağına oturduğu, duvardaki fotoğraflarına baktığı veya komodinindeki maketleri seyrettiği akşamlardan birinde elektrikler kesilecek olsa, kesin kalp krizi geçirirdi. On saniyede ölürdü. Yine de o odaya gidiyordu. Kardeşinin ölümü-

nün üstesinden gelip hayatına devam etmenin yolunu bulabilmek umuduyla, hayalet George'tan duyduğu korkuyla yüzleşme açlığı duyuyordu. George'u unutmak değildi istediği, bu kadar korkunç olmasını engellemenin bir yolunu bulmaktı. Anne babasının elinden hiçbir şey gelmediğini çözmüştü ve madem kendi başına başarması gerekiyordu, o zaman öyle yapacaktı.

Sadece kendi için yapmıyordu bunu; Georgie için de yapıyordu. George'u severdi ve ağabey kardeş olarak kötü geçinmezlerdi. Elbette kavga ettikleri olurdu – Bill bir keresinde George'u fena çimdiklemişti. George da ışıklar kapandıktan sonra limonlu kekin kalanını Bill'in yediğini ispiyonlamıştı. Ama ufak tefek olaylar dışında iyi geçinirlerdi. Bill'in, George'un ölümüne üzüleceği kadar iyi... Ölüsünü gördüğünden beri George'u, korku filmlerindeki gibi bir canavar... hatta daha kötüsü olarak hayal edebileceği kadar iyi...

Doğruya doğru, ufaklığı özlüyordu. Sesini, kahkahasını, büyük bir güvenle ona bakışını... Ufaklık, ağabeyinin bütün cevapları bildiğine inanırdı. Garip bir detay daha: Bazen George'a olan sevgisini bu korkunun içinde dahi bulabiliyordu çünkü en korktuğu zamanlarda –zombi kardeşinin dolaptan veya yatağın altından çıkacağı hissine kapıldığında– bile George'a olan sevgisini ve George'un kendisini ne kadar sevdiğini en iyi hatırladığı yer o odaydı. Bu iki duyguyu, sevgisini ve korkusunu birleştirmeyi başarırsa; aradığı cevabı bulacağını hissediyordu.

Bunlar bahsedebildiği şeyler değildi; zihninde düşünceler ve duygular birbirine girip anlaşılamaz bir yığına dönüşmüştü. Ama huzur bulmayı arzulayan sevgi dolu kalbi olup biteni anlıyordu ve önemli olan buydu.

Bazen George'un kitaplarını karıştırır, kimi zaman da onun oyuncaklarıyla oynardı.

Ama aralık ayından beri George'un fotoğraflarına bakmamıştı.

O gece, Ben Hanscom'la tanıştıkları günün gecesi, Bill, (her zaman yaptığı gibi, asılı giysiler arasında kanlı yağmurluğuyla George'u görme ihtimaline kendini hazırlayarak) George'un dolabının kapağını açıp üst raftaki albümü çıkardı.

FOTOĞRAFLARIM yazıyordu kapakta, altın harflerle. Altına, artık sararmış bir bantla, GEORGE ELMER DENBROUGH, YAŞ 6 yazılı bir kâğıt yapıştırılmıştı. Bill albümü alıp kalbi deliler gibi çarparak, bir zamanlar George'un uyuduğu yatağa oturdu. Albümü neden yerinden çıkardığını sorsanız, söyleyemezdi. Hele aralık ayında yaşananlardan sonra...

İkinci bir defa bakacaksın, hepsi bu. İlkinin gerçek olmadığına kendini ikna etmek için. İlkinde hayal gördün, beynin sana oyun oynadı.

Eh en azından anafikir buydu.

Doğru bile olabilirdi. Ama Bill, meselenin fotoğraf albümünün kendisinde olduğundan şüpheleniyordu. Çıldırtıcı bir çekiciliği vardı oğlan için. Gördüğü veya gördüğünü sandığı şey...

Fotoğraf albümünü açtı. İçi George'un, annesinden, babasından, teyzeler ve amcalardan topladığı fotoğraflarla doluydu. George fotoğrafların, tanıdığı bildiği insanlara veya yerlere ait olup olmadığına aldırmazdı; onu büyüleyen, fotoğraf fikriydi. Birilerinden yeni fotoğraflar koparmakta başarısız olduğunda, Bill'in şimdi oturduğu yatağa çıkıp bağdaş kurar ve eski fotoğraflara bakardı. Sayfaları büyük bir dikkatle çevirip siyah beyaz Kodak'ları incelerdi. İşte annelerinin gençken çekilmiş bir fotoğrafı, çok güzel bir kadınmış; işte babaları, en fazla on sekizinde, iki arkadaşıyla birlikte, elinde tüfek, ölü bir geyiğin başında poz vermiş; Hoyt amca, elinde bir turna ile kayalıklarda duruyor; Fortuna hala, Derry Tarım Fuarı'nda domateslerini sergiliyor; külüstür bir Buick; kilise; ev; bir yerden bir yere giden bir yol. Kim bilir kimler tarafından çoktan unutulmuş nedenlerle çekilen o fotoğraflar, ölü bir oğlanın albümüne hapsolmuştu.

Bill, üç yaşındayken, kafasında sargılarla hastane yatağında çekilmiş bir fotoğrafını gördü. Sargılar, yanaklarından ve kırık çenesinin altından geçiyordu. Center Sokağı'ndaki otoparkta oynarken araba çarpmıştı. Hastanede kaldığı dönemle ilgili, kendisine verilen dondurmalı milkshake'i pipetten içtiği ve kafasının üç gün çok kötü ağrıdığı dışında çok az şey hatırlıyordu.

İşte bütün ailenin evin bahçesinde çekilmiş bir fotoğrafı. Bill annesinin yanında durmuş elini tutuyor ve henüz bebek olan George, Zack'in kucağında uyuyor. Ve işte...

Albümün son sayfası değildi ama son önemli sayfaydı çünkü sonrakiler boştu. Son fotoğraf, George'un önceki yıl ekim ayında, ölümünden on gün kadar önce çekilmiş bir fotoğrafıydı. George temiz bir gömlek giymişti. Normalde karmakarışık olan saçları, ıslatılarak kafasına yapıştırılmıştı. Sırıttığı için, dişlerinin olması gereken yerdeki boşluklar ortaya çıkmıştı. Yeni dişlerin asla doldurmayacağı boşluklar. *Tabii dişler öldükten sonra da çıkmıyorsa,* diye düşünen Bill ürperdi.

Bir süre gözlerini dikip fotoğrafa baktı ve tam albümü kapamak üzereyken, aralık ayında yaşananlar tekrarlandı.

Fotoğraftaki George'un gözleri hareket etti. Yana kayıp Bill'in gözlerine odaklandılar. George'un yapay gülümsemesi, korkunç bir sırıtışa dönüştü. Sağ gözkapağı, oğlan gözünü kırpıyormuşçasına aşağı indi: *Görüşürüz Bill. Dolabımda. Neden bu gece olmasın?*

Bill albümü odanın diğer tarafına fırlattı. Elleri çığlık atmamak için ağzını örttü.

Albüm duvara çarpıp yere düşünce, sayfalar açıldı. Rüzgâr olmamasına karşın yapraklar kendiliğinden hareket etti ve Bill'in karşısına yeniden o korkunç fotoğraf çıktı. Altında, OKUL ARKADAŞLARI 1957-1958 yazılıydı.

Fotoğraf kanamaya başladı.

Bill korkudan donup kalmıştı. Ağzı kurumuş, tüyleri diken diken olmuş, teni buz kesmişti. Çığlık atmak istiyordu ama boğazından güçsüz hıçkırıklardan fazlası dökülmedi.

Kan damlaları sayfadan zemine doğru aktı. Bill koşarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

ALTI

KAYIP VAKALARINDAN BİRİ: 1958 YAZINDAN BİR HİKÂYE

1

Hiçbiri bulunamadı.

Evet, hiçbiri bulunamadı. Ve zaman zaman yanlış varsayımlar yürütüldü.

2

Derry News gazetesinden, 21 Haziran 1958 (1. sayfa):

KAYBOLAN ÇOCUK HALKI ENDİŞELENDİRDİ

Annesi Monica Macklin ve üvey babası Richard P. Macklin, dün gece Charter Sokağı 73 numarada yaşayan Edward L. Corcoran'ın kaybolduğunu polise bildirdi. Corcoran on yaşındaydı. Kayboluşu, Derry'deki çocukların peşine düşen katille ilgili endişeleri yeniden canlandırdı.

Bayan Macklin oğlunun 19 Haziran'dan beri kayıp olduğunu, yaz tatilinden önceki son okul günü, ders saati bitiminden sonra okuldan eve dönmediğini söyledi.

Oğlanın kaybolduğunu polise haber vermeden önce neden yirmi dört saat bekledikleri sorulduğunda, Bay ve Bayan Macklin cevap vermeyi reddettiler. Polis şefi Richard Borton da gazetecilere bir açıklama yapmadı ama polis teşkilatında isminin açıklanmasını istemeyen bir kaynak, *Derry News* ga-

zetesine, çocuğun üvey babasıyla arasının iyi olmadığını ve daha önce de geceleri başka yerlerde kaldığını söyledi. Aynı kaynak, oğlanın aldığı kötü notlar nedeniyle eve dönmeye korkmuş olabileceğini belirtti. Derry Koleji Müdür Yardımcısı Harold Metcalf, kayıtların halka açık olmadığının altını çizerek, Corcoran soyadlı oğlanın notlarıyla ilgili herhangi bir yorum yapmayı reddetti.

"Umarım oğlanın ortadan kaybolması yersiz korkulara yol açmaz," dedi polis müdürü Borton, dün geceki konuşmasında. "Halkın huzursuzlanmasını anlıyorum ama her yıl otuz ila elli kişinin kaybolduğunu hatırlatmama izin verin. Çoğu, rapor doldurulmasının üzerinden bir hafta bile geçmeden sağ salim evlerine dönüyor. Umarım Edward Corcoran için de aynısı geçerli olur."

Borton ayrıca, George Denbrough, Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, Matthew Clements ve Veronica Grogan cinayetlerinin aynı kişinin işi olmadığına inandığının altını çizdi. "Cinayetler arasında ciddi farklar var," dedi ama bu farkların neler olduğu yönünde bir açıklama yapmadı. Polis teşkilatının Maine Eyaleti savcılık bürosuyla işbirliği içinde olduğunu ve çeşitli ipuçlarını değerlendirdiklerini eklemeyi ihmal etmedi. Yine dün gece kendisiyle yaptığımız telefon röportajında, ipuçlarına güvenip güvenmediğini sorduğumuzda, şef Borton, "İpuçları son derece sağlam," şeklinde cevapladı. Ama polis şefi, yakın zamanda bir tutuklama yapılıp yapılmayacağı konusunda, herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı.

Derry News gazetesinden, 22 Haziran 1958 (1. sayfa):

MAHKEMEDEN SÜRPRİZ KARAR

Edward Corcoran'ın kayboluşu vakasında son derece garip, yeni bir gelişme yaşandı. Derry Mahkemesi yargıçlarından Erhardt K. Moulton, dün Corcoran'ın küçük kardeşi Dorsey'in cesedinin, tetkik amacıyla mezardan çıkarılmasını emretti. Mahkeme, savcılığın ve adli tabibin talebi üzerine böyle bir karara gerek duydu.

Annesi ve üvey babasıyla Charter Sokağı 73 numarada yaşayan Dorsey Corcoran'ın, 1957 yılının mayıs ayında, kaza sonucu öldüğü rapor edilmişti. Oğlan, kafatası da dahil olmak üzere pek çok kemiği kırılmış halde Derry Devlet Hastanesi'ne getirilmişti. Kaydını yaptıran üvey babası Richard P. Macklin, Dorsey Corcoran'ın garajdaki merdivenin tepesinden aşağı düştüğünü söylemişti. Oğlan üç gün sonra, bilinci açılamadan hayata gözlerini yumdu.

On yaşındaki Edward Corcoran'ın ise geçtiğimiz çarşamba günü kayıp olduğu bildirildi. Bay ve Bayan Macklin'in, küçük çocuğun ölümü veya ağabeyinin kayboluşunda şüpheli olup olmadıkları sorulduğunda, polis şefi Richard Borton yorum yapmayı reddetti.

Derry News gazetesinden, 24 Haziran 1958 (1. sayfa):

MACKLIN, DÖVE DÖVE ÖLDÜRMEKTEN TUTUKLANDI
Çözülmemiş Kayıp Vakasının da Bir Numaralı Şüphelisi

Derry polis şefi Richard Borton, dün bir basın toplantısı düzenleyerek, Charter Sokağı 73 numarada oturan Richard P. Macklin'in üvey oğlu Dorsey Corcoran'ı öldürmek suçuyla tutuklandığını açıkladı. Corcoran, geçtiğimiz yılın 31 Mayıs'ında Derry Devlet Hastanesi'ne kaldırılmış ve ölümü, kayıtlara "kaza sonucu" olarak geçmişti. Borton, adli tabip raporunun, oğlanın fena halde dövüldüğünü ortaya koyduğunu belirtti. Macklin, oğlanın garajda oynarken merdivenden düştüğünü iddia etse de Borton'ın açıklamalarına göre adli tabibin raporu, Dorsey Corcoran'ın künt bir objeyle dövüldüğünü gösteriyor. Objenin ne olabileceği sorulduğunda, Borton bir çekiç kullanılmış olabileceğini söyledi. "Şu anda önemli olan, adli tabibin, oğlana kemiklerini kıracak kadar sert bir nesneyle vurulduğu sonucuna varması. Yaralar, özellikle kafatasındaki çatlak, düşüş sonucu oluşabilecek bir hasar değil. Dorsey Corcoran ölümüne dövülmüş ve sonra, şüphe çekmemesi için, hastanenin acil servisine bırakılmış."

Oğlanın tacize maruz kalıp kalmadığı veya gerçek ölüm nedenini bildirmedikleri için doktorların ihmalkârlıkla suçlanıp suçlanamayacağı sorulduğunda Borton, "Bay Macklin'in mahkemesi başladığında, onların da hesap vermesi gerekecek," dedi.

Son gelişmelerin, Dorsey Corcoran'ın ağabeyi Edward'ı arama çalışmalarını etkileyip etkilemeyeceği sorusuna polis şefinin cevabı şöyle oldu: "Sanırım başlangıçtaki varsayımlarımızdan çok daha ciddi bir vakayla karşı karşıyayız, sizce de öyle değil mi?"

Derry News gazetesinden, 25 Haziran 1958 (2. sayfa):

ÖĞRETMENİ, EDWARD CORCORAN'I HEP YARA BERE İÇİNDE GÖRDÜĞÜNÜ SÖYLÜYOR

Jackson Sokağı'ndaki Derry Koleji'nde beşinci sınıfların öğretmenliğini yapan Henrietta Dumont, neredeyse bir haftadır kayıp olan Edward Corcoran'ın okula sık sık, her tarafı morarmış olarak geldiğini söyledi. II. Dünya Savaşı bittiğinden beri Derry'nin iki beşinci sınıfından birinin öğretmeni olan Bayan Dumont, Corcoran'ın kayboluşundan yaklaşık üç hafta önce bir gün, "şişlikler yüzünden neredeyse gözlerini açamayacak halde" okula geldiğini dile getirdi. "Ona neler olduğunu sorduğumda, babasının, akşam yemeğini yemediği için haddini bildirdiğini söyledi."

Bu kadar ağır bir dayağı niye rapor etmediği sorulduğunda, Bayan Dumont şu açıklamayı yaptı: "Böyle bir olayla öğretmenlik kariyerimde ilk kez karşılaşmıyorum. Babaların, çocukları eğitmekle onları dövmeyi aynı şey sandıkları ilk birkaç vakada, duruma müdahale etmeye çalışmıştım. Okulun o zamanki müdür yardımcısı Gwendolyn Rayburn, beni aile içi meselelere karışmamam konusunda uyarmıştı. Bir okul çalışanı aile içi şiddet vakalarına ne zaman müdahil olsa, devletten ödenek alma zamanı geldiğinde bu olayların

okulun başına bela olduğunu dile getirdi. Bunun üzerine müdüre kadar çıkmıştım. O da gördüklerimi unutmamı yoksa ceza alacağımı söylemişti. Ona, cezamın sicilime işlenip işlenmeyeceğini sordum. O da cezaların sadece sicile işlenen notlardan ibaret olmadığını açıkladı. Ne demek istediğini anladım ve sustum."

Derry Koleji'nin yönetiminde o günden bugüne bir değişiklik olup olmadığı sorulduğunda Bayan Dumont, "Değişiklik varmış gibi görünüyor mu?" cevabını verdi. "Ayrıca bu yıl emekliye ayrılacak olmasaydım, şimdi sizinle de konuşmaya cesaret edemezdim," diye ekledi.

"Bu olay duyulduğundan beri, her gece dizlerimin üstüne çöküp Eddie Corcoran'ın, üvey babası olacak o canavardan kurtulmak amacıyla kaçmış olması için dua ediyorum. Umarım gazeteyi okur veya haberlerde Macklin'in hapse atıldığını duyup evine geri döner," diye devam etti Bayan Dumont.

Kendisiyle yapılan kısa telefon röportajında Monica Macklin, Bayan Dumont'un iddialarını şiddetle reddetti. "Rich, Dorsey'e hiç el kaldırmadı ve Eddie'yi de dövmüşlüğü yoktur," dedi. "Lütfen sözüme kulak verin, ölüp mahşer günü hesap vermek için Tanrı'nın karşısına çıkarıldığımda, gözlerinin içine bakıp ona da aynı şeyi söyleyeceğim."

Derry News gazetesinden, 28 Haziran 1958 (2. sayfa):

BABAMIN, KÖTÜ BİRİ OLDUĞUM İÇİN BANA HADDİMİ BİLDİRMESİ GEREKİYORMUŞ

Ufaklık, ölümüne dayak yemeden önce yuva öğretmenine böyle söylemiş.

Adının açıklanmasını istemeyen bir yuva öğretmeni, *Derry News* muhabirine, Dorsey Corcoran'ın ölümünden önceki hafta sağ eli yaralar içinde derse geldiğini, parmaklarında kötü kesikler olduğunu anlattı.

"Canı o kadar yanıyordu ki zavallı çocuk o günkü Bay Do posterini bile boyayamadı," diyen öğretmen şöyle devam

etti: "Parmakları sosis gibi şişmişti. Dorsey'e ne olduğunu sorduğumda, çamurlu ayakkabılarla annesinin yeni temizleyip cilaladığı yerlere bastığı için babasının (üvey babası Richard P. Macklin), parmaklarını kırdığını söyledi. 'Babamın, kötü biri olduğum için bana haddimi bildirmesi gerekiyormuş,' dedi. Zavallı çocuğun parmaklarına baktıkça gözlerim doluyordu. Diğer çocuklarla birlikte posterini boyamayı o kadar istiyordu ki ona acısını azaltmak umuduyla birkaç bebek aspirini içirdim ve diğerleri Masal Saati'ne gittiğinde, boyamaya devam etmesine izin verdim. Bay Do posterlerini boyamaya bayılırdı, yuvadaki en sevdiği aktiviteydi. Şimdi, o gün onu biraz olsun mutlu edebildiğime seviniyorum.

Öldüğü zaman aklıma kaza olmayabileceği gelmedi. İlkönce, eli sakat olduğu için tırabzanı tutamadığını ve bu yüzden düştüğünü varsaydım. Şimdi düşünüyorum da bir yetişkinin, onun gibi küçücük bir çocuğa bunu yapabileceğine inanamıyorum. Şimdi gerçekleri biliyorum. Ama keşke hiç öğrenmemiş olsaydım."

Dorsey Corcoran'ın on yaşındaki ağabeyi Edward hâlâ kayıp. Derry Hapishanesi'nde bir hücreye kapatılan Richard Macklin ise üvey oğlunun ölümünde veya ağabeyinin kayboluşunda herhangi bir rol oynadığını inkâr etmeyi sürdürüyor.

Derry News gazetesinden, 30 Haziran 1958 (5. sayfa):

GROGAN VE CLEMENT CİNAYETLERİYLE
İLGİLİ OLARAK MACKLIN SORGUYA ÇEKİLDİ
Polis Teşkilatından İsimsiz Bir Kaynak, Güvenilir
Şahitleri Olduğunu Söylüyor

Derry News gazetesinden, 6 Haziran 1958 (1. sayfa):

MACKLIN SADECE, ÜVEY OĞLU DORSEY'İN
ÖLÜMÜYLE YARGILANACAK
Edward Corcoran Hâlâ Kayıp

Derry News gazetesinden, 24 Temmuz 1958 (1. sayfa):

GÖZÜ YAŞLI BABA, ÜVEY OĞLUNU ÖLÜMÜNE DÖVDÜĞÜNÜ İTİRAF ETTİ

Bugün Derry Adliyesi'nde şaşırtıcı bir gelişme yaşandı. Derry Savcısı Bradley Whitsun'ın çapraz sorgusuna dayanamayan Richard Macklin, dört yaşındaki üvey oğlu Dorsey Corcoran'ı çekiçle döve döve öldürdüğünü ve oğlanı Derry Devlet Hastanesi'nin acil servisine götürmeden önce, çekici karısının sebze bahçesine gömdüğünü itiraf etti.

Mahkemeye katılanlar şaşkınlıktan ne diyeceklerini bilemez haldeyken, salonda sadece Macklin'in hıçkırıkları duyuluyordu. Macklin üvey oğullarını "arada bir, hak ettiklerinde, kendi iyilikleri için" önceden de dövdüğünü itiraf etmişti.

"O gün bana ne oldu, bilmiyorum. Onu sürekli uyardığım halde yine kahrolası merdivene çıktığını gördüm ve çekici raftan alıp vurmaya başladım. Onu öldürmek istememiştim. Tanrı şahidim olsun ki onu öldürmeyi planlamamıştım."

"Bayılmadan önce size herhangi bir şey söyledi mi?" diye sordu Whitsun.

"Vurma baba, özür dilerim, seni seviyorum, dedi," diye cevapladı Macklin.

"Vurmayı bıraktınız mı?"

"Bir noktadan sonra," dedi Macklin. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı ve Yargıç Erhardt Moulton, mahkemeye ara vermek zorunda kaldı.

Derry News gazetesinden, 18 Eylül 1958 (16. sayfa):

EDWARD CORCORAN NEREDE?

Üvey oğlu Dorsey Corcoran'ı öldürmekten Shawshank Eyalet Hapishanesi'nde yirmi yıl hapis cezasına çarptırılan üvey baba, halen Edward Corcoran'ın nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyor. Richard P. Macklin'den boşanmak için gerekli işlemleri başlatan anne, yakında eski kocası olacak Macklin'in yalan söylediğine inandığını belirtti.

Acaba?

"Bana sorarsanız yalan söylemiyor," diyen Shawshank Hapishanesi Katolik Rahibi Peder Ashley O'Brian; Macklin hapse düştükten kısa süre sonra Katolik olduğunda, onunla çok zaman geçirmişti. "Yaptıklarına gerçekten pişman," diyen Peder O'Brian, Macklin'e neden Katolik olmayı istediğini sorduğunda, "Katoliklerde kefaret ödemenin mümkün olduğunu duydum ve öldüğümde cehenneme gitmek istemiyorsam, bol bol kefaret ödemem gerekecek," cevabını aldığını söyledi.

"Ufaklığa ne yaptığını biliyor," dedi Peder O'Brian. "Ağabeyine bir şey yapmışsa bile hatırlamıyor. Edward meselesinde ellerinin temiz olduğuna inanıyor."

Üvey oğlu Edward konusunda Macklin'in ellerinin temiz olup olmadığı Derry sakinlerini hâlâ huzursuz ederken, Macklin'in, kasabada işlenen diğer çocuk cinayetlerinde parmağı olmadığı ispatlandı. İlk üç cinayet için sağlam şahitleri olan Macklin, haziran, temmuz ve ağustosta işlenen yedi cinayet sırasında hapisteydi.

Bahsi geçen on cinayet hâlâ çözülemedi.

Macklin, *Derry News*'a geçen hafta verdiği röportajda, Edward Corcoran'ın yerini bilmediğinin altını çizdi. Gözyaşlarıyla bölünen acı dolu monoloğunda, "İkisini de döverdim," dedi. "Onları severdim ama döverdim. Nedenini bilmiyorum, Monica'nın, bunu yapmama neden izin verdiğini de Dorsey'in ölümünü örtbas etmeme neden yardım ettiğini de bilmiyorum. Muhtemelen, Dorsey'e yaptığım gibi, Eddie'yi de kolayca öldürebilirdim ama Tanrı, İsa ve bütün azizler üzerine yemin ederim ki bunu yapmadım. Nasıl göründüğünü biliyorum ama onu öldürmedim. Bence evden kaçtı. Eğer bunu yaptıysa, Tanrı'ya minnettar olmak için en az bir nedenim var demektir."

Hafızasında boşluklar olup olmadığı sorulduğunda, Macklin şu cevabı verdi: "Farkında olduğum herhangi bir boşluk yok. Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum. Artık hayatımı İsa'ya adadım ve ömrümün kalanını, yaptıklarımı telafi etmeye çalışarak geçireceğim."

Derry News gazetesinden, 27 Ocak 1960 (1. sayfa):

BULUNAN CESET, CORCORAN'IN DEĞİL

Polis şefi Richard Borton, günün erken saatlerinde muhabirlere, yeni bulunan fena halde çürümüş oğlan cesedinin, yaşı tutmakla beraber, 1958 Haziranında kaybolan Edward Corcoran'a ait olmadığının tespit edildiğini söyledi. Ceset, Aynesford-Massachusetts'te bir çukurda bulunmuştu. Maine ve Massachusetts eyalet polisleri, başlangıçta cesedin, küçük kardeşi dayaktan öldüğünde Charter Sokağı'ndaki evinden kaçtıktan sonra bir sübyancının eline düştüğüne inanılan Corcoran soyadlı oğlana ait olabileceğini düşündüler.

Ne var ki diş kayıtları, Aynesford'da bulunan cesedin, on dokuz aydır kayıp olan Corcoran'a ait olmadığını ispatladı.

Portland Press-Herald gazetesinden, 19 Temmuz 1967 (3. sayfa):

KATİL, FALMOUTH'TA İNTİHAR ETTİ

Dokuz yıl önce dört yaşındaki üvey oğlunu öldürmekten hüküm giyen Richard P. Macklin, dün akşamüstü Falmouth'taki dairesinde ölü bulundu. 1964 yılında iyi halden şartlı tahliye edilen Macklin, Falmouth'ta sessiz sakin bir hayat sürüyordu. Şimdilik, olayın intihar olduğu düşünülüyor.

Falmouth Polis Müdürü Brandon K. Roch, yaptığı açıklamada, "Bıraktığı intihar notuna bakılırsa, kafası karışıkmış," dedi. Ancak mektubun içeriğini açıklamayı reddetti. Polis teşkilatındaki isimsiz bir kaynak, mektubun iki cümleden oluştuğunu söyledi: "Dün gece Eddie'yi gördüm. Ölmüştü."

Macklin'in, Eddie derken, 1958 yılında öldürüp hüküm giydiği oğlanın ağabeyini kastettiği sanılıyor. Macklin'in Dorsey'i döverek öldürdüğünü ortaya çıkaran, ağabeyi Edward Corcoran'ın ortadan kayboluşuydu. Oğlan dokuz yıldır kayıp. 1966 yılında oğlanın annesi, Edward Corcoran'ın vadeli hesabını bozdurabilmek için, oğlunun yasal ölümünü ilan ettirdi. Hesaptan on altı dolar çıktı.

3

Eddie Corcoran'ın öldüğü doğruydu.

19 Haziran gecesi öldü ama üvey babasının bununla bir ilgisi yoktu.

Eddie Corcoran, Ben Hanscom annesiyle televizyon izlerken, Eddie Kaspbrak'ın annesi çocuğunun alnına hayali bir hastalık için merhem sürerken, Beverly Marsh'ın üvey babası –sadece öfkesiyle bile olsa Eddie ve Dorsey Corcoran'ın üvey babasını andıran bir adamdı– kızının poposuna sert bir tekme atıp ona, "Annenin sözünü dinle ve lanet olası bulaşıkları kurula!" derken, Mike Hanlon külüstür Dodge ile yanından geçen liseli oğlanların (ki o oğlanlardan biri, genç, parlak, homofobik, "Webby" lakaplı John Garton'dı) sözlü tacizine uğrarken, Richie Tozier babasının iç çamaşırı çekmecesinde bulduğu *Gem* dergisindeki yarı çıplak kızlara bakarken ve Bill Denbrough ölü kardeşinin fotoğraf albümünü korku dolu gözlerle odanın diğer tarafına fırlatırken öldü.

Sonradan bunu yaptıklarını hatırlamasalar da tam Eddie Corcoran'ın öldüğü anda uzaktan gelen bir çığlığı duymuş gibi hepsi birden başlarını kaldırıp etrafa bakınmışlardı.

Gazete tek bir konuda haklıydı: Eddie'nin notları, eve dönüp üvey babasıyla yüzleşmekten korkmasına neden olacak kadar kötüydü. Ayrıca annesi ve adam, bütün ay kavga edip durmuşlardı. Yani evde işler fenaydı. Kavgaları iyice alevlendiğinde, kadın tutarsız suçlamalarda bulunurdu. Adamsa bunlara önce homurdanarak, sonra bağırıp kadına sesini kesmesini söyleyerek karşılık verirdi. Kavga daha da ilerlerse, bağırışları, öfkeli bir yabandomuzunun çıkardığı seslere dönerdi. Eddie, üvey babasının, annesine tek bir kez olsun el kaldırdığını görmemişti. Adamın buna cesaret edebileceğini sanmıyordu. O, yumruklarını Eddie ve Dorsey'e saklardı. Ve şimdi Dorsey öldüğüne göre, küçük kardeşinin payı da Eddie'ye düşecekti.

Anne ve üvey babasının karşılıklı bağırışları hep aynı döngüyü izlerdi. Ay sonunda, faturalar geldiğinde kavgalar artardı. Komşularının şikâyeti üzerine bazen polisler kapıya dayanır ve sakinleşmeleri için onları uyarırlardı. Genelde, bu uyarılar sonrasında kavgalar kesilirdi. Annesi polise hareket çekip sıkıyorsa

kendisini tutuklamalarını söyleyebilecek kadar cüretkârdı ama üvey babası sesini nadiren çıkarırdı.

Eddie'ye sorarsanız üvey babası korkak herifin tekiydi.

Evdeki gerilimin arttığı böyle zamanlarda, Eddie dikkat çekmemeye özen gösterirdi. Öylesi daha akıllıcaydı. Ona inanmıyorsanız Dorsey'in başına gelenlere bakın. Eddie detayları bilmiyor ve bilmek istemiyordu ama Dorsey'e ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Ona kalırsa Dorsey, yanlış zamanda, yanlış yerdeydi: Ayın son günü garajdaydı. Eddie'ye, Dorsey'in garajdaki merdivenden düştüğünü söylemişlerdi. "Ona yüzlerce kez o merdivenden uzak durmasını söyledim," demişti üvey babası.

Ama annesi, oğluna bakmaktan kaçınıyordu... Ve kaza eseri göz göze geldiklerinde, Eddie o ürkmüş gözlerde, hiç hoşuna gitmeyen, garip ışıltılar gördü. Üvey babası mutfak masasının başına geçmiş Rheingold içiyordu. Gözlerini masaya dikmişti. Eddie adamdan uzak durmaya özen gösterdi. Bağırıp çağırdığı zamanlarda adam, çoğunlukla –her zaman olmasa da çoğunlukla– tehlikesizdi. Korkmanız gereken zamanlar, sessizleştiği anlardı.

İki gece önce Eddie televizyon kanalını değiştirdiğinde, adam oğlana sandalye fırlatmıştı – alüminyum mutfak sandalyelerinden birini alıp bütün gücüyle oğlana doğru savurmuştu. Sandalye, Eddie'nin poposuna çarpıp oğlanı yere devirmişti. Popsu hâlâ acıyordu ama çok daha kötüsünün de olabileceğini biliyordu: Sandalye, kafasına isabet edebilirdi.

Bir de yaşlı adamın aniden ayağa kalkıp hiçbir neden yokken, bir tabak patates püresini Eddie'nin kafasına geçirdiği gece vardı. Geçen eylül ayında bir gün Eddie okuldan eve dönmüş ve üvey babası uyurken, yanlışlıkla kapıyı çarpmıştı. Macklin paçalı donuyla yatak odasından çıktığında saçları karmakarışıktı, yanaklarında iki günlük kirli sakal vardı, nefesiyse bira kokuyordu. "Gel buraya Eddie," dedi adam. "Lanet olası kapıyı çarptığın için sana haddini bildireceğim." Rich Macklin'in sözlüğünde, haddini bildirmek, canını çıkarana kadar dövmekti. O lafı ettikten sonra da Eddie'ye aynen bunu yaptı. Üvey babası onu salona doğru fırlatırken, Eddie bayıldı. Annesi, Eddie'nin ve Dorsey'in paltolarını asabilmeleri için diğerlerinden daha aşağıya birkaç kanca

çakmıştı. O kancaların çelik çıkıntıları, Eddie'nin beline saplandı. İşte oğlan o zaman bayıldı. On dakika sonra kendine geldiğinde, annesi bağırıyor, Eddie'yi hastaneye götüreceğini ve adamın kendisini durduramayacağını söylüyordu.

"Dorsey'e olanlardan sonra mı?" diye karşılık verdi üvey babası. "Hapse mi girmek istiyorsun be kadın?"

Hastane muhabbeti orada bitti. Kadın, Eddie'nin, odasına dönmesine yardım etti. Alnı ter içinde kalan oğlan, titreyerek bir süre yatağında yattı. Sonraki üç gün boyunca, odasından sadece ve sadece annesi de babası da evden ayrıldıktan sonra çıktı. Ağır aksak mutfağa girer, elinde olmadan acıdan inleyerek lavabonun altından üvey babasının viskisini alırdı. Birkaç yudum, acıyı azaltıyordu. Beşinci güne doğru acı geçti ama sonraki iki hafta boyunca, çişinde kan vardı.

Ve çekiç, artık garajda değildi.

Buna ne dersiniz? Buna ne dersiniz dostlar ve komşular? Ah, Craftsman marka çekiç–ucuz çekiç– hâlâ yerindeydi. Kayıp olan Scotty'ydi. Üvey babasının özel çekici; kendisinin ve Dorsey'in dokunmalarının yasak olduğu çekiç. "İkinizden biri bu bebeğe dokunursa..." demişti babaları, onu eve getirdiği gün. "İkinizin de bağırsaklarını deşerim." Dorsey çekine çekine, çekicin pahalı olup olmadığını sormuştu. Babaları, çekicin paha biçilmez olduğunu söylemişti. Sapı özel olarak tasarlandığı için, ne kadar sert vurursanız vurun, geri tepme yapmazdı.

Artık çekiç yerinde yoktu.

Eddie'nin notlarının iyi olmamasının nedeni, annesi yeniden evlendiğinden beri, oğlanın pek çok kez dersleri kaçırmasıydı. Ama kesinlikle aptal bir çocuk değildi. Scotty çekice ne olduğunu bildiğini düşünüyordu. Üvey babasının, çekici Dorsey'e vurmakta kullanıp sonra bahçeye gömdüğünü veya belki kanala attığını düşünüyordu. Eddie'nin okuduğu, dolabının en üst rafında tuttuğu korkunç çizgi romanlarda böyle şeyler sık sık olurdu.

Kanala doğru yürüdü. Ay ışığı, suyun yüzeyini aydınlatıyordu. Oturup ayaklarını betonun kenarından aşağı sarkıttı. Son altı haftadır neredeyse hiç yağmur yağmadığı için suyun seviyesi düşmüştü. Nehir, spor ayakkabılarının tabanının en az üç

metre aşağısından akıyordu. Ama kanalın iki tarafına bakacak olursanız, suyun kimi zaman ne kadar yükseldiğini eleveren izleri görebilirdiniz. Betonda, suyun şimdiki seviyesinin biraz üzerinde, koyu kahverengi izler vardı. Sonra kahverengi sarıya ve Eddie'nin ayakkabılarının hizasına doğru, beyaza dönüyordu. Beton kemerden gelen su Eddie'nin oturduğu yerden Bassey Parkı'yla Derry Koleji arasındaki tahta köprüye doğru akıyordu. Köprünün iki ayağı, hatta çapraz kirişler, insanların adlarının baş harfleri, telefon numaraları ve sloganlarla kaplıydı. Aşk ilanları; bilmem kimin bilmem ne yapmaya gönüllü olduğunu ve buna razı olanların derilerinin yüzüleceğini veya popolarına sıcak katran doldurulacağını söyleyen hakaretler; bunun tam aksini savunan cümleler. Eddie'yi en çok şaşırtan slogansa, RUS YAHUDİLERİNİ KURTARIN! PAHA BİÇİLEMEZ ÖDÜLLERE KAVUŞUN! diyendi.

İyi de bunun anlamı neydi? Bir anlamı var mıydı? Ya da bir önemi?

Eddie o gece Öpüşme Köprüsü'ne gitmedi; kolej tarafına geçmek niyetinde değildi. Parkta, dökülen yapraklardan yaptığı bir yatakta uyuyabileceğini düşünmüştü ama şimdilik kanal kenarında oturmak ona yetiyordu. Parkı sever, düşünmesi gerektiğinde sık sık oraya giderdi. Bazen, ağaçlar arasında öpüşenleri görürdü, parkın çeşitli noktalarında çiftlere rastlardınız ama oğlan onları rahat bırakırdı onlar da Eddie'yi. Okul bahçesinde oynarken, günbatımından sonra Bassey Parkı'na giden eşcinsellerle ilgili hikâyeler duymuş ve bunları sorgulamaksızın gerçek kabul etmişti ama kimse, hiçbir zaman onu rahatsız etmedi. Park huzurlu bir yerdi ve oğlana göre en güzel yeri, şimdi oturduğu bölümdü. Yazları su seviyesi iyice alçaldığında ve taşlar ortaya çıktığında, suyun kollara ayrılıp kayalar arasından geçişini seyretmeye bayılırdı. Martın sonlarında ve nisan başında buzlar eridiğinde de kanalı izlemeyi severdi. Gelip akıntının kenarında durur (ilkbaharda yere oturamazdınız; poponuz donardı) bir iki yıldır kendisine küçük gelen parkasının kapüşonunu kulaklarını örtecek şekilde yukarı çekip ellerini cebine soktuktan sonra, cılız vücudunun titreyişine aldırmamaya çalışarak, bir iki saat

kanalı izlerdi. Buzların eriyişinden sonraki haftalarda, kanaldan haşin, karşı konulması güç bir enerji yayılırdı. Oğlan büyülenmiş gözlerle, suların köpükler saçarak kükreyip akışını, dalları ve her tür çöpü sürükleyişini seyrederdi. Pek çok kez, üvey babasıyla, mart ayında kanalın kıyısında yürüdüklerini ve lanet olasıca piçi sulara ittiğini hayal etmişti. Adam çığlık atıp nehre düşerken, Eddie bir kenarda durup akıntının üvey babasını sürükleyişini, kafasının karanlık sulara bata çıka gözden kayboluşunu seyredecekti. Orada duracak ve ellerini ağzına siper edip, "BU DORSEY İÇİNDİ" diye bağıracaktı. "SENİ KOKUŞMUŞ PİSLİK! CEHENNEME GİTTİĞİNDE ŞEYTANA BENDEN SELAM SÖYLE, BİR DAHAKİ SEFERE KENDİ BOYUNDA BİRİYLE UĞRAŞMAN GEREKTİĞİNİ ÖĞRENMİŞSİNDİR!" Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu elbette ama harika bir fanteziydi. Kanalın kenarında otururken kurulacak muhteşem bir hayal, muh...

Bir el uzanıp Eddie'nin ayağını yakaladı.

Oğlan, kanalın diğer yakasına, okul tarafına bakıyor, dalgın dalgın gülümseyerek, üvey babasının akıntıyla sürüklendiğini ve böylece hayatından çıkıp gittiğini hayal ediyordu. Yumuşak ama güçlü tutuş onu o kadar şaşırttı ki az kalsın dengesini kaybedip kanala düşecekti.

Herhalde büyük çocukların bahsettiği eşcinsellerden biri, diye düşündü. Sonra aşağı baktı. Ağzı açık kaldı. O kadar korktu ki altına kaçırdı. Yavaş yavaş bacaklarından aşağı akan çiş, kotunda ay ışığında kapkara görünen lekeler oluşturdu. Bileğini tutan, ibnenin teki değildi.

Dorsey'di.

Gömüldüğü zamanki gibi, mavi spor ceket ve gri pantolonluydu. Ama şimdi, ceketi çamur içindeydi, gömleği sarı bir paçavraya dönmüştü ve pantolonunun paçaları, çöp gibi zayıf bacaklarına yapışmıştı. Dorsey'in kafası göçüklerle doluydu.

Dorsey sırıtıyordu.

"*Eddieeeee*," dedi ölü kardeşi, tıpkı korku çizgi romanlarında mezardan çıkan ölülerin yaptıkları gibi. Dorsey'in gülümsemesi bütün suratına yayıldı. Keskin sarı dişleri ortaya çıktı. Ağzının karanlığında kıpırdayan bir şeyler vardı.

"Eddieeee... Seni görmeye geldim Eddie..."

Eddie bağırmayı denedi ama yapamadı. Şok geçiriyordu. Bir an rüya gördüğü hissine kapıldı ama uyanıktı. Ayakkabısını tutan el, alabalıkların karnı gibi beyazdı. Kardeşi çıplak ayaklarını betona yaslamıştı. Dorsey'in topuklarından biri kemirilmişti.

"Buraya gelsene Eddieeee..."

Eddie çığlık bile atamadı. Ciğerlerinde çığlık atmasını sağlayacak kadar hava yoktu. Boğazından sadece acı dolu bir inilti döküldü. Daha güçlü bir ses çıkarabileceğini sanmıyordu. Zaten önemli de değildi. Bir iki dakika sonra beyni iflas edecekti ve ondan sonra hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Dorsey'in eli küçücük ama acımasızdı. Eddie'nin poposu, betonun kenarına sürtündü, vücudu kanala doğru kaydı.

İnlemeyi sürdüren oğlan, uzanıp betonun kenarına tutundu ve kendini yukarı çekmeye çalıştı. Kardeşinin elinin kaydığını hissettiğinde öfkeli bir fısıltı geldi kulağına ve o zaman düşünecek zamanı oldu: *O, Dorsey değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama o, Dorsey değil.* O zaman adrenalin bütün vücuduna yayıldı ve zavallı oğlan, emekleyerek uzaklaşmaya ve daha ayağa bile kalkmadan koşup kaçmaya çalıştı. Güçlükle nefes alıyordu.

Kanalın kenarında iki beyaz el belirdi. Şap sesiyle betona yapıştılar. Ay ışığında cesetler kadar beyazdılar, üzerlerinden sular damlıyordu. Derken Dorsey'in yüzü de kanalın kenarında belirdi. Gözleri kırmızı ışıltılar saçıyordu. Islak saçları kafatasına yapışmıştı. Yanaklarındaki çamurlarsa, savaş boyalarını andırıyordu.

Eddie'nin akciğerleri sonunda işlevlerini hatırladı. Hava ciğerlerine doldu ve çığlık şeklinde dışarı döküldü. Ayağa kalkıp koşmaya başladı. Dorsey'in nerede olduğunu görebilmek için sürekli arkaya bakıyordu ve bunun sonucunda koca bir karaağaca çarptı.

Biri, örneğin üvey babası, omzunda dinamit patlatmış gibi canı yandı. Başı dönüyor, her tarafta yıldızlar görüyordu. Şakağından kanlar akan çocuk, ağacın dibine yığıldı. Doksan saniye kadar, bilincini kaybetmenin sınırlarında dolaştı. Sonra yeniden ayağa kalkmayı başardı. Sol kolunu kaldırmaya çalıştığında, elin-

de olmadan inledi. Kolu kalkmak istemedi. Sol kolu tamamen hissizleşmiş ve vücudundan kopmuş gibiydi. Oğlan sonunda sağ elini kullanmakta karar kıldı ve ağrıyan başını ovaladı.

O zaman neden karaağaca çarptığını hatırlayıp etrafı kontrol etti.

İşte kanalın kıyısı, ay ışığında kemik kadar beyaz. Kanaldan çıkan *şey*den eser yoktu... ama oğlan onu gerçekten gördüğüne emin değildi. Yine de dönmeyi sürdürdü ve 360 derecelik alanı taradı. Tüm sessizliğiyle Bassey Parkı, siyah beyaz fotoğrafları andırıyordu. Salkımsöğütlerin dalları yere doğru uzanmıştı. O deli, korkunç yaratık, ancak onların arkasına saklanmış olabilirdi.

Eddie her tarafı göz hapsinde tutmaya çalışarak yürüdü. Omzundan vücuduna, kalp atışlarının ritmine uyum sağlayan bir sızı yayılıyordu.

Eddieeee... Ağaçların arasından gelen esintinin inleyişi... *Beni görmek istemiyor musun Eddieeee?* Cesedimsi parmaklar, ensesini okşuyormuş gibi hissetti. Arkaya dönüp ellerini havaya kaldırdı ama bunu yaparken ayakları birbirine dolandı ve yere yuvarlandı. Ona değen, söğütlerin rüzgârla sallanan dallarından başka bir şey değildi.

Yeniden ayağa kalktı. Koşmak istedi ama yapmaya çalıştığında, omzunda bir dinamit daha patladı. Eddie durmak zorunda kaldı. Artık bir şekilde korkusunun üstesinden gelmesi gerektiğini biliyordu. Aptal bir yansımadan korktuğu için, kendini aptal bir çocuk olmakla suçladı, belki de farkında olmadan uyuyakalmış ve bir kâbus görmüştü. Ama bir türlü sakinleşmiyordu, hatta tam aksine. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kalp atışları birbiri üstüne biniyordu. Biraz daha böyle giderse korkudan ölebilirdi bile. Koşamıyordu ama söğütlerin arasından çıktığında, sekerek de olsa koşar adım ilerlemeye zorladı kendini.

Gözlerini parkın kapısındaki sokak lambasına dikmişti. O yöne gidiyor, her adımda biraz daha hızlanıyordu. Şu düşünceler geçiyordu aklından: *Işığa ulaşacağım ve her şey yoluna girecek. Işığa ulaşacağım ve her şey yoluna girecek. Parlak ışık tüm korkuları kovar...*

Bir şey onu takip ediyordu.

Eddie, o şeyin, çalıların arasından geçerken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Başını çevirse onu göreceğine emindi. O her ne ise hız kazanıyordu. Ayaklarını sürür gibi yürüyüşünü, adımlarından çıkan garip sesi duyabiliyordu ama kendini geri dönüp bakmamaya zorladı. Hayır, öne, ışığa bakacaktı. Önemli olan ışıktı, ona doğru gitmeyi sürdürecekti, neredeyse varmıştı, neredeyse...

Korku yüzünden geri dönüp baktı. Yaz sıcağında, açıkta çürümeye bırakılmış büyük bir balık yığınının kokusu gibi ağır bir koku geldi burnuna. Balık leşleriyle dolu bir okyanusun kokusu.

Artık peşindeki Dorsey değildi; *Kara Göl* filmindeki yaratıktı. Şey'in hortumu, uzun ve pulluydu. Yanaklarındaki siyah yüzgeçlerden, yeşil sıvılar damlıyordu. Gözleri, beyaz ve jölemsiydi. Parmakları perdeli, tırnakları bıçak gibi keskindi. Soluk alıp verirken, oksijen tüpü bozulmuş dalgıçlar gibi garip sesler çıkarıyordu. Eddie'nin kendisine baktığını gördüğünde yeşil-siyah dudaklarında bir sırıtış belirdi ve keskin dişleri ortaya çıktı.

Sularını damlata damlata Eddie'nin peşinden geliyordu. Çocuk o zaman, yaratığın onu kanala götürmeyi planladığını, kanalın yerin altından akan bölümünün karanlığında yemeyi planladığını anladı.

Bunu çözdüğü anda son hızla koşmaya başladı. Parlak ışığa iyice yaklaşmıştı. Böceklerin ve kelebeklerin siluetlerini seçebiliyordu. Köprüden bir kamyon geçti. Çaresizlik içindeki Eddie, 2. Otoyol'a doğru giden adamın iki yüz metre ötesinde bir çocuğun öldürülmek üzere olduğundan habersiz, karton bir bardaktan kahve içip radyoda Buddy Holly dinliyor olabileceğini düşündü o anda.

Koku. Yaratıktan yayılan boğucu, iğrenç koku. O kazanıyordu. Koku her yanı sarmıştı.

Eddie banka takılıp düştü. Gençler, sokağa çıkma yasağından önce eve dönebilmek için koştururlarken, bankı devirmişlerdi. Oturma yeri çimenlere yaslanmış, bankın yeşiliyle çimenlerinki birbirine karışmıştı. Sadece ay ışığının aydınlattığı o loş gecede, bankın görünmez olduğu bile söylenebilirdi. Eddie'nin baldırı bankın kenarına çarptı ve oğlan, acıdan iki büklüm oldu. Ayakları vücudunun kalanına yetişemedi ve zavallı çocuk yüzüstü çimenlere yığıldı.

Başını çevirip baktığında, yaratık iyice yaklaşmıştı. Kirli beyaz gözleri ışıldıyor, pullarından yosun yeşili iğrenç sıvılar damlıyordu. Boynundaki ve yanağındaki yüzgeçler açılıp kapanmaya başlamıştı.

"Ayyy!" diye bağırdı Eddie. Çıkarabildiği tek ses buydu. *"Ayy! Ayyy! Ayyy! Ayy!"*

Sivri tırnaklarını toprağa saplayan yaratık sürünerek yaklaştı, dili dışarı sarkmıştı.

O, balık kokan perdeli pençelerini boğazına dolamadan saniyeler önce, oğlanın aklından rahatlatıcı bir düşünce geçti: *Bu bir rüya; öyle olmalı. Kara Göl gerçek değil, yaratık gerçek değil. Kara Göl diye bir yer olsa da Güney Amerika'da veya Florida'da ya da ona benzer bir yerdedir. Bu bir rüya, uyandığımda kendimi yatağımda veya yaprakların altında bulacağım...*

Acımasız pençeler tarafından gırtlaklanırken Eddie'nin çığlıkları boğazında takılıp kaldı. Yaratık onu kendine çevirdi. Tırnakları boynunda kanayan yaralar açtı. Oğlan, yaratığın parlak beyaz gözlerine baktı, parmakları arasındaki yosunumsu perdelerin boğazına sürtünüşüne şahit oldu. Eddie'nin korkudan keskinleşmiş bakışları, yaratığın kafasına, horozların ibiğini veya iskorpit balığının zehirli dikenlerini andıran dikenlere takıldı. Pençeler çocuğun boğazını sıkıp hava almasını engellerken, lambadan gelen beyaz ışık, puslu yeşile döndü.

"Sen... gerçek... değilsin," dedi boğulmak üzere olan Eddie. Ama gri bulutlar her yeri kaplarken, Şey'in, yaratığın, yeterince gerçek olduğunun bilincine vardı. Sonuçta onu öldürmüyor muydu?

Yine de mantıklı gelmiyordu. Bu sahnede, son ana dek, Eddie'yi rahatsız eden bir şeyler vardı: Yaratık tırnaklarını boynuna saplarken ve oğlanın parçalanan damarından akan sıcak kanlar, sürüngenimsi yaratığın derisine sıçrarken, Eddie'nin elleri yaratığın sırtına uzanıp fermuar aradı. Eller ancak, yaratık tatmin olmuş bir homurtuyla oğlanın kafasını vücudundan ayırdığında pes etti.

Ve O'nun ne olabileceğiyle ilgili düşünceler Eddie'nin aklından uçup giderken, *O* da şekil değiştirip yavaş yavaş başka bir şeye dönüştü.

4

Kâbuslar yüzünden düzgün uyuyamayan Michael Hanlon adlı oğlan, yaz tatilinin ilk günü, sabahın ilk ışıklarıyla uyandı. Sis saat sekize doğru dağılacak, gün mükemmel bir yaz gününe dönüşecekti.

Tüm bunlar ilerleyen saatlerde gerçekleşecek şeylerdi tabii. O an için dünya gri ve sessizdi.

Kumaş pantolon, tişört ve siyah spor ayakkabı giyen oğlan, alt kata inip bir kâse mısır gevreği yedi. (Wheaties sevmese de kutudan çıkacak ödülü istiyordu: Kaptan Midnight'ın sihirli şifre çözücü yüzüğü). Ardından bisikletine atlayıp sis yüzünden kaldırımdan gitmeye özen göstererek, şehre doğru pedal çevirdi. Sis her şeyi değiştiriyor, yangın musluğu veya dur işaretleri gibi sıradan nesneleri bile, gizemli, hatta kötücül ve garip varlıklara dönüştürüyordu. Arabaları duyar ama göremezdiniz ve sesler sisin içinde bir garip yankılandığı için, araçların farlarının ışığını görene dek, uzakta mı yoksa yakında mı olduklarını anlayamazdınız. Jackson Sokağı'ndan sağa sapıp şehir merkezini geçti ve Palmer Yolu'ndan anacaddeye saptı. Bir blokluk bu kestirmeden giderken, büyüyünce yaşayacağı evin önünden geçtiğini bilmiyordu. Dönüp garajı ve ufak bir bahçesi olan, iki katlı, küçük yapıya bakmadı. Yetişkin hayatının büyük kısmını tek başına orada geçirecek olan Hanlon, evin önünden geçerken özel bir elektrik hissetmedi.

Anacaddeye vardığında sağa, Bassey Parkı'na saptı. Boş boş dolanıyor, herhangi bir yere gitme amacı gütmeksizin, günün ilk saatlerindeki sükûnetin tadını çıkarıyordu. Parka girdikten sonra bisikletten indi ve gidondan tutup ittirerek kanal boyunca yürüdü. Kendisine soracak olsanız, sabahın tadını çıkarmaktan başka bir gayesi yoktu. Önceki gece gördüğü rüyanın, şimdi yaptıklarıyla bir ilgisi olabileceği aklından bile geçmezdi. Rüyalarını hatırlamıyordu zaten – tek bildiği, gördüklerinin saat beşte kan ter içinde uyandığında hızlıca kahvaltı edip bisikletle şehre inmesi için onu yönlendirdiğiydi.

Bassey'de sisin kokusu, hoşa gitmeyen, denizi hatırlatan, tuzlu ve küflü bir kokuydu. Yabancı bir koku değildi elbette.

Derry'de sabah sisi, okyanusla aralarında altmış kilometre olsa da çoğunlukla okyanus kokardı. Ama bu sabah koku, daha ağır, daha ölümcüldü. Tehlikeliydi.

Oğlanın gözüne bir şey ilişti. Eğilip çift bıçaklı, ucuz çakıyı eline aldı. Biri yan tarafına E.C. harflerini kazımıştı. Mike düşünceli gözlerle çakıyı inceledikten sonra cebine attı. Mal bulanındır.

Etrafa bakındı. Çakıyı bulduğu yerin yakınlarında, ters dönmüş bir bank gördü. Bankı düzeltti, demir ayakları, aylardır, hatta yıllardır dura dura açtıkları deliklere soktu yeniden. Bankın arkasına baktığında, çimenlerin ezildiği dikkatinden kaçmadı... Ve ezilmiş çimenlerden geriye doğru iki çizgi uzanıyordu. Çimenler toparlanmaya başlamıştı ama izler hâlâ belirgindi. Kanala doğru gidiyorlardı.

Ve bir de kan...

(kuşu hatırla kuşu hatırla kuşu)

Ama kuşu hatırlamak istemediği için, bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. *İt dalaşı. Olsa olsa birbirine saldıran köpeklerin izleridir. Biri diğerini yaralamıştır.* Mantıklı bir teoriydi ama ikna olmamıştı. Sürekli aklına kuş geliyordu, Kitchener Dökümhanesi'nde gördüğü, Stan Uris'in kuş kitabında asla göremeyeceğiniz kuş.

Kes şunu. Buradan uzaklaş.

Uzaklaşmak yerine izleri takip etti. Ederken de kafasında bir hikâye kurguladı. Bir cinayet hikâyesi. Geç saatlerde dışarı çıkmış bir çocuk. Sokağa çıkma yasağını geçirmiş. Katil onu yakalıyor. İyi de cesetten nasıl kurtuluyor? Onu sürükleyip kanala atarak elbette! *Alfred Hitchcock Sunuyor* programındaki gibi!

Takip ettiği izler, sürüklenen ayaklara ait olabilirdi.

Baştan aşağı ürperen Mike, tedirgin gözlerle etrafı inceledi. Kurguladığı hikâye, birden fazlasıyla gerçek gelmişti.

Diyelim ki bunu yapan bir insan değil bir canavardı. Korku çizgi romanlarındaki, korku romanlarındaki, korku filmlerindeki veya

(kâbuslardaki)

peri masallarındaki gibi bir canavar...

Bu hikâyeden hoşlanmadığına karar verdi. Aptal bir hikâyeydi. Onu zihninden atmaya çalıştı ama başaramadı. Eee? Bırak kalsın. Aptalcaydı. Sabahın köründe şehre gelmek de aptalcaydı.

Çimenlerdeki izleri takip etmek de aptalcaydı. Babasının, ona verecek bir sürü işi olacağına emindi. Eve dönüp o işleri halletmeye başlamalıydı yoksa öğleden sonra, sıcaklar bastırdığında, kendini ahırda saman taşırken bulurdu. Evet, geri dönmeliydi. Kesinlikle öyle yapacaktı.

Elbette öyle yapacaksın, dedi kendi kendine. *İddiaya var mısın?*

Ama bisikletiyle parktan uzaklaşmak ve kendisini bekleyen işlere el atmak yerine, çimenlerdeki izleri takip etmeyi sürdürdü. Orada burada kurumuş kan damlaları. Fazla değil. Düzelttiği bankın arkasındaki çimenlerin ezildiği alandaki kadar değil.

Mike, artık akarsuyun gürültüsünü duyabiliyordu. Kanalın beton duvarları birkaç saniye sonra sisin arkasında belirdi.

Çimenlerde bir şey vardı. *Şu işe bak, bugün gerçekten bir şeyler bulma günü,* dedi iç sesi ve derken, uzaklarda bir martı, çığlık atıp oğlanı irkiltti.

Ona ilkbaharda gördüğü kuşu hatırlattı.

Çimenlerdeki her neyse, ona bakmak istemiyorum. Ne kadar doğru bir düşünce ama yine de yaklaştı işte, ona doğru eğilmiş, ne olduğunu görebilmek için, ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüştü.

Kanlı bir kumaş parçası.

Martı yeniden çığlık attı. Mike kanlı kumaşa bakıp ilkbaharda başına gelenleri hatırladı.

5

Hanlon Çiftliği her yıl nisan ve mayıs aylarında kış uykusundan uyanır.

Mike baharın geldiğini, annesinin mutfağının penceresinin altında beliren ilk çiğdemlerden veya çocukların okula bilyeler veya yavru kurbağalar getirmeye başlamasından ya da Washington Senators takımının beyzbol sezonunu açmasından (ve çabucak elenmelerinden) değil, babasının ahırdan traktörü ittirerek çıkarmak için kendisini çağırmasından anlardı. Aslında bir melez olan traktörün ön tarafı eski bir Ford, arka tarafıysa kümesin kapısını hatırlatan bir pikaptan yapılmıştı. Kış çok soğuk geçmemişse, ikisi fazla zorlanmadan, ittire ittire traktörü yola çıkarırdı. Aracın ön tarafının kapıları ve camı yoktu. Koltuk, Will Hanlon'ın

Derry çöplüğünden bulduğu eski bir kanepeydi. Vites kolunun tepesindeyse yuvarlak, cam bir kapı tokmağı vardı.

İkisi de birer tarafından ittirerek traktörü yola çıkarırlardı ve araç kendi kendine yokuş aşağı gitmeye başladığında, Will bir sıçrayışta direksiyonun başına geçer, kontağı çevirir, koca eliyle kapının kenarını yakalayıp birinci vitese alırdı. Sonra, "Tümseği geçebilmem için ittir!" diye bağırırdı oğluna. Gaza bastığında, külüstür Ford'un motoru aksırır, tıksırır, öksürür, kıvılcımlar saçar ve bazen zorlanarak da olsa çalışırdı. Will, Rhulin Çiftliği'ne giden yoldan döner ve aracı yeniden evin önüne yanaştırır (diğer yöne sapacak olsa, Henry Bowers'ın deli babası Butch, muhtemelen tüfeğiyle onu kafasından vururdu) heyecan içinde kendisine tezahürat yapan Mike'ın ve mutfak penceresinde durmuş, ellerini bulaşık havlusuna silerken sahte bir hoşnutsuzlukla onu izleyen karısının önünden geçip tarlaya doğru yola koyulurdu.

Traktör bazen çalışmazdı. O zaman Mike, babasının, elinde krank mili, küfrede küfrede eve dönüşünü beklerdi. Mike babasının savurduklarının, okkalı küfürler olduğuna emindi ve öyle zamanlarda adamdan az da olsa korkardı. (Ancak Will Hanlon'ın ölmeye hazırlandığı hastane odasına yaptığı sonsuz ziyaretlerden birinde, babasının aslında krank milinden korktuğu için kendi kendine konuştuğunu öğrenecekti: Bir keresinde mil fena geri tepmiş, yerinden çıkıp adamın dudağını parçalamıştı.)

"Geri çekil Mikey," derdi adam, krank milini radyatörün altındaki yere sokarken. Ve sonunda motor çalıştığında, bir sonraki yıl onu bir Chevrolet ile değiştokuş edeceğini söylerdi. Ama bunu hiç yapmadı. O külüstür Ford bozması, hâlâ eski evlerinin ahırında toz tutuyordu.

Traktör çalıştığında, Mike eğer yolcu koltuğunda oturuyorsa, burnuna benzin ve mavi egzozun camsız araca rüzgârla taşınan kokusu gelirdi. Şöyle düşünürdü oğlan: *Yine bahar geldi. Hep birlikte uyanıyoruz.* Ve genelde neşeli olan ruhu, sevinç kahkahaları atarak, silkinip kendine gelirdi. Oğlanın içi sevgi doluydu, etrafındaki her şeyi severdi, en çok da babasını. Adam ona bakıp gülümser ve bazen şöyle seslenirdi: "Sıkı tutun Mikey! Rüzgâr gibi uçacağız! Kuşlar kaçıp saklanmak zorunda kalacak!"

Sonra arkalarında kara topraktan ve gri kilden oluşan dumanlar bırakarak giderlerdi. Sürekli sallanmalarına karşın, aracın önündeki koltukta oturmaktan memnundular, deliler gibi gülerlerdi. Will, Ford'u evin arkasındaki gür çimenlerin arasından geçirirdi. Orası samanlara ayrılmıştı, sonra güneydeki patates tarlasına veya batıdaki mısır ve fasulye tarlasına ya da doğudaki tarlaya (bezelye, balkabağı ve sukabağı) giderlerdi. Yol aldıkları sırada çimenlere konmuş olan kuşlar, korkudan ötüşerek kaçışırdı. Bir keresinde, sonbaharın sonunda, meşelerin döndüğü kahverengiyi andıran tüylere sahip muhteşem bir kekliğin havalandığını görmüşlerdi. Kuşun kanatlarının gürültüsü, motorun uğultusuna rağmen duyuluyordu.

Mike Hanlon'a baharın geldiğini gösteren, işte o yolculuklardı.

İşe taşları toplayarak başlarlardı. Bir hafta boyunca her gün, aracın arkası, toprağı havalandırıp ekim zamanı geldiğinde bıçakları kırabilecek taşlarla dolardı. Bazen traktörün tekerleği yoldaki çamura saplanır ve Will alçak sesle, Mike'ı şaşırtan yeni küfürler savururdu. Bazıları, bildiği kelimeler ve deyimlerdi, "fahişenin dölü" gibi, diğerleriyse kafasını karıştırırdı. Fahişe kelimesini İncil'den biliyordu ama okuduklarından anladığı kadarıyla, fahişe, Babil şehrinde yaşayan bir kadındı. Bir keresinde babasına bunu soracak gibi olmuş ama aracı çamurdan kurtaramadığı için öfkelenen adamın suratındaki ifadeyi gördüğünde, daha uygun bir zamanı beklemeye karar vermişti. Sonunda, kelimenin anlamını ona söyleyen, Richie Tozier oldu. Richie'nin babası, oğluna, fahişenin para karşılığı erkeklerle sevişen kadın olduğunu söylemişti. "Sevişmek nedir?" diye sormuştu Mike. Richie, başını sallayarak yürüyüp gitmişti.

Bir keresinde Mike, babasına, her nisan ayında taşları topladıkları halde, nasıl olup da bir sonraki nisan, tarlanın yeniden taşlarla dolduğunu sordu.

O yılın taş hasadının son günüydü. Taşları döktükleri yerdeydiler. Güneş batıyordu. Yol demeye bin şahit isteyecek toprak patika, batıdaki tarlanın sınırını belirleyen arsadan Kenduskeag'a

uzanırdı. Arsa, Will'in yıllardır oraya attığı taşlarla dolmuş, çorak bir toprak parçasıydı.

Önce tek başına sonra oğlunun yardımıyla dize getirdiği toprağa bakan Will, bir sigara yakmış (taşların altında, tarlaları ekime hazırlamak için tek tek yolduğu yabani otların çürümüş kalıntılarının yattığını biliyordu) ve, "Babam bana, Tanrı'nın taşları, sinekleri, yabani otları ve yoksulları tüm yaratıklarından daha çok sevdiğini, bu yüzden sayılarının diğerlerinden fazla olduğunu söylerdi," demişti.

"İyi ama sanki her yıl taşlar geri geliyor."

"Evet, sanırım geri geliyorlar," dedi Will. "Aklıma başka bir açıklama gelmiyor."

Güneş batıp da sular kızıla boyanırken, Kenduskeag'ın diğer kıyısından, bir dalgıçkuşunun ötüşü duyuldu. Mike'ın kollarındaki tüyleri diken diken eden bir sesti.

"Seni çok seviyorum baba," dedi Mike aniden, sevgiyi derinden hissettiği için gözleri yaşlarla dolarak.

"Ben de seni seviyorum Mikey," diyen babası, güçlü kollarıyla oğluna sarıldı. Mike, babasının oduncu gömleğinin kalın kumaşının yanağına sürtündüğünü hissetti. "Şimdi neden geri dönmüyoruz? Annen sofrayı kurmadan anca banyo yaparız."

"Hayhay kaptan," dedi Mike.

"Sana da hayhay," dedi Will Hanlon. Bu sözlere kahkahalarla güldüler, yorgun ama mutluydular, kolları ve bacakları çalışmış ama bitap düşmemişti. Elleri, taşları ayıklamaktan nasır tutmuş olsa da çok acımıyordu.

Bahar geldi, diye düşündü o gece, annesi ve babası diğer odada *Balayı* programını izlerken odasına dönen Mike. *Bahar geldi, şükürler olsun Tanrım.* Yatağına yatmış uyumaya hazırlanırken, yeniden dalgıçkuşunun çağrısını duydu. Hayvanın uzaktan gelen sesi rüyalarına karıştı. İlkbahar yorucu bir mevsimdi ama güzeldi.

Taş hasadından sonra Will traktörü ahırdan çıkarırdı. Sıra tapanlamaya gelirdi. Babası traktörü kullanır, Mike ya arkaya binip koltuğun demirlerine tutunur ya da aracın yanında yürüyüp atladıkları taşları toplardı. Ardından ekim yapılırdı ve onu

bütün yaz devam edecek iş izlerdi: Çapalamak... Sulamak... Sulamak... Sulamak. Annesi, Larry, Moe ve Curly adlı üç korkuluğu tek tek giydirir, Mike ise babasının saman dolu kafalara *kuş kaçıran* yerleştirmesine yardım ederdi. Kuş kaçıran, iki tarafı kesilmiş konserve kutusuna verdikleri addı. Konservenin ortasından, yağlanmış veya reçineli tel geçirirseniz, rüzgârın tenekenin içinden geçerken çıkardığı seslerin ürkütücülüğüne inanamazdınız – neredeyse inlemeleri andırırlardı. Ekinlere dadanan kuşlar, kısa sürede Larry, Moe ve Curly'nin tehdit unsuru olmadığını anlar ama kuş kaçıranlardan duydukları korku hiç geçmezdi.

Temmuz ayının başlarında, sulamaların yanı sıra bazı ürünler de toplanırdı. Önce bezelye ve turp, sonra marul ve domates. Ağustosta, mısır ve fasulye, eylülde daha fazla mısır ve daha fazla fasulye, ardından balkabağı ve sukabağı. Sonlara doğru patates hasadı yapılır ve günler kısalıp hava serinlediğinde, Mike babasıyla birlikte gidip kuş kaçıranları çıkarırdı. (Konserve kutuları kışın evin içinde kaybolup giderdi; her ilkbahar yenilerini yapmak zorundaydılar.) Sonraki gün Will, Norman Sadler'ı (aptal ama iyi yürekli bir adamdı) arardı. Normie de patates toplayıcısıyla birlikte yardımlarına gelirdi.

Üç hafta boyunca, hep birlikte patates toplarlardı. Will, aile üyelerine ek olarak, liseli üç dört çocuğu işe alır ve her birine, topladıkları çuval başına bir çeyrek öderdi. Kamyon en büyük tarla olan güney tarlasında yukarı aşağı dolaşırken, gençler arka tarafı çuvallarla doldururdu. Her çuvala, onu yükleyen kişinin baş harfi yazılırdı. Gün sonunda Will cüzdanını açar ve toplayıcılara paralarını öderdi. Mike'a ve annesine de ödeme yapardı; o para onlarındı ve Will Hanlon, bir kez bile, verdiği parayla ne yaptıklarını sormazdı. Beş yaşına bastığında, Mike'a çiftliğin yüzde beşi verilmişti. Will, oğluna çapa tutmasını ve iyi otlarla yabani otları ayırt etmesini daha o yaştan öğretmişti. Her yıl hissesini yüzde bir artırırlar, Şükran Günü'nden sonraki gün Will çiftliğin kârını hesaplar ve Mike'ın payını çıkarırdı. Ama Mike, o paranın bir kuruşunu bile görmezdi. Hissesi doğrudan üniversite fonuna yatırılırdı ve eğitimden başka bir amaçla o paraya dokunması kesinlikle yasaktı.

Sonunda tarlanın işi bitip Normie Sadler patates toplayıcısıyla evine döndüğünde, havalar bozulmuş, soğuklar bastırmış olurdu. Ahırın yanına dizilen turuncu balkabaklarının hafifçe kırağı tuttuğunu görebilirdiniz. Mike burnu kızarmış halde kapının eşiğinde durur, kirli ellerini kotunun ceplerine sokup babasının önce traktörü sonra kamyonu ahıra sokuşunu izlerdi. *Yeniden uyumaya hazırlanıyoruz*, diye düşünürdü. *İlkbahar... geçti. Yaz... bitti. Hasat... tamamlandı.* Artık sonbaharın sonuna gelmişlerdi. Yaprakları dökülmüş ağaçlar, donmuş toprak, Kenduskeag'ın buz tutan kıyıları. Tarlalarda kargalar kimi zaman, Moe, Larry ve Curly'nin omuzlarına konar ve dilediklerince orada kalırdı. Sesi çıkmayan korkuluklar korkulacak şeyler değildi. Mike bir yılın daha bittiğini düşünüp üzülmezdi – dokuz on yaşlarındaki bir çocuk, varoluşla ilgili kavramlara kafa yoramayacak kadar küçüktür. Sabırsızlıkla beklediği çok şey vardı: McCarron Parkı'nda (veya yeterince cesursanız Rhulin Tepesi'nde ama bu, daha çok büyük çocuklar içindi) kızakla kaymak, buz pateni, kar topu savaşları, kardan kale inşa etmek. Babasıyla Noel ağacı bulmaya çıkmalarına veya Noel'de kendisine Nordica kayakları alınıp alınmayacağını düşünmesine daha zaman vardı. Kış iyiydi hoştu ama... babasının kamyonu ahıra sürüşünü izlemek

(ilkbahar geçti yaz bitti hasat tamamlandı)

veya kışın güneye göç eden kuş sürülerini görmek, oğlanı hüzünlendirirdi. Bazen günbatımında da sebepsiz yere gözleri dolardı. *Yeniden uyumaya hazırlanıyoruz...*

Hayat, okuldan ve işten, işten ve okuldan ibaret değildi; Will Hanlon pek çok kere karısına, "Bir oğlan çocuğunun balık tutmaya gidecek zamanı olmalıdır," demişti. Gerçekte yaptığı balık tutmak olmasa bile. Mike okuldan eve döndüğünde, ilk iş kitaplarını salondaki televizyonun üstüne koyar, sonra da bir şeyler atıştırırdı. (Favorisi, fıstık ezmeli ve soğanlı sandviçti – annesinin tüylerini diken diken eden bir karışım.) Üçüncü işi, babasının kendisine bıraktığı, nerede olduğunu ve Mike'ın yapması gereken işleri açıklayan notu incelemekti. Toplanması ve karıştırılması gereken ürünler, taşınması gereken sepetler, ahırın süpürülmesi vesaire. Ama haftada en az bir, bazen iki gün, herhangi bir not

olmazdı. Onlar, Mike'ın balık tutmaya gitme günleriydi, "yaptığı aslında balık tutmak olmasa bile". Onlar, gitmesi gereken bir yerin olmadığı ve oraya varmak için kendini acele etmek zorunda hissetmediği harika günlerdi. Babası ona nadiren başka tür bir not bırakırdı: "Bugün çiftlik işi yok, Old Cape'e git ve rayları seyret." Mike söyleneni yapar, Old Cape bölgesine gidip rayların geçtiği sokakları bulur ve bir zamanlar sokakların ortasından geçen tramvayları düşünerek hayallere dalardı. O günün gecesi babasıyla bu konuları konuşurlar ve adam, Derry albümünü çıkarıp oğluna, tramvayın yoldan geçtiği günlerin fotoğraflarını gösterirdi: Vagonun tepesinden çıkan komik görünüşlü direk aracı elektrik kablosuna bağlıyordu ve iki tarafında sigara reklamları vardı. Başka bir zaman babası, Mike'ı kuşları izlemesi için Su Kulesi'nin olduğu Memorial Park'a yollamıştı ve bir keresinde birlikte adliyeye gidip şef Borton'ın tavan arasında bulduğu korkunç makineye bakmışlardı. Ona Serseri Tahtı deniyordu. Demirdendi, kollarında ve ayaklarında kelepçeler vardı. Arka tarafına ve oturma yerine küremsi çıkıntılar yerleştirilmişti. O sandalye, Mike'a bir kitapta gördüğü fotoğrafı hatırlatmıştı – Sing Sing'deki elektrikli sandalyenin fotoğrafını. Şef Borton, Mike'ın sandalyeye oturup kollarını kelepçelere sokmasına izin vermişti.

Kelepçeleri takmanın verdiği ilk heyecan geçtiğinde, Mike soru sorarcasına babasına ve şef Borton'a baktı, 20'lerde ve 30'larda kasabaya gelen, Borton'ın "it kopuk" dediği kişiler için bunun neden korkunç bir ceza olduğunu çözememişti. Çıkıntılar yüzünden sandalyenin rahatsız olduğu doğruydu ve el ve ayak bileklerinizdeki kelepçeler daha rahat bir pozisyon almanızı engelliyordu ama...

"Sen daha çocuksun," dedi şef Borton gülerek. "Kaç kilosun? 35, 40? Şef Sully'nin o günlerde sandalyeye oturttuğu serseriler, senin en az iki katındı. İlk oturduklarında, belki birinci saat dolana kadar, hafif bir rahatsızlık hissederlerdi. İki üç saatten sonra rahatsızlıkları iyice artardı ve dört beş saatte daha da kötüleşirdi. Yedi sekiz saatten sonra kıvranmaya başlar, on altı on yedi saat geçtiğinde, çoğunlukla hüngür hüngür ağlarlardı. Yirmi dört saatin sonunda, bir daha New England'a yolları düşecek olsa bile,

Derry'nin yakınından geçmeyeceklerine yeminler ederlerdi. Bildiğim kadarıyla, çoğu yeminlerini tutmuştur. Bu sandalyede yirmi dört saat, insanı ikna etmeye yeter."

Aniden, iskemledeki çıkıntıların sayısı artmış gibi geldi oğlana. Poposuna, omurgasına, sırtına, hatta boynuna batmaya başladılar. "Kalkabilir miyim lütfen?" dedi nazikçe. Şef Borton gülerek karşılık verdi. Mike bir anlığına da olsa paniğe kapıldı. Ya anahtarları suratının önünde sallar ve sonra, *elbette kalkmana izin vereceğim... Yirmi dört saat dolduğunda*, derse....

"Beni neden oraya götürdün baba?" diye sordu Mike, eve dönüş yolunda.

"Büyüdüğünde anlarsın," demişti Will.

"Şef Borton'ı sevmiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye kestirip attı babası. Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki bunu, Mike başka soru sormaya cesaret edemedi.

Yine de babasının onu yolladığı veya götürdüğü çoğu yerden hoşlanırdı. Çocuk on yaşına geldiğinde, Will, Derry tarihçesine olan ilgisini oğluna bulaştırmıştı. Bazen Memorial Park'taki kuş havuzuna ellerini sokarken veya Old Cape'teki Mont Sokağı'ndan geçen raylara yakından bakmaya gittiğinde, zamanın elle tutulacak kadar somut bir şey olduğunu hissederdi. Gün ışığı gibi, onun da görünmeyen bir ağırlığı vardı. (Bayan Greenguss okulda onlara ışığın ağırlığı olduğunu öğrettiğinde, çocuklar kahkahalarla gülmüşlerdi ama Mike, duyduklarına gülüp geçemeyecek kadar şaşırmıştı. *Işığın ağırlığı mı var? Aman Tanrım ne kadar korkunç*, diye düşünmüştü.) Zamanın da bir gün altında kalıp ezileceği bir ağırlığı olduğunu hissederdi bazen.

1958 ilkbaharında babasının bıraktığı ilk not, bir zarfın arkasına karalanmış talimatlardan ibaretti. Baharla beraber havalar ısındığı için annesi evin camlarını açmış, babası da notu uçmasın diye tuzluğun altına koymuştu. *Bugün yapılacak iş yok*, diyordu notta. *İstersen bisikletine binip Pasture Yolu'na git. Sol taraftaki arazide hurda makineler ve taşocakları göreceksin. Etrafı gez ve geriye bir hatıra getir. Mahzenin yakınına gitme! Hava kararmadan eve dön. Nedenini biliyorsun.*

Evet, Mike nedenini biliyordu.

Annesine nereye gideceğini söylediğinde, kadın kaşlarını çattı. "Neden Randy Robinson'a gidip seninle gelmeyi isteyip istemeyeceğini sormuyorsun?"

"Tamam, giderken uğrayıp sorarım," dedi Mike.

Dediğini de yaptı. Ama Randy, babasıyla patates tohumu almaya Bangor'a gitmişti. O yüzden Mike, Pasture Yolu'nda yalnızdı. Fena bir yolculuk sayılmazdı; yaklaşık altı kilometre. Mike bisikletini Pasture Yolu'nun solunda kalan ahşap çite yasladığında, saatin üçe yaklaştığını tahmin ediyordu. Çiti geçip tarlaya girdi. Keşif için yaklaşık bir saati vardı, sonra eve dönmek üzere yola çıkmalıydı. Normalde, saat altıdan, sofrayı kuruşundan önce eve döndüğü sürece, annesi oğluna karışmazdı ama bu yıl yaşanan ve oğlanın kafasına kazınan bir olay, artık annesinin eskisi kadar anlayışlı olmadığını ispatlıyordu. O gün, oğlan yemeğe geç kaldığında, kadıncağız neredeyse sinir krizi geçirmişti. Oğlanın elindeki gökkuşağı renklerindeki alabalığa aldırmaksızın, bulaşık havlusuyla ona vurmuştu.

"Bir daha sakın beni bu kadar korkutma!" diye bağırmıştı. "Sakın! Beni duyuyor musun! *Sakın, sakın, sakın!*"

Her *sakın* lafının ardından, oğlan kafasına havlu yiyordu. Mike babasının araya girip annesini durdurmasını beklemiş ama adam bunu yapmamıştı. Muhtemelen, yaparsa kendisinin de karısının öfkesine hedef olacağını bildiği için... Mike dersini almıştı; bir havlu darbesi yetti. Hava kararmadan evde ol. Emredersiniz hanımefendi.

Arsaya geçip ortadaki devasa yıkıntılara doğru ilerledi. Bunlar, elbette, Kitchener Dökümhanesi'nin kalıntılarıydı. Mike yanlarından defalarca geçmişti ama durup onları incelemek aklına bile gelmemişti. Diğer çocukların da buraya geldiğini hiç duymamıştı. Şimdi, bir höyük oluşturmuş kiremitleri incelerken, nedenini anlıyordu. Mevsimlerden ilkbahar olduğu için, arada bir önünden geçen bir bulutun gölgesi toprağa düşse de güneş altında arsanın baş döndürücü bir parıltısı vardı. Ama bu parıltı, oğlanın içini rahatlatmaktan çok onu ürkütüyordu – o manzara, bir de rüzgârın uğultusuyla bölünen sessizlik. Sanki muhteşem bir kayıp kentin kalıntılarını bulan kâşifti.

İleride, sağda, çimenlerin arasında dev silindirin tepesini gördü. Hemen o yöne koştu. Dökümhanenin büyük bacası. İçine baktığında baştan ayağa ürperdi. Baca o kadar büyüktü ki istese içine girebilirdi. Ama istemiyordu; içinde, isten kararmış tuğlaların arasında ne gariplikler olduğunu, ne pis böcekler veya canavarlar yaşadığını ancak Tanrı bilirdi. Rüzgâr uğuldadı. Yıkıntıların arasından geçtiğinde çıkardığı ses babasıyla beraber kuş kaçıranların içine yerleştirdikleri tellerden çıkan ürkütücü sesleri andırıyordu. Tedirgin olan oğlan birkaç adım geriledi, aklına önceki gece babasıyla izledikleri film geldi. Adı *Rodan*'dı ve izlerken çok eğlenmişlerdi, Rodan ne zaman ekranda belirse babası kahkahalar atmış, "Hakla şu kuşu Mikey!" diye bağırmıştı. Mike da parmaklarıyla tabanca yaparak, annesi susmalarını, gürültüden başına ağrılar girdiğini söyleyene dek ekrana ateş etmişti.

Artık o kadar komik gelmiyordu. Filmde Rodan, Japon madencilerin dünyanın en derin tünelini kazmaları sonucu özgür kalıp yeryüzüne çıkmıştı. Bacanın karanlığına bakarken, Mike onun dibinde rahatlıkla yarasalarınki gibi tüysüz kanatları olan korkunç bir kuşun saklandığını, karanlığın içinden altın sarısı gözlerini dikmiş ufak tefek yuvarlak suratına baktığını...

Ürperen Mike geri çekildi.

Yamulmuş bacanın neredeyse yarısı toprağın altındaydı. Diğer tarafta toprak, bacanın kenarına birikmişti. Oğlan ani nedenini bilmeksizin bacanın üstüne tırmandı. Tepeden bakınca çok daha az korkutucuydu. Fayanslarla kaplı yüzeyi, güneşten ısınmıştı. Ayağa kalkıp bacada dolaştı, kollarını ip cambazları gibi iki yana açmıştı ama düşmekten korkmuyordu çünkü yüzey yeterince genişti, rüzgârda saçlarının uçuşması da hoşuna gitmişti.

Diğer tarafa ulaşınca aşağı atlayıp gördüklerini incelemeyi sürdürdü. Tuğlalar, keresteler, paslı makineler, eğrilmiş kalıplar. Babası notunda, hatıra olarak bir şeyler almasını söylemişti, oğlan da iyi bir şey bulmayı umuyordu.

Fabrikanın mahzenine yaklaştı, cam kırıklarının bir tarafını kesmemesine özen göstererek yıkıntılara baktı. Ortalık cam kırığından geçilmiyordu.

Mike, babasının mahzenden uzak durması yönündeki uyarısını unutmuş değildi; elli yıl önce burada yaşanan ölümleri de unutmamıştı. Derry'de perili bir yer varsa, işte burasıydı. Ama bunu bilmesine rağmen –veya bunu bildiği için– eve götürüp babasına gösterebileceği iyi bir şeyler bulana dek orada kalmaya kararlıydı.

Temkinli adımlarla mahzene doğru ilerledi, yön değiştirip yıkıntılara paralel bir rota çizdi ama içinden bir ses, fazla yaklaştığı, bahar yağmurlarının yumuşattığı tahtaların kırılıp içine düşebileceği konusunda onu uyardı. Tanrı biliyor ya aşağıda kim bilir ne demirler vardı ve üstlerine düşecek olursa, paslar arasında ölür giderdi.

Pencere çerçevesini alıp kenara attı. İşte, bir devin masasının sığacağı kadar geniş bir kepçe. Sıcaklık akıl almaz boyutlara ulaştığında sapı yamulmuştu. İşte, bırakın kaldırmayı, ittirmeyi bile başaramayacağı kadar büyük bir piston. Üstünden atladı. Üstünden atladı ve...

Ya kafatası bulursam, diye düşündü birden. *Bin dokuz yüz bilmem kaçta yangın çıktığında, burada çikolatadan Paskalya yumurtalarını ararken ölen çocuklardan birinin kafatasını?*

Bu iğrenç ihtimalin aklına gelmesiyle huzursuz olan çocuk, güneşin aydınlattığı boş araziye baktı.

Rüzgâr uğuldayarak eserken, başka bir gölge, sessizce arazinin üstünden uçtu. Dev bir yarasanın göl... Oğlan bir kere daha, etrafın ne kadar sessiz olduğunun, taş ve demir yığınlarıyla dolu arazinin ne kadar garip göründüğünün bilincine vardı. Sanki uzun yıllar önce burada korkunç bir çarpışma yaşanmıştı.

Budalalık etme, diye susturdu kafasındaki sesi. *Elli yıl önce burada ne varsa bulundu. Kazadan sonra. Bulunmamışsa bile, o zamandan bu zamana, başka çocuklar –veya yetişkinler– kalanları bulmuştur. Hatıra almak için buraya gelen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?*

Hayır... hayır. Sanmıyorum ama...

Ama ne, diye sordu mantığın sesi. Mike, mantığının korkmuşçasına, gereğinden yüksek sesle, hızlı hızlı konuştuğunu düşündü. *Bulunacak bir şeyler kalmışsa bile uzun zaman önce çürümüştür. Öyleyse... neden korkuyorsun?*

Mike, çalıların arasında parçalanmış bir çekmece buldu. Çekmeceye bakıp kenara ittirdi ve çoğu malzemenin, etrafına yığılmış olduğu mahzene yaklaştı. Orada bir şeyler bulabileceği kesindi.

Ya hortlaklar varsa? İşte korktuğum bu. Ya mahzenin kenarından çıkan eller görürsem. Ya elli yıllık çamur ve yağmurla parçalanmış, çürümüş Paskalya kıyafetleriyle çocuklar mahzenden çıkarsa? Kafaları olmayan çocuklar. (Okulda, patlamadan sonra kurbanlardan birinin kafasının arka bahçesindeki ağaçta bulunduğunu duymuştu). *Bacakları olmayan çocuklar, balık gibi derisi soyulmuş çocuklar, benim gibi çocuklar, ya aşağıda oynuyorlarsa... Karanlıkta... Paslı manivelaların ve demir sütunların arasında...*

Tanrı aşkına kes şunu!

Ama baştan ayağa ürpermişti ve ne bulursa alıp oyalanmadan tabanları yağlama zamanının geldiğine karar verdi. Eğildiğinde parmakları, tamamen tesadüfen, on dört santimlik çapı olan bir dişliye değdi. Cebindeki kalemi çıkarıp çarkın dişlilerinin etrafındaki toprağı kazıdı ve yerden aldığı metal parçasını cebine koydu. Artık gidebilirdi. Gidecekti, evet...

Ama ayakları tersyöne ilerliyordu, mahzene doğru. Kendini dehşete düşüren bir merakın esiriydi, aşağıya bakmak zorundaydı. Ne olduğunu görmek zorundaydı.

Bir kenarı topraktan çıkan destek kirişine tutunup aşağıda ne olduğunu görebilmeyi umarak öne eğildi. Göremiyordu. Kenarın üç metre kadar yakınına gitti ama hâlâ, mahzenin dibini göremeyeceği kadar uzaktaydı.

Dibini görüp görmemek umurumda değil. Geri dönüyorum. Alacağımı aldım. Aptal bir delikten içeri bakmam gerekmiyor. Zaten babam, notunda oradan uzak durmamı söylemişti.

Ama o çaresiz, söz dinlemez merak, oğlanın yakasını bırakmadı. Temkinli adımlarla mahzene yaklaştı, ahşap kirişten uzaklaşırsa tutunabileceği hiçbir şey olmadığının bilincindeydi, zeminin sağlam olmadığının da farkındaydı. Kenarlardaki mezarları andıran çukurların eski göçükler olduğunu çözmüştü.

Kalbi deliler gibi çarparak, bir askerin hesaplı adımlarıyla mahzenin kenarına ulaşıp aşağı baktı.

Mahzende yuva kurmuş olan kuş aynı şekilde ona karşılık verdi, kafasını kaldırıp oğlana baktı.

Mike başlangıçta ne gördüğüne emin olamadı. Sinir sistemi ve uzuvları kilitlenmişti, sağlıklı düşünemiyordu. Sorun sadece, göğüs tüyleri kızıl gerdanlarınki kadar kırmızı ve kanat tüyleri kırlangıçlarınki gibi kabarık, gri, dev bir kuşu görmenin şoku değildi; bu manzaranın imkânsızlığıydı. Aşağıda çamura gömülmüş makine parçaları görmeyi bekliyordu, oysa mahzeni bir uçtan diğer uca kaplayan dev bir yuvayla karşılaşmıştı. Yuvanın yapımında kullanılan otları toplasanız onlarca Saman Kafa elde ederdiniz. Ama bu otlar gümüş rengiydi ve belli ki eskiydiler. Yuvanın ortasındaki kuş, erimiş katranı andıran parlak kara gözlerini oğlana dikmişti ve yeniden harekete geçmeyi başarmadan bir saniye önce, oğlan o gözlerde kendi yansımasını gördü.

Sonra aniden ayaklarının altındaki toprak, sallanmaya ve kaymaya başladı. Köklerin koptuğunu ve toprağın kaydığını duydu, aşağıya düşmek üzereydi.

Bağırarak geri çekildi, dengesini koruyabilmek için kollarını havada sallıyordu ama toparlanamadı. Sırtüstü çöple kaplı toprağa yığıldı. Keskin bir metal parçası sırtına saplandı. O an, kuşun kanatlarından yükselen hışırtıyı andıran sesi duymadan belki birkaç saniye önce, şefin gösterdiği sandalye geldi aklına. Dizlerinin üstünde emekleyerek oradan uzaklaşmaya çalıştı, başını çevirip arkasını kontrol etti ve kuşun mahzenden çıkışını gördü. Pençeleri koyu turuncuydu. Her biri üçer metre uzunluğundaki kanatlarını çırptığında, çimen ve toprak parçaları helikopterin pervanesinin tozu dumana katışı gibi havada uçuşuyordu. Kuştan kulak tırmalayıcı ötüşler yükseliyordu. Kanatlarındaki tüylerden birkaç tanesi kopup helezonlar çizerek mahzene düştü.

Güçlükle ayağa kalkan Mike koşmaya başladı. Geri dönüp bakmıyor, bakmaya cesaret edemiyordu. Canını dişine takıp arsanın diğer ucuna koştu. Kuş, Rodan gibi görünmese de Mike, onun Rodan'ın Kitchener Dökümhanesi'nin mahzeninden yükselen ruhu olduğunu hissetmişti. Kutudan çıkan korkunç kuş. Ayağı takıldı, dizinin üstüne düştü, doğruldu ve koşmaya devam etti.

Yeniden garip ötüş duyuldu. Oğlan üzerine düşen gölgeyi hissettiğinde başını çevirip yukarı baktı ve onu gördü: Kafasının bir buçuk metre üstünden geçmişti. Kirli sarı gagası açılıp kapandığında pembe ağzı ortaya çıkıyordu. Kuş, Mike'a doğru pike yaptı. Rüzgârı oğlanın suratına çarptığında, beraberinde getirdiği kuru ve tatsız bir kokuydu: tavan arasının tozu, işi bitmiş antikalar, çürümüş minderler.

Mike sol tarafı kontrol etti. Gözüne devrilmiş baca ilişti. Canını dişine takıp o yöne koştu. Çocuğun kolları da bacaklarına eşlik ederek ileri geri sallanıyordu. Kuş bir çığlık daha savurup kanatlarını çırptı. Şişen yelkenlerinkini andıran bir ses. Bir şey, oğlanın kafasının arkasına çarptı. Boynuna doğru süzülen bir sıcaklık... Kan, gömleğinin yakasından içeri akıyordu.

Kuş bir pike daha yaptı, amacı pençeleriyle oğlanı yakalayıp tarlafaresini avlayan bir şahin gibi onu yuvasına götürmek, yemekti.

Kuş Mike'a doğru alçalırken, kapkara, zekâ fışkıran gözlerini de ona dikmişti. Mike ani bir sağa dönüşle kuştan kurtuldu. Kıl payı. Kanatlardan yayılan pis, dayanılmaz koku mide bulandırıcıydı.

Çocuk artık, devrilmiş bacaya paralel koşuyordu. Bacanın fayansları parıldadı. Mike bacanın ucunu görebiliyordu. Oraya ulaşıp bir şekilde içine girebilirse güvende olurdu. Kuş, bacadan giremeyecek kadar büyüktü. Mike az kalsın başaramayacaktı. Kuş bir pike daha yaptı, yaklaşabildiği kadar yaklaştı, aşağı yukarı hareket eden kanatları neredeyse bir fırtına yaratıyor, keskin pençeleri anbean oğlana yaklaşıyordu. Kuşun gagasından çığlığı andıran bir ötüş daha döküldü. Mike bu sefer, o çığlıkta bir zafer tınısı olduğu hissine kapıldı.

Başını öne eğdi, kollarını yukarı kaldırdı ve dalış yaparcasına kendini öne bıraktı. Pençelerini kapadığında kuş, oğlanı kolundan yakalamıştı. Tutuşu, keskin tırnaklı, güçlü parmakların kavrayışı gibiydi. Pençeler, diş gibi oğlanın etine battı. Kuşun hiç durmadan çırptığı kanatları gök gürlemesini andıran sesler çıkarıyordu; oğlan uçuşan tüylerin hayal meyal farkındaydı, bazıları hayali öpücükler gibi yanağına değip geçiyordu. Oğlanı kolun-

dan yakalayan kuş havalandığında Mike yukarı sürüklendiğini hissetti, parmak ucunda yükseldi... Ve ölümüne korktuğu o bir iki saniye ayaklarının yerle teması kesildi.

"Bırak beni!" diye bağırdı kuşa, kolunu kurtarmaya çalışarak. Pençeler onu bırakmadı ama gömleğinin kolunun yırtılmasıyla, oğlan yere düştü. Kuş ciyakladı. Mike yeniden koşmaya başladı, yaratığın kuyruk tüylerine sürtünerek geçerken, koku yüzünden başı döndü. Tozlu tüylerden yapılmış bir perdenin içinden koşarak geçmek gibiydi.

Mide bulantısı yüzünden öksürüyordu, gözleriyse kuşun tüylerine yapışmış tozlar yüzünden sulanmıştı. Sonunda yalpalayarak, devrilmiş bacaya ulaştı. İçinde ne olduğunu kestirmek imkânsızdı ama bunu düşünecek vakti de yoktu. Karanlığa doğru koştu ve içeri daldı. Kesik kesik soluk alıp verişi, duvarlarda yankılandı. Altı yedi metre gittikten sonra, gün ışığının parlak çemberini gördü. Göğsü hızla inip kalkıyordu. O zaman, kuşun boyutlarını veya bacanın ağzının büyüklüğünü yanlış hesapladıysa işinin bittiğinin bilincine vardı. Babasının tüfeğini kafasına dayayıp tetiği çekmesiyle aynı şeydi. Başka çıkış yoktu. İçine girdiği şey bir boru değil, çıkmaz sokaktı. Bacanın diğer ucu, toprağa gömülüydü.

Kuştan tekrar çığlığı andıran bir ötüş yükseldi ve birden, bacanın açık ucundan gelen ışık kayboldu. Oğlan, kuşun insan bacağı kadar kalın ayaklarını görebiliyordu. Kuş başını eğip bacanın içine baktı. Mike irisleri altın halkaları andıran katran rengi iğrenç gözlerle karşılaştı. Kuşun gagası açılıp kapandı, açılıp kapandı ve her seferinde, yüksek perdeden bir tak sesi duyuldu. Dişlerinizi birbirine vurduğunuzda kulağınıza gelen türden bir ses. *Gagası sivri*, diye düşündü oğlan. *Kuşların gagalarının sivri olduğunu bilirdim ama şimdiye dek ne kadar sivri olabileceğini hiç düşünmemiştim.*

Kuş ciyakladığında ses fayanslarda öyle bir yankılandı ki Mike elleriyle kulaklarını kapamak zorunda kaldı.

Kuş, bacanın ağzından içeri girmeye çalıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Mike. "Hayır, giremezsin!"

Kuş, bacanın ağzına yapıştıkça içeri giren ışık azaldı. *(Ah Tanrım, neden kuşun tüylerden ibaret olduğu aklıma gelmedi? Neden ezilip büzülüp içeri girebileceğini düşünmedim?)* Işık azaldı... Azaldı... Kayboldu. İçerisi artık zifiri karanlıktı. Kuştan gelen boğucu tavan arası kokusu ve tüylerinden yükselen hışırtı bacada yankılanıyordu.

Dizlerinin üstüne çömelen Mike elleriyle bacanın eğimli yüzeyini yoklayarak ilerlemeye çalıştı. Keskin kenarı yosunlarla kaplı bir fayans parçası buldu. Onu kuşa fırlattı. Tak sesi. Kuş yeniden tiz perdeden öttü.

"Defol git!" diye bağırdı Mike.

Sessizlik... Ardından, sessizliği takip eden hışırtı. Kuş, sonunda bacaya girmeyi başardı. Mike elleriyle zemini yoklayıp başka fayans parçaları buldu ve onları birbiri ardına kuşa fırlattı. Her biri kuşa çarpıp takırdayarak bacaya düştü.

Lütfen Tanrım, diye düşündü Mike, bilinçsizce. *Yalvarırım Tanrım, yalvarırım Tanrım, yalvarırım...*

Aklına, bacanın daha da derinlerine çekilmek geldi. İçeri girdiği nokta, bir zamanlar bacanın temeli olan yerdi. Mantıken, yukarı çıktıkça baca ağzının daralması gerekirdi. Geri çekilebilirdi, evet ve peşine düşen kuşun hışırtılarına kulak kabartırdı. Geri çekilirdi ve yeterince şanslıysa, kuşun sığamayacağı bir noktanın ötesine ulaşırdı.

İyi ama kuş sıkışıp kalırsa ne olacak?

Öyle olursa, Mike da kuş da bacanın içinde ölürdü. Karanlıkta birlikte ölür ve çürüyüp giderlerdi..

"Lütfen Tanrım!" diye bağırdı, yüksek sesle konuştuğunun farkında olmadan. Kuşa bir fayans parçası daha fırlattı. Şimdiki fırlatışı, öncekilerden güçlüydü – insanlara o anı anlatırken, birinin arkasında durduğu ve koluna güç verdiği hissine kapıldığını söyleyecekti. Sanki o kişi, taşı savurmasına yardım etmişti. Bu sefer fayansın tüylere çarpışının sesi duyulmadı. Alkış tutan çocukların ellerinden yükseleni andıran bir şap sesi duyuldu. Kuş bu defa, öfke değil acı dolu bir çığlık attı. Kanatlarının hışırtısı bacayı doldururken iğrenç kokulu hava, öksürmesine ve öğürmesine

neden olan bir toz bulutu yaratarak Mike'ın yanından esip geçti. Çocuğun giysileri uçuştu.

Bacanın ucunda yeniden ışık belirdi, başlangıçta gri ve zayıftı. Kuş bacadan çıktığında, ışık da güçlendi. Mike gözyaşlarını tutamadı, dizlerinin üstüne çömeldi ve fayans parçalarını deliler gibi toplamaya başladı. Fazla düşünmeden, kucağına doldurduğu fayans parçalarıyla bacanın ağzına koştu (o ışıkta, mavi-gri yosunlarla kaplı kırık fayanslar mezar taşlarını andırıyordu). Sonunda girişe vardı. Kuşu uzak tutmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Kuş öne eğildi. Eğitimli kuşlar gibi başını hafifçe yana yatırıp oğlana baktı. O zaman Mike, son atışının nereye isabet ettiğini gördü. Kuşun sağ gözü parçalanmıştı. Katran rengi parlak küre gitmiş, yerini kanlı bir krater almıştı. Göz yuvasından gagasına doğru, beyazımsı, iğrenç sıvılar akıyordu. O sıvıda çırpınan, küçücük parazitler vardı.

Kuş, oğlanı gördüğü anda saldırıya geçti. Mike topladığı fayansları fırlattı. Parçalar, kuşun kafasına ve gagasına isabet etti. Kuş önce geri çekilip sonra gagasını açarak yeniden saldırdı. Mike, gaganın içinde, bir an şaşkınlıktan donup kalmasına yol açan bir şey gördü. Kuşun dili gümüş rengiydi, yüzeyiyse önce yanmış sonra kararmış volkanik topraklar gibi pürüzlüydü.

O dilde, ete kök salmış görünen, garip, turuncu, oval çıkıntılar vardı.

Mike son fayansını onları hedefleyerek savurduğunda, kuş öfke ve acı çığlıkları atarak geri çekildi. Mike'ın gözleri kuşun keskin pençelerine takıldı... Derken, yaratık havalandı.

Birkaç saniye şaşkınlıktan donakalan Mike, pislik içindeki yüzünü (kuş kanat çırptıkça uçuşan toz toprak, oğlanın her yanına yapışmıştı) tavana çevirip fayanslarda dolaşan kuşun pençe seslerine kulak verdi. Mike'ın yüzünde temiz kalan tek yer, akan gözyaşlarının bıraktığı çizgilerdi.

Kuş yukarılarda bir yerlerde ileri geri hareket etti: *tak tak tak*.

Mike geriledi, fayans parçaları topladı ve topladıklarını bacanın ağzına yığdı. Kuş geri gelirse, yakın mesafeden onları fır-

latmak istiyordu. Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı – aylardan mayıs olduğu için, havanın kararmasına daha vakit vardı ama ya kuş beklemeye karar verirse?

Boğazı kuruyan Mike güçlükle yutkundu.

Yukarıdan: *tak tak tak.*

Artık yeterince cephanesi vardı. Loş ışıkta, bacanın gölgesiyle güneşin aydınlattığı kısmın arasında yere dizdiği fayans parçaları, bir ev kadınının süpürdüğü kırık tabak çanak parçalarını andırıyordu. Mike elinin kirini kotuna sildi ve neler olacağını görmek için bekledi.

Herhangi bir şey olması zaman aldı – Mike'a sorsanız, beş dakika mı, yirmi beş dakika mı geçtiğini söyleyemezdi. Tek bildiği, kuşun, sabahın üçünde odayı turlayan uykusuz bir insan gibi, bacada ileri geri dolaştığıydı.

Derken, yeniden kanat sesleri. Kuş, bacanın önüne kondu. Fayans yığınının arkasında, dizlerinin üzerinde duran Mike, daha kuş kafasını içeri sokamadan cephanesini yaratığa fırlatmaya başladı. Keskin fayanslardan biri kuşun sarı pençesine isabet edip kanattı. Ama kesikten akan sıvı, neredeyse kuşun gözleri kadar karaydı. Mike, kuşun öfkeli ötüşüne karışıp kaybolan bir zafer çığlığı attı.

"Defol git!" diye bağırdı. "Sen gidene dek taş atmayı sürdüreceğim, yemin ederim!"

Kuş yeniden uçup bacaya kondu ve yürüyüşüne kaldığı yerden devam etti.

Mike bekledi.

Sonunda kuşun havalandığını eleveren kanat sesleri duyuldu. Mike, sarı pençeleri görmeyi bekleyerek bacanın girişine baktı. Pençeler geri gelmedi. Oğlan beklemeyi sürdürdü, kuşun kendisine tuzak kurduğuna emindi. Ama sonra, bekleme nedeninin bu olmadığını anladı. Bekliyordu çünkü çıkmaya korkuyordu. Sığınağının güvenli kollarından ayrılmaya çekiniyordu.

Boş ver! Böyle olmaz! Ben tavşan değilim!

Toplayabileceği kadar fayans parçası toplayıp bir kısmını gömleğinin içine doldurdu. Sonra her tarafı kontrol etmeye ça-

lışarak bacadan çıktı, kafasının arkasında gözleri olması için neler vermezdi. Tek görebildiği, Kitchener Dökümhanesi'nin paslı kalıntılarıyla kaplı boş araziydi. Etrafa bakındı, kuş bir akbaba gibi demirlerden birine tünemiş onu bekliyor olabilir miydi? Tek gözlü bir akbaba! Önce oğlanı şaşırtacak, sonra keskin gagasıyla parçalayacaktı.

Ama kuş ortalıkta yoktu.

Gerçekten gitmişti.

Mike'ın içinde kelebekler havalandı.

Çığlıklar atarak bütün gücüyle arsayla yolu ayıran yıpranmış çite koştu, elindeki çakıltaşlarını yere fırlattı. Kalanlar, gömleğinin kenarı kemerinden kurtulduğunda yere döküldü. Dale Evans'a hava atan Roy Rogers misali, tek eliyle tutunarak çitten atladı. Bisikletinin gidonunu kavradı ama binmeden önce, on metre kadar bisikletinin yanında koştu. Sonra seleye oturup deliler gibi pedal çevirdi. Arabaların vızır vızır geçtiği Pasture Yolu'yla anacadde kavşağına varana dek yavaşlamaya cesaret edemedi.

Eve döndüğünde, babası traktörün vidalarını sıkıştırıyordu. Mike'ın ne kadar kirlendiği Will'in gözünden kaçmadı. Mike kısa bir tereddüdün ardından babasına, eve dönerken bisikletten düştüğü yalanını söyledi. Yoldaki çukurluklardan kaçınmak için gidonu kırdığında yere yuvarlanmıştı.

"Kırık çıkık var mı Mikey?" diye sordu oğlunu daha dikkatli inceleyen Will.

"Hayır efendim."

"Bir tarafını incittin mi?"

"I ıh."

"Emin misin?"

Mike başını salladı.

"Gittiğin yerden hatıra getirdin mi?"

Mike, elini cebine sokup dişliyi çıkardı. Onu babasına gösterdiğinde, metal parçasına üstünkörü bakan adam, Mike'ın başparmağına saplanmış fayans parçasıyla daha çok ilgilenmişti.

"Bacadan mı?" diye sordu Will.

Mike başını salladı.

"İçine mi girdin?"

Mike başını salladı.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu Will. Sonra, espriye vurmak istercesine (oysa hiç de espriye benzemiyordu), "Örneğin saklı bir hazine?" diye ekledi.

Gülümsemeye çalışan Mike, başını iki yana salladı.

"Annene oralarda dolaştığını söyleme," dedi Will. "Önce beni, sonra seni öldürür." Oğlunu büyük bir dikkatle inceledi. "Mikey, iyi misin?"

"Efendim?"

"Gözlerin kızarmış."

"Yorgunluktandır," dedi Mike. "Bisikletle neredeyse yirmi kilometre yol yaptım. Traktörü onarmak için yardımıma ihtiyacın var mı baba?"

"Hayır, bu haftalık bu kadar vida sıkmak yeter. Hadi, içeri girip temizlen."

Mike eve doğru yürüdü ama içeri giremeden babası tekrar seslendi. Mike, babasına döndü.

"Bir daha oraya yaklaşmanı istemiyorum," dedi adam. "En azından, ölümler sona erene ve cinayetleri işleyen adam yakalanana dek. Oralarda kimseyi görmedin ya? Peşinden koşan, seni yakalamaya çalışan oldu mu?"

"Kimsecikler yoktu," dedi Mike.

Will başını sallayıp bir sigara yaktı. "Seni oraya yollamakla hata ettim. Orası gibi eski mekânlar... bazen tehlikelidir."

Göz göze geldiler.

"Tamam baba," dedi Mike. "Zaten oraya geri dönmek istemiyorum. Biraz ürkütücüydü."

Will tekrar başını salladı. "Ne kadar az bahsedersek o kadar iyi. Gidip temizlen. Annene, fazladan üç dört sosis pişirmesini söyle."

Mike, babasının sözünü ikiletmedi.

6

Şimdi bunu unut, diye düşündü Mike Hanlon, kanala uzanan izlere bakarken. *O günü boş ver, zaten rüya görmüş bile olabilirsin ve...*

Kanalın kıyısında, betonda kan lekeleri vardı.

Mike önce lekelere sonra kanala baktı. Kara sular sakince akıp gidiyordu. Kanalın iki tarafına biriken pis sarı köpükler, bazen akıntıya karışıp helezonlar çizerek uzaklaşıyordu. Bir an –sadece bir an– köpükler bir araya gelip bir yüz oluşturmuş gibi geldi oğlana: Gözlerinden korku ve dehşet fışkıran bir oğlan çocuğunun yüzü...

Mike'ın göğsü sıkıştı, bir an soluk alamadı.

Köpükler dağıldı, yeniden anlamsız kabarcıklara dönüştü ve tam o anda, sağdan bir şırıltı duyuldu. Mike başını o yöne çevirip birkaç adım geri çekildi ve bir an, kanalın yerin altına girdiği tünelin girişinde bir gölge gördüğünü sandı.

Gölge, göz açıp kapayıncaya dek kayboldu. Birdenbire üşüyen ve titremeye başlayan oğlan, elini cebine sokup çimenlerde bulduğu çakıyı aradı. Onu kanala attı. Ufak bir şıp sesinin ardından, çakının suya düştüğü yerde halkalar oluştu. Sonra halkaların her biri akıntılara yenildi ve kaybolup gitti.

Ve hiçlik.

Ya da hayır, hiçlik değil. Oğlanın, bir şeyin yakınlarda olduğu, kendisini izlediği, ihtimalleri hesapladığı, zamanını beklediği hissine kapıldığı korku dolu bir an. Mike'ın göğsü sıkıştı.

Kanala arkasını döndü, bisikletine doğru yürümek niyetindeydi –koşmak, anlamsız korkulara yenik düştüğü anlamına gelirdi– ama suyun sıçrayışını andıran sesi yeniden duydu. Şimdiki daha güçlüydü. Gurur da bir yere kadardı. Oğlan, bacakları güçsüz düşene kadar koştu, kalbi deliler gibi çarparak parkın kapısının yanına bıraktığı bisiklete ulaştı ve bir saniye bile tereddüt etmeden pedallara asılıp sokağın yolunu tuttu. Deniz kokusu iyice ağırlaşmıştı... Aşırıydı. Her yerdeydi.

Bir şey geliyordu. Çimenlere sürtünen ayakların sesini duyabiliyordu Mike.

Bütün gücüyle pedal çevirdi ve arkasını kontrol etmeden anacaddeye daldı. Son hızla eve dönerken tek düşüncesi, daha baştan onu kanala neyin çektiği, niye sabahın köründe oraya gitmeye gerek duyduğuydu.

Sonra bu düşünceyi kafasından atmak için o günkü görevlerine odaklandı, yapılması gereken işler vardı. Başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştı ve bir süre sonra başarılı da oldu.

Ertesi gün gazetenin manşetini gördüğünde (KAYBOLAN OĞLAN, KORKULARI KÖRÜKLEDİ) kanalda bulduğu çakı geldi aklına –kenarına E.C. harfleri kazınmıştı– ve çimenlerdeki kan lekelerini düşündü.

Bir de kanalın kıyısında sona eren izleri.

YEDİ
ÇORAK TOPRAKLAR'DAKİ BARAJ

1

Sabah beşe çeyrek kala otoyol tarafından bakıldığında Boston, geçmişinde korkunç bir trajedi –bir tür veba salgını veya belki bir lanet– olan, ölülerin yaşadığı bir şehre benzer. Okyanustan ağır bir tuz kokusu yükselir. Görülebilecek tek manzara, sabah sisinde siluetleri zar zor seçilen koşuculardır.

Cape Cod Limousine şirketindeki Butch Carrington'dan aldığı 84 model siyah Cadillac'ın direksiyonunun başındaki Eddie Kaspbrak, Storrow Drive'dan kuzeye giderken o ışıkta, şehrin ne kadar eski olduğunu eleverdiğini düşünüyor; yıllanmışlık duygusu burada, Amerika'nın geri kalan yerlerinden daha çok hissedilir. Boston, Londra'yla kıyaslandığında daha çocuk, Roma'yla kıyaslandığında ise bebek sayılır ama Amerika standartlarına göre çok yaşlıdır. Üç yüz yıl önce çay ve pul vergilerinin kimsenin aklından geçmediği; Paul Revere ve Patrick Henry doğmadan çok önce, üç tepenin arasına kurulmuştur.

Tarihi, sessizliği ve denizden yükselen pis kokulu sis –hepsi Eddie'yi tedirgin ediyor. Eddie gerildiğinde astım ilacına uzanır. Aleti ağzına götürüp kendini canlandıracak spreyi boğazına sıkar.

Geçtiği sokaklarda çok az insan var, üst geçitlerde ve kaldırımlarda yürüyen üç beş yaya – Lovecraft hikâyelerindeki lanetli şehirlerden birine düştüğü izlenimi uyandırıyorlar onda. Telaffuz edilemez adları olan canavarların, kadim kötülerin yaşadığı şehirlere benziyor şehir. Derken tepesindeki tabelada KENMORE MEYDANI ŞEHİR MERKEZİ yazan otobüs durağında, uykulu yüzleriyle garsonları, hemşireleri, belediye çalışanlarını görüyor.

İşte böyle, diye düşünüyor Eddie, TOBIN KÖPRÜSÜ tabelasının altından geçerken. İşte böyle, otobüsle seyahat edin. Metroyu unutun. Metrolar kötüdür; yerinizde olsam yeraltına inmem. Tünellere inmem.

Karamsar bir düşünce. Eğer kötü düşünceleri kafasından atmayı başaramazsa, yeniden astım ilacını kullanması gerekecek. Tobbin Köprüsü'nde trafik sıkışınca rahatlıyor. Köprünün tuğladan örülü duvarına, huzursuz edici bir uyarı asılmış: YAVAŞLAYIN! BEKLEYEBİLİRİZ!

İşte 95 Maine, KUZEY NEW ENGLAND yazan yeşil tabela. Onu gördüğünde bütün vücudu ürperiyor. Elleri Cadillac'ın direksiyonuna yapışıyor. Bunun bir hastalığın belirtisi olduğuna inanmayı ne kadar isterdi, bir virüs veya annesinin hayali ateş dediği şeylerden olmasını... Ama öyle olmadığını biliyor. Sorun, yıllar önce geride bıraktığı, geceyle gündüzün arasındaki ince çizgiye kurulmuş şehir ve gördüğü tabelanın vaat ettikleri. Hasta olmasına hasta, buna şüphesi yok ama virüs yüzünden değil. Onu zehirleyen, anıları.

Korkuyorum, diye düşünüyor Eddie. Her şeyin özünde bu var. Korkmak. Hepsi bu. Ama sonunda, işleri kendi lehimize çevirmiştik. Korkumuzdan yararlandık. İyi ama nasıl?

Hatırlamıyor. Acaba diğerleri hatırlıyor mu? Hepsinin iyiliği için umarım hatırlıyorlardır.

Solundan bir kamyon geçiyor. Eddie'nin farları hâlâ açık, kamyon güven içinde ilerlerken Eddie farları söndürüp yakıyor. Düşünmeden yapıyor bunu. Hayatını direksiyon başında geçirmenin verdiği otomatik bir refleks. Kamyon sürücüsü, farlarını açıp kapayarak karşılık veriyor buna. İki kere, nezaketi için Eddie'ye teşekkür ediyor. Keşke her şey bu kadar basit olsa, diye düşünüyor Eddie.

I-95 tabelalarını takip ediyor. Kuzey yolunda trafik yok ama sabahın erken saatleri olmasına karşın, güneye giden şerit dolmaya başlamış. Eddie yol tabelalarının nereyi işaret edeceğini çoğunlukla önceden tahmin edip zamanından önce doğru şeride geçerek koca arabayı sürüyor. Kullanması gereken bir çıkışı kaçırıp yanlış bir dönüş yapmasının üstünden yıllar –gerçekten yıllar– geçmiştir. Kamyon şoförüne, "Tamam öne geçebilirsin," demek için farları yakıp söndürmesi gibi, şerit seçmesi de refleks. Bir zamanlar, Çorak Topraklar'daki, labirenti andıran patikalarda yolunu rahatlıkla buluşu geliyor aklına. Boston'un banliyölerinden

hayatında hiç geçmedi. Amerika'da araba kullanmanın en zor olduğu şehirlerden olduğu söylenir ama Eddie sorun yaşamıyor.

Aniden, o yazla ilgili başka bir şeyi hatırlıyor, Bill'in ona söylediği bir şey: "Se... se... senin ka... kafanda pu... pusula var Eddie."

Bunu duymak onu ne kadar mutlu etmişti! Hatırlamak bile mutlu ediyor ve derken Eddie 84 model arabayı paralı yola sokuyor. Gaza basıp hızını polisleri huzursuz etmeyecek maksimum limit olan yüz elli kilometreye çıkarıyor ve radyoda hoş bir müzik buluyor. Çocukken, gerekirse Bill için hayatını verirdi; Bill ölmesini istese, Eddie'nin cevabı, "Elbette koca Bill... Ne zaman?" olurdu.

Bunu hatırlamak Eddie'yi güldürüyor – kahkahadan çok, öğürmeyi andıran bir ses. Ama ses o kadar komik ki Eddie gerçek kahkahalar atmaya başlıyor. Son zamanlarda pek gülmüyordu ve bu lanetli yolculukta, kıkırtılar da (Richie'nin kıkırdama için kullandığı bir kelime, "Bugün kıkırtıdan yana şansın nasıldı Eds?" deyişindeki gibi) duymayı ummuyor. Tanrı'nın, inançlı insanları hayatta en çok istedikleri şeylerle sınayacak kadar acımasız olsa bile, en azından onlara bu zorlu hayatları boyunca birkaç kıkırtı bağışlayacak kadar merhametli olduğunu düşünüyor.

"Bugün kıkırtıdan yana şansın nasıldı Eds?" diyor yüksek sesle ve tekrar gülüyor. Ah, Richie'nin ona Eds demesinden ne kadar nefret ederdi... Ama hoşuna da giderdi. Bir bakıma Ben Hanscom'ın, zamanla Richie'nin ona, Saman Kafa demesine alışması gibi. Bunda... özel bir yan vardı. Gizli bir isim. Gizli kimlik. Ailelerinin korkuları, umutları ve talepleriyle ilgisi olmayan başka kişilere dönüşürken attıkları adımlardan biri. Richie sevgili taklitlerini boşa yapıyor olamazdı; belki de onlar gibi ucubeler için, farklı olmanın bazen ne kadar önemli olabileceğini biliyordu.

Eddie, El Dorado'nun camının önüne dizdiği bozuklukları kontrol ediyor – bu da mesleğiyle gelen reflekslerden. Geçişe yaklaştığında bozuk para bulmak için ceplerini karıştırmak zorunda kalmak, otomatik geçişli bir paralı yolda doğru miktarda bozuk parası olmadığını keşfetmek şoförlerin kâbusudur.

Bozuklar arasında iki veya üç adet Susan B. Anthony gümüş doları var. İki dolarlık banknotları göreceğiniz tek yer nasıl hipodromlardaki gişelerse, bu paraları görebileceğiniz tek yer de şoförlerin ve New York'lu taksicilerin cepleri. El altında mutlaka onlardan birkaç tane bulundu-

rurlar çünkü George Washington ve Triboro köprülerindeki otomatik gişeler onlarla çalışır.

Aniden zihninde bir şimşek daha çakıyor: gümüş dolarlar. Bugünlerde gümüş dolar denilen sahte bakır paralar değil, üzerinde Özgürlük Anıtı olan gerçek gümüşler. Ben Hanscom'ın gümüş dolarları. Evet, Bill, Ben veya Beverly bir keresinde gümüşleri kullanıp hayatlarını kurtarmamışlar mıydı? Hikâyenin bu kısmından emin değil. Doğruyu söylemek gerekirse, hatırladıklarının hiçbirinden emin değil... Yoksa hatırlamayı istemediği için mi?

Karanlıktı, diye düşünüyor aniden. O kadarını hatırlıyorum. İçerisi karanlıktı.

Boston artık iyice gerilerde kaldı, sis dağılıyor. Önünde MAINE ve KUZEY NEW ENGLAND'a giden yollar var. Derry oralarda bir yerlerde ve yirmi yedi yıl önce ölmüş olması gereken ama bir şekilde hayatta kalan bir şey, şimdi orada onları bekliyor. Sayısız yüzü olan bir şey. İyi ama ne? Sonunda, onun ne olduğunu, maskesiz halini görmemişler miydi?

Ah, bir şeyler hatırlıyor ama... yeterli değil.

Bill Denbrough'yu sevdiğini hatırlıyor. Hem de iyi hatırlıyor bunu. Bill asla astımıyla dalga geçmezdi. Bill ona asla ana kuzusu demezdi. Eddie, Bill'i bir ağabeyi veya babayı sever gibi severdi. Bill bilgiliydi. Ne yapılacağını bilirdi. Nereye gidileceğini. Görülecek şeyleri. Bill pes etmezdi. Bill'leyken şeytana meydan okur ve kahkahalar atardınız... Asla soluksuz kalmazdınız. Ve soluksuz kalmamak muhteşemdi, hem de ne muhteşem, demek isterdi Eddie, dünyaya. Koca Bill'e ayak uydurduğunuzda, gününüz kıkırtılarla dolardı.

"Elbette evlat, her gün hem de," diyor Eddie, Richie Tozier'ın taklitlerinden birini kullanarak. Yeniden kahkahalar atıyor.

Çorak Topraklar'a baraj yapmak Bill'in fikriydi. Ve onları bir araya getiren de bir bakıma o barajdı. Nasıl baraj yapılacağını Ben Hanscom göstermişti – ve öyle sağlam bir baraj yapmışlardı ki başları, bölgede devriye gezen polislerden Bay Nell ile belaya girmişti. Ama fikir, Bill'indi. Richie hariç hepsi, o yıl Derry'de son derece garip (hatta ürkütücü) şeyler gördükleri halde, bunu dile getirmeye cesaret eden ilk kişi de Bill'di.

O baraj.

O lanet baraj.

Victor Criss'i hatırladı: "İnanın, aptal bir barajdı. Böylesi herkes için daha iyi."

Bir gün sonra Ben Hanscom sırıtarak onlara bakmış ve şöyle demişti:

"İstersek
İstersek sular
İstersek sular altında...

2

...bırakabiliriz Çorak Topraklar'ı."

Bill ve Eddie şüpheci gözlerle önce Ben'e, sonra da çocuğun yanında getirdiği malzemelere baktılar: tahtalar (Bay McKibbon'ın arka bahçesinden yürütülmüşlerdi ama adam da onları başkasından yürüttüğü için suç sayılmazdı), çekiç, kürek.

"Bilmem ki," dedi gözucuyla Bill'e bakan Eddie. "Dün denedik ama pek işe yaramadı. Akıntı, koyduğumuz her şeyi sürükleyip götürdü."

"Bu sefer işe yarayacak," dedi Ben. Son kararı vermesi için Bill'e baktı.

"De... de... deneyelim," dedi Bill. "Bu... bu sa... sabah Richie Tozier'ı aradım. So... sonra o... o da gelecek. Be... belki o ve Stanley de yardım e... ederler."

"Stanley de kim?" diye sordu Ben.

"Uris," dedi Eddie. Hâlâ, endişeyle bugün gözüne farklı görünen Bill'e bakıyordu. Arkadaşı nedense daha sessiz, baraj konusunda daha hevessizdi. Bill'in beti benzi atmıştı. Mesafeliydi.

"Stanley Uris mi? Sanırım onu tanımıyorum. O da Derry Koleji'ne mi gidiyor?"

"Bizim yaşımızda ama dördüncü sınıfı yeni bitirdi," dedi Eddie. Okula bir yıl geç başlamış çünkü çocukken sürekli hastalanırmış. Dün yaşadıklarını bir şey sanıyorsan, bir de Stan'i düşün. Biri arkasını kollamazsa, başı sürekli beladadır."

"O... o... o Ya... Yahudi," dedi Bill. "Ço... ço... çocuklar, Ya... Yahudi olduğu için onu sevmezler."

"Öyle mi?" diye sordu duyduklarını pek umursamış görünmeyen Ben. "Yahudi ne demek?" Duraksayıp hafif bir tereddütle devam etti: "Türk olmak gibi bir şey mi, ya da bilirsiniz, Mısırlı?"

"Sanırım daha çok Tü... Türk gibi," dedi Bill. Ben'in getirdiği tahtalardan birini eline alıp inceledi. İki metre uzunluğunda ve bir metre genişliğindeydi. "Babam, çoğu Yahudi'nin koca burunlu ve paralı olduğunu söyler. Ama Sta... Sta... Sta..."

"Ama Stan'in burnu normal ve sürekli beş parasız," dedi Eddie.

"Evet," diyen Bill, o gün ilk kez gülümsedi.

Ben ve Eddie de gülümseyerek karşılık verdiler.

Bill tahtayı kenara bırakıp ayağa kalktı, kotunun arkasını temizledi. Kıyıya gittiğinde, diğer ikisi de ona katıldı. Ellerini ceplerine sokan Bill, derin bir iç çekti. Eddie, Bill'in ciddi bir şey söyleyeceğine emindi. Çocuk önce Eddie'ye, sonra Ben'e, ardından tekrar Eddie'ye baktı, artık gülümsemiyordu. Eddie'nin içini bir korku kapladı.

"Astım ilacın yanında mı E... Eddie?" diye sordu Bill önce.

Eddie eliyle cebine dokundu. "Yanımda ve dolu."

"Söylesene, çikolatalı süt numarası işe yaradı mı?" diye sordu Ben.

Eddie kahkahayı bastı. "Hem de nasıl!" dedi. Bill şaşkın şaşkın onlara bakarken, Ben ve Eddie gülüştüler. Eddie ne olduğunu açıkladığında, Bill de başını sallayıp gülümsedi.

"E... Eddie'nin a... annesi, oğlu bo... bozulursa parasını geri alamayacağından ko... korkar."

Eddie burnunu çekip Bill'i suya ittirecekmiş gibi yaptı.

"Haddini bil bok suratlı," dedi Henry Bowers'ı taklit eden Bill. "Boynunu öyle bir kırarım ki silerken kendi poponu görebilirsin!"

Kahkahalardan iki büklüm olan Ben yere yığıldı. Gülümsemeyi sürdüren Bill, arkadaşına baktı, elleri hâlâ kotunun ceplerindeydi, gülümsüyordu. Ama mesafeli bir gülümsemeydi. Eddie'ye dönüp başıyla Ben'i işaret etti.

"Kolay lokma çıktı," dedi.

"Evet," diye ona hak verdi Eddie. Ama içinden bir his, eğlenceli anların sona ereceğini söylüyordu. Bill'in kafası bir şeye takılmıştı. zamanı geldiğinde aklından geçenleri söyleyeceğine

emindi ama asıl soru, Eddie'nin bunu duymak isteyip istemediğiydi. "Galiba zekâ özürlü."

"Zekâ özürlü," diye yineledi kıkırdamayı sürdüren Ben.

"Bi... bize na... nasıl ba... baraj yapılacağını gö... gösterecek misin, yoksa bütün gün o... oturacak mısın?"

Ben ayağa kalktı. Önce, orta karar bir hızla önlerinden akan nehre baktı. Çorak Topraklar'ın o bölümünde Kenduskeag çok geniş değildi, yine de dün çocukları alt etmeyi başarmıştı. Akıntıyı kesmenin yolunu ne Eddie ne de Bill bulabilmişti. Ama Ben gülümsüyordu. Aklına yeni bir fikir gelen birinin gülümsemesiydi... Eğlenceli ve zor olmayan bir şey. *Nasıl yapacağımızı biliyor – gerçekten nasıl yapacağımızı biliyor,* diye geçirdi Eddie içinden.

"Tamam," dedi Ben. "Ayakkabılarınızı çıkarsanız iyi olur çünkü ıslanacaksınız."

Eddie kafasında, annesinin, trafik polislerininkini hatırlatan ciddi sesini duydu: *Sakın buna cesaret etme Eddie! Aklından bile geçirme! Ayakların ıslanırsa üşütürsün, üşütürsen zatürree olursun, bu yüzden sakın yapma!*

Bill ve Ben nehrin kıyısına oturmuş, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyordu. Ben kotunun paçalarını kıvırmaya başlamıştı. Bill, Eddie'ye baktı. Gözlerinde, anlayışlı ve sıcak bir ifade vardı. Eddie o zaman, koca Bill'in, aklından geçenleri okuduğunu anlayıp çok utandı.

"Ge... geliyor musun?"

"Evet, tabii," dedi Eddie. Kıyıya oturup annesinin sesi kafasında onu azarlamayı sürdürürken ayakkabılarını çıkardı. Ses gittikçe zayıfladı ve sonunda, uzaktan gelen bir yankıya dönüştü, sanki biri, kadını yakasından tuttuğu gibi çok ama çok uzun bir koridorun diğer ucuna sürüklemişti.

3

Her şeyin mükemmel olduğu asla unutulmayacak güzellikteki yaz günlerinden biriydi. Hafif bir esinti, sivrisinekleri ve karasinekleri uzak tutuyordu. Gökyüzü, parlak maviydi. Sıcaklık yirmi dereceye kadar düşmüştü. Kuşlar şakıyarak çalıların ve

bodur ağaçların arasında dolaşıyordu. Eddie'nin, astım ilacından bir nefes alması gerekti, sonra göğsü hafifledi ve soluk borusu, bir sihirbaz parmaklarını şaklatmışçasına, daracık bir sokaktan geniş bir otoyola dönüştü. O sabah, astım ilacının pantolonunun cebinde olduğunu bir daha hatırlamadı bile.

Önceki gün utangaç ve özgüven yoksunu görünen Ben Hanscom, baraj inşası başladığında kendine güvenen bir generale dönüştü. Arada bir kıyıya çıkıyor ve çamurlu ellerini kalçalarına yaslayıp inşaatı inceleyerek kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Bazen elini saçlarının arasında dolaştırırdı ve saat on bir olmadan, saçları mısır püskülü gibi olurdu. Komik görünüyordu.

Eddie başlangıçta çok huzurlu değildi, derken bir heyecan dalgası ve sonra daha önce hiç tatmadığı yeni bir duygu –garip, ürkütücü ama heyecan verici bir his– ruhunu sardı. O kadar yabancı bir duyguydu ki gece olup yatağına dönene ve tavanı izleyerek o gün yaşananları düşünene dek adını koyamadı. *Güç*. Hissettiği buydu. Güç. İşe yarayacaktı ve kendisinin, Bill'in – hatta Ben'in hayal ettiğinden bile başarılı olacaktı.

Bill'in de kendini inşaata kaptırdığını görebiliyordu. Başlangıçta, oğlanın kafasını kurcalayan şeyler, dikkatini dağıtıyor gibiydi, derken ufak ufak kendini baraja kaptırdı. Bir iki kere Ben'in omzuna nazikçe vurup ne kadar muhteşem biri olduğunu söyledi. Ben her seferinde zevkten dört köşe oldu.

Ben, Eddie ve Bill'den tahtalardan birini akarsuya yerleştirmelerini ve kendisi çekiçle onu yerine sabitlerken sıkı sıkı tutmalarını söyledi. "İşte, yerine oturdu ama sıkı sıkı tutmalısınız. Yoksa akıntı onu sürükler," dedi Eddie'ye. Eddie de söyleneni yapıp elinde tahtayla Ben'i bekledi.

Ben ve Bill, ikinci tahtayı ilkinin yarım metre ötesine yerleştirdiler. Ben çekici kullanıp tahtayı yerine sabitledi. Bill de Ben iki tahtanın arasını toprak ve taşlarla doldurana dek ikinci tahtayı tuttu. Başlangıçta sular, tahtaların iki tarafından akıp gidiyor, aradaki kumu da beraberinde sürüklüyordu. Eddie planın işe yaramayacağını sanmıştı. Ama Ben tahtaların arasına taşları ve dalları eklediğinde, kayıp giden toprağın miktarı da azalmıştı. Yirmi

dakikadan kısa sürede, akıntıyı kesen iki tahtanın arasında, taş ve topraktan bir kanal oluşmuştu. Eddie'ye kalırsa bu, sihirbazların yaptıklarına benzeyen muhteşem bir numaraydı.

"Eğer gerçek çimentomuz olsaydı... çamur ve kaya kullanmamız gerekmeseydi, önümüzdeki hafta şehir merkezini Old Cape'e taşımak zorunda kalırlardı," dedi Ben, soluklanmak için nehrin kıyısına otururken. Bill ve Eddie gülüyorlardı, Ben de onlara bakıp sırıttı. Gülümsediğinde, yüzünde, ileride ne kadar yakışıklı bir adama dönüşeceğinin ipuçları görülüyordu.

Su, ilk tahtanın arkasına birikmeye başlamıştı.

Eddie iki yandan kaçan sular konusunda ne yapacaklarını sordu.

"Boş ver. Bir önemi yok."

"Yok mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Nedenini açıklayamam. Ama bir miktar suyun taşması gerekiyor."

"Nereden biliyorsun?"

Ben omuz silkti. *Biliyorum işte*, diyen bir omuz silkişti. Eddie üstelemedi.

Biraz dinlendikten sonra, Ben üçüncü tahtayı aldı. Şehirden Çorak Topraklar'a bin bir güçlükle taşıdığı dört beş tahtanın en kalınıydı. Onu akıntı yönündeki tahtaya dikine yasladı. Bir kenarını nehir yatağına sabitledikten sonra, diğer ucunu Bill'in tuttuğu tahtaya dayadı ve böylece, önceki gün yaptığı çizimdeki desteği oluşturdu.

"Tamam," dedi, geri çekilirken. Arkadaşlarına bakıp sırıttı. "Artık tahtaları bırakabilirsiniz. İki tahta arasındaki dolgu malzemesi, su basıncını kaldıracaktır. Kalanı da destek olarak koyduğumuz tahta halleder."

"Su hepsini sürüklemeyecek mi?" diye sordu Eddie.

"Hayır. Su, onların yuvalarına oturmasını sağlayacak."

"E... e... eğer ya... yanılıyorsan, ö... ölümün e... elimizden olacak," dedi Bill.

"Bence bir sakıncası yok," diye karşılık verdi Ben, gülerek.

Bill ve Eddie geri çekildiler. Barajın temelini oluşturan iki tahta hafifçe çatırdadı, biraz eğildi... Hepsi bu.

"Şu işe bak!" diye bağırdı heyecan içindeki Eddie.

"Mu... muhteşem," dedi gülümseyen Bill.

"Evet," dedi Ben. "Hadi, bir şeyler yiyelim."

4

Nehrin kıyısına oturup bir şeyler atıştırdılar. Konuşmuyor, barajın arkasında biriken ve tahtaların iki yanından taşan suyu izliyorlardı. Dere yatağını şimdiden etkilemişlerdi, yönü değişen akıntı toprakta yollar açıyordu. Eddie'nin gözleri önünde yönü değiştirilen su toprağı o kadar zorladı ki ufak çaplı bir toprak kaymasına yol açtı.

Suyun geldiği yönde kalan tahtanın arkasında bir gölet oluşmuş, nehir o tarafta yatağından taşmıştı. Parlak su damlaları çimenlerin arasından çalılara doğru akıyordu. Eddie yavaş yavaş, Ben'in daha baştan bildiği şeyi anladı: Tahtalar ve kıyı arasındaki boşluk, su fazlasından kurtulmak için bırakılan savaklardı. Ben, Eddie'ye bunu söyleyememişti çünkü bu kelimeyi bilmiyordu. Kenduskeag, tahtaların arkasında şiştikçe şişen bir balon gibiydi. Sığ suların taşlar ve çakıllar üzerinden akarken çıkardığı uğultu kaybolmuş, kaynak tarafındaki taşlar suyun altında kalmıştı. Biriktikçe genişleyen akıntının kıyıdan kopardığı taş ve toprak parçaları, nadiren, şap sesi eşliğinde nehre düşüyordu.

Barajın aşağısında kalan bölümse neredeyse kuruydu; damlayan sular ortada birikiyordu ama hepsi bu. Kim bilir ne kadar zamandır suyun altında kalmış taşlar, güneş yüzü görmüştü. Eddie hayranlıkla ve adını koyamadığı diğer hislerle, kuruyan taşlara baktı. Bunu onlar yapmıştı. *Onlar*. Dikkatini zıplayan bir kurbağa çekti, Bay Kurbağa, belki de suyun nereye gittiğini merak ediyordu. Eddie, bir kahkaha attı.

Ben, yemek torbalarını düzgünce katlayıp yanında getirdiği beslenme çantasına kaldırdı. Eddie de Bill de Ben'in büyük bir beceri ve ciddiyetle öğle yemeğini çıkarışını hayranlıkla izlemişlerdi: İki jambonlu bir sucuklu sandviç, katı yumurta (yanında

peçeteye sarılmış bir tutam tuz da vardı) incirli gofret, üç büyük boy çikolatalı kurabiye ve bir RingDing.

"Annen, dün seni fena hırpalamış olduklarını görünce ne dedi?" diye sordu Eddie.

"Ne?" Ben, gözlerini barajın arkasında biriken sudan ayırdı ve elinin tersiyle ağzını örterek geğirdi. "Annemin dün akşam alışveriş için markete gideceğini biliyordum, bu sayede ondan önce eve vardım. Banyo yapıp saçımı yıkadım. Giydiğim kotu ve kazağı çöpe attım. Yokluklarını fark edecek mi, bilmiyorum. Kazağı fark etmeyecektir. Bir sürü kazağım var ama annem çekmecelerimi kurcalamaya başlamadan yeni bir kot almalıyım."

Parasını bu kadar gereksiz bir şeye harcama düşüncesi, Ben'in somurtmasına yol açtı.

"Ya... ya... yaraların? Mo... morluklar?"

"Okulun bittiği için heyecanlandığımı, kapıdan koşarak çıktığımı ve merdivenden düştüğümü söyledim," dedi Ben. Eddie ve Bill gülmeye başladıklarında, Ben'in şaşırmış ve incinmiş bir hali vardı. Annesinin yaptığı kekten koca bir parça ısıran Bill'in ağzından kahverengi kırıntılar saçıldı ve sonra zavallı çocuğu öksürük krizi tuttu. Kahkahalar atmayı sürdüren Eddie, arkadaşının sırtına vurdu.

"Yalan değil, az kalsın merdivenden düşecektim," dedi Ben. "Ama koştuğum için değil, Victor Criss beni ittirdiği için."

"Boş ver, o kazakla dolmaya benziyordun zaten," dedi kekinin son lokmasını ağzına atan Bill.

Ben, cevap vermekte tereddüt etti. Bir an, hiçbir şey söylemeyeceğini sandılar. "Şişmansan bol kazaklar giymen gerekir," dedi sonra.

"Göbeğin yüzünden mi?" diye sordu Eddie.

Bill burnunu çekti. "Me... me... me... me..."

"Evet memelerim yüzünden. Ne olmuş?"

"Haklısın," diye karşılık verdi Bill. "Ne o... olmuş?"

Garip bir sessizlik anının ardından Eddie konuyu dağıttı. "Baksanıza, barajın iki tarafından geçerken suyun rengi koyulaşıyor."

"Hay lanet!" Ben ayağa fırladı. "Akıntı, dolgu malzemesini sürüklüyor! Keşke çimentomuz olsaydı!"

Hasarı çabucak onardılar ama Eddie bile, düzenli olarak barajın içini dolduracak biri olmadıkça, erozyonun sonunda tahtaları yıkacağını anlamıştı. Akıntının geldiği yöndeki tahta diğer taraftakinin üstüne devrilecek ve hepsi sürüklenip gidecekti.

"Kenarları tıkayabiliriz," dedi Ben. "Akıntıyı durdurmaz ama yavaşlatır."

"Kenarları kum ve çamurla sıvarsak, su onları da sürüklemez mi?" diye sordu Eddie.

"Tahta parçalarını kullanırız."

Bill başını sallayıp gülümsedi. Tamam dercesine parmaklarıyla bir O harfi yaptı. "Hadi öyleyse. Ben dalları toplarım, sen de nereye koyacağımı gösterirsin Koca Ben."

Neşeli bir ses, arkalarından onlara seslendi: "Tanrım, biri Çorak Topraklar'ın ortasına, göbek deliği büyüklüğünde bir havuz yapmış!"

Yabancı sesi duyduğu anda Ben'in gerildiğini gören Eddie başını çevirdi. Yukarıda, akıntının geldiği yönde, Ben'in bir önceki gün kullandığı patikanın ortasında, Richie Tozier ve Stanley Uris duruyorlardı.

Richie hoplaya zıplaya yanlarına gelip merakla Ben'i süzdükten sonra, Eddie'nin yanağını çimdikledi.

"Yapma! Bunu yapmandan nefret ediyorum Richie."

"Aslında bayıldığını itiraf et," diyen Richie, arkadaşına gülümsedi. "Ee ne diyorsun? Bugün kıkırtıdan yana şansın nasıldı Eds?"

5

Beş çocuk saat dörde kadar vakit öldürdü. Daha yüksekte bir yere geçip –Bill, Ben ve Eddie'nin öğle yemeklerini yedikleri yer, artık sular altındaydı– emeklerinin ürününü seyrettiler. Ben bile inanmakta güçlük çekiyordu. Büyük bir iş başardıklarını hissetse de bu duygu, kaynağı belirsiz bir korkuya karışıyordu. *Fantasia* filmini ve süpürgeleri hareket ettirmeyi başaracak kadar bilgili

olan Mickey Mouse'un onları durdurmayı başaramayışını hatırladı.

"Akıl alacak şey değil," dedi Richie Tozier, gözlüklerini burnunu tepesine ittirerek.

Eddie gözucuyla oğlana baktı ama Richie dalga geçmiyordu; bakışları düşünceli, neredeyse ciddiydi.

Karşı kıyıda, toprağın yükselip kısa bir yokuşun ardından düzleştiği yerde, yeni bir su birikintisi oluşmuştu. Çalıların dibinde bir karış su birikmişti. Oturdukları yerden bile, o birikintinin bölünüp çoğaldığını, batıya doğru genişlediğini görebiliyorlardı. Sabah vakti sığ ve zararsız olan Kenduskeag, şimdi barajın önünde durgun ama patlamaya hazır bir su birikintisi oluşturmuştu.

Saat iki olduğunda baraj gölü genişledi ve iki yandaki dereler ırmak büyüklüğüne ulaştı. Ben dışında herkes, acil müdahale gerekmesi ihtimaline karşı malzeme topluyordu. Ben ise barajın başına dikilmiş, sızıntı olan yerleri yamamakla meşguldü. Malzeme toplamaya gidenler, sadece tahta parçalarıyla değil dört araba lastiği, 1949 model bir Hudson Hornet'un paslı kapısı ve kırık dökük bir cephe kaplaması parçasıyla döndüler. Ben'in liderliğinde ilk yaptıkları baraja iki kanat eklemiş, böylece suyun kenarlardan taşmasını engellemişlerdi – kanatlar akıntıya karşı direnirken, baraj başlangıçta olduğundan da güçlüydü.

"Serserinin işini bitirdin," dedi Richie. "Tam bir dâhisin adamım."

Ben gülümsedi. "Önemli bir şey yapmadım."

"Yanımda Winston var," dedi Richie. "Kim ister?"

Pantolonunun cebinden, kırmızı beyaz, buruşmuş paketi çıkardı. Sigaranın astımını kötüleştireceğini düşünen Eddie reddetti. Stan de istemiyordu. Bill bir sigara aldı ve kısa bir tereddüdün ardından Ben de. Richie, kenarında ROI-TAN yazan bir kutu kibrit çıkardı, önce Ben'in sonra Bill'in sigarasını yaktı. Tam kendi sigarasını yakacakken, Bill üfleyip kibriti söndürdü.

"Aferin Denbrough, seni serseri," dedi Richie.

Bill özür dilercesine gülümsedi. "A... a... aynı kibritle üç ateş yakılmaz," dedi. "Şanssızlık getirir."

"Asıl senin doğman ailen için şanssızlıkmış," diyen Richie, yeni bir kibrit çakıp sigarasını yaktı. Uzanıp kollarını başının altında birleştirdi. Dişlerinin arasındaki sigaranın ucu yukarı kalkmıştı. "Winston'ın tadı güzel, tam sigaranın olması gerektiği gibi." Başını hafifçe çevirip Eddie'ye göz kırptı. "Haksız mıyım Ed?"

Eddie, Ben'in hayranlık ve endişeyle Richie'ye baktığını fark etti. Nedenini anlayabiliyordu. Richie Tozier'ı dört yıldır tanırdı ama nasıl biri olduğunu hâlâ çözememişti. Derslerinden sık sık A ve B aldığını bilirdi ama davranış notu olarak sık sık C ve D alırdı. Babası onu hırpalar, annesi ise çocuk ne zaman kötü bir karneyle eve gelse ağlardı. Richie ileride daha uslu duracağına söz verir ve birkaç gün sözünü tutardı. Richie'nin sorunu, olduğu yerde duramaması ve çenesini kapalı tutamamasıydı. Aşağıda, Çorak Topraklar'dayken önemli değildi. Ama Çorak Topraklar, *Peter Pan*'deki Yokülke sayılırdı ve kendileri, günde birkaç saatten uzun süre Kayıp Çocuklar olamazdı. (Cebinde astım ilacı taşıyan bir Kayıp Çocuk olma fikri Eddie'yi gülümsetti.) Çorak Topraklar'dan er geç ayrılmak zorundaydınız. Richie'nin zırvalıkları dış dünyada sürekli başını belaya sokardı. Yetişkinlerle anlaşamaması yeterince kötüydü ama Henry Bowers gibilerle yaşadığı sorunlar daha da kötüydü.

Birkaç saat önce yaptığı açılış gösterisi, bunun mükemmel bir örneğiydi. Ben Hanscom merhaba diyecek olmuş, Richie ise oğlanın ayaklarına kapanmıştı. Kollarını iki yana açmış, yatıp kalkıp ellerini çamurlu toprağa yaslayarak tapınırmış gibi yaparken, bir yandan da *seslerinden* birini kullanarak konuşmaya başlamıştı.

Richie'nin bir düzine *sesi* vardı. Eddie'ye yağmurlu bir öğleden sonra, Kaspbrak'ların garajının üstündeki odada *Küçük Lulu* çizgi romanlarını okurken itiraf ettiği kadarıyla, en büyük hayali, dünyanın en muhteşem vantriloğu olmaktı. "Edgar Bergen'den bile daha meşhur olacağım," demişti. Her hafta *Ed Sullivan Show*'a çıkacaktı. Eddie bu hayalleri takdir etse de kolay olmayacağını düşünüyordu. Öncelikle, Richie'nin sesleri Richie Tozier gibi konuşuyordu. Bu, Richie'nin zaman zaman çok komik olmadığı anlamına gelmezdi; iş kelime oyunlarına ve osuruk seslerine geldi-

ğinde, oğlan herkesi kırıp geçirirdi. Ama kurduğu cümleler hep aynıydı ve bu tür uygunsuz esprileri, hep yapmaması gereken zamanlarda yapardı. İkincisi, Richie vantrilokluğu denediğinde dudakları kıpırdıyordu. Üstelik sadece P ve B harflerinde değil, sürekli, bütün harflerde. Üçüncüsü, Richie sesini kesmekten bahsetse de uzun süre dayanamazdı. Arkadaşlarının çoğu, kibarlıklarından veya Richie'nin hayallerini eğlenceli bulduklarından, ona bu eksikliklerini söylemezdi.

Yüzü şaşkınlıktan ve utançtan kızarmış Ben Hanscom'a tapınmayı sürdüren Richie, "Zenci Jim'inSesi" dediği sesle konuştu.

"Siz Saman Kafa Efendi olmalısınız!" diye bağırdı. "Lütfen üstüme düşmeyin Bay Saman Kafa! Beni püreye çevirirsiniz! Yamyassı olurum! Yüz elli kilo et, memeden memeye yarım metre, Bay Saman Kafa, üstelik panter boku gibi kokuyor! Sevgili liderimiz Bay Saman Kafa, büyük efendi aman! Lütfen bu zavallı siyah oğlanın üstüne devrilmeyin!"

"O... o... onu bo... boş ver," dedi Bill. "Richie işte. De... delinin tekidir."

Richie ayağa fırladı. "Dediğini duydum Denbrough. Ağzını toplasan iyi edersin, yoksa Saman Kafa'nın üstüne deviririm."

"So... sonra da gidip annenin e... eteklerinin arkasına sa... saklanırsın," dedi Bill.

"Doğru," diye karşılık verdi Richie. "Ne haber Saman Kafa? Richie Tozier'dır ismim, taklittir yeteneğim."

Elini uzattı. Tamamen kafası karışmış olan Bill tokalaşmak için uzandığında, Richie elini geri çekti. Ben gözlerini kırpıştırdı. Richie başını iki yana salladı.

"Merak ediyorsan, ben Ben Hanscom," dedi Ben.

"Seni okulda görmüştüm," diye karşılık verdi Richie. Elini gölete soktu. "Sanırım bu senin fikrindi. Bu iki düttürü, ellerinde meşale olsa, kız kaçıran yakmasını bile beceremez."

"Kendi adına konuş Richie," dedi Eddie.

"Ne yani, senin fikrin miydi Eds? Çok özür dilerim."

Richie bu sefer, Eddie'nin önüne çömelip ona tapınmaya başladı.

"Kes şunu! Her tarafımı çamur içinde bıraktın!" diye bağırdı Eddie.

Richie ikinci kez ayağa fırlayıp Eddie'nin yanağını çimdikledi. "Ne tatlı şeysin sen!"

"Kes şunu, bunu yapmandan nefret ediyorum!"

"Nazlanmayı bırak Eds – barajı kim inşa etti?"

"Nasıl yapacağımızı Ben gösterdi," dedi Bill.

"İyi numara." Richie başını çevirdiğinde, Stanley Uris'in, birkaç adım geride durmuş, elleri ceplerinde, gösteriyi izlediğini gördü. "Bu arkadaşımız da Stan Uris," dedi Richie, Ben'e. "Stan Yahudi'dir. İsa'yı o öldürdü. En azından, Victor Criss bir keresinde bana öyle söylemişti. O gün bugündür Stan'in peşinden ayrılmıyorum. O kadar yaşlıysa bize bira da alabilir. Ne dersin Stan?"

"Sanırım benim babamdan söz ediyorsun," dedi Stan, sakin, hoş bir sesle. Bu sözler, Ben dahil bütün çocukları güldürdü. Eddie, gırtlağından ıslık sesleri, gözlerinden yaşlar dökülene dek kahkahalar attı.

"Bu güzeldi!" diye bağırdı Richie. Puan alındığını onaylayan Amerikan futbolu hakemi gibi kollarını havada sallıyordu. "Günün adamı Stan güzel bir numara çekti! Tarihte bir dönüm noktası! Oley!"

"Merhaba," dedi Stan, Ben'e, Richie'nin nutkunu duymazdan gelmeyi tercih ederek.

"Merhaba," diye karşılık verdi Ben. "İkinci sınıfta aynı sınıftaydık. Sen..."

"... Hiç konuşmayan çocuğum," diye Ben'in cümlesini tamamladı Stan, hafifçe gülümseyerek.

"Doğru."

"Stan'in ağzını bıçak açmaz," dedi Richie. "Kafasına tabanca dayasan yine konuşmaz. Oley!"

"Ke... kes sesini Richie," dedi Bill.

"Tamam ama önce üzülerek de olsa bir şey söylemem gerek. Bence barajınız elden gidiyor. Vadiyi sel basacak dostlar. Önce kadınları ve çocukları kurtarın."

Ve pantolonunun paçalarını sıvamaya, hatta spor ayakkabılarını çıkarmaya bile zahmet etmeksizin suya atlayan Richie, güçlü

akıntının etkisiyle barajın kanadından kopan parçaları yerlerine sokmaya başladı. Gözlüğünün kenarı yara bandıyla tutturulmuştu. Bandın boşta kalan ucu, çalışırken oğlanın yanağına çarpıyordu. Bill ve Eddie göz göze geldiler, Bill gülümseyip omuz silkti. Richie, Richie'ydi. Adamı sinir ederdi ama yanınızda olmasından hoşlanırdınız.

Sonraki bir saat boyunca barajı onardılar. Richie, Ben'in emirlerine –komutası altındaki ekibe iki çocuğun daha eklenmesi Ben'i heyecanlandırmıştı– canıgönülden uyuyor, deliler gibi koşturarak her sözünü yerine getiriyordu. Richie, görevini her tamamlayışında yeni emirler almak için Ben'e gidiyor, asker selamı çakıp spor ayakkabılarının topuklarını birbirine vuruyordu. Ara sıra *seslerinden* biriyle, diğerlerine sataşmayı ihmal etmiyordu: Alman Komutan, İngiliz Kâhya Toodles, konuşması Foghorn Leghorn'u andıran ve zamanla Buford Kissdrivel karakterine dönüşecek Güneyli Senatör, film anlatıcısı / dış ses.

Zaman geçtikçe çalışmaları ilerlemekle kalmadı, büyük hız kazandı. Saat beşe gelirken, dinlenmek için nehrin kıyısına oturduklarında, Richie'nin haklı olduğuna karar verdiler: Kenduskeag denen serseriyi haklamışlardı. Araba kapısı, çelik parçası ve patlak lastikler; taş toprak yığınıyla desteklenen ikinci bir baraj oluşturmuştu. Bill, Ben ve Richie sigara içiyor, Stan sırtüstü yatıyordu. Uzaktan bakan biri gökyüzünü seyrettiğini zannedebilirdi ama Eddie öyle olmadığını biliyordu. Stan nehrin karşı kıyısındaki ağaçların arasında saklanan kuşları görmeyi umuyordu. Böylece, kuş defterine yazacağı yeni bir kuşa rastlardı belki. Yorgunluktan ölen Eddie ise bağdaş kurup oturmuştu. Hissettiği, hoş bir yorgunluktu. O an, bir insanın sahip olabileceği en harika arkadaşlara sahip olduğunu düşündü. Birlikteliklerinde, Eddie'ye *doğru* gelen bir yan vardı. Yapbozun parçaları gibi birbirlerine uyuyorlardı. Başka kelimelerle açıklayamıyordu bu durumu ve zaten kimseye hiçbir şey açıklaması gerekmediği için öyle de bıraktı.

Beceriksizce sigara içip tadını sevmiyormuşçasına sık sık yere tüküren Ben'e baktı. Oğlanın toprağa bastırıp sigarayı söndürdüğünü gördü.

Ben başını kaldırdı, Eddie'nin kendisini izlediğini fark edip utandı.

Eddie, Bill'e baktığında, gördüğü manzara hoşuna gitmedi. Bill karşı kıyıya, ağaçların ve çalıların arasına bakıyordu, gri gözleri dalgındı. Yine o karamsar ifade belirmişti yüzünde. Eddie, Bill'in lanetlenmiş insanları andırdığına karar verdi.

İzlendiğini hisseden Bill ona baktığında Eddie gülümsedi. Ama Bill gülümseyerek karşılık vermedi. Sigarasını söndürüp ötekilere baktı. Richie bile kendi düşüncelerine gömülmüştü – ki bu durum, ay tutulması kadar ender rastlanır bir şeydi.

Eddie, tam bir sessizlik olmadığı sürece, Bill'in önemli konulara nadiren girdiğini bilirdi. Birden, *keşke söyleyecek bir şeylerim olsaydı*, diye geçirdi içinden *veya Richie aptal seslerinden birini çıkarsa.* Eddie, Bill'in ağzını açıp her şeyi değiştirecek korkunç bir şey söyleyeceğine emindi. Oğlanın eli farkında olmadan astım ilacına gitti, aleti cebinden çıkarıp elinde tuttu.

"Si... si... size bi... bir şey anlatabilir mi... miyim?" diye sordu Bill.

Bütün kafalar ona döndü.

Hadi bir espri yap Richie, diye düşündü Eddie. *Espri yap, onu öfkelendirecek veya utandıracak bir şey söyle, ne yaparsan yap umurumda değil, yeter ki onu sustur. Söyleyeceği her neyse, duymak istemiyorum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Korkmak istemiyorum.*

Çatlak sesli bir fısıltı, şöyle karşılık verdi ona: *Benim yapmamı ister misin?*

Eddie ürperip o sesi düşünmemeye çalıştı ama gözünün önüne gelen görüntüden kurtulamadı: Neibolt Sokağı'ndaki ev, yaban otları bürümüş bahçesi, hepsi yüzlerini aynı yöne dönmüş dev ayçiçekleri.

"Elbette Koca Bill," dedi Richie. "Aklında ne var?"

Bill ağzını açtı (Eddie iyice gerildi), kapadı (Eddie rahatladı) ve yeniden açtı (Eddie tekrar gerildi).

"E... e... eğer ba... bana gü... gülerseniz, bi... bir daha sizinle ko... konuşmam," dedi Bill. "A... anlatacaklarım de... delice ama ye... yemin e... ederim u... uydurmuyorum."

"Gülmeyiz," dedi Ben. Ötekilere baktı. "Söz mü?"

Stan ve Richie başlarını salladılar.

Eddie, *sana güleceğiz Billy, hem de katıla katıla. Aptalın teki olduğunu söyleyeceğiz, neden çeneni kapamıyorsun*, demek istedi. Elbette bunları söyleyemezdi. Ne de olsa, karşısındaki Koca Bill'di. Başını salladı. Gülmeyecekti. Gülmeyeceğine bu kadar emin olduğu başka bir zamanı hatırlamıyordu.

Tüm çocuklar, nasıl yapacaklarını Ben'in gösterdiği barajın yanında otururken, bakışları önce baraj gölüne, onunla beraber genişleyen çamurluk araziye ve sonra Bill'in suratına kaydı. Çıt çıkarmadan, Bill'in, ölmüş kardeşinin fotoğraf albümünü açtığında neler olduğunu, fotoğraftaki George'un başını çevirip göz kırpışını, yere fırlattığında albümün kanayışını dinlediler. Acı verici, uzun bir özetti ve anlatmayı bitirdiğinde Bill'in yüzü kıpkırmızıydı. Eddie, arkadaşının bu kadar fena kekelediğini ilk kez duyuyordu.

Sonunda hikâye bitti. Bill, yarı korkmuş yarı meydan okuyan bir ifadeyle çocuklara baktı. Eddie, Ben, Richie ve Stan'in yüzlerinde de benzer ifadeler gördü. Ciddi, gerçek korku. İnançsızlıktan eser yoktu. O zaman içinden bir his Eddie'ye, yerinden fırlamasını, ayağa fırlayıp bağırmasını söyledi: *Delilik bu! Ne aptal bir hikâye! Bu çılgınca sözlere inanmamızı beklemiyorsun ya? Bekliyorsan bile, inandığımızı sanmıyorsundur herhalde? Göz kırpan fotoğraflarmış! Albümler kanamaz! Sen aklını kaçırmışsın Koca Bill!*

Ama bunu yapamazdı çünkü kendi yüzünde de aynı korku dolu, ciddi ifade vardı. Kendi yüzünü göremese de nasıl olduğunu biliyordu. *Geri gel çocuk*, diye fısıldadı kâbuslarına giren çatlak ses. *Seni bedavaya uçururum. Buraya gel!*

Hayır, diye düşündü acı içindeki Eddie. *Defol git, bunu düşünmek istemiyorum.*

Geri gel velet.

Eddie bunları düşünürken bir şeyin daha farkına vardı – Richie'nin suratı ifadesizdi ama Stan'inki ve Ben'inki... Orada gördüğünün ne olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü kendi yüzünde de aynı ifade vardı.

Yaşanmışlık.

Seni bedavaya uçururum.

Neibolt Sokağı 29 numaradaki ev rayların biraz ilerisindeydi. Her tarafı tahtalarla kapatılmış eski bir binaydı, verandası yavaş yavaş toprağa batıyor, bahçesi yaban otlarıyla doluyordu. Ters dönmüş, paslı bir bisiklet dururdu önünde. Üç tekerlekli. Çimlerin arasından çıkan üçüncü tekerleği görürdünüz.

Ama verandanın solunda, evin çürümekte olan tuğla temelleri arasındaki kirli mahzen pencerelerinin olduğu tarafta, hiçbir şey yetişmezdi. Eddie Kaspbrak, cüzamlıyı altı hafta önce o pencerelerden birinde görmüştü.

6

Eddie, cumartesileri oynayacak kimseyi bulamadığında terk edilmiş eski vagonlara bakmaya tren hurdalığına giderdi. Özel bir nedeni yoktu bunun, oraya gitmekten hoşlanırdı. Bisikletine atlayıp Witcham Sokağı'ndan geçer, 2. Yol'dan kuzeybatıya sapardı. Kilise okulu, ikinci sokağın köşesindeydi ve Neibolt Sokağı da onun yaklaşık bir kilometre ilerisinde. Okul, kötü inşa edilmiş ahşap bir binaydı. Tepesinde bir haç, ön kapısında yarım metrelik harflerle, ACI ÇEKEN ÇOCUKLAR BANA GELSİN yazardı. Eddie bazen cumartesileri, içeriden müzik sesi geldiğini, insanların şarkı söylediklerini duyardı. Müzik ilahiydi ama piyanoyu çalan kişi, kilise piyanistlerinden çok, Jerry Lee Lewis gibi basıyordu tuşlara. Şarkılar Eddie'ye pek ilahi gelmiyordu ama sık sık, "kutsal Siyon" ve "kuzunun kanıyla yıkanmak" veya "İsa bizim dostumuzdur" gibi lafların geçtiğini duyardı. Eddie'ye soracak olursanız, içerideki insanlar dini bir törene göre fazla eğleniyorlardı. Çocuk yine de Jerry Lee'nin şarkılarını dinlemeyi sevdiği gibi, onlara kulak vermekten de hoşlanırdı. Bazen sokağın karşısında durup bisikletini ağaca yaslar ve çimenlere oturup kitap okuyormuş numarası yapardı. Aslında müziği dinliyordu.

Bazı cumartesileri, kilise okulu kapalıydı. Eddie o zaman, mola vermeden Neibolt Sokağı'nın sonundaki tren hurdalığına giderdi. Sokağın bitiminde, çatlaklarından otlar fışkıran, asfalt bir otopark bulunurdu. Bisikletini oradaki ahşap çite yaslayan oğlan, geçip giden trenleri seyrederdi. Cumartesi günleri, tren-

lerin sayısı diğer günlerden fazlaydı. Annesi, bir zamanlar Neibolt Sokağı'ndaki istasyondan Great Southern & West Maine yolcu trenlerine binilebildiğini anlatmıştı. Ama Kore Savaşı döneminde, trenler transit geçmeye başlamış, istasyon kapanmıştı. "Kuzey treniyle Brownsville İstasyonu'na gidilirdi," demişti kadın. "Brownsville'den Kanada'ya bile tren kalkardı. Pasifik'e kadar gidebilirdin. Güney treni seni Portland'a götürürdü, oradan Boston'a giderdin. Boston'dan da nereye istersen oraya. Ama yolcu trenlerinin miadı doldu, kimse arabasına atlayıp gitmek varken trene binmek istemiyor. Belki hayatın boyunca trene binmezsin."

Ama yük trenleri hâlâ Derry'ye uğruyordu. Ahşap, kâğıt, patates yüklü trenler güneye giderken, kuzey trenleri Maine'lilerin Büyük Kuzey dedikleri Bangor, Millinocket, Machias, Presque Adası, Houlton bölgelerine mal götürürdü. Eddie en çok, kuzeye araba taşıyan trenleri seyretmeyi severdi. Işıl ışıl parlayan Ford'ları ve Chevrolet'leri görürdünüz. *Bir gün onlar gibi bir arabam olacak*, diye söz verdi kendine. *Onlar gibi bir araba, hatta daha iyisi. Belki bir Cadillac!*

İstasyonu örümcek ağı gibi saran altı tren yolu vardı: Kuzeyden gelen Bangor ve Great Northern Lines, batıdan gelen Batı Maine ve Great Southern, güneyden gelen Boston ve Maine, doğudan gelen Southern Seacoast trenleri.

İki yıl önce bir gün Eddie, bahsi son geçen hattın yanında durmuş, trenin geçişini izlerken, sarhoş bir makinist yavaş giden trenden Eddie'nin kafasına kocaman bir kutu fırlatmıştı. Eddie irkilip birkaç adım geri çekilmişti ama kutu da zaten onu ıskalayıp on adım ötesine düşmüştü. Kutunun içinde tıkırdayıp hareket eden, canlı şeyler vardı. "Son seferimiz evlat!" diye bağırmıştı sarhoş makinist. Kotunun cebinden kahverengi bir şişe çıkarıp kafasına dikmiş sonra onu da fırlatmıştı. Kutuyu işaret etmişti. "Onları annene götür! Lanet olası Southern Seacoast'tan sevgilerle!" Tren uzaklaşırken, adamın son kelimeleri rüzgâra karışıp gitmişti. Eddie makinistin aşağı düşmesinden korktu ama öyle bir şey olmadı.

Tren uzaklaştığında, Eddie kutunun yanına gidip temkini elden bırakmaksızın kapağına baktı. Yaklaşmaya korkuyordu. İçinden garip sesler geliyordu kutunun. Eğer makinist, onların oğlan için olduğunu söyleseydi, Eddie kutuyu bırakıp giderdi. Ama onu annesine götürmesi söylenmişti ve Ben gibi Eddie de anne dendi mi hazır ola geçerdi.

Boş depolardan birinden bir ip alıp kutuyu bisikletinin arkasına bağladı. Eve geldiğinde, annesi Eddie'ninkinden bile endişeli gözlerle kutunun içine bakıp bir çığlık savurdu – ama korku değil sevinç çığlığı. Kutuda, her biri en az bir kiloluk dört ıstakoz vardı. Akşam yemeğine onları pişirdi ve Eddie yemeyi reddettiğinde oğluna çok kızdı.

"Bu gece Bar Harbor'daki evlerinde Rockefeller'ların ne yediğini sanıyorsun?" diye sordu öfkeyle. "New York'taki Sardi'de zenginlerin ne yediğini sanıyorsun? Fındık ezmeli sandviç mi? Istakoz yiyorlar Eddie. Şimdi bizim yaptığımız gibi ıstakoz yiyorlar. Hadi, lütfen bir dene."

Ama Eddie denemedi. Annesi oğlunun inat ettiğini sandı. Yanılmıyordu ama Eddie'ye soracak olursanız, yememiş değil yiyememişti. Sürekli kutudan gelen garip sesleri ve kıskaçlarından çıkan tıkırtıları düşünüyordu. Annesi ona ıstakozların ne kadar lezzetli olduğunu ve çok lezzetli bir yemeği kaçırdığını söyleyip durdu. Ancak oğlu nefes nefese kalıp astım ilacına uzanınca, baskı yapmaktan vazgeçti. Fenalaşmasının ardından oğlanı rahat bıraktı. Eddie yatak odasına çekilip kitap okudu. Annesi, arkadaşı Eleanor Dunton'ı aradı. Eleanor onlara geldi ve iki kadın, ıstakoz salatası atıştırarak, *Photoplay* ve *Screen Secrets* dergilerinin eski sayılarını okuyup gülüştüler, dedikodu köşelerine göz gezdirdiler. Eddie ertesi sabah okula gitmek için kalktığında annesi hâlâ yataktaydı, aralıksız horluyor ve arada bir osuruyordu, adeta trompetten çıkan sesler gibiydi (Richie olsa, "Annen hava kaçırıyor," diye dalga geçerdi). Koca ıstakoz salatasından geriye bir lokma bile kalmamıştı. Eddie'nin gördüğü son Southen Seacoast treni oydu. Sonraki karşılaşmalarında Derry Garı'nın müdürü Bay Braddock'a, çekinerek de olsa neler olduğunu sordu. "Şirket battı," dedi Bay Braddock. "Hepsi bu. Sen gazete okumaz mısın?

Ülkenin her yanında şirketler batıyor. Şimdi git buradan. Burası çocuklara göre değil."

Sonraları Eddie, bir zamanlar Southern Seacoast trenlerinin kullandığı dördüncü hatta yürümeyi alışkanlık haline getirdi; makinistlerin sesi hâlâ kulaklarındaydı; hoş güneydoğu aksanıyla söylenen sihirli yer adları: Camden, Rockland, Bar Harbor (Baa Haaba diye telaffuz ediyorlardı), Wiscasset, Bath, Portland, Ogunquit ve Berwicks. Dördüncü hatta yorulana kadar doğuya yürürdü. Rayları bürüyen otlar, oğlanı hüzünlendirirdi. Bir keresinde başını kaldırdığında martıları görmüştü (muhtemelen okyanusu görseler bile umursamayacak şişko çöp martılarıydılar ama o gün bu, oğlanın aklına gelmedi), çığlık çığlığa rayların üstünde daireler çiziyorlardı ve onların çıkardığı sesler de oğlanı ağlatmıştı.

Tren hurdalığının ve garın bir zamanlar kapısı vardı ama fırtınada uçmuş ve kimse yerine yenisini takmaya zahmet etmemişti. Bay Braddock'ın görürse kendisini kovacağını bildiği halde, Eddie dilediği gibi gelip giderdi. Bazen kamyon şoförleri, çocukları kovalardı (ama çok uzaklara kadar değil). Oralarda dolanma nedenlerinin bir şeyler araklamak olduğunu düşünürlerdi ve haksız da değildiler.

Ama çoğunlukla mekân sakindi. Nöbetçi kulübesi vardı ama boştu, atılan taşlar yüzünden camları kırılmıştı. 1950'lerden beri tamzamanlı bir güvenlik görevlisi tutulmamıştı. Bay Braddock gündüzleri çocukları kovalar, geceleriyse, camına fener iliştirilmiş eski Studebaker arabasıyla, gece bekçisi dört beş kere bölgeden geçerdi.

Ama serseriler ve evsizler vardı. Hurdalıkta Eddie'yi asıl korkutanlar onlardı – tıraşsız yanakları, çatlak derileri, ellerindeki yaralar ve dudaklarındaki uçuklarla, gidecek yeri olmayan insanlar. Trenlerle seyahat eder, canları istediğinde iner ve bazen Derry'de vakit öldürürlerdi. Sonra yeni bir trene atlayıp başka bir yere giderlerdi. Bazılarının parmakları eksikti. Çoğu zaman sarhoştular ve "Sigaran var mı?" diye sorarlardı.

O adamlardan biri bir gün, Neibolt Sokağı 29 numaradaki evin verandasının altından dışarı sürünüp Eddie'ye, bir çeyrek

karşılığında kendisine oral seks yapmak isteyip istemediğini sormuştu. Korkudan ödü patlayan ve ağzı kuruyan Eddie, adamdan uzaklaşmaya çalışmıştı. Evsizin burnu çürüyüp erimişti. Baktığınız zaman, kırmızı bir delik görüyordunuz.

"Param yok," demişti, bisikletine ulaşmaya çalışan Eddie.

"On sente bile olur," diye karşılık vermişti serseri, çatlak sesle. Eddie'nin üzerine yürümeyi sürdürmüştü. Önünde sarı kusmuk lekeleri olan eski yeşil bir pantolon giymişti. Pantolonunun fermuarını açıp elini içine sokmuştu. Kırmızı burnu, dehşet vericiydi.

"Hiç.. hiç param yok," demişti Eddie ve içinden şöyle geçirmişti: *Aman Tanrım, bu adam cüzamlı! Eğer bana dokunursa, bulaşır!* Daha fazla dayanamayıp koşmaya başlamıştı. Başını çevirip bakmadıysa da boş bahçede yankılanan ayak seslerini takip eden sürtünüşlerden, evsizin peşinden geldiğini anlamıştı.

"Buraya gel çocuk! Bedavaya da yaparım. Buraya gel!"

Eddie bisikletine atlamıştı, güçlükle nefes alıyordu, boğazı sıkışmış, göğsü ağırlaşmıştı. Pedala basmış ve tam hızlanırken, evsiz, bisikleti arkasından yakalamıştı. Bisiklet sarsılmıştı. Eddie başını çevirip baktığında, evsizin bisikletin peşi sıra koştuğunu görmüştü. *(YETİŞİYORDU!)* Adamın dudaklarında, öfke olarak yorumlanabilecek, siyah dişlerini açığa çıkaran bir sırıtış vardı.

Eddie göğsü sıkışsa da pedal çevirmeyi sürdürmüştü. Evsizin her an kendisini yakalamasından korkuyordu, onu bisikletinden indirip kanalizasyona sürükleyecek, orada kim bilir çocuğa neler yapacaktı. Eddie kilise okulunun önünden geçene dek arkasına bakmaya cesaret edememişti. 2. Yol'u geçtiğinde başını çevirmişti. Adam görünürlerde yoktu.

Eddie bu korkunç hikâyeyi bir ay kadar sır olarak sakladı. Sonra, garajın üstündeki odada çizgi roman okudukları bir gün, Richie Tozier ve Bill Denbrough'ya başına gelenleri anlattı.

"Cüzamlı değildir, seni budala," dedi Richie. "Muhtemelen frengiliydi."

Eddie, Richie'nin dalga geçip geçmediğini anlamak için Bill'e baktı – daha önce frengi diye bir hastalık duymamıştı. Richie'nin uydurmasına benziyordu.

"Frengi diye bir şey var mı Bill?"

Bill başını sallayarak onayladı. "Frengi veya belsoğukluğu denir."

"Nasıl bir şey?"

"Sevişince bulaşan bir hastalık," dedi Richie. "Sevişmenin ne olduğunu biliyorsun değil mi Eds?"

"Elbette," dedi Eddie. Yanaklarının kızarmadığını umdu. Büyüdüğünüz zaman, sertleştiğinizde, penisinizden bir şeyler çıktığını duymuştu. Vincent "Boogers" Taliendo, bir gün okulda onlara anlatmıştı. Boogers'a göre sevişmek, sertleşene dek kızlara sürtünmek, sonra "hissedene" dek biraz daha sürtmekti. Eddie hissetmekle ne kastettiğini sorduğunda, Boogers gizemli bir şekilde başını sallamış ve bunun tasvir edilemeyeceğini, yaşanacağını söylemişti. "Küvette yatarak veya sabunla aletinizi ovalayarak antrenman yapabilirsiniz," demişti. (Eddie bunu denemişti ama sonrasında hissettiği tek şey, çişini yapma ihtiyacıydı.) Neyse, Boogers'ın anlattığına göre, "hissettiğinizde" aletinizden bir şeyler çıkardı. Çocuklar buna "gelmek" diyorlardı ama ağabeyi, oğlana bunun bilimsel karşılığının "boşalmak" olduğunu söylemişti. "Hissettiğinizde" aletinizi kapar ve kızın göbek deliğini hedeflerdiniz. Çıkan madde kızın karnına gider ve orada bebeğe dönüşürdü.

Kızlar bundan hoşlanırlar mı, diye sormuştu Eddie, Boogers Taliendo'ya. Kendisine iğrenç gelmişti.

Herhalde hoşlanıyorlardır, diye cevaplamıştı Boogers.

"Dinle beni Eds," dedi Richie. "Yoksa ileride sorun yaşayabilirsin. Bazı kadınlarda bu hastalık vardır. Bazı erkeklerde de vardır ama çoğunlukla kadınlarda. Erkekler bu hastalığı kadınlardan kaparlar."

"Ya... ya... ya da ba... başka bir erkekten, e... eğer e... eşcinsellerse," diye ekledi Bill.

"Doğru. Anafikir, frengili biriyle yatarsan hastalanacağın."

"Hastalık insana ne yapar?" diye sordu Eddie.

"Çürütür," dedi Richie.

Eddie, korkmuş gözlerle arkadaşına baktı.

"Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama doğru," dedi Richie. "İlkönce burun gider. Frengili erkeklerin burnunun tak diye düştüğünü duymuştum. Sonra da aletleri."

"Lü... lü... lütfen sus," dedi Bill. "Da... daha yeni ye... yedim."

"Dostum, burada bilimden bahsediyoruz," dedi Richie.

"Cüzamla frenginin farkı ne?" diye sordu Eddie.

"Cüzam sevişmekle bulaşmaz," diye cevabı yapıştırdı Richie, sonra da Bill'i ve Eddie'yi şaşkına çeviren bir kahkaha krizine tutuldu.

7

Neibolt Sokağı 29 numara, o günden sonra Eddie'nin hayal gücünde özel bir yer edinmişti. Ot bürümüş bahçesine, bakımsız verandasına ve pencerelerine çakılmış tahtalara baktığında, garip bir çekim hissediyordu. Altı hafta önce bisikletini sokağın sonuna bırakmış (kaldırım dört ev ötede sona eriyordu) ve çimenleri geçip evin verandasına kadar yürümüştü.

Kalbi deliler gibi çarpıyordu ve ağzında o garip tat vardı – Bill'in göz kırpan fotoğrafla ilgili hikâyesini dinlerken, yeniden o eve gitmesinin, arkadaşının tekrar kardeşinin odasına girmeyi arzulayışına benzediğini biliyordu. Sanki kontrol onda değildi, biri onu sürüklüyordu.

Eve doğru giden kendi ayakları değildi de sessizce çimenlere kurulmuş köhne yapı, oğlanın durduğu yere milim milim yaklaşıyordu adeta.

Uzaktan, tren garından dizel motorunun gürültüsü ve metalik tıkırtılar geliyordu. Muhtemelen bazı vagonları trenlerden ayırıyor, diğerlerini lokomotiflere ekliyorlardı. Bir treni bozup başka bir tren yapıyorlardı.

Eli astım ilacına gitti ama evsizden kaçtığı günün aksine, astım krizi tutmamıştı. Tek hissettiği, her şeyin donduğu ve evin yavaş ama kararlı bir şekilde, gizli raylarda ilerlercesine, ona doğru kaydığıydı.

Eddie verandanın altına baktı. Kimse yoktu. Şaşırtıcı değil. Mevsim bahardı ve evsizler, eylülle kasım arasında Derry'ye ge-

lirlerdi. O altı haftalık dönemde sağlıklı görünüyorlarsa, çiftliklerde iş bulacaklarını bilirlerdi. Toplanacak patatesler ve elmalar, onarılacak çitler ve aralık ayı gelip kar bastırmadan elden geçirilecek çatılarla ahırlar olurdu.

Verandanın altında evsiz yoktu ama orada yaşadıklarını gösteren deliller vardı. Boş bira kutuları, içki şişeleri. Pislik içindeki bir battaniye, tuğla temelin dibinde yatan köpek leşini andırıyordu. Buruş buruş gazeteler, ayakkabı teki ve çöp kokusu. Bir de birikmiş yapraklar.

Yapmak istemediği halde kendini durduramayan Eddie, emekleyerek verandanın altına girdi. Kalbi fırlayacak gibiydi, gözleri heyecandan kararmıştı.

Verandanın altında koku daha da kötüydü: Alkol, ter ve çürüyen yaprakların iğrenç kokusu. Yapraklar, Eddie'nin elleri ve dizlerinin altında çatırdamadı bile. Ama gazeteler hışırdadı.

Ben evsizim, diye saçmaladı Eddie içinden. *Evsizim ve trenle dolaşıyorum. Yaptığım bu. Param yok, evim yok ama bir şişe içki, bir dolar ve uyuyacak bir yer bulabiliyorum. Bu hafta elma, gelecek hafta patates toplarım ve toprak buz tuttuğunda, içine girebileceğim bir tren bulur, üstümü samanla örter, içkimi içer, yiyecek bulursam atıştırır, sonunda öyle ya da böyle Portland'a veya Beantown'a ulaşırım. Eğer uyuz kondüktörler tarafından yakalanmazsam, Alabama Star vagonlarından birine atlayıp güneyin yolunu tutarım. Orada limon ve portakal toplama zamanıdır. Beni becermek isteyen olursa hiç fark etmez. Önceden de yapmadım mı? Ben yalnız bir serseriyim, param yok, evim yok ama bir şeyim var: Beni içten içe yiyen bu hastalık. Derim parçalanıyor, dişlerim düşüyor ve biliyor musun, zamanı geçmiş elmalar gibi çürüdüğümü hissediyorum. Sonum yakın, hastalığın beni yediğini, yediğini, yediğini biliyorum.*

Eddie başparmağı ve işaretparmağının ucuyla tutarak battaniyeyi ittirdi. Mahzen pencerelerinden biri, kırık olan battaniyenin arkasındaydı. Cama doğru eğildi ve karanlık mahzene yaklaştığında, yılların çürümüşlüğünün kokusunu aldı. Eğer tam o anda astımı tutmasaydı, cüzamlı onu yakalardı. Ciğerlerine kramp girdi, üstünde yine o ağırlıksız ama ürkütücü baskıyı hissetti; solukları, nefret ettiği ıslık sesine dönüştü.

Geriledi ve tam o anda surat, pencerede belirdi. Gelişi o kadar ani, o kadar şaşırtıcıydı ki (ama beklenmedik değildi) Eddie astım krizi geçirmeseydi bile çığlık atamazdı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmışçasına açıldı. Dudakları aralandı. Karşısındaki, burnu çürümüş evsiz değildi ama yine de ona benziyordu. Korkunç bir benzerlik. Ama... karşısındaki şey, insan olamazdı. Hiçbir insan o kadar çürüyüp yine de canlı kalamaz.

Evsizin alnının derisi yarılmıştı, beyaz kemikler arasından sümüğümsü sarı sıvılar akıyordu. Burnu, iki delikten ibaretti. Bir gözü maviydi. Diğer taraftaysa, yalnızca göz yuvası ve kararmış, iğrenç etler kalmıştı. Altdudağı sarkmıştı. Üstdudağı olmadığından, dişleri açıktaydı.

Elini kırık camdan dışarı uzattı. Diğeriyle, soldaki kirli cama vurup kırdı. Avına ulaşmaya çalışan pençeleri yara içindeydi. Böcekler, özgürce yaralarda dolaşıyordu.

Nefes nefese kalan Eddie, ezilip büzülerek geldiği yoldan dönmeye çalıştı. Güçlükle soluk alıp veriyordu. Kalbi, göğsünden fırlayacak gibiydi. Cüzamlı, paçavraya dönmüş, gümüş rengi, garip bir takım giymişti. Kahverengi saçlarında solucanlar dolaşıyordu.

"Sevişmek ister misin Eddie?" dedi yaratık, çürümüş dudaklarında bir sırıtışla. "Bobby on sente sakso çeker, ne zaman istersen, uzarsa on beş sente." Göz kırptı. "Beni tanımadın mı Eddie? Ben Bob Gray. Şimdi resmen tanıştığımıza göre..." Eli, Eddie'nin sağ omzuna sürtündü. Eddie çığlığı bastı.

"İşte böyle," dedi cüzamlı. Eddie, yaratığın pencereden dışarı tırmandığını görünce, kâbuslardaki gibi bir korkuya kapıldı. Yaratığın alnından çıkan kemik, iki camın arasındaki tahtaya çarptı. Elleri ise yapraklarla kaplı, çamurumsu toprağa saplandı. Takımının... Kostümünün... Giydiği her neyse onun omuzları, aralıktan dışarı çıktı. Parlayan mavi gözünü bir saniye bile Eddie'nin suratından ayırmamıştı. "İşte geliyorum Eddie," dedi çatlak sesle. "Aşağıda bizimle olmayı seveceksin. Orada tanıdıkların da var." Eli oğlana uzandığında, Eddie'nin panikten delirmiş, çığlıklar atan beyni, yaratık tenine dokunacak olursa kendisinin de çürüyeceğini söyledi ona. Bu düşünce silkinip kendine gelmesini sağ-

ladı. Ellerinin ve dizlerinin üstünde verandanın uzak köşesine kaçtı. Çatlaklardan süzülen gün ışığının oluşturduğu çizgilerin arasından geçti. Saçlarına yapışan örümcek ağlarını temizledi. Başını çevirip baktığında, cüzamlı pencereden yarı yarıya çıkmıştı.

"Kaçmanın yararı olmaz Eddie," diye seslendi yaratık.

Eddie verandanın uzak köşesine tellerle örtülü yere ulaşmıştı. Tellerin arasından süzülen gün ışığı, oğlanın yanaklarını ve alnını aydınlattı. Oğlan başını eğip tereddüt etmeden, bütün gücüyle tellere vurdu. Ve paslı tel örgü gıcırdayarak sabitlendiği yerden çıktı. Biraz ileride yabani güller vardı. Aralarından geçerken Eddie'nin ayağı takıldı ve dikenler kollarını, yanaklarını ve boynunu çizdi.

Dizleri tutmuyordu, astım ilacını cebinden çıkardı, düğmesine bastı. Bunlar gerçek olamazdı ya?! Evsizi düşünmüş ve hayal gücü ona...

(oyun oynamıştı)

...bir film izletmişti. Cumartesi matinelerinde gösterilen, kurt adamlı korku filmleri gibi bir film. Elbette, hepsi buydu. Kendi kendini korkutmuştu! Ne saçmalık!

Hayal gücünün bu kadar canlı olmasına şaşırarak titrek bir kahkaha bile attı. Derken, verandanın altından çıkıp güllere uzanan, ittiren, koparan kanlı elleri gördü.

Çığlığı bastı.

Cüzamlı, dışarı çıkıyordu. Üzerindeki, palyaço giysisiydi. Koca turuncu düğmeleri olan bir palyaço kostümü. Eddie'yi gördüğünde sırıttı. Yarı yarıya çürümüş ağzı açıldı, dili dışarı çıktı. Eddie yine çığlık attı. Ama hangardan gelen dizel gürültüleri, oğlanın çığlığını bastırdı. Cüzamlının dili ağzından çıkmakla kalmamıştı; en az yarım metre uzunluğundaydı ve partilerdeki düdükler gibi kıvrılıp açılıyordu. Sivri ucundaysa, yapış yapış, sarımsı tükürükler birikmişti. Üstünde böcekler dolanıyordu.

Eddie aralarından geçerken, baharın ilk günlerinde yeşillenen güller çoktan solmuştu. Kararmışlardı.

"Ağzıma almama ne dersin?" diye fısıldadı cüzamlı, ayaklarını sürüyerek.

Eddie bisikletine koştu. Öncekine benzer bir koşuydu ama bu seferkinde daha bir kâbus havası vardı, sanki ne kadar hızlı gitmeye çalışırsa çalışsın, aşırı yavaş hareket ediyordu... O tür rüyalarda da bir şeyin yaklaştığını duymaz, hissetmez miydiniz? Eddie'nin şimdi yaptığı gibi, O'nun iğrenç kokusunu almaz mıydınız?

Bir an delice bir umutla doldu içi: Belki hepsi kâbustu. Belki uyanıp kendini yatağında bulacaktı; ter içinde, korkmuş, hatta ağlamış halde... Ama canlı. Güvende. Sonra bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Çekiciliği ölümcül, verdiği huzur tehlikeliydi.

Hemen bisikletine binmedi; önce gidonundan tutup ittirerek koştu. Nefesi tıkanmıştı. Suyun altında kaldığı için değil, akciğerleri sıkışıp oğlanı boğuyordu.

"Ne zaman istersen geri gel Eddie," diye fısıldadı cüzamlı. "Arkadaşlarını da getir."

Oğlan çürümüş parmakların ensesine dokunduğunu zannetti ama tenine değen, verandadan çıkarken saçlarına takılan örümcek ağları da olabilirdi. Eddie bisikletine atlayıp pedal çevirdi, boğazının iyice sıkışmasına da astım krizine de aldırmadı. Başını çevirip bakmadı. Eve varana dek arkasını kontrol etmedi ve dönüp bakmaya cesaret ettiğinde, elbette, top oynamaya giden iki çocuktan başka kimseciklerle karşılaşmadı.

O gece gözüne uyku girmedi, astım ilacını sıkı sıkı elinde tutuyor, gölgelerin arasına bakıyordu. Cüzamlının son sözleri bir türlü çıkmıyordu zihninden: *Kaçmanın yararı olmaz Eddie.*

8

"Kulaklarıma inanamıyorum," dedi Richie.

Bill Denbrough hikâyesini bitirdiğinden beri söylenen ilk sözler, bunlardı.

"Bi... bir sigaran da... daha var mı Richie?"

Richie babasının çekmecesinden yürüttüğü paketteki son sigarayı ona verdi. Hatta Bill için yakıp öyle uzattı.

"Hayal görmediğine emin misin Bill?" diye sordu Stan.

Bill başını iki yana salladı. "Rü... rüya de... değildi."

"Gerçekti," dedi Eddie, alçak sesle.

Bill gözlerini kısıp ona baktı. "Ne... ne?"

"Gerçek dedim." Eddie, içerlemiş gibi bakıyordu. "Gerçekten oldu. Hepsi gerçekti." Anlatmaya başladığının farkına bile varmaksızın, plansızca, Neibolt Sokağı 29 numaradan çıkan cüzamlıyı anlattı. Hikâyenin ortalarına doğru göğsü sıkıştı ve astım ilacını kullanması gerekti. Sonlara doğru, zavallı oğlan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Eddie'nin bu halinden huzursuz olan çocuklar önce ne yapacaklarını bilemediler. Stan uzanıp oğlanın sırtını sıvazladı. Ötekiler utanıp bakışlarını kaçırırken, Bill arkadaşına sarıldı. "Ta... ta... tamam E... Eddie, he... her şey yolunda."

"Ben de gördüm," dedi Ben Hanscom birden. Sesi dümdüz, konuşması aceleci, ifadesi ürkekti.

Suratı gözyaşlarıyla ıslanan Eddie, başını kaldırıp kızarmış gözleriyle oğlana baktı. "Efendim?"

"Palyaçoyu ben de gördüm," dedi Ben. "Ama benim gördüğüm, tarif ettiğin gibi değildi. Çürümemişti. O... kupkuruydu." Duraksadı, başını öne eğip koca baldırlarına yasladığı ellerine baktı. "Onu mumyaya benzettim."

"Filmlerdeki gibi mi?" diye sordu Eddie.

"Hem öyle hem değil," dedi Ben yavaşça. "Filmlerde, sahte olduğunu hemen anlarsınız. Korkutucudur ama numara olduğunu bilirsiniz. Sargı bezleri fazla düzgündür ya da ne bileyim... Ama bu adam... gerçek bir mumya nasıl görünürse tıpkı öyleydi. Sanırım. Piramitlerdeki gizli odalarda bulunan mumyalar gibiydi. Giysisi hariç."

"Ne... ne... ne giysisi?"

Ben, Eddie'ye döndü. "Ön tarafında koca turuncu düğmeler olan, gümüş rengi bir giysi."

Eddie'nin ağzı açık kaldı. Ardından kendini topladı ve, "Dalga geçiyorsan hemen söyle! Hâlâ... rüyamda o adamın verandadan çıktığını görüyorum," dedi.

"Dalga geçmiyorum," dedi Ben. Hikâyesini anlatmaya başladı. Acele etmeden. Bayan Douglas'ın kitapları sayıp depolamasına yardım etmeye gönüllü oluşuyla başladı ve kendi kâbuslarıyla

hikâyeyi tamamladı. Yaptıklarından utanmış gibi, ağır ağır, ötekilere bakmadan konuşuyordu. Anlatmayı bitirene dek kafasını kaldırmadı.

"Hayal görmüşsündür," dedi Richie, en sonunda. Ben'in irkildiğini fark edince alelacele ekledi: "Üzerine alınma Koca Ben ama balonlar rüzgâra karşı uçamaz..."

"Fotoğraflar da göz kırpmaz," dedi Ben.

Canı sıkılan Richie, bakışlarını kaçırdı. Ben'i gündüz düşü görmekle itham etmek ayrı şeydi, Bill'i itham etmek ayrı. Bill liderleriydi, örnek aldıkları kişiydi. Bunu kimse yüksek sesle dile getirmemişti, getirmesine de gerek yoktu. Düşünce üreten, sıkıcı bir günde yapılacak şeyler bulan, başkalarının unuttuğu oyunları hatırlayan hep Bill'di. Ayrıca Bill'in, insana huzur veren yetişkin bir yanı vardı – belki güvenilirliği, belki sorumluluk alınması gerektiğinde çekinmeden üstlenmesi. Gerçek şu ki Richie, ne kadar delice olursa olsun, Bill'in anlattıklarına inanmıştı. Ama Ben'in... veya Eddie'nin anlattıklarına inanmak istemiyordu.

"Senin başına böyle şeyler gelmedi mi?" diye sordu Eddie, Richie'ye.

Richie duraksadı, bir şey söyleyecek oldu, başını iki yana salladı, yeniden duraksadı ve, "Gördüğüm en korkunç şey, Mark Prenderlist'in McCarron Parkı'na işeyişiydi. Görüp görebileceğiniz en çirkin serseridir."

"Ya sen Stan?" dedi Ben.

"Hayır," dedi Stan çabucak. Gözlerini kaçırdı. Küçük yüzü bembeyazdı, sımsıkı büzdüğü dudaklarının bile rengi atmıştı.

"Bi... bi... bir şey mi va... vardı Stan?" diye sordu Bill.

"Hayır dedim ya!" Stan ayağa fırlayıp elleri ceplerinde, nehrin kıyısına yürüdü. Suyun ilk barajın tepesinden geçip ikinci engelin önüne birikişini seyretti.

"Hadi ama Stanley!" dedi Richie, tiz bir sesle. Kullanmaya alıştığı seslerden bir diğeriydi: Büyükanne Grunt sesiyle konuştuğunda, Richie kamburu çıkmış gibi elini beline yaslar ve durmadan kıkırdardı. Yine de taklidin Richie Tozier'lığı ağır basıyordu.

"Dökül Stanley, büyükannene kötü palyaçodan bahset. Belki sana çikolatalı kurabiye veririm. Anlatsan..."

"Kes sesini!" diye bağırdı aniden Richie'ye dönen Stan. Richie şaşkınlık içinde birkaç adım geriledi. "Lütfen sus!"

"Nasıl istersen patron," diyen Richie, yerine döndü. Soru soran Stan Uris'e baktı. Oğlanın yanakları al al olmuştu ama öfkeden değil, korkudan.

"Sorun değil," dedi Eddie alçak sesle. "Boş ver Stan."

"Palyaço değildi," dedi Stanley. Gözleri, sırayla arkadaşlarında dolaştı. Sanki kendisiyle mücadele ediyordu.

"Palyaço değildi. O..."

Tam o sırada, Bay Nell'in viskiyle tütsülenmiş gür sesi konuşmalarını böldü. Adamın bağırışıyla yerlerinden fırladılar: "Taaaaaanrı aşkına! Bu pisliği kim temizleyecek! Hay aksi şeytan!"

SEKİZ

GEORGIE'NİN ODASI VE NEIBOLT SOKAĞI'NDAKİ EV

1

Richard Tozier (sunucunun "Bangor'un en kafa radyosu!" diye reklamını yapıp durduğu) WZON kanalında Madonna'nın "Like a Virgin" şarkısını dinlemekten sıkılıp radyoyu kapatıyor. Ardından arabayı yolun kenarına yanaştırıp Bangor Havalimanı'nda Avis'ten kiraladığı Mustang'in kontağını kapayıp dışarı çıkıyor. Nefes nefese kalmış. Soluklarının sesini duyabiliyor. Zira ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yol açan bir tabela gördü.

Arabanın önüne yürüyüp bir elini kaportaya yaslıyor. Motorun yavaş yavaş soğuduğunu hissediyor. Uzakta bir alakarga, bir süre bağırdıktan sonra gagasını kapıyor. Ağustosböcekleri vızıldamakta ısrarlı. Duyulan tek ses, artık onlarınki.

Tabelayı gördü, yanından geçti ve işte Derry'ye geldi. Geveze Richie Tozier yirmi beş yıl sonra eve döndü. O...

Gözlerine korkunç bir ağrı saplanıyor, düşünceleri dağılıyor. Dudaklarından ufak bir çığlık dökülüyor ve elini yüzüne götürüyor. En son buna benzer bir acı duyduğunda, kirpiği lensinin altına sıkışmıştı. Ama o acı, tek bir gözündeydi. Bu korkunç acı, ikisinde birden.

Eli yüzüne gidemeden acı geçiyor.

Elini aşağı indiriyor, düşünceli bir halde 7. Yol'a bakıyor. Etna-Haven çıkışını kullandı. Her nedense, ailesiyle birlikte Derry'de yaşarken henüz inşa aşamasında olan Derry çıkışını kullanmak istemedi. Hayır, o çıkışı kullansa, gideceği yere daha çabuk varırdı ama öyle yapması uygun olmazdı.

Bu yüzden 9. Yol'a saptı ve uykudaki Haven'dan geçti.

Şimdi bu tabela, Maine'deki altı yüz kasabadan herhangi birinin sınırında rastlayacağınız türden sıradan bir tabelaydı ama onu görmek, kalbinin sıkışmasına neden olmuştu!

Penobscot
Bölgesi
D
E
R
R
Y
Maine

Arkasında bir Elk tabelası, Rotary Club tabelası ve kutsal üçlüyü tamamlayan, DERRY ASLANLARI ULUSAL SERMAYE İÇİN KÜKRÜYOR yazılı tabela. Yanlarından geçip 7. Yol'dan gitmeyi sürdürüyor, çam ağaçları ve ladinler arasında uzayıp giden yol, düz. Sabah sessizliğinde, dünya yeni yeni uyanırken, ağaçlar, kapalı bir odaya dolan mavi-gri sigara dumanının sardığı insanları andırıyor.

Derry, diye düşünüyor. Tanrı yardımcım olsun, yine Derry'deyim. Derry. Tahtaya vur.

7. Yol'da. Sekiz kilometre sonra, yıllar içinde yıkılmamış veya bir hortum tarafından ortadan kaldırmamışsa, annesinin yumurta ve sebze aldığı Rhulin Çiftliği'ni görecek. Çiftlikten üç kilometre sonra, 7. Yol isim değiştirip Witcham Yolu'na ve ardından Witcham Yolu da Witcham Sokağı'na dönüşecek. Tozier, Bowers'ların ve Hanlon'ların, Rhulin Çiftliği'yle şehir merkezi arasında bir yerlerdeki evlerinin önünden geçecek. Hanlon'ların evini geçtikten yaklaşık bir kilometre sonra, Kenduskeag'ın ışıltıları eşliğinde zehir yeşili çayırlar belirecek karşısında. Kim bilir hangi nedenle Çorak Topraklar adı verilmiş gür orman.

Bunlarla yeniden yüzleşebileceğime emin değilim, diye düşünüyor Richie. Kendimize karşı dürüst olalım dostlar, yapabilir miyim bilmiyorum.

Gece geçip giden bir rüya gibi. Yol aldığı, ilerlediği, kilometreleri aştığı sürece rüya da devam ediyordu. Ama şimdi uyanması gereken noktada – tabela rüyanın bitip gerçek hayatın başladığı yer. Tozier acı gerçeğin farkına varıyor: Rüya değil. Derry gerçek.

Artık anıların önüne geçemiyor, unuttuğu her şey yavaş yavaş beynine doluyor. Anıların onu çıldırtmasından korkuyor. Dudağını ısırıp yumruklarını sıkıyor, sanki bunu yapmasa vücudu paramparça olacak. O noktanın da yaklaştığını hissediyor. Paramparça olması yakın: Bir parçası, çılgın olan parça, kendisini bekleyen maceralarla yüzleşmek için sabırsızlanıyor ama beyninin geri kalanı önündeki birkaç günü atlatabileceğine dahi emin değil. O...

Dikkati dağılıyor.

Bir geyik yürüyüp yolun ortasında durdu. Geyiğin asfalta çarpan ayaklarının gürültüsünü duymuyor.

Richie nefesini tutuyor, sonra yavaşça, yeniden ciğerleri havayla doluyor. Sersemlemiş halde geyiğe bakıyor, içinden bir ses, "İşte Rodeo Drive'da göremeyeceğin bir manzara" diyor. Hayır, bunu görmek için eve, Derry'ye dönmesi gerekliydi.

Maral. ("Maral, geyiğin dişisidir," dediğini hatırlıyor birinin.) Dişi geyik sağdaki ağaçların arasından çıktı ve 7. Yol'un ortasında durdu, önü beyaz çizginin bir yanında, arkası diğer yanında. Hayvan, koyu renk gözlerini dikmiş, Richie Tozier'a bakıyor. O gözlerde merak var, korku değil.

Richie de bir işaret, bir uyarı veya ona benzer bir Çingene zırvası olduğunu düşünerek, hayranlıkla marala bakıyor. Derken, hiç beklemediği bir anda Bay Nell'i hatırlıyor. Bill'in, Ben'in ve Eddie'nin hikâyelerini anlatmayı bitirdikleri gün onları nasıl da basmıştı! O gün az kalsın eşek cennetini boylayacaklardı.

Şimdi, geyiğe bakarken, derin bir nefes alıp kendini seslerden biriyle konuşurken buluyor... Neredeyse yirmi beş yıldır kullanmadığı İrlandalı Polis taklidi. Bu sesi, repertuvarına o unutulmaz gün katmıştı. Araçtan iniyor. Sabah sessizliğinde dev bir çığın gürültüsünü andıran cümleler dökülüyor Richie'nin dudaklarından:

"İsa aşkına! Yolun ortasında senin gibi tatlı bir kızın ne işi var güzel geyik? Seni Peder O'Staggers'a şikâyet etmeden, evine dönsen iyi olur."

Cümlelerin yankısı sona ermeden, ilk şokun etkisi geçip genç adam bu saçmalık için kendini azarlayamadan, maral kuyruğunu beyaz bayrak misali sallayıp yolun solundaki puslu ormana dalıyor. Hayvanın bir

zamanlar orada olduğunu, Richie Tozier'ın sabahın yedi buçuğunda bile espri yapabildiğini gösteren tek şey, yolda bıraktığı çamurlu izler.

Richie kahkaha atıyor. Önce kıkırdıyor ve sonra kendi saçmalığına gülüyor – Maine sabahında, şafak vakti, evden beş bin kilometre uzakta, İrlandalı Polis aksanıyla yoldaki geyiğe bağırmak! Yaptığının ne kadar saçma olduğu zihnine dank ettikçe, kıkırtılar gülüşmelere, gülüşmeler kahkahalara, kahkahalar ulumalara dönüşüyor ve sonunda gözlerinden yaşlar akarken yere düşmemek için, arabasına tutunuyor. Kahkaha krizi devam ederse pantolonuna kaçırıp kaçırmayacağını merak ediyor. Ne zaman toparlanacak gibi olsa gözleri geyiğin yolda bıraktığı çamurlu izlere kayıyor ve yeni bir kahkaha krizi ele geçiriyor onu.

Burnundan garip sesler çıkar, genzinden hıçkırığı andıran kahkahalar dökülürken, en sonunda yeniden sürücü koltuğuna oturuyor, arabanın motorunu çalıştırıyor. Orinko Kimyasal Gübre kamyonu şimşek hızıyla yanından geçiyor. Kamyonun uzaklaşmasını seyreden Richie yeniden Derry'nin yolunu tutuyor. Artık biraz daha iyi, kendini topladı... Belki de yeniden hareket ettiği, hâlâ uzun bir yolu olduğunu hatırladığında rüya hissi geri geldiği içindir.

Bay Nell'i düşünüyor. Bay Nell'i ve Çorak Torpaklar'daki o günü. Bay Nell onlara barajın kimin fikri olduğunu sormuştu. Beş çocuk huzursuzca birbirlerine bakmıştı. Rich, Ben'in bir adım öne çıktığını ve doğru dürüst bir açıklama yapabilmek için soğuk terler döktüğünü hatırlıyor. Zavallı çocuk, muhtemelen Witcham Sokağı'ndaki su oluklarını susuz bırakmaktan, beş ila on yıllığına Shawshank Hapishanesi'ne gönderileceğini zannetmişti, diye düşünüyor Rich. Buna rağmen sorumluluğu üstlenmişti. Ben bunu yaptığında, ötekiler de arkadaşlarına arka çıkma ihtiyacı duymuştu. Ya bunu yapacak ya da kötü adamlar, adi korkaklar, televizyondaki kahramanların tam zıddı olacaklardı.

O eylem, o sahipleniş, iyisiyle kötüsüyle onları birbirine kenetlemişti. Öyle bir kenetlenmeydi ki bu, yirmi yedi yıl sonra bile aralarındaki bağ kopmamıştı. Bazen olaylar domino taşları gibidir. Birinci domino ikinciyi devirir, ikinci üçüncüyü ve bu böyle devam eder.

Geri dönebileceğimiz noktayı ne zaman geçtik, diye soruyor kendine Richie. Stan ile birlikte Çorak Topraklar'a gidip barajın yapımına yardım ettiklerinde mi? Bill, kardeşinin fotoğrafının canlandığını anlattığında mı? Belki... Ama dominoların düşüşü Richie Tozier'a sanki

Ben Hanscom bir adım öne çıktığında başlamış gibi geliyor. Ne demişti? "Onlara...

2

...nasıl baraj yapacaklarını ben gösterdim. Suçlu benim."

Dudaklarını büzüp ellerini siyah deri kemerine geçiren Bay Nell kıpırdamadan durup oğlana baktı. Bakışları, Ben'den barajın arkasındaki gölete kaydı ve sonra yeniden çocuğa odaklandı. Suratında, gördüklerine inanamayan bir adamın yüz ifadesi vardı. İriyarı bir İrlandalıydı, erken yaşta kırlaşan saçlarını mavi bir kasketle örterdi. Gözleri parlak mavi, burnuysa genelde kıpkırmızıydı. Yanakları damar damardı. Orta boylu bir adamdı ama karşısındaki beş çocuğa soracak olsanız, iki buçuk metrelik bir dev olduğunu iddia ederlerdi.

Bay Nell bir şey söyleyecek oldu ama Bill Denbrough bir adım öne çıkarak, konuşma şansını elinden aldı.

"Be... be... benim fi... fikrimdi," dedi Ben'in yanında duran çocuk. Güneşin vurduğu rozeti haşmetli ışıltılar saçan Bay Nell donuk gözlerle onu süzerken Bill derin bir nefes alıp kekeleyerek cümlesini tamamladı: "Ben'in suçu değildi; tek yaptığı, kötü inşa edilmiş bir barajı nasıl düzelteceğimizi göstermekti."

"Ben de suçluyum," dedi Eddie aniden. Ben'in diğer yanındaki yerini aldı.

"Ne demek ben de?" diye sordu Bay Nell.

Eddie kıpkırmızı oldu – saç köklerine kadar kızardı. "Ben gelmeden önce Bill'le birlikte baraj inşa eden bendim demek istedim. O suçluysa ben de suçluyum," dedi.

Richie öne çıkıp Eddie'nin yanında durdu. Seslerden birini kullanmanın Bay Nell'i neşelendirebileceği, adamın eğlenceli şeyler düşünmesini sağlayacağı fikri belirdi kafasında. Ama yeniden düşününce vazgeçti (Richie ender olarak yeniden düşünür ama bunu yaptığında yararını görürdü), belki de taklitler her şeyi kötüleştirirdi. Bay Nell, Richie'nin kıkırtıya elverişli diyebileceği ruh hallerinden birinde değildi. Aslında belli ki kıkırdamak, Bay

Nell'in aklındaki son şeydi. Bu yüzden Rich, "Ben de işin içindeyim," dedi ve ardından çenesini kapadı.

"Ben de," diyen Stan, Bill'in yanında durdu.

Şimdi beşi, tek sıra halinde Bay Nell'in karşısına dizilmişti. Ben başını çevirip arkadaşlarına baktığında sadece şaşkın değildi, ona destek oldukları için neredeyse küçükdilini yutacaktı. Richie bir an için Saman Kafa'nın minnettarlıktan ağlayacağını sandı.

"Hay şeytan!" dedi Bay Nell. Sesinin tonu öfkeli olsa da yüzünde, her an katıla katıla gülecekmiş gibi bir ifade belirmişti. "Sizin kadar zavallısını hiç görmemiştim. Aileleriniz nerede olduğunuzu bilseydi evlerinizde kıyamet kopardı. Belki şimdi de kopuyordur ya."

Richie daha fazla çenesini tutamadı; ağzı açıldı ve daha kendini durduramadan her zaman olduğu gibi zırvalamaya başladı.

"Anavatanda işler nasıl Bay Nell?" diye sordu İrlanda aksanıyla. "Sizin gibi bir eski toprağı görmek, bu zavallı gözlerimiz için lütuftur..."

"Biraz daha konuşursan, lütuf neymiş öyle bir gösteririm ki sana, günlerce poponun üstüne oturamazsın," diye karşılık verdi Bay Nell.

Bill dönüp arkadaşını azarladı. "Ta... Tanrı aşkına Ri... Ri... Richie, ke... kes sesini!"

"İyi bir öğüt William Denbrough," dedi Bay Nell. "Her iddiasına varım, Zack bu zibidilerle Çorak Topraklar'da oynadığını bilmiyordur."

Bill gözlerini kaçırıp başını iki yana salladı. Yanakları alev alevdi.

Bay Nell, Ben'e döndü. "Adını hatırlamıyorum evlat."

"Ben Hanscom, efendim," diye fısıldadı Ben.

Bay Nell başını sallayıp baraja baktı. "Senin fikrin miydi?"

"Nasıl inşa edeceğimizi ben söyledim, evet." Ben neredeyse fısıldayarak konuşuyordu.

"İyi mühendismişsin koca oğlan ama Çorak Topraklar veya Derry kanalizasyon sistemi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Ben başını iki yana salladı.

Bay Nell, konuşmasına devam ettiğinde sesi kaba olmaktan uzaktı. "Derry kanalizasyon sistemi iki bölümden oluşur. Birinci bölüm, katı insan atıklarını taşır. O narin kulaklarınızı incitmek istemem ama bokları kastediyorum. İkinci bölümse gri suyu taşır – sifonu çektiğinizde giden, musluğu açtığınızda giderden akan, lavabolardan, bulaşık makinelerinden, duşlardan gelen sudur bu. Ayrıca, şehirdeki ızgaralardan içeri dolan sudur. Neyse ki katı atık bölümünde herhangi bir sorun yaratmamışsınız – onlar, nehrin daha aşağısında Kenduskeag'a pompalanıyor. Bu yaptığınız yüzünden, muhtemelen beş yüz metre ötede, güneşte kuruyan bir sürü bok var ama en azından kimsenin tuvaletleri tıkanmamıştır. Gri suyu akıtmak için... Gri su için özel bir pompa yok. Mühendislerin yerçekimi olukları dedikleri oluklar sayesinde, yokuş aşağı akıp gidiyor. Eminim o kanalların nerede bittiğini biliyorsundur koca oğlan."

"Orada," dedi Ben. Barajın arkasındaki bölümü işaret etti, sular altında bıraktıkları bölümü. Bunu yaparken, nereyi işaret ettiğine bakmamıştı bile. Yavaş yavaş, yanaklarından aşağı yaşlar akmaya başladı. Bay Nell, bunu fark etmemiş gibi yaptı.

"Haklısın benim iri gövdeli arkadaşım. Bütün o kanallar, Çorak Topraklar'ın yukarısındaki akıntılara boşalıyor. Aslında o küçük akıntıların büyük kısmı, sadece ve sadece çalıların arasında oldukları için göremediğiniz kanalizasyon borularından gelen gri sudan ibaret. Boklar bir yöne, geri kalan her şey diğer yöne gidiyor. Çok akıllısınız ya, bütün günü Derry'den gelen çişlerin arasında geçirdiğiniz aklınıza gelmedi mi?"

Bunları duyar duymaz nefes nefese kalan Eddie, astım ilacına uzandı.

"Yaptığınız, Witcham, Jackson, Kansas ve aralarındaki dört beş küçük sokaktan gelen altı yedi kanalizasyonun birleştiği derenin sularını biriktirmek." Bay Nell, ifadesiz gözlerle Bill Denbrough'yu süzdü. "Sizin ev de o kanallardan birine bağlı. İşte buradayız. Yani barajınız dereyi tıkarsa oluşacak durum şu: Lavaboların giderlerinden aşağı akmayan, çamaşır makinelerinden boşalmayan sular, tıkanan kanalizasyon boruları ve bu yüzden su basan bodrumlar..."

Ben hıçkırığı andıran bir ses çıkardı. Diğerleri ona kaçamak bakışlar fırlattılar. Bay Nell, koca elini oğlanın omzuna koydu. Nasırlı ve sert bir el olmasına karşın o an için olabildiğince nazikti de.

"Tamam, tamam. Bu kadar üzülme koca oğlan. Durum henüz o kadar kötüleşmemiştir; belki ne demek istediğimi anlatabilmek için biraz abartmışımdır. Ağaçlardan biri devrilip akıntıyı mı tıkamış diye bakmam için beni yolladılar. Zaman zaman böyle şeyler olur. Ben ve siz beşiniz dışında, kimsenin öyle olmadığını bilmesine gerek yok. Şu sıralar şehirde kanalizasyona akan sudan daha endişe verici problemler yaşanıyor. Raporumda, tıkanan yeri bulduğumu ve çocukların suyun yolunu açmama yardım ettiğini yazacağım. Adlarınızı vermeyeceğim. Çorak Topraklar'a baraj inşa eden kişiler olarak anılmayacaksınız."

Bay Nell, çocuklara baktı. Öfkeden ağlayan Ben mendiliyle gözlerini siliyordu. Bill düşünceli gözlerle barajı inceliyor, Eddie astım ilacını sıkı sıkı avucunda tutuyordu. Stan, elini Richie'nin koluna yaslamıştı. Richie ağzını açacak olursa, çimdik atıp onu susturmaya hazırdı.

"Siz oğlanlar, böyle pis yerlerde oynamamalısınız," diye devam etti Bay Nell. "Muhtemelen burada yüz çeşit hastalık vardır. Böcekler, zehirli otlar, bataklık, nem, sidikli sular... Böyle pis bir yerde ne arıyorsunuz? Oynayabileceğiniz tertemiz dört park var şehirde. Ama sürekli buradasınız!"

"Bu... bu... burayı se... seviyoruz," dedi Bill, meydan okurcasına. "Bu... buraya ge... geldiğimizde ki... kimse ba... başımızı ağrıtmıyor."

"Ne dedi bu şimdi?" diye sordu Bay Nell, Eddie'ye.

"Buraya geldiğimizde kimse başımızı ağrıtmıyor," dedi Eddie. Sesi kısıktı, boğazından da ıslık sesleri geliyordu ama garip bir özgüven de vardı orada. "Bill haklı. Bizim gibiler parka gidip beyzbol oynamak istediğinde, ötekiler, *hadi gel, hangi takıma girmek istersin*, demiyor."

Richie bir kahkaha attı. "Eddie yine gol attı! İşte böyle!"

Bay Nell başını çevirip oğlana baktı.

Richie omuz silkti. "Özür dilerim ama haklı. Bill de haklı. Burayı seviyoruz."

Richie, Bay Nell'in yeniden öfkeleneceğini düşündü ama kır saçlı adam, gülümseyerek hem onu hem diğerlerini şaşırttı. "Anlıyorum," dedi. "Çocukken ben de burayı severdim. Gelmenizi yasaklamayacağım ama söylediklerim kulağınıza küpe olsun." Ardından parmağını havada sallayarak onlara baktı ve çocuklar da bütün ciddiyetleriyle adama baktılar. "Buralarda oynamaya karar verdiğinizde her zaman şimdiki gibi grupça geleceksiniz. Hep birlikte. Anlaşıldı mı?"

Evet dercesine başlarını salladılar.

"Her zaman bir arada olacaksınız. Birbirinizden ayrılmanızı gerektiren, saklambaç gibi oyunlar oynamak yok. Kasabada neler olduğunu biliyorsunuz. Yine de buraya gelmenizi yasaklamayacağım, çünkü yasaklasam da geleceğinizi biliyorum. Ama kendi iyiliğiniz için birbirinizden ayrılmayın. Burada veya başka bir yerde olmanız fark etmez." Bill'e baktı. "Ne diyorsun genç Bill Denbrough?"

"Ha... ha... haklısınız efendim," dedi Bill. "Bi... birlikte..."

"Bu kadarı benim için yeterli," dedi Bay Nell. "El sıkışalım."

Bill elini uzattı. Bay Nell çocuğun elini sıktı.

Richie, Stan'in elinden kurtulup bir adım öne çıktı.

"Siz faniler arasındaki bir prenssiniz Bay Nell! Soylu bir adam. Hem de ne soylu!" Uzanıp İrlandalının koca elini sıktı ve sırıtarak aşağı yukarı salladı. Oğlanın çok kötü Franklin D. Roosevelt taklidi yaptığını düşünen Bay Nell gülümsedi.

"Pekâlâ evlat," dedi Bay Nell, elini kurtardığında. "Taklidin üzerinde biraz daha çalışmalısın. Şimdilik, Groucho Marx ne kadar İrlandalıysa sen de kulağa o kadar İrlandalı geliyorsun." Bu laf muhtemelen içleri rahatladığından diğer oğlanları güldürdü. Stan, kendisi de gülmesine karşın, Richie'ye manalı bir bakış fırlattı: *Büyü artık Richie!*

Bay Nell tokalaşma faslında Ben'i sona bırakmıştı.

"Utanılacak bir şey yapmadın evlat, ama cahilce bir işti. Baraja gelince... nasıl yapacağını kitaplardan mı öğrendin?"

Ben başını iki yana salladı.

"Yani kendin çözdün?"

"Evet efendim."

"Şu işe bak! Bir gün büyük işler başaracağına şüphem yok. Ama onları yapacağın yer, Çorak Topraklar değil." Düşünceli düşünceli süzdü çocukları. "Burası büyük işler yapılacak yer değil. Pis bir yer." İç çekti. "Barajı yıkın çocuklar. Parçalayın. Sanırım siz tahtaları ayıklarken, ilerideki çalıların gölgesinde oturup biraz kestireceğim." Kestireceğim derken, meydan okurcasına Richie'ye bakmıştı.

"Evet efendim," demekle yetindi Richie. Tatmin olan Bay Nell başını salladı. Oğlanlar işe koyulmak için bir kez daha Ben'e döndüler – nasıl yapacaklarını öğrettiği gibi, en çabuk nasıl yıkacaklarını da göstermesini bekliyorlardı. Bay Nell, cebinden çıkardığı kahverengi şişenin kapağını açıp koca bir yudum aldı. Öksürdü ve iç çekip sulanmış gözlerini oğlanlara dikti.

"O içtiğiniz nedir efendim?" diye sordu dizlerine kadar suya batmış olan Richie.

"Richie, bir kez olsun çeneni kapasan?" diye fısıldadı Eddie.

"Bu mu?" Bay Nell, soruya şaşırmış gibi, önce Richie'ye sonra şişeye baktı. Üzerinde etiket yoktu. "Tanrıların öksürük şurubu evlat. Şimdi, ellerin de ağzın kadar iş yapıyor mu, görelim."

3

İlerleyen saatlerde Bill ve Richie, Witcham Sokağı'nda yürüyorlardı. Bill, gidonundan tutmuş, Gümüş'ü ittiriyordu; barajı inşa edip yıktıktan sonra, içinde Gümüş'ü sürecek enerji kalmamıştı. İki oğlan da pislik içindeydi, saçları başları birbirine girmişti ve yorgunluktan ölüyorlardı.

Stan, monopoli, Parcheesi veya ona benzer bir oyun oynamak için kendine gelmeyi isteyip istemediklerini sorduğunda, "Hayır," demişlerdi. Saat geç oluyordu. Ben yorgun ve mutsuz bir sesle eve gidip biri kütüphaneden aldığı kitapları getirmiş mi diye bakacağını söyledi. Derry Halk Kütüphanesi, kitapların arka cebine yerleştirilen kartlara, onları ödünç alan kişinin adresini yazardı. Oğlan, birinin kitapları bulup getireceğini umu-

yordu. Eddie, televizyonda Neil Sedaka çıkacağı ve adamın zenci olup olmadığını görmek istediği için *The Rock Show*'u izleyeceğini söyledi. Stan, Eddie'ye, "Aptal olma, Neil Sedaka tabii ki beyaz, sesinden anlaşılıyor," dedi ama Eddie, sesine bakarak karar verilemeyeceğine emindi. Önceki yıla kadar Chuck Berry'nin beyaz olduğuna emindi ama televizyona çıktığında siyah olduğunu görmüştü.

"Annem onu hâlâ beyaz sanıyor, böylesi daha iyi," dedi Eddie. "Zenci olduğunu bilse, şarkılarını dinlememe izin vermez."

Stan ve Eddie, Neil Sedaka'nın beyaz olup olmadığına dair dört çizgi romanına iddiaya girdiler ve cevabı öğrenmek için birlikte Eddie'nin evine gittiler.

Geriye Bill ve Richie kaldı. Bill'in evine doğru ilerlerken ağızlarını bıçak açmıyordu. Richie, Bill'in göz kırpan fotoğrafla ilgili hikâyesini düşünüyordu. Çok yorgun olmasına karşın aklına bir fikir geldi. Deliceydi... ama kendine özgü bir çekiciliği vardı.

"Billy, dostum," dedi. "Biraz mola verelim. Yorgunluktan ölüyorum."

"Yorgunluktan ölecek kadar şanslı olduğumuzu sanmıyorum," dedi Bill. Yine de durup Gümüş'ü dikkatlice Teoloji Okulu'nun bahçesine bıraktı. İki oğlan, Victoria dönemi mimarisine göre inşa edilmiş kırmızı binanın geniş taş basamaklarına oturdu.

"Ne gündü ama," diye homurdandı Bill. Beti benzi atmış, gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. "Bize gittiğimizde evi arasan iyi edersin. Yoksa annenler öfkeden köpürür."

"Evet, haklısın Bill. Aslında..."

Richie duraksadı, Ben'in mumyasını, Eddie'nin cüzamlısını ve Stan'in anlatmaya yaklaşıp anlatmadığı şeyi düşündü. Bir an aklına bir şey gelir gibi oldu; şehir merkezindeki Paul Bunyan heykeliyle ilgili bir şeyler. Ama Tanrı aşkına, o gün hayal gördüğüne adı gibi emindi.

Açmak istediği konuyla ilgisi olmayan düşünceleri zihninden uzaklaştırıp sadede geldi.

"Size gidip Georgie'nin odasına bakmaya ne dersin? Fotoğrafı görmek istiyorum."

Bill, şok geçiriyormuşçasına Richie'ye baktı. Konuşmaya çalıştı ama başaramadı; fazlasıyla gergindi. Kafasını deliler gibi iki yana sallamakla yetindi.

"Eddie'nin hikâyesini duydun. Ben'inkini de. Söylediklerine inanıyor musun?" diye sordu Richie.

"Bi... bi... bilmiyorum. Bi... bir şe... şey gördükleri ke... kesin."

"Bence de. Şehirde çocuklar öldürülüyor, bence yaşasalar onların da anlatacak hikâyeleri olurdu. Onlarla aralarındaki tek fark, Ben ve Eddie'nin yakalanmamaları."

Bill kaşlarını çattıysa da şaşırmış görünmüyordu. O zaman Richie, Bill'in de aynı sonuca vardığını anladı. Konuşması sorunlu olabilirdi ama kesinlikle aptal değildi oğlan.

"Şöyle bir düşün Koca Bill," dedi Richie. "Adamın biri palyaço kılığına girip çocukları öldürebilir. Neden bunu yapmayı istesin bilmiyorum ama deliler, delice şeyler yapmazlar mı zaten?"

"Do... do... doğ..."

"Tamam. *Batman* çizgi romanındaki Joker'den pek farklı değil." Düşüncelerini yüksek sesle söylemek, Richie'yi heyecanlandırdı. Gerçekten bir şeyi ispatlamaya mı çalışıyordu yoksa asıl derdi, odayı ve fotoğrafı görmek miydi? Hangisi olursa olsun bir önemi yoktu, Bill'in gözleri parlamıştı bunları duyduğunda ve belki o heyecanı görmek Richie için yeterliydi.

"İ... iyi a... ama fo... fotoğrafın ne ilgisi va... var?"

"Sence Billy?"

Bill, kısık sesle ve Richie'nin yüzüne bakmaksızın, fotoğrafın cinayetlerle ilgisi olduğuna inanmadığını söyledi. "Be... be... bence, o Ge... George'un hayaletiydi."

"Fotoğraftaki hayalet?"

Bill başını salladı. Richie bu ihtimali tarttı. Hayalet olması ihtimali çocuk zihnine saçma gelmemişti. Öyle şeyler elbette vardı. Ailesi Hıristiyandı ve Richie her pazar günü kiliseye gider, perşembe akşamları da Hıristiyan gençlerin toplantılarına katılırdı. İncil'i şimdiden ezbere biliyordu ve kitabın içi garip olaylarla doluydu. Örneğin İncil'e inananlar, iblislerin var olduğuna da inanırlardı çünkü İsa, insanları iblislerden kurtarmıştı. Okuyanı güldüren hikâyeler de vardı. İsa adama adını sorduğunda, ada-

mın içindeki iblis cevap vermiş ve ona gidip Roma lejyonuna katılmasını söylemişti. İncil'deki hikâyelerden bazıları, korku çizgi romanlarından bile iyiydi. Kafasından aşağı kızgın yağ dökülenler, Yahuda gibi kendilerini asanlar; Kötü Kral Ahaz'ın kuleden düşüşü ve köpeklerin gelip kanını yalayışı; mezardan çıkanlar, havada uçanlar; duvarları yıkan askerler; geleceği gören ve canavarlarla savaşan kâhinler. Hepsi İncil'de vardı ve Rahip Craig'e, Richie'nin ailesine ve Richie'ye göre kelimesi kelimesine doğruydu. Yani özünde Bill'in açıklamasına inanmaya daha baştan hazırdı ama açıklamanın iç mantığında bir sorun vardı.

"Korktuğunu söyledin. George'un hayaleti neden seni korkutmak istesin Bill?"

Bill titreyen eliyle ağzını sildi. "Ba... ba... bana kı... kızgındır. Ö... ölümüne ne... neden olduğum i... için. Be... benim suçumdu. Ge... gemiyle onu dı... dışarı yolla..." Cümlesini tamamlamayacağını anlayınca, elini havada sallamakla yetindi. Richie, Bill'in ne demek istediğini anladığını göstermek için başını salladı ama ona katılmıyordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Sırtından bıçaklamış veya vurmuş olsan ya da ne bileyim, babanın, içinde kurşun olan silahını oynaması için ona versen ve kendini vursa işler değişirdi. Ama ona verdiğin silah değil, gemiydi. Onu incitmek istemedin aslında." Richieparmağını kaldırıp avukatlarınkini andıran bir tavırla Bill'i işaret etti. "Tek istediğin çocuğun biraz eğlenmesiydi, değil mi?"

Bill çaresizliğin verdiği bir dirayetle o günü düşündü. Richie'nin söyledikleri, aylardır ilk kez, George'un ölümü yüzünden daha az suçluluk duymasını sağlamıştı ama içinden bir ses kendini iyi hissetmemesi gerektiği konusunda ısrarcıydı. "Elbette senin suçundu," diyordu ses. "Tamamen olmasa da kısmen suçlusun."

Öyle olmasa, neden annenle babanın arasına oturduğunda kanepedeki hava buz gibi olsun? Öyle olmasa neden akşam yemeğine oturduğunuzda kimse seninle konuşmasın? Artık sadece dayanamayacak noktaya gelip masadan kalkmak için izin isteyene kadar duyduğun çatal bıçak sesleri var akşam yemeklerinde. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor.

Sanki çocuk bir hayaletti; konuşsa ve hareket etse de duyulmayan, görülmeyen, varlığı hissedilen ama gerçek kabul edilmeyen bir varlıktı.

Suçun kendinde olduğu düşüncesinden hoşlanmıyordu ama anne ve babasının tavırlarındaki değişimi açıklayan diğer olasılık, çok daha kötüydü: Sevgilerinin ve ilgilerinin kaynağı George'tu ve George gidince geriye hiçbir şey kalmamıştı... Ya da her şey tesadüfiydi. Ortada neden-sonuç ilişkisi yoktu ve bir kere bu ihtimale kapıyı açtınız mı, deliliğin içeri girmesine kimse engel olamazdı.

Bu yüzden, George'un öldüğü gün, kendi yaptıklarının, hissettiklerinin ve söylediklerinin üzerinden geçti. Bir parçası, Richie'nin haklı olmasını umuyor, diğer parçasıysa haksız çıkmasını diliyordu. George'a harika bir ağabey olmadığı kesindi, sürekli kavga edip dururlardı. O gün de kavga etmemişler miydi?

Hayır. Etmemişlerdi. Öncelikle Bill, George'la kavga edemeyecek kadar hastaydı. Uyuyor, rüyasında bir şeyler görüyordu, garip bir

(kaplumbağa)

hayvan, küçük bir hayvan, tam ne olduğunu hatırlamıyordu ama yağmurun sesine uyanmıştı. George yemek odasında, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Sesi mutsuzdu. Bill, George'a sorunun ne olduğunu sormuştu. George içeri girip *Hobi Kitabı*'ndaki tarife göre kâğıttan gemi yapmayı denediğini ama beceremediğini söylemişti. Bill de George'tan kitabı getirmesini istemişti. Bill, şimdi merdivenlerde Richie'nin yanında otururken, kâğıttan gemi tamamlandığında George'un gözlerinin nasıl da parladığını hatırlıyor. Bir ağabey olarak kendini harika hissetmişti. Georgie'nin, her şeyi yapabilecek bir ağabeye sahip olduğunu düşünmesi onu gururlandırmıştı. Özetle, gerçek bir ağabey gibi hissetmişti kendini o gün.

Gemi George'u öldürmüştü ama Richie haklıydı – oynaması için George'un eline dolu bir silah vermekle aynı şey değildi. Bill, kardeşinin başına neler geleceğini bilmiyordu, bilemezdi.

Derin bir nefes aldı, üstünden büyük bir ağırlık kalkmıştı, sanki farkında olmadan, biri taşıdığı kayaları sırtından indirmiş-

ti. Birden kendini iyi hissetti, zihnini kaplayan karabulutlar dağıldı.

Bunu Richie'ye söylemek için ağzını açtı ama gözleri yaşlarla dolduğu için konuşamadı.

Tedirgin olan Richie (etrafta onları ibne zannedecek kimseciklerin bulunmadığına emin olunca) kolunu Bill'in omzuna attı.

"İyi misin?" diye sordu. "İyisin değil mi Billy? Hadi ama. Muslukları kapa."

"Ö... *ölmesini i... istemedim!*" dedi Bill, hıçkıra hıçkıra ağlayarak. *"Ö... ÖYLE Bİ... BİR Nİ... NİYETİM YO.. YOKTU!"*

"Tanrı aşkına Billy, olmadığını biliyorum," dedi Richie. "Kardeşini haklamak isteseydin, onu merdivenden falan iterdin." Richie beceriksizce Bill'in sırtını sıvazladı ve son bir kez arkadaşını kucakladı. "Hadi, zırlamayı kes. Bebeklik ediyorsun."

Bill yavaş yavaş sakinleşti. Hâlâ canı yanıyordu ama bu daha temiz bir acıydı, sanki yara açılmış ve içinde biriken irinler dışarı akmıştı. Rahatlama duygusu daha baskın çıkmıştı.

"O... onun ö... ölmesini i... istemedim," diye tekrarladı Bill. "Bi... bi... birine a... ağladığımı sö... söylersen, su... su... suratını dağıtırım."

"Endişelenme, kimseye söylemem," dedi Richie. "Tanrı aşkına, o senin kardeşindi. Öldürülen benim kardeşim olsa, hiç durmadan ağlardım."

"Se... senin ka... kardeşin yok."

"Olsaydı."

"A... ağlar mıydın?"

"Elbette." Richie endişeli gözlerle Bill'i süzdü, ağlama krizinin geçtiğine emin olmaya çalıştı. Oğlan, mendiliyle kızaran gözlerini siliyordu. Richie krizin geçtiğine karar verdi. "George neden senin peşine düşsün? Bence fotoğrafın... ötekiyle ilgisi var. Palyaçoyla."

"Be... belki Geo... George bi... bi... bilmiyor. Be... belki o..."

Bill'in ne demeye çalıştığını anlayan Richie onu susturdu. "Öldüğün zaman, herkesin senin hakkında neler düşündüğünü öğrenirsin Koca Bill." Cahil bir köylüye ders veren öğretmen edasıyla konuşuyordu. "İncil'de yazıyor. 'Şimdi aynada fazla bir

şey göremesek de öldükten sonra, camdan bakar gibi diğer tarafında neler olduğunu göreceğiz,' diyor. Ya 1. Selanikliler Mektubu'ndaydı ya da 2. Babilliler Mektubu'nda.(*) Şimdi hangi bölümde olduğunu unuttum. Anlamı..."

"A... a... anladım," dedi Bill.

"Ee ne diyorsun?"

"Neye?"

"George'un odasına gidip bakalım. Belki çocukları kimin öldürdüğüne dair bir ipucu buluruz."

"Korkuyorum."

"Ben de," dedi Richie. Başta bunu Bill'i harekete geçirmek için söylediğini sanmıştı ama midesinde bir ağırlık hissettiğinde bilmeden doğruyu söylediğini anladı: Ödü patlıyordu.

4

İki oğlan, çıt çıkarmadan Denbrough'ların evine girdi.

Bill'in babası hâlâ işteydi. Sharon Denbrough mutfakta kitap okuyordu. Akşam yemeğinin kokusu –balık– hole kadar yayılmıştı. Richie, sağ olduğunu, Bill'lere gittiğini haber vermek için annesine telefon etti.

"Orada biri mi var?" diye seslendi Bayan Denbrough, Richie telefonu kaparken. Donup kaldılar, suçlu suçlu birbirlerini süzdüler. Bill, annesine seslendi: "Be... be... benim anne. Ve Ri... Ri... Ri... Ri..."

"Richie Tozier, hanımefendi," diye seslendi Richie.

"Hoş geldin Richie," diye karşılık verdi Bayan Denbrough. Kadının sesi aklı başka yerdeymişçesine duygusuzdu. "Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

"Teşekkür ederim hanımefendi ama annem yarım saat sonra beni almaya gelecek."

"Selam söylediğimi ilet kendisine, olur mu?"

"Elbette hanımefendi. Mutlaka iletirim."

"Gel," diye fısıldadı Bill. "Bu kadar hoşbeş yeter."

(*) İncil'de 2. Babilliler Mektubu diye bir bölüm yoktur. (y.n.)

Üst kata çıkıp doğrudan Bill'in odasına geçtiler. Bir oğlana göre düzenli sayılırdı, yani odayı gördükçe, annesinin başına ağrılar saplanmıyordu. Raflara, kitaplar ve çizgi romanlar dizilmişti. Masada da çizgi romanlar, maketler, oyuncaklar ve birkaç 45'lik plak vardı. Bir de Underwood daktilosunun ofis modeli. Annesi ve babası iki yıl önceki Noel'de onu oğlana hediye etmişti. Bill önceden de daktiloda hikâye yazardı ama George öldüğünden beri, daktilonun başına daha sık oturuyordu. Hikâye uydurmak onu sakinleştiriyordu.

Pikap, yatağın karşısındaki giysi yığınının altındaydı. Bill giysileri çekmecelere tıktıktan sonra, masasındaki albümleri eline aldı, karıştırıp altı tanesini ayırdıktan sonra birini seçip pikaba yerleştirdi ve makineyi çalıştırdı. Fleetwoods'un, "Come Softly Darling"i odayı doldurdu.

Richie pis bir koku gelmişçesine burnunu tuttu.

Bill kalbi gümbür gümbür atsa da gülümsedi. "Rock and roll'dan ho... hoşlanmıyorlar," dedi. "Ba... bana bu... bunu doğum günümde he... hediye ettiler. İki Pa... Pat Boone albümüm ve bir de To... To... Tommy Sands plağım var. Evde olmadıklarında Little Richard ve Ja... Jay Hawkins dinliyorum. Annem müzik sesini duyunca odamda olduğumuzu sanır. Ha... hadi gel."

George'un odası koridorun sonundaydı. Kapısı kapalıydı. Richie odaya bakıp kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Annenler kapıyı kilitli mi tutuyor?" diye fısıldadı Bill'e. Birden, kapının kilitli olmasını umarken buldu kendini. Artık bu fikri ortaya attığına inanamıyordu.

Yüzünün rengi atan Bill, başını iki yana sallayıp kapı kolunu çevirdi. İçeri girip Richie'ye baktı. Richie kısa bir tereddüdün ardından arkadaşını takip etti. Bill arkalarından kapıyı kapadığında, Fleetwoods'un şarkısı çok uzaklarda kaldı. Kilitten yükselen çıt sesini duyan Richie irkildiyse de merakı korkuya ağır basınca odayı incelemeye girişti. Fark ettiği ilk şey, havadaki küf kokusuydu. *Uzun zamandır kimse pencereyi açıp odayı havalandırmamış*, diye düşündü. *Onu bırak, kimse uzun zamandır içeride nefes*

bile almamış. Hemen hissediliyor. Bu düşünceler onu ürküttü. Tekrar dudaklarını yaladı.

Gözleri, George'un yatağına kaydı. George'un artık, Hope Dağı Mezarlığı'nda, toprağın altında uyuduğunu düşündü. Çürüdüğünü. Elleri önünde birleştirilmemişti. Çünkü birleştirebilmek için iki ele ihtiyacınız vardır ve George, gömüldüğünde tek kolluydu.

Richie oflamaktan kendini alamadı. Bill, soru sorarcasına baktı arkadaşına.

"Haklıymışsın," dedi Richie, boğuk bir sesle. "Oda çok ürkütücü. Nasıl oldu da tek başına içeri girebildin, bilmiyorum."

"O benim kardeşimdi," demekle yetindi Bill. "Bazen onu hatırlamak için buraya gelirim."

Duvarlarda afişler asılıydı – küçük çocukların sevdikleri türden şeyler. Örneğin, Kaptan Kanguru programındaki karakterlerden Harika Tom'un resmi. Tom, kötü adam Appleton'ı yakalamıştı. Diğer bir afişte, Donald Duck'ın yeğenleri Huey, Louie ve Dewie, ormana doğru yürürlerken resmedilmişti. Üçüncüsü, George'un kendi boyadığı bir afişti. Bay Doğru, elinde trafik işareti, çocukların karşıdan karşıya geçmelerine yardım ediyordu. BAY DOĞRU, KARŞIDAN KARŞIYA GEÇERKEN TRAFİK POLİSİNİ DİNLEYİN DİYOR yazıyordu.

Boyarken çizgileri taşırmış, diye düşündü Richie. Hemen ardından ürperdi. Ufaklık boyama yapma becerisini hiçbir zaman geliştiremeyecekti. Pencerenin önündeki masaya baktı. Bayan Denbrough, George'un karnelerini yan yana dizmişti. Onlara bakarken, başka karne olmayacağını, George'un çizgileri taşırmadan boyamasını öğrenemeyeceğini, hayatının yuvada geçen bir iki yıl ve bir iki karneyle sona erdiğini, çocuğun geri dönüşü olmadığını kavrayan Richie, ölüm fikriyle ilk kez yüzleşti. Sanki kafasına keskin bir demir saplanmıştı. *Ölebilirim,* diye bağırıyordu aklı soğukkanlılığına ihanet eden bir korkuyla. *Hepimiz her an ölebiliriz!*

"Ah ki ne ah," derken sesi titredi. Başka bir şey söyleyemedi.

"Evet," dedi Bill fısıldarcasına. George'un yatağına oturdu. "Bak."

Richie, Bill'in işaret ettiği yöne baktığında, yerdeki fotoğraf albümünü gördü. FOTOĞRAFLARIM, yazıyordu. GEORGE ELMER DENBROUGH, YAŞ 6.

Altı yaşındaydı, diye bağırdı Rich'in aklı, aynı hain ses tonuyla. *Sonsuza kadar altı yaşında kalacak! Herkesin başına gelebilirdi! Hâlâ gelebilir!*

"Son baktığımda albüm açıktı," dedi Bill.

"Şimdi kapanmış," dedi Richie huzursuzca. Bill'in yanına, yatağa oturup albüme baktı. "Kitaplar bazen kendiliklerinden kapanır."

"Sayfalar dönebilir ama kapaklar kendiliğinden kapanmaz. Albüm kendi kendini kapamış." Bill, suratında ciddi bir ifadeyle Richie'ye baktı: Yorgun bir yüz, bembeyaz olmuş teniyle kontrast oluşturan kararmış gözler. "A... a... ama se... senin onu yeniden a... açmanı istiyor. Be... bence."

Richie ayağa kalkıp yavaşça fotoğraf albümünün yanına gitti. Tül perdenin örttüğü pencerenin dibindeydi. Dışarı baktığında, Denbrough'ların bahçesindeki elma ağacını gördü. Ağacın kararmış bir kolu andıran dalındaki salıncak, ağır ağır sallanıyordu.

Rich, bakışlarını yeniden George'un albümüne çevirdi.

Kitabın ortasındaki sayfalarda, kahverengiye çalan kırmızı bir leke vardı. Kurumuş ketçap olabilirdi elbette, belki George fotoğraf albümüne sosisli sandviç veya hamburger yerken bakmış, yiyeceğinden bir ısırık aldığında ketçaplar albüme damlamıştı. Küçük çocuklar hep böyle aptalca şeyler yaparlar. Leke, rahatlıkla ketçap olabilirdi. Ama Richie, öyle olmadığını biliyordu.

Albüme şöyle bir dokundu ve hemen elini çekti. Buz gibiydi. Günlerdir güneşin altında durmasına karşın, hiç ısınmamıştı.

Bununla uğraşamayacağım, diye düşündü Richie. *Zaten o aptal albüme bakıp tanımadığım insanların fotoğraflarını görmek istemiyorum. Bill'e fikrimi değiştirdiğimi söylerim, odasına gidip çizgi roman okuruz. Sonra da evime döner, akşam yemeğimi yer ve yorgun olduğum için erkenden yatar, uyurum. Sabah uyandığımda da o lekenin ketçap olduğuna emin olurum. Kesinlikle böyle yapacağım. Tabii canım!*

Ama Richie bunları düşünse de kilometrelerce uzağındaymış, plastik bir kolun ucundaymış gibi gelen eli, albüme uza-

nıp kapağını açtı. Richie, George'un albümündeki suratlara ve mekânlara baktı: teyzeler, amcalar, bebekler, evler, külüstür Ford'lar, Studebaker'lar, telefon direkleri, posta kutuları, çitler, çamurlu lastik izleri, belediye panayırındaki dönme dolap, su deposu, Kitchener Dökümhanesi'nin kalıntıları...

Parmakları sayfaları gittikçe artan bir hızla çevirdi ve derken sayfalar bitti. İstemediği halde, kendine engel olamadığı için, son sayfaya döndü. İşte Derry şehir merkezinin fotoğrafı. Sonrası boştu.

"Burada George'un okul fotoğrafı yok," dedi Richie. Hem rahatlamış hem öfkeli bir ifadeyle Bill'e baktı. "Ne numaralar çeviriyorsun Koca Bill?"

"Ne?"

"Albümdeki son fotoğraf, kasaba merkezininki. Sayfaların gerisi boş."

Bill yataktan kalkıp Richie'nin yanına gitti. Kasaba merkezinin otuz yıl önceki haline, eski moda arabalara ve kamyonlara, o dönemde tasarımı farklı olan trafik lambalarına ve kameranın kanal kıyısında yürürken görüntülediği yayalara baktı. Sayfayı çevirdi. Aynı Richie'nin dediği gibi, albümün kalanı boştu.

Şey, hayır, bir saniye – tam olarak boş değildi. Fotoğrafları yapıştırmakta kullanılan bantlardan vardı.

"Fo... fotoğraf bu... buradaydı," dedi Bill, bandı işaret ederek. "Ba... bak."

"Of! Sence ona ne oldu?"

"Bi... bi... bilmiyorum."

Bill fotoğraf albümünü Richie'nin elinden alıp kucağına koymuştu. Sayfaları çeviriyor, George'un fotoğrafını arıyordu. Bir dakika sonra çevirmeyi bıraktı ama sayfalar durmadı, kendiliğinden, yavaş ama kararlı bir şekilde, her dönüşte hışırdayarak dönmeye devam etti. Bill ve Richie, kocaman açılmış gözlerle önce birbirlerine sonra albüme baktılar.

Son fotoğraf karşılarında belirdiğinde sayfalar durdu. Sepya tonlarındaki Derry kasaba merkezi, kasabanın Bill ve Richie doğmadan önceki hali.

"Bak!" diyen Richie aniden albümü Bill'in elinden kaptı. Artık korkmuyordu, büyülenmiş gözlerle bakıyordu fotoğrafa. "Tanrı aşkına!"

"Ne... ne oldu? Ne... ne... ne var?"

"Bu biziz! Biz, şuna bak!"

Bill, koroda aynı nota kitapçığını kullanmak zorunda bırakılan oğlanlar gibi diğer kenarından tuttu ve fotoğrafı incelemek için albüme doğru eğildi. Bill'in nefesini tuttuğunu fark eden Richie, arkadaşının da aynı şeyi gördüğünü anladı.

Sararmış siyah beyaz fotoğrafta iki çocuk anacaddeden kavşağa, kanalın yerin altına girdiği yere doğru yürüyorlardı. Beton duvarın yanındaki iki oğlanı başkalarıyla karıştırmak imkânsızdı. Biri spor ayakkabılıydı. Öteki, denizci kıyafetlerini andıran bir giysi giymişti, kafasındaki kepi yan yatırmıştı. Objektif, sokağın diğer tarafına bakan çocukları profilden yakalamıştı. Spor ayakkabılı çocuk, Richie Tozier'dı, denizci kıyafetli çocuksa Kekeme Bill.

Daha doğmadıkları günlerden kalma fotoğraftaki hallerinden gözlerini alamıyorlardı. Richie'nin heyecandan ağzı kurumuştu. Birkaç adım önlerinde fötr şapkasının kenarını tutmuş paltosunun etekleri rüzgârda uçuşan bir adam, sokaktaysa Model-T arabalar, Pierce Arrow, Chevrolet'ler vardı.

"Gö... gözlerime i... inanamıyorum," diye söze başladı Bill ve o anda fotoğraf canlandı.

Sonsuza dek (en azından eski fotoğraftaki kimyasallar tamamen çözülene dek) kavşakta kalması gereken T-model araba, arkasında egzoz dumanları bırakarak yoluna devam etti. Tepeye çıkan yola saptı. Şoför penceresinden dışarı sarkan ufak, beyaz el, aracın sola döneceğini işaret etti ve Court Sokağı'na dönen araç objektifin kapsama alanından çıktı.

Pierce-Arrow'lar, Chevrolet'ler ve Packard'lar da canlanmıştı. Her biri kendi yoluna gidiyordu. Fotoğrafın çekilişinden neredeyse yirmi sekiz yıl sonra, adamın paltosunun etekleri nihayet uçuşmayı bıraktı. Şapkasını düzeltmeyi başaran adam, yürüyüp gitti.

O ana dek suratlarının dörtte üçü görünen iki oğlan başlarını çevirdi, yüzleri ortaya çıktı ve bir saniye sonra Richie, neye baktıklarını anladı. Pis bir köpek, Center Sokağı'ndan onlara doğru koşuyordu. Denizci kıyafetli çocuk –Bill– iki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı. Hareket edemeyecek veya sağlıklı düşünemeyecek kadar şaşıran Richie, ıslığı duyduğunu algıladı, arabaların, dikiş makinesinin seslerini andıran gürültülerini de duyuyordu. Sesler zayıftı, sanki çok uzaklardan geliyorlardı ama oradaydılar.

Köpek iki oğlana bakıp kendi yoluna gitti. Oğlanlar birbirlerine dönüp katıla katıla güldüler. Onlar da yollarına devam ettiler, derken spor ayakkabılı Richie, Bill'in kolunu tutup kanalı işaret etti. O tarafa yöneldiler.

Hayır, diye düşündü Richie. *Bunu yapmayın, bunu yapma...*

Yanına ulaştıklarında, alçak beton duvarın diğer tarafında bir palyaço belirdi. Yüzü George Denbrough'nun yüzüydü ama gözleri iki kara delikti, saçları arkaya taranmış, sırıtan dudakları kan rengine boyanmıştı. Havada uçan üç balonun iplerini tutuyordu bir eliyle ve derken diğer eli, denizci elbiseli çocuğa doğru uzandı, oğlanı boynundan yakaladı.

"*Ha... ha... hayır!*" diye bağıran Bill, fotoğrafa dokunmaya yetlendi.

Elini fotoğrafın içine uzattı.

"*Yapma Bill!*" diye bağıran Richie, arkadaşını durdurdu.

Bir saniye daha geç kalsa her şey farklı olurdu. Bill'in parmaklarının, fotoğrafın yüzeyini aşıp diğer dünyaya girdiğini gördü. Parmak uçlarının, canlı insanların pembe parmaklarından eski fotoğraflardaki ölü beyaz renge döndüğünü gördü. Aynı anda parmaklar küçülmüş ve sanki gerçek dünyadan kopmuştu. İnsanın elini suya daldırdığında gördüğüne benzeyen, garip bir optik yanılsamaydı; hani suyun altındaki bölüm, kırılmış ve üstünde kalan kısımdan uzaklaşıyormuş gibi görünür ya, aynı öyleydi.

Bill'in parmaklarında, tam da parmakların fotoğrafa girip fotoparmaklara dönüştüğü yerde çapraz kesikler belirdi; sanki elini fotoğrafa değil bıçakların arasına sokmuştu.

Richie arkadaşını kolundan tutup çekti. Yere devrildiler. George'un albümü yere düşüp kendiliğinden kapandı. Bill, parmaklarını ağzına götürdü. Acıdan gözleri yaşla dolmuştu. Richie arkadaşının avucundan bileğine doğru akan kanları gördü.

"Bakmama izin ver," dedi.

"Ço... çok acıyor," dedi Bill. Avucu yere bakacak şekilde, elini Richie'ye uzattı. İşaretparmağında, ortaparmağında ve yüzükparmağında ciddi kesikler vardı. Küçük parmağı fotoğrafın yüzeyine (ona yüzey denebilirse) değmemişti ve parmakta kesik olmasa da Bill daha sonra Richie'ye, küçük parmağının tırnağının, bir manikür makasıyla kesilmiş gibi kesildiğini söyleyecekti.

"Aman Tanrım Bill," dedi Richie. Yara bandı. Aklına gelen ilk şey. Şansları yaver gitmişti – eğer tam zamanında Bill'in kolunu çekmeseydi, bırakın parmaklarında sıyrıklarla kurtulmayı, hepsi kopmuş da olabilirdi. "Parmaklarını sarmalıyız. Annen..."

"A... a... annemi bo... boş ver," dedi Bill. Damlayan kanlara aldırmadan fotoğraf albümünü eline aldı.

"Açma!" diye bağıran Richie, Bill'i omzundan yakaladı. "Tanrı aşkına Billy, neredeyse parmaklarını kaybediyordun!"

Bill, arkadaşının elini ittirdi ve yüzünde, Richie'yi her şeyden çok korkutan bir kararlılıkla çevirdi sayfaları. Delirmiş gibiydi. Parmaklarından akan kanlar George'un albümüne bulaştı – şimdilik kurumuş ketçap gibi görünmüyorlardı ama zaman geçip kuruyunca, öyle görüneceklerdi. Elbette.

Ve işte, kasaba merkezinin fotoğrafı.

Model-T, yine kavşakta. Diğer arabalar da önceden neredeyse orada. Adam fötr şapkasını tutuyor, paltosunun etekleri uçuşuyor.

Ama oğlanlar yok.

İki çocuktan eser kalmamış. Ama...

"Bak," diye fısıldadı Richie. Parmağını değdirmemeye özen göstererek fotoğrafı işaret etti. Yarım çemberi andıran bir şey görünüyordu kanal duvarının arkasından – yuvarlak bir şeyin üstü.

Bir balonun.

5

George'un odasından tam zamanında çıktılar. Merdivenin dibinden gelen bir ses, duvarda bir gölge. Bill'in annesi. "Güreşiyor muydunuz?" diye sordu kadın azarlarcasına. "Tepinmeyi andıran gürültüler duydum."

"O... o... oyun oynuyorduk anne." Bill, Richie'ye çenesini kapalı tutmasını söyleyen bir bakış fırlattı.

"Dövüşmeyi kesin. Tavan başıma yıkılacak sandım."

"Ta... ta... tamam."

Kadının ön tarafa döndüğünü duydular. Bill kanayan elini mendille sardığında bez çabucak kırmızıya döndü ve damlalar yere akmaya devam etti. İki oğlan tuvalete gitti, Bill kanama kesilene dek elini soğuk suya tuttu. Yara temizlendiğinde, kesiklerin ince ama derin olduğu ortaya çıktı. Beyaz kenarlara ve alttan görünen kıpkırmızı ete bakmak, Richie'nin midesini bulandırdı. Arkadaşının parmaklarına yara bantlarını çabucak yapıştırdı.

"Ço... çok acıyor," dedi Bill.

"Ne demeye elini fotoğrafa soktun, seni budala?"

Bill surat asıp önce parmaklarındaki yara bantlarına, sonra arkadaşına baktı. "Pa... pa... palyaço yüzünden," dedi. "Geo... Geo... George numarası yapan pa... palyaço yüzünden."

"Tıpkı Ben'e göründüğünde mumya taklidi yapması veya Eddie'yleyken hastalıklı evsize benzemesi gibi," dedi Richie.

"Cü... cüzamlıya."

"Evet."

"A... a... ama a... aslında pa... palyaço mu?"

"Canavar," dedi Richie, kendinden emin bir sesle. "O, bir tür canavar. Tam burada, Derry'de yaşıyor ve çocukları öldürüyor."

6

Çorak Topraklar'da Bay Nell'in onları bastığı baraj macerasından ve canlanan fotoğraftan birkaç gün sonraki cumartesi, Richie, Ben ve Beverly Marsh, bir değil iki canavarla yüz yüze geldiler ve bedelini ödediler. En azından Richie ödedi. İlk gördüklerinde canavarlar korkutucu olmakla beraber tehlikeli de-

ğildi; Aladdin Sineması'nın beyazperdesinde kurbanlarını kovaladıkları sırada, Richie, Ben ve Bev, rahat koltuklarına oturmuş onları seyrediyorlardı.

Canavarlardan biri, Michael London'ın oynadığı Kurt Adam'dı. Çok havalıydı çünkü kurt adam bile olsa, ördek kuyruklarını andıran, harika bir saç kesimi vardı. Diğer seksi canavarıysa Gary Conway oynuyordu. Victor Frankenstein'ın soyundan biri onu canlandırmış, cesetlerin işine yaramayacak parçalarını da bodrumunda beslediği timsahlara atmıştı. Sinemaya gittiğinizde filmler arasında ayrıca son Paris modasını, Cape Canaveral'daki füzeleri gösteren bir haber kaydını, iki Warner Brothers, bir Temel Reis çizgi filmini, bir de Chilly Willy çizgi filmini (nedendir bilinmez, Chilly Willy'nin şapkası Richie'yi gülmekten yerlere yatırırdı) izlemek mümkündü. Elbette gelecek programdan fragmanlar da gösterilirdi. Yakında sinemada gösterilecek filmler arasında, Richie'nin hemen görülmesi gereken filmler listesine eklediği iki film vardı: *Uzaylı Bir Canavarla Evlendim* ve *Blob*.

Film sırasında, Ben'in ağzını bıçak açmıyordu. Sinemaya girerlerken Ben, az kalsın Henry, Belch ve Victor'a yakalanıyordu. Richie, arkadaşının canını sıkanın bu olduğunu varsayıyordu. Ama Ben o pislikleri çoktan unutmuştu. (Üçü, aşağıda, perdenin yakınındaki koltuklarında oturuyor, seyircilere patlamış mısır fırlatıp perdeyi yuhalıyordu.) Ben'in sessizliğinin nedeni, Beverly'ydi. Kızın yakınında olmak onu öylesine heyecanlandırmıştı ki içinde kelebekler uçuşuyordu. Kız koltuğunda hafifçe kıpırdanacak olsa Ben'in yüzünü ateş basıyor, patlamış mısıra uzanırken elleri birbirine değse, heyecandan titriyordu. Sonradan, karanlıkta Beverly'nin yanında oturduğu o üç saatin, hayatının hem en uzun hem en çabuk geçen vakitleri olduğunu düşünecekti. Ben'in kendini boğazına kadar çocuksu aşka kaptırdığını bilmeyen Richie ise zımba gibiydi. Ona sorarsanız, Konuşan Eşek Francis filmlerinden daha iyi olan tek şey, çocuklarla dolu bir sinema salonunda izlenen korku filmleriydi. Korkutucu bölümlerde herkes aynı anda çığlık atıyordu. Düşük bütçeli iki Amerikan filmi ile kasabada olanlar arasında bir bağlantı kurulmamıştı. Henüz.

Richie, cumartesi gündüz matinesinde Çifte Şok programında iki korku filmi birden gösterileceğini cuma gününün gazetesindeki reklamdan öğrenmiş ve önceki gece uykusunun kaçtığı, defalarca kalkıp bebekler gibi, canavar var mı yok mu diye dolabının içini kontrol ettiği, gözünü bile kırpmadığı hemencecik aklından çıkmıştı. Zaten ertesi sabah her şey, her zamanki gibiydi... Şey, neredeyse. Belki Bill'le aynı halüsinasyonu görmüşlerdi. Elbette Bill'in parmaklarındaki kesikler hayali değildi ama Georgie'nin albümünün sayfalarını çevirirken, kâğıtlar parmağını kesmiş olamaz mıydı? Kâğıt kesiği fena olurdu, belki çocuğun başına gelen buydu. Neden olmasın? Ayrıca gelecek on yılı o olayı düşünerek geçirmesini zorunlu kılan bir kanun yoktu ya. Hayır canım!

Böylece, yetişkinlerin koşa koşa psikiyatra gitmelerine neden olacak bir deneyimin ertesi günü, Richie Tozier her zamanki gibi yatağından kalktı, kahvaltıda gözleme yedi ve gazetenin eğlence sayfasında, iki korku filminin ilanını gördü. Cebinde kaç para olduğuna baktı, biraz açığı vardı (şey... aslında hiç parası yoktu) ve böylece bilet parası için babasının başını ağrıtmaya gitti.

Çoktan beyaz dişçi önlüğünü giymiş olarak masaya oturan Richie'nin babası, gazetenin spor sayfalarını bırakıp kendine kahve doldurdu. Zarif bir surata sahip, yakışıklı denilebilecek biriydi. Çelik çerçeveli gözlük takardı, kafası kelleşmeye başlamıştı ve 1973'te gırtlak kanserinden ölecekti. Richie'nin gösterdiği ilana baktı.

"Korku filmleri," dedi Wentworth Tozier.

"Evet," diyen Richie sırıttı.

"Bakıyorum, gitmek istiyorsun," dedi Wentworth Tozier.

"Evet!"

"O iki ucuz filmi görmezsen, hayal kırıklığından ölecekmiş gibi bakıyorsun."

"Hem de nasıl! Düşüp ölürüm! Graagg!" Richie boğazını tutarak sandalyesinden yere düştü. Dili, boğuluyormuşçasına dışarı sarktı. Richie'nin, babasını ikna etmekte kullandığı yöntemin özgün olduğunu kabul etmek gerek.

"Tanrım, Richie, lütfen keser misin şunu?" diye seslendi annesi, ocağın başından. Gözlemeleri bitirmiş, yumurta haşlamaya geçmişti.

"Düşünüyorum da Rich," dedi babası, oğlu sandalyesine dönerken, "Sanırım pazartesi günü sana harçlığını vermeyi unutmuşum. Cuma günü parasız kalmanın başka bir açıklaması olamaz."

"Şeey..."

"Hepsini harcadın mı?"

"Şeey..."

"Düşünüyorum da senin gibi aklı kıt bir çocuk için çok derin konular bunlar," dedi Wentworth Tozier. Dirseğini masaya yaslayıp çenesini avucuna koydu ve kocaman açtığı gözlerini oğluna dikti. "Neye harcadın?"

Richie babasına İngiliz Kâhya Toodles'ın sesiyle karşılık verdi. "Harcadım işte sevgili vali. Bir baktım, hepsi gitmiş! Savaş yüzünden. Düşmanları yenmek için üzerimize düşeni hepimiz yapmalıyız, değil mi?"

"Sorumun cevabı bolca zırva demek," diye dalga geçti Went. Çilek reçeline uzandı.

"Kahvaltı masasında kaba sözler duymak istemiyorum," dedi Maggie Tozier kocasına, Richie'nin yumurtalarını masaya getirirken. Oğlu da azardan payını aldı. "Kafanı neden bu çöplerle doldurduğunu anlamıyorum."

"Ama anne," dedi Richie. Dışarıdan, yıkılmış gibi görünüyordu, içten içeyse zevkten dört köşeydi. Annesini de babasını da kitap gibi okurdu –insan sevdiği ve sürekli okuduğu kitapları ezbere bilir ya– ve arzularına kavuşacağını anlamıştı: cumartesi günü sinemaya gitme izni ve bilet parası.

Went, Richie'ye doğru eğilip gülümsedi. "Sanırım seni istediğim kıvama getirdim," dedi.

"Öyle mi baba?" diye karşılık verdi Richie gülümseyerek... İçinde bir huzursuzluk belirdi.

"Ah, evet. Bahçemizi biliyorsun ya Richie? Yabancısı sayılmazsın ya?"

"Değilim valim," diye cevapladı yeniden Toodles taklidi yapan Richie. "Biraz bakımsız, değil mi?"

"Aynen öyle," dedi Went. "Ve sen bu durumu değiştireceksin Richie."

"Öyle mi?"

"Evet. Çimleri biç Richie."

"Tabii baba, elbette," diyen Richie'nin zihninde, korkunç bir şüphe belirdi. Yoksa babasının kastettiği, sadece ön bahçe değil miydi?

Wentworth Tozier'ın suratında, zafer kazananlara özgü bir sırıtış belirdi. "Hepsini kastediyorum benim budala oğlum. Önü. Arkayı. Yanları. Bitirdiğinde, avucuna, bir tarafında George Washington, diğer tarafında da tepesinde her şeyi gören gözle piramit resmi olan yeşil kâğıtlardan koyacağım. Tam iki tane."

"Seni anladığımı sanmıyorum baba," dedi Richie ama gayet iyi anlamıştı.

"İki papel."

"Bütün bahçe için iki papel mi?" diye bağırdı incinen Richie. "Bizimki sokaktaki en büyük bahçe! Yapma baba!"

Went, iç çekip gazeteyi eline aldı. Richie'nin gözleri manşete takıldı: KAYBOLAN ÇOCUK YÜZÜNDEN KASABA ENDİŞELİ. Bir an, aklına George Denbrough'nun garip albümü geldi – ama kesin hayal görmüşlerdi... Hayal değilse de dün dündü, bugünse bugün.

"Demek korku filmlerini görmeyi, zannettiğin kadar çok istemiyormuşsun," dedi Went, gazetesinin arkasından. Ardından gazeteyi aşağı indirip Richie'yi süzdü. Doğrusunu söylemek gerekirse, kibirli bir hali vardı. Bakışları, elinde kare as olan bir poker oyuncusunun, iskambil kâğıtlarının üstünden rakibini süzüşüne benziyordu.

"Clark'ların ikizleri çimleri biçtiğinde, ikisine de ikişer dolar veriyorsun!"

"Doğru," diye itiraf etti Went. "Ama yarın sinemaya gitmek isteyen onlar değil. İstiyorlarsa bile, eminim bunu yapmalarına yetecek kadar para biriktirmişlerdir, çünkü son zamanlarda evimizin etrafını saran çalıları kontrole geldiklerini görmedim. Di-

ğer taraftan, sen sinemaya gitmek istiyorsun ama bunu yapacak paran yok. Midende hissettiğin, kahvaltıda yediğin beş gözleme ve iki yumurtanın ağırlığı mı, yoksa seni avucumun içine almamın verdiği rahatsızlık mı? Kapiş?" Gazete yukarı kalktı, Went'in gözleri, gazetenin arkasında kayboldu.

"Bana şantaj yapıyor," diyerek, babasını annesine şikâyet etti Richie. Kilo vermeye çalışan kadın, kuru kuru kızarmış ekmek yiyordu. "Buna şantaj dendiğinin umarım farkındasındır."

"Evet hayatım, farkındayım," dedi annesi. "Çenene yumurta bulaşmış."

Richie, çenesine bulaşan yumurtaları sildi. "Sen işten dönene dek hepsini bitirirsem, üç dolar verir misin?" diye sordu gazeteye.

Babasının gözleri, yine gazetenin üstünde belirdi. "İki elli."

"Vah vah," dedi Richie. "Demek elli sentin pazarlığını edecek kadar yoksul düştün. Bir sen, bir de Jack Benny."

"Kahramanım," dedi Went, gazetenin arkasından. "Kararını ver Richie. Rahat rahat spor haberlerini okumak istiyorum."

"Anlaştık," diyen Richie, iç çekti. Ailenizin eline bir koz verdiniz mi bunu sonuna kadar sömürürler. Aslında komik bile sayılırdı.

Çimenleri biçerken, bol bol taklitleri üzerinde çalıştı.

7

Cuma günü saat üç olduğunda, Richie çimleri biçmeyi tamamlamıştı. Cumartesiye, cebinde iki buçuk dolarlık küçük bir servetle girdi. Bill'i aradı ama o, Bangor'a gidip konuşma terapisi testine gireceğiyle ilgili bir şeyler geveledi.

Richie, arkadaşının tedirginliğini anlıyordu. En iyi Kekeme Bill taklidiyle, "Ca... ca... canlarına o... oku Bi... Bill," dedi.

"Ca... ca... canın ce... cehenneme To... Tozier," diyen Bill, telefonu Richie'nin suratına kapadı.

Sıradaki Eddie Kaspbrak'tı ama onun hali, Bill'den bile içler acısıydı. Annesi, ikisi için, tüm gün geçerli otobüs biletlerinden almıştı. Eddie'nin, Haven, Hampton ve Bangor'da yaşayan teyze-

lerini ziyaret edeceklerdi. Üçü de Bayan Kaspbrak gibi şişkoydu ve hepsi de bekârdı.

"Yanağımı çimdikleyip ne kadar büyüdüğümü söyleyecekler," dedi Eddie.

"Çünkü ne kadar sevimli olduğunu görüyorlar Eds, aynı benim gibi. Ben de seni görür görmez, ne sevimli çocuk demiştim."

"Bazen gerçek bir pislik gibi davranıyorsun Richie."

"Pislik pisliği çekermiş Eds. Gelecek hafta Çorak Topraklar'a gelecek misin?"

"Siz giderseniz ben de gelirim. Atış talimi yapsak mı?"

"Belki yaparız ama... sanırım Koca Bill'le benim anlatmamız gereken şeyler var."

"Ne?"

"Aslında Bill'in hikâyesi, anlatmak da ona düşer. Sonra görüşürüz. Teyzelerini ziyaretin tadını çıkar."

"Çok komiksin."

Üçüncü aradığı Stan'di. Ama camlardan birini kırdığı için, Stan'in ailesiyle arası bozuktu. Turta tabağını frizbi niyetine kullanırken hedefi ıskalamıştı. Çat. Bütün hafta sonu, evde ayak işlerine bakacaktı. Muhtemelen, bir sonraki hafta sonu da. Richie arkadaşının acısını paylaştıktan sonra Stan'e, sonraki hafta Çorak Topraklar'a gelip gelmeyeceğini sordu. Stan, babası cezalandırmazsa geleceğini söyledi.

"Yapma Stan, topu topu bir cam işte," dedi Richie.

"Büyük bir camdı," diyen Stan, telefonu kapadı. Richie telefonun başından ayrılmaya hazırlanırken, aklına Ben Hanscom geldi. Rehbere baktı, bir Arlene Hanscom vardı. Rehberde kayıtlı, Hanscom soyadlı başka kadın yoktu. Numaranın Ben'e ait olduğunu tahmin eden Richie orayı aradı.

"Gelmeyi isterdim ama harçlığımı çoktan harcadım," dedi Ben. Tüm parasını, şekere, kolaya, patates cipsine ve kurutulmuş ete harcadığını itiraf etmek, onu hem üzmüş hem utandırmıştı.

Para içinde yüzen (ve tek başına sinemaya gitmeyi sevmeyen) Richie, "Benim param var, sonra bana ödersin," dedi.

"Gerçekten mi? Bana borç verir misin?"

"Elbette," dedi bu tepkiye şaşıran Richie. "Neden vermeyeyim ki?"

"Tamam o zaman!" dedi Ben, neşe içinde. "Harika! İki korku filmi! Birinde kurt adam mı var demiştin?"

"Evet."

"Kurt adam filmlerine bayılırım!"

"Sakin ol Saman Kafa, heyecandan neredeyse altına yapacaksın."

Ben kahkaha attı. "Aladdin'in önünde buluşuruz, anlaştık mı?"

"Tamam, harika."

Richie telefonu kapayıp düşünceli gözlerle ahizeye baktı. Ben Hanscom'ın ne kadar yalnız olduğunu yeni fark etmişti ve bu keşifle birlikte onu davet ederek büyük bir kahramanlık yapmış gibi hissetti kendini. Filme gitmeden önce okuyacağı çizgi romanları almak için alt kata koşarken, keyiften ıslık çalıyordu.

8

Güneşli ama serin bir gündü. Richie, Center Sokağı'ndan Aladdin'e doğru yürürken, parmaklarını şaklatıp içinden "Rockin Robin" şarkısını söylüyordu. Kendini harika hissediyordu. Sinemaya gittiğinde hep böyle olurdu. Sihirli dünyayı, büyülü hayalleri severdi. Böyle güzel bir günde yerine getirmeleri gereken sıkıcı görevleri olan herkes için (konuşma terapisiyle Bill, teyzeleriyle Eddie, fırlattığı tabak sola uçacağına sağa uçtuğu için garajı süpürmek veya merdivenleri silmek zorunda kalacak olan zavallı Stan) üzülüyordu.

Richie arka cebindeki yoyoyu çıkarıp çevirmeyi denedi. Yoyo zıplatabilmek, Richie'nin öğrenmeyi arzuladığı becerilerdendi ama şimdilik bir numara yoktu. Yoyo, Richie'nin yapmasını istediği şeyleri yapmıyordu. Ya aşağı inip hemen yukarı çıkıyor ya da ipin ucunda öylece sallanıyordu.

Center Sokağı'nı yarılamıştı ki bej etekli, kolsuz beyaz bluz giymiş bir kızın eczanenin önünde oturmuş fıstıklı dondurma

yediğini gördü. Bazen bakır rengi bazen sarı ışıltılar saçan kızılkumral saçları omuzlarına dökülmüştü. Richie, saçları o tonlarda tek bir kız tanıyordu. Beverly Marsh.

Richie, Beverly'yi çok severdi. Şey, severdi ama o türden bir sevgi değildi. Beverly'yi güzel bulurdu (kızı güzel bulan, sadece o değildi, Sally Mueller ve Greta Bowie gibileri, ne kadar şanslı olduklarını bilmediklerinden Beverly'den nefret eder, anacaddenin aşağısındaki köhne evlerden birinde yaşayan bu kızla yarışma ihtiyacı duyardı) ama ondan hoşlanmasının asıl nedeni, kızın iyi bir espri anlayışına sahip, güçlü biri olmasıydı. Ayrıca yanında sigara bulunurdu. Özetle, Richie kızı severdi çünkü Beverly sağlam pabuçtu. Yine de bir iki kere kendini, kızın iç çamaşır rengini merak ederken yakalamıştı ve onu arkadaş olarak görse de erkek arkadaşlarınız söz konusu olduğunda, böyle şeyler düşünmezdiniz, değil mi?

Richie'nin itiraf etmesi gerekirse, kız sağlam pabuçtu ama aynı zamanda güzeldi de.

Kızın dünyadan habersiz dondurmasını yediği banka yaklaşan Richie, görünmez paltosunun düğmesini açıp görünmez şapkasını çıkararak, Humphrey Bogart taklidiyle kızı selamladı. Doğru sesi de ekleyince, Humphrey Bogart'a dönüştü – en azından kendi gözünde. Dışarıdan bakan biri için de garip konuşan bir Richie Tozier'dı.

"Merhaba tatlım," dedi kızın yanına otururken. "Burada otobüs beklemenin manası yok. Naziler bütün yolları kesti. Son uçak bu gece yola çıkıyor. O uçakta olmalısın. Ülkenin sana ihtiyacı var tatlım, benim de... ama ben idare edebilirim."

"Merhaba Richie," dedi Bev. Başını çevirdiğinde, oğlan kızın sağ yanağındaki morluğu gördü. Ona rağmen güzeldi kız. Ancak şimdi, kızın güzelliğinin boyutlarını kavrıyordu. Film yıldızları kadar güzel olabilirdi Bev. O ana dek filmlerin dışında güzel kızlar olabileceğini, varsalar da kendisinin onlardan birini tanıyabileceğini düşünmemişti. Belki kızın ne kadar güzel olduğunu fark etmesini sağlayan, yanağındaki morluktu; o zıtlık, o kusur sayesinde, Bev'in güzelliği ortaya çıkmıştı: Gri-mavi gözler, kırmızı dudaklar, krem rengi, pürüzsüz ten. Burnundaki çiller bile tatlıydı.

"Dişimde yeşil bir şey var mı?" diye sordu kız, oğlanın garip garip kendisine baktığını görünce.

"Tatlım," dedi Richie. "Küflü peynir kadar yeşilsin ama seni Kazablanka'dan çıkardığımızda paranın satın alabileceği en iyi doktorlara gideceğiz. Seni yeniden beyazlatacağız. Annem üstüne yemin ederim."

"Götün tekisin Richie. Çok kötü bir Humphrey Bogart taklidiydi." Ama kız, bunu söylerken gülümsüyordu.

Richie, kızın yanına oturdu. "Sinemaya gidecek misin?"

"Param yok," dedi kız. "Yoyona bakabilir miyim?"

Richie, yoyoyu kıza uzattı. "Onu geri götüreceğim," dedi kıza. "Yukarı sıçraması gerekiyor ama sıçramıyor. Kazıklandım."

Beverly parmağını ipin ucundaki deliğe soktu. Richie, daha iyi görebilmek için gözlüğünü yukarı ittirdi. Kız avucunu yukarı çevirdi, Duncan yoyosu, zarifçe yukarı kıvrılıp kızın avucuna kondu. O zaman Beverly, işaretparmağıyla yoyoyu yuvarladı. Yoyo ipten aşağı kayıp yeniden toparlandı. Kız parmağını çevirdiğinde, yoyo yeniden aşağı sarktı ve indiği gibi ipe tırmanıp tekrar avucuna kondu.

"Şu işe bak," dedi Richie.

"Çocuk oyuncağı," dedi Bev. "Şunu izle." Yoyoyu serbest bıraktı, ardından bir süre öylece sallanmasına izin verip bir dizi hızlı el hareketiyle, oyuncağın parça parça ipe tırmanmasını sağladı.

"Kes şunu," dedi Richie. "Hava atanları hiç sevmem."

"Ya buna ne dersin?" diye sordu tatlı tatlı gülümseyen Bev. Yoyoyu ileri geri salladı, kırmızı ahşap Duncan, zıplayıp durdu. Yoyoyu yaşlı bir kadına çarpmaktan son anda kurtaran Beverly, kadının öfkeli bakışlarına aldırmayıp elinin etrafında iki tur attırarak yoyo çevirme numarasını tamamladı. Gösterisi bittiğinde, ipe düzgünce dolanmış yoyo, kızın avucundaydı. Beverly onu Richie'ye geri verip eski yerine döndü. Ağzı hayranlıktan bir karış açılan Richie, kızın yanına oturdu. Bev oğlana bakıp kıkırdadı.

"Ağzını kapa, sinek kaçacak."

Richie şaplatarak kapadı ağzını.

"Son bölüm şanstı," dedi kız. "Dünya turu numarası yaparken ipi kendime dolaştırmamayı ilk kez başardım."

Sinemaya giden çocuklar, Peter Gordon ve hemen ardından Marcia Fadden önlerinden geçti. Birlikte gitmeleri söz konusu bile olamazdı çünkü şehrin zengin mahallelerinde oturanlar diğer mahallelerde oturanlarla takılmazdı. Kızla oğlan sürekli birilerinin ilgisine ve desteğine ihtiyaç duyan bir çift pislikti zaten. Daha on iki yaşında olsa da Peter Gordon'ın her yanı sivilce içindeydi. Bazen Bowers, Criss ve Huggins ile takılırdı ama yalnızken pis bir numara yapmayı deneyecek kadar cesur değildi.

Bankta yan yana oturan Richie ve Beverly'yi görünce, "Richie ve Beverly ağaca çıkmış! Göz göze gelip öpüşmüş! Önce aşk, sonra evlilik ve baş ağrısı..." diye tekerlemeye başladı Peter.

"Ve işte geliyor Richie ve bebek arabası!" diye ötekinin sözünü tamamladı Marcia.

"Canınız cehenneme," diyen Beverly onlara hareket çekti. Marcia, birinin bu kadar kaba davranmasından rahatsız olmuşçasına, bakışlarını kaçırdı. Gordon, kolunu kızın beline doladı ve başını çevirerek, "Seninle sonra görüşeceğiz dört göz," dedi.

"Sen görsen görsen anneni görürsün," diye karşılık verdi çenesini tutamayan Richie. Beverly bir kahkaha attı. Kız başını oğlanın omzuna yasladığında, Richie, Bev'in dokunuşunun, başının ağırlığını omzunda hissetmenin kötü bir his olmadığını düşündü.

Derken kız başını çekti. "Pislikler," dedi.

"Eminim Marcia Fadden gülsuyu işiyordur," dedi Richie. Beverly yeniden kıkırdadı.

"Chanel 5," dediğinde sesi boğuk çıktı çünkü elleriyle ağzını örtmüştü.

"Her iddiasına varım," dedi Richie, Chanel 5'in ne olduğunu bilmese de. "Bev?"

"Ne?"

"Bana yoyoyu zıplatmasını öğretir misin?"

"Sanırım. Daha önce kimseye öğretmeyi denemedim."

"Sen nasıl öğrendin? Sana kim gösterdi?"

Kız, küçümsercesine baktı çocuğa. "Kimse göstermedi. Kendim çözdüm. Bando şefliği gibi... Böyle şeylerde iyiyimdir..."

"Bir senin ukalalığın eksikti," dedi gözlerini deviren Richie.

"Gerçekten iyiyim," dedi kız. "Ders almam bile gerekmedi, kendiliğimden öğrendim."

"Gerçekten, bando şefleri gibi sopayı atıp tutabiliyor musun?"

"Elbette."

"Herhalde liseye gidince amigo kız olursun, ha?"

Kız gülümsedi. Richie daha önce öyle bir gülümseme görmemişti. Bilgece, alaycı ve hüzünlüydü. Georgie'nin albümündeki fotoğraf canlandığında nasıl geri çekildiyse, bu gülümsemenin kızın farkında olmadığı gücü karşısında da aynı tepkiyi verdi.

"Amigoluk Marcia Fadden gibi kızlar için," dedi Bev. "O, Sally Mueller ve Greta Bowie için. Gülsuyu işeyen kızlar için. Babaları, üniformalar ve spor malzemeleri için okula bağış yapar. Takıma seçilecekleri garanti. Ben hiçbir zaman amigo kız olmayacağım."

"Bev, ne de pembe gözlüklerle dünyaya bakıyormuşsun..."

"Gerçekleri kabullenmeli." Kız omuz silkti. "Umurumda değil. Perende atıp iç çamaşırını milyonlara sergilemeyi kim ister? Bak Richie. Dikkatle izle."

Bev sonraki on dakikasını, Richie'ye nasıl yoyo oynatacağını göstererek geçirdi. Sonlara doğru Richie, yoyoyu çevirebilmeyi başardı ama hâlâ, yarıdan sonra yoyo düşüyor, öylece ipin ucunda sallanıyordu.

"Parmaklarını yeterince hızlı yukarı çekmiyorsun," dedi kız.

Sokağın karşısındaki Merrill Trust'ün saatine bakan Richie yerinden sıçradı. Yoyoyu cebine kaldırdı. "Şu işe bak, artık gitmeliyim Bev. Saman Kafa'yla buluşacaktım. Gecikirsem, fikrimi değiştirdiğimi sanır."

"Saman Kafa dediğin kim?"

"Ah, Ben Hanscom. Ona güreşçi Saman Kafa Calhoun'u hatırlattığı için Saman Kafa diyorum."

Bev kaşlarını çattı. "Kabalık ediyorsun. Ben'i severim."

"Amanın beni kırbaçlamayın hanımım!" diye bağırdı Richie, zenci çocuk sesiyle. "Beni kırbaçlamayın, iyi bir köle olacağım hanımım..."

"Richie!" diye onu azarladı Bev.

Richie numarayı kesti. "Ben'i ben de severim," dedi. "Birkaç gün önce Çorak Topraklar'da baraj inşa ettik..."

"Nehre mi indiniz? Ben'le birlikte Çorak Topraklar'da mı oynuyorsunuz?"

"Elbette. Sadece biz değil, diğerleri de. Orası güzel." Richie yeniden saate baktı. "Gerçekten gitmem gerek. Ben beni bekliyordur."

"Tamam."

Oğlan duraksadı, şöyle bir düşündü. "Yapacak başka işin yoksa benimle gelsene."

"Sana söyledim ya hiç param yok."

"Ben ısmarlarım. Cebimde birkaç kuruş var."

Kız, dondurma külahından kalanları yakınlardaki çöp kutusuna attı. Mavi-gri gözlerini oğlanınkilere dikti. Eğlendiği belliydi. Saçlarını geriye savurur gibi yaptı. "Ah Tanrım, yoksa bana çıkma mı teklif ediyorsun?" diye sordu.

Richie, hayatında belki de ilk kez, kıpkırmızı oldu. Yanaklarının ısındığını kendi de hissetti. Sorarken, böyle bir şey aklına hiç gelmemişti, Ben'e sorar gibi sormuştu... Ama Ben'e sorarken, *sonra ödersin* gibisinden bir şeyler dememiş miydi? Evet. Oysa Beverly'ye öyle bir şey söylememişti.

Aniden kendini bir garip hissetti. Gözlerini kızınkilerden kaçırdı ama ona bakmamaya çalışırken Bev dondurma külahını çöpe atmak için eğildiğinde, kızın eteğinin yukarı sıyrıldığını fark etti. Artık dizlerini görebiliyordu. Bakışlarını yukarı kaydırdı ama bir yararı olmadı; gözleri, yanlışlıkla kızın kalçalarına takıldı.

Richie, her kafası karıştığında yaptığı gibi, zırvalıklarına sığındı.

"Evet! Çıkma teklif ediyorum!" diye bağırıp kızın önünde diz çöktü. "Lütfen evet de! Lütfen evet de! Hayır dersen kendimi öldürürüm! Sonra bu vicdan azabıyla nasıl yaşarsın?"

"Richie, sen delinin tekisin," dedi kız, kıkırdayarak... Ama onun yanakları da birazcık kızarmamış mıydı? Öyleyse bile, bu her zamankinden güzel görünmesini sağlamıştı. "Herkese rezil olmadan ayağa kalk."

Oğlan ayağa fırlayıp kızın peşine takıldı. Yeniden dengesine kavuşmuştu. Başkasının büyüsünden kurtulmak için, biraz budalalıktan iyisi yoktur. "Gelecek misin?"

"Neden olmasın?" dedi kız. "Çok teşekkürler. Düşünsene, ilk çıkma teklifimi aldım. Eve dönüp günlüğüme yazmak için sabırsızlanıyorum." Ellerini yavaş yavaş şekillenen memelerinin altında birleştirip kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra, kahkahayı bastı.

"Çıkma teklifi demezsen daha mutlu olacağım," dedi Richie.

Kız iç çekti. "Senin de ruhunda hiç romantizm yokmuş."

"Hem de hiç."

Ama Richie içten içe, sevinçten havalara uçuyordu. Dünya birdenbire aydınlık, arkadaş canlısı bir yere dönüşmüştü. Kendini, ara sıra gözucuyla kızı süzerken buldu. Bev, vitrinlere, Cornell-Hopley'deki elbiselere ve geceliklere, Discount Barn'daki havlularla kaplara bakarak yürüyordu. Oğlansa onun saçlarına ve çenesine bakıyordu. Kızın bluzunu ve çıplak kollarını inceledi. Kenardan iç çamaşırının askısını bile gördü ve bütün bunlar, Richie'nin keyfini yerine getirdi. Nedenini söyleyemezdi ama George Denbrough'nun odasında yaşananlar, artık çok uzaklarda kalmıştı. Gitme zamanıydı, Ben'le buluşma zamanıydı ama birazcık daha yalanıp vitrinleri süzen kızla olmanın tadını çıkaracaktı çünkü ona bakmak ve yanında olmak güzeldi.

9

Çocuklar Aladdin'in gişesinden biletlerini alıp sırayla fuayeye geçiyorlardı. Cam kapılardan içeri bakan Richie, şeker tezgâhının etrafına toplanan kalabalığı gördü. Patlamış mısır makinesi son hızla çalışıyor, yağlı kapağı aşağı yukarı oynayıp takırdarken, patlamış mısırları kusuyordu. Ben ortalıkta yoktu. Richie, Beverly'ye Ben'i görüp görmediğini sordu. Beverly başını iki yana salladı.

"Belki çoktan içeri girmiştir."

"Parası yokmuş. Bugün kapıda Frankenstein'ın Kızı duruyor, onu biletsiz hayatta içeri bırakmaz." Richie başparmağıyla, sessiz filmler zamanından beri Aladdin'in kapısına bakan Bayan Cole'u işaret etti. Kadının parlak kırmızıya boyanmış saçları o kadar seyrelmişti ki kafatasını görebiliyordunuz. Dudaklarına şeftali rengi ruj sürmüştü. Yanaklarında kırmızı lekeler vardı. Kaşlarıysa siyah kalemle çizilmişti. Bayan Cole gerçek bir demokrattı: Bütün çocuklardan eşit ölçüde nefret ederdi.

"Onsuz girmek istemiyorum ama film başlayacak," dedi Richie. "Hangi cehennemde bu oğlan?"

"Ben'e bilet alıp gişeye bırakabilirsin," diye fikir yürüttü Beverly. "Geldiğinde..."

Tam o sırada Ben, Center ve Macklin kavşağında belirdi. Oflayıp puflayarak yürüyen oğlanın göbeği her adımında sallanıyordu. Richie'yi görünce, selamlamak için el salladı. Derken Beverly'yi gördü, eli donup kaldı, gözleri, bir an kocaman açıldı. El sallamayı kesip daha sakin görünmeye çalışarak yavaş adımlarla yanlarına yürüdü.

"Merhaba Richie," dedi. Sonra gözlerini dikip bakarsa, yanıp kül olmaktan korkuyormuşçasına Bev'e kaçamak bir bakış fırlattı. "Selam Bev."

"Merhaba Ben," dedi kız. Aralarında garip bir sessizlik oluştu. Rahatsız edici değildi; *bir çekim var*, diye düşündü Richie. Hafif bir kıskançlık hissetti çünkü ikisi arasında yaşanan her neyse, kendisi bunun dışındaydı.

"Ne haber Saman Kafa!" diye araya girdi. "Beni ektiğini sandım. İki filmi gördükten sonra korkudan on kilo kaybedeceksin. Derler ki bu filmler insanın saçını saniyesinde kırlaştırırmış. Sinemadan çıkarken korkudan öyle bir titrermişsin ki yürümek için yer göstericinin yardımına ihtiyacın olurmuş."

Richie gişeye yöneldi. Ben, oğlanın koluna dokundu. Konuşmaya başladı, dili dolaştı, kendisine gülümsemekte olan Bev'e bakıp cümlesini baştan aldı. "Erkenden buradaydım ama o tipler geldiğinde, koşup sokağın yukarısına saklandım."

"Hangi tipler?" diye sordu Richie, cevabı bildiğine emin olsa da.

"Henry Bowers. Victor Criss. Belch Huggins. Başkaları da vardı."

Richie bir ıslık çaldı. "Çoktan içeri girmişlerdir. Pamuk helvası alanların arasında yoklar."

"Sanırım haklısın."

"Onların yerinde olsam, korku filmi görmek için paramı ziyan etmezdim," dedi Richie. "Evde oturup aynaya bakardım."

Bu sözler Bev'e kahkahalar attırdı ama Ben gülümsemekle yetindi. Henry Bowers geçen hafta canını yakma fırsatını kaçırmamış, üstelik sonunda onu öldürmeye yeltenmişti. Diğerleri farklı düşünebilirdi ama Ben, oğlanın onu öldürmek istediğine emindi.

"Bak ne diyeceğim," dedi Richie. "Balkondan bilet alırız. Onlar ikinci veya üçüncü sıraya oturup ayaklarını ön koltuklara yaslayarak izlemeyi sever."

"Emin misin?" diye sordu Ben. Richie'nin, oğlanların ortalıkta olmasının ne kadar kötü bir haber olduğunu anladığına emin değildi... En kötü haberse bizzat Henry'nin gelmesiydi elbette.

Korkunç üçlünün elinden üç ay önce kıl payı kurtulan Richie (oyuncak bölümüne kaçıp onlardan saklanmıştı), Henry ve arkadaşlarının ne bela olduğunu Ben'in zannettiğinden daha iyi anlıyordu.

"Emin olmasam içeri girmezdim," dedi Richie. "Filmleri görmeyi istiyorum Saman Kafa ama hayatımı riske atacak kadar değil."

"Bize bela olurlarsa, Foxy'ye onları sinemadan atmasını söyleriz," dedi Bev. Foxy dediği, Aladdin'in yöneticisi Bay Foxworth'tü. Filmlerden önce, "Sıranızı bekleyin, sıranızı bekleyin," diye bağırarak pamuk helvası ve patlamış mısır satardı. Smokini ve sarı gömleğiyle, zor zamanlar geçiren bir levazımatçı havası vardı adamın.

Ben bakışlarını şüpheyle Bev'den Foxy'ye, ondan da Richie'ye kaydırdı.

"Hayatını ele geçirmelerine izin veremezsin adamım," dedi Richie, alçak sesle. "Haksız mıyım?"

"Sanırım haklısın," diyen Ben, sıkıntıyla iç çekti. Aslında, arkadaşının haklı olduğundan şüpheliydi... Beverly'nin yanlarında olması, denklemi değiştiriyordu ne yazık ki. Yoksa Richie'yi başka bir gün sinemaya gitmeye ikna etmeye çalışır ya da Richie o gün gitmekte ısrar ederse kendisi cayabilirdi. Ama Bev oradaydı ve oğlan, korkak olduğunun düşünülmesine izin vermeyecekti. Ayrıca balkonda, karanlıkta (aralarında Richie olsa bile) onunla oturma düşüncesi kaçıramayacağı kadar çekiciydi.

"Girmeden önce filmin başlamasını bekleriz," dedi Richie. Sırıtıp Ben'in kolunu nazikçe yumrukladı. "Kahretsin Saman Kafa, sonsuza kadar yaşamak niyetindesin galiba?"

Ben önce kaşlarını çattı, sonra dayanamayıp güldü. Richie de güldü. Onlara bakan Beverly de kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Gişeye yaklaştılar. Pörsümüş şeftali rengi dudaklı Cole, aksi aksi onlara baktı.

"Tünaydın sevgili bayan," dedi Richie, Baron Butthole taklidiyle. "Gösterdiğiniz eski Amerikan filmlerine üç bilet *reca* edeceğim."

"Zırvalamayı kes de ne istediğini adam gibi söyle çocuk!" diye homurdandı şeftali dudak, camdaki deliğin diğer tarafından. İki çizgiden ibaret olan kaşlarının yukarı aşağı oynayışındaki bir şeyler Richie'yi o kadar rahatsız etti ki delikten kırışmış bir doları uzatıp, "Üç bilet lütfen," diye mırıldandı.

Delikten üç bilet çıktı. Richie biletleri aldı. Pörsümüş dudaklar iyice büzüldü. "Pislik yapmayın, mısır kutularını başkalarına fırlatmayın, bağırıp çağırmayın, fuayede ve salonda koşuşturmayın."

"Emredersiniz hanımefendi," diyen Richie, gişeden uzaklaşıp Ben ve Bev'in yanına gitti. "Çocukları seven yaşlı kız kurularıyla konuşmak, her zaman içimi ısıtır," dedi onlara.

Dışarıda oyalanıp filmin başlamasını beklediler. Şeftali dudak, şüpheci gözlerle, cam kafesinden onları süzdü. Richie, Bev'e Çorak Topraklar'daki barajın hikâyesini anlatıp İrlandalı Polis sesiyle Bay Nell'in söylediklerini tekrarladı. Beverly önce gülüm-

sedi sonra kahkahalar attı. Ben bile gülümsemekten kendini alamadı ama gözleri, Aladdin'in cam kapılarıyla Beverly'nin yüzü arasında gidip geliyordu.

10

Balkon fena değildi. *Ben Genç Bir Frankenstein'dım* filminin ilk yarısında Richie, Henry Bowers ve pislik arkadaşlarının oturdukları yeri tespit etti. Tahmin ettiği gibi, ikinci sıradaydılar. Beş altı kişiydiler. Beşinci, altıncı ve yedinci sınıfa giden çocuklardı, hepsi de botlu ayaklarını ön koltuklara yaslamıştı. Foxy gelip ayaklarını indirmelerini söylediğinde indirirlerdi. Foxy giderdi. O gider gitmez ayaklar eski yerlerine dönerdi. Beş on dakika sonra Foxy geri gelirdi ve aynı sahne tekrarlanırdı. Foxy'nin onları atacak cesareti yoktu, onlar da bunu biliyordu.

Filmler harikaydı. Genç Frankenstein, adına yakışacak kadar iğrençti ama Genç Kurt Adam, daha korkunçtu. Belki biraz da hüzünlü olduğu için. Başına gelenler onun hatası değildi. Hayatını mahveden bir hipnotizmacıydı ama bunu, kurt adama dönüşen çocuk öfkeli biri olduğu için yapabilmişti. Richie, kötü duygularını bastırarak yaşayan bir sürü insan olup olmadığını merak etti. Henry Bowers'ın içinin kötülüklerle dolup taştığını biliyordu ama o, duygularını bastırmaya zahmet edenlerden değildi.

Oğlanların ortasına oturan Beverly patlamış mısırlarından yiyor, çığlık atıyor, gözlerini örtüyor, bazen de gülüyordu. Kurt adam, okul çıkışı, spor salonunda antrenman yapan kızı takip ettiğinde, Beverly yüzünü Ben'in koluna gömdü ve Richie, iki yüz çocuğun korku dolu çığlıkları arasında bile şaşıran arkadaşının inleyişini ayırt etti.

Kurt adam sonunda öldürüldü. Son sahnede polislerden biri, "Umarım bu, insanlara Tanrı'nın işine karışmamayı öğretir," dedi. Perde kapandı, ışıklar yandı. Alkışlar duyuldu. Richie, biraz başı ağrısa da geldiğine memnundu. Muhtemelen yakında göz doktoruna gidip gözlüklerinin camlarını değiştirtmesi ge-

rekecekti. *Liseye gittiğimde şişe dibi camlı gözlükler takacağım*, diye geçirdi içinden.

Ben kolunu çekiştirdi. "Bizi gördüler Richie," dedi, ürkmüş bir sesle.

"Efendim?"

"Bowers ve Criss. Çıkarken yukarı baktılar. Bizi gördüler!"

"Tamam, tamam," dedi Richie. "Sakinleş Saman Kafa. Sakin ol. Yan kapıdan çıkarız. Endişelenme."

Merdivenden indiler, Richie önden gidiyor, Beverly ortalarından yürüyordu. En arkadan gelen Ben ise sürekli başını çevirip peşlerinde kimsenin olup olmadığına bakıyordu.

"O çocuklar gerçekten senin peşinde mi Ben?" diye sordu Beverly.

"Evet, canıma okumak istiyorlar," dedi Ben. "Okulun son günü Henry Bowers'la kavga ettim."

"Seni dövdü mü?"

"Dövmeyi istediği kadar fena değil," dedi Ben. "Sanırım bu yüzden hâlâ kızgın."

"O kavgadan Tank Hank de payına düşeni almış diye duydum," dedi Richie. "Sanırım o da bozulmuştur." Kapıyı ittirdi, üçü birlikte Aladdin'le Nan'ın Yeri arasındaki sokağa çıktılar. Çöp tenekelerini karıştıran kedi tıslayıp koşarak yanlarından geçti ama gittiği yönde sokağın çıkışı tahtalarla kapatılmıştı. Kedi, tahtaları görüp geri döndü. Çöp tenekelerinden birinin kapağı tıkırdadı. Bev korkudan havaya sıçrayıp Richie'nin kolunu tuttu. Ürkmüş bir kahkaha attı. "Sanırım hâlâ filmlerin etkisindeyim," dedi.

"Uzun sürmez..." diyecek oldu Richie.

"Ne haber bok suratlı," diye seslendi Henry Bowers arkalarından.

İrkilen üç çocuk aynı anda sesin geldiği yöne döndü. Henry, Victor ve Belch, sokağın girişini kesmişlerdi. Arkalarında iki oğlan daha vardı.

"Lanet olsun, böyle olacağını biliyordum," diye inledi Ben. Richie çabucak Aladdin'in kapısına döndü. Ama kapı çoktan kapanmıştı ve dışarıdan açmak imkânsızdı.

"Arkadaşlarınla vedalaş bok suratlı," diyen Henry, Ben'e saldırdı.

Sonrasında yaşananlar, Richie'ye filmleri hatırlattı – böyle şeyler gerçek hayatta olmazdı. Gerçek hayatta küçük çocuklar, dayak yer, dişlerini yerden toplar ve evlerine dönerlerdi.

Bu sefer öyle olmadı.

Beverly, Henry'yle tanışmak, hatta elini sıkmak istiyormuşçasına bir adım öne çıktı ve kenara çekildi. Richie, oğlanın botlarının yere çarpışının gürültüsünü duyabiliyordu. Victor ve Belch peşi sıra gelmişlerdi; diğer ikisiyse sokağın başında nöbet tutuyordu.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Beverly. "Niye kendi boyutlarında birine dalaşmıyorsun?"

"Oğlan kamyon kadar büyük, seni sürtük," dedi centilmenlik nedir bilmeyen Henry. "Şimdi önümden..."

Richie ayağını uzattı. Aslında bunu yapmayı planlamamıştı. Ayağı, tıpkı kontrol edemediği ve sürekli başını belaya sokan çenesi gibi harekete geçti. Henry takılıp yere düştü. Sokağın duvarının dibine çöp tenekeleri ve lokantanın çöp torbaları dizilmişti. Henry torbaların üstüne yığıldı.

Ayağa kalkacak gibi oldu, gömleği kahve ve çamur lekesi içindeydi, kafasına marul yaprağı yapışmıştı. "Sizi öldüreceğim!" diye bağırdı.

O ana kadar dehşete düşmüş olan Ben için, bardağı taşıran son damlaydı bu. Nasıl olduysa, bütün gücüyle bağırdı ve çöp tenekelerinden birini havaya kaldırdı. Havaya kaldırdığı tenekeden çöplerin saçıldığı an gerçekten Saman Kafa Calhoun'a benziyordu. Yüzü bembeyaz ve hatları öfkeliydi. Çöp tenekesini fırlattı. Henry'nin sırtına çarpan teneke onu yere devirdi.

"Kaçalım!" diye bağırdı Richie.

Sokağın ağzına koştular. Victor Criss önlerini kesti. Ben başını öne eğip Victor'un karnına kafa attı.

"Of!" diyen Victor iki büklüm yere yığıldı.

Belch, Beverly'yi atkuyruğundan yakalayıp onu Aladdin'in tuğla duvarına doğru savurdu. Duvara çarpan Beverly yere düştü. Kolunu ovuşturdu. Richie yerden çöp tenekesinin kapağını

kapıp kızın yanına gitti. Belch Huggins, koca yumruğunu kıza doğru savurdu. Richie, galvanize çelik kapakla yumruğun yolunu kesti. Belch'in eli çeliğe indi. Güçlü bir gonk sesi duyuldu – hoş bile denebilecek bir ses. Çarpışmanın etkisiyle Richie'nin kolları ve omuzları titredi. Belch çığlık atıp şişen elini tutarak zıplamaya başladı.

"Bana dalaşırsan belanı bulursun," dedi Richie, inandırıcı bir Tony Curtis sesiyle. Ardından, oyalanmadan Ben ve Beverly'nin peşinden koştu.

Sokağın girişini tutan çocuklardan biri Beverly'yi yakalamıştı. Ben, kızı kurtarmaya çalışıyordu. Diğer oğlan, Ben'in sırtına bir yumruk indirdi. Richie oğlanı tekmeledi. Ayağı, yumruk atan çocuğun poposuna isabet etti. Oğlan acıdan iki büklüm oldu. Richie bir eliyle Beverly'nin kolunu, diğeriyle Ben'in elini yakaladı.

"Koşun!" diye bağırdı.

Ben'in mücadele ettiği oğlan, Beverly'yi bırakıp Richie'ye yumruk attı. Richie'nin kulağı önce acıdı, sonra hissizleşti, ardından ısındı. Beyninde, ıslığı andıran, okuldaki hemşirenin, işitme yetinizi test etmek için kulağınıza taktığı kulaklıklardan gelenlere benzeyen bir ses duydu...

Birlikte Center Sokağı'ndan aşağı koştular. İnsanlar başlarını çevirip onlara baktı. Ben'in koca göbeği yukarı aşağı sallanıyordu, Beverly'ninse atkuyruğu. Richie, Ben'in elini bırakıp gözlüğünü düşmesin diye yukarı ittirdi. Hâlâ kulakları çınlıyordu, muhtemelen yanağı şişmişti ama kendini harika hissediyordu. Gülmeye başladı. Beverly de ona katıldı. Kısa süre sonra, Ben de gülüyordu.

Court Sokağı'na sapıp karakolun önündeki banklardan birine yığıldılar. Kendilerini güvende hissettikleri tek yer orasıydı. Beverly bir kolunu Ben'in diğerini Richie'nin omzuna atıp onlara sarıldı.

"Muhteşemdi!" Kızın gözleri parlıyordu. "Hallerini gördünüz mü? Gördünüz mü?"

"Gördüm," dedi nefes nefese kalmış Ben. "Bir daha da görmek istemiyorum."

Bu sözler üzerine, yeniden sinir krizini andıran bir kahkaha krizine tutuldular. Richie, Henry'nin çetesinin her an köşeyi dönüp Court Sokağı'nda belirmesini ve karakola rağmen saldırmasını bekliyordu. Yine de kahkahalarına engel olamadı. Beverly haklıydı. Kavga muhteşemdi.

"Kaybedenler Kulübü'ne bir puan!" diye bağırdı Richie. "Alkış alkış alkış!" Ellerini ağzına siper edip Ben Bernie sesiyle bağırdı: "Alkışları duyalım çocuklar!"

Polislerden biri, ikinci katın penceresinden başını uzatıp bağırdı: "Siz veletler, ikileyin! Hemen! Uzayın!"

Richie ağzını açıp bir şey söyleyecek oldu –muhtemelen yeni keşfettiği İrlandalı Polis sesiyle konuşacaktı– ama Ben, arkadaşının ayağına bir tekme indirdi. "Kes sesini Richie," diye onu uyardı kulaklarına kendi bile inanamasa da.

"Ben haklı Richie," dedi Bev. "Şışt şışt."

"Tamam tamam," dedi Richie. "Ne yapmak istiyorsunuz? Henry Bowers'ı bulup monopoli oynamak ister mi diye soralım mı?"

"Dilini eşekarısı soksun," dedi Beverly.

"Ha? Bu da ne demek?"

"Boş ver," dedi Bev. "Bazı çocuklar da ne cahil oluyor."

Ben tereddütle ve baştan aşağı kızararak, "O çocuk saçını acıttı mı Beverly?" diye sordu.

Beverly nazikçe gülümsedi ve o an, önceden sadece tahmin ettiği şeye emin oldu: Güzeller güzeli haikunun yazılı olduğu kartpostalı yollayan, Ben Hanscom'dı. "Hayır, o kadar da canım yanmadı," dedi.

"Çorak Topraklar'a gidelim," diye önerdi Richie.

Böylece oraya gittiler... Veya kaçtılar denmeli. Richie sonradan, bu kararın bütün yazın gidişatını belirlediğini düşünecekti. Çorak Topraklar'ı sahiplendiler. Beverly, son kavgadan önce oraya hiç inmemiş olan Ben gibi Çorak Topraklar'a hiç gitmemişti. Tek sıra halinde inerlerken kız, Richie ile Ben'in ortasından yürüyordu. Eteklerinin hoş bir sallanışı vardı ve Ben kıza baktığında, mide krampını andıran güçlü duyguların içine dolduğunu hissediyordu. Kız, ayağına güneşte parlayan bir halhal takmıştı.

Kenduskeag'ı baraj yaptıkları yerdeki taşlara basarak geçip (akıntı yetmiş metre ileride ikiye ayrılıyor ve kasabanın iki yüz metre ilerisinde yeniden birleşiyordu) akıntının güney kıyısına ulaştılar. Ben solda metal kapaklı beton silindirleri gördü. İki tane. Akıntı yönündeyse dev beton borular vardı. Borulardan çıkan pis sular, Kenduskeag'a akıyordu. *Şehirde biri sıçtığında buradan çıkıyor*, diye düşündü Bay Nell'in Derry Arıtma Sistemi'ni açıklayışını hatırlayan Ben. İçini çaresiz bir öfke kapladı. Muhtemelen bir zamanlar o nehirde balıklar yüzüyordu. Şimdiyse, oralarda alabalık tutma girişimi pek eğlenceli sonuçlanmayabilirdi. Tuvalet kâğıdı yakalama ihtimali, balık yakalama ihtimalinden yüksekti.

"Burası çok güzelmiş," dedi Bev.

"Evet, hiç fena değil," diye ona hak verdi Richie. "Karasinekler gitti ve sivrisinekleri uzak tutacak kadar rüzgâr var." Yalvarırcasına kıza baktı. "Sigaran var mı?"

"Hayır," dedi kız. "Bir iki tane vardı ama dün içtim."

"Ne kötü," dedi Richie.

Uzaktan bir düdük sesi geldi. Hep birlikte, uzun bir trenin, Çorak Topraklar'ın diğer tarafından gara doğru gidişini seyrettiler. *Eğer yolcu treni olsaydı ne manzara göreceklerdi ama*, diye düşündü Richie. Önce Old Cape'teki varoşlar, sonra Kenduskeag kıyısındaki bataklıklar, son olarak da Çorak Topraklar'dan çıkmadan hemen önceki kasaba çöplüğü. Tam seyirlik.

Bir an için aklına Eddie'nin hikâyesi geldi – Neibolt Sokağı'ndaki terk edilmiş evin altında yaşayan cüzamlı. Ama hikâyeyi zihninden uzaklaştırıp Ben'e döndü.

"En sevdiğin bölüm hangisiydi Saman Kafa?"

"Ha?" Ben utanarak arkadaşını süzdü. Bev düşüncelere dalmış Kenduskeag'a bakarken, Ben de kızın profiline dalıp gitmişti. Aklıysa, kızın yanağındaki morluktaydı.

"Filmleri diyorum ahmak. En sevdiğin bölüm hangisiydi?"

"Doktor Frankenstein'ın vücut parçalarını evinin altındaki timsahlara atmasını," dedi Ben. "Favorim orasıydı."

"Çok iğrençti," dedi baştan aşağı ürperen Beverly. "Öyle hayvanlardan nefret ederim. Timsahlardan, piranhalardan ve köpekbalıklarından."

"Öyle mi? Piranha nedir?" diye sordu duyar duymaz hepsiyle ilgilenen Richie.

"Ufacık balıklar," dedi Beverly. "Ufacık dişleri var. Ama keskin mi keskin. Onların yüzdüğü nehre girersen, seni birkaç saniyede yiyip bitiriyorlar."

"Vay canına!"

"Bir keresinde yerlilerin nehri geçmeye çalıştığı bir film görmüştüm. Köprü yıkıktı," dedi kız. "Onlar da ipin ucuna ineği bağlayıp suya soktular ve piranhalar ineği yerken karşıya geçtiler. İpi çektiklerinde, inekten geriye sadece kemikler kalmıştı. O filmden sonra bir hafta kâbus gördüm."

"Keşke bende o balıklardan olsaydı," dedi Richie. "Onları Henry Bowers'ın küvetine atardım."

Ben gülmeye başladı. "Onun banyo yaptığını sanmıyorum."

"Banyo yapıyor mu bilemem ama arkamızı kollasak iyi olur," dedi Beverly. Parmakları, yanağındaki morluğa gitti. "Tabakları kırdığım için babam dün suratıma okkalı bir tokat indirdi. Haftada bir dayak yeter."

Farklı koşullar altında garip gelebilecek ama o gün huzursuz edici olmayan bir sessizlik oluştu. Richie, en sevdiği bölümün, Genç Kurt Adam'ın şeytani hipnotizmacıyı hakladığı yer olduğunu söyleyerek sessizliği böldü. Filmlerden bahsettiler. Bir saat kadar, başka korku filmlerini ve televizyondaki *Alfred Hitchock Sunuyor* programını konuştular. Nehir kenarında yetişen papatyaları gören Beverly, çiçeklerden birini kopardı. Tereyağı seviyorlar mı diye anlamak için, önce Richie'nin sonra Ben'in çenesinin altında tuttu. İkisinin de sevdiklerini söyledi. Beverly çiçeği çenelerinin altında tutarken, ikisi de kızın saçlarından yayılan temiz kokunun ve omuzlarına nazikçe dokunduğunun bilincindeydi. Kızın yüzü en fazla bir iki saniyeliğine Ben'inkine yaklaşmıştı ama oğlan, bütün gece rüyasında kızın gözlerini gördü.

Birilerinin yaklaştığını eleveren çıtırtıları duyduklarında, sohbetleri bitmek üzereydi. Üçü birden çabucak başlarını çevir-

di. Richie endişeyle, nehir arkalarını kestiği için kaçacak yerleri olmadığını fark etti.

Sesler yaklaştı. Ayağa kalkan Richie ve Ben, farkında olmaksızın kendilerini Beverly'ye siper ettiler.

Patikanın sonundaki çalılar ikiye ayrıldı ve karşılarında birden Bill Denbrough belirdi. Yanında, Richie'nin az tanıdığı bir çocuk vardı. Bradley bir şey. Oğlanın telaffuzu rezaletti. Herhalde Bill'in Bangor'daki konuşma terapisinde tanıştılar, diye düşündü Richie.

"Koca Bill!" dedi ve İngiliz uşak taklidiyle devam etti: "Sizi gördüğümüze çok sevindik Efendi Denbrough."

Arkadaşlarına bakan Bill sırıttı – ve Richie, o an bir şeye daha emin oldu: Bill, ona, Ben'e, Beverly'ye bakıp Bradley bilmem kime döndüğünde, durum Richie için açıklık kazanmıştı. Beverly, onlardan biriydi. Bill'in bakışlarından anlıyordunuz. Bradley bilmem kim ise değildi. Belki bugün onlarla oynar, başka bir gün yeniden Çorak Topraklar'a gelirdi. Hiçbiri ona, "Hayır, özür dileriz, Kaybedenler Kulübü yeni üye kabul etmiyor, zaten konuşma özürlü bir üyemiz var," demezdi – ama o çocuk, içlerinden biri değildi. Onlardan biri olamayacaktı.

Bu düşünce ani, mantıkdışı bir endişeyi beraberinde getirdi. Kıyıdan fazla açılan ve suyun derinleştiğini fark eden yüzücülerinkine benzer bir korku kapladı Richie'nin içini. Bir içgüdü: *Bir yere sürükleniyoruz. Bizler seçildik. Bunların hiçbiri tesadüf değil. Peki, varmamız gereken nokta burası mı?*

O noktada, sezgiler taşa düşüp parçalanan bir cam gibi anlamsız düşünce parçacıklarına dönüştü. Bir önemi yoktu. Bill yanlarındaydı ve o her şeyin çaresine bakardı; hiçbir şeyin kontrolden çıkmasına izin vermezdi. En uzunları ve en yakışıklılarıydı. Bundan emin olmak için Richie'nin, Bev'in Bill'e odaklanmış bakışlarını ve kızın bakışlarının farkına varan Ben'in mutsuz gözlerini fark etmesi yeterliydi. Bill ayrıca en güçlüleriydi, üstelik sadece fiziksel olarak değil. Bundan fazlası vardı ama Richie, karizma kelimesini bilmediğinden ve çekim kelimesini henüz tam kavramadığından, Bill'in gücünün adını koyamıyor, sadece derinlerden geldiğini ve hiç beklenmeyen pek çok şekilde kendini

gösterdiğini hissediyordu. Ayrıca Richie, Beverly ondan hoşlanırsa veya ona abayı yakarsa –her ne diyorlarsa işte– Ben'in kıskanmayacağını da biliyordu (*bana tutulsa kıskanırdı*, diye düşündü Richie); ama ondan hoşlanmasını doğal kabul ederdi. Bir şey daha vardı: Bill iyi kalpliydi. Bunu düşünmek belki aptallıktı (aslında bunu düşünmüyor, hissediyordu) ama öyleydi. Bill'den iyilik ve güç yayılıyordu. Eskiden kalma, sonunda ağlayıp tezahürat yaptığınız kız filmi denilen filmlerdeki şövalyeler gibiydi. Güçlü ve iyi. Ve beş yıl sonra, Derry'deki o yaz ve öncesinde yaşananlarla ilgili anıları hızla solarken, Richie Tozier, John Kennedy adlı delikanlının, kendisine Kekeme Bill'i anımsattığını düşünecekti.

"*Kimi?*" diye karşılık verecekti beyni.

O zaman geçmişi hatırlamayan Richie başını kaldırıp kafası karışmışçasına kaşlarını çatacak ve başını iki yana sallayacaktı. *Bir zamanlar tanıdığım biri*, diye düşünecek ve gözlüğünü yukarı ittirip ev ödevine dönerek, içindeki huzursuzluğu görmezden gelecekti. *Yıllar önce tanıdığım biriydi.*

Bill Denbrough ellerini kalçalarına koyup gülümsedi. "Ba... ba... bakın ki... kimler va... varmış, ne... ne var ne... ne yok?"

"Sigaran var mı?" diye sordu Richie umutla.

11

Bill beş gün sonra, haziran sona ererken, Richie'ye Neibolt Sokağı'na gidip Eddie'nin cüzamlıyı gördüğü verandanın altını araştırmak istediğini söyledi.

Richie'nin evine yeni dönmüşlerdi, Bill, Gümüş'ün yanında yürüyordu. Yolun büyük kısmında Richie'yi arkasında taşımıştı, Derry'nin merkezinde, heyecan verici, hızlı bir yolculuk yapmışlardı ama evlerine birkaç sokak kala, Bill, Richie'yi bisikletten indirdi. Richie'nin annesi, oğlunun Bill'in bisikletine bindiğini görse, öfkeden köpürürdü.

Gümüş'ün sepetinde oyuncak altıpatlarlar vardı, ikisi Bill'in, üçü Richie'nin. Günün çoğunu Çorak Topraklar'da silahlarla oynayarak geçirmişlerdi. Saat üçe doğru, taşlanmış kotu ve Daisy havalı tüfeğiyle Beverly Marsh da onlara katılmıştı. Tüfeğin

bantla tutturulmuş tetiği çekildiğinde, Richie'ye sorarsanız tüfek sesinden çok, osuruk minderlerinin çıkardığına benzer bir ses çıkarıyordu. Kız, Japon keskin nişancı numarası yapmakta ustaydı. Ağaçlara tırmanıp aşağıdan geçen habersiz yolcuları vurmakta üstüne yoktu. Yanağındaki morluk ise neredeyse geçmişti.

"Ne dedin?" diye sordu Richie. Şaşırmıştı ama... merakı da çelinmişti.

"Evin bodrumuna bakmak istiyorum," dedi Bill. Sesi kararlıydı ama Richie'nin gözlerine bakamıyordu. Yanakları kızarmıştı. Richie'nin evinin önündeydiler. Maggie Tozier verandada oturmuş, kitap okuyordu. El sallayıp çocuklara seslendi. "Buzlu çay ister misiniz?"

"Hemen geliyoruz anne," diyen Richie, Bill'e döndü: "Orada hiçbir şey görmeyeceğimize eminim. Muhtemelen evsizin tekiyle karşılaşmış ve ödü patlamıştır. Eddie'yi bilirsin."

"E... e... evet, E... Eddie'yi bilirim. A... ama fo... fotoğrafı u... unuttun mu?"

Richie huzursuzca, ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Bill sağ elini kaldırdı. Yara bantlarını çıkarmıştı ama parmağındaki kesikler hâlâ seçiliyordu.

"Evet, ama..."

"Be... beni dinle," dedi Bill. Yavaş konuşuyor, Richie'nin gözlerinin içine bakıyordu. Bir kere daha Ben ve Eddie'nin hikâyelerindeki benzerliklerin altını çizdi ve ikisini canlanan fotoğrafa bağladı. Aralık ayından beri cesedi bulunan çocukları palyaçonun öldürmüş olabileceğini hatırlattı. "Be... belki sa... sadece onlar da değildi," diye lafını tamamladı Bill. "Ka... kaybolan o... onca ki... kişiye ne diyeceksin? Me... mesela E... Eddie Corcoran?"

"Onu üvey babası korkutup kaçırdı," dedi Richie.

"Belki e... evet be... belki ha... hayır," dedi Bill. "Be... ben o... onu dö... dövdüğünü bi... biliyorum. Ba... bazı geceler o... ondan ka... kaçmak için dışarıda ka... kalırdı."

"Dışarıdayken palyaço onu yakalamıştır mı diyorsun?" diye sordu Richie. "Öyle mi?"

Bill başını salladı.

"İyi de palyaçoyu bulursan ne yapacaksın? İmzasını mı isteyeceksin?"

"E... eğer ö... ötekileri pa... palyaço öldürmüşse, Georgie'yi de o ö... öldürmüş demektir," dedi Bill. Richie'yle göz göze geldiler. Bill'inkiler acımasız, ödün vermeyen, affetmeye niyeti olmayan bakışlardı. "O... onu ö... öldürmek istiyorum."

"Tanrı aşkına," dedi ürken Richie. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Babamın ta... tabancası var," dedi Bill. Dudaklarından tükürükler saçıldıysa da Richie fark etmedi. "Bi... bildiğimi bilmiyor a... ama nereye sa... sakladığını gördüm. Dolabın üst çe... çekmecesinde."

"Karşımızdaki bir insansa ve onu çocuk kemiklerinden bir yığının üzerinde otururken bulursak elbette..." dedi Richie.

"Buzlu çaylarınızı koydum çocuklar!" diye seslendi Richie'nin annesi tüm neşesiyle. "Gelip için!"

"Hemen geliyoruz anne!" dedi Richie yeniden, suratında sahte bir gülümseme belirdi. Bill'e döndüğünde, gülümseme kayboldu. "Sadece palyaço kıyafeti giyiyor diye bir insan vurulmaz Billy. En iyi arkadaşımsın ama bunu yapmam, senin de yapmana izin vermem."

"Ya... ya ge... gerçekten ke... kemik yığını varsa?"

Richie dudaklarını yaladı. Hemen karşılık vermedi. "Peki o, insan değilse ne yapacaksın Billy?" diye sordu. "Ya gerçekten bir tür canavarsa? Ya gerçekten, canavar diye bir şey varsa? Ben Hanscom mumya gördüğünü ve gölgesi olmayan balonların rüzgâra karşı uçtuğunu söyledi. George'un albümündeki fotoğraf... Ya hayal gördük ya bir tür sihirdi ve sana şu kadarını söyleyeyim... bence hayal görmedik. Parmaklarındaki kesiklerin hayali olmadığı kesin, haksız mıyım?"

Bill başını iki yana salladı.

"İnsan değilse ne yapacağız Bill?"

"O... o zaman ba... başka bir çö... çözüm bulacağız."

"Tabii ya," dedi Richie. "Dört beş el ateş ettikten sonra Ben ve Bev'le gördüğümüz filmdeki Genç Kurt Adam gibi hâlâ üzerimize geliyorsa, altıpatları deneyebilirsin. İşe yaramazsa, ben kafasına hapşırık tozu atarım. O da işe yaramazsa mola ister ve,

'Bekleyin bir saniye bay canavar, gidip kütüphaneye bakmamız lazım. Birazdan döneriz,' deriz. Aklındaki bu mu Koca Bill?"

Arkadaşına bakarken, Richie'nin kalbi deliler gibi çarpıyordu. İçten içe, Bill'in eski evin altını kontrol etmekte ısrarcı davranmasını istiyordu ama mantığı, arkadaşının pes etmesinden yanaydı. Çaresizce, arkadaşının bu delice fikri bir kenara bırakmasını diledi. Pek çok açıdan cumartesileri Aladdin'de gösterilen filmlerden birine girmek gibiydi. Ama diğer açılardan ikisi çok farklıydı ve aradaki, hayati bir farktı. Film izlerken mutlu sonla biteceğini bilirdiniz ve bitmese de size bir şey olmazdı. Gel gör ki Georgie'nin odasındaki fotoğrafa bakmak film izlemeye benzemiyordu. Oğlan onu unutmayı başardığını sanarken anlaşılan kendini kandırmıştı çünkü Bill'in parmaklarındaki kesikleri gördüğü anda, her şey yeniden gözünde canlanmıştı. Bill'i zamanında çekmese...

Akıl alacak şey değil ama Bill sırıtıyordu. Gerçekten sırıtıyordu. "Fo... fotoğrafa ba... bakmayı istemiştin," dedi. "Şi... şimdi be... ben de eve bakalım diyorum. Gö... göze göz di... dişe diş."

"Ne gözü?" dedi Richie ve katıla katıla güldüler.

"Ya... yarın sa... sabah," dedi Bill, karar verilmiş gibi.

"Ya canavarsa?" diye sordu Richie, Bill'in gözlerine bakarak. "Ya babanın silahı onu durdurmazsa Koca Bill? Ya bize saldırırsa?"

"Ba... başka bi... bir çözüm dü... düşünürüz," dedi Bill. "Me... mecburuz."

Başını geriye devirip deliler gibi güldü. Birkaç saniye sonra, Richie de ona katıldı. Katılmaması imkânsızdı.

Birlikte Richie'lerin verandasına yürüdüler. Maggie, içinde nane yaprakları olan iki buzlu çay ve bir tabak vanilyalı gofret çıkarmıştı.

"İ... ister misin?"

"Kesinlikle hayır, yine de alacağım," dedi Richie.

Bill, arkadaşının sırtını sıvazladı. Bu hareket, korkuyu biraz katlanılır kıldı – ama Richie, kendisini uzun, uykusuz bir gecenin beklediğini hissediyordu (ve yanılmıyordu).

"Siz oğlanlar, karşıda ateşli bir tartışmaya dalmış gibiydiniz," dedi bir elinde kitabı diğer elinde buzlu çayıyla masaya oturan Bayan Tozier. Açıklamalarını beklercesine oğlanlara baktı.

"Denbrough, Red Sox'ın son dörde kalacağı gibi delice bir fikre kapılmış," dedi Richie.

"Ba... babam ve be... ben, ü... üçüncü olabileceklerine i... inanıyoruz," diyen Bill, buzlu çayını yudumladı. "Ço... çok güzel olmuş Ba... Bayan Tozier."

"Beğenmene sevindim Bill."

"Red Sox'ın son dörde kaldığı yıl, kekemeliğinin geçeceği yıl olacak muşmula surat," dedi Richie.

"Richie!" diye bağırdı Bayan Tozier, şok geçirmişti. Neredeyse elindeki bardağı düşürecekti. Ama Richie ve Bill, deli gibi gülüyorlardı. Kadıncağız önce oğluna, sonra Bill'e, ardından yine oğluna baktı. İkisini de anlamıyorum, diye düşündü kadın. *Nereye gittiklerini, ne yaptıklarını, ne istediklerini... veya ileride onlara ne olacağını bilmiyorum. Bazen, gözlerinde öyle vahşi parıltılar yakalıyorum ki... onlar için korkuyorum ve bazen de onlardan...*

Bir kere daha kendini, Went'le bir kızları olsa ne güzel olacağını düşünürken buldu. Etek giydirip pazar günleri saçlarını örebileceği, güzel, sarışın bir kız. Okuldan geldiğinde pasta yapmak isteyecek ve vantrilokluk kitapları veya Revell uzaktan kumandalı arabaları yerine oyuncak bebek isteyecek bir çocuk.

Kafasından geçenleri anlayabileceği, küçük, güzel bir kız.

12

"Aldın mı?" diye sordu Richie.

Bisikletlerini Kansas Sokağı'ndan yukarı ittiriyorlardı. Saat, sabahın onuydu. Gökyüzü griye dönmüştü. Hava durumunda öğleden sonra yağmur yağacağı söylenmişti. Richie gece yarısına kadar uyuyamamıştı ve Denbrough da arkadaşı gibi görünüyordu; Koca Bill'in gözlerinin altı torba torbaydı.

"Aldım," dedi Bill. Sırtındaki yeşil çantaya hafifçe vurdu.

"Ver de bakayım," dedi Richie, meraklı bakışlarla çantayı süzerken.

"Şimdi olmaz," diyen Bill sırıttı. "Ba... başkası da gö... görebilir. Ama ba... bak, ne getirdim." Ceketini ittirip pantolonunun arka cebine uzandı ve bir sapan çıkardı.

"Ne demezsin, bununla kim bilir ne canlar yakılır?" dedi katıla katıla gülen Richie.

Bill, incinmiş numarası yaptı. "Se... senin fikrindi To... Tozier."

Özel yapım alüminyum sapan, Bill'e önceki yıl doğum gününde hediye edilmişti. Bill'in istediği yirmi iki kalibrelik tabancaya, annesi o yaşta bir çocuğun ateşli silahı olamayacağını söyleyerek itiraz ettiğinde, Zack'in bulduğu çözümdü. Kullanma kılavuzunda sapanın avlanmak için iyi bir silah olduğu yazıyordu. "Doğru ellerde sapan da ok veya ateşli silah kadar etkili ve ölümcüldür!" diye iddia ediyordu kılavuz. Bu erdemleri iyice övdükten sonra, kullanıcıyı sapanın tehlikeleri hakkında uyarıyordu. Sapanın sahibi saçmaları birine atarken, tabancayla ateş edermiş gibi dikkatli olmalıydı. Sapan şakaya gelmezdi.

Bill sapan kullanmakta ustalaşamamıştı (ve içten içe hiç ustalaşamayacağını biliyordu) ama kılavuzdaki uyarıların, yerinde olduğunu keşfetmişti – sapanın lastiğini çekmek güçtü ama saçmalar teneke kutuyu tutturunca koca delikler açıyordu.

"Umarım şimdilerde sapanı daha iyi kullanıyorsundur Koca Bill," dedi Richie.

"Bi... biraz," dedi Bill. Yalan sayılmazdı. Kullanma kılavuzundaki resimleri inceledikten (altlarında Res yazıyordu. 1. Res, 2. Res ve böyle gidiyordu) ve Derry Parkı'nda bolca antrenman yaptıktan sonra, on atıştan üçünde hedefi tutturmaya başlamıştı. Bir keresinde hedefi tam on ikiden bile vurdu. Şeyy, neredeyse.

Richie sapanı lastiğinden tutup şöyle bir çevirdikten sonra, arkadaşına geri verdi. Herhangi bir yorum yapmadı ama iş canavarları öldürmeye geldiğinde ne onun ne de Zack Denbrough'nun tabancasının işe yarayacağına inanıyordu.

"Eee?" dedi. "Sapanı getirmişsin, tamam, aman ne güzel. Asıl benim ne getirdiğime bak Denbrough."

Bu sözlerin ardından, ceketinin cebinden, kapağında yanakları Dizzy Gillespie'ninkiler gibi şişmiş kel bir adamın resmi olan

bir kutu çıkardı. Adamın kafasından çıkan konuşma balonunda "hapşu" yazıyordu. DR. WACKY'NİN HAPŞIRIK TOZU, diyordu pakette. BİR SÜRÜ HAPŞIRIĞA BEDEL!

Bir süre birbirlerine bakıp ardından, kahkahalardan yerlere yattılar. Hem gülüyor hem birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlardı.

"He... her şeye ha... hazırlıklıyız," dedi gülmekten gözlerinden yaş gelen Bill. Kahkahalar atmayı sürdürürken ceketinin koluna gözlerini sildi.

"Dinle beni," dedi Bill. "Bisikletini Çorak Topraklar'a, oyun oynadığımız zaman Gümüş'ü bıraktığın yere saklayacağız. Tabanları yağlamamız gerekirse, benim bisikletime binersin."

Tartışmak istemeyen Richie başını salladı. Raleigh bisikleti o kadar küçüktü ki hızlı pedal çevirdiğinde dizleri gidona çarpardı. Richie'nin bisikleti, Gümüş'le kıyaslandığında cılız bir cüceydi. Çocuk da Bill'in daha güçlü, Gümüş'ünse bisikletinden daha hızlı olduğunu benimsemişti.

Küçük köprüye vardılar. Bill, Richie'nin, bisikleti köprünün altına saklamasına yardım etti. Bir süre oturup üstlerinden akıp giden trafiğin gürültüsüne kulak verdiler. Bill çantasını açıp babasının tabancasını çıkardı.

"Di... dikkatli ol," dedi Bill, Richie, *vay canına*, dercesine ıslık çaldığında. "Bu... bu ta... tabancalarda e... emniyet kilidi yok."

"Dolu mu?" diye sordu Richie. Zack Denbrough'nun PPK-Walther marka tabancası, göründüğünden daha ağırdı.

"Şimdilik değil," dedi Bill. Ceplerini yokladı. "Ya... yanımda birkaç ku... kurşun var. Ama ba... babam şe... şeytan do... doldurur der. Bakarmışsın, bo... boş gö... görürmüşsün, derken dolu çıkarmış."

Yüzünde garip bir gülümseme belirdi. "Babam, *tabancalar öldürmek ister*, de... der." Belli ki bunu aptalca buluyordu ama tamamen inanmadığı da söylenemezdi.

Richie, arkadaşının ne demek istediğini anlıyordu. Elinde tuttuğu tabancadan, babasının yirmi iki kalibrelik veya otuz kalibrelik tabancalarında, hatta tüfeğinde hissetmediği türden bir kötülük yayılıyordu (Gerçi tüfeklere bakınca da tehlikeli oldukları hissedilmez miydi? Garajın köşesinde duran, yağlanmış tü-

feğe baktığında, *istersem çok kötü olabilirim, hem de ne kötü*, diyor gibi gelirdi) ama bu tabanca, bu Walter... Sanki özellikle, insanları vurmak için tasarlanmıştı. Ürperen Richie, o cümledeki *sanki* kelimesinin gereksizliğini anladı. Böyle bir tabanca başka neden tasarlanırdı ki? Sigara yakmak için mi?

Richie, parmağını tetikten uzak tutmaya özen göstererek, namluyu kendine çevirdi. Walther'ın karanlık deliğine bakınca, Bill'in suratındaki garip gülümsemenin anlamını çözdü. Babasının sözlerini hatırladı: *Emniyetli silah diye bir şey olmadığını hatırlarsan, hayatın boyunca ateşli silahlarla sorun yaşamazsın Richie.* Kurtulduğuna sevinerek, silahı Bill'e geri verdi.

Bill tabancayı çantasına kaldırdı. Neibolt Sokağı'ndaki ev, Richie'ye artık daha az korkutucu geliyordu ama gerçekten kan dökülmesi ihtimali... şimdi güçlenmişti.

İtiraz etmeyi düşünerek bakışlarını Bill'e çevirdi ama arkadaşının yüzündeki ifadeyi görüp ne kadar kararlı olduğunu anladığında, "Hazır mısın?" demekten fazlası gelmedi elinden.

13

Bill her zamanki gibi öteki ayağını da yerden çektiğinde, Richie, kaza yapacaklarını, budala kafalarının paramparça olup bozuk çimentoya yayılacağını zannetti. Dev bisiklet sağa sola savrularak ilerliyordu. Demirlerine iliştirilen iskambil kartları tek tek ateş etmeyi bırakmış, makineli tüfek atışlarına geçmişti. Bisikletin sarhoşlarınkini andıran yalpalayışı iyice belirginleşti. Richie gözlerini kapayıp kendisini kaçınılmaz sona hazırladı.

"Hadi Gümüş, İLERİİİ!" diye bağırdı Bill.

O zaman bisiklet iyice hızlandı ve sonunda, mide bulandırıcı yalpalamaları kesildi. Richie'nin Bill'in karnını sıkı sıkı tutan kolları gevşedi. Arkadaşını bırakıp arka tekerleğin demirlerine tutundu. Bill, Kansas Sokağı'nı geçip ara sokakları kullanarak, her saniye artan bir hızla Witcham'a yöneldi. Strapham Sokağı'ndan rüzgâr gibi geçip nefes kesen bir hızla Witcham'a daldı. "Hadi Gümüş!" diye bağırdı yeniden.

"Hadi Koca Bill!" diye bağırarak ona eşlik etti Richie. Hem altına yapacak kadar korkuyor hem de delice kahkahalar atıyordu. "Fırla bakalım!"

Bill bu sözlere ayaklanarak karşılık verdi ve gidonu sıkı sıkı tutup ayağa kalkarak, deli gibi pedal çevirdi. Arkadaşının, on iki yaşına yaklaşan bir oğlana göre son derece geniş olan omuzlarına ve yukarı aşağı hareket eden bacaklarına bakan Richie, bir an için yenilmez olduklarını düşündü... Sonsuza dek yaşayacaklardı... Şey... belki tüm çocuklar değil ama Bill kesin. Bill'in ise ne kadar güçlü, ne kadar emin, ne kadar mükemmel olduğundan, haberi bile yoktu.

Hızlanarak yola devam ettiler, yanından geçtikleri evlerin sayısı azalmış, Witcham'a çıkan sokaklar arasındaki mesafeler de genişlemişti.

"Hadi Gümüş!" diye bağırdı Bill. Richie, zenci uşak taklidiyle karşılık verdi: "Hadi Gümüş, bastır efendi, bastır! Efendinin bisikleti rüzgâr gibi gidiyor! Hadi Gümüş, İLERİİİ!"

Artık, gri gökyüzünün altında uçsuz bucaksız uzanan çayırlara gelmişlerdi. Richie uzaklarda eski tren istasyonunu görebiliyordu. Sağda, birbiri ardına dizilmiş depolar vardı. Gümüş önce birinci rayın sonra ikincinin üstünden geçti.

Ve derken, sağ tarafta Neibolt Sokağı. Mavi trafik levhasının altında DERRY TREN HURDALIĞI yazıyordu. Tabela paslanıp yamulmuştu. Onun da altına, sarı üstüne siyah harflerle ÇIKMAZ SOKAK yazısı iliştirilmişti.

Bill, Neibolt Sokağı'na saptı, kaldırıma yanaşıp ayağını yere koydu. "Buradan sonrasını yürüyelim."

Richie bisikletten indiğinde hem içi rahatlamıştı hem de rüzgâr gibi gitmenin heyecanını özlüyordu. "Tamam," dedi Bill'e.

Çatlaklarını yabani otlar bürümüş beton kaldırıma çıktılar. Daha ileriden, garın olduğu bölgeden, dizel motorunun yükselip alçalan gürültüleri geliyordu. Bir iki kez birbirine çarpan metallerin çınlamalarını duydular.

"Korkuyor musun?" diye sordu Richie, Bill'e.

Gümüş'ü gidonundan tutup ittiren Bill, Richie'ye bakıp başını salladı. "E... evet, ya sen?"

"Hem de nasıl," dedi Richie.

Bill, Richie'ye, önceki gece babasına Neibolt Sokağı'ndaki evi sorduğunu söyledi. Babasının anlattığı kadarıyla II. Dünya Savaşı'nın sonlarına kadar orada, tren yolu çalışanları, mühendisler, kazancılar, kondüktörler, sinyalciler, tren yolu yapımında çalışan işçiler ve hamallar oturuyordu. Tren yolunun önemini yitirmesiyle beraber, sokak da izbe bir yere dönüşmüştü. Bill ve Richie ilerledikçe, bina aralarındaki mesafenin arttığını, bahçelerin bakımsızlaştığını, evlerinse harabeye döndüğünü fark ettiler. Önlerinden geçtikleri son üç dört evin bahçelerine uzun zamandır insan eli değmemiş, kapı ve pencereleriyse tahtalarla örtülmüştü. Verandalarda ve ön bahçelerde SATILIK tabelaları vardı. Yazılar bile binlerce yıllıktı sanki. Derken kaldırım bitti ve kendilerini, ayaklar altında ezile ezile ot bile yetişmez hale düşmüş patikada buldular.

Bill duraksayıp ileriyi işaret etti. "Orası," dedi alçak sesle.

Neibolt Sokağı 29 numara, bir zamanlar kıpkırmızı bir villaydı. *Orada belki de bir mühendis yaşıyordu*, diye düşündü Richie. Kottan başka pantolonu olmayan, bir sürü kalın eldiveni ve demiryolu kasketi olan, ayda en fazla bir iki kez, o da üç dört günlüğüne evine uğrayan ve öyle günleri de radyo dinleyip bahçesine çiçek ekerek geçiren biri; hazır yemek yiyen (bahçesinde arkadaşları için sebze yetiştirse de ağzına sebze sürmeyen) ve rüzgârlı gecelerde, geride bıraktığı kadınları düşünen bir adam.

Solup pis bir pembeye dönen kırmızı boya yer yer dökülmüştü. Boyanın parçalandığı bölümler, çirkin yara izleri gibi görünüyordu. Kör gözleri andıran pencerelere tahtalar çakılmıştı. Panjur yoktu. Evin iki tarafını yabani otlar bürümüş, bahçeyse papatyalarca işgal edilmişti. Solda, düzgün beyazdan gökyüzü gibi kirli griye dönmüş, iki tarafını azgın çalıların sardığı çit vardı. Çitin ötesindeki boş arsada, dev ayçiçekleri yetişmişti – Richie'nin gözlerini alamadığı çiçeklerden bazılarının boyu, neredeyse iki metreydi ama oğlanın hoşuna gitmeyen, pis bir halleri vardı. Rüzgârla hışırdıyor ve sanki hep birlikte başlarını sallıyorlardı: *Oğlanlar gelmiş, ne hoş değil mi? Bir sürü çocuk. Çocuklarımız.* Richie ürperdi.

Bill, Gümüş'ü düzgünce karaağacın dibine yaslarken, Richie evi inceledi. Veranda tarafındaki ortların arasından ucu görünen tekerleği fark edince, Bill'e de gösterdi. Bill başını salladı; Eddie'nin bahsettiği, yan yatmış, üç tekerlekli bisiklet o olmalıydı.

Neibolt Sokağı'nı kontrol ettiler. Dizel motorunun gürültüsü güçlendi, zayıfladı, yine güçlendi. O ses, bir tılsım gibi sokakta salınıyordu. Yol bomboştu. Richie arka yoldan geçen araçları duyuyor ama hiçbirini göremiyordu. Dizel motoru bağırdı sustu, bağırdı sustu.

Dev ayçiçekleri, bilmiş bilmiş başlarını salladı. *Yeni çocuklar. İyi çocuklar. Hepsi bizim!*

"Ha... hazır mısın?" diye sordu Bill, korkudan ödü patlayan Richie yerinden sıçradı.

"Düşünüyorum da galiba bugün iade etmem gereken kitaplar vardı. Geç kaldığında kütüphanedekilerin ne kadar kızdığını bilirsin," dedi Richie. "Belki de benim..."

"Zı... zırvalamayı ke... kes Ri... Richie. Ha... hazır mısın de... değil misin?"

"Olabileceğim kadar hazırım," diyen Richie, hiç de hazır değildi. Göreceklerine hiçbir zaman hazır olmayacaktı.

Bakımsız bahçeyi geçip verandaya doğru ilerlediler.

"Şu... şuraya bak," dedi Bill.

Sol tarafta, verandanın tahtalarının altında ufak bir açıklık vardı. Oğlanlar yerlerinden çıkmış paslı çivileri görebiliyorlardı. Her yan yaban gülleriyle kaplıydı ve çiçekler sağa sola doğru özgürce yayılmış olsa da deliğin önündeki her şey kurumuştu.

Bill ve Richie kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. Her şey Eddie'nin söylediği gibiydi; yedi hafta geçmişti ama deliller yerli yerindeydi.

"Hâlâ aşağıya bakmak istemiyorsun değil mi?" diye sordu Richie yalvarırcasına.

"İ... istemiyorum," dedi Bill. "A... ama ba... bakacağım."

Arkadaşının ne kadar kararlı olduğunu anlayan Richie'nin kalbine bir ağırlık çöktü. Billy'nin gözlerinde sönecekmiş gibi görünmeyen, gri bir ışıltı vardı. O dik kafalı hali, olduğundan çok daha yaşlı görünmesine yol açıyordu. *Hâlâ aşağıdaysa onu öldürmek*

istiyor. Öldürmek, kafasını kesip babasına götürmek, "Bak, Georgie'yi öldüren buydu, şimdi yeniden akşamları benimle konuşabilir, gününün nasıl geçtiğinden bahsedebilir veya sabah yazı tura attığınızda, kimin kaybettiğini, kahveleri kimin ısmarlayacağını söyleyebilirsin, demek istiyor, diye düşündü Richie.

"Bill..." dedi. Ama Bill artık orada değildi. Verandanın sağ tarafına, Eddie'nin geçtiğini tahmin ettiği boşluğa yürüyordu. Richie, arkadaşının peşinden koştu. Az kalsın otlar arasındaki paslı, üç tekerlekli bisiklete takılıp düşecekti.

Delikten içeri bakan Bill'in yanına gitti. İçeri girilmesini engelleyen hiçbir şey yoktu; birileri, muhtemelen bir evsiz, ocak ayındaki karlardan, kasım yağmurlarından veya yaz sağanaklarından korunmak umuduyla o taraftaki tahtaları ve telleri sökmüştü.

Arkadaşının yanına çömeldiğinde Richie'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Verandanın altında küflenen yapraklardan, sararmış gazetelerden, karanlıktan ve başı sonu belli olmayan gölgelerden başka bir şey yoktu.

"Bill," diye tekrarladı.

"Ne... ne var?" Bill, babasının Walther'ını eline almıştı. Dikkatlice kabzasından tuttu ve pantolonunun cebinden çıkardığı dört kurşunu birer birer yuvalarına sürdü. Richie, arkadaşının elindeki silahtan gözlerini alamıyordu. Kurşunlar tabancaya yerleştirildiğinde, yeniden verandanın altına baktı. Bu sefer bir şey daha gördü: belli belirsiz parlayan cam kırıkları. Bağırsakları düğümlendi. Aptal değildi. Eddie'nin hikâyesini doğrulayan son parçaydı bu. Verandanın altındaki çürüyen yapraklara saçılmış cam kırıkları, camın içeriden kırıldığını gösteriyordu. Mahzenin içinden.

"Ne... ne var?" diye sordu Bill, Richie'ye bakarak. Beti benzi atmıştı ama hâlâ kararlıydı. Arkadaşının suratını gören Richie, itirazın faydası olmadığını kavradı.

"Hiç," dedi.

"Ge... geliyor musun?"

"Evet."

Emekleyerek verandanın altına girdiler.

Çürüyen yaprakların kokusu, normalde Richie'nin hoşuna giderdi ama aşağıdaki kokunun hoşa gidecek hiçbir yanı yoktu. Ellerinin ve dizlerinin altındaki yapraklara basmak, süngerin üstünde yürümek gibiydi. Yerde en az, bir metre derinliğinde yaprak biriktiğini hesapladı. Birdenbire yaprakların arasından bir el veya pençe çıkıp bileğini yakalayacak olsa, korkuyla ne yapacağını düşündü.

Bill, kırılan camı inceliyordu. Cam parçaları her yana saçılmıştı. İçeri girilmesini engellemek için tahta kirişlerin önüne çakılmış olan kalaslardan birinin parçası, kırılıp verandanın basamaklarının altına atılmıştı. Pencere pervazının kenarıysa kırık bir kemik gibi dışarı fırlamıştı.

"Bir şey lanet tahtaya fena vurmuş," diye fısıldadı Richie. İçeriye göz atan –veya göz atmayı deneyen– Bill başını salladı.

Richie bakabilmek için dirseğiyle onu kenara ittirdi. Mahzen, kutuların ve kolilerin yığıldığı loş bir çöplüktü. Zemin topraktı ve oradan da çürümüş yapraklarınkini andıran, nemli ve pis bir koku yayılıyordu. Sol tarafta boruları alçak tavana uzanan kazan, kazanın arkasında da mahzenin diğer ucunda atların tutulduğu bölmeleri andıran tahta bir odacık vardı. İyi ama kim evinde at beslerdi? Derken aklına bu kadar eski bir evde, kazanın muhtemelen gazla değil, kömürle çalıştığı geldi. Kimse kazanı yenilemişti çünkü kimse evi satın almak istememişti. Ahşap odacık, kömür deposuydu. Sağ tarafta, uzak köşede Richie üst kata çıkan merdivenleri görebiliyordu.

Bill çömeldi... Öne eğildi... Ve Richie ne olup bittiğini anlamadan, Bill pencereden içeri girip gözden kayboldu.

"Bill! Tanrı aşkına," diye fısıldadı Richie. "Ne yaptığını sanıyorsun? Çabuk çık oradan!"

Bill cevap vermedi. Sırtındaki çantayı düzeltip ilerlemeye devam etti, az kalsın cam kırıklarından birine basacaktı ama kıl payı paçayı sıyırdı. Bir saniye sonra Richie, arkadaşının peşinden içeri girdi.

"Başlarım böyle işe," diye mırıldanıyordu kendi kendine, arkadaşının içine karışıp kaybolduğu karanlığa bakarak. "Bill, çıldırdın mı?"

Bill'in karanlıktan gelen sesi: "İ... istersen sen ge... gelme Richie. Nö... nöbet tut."

Richie, bunu yapmak yerine, mantığının devreye girmesine fırsat tanımadan, dönüp ayaklarını camdan içeri soktu ve içinden, cam kırıklarının ellerini veya karnını kesmemesini diledi.

Bir şey bacağını yakaladı. Richie çığlık attı.

"Be... benim," diye fısıldadı Bill. Bir saniye sonra Richie'nin yanında durmuş, gömleğini ve ceketini düzeltiyordu. "Ki... kim sa... sandın?"

"Öcü," diyen Richie, titrek bir kahkaha attı.

"Se... sen o... o tarafa gi... git be... ben de..."

"Boş versene," dedi Richie. Kalp atışlarının hızlandığı, sesinden anlaşılıyor, ses tonu bir alçalıp bir yükseliyordu. "Yanından ayrılmaya niyetim yok Koca Bill."

İlkönce kömür deposuna baktılar. Bill, elinde silahıyla bir adım önden gidiyor, Richie ise hiçbir yeri gözden kaçırmamaya çalışarak onu takip ediyordu. Bill tahta duvarın yanından geçip bir saniye bekledikten sonra aniden diğer tarafa döndü ve silahı iki eliyle tutarak boşluğa doğrulttu. Kendini kurşun sesine hazırlayan Richie gözlerini kapamıştı ama hiçbir şey olmadı. Temkinle gözlerini açtı.

"Kömürden başka bir şey yok," diyen Bill, gergin bir kahkaha attı.

Richie, Bill'in yanına gelip bölmeye baktı. İçeride hâlâ kömür vardı. Bölmenin arka tarafında, iki adım ötelerinden başlayıp tavana kadar uzanan bir kömür yığını duruyordu. Kargaların kanatları kadar karaydı.

"Hadi..." diye söze başladı Richie ama tam o anda, mahzenin merdivenlerinin bittiği yerdeki kapının büyük bir gürültüyle çarptığını duydular. Gün ışığı, basamakları aydınlattı.

Oğlanlar çığlık attılar.

Richie, birilerinin homurdandığını duydu. Yüksek sesle konuşuyor, kafesteki vahşi hayvanların çıkaracağı türden sesler çıkarıyorlardı. Basamakları inen ayakkabıları gördü. Kot pantolon. Sallanan eller...

Hayır, el değil... Pençeler. Dev, deforme pençeler.

"Kö... kömürlere tırman!" diye bağırdı Bill ama peşlerindekinin ne olduğunu, tahtalarına ucuz şarap kokusu sinmiş nemli mahzende onları neyin öldüreceğini anlayan Richie, donup kalmıştı. Anlamıştı ama gözleriyle görmek zorundaydı. "Kö... kö... kömürlüğün te... tepesinde bir pe... pencere var!"

Pençeler gür, kahverengi tüylerle kaplıydı. Parmaklar, sivri tırnaklarla sona eriyordu. Derken Richie, ipek ceketi gördü. Turuncu düğmeli, siyah ceket – Derry Koleji'nin renkleri.

"Kı... kıpırda!" diye bağırdı Bill. Bütün gücüyle Richie'yi ittirdi. Richie kömürlerin arasına düştü. Vücuduna batan sivri köşeler onu daldığı hayallerden uyandırdı. Kömürler yığının tepesinden çığ gibi aşağı kayıyordu. Homurtuyu andıran delice sayıklamalar iyice güçlenmişti.

Richie paniğe kapıldı.

Ne yaptığının çok da farkında olmayarak kömür yığınına tırmanmaya başladı. Biraz tırmanıyor, biraz kayıyor, tekrar ileri atılıyor ve çığlıklar savuruyordu. Tepedeki pencere, kömür tozundan kararlığı için içeri neredeyse hiç ışık girmiyordu. Sıkı sıkı kapalıydı. Richie pencerenin kolunu kavradı, döndürülerek açılanlardandı, bütün ağırlığıyla yüklendi. Pencere açılmadı. Gürültüler iyice yaklaşmıştı.

Aşağıdan silah sesi duyuldu; kapalı alanda yankılanarak, insanı sağır edecek bir şiddete ulaşan korkunç bir gürültü. Barut kokusu, Richie'nin burnunu gıdıkladı. Şokun etkisiyle kolu tersyöne çevirdiğini anladı. Bütün gücüyle diğer tarafa yüklendi ve kilit, paslı bir gıcırtıyla açıldı. Elleri, karabiberi andıran kömür tozuna bulandı.

Silah yeniden ateş aldı, ikinci bir sağır edici pat sesi duyuldu. "*KARDEŞİMİ ÖLDÜRDÜN SENİ PİSLİK!*" diye bağırdı Bill Denbrough.

O an, merdivenden inen yaratığın güldüğünü sandılar. Konuştuğunu, sanki kuduz köpek gibi havlamayı bırakıp birbirine girmiş kelimeler kusmaya başladığını... Bir an Richie, kolej ceketli yaratığın, *seni de öldüreceğim*, dediğini sandı.

"Richie!" diye bağırdı Bill. Richie, arkadaşının kömürlere tırmandığını aşağı dökülen kömürlerin gürültüsünden anladı. Ses-

ler ve homurtular devam etti. Tahtalar parçalandı. Havlamalar ve ulumalar – kâbuslardan fırlama tüm o sesler.

Richie bütün gücüyle pencereye yüklendi, camın kırılması da parçaların ellerini kesmesi de umurunda değildi. Umursama sınırını çoktan geçmişti. Cam kırılmadı; paslı menteşeler gıcırdadı ve pencere dışarı doğru açıldı. Kömür tozları havada uçuştu ve Richie'nin yüzüne yapıştı. Yılanlar gibi sürünerek, bin bir güçlükle yan bahçeye attı kendini, temiz havayı ciğerlerine doldurdu, çimenlerin yüzüne sürtünüşünü hissetti. Yağmur yağdığının hayal meyal farkına vardı. Dev ayçiçeklerinin yeşil ve tüylü, kalın saplarını görebiliyordu. Walther marka silah üçüncü kez gümledi. Bodrumdaki yaratık, saf, ilkel bir öfkeyle dolu korkunç çığlıklar savurdu. "Beni yakaladı Richie! İmdat! Be... beni yakaladı!" diye bağırdı Bill.

Richie ellerinin ve dizlerinin üstünde dönüp baktığında, bir zamanlar her ekim ayında aşağı kömürlerin atıldığı penceremin arkasında arkadaşının korkmuş yüzünü gördü.

Bill sırtüstü dönmüştü, kömürlerin üzerinde bacakları iki yana açılmış yatıyordu. Elleriyle çaresizce pencerenin pervazına tutunmaya çalışıyordu. Ama pencere yetişemeyeceği kadar uzaktaydı. Gömleği ve ceketi neredeyse parçalanmıştı. Sırtüstü aşağı kayıyordu... Hayır, aşağı çekiliyordu. Bill'in arkasında, hareket eden bir gölge vardı. Homurdanan, söylenen, neredeyse insanı andıran bir gölge.

Richie'nin, ne olduğunu görmesine gerek yoktu. Önceki cumartesi, Aladdin Sineması'nın beyazperdesinde karşısına çıkan yaratığı tanımıştı. Deliceydi, hem de nasıl, ama Richie ne akıl sağlığından şüphe etti ne de vardığı sonucun yanlış olabileceğini düşündü.

Genç Kurt Adam, Bill Denbrough'yu ele geçirmişti. Ama mahzendeki, suratına kurt adam makyajı yapılmış Michael Landon değildi. Gerçekti.

Bill bu düşünceyi doğrulayan bir çığlık attı.

Richie uzanıp Bill'in ellerini tuttu. Walther marka tabanca, Bill'in elindeydi ve bu sefer, tabancada kurşun vardı.

Bill'i iki taraftan çekiştirdiler – Richie ellerinden, Kurt Adam ayak bileklerinden yakalamıştı.

"Ka... kaç, kurtul Richie!" diye bağırdı Bill. "Ka... kaç..."

Aniden, Kurt Adam'ın suratı karanlığın ortasında belirdi. Alnı dar ve kıllıydı, yanakları içeri göçmüştü. Koyu kahverengi gözlerinden, ürkütücü bir zekâ fışkırıyordu. Dudakları aralandı, hırlamaya başladı. Ağzının kenarlarından akan salyalar çenesinden aşağı damladı. Saçları dalga geçercesine, jöleyle arkaya yapıştırılmıştı. Kurt, kafasını geriye yatırıp kükredi ama gözleri, Richie'ninkilere kenetlenmişti.

Bill Kurt Adam'ın pençesinden kurtulup kömürlere tırmandı. Richie kolundan tutup arkadaşını çekti. Bir an kazanacaklarını sandı ama kurt, yeniden Bill'i bacağından yakaladı ve oğlan yine karanlığa sürüklendi. Yaratık, ikisinden de güçlüydü, Bill'i sıkı sıkı tutmuştu ve bırakmaya niyeti yoktu.

Derken Richie, ne yaptığını veya neden yaptığını düşünmeksizin, İrlandalı Polis'in, Bay Nell'in sesiyle konuşmaya başladı. Bu seferki kötü bir taklit yapan Richie Tozier değildi. Gerçi tam olarak Bay Nell de sayılmazdı. Gelmiş geçmiş bütün İrlandalı polislerin sesinin tek bir boğuk seste birleştirilmiş haliydi. Gece yarısından sonra kepenkleri indirilmiş bir dükkânın kapısını zorlarmış gibi konuşuyordu:

"Bırak onu ahbap, yoksa o kalın kafanı kırarım! Yemin ediyorum ki kırarım! Ya şimdi bırakırsın ya da kafanı kıçına sokarım!"

Mahzendeki yaratık, kulakları sağır edercesine kükredi. Öfkeliydi ama o kükremede bir şeyler daha vardı. Richie'ye korku, hatta acıymış gibi gelen bir şeyler. Kurt Adam'ın pençesi gevşedi.

Arkadaşını bütün gücüyle çekti, Bill pencereden çıkıp çimenlere yığıldı. Ürkmüş gözlerle Richie'ye bakıyordu. Ceketinin önü kömür tozu içinde kalmıştı.

"Ça... çabuk!" dedi Bill, nefes nefese. Güçlükle soluk alıyordu. Gömleğinden tutup Richie'yi çekti. "He... hemen git..."

Richie kömürlerin aşağı kaydığını duydu. Bir saniye sonra Kurt Adam'ın suratı, pencerede belirdi. Yaratık onlara hırladı. Pençelerini çimenlere doğru savurdu.

Walther hâlâ Bill'in elindeydi – mücadele boyunca tabancayı elinden bırakmamıştı. İki eliyle kabzasından tutup gözlerini kıstı ve tetiği çekti. Kulakları sağır eden bir pat sesi daha. Richie, kurt adamın kafatasından bir parçanın koptuğunu ve suratının kan içinde kaldığını gördü. Damlalar, yaratığın kürkünü ve giydiği okul ceketini ıslattı.

Kükreyen yaratık, zorlanarak da olsa kendini daracık pencereden dışarı çekti.

Rüyalardaki gibi ağır çekim hareket eden Richie arka cebinden, üzerinde hapşıran adam resminin olduğu şaka tozunu çıkardı. Kanlar içindeki yaratık pencereden çıkmak üzereyken, paketi açıp tozları ona doğru püskürttü. "Geldiğin yere dön serseri!" diye emretti İrlandalı Polis sesiyle. Beyaz tozlar kurt adamın suratına yapıştı. Kükremesi aniden kesildi. Komik denebilecek bir şaşkınlıkla Richie'ye bakıp aksırıp tıksırdı. Kızaran gözleri Richie'ye odaklandı, sanki o yaratık, oğlanı belleğine kazıyordu. Sonsuza dek.

Sonra hapşırmaya başladı.

Hapşırdı, hapşırdı,hapşırdı, hapşırdı. Ağzından salyalar aktı. Burnundan yeşil-siyah sümükler fışkırdı. Fışkıran sümüklerden bir damla, Richie'nin derisine yapışıp yaktı. Richie acıyla inleyip asidimsi sümüğü sildi.

Yaratık hâlâ öfkeliydi ama acı da çekiyordu – suratından anlaşılıyordu. Bill babasının silahını kullanıp yaratığın canını yakmış olabilirdi ama Richie, önce İrlandalı Polis taklidiyle, sonra hapşırık tozuyla ona daha fazla zarar vermişti.

Kaşıntı tozum olsaydı belki de onu öldürürdüm, diye düşündü Richie. Tam o sırada Bill, ceketinin yakasından tutup arkadaşını geriye çekti.

Tam zamanında. Kurt adam birdenbire hapşırmayı kesip pençesini Richie'ye doğru savurmuştu. Hızlıydı – hem de ne hızlı.

Richie'ye kalsa, elinde Dr. Wacky'nin hapşırık tozunun paketiyle öylece durup şaşkın şaşkın kurt adamı izler, kürkünün ne kadar kahverengi, kanının ne kadar kırmızı olduğunu, gerçek hayatta hiçbir şeyin beyazperdedekinin aksine siyah beyaz olamayacağını düşünür ve o dalgınlıkla pençeler boğazına saplana-

na dek yerinden kıpırdayamazdı. Ama Bill, arkadaşını yakaladı, çekip ayağa kaldırdı.

Richie yalpalayarak Bill'in peşinden gitti. Evin önüne koştular. *Bu kadar uzağa gelemez, bizi kovalamaya cesaret edemez, artık sokaktayız, cesaret edemez, cesaret edemez...*

Ne var ki yaratık hâlâ peşlerindeydi. Arkalarından geldiği çıkardığı gürültülerden, hırlayışından ve ayak seslerinden anlaşılıyordu. Ağaca yasladıkları Gümüş'ü gördüler. Bill, babasının tabancasını pek çok kez oyuncak silahları koyduğu sepete atıp seleye oturdu. Richie bisikletin arkasındaki yerini almadan hemen önce, son bir kez geldikleri yöne baktı. Onlara doğru koşan kurt adamla aralarında beş metreden az mesafe kalmıştı. Yaratığın kolej amblemli ceketine kan ve beyin parçaları bulaşmıştı. Şakağından çıkan beyaz kemik, beyin sıvısıyla kaplıydı. Burnunun etrafında, hapşırık tozunun bıraktığı izler vardı. Richie, manzarayı daha da dehşet verici kılan iki detayı fark etti: Ceketin fermuarı yoktu; ponponları andıran, kocaman turuncu düğmeleri vardı. İkinci detay daha da kötüydü. Çocuğun neredeyse bayılmasına, pes etmesine, ölmeye razı olmasına yol açan, bu ikinci detaydı. Cekete, altın rengi iplikle işlenmiş olan isim. Machen'da bir dolara yaptırabileceğiniz türden.

Kurt adamın ceketinde, kanlı ama okunabilir harflerle, RICHIE TOZIER yazıyordu.

Yaratık saldırıya geçti.

"Bastır Bill!" diye bağırdı Richie.

Gümüş harekete geçti ama yavaştı – aşırı yavaş. Bill onu yüklenene kadar...

Kurt adam, patikayı aşmak üzereydi. Tam o sırada Bill, pedala basıp bisikleti Neibolt Sokağı'nın ortasına sürdü. Yaratığın eski püskü kotu kan lekeleri içindeydi ve pantolonun dikişlerinin attığı yerlerden hayvanlarınki gibi kahverengi tüyler fışkırıyordu.

Gümüş, sağa sola sallandı. Bill pedallar üstünde ayağa kalkmış, gidonu sıkı sıkı kavramıştı. Başını yukarı çevirdiği için, ense kasları gerilmişti. Tüylü pençe, Richie'ye uzandı. Richie çığlık atıp geri çekilerek ondan kurtuldu. Kurt önce uludu, sonra sırıttı. O kadar yakınındaydı ki Richie yaratığın gözlerindeki sarı çizgi-

leri görebiliyor, nefesindeki çürümüş et kokusunu alabiliyordu. Yaratığın dişleri çarpık çurpuk ama keskindi.

Kurt adam pençesini savururken, Richie bir çığlık daha attı. Bu sefer pençenin kafasına ineceğine emindi ama yaratık, bir santimle ıskaladı. Pençesinin rüzgârı, Richie'nin terden yapış yapış olan saçlarını uçuşturdu.

"*Hadi Gümüş, ileriiii!*" diye bağırdı Bill, ciğerleri yettiğince.

Alçak yokuşun tepesindeydiler. Çok yüksek değildi ama Gümüş'ün hız kazanmasına yeterdi. Tekerlekler hızlandıkça, iskambil kartlarından gelen ses de hızlandı. Bill pedallara asıldı. Gümüş, sallanmayı kesip Neibolt Sokağı'ndan 2. Yol'a fırladı.

Tanrıya şükürler olsun, şükürler olsun, şükürler olsun, diye düşündü Richie, farkında olmadan. *Şükür...*

Kurt adam kükredi. *Tanrım! Sesi hemen arkamdan geliyor,* diye düşündü Richie. Çocuğun yolculuğu az kalsın başlamadan bitecekti. Yaratık, ceketinden yakalayıp çekti. Richie'nin boğazından, boğuluyormuş gibi bir ses çıktı. Bisikletten düşmemek için, son anda Bill'e sarıldı. Bill geriye doğru çekildiğini hissetti ama Gümüş'ün gidonunu bırakmadı. Richie bir an bisikletin ikisini geride bırakarak, alıp başını gideceğini düşündü. Neyse ki zaten paçavraya dönmüş olan ceketi, osuruğu andıran bir sesle yırtıldı. Richie yeniden nefes alabilmeye başladı. Başını çevirdiğinde, bakışları, yaratığın öldürme arzusuyla dolu gözlerine kenetlendi.

"Bill!" diye bağırmaya çalıştı ama konuşamadı, ağzından ses çıkmadı.

Bill buna rağmen, arkadaşını duymuşçasına pedallara yüklendi. Pedallara hiç basmadığı kadar güçlü basıyordu. Neredeyse dalağı parçalanacaktı. Diyaframının sıkıştığını hissediyor. Gözleri sızlıyordu. Ağzı sonuna kadar açılmıştı. Ruhu delice, tarif edilemez bir coşkuyla doldu – içinde bir şeyler özgür kalmıştı. Artık her şey onun kontrolündeydi. Önceden tanımadığı bir histi bu. Pedalları çeviriyor, zorluyor, yükleniyordu.

Gümüş hızlanmaya devam etti. Artık uçarcasına gidiyorlardı. Bill, "*Hadi Gümüş!*" diye bağırdı yeniden. "*Hadi Gümüş, ileriii!*"

Richie, ayakkabılarının sesinden yaratığın peşlerinden koştuğunu anladı. Başını çevirdi. Kurt adamın pençesi şok edici bir

güçle oğlanın şakağına indi ve Richie bir an, gerçekten kafasının kopacağını sandı. Dünya karardı, her şey önemsizleşti. Sesler belirip kayboldu. Sokak tüm renklerinden arındı. Başını çevirip çaresizce Bill'e tutundu. Kanlar sağ gözüne doluyor, canı çok yanıyordu. Bir kere daha ileri savrulan pençe, bu sefer bisikleti tutturdu. Gümüş sallandı. Az kalsın devrileceklerdi ama devrilmediler. Bill, *"Hadi Gümüş ileri!"* diye bağırdı tekrar ama onun sesi de sanki çok uzaklardan geliyordu, kaybolup gitmek üzere olan bir yankıya dönüşmüştü.

Richie gözlerini kapayıp Bill'e tutundu ve her şeyin sona ermesini bekledi.

14

Bill de ayak seslerini duymuş ve yaratığın pes etmediğini anlamıştı ama dönüp bakmaya cesaret edemedi. Onları yakalarsa yere devireceğini biliyordu. Fazlasını bilmesine gerek yoktu.

Hadi oğlum, diye düşündü. *Neyin varsa göster! Ne yapabiliyorsan! Hadi Gümüş! Hadi!*

Böylece Bill Denbrough, kendini bir kere daha şeytanla yarışırken buldu. Ama bu sefer şeytan, suratı beyaza boyanmış, pis pis sırıtan bir palyaçoydu. Kırmızı vampir dudakları, gümüş paraları andıran cani gözler. Kim bilir hangi çılgınca nedenle, turuncu düğmeli, gümüş rengi palyaço kıyafetinin üstüne, Derry Koleji ceketi giymişti.

Ne dersin Gümüş? Ona gününü gösterelim. Bastır oğlum!

Neibolt Sokağı geride kaldı. Gümüş'ün hızı arttı. Peşlerinden gelen ayak sesleri geride mi kalmıştı? Bill dönüp bakmaya cesaret edemedi. Richie sıkı sıkı beline sarılmıştı. O kadar sıkıyordu ki Bill nefes almakta güçlük çekiyordu ve Richie'ye ellerini gevşetmesini söyleyebilmeyi isterdi ama nefesini buna harcamaya da cesaret edemedi.

Neibolt Sokağı'yla 2. Yol'un kavşağını gösteren dur işareti hoş bir serabı andırıyordu. Witcham gelip giden arabalarla doluydu. Hem yorgun hem korkmuş olan Bill'e sorarsanız ufak çaplı bir mucizeye ihtiyaçları vardı.

O an, birkaç saniye sonra frenleri sıkmak zorunda kalacağını (veya gerçekten yaratıcı davranması gerekeceğini) bildiğinden, başını çevirip bakmaya cesaret etti.

Bill'in gördükleri, Gümüş'ün pedallarını çevirmeyi bırakmasına yol açtı. Bisiklet şöyle bir sarsıldı, pedalın ters gitmesiyle arka tekerlek fren yaptı ve Richie'nin başı sertçe Bill'in sağ omzuna yapıştı.

Sokak boştu.

Ama yirmi yirmi beş metre gerilerinde, tren mezarlığına uzanan ve bir cenaze konvoyunu andıran terk edilmiş evlerden ilkinin önünde, turuncu bir şey vardı. Kaldırımın yanındaki mazgalın hemen önündeydi.

"Ah..."

Bill, Richie'nin Gümüş'ten düşeceğini son anda fark etti. Oğlanın gözleri geriye devrilmişti. Bill, arkadaşının gözlerinin sadece akını görebiliyordu. Richie'nin gözlüğü çarpılmıştı. Alnından kanlar akıyordu.

Bill, arkadaşını kolundan yakaladı. Birlikte sağa yattılar ve Gümüş'ün dengesi bozuldu. Sokağa devrildiklerinde, kolları bacakları birbirine karıştı. Bill bacağını fena çarptığı için acıyla inledi. O ses, Richie'yi kendine getirdi.

"Size hazinenin yerini göstereceğim beyim. Ama onu koruyan adam, tehlikeli biridir," diye inledi Richie. Pancho Vanilla taklidiydi ama o kadar kopuk kopuk konuşuyordu ki Bill arkadaşı adına korktu. Richie'nin alnındaki yaraya kahverengi tüyler yapışmıştı. Pis tüyler. Yaranın halini görünce daha da korktu. Richie'nin ensesine bir şaplak indirdi.

"Ah!" diye bağırdı Richie. Gözleri titreşti, ardından bilinci yerine geldi. "Ne demeye bana vuruyorsun Koca Bill? Gözlüğümü kıracaksın. Bilmem farkında mısın ama zaten iyi durumda sayılmaz."

"Ö... ö... öldüğünü sa... sa... sandım," dedi Bill.

Richie sokağa oturup elini kafasına götürdü. İnledi. "Neler ol..." derken, neler olduğunu hatırladı. Gözleri, korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Dizlerini karnına çekip derin derin nefes aldı.

"Sa... sa... sakin ol," dedi Bill. "O gi... gitti Richie. O gitti."

Richie başını çevirip boş sokağı görünce, gözyaşlarını tutamadı. Bill kısa bir tereddüdün ardından kollarını Richie'nin omzuna doladı. Richie de Bill'in boynuna sarılarak karşılık verdi. Taşı gediğine oturtacak bir şeyler söylemek, örneğin, "Keşke sapanla kurt adama saldırsaydın," demek istiyordu ama ağzından, hıçkırıklardan başka bir şey çıkmadı.

"Ya... yapma Ri... Richie," dedi Bill. "Sa... sakin..." Ama cümlesini tamamlayamadan, o da gözyaşlarına boğuldu. Sokağın ortasında, Bill'in yere devrilmiş bisikletinin yanında, öylece ağladılar. Gözyaşları kömür tozuna bulanmış yanaklarından aşağı akıyordu.

DOKUZ
TEMİZLİK

1

1985 yılının 29 Mayıs'ında bir öğleden sonra, New York Eyaleti'nin kuzeyinde bir yerlerde, Beverly Rogan uzun zaman sonra yeniden kahkahalar atıyor. İnsanların, delirdiğini sanmalarından korkarak iki eliyle ağzını örtüyor ama kendine hâkim olamıyor.

O zamanlar ne kadar çok gülerdik, diye düşünüyor. Başka bir şeydi, karanlığı aydınlatan bir ışıktı. Sürekli korku içindeydik ama kahkahalarımıza engel olamazdık. Aynı şimdi, kendimi durduramamam gibi.

Yanındaki koltukta, koridor tarafında oturan adam, genç, uzun saçlı, yakışıklı. İki buçukta (neredeyse iki buçuk saat önce) Milwaukee'den havalandıklarından beri kadına onu beğendiğini eleveren bakışlar fırlatıyor. Ama kadının açıkça belli olan susma arzusuna da saygı gösteriyor. Cleveland'a ve Philly'ye uğradıktan sonra yollarına devam ettiler ve durduklarında, adam bir iki kere sohbet etmeyi denedi. Ama kadının kibar ve konuyu kapamayı hedefleyen cevapları karşısında, çantasını açıp bir Robert Ludlum romanı çıkardı.

Kaldığı yeri parmağıyla işaretleyerek romanı kapıyor ve belirgin bir endişeyle, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor kadına.

Kendini toparlamaya çalışan kadın başını sallıyor ama yeni bir kahkaha krizine engel olamıyor. Adamın yüzünde, şaşkın, soru soran bir gülümseme var.

"Önemli bir şey değil," diyor bir kere daha kendini toparlamayı deneyen kadın. Ama hiç şansı yok; ne kadar ciddileşmeye çalışırsa kahkaha krizi o kadar güçleniyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi. "Sadece, hangi havayoluyla uçtuğumu bile bilmediğimi fark ettim. Uçağın yan tarafında kocaman bir ördek..." Ama ördeği düşündüğü anda, yeniden gülmeye

başlıyor. Diğer koltuklardakiler dönüp kadına bakıyorlar, kimileri kaşlarını çatıyor.

"Republic," diyor adam.

"Efendim?"

"Republic Havayolları'nın uçağıyla, saatte 470 mille uçuyorsunuz. Önünüzdeki koltuğun arka cebindeki SV dosyasında yazıyor."

"SV dosyası mı?"

Adam cebe uzanıp (kapağında gerçekten de Republic logosu var) dosyayı çıkarıyor. Acil çıkışların nerede olduğu, can yeleklerinin yerleri, oksijen maskelerinin nasıl kullanılacağı, uçak düşerse nasıl bir pozisyonda beklemek gerektiği yazıyor dosyada. "Sevdiklerinizle Vedalaşın dosyası," diyor adam. Bu sefer ikisi birden gülüyor.

Yakışıklıymış, diye düşünüyor kadın – farklı bir düşünce. Gözü açılmış birinin düşüncesi. Sabah daha yeni uyandığımızda, beyniniz çerçöple dolmadan önce aklınızda beliren düşüncelerden. Adam, kazak ve taşlanmış kot giymiş. Açık kumral saçlarını bir tokayla arkada toplamış ve bunu görmek, kadına çocukken saçını hep atkuyruğu yaptığını hatırlatıyor. Şöyle düşünüyor: Eminim aleti de kibar üniversitelilerinki gibidir. Caza yetecek kadar uzun ama kibirli olacak kadar geniş değil.

Beverly bunu düşündüğü anda, kendine engel olamayarak yine gülüyor. Gözlerinden akan yaşları silebileceği bir mendili bile yok. Bunu düşününce daha da çok gülüyor.

"Kendinizi kontrol altına almazsanız, hostes sizi uçaktan atacak," diyor genç adam ciddiyetle. Kadın başını sallıyor, gülüyor. O kadar gülüyor ki karnına ağrılar giriyor.

Adamın uzattığı temiz beyaz mendili alıp yüzünü siliyor. Bu sayede toparlanıyor. Ama birdenbire değil. Kahkahalar, hıçkırıklara ve inlemelere dönüşüyor. Arada bir, uçağın yan tarafındaki dev ördek resmi geliyor aklına ve yeniden gülmeye başlıyor.

Bir süre sonra mendili sahibine iade ediyor. "Teşekkürler."

"Tanrı aşkına hanımefendi, elinize ne oldu?" Adam kadının elini bırakmıyor, gözleri endişeli.

Kadın adamın baktığı yere bakınca, Tom'a masayı fırlattığında kırılan tırnaklarını görüyor. Olayın anısı, kırık tırnaklardan daha acı verici. Kahkahalar bir anda kesiliyor. Elini adamdan kurtarıyor, kararlı ama kibarca.

"Havaalanında elimi arabanın kapısına sıkıştırdım," diyor Beverly. Aklında Tom'un onu dövdüğü zamanlarda söylediği yüzlerce yalan. Babasının onu dövdüğü zamanlarda durumu kurtarmak için söylediği, yüzlerce yalan. Bu sonuncu mu, son yalan mı? Keşke öyle olsa... Ama öyle olacağına inanmaya cesaret edemiyor. Kanserin son safhasındaki bir hastanın yanına gelen doktorun görüntüsü beliriyor zihninde. Röntgende tümörün küçüldüğü çıktı. Nedenini bilmiyoruz ama iyileşiyorsunuz. Gerçek olamayacak kadar güzel.

"Çok canınız yanıyordur," diyor adam.

"Uçağa binmeden aspirin içmiştim."

Havayollarının dergisini açıyor ama genç adam muhtemelen dergiyi iki kere okuduğunu görmüştür.

"Yolculuk nereye?"

Dergiyi kapayan kadın, adama bakıp gülümsüyor. "Çok kibarsınız ama sohbet etmek istemiyorum," diyor. "Umarım beni anlıyorsunuzdur?"

"Nasıl isterseniz," diyor adam gülümseyerek. "Ama Boston'a vardığımızda uçağa resmini çizdikleri koca ördek şerefine kadeh kaldırmak isterseniz, içkiler benden."

"Teşekkür ederim ama yakalamam gereken bir uçak daha var."

"İnanamıyorum, bu sabah burcumu okuduğumda çok umutlanmıştım, tamamen ıskalamışlar," diyen adam, romanına dönüyor. "Ama çok güzel bir kahkahanız var. Âşık olunası bir kahkaha."

Kadın dergiyi açıyor ama New Orleans'ın güzelliklerinden bahseden makaleyi okumak yerine, kırık tırnaklarına bakıyor. İki tırnağının altında, kan toplandığını gösteren morluklar var. Tom'un merdivenden bağırışını hatırlıyor: "Seni öldüreceğim sürtük! Seni lanet olasıca sürtük!" Kanı donuyor, baştan ayağa ürperiyor. Tom için, o bir sürtük. Önemli gösterilerden önce işi batıran ve Beverly Rogan'dan azar işiten terzi için, o bir sürtük. Tom ve beceriksiz terzi hayatına girmeden çok önce, babası için, o bir sürtük.

Sürtük.

Seni sürtük.

Seni lanet olasıca sürtük.

Bir anlığına gözlerini kapıyor.

Yatak odasından kaçarken kırılan parfüm şişesine bastığında ayağı kesilmişti. O kesik, parmaklarından daha fena sızlıyor. Kay, kadına yara bandı, bir çift ayakkabı ve bin dolarlık bir çek verdi. Beverly çeki, sabah ilk iş Watertower Meydanı'ndaki Chicago Bankası'nda bozdurdu.

Kay'in itirazlarına rağmen, Beverly ona bir çek yazmıştı. "Bir keresinde çeklerin neyin üzerine yazıldığının önemi olmadığını okumuştum," diyor Kay'e. Sesi ona bile yabancı geliyordu. Sanki yan odadaki radyoda konuşan birini dinliyordu. "Bir keresinde biri, kurşun kovanına yazılan çeki bozdurmuş. Lüzumsuz Bilgiler Ansiklopedisi'nde okumuştum sanırım." Duraksayıp sinirden gülüyor. Kay, soğukkanlı, ciddi bir ifadeyle bakıyor ona. "Ama senin yerinde olsam çeki bir an evvel, Tom hesaplarımızı dondurmayı akıl etmeden önce nakde çevirirdim."

Kendini yorgun hissetmiyor (ama Kay'in hazırladığı koyu kahve sayesinde dayandığının bilincinde) yine de önceki gece rüyaymış gibi geliyor kadına. Gerçek olamazmış gibi.

Üç gencin, arkasından ıslık çaldıklarını, bir süre kendisini takip ettiklerini hatırlıyor. Yaklaşmaya cesaret edememişlerdi. Seven Eleven mağazasının beyaz floresan ışığını gördüğünde ne kadar rahatlamıştı. İçeri girip sivilceli suratlı tezgâhtarın karşısına dikilmiş, dekoltesine bakan adamdan ankesörlü telefonu kullanabilmek için kırk sent borç istemişti. Manzarayı beğenen adamı ikna etmek için fazla uğraşması gerekmemişti.

İlk aradığı, Kay McCall'dı, numarayı ezbere çevirdi. Telefon belki on kere çaldı. Kay'in New York'ta olmamasından korkmaya başlamıştı ama tam telefonu kapayacakken, uykulu bir ses, "Her kimseniz, umarım önemlidir," diye karşılık verdi.

"Ben Bev, Kay," dedi, tereddüt etti, hemen konuya girmekte karar kıldı. "Yardıma ihtiyacım var."

Artık tamamen uyanmış olan Kay, kısa bir sessizliğin ardından yeniden konuştu. "Neredesin? Ne oldu?"

"Streyland Caddesi'yle adını bilmediğim başka bir sokağın köşesindeki Seven Eleven'dayım. Ben... Kay, Tom'u terk ettim."

Hemen cevap veren, anlayışlı ve heyecanlı bir Kay: "Güzel! Sonunda! Harika! Hemen gelip seni alırım! Pislik herif! Bok çuvalı! Seni

almaya Mercedes'le geleceğim! Bugünün şerefine kırk kişilik bir bando tutacağım!"

"Taksiye binerim," dedi Bev, kalan on sentleri terli avucunda sıkı sıkı tutarak. Yuvarlak aynadan, dükkânın arka tarafında kalan sivilceli tezgâhtarın dalgın dalgın kalçalarını süzdüğünü görebiliyordu. "Ama evin önüne geldiğimde taksi ücretini senin ödemen gerekecek. Hiç param yok. Bir kuruşum bile."

"Üstüne bahşiş bile veririm," diye bağırdı Kay. "Nixon istifa ettiğinden beri aldığım en güzel haber! Hemen atlayıp buraya gel ve..." Duraksadı, yeniden konuştuğunda sesi öylesine ciddi, öylesine nazik, öylesine sevgi doluydu ki Beverly, kadının ağlamak üzere olduğunu hissetti. "Bunu en nihayetinde yapabildiğin için Tanrıya şükürler olsun. Çok ciddiyim. Şükürler olsun."

Kay McCall, zengin bir adamla evlenen ve boşandıktan sonra daha da zengin olan eski bir moda tasarımcısıydı. 1972'de, Beverly'yle tanışmalarından üç yıl önce feminist harekete katılmıştı. En popüler olduğu dönemde onu, tarihöncesinden kalma şovenist kanunları kullanıp kocasının her kuruşunu aldıktan sonra feminizmi benimsemekle suçlamışlardı.

"Saçmalık!" demişti Kay, bir keresinde Beverly'ye. "Bunu söyleyenler, Sam Chacowicz'le yatmak zorunda değillerdi. Sevgili Sammy'nin sloganı 'iki salla işi bitir'di. Yetmiş saniyeden uzun dayandığı bir günü hatırlamıyorum. Onu hiç aldatmadım ama boşanmada, çektiklerimin bedelini ödettim."

Üç kitap yazdı – biri feminizm ve çalışan kadınlar üzerine, biri feminizm ve aile üzerine, diğeri feminizm ve Aydınlanma üzerine. İlk ikisi çok sattı. Son üç yılda modadan kopmuştu ve Beverly, kitapların satmasının arkadaşını rahatlattığını görebiliyordu. Kadın, yatırımlarında da becerikliydi ("Neyse ki feminizm ve kapitalizm birbirine aykırı şeyler değil," demişti bir keresinde Bev'e) ve şimdi şehirde ve sayfiyede birer evi, kafasına göre idare ettiği üç ateşli âşığı olan, hali vakti yerinde bir kadındı.

"Fazla iyi olmaya başladıklarında, onlardan kurtulup yenisini buluyorum," demişti bir keresinde. Söyleyişinden, Kay'in espri yaptığı belliydi ama Beverly, bunun gerçek olup olmadığını merak etmişti.

Beverly bir taksi çağırdı ve elinde valiziyle arka koltuğa yerleşti. Tezgâhtarın pis bakışlarından kurtulduğuna seviniyordu. Şoföre, Kay'in adresini verdi.

Kadın, saten geceliğinin üstüne giydiği mink kürkle, evin önünde onu bekliyordu. Ayağında, pembe ponponlu, tüylü terlikler vardı. Neyse ki turuncu ponponlar değildi – öyle olsa, Beverly bütün geceyi çığlık atarak geçirirdi herhalde. Kay'in evine yaptığı yolculuk bir garipti: Bazı şeyleri hatırlamaya başlamıştı, anılar, hızla ve ürkütücü bir netlikle zihnine doluyordu. Sanki biri beyninde buldozer çalıştırıp orada olduğunu bile bilmediği mezarlığı altüst etmişti. İskeletler bir bir ortaya çıkıyor, yıllardır düşünmediği isimler aklına geliyordu: Ben Hanscom, Richie Tozier, Greta Bowie, Henry Bowers, Eddie Kaspbrak... Bill Denbrough. Özellikle Bill – sadece çocukların sahip olduğu bir dürüstlük veya zalimlikle, ona Kekeme Bill derlerdi. Çocukken onun çok güçlü çok mükemmel olduğunu düşünürdü. (Elbette, ağzını açıp konuşmaya başlayana dek.)

İsimler... yerler... olaylar.

Beverly'yi bir sıcak basıyor, bir üşüyordu. Lavabodan gelen sesleri ve kanı hatırladı. Çığlık atmıştı ve babası, suratına hemen okkalı bir tokat indirmişti. Babası... Tom...

Gözleri yaşlarla doldu... Derken, Kay'in şoföre parasını ödeyişi, taksi şoförüne, "Vay canına, teşekkürler hanımefendi!" dedirten bir bahşiş bırakışı.

Kay, eve girmesine yardım etmiş, onu duşa sokmuş, çıktığında bornoz giydirip kahve hazırlamıştı. Yaralarını inceledi, ayağındaki kesiğe krem sürüp yara bandı yapıştırdı. Beverly'nin ikinci kahvesine bolca konyak doldurdu ve son yudumuna kadar içmesi için onu teşvik etti. Ardından, ikisine de mantar soslu biftek pişirdi.

"Tamam," dedi. "Neler oldu? Polisleri mi arayacağız yoksa toparlanman için seni Reno'ya mı yollayacağız?"

"Söylenecek fazla bir şey yok," dedi Beverly. "Anlatsam delice gelir. Ama benim hatamdı..."

Kay bütün gücüyle masaya vurdu. Cilalı ahşap masadan, tabancadan yükselmiş gibi bir ses çıktı. Bevyerinden sıçradı.

"Böyle konuşma!" dedi Kay. Yanakları kızarmıştı, kahverengi gözleri şimşek şimşekti. "Ne kadar süredir dostuz? Dokuz yıl mı? On? Bir kere daha hepsi benim hatam dediğini duyarsam kusacağım. Beni du-

yuyor musun? Kusacağım. Şimdi de senin hatan değildi, geçen sefer de senin hatan değildi, ondan önceki sefer de senin hatan değildi. Hiçbiri senin hatan değildi. Arkadaşların olarak, Tom'un er geç vücudundaki bütün kemikleri kıracağını, hatta seni öldüreceğini düşündüğümüzü biliyor muydun?"

Beverly gözleri şaşkınlıktan açılmış halde Kay'e bakıyordu.

"Ve bu senin hatan olacaktı, bir bakıma. Çünkü onu terk etmemekle buna olanak tanıyordun. Neyse ki artık kurtulmuşsun. Buna da şükür. Ama karşıma geçip tırnakların kırılmış, ayağın yarılmış, omuzlarında kemer tokasının açtığı yaralarla otururken, bana bunun senin hatan olduğunu söyleme."

"Kemerle vurmadı," dedi Bev. Otomatiğe bağlanmış bir yalandı...

"Tom'la işin bittiyse bu yalanları da bırakmalısın," dedi Kay sakince. Sevgi dolu gözleriyle Bev'e o kadar uzun süre baktı ki kadın sonunda gözlerini kaçırdı. Ağzında tuzlu gözyaşlarının tadını alabiliyordu. "Kimi kandırdığını sanıyorsun?" diye sordu alçak sesle ve sakince konuşmayı sürdüren Kay. Uzanıp Bev'in elini tuttu. "Güneş gözlükleri, dik yakalı kazaklar, uzun kollu bluzlar... Belki müşterilerinden birkaçını kandırmışsındır. Ama arkadaşlarını kandıramıyordun Beverly. Seni sevenler bunları hiç yutmadı."

O zaman Beverly, uzun uzun ağladı. Kay, arkadaşına sarılıp onu teselli etti. Daha sonra, yatmadan hemen önce, genç kadın, Kay'e anlatabileceği kadarını anlattı: Maine'deki Derry kasabasından eski bir arkadaşı aramış ve ona yıllar önce verdiği bir sözü hatırlatmıştı. "Sözünü tutma zamanı geldi," demişti. Derry'ye dönecek miydi? "Dönecceğim," demişti kadın. Bunun üzerine Tom'la kavga etmişlerdi.

"Ne söz vermiştin?" diye sordu Kay.

Beverly başını yavaşça iki yana salladı. "Sana söyleyemem Kay. İstesem de söyleyemem."

Kay ısrar etmedi. "Tamam," dedi başını sallayarak. "Öyle olsun. Maine'den döndüğünde, Tom konusunu ne yapacaksın?"

Derry'den dönemeyeceği hissi her geçen saniye biraz daha güçlenen Bev, "İlk iş sana geleceğim ve birlikte karar vereceğiz. Olur mu?" demişti.

"Kesinlikle," dedi Kay. "Söz mü?"

"Döner dönmez sana geleceğim," diye tekrarladı Bev. "Bana güvenebilirsin." Ardından Kay'i kucakladı.

Elinde Kay'in parası, ayaklarında onun ayakkabılarıyla, Milwaukee'ye giden Grayhound otobüsüne bindi. Tom'un, O'Hare'de kendisini beklemesinden korkuyordu. Bankaya ve otogara onunla gelen Kay,arkadaşını Tom'u şikâyet etmeye ikna etmeyi denedi.

"O'Hare, güvenlik görevlileriyle dolu kalabalık bir yer," dedi. "Tom'un ne yapacağını düşünüp endişelenmen gerekmez. Sana yaklaşırsa, ciğerlerinin yettiğince çığlık atarsın."

Beverly, başını iki yana salladı. "Onu görmek istemiyorum. Böylesi daha iyi."

Kay arkadaşına bakıp omuz silkti. "Seni gitmekten vazgeçirmesinden korkuyorsun değil mi?"

Beverly, çocukken akıntının kenarında duruşlarını, Stanley'i, Coca-Cola şişesinin parçasının parıltısını, cam kırığıyla avucu kesildiğinde hissettiği acıyı düşündü; el ele tutuşup çember oluşturduklarını, her şey yeniden başlarsa geri gelmeye yemin ettiklerini hatırladı... Geri gelmeye ve bu sefer onu cehenneme göndermeye.

"Hayır, beni bundan vazgeçiremezdi," dedi arkadaşına. "Ama güvenlik görevlileri olsa da beni yaralayabilir. Dün geceki halini görmedin Kay."

"Ama başka hallerini gördüm," diyen Kay, kaşlarını çattı. "O insan kılığında bir göt."

"Delirmişti," dedi Bev. "Güvenlik görevlileri onu durduramayabilir. İnan bana, böylesi daha iyi."

"Tamam," dedi Kay isteksizce. Kay'in, büyük bir yüzleşme olmayacağı, büyük bir kavga çıkmayacağı için hayal kırıklığına uğradığını fark etmek Bev'i eğlendirdi.

"Çeki çabucak bozdur," dedi Beverly arkadaşına. "Tom hesapları donduracaktır."

"Elbette," dedi Kay. "Yaptığı anda da ona haddini bildireceğime emin olabilirsin."

"Ondan uzak dur," diye karşılık verdi Beverly. "Tom tehlikeli biri Kay. İnan bana. Dün tıpkı..."

Az kalsın "babam gibiydi" diyecekti ama kendini tuttu. "Tımarhaneden kaçmış deliler gibiydi."

"Tamam," dedi Kay. "İçin rahat olsun. Verdiğin sözü tutmaya git. Oradayken, sonrasında neler yapacağını da düşün."

"Düşünürüm," dedi Beverly ama yalandı. Düşünmesi gereken çok daha önemli şeyler vardı; örneğin on bir yaşında olduğu yaz neler yaşandığı. Richie Tozier'a, yoyosunu toplamayı öğrettiğini hatırlıyordu. Lavabodan gelen sesler. Gördüğü şey öylesine korkunçtu ki otobüsün yanında Kay'le vedalaşırken, onu hatırlamasına aklı henüz izin vermiyordu.

Yan tarafında ördek resmi olan uçak Boston'a doğru inişe geçtiğinde, aklı yeniden Derry'ye kayıyor... Ve Stan Uris'e... Ve postadan çıkan imzasız şiire... Ve seslere... Ve ölümsüz olması muhtemel şeyle göz göze geldiği birkaç saniyeye.

Camdan dışarı bakıyor, aşağıya. Kendisini bekleyen kötülükle kıyaslandığında, Tom'un kötülüğünün ne kadar acıması kaldığını düşünüyor. Tek tesellisi, Bill Denbrough'nun orada olacağını bilmek. Bir zamanlar Bill Denbrough'ya âşık olan, Beverly Marsh adında, on bir yaşında bir kız vardı. Arkasında o güzel şiirin yazılı olduğu kartpostalı hatırlıyor, onu kimin yazdığını bildiğini de hatırlıyor. Ama kim olduğunu şimdilik hatırlamıyor, şiiri de. Herhalde Bill'di. Evet, onu yazan, herhalde Kekeme Bill Denbrough'ydu.

Richie ve Ben'le arka arkaya iki korku filmi izledikleri günün akşamını, yatma saatini hatırlıyor. O, ilk randevusuydu, sonrasında Richie'yle dalga geçmişti –o günlerde dalga geçmek, kullandığı savunma mekanizmalarından biriydi– ama oğlanın sözleri kalbine dokunmuş, onu heyecanlandırmış ve korkutmuştu. Bir yerine iki oğlanla sinemaya gitmişti ama gerçekte o, ilk randevusuydu. Richie, gerçek randevularda olması gerektiği gibi kıza her şeyi ısmarlamıştı. Derken, filmden sonra zorbalar tarafından kovalanışları... Öğleden sonranın kalanını Çorak Topraklar'da geçirmişlerdi. Bill Denbrough, yanında bir çocukla gelmişti. Öteki çocuğun kim olduğunu hatırlamıyordu ama Bill'le göz göze geldiklerini ve kendini elektrik çarpmış gibi hissettiğini hatırlıyordu. Bütün vücudunu saran, içini ısıtan bir elektrik dalgasıydı.

Bunları, ta o zamanlar, geceliğini giyip yüzünü yıkamak için banyoya giderken düşündüğünü hatırlıyor. Dişlerini uzun uzun fırçalamıştı. O gece uyumakta güçlük çektiğini çünkü kafasının düşüncelerle dolu olduğunu hatırlıyor. Güzel düşünceler. Hepsi iyi çocuklara benziyordu.

Vakit öldürebileceğiniz, belki azıcık da olsa güvenebileceğiniz çocuklar. Öylesi ne güzel olurdu. Öylesi... küçük kız için cennetti.

Ve bunları düşünerek bezi eline almış, suyu silmek için lavaboya doğru eğilmişti. Ve lavabodan...

2

...bir fısıltı yükseldi:

"Yardım et..."

Beverly irkilip geri çekildi. Hâlâ kuru olan bez yere düştü. Kendini toparlamak için başını salladıktan sonra, yeniden lavaboya doğru eğilip merakla deliğe baktı. Banyo, dört odalı dairenin arka tarafındaydı. Uzaktan, televizyonda oynayan kovboy filminin gürültüleri geliyordu. Film bittiğinde babası muhtemelen beyzbol veya boks maçını açar, sonra da kanepede uyuyakalırdı. Banyodaki iğrenç duvar kâğıtlarında, kaplumbağa ve leylak resimleri vardı. Duvar kâğıdı yer yer kabarmıştı, kenarı köşesi soyuluyordu. Küvet, pas lekesi içindeydi, klozet çatlaktı. Gölgeliksiz 40 watt'lık bir ampul, içeriyi aydınlatıyordu. Beverly bir zamanlar banyoda düzgün bir lambanın olduğunu ama yıllar önce kırıldığını ve yerine yenisinin hiç alınmadığını hayal meyal hatırlıyordu. Yerler, ucuz parkelerle döşenmişti. Lavabonun altında kalan ufak bölüm hariç, üstlerindeki desen solmuştu.

Kasvetli bir yerdi ama Beverly banyonun haline o kadar alışmıştı ki nasıl göründüğünü fark etmiyordu bile.

Lavabo da leke içindeydi. Ortasındaki delik, dört santim çapında, üstünde demir kapak olan bir daireydi. Bir zamanlar krom kaplamaydı ama artık aşınıp gitmişti. Zincirin ucundaki kauçuk tıkaç, lavabonun kenarında dururdu. Deliğin içi karanlıktı ve küçük kız ona doğru eğildiğinde, borulardan hafif ama iğrenç bir koku yükseldiğini ilk kez fark etti. Balıklarınkini andıran bir koku. İğrenip suratını buruşturdu.

"Bana yardım et..."

Neredeyse çığlık atacaktı. Ses, gerçekti. Önce, borulardan gelen uğultuyu duyduğunu veya hayal gördüğünü sanmıştı... Korku filmleri yüzünden...

"Yardım et Beverly..." Kızın vücudu önce buz kesti sonra sıcak bastı. Saçına tutturduğu lastiği çıkardığı için, alev rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Saçları havaya dikildi.

Düşünmeden lavaboya doğru eğildi ve, "Merhaba? Orada biri mi var?" diye fısıldadı. Lavabo deliğinden yükselen, konuşmayı yeni öğrenmiş küçük bir çocuğun sesine benziyordu. Tüyleri diken diken olsa da küçük kızın aklı mantıklı bir açıklama üretmeye çalıştı. Yaşadıkları ev, dairelere bölünmüştü. Marsh ailesi zemin katın arka tarafında kalan dairede oturuyordu. Dört daire daha vardı. Belki binada yaşayan çocuklardan biri, borulardan insanlara seslenerek kendini eğlendiriyordu. Her nasılsa ses, yankılanarak diğer dairelere ulaşmıştı...

"Orada biri mi var?" diye seslendi banyo giderine, bu sefer daha yüksek sesle. Babası onu bu halde görse, delirdiğini düşünürdü.

Lavabodan cevap gelmedi ama iğrenç koku daha da güçlendi. Çorak Topraklar'daki sazlık ve arkasındaki çöplük geldi kızın gözünün önüne; sonra da kara dumanlar ve ayakkabılarını yutmaya çalışan kara çamur.

Sorun şu ki evde hiç küçük çocuk yaşamıyordu. Beş yaşında bir oğulları, biri üç yaşında diğeri altı aylık iki kızları olan Tremont'lar bir zamanlar komşularıydı ama Bay Tremont, Tracker Caddesi'ndeki ayakkabıcı dükkânındaki işini kaybedince aile kirayı ödeyememiş ve bir gün paslı Buick'lerine atlayıp ortadan kaybolmuşlardı. İkinci kattaki dairede Skipper Bolton vardı. Ama Skipper, on dördündeydi.

"Hepimiz seninle tanışmak istiyoruz Beverly..."

Eliyle ağzını kapadı, gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı. Bir an... kısacık bir an... aşağıda bir şeylerin hareket ettiğini gördüğünü sandı. Aynı zamanda, saçlarının iki kalın tutam halinde öne döküldüğünü ve deliğe fazlasıyla yaklaştığını fark etmişti. İçgüdülerini dinleyip çabucak doğruldu, saçlarını delikten uzaklaştırdı.

Etrafa bakındı. Banyo kapısı sıkı sıkı kapalıydı. Uzaktan televizyonun sesi geliyordu. Kızılderili Bodie, kötü adamı silahını

bırakması konusunda uyarıyordu. Beverly banyoda yalnızdı. Elbette, lavabodan gelen sesi saymazsak.

"Kimsin sen?" diye seslendi lavaboya, alçak sesle.

"Matthew Clements," diye fısıldadı ses. "Palyaço beni aşağıya, kanalizasyona getirdi, ben de öldüm. Yakında seni de almaya gelecek Beverly. Ve Ben Hanscom'ı , Bill Denbrough'yu, Eddie..."

Beverly ellerini yanaklarına götürdü. Yüzünü, avuçlarının arasına aldı. Gözbebekleri büyüdü, büyüdü, büyüdü. Bütün vücudu buz kesti. Artık ses, boğuk ve yaşlıydı... ama aynı yoz neşeyle konuşuyordu.

"Burada arkadaşlarınla süzüleceksin Beverly. Hepimiz süzülüyoruz, süzülüyoruz. Bill'e Georgie'nin selam söylediğini ilet, Georgie'nin onu ne kadar özlediğini söyle. Ama yakında görüşecekler. Bazı geceler Georgie'nin, elinde gözüne saplayacağı piyano teliyle ağabeyini beklediğini söyle, de ki..."

Konuşma, birinin boğazlandığı izlenimi uyandıran hıçkırıklarla bölündü ve lavabo deliğinde birdenbire, parlak kırmızı bir balon belirip patladı. Lavabonun her tarafı kan içinde kaldı.

Ses artık daha hızlı konuşuyor, konuşurken değişiyordu. Önce ilk duyduğu çocuk sesi, sonra genç kız sesi, derken –aman Tanrım– Beverly'nin tanıdığı bir ses: Veronica Grogan. Ama Veronica ölmüştü, kanalizasyonda ölüsünü bulmuşlardı..

"Ben Matthew... Ben Betty... Ben Veronica... Hepimiz aşağıdayız... Palyaço da... Yaratık da... Mumya da... Kurt adam da... Ve sen de bizimlesin Beverly. Burada süzülüyor, değişiyoruz..."

Delikten kanlar fışkırdı, lavabo, ayna ve kaplumbağa-leylak desenli duvar kâğıdı kan içinde kaldı. Beverly kulakları sağır eden bir çığlık attı. Lavabodan uzaklaşıp kapıya gitti. Bir hamlede kapıyı açıp salona koştu. Babası da çığlığı duyup ayağa kalkmıştı.

"Sam Hill aşkına, ne oldu?" diye sordu adam, kaşlarını çatarak. O akşam, ikisi evde yalnızdı. Beverly'nin annesi, Derry'nin en iyi restoranı Yeşil Çiftlik'te, 3-11 vardiyasında çalışıyordu.

"Banyo!" dedi Beverly, gözyaşları içinde. "Banyo babacığım, banyo..."

"Birini seni gözetlerken mi yakaladın Beverly? Ha?" Uzanıp kızını sertçe kolundan tuttu. Adamın parmakları, kızının derisi-

ne battı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı ama vahşi bir endişeydi, rahatlatıcı değil ürkütücüydü.

"Hayır... lavabo... lavaboda... ben..."

Kız o kadar korkmuştu ki hüngür hüngür ağlıyordu. Başka bir şey söylemeyi başaramadı. Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki göğsünden fırlayıp çıkacağını veya boğulacağını sandı.

Al Marsh suratında "Tanrı aşkına şimdi ne oldu?" ifadesiyle, kızını bırakıp banyoya girdi. İçeride o kadar uzun süre kaldı ki Beverly iyice korktu.

"Beverly! Hemen buraya gel kızım!" diye bağırdı adam.

Gitmemek söz konusu bile olamazdı. İkisi uçurumun kenarında duruyor olsa ve adam o ses tonuyla kıza atlamasını söylese, Beverly tereddüt etmeden, mantığın müdahale etmesine fırsat bırakmadan aşağı atlardı.

Banyo kapısı sonuna kadar açıktı. Babası, Beverly'ye genetik mirası olan kızıl saçları dökülmeye başlamış o iriyarı adam, kapının eşiğinde duruyordu. Gri kumaş pantolonu ve aynı renkteki gömleği hâlâ üzerindeydi. (Derry Hastanesi'nde temizlikçiydi ve üniforması buydu.) Gözlerini dikmiş, Beverly'ye bakıyordu. İçki içmez, sigara kullanmaz, kadın peşinde koşmazdı. *İhtiyacım olan bütün kadınlar evimde*, derdi ara sıra ve bunu söylediğinde, yüzünde gizemli bir gülümseme belirip kaybolurdu. Keyifli değil, karanlık bir gülümseme. O ifadenin belirip kaybolusunu izlemek, kayalıkların üstünden geçen bir bulutun gölgesine bakmak gibiydi. *Onlar bana bakar ve gerektiğinde ben de onlara bakarım.*

"Söyle bakalım, bu budalalığın sebebi ne?" diye sordu adam, kızı da içeri girdiğinde.

Beverly, ne diyeceğini bilemedi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Her an kusabilirdi. Ayna kan içindeydi, damlalar aşağı süzülüyordu. Kan, ampule kadar sıçramıştı. Kız, kırk watt'lık ampulde ısınan kanın kokusunu alabiliyordu. Lavabonun kenarından aşağıya, parkelere iri damlalar akıyordu.

"Baba..." diye fısıldadı Beverly, ne diyeceğini bilemeyerek.

Adam dönüp (sık sık yaptığı gibi) küçümsercesine kızına baktı ve kanlı lavaboda ellerini yıkadı. "Tanrı aşkına kızım. Konuş. Ödümü patlattın. Sorun neyse söyle."

Adam ellerini yıkarken Beverly, lavabonun kenarından babasının gri pantolonuna damlayan kanlara baktı. Alnı aynaya değecek olsa (ki yakındı) kanlar tenine bulaşacaktı. Kızın boğazından, her an kusabileceğini gösteren bir öğürtü yükseldi.

Baba suyu kapayıp kan içindeki havlulardan biriyle ellerini kuruladı. Beverly, babasının eline bulaşan kanları gördüğünde az kalsın bayılacaktı. Kan, babasının tırnaklarının altına kadar işlemişti.

"Eee? Seni bekliyorum." Kanlı havluyu demire astı.

Her yerde kan vardı... Her yerde... Ama babası görmüyordu.

"Baba..." Beverly ne söyleyeceğini bilemeyerek babasına baktığı sırada, adam kızın lafını böldü.

"Senin için endişeleniyorum," dedi Al Marsh. "Bir türlü büyümüyorsun Beverly. Boş işler peşindesin, hiç ev işi yapmıyorsun, yemek pişiremiyorsun, dikiş dikemiyorsun. Aklın fikrin kitap okumakta. Kalan zamanlarda da kim bilir ne işler karıştırıyorsun. Senin için endişeleniyorum."

Adamın eli aniden havalanıp sertçe kızın poposuna indi. Kız gözlerini babasınınkilerden ayırmadan bir çığlık attı. Adamın sağ kaşına kan bulaşmıştı. *Yeterince uzun süre ona bakarsam deliririm ve o zaman bunların bir önemi kalmaz*, dedi kendi kendine, bütün karamsarlığıyla.

"Senin için çok endişeleniyorum," diyen adam, bu sefer de kızının koluna bir tane patlattı. Kol önce acıdı, sonra uyuştu. Beverly, ertesi gün o noktanın moraracağını biliyordu.

"Hem de çok," diyen adam, kızın karnına bir yumruk indirdi. Bütün gücüyle yüklenmekten son anda vazgeçtiği için, Beverly ciğerlerindeki havanın sadece yarısını kaybetti. İki büklüm oldu, inledi, gözleri yaşlarla doldu. Babası, duygusuz bir ifadeyle ona baktı. Kanlı ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"Artık büyü Beverly," dedi. Sesi kibar ve bağışlayıcıydı. "Sence de büyümen gerekmiyor mu?"

Beverly başını salladı. Kafası sızlıyordu. Ağladı, ama içinden. Yüksek sesle ağlar, babasının "çocuk sızlaması" dediği seslerden çıkarırsa, adam dayağa devam edebilirdi. Al Marsh, doğma büyüme Derry'liydi ve soranlara da sormayanlara da burada ölmek

istediğini söylerdi – şanslıysa yüz on yaşında. "Sonsuza dek yaşamamam için hiçbir neden yok," derdi bazen, ayda bir kere saçını kesen Roger Aurlette'e. "Hiç kötü alışkanlığım yok."

"Derdin ne?" dedi adam, kıza. Niye bağırdığını açıkla."

"Orada..." Kız yutkundu ve bunu yaptığı anda canı yandı çünkü boğazı kurumuştu. "Kocaman bir örümcek vardı. Kapkara bir örümcek. Lavabonun deliğinden çıktı. Sanırım, bağırdığımda geldiği yere geri dönmüş."

"Ha!" Adam, bu cevabı beğenmişçesine gülümsedi. "Mesele o muydu? Kahretsin! Daha önce söyleseydin sana vurmazdım Beverly. Bütün kızlar örümceklerden korkar. Sam Hill aşkına! Neden konuşmadın?"

Adam deliğe doğru eğildi. Beverly bağırmamak için dudağını ısırdı. İçinden bir ses, onun parçası olamayacak kadar kötü bir ses, adeta şeytanın sesi, şöyle diyordu: *Bırak, o kadar istiyorsa babanı alsın. Onu içeri çeksin. Kurtulmuş olursun.*

Kız korkup o sesi susturdu. Böyle düşüncelerin kök salmasına izin verirseniz cehenneme giderdiniz. Babası, lavabonun deliğinden içeri bakmayı sürdürüyordu. Ellerini kanlı lavaboya yaslamıştı. Beverly kusmamak için kendiyle mücadele etti. Babasının yumruğu yüzünden karnı çok acıyordu.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi adam. "Bunlar eski binalar Beverly. Boruları otoyol büyüklüğündedir. Kolejde hademelik yaparken, bazen klozetlerde boğulmuş fareler bulurduk. Kızlar deliye dönerlerdi." Kızların çığlıklarını düşünmek, adamı eğlendirdi. "Özellikle Kenduskeag yükseldiğinde. Ama yeni arıtma sistemini kurduklarında, borulardaki hayvanların sayısı azaldı."

Kolunu kızının omzuna atıp onu kucakladı.

"Hadi, gidip yat ve bunları düşünme artık. Tamam mı?"

Küçük kız, babasını çok seviyordu. *Sana sadece hak ettiğin zamanlarda vuruyorum Beverly*, demişti babası bir kere, küçük kız bu cezanın hiç adil olmadığını söylediğinde. Elbette babası haklıydı, ne de olsa kızını severdi. Bazen bütün gününü onunla geçirir, neyi nasıl yapacağını gösterir, masallar okur veya kızına kasabayı gezdirirdi. Adam kibar olduğu zamanlarda, küçük kızın kalbi baba sevgisiyle dolardı. Beverly babasını çok seviyor ve hatalarını

düzeltmesinin, babasının tabiriyle "Tanrı'nın ona verdiği görev" olduğunu kabullenmeye çalışıyordu. All Marsh bir keresinde, "Ceza, kız çocukları için, erkek çocukları için olduğundan daha gereklidir," demişti. Adamın oğlu yoktu ve kıza bu da kısmen kendi hatasıymış gibi geliyordu.

"Tamam baba," dedi.

Birlikte kızın odasına gittiler. Artık sağ kolu da fena acıyordu. Banyoya baktığında, kanlı aynayı, kanlı duvarları, kanlı parkeleri ve kanlı lavaboyu hâlâ görebiliyordu. Babası, kanlı havluyu kullandıktan sonra, her şey normalmişçesine demire asmıştı. *Bir daha orayı nasıl kullanacağım,* diye düşündü kız. *Lütfen Tanrım, babam hakkında kötü şeyler düşündüğüm için beni affet, dilersen beni cezalandırabilirsin, cezalandırılmayı hak ediyorum, düşüp kendimi inciteyim veya geçen kış olduğum gibi grip olayım. Ama yalvarırım Tanrım, sabah uyandığımda o kanlar orada olmasın. Lütfen Tanrım, olur mu?*

Babası, her zamanki gibi battaniyesini örttükten sonra, kızı alnından öptü. Sonra birkaç saniye, Beverly'nin her zaman babasına özgü olarak niteleyeceği duruşuyla, kapının eşiğinden kızına baktı: Hafif öne eğilmiş, elleri ceplerinde, parlak mavi gözleriyle kıza tepeden bakıyor. Beverly ilerleyen yıllarda, Derry'yi düşünmeyi bıraktığında bile, otobüste oturan veya elinde yemek paketiyle bir köşede duran adamların siluetlerine dikkat edecekti – bazen güneş batarken, bazen rüzgârlı bir sonbahar günü, öğle vakti, Watertower Meydanı'nda. Erkeklerin siluetleri, erkeklerin kuralları, erkeklerin arzuları. Bir de gömleğini çıkarıp tıraş olmak için aynanın karşısına geçtiğinde, ona babasını hatırlatan Tom. Türlü türlü erkek. Farklı ama aynı adamlar.

"Bazen senin için endişeleniyorum Bev," dedi adam. Endişeli veya öfkeli değildi. Nazikçe kızının saçlarını geriye attı.

Banyo kan içinde baba, diye bağıracaktı kız az kalsın. *Görmedin mi? Her yerdeydi! Ampule kadar sıçramıştı! Gerçekten görmedin mi?*

Ama adam odadan çıkıp kapıyı kapattığında ve içerisi karanlığa gömülürken, Beverly sessizliğini korudu. On bir buçukta annesi gelip televizyonu kapadığında, hâlâ uyanıktı, gözlerini boşluğa dikmişti. Annesiyle babasının yatak odalarına geçtiklerini duydu, seks denen şeyi yaptıklarında yatakları gıcırdadı. Beverly,

Greta Bowie'nin Sally Mueller'a, seks şeyinin çok can yaktığını ve hiçbir iyi kızın onu yapmak istemediğini söylediğini duymuştu. ("Sonunda erkek, üstüne işiyormuş," demişti Greta. Sally ise, "Iyy, bir oğlanın bana bunu yapmasına asla izin vermem!" diye karşılık vermişti.) Eğer bu şey, Greta'nın dediği kadar can yakıyorsa bile, Beverly'nin annesi, acısını kendisine saklıyordu; Beverly annesinin bir iki kere sessiz sessiz ağladığını duymuştu ama bunlar hiç de acı dolu ağlayışlara benzemiyordu.

Gıcırtılar bir süre devam ettikten sonra kesildi. Sessizlik, alçak sesle yapılan bir konuşma, annesinin banyoya gittiğini ima eden ayak sesleri. Beverly, nefesini tuttu. Annesi çığlık atacak mıydı atmayacak mıydı?

Çığlık yoktu – yalnızca lavaboya akan sular. Kadın, ellerini yıkıyordu. Sular, her zamanki anafor sesiyle, lavabonun deliğinden akıp gitti. Gargara sesi. Annesi dişlerini fırçalıyordu demek. Kısa süre sonra, büyüklerin yatak odasındaki yatak yeniden gıcırdadı. Annesi yatağa dönmüştü.

Beş dakika kadar sonra, babası horlamaya başladı.

Ağır bir korku kızın kalbini sarıp soluk almasını güçleştirdi. Favori uyuma pozisyonu olsa da pencereden kendisine bakan bir şeyi görme ihtimalinden korktuğu için, sağa dönemiyordu. Bu yüzden sırtüstü yatmayı sürdürdü, hiç kıpırdamadı, öylece tavana baktı. Bir süre sonra –dakikalar mı yoksa saatler mi geçtiğini anlamanın yolu yoktu– kendini rahatsız bir uykunun kollarına bıraktı.

3

Beverly büyük yatak odasındaki alarm çaldığında hemen uyanırdı. Hızlı olması gerekirdi çünkü babası, alarm çalmaya başlar başlamaz sustururdu. Adam banyoyu kullanırken küçük kız çabucak giyinir, sonra o gece memelerinin biraz daha büyüyüp büyümediğine bakmak için aynada kendini incelerdi. Memeleri geçen yıl belirginleşmişti, başlangıçta hafif bir acı vardı ama sonra geçmişti. Küçücüktüler –baharda yeni olgunlaşan el-

malar kadar– ama büyüyorlardı. Söylenenler doğruydu; çocukluk çağı sona erecek, Beverly yakında kadın olacaktı.

Aynadaki yansımaya gülümsedi. Elini başına götürüp saçlarını geriye ittirdi ve göğsünü öne çıkardı. Kıkırdadı – küçük bir kızın masum gülüşü... Derken önceki gece banyodan fışkıran kanları hatırladı. Gülümsemesi yüzünde dondu.

Koluna baktığında, geceden kalan morluğu görebiliyordu. Omzuyla dirseği arasında çirkin bir leke.

Klozet kapağının büyük bir gürültüyle kapanışı. Sifonun sesi.

Sabah sabah babasını kızdırmayı istemeyen kız (bu sabah babası tarafından fark edilmeyi bile istemeyen kız) kotunu ve Derry Koleji kazağını giydi. Sonra, daha fazla erteleyemeyeceği için odasından çıkıp banyoya gitti. Salondan geçerken, giyinmek için odaya dönen babasıyla karşılaştı. Adamın üstünde hâlâ mavi pijaması vardı. Baba, kızın anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Tamam baba," diye cevapladı kız, her ihtimale karşı.

Banyo kapısının önünde durdu, içeride göreceği manzaraya hazırlıklı olmayı denedi. En azından artık gündüz, diye düşündü. Biraz olsun rahatladı. Fazla değil ama biraz. Kapı koluna uzandı, çevirdi, içeri girdi.

4

Beverly için yoğun bir sabahtı. Babasının kahvaltısını hazırladı: portakal suyu, omlet, Al Marsh'ın sevdiği kıvamda kızarmış ekmek (ekmek ısınmalı ama yanmamalı). Adam masaya geçip gazetesinin arkasına saklanarak kahvaltısını bitirdi.

"Jambon nerede?"

"Jambon bitmiş babacığım. Dün bitirmiştik."

"O zaman bana hamburger yap."

"Çok az kıymamız var."

Gazetenin hışırtısı, aşağı indirilişi. Babası, öfke dolu mavi gözlerini kızına dikti.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu alçak sesle.

"Hemen hazırlıyorum babacığım."

Adam gözlerini bir süre kızından ayırmadı. Ardından gazete yine yukarı kalktı. Beverly, kıymayı almak için buzdolabına koştu.

Buzdolabında kalan azıcık kıymayla ekmekleri karıştırarak olabildiğince büyük görünen bir hamburger köftesi hazırladı. Köfteyi pişirip hamburger ekmeğinin arasına koydu. Adam, spor sayfasını okurken hamburgerini yedi. Beverly köfteyi hazırladıktan sonra, babasının öğle yemeğine geçti: Fıstık ezmeli ve jöleli sandviç, annesinin dün gece Yeşil Çiftlik'ten getirdiği pastadan bir dilim, bol şekerli bir termos kahve.

"Annene, bugün evin temizlenmesini istediğimi söyle," dedi yemek paketini eline alan adam. "Ahıra dönmüş. Sam Hill aşkına! Bütün gün hastanede temizlik yapıyorum. Evimin ahıra benzemesine katlanamam. Beni anlıyor musun Beverly."

"Tamam baba. Anneme söylerim."

Adam kızını yanağından öptü, üstünkörü sarılıp evden çıktı. Kız her zamanki gibi odasının penceresine gidip babasının gidişini seyretti. Her zamanki gibi, babası köşeyi döner dönmez içindeki gerginlik de kayboldu ve böyle hissettiği için kendine kızdı küçük çocuk.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra kitabını alıp arka taraftaki basamaklara oturdu. Saçları ışıl ışıl parlayan Lars Theramenius, yan binadan çıkarken, Beverly'ye yeni Tonka kamyonunu ve dizlerindeki çizikleri gösterdi. Beverly, ikisine de hayranlıkla baktı. Derken annesi, kızını yardıma çağırdı.

Yatak örtülerini değiştirip yerleri paspasladılar, mutfak parkelerini cilaladılar. Beverly, banyonun yerlerini sildiği için annesine minnettardı. Elfrida Marsh, ağaran saçlarıyla, kasvetli görünüşlü, ufak tefek bir kadındı. Yüzündeki çizgiler yeterince yaşadığını ve bir süre daha ortalıkta kalmayı planladığını eleverirdi... Bir de hayatının kolay olmadığını ve değişikliklerden hoşlanmadığını.

"Salonun camlarını siler misin Bevvie?" diye sordu kadın, mutfağa dönerken. Garson üniformasını giymişti. "Bangor'daki Saint Joe Hastanesi'ne gidip Cheryl Tarrent'ı ziyaret etmeliyim. Dün gece bacağını kırmış."

"Tamam, silerim," dedi Beverly. "Bayan Tarrent'a ne olmuş? Düşmüş mü?" Cheryl Tarrent, Elfrida'nın iş arkadaşlarındandı.

"O ve evlendiği işe yaramaz herif kaza yapmışlar," dedi Beverly'nin annesi. "Herif sarhoşmuş. Baban ağzına içki sürmediği için yatıp kalkıp dua etmelisin Bevvie."

"Ediyorum," dedi Beverly. Gerçekten ediyordu.

"Herhalde kızı işten atarlar. Adam zaten bir işte tutunamıyor." Bir sonraki cümleyi söylediğinde, Elfrida'nın sesinde belirgin bir korku vardı. "Herhalde köye dönmeleri gerekecek."

Elfrida Marsh'a göre, bir insanın başına gelebilecek en kötü şey buydu. Bir çocuğun ölümü veya kanser, köye dönmenin yanında hiç kalırdı. Yoksul olabilirdiniz, iki yakanızı bir araya getirmekte güçlük çekebilirdiniz. Ama hepsinden kötüsü, varoşlardan bile kötüsü, köye dönmek ve başkalarının sadakasına mahkûm olmaktı. Kadına göre, Cheryl Tarrent'ı bekleyen gelecek buydu.

"Camları silip çöpü çıkardıktan sonra, istersen oyun oynamak için dışarı çıkabilirsin. Bu gece babanın bovling gecesi, akşam yemeğini hazırlaman gerekmeyecek. Ama hava kararmadan eve dönmeni istiyorum. Nedenini biliyorsun."

"Tamam anne."

"Tanrım, ne kadar hızlı büyüyorsun," dedi Elfrida. Beverly'nin kazağından seçilmeye başlayan memelerine baktı. Bakışları sevgi dolu ama acıma duygusundan yoksundu. "Evlenip kendi evine taşındığında ne yapacağım, bilmiyorum."

"Sonsuza dek burada kalacağım," dedi Beverly gülümseyerek.

Annesi, kızına sarılıp kuru dudaklarıyla onu yanağından öptü. "Öyle olmayacağını biliyorum," dedi. "Yine de seni seviyorum Bevvy."

"Ben de seni seviyorum anne."

"Camları düzgün sil, iz kalmasın," dedi kadın, çantasını alıp kapıya giderken. "Camlarda su izi kalırsa baban küplere biner."

"Dikkat ederim." Annesi kapıyı açtığında, Beverly her şey normalmiş gibi davranmayı başardığını umarak, "Banyoda bir gariplik dikkatini çekti mi anne?" diye sordu.

Elfrida kızına bakıp kaşlarını çattı. "Gariplik mi?"

"Şey... dün gece bir örümcek gördüm. Lavabo deliğinden çıktı. Babam söylemedi mi?"

"Baban dün sana kızdı mı Bevvy?"

"Hayır! I ıh! Ona banyodaki örümcekten korktuğumu söyledim, o da kolejin tuvaletinde bazen boğulmuş fareler bulduklarını anlattı. Kanalizasyon sistemi yüzündenmiş. Sana örümcek gördüğümden bahsetmedi mi?"

"Hayır."

"Şey, bir önemi yok. Sen de gördün mü diye merak ettim."

"Örümcek falan görmedim. Keşke banyo parkelerini yenileyecek paramız olsa." Masmavi, bulutsuz gökyüzüne baktı. "Örümcek öldürürsen, yağmur yağar derler. Onu öldürmedin ya?"

Annesinin dudakları gerilip ince bir çizgiye dönüştü. "Dün gece babanın sana kızmadığına emin misin?"

"Kızmadı!"

"Bevvy, baban sana hiç dokunuyor mu? Çok endişeleniyorum."

"Ne?" Beverly, şaşkın gözlerle annesine baktı. Babası ona her gün dokunuyordu. "Ne demek istediğini anlamadım..."

"Neyse boş ver," diye kestirip attı Elfrida. "Çöpü çıkarmayı unutma. Ve camlarda leke kalırsa babanın çok kızacağını hatırla."

"Unutmam."

(sana hiç dokunuyor mu?)

"Hava kararmadan eve dön."

"Dönerim."

(dokunuyor mu?)

(çok endişeleniyorum)

Elfrida evden çıktı. Beverly odasına gidip camdan, annesinin de babası gibi köşeyi dönüp görüş alanından çıkmasını bekledi. Sonra, annesinin otobüs durağına ulaştığına kanaat getirince, kovayı, Windex'i ve lavabonun altındaki bezleri alıp salonun camlarını temizlemeye girişti. Ev, aşırı sessizdi. Ne zaman tahtalar çatırdasa veya bir kapı çarpsa, küçük kız yerinden sıçrıyordu. Üst kattaki Bolton'lar sifonu çektiğinde, az kalsın çığlık atacaktı.

Sürekli, banyonun kapalı kapısına bakıyordu.

Sonunda kapıyı aralayıp içeri baktı. Annesi sabah temizlik yapmıştı, lavabonun altında biriken kanlar gitmişti, kenarlarındaki kanlar da temizlenmişti. Ama içi hâlâ kanlıydı. Aynada ve duvar kâğıdında da.

Beverly aynadaki yansımasına baktığında, kanlar yüzünden suratının kanıyormuş gibi göründüğünü fark edip dehşete düştü. "Ne yapacağım? Delirdim mi? Hayal mi görüyorum?" diye sordu kendine.

Lavabonun deliğinden, boğuk bir kıkırtı yükseldi.

Beverly çığlık atıp kapıyı çarptı. Beş dakika sonra elleri hâlâ o kadar kötü titriyordu ki az kalsın salonun camlarını silerken Windex şişesini yere düşürecekti.

5

Dairenin kapısını kilitleyip anahtarı kotunun cebine koyduktan sonra dışarı çıkan Beverly Marsh, anacaddeyle Center Sokağı'nı birleştiren Richard Sokağı'nda yürürken, Ben Hanscom ve Eddie Kaspbrak'la karşılaştı. Yanlarında Bradley Donovan denen oğlanla birlikte deliğe para fırlatmaca oynuyorlardı.

"Merhaba Bev!" dedi Eddie. "Filmler yüzünden kâbus gördün mü hiç?"

"Hayır," dedi Beverly, oyunu izlemek için kenara oturdu. "Filme gittiğimizi nereden biliyorsun?"

"Saman Kafa söyledi," diyen Eddie, başparmağıyla Ben'i işaret etti. Beverly nedenini anlamasa da şişko oğlanın yanakları kızardı.

"Ne fi... filmi?" diye sordu Bradley. O zaman Beverly, çocuğu tanıdı. Önceki hafta Bill Denbrough'yla Çorak Topraklar'a gelmişti. Birlikte Bangor'da konuşma terapisine gidiyorlardı. Beverly, oğlanı zihninden silmişti. Sorsalar, Ben ve Eddie'den daha önemsiz geldiğini söylerdi. Sanki yanlarında bile değildi.

"Yaratıklı filmlerdi," dedi oğlana. Emekleyerek Ben ve Eddie'nin arasındaki yerini aldı. "Sıra sende mi?"

"Evet," dedi Ben. Önce kıza baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

"Kim kazanıyor?"

"Eddie," dedi Ben. "Eddie bu işi iyi beceriyor."

Beverly tırnaklarını gömleğine silip kıkırdayan Eddie'ye baktı.

"Ben de oynayabilir miyim?"

"Bence sakıncası yok," dedi Eddie. "Paran var mı?"

Kız ceplerini karıştırıp üç bozukluk çıkardı.

"Böyle bir servetle evden çıkarken korkmadın mı?" diye dalga geçti Eddie. "Ben cesaret edemezdim."

Ben ve Bradley Donovan, bu sözlere güldüler.

"Yeri geldiğinde kızlar da cesur olabilir," dedi Beverly. Bir saniye sonra, hepsi katıla katıla gülüyordu.

İlk atışı Bradley yaptı, sonra Ben, sonra Beverly. Önceki turu kazandığı için, Eddie sonuncuydu. Bozukluklarını Center Sokağı Eczanesi'nin arka duvarına doğru attılar. Bazen atışları kısa geliyor, kimi zaman da duvara çarpıp sekiyordu. Her turun sonunda, bozukluğu duvara en yakın olan kişi, bütün paraları topluyordu. Beverly beş dakika içinde yirmi dört sent kazanmıştı. Sadece bir el kaybetmişti.

"Kız hile yapıyor!" dedi Bradley somurtarak. Kalkıp gitmeye hazırlandı. Bütün neşesi kaçmıştı. Küçük düşürüldüğünü hissediyor, öfkeli gözlerle Beverly'ye bakıyordu. "Kı... kızların bu oyunları oynamasına izin..."

Ben ayağa fırladı. Ben Hanscom'ın ayağa fırlayışını izlemek muhteşemdi. "Sözünü geri al!"

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açılan Bradley, Ben'i süzdü. "Ne?"

"Sözünü geri al! Hile yapmadı!"

Bradley sırayla Ben'i, Eddie'yi ve hâlâ dizlerinin üstünde olan Beverly'yi süzdü. Sonra yeniden Ben'e baktı. "Vücudunun kalanı gibi şiş... şişsin diye dudağını patlatmamı mı istiyorsun se... serseri?"

"Sıkıysa dene," dedi Ben. Yüzünde bir sırıtış belirip kayboldu. Ama o kadarı bile, Bradley'in şaşırıp gerilemesine yetti. Belki gördüğü sırıtış, Henry Bowers'la mücadele edip bir değil tam iki kere paçayı sıyırmış olan Ben Hanscom'ın cılız Bradley Donovan'ın zorbalıklarına katlanmayacağının ispatıydı.

"Evet, şimdi de bana karşı birleşiyorsunuz," diyen Bradley, bir adım daha geriledi. Sesi titriyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hepiniz hilekârsınız!"

"Lafını geri al," diye tekrarladı Ben.

"Önemli değil Ben," dedi Beverly. Bir avuç bozuk parayı Bradley'e uzattı. "Ne kadarı seninse al. Para kazanmak için oynamıyordum."

Bradley'in kirpikleri utanç yaşlarıyla ıslandı. Beverly'nin avucundaki bozuklukları kapıp Center Sokağı'na koştu. Diğerleri şaşkın şaşkın çocuğun arkasından baktı. Kendisine ulaşamayacakları kadar uzaklaştığına emin olunca Bradley dönerek, "Sürtüğün tekisin! Hilekâr! Hilekâr! Annen de orospu!" diye bağırdı.

Beverly ne diyeceğini bilemedi. Bradley'e doğru koştu ama boş bir kutuya takılıp düştü. Bradley kaçıp gitmişti, Ben onu asla yakalayamayacağını biliyordu. İyi olup olmadığına bakmak için Beverly'ye döndü. Duyduğu kelime kız kadar, onu da sarsmıştı.

Beverly, surat ifadesinden, Ben'in endişelendiğini anladı. *İyiyim, endişelenme. Kemiklerimi kırabilirler ama beni incitemezler,* demek için ağzını açtı... Ama annesinin sorduğu soru, birden aklında belirdi.

(sana hiç dokunuyor mu?)

O garip soru. Önemsiz görünen ama içinde bir sürü ima gizleyen soru. Hakaretlerin kendisini incitemeyeceğini söylemek yerine, ağlamaya başladı.

Ne yapacağını bilemeyerek etrafı süzen Eddie, astım ilacını cebinden çıkarıp bir nefes aldı. Ardından eğilip yere saçılan bozuklukları topladı. Bunu yaparken, yüzünde ciddi bir ifade belirmişti.

Ben önce sarılıp rahatlatmak için kıza doğru gidecek oldu ama sonra durdu. Kız fazlasıyla güzeldi. O güzellik, Ben'e kendini çaresiz hissettiriyordu.

"Neşelen," dedi Ben, kıza, kulağa aptalca geldiğini bilse de. Söyleyecek daha iyi bir şey aklına gelmemişti. Nazikçe kızın omuzlarına dokundu (Beverly, ıslak gözlerini saklamak için yüzünü elleriyle örtmüştü) ve hemen ardından eli yanmış gibi geri çekildi. Yanakları kızardı. "Neşelen Beverly."

Kız ellerini yüzünden çekip öfkeli bir sesle bağırdı: "Annem orospu değil! Garson!"

Bu sözleri sessizlik izledi. Ben, ne diyeceğini bilemeyerek kıza baktı. Eddie bozuklukları toplamayı kesip bakışlarını kıza çevirdi. O anda, üçü birden gülme krizine tutuldu.

"Garson!" diye tekrarladı Eddie, kahkahalar atarak. Orospunun ne olduğunu az çok biliyordu ama iki kelimenin arasındaki zıtlık, yine de onu eğlendirmişti. "Öyle mi?"

"Evet! Aynen öyle!" dedi, aynı anda hem gülen hem ağlayan Beverly.

Ben'in kahkahaları öylesine kontrolden çıkmıştı ki ayakta duramıyordu. Çöp kutusuna oturdu. Ağırlığı yüzünden kapak göçtü ve Ben yere yuvarlandı. Eddie parmağıyla onu işaret edip gülmeye devam etti. Beverly, Ben'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Üst kat pencerelerinden biri açıldı. Kadının biri çocuklara seslendi. "Defolun buradan! Gece vardiyasında çalışanlar var, biraz düşünceli olun! İkileyin!"

Hiç düşünmeden el ele tutuşup Center Sokağı'na koştular. Hâlâ gülüyorlardı.

6

Paralarını birleştirdiklerinde, kırk sentleri olduğunu keşfettiler, iki dondurmalı milkshake almaya yeterdi. Yaşlı Bay Keen, on iki yaşın altındaki çocukların içeride yemek yemesine izin vermeyen huysuz bir ihtiyar olduğu için (arka odadaki tilt makinelerinin çocukları yoldan çıkaracağını iddia ederdi) içeceklerini alıp Bassey Parkı'na gittiler ve çimenlere oturdular. Ben'inki kahveli, Eddie'ninki çilekliydi. Beverly elinde kamışla iki oğlanın ortasına oturmuş, çiçeklerden polen toplayan arı gibi, sırayla içeceklerinin tadına bakıyordu. Lavabo kan kustuğundan beri ilk kez iyi hissediyordu kendini. Yorgundu, duygusal açıdan yıpranmıştı ama iyiydi. Huzurluydu. En azından şimdilik.

"Bradley'in niye öyle davrandığını anlamıyorum," dedi Eddie özür dilercesine. "Daha önce böyle davrandığını görmemiştim."

"Beni savundun," dedi Beverly. Birden Ben'i yanağından öptü. "Teşekkürler."

Ben'in yanakları yine kızardı. "Hile yapmıyordun," diye mırıldandı ve içeceğini üç yudumda bitirdi. Ardından büyük bir gürültüyle geğirdi.

"Bakıyorum keyifler yerinde," diye dalga geçti Eddie. Beverly karnını tuta tuta güldü.

"Bu kadar yeter," diye kıkırdadı kız. "Karnıma ağrılar girdi. Lütfen, yeter."

Ben aptal aptal gülümsüyordu. O gece uyumadan önce, kızın kendisini öptüğü anı defalarca zihninde oynatacaktı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Sorun o değildi. Annem hakkında söyledikleri de değildi. Dün gece olan bir şey." Tereddüt etti, Ben'e, Eddie'ye, sonra yine Ben'e baktı. "Ben... birine söylemeliyim. Veya göstermeliyim. Ağlamamın nedeni, delirmekten korkmam."

"Neden bahsediyorsun sevgili deli?" dedi yeni bir ses.

Stanley Uris'ti. Ufak tefek, zayıf ve yaşına göre aşırı titiz bir çocuktu. Beyaz gömleğini tertemiz pantolonunun içine sokmuş, saçlarını düzgünce taramış, ayakkabılarını pırıl pırıl olana dek fırçalamıştı. Çocuktan çok, minyatür bir yetişkini andırıyordu. Sonra gülümsedi ve bu serap kaybolup gitti.

Söyleyeceği her ne idiyse söylemeyecek, diye düşündü Eddie. *Çünkü Bradley annesine hakaret ederken, Stan yanımızda değildi.*

Ama Beverly, kısa bir tereddüdün ardından başına gelenleri anlattı. Neden olduğunu bilmese de Stanley, Bradley'den farklıydı. Bradley orada olduğu halde, değilmiş gibi gelmişti, Stanley ise orada olmadığı halde sanki hep yanlarındaydı.

Stanley bizden biri, diye düşündü Beverly. Bu düşüncenin, neden tüylerini diken diken ettiğini merak etti. *Söylememin kimseye bir yararı olmayacak, ne onlara ne bana*, diye de düşündü ama artık çok geçti. Anlatmaya başlamıştı. Stan yanlarına oturup yüzünde

ciddi bir ifadeyle kızı dinledi. Eddie çilekli içeceğinin son yudumunu Stan'e uzattı ama oğlan başını sallayıp reddetti. Gözlerini bir an bile Beverly'nin suratından ayırmadı. Oğlanlar, tek kelime etmeden kızı dinlediler.

Beverly seslerden bahsetti. Ronnie Grogan'ınkini tanımıştı. Ronnie'nin öldüğünü biliyordu ama onun sesiydi. Kandan, babasının görmeyişinden ve annesinin de sabah banyonun kan içinde kaldığını fark etmediğinden bahsetti.

Konuşmasını bitirdiğinde, korka korka oğlanlara baktı. Bakışlarında şüphe yoktu. Dehşet vardı ama şüphe yoktu.

"Gidip bakalım," dedi Ben.

7

Arka kapıdan girdiler. Sadece Beverly'nin anahtarı o kapıyı açtığı için değil, ayrıca Bayan Bolton, annesiyle babası evde yokken üç oğlanla eve geldiğini babasına yetiştirirse adam onu öldüreceği için de.

"Neden?" diye sordu Eddie.

"Siz anlamazsınız, fındık kafalılar," dedi Stan. "Ses çıkarmayın yeter."

Eddie cevap verecek gibi oldu ama Stan'in bembeyaz, ciddi suratına baktığında, çenesini kapamaya karar verdi.

Kapı güneş gördüğü için, aydınlık olan mutfağa açılıyordu. Kahvaltı tabakları lavabodaydı. Dördü, mutfak masasının etrafına toplandı. Üst kattaki kapılardan biri çarptığında, yerlerinden sıçrayıp sinirden güldüler.

"Neresi?" diye sordu Ben. Fısıldıyordu. Kalbi deliler gibi çarpan Beverly, onları anne babasının yatak odasının önünden geçirip koridorun sonundaki banyoya götürdü. Kapıyı açtı, içeri girdi ve lavabonun tıkacının zincirini çekti. Ardından Ben ve Eddie'nin arasındaki yerini aldı. Kuruyan kan, kahverengiye dönmüştü, aynadaki, lavabodaki ve duvar kâğıtlarındaki lekeler duruyordu. Beverly kana bakabildiğini keşfetti, şimdi önceki kadar zor değildi.

Ona kendi sesiymiş gibi gelmeyen bir sesle, "Görüyor musunuz?" diye sordu. "Herhangi biriniz kanları görüyor mu? Gerçekten kan var mı?"

Ben bir adım öne çıktı. Beverly, oğlanın şişko biri için ne kadar çevik olduğunu fark ederek şaşırdı. Ben, lekelerden birini, sonra diğerini işaret etti. Ardından, parmağını aynadaki çizgide dolaştırdı. "Burada. Burada. Burada." Sesi duygudan yoksun ve hatta otoriterdi.

"Tanrım! Sanki burada kurban kesmişsiniz," dedi Stan.

"Hepsi delikten mi fışkırdı?" diye sordu Eddie. Kan görmeye dayanamıyordu. Nefesi sıkıştı. Astım ilacını sıkı sıkı tuttu.

Beverly, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ağlamak istemiyordu. Ağlarsa, ona sıradan bir kız muamelesi yapmalarından korkuyordu. Ama o kadar rahatlamıştı ki yere düşmemek için kapı kolunu tutması gerekti. O ana dek delirmekten ve hayal görmüş olmaktan ne kadar korktuğunu fark etmemişti.

"Demek annenle baban görmedi," dedi Ben, şaşkınlıkla. Kurumuş kanlara dokundu ve sonra elini çekip parmaklarını gömleğine sildi. "Çok ürkütücü."

"Bir daha banyoyu kullanabilecek miyim, bilmiyorum," dedi Beverly. Ne yıkanmak ne dişlerimi fırçalamak ne de... Bilirsiniz işte."

"Neden içeriyi temizlemiyoruz?" diye sordu Stanley.

Beverly, Stanley'e baktı. "Temizlemek mi?"

"Evet. Belki duvar kâğıdını tamamen temizleyemeyiz ama kalanı halledebiliriz. Elbezi var mı?"

"Mutfak lavabosunun altında," dedi Beverly. "Ama onları kullanırsak, annem bezlerle ne yaptığımı merak edecektir."

"Elli sentim var," dedi Stan. Gözleri, lavabodaki kan lekelerindeydi. "Elimizden geldiğince temizler sonra da bezleri çamaşırhaneye götürürüz. Yıkarız, kuruturuz ve böylece, annenler dönmeden onları lavabonun altına koyabilirsin."

"Annem, kumaşlardan kan lekesinin çıkarılamayacağını söyler," diye itiraz etti Eddie. "Kumaşa işleyip kalırmış."

Ben, keyifsiz bir kahkaha attı. "Kumaştan çıkıp çıkmaması önemli değil," dedi. "Kanı göremiyorlar ki."

"Tamam," dedi Beverly. "Şansımızı deneyelim."

8

Sonraki yarım saat boyunca dördü, ev cinleri gibi temizlik yaptı. Duvarlardaki, aynadaki ve lavabodaki kan izleri kayboldukça Beverly'nin keyfi yerine geldi. Ben ve Eddie lavaboyu ve aynayı silme işini üstlenmiş, Beverly yerleri ovalamaya koyulmuştu. Stan büyük bir dikkatle duvar kâğıdını siliyor, kuru denecek kadar az ıslatılmış bir bez kullanıyordu. Neredeyse bütün kanı temizlediler. Ben son olarak, lavabonun üstündeki ampulü, kilerde bulduğu bir başkasıyla değiştirdi. Aşağıda ampulden bol bir şey yoktu: Geçen sonbahar indirim yapıldığında, Elfrida Marsh, iki yıl yetecek kadar ampul almıştı.

Elfrida'nın temizlik kovasını, çamaşır suyunu ve sıcak su kullandılar. Suyu sürekli yenilemeleri gerekiyordu çünkü pembeye döndükten sonra ellerini suya sokmaktan hoşlanmıyorlardı.

En nihayetinde Stanley birkaç adım geriledi, düzen delisi, titiz bir çocuğun gözleriyle banyoyu inceledikten sonra, "Yapabileceğimizi yaptık," dedi diğerlerine.

Duvar kâğıdında ve lavaboda hâlâ kan lekeleri vardı. Stanley, kâğıdın inceldiği yerleri silmeye cesaret edememişti. Yine de kan lekeleri belirginliğini kaybetmiş, anlamsız kahverengi lekelere dönüşmüştü.

"Teşekkürler," dedi Beverly. Daha önce kimseye bu kadar müteşekkir olmamıştı. "Çok teşekkürler."

"Bir şey değil," diye mırıldandı Ben. Yine kızarmıştı.

"Dert değil," dedi Eddie.

"Bezleri yıkayalım," dedi Stanley. Yüzü, kararlı, neredeyse inatçıydı. Daha sonra o anı düşündüğünde, Beverly aralarından sadece Stan'in, korkunç yüzleşmeye bir adım daha yaklaştıklarını kavradığına kanaat getirecekti.

9

Boş mayonez kavanozunu Bayan Marsh'ın çamaşır deterjanıyla doldurdular. Bev, kanlı bezleri koyabilecekleri bir kesekâğıdı

buldu. Dördü birlikte, anacaddeyle Cony Sokağı'nın köşesindeki Kleen-Kloze Çamaşırhanesi'nin yolunu tuttu. Üç sokak ötelerindeki kanal, akşam güneşinde ışıldıyordu.

Çamaşırlarını kurutucudan almayı bekleyen hemşire üniformalı kadın dışında, çamaşırhanede kimsecikler yoktu. Kadın şüpheci gözlerle dört çocuğu süzdükten sonra, elindeki aşk romanını okumaya geri döndü.

"Soğuk suyla yıkayın," dedi Ben, alçak sesle. "Annem, kanı soğuk suda yıkamak gerektiğini söyler."

Stan iki çeyrekliğini verip dört onluk ve iki beşlik alırken, bezleri çamaşır makinesine tıktılar. Stan döndüğünde, Beverly'nin deterjanı bezlere serpiştirip çamaşır makinesinin kapağını kapamasını bekledi. Ardından iki onluğu bozuk para bölmesine atıp düğmeye bastı.

Beverly kazandığı paranın çoğunu içeceklere harcamıştı ama kotunun sol cebinin dibinde bozuk para buldu. Bin bir güçlükle onları çıkarıp Stan'e uzattı. Oğlanın suratı asıldı. "Şu işe bak," dedi. "Bir kızı çamaşırhaneye davet ediyorum ve hemen Alman usulü ödeyelim diyor."

Beverly, elinde olmadan güldü. "İstemiyor musun?"

"İstemiyorum," dedi Stan. "İnan, on sentini geri çevirmek içimi acıtıyor Beverly ama istemiyorum."

Dördü birlikte, çamaşırhanenin duvarının dibine dizilmiş plastik sandalyelere oturdular. Konuşmuyorlardı. Bezleri attıkları makine, tıngırdayıp fışurdadı. Pervanenin kolları, yuvarlak camın arkasında dönüp duruyordu. Cama çarpan sular, önce kırmızıydı. Onlara bakmak Beverly'nin midesini bulandırıyordu ama gözlerini de alamıyordu. Kanlı köpüklerin iğrenç bir çekiciliği vardı. Hemşire üniformalı kadın sık sık, kitabının üstünden, çocukların durduğu yöne bakıyordu. Belki de sorun çıkarmalarından korkuyordu, sessizlikleri kadını huzursuz ediyordu. Kurutucu durduğunda giysilerini çıkardı, katladı, mavi çamaşır torbasına koyup çocuklara son bir şaşkın bakış fırlattıktan sonra, çamaşırhaneden çıktı.

Kadın çıkar çıkmaz Ben aniden, neredeyse alelacele, "Yalnız değilsin," dedi.

"Efendim?" diye sordu Beverly.

"Yalnız değilsin," diye tekrarladı Ben. "Görüyorsun ya..."

Durup Eddie'ye baktı, Eddie başını salladı. Stan'e baktı, pek mutlu görünmüyordu ama bir saniye sonra o da omuz silkip başını sallayarak karşılık verdi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Beverly. İnsanların, kendisine anlamadığı şeyler söylemelerinden sıkılmıştı. Ben'i kolundan yakaladı. "Neler döndüğünü biliyorsan, hemen anlat!"

"Sen anlatmak ister misin?" diye sordu Ben, Eddie'ye.

Eddie başını salladı. Cebinden astım ilacını çıkarıp ciğerlerini onunla doldurdu.

Ağır ağır konuşan, kelimeleri özenle seçen Ben, Beverly'ye okulların kapandığı gün Çorak Topraklar'da Bill Denbrough ve Eddie Kaspbrak'la nasıl tanıştığını anlattı – inanması güç ama neredeyse bir hafta geçmişti. Kıza, sonraki gün inşa ettikleri barajdan bahsetti. Bill'in, fotoğrafın canlanışından, ölmüş olan kardeşinin başını çevirip göz kırptığını söyleyişinden bahsetti. Kış ortasında rüzgâra karşı uçan balonlarıyla, kanalda yürüyen mumyadan söz etti. Beverly anlatılanları, gittikçe artan bir dehşetle dinledi. Gözleri kocaman açılmış, elleri ve ayakları buz kesmişti.

Ben duraksayıp Eddie'ye baktı. Eddie ilacından bir nefes daha alıp cüzamlının hikâyesini yeniden anlattı. Ben ne kadar yavaşsa, Eddie de o kadar hızlı konuşuyordu. Kelimelerinin üst üste binişinden, bu işin bir an evvel bitmesini istediği belliydi. Hıçkırığı andıran bir sesle hikâyesini tamamladıysa da ağlamadı.

"Ya sen?" diye sordu Stan Uris'e dönen kız.

"Ben..."

Oluşan ani sessizlik, ortamda adeta bir patlama etkisi yarattı. Çocuklar irkildiler.

"Çamaşırlar yıkandı," dedi Stan. Ayağa kalkarken ona baktılar – ufak tefek, ölçülü, zarif. Çamaşır makinesinin kapağını açtı. Birbirine yapışmış bezleri çıkarıp inceledi.

"Birkaç leke kalmış ama kötü değil. Çilek suyu bulaşmış gibi," dedi.

Paçavraları ötekilere gösterdiğinde, önemli belgelere bakıyormuş gibi, büyük bir titizlikle inceleyip başlarını salladılar. Beverly, banyo temizlendiğinde hissettiğine benzer bir rahatlık duygusuna kapıldı. Duvar kâğıdındaki soluk kahverengi lekeye katlanabilirdi. Annesinin elbezlerindeki belirsiz kırmızı lekelere de katlanabilirdi. Önemli olan, eyleme geçip bir şeyler yapmalarıydı. Belki aldıkları sonuç muhteşem değildi ama kızı rahatlatmaya yetmişti. Al Marsh'ın kızı Beverly, kesinlikle azla yetinmesini biliyordu.

Stan bezleri birer birer kurutucuya yerleştirdi ve deliğe bir onluk attı. Kurutucu çalıştı. Stan geri dönüp Eddie'yle Ben'in arasına oturdu.

Bir süre konuşmadan, bezlerin dönüp duruşunu seyrettiler. Gazla çalışan kurutucunun monoton sesi, huzur vericiydi. Kadının biri, tıka basa dolu alışveriş arabasıyla kapının önünden geçti. Çamaşırhanedeki çocuklara gözucuyla baktı ama durmadı.

"Ben de bir şey gördüm," dedi Stan aniden. "Bu konudan bahsetmek istemiyorum çünkü rüya gördüğüme inanmayı tercih ederim. Belki Stavier'ların oğlu gibi kriz geçirmişimdir. Çocuğu tanıyor musunuz?"

Ben ve Bev, başlarını iki yana salladılar. "Sara hastası olan çocuk mu?" dedi Eddie.

"Evet. O kadar kötüydü ki gördüklerimin gerçek olduğuna inanmaktansa, hasta olmayı tercih ederim."

"Ne gördün?" diye sordu cevabı öğrenmek istediğine emin olmayan Beverly. Kamp ateşi etrafına toplanmış, ateşte pişmiş sosis yerken hayalet hikâyesi dinlemeye benzemiyordu. Boğucu çamaşırhanede oturuyorlardı. Çamaşır makinelerinin altı toz içindeydi (babasının tabiriyle, *hayalet bokları*), havada toz zerrecikleri uçuşuyordu. Sağda solda, kapakları yırtılmış eski dergiler vardı. Hoş, boş, normal, sıkıcı şeyler. Ama Beverly korkuyordu. Hem de çok. Çünkü anlatılanların yalan olmadığını, çocukların canavarları uydurmadığını hissediyordu. Ben'in mumyası, Eddie'nin cüzamlısı... Biri, hatta ikisi, güneş battıktan sonra peşlerine düşebi-

lirdi. Ya Bill Denbrough'nun, şehrin altındaki borularda dolaşan, gözleri gümüş rengine dönmüş tek kollu kardeşine ne demeli?

Yine de Stan hemen cevap vermeyince, kız sorusunu tekrarladı: "Ne gördün?"

Stan, kelimeleri dikkatle seçti. "Su Kulesi'nin olduğu parktaydım..."

"Tanrım, orayı gerçekten sevmiyorum," dedi Eddie. "Derry'de perili bir yer varsa, o da orası."

"Ne?" diye çıkıştı Stan. "Ne dedin?"

"Olayı bilmiyor musun?" diye sordu Eddie. "Çocuklar öldürülmeye başlamadan önce bile, annem oraya yaklaşmama izin vermezdi. O... üzerime titrer." Tedirgin bir gülümsemenin ardından, astım ilacını sıkı sıkı tuttu. "Orada çocuklar boğulmuş. Üç, belki dört çocuk. Onlar – Stan? Stan, iyi misin?"

Stan Uris'in yüzü, sarıdan beyaza dönmüştü. Ağzı açılıyor ama ses çıkmıyordu. Gözleri geriye devrildi. Arkadaşları, çocuğun gözlerinin akını görebiliyorlardı. Bir eli havayı yumruklarken diğeri bacağına düştü.

Eddie, aklına gelen ilk şeyi yaptı. Uzanıp kolunu Stan'in omzuna doladı, astım ilacını Stan'in ağzına yaslayıp düğmesine bastı.

Stan öksürüp boğuluyormuş gibi sesler çıkardı. Doğruldu. Gözleri normale döndü. Öksürmeye devam etti. Sonunda, gürültülü bir inlemeyle yeniden sandalyesine yığıldı.

"Bu da neydi?" demeyi başardı, en nihayetinde.

"Astım ilacım," dedi Eddie.

"Tadı köpek sidiğine benziyor." Bu sözlere güldüler ama sinirden. Ardından, bakışlarını Stan'e diktiler. Çocuğun yanakları kızarmıştı.

"Haklısın, tadı berbat," dedi Eddie.

"Peki ama koşer mi?" dedi Stan. Stan dahil hiçbiri, koşer kelimesinin anlamını bilmese de katıla katıla güldüler.

Kendini ilk toparlayan, Stan'di. Eddie'ye döndü. "Su Kulesi hakkında ne biliyorsan anlat," dedi.

Söze Eddie başladı ama Ben ve Beverly de katkıda bulundular. Derry Su Kulesi, Kansas Sokağı'nda kasaba merkezine iki ki-

lometre mesafede, Çorak Topraklar'ın güney sınırının yakınlarındaydı. Bir zamanlar, önceki yüzyılın sonlarına doğru, Derry'nin suyu oradan gelirdi. 750.000 galon su... Su Kulesi'nin balkonunun manzarası harikaydı. Bütün kasaba ve köyler görülürdü. 1930'lara kadar, popüler bir yerdi. Aileler, cumartesi veya pazar günleri hava güzel olduğunda Memorial Park'a gelir, kulenin yüz altmış basamağını çıkar ve balkonun manzarasının tadını çıkarırdı.

Çoğu zaman, hazır çıkmışken öğle yemeklerini de orada yerlerdi.

Su Kulesi'nin parlak beyaz duvarıyla, metal rengi silindir depo arasındaki merdivenlerin yüksekliği, 30 metreydi. Merdivenler, kıvrıla kıvrıla en tepeye ulaşırdı. Balkon hizasının hemen altında tahta bir kapı ve arkasında suyun üstüne doğru uzanan bir platform vardı. Su, ampullerin ışığında kara bir kuyuyu andırırdı. Depo doluyken suyun derinliği tam 29 metreydi.

"Su nereden geliyordu?" diye sordu Ben.

Bev, Eddie ve Stan birbirlerine baktılar. Cevabı hiçbiri bilmiyordu.

"Ya boğulan çocuklar?"

Çocuklar konusundaki bilgileri daha fazlaydı. Anlaşılan o günlerde ("Eski zamanlarda," demişti Ben, ciddiyetle hikâyenin o bölümünü anlatırken) platforma açılan kapıyı hiç kapamazlarmış. Bir gece çocuklardan birkaçı... veya belki biri... ama üçü de olabilir... alt kapının kilitli olmadığını keşfetmiş. Birbirleriyle iddiaya girmişler. Balkona çıkacaklarına, suya bakan platforma çıkmışlar. O karanlıkta önlerini göremedikleri için, daha ne olduğunu anlamadan suya düşmüşler.

"Hikâyeyi babasından duyan Vic anlatmıştı," dedi Beverly. "Belki doğrudur. Vic'in babasına göre, suya düşen çocukların hiç şansı yokmuş. Platform, uzanamayacakları kadar yukarıdaymış. Tutunabilecekleri başka bir şey de bulunmuyormuş. Bir süre çırpınıp imdat diye bağırmışlar. Belki de bütün gece. Kimse onları duymamış. Her geçen saniye biraz daha yorulmuşlar, yorulmuşlar, sonunda..."

Cümlesini tamamlamadı, korkunun içine sindiğini hissetti. Çocukları gözünde canlandırabiliyor, zavallı yavru köpekler

gibi çırpınışlarını hayal edebiliyordu. Dibe batışları, su kusarak yüzeye çıkışları, çırpınışları ve panikle beraber pes edip yüzmeyi bırakışları. Islanarak ağırlaşan spor ayakkabılar. Çocukların parmakları, tutunacak bir şey bulmak umuduyla, deponun çelik duvarlarını tırmalıyor... Beverly, çocukların ağzına dolan suyun tadını bile alabiliyor, deponun duvarlarında yankılanan çığlıklarını duyabiliyordu. Ne kadar sürmüştü? On beş dakika? Yarım saat? Bağırışlar ne kadar sonra kesilmiş, suda yüzen tuhaf balıklara benzemişlerdi?

"Tanrım," dedi Stan.

"Başka bir kadının da bebeğini kaybettiğini duydum," dedi Eddie birdenbire. "O zaman, depoyu tamamen kapamışlar. En azından, benim bildiğim bu kadar. Bir ara, insanların yukarı çıkmasına izin veriyorlarmış. Sonra kadın ve bebeği gelmiş. Bebek kaç yaşındaymış, bilmiyorum. Bahsi geçen platform, suyun tam üstünde derler. Kadın kucağında bebekle, platformun kenarından aşağı bakmış. Sonra ya bebeği düşürmüş ya da belki atmıştır, bilmiyorum. Bir adam, bebeği kurtarmak için suya dalmış. Kahramanlık yapmak için. Suya atlamış ama bebek çoktan gitmiş. Belki bebeğe ceket filan giydirmişlerdi. Giysiler ıslanınca, ağırlaşıp sizi dibe çekebilir."

Eddie beceriksizce cebini eline sokup kahverengi bir kutu çıkardı. İçinden aldığı iki ilacı kuru kuru ağzına attı.

"Onlar da ne?" diye sordu Beverly.

"Aspirin. Fena başım ağrıyor." Kendini savunmaya hazırdı ama Beverly üstelemedi.

Ben hikâyeyi tamamladı. Bebek vakasından sonra (gerçi onun kulağına geldiği haliyle, suya düşen iki üç yaşlarında, küçük bir kızdı) Belediye Meclisi oylama yapıp Su Kulesi'nin hem altını hem üstünü kilitlemişti. O gün bugündür kilitliydi. Elbette depo sorumlusu gelip gidiyor, işçiler arada bir gerekli tadilatları yapıyordu ve her mevsim, rehberli turlar düzenlenirdi. Depoyla ilgilenen vatandaşlar, Tarih Topluluğu'ndan bir hanımla merdivenleri çıkar ve balkondan, şaşkınlık nidaları eşliğinde, kasabanın fotoğraflarını çekerlerdi. Ama ikinci kapı, artık hiç açılmıyordu.

"Depo hâlâ dolu mu?" diye sordu Stan.

"Sanırım," dedi Ben. "İtfaiye araçlarının, depolarını oradan doldurduklarını gördüm. Hortumları deponun altındaki boruya takıyorlar."

Stanley kurutucuya baktı, dönüp duran bezleri seyretti. Artık hepsi birbirinden ayrılmıştı. Paraşütler gibi özgürce uçuşuyorlardı.

"Orada ne gördün?" diye sordu Beverly kibarca.

Önce, çocuğun cevap vermeyeceğini sandı. Ama derin bir nefes alan Stan başlangıçta hepsine konuyla ilgisizmiş gibi gelen bir şey söyledi. "Memorial Park'ın adı, içsavaşa katılan 23. Maine Bölüğü'nden geliyor. Onlara 'Derry'li mavililer' denirdi. Bir zamanlar parkta bir heykel varmış ama kırklı yıllardaki bir fırtınada devrilmiş. Heykeli tamir ettirecek parası olmayan belediye, yerine kuş havuzu yaptırmış. Mermerden."

Herkes gözlerini dikmiş, Stan'e bakıyordu. Çocukcağız yutkundu.

"Kuşları izlemeyi seviyorum. Bir albümüm, Zeiss-Ikon dürbünüm ve başka malzemelerim de var." Eddie'ye baktı. "Aspirinin kaldı mı?"

Eddie, kutuyu uzattı. Stan önce iki tane aldı, tereddüt etti, sonra üçüncüyü de ağzına attı. Kutuyu geri verip suratını buruşturarak ilaçları birer birer yuttu. Ardından hikâyesine devam etti.

10

Stan iki ay önceki yağmurlu bir nisan günü O'nunla karşılaşmıştı. Sıradan bir gündü. Çocuk, yağmurluğunu giymiş, kuş kitabını ve dürbününü sugeçirmez bir torbaya koyup Memorial Park'ın yolunu tutmuştu. Kuş izlemeye normalde babasıyla birlikte giderlerdi ama babası o gün fazla mesaiye kalmıştı.

Önceki gece, akşam yemeği sırasında Stan'e, önemli haberleri olduğunu söylemişti. Ajansın müşterilerinden biri, başka bir kuş gözlemcisi, bir kardinal kuşunu *(Fringillidae richmondena)* Memorial Park'taki havuzdan su içerken gördüğünü haber vermişti. Kuşlar günbatımına doğru, yemliğe gelir, su içmekten ve yıkanmaktan hoşlanırdı. Massachusetts'in o kadar kuzeyinde kardi-

nallere ender rastlanırdı. Acaba Stan oraya gidip kuşa bakabilir miydi? Babası havanın kötü olduğunu biliyordu ama...

Stan, babasının önerisini kabul etmişti. Annesi, çocuğa yağmurluğunun şapkasını çıkartmayacağına dair söz verdirdi. Ama o söylemese de Stan zaten kapüşonunu indirmezdi. Titiz bir çocuktu. Kışları kauçuk çizmelerini veya kar pantolonunu giydirmek için onunla kavga etmeniz gerekmezdi.

Çiseleme bile denemeyecek kadar hafiflemiş yağmurda iki kilometre yürüyüp Memorial Park'a gitti; yağış, yağmurdan çok, devinen bir çiyi andırıyordu. Hava sisli ama heyecan vericiydi. Çalıların altındaki ve ağaçların aralarındaki karlara rağmen (Stan'e, fırlatılıp atılmış kirli yastıkları hatırlattılar) havada taze bir koku vardı. Karaağaçların, akçaağaçların ve meşelerin dalları gökyüzüne doğru uzanıyordu. Stan, boy veren dallara baktı. Bir iki haftaya kadar hepsi yemyeşil yapraklarla dolacaktı.

Bu gece hava bahar kokuyor, diye düşünüp gülümsedi.

Hızlı hızlı yürüyordu çünkü bir saate kadar güneş batacaktı. Kuş izlemek konusunda da giysileri ve çalışma alışkanlıkları kadar titizdi. Gördüğü kuşun cinsinden emin olmasına yetecek kadar ışık yoksa, içten içe kardinal gördüğünü bilse bile, asla çıkıp "kardinal gördüm" diyemezdi.

Memorial Park'ı çaprazlamasına geçti. Su Kulesi, solunda beyaz, hantal bir kütleydi. Stan ona dikkat etmedi bile. Kulede ilgisini çekecek bir şey yoktu.

Memorial Park, yokuş aşağı uzanan kaba bir dörtgendi. Yılın bu zamanı beyaz ve ölü olan çimenler, yazın düzenli olarak biçilir, daire şeklindeki çiçek yataklarına yeni çiçekler ekilirdi. Ama çocuk parkı yoktu. Memorial Park, yetişkinlerindi.

Uzak köşede, Kansas Sokağı ve Çorak Topraklar'a doğru, arazi düzleşiyordu. Babasının bahsettiği kuş havuzu oradaydı. Aşırı ihtişamlı denebilecek mermer bir kaideye yerleştirilmiş taş bir tas olarak tarif edilebilirdi. Stan'in babası paraları bitmese, Belediye Meclisi'nin oraya yeniden bir asker heykeli dikmeyi planladığını anlatmıştı. Kaide bu yüzden ihtişamlıydı.

"Kuş havuzu daha iyi olmuş baba," demişti Stan.

Bay Uris oğlunun saçlarını karıştırmıştı. "Bence de evlat," demişti. "Sloganım, daha fazla havuz ve daha az kurşun."

Kaidenin üzerine, bir özlü söz kazınmıştı:

Apparebat eidolon senex(*)
–Plinius

Stanley okudu ama anlamadı, bildiği tek tük Latince kelimeler, kuşları sınıflandırmakta kullanılanlardı. Banka oturdu, çantasından kuş albümünü çıkardı, sayfaları çevirip kardinalin resmini buldu. Dikkatlice inceleyip kuşun belirgin özelliklerini aklına kazıdı. Erkek bir kardinali başka bir kuşla karıştırmak zordu. Öncelikle alev kızılıydı. Stan alışkanlıklarına bağlı kalmayı seven bir çocuktu; tekrar edilen eylemler onu rahatlatıyor, kendinden emin olmasını sağlıyordu. Bu yüzden, ne zaman kuş gözlemlemeye gitse yaptığı şeyi yaptı, kitabı kapamadan önce resmi üç dakika kadar inceledi (hava o kadar nemliydi ki sayfaların kenarları kıvrılmıştı) ve kitabı çantasına kaldırdı. Dürbününü çıkarıp gözlerine dayadı. Mercekleri ayarlamasına gerek yoktu çünkü dürbünü son kullandığında yine aynı banktan aynı kuş havuzuna bakmıştı.

Titiz oğlan. Sabırlı oğlan. Kıpırdamadı. Kalkıp etrafta dolaşmadı. Dürbününü başka bir şey görmek umuduyla sağa sola çevirmedi. Kıpırdamadan oturdu ve sarı yağmurluğuna yapışan çiy, iri yağmur damlaları halinde aşağı akarken kuş havuzuna bakmayı sürdürdü.

Sıkılmadı. Ona sorarsanız, bir tür kuş konferansı izliyordu. İlk olarak dört kırlangıç, havuzun kenarına kondu. Gagalarını daldırıp su içtiler, suyla omuzlarını ve sırtlarını ıslattılar. Sonra bir kestane kargası, polis edasıyla gelip havuza toplanan serserileri kovdu. Stan'in dürbünüyle bakıldığında, mavi kuş ev kadar büyüktü ama ötüşü, boyutlarına göre çok güçsüzdü. Dürbünün büyüteç işlevi gören merceklerinden uzun süre baktığınızda dünyayı öyle görmeye alışırdınız. Kırlangıçlar uçtu. Kontrolü ele geçiren mavi kuş, bir süre havuzun etrafını turladı ve sıkılınca

(*) Yaşlı adamın hayaleti ortaya çıktı.

gitti. Kırlangıçlar geri geldi ama bir çift kızıl gerdanın banyo yapıp (belki de) önemli şeyler tartışmak üzere havuza yaklaştıklarını görünce, yeniden havalandı. Stan'in babası, oğlunun, kuşların konuştuğuyla ilgili teorilerine gülerdi. Oğlan kuşların konuşmadığını, konuşacak kadar akıllı olmadığını söyleyen babasının haklı olduğuna emindi, ne de olsa beyinleri küçücüktü ama konuşuyormuş gibi görünürlerdi. Yeni bir kuş diğerlerine katıldı. Kırmızıydı. Stan dürbününün ayarlarıyla oynadı. Acaba? Hayır. Kızıl yaz kuşuydu,(*) iyi bir kuştu ama oğlanın beklediği kardinal değildi. Memorial Park'ın kuş havuzuna en sık gelen misafirlerinden olan bir ağaçkakan onlara katıldı. Stan, kuşu yaralı sağ kanadından tanıyordu. Her zamanki gibi kuşun nasıl yaralanmış olabileceğine dair teoriler üretti – muhtemelen, kedilerden biriyle başı belaya girmişti. Başka kuşlar gelip gitti. Stan uçan bir kamyon kadar çirkin ve hantal olan bir sığırcık, bir kestane kargası ve bir ağaçkakan gördü. Sonunda sabrı yeni bir kuşla ödüllendirildi – kardinal olmasa da kocaman ve aptal görünüşlü bir inekkuşu... Oğlan dürbünü bırakıp çantasından kuş albümünü çıkardı ve gördüğü kuşun ne olduğunu doğrulamadan inekkuşunun havalanmayacağını umdu. Babasına güzel haber verebilecekti.

Gitme zamanı gelmişti. Hava kararıyordu. Stan üşümeye başlamıştı ve hava fazlasıyla nemliydi. Albümü kontrol etti, dürbünle kuşa baktı. Hâlâ oradaydı, suya girmiyor, aptal aptal kuş havuzunun kenarından etrafı seyrediyordu. Stan, onun inekkuşu olduğuna neredeyse emindi. Belirgin bir özelliği yoktu –varsa da oğlan o mesafeden göremiyordu– ışık azaldığı için, yüzde yüz emin olmak imkânsızdı. Kitaptaki resme baktı, kaşlarını çatıp tamamen odaklanarak resmi inceledi ve dürbünü eline aldı. Tam dürbünü kuş havuzuna çevirmişti ki bir güm sesi inekkuşunu –tabii eğer inekkuşuysa– kaçırdı. Stan kuşu dürbünle takip etmeye çalıştı ama onu yeniden görme ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Kuşu kaybetmişti. Dişlerinin arasından, belirsiz bir oflama döküldü. Bir kere geldiğine göre, belki bir daha gelirdi. Zaten sıradan bir inekkuşuydu

(muhtemelen)

(*) Piranga olivacea

kartal veya martı değildi.

Stan dürbününü bırakıp kuş albümünü kaldırdı. Ayağa kalktığında, gürültünün kaynağını görebilmek için etrafa bakındı. Silah sesine veya egzoz patlamasına benzemiyordu. Daha çok korku filmlerindeki kale veya zindanların kapılarının kapanırken çıkardığı ses gibiydi. İlk gürültüye yankılar eşlik etmişti.

Hiçbir şey göremedi.

Kalkıp Kansas Sokağı'na çıkan yokuştan aşağı indi. Tebeşir beyazı Su Kulesi artık sağındaydı, sisin ve karanlığın ortasında, bir tür hayaleti andırıyordu. Sanki... havada süzülüyordu.

Garip bir düşünce. Kendi kafasından çıkmıştı herhalde – başka nereden gelebilirdi ki? Ama hiç de her zamanki düşüncelerine benzemiyordu.

Su Kulesi'ne daha dikkatli baktı. Sonra nedense adımları o tarafa yöneldi. Binanın çevresine belli aralıklarla pencereler yerleştirilmişti. Karanlık pencerelerin kemik beyazı menteşeleri, kaşları andırıyordu. *Acaba nasıl yapmışlar*, diye düşündü Stan. Ben Hanscom kadar olmasa da merakı çelinmişti. Derken Su Kulesi'nin alt kısmında daha büyük, karanlık bir bölümün olduğunu gördü. Yuvarlak temelin üzerinde, dikdörtgen bir şekil.

Durdu, kaşlarını çattı, pencere koymak için ne garip bir yerdi. Öncelikle, diğerlerinin düzenine uymuyordu. Sonra onun bir pencere değil kapı olduğunu fark etti.

Duyduğum gürültü kapıdan geliyordu, diye düşündü. *Rüzgâr kapıyı açmıştır.*

Çevreye bakındı. Güneş batıyordu. Mavi gökyüzü mora dönmüştü. Gece yağmur yağacağının habercisi olan sis de iyice bastırmıştı. Günbatımı, sis, hiç rüzgâr yok.

Yani... rüzgâr açmadıysa, kapıyı biri mi açmıştı? Neden? Üstelik çarparak kapatılamayacak kadar kalın bir kapıydı. En azından, normal birinin çarpamayacağı kadar. Belki çok şişman biri?...

Merakı çelinen Stan, daha yakından bakmak için kapıya doğru ilerledi.

Başlangıçta varsaydığından daha büyüktü – iki metre yüksekliğinde, bir metre genişliğindeydi. Tahtalar, pirinç şeritlerle sabitlenmişti. Stan kapıyı ittirdi. Büyüktü ama menteşeleri paslan-

madığından kapı rahatça hareket ediyordu. Gıcırdamıyordu bile. Kapının çarpıp çarpmadığına emin olmak için kenarları kontrol etti. Hiç hasar yoktu. Tek bir çizgi bile. *Gariplikler kasabası*, derdi Richie olsa.

Şey, belki duyduğum, kapının sesi değildi, diye düşündü. *Belki jetlerden biri Derry'nin üstünden geçti. Kapı muhtemelen baştan beri açık...*

Ayağı bir şeye takıldı. Stan yere baktığında asma kilitten kalanlarla karşılaştı. Paramparçaydı. Sanki biri kilidi barut fıçısına atıp sonra da kibriti çakmıştı. Sivri metal parçaları çiçeklerin yaprakları gibi dışarı kıvrılmıştı. Asma kilidin takıldığı demir de ahşaptan sökülmek üzereydi. Dörtte üçü gevşemişti. Onu yerine sabitleyen vidalar yamulup çimenlere saçılmıştı.

Kaşlarını çatan Stan kapıyı açıp içeri baktı. Döne döne yukarı çıkan dar merdiven belli bir noktadan sonra gözden kayboluyordu.

"Kimse var mı?" diye sordu Stan.

Ses yok.

Tereddüt etti, ardından merdiveni daha iyi görebilmek için içeri girdi. Bomboştu. Ayrıca tam bir ürkütücülük abidesiydi. Richie olsa öyle söylerdi: *Ürkütücülük abidesi*. Stan tam dönüp gitmeye hazırlanırken, müziği duydu.

Zor duyulmasına karşın, müziği hemen tanıdı.

Sirk müziği.

Başını yana yatırıp müziği dinledi, yüzündeki gergin ifade biraz olsun kayboldu. Ne de olsa karnavalların ve panayırların müziğiydi. Mutlu anıları çağrıştırırdı: patlamış mısır, kâğıthelvası, çörekler, çarpışan arabalar, gondol.

Çocuk, surat asmayı bırakmış, yüzünde bir gülümseme belirmişti. Bir basamak çıktı, derken iki basamak daha. Kulağı müzikteydi. Duraksadı. Sanki düşündüğü anda yoktan bir karnaval yaratmıştı; patlamış mısırın ve pamuk helvasının kokusunu alabiliyordu. Ve daha fazlasının! Sigara dumanı, talaş, biber, sosisli sandviç. Teneke kutudaki delikten, patates kızartmasına dökülen beyaz sosun kokusu. Hardal kokusu da alıyordu, parlak sarı ve acı. Sosisli sandvice konulacak ne varsa.

Muhteşemdi... İnanılmazdı... Karşı konulmazdı.

Bir adım daha attı ve o zaman, yukarıdan gelen ayak seslerini duydu. Merdivenden aşağıya doğru inen şıpırtılı sesler. Yukarı baktı. Sirk müziği, ayak seslerini gizlemek istercesine iyice güçlenmişti. Stan parçayı tanıdı: "Camptown Races."

Ayak sesleri, tamam; iyi de şıpırtı neden? Sanki biri ayağını ıslak bir zemine sürüyor ya da içi suyla dolu kauçuk çizmelerle dolaşıyordu.

Hanımlar şarkı söyler, duda duda
(fış fış)
Yarış pisti on mil gider, duda duda
(fış fış daha yaklaşmıştı)
Bütün gece
Bütün gece...

Artık duvarın yukarıda kalan kısmına, birilerinin gölgeleri düşüyordu.

Stan'in kalbi duracak gibi oldu. Boğazından aşağı zorla kızgın bir kömür sokulmuş gibi içi yanıyordu. Gölgeler yüzündendi.

Onları bir saniyeliğine gördü. O kısacık zaman diliminde, iki gölge olduğunu gözlemledi, eğri büğrüydüler, normal değildiler. Gölgeleri ancak o kadar görebildi çünkü ışık, her geçen saniye daha da azalıyordu. Çıkmaya yeltendiğinde deponun kapısı çarparak kapandı.

Stanley koşa koşa basamakları indi. Her nasılsa bir düzine basamak çıkmıştı. Ama kendisine sorsanız, en fazla iki üç basamağı çıktığını hatırlıyordu. Artık gerçekten korkuyordu. İçerisi, göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı. O kadar heyecanlanmıştı ki kendi soluklarını duyabiliyordu, yukarıdan bir yerden gelen müzik sesini

(niye biri yukarıda, karanlıkta org çalıyor?)

ve şıpırtılı ayak seslerini. Yaklaşıyorlardı. Biraz daha. Biraz daha.

Bütün gücüyle kapıya vurdu, o kadar sertçe ittirdi ki acı, dirseklerine kadar yayıldı. Önceden kolayca açılan kapı... artık oynamıyordu.

Hayır... doğru sayılmaz. Başlangıçta azıcık oynamıştı, ışığın onunla alay edercesine ince uzun bir çizgi oluşturmasını sağlayacak kadar. Sonra yeniden kapanmıştı. Sanki biri, diğer taraftan yüklenip kapıyı kapalı tutuyordu.

Nefes nefese kalmış, korku içindeki Stan, bütün gücüyle kapıya yüklendi. Pirinç ek yerleri ellerine battı. Kapı oynamadı.

Topukları üstünde dönüp sırtını kapıya yasladı ve kollarını iki yana açtı. Alnında toplanan ter damlalarının aşağı süzülüşünü hissedebiliyordu. Org sesi daha da güçlenmişti. Müzik, döner merdivenlerden aşağı süzülüyordu. Ama neşeli bir yanı yoktu. Tonu değişmiş, neredeyse Cenaze Marşı'na dönmüştü. Rüzgârınki veya suyunki gibi bir uğultuydu duyduğu artık. Stan'in gözünün önüne sonbaharda bir panayır görüntüsü geldi: rüzgâr esiyor, sağanak bastırmış, bayraklar uçuşuyor, çadırlar devriliyor; sürüklenen karavanlar, rüzgâr ters açılarla yerleştirilmiş kalaslara çarparken terk edilmiş inşaatları andıran hızlı tren rayları... Oğlan aniden ölüme yaklaştığını anladı. Ölüm karanlıktan çıkıp onu almaya gelecekti ve kendisinin, kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Aniden merdivenlerden aşağı sular aktı. Artık kokusunu aldığı şey, patlamış mısır veya kâğıthelvası değil, çürümüşlüktü. İçi solucanlarla dolmuş, güneş altında çürümeye bırakılmış domuz leşinden yükselen iğrenç kokuydu.

"*Kim var orada?*" diye bağırdı tiz, titrek bir sesle.

Cevap veren kişi, gırtlağına çamur ve pis sular dolmuş gibi güçlükle konuşuyordu.

"Ölüler Stanley. Biz ölüleriz. Dibe batmıştık ama şimdi süzülüyoruz... Yakında sen de süzüleceksin."

Su ayaklarını sardı. Korkunun verdiği acıyla, sırtını kapıya yasladı. Artık çok yaklaşmışlardı. Çok yakınında olduklarını hissedebiliyordu. Kokularını alıyordu. Ayrıca sırtıyla kapıya yüklendiğinde, kalçasına bir şey batmıştı. Tekrar tekrar kapıya yüklendi ama kapı bir milim bile oynamadı.

"Öldük ama bazen palyaçoluk yaparız Stanley. Bazen biz..."

Kalçasına bir şey saplandı. Baktı. Kuş albümü!

Neden olduğunu bilmeksizin albümü pantolonunun arka cebinden çıkarmaya çalıştı. Önce beceremedi. Gölgelerden biri artık aşağıya inmişti. Stan şıpırtılı ayak seslerinin biraz önce kendisinin durduğu taş zeminde yaklaştığını duyabiliyordu. Saniyeler sonra oğlana ulaşacak, buz gibi elleriyle Stan'e dokunacaktı.

Bütün gücüyle çekip kuş albümünü cebinden kurtardı. Onu bir kalkan gibi önünde tuttu. Neyi niye yaptığını düşünmemişti ama içinden bir his doğru yaptığını söylüyordu.

"Atmacalar!" diye bağırdı karanlığa. Yaklaşan *şey* bir an için tereddüt etti (aralarında beş adımdan az mesafe kalmıştı) – yaratık gerçekten duraksadı. Oğlan o an, sırtıyla yüklendiği kapının aralandığını hissetti. Kapı açılıyor muydu?

Hayır. Hâlâ karanlıktaydı. Neler oluyordu? Düşünecek vakit yoktu. Stan dudaklarını ıslatıp boşluğa seslendi: "Atmacalar, gri balıkçıllar! Gerdanlı dalgıç! Kargalar! Sığırcıklar! Ağaçkakanlar! Kızıl kafalı ağaçkakanlar! Bülbüller! Çalıkuşları! Pelikan..."

Kapı, en ufak bir direnç göstermeden açıldı. Stan kendini sisin içine attı. Kendi ayağına takılıp çimenlere düştü. Albümü neredeyse tam ortadan katlamıştı ve eve döndüğünde, kapağında, parmaklarının izinin çıktığını görecekti.

Ayağa kalkmaya çalışmadı, topuklarıyla ittirerek kendini kapıdan uzaklaştırdı. Dudakları gerilmişti. Karanlığın içinde, kapının dikdörtgen aralığında iki çift bacak görüyordu. Üzerlerindeki kotlar çürüyüp morumsu siyaha dönmüştü. Turuncu dikiş yerleri yer yer sökülmüştü. Paçalarından, parçalanmış ayakkabılarına sular damlıyordu. Ayakkabıların önleri açılmış, morarmış parmaklar dışarı çıkmıştı.

Kolları, vücutlarının iki yanında öylece sallanıyordu, aşırı uzun ve beyaz uzuvlar. Parmaklarının uçlarında, turuncu ponponlar vardı.

Kıvırdığı kuş albümünü önünde tutmayı sürdüren, yüzü yağmurla, terle ve gözyaşlarıyla ıslanmış oğlan, monoton bir sesle saymayı sürdürdü. "Kartallar... İspinozlar... Albatroslar..."

Biri avucunu ona doğrulttu. Sular avucundaki çizgileri yok etmiş, geriye oyuncak bebeklerinki gibi pürüzsüz bir el kalmıştı.

Parmaklardan biri kıvrıldı... ve sonra açıldı. Parmağın ucundaki ponpon sarktı, sallandı, sekti.

Şey, onu çağırıyordu.

Yirmi yedi yıl sonra küvete girip bileklerine çapraz kesikler atarak intihar edecek olan Stan Uris, o gün önce dizlerinin üstünde doğruldu, sonra ayağa kalktı. Gücünün yettiğince koştu. Kaçıp Kansas Sokağı'na daldığında ne arabalara bakmak ne de soluklanmak için durdu.

En sonunda kaldırımın uzak ucuna vardığında, geri dönüp bakmaya cesaret etti.

Deponun kapısını göremiyordu. Sadece depoyu görebiliyordu. Büyük ama zarif, kasvetli göğe başkaldırmış.

"Ölüydüler," diye fısıldadı şok geçiren Stan, kendi kendine.

Daha fazla oyalanmadan eve koştu.

11

Kurutucu durmuştu. Stan de.

Diğerleri, uzun uzun onu süzdü. Oğlanın teni, olayın geçtiği nisan akşamındaki gökyüzü kadar griydi.

"Vay canına," dedi Ben sonunda. Bir ıslık çaldı.

"Her kelimesi doğru," dedi Stan, alçak sesle. "Yemin ederim ki doğru."

"Sana inanıyorum," dedi Beverly. "Evimde olanlardan sonra, her şeye inanabilirim."

Stan aniden ayağa kalktı, neredeyse iskemlesini yere devirecekti. Kurutucuya gitti. Bezleri birer birer çıkarıp katladı. Bev'in sırtı diğerlerine dönüktü ama Ben, kızın ağladığını tahmin etti. Yanına gitmek istediyse de cesaretini toplayamadı.

"Bill'e anlatmalıyız," dedi Eddie. "Bill ne yapılacağını bilir."

"Yapmak mı?" dedi arkadaşına dönen Stan. "Ne yapılacağı derken, ne demek istiyorsun?" Sorudan rahatsız olan Eddie, Stan'e baktı. "Şey..."

"Hiçbir şey yapmak istemiyorum," dedi Stan. Gözlerini dikmiş, Eddie'nin ezilip büzülmesine yol açan bir kararlılıkla ona bakıyordu. "Hepsini unutmak istiyorum. Tek istediğim bu."

"O kadar kolay değil," dedi Beverly, alçak sesle. Beverly onlara döndüğünde, Ben tahmininde haklı olduğunu anladı. Çamaşırhanenin kirli camlarından süzülen ışıkta kızın yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığı görülebiliyordu. "Sadece biz değiliz. Ronnie Grogan'ı duydum. Bir de ilk duyduğum oğlan var... Belki Clement'lerin çocuğuydu. Üç tekerlekli bisikletine binerken kaybolan çocuk."

"Ne olmuş yani?" diye tersledi Stan.

"Ya başka çocukları da alırsa?" diye sordu kız. "Ya bu kadarla yetinmezse?"

Oğlanın kahverengi gözleri, kızın mavi gözlerine kenetlendi. O bakışlar, kızın sorusunu bir başkasıyla cevaplıyordu: *Ne olmuş yani?*

Ama Beverly gözlerini kaçırmadı. Sonunda Stan başını çevirmek zorunda kaldı... Belki kız hâlâ ağladığı içindi. Belki de haklı olduğundan.

"Eddie doğru söylüyor," dedi kız. "Bill'le konuşmalıyız. Sonra belki polis müdürüne-"

"Aman ne iyi fikir," dedi Stan. Alaycılık ona yakışmıyordu. Ses tonu, güçlü değil yorgundu. "Depoda ölü çocuklar. Yetişkinlerin göremediği, çocukların görebildiği kan. Kanalda dolaşan palyaçolar. Rüzgâra karşı uçan balonlar. Mumyalar. Verandanın altında cüzamlılar. Polis şefi Borton önce katıla katıla güler, sonra da hepimizi tımarhaneye atar."

"Hep birlikte gidersek," diye önerdi Ben. "Birlik olursak..."

"Tabii ya," dedi Stan. "Neden olmasın? Konuş bakalım Saman Kafa. Bana bir hikâye anlat." Ayağa kalkıp elleri ceplerinde cama yaklaştığında öfkeli ve ürkmüştü. Bir süre dışarı baktı, omuzları gergindi, sanki düzgün gömleğinin altında isyan ediyorlardı. Dönüp bakmadan, sözlerini tekrarladı: "Bana hikâyeni anlatsana!"

"Hayır," diye karşılık verdi Ben. "Hikâyeyi Bill anlatacak."

Bu sözlere şaşıran Stan arkadaşlarına döndüğünde, ona baktıklarını gördü. Ben Hanscom'ın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ağzından çıkan lafa belli ki kendi de şaşırmıştı.

Bev son bezleri katladı.

"Kuşlar," dedi Eddie.

"Ne?" dedi Bev ve Ben, aynı anda.

Eddie, Stan'e bakıyordu. "Onlardan kuş adlarını sayarak mı kurtuldun?"

"Belki," dedi Stan isteksizce. "Belki de kapı sıkışmıştı ve sonunda kendiliğinden açıldı."

"Tam da sen zorlamayı bıraktığında?" diye sordu Bev.

Stan omuz silkti. Aldırmadığı için değil, cevabı bilmediği için.

"Bence kuş adlarını haykırdığın için kurtuldun," dedi Eddie. "Ama niye? Filmlerde ya haç gösterilir..."

"Ya dua edilir..." diye ekledi Ben.

"Ya da 23. İlahi okunur," dedi Beverly.

"23. İlahi'yi biliyorum," dedi Stan öfkeyle. "Ama saydıklarınızın, işe yarayacağını sanmıyorum. Yahudi olduğumu unuttunuz mu?"

Diğerleri bakışlarını kaçırdı. Belki oğlan Yahudi olduğundan belki de öyle olduğunu unuttukları için utanmışlardı.

"Kuşlarmış," diye tekrarladı Eddie. "İsa aşkına!" Sonra suçlu suçlu Stan'e baktı. Ama Stan, sokağın diğer tarafındaki Bangor Su İşleri Ofisi'ne bakıyordu.

"Bill ne yapılacağını bilir," dedi Ben, sonunda Beverly ve Eddie'ye hak vermişçesine. "Her iddiasına varım."

"Bakın," dedi bütün ciddiyetiyle onları süzen Stan. "İsterseniz Bill'e anlatabiliriz. Bir itirazım yok. Ama çizgiyi oraya çekiyorum. İsterseniz ödlek olduğumu söyleyin, isterseniz korkak tavuk deyin, umurumda değil. Ödlek olduğumu zannetmiyorum. Ama depoda gördüğüm o şeyler..."

"Korkmamak için deli olmak gerekir Stan," dedi Beverly.

"Evet, korktum ama sorun bu değil," diye karşılık verdi Stan öfkeyle. "Ne anlatmaya çalıştığımı anlamıyor musunuz?"

Soru soracasına ona baktılar ama Stan, hissettiklerini açıklayacak kelimeleri bulamadı. Kelimeler tükenmişti. İçinde kaya gibi ağırlaşan bir his vardı, onu boğuyordu. Ama bir türlü içindekileri dışa vuramıyordu. Düzenli, titiz ve ciddiydi, elbette, yine de daha dördüncü sınıfı yeni bitirmiş, on bir yaşında bir çocuktu.

Arkadaşlarına korkmaktan da kötüsünün olduğunu söylemek istiyordu. Bisiklete binerken size araba çarpmasından veya aşı olmazsanız çocuk felcine yakalanmaktan korkabilirdiniz. Kruşçev adlı deli adamdan veya boğulmaktan korkabilirdiniz. Tüm bunlardan korkar ama hayatınıza devam ederdiniz. Depoda gördüğü şeylerse...

Onlara döner merdivenden inen ölü oğlanların korkutmaktan daha kötüsünü yaptığını söylemek istiyordu: Ona *hakaret* etmişlerdi.

Hakaret, evet. Bulabildiği tek kelime buydu. Ama bu kelimeyi kullanacak olsa arkadaşları ona gülerlerdi. Kendisinden hoşlandıklarını ve aralarından biri olarak gördüklerini biliyordu. Yine de gülerlerdi. Oysa bazı şeylerin var olmaması gerekir. Onlar, akli dengesi yerinde olan birinin dünya algısına hakaretti. Dünyanın ekseninin eğik olduğu, bu yüzden günbatımı ekvatorda on iki dakika sürerken, Eskimoların buzdan evler yaptıkları kutuplarda bir saatten uzun sürdüğü gerçeğine hakaretti. "Eğimi hesaplayabilir, dilediğiniz bulmacayı çözebilirsiniz çünkü ışığın bile ağırlığı vardır ve tren düdüğünün aniden kesilmemesi, Doppler etkisidir. Uçakların ses hızını aştıklarında çıkardıkları gürültü, meleklerin veya şeytanların alkışları değil, havanın boşluğu doldurma sesidir. Dünyanın ekseni eğik, iki kere iki dört eder, gökteki ışıklarsa yıldızlardır. Kan varsa onu çocuklar da yetişkinler de görür ve ölüler ölü kalır. Korkuyla yaşayabilirdiniz. Sorsalar, Stan korkuyla yaşayabileceğini söylerdi. Belki sonsuza kadar değil ama uzun, çok uzun süre. Katlanılmayacak olan dengenin bozulmasıydı, çünkü düşünme biçiminizde, dünyayı algılayışınızda bir çatlak beliriyor ve oraya baktığınızda, arkasında, hiç kırpmadıkları sarı gözleri ve iğrenç kokularıyla başka yaratıkların yaşadığını görüyordunuz. Bir süre sonra orada bambaşka bir evren olduğunu anlıyordunuz: Gökteki Ay'ın kare olduğu, yıldızların soğuk kahkahalar attığı ve bazı üçgenlerin dört, bazılarının beş kenarlı olduğu bir evren. O evrende, şarkı söyleyen güller yetişebiliyordu. Her şey, her şeye yol açabiliyordu. Anlatabilse, arkadaşlarına bunları söylerdi. Kiliseye gidip İsa'nın suyun üstünde yürüyüşüyle ilgili hikâyeleri dinlerim ama gerçek hayatta bunu

yapabilen birini görsem, çığlıklar atarak ondan kaçardım. Bana mucizeymiş gibi gelmezdi. Evrenin kurallarına hakaret edilmiş gibi gelirdi.

Stan, bunların hiçbirini söyleyemeyeceği için, bir önceki sözlerinin altını çizdi: "Mesele, korkmak değil. Timarhaneye düşmeme yol açacak bir işe bulaşmak istemiyorum."

"En azından, Bill'le konuşacağımız zaman bizimle gelir misin?" diye sordu Bev. "Söyleyeceklerini dinler misin?"

"Elbette," dedi Stan. Ardından bir kahkaha attı. "Belki kuş albümümü de getirmeliyim."

Bu sözler üzerine hep birlikte güldüler ve gerilim biraz olsun hafifledi.

12

Beverly, Kleen-Kloze'un kapısında onlardan ayrılıp tek başına, bezlerle eve döndü. Daire hâlâ boştu. Bezleri mutfak lavabosunun altına yerleştirip dolabın kapağını kapadı. Sonra banyoya baktı.

Tuvalete gitmeyeceğim, dedi içinden. *Televizyon izleyeceğim. Bakalım, belki yoyomla "köpek taklası" numarasını yapmayı denerim.*

Salona dönüp televizyonu açtı ve beş dakika sonra Dick Clark, tek bir Stri-Dex mendilinin, sıradan bir gencin yüzünden ne kadar yağı temizlediğini gösterirken ("Sadece su ve sabunla yüzünüzü temizleyebileceğinizi sanıyorsanız şuna bakın," diyordu Dick, Amerikan gençliği görebilsin diye, leş gibi mendili kameranın objektifine tutuyordu) televizyonu kapadı.

Mutfağa gidip babasının aletlerini koyduğu dolabı açtı. Aralarında şerit metre de vardı. Alıp banyoya gitti.

İçerisi, pırıl pırıl ve sessizdi. Uzakta bir yerlerde Bayan Doyon, oğlu Jim'e sokakta oynamaması için bağırıyordu.

Beverly banyodaki lavaboya doğru eğilip deliğin içine baktı.

Uzunca bir süre orada durdu. Bacakları buz kesmiş, göğüsleri sertleşmiş, dudakları kurumuştu. Sesleri duymayı bekledi.

Ses falan yoktu.

Sıkıntıyla iç çekip şeridin ucunu delikten aşağı sarkıttı. Herhangi bir sorun çıkmadı. Lavabo, kılıç yutan panayır göstericileri gibi, şeridi yuttu. On santim, yirmi santim. Durdu, Beverly lavabonun altındaki kavisli bölüme ulaştığına kanaat getirdi. İttirip çekerek, esnek metalin ilerlemesini sağladı. Otuz iki santim. Altmış santim. Bir metre.

Sarı şerit metrenin krom kaplama borudan geçişini ve altındaki kara boruya ulaştığını, çamura ve pasa bulandığını gözünde canlandırdı. *Güneşin hiç parlamadığı, gecenin hiç bitmediği yerler.*

Şerit metrenin ucundaki tırnak büyüklüğündeki demirin karanlıkta ilerleyişini düşündüğünde içinden bir ses, *ne yaptığını sanıyorsun*, diye bağırıyordu. O sesin uyarıları onu ürkütüyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Şerit metrenin ucunun kanalizasyon borusuna ulaştığını hayal etti... Ve bunu düşündüğü sırada şerit yeniden durdu.

İttirip çektiğinde, incecik şeritten testereyi bacağınıza koyup oynadığınızda çıkanı andıran ürkütücü bir tınlama yükseldi.

Demek metrenin ucu borunun dibine ulaşmıştı. Şerit eğilip bükülüyordu... Derken biraz daha ittirip metrenin o kavisten de kurtulmasını sağladı.

İki metre. İki metre yirmi santim. İki buçuk metre...

Derken şerit, kızın ellerinin arasından kendi kendine kaymaya başladı, sanki biri diğer uçtan tutmuş çekiyordu. Sadece çekmek de değil, ucundan tutmuş koşuyordu. Beverly, ağzı korkudan aralanmış olarak, kocaman açılmış gözlerle metrenin kayıp gidişini seyretti. Korkmuştu, evet. Ama şaşırmamıştı. Bilmiyor muydu? Böyle bir şeyin olmasını beklemiyor muydu?

Sonunda şerit metre bitti. Altı metre.

Aşağıdan önce bir kıkırtı duyuldu. Sonra oyunbaz bir fısıltı: *"Beverly, Beverly, Beverly... Bizimle savaşamazsın... Denersen ölürsün... Denersen ölürsün... Denersen ölürsün... Beverly... Beverly... Beverly..."*

Şerit metrenin kabından bir tık sesi yükseldi. Metre, kendi kendine geri sarmaya başladı. Sayılar, rüzgâr gibi geçip gidiyordu. Sonlara doğru, son yarım metrelik bölümde, şeridin sarısı koyu kırmızıya dönmüştü ve tamamen lavabodan çıktığında, o artık metre değil, canlı bir yılandı. Çığlık atan kız, onu yere düşürdü.

Porselenler yeniden kana bulandı. Beverly iki büklüm olmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Karnına korkunç bir ağrı saplanmıştı. Yere düşünce eski haline dönen metreyi aldı. Parmaklarının ucuyla tutup babasının alet kutusuna bıraktı. Şeridin ucundan kanlar damladığı için, koridor ve mutfakta kan lekeleri kalmıştı.

Şerit metresini kana buladığını keşfettiğinde babasının söyleyeceklerine ve yapacaklarına kendini hazırlayarak, korkusunu yatıştırmaya çalıştı. Adamın kanı göremeyeceğini biliyordu ama o korkuya odaklanmak, kızı sakinleştirmişti.

Eline temiz bezlerden birini aldı –kurutucudan çıktığı için hâlâ ılıktı– ve banyoya döndü. Temizliğe başlamadan önce, kauçuk tıkacı alıp gideri tıkadı. Kanlar yeni olduğundan, kolay temizlendi. Ardından, geldiği yolu takip edip koridordaki ve mutfaktaki kanları temizledi. Son olarak, bezi yıkayıp bir kenara kaldırdı.

Metreyi temizlemek için ikinci bir bez aldı. Kan çok kıvamlıydı, çıkmamakta direniyordu. İki üç yere süngerimsi kara balçıklar yapışmıştı.

Kan sadece son yarım metreye bulaşmıştı ama kız bütün şeridi sildi. Ardından onu lavabonun üstündeki dolaba kaldırdı. İki kanlı bezi, dairenin arka tarafına götürdü. Bayan Doyon yine Jim'e bağırıyordu. Kadının sesi, kilise çanı gibi bütün mahallede yankılandı.

Toprak ve yabani otlardan başka bir şeyin bulunmadığı arka bahçede, bir de çöp yakma fırını dururdu. Beverly bezleri fırına atıp verandanın basamaklarına oturdu. Gözyaşları onu hazırlıksız yakaladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama bu sefer kendini tutmaya çalışmadı. Kollarını dizlerine dolayıp başını kollarına yasladı ve Bayan Doyon, yolda oynamaması için Jim'i uyarırken ağlamayı sürdürdü – *nesi vardı bu çocuğun, trafik kazasına kurban gitmek mi istiyordu?*

DERRY:

İKİNCİ ARA

"Quaeque ipsa miserrima vidi,
Et quorum pars manga fui."(*)
–Vergilius

"Sonsuzluğa bulaşmasan iyi edersin."
–Mean Streets

(*) Akla hayale gelmeyecek sefaletler gördüm /Birçoğu da başımdan geçti.

14 Şubat 1985
Sevgililer Günü

Geçen hafta iki kayıp vakası daha bildirildi – ikisi de çocuk denecek yaşta. Tam da rahatlamaya başlamıştık. İlki, Dennis Torrio adlı on altı yaşında bir oğlan, diğeriyse Batı Broadway'de evinin arka bahçesinde kaykay yapan beş yaşında bir kız. Deliye dönen anne kızının mavi uçan dairelerle süslü kaykayını arka bahçede bulmuş. Başka en ufak bir ipucu yok. Önceki gece kar yağdığı için yerler sekiz santim karla kaplıymış. Ama polis şefi Rademacher'a göre karda kızınkilerden başka ayak izi yokmuş. Telefonlarım şefin canını sıkmaya başladı sanırım. Gerçi onu rahatsız ettiğimi düşünmek uykularımı kaçırmıyor; yapmam gereken bundan çok daha rahatsız edici şeyler var, değil mi?

Polis fotoğraflarını görebilir miyim diye sordum. Reddetti.

Kızın izleri kanalizasyona veya mazgala doğru mu gidiyor diye sordum. Bu sorumu, uzun süren bir sessizlik takip etti. "Belki bir doktora görünmelisin Hanlon," dedi Rademacher. "Kafa doktoruna git. Çocuğu babası kaçırmış. Gazeteleri okumuyor musun?"

"Torrio denen oğlanı da mı babası kaçırdı?" diye sordum.

Bir sessizlik daha.

"Bu işin peşini bırak Hanlon," dedi. "Peşini bırak."

Telefonu kapadı.

Elbette gazeteleri okuyorum, Halk Kütüphanesi'nin okuma salonuna onları her sabah yerleştiren ben değil miyim? Laurie Ann Winterbarger adındaki küçük kız, olaylı bir boşanmanın ardından, 1982 baharında annesinin velayetine verilmiş. Polisler, Florida'da bir yerlerde tamircilik yapan Horst Winterbarger'ın, arabayla Maine'e gelip kızını kaçırdığını varsayıyor. Dahası, adamın arabasını evin arkasına park edip kızına seslendiğini, kızının da ona gittiğini iddia ediyorlar – küçük kızınkilerden başka iz ol-

mamasının nedeni buymuş. Çocuğun iki yaşından beri babasını görmediği gerçeği onları ilgilendirmedi. Winterbarger'ların boşanmasını tatsız kılan detaylardan biri de Bayan Winterbarger'ın, kocasının en az iki kere çocuklarına cinsel tacizde bulunduğunu iddia etmesi. Kadın mahkemeden, kocasına ziyaret hakkı verilmemesini talep etmiş. Mahkeme de kocanın itirazlarına rağmen bu talebi kabul etmiş. Rademacher, mahkemenin Winterbarger'ın çocuğuyla olan bütün bağlarını koparma kararının, adamı kızını kaçırmaya yönelttiğini iddia ediyor.

Anlatılanlar tamamen mantıksız değil ama kendinize şu soruyu sorun: Küçük Laurie Ann, son olarak üç yıl önce gördüğü babasını tanır mıydı, tanısa da seslendiğinde ona gider miydi? Rademacher, "Kız, babasını en son iki yaşındayken görmüş olsa da giderdi," diyor. Ona katılmıyorum. Annesi de Laurie'nin yabancılarla konuşmaması veya yanlarına gitmemesi gerektiğini bildiğini söylüyor. Derry'li çocuklar bu kuralı erken öğrenirler. Rademacher, Florida eyalet polisine Winterbarger'ı araştırmalarını haber vermiş ve ona kalırsa, sorumluluk artık onda değil.

"Velayet davaları, polisten çok avukatların alanına girer," diyor, aşırı kilolu kibirli pislik, *Derry News* gazetesine verdiği röportajda.

Ama Torrio'ların oğlu farklı. Ailesi harika. Derry Kaplanları takımında Amerikan futbolu oynamış. Onur listesindeki öğrencilerden. 84 yazında izci kampına gidip ödül almış. Uyuşturucu kullanmıyor. Deli olduğu bir kız arkadaşı var. Harika bir hayat onu bekliyor. En az birkaç yıl daha Derry'de kalmak için geçerli nedenlere sahip.

Ama delikanlı kayıp.

Ona ne oldu? Ani bir hevese mi kapıldı? Sarhoş bir sürücü ona çarpıp öldürdükten sonra gizlice gömdü mü? Yoksa hâla Derry'de mi? Betty Ripsom, Patrick Hockstetter, Eddie Corcoran ve diğerlerine mi katıldı? Acaba...

(daha sonra)

Yine aynı şeyi yapıyorum. Aynı detayların üzerinden geçiyorum ama ilerleyemiyorum. Sadece kendimi tüketiyorum. Demir merdivenler gıcırdadığında yerimden sıçrıyorum. Gölgeler oynadığında yerimden sıçrıyorum. Raflara kitapları yerleştirmek için kauçuk tekerlekli arabamı ittirirken bir el uzanıp beni yakalasa ne tepki vereceğimi düşünüyorum...

Bu öğleden sonra onları aramak için bastırılması güç bir arzu duydum. Atlanta'nın bölge kodu 404'ü çevirecek kadar ileri gittim. Stan Uris'in numarası önümdeydi. Ahizeyi tutup kendime emin olup olmadığımı sordum. Yoksa korktuğum ve yalnız kalmaya katlanamadığımdan mı onları aramak istiyordum? Beni ürkütenin ne olduğunu bilen (veya bilecek) birileriyle konuşmaya mı ihtiyacım vardı? Richie'nin Pancho Vanilla taklidiyle, "Rozete ihtiyacımız yok beyler," deyişi geldi aklıma. Telefonu kapadım. Çünkü o anda Richie'yi –veya aralarından herhangi birini– görmeyi benim kadar istiyorsanız, muhakeme yeteneğinize güvenemezsiniz. İnsan zamanla kendine yalan söylemekte ustalaşıyor. Oysa hâlâ yüzde yüz emin değilim. Bir ceset daha bulunursa arayacağım... Ama şimdilik, Rademacher denilen kibirli götün haklı olabileceğini varsaymalıyım. Kız belki de babasını tanımıştır, evde bir yerde fotoğrafını görmüştür. Ayrıca ikna yeteneği güçlü bir yetişkin, çocuğa ne öğretilirse öğretilsin, onu arabasına gelmeye ikna edebilir.

Uykularımı kaçıran başka bir korku. Rademacher, kafayı sıyırdığımı ima etti. Ben öyle düşünmüyorum ama şimdi ararsam, onlar da aynı şeyi düşünebilirler. Daha kötüsü, ya beni hatırlamazlarsa? *Mike Hanlon mı? Kim? Mike Hanlon diye birini tanımıyorum. Seni hatırlamıyorum. Ne yemini?*

Doğru zamanın geleceğini hissediyorum. Ve geldiğinde, doğru zaman olduğunu bileceğim. Hafızalarındaki kısa devreler de aynı anda düzelmeye başlayacak. Sanki uyum içinde dönen iki büyük çark var, birinde ben ve Derry, diğerinde çocukluk arkadaşlarım.

Doğru zaman geldiğinde, Kaplumbağa'nın sesini duyacaklar.

Bu yüzden bekleyeceğim. Er geç bilecekler. Artık mesele onları arayıp aramamak değil.

Mesele, *ne zaman* arayacağım.

20 Şubat 1985

Kara Nokta'daki yangın.

"Ticaret Odası'nın tarihi baştan yazmak istemesinin mükemmel bir örneği Mike," derdi ihtiyar Albert Carson, muhtemelen bir yandan da kıkırdayarak. "Deneyip duruyorlar, bazen başarmaya yaklaşıyorlar da. Ama ihtiyarlar o gün neler olduğunu gayet net hatırlıyor. Her zaman hatırlayacaklar. Eğer düzgün bir şekilde sorarsan, sana da anlatırlar."

Yirmi yıldan uzun süredir Derry'de yaşadıkları halde eski Derry Hava Kuvvetleri Üssü'nün barakaları arasında, subay olmayanlara ayrılmış "özel" bir baraka olduğunu bilmeyenler vardır. Üssün kalanından neredeyse bir kilometre uzaktadır o baraka – şubat ayının ortalarında, sıcaklık sıfırın altına düştüğünde ve rüzgâr saatte altmış kilometreyle esmeye başladığında, o bir kilometre, insanı dondurabilecek ve hatta öldürebilecek bir mesafedir.

Diğer yedi baraka gazla ısınırdı, fırtınalara karşı özel pencereleri vardı, yalıtımlıydılar. Sıcak ve rahattılar. E Birliği'nden yirmi yedi adamın kaldığı "özel" barakaysa odun ateşiyle ısınırdı ama askerler kazana atacak odun bile bulamazlardı bazen. Tek yalıtım, barakanın dibindeki ağaçların rüzgârı biraz olsun kesmesiydi. Adamlardan birinin çabaları sayesinde, bir gün o barakanın pencereleri de fırtına pencereleriyle değiştirildi ama aynı gün, "özel" barakada kalan askerler Bangor'da görevlendirildiler ve yorgun argın geri döndüklerinde, pencerelerin camlarını kırılmış buldular. Her biri. 1930'lardı, Amerikan Hava Kuvvetleri, çoğunlukla çift kanatlı uçaklardan oluşuyordu. Washington'daki Billy Mitchell'ın Hava Kuvvetleri'ni çağdaşlaştırma arzusu sonunda üstlerini rahatsız etmiş ve adam, askeri mahkemeye çıkarılmıştı. Rütbesi indirildi, onu masa başı bir göreve mahkûm ettiler. O da kısa süre sonra istifa etti.

Yani Derry Üssü'nün üç pisti vardı ama kimsenin bir yere uçtuğu yoktu. Yapılan işlerin çoğu göstermelikti.

1937'de görevini tamamlayıp Derry'ye gelen E Birliği askerlerinden biri de babamdı. Bana şu hikâyeyi anlattı:

"1930 baharında, Kara Nokta'daki yangından altı ay önce, dört arkadaşımla birlikte Boston'da geçirdiğimiz üç günlük iznin ardından üsse dönüyorduk.

Kapıya ulaştığımızda, nöbetçi kulübesinde irice bir delikanlı vardı. Küreğe yaslanmış, kenardaki soyulmuş yerleri koparıyordu. Güneyde bir yerlerden gelmiş bir teğmen. Havuç saçlı. Çarpık dişli. Sivilceli suratlı. Gorillerle arasındaki tek fark, tüylerinin olmamasıydı. Büyük Buhran döneminde, orduda onun gibilere çok rastlanırdı.

Bir tarafta biz varız: İzinden dönen, kendilerini harika hisseden dört genç. Diğer tarafta o. Suratına bakar bakmaz, canımıza okumak için bahane aradığını anladık. Bu yüzden, karşımızda general varmış gibi selama geçtik. Belki paçayı sıyırabilirdik ama çok hoş bir nisan günüydü, güneş parlıyordu ve çenemi tutamadım. 'Tünaydın Teğmen Wilson, efendim,' dedim ve o an tepeme bindi.

'Konuşman için izin verdim mi?' diye sordu.

'Hayır komutanım,' dedim.

Yanımdakilere baktı – Trevor Dawson, Carl Roone ve o sonbahar yangında ölen Henry Whitsun. 'Bu ukala zenci benimle dalga geçebileceğini sanıyor. Eğer siz serseriler de bütün öğleden sonra toprak kazmakta ona yardım etmek istemiyorsanız, barakalarınıza dönün, silahlarınızı kontrol edin ve birlik komutanınıza rapor verin. Anlaşıldı mı?' dedi onlara.

Tam gideceklerken, Wilson arkalarından seslendi: 'İkileyin, sizi serseriler! Ense tıraşınızı göreyim!'

Uzaklaştıklarında Wilson beni malzeme kulübesine götürüp elime bir kürek tutuşturdu. Sonra bugün Northeast Havayolları Airbus Terminali'nin olduğu yerdeki arsaya gittik. Bana bakıp sırıttı. Toprağı işaret etti. 'Oradaki deliği görüyor musun zenci?'

Yerde delik yoktu ama ne derse evet demenin lehime olacağına karar verdim. Bu yüzden işaret ettiği yere bakıp gördüğümü söyledim. O zaman burnuma bir yumruk atıp beni yere devirdi. Sahip olduğum son temiz gömlek burnumdan akan kanlarla ıslanırken yere yığıldım.

'Onu görmüyorsun çünkü gevezenin teki deliği doldurdu!' diye bağırdı bana. Sırıtıyordu. Belli ki kendiyle gurur duyuyordu. 'Senin yapacağın şey, sevgili Bay Tünaydın, delikteki tüm toprağı çıkarmak. Acele et!'

İki saat çukur kazdım. Sonunda, boğazıma kadar toprağın içindeydim. Son yarım metre kildi ve bitirdiğimde bileğime kadar suya batmıştım. Ayakkabılarım sırılsıklamdı.

'Buraya gel Hanlon,' dedi Teğmen Wilson. Çimenlere oturmuş sigara içiyordu. Çıkmama yardım etmedi. Her yanım çamur ve pislik içindeydi, gömleğimdeki kuru kandan bahsetmiyorum bile. Ayağa kalkıp çukura doğru yürüdü. Deliği işaret etti.

'Ne görüyorsun zenci?' diye sordu bana.

'Deliğinizi Teğmen Wilson,' dedim.

'Eh, onu istemediğime karar verdim,' dedi. 'Zencinin teki tarafından kazılmış bir delik istemiyorum. Toprağımı yerine geri koy Er Hanlon.'

Dediğini yapıp çukuru toprakla doldurdum. Bitirdiğimde güneş batıyordu ve hava soğumaya başlamıştı. Yanıma geldi ve doldurduktan sonra küreğin arkasıyla üstünü düzlediğim toprağa baktı.

'Şimdi ne görüyorsun zenci?' diye sordu.

'Bir sürü toprak efendim,' dedim. Bana yeniden vurdu. İnan bana Mikey, ayağa fırlayıp kürekle kafasını parçalamamak için kendimi zor tuttum. Ama bunu yaparsam, gökyüzünü bundan sonra, olsa olsa parmaklıklar arasından görürdüm. Yine de değeceğini düşündüğüm anlar olmuştur. Ama kendimi tutmayı başardım.

'Orada toprak olmamalı, seni aptal gündüz feneri!' diye bağırdı bana, tükürükler saçarak. 'O benim deliğim ve şimdi içindeki toprağı çıkarsan iyi olur!'

Böyle böyle çukuru bir kazdım bir doldurdum. Bu sefer de neden tam kendisi tuvaletini yapacakken çukuru doldurduğumu sordu. Yeniden kazdım, pantolonunu indirdi ve kakasını yaparken, 'Nasıl gidiyor Hanlon?' diye sordu.

'Gayet iyi komutanım,' diye karşılık verdim çünkü bayılana veya ölene dek pes etmemeye kararlıydım. İnadım tutmuştu.

'Bu durumu değiştirmeye kararlıyım,' dedi. 'Öncelikle şu deliği doldur Er Hanlon. Canlan biraz, çok yavaşsın.'

Çukuru yeniden doldurdum. Sırıtışından, daha yeni yeni ısındığı belliydi. Derken bir arkadaşı, elinde gaz lambasıyla koşa koşa yanımıza gelip ani bir denetim yapıldığını ve yerinde olmadığı için Wilson'ın başının belaya girdiğini söyledi. Arkadaşlarım arkamı kolladıkları için paçayı sıyırmıştım ama Wilson'ın arkadaşları –tabii arkadaş denebilirse– uğraşmaya dahi zahmet etmemişlerdi.

O zaman gitmeme izin verdi. Ertesi gün adını ceza listesinde görmeyi bekledim ama yazılmadı. Muhtemelen komutanlarına, geveze bir zenciye Derry Üssü'ndeki bütün deliklerin kime ait olduğunu öğrettiği için denetimi kaçırdığını söylemiştir. Ona, soyacağı patatesler yerine, madalya vermişlerdir. Derry'de işler böyle yürürdü."

Babam bana bu hikâyeyi anlattığında 1958'di. Babam ellisine geliyordu ama annem, kırklarının başlarındaydı. Babama, Derry böyle bir yerse, neden geri döndüğünü sordum.

"Orduya katıldığımda on altı yaşımdaydım Mikey," dedi. "Kabul edilmek için, yaşım konusunda yalan söyledim. Kendi isteğimle gitmedim, annemin fikriydi. İriyarıydım, muhtemelen bu yüzden yalanımı yuttular. Kuzey Carolina'da, Burgaw'da doğup büyüdüm. Sadece tütün toplandığında et yüzü görürdük, bir de kışları babam dağ sıçanı vurmayı başarırsa. Burgaw'la ilgili yegâne güzel anım, sıçanlı börektir.

Bu yüzden babam tarladaki kazada öldüğünde, annem Philly Loubird'ü alıp Corinth'e ailesinin yanına gideceğini söyledi. Philly Loubird daha küçücüktü."

"Phil amcamı mı kastediyorsun?" diye sordum, ona kimsenin Philly Loubird diyemeyeceğini düşünüp gülümsedim. Tucson, Arizona'da avukatlık yapıyordu ve altı yıldır belediye encümenindeydi. Çocukken Phil amcamın zengin olduğunu sanırdım. 1958 yılında zencilerin durumu düşünüldüğünde, sanırım öyleydi. Yılda yirmi bin dolar kazanıyordu.

"Evet, onu kastediyorum," dedi babam. "Ama o günlerde denizci şapkası ve yamalı pantolonla dolaşan, ayakkabısı bile olmayan, on iki yaşında bir veletti. En küçüğümüzdü. Ben ondan büyüktüm. Geri kalanlar yanımızdan ayrılmıştı – ikisi öldü, ikisi evlendi, biri hapse düştü. Howard. İşe yaramazın tekiydi.

'Orduya katılacaksın,' dedi büyükannen Shirley bana. 'Hemen maaş bağlıyorlar mı bilmiyorum ama bağladıklarında, her ay bize para yollayacaksın. Seni göndermek hoşuma gitmiyor evlat ama bana ve Philly'ye bakamazsan, halimiz ne olur bilmiyorum.' Ardından, kayıt merkezindekilere göstermem için doğum belgemi verdi. Tarih, on sekiz yaşındaymışım gibi görülmem için, değiştirilmişti.

Askere kayıtların yapıldığı mahkeme binasına gidip orduya katılıp katılamayacağımı sordum. Önüme belgeleri koyup parmak basacağım yerleri gösterdiler. 'Adımı yazabiliyorum,' dedim. Görevli bana inanmadığı için, katıla katıla güldü.

'Yaz bakalım siyah çocuk,' dedi.

'O kadar çabuk değil,' dedim. 'Birkaç soru sormak istiyorum.'

'Sor bakalım,' dedi. 'Bütün sorularını cevaplayabilirim.'

'Ordudakilerin haftada iki kere et yediği doğru mu?' diye sordum. 'Annem yediklerini söylüyor ama beni askere yollamaya kararlı olduğu için de öyle demiş olabilir.'

'Hayır, haftada iki kere et yemiyorlar,' dedi.

'Ben de öyle düşünmüştüm,' dedim. Adam pisliğin tekine benziyordu ama en azından dürüst bir pislikti.

'Her gece et yiyorlar,' dedi sonra. O zaman, *nasıl oldu da bu adamın dürüst olduğunu düşünebildim*, dedim içimden.

'Beni budala sanıyorsun,' dedim.

'Haklısın zenci,' dedi.

'Katılırsam, annem ve Philly Loubird için bir şeyler yapmalıyım,' dedim. 'Annem, ödeme yaptığınızı söyledi.'

'İşte burada yazıyor,' dedi, ödeme formunu göstererek. 'Aklına takılan başka bir şey var mı?'

'Ya subay olmak istersem?'

Bunu söylediğimde, herif başını geriye devirdi. Gülmekten öleceğini sandım. 'Zencilerin subay olduğu gün, İsa'nın çarliston

yapacağını göreceğim gündür. Şimdi ya imzala ya da git, sabrım tükendi, içeriyi kokutuyorsun,' dedi.

İmzaladım ve ödeme formunu belgelerime iliştirmesini izledim. Sonra asker yemini ettim ve artık askerdim. Beni New Jersey'e yollayacaklarını sanıyordum. Savaşılacak bir savaş olmadığı için, askerlere köprü inşa ettiriyorlardı. Ama Maine'deki Derry kasabasına, E Birliği'ne yollandım."

İç çekip oturduğu yerde kıpırdandı. Kıvır kıvır saçları beyazlamış olsa da hâlâ iriyarı bir adamdı. O dönemde, Derry'deki en büyük çiftliklerden birine sahiptik ve muhtemelen, Bangor'un güneyindeki en iyi yol kenarı tezgâhı da bizimkiydi. Üçümüz de çok çalışırdık ve hasat zamanı, babam bize yardım etmesi için birilerini tutardı. Ayakta kalmayı başardık."

"Geri geldim çünkü güneyi de kuzeyi de görmüştüm ve nefret, her yerde nefretti. Teğmen Wilson yüzünden değil, o Georgia'lı pisliğin tekiydi, nereye giderse güneyli kafasını beraberinde götürüyordu. Zencilerden nefret etmek için Mason-Dixon hattının güneyinde olması gerekmiyordu. Beni nefretin varlığına ikna eden, Kara Nokta'daki yangındı. Biliyor musun Mikey, bir bakıma..."

Örgü ören anneme baktı. Annem başını kaldırmamıştı ama bizi dinlediğini biliyordum. Sanırım babam da biliyordu.

"Beni erkeğe dönüştüren, o yangındır. Yangında altmış kişi öldü, on sekizi E Birliği'ndendi. Yangından sonra birlikten geriye kimse kalmamıştı. Henry Whitsun... Stork Anson... Alan Snopes... Everett McCaslin... Horton Sartoris... Hepsi arkadaşımdı, hepsi yangında öldü. Yangını çıkaran, Teğmen Wilson veya ırkçı arkadaşları değildi. Beyaz Irk'ın Maine Lejyonu'nun Derry Kolu'ydu. Okul arkadaşlarından bazılarının babaları, Kara Nokta yangınını başlatan kibritleri çakan kişilerdendir evlat. Yoksul çocuklardan bahsetmiyorum."

"Neden baba? Neden yaptılar?"

"Kısmen, burası Derry olduğu için," dedi babam, kaşlarını çatarak. Yavaşça piposunu yakıp kibriti sallayarak söndürdü. "Olayın neden burada gerçekleştiğini bilmiyorum, bir açıklaması yok. Ama şaşırdığımı söyleyemem."

"Beyaz Irk Lejyonu, Ku Klux Klan'ın kuzey versiyonuydu. Aynı beyaz çarşaflara bürünür, haçları yakar, kendilerinden yüksek pozisyonlara getirilen veya beyazlara layık işleri kapan siyahlara, benzer nefret mektupları yazarlardı. Rahiplerin, siyahların eşitliğinden bahsettikleri kiliseler bazen bombalanırdı. Tarih kitapları, KKK'dan, Beyaz Irk Lejyonu'ndan daha fazla bahseder, bu yüzden çoğu insan, onların var olduğunu bile bilmez. Bence bunun nedeni, tarih kitaplarının çoğunlukla bundan utanan kuzeyliler tarafından yazılması.

Grup, büyük şehirlerde ve sanayileşmiş bölgelerde popülerdi. New York, New Jersey, Detroit, Baltimore, Boston, Portsmouth'ta şubeleri vardı. Maine'de de organize olmaya çalıştılar ama yalnızca Derry'de tutunabildiler. Lewiston'da da adam toplamışlardı –Kara Nokta yangınıyla aynı dönemdi– ama siyahların beyaz kadınlara tecavüz etmesi veya beyazların işlerini çalması gibi dertleri bulunmuyordu. Çünkü ortalıkta hiç siyah yoktu. Lewiston'dakiler serserilerden ve evsizlerden korkuyorlardı. 'Sokak Ordusu' dedikleri grubun, 'Komünist Çöpler Ordusu'na katılmasından endişeleniyorlardı. Onlar için işsiz herkes komünistti. Beyaz Irk Lejyonu'nun işi, kasabaya gelen serserileri kovmaktı. Bazen pantolonlarının içine zehirli sarmaşık doldurur, kimi zaman da gömleklerini ateşe verirlerdi.

Kara Nokta yangınından sonra Derry'de lejyonun işi bitti. Olaylar kontrolden çıkmıştı. Bu şehirde bazen böyle şeyler olur." Oflayıp kısa bir ara verdi.

"Beyaz Irk Lejyonu, Derry'de kök salma ve gelişme fırsatı bulan tohumlardan biriydi Mikey, zenginler kulübüydü. Yangından sonra beyaz çarşaflarını bir tarafa fırlatıp orada olmadıklarına dair yalan söylediler ve her şey örtbas edildi." Artık sesinde, annemin başını kaldırıp kaşlarını çatmasına yol açan bir küçümseme vardı. "Kim öldürülmüştü ki? Ordudan on sekiz zenci, kasabadan on dört on beş zenci, dört zenci cazcı... Ve bir sürü zenci sever. Bir ehemmiyetleri var mıydı?"

"Will," dedi annem, alçak sesle. "Bu kadar yeter."

"Hayır," dedim. "Öğrenmek istiyorum!"

"Yatma vaktin geliyor Mikey," diyen babam, nasırlı, kocaman eliyle saçlarımı karıştırdı. "Sana tek bir şey daha söyleyeceğim ama anlayacağını sanmıyorum. Çünkü ben de anladığıma emin değilim. O gece Kara Nokta'da yaşananlar, ne kadar feci olursa olsun... siyah olduğumuz için yaşanmadı. O bölge Derry'li zengin beyazların yaşadığı Batı Broadway'e yakın olduğu için de yaşanmadı. Bence Beyaz Irk Lejyonu'nun Derry'de güçlenmesinin sebebi, buralıların zencilerden, Portland, Lewiston veya Brunswick'tekilerden daha çok nefret etmeleri değildi. Toprak yüzündendi. Bana kalırsa bu topraklarda, kötü şeyler, nefret dolu şeyler rahat kök salıyor. Yıllar boyunca aynı konuyu tekrar tekrar düşündüm. Nedenini çözemedim ama öyle.

Şehirde iyi insanlar da var. O zamanlar da vardı. Cenazelere zencisi ve beyazıyla binlerce insan geldi. İşyerleri neredeyse bir hafta kapalıydı. Hastaneler, yaralananların tedavisinden ücret almadı. İçtenlikle yazılmış taziye mektupları, yiyecek sepetleri gönderildi. Yardım eden eller... Arkadaşım Dewey Conroy ile o dönemde tanıştım, vanilyalı dondurma kadar beyaz olduğunu biliyorsun ama benim için bir kardeş gibidir. Gerekirse Dewey için ölürüm ve başkalarının kalbinden geçenleri hiçbir zaman tam olarak bilemesek de bence o da benim için hayatını verir.

Neyse, yangından sonra ordu, utanıyormuşçasına, kalanlarımızı buradan yolladı. Belki de gerçekten utanıyorlardı. Fort Hood'a gönderildim ve altı yıl orada görev yaptım. Annenle orada tanıştık, ailesinin yaşadığı Galveston'da evlendik. Ama Derry'yi hiçbir zaman aklımdan çıkaramadım. Savaştan sonra anneni alıp buraya döndüm. Sen doğdun. İşte buradayız, 1930'da Kara Nokta'nın olduğu yerle aramızda beş kilometre bile yok. Artık uyku zamanınız geldi küçük bey."

"Yangını merak ediyorum!" diye bağırdım. "Bana yangını anlat baba!"

Bana bakıp kaşlarını çattığında sustum. Çünkü kaşları, nadiren çatılırdı. Çoğunlukla gülümseyen bir adamdı. "O hikâye çocuklara göre değil," dedi. "Başka zamana kalsın Mikey. İkimiz de birkaç yıl daha olgunlaştığımızda, bu konuyu tekrar konuşuruz."

Sonunda, o gece Kara Nokta'da yaşananların hikâyesini dinlediğimde, ikimiz de dört yaş daha ihtiyarlamıştık. Babam ölüyordu. O gün yaşananları hastane yatağında yatarken, beyni ağrıkesici içinde yüzerken, kanser bağırsaklarını yiyip onu tüketirken, gerçek dünyayla hayal dünyası arasında gidip geldiği günlerde anlattı.

26 Şubat 1985

Son deftere yazdıklarımı baştan sona okuduğumda, yirmi üç yıl önce ölen babamı hatırlayıp gözyaşlarına boğulmaya hazır değildim. Ne kadar yas tuttuğumu hatırlıyorum – ölümünün acısını iki yıl içimden atamadım. 1965'te liseden mezun olduğumda, annem bana bakıp, "Baban görse seninle gurur duyardı!" dediğinde birbirimize sarılıp ağladık ve o gün artık konunun kapandığını, gözyaşlarımızla onu son kez toprağa verdiğimizi düşündüm. Ama gerçek yasın ne kadar süreceğini kim bilebilir? Çocuğunun, kardeşinin, annesinin veya babasının ölümünden otuz kırk yıl sonra o insanı düşünüp hâlâ aynı boşluk hissini yaşamak da mümkündür, bazılarının yeri asla doldurulamaz... Bazen öldüğünüzde bile.

Babam 1937 yılında ordudan ayrıldığında, ona özürlü maaşı bağlanmıştı. O yıllarda babamın içinde bulunduğu, köprü inşa eden bir ordu olmaktan çıkıp savaşa hazır bir orduya dönüşmüştü. "Kafası çalışan herkes, silahların depolardan çok yakında çıkarılacağını görürdü," dedi bana bir keresinde. Teğmen rütbesine kadar yükselmiş ve korkudan ödü patlayan acemilerden biri, el bombasını fırlatmak yerine elinden düşürdüğünde, sol ayağını kaybetmişti. Bomba, babamın ayağının dibine yuvarlanıp kendisinin tabiriyle, gecenin bir vakti duyulan öksürüğü andıran bir sesle patlamış.

O dönemdeki askerlerin talime çıkarken kullandıkları mühimmat ya kusurlu ya da uzun yıllardır depoda durmaktan bozulmuş malzemelermiş. Ateş almayan kurşunlar, kurşun ateş aldığında insanın elinde patlayan tüfekler. Deniz Kuvvetleri'nin torpilleri çoğunlukla hedeflerine ulaşmaz, ulaştıklarında da pat-

lamazmış. Hava Kuvvetleri'nin ve Deniz Kuvvetleri'nin uçakları varmış. Ama bu uçaklar, sert iniş yaparsa kanatları kopup düşermiş. Bir gazetede, 1939'da Pensacola'daki bir mühimmat subayının, böcekler bütün kauçuk parçaları ve kayışları yediği için çalışmayan bir hangar dolusu askeri kamyon bulduğunu okumuştum.

Özetle, bombanın kusurlu olması sayesinde babamın hayatı kurtulmuş. El bombası doğru düzgün patlamamış, böylece babam hayatını değil sadece ayağını kaybetmiş.

Özürlü maaşı sayesinde, annemle planladıklarından bir yıl erken evlenmişler. Hemen Derry'ye gelmemişler, 1945'e kadar, babamın savaşla ilgili çeşitli işlerde çalıştığı Houston'da yaşamışlar. Babam bomba üreten bir fabrikada ustabaşıymış. Annem ise yine askeri mühimmat üretiminde çalışan kadınlardan biri... Ama on bir yaşında olduğum o gece bana, Derry'nin hiç aklından çıkmadığını söylemişti ve şimdi, daha o zamandan, o ağustos akşamı Çorak Topraklar'daki çemberde yerimi almamı sağlayacak çarkların dönmeye başlayıp başlamadığını merak ediyorum. Eğer evrenin işleyişi diye bir şey gerçekten varsa, o zaman iyilik, kötülüğü her zaman dengeleyecektir – ama bazen iyiliğin de bir bedeli vardır.

Babam *Derry News* gazetesine aboneymiş. Sürekli satılık toprak ilanlarını kontrol ediyormuş. Annemle birlikte bir miktar para biriktirmişler. Bir gün kâğıt üstünde iyi bir teklif gibi görünen bir ilana rastlamışlar. Mekânı görmek istedikleri için, Trailways otobüsüyle Teksas'tan gelip arsaya bakmış ve aynı gün çiftliği satın almışlar. Penobscot'taki First Merchants Bankası babama on yıllık kredi vermiş ve böylece ailem çiftliğe yerleşmiş.

"Başlangıçta birkaç sorun yaşadık," demişti babam. "Mahallede zencileri istemeyenler vardı. Böyle olacağını biliyorduk –Kara Nokta'yı unutmuş değildim– ama tavrımızı koyup olayların yatışmasını bekledik. Çocuklar gelip taş veya bira kutusu atarlardı. İlk yıl, yirmi kere camları değiştirmişimdir. Üstelik bazıları çocuk da değildi. Bir gün kalktığımızda, kümesin duvarına gamalı haç çizilmiş, tavuklarımız öldürülmüştü. Biri, yemlerine zehir katmıştı. Ben de bir daha tavuk beslemedim.

Ama polis şefi kolları sıvadı ve suçluyu bulmak için canını dişine taktı. Bu şehirde kötüler kadar iyiler de var derken, onun gibileri kastediyorum Mikey. Sullivan denilen adam için, derimin kahverengi, saçımın kıvırcık olmasının bir önemi yoktu. On kere buralara geldi, herkesi sorguladı ve sonunda suçluyu buldu. Kim çıktı dersin? Üç tahmin hakkın var ama ilkinde tutturacağına eminim!"

"Bilmiyorum," dedim.

Babam, gözlerinden yaşlar gelinceye dek güldü. Cebinden beyaz bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. "Butch Bowers'tı elbette! Okulda sana zorbalık tasladığını söylediğin çocuğun babası. Babası pislik, oğlu da ondan farksız."

"Okuldakiler Henry'nin babasının, delinin teki olduğunu söylüyorlar," dedim babama. Galiba dördüncü sınıftaydım, Henry Bowers'tan birkaç kere dayak yemiştim... Düşünüyorum da siyahlar için kullanılan hakaretleri de ilk olarak Henry Bowers'tan duymuştum.

"Fikrimi soracak olursan, Butch Bowers'ın deli olduğu teorisi yanlış olmayabilir. Kasabalılar, adamın Pasifik'ten döndüğünde birkaç tahtasının eksik olduğunu anlatırlar. Deniz Kuvvetleri'ndeymiş. Her neyse, şef onu gözaltına aldı. Butch, zenci hayranlarının kendisine tuzak kurduğunu iddia etti. Herkese dava açacaktı. Nefret ettiği insanların listesini yapsan, tahminimce buradan Witcham Sokağı'na kadar gider. Dolabında tek bir düzgün takımı olduğundan dahi şüpheliyim ama şef Sullivan'ı, beni, Derry kasabasını, Penopscot'ı ve aklına gelen herkesi dava edeceğini söyleyip duruyordu.

Sonrasında yaşananlara gelirsek... Doğru olduğuna yemin edemem ama Dewey Conroy'dan duyduğum kadarıyla, polis şefi Bangor Hapishanesi'nde tutulan Butch'ı görmeye gitmiş. 'Çeneni kapayıp kulaklarını dört açmanın zamanı geldi Butch,' demiş. 'O siyah adam, suç duyurusunda bulunmak istemiyor. Seni Shawshank Hapishanesi'ne yollamak istemiyor. Tek istediği, tavuklarının parası. Yaklaşık iki yüz dolar.'

Butch, şefe, iki yüz doları güneş görmeyen bir yerine sokmasını söylüyor. O zaman polis şefi Sullivan, Butch'a diyor ki:

'Shawshank'te bolca limon varmış. Bana, orada iki yıl çalıştıktan sonra, insanın dilinin yeşile döndüğünü söylediler. Şimdi seçimini yap. İki yıl limon soymak mı, iki yüz dolar mı? Ne diyorsun?'

'Maine'deki hiçbir jüri, bir zencinin tavuklarını öldürdüğüm için beni suçlu bulmaz,' demiş Butch.

'Biliyorum,' demiş Sullivan.

'O zaman ne demeye beni sıkıştırıyorsun?' diye sormuş Butch.

'Uyansan iyi olur Butch. Seni öldürdüğün tavuklar için hapse atmazlar. Ama tavukları öldürdükten sonra kapıya çizdiğin gamalı haç için seve seve kodese tıkarlar.'

Dewey, Butch'ın ağzının şaşkınlıktan bir karış açıldığını söyledi. Sullivan, düşünmesi için adamı yalnız bırakmış.

Üç gün sonra Butch, kardeşine –bu olaydan birkaç yıl sonra sarhoş avlanırken soğuktan dönüp öldü– yeni Mercury'sini satmasını söylemiş. Böylece ben iki yüz dolarıma kavuştum, Butch da beni yakacağına yemin etti. Herkese aynı şeyi söylüyordu. Bu nedenle bir öğleden sonra onunla yüzleştim. Mercury'sinin yerine külüstür bir Ford almıştı. Benimse kamyonum vardı. Witcham Sokağı'nda, tren hurdalığının orda yolunu kesip Winchester tüfeğimle araçtan indim.

'Evimin yakınlarında en ufak bir ateş görürsem, sen de elinde tüfeğiyle seni avlamaya gelen bir siyah görürsün serseri,' dedim ona.

'Benimle böyle konuşamazsın zenci,' dedi. Delirmiş veya ürkmüş biri gibi sayıklıyordu. 'Beyazlarla böyle konuşamazsın.'

Artık canıma tak etmişti Mikey. O gün ödünü fena patlatmazsam ondan asla kurtulamayacağımı biliyordum. Etrafta kimsecikler yoktu. Elimi Ford'un camından sokup onu saçlarından yakaladım. Tüfeğimin sapını kemerime dayayıp namluyu çenesinin altına yerleştirdim. 'Bir daha bana zenci dersen, beynini yolcu koltuğundan toplarsın. İnan bana Butch, evimin yakınlarında yangın çıkarırsan, tüfeğimi alır peşine düşerim. Karının, oğlunun, işe yaramaz kardeşinin bile peşine düşebilirim. Canıma tak etti,' dedim.

O zaman ağlamaya başladı. Hayatımda o kadar çirkin bir manzarayla karşılaşmamıştım. 'Bak pis... pis... bir zenci taşındığında neler oluyor,' diye sayıklıyordu. 'İşine giden bir adamın yolunu kesip kafasına silah dayıyorsunuz ve kimse sesini çıkarmıyor.'

Butch Bowers'la son belalı karşılaşmamız buydu. Bir daha sorun çıkarmadı. En azından köpeğim Chips ölene dek... Ve onu da Bowers'ın öldürdüğüne dair delilimiz yok. Chips, belki zehirli otlardan yemiştir.

O günden sonra ikimiz de kendi yolumuza gittik. Geri dönüp baktığımda pişman değilim. İyi bir hayatım oldu. Bazı geceler yangın kâbuslarıma giriyor. Ama herkesin, hayatını gölgeleyen birkaç kâbusu vardır.

28 Şubat 1985

Kara Nokta yangınını babamın anlattığı şekliyle yazmak için masanın başına oturuşumun üzerinden günler geçti ama hâlâ başaramadım. Galiba *Yüzüklerin Efendisi*'nde bir karakter, "Yollar, yeni yollara çıkar," diyordu. En fantastik maceralar bile evinizden dışarı attığınız adımla başlar ve o adımdan sonra... her yere gidebilirsiniz. Hikâyeler de öyledir. Bir hikâye diğerine, diğerine, diğerine bağlanır, bazen gitmek istediğiniz yöne gider bazen başka bir yere. Kimi zaman hikâyeleri anlatan ses, öykünün kendisinden daha önemlidir.

Benim hatırladığım da onun, babamın sesi. Asla bağırmayışı, tane tane konuşması, hikâyesinin öksürük veya kahkaha krizleriyle bölünmesi. Piposunu yakmak, burnunu silmek ya da buzdolabından bir kutu Narragansett birası almak için duraksaması. Benim için bütün seslerin, bütün yılların birleştiği, kasabanın özündeki iyiliği sembolize eden sesi – Ives röportajlarında, kasabayla ilgili acınası hikâyelerde veya benim kayıtlarımda rastlayamayacağınız o ses.

Babamın sesi.

Saat on, kütüphane bir saat önce kapandı ve dışarıda fırtına bulutları toplanıyor. Yağmur damlalarının Çocuk Kütüphanesi'ne açılan cam koridora çarparken çıkardığı gürültüleri duyabili-

yorum. Başka sesler de geliyor kulağıma – çıtırtılar, oturup sarı sayfalara bunları yazdığım aydınlık alanın uzağından gelen tıkırtılar. Eski bir binada duymaya alışık olduğunuz sesler hepsi. En azından kendime böyle söylüyorum... Ama içimde bir merak var. Acaba bu gece, fırtınanın içinde bir yerlerde, balon satmaya çalışan bir palyaço var mı? Neyse... Boş verin. Galiba babamın son hikâyesini, ölümünden altı hafta önce hastanede yatarken dinlediğim hikâyeyi nasıl anlatacağımı buldum.

Her gün okul çıkışı annemle birlikte ve her akşam tek başıma onu ziyarete giderdim. Akşamları annemin evde kalıp ev işlerini halletmesi gerekirdi ama benim babamı ziyarete gitmemi isterdi. Bisiklete binerdim. Cinayetler kesileli dört yıl olduğu halde, annem kimsenin arabasına binmeme izin vermezdi.

Henüz on beş yaşındaki bir çocuk için zor haftalardı. Babamı severdim ama gece ziyaretlerinden nefret ediyordu – gözümün önünde güçten düşüyor, küçülüyor, acının yarattığı derin kırışıklıklar yüzünü kaplıyordu. Ağlamamaya çalışsa da bazen dayanamayıp ağlardı. Üstelik eve döneceğim zaman hava kararmış olurdu ve 1958 yazını her hatırladığımda palyaçoyu... kurt adamı... Ben'in mumyasını... veya kuşu görmekten korkardım. Ama en çok korktuğum, hangi şekle bürünürse bürünsün, sonunda O'na baktığımda babamın kanserden bitap düşmüş yüzünü görmekti. Bu yüzden kalbimin deliler gibi çarpmasına, nefesimin kesilmesine, ter içinde kalmaya aldırmayarak, bütün gücümle pedal çevirirdim. Annem her seferinde, "Neden bu kadar acele ediyorsun Mikey? Hastalanacaksın," derdi. Ben de, "Dönüp ev işlerinde sana yardım edebilmek için," diye karşılık verirdim. Çok iyi bir çocuk olduğumu söyleyip beni alnımdan öperdi.

Günler geçtikçe, babamla konuşabileceğimiz konular azaldı. Şehre inerken yeni başlıklar bulmaya çalışır, ikimizin de sözlerinin tükeneceği anın gelmesinden korkardım. Ölümü beni korkutuyor, öfkelendiriyor, aynı zamanda da utandırıyordu. O gün de şimdi de insanların çok çekmeden, çabuk ölmeleri gerektiğine inanırım. Kanser babamı öldürmekle kalmıyor, küçük düşürüyor, eksiltiyordu.

Babamla kanserden hiç bahsetmedik. Sessizlik anlarından birinde, *belki hastalıktan bahsetmeliyiz*, diye düşündüm. Konuşacak başka konu kalmamıştı, müzik kesildiğinde oturacak sandalye bulamayan çocuklar gibiydik ama hastalığı düşünür düşünmez deliye dönerdim. Babamı (bir keresinde Butch Bowers'ı saçından yakalayıp çenesine tüfeği dayayan adamı) yok eden şeyle yüzleşmemek için söyleyecek bir şeyler –ne olursa!– bulmaya çalışırdım. Kanserden bahsetmek zorunda kalacaktık ve öyle olursa kesin ağlardım. Elimde değildi. Ve on beş yaşında bir oğlan için, babasının karşısında ağlama fikri her şeyden daha korkutucudur.

O bitmek bilmez ürkütücü sessizliklerden birinde, babama yeniden Kara Nokta'daki yangını sordum. O gece acısı arttığı için, vücuduna uyuşturucu pompalıyorlardı. Bilinci bir açılıp bir kapanıyordu. Bazen düzgün bazen Uyku Sesi dediğim o egzotik dilde konuşuyordu. Kimi zaman benimle konuşuyordu, ama bazen beni kardeşi Phil sanıyordu. Kara Nokta'yı sormamın özel bir nedeni yoktu; birden aklıma gelmişti ve ben de dört elle ona sarılmıştım.

Bakışları netleşti, belli belirsiz gülümsedi. "Onu hiç unutmadın değil mi Mikey?"

"Hayır efendim," dedim üç yıldan uzun süredir hiç aklıma gelmediği halde. "Hiç aklımdan çıkmadı."

"Artık o gün olanları anlatabilirim," dedi. "On beş yaşındasın, yeterince büyüdün. Üstelik annen de burada olmadığına göre, beni durduracak kimse yok. Bence bilmen gerekiyor. Kimi zaman, o olayın ancak Derry'de yaşanabileceğini düşünüyorum, bunu da bilmelisin. Böylece tetikte olabilirsin. Bu şehirde her an bu tür olaylar olabilir. Temkini elden bırakmıyorsun ya Mikey?"

"Asla efendim," dedim.

"Güzel," dedi, başını yeniden yastığa yasladı. "Güzel." Uyuyacağını sandım, gözleri kapanmıştı ama anlatmaya başladı.

"29 ve 30'da, ordu üssünde görev aldığım dönemde, tepede subayların gittiği bir kulüp vardı. Bugün Derry Devlet Okulu'nun olduğu yer. Bir zamanlar yedi sente yeşil Lucky Strike aldığımız büfenin arkasındaydı. Subay kulübü, kocaman bir barakaydı ama güzelleştirilmişti – yere halı serilmiş, duvarların dibine masalar ve bir müzik kutusu konulmuştu. Hafta sonları oraya gidip bir

şeyler içebilirdin... Beyazsan tabii. Cumartesi geceleri, gruplar canlı müzik yapardı. İyi bir mekândı. İçki yasaktı. Ama çok isteyenlerin, içki bulabildiklerini duyardık. Ordu kimliğine küçük bir yeşil yıldız yapıştırırsan. Gizli işaretleri buydu. Çoğunlukla evde yapılmış bira, hafta sonları bazen daha sert içkiler. Sadece beyazlara.

E Birliği'ndeki bizlerin, oraya yaklaşmamıza bile izin yoktu elbette. Bu yüzden, izin alabilirsek akşamları kasabaya inerdik. O günlerde Derry, hâlâ bir oduncu kasabasıydı ve cehennem kapısı dedikleri yerde sekiz on bar vardı. Aslında bar demek iltifat sayılır. Batakhane bile denemeyecek kadar salaş yerlerdi ve müşteriler domuzdan farksızdı. Hele sarhoş olduklarında. Şef de oraları bilirdi polisler de, ama geceleri hepsi tıka basa dolardı. 1890'lardan beri değişmemiş bir gerçek. Herhalde polise üç beş kuruş yediriyorlardı ama buna çok sık gerek kaldığını sanmıyorum. Derry'liler, görmek istemedikleri şeyleri görmemekte ustadırlar. Bu mekânlardan bazılarında sadece bira, diğerlerinde daha sert içkiler de satılırdı. Üstelik kasabada içebileceğin bira, beyaz oğlanların cuma ve cumartesi geceleri kulüpte içtikleri merdiven altı cininden çok daha kaliteliydi. İçkiler Kanada'dan meyve kamyonlarıyla gelirdi ve çoğu şişenin içinde, etikette ne yazıyorsa gerçekten o vardı. Kaliteli olanlar pahalıydı ama ucuz içki de satılırdı. İnsanı sarsan ama öldürmeyen şeyler. Kör olsan bile, bir süre sonra geçerdi. Şişeler havada uçuşmaya başladığında, başını eğip siper alırdın. Nan'ın Yeri, Paradise, Wally'nin Yeri, Gümüş Dolar ve fahişelerin çalıştığı, Powderhorn diye bir bar vardı. Bu mekânlarda kadın bulmak zaten zor değildi, çok uğraşmak gerekmezdi, ama Trevor Dawson, Carl Roone ve arkadaşlarım gibiler, fahişe tutmadan önce –beyaz fahişelerden söz ediyoruz– iki kere düşünmeliydi."

Dediğim gibi, o gece babamın vücuduna uyuşturucu pompalıyorlardı. Kafası bulanmış olmasa, on beş yaşındaki oğluna bunları anlatmazdı.

"Şehir meclisinden birinin gelip Binbaşı Fuller'la görüşmeyi talep etmesi uzun sürmedi. Bazı askerlerle kasabalılar arasındaki problemleri konuşmak ve seçmenlerin endişelerini dile getirmek istemiş. Fuller'dan aslında ne istediği gün gibi açıktı. Kasaba ba-

takhanelerinde ordunun zencilerini istemiyorlardı. Sadece beyazların kaçak içki içebilecekleri yerde zencilerin içmesini istemiyorlardı. Zencilerin, beyaz kadınları rahatsız ettiğini iddia ettiler.

Tam bir komediydi. O kadar endişelendikleri kadınlar, zaten anasının gözüydüler. Kasabalılarla sorun yaşamaya gelince... Tek söyleyebileceğim, Derry Belediye Meclisi'nden kimseyi Gümüş Dolar'da veya Powderhorn'da görmediğim. O meyhanelerde içenler, kırmızı siyah oduncu gömlekli, elleri yara bere içinde adamlardı. Kiminin birkaç parmağı eksikti, çoğunun dişleri dökülmüştü. Hepsi odun ve talaş kokardı. Yeşil kumaş pantolon, yeşil kauçuk bot giyerlerdi. Kötü kokarlardı Mikey, kötü yürürlerdi, kötü konuşurlardı. Kaba saba adamlardı. Wally'nin Yeri'ne gittiğim gecelerden birinde, bilek güreşi yapan iki adamdan birinin gömleğinin parçalandığına şahit oldum. Muhtemelen, bunu duyunca, gömleğinin yırtıldığını kastettiğimi düşünmüşsündür ama öyle değildi. Adamın kasları o kadar şişti ki gömleğin dikişleri resmen patladı. Kumaş parçalandı. Herkes tezahürat edip alkışladı. Biri sırtıma bir şaplak indirerek, 'Buna bilek güreşçisinin osuruğu denir kara surat,' dedi.

Sana bunları anlatmamın nedeni, cuma ve cumartesi geceleri ormandan çıkıp viski içmeye gelen o adamların, bizi dışarı atmaya niyetleri olsa, kıçımıza tekmeyi basacaklarını iyi kavramanı istemem. Gerçek şu ki Mikey, orada olup olmamamız, umurlarında bile değildi.

Bir gece aralarından biri beni kenara çekti, bir seksenlik bir herifti. O günlerde, boyu o kadar uzun insana pek rastlamazdık. Zilzurna sarhoştu ve çürümüş şeftali gibi kötü kokuyordu. Giysileri o kadar uzun zamandır yıkanmamıştı ki içlerinden adamı çıkarsan bile dimdik dururlardı.

'Beyim, sana bir soru soracağım, sen zenci misin?' dedi bana bakıp.

'Öyleyim,' dedim.

'Comment ça va!' dedi, Cajun konuşmalarını andıran Fransızcasıyla. Öyle bir sırıttı ki dört dişini de gördüm. 'Biliyordum! Kitapta bir resminizi görmüştüm! Böyle...' Doğru kelimeyi bulamayınca uzanıp ağzıma vurdu.

'Koca dudakları mı vardı?' dedim.

'Evet evet!' dedi, çocuklar gibi gülerek. 'Koca dudak! *Épais lèvres!* Koca dudaklar! Sana bira alacağım!'

'Seve seve,' dedim terslemek istemediğim için.

Gülüp sırtıma bir şaplak indirdi. O kadar sert vurdu ki neredeyse gözlerim dışarı fırlayacaktı. Yetmiş erkeğin, on beş kadar da kadının önüne dizildiği bara gitti. 'Çatıyı kafana indirmeden bana iki bira ver!' diye seslendi kırık burunlu Romeo Dupree adlı barmene. 'Biri bana, diğeri şuradaki koca dudaklı adama!' Bu sözler herkesi güldürdü Mikey ama kötü niyetli kahkahalar değildi bunlar.

İki birayı alıp yanıma geldi.

'Adın ne? Sana koca dudak demek istemiyorum. Kulağa hoş gelmiyor,' dedi.

'William Hanlon.'

'Şerefine Vilyım Enlın,' dedi.

'Sana içelim,' dedim. 'Bana bira ısmarlayan ilk beyazsın.' Doğruya doğru.

Biralarımızı içtik. Sonra iki bira daha içtik. 'Zenci olduğuna emin misin?' diye sordu. 'Kalın dudaklar ve kahverengi derin haricinde, beyazdan pek farkın yok.' "

Bu sözlerin ardından, babam katıla katıla güldü. Ben de güldüm. Gülmekten karnı ağrıyınca suratını buruşturdu. Elini karnına götürdü, dudağını ısırdı.

"Hemşireyi çağırmamı ister misin baba?" diye sordum.

"Hayır... Hayır. Toparlanırım. Hastalığın en kötü yanı, içinden geldiği gibi gülememek. İnsan ne zaman güleceğini kontrol edemez ki."

Sessizleşti. Onu öldüren hastalıktan bahsetmeye en çok yaklaştığımız andı. *Bahsetsek, belki onun için de benim için de daha iyi olurdu*, diyorum şimdi.

Suyundan bir yudum alıp hikâyesine devam etti.

"Neyse, bizi orada istemeyen, batakhanelerdeki kadınlar veya müşterilerin çoğunluğunu oluşturan oduncular değildi. Siyahların o mekânlara gitmesinden rahatsız olanlar, Belediye Meclisi'ndeki beş yaşlı adam ve onları destekleyen sekiz on kişiydi. Derry'nin köklü aileleri. Hiçbiri, hayatlarında bir kez olsun o meyhanelere gitmemişti, Derry Tepesi'ndeki şehir kulübünde

içerlerdi. Ama E Birliği'ndeki siyahların mekânlarını kirletmeyeceklerinden emin olmak istiyorlardı.

Binbaşı Fuller, 'Buraya gönderilmelerini daha baştan istememiştim. Sürekli birilerinin hata yaptığını, er geç bu yanlışlığın ortaya çıkacağını, güneye veya New Jersey'e yollanacaklarını düşünüyorum,' demiş.

'Orası beni ilgilendirmez,' diye karşılık vermiş yaşlı pislik. Galiba adı Mueller'dı."

"Sally Mueller'ın babası mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Sally Mueller'la aynı sınıftaydık.

Babamın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Hayır, amcası. Sally Mueller'ın babası üniversiteye gitmek için şehirden ayrılmıştı. Ama Derry'de olsa, kardeşiyle birlikte binbaşıyla konuşmaya giderdi. Bahsettiklerimin ne kadarının gerçek olduğunu merak ediyorsan, bunları bana iki adam tartışırken yan odada yerleri fırçalayan Trevor Dawson'ın anlattığını söyleyebilirim.

'Hükümetin siyahları nereye yollayacağı sizin sorununuz,' demiş Mueller, Binbaşı Fuller'a. 'Benim sorunum, cuma ve cumartesi gecelerini nerede geçirdikleri. Şehir merkezine inip dağıtmaya devam ederlerse sizinle sorun yaşayacağız. Bu kasabada Lejyon'un adam topladığını biliyorsunuzdur.'

'Elim kolum bağlı Bay Mueller,' demiş binbaşı. 'Subay kulübünde içmelerine izin veremem. Sadece zencilerle beyazların birlikte içmesi kurallara aykırı olduğundan değil, zaten içemeyeceklerinden. Orası subay kulübü. Zencilerse er.'

'Beni ilgilendirmez. Bu konuyla ilgilenin lütfen. Rütbe, sorumluluk demektir,' demiş Mueller. Sonra da çekip gitmiş.

Fueller sorunu çözdü. O dönemde Derry Üssü'nün arazisi geniş ve boştu. En az yüz dönümdü. Kuzeyde Batı Broadway, bugünkü Memorial Park vardı. Kara Nokta da oradaydı.

1930'larda orası, kimsenin kullanmadığı bir barakaydı ama Binbaşı Fuller, E Birliği'ni toplayıp orasının 'bizim' kulübümüz olacağını söyledi. Büyük adam havalarındaydı. Belki, dört tahta duvardan ibaret olsa da bir avuç zenciye kendi mekânlarını verdiği için havalara girmişti. Sonra da önemsiz bir şeymişçesine, artık şehirdeki barlara gidemeyeceğimizi açıkladı.

Canımız sıkıldı ama ne yapabilirdik? Tepki verecek gücümüz yoktu. Aşçılık yapan Dick Halloran(*) adlı genç biraz uğraşırsak barakayı adam edebileceğimizi söyledi.

Biz de öyle yaptık. Elimizden geleni ardımıza koymadık. Koşullar düşünülürse, hoş bir mekân yarattık diyebilirim. Barakaya bakmaya ilk gittiğimizde çok canımız sıkılmıştı. Karanlıktı, pis kokuyordu, eski aletler ve çürümüş kâğıtlarla doluydu. Sadece iki penceresi vardı ve elektrik bağlanmamıştı. Yerler leş gibiydi. Carl Roone bir kahkaha atıp, 'Yaşlı binbaşı ne lütfetmiş ama,' demişti. 'Kendi kulübümüz oldu, yaşasın!'

O zaman George Brannock –yangında ölenlerdendir– 'Tam bir Kara Nokta,' diye karşılık verdi ve bu isim kaldı.

Halloran sayesinde kolları sıvadık. Halloran, Carl ve ben. Umarım Tanrı, orayı adam ettiğimiz için bizi affetmiştir çünkü nelerolacağını bilemezdik.

Bir süre sonra diğerleri de bize katıldı. Zaten Derry'ye inmek yasaklanınca, yapabilecekleri pek bir şey kalmamıştı. Çekiçleri, çivileri elimize alıp barakayı tamir ettik. Temizledik. Trev Dawson iyi bir marangozdu. Bize nasıl pencere yapacağımızı öğretti. Derken bir gün, Alan Snopes farklı renklerde bir sürü camla geldi. Kiliselerinkini andıran camlardandı.

'Onları nereden buldun?' diye sordum. Kırk iki yaşındaki Alan en yaşlımızdı. Ona, Baba Snopes derdik.

Camel'ını dudağına yerleştirip yaktıktan sonra, bana göz kırptı. 'Gece yarısı alışverişi,' dedi, başka da bir şey söylemedi.

Sonunda, baraka hoş bir yere dönüştü, yaz ortasına doğru da orayı kullanmaya başladık. Trev Dawson ve bir iki kişi daha, arka tarafa ufak bir mutfak kurmuştu. Bir ızgara, iki fritöz. Köfte ve patates yapabiliyorduk ya bize yetiyordu. Bir kenarda bar vardı ama içkimiz yoktu. Kola içiyorduk. Yerimizi bilirdik. Bize haddimizi bildirmemişler miydi? İçki içmek istiyorsak, gizli gizli yapmalıydık.

Zemin hâlâ topraktı ama iyi düzlemiştik. Trev ve Baba Snopes elektriği bağlamışlardı – nasıl diye sorma, gece yarısı alışverişlerindendi sanırım. Temmuz geldiğinde, cumartesi geceleri barakaya gidiyor, hamburgeryiyip kola içerek vakit öldürebiliyorduk.

(*) Bkz. Stephen King, *Medyum*.

Hoştu. Aklımızdaki bütün işleri hiçbir zaman tamamlayamadık – barakayı yaktıklarında tadilatlara devam ediyorduk. Bizim için hobi sayılırdı... Fuller'a, Mueller'a ve Belediye Meclisi'ne başkaldırışımızdı. 'KARA NOKTA, E Birliği ve Misafirleri' tabelasını astığımızda ne kadar gurur duyduğumu hatırlıyorum. Artık bizim de kendimize ait bir yerimiz vardı!

Verilen harabeyi adam ettiğimizde beyazlar homurdanmaya başladılar. Bir de baktık, onlar da subay kulübünü elden geçiriyorlar. Özel bir dinlenme bölümü ve kafeterya yaptılar. Bizimle yarışıyorlardı. Ama biz o yarışa dahil olmak istemiyorduk."

Babam, hastane yatağından bana gülümsedi.

"Snopes dışında hepimiz gençtik ama budala değildik. Beyazlar onlarla yarışmamıza izin verebilirdi ama öne geçtiğimizi anlarlarsa bacaklarımızı kırarlardı. İstediğimizi elde etmiştik, o da yetiyordu. Derken... her şey değişti." Sessizleşti. Bakışları dalgınlaştı.

"Ne oldu baba?"

"Meğer içimizde, hiç de fena olmayan bir caz grubu barındırıyormuşuz," dedi yavaşça. "Davulda Martin Devereaux, trompette Ace Stevenson. Baba Snopes da güzel piyano çalıyordu. Harika değildi ama berbat da denemezdi. Bir arkadaşımız klarnet çalıyordu, George Brannock da saksofon. Zaman zaman diğerlerimiz de gitar veya mızıka çalar ya da kâğıt ve taraklarla onlara eşlik ederdik.

Her şey birdenbire olmadı ama yavaş yavaş, ağustos sonlarına doğru, cuma ve cumartesileri, Kara Nokta'da ufak çaplı bir Dixieland grubu oluştu. Grup pratik yapa yapa kendini geliştirdi ve hiçbir zaman muhteşem olmasa da –yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum– çaldıkları müzik farklıydı... ateşliydi... o..." Halsiz elini örtünün altından çıkarıp havada salladı.

"Islah olmaz bir müzikti," deyiverdim sırıtarak.

"Aynen öyle!" diye karşılık verdi, kendisi de sırıtarak. "Tam üstüne bastın! Islah olmaz bir Dixieland grubuydular. Derken bir de baktık, kasabalılar kulübümüze gelmeye başlamış. Aralarında beyaz askerler bile vardı. Öyle ki her hafta sonu içerisi tıka basa doluyordu. Elbette bu da bir anda olmadı. Başlangıçta beyaz yüzler, karabiberlerin arasındaki tuz tanecikleri gibiydi. Ama beyazların sayısı haftalar geçtikçe arttı.

Beyazlar da gelince temkinli davranmasını unuttuk. Kahverengi kesekâğıtlarında kendi içkilerini getiriyorlardı, çoğu o günlerde bulabileceğin en kaliteli içkilerdi. Barlardaki içkiler, onların yanında gazoz kalırdı. Şehir kulübü içkisi getiriyorlardı Mikey. Zengin içkisi. Chivas. Glenfiddich. Okyanus seyahatlerinde birinci sınıf yolcularına ikram edilen şampanyalardan. 'Champers' derdi bazıları. Onları durdurmanın bir yolunu bulmalıydık ama ne yapacağımızı bilmiyorduk. Kasaba onlarındı! Beyazdılar!

Başta da söylediğim gibi gençtik ve yaptığımızla gurur duyuyorduk. Durumun ne kadar kötüleşebileceğini hesaba katmadık. Mueller ve arkadaşlarının neler döndüğünü bildiğine emindik ama durumun onları delirteceğini göremedik – bile bile bu kelimeyi kullanıyorum: Delirmişlerdi. İhtişamlı malikânelerinin yarım kilometre ötesindeki barakamızda 'Aunt Hagar's Blues' ve 'Diggin My Potatoes' dinliyorduk. Bu da yetmezmiş gibi çocukları, kasabanın gençleri barakamıza gelip siyahlarla birlikte müzik dinliyorlardı. Eylül bitip ekim ayına girdiğimizde, barakaya gelenler sadece serseriler ve oduncular değildi. Kasabada eşi benzeri olmayan bir yere dönüşmüştü mekânımız. Gençler sabahlara kadar, adı bile olmayan caz grubunu dinliyor, dans ediyor, içki içiyorlardı. Sadece Derry'lileri kastetmiyorum. Bangor'dan, Newport ve Haven'dan, Cleaves Mills ve Old Town'dan gelenler vardı. Maine Üniversitesi'nden gençlerin, yanlarında kız kulüplerinden kız arkadaşlarıyla, grubun çaldığı Maine Stein parçasını dinlemeye geldiklerini görürdün. Deliler gibi dans ederlerdi. Elbette teoride, aslında ordu mensuplarının kulübüydü ve siviller davetsiz giremezlerdi. Ama Mikey, kapıları yedide açar, bire kadar da açık tutardık. Ekim ortalarında içerisi öylesine dolmaya başladı ki adım atacak yer kalmıyordu. Dans edecek alan bile kalmamıştı. İnsanlar, oldukları yerde dikilip sallanıyorlardı. Kimsenin yakındığını duymadım. Gece yarısı geldiğindeyse, baraka ekspres hatta giden boş vagonlar gibi sallanırdı."

Duraksayıp suyundan bir yudum aldıktan sonra devam etti. Artık gözleri parlıyordu.

"Şöyle bir düşünelim. Fuller er geç kulübü kapatacaktı. Daha erken davransaydı bu kadar insan ölmezdi. Tek yapması gereken, inzibattan birini yollamak ve getirilen içkilere el koymaktı. O ka-

darı yeterdi – istediğine kavuşurdu. Kapıya kilit vurmak için sağlam bir bahanesi olurdu. Askeri mahkemeye çıkarılır ve transfer edilirdi. Ama Fuller ağırkanlıydı. Sanırım bizi korkutan şey, onu da korkutuyordu: Kulübe gelmeye alışan kasabalıların kızması ihtimali. Mueller tekrar Fuller'ı ziyarete gelmemişti. Ve sanırım Fuller, kasabaya inip Mueller'ı görmeye korkuyordu. Fuller, havlayan ama ısıramayan tiplerdendi.

Bu yüzden, o gece, onlarca hayatı kurtarabilecek bir çözüm yerine, Beyaz Irk Lejyonu'nun isteği gerçekleşti. Kasımın başlarında, beyaz çarşaflarına bürünmüş olarak gelip içeridekileri pişirdiler."

Sustu, bu sefer suyundan bir yudum almadı, bir yerlerde bir çan çalarken ve hemşire ayaklarını sürüyerek açık kapının önünden geçerken huzuru kaçmış bir şekilde dışarı baktı. Uzaktan, televizyonun ve radyonun gürültüleri duyuluyordu. Rüzgârın uğuldadığını, binaya çarptığını hatırlıyorum. Aylardan ağustostu ama rüzgârın sesi buz gibiydi. Televizyondaki *Cain's Hundred* veya Four Seasons'ın "Walk Like a Man" şarkısı onu ilgilendirmiyordu.

"Bazıları, Batı Broadway'le üssü ayıran ormandan geldi," dedi babam, yeniden konuştuğunda. "Herhalde oradaki evlerden birinde toplanmışlardı, belki bodrumlardan birinde beyaz çarşaflarını kafalarına geçiriyor, kullanacakları meşaleleri hazırlıyorlardı.

Diğerleri, Ridgeline Yolu'ndan geldi. O günlerde üsse girmek için o yol kullanılıyordu. Şimdi nereden duyduğumu hatırlamıyorum ama yepyeni bir Packard arabayla gelmişler. Meşaleleri, uçlarına çuval bezi bağlanmış, kırmızı kauçuk sarılmış, Louisville marka beyzbol sopalarıydı. Ridgeline Yolu'nun Witcham'dan ayrılıp üs topraklarına girdiği noktada nöbetçi kulübesi vardı. Görevli asker, sesini çıkarmadan Packard'ın geçmesine izin vermiş.

Cumartesi günüydü ve içerisi tıklım tıklımdı. O gece iki yüz, hatta üç yüz kişi vardı Kara Nokta'da. Derken, cam yeşili Packard'larıyla, beyaz çarşaflar içinde altı yedi adam geldi. Üsle Batı Broadway'deki süslü malikâneler arasındaki ormandan başkala-

rı da geliyordu. Genç değildiler, çoğu yaşlıydı. Bazen, ertesi gün kaçının anjin olduğunu veya ülserinin tuttuğunu merak ederim. Umarım çoğu hastalanmıştır. Pis caniler.

Packard'ı tepeye park edip iki kere farlarını yakıp söndürdüler. Arabadan inen dört adam, diğerlerine katıldı. Kimilerinin elinde, o günlerde benzin istasyonlarından alınabilen, iki galonluk benzin tenekeleri vardı. Hepsinin ellerindeyse meşaleler... Biri Packard'ın yanında kaldı. Mueller'ın Packard'ı olduğunu biliyorsundur. Evet, öyleydi. Yeşil bir araba.

Kara Nokta'nın arkasına toplanıp pis meşalelerini gaza buladılar. Belki de amaçları bizi korkutmaktı. Öyle söyleyenler de oldu, aksini iddia edenler de. Korkutmaya geldiklerine ama işlerin kontrolden çıktığına inanmayı tercih ederim çünkü bu kadar kötü olabileceklerine inanmak istemiyorum.

Belki de meşaleleri yakarlarken benzin yere dökülmüştür. Meşaleleri tutanlardan bazıları paniklemiş ve kurtulmak için ellerindekileri yere fırlatmıştır. Sebebi ne olursa olsun, o karanlık kasım gecesi bir anda meşalelerin ışığıyla aydınlandı. Kimileri, havaya kaldırdıkları meşaleleri sallıyordu. Kimileri kahkahalar atıyordu. Ama başkaları, meşalelerini arka pencerelerden içeri, mutfağımıza attı. Baraka, bir dakikadan kısa sürede alev alevdi.

Dışarıdakilerin hepsi, beyaz kukuletalarını kafalarına geçirmişti. 'Dışarı çıksanıza zenciler! Çıksanıza! Çıksanıza! Dışarı çıksanıza!' diye bağırıyorlardı, hep bir ağızdan. Bazıları bizi korkutmak için bağırıyordu ama bir kısmı bence bizi uyarmaya çalışıyordu. Meşalelerin kaza sonucu mutfağa atıldığına inanmayı istediğim gibi, o insanların aralarında bizi uyarmaya çalışanların olduğunu da düşünmekten yanayım.

Her halükârda bağırışları bir işe yaramadı. Orkestra, fabrika düdüğünden bile yüksek sesle müzik yapıyordu. Herkes kendini müziğe kaptırmış, eğleniyordu. O geceki aşçı yardımcısı Gerry McCrew yanmış halde mutfak kapısını açana dek, kimse bir şeylerin yanlış gittiğini anlamadı. Zavallının ceketi alevler içindeydi. Saçları da yanmıştı.

Olaylar başladığında, Trev Dawson ve Dick Hallorann ile duvarın dibindeydim. Önce ocak patladı sandım. Ayağa kalktığım anda, kapıya ulaşmaya çalışan insanlar beni yere devirdi.

En az iki düzine insan beni ezip geçti. Sanırım en çok o zaman korktum. Çığlıkları ve insanların, birbirlerine dışarı çıkmak gerektiğini söylediklerini duyabiliyordum. Baraka alevler içindeydi ama ne zaman ayağa kalkmaya çalışsam, biri üstüme basıp beni yere devirdi. Birinin ayakkabısının topuğu kafama öyle sert indi ki bayılacak gibi oldum. Burnum toprak zemine yapışmıştı, tozlar ciğerlerime dolunca öksürüp hapşırmaya başladım. Başka biri sırtıma bastı. Bu sefer, bir kadın ayakkabısının sivri topuğunu popomda hissettim. İnan bana, aynı deneyimi bir daha yaşamayı kesinlikle istemem. Eğer pantolonum yırtılsaydı, bugün bile popomdan kanlar akardı.

Şimdi anlatınca kulağa komik geliyor bunlar ama o kargaşada az kalsın ölüyordum. İtildim, kakıldım, ezildim, üstümden geçildi, o kadar çok tekme yedim ki ertesi gün dik duramıyordum. Çığlık atıyordum ama o kargaşada kimse beni ne duydu ne de çığlıklarımı önemsedi.

Beni Trev kurtardı. Kahverengi elini bana uzattı ve ben de ona can simidiymiş gibi sarıldım. Elini tuttuğumda beni ayağa kaldırdı. Ama tam doğrulamadan, boynuma fena bir tekme yedim..."

Elini, çenesiyle kulağının arasına götürdü. Başımı salladım.

"Öylesine canım yandı ki bayılmışım. Ama Trev'in elini bırakmadım. O da benim elimi bırakmadı. Mutfakla salon arasındaki duvar devrilirken yeniden kendime geldim. Duvar devrilirken benzin birikintisi ateşe verildiğinde çıkan gürültüye benzeyen bir gümbürdeme duyuldu. Kıvılcımlar saçıldı. İnsanlar uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Kimileri başardı, kimileri başaramadı. Arkadaşlarımızdan biri, yanlış hatırlamıyorsam Sartoris, duvarın altında kaldı. Yıkıntıların arasında açılıp kapanan elini görür gibi oldum. En fazla yirmi yaşında beyaz bir kızın eteğinin arkası tutuşmuştu. Kız, üniversiteli çocuklardan biriyle gelmişti. Oğlana seslendiğini, yardım istediğini duydum. Oğlan, kıza şöyle bir baktıktan sonra arkadaşlarıyla kaçıp gitti. Kız, eteği alevler içinde öylece kalakaldı. Çığlıklar atıyordu.

Bir zamanlar mutfağımız olan yer cehenneme dönmüştü. Alevler o kadar parlaktı ki o tarafa bakamıyordum. Sıcak korkunçtu Mikey, diri diri kavruluyorduk.

'Dışarı çıkmalıyız!' diye bağırdı Trev, duvar boyunca beni sürükledi. 'Hadi!' dedi.

Derken Dick Halloran onu yakaladı. En fazla on dokuz yaşındaydı, bilardo topları gibi pörtlek gözleri vardı ama kafası bizimkinden iyi çalışıyordu. Hayatımızı kurtardı. 'O tarafa değil!' diye bağırdı. 'Bu tarafa!' Sahneyi, alevleri işaret etti.

'Delirdin mi?' diye bağırarak karşılık verdi Trevor. Sesi gürdü ama onca çığlığın arasında onu güçlükle duyduk. 'O kadar istiyorsan git kendini öldür ama Willy ve ben dışarı çıkıyoruz!'

Hâlâ el eleydik. Trev beni kapıya doğru sürükledi. Giriş, çıkmaya çalışan insanlarla dolduğu için, kapı görünmüyordu. Bana kalsa, onunla giderdim. Sarsılmıştım, neyin ne olduğunu kafam almıyordu. Tek bildiğim, yanarak ölmek istemediğimdi.

Dick, Trev'i saçından yakalayıp çekti. Bu durumda Trev de dönmek zorunda kaldı. Dick, Trev'in suratına bir tokat attı. O kadar sert vurdu ki Trev'in kafası duvara çarptı. Dick'in delirdiğini sandım. Ama sonra, Trev'in suratına bakarak bağırdı: 'O yöne gidersen ölürsün! Kapıya yığıldıklarını görmüyor musun!'

'Çıkışın tıkandığına emin olamazsın!' diye bağırdı Trev ama tam o anda korkunç bir GÜM sesi duyuldu. Çok güçlü bir fişek patlatılmış gibi. Aslında patlayan, Marty Devereaux'nun davuluydu. Alevler, kirişlerden yere atlamış yağ birikintilerini tutuşturmaya başlamıştı.

'Eminim!' diye bağırdı Dick. 'Kapıya yığılmışlar, oradan çıkamazsın!'

Diğer elimden tuttu. Bir dakika kadar, beni iki yana çekiştirdiler. Sonra Trev kapıya bakıp Dick'in önerdiği yöne gitti. Dick bizi pencereye götürdü, sandalyelerden birini kaldırıp pencereyi kırmaya hazırlandı. Ama o harekete geçemeden, ısı pencereyi onun yerine patlattı. O zaman Dick, Trev Dawson'ı pantolonunun arkasından yakalayıp yukarı ittirdi. 'Tırman!' diye bağırdı. 'Tırman seni Tanrının cezası!' Trev tırmanıp pencereden çıktı.

Sonra benim çıkmama yardım etti. Pencereyi iki tarafından tutup kendimi yukarı çektim. Ertesi gün, avuçlarım yara içindeydi. Arka tarafa yuvarlandığımda Trev beni tutmasa, boynumu kırabilirdim.

Dönüp baktığımızda, en kötü kâbusumda bile göremeyeceğim bir manzarayla karşılaştık Mikey. Pencere, alevden bir kutuya dönüşmüştü. Pervaz yanıyordu. İçeriden çığlıklar duyuluyordu.

Alevlerin ortasında iki kahverengi el gördüm – Dick'in elleri. Trev Dawson, elleriyle basamak yapıp beni yukarı kaldırdı. Pencereye uzanıp Dick'in ellerini tuttum. Ağırlığı kollarıma bindiğinde, vücudum binanın duvarına yapıştı. Karnının kızgın ocağa değdiğini düşün, işte öyle bir histi. Birkaç saniye sonra Dick'in yüzü, alevlerin arasındaki boşlukta belirdi. Önce başaramayacağımızı sandım, ciğerleri dumanla dolmuştu, bayılmak üzereydi. Dudakları çatlamıştı ve gömleğinden dumanlar tütüyordu.

O an az kalsın düşmesine izin verecektim çünkü yanan insanların kokusu burnuma gelmişti. Bazıları onun, ateşe konulan domuzun kokusuna benzediğini söyler ama hiç ilgisi yok. Daha çok, atları iğdiş ettikleri zamanki gibi kokuyordu. Koca bir ateş yakıp attan kestikleri takım taklavatı içine atarlar ve ateş yeterli ısıya ulaştığında, organlar ceviz gibi patlar. Giysilerinin içinde diri diri pişen insanlar öyle kokuyordu. O kokuyu aldığım anda, son bir kez, bütün gücümle çektim ve Dick dışarı çıktı. Ayakkabılarından birini kaybetmişti.

Ben Trev'in elinden inerken, Dick üstüme düştü. Sana söylüyorum, koca kafalı bir herifti. Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Birkaç saniye öylece yatıp ağırlığından kurtulmaya çalıştım.

Sonunda ondan kurtulup önce dizlerimin üstünde doğruldum, sonra ayağa kalktım. Ormana doğru koşan siluetleri gördüm. Başlangıçta onları hayalet sandım. Ama ayakkabılıydılar. Kara Nokta'daki alevler o kadar güçlüydü ki etraf gündüz gibi aydınlıktı. Ayakkabıları gördüm ve onların çarşaflara bürünmüş erkekler olduğunu anladım. Biri geride kalmıştı. Gördüğüm..."

Susup dudaklarını yaladı.

"Ne gördün baba?" diye sordum.

"Boş ver," dedi. "Bana suyumu uzat Mikey."

Dediğini yaptım. Suyun çoğunu içip bir öksürük krizine tutuldu. Kapının önünden geçen hemşirelerden biri başını uzattı. "Bir ihtiyacınız var mı Bay Hanlon?"

"Yeni bağırsaklar," dedi babam. "Elinin altında var mı Rhoda?"

Kadıncağız, gergin bir gülümsemeyle kapıdan uzaklaştı. Babam bardağı bana uzattı, ben de masaya koydum. "Anıdan çok hikâyeye dönüştü," dedi. "Gitmeden, benim için bardağı doldurur musun?"

"Elbette baba."

"Anlattıklarım yüzünden uykuların kaçacak mı Mikey?"

Önce yalan söylemeyi düşündüysem de sonra aklım başıma geldi. Düşünüyorum da yalan söyleseydim babam o aşamada anlatmayı bırakırdı. Zaten gereğinden çok şey anlatmıştı ama henüz o kadar da ileri gitmemişti.

"Galiba," dedim.

"Kâbus görmek o kadar da kötü değildir," dedi bana. "Kâbuslarımızda en kötüsünü düşünürüz. Sanırım bu yüzden kâbus görüyoruz."

Uzattığı eli tuttum. Hikâyesi bitene kadar da bırakmadım.

"Tam zamanında başımı çevirip Trev'in Dick'le birlikte binanın ön tarafına gittiğini gördüm. Peşlerinden koştum. Barakanın önünde kırk elli kişi vardı, kimileri ağlıyor, kimileri kusuyordu. Kimileri çığlık çığlığaydı. Üçünü birden yapanlar da vardı. Başkaları çimenlerde yatıyordu, dumandan bayılmışlardı. Kapı kapalıydı. Diğer taraftan, çığlık atan insanların sesleri geliyordu. 'Dışarı çıkmamıza izin verin,' diye bağırıyorlardı. Diri diri yanıyorlardı.

Çöp kutularını koyduğumuz mutfak kapısı dışında, tek kapı oydu. İçeri girerken kapıyı ittirerek açardın. Dışarı çıkarken, çekmen gerekirdi.

Birileri dışarı çıkmayı başarmış ama sonra içeridekiler yüklenince kapı kilitlenmişti. Yığılma sırasında, arkadakiler öndekileri ittiriyor, bu yüzden herkes kapıya yapışıyordu. En öndekiler ezilmişlerdi. Arkadan onca ağırlık yüklenirken kimsenin kapıyı çekip açabilmesine imkân yoktu. Kendi kendilerini tuzağa düşürmüşlerdi.

Sorunun ne olduğunu anlayan, Trev Dawson'dı. Yüz iki yüz kişi değil, sadece yetmiş seksen kişi öldüyse onun sayesindedir. Ama ödülü, madalya değil, Rye Hapishanesi'nde iki yıldı. Tam

bunlar olurken, büyük bir kargo kamyonu olay yerine geldi. Direksiyonun başında kim vardı dersin? Eski dostum Teğmen Wilson. Üsteki bütün deliklerin sahibi olan arkadaş.

Dışarı çıkıp kimsenin anlamadığı ve zaten o gürültüde duyamadığı emirler yağdırdı. Trev beni kolumdan yakaladı. Teğmen Wilson'ın yanına koştuk. Dick Hallorann'ı kaybetmiştim ve ertesi güne kadar da görmedim.

'Teğmen, kamyonunuzu kullanmam gerek!' diye bağırdı Trev.

'Çekil önümden zenci,' diyen Wilson, onu kenara ittirdi. Ardından bağırmaya başladı ama o kargaşada kimsenin onunla ilgilendiği yoktu. Zaten bağırıp çağırışı uzun sürmedi çünkü Trevor Dawson, ona bir yumruk atıp yere devirdi.

Trev'in yumrukları sağlamdı, başka kim olsa düştüğü yerde kalırdı ama Wilson kalın kafalı bir tipti. Ağzı burnu kanlar içinde ayağa kalktı. 'Bu yaptığın yüzünden seni öldüreceğim,' dedi. Trev bütün gücüyle, herifin karnına bir yumruk daha indirdi. Wilson iki büklüm olduğunda, ellerimi birleştirip bütün gücümle ensesine vurdum. İnsana arkadan vurmak korkaklıktır ama zor zamanlarda acil çözümlere başvurulur. Ona vurmanın bana azıcık da olsa zevk vermediğini söylersem, yalan söylemiş olurum Mikey.

Wilson oracıkta yere yığıldı. Trev kamyona koştu, çalıştırdı ve döndürüp Kara Nokta'nın kapısının hizasına getirdi. Daha doğrusu kapının soluna. Ardından gaza basıp kamyonu kapıya doğru sürdü.

'Çekilin!' diye bağırdım kalabalığa. 'Kamyon geliyor!'

Çil sürüsü gibi dağıldılar. Trev'in kimseye çarpmaması mucizeydi. Saatte elli kilometreyle, kapının yanına bindirdi. Sarsıntıdan yüzünü direksiyona çarpınca, kendi kafasını da fena yardı. Toparlanmak için başını salladığında, burnundan kanlar akıyordu. Aracı geri vitese takıp elli metre geri gitti ve yeniden, son hızla kapıya çarptı. GÜM! Kara Nokta zaten çürük çarık bir yapıydı, ikinci çarpışta işi bitti. Binanın duvarı ikiye ayrıldı ve alevler dışarı taştı. İçeride, nasıl olup da hayatta kalabildiklerini bilmiyorum ama sağ kalanlar çoktu. İnsanlar sandığından güçlüdür Mikey, inanmıyorsan bana bak. Dişimi tırnağıma takıp bugünlere gel-

dim. Baraka fırın gibi kokuyordu, cehennem alevleri her yanı sarmıştı, dumandan göz gözü görmüyordu, buna rağmen insanlar koşa koşa dışarı çıkmayı başardılar. Sayıları o kadar çoktu ki Trev birilerini ezmekten korktuğu için kamyonu yerinden kıpırdatamadı. Araçtan inip koşa koşa yanıma döndü. Kamyonu oracıkta bırakmıştı.

Öylece durup yangını seyrettik. En fazla beş dakika sürmüştür ama bana sonsuzmuş gibi geldi. Son kalanlar da alevlerin arasından çıktı. İnsanlar, kurtulanları kollarından yakaladıkları gibi yerde yuvarlıyor, alev alan giysilerini söndürmeye çalışıyorlardı. İçeri baktığımızda, dışarı çıkmaya çalışan başkalarını da gördük ama başaramayacaklarını biliyorduk.

Trev elimi tuttu. Bütün gücümle sıkarak karşılık verdim. Şimdi seninle yaptığımız gibi, el ele tutuşup insanları seyrettik. Trev'in kırık burnundan kanlar akıyordu, kaşı patlamıştı. O gece gördüklerimiz gerçek hayaletlerdi. Alevlerin arasında titreşen siluetler, Trev'in Teğmen Wilson'ın kamyonuyla açtığı deliğe ulaşmaya çalışıyorlardı. Bazıları, birinin kendilerini kurtarmasını beklercesine kollarını öne uzatmıştı. Diğerleri yürüyor ama hiçbir yere ulaşamıyordu. Giysileri yanıyordu. Koşan yüzler. Birbiri ardına takılıp düşenler. Derken, artık onları göremiyorduk.

Sonuncusu, bir kadındı. Giysileri tamamen yandığı için, iç çamaşırıyladı. Alevler içindeydi. Ölmeden önce dönüp bana baktığında, gözkapaklarının yanmakta olduğunu gördüm.

O kadın da yere yığıldığında her şey bitti. Bütün baraka, dev bir aleve dönüştü. Artık üsteki itfaiye araçları ve anacaddedeki itfaiyenin yangın söndürme araçları olay yerine ulaşmıştı. Ama zaten yangın kendi kendine sönüyordu. İşte sana Kara Nokta'daki yangının hikâyesi Mikey."

Suyunu bitirip koridordaki çeşmeden doldurmam için bardağı bana uzattı. "Bu gece muhtemelen altına yapacaksın oğlum."

Yanağından öpüp koridora çıktım, bardağını doldurdum. Odaya döndüğümde uyukluyordu, gözleri kapanmak üzereydi. Bardağı komodine bıraktığımda, güçlükle anlaşılan bir teşekkür mırıldandı. Masadaki saat, sekizi gösteriyordu. Benim için eve dönme zamanı. Öpmek için yanağına doğru eğildim... Ama kendimi, "Ne gördün?" diye fısıldarken buldum.

Neredeyse tamamen kapanan gözleri, sesimin geldiği yöne kaydı. Belki ben olduğumu biliyordu belki bilmiyordu. "Ha?"

"Gördüğün şey," diye fısıldadım. Duymak istemesem de mecburdum. Hem terliyor hem donuyordum. Gözlerim yanıyor, ellerim üşüyordu. Duymak zorundaydım. Aynı, Lut'un karısının, dönüp Sodom'un yok oluşunu seyredişi gibi.

"Kuş," dedi. "Kaçan adamların üstünde uçuyordu. Belki bir şahin. Kerkenez dediklerinden. Ama kocamandı. Bugüne dek kimseye ondan bahsetmedim. Beni tımarhaneye atarlardı. Kanattan kanada hesaplarsan, en az yirmi metre genişliğindeydi. Ufak Japon uçakları kadar büyüktü. Ama... gözlerini gördüm... ve sanırım... o da beni gördü..."

Başı yana devrildi, pencereye, karanlığa baktı.

"Pike yapıp geride kalan adamı avladı," diye devam etti. "Onu çarşafından yakaladı... Kanat seslerini duydum... Alevlerin sesi gibi... Havada asılı kaldı... Kuşlar, havada öylece duramaz, diye düşündüm... Ama bu durabiliyordu, çünkü... çünkü..."

Sessizlik.

"Neden baba?" diye fısıldadım. "Nasıl oldu da havada asılı kaldı?"

"Kalmadı," dedi babam.

Bir süre ses çıkarmadan oturdum, babamın uyuyakaldığına emindim. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım... çünkü dört yıl önce, aynı kuşu ben de görmüştüm. Her nasılsa, o kâbusu unutmuştum ama babam, anılarımı canlandırmıştı.

"Havada asılı değildi," dedi. "Süzülüyordu. O, süzülüyordu. Kanatlarına balonlar bağlanmıştı ve havada süzülüyordu."

Bu sözlerin ardından uykuya daldı.

1 Mart 1985

O, geri geldi. Biliyorum. Bekleyeceğim ama kalbimde şüpheye yer yok. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Çocukken onunla baş edebilirdim. Çünkü çocuklar, dünyayı farklı gözlerle görür. Kökten bir algı farkıdır bu.

Tüm bunları dün akşam alelacele yazdım – zaten eve gidecek halim yoktu. Derry karla kaplı ve sabah hava açsa da kimsenin bir yere gideceği yok.

Sabahın üçüne kadar yazmaya devam ettim. Her şeyi anlatabilmek için olabildiğince hızlı yazdım. On bir yaşındayken dev kuşu gördüğümü unutmuşum. Onu hatırlamamı sağlayan babamın hikâyesiydi... ve bir daha asla unutmadım. Hiçbirini. Belki de bu, bana babamın veda hediyesiydi. İsterseniz korkunç bir hediye olduğunu düşünebilirsiniz ama bazı açılardan muhteşem de.

Yazarken uyuyakalmışım, başım kollarımın arasına düşmüş. Defterim ve kalemim yanı başımda. Sabah popom uyuşmuştu ve sırtım ağrıyordu. Ama hikâyeyi kâğıda döktüğüm için kendimi özgür hissediyordum.

Derken gece, uyurken, bir ziyaretçim olduğunu gördüm.

Çamurlu izler, kütüphanenin kilitlediğime emin olduğum kapısından uyuyakaldığım masaya kadar geliyordu.

Gelenin geri döndüğünü gösteren izler yoktu.

Her neyse, gecenin karanlığında bana gelmiş, emaresini bırakmış... ve öylece ortadan kaybolmuştu.

Okuma lambama bağlanmış tek bir balon. Helyumla şişirilmiş, günün ilk ışıkları penceremden içeri girerken, havada süzülüyor.

Üzerinde yüzümün resmi var, gözlerim yok, göz yuvalarımdan kanlar akıyor, dudaklarım çığlık atarcasına aralanmış.

Ona baktığım anda çığlığı bastım. Çığlığım, kütüphanede yankılanıp bana geri döndü, döner merdivenin demirleri titreşti.

Balon, büyük bir gürültüyle patladı.

3. BÖLÜM

YETİŞKİNLER

"Çaresizlikten ve başarısızlıktan oluşan
çöküş
Ve ardından yeni bir uyanış: Umuda
dönüşen çaresizlik.

Bizden esirgenen, beklentilerimiz
yüzünden kaybettiğimiz her şeyin
ardından
– derin bir çöküş gelir,
Sonsuza uzanan ve yok edilemeyen"
–William Carlos Williams,
Paterson

"Eve gitmek istiyor musun, şimdi?
Eve gitmek istiyor musun?
Aynı gün altındaki bütün çocuklar gibi
sen de gezdikçe endişeleniyor musun?
Eve gitmek istiyor musun?"
– Joe South

ON
BULUŞMA

1

Bill Denbrough Taksiye Bindi

Telefon çalıp duruyor, onu rüyalar için fazlasıyla derin olan uykusundan uyandırıyordu. Gözlerini açmadan ve tam olarak kendine gelmeyi beklemeden telefona uzandı. Telefon hemen o anda susmuş olsa bir saniye bile kaybetmeden yeniden uykunun kollarına bırakırdı kendini. Flexible Flyer'ıyla gittiği McCarron Parkı'ndaki karla kaplı tepelerde kaydığı gibi, yavaşça kayar gider, uykunun kollarına süzülürdü. Kızağınıza binerdiniz, yokuşun tepesinden aşağı bırakırdınız kendinizi ve alçaldıkça hızınız artardı – ses hızına yaklaşırdınız. Yetişkinlerin yapacağı iş değildir; erkeklerin aleti o baskıya dayanamaz. Parmakları telefonun düğmelerine uzandı, elini çekti önce, sonra pes edip parmaklarını tekrar telefona yaklaştırdı. İçinden bir his, (belki karanlık bir kehanet bile denebilirdi buna), arayanın Mike Hanlon olduğunu fısıldadı ona. Derry'den Mike Hanlon. Geri dönmesini, yemin ettiklerini söyleyecek, Stan Uris'in Coca-Cola şişesinin kırık parçasıyla avuçlarını kesişini hatırlatacaktı.

Bir dakika – bunlar zaten yaşanmıştı.

Önceki gün akşama doğru konuşmuşlardı telefonda. Saat altıya geliyordu. Kendisi Mike'ın listesindeki son kişiyse, her biri günün farklı saatlerinde onunla konuşmuş olmalıydı; belki bütün günü Derry'de geçirenler vardı. Henüz hiç kimseyi görmemişti, görmek de istememişti. Otele kaydını yaptırmış, odaya çıkmış, oda servisini arayıp geldiğinde yiyemeyeceğini keşfettiği bir ye-

mek sipariş etmiş ve sonra yatağa gömülüp rüyasız bir uyku çekmişti.

Bill bir gözünü açıp telefonun ahizesine uzandı. Ahize masaya düştü, diğer gözünü de açıp eline aldı onu. Kafası bomboştu, sanki kablolar kopmuştu ve bataryalarda kalan son enerji kırıntılarını tüketmek üzereydi.

Sonunda telefonu kulağına götürmeyi başardı, dirseği üstünde doğruldu ve, "Alo?" dedi.

"Bill?" Mike Hanlon'ın sesiydi – bu kadarını tutturmuştu demek. Önceki hafta Mike'ın var olduğunu bile hatırlamıyordu, şimdi ise tek bir kelime onun o olduğunu anlamasına yetmişti. Gerçek bir mucize... ama karanlık olanından.

"Efendim Mike?"

"Seni uyandırdım mı?"

"Evet ama bir önemi yok."

Duvarda, televizyonun üstünde sarı yağmurlukları ve sarı botlarıyla ıstakoz sepetlerini sudan çeken balıkçıların fotoğrafı asılıydı. Ona baktığında Bill nerede olduğunu hatırladı: Anacaddedeki Derry Oteli. Yaklaşık bir kilometre ötede, sokağın karşı tarafında Bassey Parkı... Öpüşme Köprüsü... ve kanal vardı. "Saat kaç Mike?

"Ona çeyrek var."

"Ayın kaçı?"

"Otuzu." Mike'ın sesinden eğlendiği anlaşılıyordu.

"Demek öyle...."

"Toplantıyı ayarladım," diyen Mike'ın sesindeki neşe birden kaybolmuştu.

"Öyle mi?" Bill bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. "Herkes geldi mi?"

"Stan Uris hariç herkes," dedi Mike, Bill'in anlamını çözemediği garip bir ses tonuyla. "Son gelen Bev'di. Dün gece geç saatlerde o da kasabaya ulaştı."

"Neden son olduğunu söylüyorsun Mike? Bakarsın Stan bugün yarın ortaya çıkar."

"Bill, Stan ölmüş."

"Ne? Nasıl? Uçağı mı..."

"Öyle bir şey değil," dedi Mike."Dinle, sence bir sakıncası yoksa bir araya geldiğimizde bu konuyu konuşalım. Herkese aynı anda söylemeyi tercih ederim."

"Bizimle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, sanırım." Mike bir saniye tereddüt etti. "Eminim."

Bill kalbine tanıdık bir korkunun ağırlığının çöktüğünü hissetti – insan bu kadar çabuk alışabilir miydi ölüm korkusuna? Yoksa o da herkes gibi hayatı boyunca ölüm korkusunu içinde taşımış ama bir gün öleceğini düşünmemeye ve hissetmemeye çalışan tüm insanlar gibi onu görmezden gelmeyi mi seçmişti?

Sigaralarına uzandı, bir tane yaktı, ilk nefesi verirken kibriti de söndürdü.

"Dün buluşan oldu mu?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Sen de henüz hiçbirimizle görüşmedin."

"Hayır, sadece telefonda konuştum."

"Tamam," dedi. "Toplantı nerede olacak?"

"Eski demir dökümhanesinin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki, Pasture Yolu'nda."

"İyice eskilerde kalmışsın ahbap. Orası artık AVM Yolu. Eyaletteki üçüncü en büyük alışveriş merkezi orada. Aynı çatının altında toplanmış kırk sekiz marka. 'Alışveriş zevkini ayağınıza getirdik,' diyorlar."

"Kulağa sapına kadar A... A... Amerikan geliyor."

"Bill?"

"Efendim?"

"İyi misin?"

"Evet." Ama kalbi hızla çarpıyor, sigarasının ucu titriyordu. Kekelemişti. Mike, kekelemesini duymuştu.

Kısa bir sessizliğin ardından Mike konuşmasına devam etti. "Alışveriş merkezini geçince Doğu'nun İncisi diye bir restoran göreceksin. Partiler için kiralanabilen odaları vardır. Dün onlarla görüşüp birini bize ayarladım. İstersek bütün öğleden sonra kullanabileceğiz."

"O kadar uzun sürebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu sorunun cevabını bilmiyorum."

"Taksi şoförüne söylesem nasıl gideceğini bilir mi?"

"Kesinlikle."

"Tamam," dedi Bill. Restoranın adını telefonun yanındaki not defterine yazdı. "Neden orası?"

"Sanırım yeni olduğu için orayı seçtim," dedi Mike kısa bir duraksamanın ardından.

"Sanki daha... bilmiyorum..."

"Nötr bir bölge olduğunu mu düşündün?" dedi Bill.

"Evet. Sanırım öyle."

"Yemekleri nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Mike. "İştahın nasıl?"

Sigara dumanını dışarı üfleyen Bill kahkahayla öksürük arası bir ses çıkardı. "Pek iyi sayılmaz dostum."

"Eh, " dedi Mike. "Şaşırdığımı söyleyemem."

"Öğlen mi buluşuyoruz?"

"Bire doğru. Bırakalım Beverly biraz daha uyusun."

Bill sigaranın dumanını içine çekti. "Evlenmiş mi?"

Mike cevap vermekte tereddüt etti. "Buluştuğumuzda herkesin hayatında neler olup bittiğinden bahsetme şansı olacak," dedi.

"Mezun olduktan on yıl sonra lise toplantısına gitmek gibi, değil mi?" dedi Bill. "Kim şişmanlamış, kim kelleşmiş, kimin çocukları var göreceğiz."

"Keşke öyle olsa," dedi Mike

"Bence de Mikey. Bence de."

Telefonu kapadı, uzun bir duş yaptı ve yemek istemediği bir kahvaltı ısmarladı. Ucundan biraz atıştırdı. Hayır; iştahı hiç yerinde değildi.

Bill, taksi şirketinin numarasını çevirip bire çeyrek kala kendisini otelden almalarını istedi, Pasture Yolu'na ulaşmak için on beş dakikanın rahat rahat yeteceğini düşünüyordu (alışveriş merkezini görmüştü ama oraya AVM Yolu demek içinden gelmiyordu) ama öğle tatili trafiğini ve Derry'nin ne kadar büyüdüğünü hesaba katmamıştı.

1958'de Derry büyükçe bir kasabaydı, daha fazlası değil. Derry sınırları içinde olsa olsa otuz bin kişi yaşıyordu, çevre köylerde ise en fazla yedi bin kişi daha vardı.

Şimdi ise kasaba şehre dönüşmüştü. Londra ve New York standartlarına göre küçük bir şehirdi ama en büyük şehri üç yüz bin kişilik Portland olan Maine Eyaleti standartlarına göre fena sayılmazdı.

Taksi anacaddede ilerlerken (şimdi kanalın üstünden geçiyoruz, diye düşündü Bill: *görünmüyor ama altımızda, karanlık tünelde akıyor*) Sonra Center'a saptılar, ilk düşüncelerini tahmin etmek zor değildi: Şehir ne kadar değişmişti. Ama rahatlıkla tahmin edilebilecek bu düşünceye beklemediği derin bir huzursuzluk eşlik ediyordu. Bu şehirdeki çocukluğu korku dolu, gergin bir dönemdi... Sadece 1958 yazında yedi arkadaşın yüzleştikleri korkunç şeyler yüzünden değil, George'un ölümü, ailesinin çocuklarının ölümünün ardından içine düştükleri durum, kekelemesiyle ilgili bitmek bilmeyen şikâyetler ve Çorak Topraklar'da kayalarla yapılan savaşın ardından Bowers, Huggins ve Criss'in peşini hiç bırakmaması yüzünden de.

(Bowers, Huggins ve Criss, ah Tanrım! Bowers, Huggins ve Criss, ah Tanrım!)

Ve Derry'nin kendisi yüzünden... Derry soğuktu, sertti, kimin yaşadığı kimin öldüğü şehirdekilerin umurunda değildi ve kimse palyaço Pennywise'ı yenmeleriyle ilgilenmiyordu. Derry'liler çok uzun yıllardır Pennywise ile yaşıyorlardı... ve belki, çılgınca gelecek ama, onu anlamaya başlamışlardı. Ondan hoşlanmaya, ona ihtiyaç duymaya. Belki de onu sevmeye? Evet, neden olmasın?

Öyleyse huzursuzluk neden?

Belki değişim anlamsız göründüğünden. Belki Derry'nin özü ortadan kaybolmuş gibi geldiğinden.

Bijou Sineması gitmiş yerini otopark almıştı (SADECE İZNİ OLAN ARAÇLAR PARK EDEBİLİR yazıyordu rampanın önündeki tabelada; KURALA UYMAYAN ARAÇLAR ÇEKİLECEKTİR). Sinemanın hemen yanındaki Shoeboat ve Bailley'in Yeri de artık yoktu. Northern National Bankası'nın bir şubesi vardı. Ön tarafında-

ki beton blokun tepesindeki dijital ekranda saat ve hava sıcaklığı yazılıydı – sıcaklığı hem fahrenhayt ve hem de celsius olarak veriyorlardı. Bay Keene'nin yeri, Center Sokağı Eczanesi, o gün Bill'in Eddie'nin astım ilacını aldığı yer de yıkılmış, Richard Sokağı Mini AVM denilen garip melez bir oluşuma dönüşmüştü. Trafik ışığı kırmızıya dönüp taksi durduğunda etrafı inceleme şansı bulan Bill bir müzik marketinin, organik yiyecek mağazasının ve indirimde olan bir oyuncakçının eski dükkânların yerini aldığını gördü. ZİNDANLAR VE EJDERHALAR OYUNU MALZEMELERİ BULUNUR yazıyordu birinin vitrininde.

Taksi ani bir hareketle yeniden yola koyuldu. "Gideceğiniz yere varmamız zaman alacak," dedi şoför. "Keşke şu lanet bankalar öğle tatillerinin saatini değiştirse. Küfürlü konuşmamı affedin lütfen."

"Önemli değil," dedi Bill. Hava kapanmıştı, yağmur damlaları taksinin camlarına düşüyordu. Radyodaki spiker çok tehlikeli olduğu söylenen bir akıl hastasının tımarhaneden kaçtığıyla ilgili bir duyuru yaptıktan sonra Red Sox'tan bahsetmeye geri döndü. Barry Manilow *ah Mandy vah Mandy* diye ulumaya başladığında taksi şoförü öfkeyle radyoyu kapadı.

"Bunlar ne zaman açıldı?" diye sordu Bill.

"Neler? Bankalar mı?"

"Hı hı."

"Şey, altmışların sonu, yetmişlerin başlarıydı," dedi taksici. Kalın enseli, iriyarı bir adamdı. Bol cepli siyah beyaz bir avcı ceketi giymiş, başına parlak turuncu bir kasket geçirmişti. Yağ lekeleri içindeydi. "Belediye kentsel dönüşüm projelerinden bir sürü para kazandı. Adil gelir dağılımı diyorlardı. Her şeyi aralarında paylaşıp insanları soydular. Sonra bankalar geldi. Arsalara sadece onların gücü yetiyordu. Kulağa nasıl geliyor ama? Kentsel dönüşüm deyip duruyorlar. İyi bok yiyorlar. Dindar bir adamsanız lütfen küfürlü konuşmamı bağışlayın. Şehir merkezinin canlanacağını söyleyip duruyorlardı. Ne canlanma ama! Eski dükkânları yıkıp bir sürü banka ve otopark inşa ettiler. Üstelik hâlâ gerektiğinde lanet olası arabanı bırakacak tek bir boş yer bulamıyorsun. Belediye Meclisi üyelerinin hepsini hadım etmeli. Polock denilen

ler, dilekçe verdiler, yürüyüşler düzenlediler, protesto gösterileri yaptılar. Sonunda Belediye Meclisi'ni halka açık bir toplantı yapmaya ikna ettiler ve Hanlon o serserilerin canına okudu." Taksi şoförü bu gelişmeden son derece memnun görünüyordu.

"Hanlon mı?" diye sordu şaşıran Bill. "*Mike* Hanlon?"

"Evet bayım," dedi şoför. Bill'i görebilmek için başını hafifçe arkaya doğru çevirdi. Yuvarlak suratlı, kalın beyaz kaşları gözlüğüne rağmen fark edilen kellifelli bir adamdı. "Kütüphaneci. Sağlam bir zencidir. Onu tanır mısınız?"

"Tanırım," dedi 1958 temmuzunda Mike ile nasıl tanıştıklarını hatırlayan Bill. Yine Bowers, Huggins ve Criss... Elbette. Bowers, Huggins ve Criss...

(ah Tanrım)

Her köşe başında onlar vardı, kendilerine düşen rolü oynuyor, bilmeden sıkı, sımsıkı bağlarla yedi çocuğu birbirine bağlıyorlardı. "Çocukluk arkadaşlarımdandır. Taşınmadan önce onunla sık sık oynardık."

"Ah işte size lanet dünyanın ne küçük olduğunu gösteren bir örnek daha," dedi şoför. "Dindar biriyseniz küfürlerimi..."

"...mazur görürüm," diye cümlesini onun yerine tamamladı Bill.

"İşte böyle," dedi taksi şoförü. Bir süre konuşmadan gittiler. "Şehir, Derry çok değişti ama evet, hâlâ bir sürü şey yerli yerinde. Örneğin sizi aldığım Derry Oteli. Memorial Park'taki Su Kulesi. Orayı hatırlar mısınız bayım? Çocukken perili olduğuna inanırdık."

"Hatırlıyorum," dedi Bill.

"Bakın, hastane. Tanıdınız mı?"

Derry Hastanesi'nin önünden geçiyorlardı. Penobscot, hastanenin arkasından Kenduskeag ile buluşacağı noktaya doğru akıyordu. Bahar yağmurlarıyla birlikte dere bakır rengine dönmüştü. Hastane Bill'in hatırladığı gibiydi, iki kanadı üç katlı ahşap beyaz bir binaydı. Ama artık etrafına en az bir düzine apartman inşa edilmişti. Sol tarafına da en az beş yüz arabalık otopark yapılmıştı.

kadın hariç. Onu da memelerinden sallandırmalılar, gerçi memesi falan yok ya. Göğsü tahta gibi düz. Küfürlü konuşmamı affedin lütfen, umarım dindar biri değilsinizdir."

"Öyleyim," dedi Bill sırıtarak.

"O zaman taksimden inip lanet bir kiliseye gidin," dedi taksici. İkisi birden kahkahayı bastı.

"Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?" diye sordu Bill.

"Doğma büyüme buralıyım. Gözlerimi Derry Hastanesi'nde açmışım, kemiklerimi de Hope Tepesi Mezarlığı'na gömecekler."

"İyiymiş," dedi Bill.

"Ne demezsin," dedi taksici. Korna çaldı, camı açtı ve gırtlağında biriken sarı yeşil balgamı dışarı tükürdü. Ters ama bir şekilde çekici, neredeyse iç gıdıklayıcı denebilecek tavırları garip bir keyif vermişti bile. "Biri tükürüğümü yakalasa bir hafta sakız alması gerekmez. Kaba konuşmamı mazur görün."

"Değişmeyen yerler de var," dedi Bill. Center Sokağı'na saptıklarında iç karartıcı bankalar ve otoparklar arkalarında kaldı. Yokuşu çıkıp First National'ın önünden geçtikten sonra hızlandılar. "Aladdin hâlâ burda, bakıyorum da."

"Evet," dedi taksici küçümseyen bir tavırla. "Güçlükle ayakta duruyor. Pislikler onu bile yıkmayı denedi."

"Banka yapmak için mi?" diye sordu Bill, bir parçası bunu komik bulmuştu ama içten içe midesini bulandırıyordu duydukları. Aklı başında hiç kimsenin ihtişamlı bir kubbesi, parlak cam avizeleri sağdan ve soldan balkona çıkan hoş merdivenleri ve gösteri başladığında sıradan perdeler gibi ikiye ayrılmayan, sihirli eller tarafından toplanıyormuş gibi büzülerek havaya kalkan perdeleriyle Aladdin'i yıkmak isteyebileceğine inanamıyordu. *Aladdin olmaz*, dedi içindeki şok geçiren kısım. *Nasıl olur da güzelim Aladdin'i yıkıp banka yapmak isteyebilirler?*

"Aynen öyle, banka yapacaklar, " dedi şoför. "Lanet bir banka daha, muhafazakârsanız küfürlü konuşmamı mazur görün. Penobscot'tan First Merchants göz koydu. Yıkıp dev bir finans merkezi yapmak istiyorlardı. Belediyeden gerekli evrakı aldılar, böylece Aladdin'in ölüm emri imzalandı. Sonra insanlar bir araya gelip bir komite oluşturdu, uzun zamandır burada yaşayan kişi-

diği garip hisle doldu içi. Çocukluğunda bütün buralar Çorak Topraklar'ın kuzeybatı sınırını çizen ayçiçekleriyle kaplı uçsuz bucaksız çayırlardı. Arkalarında, batıda düşük gelirli insanların oturdukları Old Cape Mahallesi bulunurdu. 1906 yılının Paskalya günü patlayan Kitchener Dökümhanesi'nin mahzenine açılan deliklerden içeri düşmemeye özen göstererek o çayırları keşfe çıktıklarını hatırlıyordu. Arazide ne ararsanız vardı, kendilerini Mısır anıt mezarlarını keşfe çıkan arkeologlar gibi hissederlerdi: tuğlalar, tahtalar, paslı demirler, vitraylar, dünyanın en iğrenç zehirleri gibi kokan bilinmez sıvılarla dolu şişeler... Buralarda, çöplüğün yakınlarındaki kuyuda kötü bir şey yaşanmıştı ama henüz ne olduğunu hatırlayamıyordu. Aklına gelen tek şey bir isimdi, Patrick Humboldt. Buzdolabıyla bir ilgisi vardı. Belki bir de Mike Hanlon'ı kovalayan kuşla. İyi ama ne?...

Başını iki yana salladı. Bölük pörçük görüntüler. Hepsi bu.

Çayır da dökümhaneden kalanlar da yoktu. Bill, dökümhanenin büyük bacasını hatırladı. Fayanslarla döşeli, son on metresi isten kararmış kocaman baca dev bir boru gibi çimenlere devrilmişti. Her nasılsa boruya çıkıp üstünde yürümüş, cambazlar gibi kollarını açarak ve kahkahalar atarak...

Başını iki yana sallayıp alışveriş merkezinin serabı andıran görüntüsünü, kapısında SEARS, J.C. PENNEY, WOOLWORTH'S, CVS, YORK'S STEAK HOUSE, WALDENBOOKS yazan çirkin mağazaları kafasından atmaya çalıştı. Otoparklara giren çıkan, örümcek ağını andıran yollar... Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın alışveriş merkezi kaybolmadı çünkü serap değildi. Kitchener Dökümhanesi gitmiş ve kalıntılarının etrafını saran çayırda yok olmuştu. Gerçek olan AVM'ydi, anılar değil.

Yine de adama inandırıcı gelmiyordu gördükleri.

"İşte burası bayım," dedi taksi şoförü. Aracı çardağı andıran plastik yapının otoparkına yanaştırdı. "Biraz uzun sürdü ama geç olsun da güç olmasın, haksız mıyım?"

"Çok haklısın," dedi Bill. Şoföre bir beşlik uzattı. "Üstü kalsın."

"Tanrım, bu hastane falan değil, lanet bir üniversite kampusuna dönmüş!" dedi Bill şaşkınlıkla.

Taksi şoförü bir kahkaha attı. "Dindar biri olmadığımdan konuşma şeklinizi affedeceğim. Evet, artık Bangor'daki Doğu Maine Hastanesi kadar büyük. Radyasyon laboratuvarları, terapi merkezleri, altı yüz odası, kendi çamaşırhanesi ve kim bilir başka neleri var. Eski hastane hâlâ yerinde ama artık idari işler için kullanılıyor."

Bill zihninde iki görüntünün 3-D filmleri izlediği zamanlardaki gibi üst üste bindiği hissine kapıldı. Sanki birbirine uymayan iki resim iç içe geçmeye çalışıyordu. Gözünüzü ve beyninizi kandırıp bunun gerçekleşmesini sağlayabilirdiniz ama sonu korkunç bir baş ağrısı olurdu... Ve şimdi benzer bir baş ağrısının yaklaştığını hissediyordu. Yeni Derry, harika. Ama hastane binası gibi eski Derry de oradaydı. Eski Derry çoğunlukla yeni yapıların altında kalmıştı ve ne yazık ki gözleri farkında olmadan ona bakıyor... onu arıyordu.

"Tren istasyonunun yerinde yeller esiyordur herhalde?" diye sordu Bill.

Zevkten dört köşe olan taksi şoförü bir kahkaha attı. "Çocukken uzaklara taşınmış biri için iyi hafızanız varmış bayım."

Bir de geçen hafta görecektin, diye düşündü Bill.

"Trenler hâlâ yerinde ama geriye hurdalardan ve paslı raylardan başka bir şey kalmadı. Yük trenleri bile durmuyor. Birileri o toprağı alıp bir tür eğlence parkı yapmak istemişti; çarpışan arabalar, atari salonları, mini golf, bilirsiniz işte. Ama o toprakların kime ait olduğuyla ilgili bir karışıklık çıktı. İstasyonu almak isteyen herif er geç alacaktır, ısrarcı bir tip, ama şimdilik mahkeme devam ediyor."

"Ya kanal?" diye mırıldandı Bill Center Sokağı'ndan Pasture Yolu'na saptıklarında – tam da Mike'ın dediği gibi yolun başında yeşil üstüne kocaman beyaz harflerle AVM Yolu yazıyordu. "Kanal hâlâ burada."

"Aynen," dedi şoför. "Ondan da kurtulamazlar ya."

Derry Alışveriş Merkezi, Bill'in solundaydı, önünden geçerlerken yeniden birbiri üstüne binen iki ayrı görüntünün ver-

"Vay canına!" dedi taksi şoförü. "Yine birinin sizi bir yerlere götürmesine ihtiyacınız olursa durağı arayıp Dave'i isteyin. Adımla sorarsanız beni çağırırlar."

"Dindar bir şoför var mı diye soracağım," diyen Bill gülümsedi.

"Aynen öyle," dedi Dave gülerek. "İyi günler beyefendi."

"Sana da Dave." Bir süre çiseleyen yağmurun altında durup taksinin uzaklaşmasını seyretti. Taksi şoförüne sormayı planladığı bir soru daha vardı ama her nasılsa aklından çıkmıştı. Belki de bilinçli olarak bunu sormayı unutmuştu.

Dave'e Derry'de yaşamayı sevip sevmediğini sormak istemişti araçtan inmeden hemen önce.

Bill Denbrough dönüp Doğu'nun İncisi adlı restorana girdi. Mike Hanlon lobideki koltuklardan birine oturmuştu. Bill'i gördüğünde ayağa kalktı ve Bill bir an için gerçek dünyadan koptuğu, gerçek hayatın dışına sürüklendiği hissine kapıldı. Her şeyi çift gördüğü sanrısı da geri gelmişti ama şimdi çok daha güçlüydü.

Bir elli beş boyunda, sağlıklı, hareketli bir oğlan çocuğunu hatırladı. Karşısındaki adam bir yetmişin üstündeydi. Cılızdı. Giysileri vücuduna birkaç beden büyük geliyordu. Yüzündeki çizgilerse otuz sekizinde değil, kırkın çok ötesindeki karanlık diyarlardan olduğuna işaret ediyordu.

Bill'in şaşkınlığı yüzüne de yansımış olacak ki Mike, "Nasıl göründüğümü biliyorum," dedi sakince.

Bill kıpkırmızı oldu. "O kadar da kötü görünmüyorsun Mike. Çocukluğun aklıma geldi, hepsi bu."

"Gerçekten hepsi bu mu?"

"Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum," dedi Mike. "Ama bu geceyi atlatmayı başaracağım. Sanırım." Bu sözlerin ardından gülümsedi. O gülümsemenin ışığında Bill yirmi yedi yıl önce tanıdığı oğlanı gördü. Hastanenin ahşap duvarları modern camlar ve çimentolar altında ezilirken Bill'in tanıdığı oğlan da yetişkinlikle gelen kaçınılmaz eklerin altında ezilmişti. Alnında kırışıklıklar, ağzının kenarından çenesine kadar uzanan çizgiler vardı. Şakakları kırlaşmıştı.

Ama nasıl eski hastane yeniliklerin altında ezilmiş olsa da hâlâ yerli yerindeyse Bill'in tanıdığı oğlan da oradaydı.

Mike elini uzattı. "Derry'ye hoş geldin Koca Bill," dedi.

Bill eli görmezden gelip Mike'ı kucakladı. Mike da aynı şekilde ona sarılarak karşılık verdi. Bill adamın saçlarının omzuna döküldüğünü ve boynuna değdiğini hissetti.

"Sorun neyse halledeceğiz Mike," dedi Bill. Sesinin boğukluğu gözyaşlarının yaklaştığının habercisiydi ama umursamadı. "Onu bir kere yendik, bi... bir... ke... kere daha yenebiliriz."

Mike arkadaşının kollarından kurtulup bir adım geriledi; hâlâ gülümsüyordu ama gözleri dolmuştu. Mendilini çıkarıp gözlerini sildi. "Elbette Bill," dedi. "Emin olabilirsin."

"Baylar bu taraftan lütfen," dedi onları yerlerine götürmeye gelen kadın. Ejderha işlemeli zarif pembe bir kimono giymiş Uzakdoğulu bir kadındı. Gülümsüyordu. Koyu renk saçları tepede toplanmış ve fildişi taraklarla tutturulmuştu.

"Yolu biliyorum Rose," dedi Mike.

"Pekâlâ Bay Hanlon." Kadın ikisine bakıp gülümsedi. "Bakıyorum arkadaşınızı bulmuşsunuz."

"Sanırım haklısın," dedi Mike. "Bu taraftan Bill."

Onu loş bir koridordan geçirdi, yemek salonunu aşıp boncuklu perdenin arkasında kalan kapıya gittiler.

"Ya diğerleri?" diye söze başladı Bill.

"Gelebilenlerin hepsi burada," dedi Mike.

Bill içeri girmeden önce tereddüt etti, aniden korkmuştu. Onu ürküten bilinmezlik veya doğaüstü olaylar değil, hayatın basit gerçekleriydi. 1958'de olduğundan en az yirmi santim daha uzundu ve saçlarının çoğunu kaybetmişti. Hepsini yeniden görmenin, eski hastane nasıl yeni binaların altında kalmışsa onların da hayat tarafından yıpratılmış yüzleriyle karşılaşmanın düşüncesi karşısında aniden huzursuzlandı, hatta dehşete düştü. Bir zamanlar sihirli saray resimlerinin yer aldığı zihinlerini şimdi bankalar ele geçirmişti.

Büyüdük, diye düşündü. *Bunun bizim başımıza da gelebileceğini düşünmemiştik, hele o zamanlar. Ama geldi. Şimdi içeri girersem bir daha geri dönüşü olmayacak, hepsi gerçek: Artık hepimiz yetişkiniz.*

Aniden utangaç ve ürkmüş gözlerini Mike'a çevirdi. "Nasıl görünüyorlar?" dedi titrek bir sesle. "Mike... Nasıl görünüyorlar?"

"Gel de kendin gör," dedi Mike kibarca ve Bill'i kendilerine ayrılan odaya aldı.

2

Bill Denbrough Odaya Göz Atıyor

Belki bir saniye kadar süren göz yanılgısının nedeni odanın karanlık olmasıydı ama Bill sonradan bunun sadece kendisi için hazırlanmış gizli bir mesaj olup olmadığını merak edecekti: kader tanrıçası bazen naziktir.

O kısacık anda içeridekilerin hiçbiri gözüne yetişkin gibi gözükmedi, sanki arkadaşları Peter Pan gibi sonsuza dek çocuk kalmayı başarmıştı.

Richie Tozier duvara yaslanabilmek için sandalyesini geriye yatırmıştı ve elleriyle ağzını örterek gülmesini bastırmaya çalışan Beverly Marsh'a bir şeyler anlatıyordu; Richie'nin suratındaki bilmiş gülümseme çok tanıdıktı. Beverly'nin sonunda Eddie Kaspbrak oturuyordu. Astım ilacı da masada, su bardağının yanındaydı. Kenarındaki süslemelere bakılırsa sanat şaheseri denilebilecek bir şeydi ama yine de bir bakışta ne olduğunu anlıyordunuz: Bir inhalatördü. Masanın diğer ucundaysa gergin gözlerle bu üçlüyü izleyen Ben Hanscom oturuyordu. Düşünceli bir havası vardı.

Bill elinin farkında olmadan kafasına uzandığını fark etti ve hafif bir hayal kırıklığıyla saçlarının da sihirli bir şekilde geri gelip gelmediğini kontrol etme ihtiyacı duyduğunu anladı. Okuldaki ikinci yılında kaybetmeye başladığı hoş kızıl saçları...

Bu hareketle beraber büyü bozuldu. Richie gözlük takmıyordu: *Lens kullanmaya başlamıştır. Gözlüğünden nefret ederdi*, diye düşündü Bill. Tişörtünün ve kumaş pantolonunun yerini özel dikim bir takım elbise almıştı. Bill en az bin dolarlık, terzi elinden çıkma bir takıma baktığını tahmin etti.

Beverly Marsh (soyadı hâlâ Marsh *ise*) nefes kesici güzellikte bir kadına dönüşmüştü. Oğlanınkiyle neredeyse aynı renk olan

saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu yapmak yerine bu sefer açık bırakmıştı. Üzerinde ucuz beyaz bir tişört vardı. O loş ışıkta saçları amberleri andırıyordu. Bill gün ışığında canlı bir alevi andırdıklarını tahmin etti. Kendini ellerini kadının saçlarında dolaştırmanın nasıl bir his olacağını merak ederken buldu. *Dünyanın en eski hikâyesi*, diye azarladı kendini. *Karımı seviyorum ama ah içimdeki çocuk yok mu...*

Eddie –garip ama gerçek– Anthony Perkins'e benzemişti. Yüzü erken yaşta çizgilerle dolmuştu ama hareketlerine baktığınızda Richie'den veya Ben'den genç olduğunu düşünürdünüz. Ne yazık ki taktığı çerçevesiz gözlükler daha da yaşlı görünmesine yol açıyordu – İngiliz avukatların kürsüye yaklaşırken veya yasal dokümanları okurken taktıkları gözlüklerdendi. Saçları kısacıktı, ellilerde veya altmışlarda Harvard gibi üniversitelerde popüler olan modası geçmiş bir saç kesimi vardı. Kapanmak üzere olan erkek giyim mağazalarının birinden tenzilattaki mallar sepetinden alınmış gibi duran spor bir ceket giymişti ama bileğindeki saat Patek Philippe'ti ve küçük parmağındaki yüzüğün taşı yakuttu. Taş o kadar abartılı ve o kadar gösterişliydi ki sahte olmasına imkân yoktu.

Ama aralarında en çok değişen Ben'di. Ona yeniden baktığında Bill'in içini kaplayan gerçekdışılık hissi iyice güçlendi. Yüzü aynıydı, kırlaşmış ve daha uzun olsa da saçı aynıydı, üstelik yine sağa doğru taranmıştı. Ama Ben zayıftı. Sade bir deri ceket ve mavi pamuklu gömlekle sandalyesine kurulmuştu. Boru paça Levi's kot ve kovboy çizmesi giymiş, kararmış gümüş tokalı kalın bir kemer takmıştı. O giysiler ancak kalçaları dar, zayıf birine yakışacak giysilerdi. Bileğinde bilezikler vardı. Altın değil, bakır. *Zayıflamış*, diye düşündü Bill. *Eski halinin gölgesi sayılır... Yaşasın, Ben zayıflamış. Demek mucizelerin sonu yok.*

Altısı arasında yaşanan sessizlik anını tasvir etmeye kelimeler yetmez. Bill Denbrough'nun hayatı boyunca yaşadığı en garip anlardan biriydi. Stan orada yoktu ama yine de bir yedinci onlara katılmıştı. Orada, restoranın onlara ayrılmış yemek odasında Bill onun varlığını öyle güçlü hissediyordu ki sanki biraz zorlasa onu görebilecekti – ama beyaz cüppeli yaşlı bir adam olarak değil.

1958 ile 1985 arasındaki beyaz bir boşluk, kâşiflerin Büyük Bilinmezlik olarak tanımlayacağı bir alan olarak... Bill orada tam olarak neler olduğunu merak etti. Bacaklarını ortaya çıkaran mini eteği ve go-go çizmeleriyle Beverly Marsh? Bir elinde SAVAŞA HAYIR diğer elinde ASKER OKULDAN DEFOL yazan pankartlarla Richie Tozier? Gömleğini çıkarmış her geçen gün biraz daha inen göbeğini sergilemekten kaçınmaksızın buldozeri idare eden sarı baretli Ben Hanscom? Yedinci yaratık siyah mıydı? H. Rap Brown veya Flash ile bir ilgisi yoktu, hayır, öğrenciler dışarıda, "Richard Nixon, defol ülkeden!" diye bağırırlar ve insanlar adlarını dahi telaffuz edemedikleri köylerde savaşarak ölürken sade beyaz tişört üstüne oduncu gömleği giymiş bu adam Maine Üniversitesi'nin kütüphanesinde oturmuş, dipnotların kökenleri ve ISBN numaralarının kitapları kataloglamadaki yararıyla ilgili makaleler yazıyordu. Kendini işine kaptırmıştı (Bill o sahneyi gördü) kış güneşinin donuk ışığında yüzünde ciddi bir ifadeyle kütüphaneci olmanın bir insanın sonsuzluğu locadan izlemesi demek olduğunu bilerek çalışmayı sürdürüyordu. Yedinci o muydu? Yoksa aynanın önünde duran kafasındaki saçların seyrelişini, tarakta kalan kırmızı saçları endişeyle izleyen, masadaki ders kitaplarının aynadaki yansımalarına bakan genç adam mıydı? Bir yıl sonra yayımlanacak *Joanna* adlı romanının karmakarışık haldeki ilk taslağını içeren defterlere bakan?

Yukarıdakilerden biri, yukarıdakilerden hepsi, yukarıdakilerden hiçbiri.

Bir önemi yoktu aslında. Yedinci oradaydı ve hepsi bir an için bile olsa bunu hissetti... Ve belki ancak o an onları bir araya getiren şeyin korkunç gücünü hatırladılar. *Yaşıyor*, diye düşündü baştan aşağı ürperen Bill. *Yılan gözü, ejderha kuyruğu, mahşerin eli... O her neyse yine burada, Derry'de. O.*

Birden yedincinin *O* olduğunu hissetti; sanki O ve zaman aynı şeydi, sanki O hepsinin yüzlerini ve onlar gibi dehşete düşürüp öldürdüğü binlerce başka insanın yüzlerini taşıyordu... Ve O'nun onlar olabileceği fikri olabilecek en korkutucu fikirdi. *Giderken ne kadarımız geride kaldı*, diye düşündü artan bir korkuyla.

Ne kadarımız O'nun yaşadığı borulardan... beslendiği yerden ve kanalizasyonlardan hiçbir zaman çıkamadı? Bu yüzden mi unuttuk? Bir parçamızın hiçbir zaman geleceği yok muydu, hiç büyümedi, Derry'den hiç ayrılmadı mı? Nedeni bu mu?

Diğerlerinin yüzlerine baktığında sorularının cevabını bulamadı... Sadece kendi sorularının yansımalarını gördü.

Düşünceler saniyeler, hatta saliseler içinde oluşur ve geçip gider, kendi zaman çizgilerini yaratırlar. Tüm bunların Bill Denbrough'nun aklından geçip gitmesi beş saniyeden uzun sürmedi.

Derken sırtını duvara yaslamış olan Richie Tozier ona bakıp sırıttı: "Ah Tanrım, şuna bakın Bill Denbrough kafayı cilalamış. Ne kadardır keline kaplumbağa cilası sürüyorsun Koca Bill?"

Bu sözler üzerine Bill ne söyleyeceğini kesinlikle bilmeyerek ağzını açtı ve ağzından şu sözler döküldü: "Senin de atının da canı cehenneme Geveze."

Kısa bir sessizlik anı – ardından oda kahkahalarla doldu. Bill yanlarına gidip hepsiyle tokalaştı. Şimdi hissettiklerinin korkunç bir yanı olsa da çok rahatlatıcı bir yanı da vardı: Artık temelli eve dönmüştü.

3

Ben Hanscom Kilo Veriyor

Mike Hanlon içkileri ısmarladığında önceki sessizliğin acısını çıkarmak istercesine herkes aynı anda konuşmaya başladı. Beverly Marsh artık Beverly Rogan olmuştu. Hayatını değiştiren, Chicago'lu harika bir adamla evlendiğini söyledi, adam karısının dikiş dikme becerisini kârlı bir moda işine dönüştürmüştü. Eddie Kaspbrak'ın New York'ta limuzin şirketi vardı. "Doğrusunu bilemem ama karım şu anda Al Pacino ile beni aldatıyor olabilir," dedi gülümseyerek. Herkes kahkahayı bastı.

Bill ve Ben'in neler yaptığını hepsi biliyordu ama Bill her nasılsa yakın zamana kadar isimlerle kişileri zihinlerinde bir araya getiremediklerini hissetti. Ben meşhur bir mimar, kendi-

siyse meşhur bir yazardı ama ötekiler yakın zamana dek onların onlar olduğunu fark etmemişti. Beverly çantasından *Joanna* ve *Karasular*'ı çıkarıp Bill'den kendisi için imzalamasını rica etti. Bill kendisinden istenileni yaparken iki kitabın da yepyeni olduğuna dikkat etti. Sanki Beverly uçağa binmeden önce onları havaalanındaki gazete bayiinden almıştı.

Aynı şekilde Richie, Ben'e Londra'daki BBC merkezini ne kadar beğendiğinden bahsetti ama gözlerinden şaşkınlığı anlaşılıyordu, sanki adamla binayı yan yana getiremiyor veya Çorak Topraklar'ı paslı bir araba kapısı ve birkaç tahtayla nasıl sular altında bırakacaklarını gösteren şişko çocukla o binaları bütünleştiremiyordu.

Richie Kaliforniya'da radyoda çalışıyordu. Kendisine Bin Sesli Adam dediklerini söylediğinde Bill suratını buruşturdu. "Tanrı aşkına Richie, seslerin her zaman o kadar berbattı ki."

"İltifatlarla benden bir şey koparamazsın ahbap," diye karşılık verdi Richie.

Beverly lens kullanıp kullanmadığını sorduğunda Richie alçak sesle, "Yakından bak tatlım. Gözlerimin içine bak," dedi ona. Beverly söyleneni yaptı ve Richie yeni Hydromist lenslerini görebilmesi için başını öne eğdiğinde dudaklarından bir kahkaha döküldü.

"Kütüphane hâlâ aynı mı?" diye sordu Ben, Mike Hanlon'a.

Mike cüzdanını açıp kütüphanenin yukarıdan çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı. Çocuklarının fotoğrafını gösteren bir babanın gururuyla onu ötekine gösterdi. "Özel uçakla uçan biri çekti," dedi fotoğraf elden ele dolaşırken. "Belediye Meclisi'ni bu fotoğrafı Çocuk Kütüphanesi'nin duvarını kaplayacak kadar büyüttürmeye veya bu işe para bayılacak bir bağışçı bulmaya çalışıyorum ama şimdilik şansım yaver gitmedi. Ama fotoğraf güzel değil mi?"

Hepsi ona hak verdi. Fotoğrafı en uzun süre elinde tutan Ben oldu. Gözlerini dikip uzun uzun ona baktı. Sonunda parmağıyla iki binayı birleştiren cam koridora vurdu. "Bunu bir yerden tanıyor muyum Mike?"

Mike gülümsedi. "Senin iletişim merkezin," dedi. Altısı birden gülmeye başladılar.

İçkiler geldiğinde hepsi yerlerine oturdu.

Yeniden tuhaf, ne diyeceklerini bilemedikleri bir sessizlik oluştu. Bir süre birbirlerinin suratına baktılar.

"Ee?" diye sordu Beverly tatlı, buğulu sesiyle. "Neyin şerefine içeceğiz?"

"Bize," dedi Richie aniden. Gülümsüyordu. Bill ile göz göze geldiler ve Bill baş etmekte zorluk çektiği bir gücün kendisini sarstığını hissetti, Richie ile Neibolt Sokağı'ndaki hallerini hatırladı, palyaço veya kurt adam olduğunu zannettikleri şey ortadan kaybolmuştu, birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Kadehini havaya kaldırdığında eli öylesine titriyordu ki içkinin bir kısmı örtüye döküldü.

Richie yavaşça ayağa kalktı, ötekiler de birer birer ona uydu. Önce Bill, sonra Ben ve Eddie, Beverly ve son olarak Mike Hanlon. "Bize," dedi Richie. Bill'in eli gibi onun da sesi titriyordu. "1958 yılının Kaybedenler Kulübü'ne."

"Kaybedenlere," dedi bu lafı komik bulan Beverly.

"Kaybedenlere," dedi Eddie. Çerçevesiz gözlüğünün arkasında kalan yüzü bembeyazdı.

"Kaybedenlere," diyerek onlara katıldı Ben. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Kaybedenlere," dedi Mike Hanlon yumuşak ses tonuyla.

"Kaybedenlere," diyerek çemberi tamamladı Bill.

Kadeh tokuşturdular. İçtiler.

Yeniden sessizlik oluştuğunda bu sefer Richie de onu bozmayı denemedi. Sessizlik gerekli görünüyordu.

Arkalarına yaslandılar. "Konuş bakalım Mike. Bize neler olduğundan ve ne yapabileceğimizden bahset," dedi Bill.

"Önce yemek," dedi Mike. "Sonra konuşuruz."

Böylece yemeklerini yediler... Uzun ve zengin bir yemekti. Ama kendini hiç olmadığı kadar... çocukluğundan beri hissetmediği kadar aç hissediyordu. Yemekler baş döndürücü lezzette değildi ama kötü sayılmazlardı ve tabaklar dolusu yemek vardı. Altısı birlikte pirzolaları mideye indirdiler, masa çeşit çeşit yemeklerle doluydu: *moo goo gaiphan*, tavuk kanadı, börek, jambona sarılmış ordövrler, şişe geçirilmiş et parçaları...

Pu-pu'ları yerken Richie çocuksu ama eğlenceli bir şekilde yemeklerle alay etmeyi kendine görev bilçti. Örneğin Beverly ile paylaştıkları tabağın ortasındaki alevler içindeki kâseye bakıp, "Masama *flambé* gelmiş, bu tatlıya bayılırım," dedi Ben'e. "Masamda *flambé* olacaksa çubuğa takılmış bok bile yerim."

"Muhtemelen yemişsindir de," diye dalga geçti Bill. Beverly öyle bir kahkaha krizine tutuldu ki ağzındaki yiyecekleri peçetesine tükürmek zorunda kaldı.

"Ah Tanrım, sanırım kusacağım," dedi Richie, Don Pardo'ya ürkütücü ölçüde benzeyen bir sesle. Gülmekten Beverly'nin karnına ağrılar girdi, yanakları kıpkırmızı oldu.

"Kes şunu Richie," dedi.

"Seni uyarıyorum."

"Uyarınız dikkate alınmıştır," dedi Richie.

"Afiyet olsun tatlım."

Rose tatlılarını getirdi – Alaska denilen üstü yanan büyük pastalardan birini masanın başına, Mike'ın oturduğu yere bıraktı.

"Masamda bir *flambé* daha," dedi Richie ölüp cennete gitmiş bir adamın sesiyle. "Bu muhtemelen hayatımda yediğim en iyi yemek."

"Ne bekliyordunuz?" diye karşılık verdi Rose.

"Bir nefeste söndürürsem dileğim gerçek olur mu?" diye sordu kadına.

"Doğunun İncisi'nde bütün dilekler gerçek olur beyefendi."

Richie'nin yüzündeki gülümseme silinir gibi oldu. "Çabalarınızı takdir ediyorum ama bunun gerçek olduğundan şüpheliyim," dedi.

Alaska'yı bir çırpıda bitirdiler. Bill arkasına yaslandığında göbeği pantolonuna güçlükle sığıyordu. Masadaki bardakları fark etti. Yüzlerce bardak. Gülümsedi, yemekten önce iki kadeh martini içmiş ve yemekle kim bilir kaç şişe Kirin birası tüketmişti. Diğerleri için de aynısı geçerliydi. O haldeyken önlerine kızarmış pislik koysalar da muhtemelen tadı güzel gelirdi. Yine de her nasılsa sarhoş olmamıştı.

"Çocukluğumdan beri böyle yememiştim," dedi Ben. Ona baktıklarında yanakları hafifçe kızardı. "Ciddiyim. Lise son sınıftan beri yediğim en büyük öğün buydu."

"Rejime mi girdin?" diye sordu Eddie.

"Evet," dedi Ben. "Rejim yaptım. Ben Hanscom Özgürlük Rejimi."

"Nereden esti?" diye sordu Richie.

"Bu eski hikâyeleri dinlemek istemezsiniz..." Ben huzursuzca kıpırdandı.

"Ötekileri bilmem ama ben merak ediyorum," dedi Bill. "Hadi Ben. Dökül. Saman Kafa nasıl oldu da şimdi karşımızdaki manken kılıklı adama dönüştü?"

Richie burnunu çekti. "Saman Kafa, doğru ya bu lafı unutmuşum."

"Hikâye denir mi bilmiyorum," dedi Ben. "Anlatılacak pek bir şey yok. O yazdan, 1958'den sonra iki yıl daha Derry'de kaldık. Sonra annem işten atıldı ve Nebraska'ya taşındık. Teyzem orada oturuyordu, annem iş bulana kadar onunla yaşamamızı kabul etti. Harika zamanlar değildi. Jean teyzem sürekli büyük resmi görmemiz gerektiğini, kendisi gibi bir kardeşi olduğu için annemin ne kadar şanslı olduğunu söyleyip duran çekilmez kadının tekiydi. Bize yardım eli uzattığından, devlet desteğine kalmadığımız için sevinmemiz gerektiğinden bahsedip durudu. O kadar şişmandım ki onu iğrendiriyordum. Beni bir türlü rahat bırakmadı. 'Ben, daha fazla spor yapmalısın. Ben, kilo vermezsen kırkına gelmeden kalp krizi geçireceksin. Ben, Afrika'daki çocuklar açlıktan kırılırken kendinden utanmalısın.'" Anlatmayı kesip suyundan birkaç yudum içti.

"Sorun şu ki tabağımdaki yemeği bitirmediğimde de açlıktan ölen çocuklardan bahsediyordu."

Richie bir kahkaha atıp başını salladı.

"Her neyse, ülke bunalımdan yeni çıkmıştı ve düzgün bir iş bulmak annemin bir yılını aldı. Jean teyzemin La Vista'daki evinden ayrılıp Omaha'da ev tuttuğumuzda kırk kilo daha almıştım. Muhtemelen teyzeme inadımdan."

Eddie bir ıslık çaldı. "O zaman kilon..."

"Yüz kiloyu geçmiştim," dedi Ben.

"Omaha'daki Doğu Yakası Koleji'ne kaydoldum. Spor dersleri... gerçekten kötüydü. Çocuklar bana Fıçı lakabı takmıştı. Neler yaşadığımı tahmin edersiniz.

İşkence yedi ay kadar devam etti. Derken bir gün dersten sonra soyunma odasında giyinirken oğlanlardan ikisi ya da üçü göbeğime vurmaya başladı. Buna şişkoyu yellemek diyorlardı. Çok geçmeden başkaları da onlara katıldı. Dört beş kişi daha. Bir süre sonra hepsi peşimdeydi, soyunma odasında beni kovalıyor, elleriyle ve havlularla bacaklarıma, sırtıma, karnıma vuruyorlardı. Korkup çığlık atmaya başladım. Bu, kalanları kahkahalara boğdu."

Çatal bıçaklarını büyük bir dikkatle düzelterek, "Biliyor musunuz, en son o gün Henry Bowers'ı düşünmüştüm," dedi. "En azından Mike iki gün önce beni arayana kadar. Bahsettiğim eğlenceyi başlatan kocaman elleri olan bir çiftçi çocuğuydu. Beni kovaladıklarında Henry'nin peşime düştüğü zamanı hatırladım. Sanırım –hayır eminim ki– o zaman paniğe kapıldım.

Beni sporcuların eşyalarını koydukları dolaplara kadar kovaladılar. Çıplaktım ve her yanım ıstakoz gibi kızarmıştı. Kendime saygımdan veya özgüvenimden geriye hiçbir şey kalmamıştı. İmdat diye bağırıyordum. '*Şişko yellemece! Şişko yellemece! Şişko yelpazelemece!*' diye bağırarak peşimden koştular. Koridorun sonunda..."

"Ben, bunları yeniden yaşamak zorunda değilsin," diye araya girdi Beverly. Yüzü bembeyaz olmuştu. Bardağıyla oynuyordu ve az kalsın içindekileri örtüye dökecekti.

"Bırak anlatmayı bitirsin," dedi Bill.

Ben, Bill'e bakıp başını salladı. "Koridorun sonunda bir sıra vardı. Ona takılıp düştüm. Kafamı çarptım. Hepsi bir iki dakika boyunca etrafımdaydı. Sonra biri, 'Tamam, bu kadarı yeter, gidip üstünüzü değiştirin,' dedi.

Konuşan koçtu, kenarlarında beyaz çizgiler olan mavi eşofmanıyla kapının eşiğinde durmuş bana bakıyordu. Ne kadardır orada olduğunu bilmiyordum. Dönüp ona baktılar, bazıları sırıttı,

bazıları suçlu suçlu başlarını öne eğdi, bazılarının yüzleri ise ifadesizdi. Dağıldılar. Ben de ağlamaya başladım.

Koç spor salonuna açılan kapının eşiğinde durup beni, derisi dayaktan kızarmış şişko oğlanı, şişko oğlanın yere yatmış ağlayışını seyretti.

'Benny neden kahrolası sesini kesmiyorsun?' dedi sonunda.

Bir öğretmenin kahrolası dediğini duymak beni şaşırtmıştı. Başımı kaldırıp ona baktım. Yanıma gelip takıldığım banka oturdu. Bana doğru eğildiğinde boynundaki düdük alnıma çarptı. Önce beni öpeceğini falan sandım, ondan uzaklaşmaya çalıştım ama tek yaptığı uzanıp memelerimden birini yakalamak ve sıkmak oldu. Ardından pis bir şeye dokunmuşçasına elini pantolonuna sildi.

'Seni teselli edeceğimi mi sanıyorsun?' diye sordu bana. 'Etmeyeceğim. Onları iğrendirdiğin kadar beni de iğrendiriyorsun. Farklı gerekçelerimiz var çünkü onlar çocuk, ben ise değilim. Onlar neden senden iğrendiklerini bilmiyor. Ben biliyorum. Tanrı'nın sana bahşettiği güzelim vücudu koca bir yağ tabakasının altına gömüyorsun. Bu öyle bir ahmaklık ki midemi bulandırıyor. Beni iyi dinle Benny, bunu sana ilk ve son kez söyleyeceğim. Koçluğunu yapmam gereken bir futbol, bir basketbol, bir koşu takımı var. Aralarda bir yerde bir de yüzme takımımız var. Bu yüzden aynı şeyleri tekrarlayacak durumda değilim. Asıl burada şişmansın.' Parmağıyla lanet olası düdüğünü çarptığı yere, alnıma vurdu. 'İnsanlar burada şişmandır. Eğer rejim yapmayı kafana koyarsan kilo kaybedersin. Ama senin gibiler bunu asla beceremez.'"

"Ne pislikmiş!" dedi kulaklarına inanamayan Beverly.

"Evet," dedi Beny sırıtarak. "Ama pisliğin teki olduğunu bilmeyecek kadar aptaldı. Herhalde *Özel Dedektif* filmindeki Jack Webb'i altmış kere izlemiştir. Muhtemelen bana iyilik yaptığını sanıyordu. Öyle de oldu. Çünkü o zaman aklıma bir şey geldi. Düşündüğüm..."

Bakışlarını kaçırdı, kaşlarını çattı – o zaman Bill, daha Ben söylemeden ne söyleyeceğini anladı.

"Henry Bowers'ı hatırladığım son zamanın oğlanların peşine düşüp beni dövdükleri zaman olduğunu söylemiştim. 1958 yazında neler yaptığımızı son düşündüğüm zaman da koçun benimle konuştuğu zamandı." Yeniden tereddüt etti, sırayla yüzlerinde bir şey arıyormuş gibi büyük bir dikkatle arkadaşlarına baktı. Kelimelerini özenle seçerek devam etti.

"Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu düşündüm. Ne yaptığımızı ve nasıl yaptığımızı düşündüm. O zaman öyle bir şeyle yüzleşmek zorunda kalsa koçun saçlarının ağaracağı ve muhtemelen kalbinin duracağı aklıma geldi. Çok iyi niyetli düşünceler değildi elbette ama o da bana iyi davranmamıştı. Neler olduğunu özetlemem gerekirse..."

"Öfkelendin," dedi Bill.

Ben gülümsedi. "Evet, doğru," dedi. "Arkasından koç diye seslendim.

Dönüp bana baktı. 'Koşu takımının da koçu olduğunuzu mu söylediniz?' diye sordum ona.

'Evet,' dedi. 'Seni ilgilendirmez ya.'

'Dinle beni, seni taş kafalı budala,' dediğimde ağzı bir karış açıldı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. 'Mart ayında koşu takımına katılabileceğime bahse varım. Buna ne diyorsun?'

'Başını belaya sokmadan önce çeneni kapasan iyi olur,' dedi.

'Karşıma çıkardığın herkesi geçeceğim,' dedim. 'En iyi koşucunu bile. O zaman benden özür dileyeceksin.'

Yumruklarını sıkmıştı. Önce beni bir temiz döveceğini sandım. Sonra yumruklarını açtı. 'Boş konuşuyorsun şişko,' dedi alçak sesle. 'Ağzın iş yapıyor ama sen, en iyi adamımı geçtiğin gün işi bırakıp tarlalara mısır toplamaya geri dönerim.' Bu sözlerin ardından dışarı çıktı."

"Sonrasında mı kilo verdin?" diye sordu Richie.

"Öyle sayılır," dedi Ben. "Ama koç yanılıyordu. Her şey kafamda başlamadı. Her şey annemle başladı. O akşam eve döndüğümde anneme kilo vermek istediğimi söyledim. Kötü bir kavgaya tutuştuk. İkimiz de ağladık. Bin kere söylediği lafları söyledi. Güya ben şişman değildim, kemiklerim iriydi, güçlü bir erkek olmak istiyorsam ona göre yemem gerekiyordu. Sanırım... böyle-

ce kendini güvende hissediyordu. Tek başına bir oğlan çocuğunu yetiştirmek kolay değildi. Annem eğitimsiz, özel yetenekleri olmayan bir kadındı. Ama işten kaçmazdı. Ve beni iyi besledikçe... veya masanın diğer tarafına bakıp orada gerçekten yer kapladığımı gördükçe..."

"Kendini görevini yerine getiriyormuş gibi hissediyordu," dedi Mike.

"Evet." Ben birasının kalanını içip elinin tersiyle dudağının üstündeki köpükleri sildi. "Yani asıl kavga kafamda değildi, annemleydi. Bir türlü kilo vermem gerektiğini kabul etmedi. Onu inandırmam aylar sürdü. Koşmaya başlamıştım. Her yere koşuyordum. Bazen kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılacağımı sanıyordum. Bir mil koştuğum ilk zamanlarda önce kusar sonra bayılırdım. Sonra bayılmalar geçti, sadece kusma kaldı. Bir süre sonra o da geçti. Artık koşarken düşmesin diye pantolonumu tutmam gerekiyordu.

Gazete dağıtıcısı olarak iş buldum. Çantamı boynuma asıp düşmesin diye pantolonumu tutarak gazeteleri dağıtıyordum. Gömleklerim yelkenleri andırıyordu. Gece eve döndüğümde annemin tabağıma koyduğu yemeğin sadece yarısını yiyordum. Her seferinde ağlıyordu. Aç kaldığımı, kendimi öldürmeye çalıştığımı, onu artık sevmediğimi, benim için canını dişine takarak çalışmasını umursamadığımı söylüyordu."

"Tanrım," diye mırıldandı bir sigara yakan Richie. "Nasıl altından kalktığını bilmiyorum Ben."

"Ne zaman pes edecek gibi olsam koçun suratını hatırlıyordum," dedi Ben. "Soyunma odasında mememi tuttuğu zaman yüzünde beliren ifadeyi. O sayede başardım. Gazete dağıtmaktan kazandığım parayla kendime yeni bir kot ve giysiler aldım. Birinci katta oturan adam delik pensesiyle kemerime yeni delikler açtı – yanlış hatırlamıyorsam beş delik. Sanırım ondan önce kot pantolon almak zorunda kaldığım ilk ve tek zaman Henry'nin beni Çorak Topraklar'a yuvarladığı ve giysilerimin parçalandığı zamandı. "

"Evet," dedi Eddie sırıtarak. "Bana çikolatalı sütten bahsetmiştin. Hatırlıyor musun?"

Ben başını salladı. "O zaman hatırladıysam bile sadece bir saniyeliğineydi. Belirip kayboldu," diye devam etti. "Aynı dönemde sağlıklı beslenme dersine yazıldım ve çiğ yeşil şeylerden dilediğiniz kadar yiyebileceğimiz ve kilo almayacağımızı öğrendim. Bir gün annem çiğ ıspanaklı salata yaptı, artan jambonları da içine karıştırmıştı. Hiçbir zaman sebzelerden çok hoşlanan biri olmamıştım ama o gün dolu dolu üç tabak yiyip anneme iltifatlar yağdırdım.

Sorun bu sayede büyük ölçüde çözüldü. Annem bol bol yediğim sürece ne yediğime aldırmıyordu. Sürekli salata yapmaya başladı. Sonraki üç yıl boyunca salata yiyip durdum. Bazen tavşana döndüğüm hissine kapılırdım."

"Koça ne oldu?" diye sordu Eddie. "Gerçekten yarıştın mı?" Koşma fikri ona nefessiz kalmayı hatırlatmışçasına eli astım aletine gitti.

"'Ah evet, yarıştım," dedi Ben. "İki yirmi ve dört kırk. O zamana dek otuz beş kilo vermiştim ve iki santim uzamıştım. Yani kalan kilom da vücuduma düzgün dağılmıştı. Seçmelerin ilk gününde iki yirmi koşusunu altı adım farkla kazandım. Dört kırkı da sekiz. Öfkeden kıpkırmızı olan koçun yanına gittim. 'Görünüşe göre mısır toplamaya gitme zamanınız geldi. Ne zaman Kansas'a doğru yola çıkıyorsunuz?' diye sordum.

Başlangıçta bir şey söylemedi, sadece ittirip beni yere devirdi. Sonra defolup gitmemi söyledi. Benim gibi bir ukalaya koşu takımında yer yokmuş.

'Başkan Kennedy isteseydi de kalmazdım,' dedim ağzıma dolan kanları tükürürken. 'Sayenizde kilo verdiğim için sizi sözünüzde durmaya zorlamayacağım ama bundan sonra ne zaman mısır yiyecek olsanız umarım aklınıza gelirim.'

Bana bir an evvel defolup gitmezsem bir temiz dayak yiyeceğimi söyledi." Ben gülümsedi ama gülümsemenin hoş veya nostaljik bir yanı yoktu. "Aynen bunları söyledi. Geçtiğim çocuklar da dahil olmak üzere herkes bizi izliyordu. Utanmış görünüyorlardı. 'Acınası bir zavallı ve anlaşılan adam olmasını öğrenemeyecek kadar yaşlı olduğunuz için bu seferlik sesimi çıkarmayacağım. Ama bana bir daha elinizi kaldırırsanız bu işinize mal olur.

Sizi attırabilir miyim bilmiyorum ama şansımı denerim. Bana biraz olsun saygı duyulabilmesi için kilo verdim. Tek istediğim huzur. İkisi uğruna da savaşmaya hazırım.'"

"Kulağa harika geliyor Ben ama... içimdeki yazar gerçek hayatta bir çocuğun böyle konuşup konuşamayacağını merak ediyor," dedi Bill.

Ben başını salladı, o tuhaf gülümseme hâlâ suratındaydı. "Bizim yaşadıklarımızı yaşamamış bir çocuğun böyle laflar edemeyeceğine eminim," dedi. "Ama inan bana hepsini söyledim... ve ciddiydim."

Bill söylenenleri tarttıktan sonra başını salladı. "Tamam."

"Koç geri çekilip ellerini kalçalarına yasladı," dedi Ben. "Ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapadı. Hiç kimse hiçbir şey söylemedi. Yürüyüp gittim. Koç Woodley'i son görüşümdü. Bir sonraki yıl ders çizelgem elime tutuşturulduğunda spor dersinin yanına *izinli* yazılmıştı. Kenarda koçun imzası vardı."

"Onu yendin demek!" diye bağıran Richie yumruğunu havaya savurdu. "Aferin Ben!"

Ben omuz silkti. "Bence onu değil kendimi yendim. Beni tetikleyen koçtu ama yapabileceğime inanmayı siz sağladınız. O zaman başardım."

Ben kibarca başını salladı ama Bill alnında biriken terleri gördüğüne yemin edebilirdi. "İtirafların sonu. Canım bira çekti. Konuşmak insanı susatıyor."

Mike garsonu çağırdı.

Altısı da birer içki daha ısmarladı ve içecekleri gelene dek havadan sudan konuştu. Bill bira şişesini, köpüklerin bardağın kenarına toplanışını seyretti. Görüşmedikleri dönemde neler yaptıklarını, içlerinden başka birinin anlatmaya başlamasını umduğunu fark etmek onu hem eğlendirmiş hem rahatsız etmişti – Beverly'nin evlendiği harika adamı anlatacağının (çoğu harika erkek gibi sıkıcı biri bile olsa) veya Richie Tozier'ın yayın stüdyosundaki maceralarından bahsedeceğini, en olmadı Eddie Kaspbrak'ın Teddy Kennedy veya ona benzer birilerini gezdirişini, Robert Redford'un ne kadar bahşiş verdiğini söyleyeceğini

veya Ben kilo vermeyi başardığı halde kendisinin niye hâlâ inhalatöre ihtiyaç duyduğunu açıklayacağını...

İşin aslı Mike her an konuşmaya başlayabilir ve anlatacaklarını duymak istediğime emin değilim, diye düşündü Bill. *İşin aslı kalbim deli gibi çarpıyor ve ellerim buz gibi oldu. Bu kadar korkmak için fazlasıyla yaşlıyım. Hepimiz öyleyiz. Bu yüzden birileri bir şeyler söylesin lütfen. Kariyerlerimizden, eşlerimizden, eski arkadaşlarımıza bakıp hayatın size birkaç darbe indirdiğini kabullenmenin nasıl bir his olduğundan bahsedelim. Cinsellikten, spordan, benzin fiyatından, Varşova Paktı'ndan konuşalım. Buraya gelmemize neden olan şey dışında ne olursa... Hadi, biriniz bir şey söyleyin.*

Biri söyledi. Eddie Kaspbrak. Ama Teddy Keneddy'nin nasıl biri olduğundan, Redford'un ne kadar bahşiş bıraktığından veya Richie'nin ara sıra "Eddie'nin ciğer emicisi" dediği astım cihazını kullanmaya neden devam ettiğinden bahsetmedi. Mike'a Stan Uris'in ne zaman öldüğünü sordu.

"Dünden önceki gece. Telefonu açtığımda."

"Ölümünün... burada olma nedenimizle bir ilgisi var mı?"

"Bu soruyu savuşturabilir ve geride bir mektup bırakmadığına göre kesin olarak bilemeyeceğimizi söyleyebilirim," diye cevapladı Mike. "Ama onu aramamdan hemen sonra gerçekleştiğine göre bence öyle varsayabiliriz."

"Kendini öldürdü değil mi?" diye sordu Beverly donuk bir sesle. "Tanrım, zavallı Stan."

Herkes bakışlarını Mike'a çevirdiğinde içkisini bitirerek gerekli açıklamayı yaptı: "Evet, intihar etti. Görünüşe göre onu aramamdan hemen sonra banyoya gitmiş, küveti doldurmuş, içine girmiş ve bileklerini kesmiş."

Bill masadakilere baktığında şok geçiren arkadaşlarının bembeyaz olmuş yüzleriyle karşılaştı – vücutlar yok, sadece beyaz çemberleri andıran yüzler. Beyaz balonlar, uzun zaman önce ettikleri bir yemin yüzünden bir araya toplanmış, dolunayı andıran balonlar gibi.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu Richie. "Buradaki gazetelere kadar ulaştı mı haber?"

"Hayır. Ama bir süredir yaşadığınız kasabaların yakınlarında çıkan gazetelere aboneyim. Yıllarca bu şekilde izinizi sürdüm."

"Demek casusluk yapıyordun." Richie'nin suratı asıldı. "Harikaymışsın Mike."

"Görevim buydu," diye kestirip attı Mike.

"Zavallı Stan," diye tekrarladı Beverly. Şok geçiriyordu, bu habere alışamamıştı. "O zamanlar ne kadar cesurdu. Ne kadar... kararlı."

"İnsanlar değişir," dedi Eddie.

"Gerçekten değişirler mi?" diye sordu Bill. "Stan..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuşçasına ellerini masa örtüsünde dolaştırdı. "Düzenli biriydi. Kitaplarını rafa dizerken romanları ve akademik yapıtları birbirinden ayıran... ve sonra her bölümü ayrı ayrı alfabetik sıraya dizen kişilerden. Nerede olduğumuzu veya ne yaptığımızı hatırlamıyorum, en azından şimdilik. Ama zannedersem sonlara doğruydu, söylediği bir şeyi hatırlıyorum. Korkuya katlanabileceğini ama pisliğe katlanamayacağını söylemişti. Bu cümle bence Stan'i özetliyor. Belki Mike'ın telefonu ona fazla geldi. İki seçeneği olduğunu düşündü: Hayatta kalıp pislenmek veya temiz ölmek. Belki insanlar zannettiğimiz kadar değişmiyordur. Belki... kendilerine çekidüzen veriyorlardır. "

Kısa bir sessizliğin ardından, "Tamam Mike," dedi Richie. "Söyle bakalım Derry'de neler oluyor?"

"Bir kısmını anlatabilirim," dedi Mike. "Örneğin şu anda neler olduğunu anlatabilir, size sizden bahsedebilirim. Ama 1958 yazında yaşanan her şeyi anlatamam ve anlatmam gerekeceğini de sanmıyorum. Er geç kendi kendinize hatırlayacaksınız. Korkarım ki beyniniz hazır olmadan gereğinden fazlasını anlatırsam, Stan'in başına gelenler..."

"Bizim de mi başımıza gelebilir?" diye sordu Ben.

Mike başını salladı. "Evet. Korktuğum tam da bu."

"O zaman anlatabileceğin kadarını anlat Mike," dedi Bill.

"Başlıyoruz o zaman," diye karşılık verdi Mike.

4

Kaybedenler Gündemi Yakalıyor

"Cinayetler yeniden başladı," dedi Mike düz bir sesle, sonra gözlerini Bill'in gözlerine dikti.

"İzin verirseniz 'yeni cinayetler' diyeceğim serinin ilk cinayeti anacaddedeki köprüde işlendi. Olay köprünün üstünde başlayıp altında bitmiş. Kurban Adrian Mellon adlı çocuksu, eşcinsel bir adamdı. Astım hastasıydı."

Eddie'nin eli istemeden yanındaki inhalatöre kaydı.

"Olay, geçen yaz, 21 Temmuz'da gerçekleşti, bir tür kutlama diyebileceğimiz Kanal Festivali'nin son gecesinde. Bilirsiniz tam bir..."

"Derry geleneğidir," dedi Bill alçak sesle. Uzun parmaklarıyla şakaklarını ovuşturuyordu. Kardeşi George'u düşündüğünü kestirmek güç değildi, bir önceki cinayet furyası onun ölümüyle başlamıştı.

"Gelenek," diye tekrarladı Mike. "Evet."

Çabucak Adrian Mellon'ın başına gelenleri anlattı, arkadaşlarının gözlerinin kocaman açıldığını görmek ona en ufak bir zevk vermedi. Onlara gazetede yazanları ve yazmayanları anlattı... Yazmayanlar arasına Don Hagarty ve Christopher Unwin'in çocuk masalındaki dev gibi köprünün altında saklanan palyaçoyla ilgili ifadeleri de dahildi. Hagarty'nin ifadesine göre palyaço Ronald McDonald ve Bozo arası bir şeydi.

"Hayır oydu," dedi Ben boğuk bir sesle. "Kahrolası Pennywise'tı."

"Bir detay daha var," dedi Mike, Bill'e bakarak. "Soruşturmayı yürüten polislerden biri, Adrian Mellon'ı kanaldan çıkaran kişi Harold Gardener'dı."

"Ah Tanrım," dedi sesinden ağlamak üzere olduğu anlaşılan Bill.

"Bill?" Beverly, Bill'e bakıp nazikçe koluna dokundu. Sesi hem şaşkın hem endişeliydi. "Bill, sorun nedir?"

"Harold o zamanlar beş yaşındaydı," dedi Bill. Şok geçiren gözleri bu bilgiyi doğrulamasını istercesine Mike'ın yüzüne kaydı.

"Evet."

"Ne söylemek istiyorsun Bill?" diye sordu Richie.

"Ha... Harold Gardener, Dave Gardener'ın oğlu," dedi Bill. "George öldürüldüğünde Dave sokağımızda otururdu. Ka... kardeşime ilk ulaşan ve onu bir örtüye sarıp eve getiren oydu."

Sessizce oturdular, kimse hiçbir şey söylemedi. Beverly ellerini yüzüne kapadı.

"Her şey size de fazla tutarlıymış gibi gelmiyor mu?" dedi Mike sonunda.

"Evet," dedi Bill alçak sesle. "Hem de nasıl."

"Dediğim gibi, yıllardır hepinizin izini sürüyorum," diye devam etti Mike. "Ama ancak kısa süre önce bunu neden yaptığımı, bunu yapmak için geçerli nedenlerim olduğunu anladım. Yine de olayların nasıl gelişeceğini görmek için beklemeyi tercih ettim. Ben... sizi rahatsız etmeden önce kesin emin olmak istiyordum. Yüzde doksan, yüzde doksan beş değil. Yüzde yüz emin olmalıydım.

Geçen yılın aralık ayında Memorial Park'ta Steven Johnson adlı sekiz yaşında bir oğlanın cesedi bulundu. Adrian Mellon'ınki gibi onun cesedi de ölümünden hemen önce veya hemen sonra parçalanmıştı. Ama çocuk korkudan ölmüş gibi görünüyordu."

"Cinsel tacize uğramış mı?" diye sordu Eddie.

"Hayır. Sadece parçalanmış."

"Toplam kaç kişi?" diye soran Eddie cevabı bilmek istiyormuş gibi görünmüyordu.

"Durum kötü," dedi Mike.

"Kaç kişi?" diye tekrarladı Bill.

"Dokuz. Şimdilik."

"Olamaz!" diye bağırdı Beverly. "Gazetelerde okurduk... haberlerde görürdük! Polisin teki delirip Maine'deki Castle Rock'ta onca kadını öldürdüğünde... veya Atlanta'da çocuklar öldürüldüğünde..."

"Bu konuyu ben de düşündüm," dedi Mike. "Bev haklı, burada olanlar ülkenin bir ucundan diğerine konuşulmalıydı. Pek çok açıdan Atlanta karşılaştırması beni en çok korkutan. Dokuz çocuğun ölümü... haberciler Derry'ye gelmeliydi, sahte medyum-

lar, *Rolling Stone* veya *The Atlantic Monthly*'den muhabirler şehre doluşmalıydı. Tam bir medya sirkinin olması gerekirdi."

"Ama olmadı," dedi Bill.

"Hayır," diye karşılık verdi Mike. "Olmadı. *Portland Sunday Telegram*'ın pazar ekinde kısa bir haber yayımlandı, son iki cinayetten sonra *Boston Globe* da cinayetleri yazdı. Boston'da yayınlanan *Günaydın!* diye bir televizyon programı şubat ayında faili meçhul cinayetlerle ilgili bir haber yaptı. Uzmanlardan biri Derry'deki cinayetlerden bahsetti, ama üstünkörü... 1957-58 ya da 1929-30 yıllarında benzer seri cinayetler işlendiğine değinmedi.

Bunun akla yatan nedenleri var elbette. Atlanta, New York, Chicago, Detroit... büyük şehirler ve büyük şehirlerde yaşananların etkisi de büyük olur. Derry'de liseden yayın yapan radyoyu saymazsanız tek bir televizyon veya radyo istasyonu bile yok. Medya konusunda aslan payı Bangor'un."

"*Derry News* gazetesi hariç," diyen Eddie herkesi güldürdü.

"Ama hepimiz günümüz medyasında bunun bir önemi olmadığını biliyoruz. İletişim o kadar hızlandı ki bir noktada olayların ulusal haberlere yansıması gerekirdi. Yansımadı. Aklıma gelen tek açıklama şu: O, yansımasını istemiyor."

"O," diye tekrarladı Bill, kendi kendisine konuşur gibi.

"O," diye karşılık verdi Mike. "O'na bir ad vermemiz gerekiyorsa ona O da diyebiliriz. Bir süredir bunları düşünüyorum, O gerçekte her ne ise o kadar uzun zamandır burada ki... Derry'nin içine işlemiş, Su Kulesi, kanal, Bassey Parkı veya kütüphane gibi Derry'nin bir parçası. Tek fark O'nun şehrin coğrafyasının bir parçası olmaması. Belki bir zamanlar öyleymiş ama O artık içeride. Her nasılsa şehrin içine işlemiş. Burada olan olayların, açıklanabilir ve açıklanamaz olan her şeyin tek açıklaması bu. 1930'da Kara Nokta denen yerdeki zencilerin gittiği gece kulübünde yangın çıktı. Ondan bir yıl önce Bunalım yüzünden yasaları çiğneyen kişiler gün ortasında Kanal Sokağı'nda öldürüldü."

"Bradley Çetesi," dedi Bill. "Onları FBI yakalamamış mıydı?"

"Hikâyelere göre evet ama söylenenler gerçeği yansıtmıyor. Çözebildiğim kadarıyla –ve inanın böyle olmadığına inanmak için her şeyimi verirdim çünkü bu şehri seviyorum– Bradley

Çetesi'nin yedi üyesi de Derry'de yaşayan iyi vatandaşlar tarafından vurulmuş. Bir ara size bulduklarımı anlatırım.

Elbette 1906 yılındaki Paskalya yumurtası avında Kitchener Dökümhanesi'nin patladığını unutmamalı. Aynı yıl şimdilerde Rhulin Çiftliği'ni işleten adamın büyük büyük amcası Andrew Rhulin'in yaptığı ortaya çıkan iğrenç hayvan katliamları olmuştu. Onu tutuklaması için yollanan üç şef yardımcısı yanlış anlamadıysam adamı döve döve öldürmüş. Hiçbiri yargılanmamış."

Mike Hanlon içcebinden çıkardığı not defterinin sayfalarını karıştırırken anlatmaya devam etti. "1877'de kasaba sınırları içinde dört kişi linç edilmiş. Asılanlardan biri dört evladını yavru kediler gibi küvette boğan ve karısının kafasına bir kurşun sıkan Metodist Kilisesi'nin rahibiymiş. İntihar etmiş gibi görünmesi için silahı kadının eline tutuşturmuş ama kimseyi kandıramamış. Ondan bir yıl önce Kenduskeag kıyısındaki bir kulübede dört oduncunun parçalanmış cesetleri bulunmuş. Eski günlüklere baktığınızda çocukların, ailelerin kaybolduğunu öğreniyorsunuz ama hiçbiri resmi kayıtlarda yok. Bu böyle sürüp gidiyor, herhalde ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

"Anlaşıldı," dedi Ben. "Burada ne dönerse dönsün dışarı sızmıyor."

Mike not defterini kapayıp içcebine kaldırdıktan sonra büyük bir ciddiyetle arkadaşlarına baktı.

"Eğer kütüphaneci değil sigortacı olsaydım size bir grafik çizerdim. O zaman tecavüz, ensest, soygun, araba hırsızlığı, çocuk tacizi, aile içi şiddet ve saldırılar da dahil edildiğinde tüm suçlarda kasaba normallerinin ülke normallerinin ne kadar üstünde olduğunu görürdünüz.

Teksas'ta bile, farklı ırklardan insanların yaşadığı büyük şehirlerden bekleyeceğiniz suç oranlarının çok altında seyreden bir şehir var. Orada yaşayanların olağandışı dinginliklerinin kaynağının şehrin suyu olduğu söyleniyor. Bir tür doğal sakinleştiriciymiş. Burası için tam aksi geçerli. Derry, sıradan bir yılda bile şiddetle çalkalanıyor. Ama günü gününe tutmasa da yaklaşık yirmi yedi yılda bir zirve yapan bir vahşet döngüsü var. Üstelik bu hiçbir zaman ulusal basına yansımamış."

"Şehrin kanser olduğunu söylüyorsun," dedi Beverly.

"Hayır. Tedavi edilmeyen kanser er geç öldürür. Derry ölmedi; aksine refaha kavuştu... Dikkat çekmeyecek, haberlere yansımayan bir refah bu. Sık sık kötü olayların yaşandığı az nüfuslu bir eyaletteki ufak bir şehrin refaha kavuşmasından bahsediyoruz. Ve aynı şehirde çeyrek yüzyılda bir dehşet verici şeyler yaşanıyor."

"Söylediklerin geçmiş için de geçerli mi?" diye sordu Ben.

Mike başını salladı. "Şehrin kuruluşuna kadar gidiyor. 1715-16, 1740'tan 1743'e (belli ki kötü bir dönemmiş) 1769-70. Bu böyle gidiyor. Günümüze kadar. Gittikçe kötüleştiği hissine kapıldım çünkü her döngünün sonunda ölülerin sayısı artıyor. Hoş, belki başka bir nedeni vardır. 1958'de döngü zamanından önce sona ermiş. Bunu biz sağladık."

Bill Denbrough öne eğildi, gözleri parlıyordu. "Emin misin? Gerçekten emin misin?"

"Evet," dedi Mike. "Diğer bütün döngüler eylülde zirve yapıp büyük bir olayla sona ermiş. Hayatsa Noel veya Paskalya'ya doğru normale dönmüş. Farklı bir şekilde ifade edersek yirmi yedi yılda bir 14-17 aylık kötü dönemler var. Ama kardeşinin 1957 yılının ekim ayında öldürülüşüyle başlayan kötü dönem 1958'in ağustosunda birden sona erdi."

"Neden?" diye sordu Eddie hevesle. Solukları hızlanmıştı, Bill, Eddie nefes aldığında boğazından yükselen ıslık sesini hatırladı ve arkadaşının kısa süre sonra astım ilacına ihtiyaç duyacağını anladı. "Ne yaptık ki?"

Soru havada asılı kaldı. Mike şöyle bir düşündükten sonra... başını iki yana salladı. "Hatırlayacaksınız," dedi. "Zamanla hatırlayacaksınız."

"Ya hatırlamazsak?" diye sordu Ben.

"O zaman Tanrı yardımcımız olsun."

"Demek bu yıl dokuz çocuk öldü," dedi Rich. "Tanrı aşkına!"

"Lisa Albrecht ve Steven Johnson 1984 yılının sonlarında öldü," dedi Mike. "Şubatta Dennis Torrio ortadan kayboldu. Liseli bir oğlan. Cesedini martın ortalarında Çorak Topraklar'da buldular. Parçalanmıştı. Yanında bu vardı."

Not defterini kaldırdığı cebinden bir fotoğraf çıkardı. Elden ele dolaştığında Beverly ve Eddie şaşkın gözlerle fotoğrafa baktı ama tepki veren Richie Tozier'dı. Eli yanmışçasına fotoğrafı masaya fırlattı. "Tanrım! Tanrı aşkına Mike!" Şaşkınlıktan gözbebekleri büyümüştü. Derken sıra Bill'e geldi.

Bill fotoğrafa baktığında gözü kararır gibi oldu. Önce bayılacağına emindi, birinin inlediğini duydu ve bir saniye sonra sesin kendinden geldiğini anladı. Fotoğrafı bıraktı.

"Ne var?" diye sorduğunu duydu Beverly'nin. "Bu ne anlama geliyor Bill?"

"Kardeşimin okulda çekilen resmi," dedi Bill en sonunda. "Geo... Georgie. Onun albümünden. Hareket eden fotoğraf. Göz kırptı."

Fotoğrafı yeniden aralarında dolaştırdıklarında Bill gözlerini boşluğa dikmiş, heykeller gibi hareketsiz duruyordu. Fotoğrafın fotoğrafıydı. Biri çocuğun fotoğrafını beyaz fona yerleştirip fotoğrafını çekmişti. Sütdişleri dökülmüş küçük bir çocuğun gülümseyen fotoğrafı, hiç çıkmayacak dişler (*dişler tabutta da büyümeyi sürdürmüyorsa*, diye düşünen Bill ürperdi). Georgie'nin fotoğrafının altına OKUL ARKADAŞI 1957-58 yazılmıştı.

"Bunu bu yıl mı buldular?" diye sordu Beverly. Mike başını sallayıp Bill'e döndü. "Onu en son ne zaman görmüştün Bill?"

Dudaklarını ıslatan Bill konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Yeniden denedi, kelimelerin beyninde yankılandığını duydu, kekemeliğin geri geldiğini fark etti, onunla ve korkuyla mücadele etti.

"O fotoğrafı 1958'den beri görmedim. George'un ölümünden sonraki yıl, ilkbahardı. Richie'ye göstermeyi istediğimde kaybolmuştu."

Hepsinin o yöne bakmalarına neden olan gürültülü bir inleme duyuldu. İnhalatörünü masaya bırakan Eddie utanmış görünüyordu.

"Eddie Kaspbrak rahat bir nefes aldı!" diye bağırdı Richie neşe içinde ve derken, aniden ve nedeni bilinmeyen bir ürkütücülükle Film Anlatıcısı'nın ses tonuyla konuşmasına devam etti:

"Bugün Derry'de, bütün şehir astımlılar için yürüyor ve gösterinin yıldızı Koca Kafa Ed, kendisi New England'da..."

Aniden konuşmayı kesti. Eli gözlerini örtmek istercesine yüzüne kaydı. *Hayır*, diye düşündü Bill, *gözlerini örtmek için değil, gözlüğünü yukarı ittirmek için. Artık takmadığı gözlüğü. Tanrı aşkına neler oluyor?*

"Eddie, özür dilerim," dedi Rich. "Yaptığım çok acımasızcaydı. Neden böyle oldu bilmiyorum." Bezgin gözlerle ötekilere baktı.

Sessizliği bozan Mike Hanlon'dı.

"Steven Johnson'ın cesedi bulunduğunda bir cinayet daha işlenirse size telefon açacağıma söz verdim ama iki ay daha kimseyi aramadım. Sanki olanlar, ortadaki farkındalık, yaşananların planlılığı beni hipnotize etmişti. George'un fotoğrafı Torrio'nun cesedinin on adım ötesindeki bir kütüğün dibinde bulundu. Saklı değildi; tam aksine sanki katil bulunmasını istemişti. Eminim ki onu oraya katil bıraktı."

"Polislerden fotoğrafı nasıl aldın Mike?" diye sordu Ben. "Gösterdiğin, polislerin bulduğu fotoğrafın fotoğrafıydı, yanılıyor muyum?"

"Haklısın, öyle. Polis teşkilatında fazladan iki kuruş kazanmaktan hoşlanan biri var. Ona ayda yirmi dolar ödüyorum – bu kadarına gücüm yetiyor. O da olup biteni bana haber veriyor.

Dawn Roy'un cesedi Torrio denen oğlanınkinden dört gün sonra bulundu. McCarron Parkı'nda. On üç yaşındaydı. Kafası kesilmişti.

Bu yıl, 23 Nisan, Adam Terrault. Yaş on altı. Müzik grubunun provasına gelmeyince kaybolduğu bildirilmiş. Ertesi gün Batı Broadway'in arkasındaki patikada bulundu. Onun da kafası kesilmiş.

6 Mayıs. FrederickCowan. İki buçuk yaşında. Evin üst katındaki banyoda boğulmuş olarak bulundu."

"Ah Mike!" dedi Beverly ağlamaklı bir sesle.

"Evet, gerçekten kötü," dedi Mike öfkeyle. "Sence farkında değil miyim?"

"Polisler... kaza olmadığına emin mi?" diye sordu Bev.

Mike başını iki yana salladı. "Annesi arka bahçede çamaşır asıyormuş. Mücadeleyi duymuş, sonra da oğlunun çığlıklarını. Koşabildiği kadar hızlı koşmuş. Üst kata çıkarken üst üste tuvaletin sifonunun çekildiğini duymuş – sifon sesi ve kahkahalar. İnsan sesine benzemiyordu dedi."

"Hiçbir şey görmemiş mi?" diye sordu Eddie.

"Oğlunu," dedi Mike. "Omurgası kırılmış, kafatası çatlamış. Duş kabininin camı kırılmış. Her yer kan içindeymiş. Anneyi Bangor Akıl Sağlığı Enstitüsü'ne kapadılar. Polis teşkilatındaki adam kadının delirdiğini söylüyor."

"Şaşmamalı," diye karşılık verdi Richie. "Sigarası olan var mı?"

Beverly bir sigara uzattı. Richie titreyen ellerle sigarayı yaktı.

"Polisler Cowan'ın annesi arka bahçede çamaşır asarken katilin ön kapıdan girdiğini varsayıyor. Kadın yukarı koştuğunda banyo penceresinden bahçeye atlayıp kaçtığını iddia ediyorlar. Ama bahsettikleri pencere çok küçük, yedi yaşında bir çocuk bile oradan geçemez. Bir de altı metre yüksekten taş zemine atlama kısmı var. Rademacher bunlardan bahsetmekten hoşlanmıyor ve ona baskı yapacak gazetecilerimiz de yok. "

Mike suyundan bir yudum alıp onlara başka bir fotoğraf uzattı. Polis fotoğrafı değil, okulda çekilmiş bir fotoğraf. On üç yaşında gülümseyen bir oğlanın resmi. Belli ki yıllık için fotoğraf çekileceğini bildiğinden giyimine özen göstermişti. Elleri temizdi ve kucağında birleştirilmişti. Gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. Zenciydi.

"Jeffrey Holly," dedi Mike. "13 Mayıs. Cowan öldürüldükten bir hafta sonra. Göğüs kafesi parçalanmıştı. Onu Bassey Parkı'nda, kanal tarafında buldular.

Dokuz gün sonra, 22 Mayıs'ta beşinci sınıflardan John Feury diye bir çocuğun Neibolt Sokağı'nda cesedi bulundu..."

Eddie'nin ağzından çığlığı andıran bir ses çıktı. İnhalatöre uzanan elleri hedefi ıskaladı ve astım ilacı yere düştü. Bill'in ayaklarının dibine yuvarlandı. Bill onu yerden aldığında Eddie'nin yüzü bembeyaz olmuştu. Boğazından ıslık sesleri yükseliyordu.

"Ona bir bardak su verin!" diye bağırdı Ben. "Biri ona..."

Eddie başını iki yana salladı. İnhalatörü ağzına götürüp düğmesine bastı. Nefes aldığında göğsü şişti. Yeniden inhalatörün düğmesine basıp yarı kapalı gözlerle, nefes nefese arkasına yaslandı.

"Birazdan toparlanırım," dedi soluk soluğa. "Bana bir dakika verin, şimdi kendime gelirim."

"Emin misin Eddie?" diye sordu Beverly. "Belki uzansan..."

"Toparlanırım," diye tamamladı Eddie. "Şokun etkisi. Bilirsiniz. Şok. Neibolt Sokağı'nı tamamen unutmuşum."

Kimse bir şey söylemedi, söylemelerine de gerek yoktu. *Tam her şeyi hatırladığımıza inandığımız anda Mike bir isim daha söylüyor ve bir isim daha, şapkasından yeni numaralar çıkaran bir sihirbaz gibi ve sen kıç üstü yere yapışıyorsun.*

Hepsi, tek seferde yüzleşilemeyecek kadar fazlaydı, masadaki altı kişiye yöneltilmiş açıklanamaz bir şiddet dalgası – en azından George'un fotoğrafı buna işaret ediyordu.

"John Feury'nin bacakları koparılmıştı," diye devam etti Mike. "Adli tabibe göre ölümünden sonra yapılmış. Kalbi dayanamamış. Korkudan ölmüş. Onu postacı buldu, verandanın altından çıkan eli görünce..."

"29 numaraydı, değil mi?" dedi Rich. Bill ona döndü. Rich arkadaşına bakıp başını salladıktan sonra bakışlarını Mike'a çevirdi. "Neibolt Sokağı 29 numara."

"Evet," dedi Mike aynı sakin sesle. "Yirmi dokuz numaraydı." Suyundan bir yudum daha aldı. "İyi misin Eddie?"

Eddie başını salladı. Soluğu düzelmişti.

"Feury'nin cesedi bulunduktan bir gün sonra Rademacher birini gözaltına aldı," dedi Mike. "Tesadüfe bakın ki aynı günkü *Derry News* gazetesinin manşetinde onu istifaya çağırıyorlardı."

"Sekiz cinayetten sonra mı?" dedi Ben. "Ne sıra dışı bir tepki."

Beverly kimi tutukladıklarını öğrenmek istedi.

"7. Otoyol'un ilerisinde, Newport-Derry sınırındaki barakada oturan bir tip," dedi Mike. "İnzivaya çekilmiş biri. Şöminesinde topladığı odun parçalarını yakıyor, çöpte bulduklarıyla yaşıyormuş. Adı Harold Earl. Muhtemelen yılda iki yüz dolar bile kazan-

mıyordur. Yoldan geçen biri John Feury'nin cesedinin bulunduğu gün adamın kapının eşiğinde durmuş gökyüzünü seyrettiğini görmüş. Giysileri kan içindeymiş."

"Öyleyse belki..." dedi umutlanan Richie.

"Barakasında doğranmış üç geyik bulundu," dedi Mike. "Haven'da avlanıyormuş. Giysilerindeki geyik kanıydı. Rademacher, John Feury'ye öldürdün mü diye sorduğunda güya Earl, 'Evet bir sürü adam öldürdüm. Savaşta,' demiş. Ayrıca geceleri ormanda garip şeyler görüyormuş. Havada uçan mavi ışıklar. Hortlak ışığı, diyor onlara. Kocaayağı da görmüş.

Onu Bangor Akıl Sağlığı Enstitüsü'ne kapadılar. Doktor raporuna göre ciğeri iflas etmiş. Tiner içiyormuş..."

"Aman Tanrım," dedi Beverly.

"Halüsinasyon görmesi normalmiş. Onu hastanede tutuyorlardı, derken üç gün önce Rademacher, Earl'ün baş şüpheli olduğunu kafaya koydu. Sekiz adamını yollayıp barakayı araştırttı, kayıp kafalar, insan derisinden yapılma lambalar ve buna benzer şeyler bulmayı umuyorlardı."

Mike duraksayıp başını öne eğdikten sonra anlatmaya devam etti. Sesi boğuktu artık. "Dayandım, dayandım. Ama sonuncuyu gördüğümde sizi aramaktan başka çarem kalmamıştı. Keşke daha erken arasaymışım."

"Görebilir miyiz?" dedi Ben.

"Kurban yine beşinci sınıf öğrencisiydi," dedi Mike. "Feury'nin sınıf arkadaşlarından. Kansas Sokağı'nda, Çorak Topraklar'a gittiğimiz zamanlarda Bill'in bisikletini sakladığı yerin yakınlarında buldular. Adı Jerry Bellwood'du. Parçalanmıştı. Ondan... ondan kalanlar nehrin taşmasını engellemek için yirmi yıl önce Kansas Sokağı'nın kenarına örülen beton duvarın dibindeydi. Bu polis fotoğrafı ceset götürüldükten yarım saat sonra, Bellwood'un cesedinin bulunduğu yerde çekildi. İşte."

Fotoğrafı, baktıktan sonra Beverly'ye uzatan Rich Tozier'a verdi. Beverly şöyle bir baktı, irkildi ve onu Ben'e vermeden önce uzun uzun inceleyen Eddie'ye doğru ittirdi. Ben doğru dürüst bakmadan fotoğrafı Bill'e uzattı.

Beton duvara boydan boya bir yazı yazılmıştı. Şöyle diyordu:

EVE DÖN EVE DÖN EVE DÖN

Bill kasvetli bir ifadeyle Mike'a baktı. Önceden bunalmış ve korkmuştu; şimdi ise öfkeli. Buna memnun oldu. Öfke harika bir his değildir ama şoktan ve korkudan kat kat iyidir. "Tahmin ettiğim şeyle mi yazılmış?"

"Evet," dedi Mike. "Jerry Bellwood'un kanıyla."

5

Richie Azar İşitiyor

Mike fotoğrafları geri aldı. Bill'in, George'un okulda çekilmiş son resmini isteyebileceğini düşünmüştü ama Bill istemedi. Onları ceketinin cebine kaldırdı ve ortadan kalktıklarında Mike da dahil olmak üzere herkes rahat bir nefes aldı.

"Dokuz çocuk," dedi Beverly alçak sesle. "İnanamıyorum. Yani... inanıyorum ama inanamıyorum. Dokuz çocuk ve hiçbir sonuç alınamadı mı? Hem de hiç?"

"Pek öyle denemez," dedi Mike. "İnsanlar öfkeli, korkuyorlar... en azından görünüşte. Kimin hislerinin gerçek olduğunu kimin numara yaptığını kestirmek güç."

"Numara yapmak mı?"

"Beverly, hatırlamıyor musun, çocukken, sen ciğerlerinin yettiğince imdat diye bağırırken adamın biri gazetesini katlayıp arkasını dönmüştü?"

Beverly'nin bakışları garipleşti, hem aydınlanmış hem ürkmüş görünüyordu. Sonra şaşkın gözlerle Mike'a baktı. "Hayır... Bu ne zaman oldu Mike?"

"Boş ver. Zamanla hatırlayacaksın. Şimdi tek söyleyebileceğim Derry'de her şeyin olması gerektiği gibi göründüğü. İnsanlar, korkunç cinayetlerle karşılaşan kişiler nasıl davranırsa öyle davranıyor ve bunlar 58'de çocuklar kaybolur ve öldürülürken yaptıklarının aynısı. Çocuklarımızı Koruyalım Komitesi toplan-

maya başladı, tek fark artık Derry Koleji'nin lisesinde değil ilkokulunda toplanmaları. Savcılık bürosundan on altı dedektif ve birkaç FBI ajanı geldi – tam sayılarını bilmiyorum. Rademacher büyük laflar ediyor ama bence o da kimin ne yaptığını bilmiyor. Yeniden sokağa çıkma yasağı ilan edildi."

"Ah evet, sokağa çıkma yasağı." Ben yavaş yavaş boynunu ovaladı. "58'de pek işe yaramamıştı. O kadarını hatırlıyorum."

"Bir de Eşlikçi Anneler Grubu var, yuva çağından sekiz yaşına kadar bütün çocuklara evden okula okuldan eve giderken eşlik ediyorlar. Sadece son üç haftada kasaba gazetesine bir an evvel sorunun çözülmesini talep eden iki bin mektup gelmiş. Ve elbette yine kasabadan göçler başladı. Bazen cinayetlerin bitmesini gerçekten isteyenlerle istemeyenleri ayırmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum. Dürüst olanlar korkup kaçıyor."

"İnsanlar gerçekten gidiyor mu?" diye sordu Richie.

"Döngü ne zaman başlasa gidenler olmuştur. Kesin bir sayı vermek imkânsız çünkü 1850'den beri olaylar nüfus sayımı yapılan yıllara denk gelmedi. Ama büyük kalabalıklardan söz etmiyoruz. Perili evlerinin gerçekten perili olduğunu keşfeden çocuklar gibi kaçıyorlar."

"Eve dön, eve dön, eve dön," dedi Beverly yumuşak bir ses tonuyla. Bakışlarını ellerinden ayırdığında gözlerini diktiği kişi Mike değil Bill'di. "O, geri dönmemizi istedi. Neden?"

"Dönmemizi istemiş olabilir," dedi Mike şifreli konuşurcasına. "Evet. Olabilir. Belki intikam istiyordur. Ne de olsa O'nu bir kere hakladık."

"İntikam... ya da her şeyi yeniden düzene sokmak," dedi Bill.

Mike başını salladı. "Hayatlarınızın da kontrolden çıktığını biliyorsunuzdur. Hiçbiriniz Derry'den kazasız belasız ayrılmadınız... O sizi işaretledi. Burada neler olduğunu unuttunuz ve o yazı doğru dürüst hatırlamıyorsunuz. Hepinizin zengin olduğunu da unutmayalım. Garip değil mi?"

"Hadi ama!" dedi Richie. "Bu hiç adil..."

"Sakin ol, sakin ol," diyen Mike elini kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Hiçbirinizi suçlamıyorum, gerçekleri gözler önüne seriyorum. Vergisini ödedikten sonra yılda on bir bin dolar kazanan bir

şehir kütüphanecisinin standartlarına göre zenginsiniz diyelim, şimdi oldu mu?"

Rich pahalı takım elbisenin içinde omuz silkti. Ben peçetesinden küçük şeritler koparmaya vermişti kendini. Bill dışında kimse doğrudan Mike'a bakmıyordu.

"Hiçbiriniz H. L. Hunt kadar zengin değilsiniz," dedi Mike. "Ama Amerika'daki üst orta sınıfın standartlarına göre iyi yaşıyorsunuz. Burada arkadaş arasındayız, söyleyin bakalım: 1984'teki vergi beyannamesinde hanginiz doksan bin dolardan az gelir beyan etti?"

Boş yere, biraz da utanmış olarak birbirlerine baktılar, ne kadar başarılı olduklarıyla ilgili matematiksel gerçeklerle yüzleştirildiklerinde Amerikalılar genelde böyledir, para çok pişmiş yumurtaymış ve aşırı miktarda yenirse osuruk kaçınılmazmış gibi davranırlar. Bill yanaklarının kızardığını hissettiyse de yapabileceği bir şey yoktu. *Tavan Arasındaki Oda*'nın senaryosunun ilk taslağı için ona Mike'ın söylediğinden on bin dolar fazlasını ödemişlerdi. Metni elden geçirdiği her sefer için yirmi bin dolar daha teklif edilmişti. Ayrıca telifler... imzaladığı iki kitaplık kontratla gelen yüklü avans vardı... 84'te ne kadar gelir beyan etmişti? Sekiz yüz bin dolar mı? Mike Hanlon'ın yıllık on bir bin dolarlık geliriyle kıyaslandığında bu bir servetti.

Demek sana bu kadar ödüyorlar Mike evlat, diye düşündü Bill. *Tanrı aşkına, sana zam yapmalarını istemeliydim!*

"Bill Denbrough, az sayıda kişinin roman yazdığı ve daha da azının bu işten para kazandığı bir dünyada başarılı bir roman yazarı oldu. Kumaş işindeki Beverly Rogan hemen herkesin battığı bir alanda başarı elde etti. Bir anda ülkenin orta kesimlerinin en çok aranan tasarımcısına dönüştü."

"Benim başarım değildi," dedi Beverly. Dudaklarından gergin bir kahkaha dökülürken yeni bir sigara yaktı. "Tom sayesinde. Tom'un başarısıydı. O olmasa pantolon paçası düzeltmenin ötesine geçemezdim. İş hayatından hiç anlamam, Tom bile öyle diyor. Benimki... bilirsiniz işte. Tom ve şans." Sigarasından derin bir nefes alıp havaya üfledi.

"Bence küçükhanımın itirazları pek dikkat çekici," dedi Richie şaka yollu.

Beverly koltuğunda dönüp öfkeli gözlerle Richie'ye baktı, beti benzi atmıştı. "Bu da ne anlama geliyor Richie Tozier?"

"Bana vurmayın Bayan Scarlett!" diye bağırdı Richie *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki zencinin sesiyle – o cümlede Bill ürkütücü bir netlikle bir zamanlar tanıdığı oğlanı gördü; yetişkin Richie Tozier'ın içinde var olmayı sürdüren biri değildi, adamın kendisinden çok daha gerçekti. "Bana vurma hanımım! Size bir çay daha getireyim Bayan Scarlett! Verandada içerseniz terlemezsiniz! Bu zavallı çocuğu dövmeyin!"

"Korkunçsun Richie," dedi Beverly buz gibi bir sesle. "Büyüsene artık."

Richie genç kadına baktığında yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Buraya gelene dek büyüdüğümü sanıyordum," dedi.

"Rich Amerika'daki en başarılı radyo sunucusu olabilirsin," dedi Mike. "Los Angeles'ı avucunda tuttuğun kesin. Ayrıca yapımcısı olduğun iki program var ve bu programlardan biri ülkedeki ilk kırk program listesinde üst sıralarda, diğeri ise *Ürkütücü Kırklar*..."

"Kendini kolla, budala," dedi Richie Mr. T'yi taklit ederek. Ama yanakları kızarmıştı. "Ağzını popona sokarım. Bir yumruk atarım beyin ameliyatı neymiş görürsün. Ben..."

"Eddie," diye devam eden Mike, Richie'yi duymazdan geldi. "Limuzinlerle dolu bir şehirde iyi iş yapan bir limuzin şirketin var. Daha geçen hafta o bölgede iki limuzin şirketi battı ama seninki iyi durumda.

Ben ise muhtemelen dünyanın en başarılı genç mimarı." Ben itiraz etmek istercesine ağzını açtıysa da bir şey söylemeden kapadı.

Mike kollarını iki yana açıp arkadaşlarına gülümsedi. "Kimseyi utandırmak niyetinde değilim ama neyin ne olduğunu bilelim istiyorum. Genç yaşta meşhur olan kişiler vardır ve özel beceri gerektiren işlerde başarılı olanlar – eğer aradan sıyrılan böyleleri olmasaydı kimse çabalamaya zahmet etmezdi. Eğer başarılı olan aranızdan sadece biri veya ikisi olsaydı tesadüf der geçerdim.

Ama bir veya iki kişiden söz etmiyoruz, hepiniz başarılı oldunuz. Bu listeye Atlanta'nın en başarılı muhasebecisi olan Stan Uris de dahil. Bence başarınızın kökenleri yirmi yedi yıl önce yaşananlara dayanıyor. Eğer o dönemde hepimiz asbeste maruz kalsaydık şimdiye akciğer kanseri olurduk, aradaki bağlantı bu ihtimalden daha belirsiz veya daha az ikna edici değil. İtirazı olan?"

Masadakilere baktı. Kimse ses çıkarmadı.

"Sen hariç," dedi Bill. "Sana ne oldu Mikey?"

"Açık değil mi?" Sırıttı. "Burada kaldım."

"Kaleyi korudun," dedi Ben. Bu sözlere şaşıran Bill başını çevirip ona baktı ama Ben, Mike'a baktığı için onu görmedi. "Söylediklerin bana kendimi kötü hissettirdi Mike. Aslında tam bir pislikmişim gibi geliyor."

"Al benden de o kadar," dedi Beverly.

Mike sabırla başını iki yana salladı. "Suçluluk duymanıza gerek yok. Sizce burada kalmak benim seçimim miydi? Gitmek sizin seçiminiz miydi? Lanet olsun, daha çocuktuk. Şu ya da bu nedenle aileleriniz buradan ayrıldı, sizler de yanlarında götürdükleri bagaja dahildiniz. Benim ailemse kaldı. Onların kararı mıydı – gitme veya kalma kararını kendileri mi verdiler? Hiç sanmıyorum. Kimin gideceğine kimin kalacağına nasıl karar verildi? Şans mı? Kader mi? O mu? Başkası mı? Bilmiyorum. Ama kararı veren biz değildik. Bu yüzden boş verin bunları."

"Bu durum canını sıkmadı mı?" diye sordu Eddie çekinerek.

"Sıkılamayacak kadar meşguldüm," dedi Mike. "Yıllarım izlemek ve beklemekle geçti. Öyle yaptığımı bilmediğim zamanlarda bile izliyor ve bekliyordum sanırım. Ama son beş yıldır kırmızı alarmdaydım diyebiliriz. Yılbaşında günlük tutmaya başladım. İnsan yazdığında daha çok düşünüyor... Daha detaylı düşünüyor demeliydim belki. Yazmaya zaman ayırdığım ve bol bol düşündüğüm konulardan biri de O'nun doğası. O değişiyor; bunu zaten biliyoruz. Bence maniple de ediyor, doğası gereği insanlarda iz bırakıyor – uzun uzun banyo yapsanız bile üstünüze sinmişse kokarcanın kokusunu alırsınız ya... Yakaladığınızda çekirgenin elinize tükürmesi gibi."

Mike yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini açtı. Artık hepsi göğsündeki pembemsi pençe izlerini görebiliyordu.

"Bir pençenin bıraktığı iz gibi," dedi.

"Kurt adam," diye inledi Richie. "Tanrım, koca Bill, kurt adam! Neibolt Sokağı'na gittiğimiz gün!"

"Ne?" diye sordu Bill. Rüyadan uyanmış gibiydi. "Neden bahsediyorsun Richie?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır... Ya sen?"

"Sanki... dilimin ucunda..." Şaşkın ve ürkmüş görünen Richie cümlesini tamamlamadı.

"Bu şeyin kötü olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Eddie, aniden Mike'a. Gözlerini yara izinden alamıyordu. "O, doğal düzenin bir parçası mı?"

"Bizim anladığımız şekliyle hayır," dedi düğmelerini iliklleyen Mike. "Ama anladığımız olgulara göre hareket etmemek için bir neden göremiyorum: O öldürüyor, özellikle de çocukları ve bu yanlış. Bill bunu hepimizden önce anlamıştı. Hatırlıyor musun Bill?"

"O'nu öldürmek istediğimi hatırlıyorum," dedi Bill. "Ama öyle derinden gelen felsefi nedenlerim yoktu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. O'nu öldürmek istiyordum çünkü O, George'u öldürmüştü."

"Hâlâ istiyor musun?"

Bill cevabı dikkatlice düşündü. Masaya yasladığı ellerine bakarken George'un sarı yağmurluğunu, kapüşonunu, elindeki parafine bulanmış kâğıttan gemiyi hatırladı. Başını kaldırıp Mike'a baktı.

"He... he... her zamankinden çok," dedi.

Mike duymak istediği buymuşçasına başını salladı. "O, hepimizde izini bıraktı. İradesini kullanıp bütün şehri etkilediği gibi bizi de etkiledi. Uyuduğu, kış uykusuna yattığı veya her ne yapıyorsa onu yaptığı zamanlarda bile."

Mike elini havaya kaldırdı.

"Ama O iradesini kullanıp bizi etkilediyse bile biz de bir noktada irademizle O'nu etkiledik. İşi bitmeden O'nu durdurduk –

buna eminim. O'nu zayıf mı düşürdük? Yaraladık mı? Az kalsın öldürecek miydik? Bence evet. O'nu öldürmeye o kadar yaklaşmıştık ki öldürdüğümüzü düşünerek şehirden ayrıldık."

"O bölümü sen de hatırlamıyorsun değil mi?" diye sordu Ben.

"Hayır. 15 Ağustos 1958'e kadar yaşananları bütün netliğiyle hatırlıyorum ama o günden 4 Eylül'e, yani okulların açılışına kadar olan bölüm bomboş. Bulanık veya puslu değil; sanki yok. Tek bir istisna hariç: Bill'in ölü ışıklar diye bir şey yüzünden çığlık attığını hatırlıyorum." Bill'in kolu seğirdi. Boş bira şişelerinden birine çarptı ve şişe bir bomba gibi yere düşüp parçalandı.

"Bir yerin kesildi mi?" diye sordu Beverly koltuğundan kalkmaya yeltenerek.

"Hayır," dedi Bill. Kuru ve sert bir ses. Tüyleri diken diken olmuştu. Sanki kafatası genleşmişti; bir şeyin dışarı çıkmaya çalıştığını

(ölü ışıklar)

hissediyor, şakakları zonkluyordu.

"Cam kırıklarını toplar..."

"Hayır, otur lütfen." Beverly'ye bakmak istediyse de bakamadı. Gözlerini Mike'tan alamıyordu.

"Ölü ışıkları hatırlıyor musun Bill?" diye sordu Mike.

"Hayır," dedi. Diş doktorlarının novokaini fazla kaçırdıkları zamanlarda olduğu gibi ağzı uyuşmuştu.

"Hatırlayacaksın."

"Umarım hatırlamam."

"Yine de hatırlayacaksın," dedi Mike. "Ama şimdi değil. Ben de hatırlamıyorum. Hatırlayan var mı?"

Tek tek olumsuz anlamda başlarını salladılar.

"Ama bir şey yaptık," dedi Mike sesini yükseltmeden. "Grup iradesini kullanıp bir şey yapmayı başardık. Bilinçli olarak veya olmayarak neler olduğunu kavradığımız bir noktaya ulaştık." Huzursuzca kıpırdandı. "Tanrım, keşke Stan burada olsaydı. İçimden bir his düzenli düşünme becerisiyle neler olduğunu çözerdi diyor."

"Belki çözmüştür," dedi Beverly. "Belki bu yüzden kendini öldürdü. Belki eski sihrin yetişkinlerin işine yaramayacağını kavramıştı."

"Bence yarayacak," dedi Mike. "Çünkü altımızın bir ortak noktası daha var. Bilmiyorum ne olduğunu fark ettiniz mi?"

Ağzını açıp hiçbir şey söylemeden kapama sırası Bill'deydi.

"Konuş," dedi Mike. "Ne olduğunu biliyorsun. Yüzünden anlaşılıyor."

"Emin değilim ama," diye karşılık verdi Bill. "Galiba hiçbirimizin çocuğu yok. Do... doğru mu?"

Bu farkındalığın yarattığı şoku sessizlik takip etti.

"Doğru," dedi Mike. "Tam isabet."

"Tanrı aşkına!" dedi kulaklarına inanamayan Eddie. "Bunun Peru'daki fasulye fiyatlarıyla ne alakası var? Herkesin çocuğu olması gerektiği fikrine de nereden kapıldınız? Delilik bu!"

"Karınla çocuk yapmayı denediniz mi?" diye sordu Mike.

"Başta da söylediğin gibi izimizi sürmüşsen çocuğum olmadığını biliyorsundur. Yine de bana sorarsanız bu hiçbir anlama gelmiyor."

"Çocuk yapmayı denediniz mi denemediniz mi?"

"Kastettiğin buysa, doğum kontrolü kullanmıyoruz," dedi Eddie insanın içine işleyen bir ses tonuyla. Belli ki erkekliği elden bırakmak istemiyordu ama yanakları kızarmıştı. "Ne yazık ki karım biraz... hay lanet! Karım aşırı kilolu. Doktora gittiğimizde karım kilo vermezse çocuğumuz olamayacağını söyledi. Bu bizi suçlu yapmaz ya?"

"Sakin ol Eds," dedi arkadaşına doğru eğilen Richie.

"Bana Eds deme ve yanağımı çimdiklemeye kalkarsan savaş çıkar!" diye bağırdı Eddie. "Bundan nefret ettiğimi biliyorsun! Hep nefret ettim!"

Şaşıran Richie geri çekildi.

"Beverly?" diye sordu Mike.

"Ya sen ve Tom?"

"Çocuğumuz olmadı," dedi Beverly. "Biz de doğum kontrolü kullanmıyoruz. Tom çocuk sahibi olmak istiyor... Ben de istiyorum elbette," diye ekledi çabucak. Bakışlarını arkadaşlarının su-

ratlarında dolaştırıp kaçırdığında Bill gözlerinin gereğinden fazla parladığına karar verdi. İyi rol yapan oyuncularınki gibi. "Henüz çocuğumuz olmadı."

"Kontrole gittiniz mi?" diye sordu Ben.

"Evet, elbette," diyen Beverly'nin dudaklarından kıkırdamayla kahkaha arası bir ses döküldü. Ve kendilerine hem merak hem sezgi bahşedilen insanlara özgü bir aydınlanma anında Bill, Beverly ve Dünyanın En Harika Erkeği dediği kocası Tom'un ilişkisini büyük ölçüde çözdü. Tahminlerine göre dünyanın en muhteşem erkeği kutsal erkeklik organının ürettiği spermlerde sorun olabileceğini düşünmeyi bile reddetmişti.

"Ya sen ve karın Koca Bill?" diye sordu Richie. "Çocuk sahibi olmayı deniyor musunuz?" Hepsi merakla Bill'e baktı... Çünkü karısı meşhur biriydi. Audra dünyanın en tanınmış veya en sevilen oyuncusu olmayabilirdi ama yirminci yüzyılın ikinci yarısının tanınan isimlerindendi; *People* dergisinde kısa saçlı bir fotoğrafı yayımlanmış ve menajerinin itirazlarına rağmen *Hollywood Squares*'ta bir haftalık bir rolü üstlenmişti. Tatlı yüzünü çok iyi tanıdıkları bir yabancıydı onlar için. Bill özellikle Beverly'nin sorunun cevabını merak ettiğini fark etti.

"Altı yıldır ara sıra deniyoruz," dedi Bill. "Yaklaşık sekiz ay önce film çekimleri başladığı için denemeyi bıraktık. Filmin adı *Tavan Arasındaki Oda*."

"Her gün beşi çeyrek geçeden beş buçuğa kadar eğlence dünyasından haberler programı yayınlıyoruz," dedi Richie. "Adı *Yıldızları Görmek*. Daha geçen hafta o lanet filmden bahsettiler – karıkoca mutlu mesut çalışıyor tarzı bir haberdi. Adlarınız geçti ama şu ana dek aradaki bağlantıyı kuramamıştım. Komik değil mi?"

"Çok," dedi Bill. "Her neyse, Audra çekimler sırasında hamile kalmanın ve on hafta boyunca rol yapması gerekirken sabah bulantılarıyla uğraşmanın hoş olmayacağını söyledi. Ama çocuk sahibi olmayı istiyoruz ve çok uğraştık."

"Kısırlık testi yaptırdınız mı?" diye sordular.

"Hı hı. Dört yıl önce, New York'ta. Doktorlar Audra'nın rahminde iyi huylu bir tümör buldu, şanslı olduğumuzu ve tümörün

hamile kalmasını engellemese bile dış gebeliğe yol açabileceğini söylediler. Ama ikimiz de kısır değilmişiz."

"Bu hiçbir şeyi ispatlamaz," dedi Eddie inatla.

"Ama varsayım yürütmeye yeter," diye mırıldandı Ben.

"Sende herhangi bir şey var mı Ben?" diye sordu Bill. Az kalsın arkadaşına Saman Kafa Ben diyeceğini fark etmek onu eğlendirmişti.

"Hiç evlenmedim, her zaman korundum. Babalık davası açan olmadı," dedi Ben. "Bunlar dışında ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Komik bir şey duymak ister misiniz?" diye sordu Richie. Dudakları gülümsüyor ama gözleri gülümsemiyordu.

"Elbette," dedi Bill. "Komedi senin işin Richie."

"Yüzün götüme benziyor," dedi Richie İrlandalı Polis taklidi yaparak. İrlanda aksanını harika yapıyordu. *Kendini çok geliştirmişsin Richie,* diye düşündü Bill. *Çocukken ne kadar denersen dene İrlanda aksanı yapamazdın. Belki bir... veya iki kere... tam*

(ölü ışıklar)

ne zamandı?

"Yüzün götüme benziyor; bu benzetmeyi unutma aslanım."

Ben Hanscom elini burnuna götürüp oğlan çocuklarınınki gibi tiz bir ses çıkardı: "Bip bip Richie! Bip bip! Bip bip!"

Bir süre kahkahalar attıktan sonra Eddie kendi burnunu tıkayarak arkadaşına katıldı. Beverly de.

"Tamam! Tamam!" diye bağırdı katıla katıla gülen Richie. "Pes ediyorum!"

"Oh," dedi Eddie. Arkasına yaslandı, öylesine gülüyordu ki gözlerinden neredeyse yaş gelecekti. "Bu sefer ağzının payını aldın Geveze. Aferin Ben."

Ben gülümsüyordu ama yorgun bir hali vardı.

"Bip bip," diyen Bev kıkırdadı. "Bunu tamamen unutmuşum. Sürekli sana biplerdik Richie."

"Çünkü yeteneği takdir etmesini bilmiyorsunuz," dedi Richie. Eskiden olsa hazırlıksız yakalanırsa dengesi bozulabilirdi ama artık *tumbler* oyuncağı gibiydi, yana yatar ve hemen doğru-

lurdu. "Bu, Kaybedenler Kulübü'ne senin katkındı, değil mi Saman Kafa?"

"Evet galiba."

"Ne adam ama!" dedi Richie ileri geri sallanarak. Öne eğildiğinde burnu neredeyse çay fincanına giriyordu. Ne adam!"

"Bip bip," dedi Ben ciddiyetle ve sonra çocukkenki sesiyle alakası olmayan bas bariton bir kahkaha patlattı. "Hâlâ aynı *roadrunner*'sın."

"Anlatacaklarımı duymak istiyor musunuz istemiyor musunuz?" diye sordu Richie. "Benim için bir şey fark etmiyor. Dilediğiniz kadar bipleyebilirsiniz. Tacize katlanabilirim. Lütfen, Ozzy Osbourne ile röportaj yapmış biri var karşınızda."

"Anlat bakalım," dedi Bill. Mike'a baktığında yemek başladığında olduğundan daha mutlu, daha huzurlu göründüğünü fark etti. Arkadaşlarının yeniden birbirlerine kenetlendiklerini, eski rollerine büründüklerini fark ettiklerinden mi? Bill'e öyle geldi. *Eğer sihir yapabilmek için sihre inanmak gerekiyorsa belki bunun gibi önkoşullar kaçınılmaz olarak var olmanın bir yolunu bulacaktır*, diye düşündü. Rahatlatıcı bir düşünce değildi. Kendini güdümlü bir füzeye bağlanmış gibi hissettirdi bu düşünce ona.

Gerçekten bip bip.

"Eh," dedi Richie. "Uzun ve üzücü versiyonu da anlatabilirim kısaltılmış halini de. İkisi arasında bir şey yapmayı deneyeceğim. Kaliforniya'ya taşındıktan sonra bir kızla tanıştım ve birbirimize âşık olduk. Birlikte yaşamaya başladık. Önceleri doğum kontrol hapı kullanıyordu ama ilaçlar onu hasta ediyordu. Spiral taktırmayı düşündü ama bu fikirden hoşlanmadım – güvenli olmadıklarıyla ilgili haberler yayımlanıyordu gazetelerde.

Çocuk sahibi olmaktan bahsettik ve evlensek bile çocuk istemediğimizde karar kıldık. Aşırı kalabalık, tehlikeli, boktan bir dünyaya çocuk getirmek sorumsuzluktu... falan filan falan filan, bilirsiniz işte, gidip Bank Of America'nın erkekler tuvaletine bomba koyalım, sonra çıkıp ot içelim, Maoculukla Troçkistliğin farkını tartışalım. Anlıyorsunuzdur.

Belki şimdi ikimize de fazla acımasız davranıyorum. Gençtik ve idealisttik. Uzun lafın kısası ben bizim Beverly Hills'lilerin ta-

biriyle kabloları kestirdim. Operasyon sorunsuz geçti, hiçbir yan etkisi olmadı. Biliyorsunuzdur belki, risksiz bir operasyon değil. Taşakları 1959 model Cadillac'ların tekerlekleri kadar şişen bir arkadaşım var. Doğum gününde ona sporcuların kullandığı koruyuculardan almayı düşünmüştüm. Ama ben veremeden ikisi de düşüp gitti.

"Kibarlığından hiçbir şey kaybetmemişsin," dedi Bill. Beverly yine gülmeye başladı.

Richie içten bir kahkaha patlattı. "Anlayışlı sözlerin için teşekkürler Bill. Son kitabında 'siktir' kelimesi iki yüz altı kez geçmişti. Tek tek saydım."

"Bip bip, Geveze," dedi Bill bütün ciddiyetiyle. Hep birlikte güldüler. Bill daha on dakika önce ölen çocuklardan bahsettiklerine inanamıyordu.

"Hikâyeyi ileri sar," dedi Ben. "Neredeyse gece oldu."

"İki buçuk yıl Sandy ile yaşadım," diye devam etti Richie. "İki kere evlenmeye yeltendik. Anlaşılan evlenmeyerek kendimizi bir sürü baş ağrısından kurtarmışız. Derken o Washington'daki bir şirket hukuku firmasından teklif aldı, KLAD radyosu da hafta sonları program yapmam için bana teklif getirdi. Büyük bir iş değildi ama bir yerden başlamaktı benim için. Sandy hayatının fırsatıyla karşılaştığını ve ayak sürüdüğüm için Amerika'nın en duyarsız en şovenist erkeği olduğumu söyledi. Dahası Kaliforniya canına tak etmişti. Ona benim de hayatımın fırsatıyla karşılaştığımı söyledim. Böylece ilişkimizi bitirdik. Birbirimizi bitirdik. Kavga gürültünün ardından Sandy yoluna gitti.

Bir yıl sonra vasektomiyi ters çevirtmeye karar verdim. Geçerli bir nedenim yoktu, okuduklarımdan başarı şansının düşük olduğunu biliyordum ama çok umursamadım."

"Yeni biriyle mi birlikteydin?" diye sordu Bill.

"Hayır, komik olan da bu," diyen Richie kaşlarını çattı. "Bir sabah uyandım ve... nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, kafayı buna takmıştım."

"Delirmiş olmalısın," dedi Eddie. "Lokal anestezi yerine genel anesteziyle yapılan bir işlem? Ameliyat? Hastanede en az bir hafta?"

"Evet, doktor da aynısını söyledi," diye cevapladı Richie. "Ben de ona yine de ameliyatı istediğimi söyledim. Neden bilmiyorum. Doktor ameliyattan sonra acı çekeceğimi, üstelik sonucun muhtemelen başarılı olmayacağını tekrarladı. Biliyorum dedim. Tamam o zaman dedi. Ona ameliyatı ne zaman yapabileceğini sordum – karakterim gereği her şeyin bir an evvel hallolmasını tercih ederim, bilirsiniz. 'Sakin ol evlat,' dedi bana. Öncelikle sperm örneği almaları gerekiyormuş. 'Hadi ama vasektomiden sonra doktor kontrolünden geçtim. Operasyon başarılıydı,' dedim. Bana bazen kanalların kendiliğinden eski hale döndüğünü açıkladı. 'Hadi ya!' dedim. Kimse bana bundan bahsetmemişti. Doktor bu ihtimalin çok düşük, hatta milyonda bir olduğunu söyledi. Ama ciddi bir ameliyat geçireceğim için kontrol etmeleri zorunluydu. Böylece Frederick'in Hollywood kataloğunu alıp tuvalete gittim ve bir kaba boşaldım..."

"Bip bip Richie," dedi Beverly.

"Evet haklısın," diye karşılık verdi Richie. "Frederick kataloğu kısmı yalan – muayenehanelerde asla öyle iyi malzemeler bulunmaz. Her neyse, üç gün sonra doktor beni arayıp iyi haberi mi kötü haberi mi önce istediğimi sordu.

'İyi haberi,' dedim.

'Ameliyata gerek yok,' dedi. 'Kötü haberse son iki üç yıldır yattığın kızlardan biri her an babalık davası açabilir.'

'Doğru mu anladım?' diye sordum ona.

'Kurusıkı atmadığını söylüyorum, uzun zamandır da atmıyormuşsun,' dedi. 'Gönül rahatlığıyla seviştiğin günler sona erdi Richard.'

Teşekkür edip telefonu kapadım. Ardından Washington'daki Sandy'yi aradım.

'Rich!' dedi." Richie'nin sesi birden hiç tanışmadıkları Sandy adlı kızın sesine dönüştü. Taklit değildi, gerçekten o olmuştu. "'Senden haber aldığıma sevindim! Evlendim!'

'Ne harika bir haber,' dedim. 'Keşke haber verseydin. Sana bir mikser yollardım.'

'Hep aynı Richie, hep aynı espriler,' dedi.

'Evet aynı esprilerle dolu Richie,' dedim. 'Bu arada Sandy, Los Angeles'tan ayrıldığında çocuğun yoktu değil mi? Ya da gider gitmez çocuğun olmadı?'

'Bu espri komik değil Rich,' dedi. Telefonu suratıma kapamaya hazırlandığını hissedip doktorun söylediklerini anlattım. Gülmeye başladı, hem de öyle bir gülüyordu ki – sizinleyken güldüğüm gibi, sanki biri dünyanın en komik şakasını yapmış gibi. Sonunda kahkahaları kesildiğinde neyi bu kadar komik bulduğunu sordum. 'Gerçekten muhteşem,' dedi. 'Bu sefer şakanın kurbanı sensin. Onca yılın ardından sonunda Richie Tozier da faka bastı. Doğuya taşınmamın ardından kaç piçin oldu Rich?'

'Bu sözlerden anneliğin zevkini tatmadığın sonucunu mu çıkarmalıyım?' diye sordum.

'Temmuzda doğuracağım,' dedi. 'Soracağın başka bir şey var mı?'

'Evet,' dedim. 'Boktan bir dünyaya çocuk getirmenin yanlış olmadığına ne zaman karar verdin?'

'Boktan olmayan bir herifle tanıştığımda,' deyip telefonu kapadı."

Bill kahkahalar atmaya başladı. O kadar güldü ki gözlerinden yaş geldi.

"Evet," dedi Richie. "Bence son sözü söyleyebilmek için telefonu suratıma kapadı. Ne zaman oyuna geldiğimi bilirim. Bir hafta sonra doktora dönüp ameliyatın kendi kendine düzelmesi ihtimalinin ne olduğunu açıklamasını istedim. Meslektaşlarıyla bu konuyu tartıştığından bahsetti. 1980-82 dönemini içeren üç yıllık süreçte Kaliforniya'da yirmi üç vaka bildirilmiş. Altı tanesi ameliyat hatasından kaynaklanıyormuş. Altısı yalanmış – doktorlardan para koparmaya çalışan serseriler. Yani üç yılda on bir gerçek vaka yaşanmış."

"Kaçta on bir?" diye sordu Beverly.

"Yirmi sekiz bin altı yüz on sekiz ameliyattan on biri," diye karşılık verdi Richie.

Herkes sessizleşti.

"Yani çok zor bir bahsi kazandığımı söyleyebiliriz," dedi Richie. "Ama ödül olarak gösterebileceğim bir çocuğum yok. Buna ne diyorsun Eds?"

Eddie'nin inadı inattı. "Hâlâ bir şeyi ispatlamaz..."

"Evet," dedi Bill. "Bir şeyi ispatlamaz ama bağlantı olduğunu varsayabiliriz. Asıl soru şu, ne biliyoruz? Bu konuyu düşündün mü Mike?"

"Elbette düşündüm," dedi Mike. "Ama şimdi yaptığımız gibi herkesi bir araya toplayıp konuşmadan karar vermek imkânsızdı. Toplantı gerçekleşene dek nasıl geçeceğini bilemezdim."

Uzun süre sustuktan sonra düşünceli gözlerle masanın etrafındakilere baktı.

"Bir fikrim var," dedi. "Ama ne olduğunu söylemeden önce Derry'de yapmamız gereken bir iş olup olmadığı konusunda anlaşmalıyız. Daha önce yapmayı denediğimiz şeyi yapmayı yeniden deneyecek miyiz? O'nu öldürmeyi denemek istiyor muyuz? Yoksa yolumuza gidip hayatlarımıza devam mı edeceğiz?"

"Sanki..." diye söze başladı Beverly ama Mike başını sallayıp onu susturdu. Konuşması bitmemişti.

"Başarıp başaramayacağımızı bilmek imkânsız. Yüzdelerden bahsetmenin bir anlamı yok ama Stan yanımızda olsaydı şansımızın artacağını biliyorum. Yüksek olmayacaktı ama daha yüksek olacaktı. Stan olmayınca o gün yaptığımız çember bozuldu. Çember tamamlanmadan O'nu yok edebileceğimizi veya önceden yaptığımız gibi uzaklaştırabileceğimizi sanmıyorum. Bence O bizi öldürecek, birer birer, muhtemelen acı çektirerek. Çocukken şimdi anlamadığım bütünlüğü olan bir çember oluşturmayı başardık. Bence, devam etmeye karar verirsek daha küçük bir çember oluşturmayı denemeliyiz. Yapılabilir mi bilmiyorum. Yapabileceğimizi sanıp iş işten geçtiğinde başaramadığımızı keşfedebiliriz."

Mike yorgun gözlerle arkadaşlarına baktı. "Bu yüzden bence oylama yapmalıyız. Kalıp denemek veya eve dönmek, seçenekler bunlar. Sizleri verdiğiniz sözü hatırlatarak buraya çağırdım. Aslında söz verdiğinizi hatırlayacağınıza bile emin değildim. Sizi verdiğiniz söz yüzünden burada kalmaya zorlarsam sonuçları çok daha kötü olacaktır. "

Bill'e baktı ve daha o an Bill sırada neyin olduğunu anladı. Korkuyordu ama durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Böy-

lece hızla giden bir arabanın direksiyonunu bırakıp gözlerini kapayan intihara eğilimli bir sürücünün hissettiği rahatlığa benzer bir rahatlamayla durumu kabullendi. Mike onları oraya getirmiş, olup bitenleri açıklamıştı. Artık liderlik görevinden çekiliyordu. Bu görevi 1958'de onu üstlenen kişiye teslim etmek niyetindeydi.

"Ne diyorsun Koca Bill? Söz senin."

"Soruyu sormadan önce herkesin aynı şeyi anladığına emin olmak istiyorum. Bir şey söylemeye hazırlanıyordun Bev?"

Beverly başını iki yana salladı.

"Tamam; sanırım soru şu: Kalıp savaşacak mıyız yoksa boş mu vereceğiz? Kalalım diyenler?"

Neredeyse beş saniye boyunca kimse yerinden kıpırdamadı. Bill'in aklına açık artırmalarda mallardan birinin fiyatının birden tavana fırlayışı ve daha fazla artırmak istemeyenlerin heykeller gibi kıpırdamadan duruşu geldi. Açık artırmayı yöneten kişinin beş bin veya yirmi beş bin dolar artırdıklarını sanmasından korkarak burunlarını kaşımaya bile tereddüt ederlerdi.

Bill, Georgie'yi kimseye zararı dokunmayan, tek arzusu bütün hafta hapis kaldıktan sonra dışarı çıkıp oynamak olan, elinde kâğıttan gemisi, üzerinde sarı yağmurluğuyla dışarı çıkan o çocuğu; Georgie'yi ve ona teşekkür edişini hatırladı... Ve Bill'in alev alev yanağına kondurduğu öpücüğü: *Teşekkürler Bill. Çok güzel bir gemi.*

Tanıdık öfkenin içine dolduğunu hissetti ama artık büyümüştü ve olaya daha geniş bir çerçeveden bakıyordu. Mesele sadece Georgie değildi. Kurbanların adları beynine doldu. Betty Ripsom, donmuş halde bulundu, Cheryl Lamonica, Kenduskeag'dan çıkarıldı, Matthew Clements, üç tekerlekli bisikletinden zorla indirildi, Veronica Grogan, daha dokuz yaşındaydı ve kanalizasyonda bulundu, Steven Johnson, Lisa Albrecht ve diğerleri. Kim bilir kayıp kişilerin kaçı O'nun elinde ölüp gitmişti.

Yavaşça elini kaldırdı. "O'nu öldürelim. Bu sefer işini gerçekten bitirelim."

Bir an için havadaki tek el O'nunkiydi, sanki ilkokuldaydılar, doğru cevabı bilen tek çocuk oydu ve geri kalanlar ondan nef-

ret ediyordu. Derken Richie iç çekip elini kaldırdı. "Ne olacaksa olsun. Ozzy Osbourne ile röportaj yapmaktan kötü olamaz ya?"

Beverly elini kaldırdı. Yüzünün rengi geri gelmiş, yanakları kızarmıştı. Hem heyecanlanmış hem korkmuş bir hali vardı.

Mike elini kaldırdı.

Ben de.

Eddie Kaspbrak arkasına yaslanmıştı, sanki koltuğa gömülmek ve böylece ortadan kaybolmak istiyordu. İnce, uzun, zarif yüzünde ürkmüş bir ifadeyle önce sağa, sonra sola, ardından Bill'e baktı. Bill bir an için Eddie'nin koltuğunu ittirip ayağa kalkacağını ve geri dönüp bakmadan arkasına dönüp odadan çıkacağını zannetti. Ama adam bir elini havaya kaldırıp diğer eliyle inhalatörünü sıkı sıkı tuttu.

"Aferin Eds," dedi Richie. "Bu sefer her iddiasına varım biz bolca kıkırdayacağız."

"Bip bip, Richie," dedi Eddie titreyen bir sesle.

6

Kaybedenler Tatlıya Geçiyor

"Aklındaki nedir Mike?" diye sordu Bill. Garsonları Rose'un fal kurabiyeleriyle gelişi odanın havasını değiştirdi. Kadın masanın çevresinde ellerini kaldırmış olan altı müşteriye, eğitimle alınmış ve nezaketle perçinlenmiş bir merak yoksunluğuyla baktı. Çabucak ellerini indirdiler, Rose gidene kadar kimse konuşmadı.

"Oldukça basit," dedi Mike, "Ama tehlikeli de olabilir."

"Lafı geveleme," dedi Richie.

"Bence bugünlük bu kadar yeter. Herkes Derry'de en iyi hatırladığı yere gitsin... Çorak Topraklar'ı saymıyorum. Şimdilik oraya gitmemeliyiz. İsterseniz bunları keşif turları olarak düşünebilirsiniz."

"Amaç ne Mike?" diye sordu Ben.

"Emin değilim. Sezgilerimle hareket ettiğimi anlamalısınız..."

"Sanki ritim önerip dans etmemizi bekliyorsun," dedi Richie.

Bu sözler ötekileri gülümsettiyse de Mike başını sallamakla yetindi. "Belki de en doğru açıklaması bu. Sezgilere kulak vermek ritmi yakalayıp dans etmeye benziyor. Yetişkinler için sezgilerini kullanmak güç, bu yüzden bizim için doğru seçeneğin sezgilerimize güvenmek olduğuna inanıyorum. Ne de olsa çocuklar on üç on dört yaşına kadar yüzde seksen içgüdüleriyle hareket eder."

"Kendimizi olayların akışına bırakmamızı mı öneriyorsun?" diye sordu Eddie.

"Sanırım. Her neyse, önerim bu. Aklınıza belli bir yer gelmezse ayağınızın götürdüğü yere gidin. Akşam kütüphanede buluşur ve yaşadıklarımızı tartışırız."

"Bir şey yaşarsak," dedi Ben.

"Ah, kimsenin boş dönmeyeceğine eminim."

"Ne olacağını sanıyorsun?" diye sordu Bill.

Mike başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ne olacaksa hoş olmayacak. Bence aramızdan birinin kütüphaneye gelememesi bile ihtimal dahilinde. Böyle düşünmek için geçerli bir sebebim yok... Sadece içgüdülerime kulak veriyorum."

Bu sözleri sessizlik takip etti.

"Niye tek başımıza gitmemizi istiyorsun?" diye sordu sessizliği bozan Beverly. "Bunu grup olarak yapmamız gerekmiyor mu? Neden yalnız başlamamızı istiyorsun Mike? Hele düşündüğün kadar riskliyse."

"Sanırım bu soruyu ben cevaplayabilirim," dedi Bill.

"Devam et Bill," dedi Mike.

"Başladığında hepimiz yalnızdık," dedi Bill, Beverly'ye. "Her şeyi hatırlamıyorum –henüz– ama bu kadarını hatırlıyorum. Fotoğraftaki George'un hareket edişi. Ben'in mumyası. Eddie'nin Neibolt Sokağı'ndaki verandanın altında gördüğü cüzamlı. Mike'ın Bassey Parkı'nda, kanalın yanında kanları görmesi. Ve kuş... Kuşla ilgili bir şeyler yok muydu Mike?"

Suratı asılan Mike başını salladı. "Büyük bir kuştu."

"Ama *Susam Sokağı*'ndaki kuş gibi arkadaş canlısı değildi."

"Bip bip, Richie," dedi Mike. Richie sustu.

"Senin için ise giderden gelen ses ve lavabodan fışkıran kanlardı," dedi Bill, Beverly'ye. "Ve Richie..." Devam edemedi, kafası karıştı.

"Sanırım ben kuralın kural olduğunu ispatlayan istisnayım Koca Bill," dedi Richie. "O yaz gördüklerim arasında garip diyebileceğim tek şey seninle George'un odasına girdiğimde gördüklerimdi. Fotoğraf albümüne bakmak için sizin eve gidişimizi hatırlıyor musun? Center Sokağı'nın fotoğrafı canlanmıştı."

"Hatırlıyorum," dedi Bill. "Ama ondan önce hiçbir şey görmediğine emin misin Richie? Hiç mi?"

"Ben..." Richie'nin gözlerinde bir kıvılcım belirip kayboldu. "Henry ve arkadaşlarının beni kovaladığı gündü, okulların kapanmasından hemen önce. Onlardan kaçıp Freese'in oyuncak bölümüne saklanmıştım. Sonra şehir merkezine gidip bir süre parktaki banklardan birinde oturdum. Bir şey gördüğümü sandım... ama hayal görmüşümdür."

"Ne gördün?" diye sordu Beverly.

"Hiç," diye kestirip attı Richie neredeyse kabaca. "Hayaldi. Gerçekten." Mike'a döndü. "Ama yürüme fikri hoşuma gitti. Vakit öldürmenin iyi bir yolu. Eski şehirden manzaralar."

"Öyleyse anlaştık?" dedi Bill.

Başlarını salladılar.

"Gece kütüphanede buluşacağız. Kaçta buluşmamızı öneriyorsun Mike?"

"Yedide. Geç kalırsanız zili çalarsınız. Yaz tatili başlayana dek kütüphane hafta içi yedide kapanıyor."

"Yedi o zaman," dedi Bill. Ciddi bakışlarını arkadaşlarının üzerinde gezdirdi. "Dikkatli olun. Ne yaptığımızı bilmediğimizi unutmayın. Bunu keşif turu olarak görün. Eğer bir şey görürseniz savaşmayın. Kaçın."

"Ben zaten savaşma seviş diyenlerdenim," dedi Richie, Michael Jackson'ın sesini taklit ederek.

"Yapacaksak doğru yapalım," dedi Ben. Dudağında acı tatlı bir gülümseme belirdi. "Ama Çorak Topraklar haricinde aklıma hiçbir yer gelmiyor. Nereye gideceğimi sorsanız söyleyemem. Derry'nin en güzel yanı orasıydı – sizinle oraya gitmekti." Gözle-

ri Beverly'ye kaydı, bir saniye kadar süzdükten sonra bakışlarını kaçırdı. "Benim için anlam ifade eden başka bir yer düşünemiyorum. Muhtemelen birkaç saat dolaşır, binalara bakar ve ayaklarımı ıslatıp geri dönerim."

"Gidecek bir yer bulacaksın Saman Kafa," dedi Richie. "Eskiden yemek yediğin yerleri ziyaret ettin mi gaza gelirsin."

Ben kahkaha attı. "On bir yaşından sonra yemek yeme kapasitem birden düştü. Karnım o kadar dolu ki beni yuvarlayarak buradan çıkarmanız gerekebilir."

"Ben hazırım," dedi Eddie.

"Bir saniye!" diye bağırdı Beverly diğerlerinin kalkmaya hazırlandığını görünce. "Şans kurabiyeleri! Onları unuttuk!"

"Benimkinde ne yazdığını tahmin edebiliyorum," dedi Richie. "Dev bir canavar sizi yiyecek. İyi günler."

Bu lafa güldüler. Mike şans kurabiyesi kâsesini Richie'ye uzattı, genç adam bir tane alıp kâseyi diğerlerinin arasında dolaştırdı. Bill herkes alana kadar kimsenin kurabiyesini açmadığını fark etti; ellerinde kalp şeklindeki kurabiyelerle birbirlerine bakıyorlardı. Beverly gülümseyerek kurabiyesini aldığında Bill'in kafasında alarm zilleri çalıyordu: Hayır! Hayır yapma, bu da oyunun parçası, onu geri koy, açma!

Ama çok geçti. Beverly kurabiyesini açmıştı. Ben de kendininkini açıyordu. Eddie çatalının kenarıyla kurabiyesini zorlarken, Beverly'nin yüzündeki gülümseme kayboldu, yerini korku aldı. *Biliyorduk, her nasılsa biliyorduk, kimse şans kurabiyesini ısırmadı. Normali bu olurdu ama kimse yapmadı. Hâlâ, içten içe... her şeyi hatırlıyoruz*, diye düşündü Bill.

Belki de o ana kadarki en dehşet verici farkına varışlarından birini yaşadı; az önce düşündükleri Mike'ın kelimelerle ifade ettiğinden çok daha güçlü bir delildi, O'nun her birini ne kadar etkilediğini ve etkisinin hâlâ sürdüğünü gösteriyordu.

Beverly'nin kurabiyesinden bir damar kesilmiş gibi kanlar fışkırdı. Kadının elleri ve beyaz masa örtüsü kanlar içinde kaldı, kızıl damlalar önce parlak lekeler oluşturdu, sonra pembe çizgiler halinde örtüye yayıldı.

Eddie Kaspbrak boğuk bir çığlığın ardından öyle bir iğrenmeyle masadan kalktı ki eli kolu birbirine dolaştı ve sandalyesi az kalsın devrilecekti. Onun kurabiyesinden sarı çizgili, kahverengi, devasa iğrenç bir böcek çıkıyordu. Sanki şans kurabiyesi onun kozasıydı. Kara gözleri kör kör dışarıya bakıyordu. Böcek Eddie'nin ekmek tabağına sıçradı ve silkelenerek üstüne yapışan kurabiye parçalarından kurtuldu. O öğleden sonra şekerleme yaptığında Bill kâbuslarında o yaratığı görecekti. Kurabiyeden tamamen kurtulan böcek arka ayaklarını birleştirip cırlamayı andıran bir ses çıkardığında Bill onun mutasyon geçirmiş bir çekirge olduğu kanaatine vardı. Böcek tabaktan inip sırtüstü masa örtüsüne düştü.

"Aman Tanrım!" demeyi başardı Richie. "Aman Tanrım, bu bir göz, lanet olasıca bir göz..."

Bill başını çevirdiğinde Richie'nin kendi elindeki kurabiyeye baktığını gördü. Suratı kasılmıştı. Kurabiyesinin yarısı masaya düşmüştü, içinde büyük bir dikkatle dışarı bakan insan gözü vardı. Kurabiye parçaları irisin etrafına yapışmıştı.

Ben Hanscom kendisininkini fırlattı – hesaplı bir atış değil iğrenç bir şey gören kişinin ani tepkisi. Kurabiye yere yuvarlandığında Bill içinde dipleri kanla kaplı iki diş gördü. Tohumu andırıyorlardı.

Bakışlarını yeniden Beverly'ye çevirdiğinde kadının çığlık atmamak için kendini zor tuttuğunu anladı. Gözleri Eddie'nin kurabiyesinden çıkan ve bacaklarını sallayıp düz dönmeye çalışan yaratıktaydı.

Bill harekete geçti. Düşünmüyor, tepki veriyordu. *Sezgi*, diye düşündü Beverly'nin yanına gidip çığlık atmadan önce eliyle ağzını örterken. *İşte sezgilerime uyuyorum. Mike benimle gurur duymalı.*

Böylece Beverly'nin dudaklarından çığlık değil boğuk bir hımmf sesi döküldü.

Eddie, Bill'in gayet iyi hatırladığı ıslık sesleri çıkarıyordu. Önemli değildi, ilacından bir nefes alırsa Eddie toparlanırdı.

Hızla diğerlerini kontrol etti ve o yazdan bir şey daha hatırladı, hem çok saçma hem de doğru gelen bir şey: "Sakinleşin! Hepiniz! Ses çıkarmayın! Sessiz olun!"

Richieeliyleağzını örttü. Mike'ın beti benzi atmıştı ama Bill'e bakıp başını salladı. Birlikte masadan uzaklaştılar. Bill kendi kurabiyesini açmamıştı ama kurabiyenin kenarlarının hareket ettiğini görebiliyordu. Sanki onun sürprizi de dışarı çıkmaya çalışıyordu. Nefes al ve sakinleş, nefes al ve sakinleş.

"Hımmf!" dedi Beverly yeniden, nefesi avucunu gıdıkladı Bill'in.

"Sessiz ol Bev," diyen Bill elini çekti.

Beverly'nin gözbebekleri büyümüştü, dudağı seğiriyordu. "Bill... Bill, görmedin mi..." Gözleri yeniden böceğe kilitlendi. Böcek ölüyor gibiydi. Kör gözleriyle kadına baktığı anda Beverly inlemeye başladı.

"Ke... kes şunu," dedi Bill. "Sandalyene geri dön."

"Yapamam Billy, o şeyin yakınına gide..."

"Gidebilirsin! Gitmelisin!" Boncuklu perdenin diğer tarafında ayak sesleri duyuldu, hızlı adımlar. Bill diğerlerine baktı. "Hepiniz! Masaya! Sohbet edin! Doğal görünün!"

Beverly yalvaran gözlerle ona baktı ama Bill başını iki yana salladı. Oturup iskemlesini masaya yanaştırdı, tabağındaki şans kurabiyesine bakmamaya çalıştı. İçi irinle dolu bir yara gibi şişmişti. Hâlâ kabarıp iniyordu. *Az kalsın onu ısıracaktım*, diye geçirdi içinden.

Eddie astım ilacını yeniden dudaklarına götürdü, ciğerlerini ilaçla doldurdu.

"Sence kupayı kim kazanacak?" diye sordu Bill, Mike'a, suratında delilerinki gibi bir gülümsemeyle. Tam o anda Rose boncukların arasından geçip içeri girdi, yüzünde kibar ama soru soran bir ifade vardı. Bill gözucuyla baktığında Bev'in masadaki yerini aldığını gördü. *Aferin*, dedi içinden.

"Chicago Bears fena gitmiyor," dedi Mike.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Rose.

"Ha... harika," dedi Bill. Başparmağıyla Eddie'yi işaret etti. "Arkadaşımız astım krizi geçirdi. İlacını aldı. Şimdi iyi."

Rose endişeli gözlerle Eddie'yi süzdü.

"İyiyim," dedi Eddie güçlükle.

"Masayı toplamamı ister misiniz?"

"Birazdan," dedi Mike suratında sahte bir gülümsemeyle.

"Yemek güzel miydi?" Bakışları masada dolaştı ama mesafeli kibarlığı değişmedi. Böceği, gözü, dişleri veya Bill'in kabarıp sönen kurabiyesini görmedi. Masa örtüsündeki kan lekelerine de aldırmadı.

"Hepsi çok güzeldi," dedi Beverly gülümseyerek. Bill veya Mike'ınkinden daha gerçek bir gülümseme. Rose'un içini rahatlatan ve bir sorun çıkmadığına ikna eden o oldu. Bir şeyler yanlış gitmişse bile Rose'un mutfağının veya sunumunun suçu değildi. *Ne cesur kız*, diye düşündü Bill.

"Ya şans kurabiyeleri?" diye sordu Rose.

"Eh," dedi Richie. "Ötekileri bilemem ama benimki göz dolduruyordu."

Bill bir çıtırtı duydu. Tabağına baktığında bir bacağın kurabiyenin kenarından çıktığını gördü. Kör kör tabağı yokluyordu.

Az kalsın onu ısıracaktım, diye düşündü yeniden ama gülümsemeyi sürdürdü. "Çok hoştu," dedi.

Richie, Bill'in tabağına bakıyordu. Kurabiyeden gri çizgili, karasineğimsi bir yaratık çıkıyordu. Güçsüz bir vızıltı. Kurabiyenin kenarından sarımsı bir irin aktı. Masa örtüsü ıslandı. İğrenç bir kokusu vardı, enfeksiyon kapmış bir yaranın ağır kokusu.

"Yardımcı olabileceğim bir konu varsa..."

"Şimdilik yok," dedi Ben. "Harika bir yemekti. Son derece... son derece sıra dışı."

"O zaman sizi baş başa bırakayım," diye kadın eğilerek boncuklu perdeden geçti. Herkes ayağa fırlayıp masadan uzaklaştığında boncuklar hâlâ birbirine çarpıyordu.

"Nedir o?" diye sordu Bill'in tabağındaki yaratığa bakan Ben.

"Sinek," dedi Bill. "Mutasyon geçirmiş bir sinek. George Langlahan diye bir yazarın lütfu, sanırım. *Sinek* diye bir hikâye yazmıştı. Filmini de çektiler ama iyi bir film değildi. Ama hikâye ödümü patlatmıştı. O sanırım eski numaralarına döndü. Yeni çalıştığım roman yüzünden sık sık *Sinek* hikâyesini düşünüyordum – romanıma *Yol Böcekleri* demeyi planlıyordum. Kulağa aptalca geliyor ama..."

"İzninizle," diye lafını böldü Beverly, "Sanırım kusacağım."

Masadaki erkekler nezaketen ayağa kalkamadan çoktan gitmişti.

Bill peçetesini alıp artık yavru kırlangıç büyüklüğüne ulaşan sineğin üstüne fırlattı. O kadar büyük bir yaratığın küçük bir Çin şans kurabiyesinden çıkmasına imkân yoktu ama çıkmıştı. Peçetenin altındaki yaratık iki kere vızıldadıktan sonra sessizleşti.

"Tanrım," dedi Eddie güçlükle duyulan bir sesle.

"Burada durmanın anlamı yok," dedi Mike. "Beverly'yle lobide buluşuruz."

Kasanın yanına vardıklarında Beverly kadınlar tuvaletinden çıkıyordu. Yüzü solmuştu ama toparlanmış haldeydi. Hesabı Mike ödedi, Rose'u yanağından öptü ve birlikte yağan yağmura aldırmadan dışarı çıktılar.

"Fikrini değiştiren?" diye sordu Mike.

"Benimki değişmedi," dedi Ben.

"Hayır," dedi Eddie.

"Ne fikri?" dedi Richie.

Bill başını iki yana sallayıp Beverly'ye baktı.

"Kalıyorum," dedi Beverly. "Bill, O, eski numaralarına döndü derken ne demek istedin?"

"Böcekli bir hikâye yazmayı düşünüyordum," diye açıkladı Bill. "Langlahan'ın hikâyesi aklımdaydı. Bu yüzden sinek gördüm. Sen kan gördün Beverly. Neden kanı düşünüyordun?"

"Sanırım giderden gelen kan yüzünden," diye karşılık verdi Beverly. "On bir yaşındayken banyo giderinden kan gelmişti." Gerçek neden bu muydu? Sanmıyordu. Ne de olsa parmaklarına kan sıçradığında aklına gelen kırılan parfüm şişesine bastıktan sonra arkada bıraktığı kanlı izlerdi. Tom. Ve

(Bevvie bazen beni endişelendiriyorsun)

babası.

"Sen de böcek gördün," dedi Bill, Eddie'ye. "Neden?"

"Herhangi bir böcek değil," dedi Eddie. "Çekirge. Bodrumumuzda çekirgeler var. İki yüz bin dolarlık ev ama çekirgelerden kurtulamıyoruz. Geceleri bizi çıldırtıyorlar. Mike aramadan birkaç gece önce korkunç bir kâbus gördüm. Rüyamda uyanıp çekir-

gelerin yatağımı işgal ettiğini görüyordum. Astım ilacımla onlara ateş etmeyi denedim ama düğmesine bastığımda inhalatör garip sesler çıkardı. Uyanmadan hemen önce onun içinden de çekirge çıktı. "

"Garson hiçbirini görmedi," dedi Ben. Beverly'ye baktı. "Seninkiler de her taraf kan içinde kaldığı halde giderden çıkan kanı görmemişti."

"Evet," dedi Beverly.

Çiseleyen yağmur altında durup birbirlerini süzdüler.

Mike saatini kontrol etti. "Yirmi dakika sonra otobüs gelir," dedi. "Veya sıkışırsanız dördünüzü arabamla bırakabilirim. Ya da taksi çağırabilirim. Nasıl isterseniz."

"Sanırım ben yürüyeceğim," dedi Bill. "Nereye gideceğimi bilmiyorum ama temiz havaya ihtiyacım var."

"Taksi çağıracağım," dedi Ben.

"Beni şehir merkezine bırakabileceksen seninle gelirim," dedi Richie.

"Olur. Nereye gideceksin?"

Richie omuz silkti. "Karar vermedim."

Diğerleri otobüsü beklemeyi seçti.

"Yedide görüşürüz," diye hatırlattı Mike.

"Dikkatli olun."

Dikkatli olacaklarına söz verdiler ama Bill denklemde bu kadar bilinmez varken dürüstçe böyle bir söz verip veremeyeceğine emin değildi.

Tam bu düşüncesini dile getirecekti ki arkadaşlarının yüzlerine baktı ve bu gerçeği zaten bildiklerini anladı.

Konuşmak yerine vedalaşmak için el salladıktan sonra yürüyüp gitti. Yüzüne vuran hava ona iyi geldi. Şehir merkezine kadar yol uzundu ama önemli değildi. Düşünecek çok şeyi vardı. Toplantı bitmiş, işe başlama zamanı gelmişti.

ON BİR
YÜRÜYÜŞLER

1

Ben Hanscom Para Çekiyor

Richie Tozier, Kansas, Center ve anacaddenin kesiştikleri yerde taksiden indi. Ben yokuş yukarı yola devam etti. Şoför Bill'in terbiyeli şoförüydü ama ne Richie ne Ben bu gerçeği keşfetti: Dave ölü gibi sessizdi. Ben de Richie ile aynı yerde inebilirdi ama tek başlarına başlamaları daha iyi bir fikirmiş gibi geldiğinden yola devam etti. Kansas Sokağı'yla Daltrey'in köşesinde durup elleri ceplerinde taksinin ardından baktı. Öğle yemeğinde vardığı iğrenç sonucu zihninden atmaya çalıştı. Yapamadı; düşünceleri sürekli Bill'in tabağındaki şans kurabiyesinden çıkan siyah gri sineğe, sırtına yapışmış damarlı kanatlarına kayıyordu. Aklını bu iğrenç görüntüden uzaklaştırmanın yolunu arıyor, tam başardığına inandığında beş dakika sonra sinek yine aklına geliyordu.

Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum, diye düşündü Ben. Kastettiği ahlaki değil mantıklı olandı. Binalar doğa kanunlarına göre yapılır; doğa kanunları denklemlerle ifade edilir; denklemlerin sağlaması yapılır. Yarım saat önce yaşananları açıklayacak bir denklem var mıydı?

Boş ver, dedi kendine belki beninci kez. *Açıklaması yok, öyleyse boş ver.*

İyi bir öğüttü; sorun onu tutamamasıydı. Kanalda mumyayı görüşünden sonraki gün hayatına her zamanki gibi devam ettiğini hatırladı. Her neyse onun kendisini yakalamaya çok yaklaştığını bildiği halde hayatına devam etmişti. Okula gitmiş, matematik sınavı olmuş, okul çıkışı kütüphaneye uğramış ve yemeklerini yemişti. Kanalda gördüğü şeyi normalmiş gibi kabullenmişti ve onun tarafından az kalsın öldürülecek olmak... Eh, çocuklar

sürekli ölümden dönerdi. İki yana bakmadan karşıdan karşıya geçmeye kalkar, gölde dolaşır ve aniden kıyıdan aşırı uzaklaştıklarını fark eder, parkın demirlerinden popo üstü düşer veya ağaçlardan düşüp kafalarını kırarlardı.

Şimdi, yağmur altında 1958 yılında tefeci dükkânı olan (Ben adlarının Frati olduğunu hatırlıyordu, vitrinde her zaman tabancalar, tüfekler, bıçaklar ve egzotik hayvanlar gibi saplarından asılmış gitarlar dururdu) Güvenilir Hırdavatçı'nın önünde dururken elinde olmadan çocukların ölmekte yetişkinlerden daha başarılı olduğunu fark ediyordu. Açıklanamaz şeyleri normal kabul etmek konusunda da daha başarılıydılar. Dünyanın gözle görülmeyen bölümüne sorgusuz sualsiz inanıyorlardı. İyi ve kötü mucizeler her zaman gerçekleşirdi, hem de sıklıkla, ama kimsenin dünyası sarsılmazdı. Aniden ortaya çıkan bir güzellik veya yaşanan dehşet verici bir olay on yaşında birinin öğle yemeğinde fazladan bir iki sosisli sandviç daha yemesini engellemezdi.

Büyüdüğünüzde değişirdi bu durum. Artık dolabınızdan bir şeyler çıkacağı korkusuyla uykularınız kaçmazdı... Ama böyle bir şey gerçekten olduğunda, mantığın açıklayamadığı bir şey yaşandığında, beyniniz kısa devre yapardı. Nöronlarınız sağa sola koştururdu. Hoplayıp zıplamaya başlar, titrer ve yerlerde yuvarlanırdınız, hayal gücünüz ipleri eline alır ve sinir sisteminizi ele geçirirdi. Gördüklerinizi onca yıllık yaşam deneyiminize uyduramazdınız. Sindiremezdiniz. Aklınız aynı yere döner durur, yün yumağıyla oynayan kedi yavrusu gibi aynı şeyi pençeler dururdu... ve er geç ya delirir ya da hayatınızı idame ettiremez hale getirirdiniz.

Ve öyle olursa, diye düşündü Ben, *O beni ele geçirir. Hepimizi. Hiç şansımız olmaz.*

Kansas Sokağı'ndan yukarı yürümeye başladı, aklında belli bir yer yoktu. Birden beliren bir düşünce: *Gümüş dolarla ne yaptık?*

Hâlâ hatırlayamıyordu.

Gümüş dolar. Ben... Beverly onunla hayatını kurtardı. Belki ötekilerin hayatını da. Özellikle Bill'in. O, az kalsın karnını deşecekti, eğer Beverly... ne yapmasaydı? Doları nasıl kullandık? O'nu kaçırmayı başardı, biz de ona yardım ettik ama nasıl?

Aniden zihninde bir kelime belirdi, hiçbir anlam ifade etmeyen ama tüylerini diken diken eden bir kelime: *Chüd.*

Kaldırıma baktığında tebeşirle çizilmiş bir kaplumbağa gördüğünü sandı ve dünya bulanıklaştı. Gözlerini kapadı, tekrar açtı, kaplumbağa yoktu, yalnızca yağmurun sildiği seksek çizgileri.

Chüd.

Anlamı neydi?

"Bilmiyorum," dedi yüksek sesle ve kendi kendine konuştuğunu gören var mı diye etrafa bakındığında farkında olmadan Kansas Sokağı'ndan Costello Caddesi'ne saptığını gördü. Öğle yemeğinde çocukken Derry'de mutlu olduğu tek yerin Çorak Topraklar olduğunu söylemişti... Ama bu pek de doğru sayılmazdı, değil mi? Bir yer daha vardı. Ya tesadüfen ya bilinçaltının yardımıyla adımları onu o diğer yere getirmişti: Derry Halk Kütüphanesi.

Bir iki dakika elleri ceplerinde kapının önünde durdu. Bina değişmemişti; çocukken olduğu gibi mimarisini hayranlıkla izledi bir süre. İyi tasarlanmış tüm taş binalar gibi bu bina da gören bir gözün fark edeceği zıtlıklar içeriyordu: Taşın sağlamlığı kemerlerin zarafeti ve ince sütunlarla dengelenmiş, böylece bina hem banka kasaları gibi sağlam hem de ince ve zarif olmuştu (elbette bir bina, hele yüzyılın sonunda inşa edilenler ne kadar ince olabilirse). Bu tür zıtlıklar binayı çirkin olmaktan koruyordu. Orayı hâlâ sevdiğini keşfetmek Ben'i şaşırtmadı.

Costello Caddesi'nde de fazla bir şey değişmemişti. Başını çevirdiğinde Derry Halk Evi'ni görüyordu. Sokağın bir yarım daire çizerek Kansas Sokağı'yla birleştiği yerde hâlâ Costello Caddesi pazarının kurulup kurulmadığını merak etti.

Yetişkinlerin kütüphanesiyle Çocuk Kütüphanesi arasındaki cam koridora bakmak için çimenleri geçerken şık ayakkabılarının ıslandığını fark etmedi. O da değişmemişti, Ben'in durduğu yerden, salkımsöğüdün dallarının arasından koridordan geçen insanlar rahatlıkla görülüyordu. Manzara keyfini o kadar yerine getirdi ki öğle yemeğindeki toplantıda yaşananları unuttu. Çocukken tam bu noktada dolaşır, kışları dizine kadar karların içinde ilerler ve ağacın altında bazen on beş dakika durduğu olur-

du. Günbatımında geldiğini hatırlıyordu. O zaman da binadaki zıtlıklar ilgisini çeker ve parmakları donsa, eriyen karlar botlarının içinden sızsa da onu seyretmeyi sürdürürdü. Bazen o binayı seyrederken alacakaranlık çöker, kış mevsiminin karanlığı etrafı kaplar, gökyüzü doğuda kül rengine batıda kehribara dönerdi. Dışarısı soğuktu, eksi on derece kadar vardı, rüzgâr Çorak Topraklar'dan esiyorsa daha da soğuk.

Ama şimdi, durduğu yerin kırk metre ötesindeki insanlar kısa kollu gömleklerle dolaşıyordu. Durduğu yerin kırk metre ötesinde parlak beyaz ışıktan, baştan aşağı floresanlarla donatılmış bir tünel. Kıkırdayan küçük çocuklar, el ele yürüyen sevgililer (kütüphaneci onları görecek olsa el ele tutuşmamalarını söylerdi). Sihirliydi bu manzara, elektrik ve doğalgaz gibi şeyleri hesaba katamayacağı kadar küçük olduğu için o zamanlar ona sihirli gelirdi. Sihir, iki karanlık binayı birleştiren ışıktan ve hayattan yapılma parlak silindirdi, sihir onun sayesinde insanların karla kaplı arsadan üşümeden ve karanlıkta kalmadan geçebilmesiydi.

Er geç şimdi yaptığı gibi oradan uzaklaşır, binanın ön tarafına dolaşır (yine şimdi yaptığı gibi) ve yetişkin kütüphanesinin taş duvarı görüş alanını sınırlamadan önce bir an duraksayıp geri dönüp bakardı (yine şimdi yaptığı gibi).

Nostaljinin kalbine işleyen acısını eğlenceli bulan Ben yetişkin kütüphanesinin merdivenlerinden çıktı, sütunların arkasındaki dar verandada bir an duraksadı. Hava ne kadar sıcak olursa olsun her zaman yüksek ve her zaman serin olurdu veranda. Ardından üzerinde kitap iade deliği olan demir kapıyı açtı ve sessiz kütüphaneye girdi.

Tavandan sarkan cam kürelerin loş ışığına adım attığı anda anılar öyle bir şiddetle zihnine doluştu ki bir an başı döndü. Çeneye inen bir yumruk veya tokat gibi fiziksel bir şiddet değil. Zamanın kendini tekrarladığı hissi, daha uygun bir kelime olmadığından belki dejavu olarak ifade edilebilecek bir his. Ben bunu daha önce yaşamıştı ama şimdiye dek hiç bu kadar sarsılmamıştı; bir süre yerinden kıpırdamadı, zaman mefhumunu kaybetmişti,

kaç yaşında olduğunu sorsanız söyleyemezdi. Otuz sekiz mi on bir mi?

İşte ender olarak fısıltılarla veya kütüphanecinin bir kitabı damgalayışının belirsiz gürültüsüyle bölünen tanıdık sessizlik, gazetelerin ve dergilerin hışırtısı. Işığın kalitesini şimdi de eskisi kadar beğenmişti. İçerisi yüksek pencerelerden süzülen ışıkla aydınlanıyordu, hava yağmurlu olduğu için gri görünüyorlardı ve içeri süzülen ışık da uyku getirecek loşlukta bir ışıktı.

Yıpranmış kırmızı siyah parkelerle döşenmiş holü geçerken her zamanki gibi ses çıkarmadan yürümeyi denedi – yetişkin kütüphanesinin çatısındaki kubbe bütün seslerin güçlenmesine yol açardı.

At nalı şeklindeki masanın iki tarafındaki demir merdivenleri gördü, ama aradan geçen yirmi beş yılda onlara bir de asansör eklenmişti. Onu görmek genç adamı rahatlattı – boğucu dejavu hissinden kurtardı onu.

Geniş holü geçerken kendini başka ülkeden gelmiş bir casus, orada işi olmayan biri gibi hissetti. Masasının başındaki kütüphaneci kızın başını kaldırıp kendisine bakacağını ve kitap okuyan herkesin dikkatini dağıtıp çınlayan bir sesle meydan okuyacağını düşündü. *Sen! Evet, sen! Burada ne arıyorsun? Burada sana yer yok! Sen dış dünyadansın! Geçmiştensin! Geldiğin yere git! Ben polisi aramadan nereden geldiysen oraya dön!*

Kız başını kaldırdı, hoş bir kızdı. Gerçek ve kurgunun birbirine karıştığı o anda Ben bir an korkularının gerçekleşeceğini sandı. Kızın donuk mavi gözleri kendininkine kenetlendiğinde kalp atışları hızlandı. Ama kız aldırışsızca bakışlarını kaydırdı. O zaman Ben yeniden yürüyebildiğini keşfetti. Casus olsaydı paçayı sıyırdığına sevinirdi.

Tehlikeli diklikteki dar demir merdivenlerden birinin altından geçip Çocuk Kütüphanesi'ne uzanan koridorun yolunu tuttu ve çocukken yaptığı gibi etekli bir kızın merdivenden çıkıp çıkmadığını görmek için başını kaldırıp baktığını fark ettiğinde (ne yaptığının farkına sonradan varmıştı) kendi kendine gülümsedi. Sekiz, belki dokuz yaşındayken nedensiz yere başını kaldırıp baktığını ve merdivenden çıkan liseli bir kızın pembe külotunu

gördüğünü hatırlıyordu. (*Artık* hatırlıyordu.) Tıpkı 1958 yılında okulun son günü Beverly Marsh'ın halhalından yansıyan ışığın onda basit bir sevgiden farklı duygular uyandırması gibi, liseli kızın külotu da onu etkilemişti; Çocuk Kütüphanesi'nde masalardan birine geçip önünde trenlerin tarihini anlatan bir kitapla neredeyse yirmi dakika bu beklenmedik görüntüyü düşünmüştü, yanakları ve alnı kızarmış, erkeklik organı sertleşmişti. Kızla evlendiğini, kasabanın eteklerinde ufak bir evde yaşadıklarını ve o yaşta hiç anlamadığı zevkleri tattıklarını hayal etmişti.

Bu hayaller belirdikleri gibi hızla kayboldu ama oğlan o günden sonra ne zaman merdivenin altından geçse başını kaldırıp yukarı baktı. O günden sonra ilgisini çekecek veya onu etkileyecek hiçbir şey görmediği halde alışkanlığı değişmedi – şimdi bile, yetişkin bir adam olmasına karşın aynısını yapmıştı. (Bir keresinde şişman bir kadının bin bir güçlükle merdivenden indiğini görmüş ama kendini röntgenci gibi hissedip utanç içinde bakışlarını kaçırmıştı.)

Değişikliklere dikkat ederek ağır adımlarla cam geçitte yürüdü: ENERJİ HARCADIĞINIZDA SADECE OPEC MUTLU OLUYOR, BU YÜZDEN TASARRUF EDİN! yazıları her yana bantlanmıştı. Sarı ahşaptan masalar ve küçük sandalyelerle dolu, su çeşmesinin sadece bir buçuk metre yüksekliğinde olduğu dünyaya adım attığında duvarlarda gördüğü resimler Eisenhower ve Nixon'ınkiler değil Ronald Reagan ve George Bush'unkilerdi. Ben, beşinci sınıftan mezun olduğu yıl *GE Tiyatrosu*'nu sunduğunu ve o yıllarda George Bush'un daha otuzunda bile olmadığını hatırlıyordu.

Ama...

Yine o dejavu hissi. Ona karşı savunmasızdı genç adam... Bu sefer içini kaplayan, yarım saat çaresizce kulaç attıktan sonra kıyıya bir türlü yaklaşamadığını ve boğulacağını fark eden bir adamın hissettiği dehşetti.

Masal saatiydi, bir köşede sandalyelerini yarım çember oluşturacak şekilde dizmiş on on iki velet bir masalı dinliyordu. "Köprümden geçmeye cüret eden kim!" dedi kütüphaneci masaldaki devin kalın, gür sesiyle. *Kütüphaneci başını kaldırdığında onun Bayan Davies olduğunu göreceğim, Bayan Davies. Hiç yaşlanmamış...*

Ama kadın başını kaldırdığında Bayan Davies'in bir zamanlar olduğundan bile genç bir kadınla karşılaştı.

Çocuklardan bazıları ağızlarını kapayıp kıkırdadı, diğerleri kocaman açılmış gözlerle kadını seyrediyordu, bakışları peri masalından ne kadar etkilendiklerini dışa vuruyordu: Canavar yenilecek mi yoksa keçileri yenecek mi?

"Köpründen geçen benim, keçi Billy," diye devam etti kütüphaneci. Yüzü bembeyaz olan Ben kadının yanından geçti.

Nasıl aynı hikâye olur? Bire bir aynı hikâye? Bunun tesadüf olduğuna inanmalı mıyım? Hayır, inanmıyorum, lanet olası! İnanmıyorum!

Su içmek için çeşmeye doğru eğildi ama o kadar aşağı eğilmek zorunda kalmıştı ki Richie'nin taklidini yaptığı ihtiyarlara dönmüştü.

Biriyle konuşmalıyım, diye düşündü panik içinde. *Mike... Bill... kim olursa. Geçmiş ve gelecek birbirine mi karışıyor yoksa hayal mi görüyorum? Hayal görmüyorsam, pazarlıkta bunun olduğunu bilmiyordum. Ben...*

Masaya baktığında kalbi deli gibi atmaya başlamadan önce bir saniye duracak gibi oldu. Basit, düzgün ve tanıdık bir afiş. Şöyle yazıyordu:

SOKAĞA ÇIKMA YASAĞINI UNUTMAYIN.
19.00
DERRY POLİS MÜDÜRLÜĞÜ

Tam o anda her şey Ben için açıklık kazandı – sanki beyninde bir şimşek çakmıştı. Yaptıkları oylamanın anlamsızlığını kavradı. Geri dönme şansları yoktu, hiç olmamıştı. Merdivenin altından geçerken başını kaldırıp bakmasına benzeyen bir şartlanmışlıkla önceden belirlenmiş bir yolda ilerliyorlardı. Derry'deki bir yankıydı, ölümcül bir yankı ve tek umutları bu yankıyı hayatlarını kurtarabilecekleri kadar değiştirebilmekti.

"Tanrım," diye mırıldandı avucuyla yanağını ovalayarak.

"Size nasıl yardımcı olabilirim beyefendi?" diye sordu yanı başındaki biri. Ben irkildi. Kız en fazla on yedi yaşındaydı, koyu sarı saçlarını tokalarla tutturmuştu. Muhtemelen kütüphanecinin yardımcısı; 1958'de de liseli kızlar ve oğlanlar kitapları ka-

taloglamak, küçük çocuklara kartoteksi kullanmasını öğretmek, öğrencilerle kitapları tartışmak ve araştırma yapanlara dipnotlar konusunda yardımcı olmak gibi görevleri üstlenirdi. Para kazandıran bir iş değildi ama her zaman gönüllü bulunurdu çünkü işin kendisi güzeldi.

Bunları düşünürken genç kızın hoş ama soru soran bakışlarını yakından inceleyen Ben artık oraya ait olmadığını hatırladı – cüceler ülkesindeki devdi o. Bir yabancı. Yetişkinlerin kütüphanesindeyken kendisine bakılması veya konuşulması fikri onu huzursuz etmişti ama burada hissettiği bir tür rahatlamaydı. Öncelikle hâlâ yetişkin olduğunu ispatlıyordu ve kızın tişörtünün altına sutyen giymediğini fark etmek de 1985'te olduklarının ispatıydı. 1958'de genç kızların meme uçlarının dar tişörtleri zorladığını göremezdiniz.

"Hayır teşekkürler," dedi ve kesinlikle nedenini bilmese de dudaklarından şu cümlenin döküldüğünü duydu: "Oğluma bakıyordum."

"Öyle mi? Adı nedir? Belki onu görmüşümdür." Genç kız gülümsedi. "Çoğu çocuğu tanırım."

"Adı Ben Hanscom," dedi Ben. "Ama onu buralarda göremiyorum."

"Bana oğlunuzu tarif ederseniz iletmemi istediğiniz bir mesaj varsa ona iletirim."

"Şey," dedi ne yapacağını bilemeyen ve bu sohbeti başlatmamış olmayı dileyen Ben. "İrice bir çocuktur. Bana benzer. Ama önemli değil, görürseniz babasının eve giderken uğradığını söylersiniz."

"Söylerim," dedi kız ve gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. Ben aniden kızın nezaketen, yardım etmeyi istediği için yanına gelip kendisiyle konuşmadığını anladı. Bu kız, sekiz ayda dokuz çocuğun öldürüldüğü bir şehrin çocuk kütüphanesinde çalışıyordu. Yetişkinlerin çocuklarını bırakmak ve almak dışında ender olarak uğradıkları bir kütüphanede yabancı bir adam görürseniz elbette şüphelenirsiniz.

"Teşekkürler," dedi, kıza güven verici olduğunu umduğu bir gülümsemeyle baktıktan sonra tabanları yağladı.

Yetişkinlerin kütüphanesine giden koridordan geçip anlayamadığı bir içgüdüyle kütüphanecinin masasına yöneldi. Eh, sezgilerini dinlemeleri söylenmemiş miydi? İçgüdülerinize uyun, bakalım sizi nereye götürecekler.

Masadaki isimlikte genç kütüphanecinin adının Carole Danner olduğu yazılıydı. Arkadaki buzlucam kapıdaysa BAŞ KÜTÜPHANECİ MICHAEL HANLON yazıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Bayan Danner.

"Kütüphane kartı çıkarttırmak istiyorum," dedi Ben.

"Ne güzel," diyen kadın kayıt formunu uzattı. "Derry'de mi yaşıyorsunuz?"

"Şu anda hayır."

"Öyleyse ev adresinizi alabilir miyim?"

"Rural Star Yolu 2, Hemingford Malikânesi, Nebraska." Duraksadı, kadının bakışları onu eğlendirmişti. Ardından posta kodunu ekledi: "59341."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz Bay Hanscom?"

"Kesinlikle hayır."

"Derry'ye taşınmayı mı planlıyorsunuz?"

"Öyle bir planım yok."

"Kitap ödünç almak için uzun bir yol gelmişsiniz. Nebraska'da kütüphane yok mu?"

"Benim için duygusal önemi var," dedi Ben. Tanımadığı birine bunları anlatmanın utanç verici olacağını düşünmüştü ama değildi. "Derry'de büyüdüm. Çocukluğumdan beri ilk kez şehre geliyorum. Etrafta dolaştım, nelerin değiştiğine ve nelerin değişmediğine baktım. Derken üç yaşından on üç yaşına kadar hayatımın on yılını burada geçirdim ama elimde o yılları hatırlatacak hiçbir şey olmadığı aklıma geldi. Kartpostalım bile yok. Gümüş dolarlarım vardı ama birini kaybettim, diğerlerini arkadaşlarıma verdim. Sanırım bana çocukluğumu hatırlatacak bir şeye sahip olmak istiyorum. Biraz geç kaldığımın farkındayım ama geç olsun da güç olmasın demezler mi?"

Carol Danner gülümsedi. O gülümsemeyle hoş yüzü değişti ve güzel yüze dönüştü. "Çok tatlı," dedi. "On on beş dakika oyalanırsanız geri geldiğinizde kartınızı hazırlamış olurum."

Ben hafifçe sırıttı. "Şehir dışından olduğum için herhalde kart ücreti ödemem gerekecek," dedi.

"Çocukken kartınız var mıydı?"

"Elbette." Ben gülümsedi. "Arkadaşlarımı saymazsak kütüphane kartı hayatımdaki en önemli..."

"Ben, buraya gelir misin?" diye seslendi kütüphanenin sessizliğini bıçak gibi bölen bir ses.

Biri ne zaman kütüphanede bağırsa herkes irkilip suçlu suçlu etrafa bakınır. Ben de öyle yaptı ama kimseyi göremedi ve ancak birkaç saniye sonra kendisinden başka kimsenin şaşkınlık veya can sıkıntısı belirtileri göstermediğini fark etti. Yaşlı adamlar hâlâ *Derry News, Boston Globe, National Geographic, Time, Newsweek*'lerini okuyordu. Kartoteksler durduğu yerdeki masada liseli iki kız hâlâ kartları ayıklamakla meşguldü. Ne okuyacaklarına karar verememiş kişiler YENİ ROMANLAR – YEDİ GÜNLÜĞÜNE VERİLİR yazan raflara bakıyordu. Komik görünüşlü şoför şapkasını giyip, dişlerinin arasına yanmayan piposunu sıkıştırmış ihtiyarın teki Luis de Vargas çizimlerini karıştırıyordu.

Şaşkın gözlerle kendisini süzen genç kadına döndü.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," diyen Ben gülümsedi. "Bir şey duyduğumu sandım. Muhtemelen jetlag yüzünden. Ne diyordunuz?"

"Aslında siz konuşuyordunuz. Ama size bir zamanlar Derry'de yaşadıysanız kayıtlardan adınızı bulabileceğinizi söyleyecektim," dedi kadın. "Her şey artık mikro filmlerde. Çocukluğunuzdan bu yana pek çok şey değişmiş olmalı."

"Derry'de pek çok şey değişmiş ama hiç değişmeyen şeyler de var."

"Neyse, adınıza bakıp eski kartınızı yenilerim. O zaman ödeme yapmanız gerekmez."

"Harika," dedi Ben. Teşekkür edemeden biraz önce duyduğu ses yine kütüphanenin kutsal sessizliğini böldü, bu sefer daha güçlü, daha neşeliydi: *"Yukarı gelsene Ben! Hadi yukarı gel seni şişko pislik! Bu senin hayatın Ben Hanscom!"*

Ben hafifçe öksürdü. "Teşekkür ederim," dedi.

"Lafı bile olmaz." Kadın başını yana eğip Ben'e baktı. "İçerisi fazla mı sıcak?"

"Biraz sıcak geldi," dedi Ben. "Neden sordunuz?"

"Siz..."

"*Ben Hanscom yaptı!*" diye bağırdı ses. Yukardan, kitap yığınları arasından geliyordu. "*Çocukları Ben Hanscom öldürdü! Yakalayın onu! Tutun onu!*"

"...terliyorsunuz," dedi kadın.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Ben aptal aptal.

"Kartınızı hemen hazırlayacağım."

"Teşekkürler."

Genç kadın köşedeki Royal daktilonun başına geçti.

Ben yavaş adımlarla oradan uzaklaştı, kalbi deliler gibi çarpıyordu. Evet, terliyordu; ter damlalarının alnında, koltuk altlarında toplandığını, göğsündeki kılların yapış yapış olduğunu hissediyordu. Başını kaldırdığında soldaki merdivenin tepesinde durmuş aşağıya, kendisine bakan palyaço Pennywise'ı gördü. Yüzü beyaza boyanmıştı. Dudakları kan kırmızısıydı ve yüzünde tehditkâr bir sırıtış vardı. Göz yuvaları boştu. Bir elinde balonları diğer elindeyse bir kitap tutuyordu.

Palyaço değil, diye düşündü Ben. *O. 1985 yılının ilkbaharının sonlarına doğru Derry Halk Kütüphanesi'nin girişinde duruyorum, yetişkinim ve karşımda çocukluğumun en korkunç kâbusu var. O'nunla karşı karşıyayım.*

"Yukarı gelsene Ben," diye seslendi Pennywise. "Seni incitmeyeceğim. Bak, sana kitap getirdim. Bir kitap... ve bir balon! Yukarı gelsene!"

Ben cevap vermek için ağzını açtı. *Oraya geleceğimi sanıyorsan delirmişsin*, diyecekti. Ama birden bunu yaparsa herkesin kendisine bakacağını, bu deli de kim diye düşüneceğini kavradı.

"Ah, karşılık veremeyeceğini biliyorum," diye seslenen Pennywise kıkırdadı. "Ama seni az kalsın kandırıyordum, yanılıyor muyum? Kaptan konuşuyor, kaptan konuşuyor: Çıkarın beni bu kaptan! Tenyalar bağırsakta yaşar, bağırmasak da!"

Merdiven sahanlığındaki palyaço başını geriye devirip çığlığı andıran kahkahalar attı. Bu kükremeler kubbeye çarpıp yan-

kılanarak bir kükremeye dönüştü. Ben'in ellerini kulaklarına götürmesini engelleyen tek şey sonuna kadar zorladığı iradesiydi.

"Yukarı gel Ben," diye seslendi Pennywise. "Sohbet ederiz. Burası tarafsız bölge. Ne dersin?"

Yukarı gelmeyeceğim, diye düşündü Ben. *Peşine düştüğüm zaman yanına yaklaşmamı bile istemeyeceksin. Seni öldüreceğiz.*

Palyaço katıla katıla gülmeye başladı. "Öldürmek mi? Beni *öldürmek* mi?"

Ve aniden ses Richie Tozier'ın sesine, oğlanın kendi sesine değil de düzeltmek gerekirse Richie Tozier'ın zenci çocuk taklidi yaparken kullandığı sese dönüştü. "Beni öldürme efendi, iyi çocuk olacağım. Bu zavallı zenciyi öldürme Saman Kafa!" derken yeniden çığlıkları andıran kahkahalar.

Titreyen, yüzü bembeyaz olan Ben yetişkinler kütüphanesinin kubbesinin altından uzaklaştı. Midesi bulanıyordu. Rafların önünde durup titreyen eliyle rasgele bir kitap seçti. Buz gibi parmakları sayfaları çevirdi.

"Bu tek şansın Saman Kafa!" diye seslendi arkasından ve yukardan gelen ses. "Şehirden ayrıl. Bu gece hava kararmadan. Hava kararlığında peşine düşeceğim. Peşinize. Beni durduramayacak kadar yaşlısınız Ben. Kendinizi öldürtmekten başka bir şey yapamayacak kadar yaşlısınız. Git burdan Ben. Gece bunu mu görmek istiyorsun?"

Ben buz kesmiş ellerinde kitabı tutmayı sürdürerek o tarafa döndü. Bakmak istemiyordu ama sanki görünmez bir el çenesinden tutup başını o yöne çevirmişti.

Palyaço gitmişti. Merdivenin tepesinde Drakula duruyordu. Ama filmlerdeki Drakula değil, Bela Lugosi veya Christopher Lee veya Frank Langella veya Francis Lederer veya Reggie Nalder değildi. İnsanlıkla alakası kalmamış iğrenç bir yaratıktı. Yüzü ölülerinki kadar beyaz, gözleri morumsu kırmızıydı. Kuru kan rengi. Ağzı açıldığında içine yerleştirilmiş jiletler ortaya çıktı. İlk yanlış adımınızda sizi ortadan ikiye bölecek ölümcül bir aynalar labirentine bakmak gibiydi.

"Hamm!" diye bağıran yaratık çenesini açıp kapadı. Ağzının kenarından kanlar damladı. Dudaklarından kopan parçalar ipek gömleğine düşüp kandan izler bırakarak aşağı kaydı.

"Stan Uris ölmeden önce ne gördü?" diye bağırdı merdivendeki vampir kahkahalar atarak. *"Kaptanı mı? Tenyaları mı? Ne gördü Ben? Ne gördüğünü görmek ister misin? Ne dersin?"* Ardından çığlığı andıran kahkaha duyuldu yeniden. Ben çığlık atacağını biliyordu, evet, artık çığlıklarını durdurmanın imkânı yoktu, iradesini ne kadar zorlarsa zorlasın bağıracaktı. Merdivenin tepesinden aşağıya kanlar damlıyordu. Damlalardan biri *The Wall Street Journal* okuyan yaşlı bir adamın artritli eline düşmüştü. Adam onu görmese ve hissetmese de parmağından aşağı kayıyordu.

Ben derin bir nefes aldı, çığlık atacağına emindi, bir bahar gününün sessizliğine yakışmayan, ağız dolusu jilet kadar keskin bir çığlık.

Ama parça parça dudaklarından dökülen çığlık değil bir dua gibi tekrarladığı kelimelerdi: "Ondan kurşun yapmıştık. Gümüş dolardan gümüş kurşun yaptık."

Şoför şapkalı beyefendi Vargas çizimlerinden başını kaldırıp azarlarcasına ona baktı. "Zırva," dedi. Artık insanlar ona bakıyordu; biri yaşlı adama "Şışş!" bile dedi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Ben titreyen bir sesle. Yüzünün ter içinde kaldığını ve gömleğinin vücuduna yapıştığını fark etmişti. "Yüksek sesle düşünüyordum."

"Zırva," diye tekrarladı yaşlı adam daha yüksek sesle. "Gümüş dolardan gümüş kurşun yapamazsın. Yaygın bir yanlış anlaşılmadır. Uydurma bir bilgi. Basit bir kütle sorunu..."

Aniden Bayan Danner yanlarında belirdi. "Bay Brockhill, sessiz olmanızı rica edeceğim," dedi nazikçe. "İnsanlar kitap okuyor..."

"Adam hasta," dedi Brockhill aniden. Kitabına döndü. "Ona bir aspirin ver Carole."

Carole Danner endişeli gözlerle Ben'e baktı. "Hasta mısınız Bay Hanscom? Böyle söylemem kabalık biliyorum ama berbat görünüyorsunuz."

"Öğle yemeğinde Çin yemeği yemiştim. Galiba mideme dokundu," dedi Ben.

"Eğer uzanmak isterseniz Bay Hanlon'ın ofisinde bir kanepe var. Oraya..."

"Hayır. Teşekkür ederim ama hayır." Yapmak istediği şey uzanmak değil Derry Halk Kütüphanesi'nden defolup gitmekti. Yukarı baktı. Palyaço yoktu. Vampir yoktu. Ama tırabzana havada süzülen bir balonun ipi bağlanmıştı. Üzerinde İYİ GÜNLER! GECE ÖLECEKSİN! yazıyordu.

"Kütüphane kartınızı hazırladım," dedi genç kadın nazikçe elini Ben'in koluna koyarak. "Hâlâ istiyor musunuz?"

"Evet lütfen," dedi Ben. Derin bir nefes aldı. "Çok özür dilerim."

"Umarım gıda zehirlenmesi değildir, " dedi kadın.

"İşe yaramaz," dedi Bay Brockhill başını Vargas çizimlerinden kaldırmaya veya cansız piposunu ağzından çekmeye zahmet etmeden. "Şehir efsanesi. Kurşun parçalanır."

Ve ne söyleyeceğini bilmeden konuşmaya başlayan Ben, "Kesme kurşunlardı, normal kurşun değil," dedi. "Gerçek kurşunu yapamayacağımızı biliyorduk, daha çocuktuk, benim fikrimdi ve..."

"Şışş!" diye azarladı biri.

Şaşıran Brockhill, Ben'i süzdü, bir şey söyleyecek gibi oldu ama konuşmadan kitabına döndü.

Girişteki masaya vardığında Carole Danner ona tepesinde DERRY HALK KÜTÜPHANESİ damgası olan turuncu kartı uzattı. Onun sahip olduğu ilk yetişkin kütüphane kartı olduğunu fark etmek Ben'i gülümsetti. Çocukken verdikleri kart kanarya sarısıydı.

"Biraz uzanmak istemediğinize emin misiniz Bay Hanscom?"

"Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, teşekkürler."

"Emin misiniz?"

Ben gülümsemeyi başardı. "Eminim."

"Toparlanmış görünüyorsunuz," dedi kadın ama inandırıcı değildi, sanki nezaketen böyle söylemesi gerektiğini anlamış, ona göre tepki vermişti.

Sonra bir kitabı, verilen kitapları kaydetmekte kullanılan cihaza tuttu. Ben neredeyse kahkahalar atacaktı. *Palyaço Richie'nin sesiyle konuşmaya başladığı zaman raftan aldığım kitap*, diye düşün-

dü. *Kitabı ödünç almak istediğimi sanmış. Böylece yirmi beş yıl sonra ilk kez Derry Halk Kütüphanesi'nden kitap alıyorum ama kitabın ne olduğunu bile bilmiyorum. Dahası umurumda değil. Yeter artık gitmek istiyorum.*

"Teşekkürler," dedi kitabı koltuğunun altına sıkıştırırken.

"Bir şey değil Bay Hanscom. Aspirin istemediğinize emin misiniz?"

"Evet eminim," dedi. "Acaba Bayan Starrett'e ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu kısa bir tereddüdün ardından. "Barbara Starrett? Çocuk Kütüphanesi'nin sorumlusuydu."

"Üç yıl önce öldü," dedi Carole Danner. "Anladığım kadarıyla inme inmiş. Çok üzücü. Hâlâ genç sayılırdı. Elli sekiz elli dokuz yaşlarındaydı sanırım. Bay Hanlon onun anısına kütüphaneyi bir günlüğüne kapadı."

"Ha," dedi Ben. Kalbine bir kurşun saplanmış gibi hissetti. Geçmişin peşinde koşarsan olacağı budur, dendiği gibi şarkıda. Pastanın üstündeki krema tatlıydı ama içi acıydı. Unuttuğun insanlar, ölenler, kel kalanlar, dişleri dökülenler. Bazılarının delirdiğini keşfederdiniz. Ah, hayatta kalmak ne güzel!

"Kötü haberi verdiğim için üzgünüm," dedi kadın. "Onu severdiniz sanırım."

"Bütün çocuklar Bayan Starrett'i severdi," dedi Ben. Ağlamak üzere olduğunu fark edip toparlanmaya çalıştı.

"Siz..."

İyi misiniz diye soracak olursa galiba ağlayacağım. Veya çığlık atacağım.

Saatine baktı. "Gitmem gerekiyor. Yardımlarınız için teşekkürler."

"İyi günler Bay Hanscom."

İyi bir gün olacak elbette. Ne de olsa gece öleceğim.

Parmağını sallayıp kadını selamladıktan sonra diğer tarafa yürüdü. Bay Brockhill gözlerini kısıp şüpheyle ona baktı.

Çıkmadan önce son bir kez bakışlarını yukarı çevirdi. Balon hâlâ havada süzülüyordu, ipi de demirlere bağlıydı. Ama yazı değişmişti:

BARBARA STARRETT'İ BEN ÖLDÜRDÜM!
–PALYAÇO PENNYWISE

Kalbinin yeniden deliler gibi atmaya başlamasıyla bakışlarını kaçırdı. Kendini dışarı çıkmaya zorladı ve gün ışığının bu kadar parlak, bu kadar canlı olduğunu görmek onu şaşırttı – bulutlar dağılmış ve çimenlerin her zamankinden yeşil görünmesini sağlayan mayıs güneşi ortaya çıkmıştı. Ben sırtından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Sanki onu dibe çeken bir ağırlığı kütüphanede bırakmıştı... Derken gözleri istemeden aldığı kitaba kaydı ve dişleri aniden, acı verici bir şiddetle birbirine kenetlendi. Stephen W. Meader'ın *Buldozer*'iydi, Henry Bowers ve arkadaşlarından kurtulabilmek için Çorak Topraklar'a atladığı gün kütüphaneden aldığı kitaplardan biri.

Henry demişken, ayakkabısının izi hâlâ kitabın kapağındaydı.

Titreyen ellerle sayfaları karıştırıp arka kapağı kontrol etti. Kütüphanenin elektronik sisteme geçtiğini kendi gözleri ile görmüştü. Ama kitabın arka kapağının iç tarafında hâlâ isim listesinin yazılı olduğu kartlardan vardı. Her bir ismin yanına kütüphanecinin iade tarihi damgası basılmıştı. Karta bakan Ben şunu gördü:

ÖDÜNÇ ALAN KİŞİ	İADE TARİHİ
Charles N. Brown	14 Mayıs 58
David Hartwell	1 Haziran 58
Joseph Brennan	17 Haziran 58

Karttaki son satırda kendi çocuksu imzası vardı, şöyle yazılmıştı kurşunkalemle:

Benjamin Hanscom	9 Temmuz 58

Kartın diğer tarafından, kitabın kalın sayfalarına kanı andıran kırmızı bir mürekkeple tekrar tekrar aynı kelime yazılmıştı: İPTAL.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Ben. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmedi, bu sözler durumu özetliyordu. "Aman Tanrım, aman Tanrım."

Güneşin altında elinde kitapla dururken aniden diğerlerinin başına neler geldiğini merak etti.

2

Eddie Kaspbrak Turnayı Gözünden Vuruyor

Eddie, Kansas Sokağı'yla Kossuth Yolu'nun köşesinde otobüsten indi. Kossuth yokuş aşağı yarım kilometre devam ettikten sonra Çorak Topraklar'a bağlanan bir yamaçla aniden sona ererdi. Otobüsten neden orada indiğini bilmiyordu; Kossuth Yolu onun için hiçbir anlam taşımıyordu ve Kansas Sokağı'nın o bölümünde oturan kimseyi tanımazdı. Ama nedense doğru yer orasıymış gibi gelmişti. Tek bildiği buydu ve o noktada bu kadarı yeterliydi. Beverly hafifçe el salladıktan sonra anacaddenin dükkânlarla dolu aşağı kısmındaki duraklardan birinde otobüsten inmiş, Mike ise arabasına atlayıp kütüphaneye dönmüştü.

Şimdi garip görünüşlü ufak tefek Mercedes otobüsün uzaklaşmasını seyrederken, orada ne aradığını merak etti, kasvetli bir kasabanın kasvetli kavşağında, hiç şüphesiz endişeden ağlayarak kendisini bekleyen Mrya'dan yedi yüz kilometre uzakta ne işi vardı? Yükseklik korkusu olanların yaşadıklarına benzeyen acı verici bir baş dönmesi hissetti, eli ceketinin cebine kaydı ve o zaman Dramamine'ını diğer ilaçlarıyla birlikte otelde bıraktığını hatırladı. Ama aspirini vardı. Aspirinsiz evden çıkmaktansa pantolonsuz evden çıkmayı tercih ederdi. Kuru kuru birkaç aspirin içti ve Kansas Sokağı'nda yürüyüşe çıktı, kütüphaneye gitmek veya Costello Caddesi'ne uğramak geçti aklından. Düşünceleri netleşmeye başlamıştı, muhtemelen Batı Broadway'e yürüyüp Derry'nin yegâne şık sokağındaki eski Victoria dönemi evlerinin tadını çıkarabilirdi. Çocukken ara sıra bunu yapardı – başka bir yere giderken yolu oraya düşmüş gibi Broadway'de dolaşırdı. Witcham ve Batı Broadway'in köşesinde iki tarafında kuleleri ve ön tarafında düzgün budanmış çalılar olan Mueller'ların evi vardı. Bahçıvanlar, geçip gidene dek Eddie'yi şüpheli gözlerle süzerdi.

Bir de Bowie'lerin evi vardı. Yolun aynı tarafında, Mueller'ların evinin dört ev aşağısındaydı – muhtemelen Greta Bowie ve Sally Mueller'ın okuldayken iyi arkadaş olmalarının nedenlerinden biri de buydu. O da bahçesi ve kuleleri olan bir evdi ama Mueller'ların evinin kuleleri dörtgenken Bowie'lerin evininkilerin tepesinde koniler vardı. Yazları yan bahçelerde her zaman bahçe mobilyaları olurdu: yanına sarı bahçe şemsiyesi yerleştirilmiş bir masa, katlanır sandalyeler, iki ağacın arasına gerilmiş hamak. Kroket maçları da düzenlenirdi. Eddie, kroket oynamak için Greta'nın evine hiç davet edilmediği halde bunları biliyordu. Başka bir yere gidiyormuş gibi oradan geçerken Eddie bazen topa vurulduğunu, kahkahaları ve birinin topu "kaçtığında" homurtuları duyardı. Bir kere Greta'nın kendisini de görmüştü, bir elinde limonata diğer elinde kroket sopasıyla şairlerin şiirlerinde anlattıkları kadınlardan bile güzel görünüyordu. İpincecikti. Güneşten yanmış omuzları bile daha dokuz yaşında olan Eddie Kaspbrak'a eşsiz güzellikte görünmüştü. Genç kız kaçan topun ardından koştu; top ağaçların arasından geçti ve böylece Greta'yı Eddie'nin karşısına çıkardı.

O gün içinde kıza karşı hisler belirdi – omuzlarına dökülen pırıl pırıl sarı saçları ve lacivert şık elbisesiyle çok güzeldi. Kız etrafa bakındı, Eddie kızın kendisini gördüğünü sandı ama öyle olmadığı ortaya çıktı çünkü selamlamak için utangaçça da olsa elini havaya kaldırdığında kız elini kaldırarak karşılık vermedi. Topu bahçeye fırlatıp geldiği gibi geri döndü. Eddie selamına karşılık alamadığı için içerlememişti (gerçekten kızın kendisini görmediğine inanıyordu), cumartesi günleri yapılan kroket maçlarına hiç davet edilmemek de kalbini kırmadı: Greta Bowie gibi güzel bir kız neden onun gibi bir oğlanı davet etsin? Kasları gelişmemişti, astımı vardı ve suratı lağım farelerininkini andırıyordu.

Evet, diye düşündü amaçsızca Kansas Sokağı'nda yürürken, *Batı Broadway'e gidip evlere bakmalıydım... Mueller'ların ve Bowie'lerin evlerine, Dr. Hale'in, Tracker'ların...*

Sonismi hatırladığında dikkati dağıldı çünkü –iti an çomağı hazırla!– işte oradaydı, Tracker Kardeşler'in Kamyon Deposu'nun önünde.

"Hâlâ yerli yerindeymiş," dedi Eddie yüksek sesle ve bir kahkaha attı. "Şu işe bak!"

Batı Broadway'de Phil ve Tony Tracker'a ait olan ev muhtemelen sokaktaki evlerin en güzeliydi, iki kardeş de bekârdı ve evlerine iyi bakarlardı. Tek bir leke dahi göremeyeceğiniz Victoria dönemi mimarisine göre yapılmış, baharları ve yazları bahçeyi renklendiren çiçek yataklarıyla süslenmiş yemyeşil çimenleri olan bir ev. Evlerine uzanan yol her sonbahar elden geçirildiğinden her zaman kapkaraydı ve çatıdaki süslemeler her zaman çimenlerin yeşiline uyan yeşil tonlarına boyanırdı. İnsanlar durup tirizlerle bölünmüş pencerelerin fotoğrafını çekerdi.

"Bir evi bu kadar güzel tutmakla uğraşan iki erkek ancak eşcinsel olabilir," demişti Eddie'nin annesi bir keresinde hoşnutsuzlukla. Eddie bunun ne anlama geldiğini sormaya cesaret edememişti.

Kamyon deposu Tracker'ların Broadway'deki evlerinin tam zıddıydı. Alçak tavanlı tuğla bir yapıydı; tuğlalar eskiydi ve yer yer parçalanıp dökülüyordu, kirli turuncu tonları binanın temellerine doğru isli bir siyaha dönüyordu. Bekçinin ofisinin alt camlarından biri hariç bütün camlar leş gibiydi. O cam Eddie'den önce ve sonra gelen çocuklar tarafından pırıl pırıl tutulmuştu çünkü bekçi masasında *Playboy* takvimi bulundururdu. Arka taraftaki arsada beyzbol oynayan hiçbir çocuk camı şöyle bir silip o ayın güzeline bakmadan evinin yolunu tutmazdı.

Deponun üç yanı çakıl yığınlarıyla çevrelenmişti. Uzun mesafe kamyonlarının –Jimmy-Petes, Kenworths ve Rios– yan tarafına TRACKER KARDEŞLER DERRY NEWTON PROVIDENCE HARTFORD NEW YORK yazılmıştı ve kimi zaman karışık halde dururlardı. Bazen birleştirilmiş haldeydiler, bazense kamyonlar ve kutular birbirinden ayrı durur, tekerlekleri ve destek üniteleri üzerinde sessizce birleştirilmeyi beklerdi.

Kardeşler kamyonlarını binanın arka tarafındaki arsada tutmamaya özen gösterirdi çünkü beyzbol hayranıydılar ve çocukların arsada oynaması hoşlarına gidiyordu. Phil Tracker kendisi de şoförlük yaptığından oğlanlar onu ender görürdü ama koca pazılı iriyarı bir adam olan Tony Tracker'ın işi muhasebeye bak-

maktı ve Eddie (annesi beyzbol oynadığını, o narin ciğerleriyle tozlu yerlerde koşturduğunu, bacağını kırma, beyin kanaması geçirme ve kim bilir başka ne gibi risklere girdiğini bilse canına okuyacağından asla sahada oynayan çocuklara katılmasa da) onu görmeye alışmıştı. Yazın parçalarından biriydi, sesi Eddie için ilerde Mel Allen'ın olacağı kadar oyunun parçasıydı. İriyarı olsa da hayaletleri andıran beyaz gömlekli Tony Tracker çocuklara bağırıyor: *"Yakalamak için eğilmesini öğrenmen gerek Kızıl!... Gözünü toptan ayırma Sivri Zekâ! Bakmazsan topa nasıl vurabilirsin! Koşsana seni Kocaayak! İkinci vurucuyu bile geçemiyorsan bu oyunu bırak bence!"*

Eddie adamın hiç kimseye gerçek adıyla hitap etmediğini hatırlıyordu. Hey Kızıl, hey Sarışın, hey Dört Göz, hey Saman Kafa. Top derken p harfini neredeyse yutardı. Sopa demektense odun demeyi tercih ederdi. "Odunu sallamazsan topa vuramazsın Kocaayak."

Eddie yüzünde bir sırıtışla binaya yaklaştı... Ve derken sırıtış kayboldu. Siparişlerin alındığı, kamyonların onarıldığı ve malların kısa süreliğine depolandığı uzun kiremit bina karanlık ve sessizdi. Yollarını ot bürümüştü ve hiçbir tarafında kamyon yoktu... Sadece yüklenmeyi bekleyen paslanmış dev bir kutu.

Daha da yaklaştığında camda emlakçının SATILIK ilanını gördü.

Tracker'ler iflas etmiş, diye düşündü ve buna ne kadar üzüldüğünü fark edip şaşırdı. Sanki birinin ölüm haberini almıştı. Artık Broadway'e yürümediğine seviniyordu. Sonsuza dek var olacağına inandığı Tracker Kardeşler bile batmışsa çocukken yürüyüşe çıkmaktan hoşlandığı sokaktaki diğerlerine kim bilir ne olmuştu? Cevabı bilmek istemediğini fark etti. Saçlarına ak düşmüş, sürekli oturmaktan, durmadan yemekten ve içmekten kalçaları genişlemiş bir Greta Bowie görmek istemiyordu; uzak durmak daha iyi ve daha güvenliydi.

Öyle yapmalıydık, uzak durmalıydık. Burada işimiz yok. Büyüdüğün yere dönmek vücudunla zorlu yoga numaraları yapmak, örneğin ayağını ağzına sokmak gibi. Belki kendi kendini yemeyi denemek gibi.

Yapılamaz ve aklı başında herkes yapılamamasına sevinmelidir. Acaba Tony ve Phil Tracker'a ne oldu?

Belki Tony kalp krizi geçirmişti; olması gerekenden en az elli kilo şişmandı. İnsan kalbine dikkat etmeli. Şairler kırık kalpler hakkında şiirler yazar ve Barry Manilow gibi şarkıcılar (Myra ile Manilow'un bütün albümlerini almışlardı) kalp acısıyla ilgili şarkılar söylerken, Eddie'ye göre hava hoştu, kendisi her yıl gidip düzgün bir EKG çektirmeyi tercih ederdi. Evet, Tony'nin kalbi sonunda iflas etmişti herhalde. Ya Phil? Otoyolda bir kaza? Hayatını direksiyon başında geçiren Eddie (en azından eskiden öyleydi, şimdilerde sadece meşhurlara şoförlük yapıyor ve kalan zamanında masa başında vakit öldürüyordu) otoyolun tehlikelerini iyi bilirdi. Yaşlı Phil, New Hampshire'da kaza yapmış veya Maine'in kuzeyindeki Haineswille Ormanı'nda buz tutan yolda kontrolünü kaybetmiş olabilirdi. Belki nisan yağmurları altında Haven'a giderken, Derry'nin güneyindeki tepelerden birinde frenleri patlamıştı. Eşlerini aldatmayı planlayan kasketli kamyon şoförleriyle ilgili country şarkılarında bunlardan bahsedildiğini duyardınız. Masa başında çalışırken bazen kendini yalnız hissetse de Eddie şoför koltuğundaki tehlikelerden payını almıştı, astım ilacı kontrol panelinde durur, görüntüsü ön cama yansırdı, torpido gözü ilaç doluydu ve asıl yalnızlığın bulanık kızıl olduğunu bilirdi: sağanak altında trafik tıkandığında önünüzdeki arabanın stop lambalarının rengi.

"Kahrolası zaman akıp gidiyor," diye fısıldadı Eddie Kaspbrak yüksek sesle konuştuğunun farkında olmayarak.

Kendini hem yaşlı hem mutsuz hisseden Eddie –ki böyle hissetmeye alışmıştı– dünyanın yüzde doksanının çocuklardan oluştuğuna inandığı zamanlarda beyzbol maçlarının yapıldığı arsaya bakmak için Gucci ayakkabılarının tozlanmasına aldırmaksızın binanın etrafını dolaştı.

Arsa pek değişmemişti ama bir bakışta artık maç yapılmadığını anladı – kim bilir hangi nedenle yıllar içerisinde bu gelenek ölüp gitmişti.

1958 yılında orta sahadaki elmas şekli boyayla değil koşan ayakların bıraktığı izlerle çizilmişti. Orada beyzbol oynayan çocuklar (hepsi Kaybedenler Kulübü'ndekilerden büyüktü ama Ed-

die, Stan Uris'in ara sıra maçlara katıldığını hatırlıyordu, orta karar bir vurucuydu ama çok hızlı koşardı ve refleksleri güçlüydü) gerçek vurucu noktaları bile yoktu, maç yapmadıkları zamanlarda tuğla binanın yükleme bölümünün altına sakladıkları dört kirli mukavva ne zaman maç yapmaya gelseler büyük bir törenle yerlerinden çıkarılır ve her akşam güneşin batışı maçın bitme zamanını haber verdiğinde aynı törenle yerlerine kaldırılırlardı.

Eddie durduğu yerden mukavvalardan eser kalmadığını görebiliyordu. Bütün arsayı ot bürümüştü. Orda burada kırık gazoz ve bira şişeleri vardı. Eskiden olsa bütün cam kırıkları kutsal bir işmişçesine birer birer toplanırdı. Değişmeyen tek şey arsanın arka tarafındaki üç buçuk metre yüksekliğinde kuru kan rengi paslanmış demir tellerdi. Baklava şeklindeki delikler gökyüzünü parçalara bölüyordu.

Burası sayı yapılan yerdi, diye düşündü Eddie elleri ceplerinde yirmi yedi yıl önce maç sahası olan yerde dururken. *Top demirleri aşıp Çorak Topraklar'a düştü mü puan alırdınız. Buna otomatik derlerdi.* Yüksek sesle güldü ve sonra kahkahaları atan altmış dolarlık ayakkabıları olan bir adam değil de bir hayaletmiş, kendisi değil de...

Kendine gel Eds, dedi Richie'nin kulağında beliren sesi. *Kaya gibi olduğun söylenemez, son yıllarda kahkahalarının sayısı azalıp araları açılmadı mı?*

"Evet haklısın," dedi Eddie alçak sesle ve ayağının dibinde duran çakıltaşlarını tekmeledi.

Doğruyu söylemek gerekirse Tracker Kardeşler'in işyerinin arkasındaki arsada yapılan maçlarda topun çiti aştığını topu topu iki kere görmüştü, her ikisinde de vurucu aynı çocuktu: Belch Huggins. Belch komik denebilecek kadar iriyarıydı, daha on iki yaşında boyu bir sekseni, kilosu yüz onu bulmuştu. Ona geğirti anlamına gelen "Belch" lakabının takılmasının nedeni çok uzun süre yüksek sesle geğirebilmesiydi – en gürültülü zamanlarında gırtlağından çıkan ses cırcırböceğiyle kurbağa arası bir öğürtüydü. Bazen geğirirken eliyle ağzına vurur ve böylece çatlak sesli bir Kızılderili'yi taklit eder gibi bir ses çıkarırdı.

Belch iriydi ama şişman değildi. Ama Tanrı on iki yaşındaki bir çocuğun o ebatlara ulaşabileceğini sanki hiç hesaplamamıştı; o yaz ölmeseydi oğlanın boyu iki metreyi geçebilir ve belki büyürken daha ufak yaratıklarla dolu bir dünyada koca vücudunu nasıl hareket ettirmesi gerektiğini öğrenebilirdi. Belki nazik birine bile dönüşürdü, diye düşündü Eddie. Ama on iki yaşındayken hem hantal hem kötü yürekliydi, aptal değildi ama vücudu zarafetten öylesine yoksundu ki özürlü olduğunu sanırdınız. Onda Stanley'in doğuştan gelen ritmi yoktu; sanki Belch'in vücuduyla beyni arasında bir kopukluk vardı ve ikisi de kendi evreninde yaşıyordu. Eddie uzun bir topun Belch'e doğru uçtuğu geceyi hatırladı – Belch yerinden kıpırdamamıştı. Öylece durup yumruk atmak istercesine elini kaldırmış ama top eldivene değil çocuğun kafasına isabet etmişti. Çıkan *çat* sesini herkes duymuştu. Sanki top üçüncü kattan yoldan geçen bir Ford'un tepesine fırlatılmıştı. Çocuğun kafasına çarpıp seken top Belch'in eldivenine kondu. Owen Phillips adlı zavallı bir çocuk çıkan sese gülme gafletine düşmüştü. Belch çocuğun yanına gidip kıçına öyle bir tekme atmıştı ki Phillips denilen çocuk ağlaya ağlaya eve koşarken pantolonunun arkasında koca bir yırtık vardı. Başka kimse gülmemişti... en azından açık açık. Eddie, Richie Tozier orada olsa kendini tutamayacağına emindi ve muhtemelen Belch çocuğu hastanelik ederdi. Belch vurucu olarak da yavaştı. Onu kolayca elerdiniz ve şans eseri topa vuracak olsa bile o kadar yavaştı ki rakip takımın oyuncuları rahatlıkla sayı fırsatını engellerdi. Ama arada bir, hızlı bir topa vurduğunda, o top uzaklara, hem de çok uzaklara giderdi. Eddie Belch'in tellerin üstünden geçirdiği iki topu hiç unutmayacaktı. İlk top on iki çocuk Çorak Topraklar'a inen yamacı büyük bir dikkatle aradığı halde hiç bulunamamıştı.

İkinciyi buldular. Top altıncı sınıflardan başka bir çocuğa aitti (Eddie çocuğun gerçek adını hatırlamıyordu, sürekli grip olduğundan öteki çocuklar ona Sümüklü derdi) ve 1958 yılının ilkbaharında ve yazında çoğunlukla o topla oynamışlardı. Sonuç olarak top artık kırmızı dikişli mükemmel bir küre olmaktan çıkmış, çimen lekeleri içinde taşlara çarpa çarpa kesilmiş ve lekelen-

miş yaralı bir topa dönmüştü. Dikişleri sökülmeye bile başlamıştı ve astımının ağırlaşmadığı günlerde top toplayan Eddie (topu sahaya fırlattığında kendisine söylenen "Teşekkürler evlat!" sözlerinin tadını çıkarırdı) yakın zamanda içindekiler dışarı çıkmasın ve birkaç hafta daha oynanabilsin diye birilerinin siyah bantla onu bantlamak zorunda kalacağını biliyordu.

Ama o gün gelmeden Stringer Dedham adlı yedinci sınıf öğrencisi Belch Huggins'e vurabileceği bir top attı. Belch'in zamanlaması mükemmeldi (top onun hızına ayak uydurmuştu bile denilebilir). Top Sümüklü'nün emektar eldivenine öyle sert çarptı ki, eldivenin bir parçası kopup havalandı ve koca bir güve gibi ikinci kalenin az ötesine düştü. Bu arada top yoluna devam ediyordu. Çocukların sersemlemiş bakışları arasında yükseldi, yükseldi... Eddie, top göğe doğru yükselirken Stringer Dedham'ın "Hay şeytan!" dediğini hatırladı. Hepsi dikişlerin çözüldüğünü görmüştü ve daha top tellere ulaşmadan altı çocuk demirleri tırmanmaya başlamıştı. Eddie, Tony Tracker'ın kahkahalar atarak bağırdığını hatırlıyordu: "Yankee Stadyumu'nda olsaydık top duvarı geçerdi! Duydun mu? Yankee Stadyumu'nun duvarını bile aşardı o vuruş!"

Yaklaşık üç hafta sonra Kaybedenler Kulübü'nün baraj yapacağı yerin yakınlarında topu bulan Peter Gordon'dı. Toptan geriye fazla bir şey kalmamıştı; tamamen parçalanmamış olması bile mucizeydi.

Oğlanlar, tartışmaya gerek duymaksızın vardıkları oybirliğiyle Sümüklü'nün topundan kalanları Tony Tracker'a götürdüler, çıt çıkarmayan çocukların çevrelediği adam tek kelime etmeden topu inceledi. Uzaktan bakan biri koca göbekli adamın etrafına çember şeklinde dizilmiş oğlanları görse dini bir tören gerçekleştirildiğini sanırdı – kutsal bir nesneye tapan bir tarikat gibiydiler. Belch Huggins sahada koşmaya zahmet bile etmemişti. Nerede olduğunu bilmeyen bir çocuk gibi gidip diğerlerinin yanında durmuştu. Tony Tracker'ın o gün ona verdiği top tenis topundan bile küçüktü.

Anılara dalan Eddie iç sahadan tutucunun kalesine yürüdü (orası da doğru düzgün tasarlanmamıştı; tozları temizlenmiş

düzleştirilmiş topraktan ibaretti) ve sahanın dışına çıktı. Sessizliğin verdiği rahatsızlıkla bir anlığına duraksayıp tellere yürüdü. Her zamankinden paslıydı ve çirkin bir sarmaşık onu ele geçirmişti, ama yerli yerindeydi. Deliklerinden baktığınızda vahşi bir yeşile bürünmüş yamacı görebiliyordunuz.

Çorak Topraklar iyice ormana dönmüştü, Eddie ilk kez öylesine canlı bir yere neden Çorak Topraklar dendiğini düşündü. Orası pek çok özelliğe sahipti ama çorak olmak onlardan biri değildi. Neden orman değil? Bataklık değil?

Çorak Topraklar.

Kulağa kötü gelen, karanlık bir tınısı vardı ve insanın gözünün önüne getirdiği manzara her yanı kaplamış otlar ve gün ışığı için savaşan ağaçlar değil sonsuzluğa uzanan kum tepeleri veya çöllerdi. Çorak. Mike önceki saatlerde hepsinin kısır olduğundan bahsetmişti ve iki imge bir şekilde örtüşüyordu. Yedi kişi, hiçbirinin çocuğu olmamıştı. Doğum kontrolünün yaygın olduğu bir çağda bile tesadüfi olması gerçekten düşük ihtimaldi.

Paslı tellerin arasındaki deliklerden diğer tarafa bakarken Kansas Sokağı'ndan geçen arabaların gürültülerine ve yamacın dibinden akan suyun sesine kulak verdi. İlkbaharın parlak ışığında nehir yer yer kırık camlar gibi parlıyordu. Sağlıksız denecek kadar beyaz görünen bambular yerli yerindeydi, yeşilliklerin arasında mantardan yollar gibi dikkat çekiyorlardı. Arkalarında, Kenduskeag'ın kıyısına uzanan sazlık bölge bataklık olduğu söylenen yerdi.

Çocukluğumun en güzel günlerini oralarda geçirdim, diye düşünen Eddie ürperdi.

Tam dönüp gidecekti ki başka bir şey ilişti gözüne: tepesinde çelik kapak olan beton silindir. Ben onlara Morlock delikleri der ve kahkahalar atardı. Ama gözleri gülmezdi. Yanında durduğunuzda silindirin tepesi yaklaşık bel hizasına gelirdi (eğer çocuksanız) ve DERRY BELEDİYESİ ARITMA TESİSİ yazısını görürdünüz. Aşağıdan gelen uğultuları duyardınız. Makinelerin gürültüsü.

Morlock delikleri.

Oraya gittik. Ağustosta. En nihayetinde. Ben'in Morlock deliklerinden birinden içeri girip kanalizasyona indik ama bir süre sonra orası artık kanalizasyon değildi. Tüneller... neye dönüşmüştü?

Patrick Hockstetter aşağıdaydı. O, Patrick'i almadan önce Beverly onun kötü bir şey yaptığını görmüş. O, Beverly'yi güldürmüş ama kötü olduğunu biliyordu. Henry Bowers ile ilgili bir şey miydi? Sanırım evet. Ve...

Aniden sırtını dönüp terk edilmiş depoya doğru yürüdü, artık Çorak Topraklar'a bakmak istemiyor, çağrıştırdıkları anılardan hoşlanmıyordu. Eve, Mrya'ya dönmek istiyordu. Burada olmak istemiyordu. O...

"Yakala evlat!"

Sesin geldiği yöne döndüğünde topumsu bir şey telleri geçip ona doğru uçtu. Toprağa çarpıp sekti. Eddie elini uzatıp onu yakaladı. Tutuşu zarif denecek kadar güzel kılan adamın hiç düşünmeden hareket etmesiydi.

Elindekinin ne olduğuna baktığında kanı dondu. Belli ki bir zamanlar beyzbol topuydu ama şimdi birbirine dolanmış iplerden ibaretti çünkü derisi soyulmuştu. İpin bir ucunun uzayıp gittiğini gördü. Tellerin üstünden geçen ip örümcek ağı gibi aşağı sarkıyor ve Çorak Topraklar'da kayboluyordu.

Aman Tanrım, diye düşündü. *Aman Tanrım, O burada! O burada benimle...*

"Aşağı gelip oynamak ister misin Eddie?" dedi demirin diğer tarafından gelen ses. Eddie sesin 1958 ağustosunda Derry'nin altındaki tünellerde öldürülen Belch Huggins'e ait olduğunu kavradığında az kalsın bayılacaktı. İşte Belch'in kendisi de geliyor, tellerin diğer tarafındaki yamaçtan yukarı tırmanarak Eddie'ye doğru ilerliyordu.

Yeşil lekeler içinde, her tarafına kahverengi yapraklar yapışmış çizgili New York Yankees beyzbol formalarından giymişti. Hem Belch'ti, hem cüzamlı, yıllar sonra ıslak mezarından çıkmış iğrenç bir yaratıktı. Yüzünün derisi parça parça dökülmüştü, göz yuvalarından biri boştu. Saçlarında solucanlar dolaşıyordu. Bir elinde yosun tutmuş beyzbol eldiveni vardı. Diğer elinin çürümüş parmaklarını teldeki boşluklardan içeri soktu ve parmak-

larını kıvırdığında Eddie aklını kaçırdığını düşündüren korkunç bir çıtırtı duydu.

"Yankee Stadyumu'nun duvarını bile aşardı," diyen Belch sırıttı. Ağzından mide bulandırıcı beyaz bir kurbağa yavrusu çıkıp yere zıpladı. "Duydun mu? Yankee Stadyumu'nun duvarını bile aşardı! İş tutmak ister misin Eddie? Bir dolara ağzıma alırım. Hatta senin için bedava."

Belch'in yüzü değişti. Burnu düştü, Eddie'nin kâbuslarına giren iki kırmızı delik açığa çıktı. Saçları döküldü, şakakları açıldı ve rengi kırlaştı. Alnında sümüğümsü maddeyle kaplı kemiği ortaya çıkaran koca bir yarık belirdi. Belch gitmişti, şimdi karşısında olan Neibolt Sokağı 29 numaranın verandasının altındaki yaratıktı.

"Bobby on sente ağzına alır," dedi demirleri tırmanmaya başlayan yaratık. Elleri tellere takıldıkça etinden parçalar kopuyordu. Ağırlığının altında teller çatırdadı. Ne zaman sarmaşığa dokunsa dokunduğu dal siyaha dönüyordu. "Ne zaman istersen. Fazla uzarsa on beş sent daha atarsın."

Eddie çığlık atmayı denedi ama dudaklarından anlamsız bir inlemeden fazlası çıkmadı. Ciğerlerindeki bütün hava tükenmişti. Elindeki topa baktığında birden ipler kanamaya başladı. Parmaklarının arasından akan kan çakıltaşlarına ve pahalı ayakkabılarına sıçradı.

Topu fırlatan Eddie birkaç adım geriledi, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ellerini gömleğine sildi. Cüzamlı tellerin tepesine ulaşmıştı. Kafası Cadılar Bayramı zamanı kutudan fırlayan palyaço kafaları gibi sallanıp duruyordu. Ağzından dışarı sarkan dil bir metreden uzundu. Bir yılan gibi cüzamlının sırıtan ağzından dışarı sarkmış, kendi iradesi varmışçasına tellere dolanıyordu.

Bir saniye orada... bir saniye sonra yok.

Filmlerdeki hayaletler gibi yavaş yavaş kaybolmadı; birden yok oldu. Ama Eddie başlangıçta var olduğunu doğrulayan sesi duydu: *pat* sesi. Şampanyanın mantarının patlatılırken çıkardığı ses gibi. Bir zamanlar cüzamlının olduğu yeri dolduran havanın çıkardığı ses.

Dönüp koşmaya başladı ama daha on adım bile gidemeden terk edilmiş deponun yükleme bölümündeki gölgelerin arasından çıkan dört şekil ona doğru uçtu. Başlangıçta yarasa olduklarını sanıp çığlığı bastı ve elleriyle kafasını korudu... derken onların mukavva olduğunu anladı – çocukların maç yaparken kullandıkları mukavva parçaları.

Rüzgârsız havada döne döne uçuyorlardı; onlardan korunmak için eğilmesi gerekti. Kendiliklerinden uçup her zamanki yerlerine kondular, her yer toz içinde kaldı: dört beyzbol kalesi maça hazırlanırcasına yerlerini almıştı.

Güçlükle nefes alan Eddie birinci kaleyi geçti, dudakları gerilmiş, yüzü kireç gibi olmuştu.

TAK! Sopanın hayali topa vururken çıkardığı ses. Ve sonra...

Bacaklarının dermanı tükenen Eddie durdu, dudaklarından bir inilti döküldü. Başlangıç kalesiyle birinci kale arasında dev bir köstebek yeraltında son hızla tünel kazıyormuş gibi çizgi halinde uzanan bir kabarıklık belirmişti. Kabarıklığın iki tarafında topraklar birikirken yeraltından giden şey birinci kaleye ulaştı ve mukavva havalandı. Yere o kadar sert düştü ki ayakkabıcı çocukların ellerindeki fırçayı şaklatışlarına benzeyen bir ses duyuldu. Derken birinci kaleyle ikinci kale arasındaki toprak hareketlendi, ileri, ileri, ikinci kalenin mukavvası da havalanıp benzer bir şaklamayla, yeraltındaki yaratık üçüncü kaleye ulaşmak üzereyken yere yapıştı. Yeraltından giden her neyse turu tamamlamak üzereydi.

Derken başlangıç kalesindeki mukavva da havalandı ama daha mukavva yere düşmeden Tony Tracker'ın eşek şakası yapmışçasına sırıtan kafası topraktan çıktı. Aslında ona kafa denemezdi, üstünde et parçaları olan bir kuru kafaydı, beyaz gömleği çürüyüp lime lime olmuştu. Bir zamanlar başlangıç kalesinin olduğu noktada iğrenç bir solucan gibi ileri geri sallanarak beline kadar topraktan çıktı.

"Sopayı sallarken donup kalman hiç önemli değil," dedi Tony Tracker kulakları tırmalayan bir sesle. Hepsi ortada olan dişler delice sırıttı "Önemi yok ciğersiz. Seni yakalayacağız. Seni ve arkadaşlarını. Top bizde!"

Eddie çığlık atıp yalpalayarak geriledi. Birinin omzuna dokunduğunu hissetti. Silkinip kendisine dokunan elden kurtuldu. El önce onu bırakmak istemedi ama sonra pes etti. Eddie kim olduğuna bakmak için arkasını döndü. Greta Bowie'ydi. Ölüydü. Yüzünün yarısı gitmişti, kalanını solucanlar yiyordu. Kadın yeşil bir balon tutuyordu elinde.

"Trafik kazası," dedi dudağının sağlam kısmını oynatarak. Sırıttı. Sırıttığında tasvir edilemez bir yırtılma sesi duyuldu. Eddie kadının tendonlarının kasılıp gevşediğini görebiliyordu. "On sekizindeydim Eddie. Sarhoştum ve kırmızı ışıkta geçtim. Bak arkadaşların da burada Eddie."

Eddie eliyle yüzünü kapayıp kadından uzaklaştı. Genç kadın ona doğru ilerledi. Her tarafı kan içindeydi, bacaklarında kurumuş kandan izler vardı. Mokasen giyiyordu.

Ve şimdi, arkasında Eddie'nin görebileceği en korkunç yaratık belirmişti: Patrick Hockstetter. Dış sağdan ayaklarını sürüyerek ona doğru geliyordu. O da New York Yankee takımının formasından giymişti.

Eddie koşmaya başladı. Greta ona uzandı ve gömleğini yakalamayı başardı. Gömleğin yırtılmasıyla beraber Eddie'nin ensesinden aşağı korkunç bir sıvı döküldü. Tony Tracker da köstebek deliğinden çıkmak üzereydi. Patrick Hockstetter yalpalayıp ayaklarını sürüyerek yaklaştı. Eddie koşmayı sürdürdü, ciğerlerinin nasıl olup da pes etmediğini bilmiyordu ama bu duruma minnettardı. Koşarken Greta Bowie'nin elindeki yeşil balonun kenarına yazılmış cümle sürekli gözünün önündeydi:

ASTIM İLACI AKCİĞER KANSERİ YAPAR!
CENTER SOKAĞI ECZANESİ'NİN KATKILARIYLA

Eddie koştu. Koştu, koştu ve bir şekilde McCarron Parkı'na vardı. Yere yığıldığında onu gören çocuklar yanına yaklaşmamayı tercih ettiler çünkü şarapçılardan biri gibi görünüyordu. Katil olmadığını, ondan garip hastalıklardan birini kapmayacaklarını nereden bileceklerdi? Polisi aramayı düşündüler ama aramadılar.

3

Bev Rogan Ziyarete Gidiyor

Beverly üstünü değiştirmek için gittiği Derry Oteli'nden anacaddeye doğru boş boş yürüdü. Kot ve parlak sarı bir bluz giyiyordu artık. Nereye gideceğini düşünmüyordu, düşündüğü şuydu:

Saçların amber
Ocak ayında
Alevden kalbim gibi.

Bunu en alt çekmeceye, iç çamaşırlarının arkasına saklamıştı. Annesi onu görebilirdi ama onun görmesi önemli değildi. Önemli olan o çekmecenin kızın babasının asla bakmadığı çekmecelerden olmasıydı. Şiiri babası görse yüzünde canlı, neredeyse arkadaş canlısı gülümsemesi ve insanı olduğu yere çivileyen bakışlarıyla kızına bakar ve her zamanki arkadaş canlısı ses tonuyla, "Yapmaman gereken şeyler mi yapıyorsun Bev? Oğlanlarla işler mi çeviriyorsun?" derdi. Kızın evet veya hayır demesi bir şeyi değiştirmezdi, okkalı bir tokat gelirdi cevabın ardından, hızlı ve sert. Babasının eli kızın suratına o kadar sert inerdi ki başlangıçta kızın canı bile yanmazdı, çarpmanın etkisinin dağılması saniyeler alırdı ve sonra acı baskının oluşturduğu boşluğu doldururdu. Ardından yeniden o arkadaş canlısı sesiyle, "Senin için endişeleniyorum Beverly. Senin için çok endişeleniyorum. Er geç büyüyeceksin, değil mi?" derdi.

Bahsi geçen babanın hâlâ Derry'de yaşıyor olması mümkündü. Kadın ondan son haber aldığında hâlâ burada oturuyordu, ama bu... ne kadar olmuştu? On yıl mı? Tom'la evlenmeden önceydi. Babası ona kartpostal yollamıştı, şiirin yazıldığı gibi sade bir kartpostal değil, şehir merkezindeki iğrenç plastik Paul Bunyan heykelinin fotoğrafının olduğu kartpostallardan. Heykeli 50'lerde dikmişlerdi ve Beverly bildi bileli şehrin sembollerindendi. Ama babasının yolladığı kart onda ne nostalji uyandırdı ne de güzel anıları canlandırdı. Üzerinde Saint Louis Zafer Anıtı'nın

veya San Francisco Golden Gate Köprüsü'nün fotoğrafı da olsa onun için fark etmezdi.

"Umarım iyisindir," yazıyordu kartpostalda. "Durumun varsa bana üç beş kuruş yolla lütfen, fazla bir şeyim olmadığını biliyorsun. Seni seviyorum Bevvie. Baban."

Ne sevgi ama. Muhtemelen 1958 yılının upuzun yazında Bill Denbrough'ya deliler gibi âşık olmasının nedeni de oğlanlar arasında sadece Bill'den kadının babasıyla özdeşleştirdiği bir otorite havasının yayılmasıydı.. Ama farklı tür bir otoriteydi bu, karşısındakinin ne söylediğini dinleyen bir otorite. Oğlanın gözlerinde veya eylemlerinde babasının *endişelendiği* zamanlarda yürüttüğü varsayımlardan eser yoktu. Babası ipleri eline alma arzusunu karşısındakini koruma içgüdüsüyle açıklar, insanlara hem ödüllendirilmesi hem cezalandırılması gereken evcil hayvanlar gibi davranırdı.

Hangi nedenle olursa olsun, aynı yılın temmuz ayında bir araya geldiklerinde Bill, hiçbir çaba harcamaksızın liderlik rolünü üstlenmiş ve kız, oğlana deliler gibi âşık olmuştu. Buna çocukluk aşkı demek Rolls-Royce'a dört tekerlekli bir araç demeye benzerdi. Beverly oğlanı gördüğünde deliler gibi kıkırdamıyor veya yanakları kızarmıyordu, ağaçlara veya Öpüşme Köprüsü'nün duvarlarına oğlanın adını yazdığı da yoktu. Yalnızca tatlı bir sızı gibi kalbinde taşıyordu oğlanı. Gerekirse onun için ölürdü.

Kendisine aşk şiirini yollayanın Bill olduğuna inanmayı istemesi son derece normaldi... Ama hiçbir zaman tam olarak buna ikna olmamıştı. Hayır, şiiri kimin yazdığını biliyordu. Ve sonradan –ilerleyen günlerden birinde– şiiri yazan kişi onu yazdığını kıza itiraf etmemiş miydi? Evet, Ben kıza şiiri yazdığını söylemişti (ama genç kadın kendini ne kadar zorlarsa zorlasın şimdilik ne zaman ve hangi koşullar altında bu itirafın gerçekleştiğini hatırlamıyordu) ve oğlan o ana dek kıza olan aşkını kızın Bill'e olan hislerini sakladığı kadar iyi saklamıştı.

(ama ona söyledin Bevvie, söyledin, âşık olduğunu itiraf ettin)

Yine de nereye bakması gerektiğini bilen birinin bunu fark etmemesine imkân yoktu: Aralarına her zaman mesafe koymaya özen gösterişinden, kız koluna dokunduğunda nefesini tutuşun-

dan, onu göreceği zamanlarda üstüne başına özen gösterişinden belliydi. Sevgili, tatlı, şişko Ben.

Her nasılsa durumları ergenlik öncesi bir aşk üçgenine dönmüştü ama nasıl olup da o noktaya vardıklarını hâlâ hatırlayamıyordu Beverly. Galiba Ben aşk şiiri yazıp gönderdiğini itiraf etmişti. Galiba kendisi Bill'e onu sevdiğini ve hep seveceğini söylemişti. Ve bir şekilde bu iki itiraf hayatlarının kurtulmasına yardımcı olmuştu... Olmamış mıydı? Hatırlayamıyordu. O anılar (veya anıların anıları: öyle demek daha doğruydu) gerçekte ada olmayan, bir parçaları suyun üstüne taşmış mercan adalarıydı, hepsi aynı kaya kütlesinin parçasıydı aslında. Ama kayalığın kalanını görebilmek için ne kadar derinlere dalmayı denerse denesin araya çıldırtıcı bir görüntü geliyor, genç kadına engel oluyordu: Her bahar New England'a gelen, telefon tellerine, ağaçlara, çatılara tüneyen, yer kapmak için itişip kakışan ve martın sonlarını nahoş dedikodularıyla dolduran sığırcıklar. Anlamadığı ve onu huzursuz eden bu görüntü almak istediği sinyali engelleyen güçlü bir radyo dalgası gibi tekrar tekrar gözünün önüne geliyordu.

Aniden Kleen-Kloze Çamaşırhanesi'nin, Stan Uris, Ben ve Eddie ile birlikte haziran sonlarındaki o gün sadece kendilerinin görebildiği kanlı bezleri getirdikleri yerin önünde durduğunu fark ederek şaşırdı. Camlar içerisi görünmesin diye sabunla kaplanmış ve kapıya elle yazılmış SAHİBİNDEN SATILIK yazısı asılmıştı. Sabunla kaplı camlar arasından içeriyi dikizleyen Beverly bir zamanlar çamaşır makinelerinin konulduğu yeri belli eden daha açık renk karelerin yer aldığı kirli sarı duvarlarıyla boş bir oda gördü.

Evim güzel evim, diye düşündü içi sıkılarak, yine de yola devam etti.

Mahalle pek değişmemişti. Ağaçların sayısı azalmıştı, muhtemelen karaağaçlardan bazıları hastalanıp ölmüştü. Evler eskisinden de köhneydi; bir sürü kırık cam, çocukluğundakinden daha fazla. Kırık pencerelerin bir kısmı mukavvalarla kapatılmıştı. Bazı aileler o kadarını bile yapmaya zahmet etmemişti.

Ve işte anacaddenin aşağısındaki 127 numaranın önünde duruyordu. Ev yerli yerindeydi. Kötü yapılmış beyaz badananın ye-

rini parça parça soyulan çikolata kahverengisi boya almıştı, yine de evi karıştırmasına imkân yoktu. İşte bir zamanlar mutfak olan odanın penceresi; işte yatak odasının penceresi.

(Jim Doyon, yoldan çekil! Kaldırıma çık, bir trafik kazasına kurban mı gitmek istiyorsun?)

Ürperen Beverly kollarını göğsünün altında birleştirip avuçlarıyla dirseklerini kavradı.

Babam hâlâ burada yaşıyor olabilir; ah evet. Taşınmak zorunda kalmamışsa taşınmamıştır. Evin önüne yürüsene Beverly. Posta kutularına bak. Üç daire için üç posta kutusu, aynı eski günlerdeki gibi. Üzerinde MARSH yazan bir posta kutusu varsa zili çalabilirsin ve baban ayağında terlikleriyle kapıya çıkar. O zaman genetik mirası sayesinde kızıl saçlı ve solak olduğun, resim yapma yeteneğini miras aldığın adamı bir kere daha görebilirsin... Ne kadar iyi çizdiğini hatırlıyor musun? Resmini yapmayı istediği her şeyi kâğıda aktarmakta ustaydı. İçinden gelirse. Pek sık gelmezdi. Galiba düşünmesi gereken bir sürü sorun olduğundan. Ama resim yaptığında, saatlerce yanında oturur ve kedi, köpek, at, ağızlarına çizdiği konuşma balonlarında möö yazan inekler çizişini seyrederdin. Kahkahalar atardın ve o da kahkahalar atardı, sonra da, "Sıra sende Bevvie," derdi. Kalemi eline alırdın, elini yönlendirip nasıl çizeceğini gösterirdi ve Mennen tıraş losyonunun kokusunu alıp teninin sıcaklığını hissederken parmaklarının arasında tuttuğun kalemin ucunda ineğin, kedinin veya gülümseyen bir adamın belirişini görürdün. Hadi Beverly. Zili çal. Dışarı çıkacak. İyice yaşlanmıştır. Yüzündeki çizgiler iyice derinleşmiş ve kalan dişleri sarıya dönmüştür. Sana şöyle bir bakıp, şu işe bak Bevvie eve dönmüş, Bevvie yaşlı babasını görmeye gelmiş, içeri gelsene Bevvie, seni gördüğüme çok sevindim, çok sevindim çünkü senin için endişeleniyorum Bevvie, hem de çok endişeleniyorum, der.

Ağır adımlarla patikada ilerledi, betonların arasından çıkan yabani otlar kotunun paçalarına sürtünüyordu. Birinci katın pencerelerini kontrol etti ama perdeler sıkı sıkı kapanmıştı. Posta kutularına baktı. Üçüncü kat, STARK-WEATHER. İkinci kat BURKE. Birinci kat –kalp atışları hızlandı– MARSH.

Zili çalmayacağım. Onu görmek istemiyorum. Zili çalmayacağım.

Sonunda yerinde bir karar! Sonraki akıllıca kararlara kapıyı açan bir karar. Geri dön! Şehir merkezine git! Derry Oteli'ne! Bir

taksi! Bir uçak! Tom'a defolmasına söyle! Mutlu ve başarılı bir hayat sür! Huzurlu bir ölüm!

Zili çaldı.

Çanların salondan gelen tanıdık sesi – *ding dong!* Çocukken ona Çinli adlarını hatırlatırdı bu sesler. Ardından sessizlik. Cevap veren yok. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı, birden çişi geldi.

Evde kimse yok, diye düşündü, içi rahatlamıştı. *Gönül rahatlığıyla gidebilirim.*

Gitmektense kapıyı bir daha çaldı: *ding dong!* Cevap veren yok. Ben'in tatlı şiirini düşünüp onu yazdığını tam olarak nerede ve ne zaman itiraf ettiğini hatırlamaya çalıştı. Neden itiraf etmişti? Bir an bu anı ilk âdet gördüğü zamanla birleşti. On bir yaşında âdet mi görmüştü? Elbette hayır, gerçi kışın ortalarına doğru memeleri gelişmeye başlamıştı. Öyleyse neden?... Derken telefon tellerine ve çatılara tünemiş, beyaz bahar göğüne kafa tutan binlerce sığırcığın düşüncelerini bölen görüntüsü.

Artık gideceğim. İki kere çaldım, bu kadar yeter.

Ama üçüncü kez çaldı.

Ding dong!

Bu sefer birinin kapıya geldiğini duydu, ses aynı kafasında canlandırdığı gibiydi: Eski terliklerin yorgun hışırtısı. Deli gibi etrafa bakındı ve az kalsın koşa koşa kaçacaktı. Beton yolu aşıp köşeyi dönebilir miydi? Babasını bunun çocukların yaptığı bir eşek şakası olduğuna inandırabilir miydi?

Rahat bir nefes aldı, kendini rahatlamayla gelen kahkahaları bastırmaya zorladı. Kapıdaki babası değildi. Eşikte duran yetmişlerinde uzun boylu bir kadındı. Saçları upuzun ve çok güzeldi, iyice kırlaşmıştı ama aralarda altın rengi tutamlar vardı. Çerçevesiz gözlüklerinin saklayamadığı gözleri muhtemelen atalarının geldiği ülkenin fiyortlarına çarpan sular kadar maviydi. İpekten mor bir elbise giyiyordu. Elbise eskiydi ama ona saygın bir hava kazandırmıştı. Kırışıklıklarla dolu yüzü son derece nazikti.

"Evet küçükhanım?"

"Özür dilerim," dedi Beverly. Kahkaha atma arzusu geldiği gibi geçti. Yaşlı kadının boynundaki kolyeyi fark etmişti. Ucun-

daki taş görünmez denecek kadar ince bir altına geçirilmiş gerçek bir fildişiydi. "Yanlış zile bastım galiba." *Belki bilerek yanlış zile basmışsındır*, diye fısıldadı içinden bir ses. "Marsh'ların ziline basacaktım."

"Marsh mı?" Kadının alnı biraz daha kırıştı.

"Evet, bakın..."

"Burada Marsh diye biri oturmuyor," dedi yaşlı kadın.

"Ama..."

"Şayet...Alvin Marsh'ı kastetmiyorsunuz ya?"

"Ta kendisi!" dedi Beverly. "Babam!"

Yaşlı kadının eli kolyenin ucundaki taşa gitti. Beverly'ye attığı bakışlar kendini küçük bir çocukmuş, elinde izci kız kurabiyeleriyle kapıya gelmiş gibi hissetmesine yol açtı. Derken yaşlı kadın gülümsedi... Nazik ama hüzünlü bir gülümseme.

"Belli ki size haber veren olmamış genç bayan. Bunu benden, bir yabancıdan duymanızı istemezdim ama babanız beş yıl önce öldü."

"Ama... zilde..." Yeniden zile baktığında dudaklarından kahkahaya hiç benzemeyen garip, şaşkın bir nida döküldü. Anlaşılan o kadar heyecanlanmıştı ki ve bilinçaltı babasının hâlâ orada oturduğuna o kadar emindi ki KERSH adını MARSH olarak okumuştu.

"Siz Bayan Kersh misiniz?" diye sordu. Babasıyla ilgili haber onu sarsmıştı ama yaptığı hata yüzünden kendini tam bir budala gibi hissediyordu – yaşlı kadın okuma yazma bile bilmediğini düşünecekti.

"Evet, Bayan Kersh," dedi kadın.

"Siz... babamı tanır mıydınız?"

"Tanımazdım pek," dedi Bayan Kersh. Konuşması *Yıldız Savaşları* filmlerindeki Yoda'yı andırıyordu. Beverly yeniden gülecekmiş gibi oldu. En son ne zaman bu kadar uç duygular arasında gidip gelmişti? Doğruyu söylemek gerekirse hayatında hiçbir örneğini hatırlamıyordu... ama çok geçmeden hatırlayacağına dair kötü bir his vardı içinde. "Benden önce zemin katta o oturuyordu. Daireyi kiraladığında, ben taşınırken ve o eşyalarını dışarı

taşırken birkaç gün yolumuz kesişti. Roward Yolu'na taşınmıştı. Ne tarafta olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet," dedi Beverly. Roward Yolu aynı mahallede, dört blok aşağıda, apartmanların daha küçük, evlerin daha da köhne olduğu taraftaydı.

"Ara sıra Costello Caddesi'ndeki markette karşılaşırdık," dedi Bayan Kersh. "Bir de kapanmadan önce çamaşırhanede. Havadan sudan konuşurduk. Biz... ah yavrum, betin benzin attı. Çok özür dilerim. İçeri gel, sana bir çay koyayım."

"Hayır, gelemem," dedi Beverly ama damarlarındaki kanın çekildiğini, teninin yarı şeffaf buğulu camlara döndüğünü hissedebiliyordu. Bir çay ve oturup çayını içebileceği bir koltuk ona iyi gelebilirdi.

"İçebilirsin ve içeceksin," dedi sizli bizli konuşmayı bırakan Bayan Kersh. "Kötü haberi verdikten sonra senin için en azından bu kadarını yapmama izin ver lütfen." İtiraz edemeden Beverly kendini kasvetli holden geçip eski dairesine adım atarken buldu. Daire gözüne eskisinden küçük ama güvenli geldi – güvenliydi çünkü her şey değişmişti. Üç iskemleli pembe formika masanın yerini üstünde yapay çiçekli bir vazoyla küçük yuvarlak bir masa almıştı. Sürekli bozulup duran (çalışsın diye babası sürekli tamir ederdi) Kelvinator buzdolabı gitmiş yerine bakır rengi Frigidaire gelmişti. Ocak küçük ama kullanışlıydı. Üstünde Amana marka mikrodalga fırın vardı. Pencerelerde parlak mavi perdeler, denizliklerde saksılar. Çocukken muşamba olan parkelerin yerini gerçek ahşap parkeler almıştı. Sık sık cilalandıklarından olsa gerek hafifçe parlıyorlardı.

Bayan Kersh çaydanlığı koyduğu ocağı kontrol etti. "Burada mı büyüdün?"

"Evet," dedi Beverly. "Ama şimdi çok değişmiş... düzenli, düzgün... güzel!"

"Ne kadar naziksin," dedi Bayan Kersh. Gülümsediğinde gençleşti. Hayat doluydu. "Birkaç kuruş biriktirmiştim. Fazla değil ama emeklilik maaşım da eklenince idare ediyorum. Bir zamanlar İsveç'te yaşardım. Bu ülkeye 1920 yılında, on dört yaşında

gencecik bir kızken geldim. Cebimde beş para yoktu. İnsan paranın değerini en iyi böyle öğrenmez mi?"

"Evet," dedi Beverly.

"Hastanede çalışıyordum," dedi Bayan Kersh. "Uzun yıllar çalıştım. 1925'ten itibaren. İdari mevkilere kadar yükseldim. Bütün anahtarlar bende vardı. Kazandığımız parayla kocam iyi yatırımlar yaptı. Bu sayede geleceğimi güvence altına aldım. Suyun kaynamasını beklerken istersen etrafa göz atabilirsin!"

"Sizi rahatsız etmek istemem..."

"Lütfen... hâlâ suçluluk duyuyorum. Gezmek istersen lütfen çekinme!"

Böylece Beverly daireyi gözden geçirdi. Büyük yatak odası artık Bayan Kersh'in yatak odasıydı ve baştan aşağı değişmişti. Daha aydınlık, daha havadar bir yerdi. İçeride üstüne RG harfleri kazınmış sedir bir sandık vardı, ahşabın hoş kokusu odaya sinmişti. Yatağa dev bir yamalı bohça serilmişti. Bohçayı oluşturan kırkyamada kuyudan su çeken kadınlar, at arabası süren oğlanlar, saman balyaları taşıyan adamlarla ilgili işlemeler vardı. Muhteşem bir bohçaydı.

Bir zamanlar onun olan oda dikiş odasına dönüştürülmüştü. Demir masada siyah bir Singer dikiş makinesi, iki de kullanışlı Tensor lamba yer alıyordu. Bir duvara İsa'nın diğerine John F. Kennedy'nin resmi asılmıştı. JFK resminin altında güzel bir kapaklı dolap vardı – raflar biblolarla değil kitaplarla doluydu ama dolap güzelliğinden bir şey kaybetmemişti.

Beverly'nin son girdiği yer banyoydu.

Baştan aşağı cırtlak kaçmayacak kadar hoş ve açık bir pembeye boyanmıştı. Her şey yepyeniydi, buna rağmen lavaboya yaklaştığında eski kâbusunun pençelerine düştü; lavabonun ortasındaki kara, kapaksız deliğe bakacak ve yeniden fısıltıları duyacaktı. Sonra kan...

Üstündeki aynada kendiyle göz göze geldiğinde yüzünün ne kadar sarardığını düşündü ve sonra lavaboya eğildi. Sesleri, kahkahaları, inlemeleri ve kanları bekleyerek deliğe baktı.

Orada, lavaboya doğru eğilmiş halde yirmi yedi yıl önce kaybolan sesleri ve görüntüleri ne kadar beklediğini bilmiyordu

ama onu uyandıran Bayan Kersh'in seslenişiydi: "Çay hazır genç bayan!"

İrkilip geri çekildi, içine girdiği hipnozdan sıyrıldı ve banyodan çıktı. Bir zamanlar lavabonun borularında saklanan kara bir büyü varsa bile şimdi ya gitmiş ya uykuya dalmıştı.

"Ah, keşke zahmet etmeseydiniz!"

Bayan Kersh başını kaldırıp ona gülümsedi. "Bugünlerde ne kadar az ziyaretçim olduğunu bilsen, böyle söylemezdin. Bangor Hydro'dan su sayacımı okumaya gelen adama bile bundan fazlasını ikram ediyorum! Sayemde şişmanlayacak!"

Kenarları mavi ortası kemik rengi yuvarlak mutfak masasında zarif fincanlar ve kurabiyelerle keklerin yerleştirildiği bir tabak duruyordu. Tatlıların yanında üstünden dumanlar tüten ve hoş kokular yayılan bir çaydanlık vardı. Keyfi yerine gelen Bev masadaki tek eksiğin kenarları kesilmiş minik sandviçler olduğunu düşündü: *teyzesandvici*, diye düşünürdü onları, her zaman tek kelime olarak. Teyzesandvicinin üç türlüsü vardı: krem peynirli ve zeytinli, tereli ve yumurta salatalı.

"Otursana," dedi Bayan Kersh. "Otur kızım, sana çay koyayım."

"O kadar da genç değilim," diyen Beverly yüzüğünü göstermek için sol elini havaya kaldırdı.

Bayan Kersh gülümseyip boş ver dercesine elini salladı. "Bütün genç güzel bayanlara kızım diye hitap ederim," dedi. "Alışkanlıktan. Üzerine alınma."

"Alınmadım," dedi Beverly. "Hem de hiç." Ama nedense huzursuzlanmıştı; yaşlı kadının gülümsemesinde biraz... nasıl demeli sahte gelen bir şey mi vardı? Bilmiş? Rahatsız edici? İyi ama böyle düşünmek saçma değil miydi?

"Evi çekip çevirişinize bayıldım."

"Öyle mi?" diyen Bayan Kersh çayı fincana doldurdu. Çok koyu, bulanık bir çay. Beverly onu içmek isteyip istemediğinden emin değildi... ve aniden orada olmayı hiç, hem de hiç istemediğini kavradı.

Zilde Marsh yazıyordu, diye fısıldadı hafızası ve bu düşünce onu korkuttu.

Bayan Kersh çayı uzattı.

"Teşekkürler," dedi Beverly. Görünüşü bulanık olsa da kokusu harikaydı. Tadına baktı. Güzeldi. *Her şeyde sorun arama*, diye uyardı kendini. "İçerideki sedir sandık çok güzel bir parça."

"Gerçek bir antika!" dedi Bayan Kersh. Kahkaha attı. Beverly yaşlı kadının güzelliğinde tek bir kusur fark etti. Kuzeyde oldukça yaygın olan bir sorun. Dişleri çarpıktı. Sağlam görünüyorlardı ama kötüydüler. Öncelikle sararmışlardı, öndeki iki diş de birbiri üstüne binmişti. Köpekdişleriyse diğerlerine kıyasla uzundu.

Dişleri beyazdı... Kapıyı açtığında gülümsedi ve dişlerinin ne kadar beyaz olduğunu düşündün.

Artık sadece korkmuyordu. Artık bir an evvel oradan uzaklaşmak istiyordu – uzaklaşmalıydı.

"Çok eskidir, ah evet!" diye lafına devam etti Bayan Kersh, fincanındaki çayı bir yudumda, höpürdeterek içti. Beverly gülümsedi –sırıttı– ve kadının gözlerinin de değiştiğini fark etti. Kan çanağına dönmüş gözlerinin akı artık pis bir sarıydı. Saçları seyrelmişti; tutamlar artık sarı ışıltılar saçan bir gümüş rengi değil kötü beslenmiş birinin donuk gri saçlarıydı.

"Çok eski," diye tekrarlayan Bayan Kersh boş fincanını bırakıp sarı gözleriyle sinsi sinsi Beverly'ye baktı. Dudaklarında iğrenç dişlerini ortaya çıkaran pis bir sırıtış belirdi. "Benimle ta evimden buralara geldi. RG harflerini gördün mü? Belki dikkat etmişsindir."

"Evet." Sanki sesi çok uzaklardan geliyordu. *Beyni değiştiğini fark ettiğini bilmiyorsa belki paçayı kurtarırsın, bilmiyorsa, fark etmezse...*

"Babam," diyen yaşlı kadın baba kelimesini bir garip telaffuz etmişti. Beverly elbisesinin de değiştiğini gördü. Pul pul dökülen solmuş bir siyahtı şimdi. Kolyenin ucundaki fildişiyse, çenesi kopacakmış gibi aşağı sarkmış bir kurukafaydı. "Adı Robert Gray'di, Bob Gray de derlerdi ama asıl Dans Eden Palyaço Pennywise olarak tanınırdı. Gerçi asıl adı bu da değildi. Ama doğruyu söylemek gerekirse şaka yapmayı severdi."

Yeniden güldü. Dişlerinden bazıları elbisesi gibi kararmıştı. Derisindeki kırışıklıklar artık derin vadileri andırıyordu. Pembe

yanakları hastalarınki gibi sararmıştı. Parmakları gitmiş, elleri pençelere dönmüştü. Beverly'ye sırıttı. "Bir şeyler ye tatlım." Sesi de yarım oktav incelmişti, öyle bir noktaya ulaşmıştı ki artık kara toprağın tıkadığı menteşelerde gıcırdayarak sallanan bir mezarlık kapısının sesiydi o.

"Hayır teşekkürler," dedi Beverly çocukların *artık gitmem gerek* derken kullandıkları aceleci sesle. Sanki kelimeler beyninden değil ağzından çıkmış ve ne söylediğinin farkına varabilmesi için ağzından çıkanı kulağının duyması gerekmişti.

"Hayır mı?" diye sordu pis pis sırıtan cadı. Pençemsi elleri tabağa uzandı ve avuçladığı kurabiyeleri ağzına doldurdu. Ardından iki eliyle kavradığı kremalı pasta dilimlerini ağzına tıktı. Korkunç dişleri kalktı, indi, kalktı, indi; uzun ve pis tırnakları tatlılara saplandı; kırıntılar çenesinden aşağı döküldü. Nefesi uzun zamandır çürüyen yaratıkların ürettikleri gazlar kadar pis kokuyordu. Kahkahası iyice kabalaşmıştı. Saçları seyrelmiş, kafatası ortaya çıkmıştı.

"Ah, şaka yapmaya bayılırdı babam! Bu da o şakalardan biri kızım, umarım seversin. Beni annem değil babam doğurmuş. Götünden çıkmışım! He he he he!"

"Ben artık gitsem." Beverly yine aynı çocuksu sesle konuştuğunu fark etti – ilk kez bir doğum gününe davet edilen ve orada zalimce utandırılan küçük kızın sesiyle. Bacaklarında derman kalmamıştı. Çay fincanındakinin çay değil bok, sıvı bok olduğunun hayal meyal farkındaydı. Şehrin altındaki lağımlardan ufak bir doğum günü hediyesi. O üstelik o iğrenç şeyi içmişti, fazla değil ama bir yudum almıştı. *Ah Tanrım, ah Tanrım, lütfen, lütfen...*

Kadın gözünün önünde küçülüyor, zayıflıyordu; artık karşısında oturup tiz bir sesle kahkahalar atan, ciyaklayan ve ileri geri sallanan lahana bebek suratlı bir kocakarıydı.

"Ah babam ve ben biriz," dedi. "Sadece ben, sadece o ve tatlım eğer kafan çalışıyorsa bütün gücünle kaçarsın, geldiğin yere dönersin, bir an evvel kaç git çünkü kalırsan ölmekten beter olacaksın. Derry'de ölen kimse gerçekten ölmez. Bunu önceden de biliyordun; şimdi inansan iyi olur."

Beverly ağır çekimdeymiş gibi yavaş hareketlerle ayağa kalktı. Sanki kendine dışarıdan bakıyordu. Masadan kalkışını ve korku ve şaşkınlık içinde cadıdan uzaklaşışını seyretti, şaşkındı çünkü ilk kez salondaki hoş masanın koyu renk meşeden değil, çikolatalı kekten yapıldığını fark ediyordu. Kahkahalar atmayı sürdüren cadı masadan bir lokma koparıp ağız demeye bin şahit isteyecek sarı dişlerle kaplı kara deliğe tıktı.

Fincanlar mavi kremalarla süslenmiş beyaz kektendi. İsa ve John Kennedy resimleri şeffaf şekerlemedendi ve onlara baktığında İsa dil çıkardı, Kennedy ise göz kırptı.

"Seni bekliyoruz!" diye bağırdı cadı. Tırnakları pasta masaya saplandı, derin çizikler açtı. "Hep birlikte! Ah, evet!"

Tavandaki lamba kesmeşekerdi. Tahta kaplamalarsa karamel. Yere baktığında ayakkabılarının aslında parkelerle değil çikolata parçalarıyla kaplı olan zeminde bıraktığı izleri gördü. Şeker kokusu mide bulandırıcıydı.

Ah Tanrım! Hansel ve Gretel masalı! Çocukken en çok o cadıdan korkardım çünkü çocukları yerdi...

"Sen ve arkadaşların!" diye bağırdı cadı kahkahalar atarak. *"Sen ve arkadaşların! Kafeste! Fırın ısınana kadar kafeste kalacaksınız!"* Cadı çığlıkları andıran kahkahalar atarken Beverly kapıya koştu ama sanki ağır çekimde koşuyordu. Cadının kahkahası her yerdeydi, yarasaların kanat sesleri gibi beyninde yankılanıyordu. Beverly çığlık attı. Evin girişi yapış yapış şekerden ve gofret parçalarındandı, mide bulandırıcı yapay çileklerle süslenmişti. İçeri girerken sahte kristal olan kapı kolu şimdi elmas şeklinde kesilmiş koca bir şeker parçasıydı.

"Senin için endişeleniyorum Bevvie... Hem de çok!"

Başını çevirdi, kızıl saçları havada uçuştu, babası koridordan yalpalayarak ona doğru geliyordu, elbise cadının elbisesi, boynundaki kurukafalı kolyeydi ama karşısındaki babasının yüzüydü. Gözleri kömür kadar karaydı, yumruklarını açıp kapıyor ve pişkin pişkin sırıtıyordu.

"Döverdim çünkü seni becermek istiyordum Bevvie, tek istediğim buydu, seni becermek, seni yemek istiyordum. Mmm... mmm, ne lezzetlisindir sen Bevvie, seni kafese koymak... ve fırını yakmak isterdim...

Memelerini avuçlamak... ve yenecek kadar olgunlaştığında... yemek... YEMEK..."

Genç kadın çığlıklar atarak yapış yapış kapı kolunu kavradı ve koşa koşa kremayla süslenmiş verandaya çıktı. Başı dönüyordu ama uzakta birbiri ardına geçip giden arabaları görebiliyordu. Kaldırımda Costello'dan aldığı malzemeleri yüklediği alışveriş arabasını ittiren bir kadın vardı.

Buradan gitmeliyim, diye düşündü, güçlükle zihnini toplayarak. *Gerçek hayat bir adım ötemde, kaldırıma bir inebilsem...*

"Kaçmanın sana yararı olmaz Bevvie," dedi babası kahkahalar atarak. "Bunu uzun zamandır bekliyoruz. Çok eğlenceli olacak. Senin de tadına bakacağız."

Başını çevirdiğinde müteveffa babası artık cadının siyah elbisesini değil koca turuncu düğmeli bir palyaço kıyafeti giyiyordu. Kafasında Disney'in çektiği Davy Crockett filminde Fess Parker giyince popüler olan 1958 modası kasketlerden vardı. Elindeyse bir sürü balon. Diğer elinde tavuk budunu tutar gibi bir çocuğun bacağını tutuyordu. Bütün balonlara O UZAYDAN GELDİ yazılmıştı.

"Arkadaşlarına benim soyu tükenen bir türün sonuncusu olduğumu söyle," dedi Beverly'nin peşinden yalpalayarak basamakları inerken. "Ölen bir gezegenden sadece ben sağ kurtuldum. Buraya kadınları kaçırmaya... erkeklere tecavüz etmeye... ve Peppermint Twist yapmayı öğrenmeye geldim!"

Bir elinde balonlar, diğer elinde kanlı bacakla çılgınca bir dansa başladı. Palyaço kostümünün uçları hışırdayıp rüzgâr varmışçasına uçuşuyordu ama rüzgâr yoktu. Beverly'nin bacakları birbirine dolandı. Kaldırıma düşerken çarpmanın etkisini azaltmak için avuçlarını öne uzattı. Düşüşün basıncını omuzlarıyla karşıladı, alışveriş arabasını ittiren kadın durup şüpheci gözlerle ona baktıktan sonra hızlanarak yoluna devam etti.

Palyaço kopuk bacağı bir kenara fırlatıp Beverly'ye doğru yürüdü. Bacak anlatılamaz bir gürültüyle çimenlere düştü. Beverly bir süre kıpırdamadan kaldırımda yattı, beyni ona birazdan uyanacağını, tüm bunların gerçek olamayacağını, hepsinin kâbus olması gerektiğini söylüyordu...

Palyaçonun sivri tırnakları tenine dokunduğunda bu düşüncelerin yanlış olduğunu kavradı. O gerçekti; kendisini öldürebilirdi. Tıpkı çocukları öldürdüğü gibi.

"Sığırcıklar gerçek adını biliyor!" diye bağırdı birden. Yaratık irkildi, sanki bir anlığına bile olsa kan kırmızısına boyanmış dudaklarındaki gülümseme bozuldu, yerini nefret, acı ve hatta korku dolu bir ifade aldı. Elbette Beverly hayal görmüş de olabilirdi, niye böylesine delice bir şey söylediğini bile bilmiyordu ama bu cümle ona çok kıymetli saniyeler kazandırmıştı. Ayağa fırlayıp koştu. Fren sesleri ve sonra çatlak bir sesin öfkeli ve ürkmüş bağırışı: "Neden ne tarafa gittiğine bakmıyorsun seni salak sürtük!" Genç kadın fırıncının kamyonunun az kalsın kendisine çarpacağını fark etti, topunun peşinden sokağa fırlayan bir çocuk gibi önüne bakmadan sokağa fırlamıştı ve sonra direncini toplayıp karşı kaldırıma koştu. Fırıncının kamyonu anacaddede yoluna devam etti.

Palyaço kaybolmuştu. Kopuk bacak kaybolmuştu. Ev hâlâ yerli yerindeydi ama şimdi gördüğü bina yıkılmak üzere olan terk edilmiş bir harabeydi, pencereler tahtalarla örtülmüştü, verandaya çıkan basamaklarsa kırıktı.

Gerçekten orada mıydım yoksa hayal mi gördüm!

Ama kotu leş gibiydi, sarı bluzuysa toz içindeydi.

Parmaklarına da çikolata bulaşmıştı.

Ellerini kotuna silerek temizledi ve yüzü alev alev, sırtıysa terden buz kesmiş olarak hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Kalp atışlarını gözlerinde, şakaklarında hissediyordu.

O'nu yenemeyiz. O her ne ise, yenmemiz imkânsız. Denememizi istiyor – skoru eşitlemek istiyor. Sanırım beraberlik onu tatmin etmeyecek. Şehirden ayrılmalıyız... Çekip gitmeliyiz.

Bir şey baldırına sürtündü, bir kedinin nazikçe dokunan patisi kadar hafif bir şey.

Ufak bir çığlık atıp irkilerek ondan uzaklaştı. Yere baktığında tüyleri diken diken oldu, eli ağzına gitti.

Bluzu gibi sarı bir balondu. Yanına fosforlu mavi harflerle şunlar yazılmıştı: HAKLISIN AHBAP.

Kadının gözleri önünde balon birkaç kere sekti ve bahar rüzgârıyla sürüklenip gitti.

4

Richie Tozier Yolunu Buluyor

Henry ve arkadaşlarının beni kovaladıkları gündü – okul daha kapanmamıştı...

Richie, Kanal Sokağı boyunca yürüyüp Bassey Parkı'nı geçtikten sonra durdu. Ellerini ceplerine sokup görmeyen gözlerle Öpüşme Köprüsü'ne baktı.

Freese'in oyuncak bölümüne kaçıp onlardan kurtuldum... Öğle yemeği buluşmasında verdikleri çılgınca karardan beri amaçsızca dolaşıyor, şans kurabiyelerinden veya şans kurabiyesi gibi görünen şeylerden çıkan korkunç yaratıklara bir anlam vermeye çalışıyordu. Aslında hiçbirinden hiçbir şey çıkmadığına emin sayılırdı. Konuştukları ürkütücü konular yüzünden grupça halüsinasyon görmüşlerdi. Bu tezin en güçlü delili Rose'un hiçbir şey görmemesiydi. Elbette Beverly'nin ailesi de banyodaki kanı görmemişti ama aynı şey değildi.

Değil mi? Neden değil?

"Çünkü artık yetişkiniz," diye mırıldandı ve bu düşüncenin ne rahatlatıcı bir yanı ne de mantığı olduğunu keşfetti; çocukların ip atlarken mırıldandıkları tekerlemeler kadar manasızdı.

Yeniden yürümeye başladı.

Şehir merkezine gidip bir süre parktaki bankta oturduğumu ve gördüğümü sandığım...

Durup kaşlarını çattı.

Ne görmüştü?

... hepsi hayaldi.

Öyle miydi? Gerçekten öyle miydi?

Sola baktığında ellilerin sonunda son derece modern gelen cam-tuğla ve çelik binayı gördü. Şimdi eski ve zevksiz geliyordu.

İşte buradayım, diye düşündü. *Lanet olası şehir merkezine döndüm. Diğer halüsinasyonu gördüğüm yere. Hayale. Her neyse onu.*

Diğerleri onu sınıfın palyaçosu, grubun delisi olarak görüyorlardı ve kendisi de rahatça yeniden o role bürünmüştü. *Hepimizin eski rollerimize ne kadar rahat büründüğümüzü fark etmedin mi?* İyi ama bunda olağandışı bir yan var mıydı? Muhtemelen hangi

lisenin onuncu veya yirminci yıl toplantısına gitseniz aynısını görürdünüz – üniversitede kaderinde rahiplik olduğunu keşfeden sınıf şaklabanı birkaç içkinin ardından farkında bile olmadan eski şakalarına dönerdi; hayatını ikinci el araba satarak kazanan Bay İngilizce Dehası birdenbire John Irving veya John Cheever hakkında atıp tutmaya başlardı; cumartesi geceleri Moondogs grubuyla çalan ama ilerleyen yıllarda Cornell'da matematik profesörü olan kişi kendini sahnede Fender marka gitarın kayışını ayarlarken ve yarı sarhoş "Gloria" ya da "Surfin Bird"ü söylerken bulurdu. Springsteen ne demişti! Geri çekilmek yok bebek, teslim olmak yok... ama birkaç içkiden veya sağlam bir Panama Red'den sonra eski şarkılara inanmak daha kolaydı.

Ama Richiesorunun, ilk hallerine dönmeleri olduğuna emindi, şimdiki zaman değil. Belki çocuk halleriyle bir anlığına tüm insanlığın babası olmuşlardı ama babaların ve oğulların zevkleri ve ilgi alanları çoğunlukla birbirinden farklıdır ve benzerlikleri geçicidir. Onlar...

Ama yetişkin dediğinde kulağına anlamsız geliyor; ıvır zıvır konuşmalar. Neden Richie? Neden?

Çünkü Derry her zamanki kadar garip. Neden bunun böyle olduğunu kabul edip çekip gitmiyoruz ki?

Çünkü bunu yapmak o kadar kolay değildi.

Çocukken bazen kabalaşan bazen diğerlerini eğlendiren bir komedyen, bir şaklabandı, çünkü Henry Bowers gibiler tarafından öldürülmemenin veya can sıkıntısından ve yalnızlıktan delirmemenin yollarından biriydi bu. Şimdi sorunun aslında diğerlerininkinden yirmi otuz kat hızlı çalışan kafasında olduğunu biliyor. Sınıf arkadaşları onun garip, farklı, hatta içine bulaştığı duruma göre intihara meyilli olduğunu düşünmüşlerdi. Oysa belki de sorun basit bir "beyne aşırı yüklenme" vakasıydı - tabii hiç bitmeyen bir zihinsel aşırı yüklenmeye basit diyebilirseniz.

Her neyse, bir süre sonra kontrol altına almasını öğrendiğiniz durumlardandı, kontrol altına alır veya Kinky Briefcase ya da Buford Kissdrivel taklitleri gibi dışa vurmanın kabul edilebilir yollarını bulurdunuz. Richie üniversitenin radyo istasyonunda çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra tek arzusunun mikrofo-

nun başına geçmek olduğunu keşfetmişti. Başlangıçta işinde harika sayılmazdı; harika olamayacak kadar heyecanlıydı. Ama bu işte kendisine gelecek olduğunu kavramış ve bunu bilmek dahi sevinçten havalara uçmasına yetmişti. Aynı zamanda evrenin en temel prensiplerinden, en azından kariyer ve başarıyla ilgili prensiplerinden birini de çözmüştü: İçinizdeki deliyi, hayatınızı mahveden kişiyi bulursunuz. Onu bir köşeye sıkıştırır ve yakasından yakalarsınız. Ama onu öldürmezsiniz. Kesinlikle hayır. Öldürmek o pislik için ödül sayılır. Boynuna dizginleri takar ve tarlayı ekmesi için onu sürersiniz. Dizginler sizin elinizde olduğu sürece içinizdeki deli iş hayatında harikalar yaratacaktır. Ara sıra sizi güldürecektir. Bilinmesi gereken en önemli gerçek buydu. Ve bunu keşfetmek Richie'ye yetti.

Komik bir çocuktu, doğruya doğru, herkesi güldürürdü ama sonlara doğru o kahkahaların öteki yüzü olan korkunç kâbuslar görüyordu. Galiba. Bugüne kadar, yetişkin kelimesi anlamını yitirene dek buna emin değildi. Ama şimdi mücadele etmesi gereken başka bir şey vardı, mücadele etmek olmasa da düşünmesi gereken bir konuydu; derken kendini şehir merkezindeki aptal Paul Bunyan heykelinin önünde buldu.

Her kuralın bir istisnası vardır, sanırım ben de kuralın kural olduğunu ispatlayan istisnayım Koca Bill.

Hiçbir şey görmediğine emin misin Richie? Hiçbir şey?

Şehir merkezinde... gördüğümü sandığım...

O gün ikinci kez gözlerine korkunç ağrılar saplandı. Gözlerini ovuşturdu ve dudaklarından şaşkın bir inleme döküldü. Acı yine geldiği gibi, çabucak geçmişti. Ama bir de koku almamış mıydı? Orada olmayan ama bir zamanlar orada olmuş bir şeyin kokusu. Aklına

(tam buradayım Richie, yanındayım, elimi tut, elim sende oynar mısın?)

Mike Hanlon geldi. Gözlerini acıtıp sulandıran dumandı. Yirmi yedi yıl önce ciğerlerine çektikleri duman; sonunda Mike ve o kalmışlardı, gördükleriyse...

Hiç.

Plastik Paul Bunyan heykeline yaklaştı, heykelin görgüsüz devasalığı çocukken onu eğlendirirdi. Efsanevi Paul altı metre yüksekliğinde, altında da iki metrelik bir kaide. Gülümseyerek şehir merkezindeki çimenlerde durdu, Kanal Sokağı'nda gelip giden arabaları ve yayaları seyretti. Şehir merkezi parkı 1954-55 yıllarında hiç var olmayan bir minikler basketbol takımı için inşa edilmişti. Derry Belediye Meclisi bir yıl sonra, 1956'da oylama yapıp heykel için bütçe ayrılmasını kararlaştırmıştı. Meclisin halka açık toplantılarında ve *Derry News* gazetesinin Editöre Mektuplar sayfalarında ateşli tartışmalar yaşanmıştı. Çoğu kişi heykelin hoş olduğunu, şehre turist çekeceğini düşünüyordu. Başkalarıysa plastik bir Paul Bunyan heykelini korkunç, çirkin ve akıl almaz ölçüde görgüsüz buluyordu. Derry Koleji'ndeki resim öğretmenleri Richie'nin hatırladığı kadarıyla gazeteye bir mektupta o iğrenç şeyi gerçekten Derry'ye dikecek olurlarsa bir yolunu bulup patlatacağını yazmıştı. Sırıtan Richie o fıstık gibi öğretmenin kontratını yenileyip yenilemediklerini merak etti.

Tartışmalar–Richie artık bunların büyük kasaba/küçük şehir kazanlarının kaynaması olduğunu biliyordu– altı ay devam etmişti. Elbette bir manaları yoktu; heykel sipariş edilmişti ve Belediye Meclisi New England'da karşılaşmayacağınız türden bir saçmalık yapıp parası ödenmiş bir nesneyi kullanmamaya karar verse bile Tanrı aşkına, koca heykeli nerede saklayacaklardı? Derken yontularak değil de Ohio'daki bir plastik fabrikasında kalıba dökülerek yapılan heykel yerine yerleştirilmiş ve üstüne 19. yüzyıl yelkenlilerininkini andıran kocaman bir yelken bezi sarılmıştı. Heykelin örtüsü 13 Mayıs 1957'de, kasabanın kuruluşunun 150. yıldönümünde açıldı. Kalabalığın yarısı öfkeden yuhalarken diğer yarısı hayal kırıklığıyla inliyordu.

Paul o gün tulumu, kırmızı beyaz gömleği ve kapkara oduncu ayakkabılarıyla halka sergilendi. Bütün plastik baltaların Godzilla'sı denebilecek kocaman plastik baltasını omzuna atmıştı ve tören günü Paul eşlikçisinin derisi gibi masmavi olan gökyüzüne bakıp sırıtıyordu. (Bütçe yetmediği için mavi öküz heykele eklenememişti.)

Törene katılan çocuklar (yüzlerceydiler ve aralarında babasıyla gelen on yaşındaki Richie Tozier de vardı) plastikten yapılmış devi gördüklerinde zevkten dört köşe olmuşlardı. Aileler ufaklıkları Paul'ün üstünde durduğu kaideye çıkarıyor, fotoğraflarını çekiyor ve yarı gülüp yarı endişelenerek ufaklıkların Paul'ün dev plastik botlarına tırmanışını, emekleyişini, kahkahalar atışını seyrediyordu. (Düzeltme: Koca *plastik* botları demek gerek.)

Yorgunluktan ve korkudan bitap düşen Richie ucu ucuna zorbaların elinden kurtulup heykelin karşısındaki banklardan birine yığıldığında sonraki yılın mart ayıydı. Bowers, Criss ve Huggins onu Derry Koleji'nden şehir merkezine kadar kovalamıştı. Çocuk sonunda onlardan Freese'in oyuncak bölümüne saklanarak kurtulmuştu.

Freese mağazasının Derry şubesi Bangor'daki koca mağazayla kıyaslandığında ufacık bir dükkândı ama böyle şeyler Richie'nin umurunda değildi – sığınacak bir limana ihtiyacı vardı ve onu bulmuştu. Henry Bowers ensesindeydi ve Richie yorgunluktan ölüyordu. Son çare olarak mağazanın döner kapılarından içeri daldı. Döner kapının nasıl çalıştığını çözmeyi başaramayan Henry, Richie'yi yakalamaya çalışırken az kalsın parmaklarından oluyordu. Richie diğer taraftan çıkıp mağazaya daldı.

Alt kata inerken gömleğinin arkasını pantolonunun içine sokmaya bile vakti olmadı. Kapıdan televizyonda duyduğu silah seslerini andıran gürültüler geldiğini duymuş, Larry, Moe ve Curly'nin hâlâ peşinde olduğunu anlamıştı. Bodruma inerken deli gibi gülüyordu ama bunlar neşeli kahkahalar değil sinirsel bir tepkiydi; kapana kısılmış bir tavşan kadar korkuyordu. Bu sefer onu fena dövmek niyetindeydiler. (On hafta kadar sonra üçünün, özellikle Henry'nin, cinayet bile işleyebileceğini keşfedeceğini henüz bilmiyordu ve temmuzda mahşerimsi bir taş savaşı yapacaklarını bilseydi yüzü bembeyaz olur, karşısındakilerin kötü adamlar olduğuyla ilgili tüm şüpheleri ortadan kalkardı.) Olayların bu noktaya gelmesi o kadar aptalcaydı ki. Richie'nin her zamanki aptallıklarındandı elbette.

Beşinci sınıftan çocuklarla spor salonuna gidiyorlardı. Altıncı sınıflardan Henry ineklerin arasından geçen bir öküz gibi onları ittirerek dışarı çıkıyordu. Hâlâ beşinci sınıftaydı ama Henry büyüklerle spor yapardı. Tepeden geçen borulardan su damlıyordu ve Bay Fazio henüz DİKKAT! ISLAK ZEMİN! yazan uyarı tabelalarını yerleştirmemişti. Ayağı kayan Henry kıç üstü yere yapışmıştı. Richie duruma müdahale edemeden hain çenesi düştü ve kelimeler ağzından döküldü: "İyi numara muz-ayak!"

Hem Henry'nin sınıf arkadaşları hem de Richie'ninkiler bu sözlere katıla katıla güldü ama ayağa kalkan Henry gülmüyordu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Sonra görüşeceğiz dört göz," dedi ve yürüyüp gitti.

Kahkahalar birden kesildi. Salondaki oğlanlar Richie'ye çoktan ölmüş bir cesede bakar gibi bakıyordu. Henry çocukların ne tepki verdiğine bakmakla oyalanmadı; yürüyüp gitti, başı önde, dirsekleri çarpmanın etkisiyle kızarmış, poposu ıslak. Islaklığa bakan Richie intihara eğilimli çenesinin yeniden açıldığını hissetti... ama bu sefer onu zamanında kapamayı başardı. Ağzını o kadar hızlı kapamıştı ki az kalsın dilini ısırıyordu.

Nasıl olsa unutur, dedi kendi kendine spor kıyafetlerini giyerken. *Elbette unutacaktır. Kafası o kadar çalışmıyor ki. Muhtemelen tuvaletini nasıl yapacağını hatırlamak için bile kullanma kılavuzuna bakıyordur.*

Hahha.

"Sen öldün Geveze," dedi Boogers lakaplı Vincent Taliendo, pantolonunu çekip fındık büyüklüğündeki toplarını örterken. Ama bunu hüzünlü bir saygıyla dile getirmişti. "Üzülme, mezarına çiçek bırakırım."

"Ölürsem mezarıma gelme istemem," diye ukala ukala karşılık verdi Richie. Herkes, Boogers Taliendo bile güldü, neden gülmesinler, dert edecekleri bir şey yoktu. Ne, ben mi? Endişe mi? Hepsi evlerine dönmüş Jimmy Dodd ve *Üç Silahşorlar*'ı izler veya *American Bandstand*'de Frankie Lymon "Ben Genç Bir Serseri Değilim" şarkısını dinlerken Richie koşa koşa kadın çamaşırları bölümünden geçip ev eşyalarının yer aldığı koridora dalmış ve ter içinde kendini oyuncakların arasına atmıştı. Korkudan altına

yapmak üzereydi. Elbette, ötekilerin gülmemesi için hiçbir neden yoktu. Hahha, ne komik.

Henry unutmamıştı. Richie her ihtimale karşı yuva kapısından çıkmıştı ama Henry de her ihtimale karşı Belch Huggins'i o kapıya nöbetçi dikmişti. Hahha, ne komik.

Belch, Richie'yi görmeden önce Richie, Belch'i gördü, yoksa hiç şansı olmazdı. Belch bir elinde yanmayan bir sigara dalgın dalgın Derry Parkı'nı seyrediyor, diğer eliyle de poposunu kaşıyordu. Kalbi deliler gibi çarpan Richie ses çıkarmadan kum havuzunu geçmiş ve Belch başını çevirip onu görmeden Charter Sokağı'nı büyük ölçüde aşmıştı. Belch, Henry ve Victor'a seslendi, yarış başladı.

Richie oyuncak bölümüne daldığında koridorlar ürkütücü ölçüde tenhaydı. Ortalıkta tezgâhtar bile yoktu – oysa her şey kontrolden çıkmadan bir yetişkinle karşılaşmayı ne kadar isterdi. Mahşerin üç canavarının kendisine yaklaştığını duyabiliyordu. Kaçacak yeri kalmamıştı. Nefes aldıkça sol tarafına ağrılar saplanıyordu.

Gözlerini ACİL DURUM KAPISI! ALARM ÇALAR! yazan kapıya dikti. İçinde ufak bir umut belirdi.

Koridor boyunca koşup kutulardaki Donald Duck ve Japon yapımı ABD tanklarının, süvari tabancalarının ve uyduruk robotların yanından geçti. Kapıya ulaştığında kola bütün gücüyle yüklendi. Kapı açıldı, serin mart havası içeri doldu. Alarmlar çalmaya başladı. Richie geldiği gibi geri dönüp bir sonraki koridorda ellerinin ve dizlerinin üstüne yığıldı. Kapı kapanmadan önce yere eğilmeyi başarmıştı.

Henry, Belch ve Victor kapı kapanıp alarm susarken oyuncak bölümüne daldı. Yüzünde kararlı bir ifadeyle önde Henry, kapıya doğru koştular.

Sonunda tezgâhtarlardan biri de ortaya çıktı, koşarak o yöne geldi. Çirkin mi çirkin spor bir ceket ve mavi sentetik tulum giymişti. Gözlüğünün çerçevesi beyaz tavşanların gözleri kadar pembeydi. Richie adamın Bay Peepers rolündeki Wally Cox'u andırdığını düşündü ve hain ağzının kahkahalar atıp yerini elevermesine engel olmak için koluyla ağzını tıkadı.

"Siz delikanlılar!" diye bağırdı Bay Peepers. "O kapıyı kullanamazsınız! Orası acil çıkış kapısı! Size söylüyorum hey!"

Victor ürkmüş gözlerle adama baktı ama Henry ve Belch yollarına devam ettiler, Victor da peşlerinden gitti. Yeniden alarm çaldı, sokağa daldıkları için bu seferki daha uzun sürdü. Alarm susmadan Richie ayağa fırlayıp kadın iç çamaşırları reyonunun yolunu tutmuştu.

"Bir daha bu mağazaya giremeyeceksiniz!" diye bağırdı tezgâhtar arkalarından.

Başını çeviren Richie tezgâhtara Huysuz Büyükanne sesiyle, "Sana aynı Bay Peepers'a benzediğini söyleyen oldu mu genç adam!" dedi.

Böylece zorbalardan kurtulmuştu. Böylece Freese'den Paul Bunyan heykeline kadar yürümüştü. Bütün kalbiyle paçayı sıyırdığını umuyordu. En azından şimdilik. Yorgunluktan ölmek üzereydi. Heykelin solundaki banka oturduğunda tek istediği biraz huzur ve kendini toparlamaktı. Biraz dinlenip kalkacak, evinin yolunu tutacaktı ama şimdilik oturup akşam güneşinin tadını çıkarmak ona iyi gelmişti. Gün soğuk bir sağanakla başlamış ama sonradan hoş bir bahar havasına dönmüştü.

Biraz ileride, parlak mavi harflerle yazılmış şu mesajın ilişti-rildiği şehir merkezi panosunu görebiliyordu:

GENÇLER! 28 MART YAKLAŞIYOR!
"WOO WOO" ARNIE GINSBERG ROCK AND ROLL ŞOVU!
JERRY LEE LEWIS
THE PENGUINS
FRANKIE LYMON ve THE TEENAGERS
GENE VINCENT ve THE BLUE CAPS
FREDDY "BOOM-BOOM" CANNON
BÜTÜN GECE SÜRECEK BİR EĞLENCE!

Richie gösteriyi görmeyi gerçekten çok istiyor ama hiç şansı olmadığını biliyordu. Jerry Lee Lewis'in genç Amerikalılara ağılda tavuk var, kimin ağılı, benim ağılım gibi espriler yapması an-

nesinin eğlence anlayışına uymuyordu. Ne de Freddy Cannon'ın klasikleri. Kadın, zamanında Frank Sinatra için (şimdilerde ona ukala Frankie diyordu) yanıp tutuştuğunu itiraf ederdi ama Bill Denbrough'nun annesi gibi o da rock and roll'a baştan karşıydı. Chuck Berry kadını korkuturdu ve Little Richard olarak bilinen Richard Penniman'ın tavuklar gibi guruldadığını düşündüğünü dile getirmişti.

Richie annesine tavuk gibi guruldamak ne demek diye hiç sormadı.

Babası rock and roll konusunda tarafsızdı, ona kalsa oğlan belki izin koparabilirdi ama Richie annesinin sözünün geçeceğini biliyordu – on altı on yedi yaşına dek o ne derse o olacaktı ve annesine kalırsa o zamana dek zaten rock and roll sevdası geçip gidecekti.

Richie'ye kalırsa annesi değil Danny and the Juniors haklıydı: rock and roll ölümsüzdü. Kaynakları kısıtlı olsa da o müziği seviyordu. Öğleden sonraları 7. Kanal'daki *American Bandstand*'i geceleriyse Boston'dan yayın yapan WMEX'i dinlerdi. Arnie Ginsberg'in heyecanlı boğuk sesi hayalet çağırma seansına şöyle bir uğramış hayaletlerin sesleri gibi, bağlantı güçlenip zayıfladıkça bir belirip bir kaybolurdu. O ritim sadece oğlanı mutlu etmekle kalmıyor, kendini daha güçlü, daha büyük, daha var hissetmesini sağlıyordu. Frankie Ford "Sea Cruise" veya Eddie Cochran "Summertime Blues" şarkılarını söylediğinde Richie kendinden geçerdi. Güçlü bir müzikti, bütün cılız, şişko, çirkin, utangaç çocukların hakkı olan müzikti – dünyanın kaybedenlerinin. Onda hem öldürebilecek hem canlandırabilecek bir enerji vardı. Fats Domino'nun hayranıydı (gerçi onunla kıyaslandığında Ben Hanscom zayıf sayılırdı). Kendisi gibi gözlük takan Buddy Holly'ye ve konserlerinde tabuttan çıkan (Richie'ye öyle söylemişlerdi) Jay Hawkins'e ve siyahlar kadar iyi dans eden Dovells'a hayrandı.

Bir gün, vazgeçmemiş olursa, rock and roll'una kavuşacaktı. Annesi pes edip konserlere gitmesine izin verdiğinde rock and roll'un hâlâ var olacağına emindi. Ama o gün 28 Mart 1958 veya 1959'da bir gün olmayacaktı.

Gözleri panodan uzaklaştı ve derken... şey... sonra herhalde uyumuştu. Mantıklı tek açıklaması buydu. Sonrasında yaşananlar ancak rüyalarda olurdu.

Ve işte yine oradaydı, çatlayana kadar rock and roll dinlemiş ve yine de doymamış bir Richie Tozier. Gözleri heykelin yanındaki panoya kaydı ve tesadüfün garipliğine bakın, aynı mavi harflerle yazılmış başka bir konser ilanıyla karşılaştı.

14 HAZİRAN
HEAVY METAL MANIA!
JUDAS PRIEST
IRON MAIDEN
BURADAN VEYA HERHANGİ BİR TICKETRON
GİŞESİNDEN ALABİLİRSİNİZ

Geçen yıllar içerisinde eğlence dolu bir gece lafından vazgeçmişler demek... Başka da bir fark yok, diye düşündü Richie.

Uzaktan, koridorun sonunda çalan uyduruk bir radyodan gelen ses gibi zayıf, Danny and the Juniors'ı duydu: *Rock and roll hiç ölmeyecek, sonsuza dek var olacak... Görürsünüz dostlarım, tarih beni haklı çıkaracak...*

Richie, Derry'nin koruyucu azizi Paul Bunyan'a baktı – efsanelere göre Derry nehirden gelen ve bölgenin kereste ticaretine uygun olduğunu düşünen göçmenler tarafından kurulmuştu. Bir zamanlar, baharları hem Penobscot hem de Kenduskeag kabukları güneşte parlayan kerestelerle dolardı. Hatta dengesine güvenen kişiler Wally'nin Yeri'nden Ramper'ın Tavernası'na kadar paçaları bile ıslanmadan nehrin üzerinde yürüyebilirlerdi. (Ramper'ın Tavernası'nın öylesine adı çıkmıştı ki halk arasında Kan Kovası diyorlardı oraya.) Richie'nin küçükken duyduğu hikâyelerdi bunlar, sanırım hepsinde Paul Bunyan'dan bir parça vardı.

Yaşlı Paul, diye düşündü plastik heykele bakarak. *Gittiğimden beri neler yapıyorsun? Baltanı peşin sıra sürükleyerek yorgun argın eve döndüğün oldu mu? Boğazına kadar içine gömülebileceğin bir küvet istediğinden yeni göller yarattın mı? O gün beni korkuttuğun gibi başka çocukları da korkuttun mu?*

Ah, aniden anılar zihnine doluştu. Hani kelime dilinizin ucuna gelir hatırlayamazsınız ve sonra birden hatırlarsınız ya, işte öyle.

Mart akşamında, banka oturmuş güneşin tadını çıkarıyor, eve dönmeyi ve *Bandstand*'in son yarım saatine yetişmeyi umuyordu. Aniden yüzüne bir rüzgâr çarpmıştı. Saçları alnından geriye uçuştu. Başını kaldırıp baktığında Paul Bunyan'ın dev plastik suratı burnunun dibindeydi, beyazperdedeki suratlardan bile büyüktü, her yanı kaplamıştı. Rüzgâra Paul'ün eğilmesi sebep olmuştu ama o, artık tam olarak Paul gibi görünmüyordu. Alnı daha dardı, ayyaşlarınki gibi kırmızı olan burnundan kıllar fışkırıyordu; gözleri kan çanağına dönmüştü ve bir gözü bulanıktı.

Baltası artık omzunda değildi. Paul keskin ucunu beton kaldırıma dayadığı baltanın sapına yaslanmıştı. Hâlâ sırıtıyordu ama keyifli bir havası yoktu. Dev sarı dişlerinin arasından çalıların arasında çürüyen hayvanlarınki gibi pis bir koku geliyordu.

"Seni yiyeceğim," dedi dev, kükrercesine. Deprem olduğunda birbirine çarpan kayaların sesi. "Bana tavuğumu, arpımı ve altın kesemi vermezsen seni hemen buracıkta yiyeceğim!"

Bu kelimeleri söylerken nefesi Richie'ye çarpıp gömleğini rüzgâr dolmuş bir yelken gibi şişirdi. Gözleri yerinden fırlayacakmış gibi heykele bakan oğlan gerilemeye çalıştı, saçları diken diken olmuştu.

Dev, kahkahalar attı. Ellerini favori beyzbol sopasını kavrayan Ted Williams gibi sapından kavradı. Kaldırımda iz bırakan balta yavaşça havaya kalktı. Ölümcül metalik bir hışırtı. Richie birdenbire devin kendisini ortadan ikiye bölmeyi planladığını anladı.

Ama hareket edemiyordu; korkunç bir kayıtsızlık çökmüştü vücuduna. Ne önemi vardı? Uyuyordu ve bu bir rüyaydı. Birazdan araçlardan biri koşa koşa sokağı geçen çocukları ezmemek için kornasını çalar ve onu gördüğü bu garip rüyadan uyandırırdı.

"Doğru," diye gürledi dev. "Ama cehennemde uyanacaksın!" Son anda balta yavaşça hedefe yaklaşırken Richie bunun rüya olmadığını anladı... Rüyaysa bile insanı öldürebilecek türdendi.

Çığlık atmayı denedi ama ağzından ses çıkmadı. Banktan aşağı, heykeli çevreleyen çakıltaşlarının üstüne yuvarlandı. Kaidede artık bir zamanlar ayakların sabitlendiği yeri gösteren iki demir parçasından başka bir şey yoktu. Balta kararlı bir vızıltıyla aşağı inerken devin sırıtışının yerini bir katilin canice gülümsemesi aldı. Dudakları iyice gerilmiş, kırmızı plastik dişetleri ortaya çıkmıştı.

Baltanın çeliği bir saniye önce Richie'nin oturduğu banka indi. Ucu o kadar keskindi ki neredeyse hiç gürültü olmadı ama bank o anda ikiye bölündü. İki yarı ters yönlere devrildi, yeşil boyalı ahşabın içi her nasılsa insanı hasta edecek derecede beyazdı.

Richie kıç üstü yerde oturuyordu. Çığlık atmaya çalıştı, topuklarına yüklenerek kendini geriye ittirdi. Çakıltaşları gömleğinin yakasından, pantolonunun belinden içeri doldu. Derken yine tepesindeydi, kocaman delikleri andıran gözleriyle ona bakıyordu; çakıltaşları üstünde kaçmayı deneyen küçük çocuğa tepeden bakan Paul.

Dev ona doğru bir adım attı. Richie siyah botlar yere çarptıkça toprağın sarsıldığını hissetti. Çakıllar parçalandı, tozlar havaya kalktı.

Richie yüzüstü yuvarlanıp yalpalayarak ayağa kalktı. Bacakları, oğlan daha dengesini bulamadan koşmaya çalıştı ve bunun sonucunda çocukcağız yeniden yüzüstü yere yuvarlandı. Ciğerlerindeki bütün havanın boşaldığını hissetti. Saçları gözlerine giriyordu. Kanal Sokağı'nda ve anacaddede trafik her zamanki gibi yoğundu ama insanlar sıra dışı hiçbir şey olmuyormuşçasına yollarına devam ediyorlardı. Sanki hiçbiri Paul Bunyan'ın canlandığını, araba motoru büyüklüğündeki baltasını sallayarak cinayet işlemek için kaidesinden indiğini görmüyordu.

Gün ışığı kaybolmuştu. Richie insan gölgesini andıran bir gölgede yatıyordu.

Dizlerinin üstüne doğrulmaya çalıştı. Az kalsın yana devrilecekti. Ayağa kalkmayı başardı, koşabildiğince hızlı koştu – dirsekleri ve dizleri pistonlar gibi hiç durmadan ileri geri oynuyordu. Yeniden o dehşet verici kararlı fısıltının kendisine yaklaştığını

duydu, sesten çok insanın derisinde ve kulaklarında hissettiği bir tür basınç: *Vizzz!*

Toprak sarsıldı. Richie'nin dişleri depremde takırdayan porselenler gibi birbirine vurdu. Başını çevirip bakmasına gerek yoktu, Paul'ün baltasının ayağının birkaç santim gerisine, kaldırıma saplandığına emindi.

Delice gelecek ama Dovells'ın şarkısını duyuyordu zihninde: *Bristol'lü çocuklar jilet gibidir; hele Bristol ritmiyle dans ettiklerinde...*

Devin gölgesinden kurtulup gün ışığına çıktı ve aynı anda gülmeye başladı – Freese'in alt katına saklandığında attığı gibi sinir bozukluğundan doğan kahkahalar. Nefes nefeseydi, böğründe yine aynı ağrıyı hissediyordu, son bir kez başını çevirip arkaya bakmaya cesaret etti.

Paul Bunyan heykeli her zamanki gibi kaidesindeydi, baltası omzunda, başını göğe çevirmiş, yüzünde kahramanların ölümsüz iyimser gülümsemesi. Ortadan ikiye yarıldığını gördüğü bank da sapasağlamdı. Paul'ün ayaklarının altında ezilen çakıltaşları (*o benim her şeyim*, diye şarkı söylüyordu Annette Funicello, Richie'nin kafasında) Richie'nin düştüğü yerdeki dağınıklık sayılmazsa sapasağlamdı. Yani

(devden kaçtığını sanırken)

rüya görmüştü. Ne ayak izi ne betonda baltanın açtığı yarıklar. Kendinden büyük oğlanlar tarafından kovalanmış bir oğlandan başka kimsecikler yoktu. Demek ki... aile boyu bir Henry Bowers tarafından kovalandığı garip bir rüya görmüştü.

"Lanet olsun," dedi Richie korkudan titreyen bir sesle. Ardından gergin bir kahkaha attı. Bir süre daha orada durdu, heykel kımıldayacak mı diye baktı – belki göz kırpar, baltasını bir omzundan diğerine alır veya yeniden peşine düşerdi. Ama elbette bunların hiçbiri olmadı.

Elbette.

Kim ben mi, endişelenmek mi? Aman ne komik.

Sızmıştı. Rüya görmüştü. Hepsi bu.

Ama Abraham Lincoln veya Sokrates ya da öyle birilerinin bir keresinde dediği gibi her şeyin bir yeteri vardır. Eve dönüp

dinlenme zamanıydı; *77 Sunset Strip*'teki Kookie gibi kanepeye serilmek fena olmazdı.

Parktan geçmek yolu kısaltırdı ama geçmemeye karar verdi. Heykele yaklaşmak istemiyordu. Bu yüzden uzun yoldan eve döndü ve akşam olduğunda başına gelenleri neredeyse unutmuştu.

Bugüne dek.

Tam burada oturan bir adam var, diye düşündü, *Rodeo Drive'daki en iyi mağazalardan birinden alınmış yosun yeşili bir spor ceket giyen bir adam; ayaklarında Bass Weejuns ayakkabılar, kıçında Calvin Klein donu olan bir adam; gözlerine lens takmış bir adam, isim yapmış bir üniversitenin tişörtüyle bir çift mokasenin modanın zirvesi olduğuna inanan bir oğlanın gördüğü rüyayı hatırlıyor. Şimdi burada oturan yetişkin adam, aynı eski heykele bakıyor ve, "Hey Paul, Koca Paul, hiç değişmemişsin, hiç yaşlanmamışsın demeye geldim," diyor.*

Eski açıklama kulağına hâlâ doğru geliyordu: Hepsi rüyaydı.

Mecbur kalırsa hâlâ canavarlara inanabilirdi; canavarlar önemli değildi. Radyo stüdyolarında şu ya da bu zamanda İdi Amin Dada ve McDonald's'ı havaya uçuran Jim Jones gibi adamlar hakkındaki haberleri okumamış mıydı? Kavga gürültüye gerek yoktu, canavarların bini bir paraydı. Gazetelerde otuz beş sente haberler okuyabilecek veya radyoda bedavaya dinleyebilecekken kim sinemaya beş dolar vermek ister? Ve Jim Jones gibilerinin var olduğuna inanırsa Mike Hanlon'ın anlattıklarına da inanabilirdi, en azından bir süreliğine; O'nun kendince bir çekiciliği bile vardı çünkü O, dışarıdan gelmişti ve kimse O'dan sorumlu değildi. Şaka eşyaları satan dükkânlardaki kauçuk maskeler gibi sayısız yüzü olan bir canavara inanabilirdi (bir maske alacaksanız neden bir düzine almayasınız, toptan alınca daha ucuza gelmez mi dostlar?) en azından tartışmanın iyiliği için. Ama boyu neredeyse on metreyi bulan heykelin yerinden inip kendisini plastik baltasıyla parçalamaya kalktığına inanmak? O kadarı fazlaydı. Abraham Lincoln, Sokrates veya ona benzer birilerinin dediği gibi, et yerim balık yerim ama yutmayacağım noktalar var. Öylesi...

Aniden gözlerinde o kör edici acı yeniden belirmiş, acıyla bağırmasına yol açmıştı. Şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. Her

seferinde daha derine iniyor, daha uzun sürüyor ve ödünü patlatıyordu. Elleriyle gözlerini örtüp lenslerini çıkarmak için içgüdüsel olarak parmaklarını gözüne götürdü. *Belki bir tür enfeksiyondur,* diye düşündü somurtarak. *Tanrı aşkına, çok acıyor!*

Gözkapağının altından tutup aşağı çekti. Gözlerini kırpıp lenslerini çıkaracakken (sonraki on beş dakikayı taşların arasında onları arayarak geçirmesi gerekecekti ama başka çaresi yoktu çünkü gözlerine tırnak atılıyormuş gibi hissediyordu) acı geçti. Yavaş yavaş kaybolmadı; birdenbire sona erdi. Bir saniye vardı, sonrakinde yoktu. Gözleri sulandı, sonra sulanma da geçti.

Yavaşça ellerini indirdi, kalbi deliler gibi çarpıyordu, acı geri geldiğinde lensleri çıkarmaya hazırlandı. Acı geri gelmedi. Birden kendini çocukken onu çok korkutan korku filmini düşünürken buldu. Muhtemelen gözlüklerinden çok çektiği ve gözlerini düşünerek çok zamanı geçirdiği için film onu o kadar korkutmuştu. Adı *Sürünen Göz*'dü. Forrest Tucker'ın filmi. İyi bir film değildi. Diğer çocuklar katıla katıla gülmüştü ama Richie gülememişti. Richie'nin kanı donmuş, beti benzi atmış, bütün vücudu uyuşmuştu. İlk kez tek bir *ses* bile aklına gelmedi, ahtapotumsu dokungaçları olan şeffaf göz sisten çıktığında oğlanın espri yapacak gücü kalmamıştı. Gözün görüntüsü çok çirkindi, dile getirilmemiş yüzlerce korkunun ve endişenin vücut bulmuş haliydi. Filmi izledikten kısa süre sonra, bir gece Richie rüyasında aynaya baktığını ve kendi gözüne iğne batırdığını görmüştü, kenarlardan göz suyu fışkırırken gözün içi kanla dolmuştu. Uyandığında yatağını ıslattığını hatırladı – yıllardır ilk kez. Rüyanın ne kadar iğrenç olduğunun en iyi göstergesi çişini yaptığını fark ettiğinde hissettiğinin utanç değil rahatlama olmasıydı; altıma yaptım diye değil hepsi bir rüyaymış diye düşünerek gerçek dünyayı kucaklamıştı.

"Siktir et," dedi Richie Tozier güçlü denemeyecek kadar alçak sesle. Kalkmaya hazırlandı.

Derry Oteli'ne dönüp bir uyku çekecekti. Anılar diyarında yürümek denilen buysa Los Angeles otobanında trafiğe sıkışmayı yeğlerdi. Gözlerindeki acı muhtemelen Jet-lag'ın ve yorgunluğun belirtisiydi, toplantının stresi de eklenince tam olmuştu. Bu

kadar şok yeter, bu kadar keşif yeter. Aklının bir konudan diğerine atlaması hoşuna gitmiyordu. Peter Gabriel'in şarkısı neydi? "Maymunu Şaşırt." Eh, maymun şaşıracağı kadar şaşırmıştı. Şimdi uyku çekip kafayı toplama zamanıydı.

Ayağa kalkarken gözleri heykelin yanındaki panoya ilişti. O anda bacakları tutmaz oldu. Yeniden banka yığıldı. Sertçe.

1000 SESLİ ADAM RICHIE TOZIER
1000 AYAK OYUNU ÜLKESİ DERRY'YE DÖNÜYOR

GEVEZE'NİN DÖNÜŞÜ ONURUNA
BELEDİYE MECLİSİ GURURLA SUNAR
RICHIE TOZIER "ÖLÜLER" ROCK GÖSTERİSİ

BUDDY HOLLY / RICHIE VALENS / THE BIG BOPPER
FRANKIE LYMON / GENE VINCENT / MARVIN GAYE
BÜYÜK GÖSTERİ
GİTARDA JIMI HENDRIX
RİTİM GİTARDA JOHN LENNON
BAS GİTARDA PHIL LINNOT
BATERİDE KEITH MOON

KONUK SANATÇI JIM MORRISON

EVE HOŞ GELDİN RICHIE!
SEN ÖLDÜN!

Sanki biri ciğerlerindeki bütün havayı çekip almıştı. Derken yeniden o sesi, derisi ve kulak zarlarındaki baskıdan tanıdığı sesi ve cani hışırtıyı duydu – *fşşş!* Banktan yere yuvarlandı, *dejavu derken kastettikleri bu olmalı, bir daha kimseye bu tabirin anlamını sormam gerekmeyecek*, diye düşünüyordu.

Omuz üstü düşüp yuvarlandı ve Paul Bunyan heykeline baktı – ama artık Paul Bunyan değildi. Yerinde palyaço duruyordu, görkemli ve kaçınılmaz, plastikler içinde fantastik, on metrelik rengârenk boyalı yüzünden kozmik bir komedi fışkırıyordu. Her biri voleybol topu büyüklüğündeki plastik turuncu ponponları gümüş rengi takımın ön tarafından boydan boya uzanıyordu. Elinde balta değil bir sürü plastik balon tutuyordu. Balonlara iki

ayrı yazı yazılmıştı: BENİM İÇİN ROCK AND ROLL ÖLMEDİ ve RICHIE TOZIER'IN ÖLÜLER ROCK GÖSTERİSİ.

Avuçlarını ve topuklarını kullanarak geriye doğru emekledi. Çakıltaşları pantolonunun belinden içeri girdi. Rodeo Drive ceketinin kolunun altındaki dikişlerin attığını duydu. Yuvarlandı, ayağa kalktı, yalpalayarak ilerledi ve arkasını kontrol etti. Palyaço ona tepeden bakıyordu. Gözlerini devirmişti.

"Seni korkuttum mu adamım?" diye homurdandı.

Richie ağzının, donup kalmış beyninden bağımsız olarak konuştuğunu duydu: "Arabamın arka koltuğundaki ucuz heyecanlar gibiydi Bozo. Hepsi bu."

Palyaço sırıtıp başka bir şey beklemiyormuşçasına başını salladı. Kırmızıya boyanmış dudakları aralandığında bıçak gibi keskin dişleri ortaya çıktı. "İstesem şimdi işini bitiririm," dedi yaratık. "Ama seninle oynamak daha eğlenceli."

"Benim için de daha eğlenceli olacak," dedi Richie'nin ağzı. "Kafanı kopardığımızda ne kadar eğleneceğimi bilsen bebeğim."

Bu sözler palyaçoyu eğlendirmiş gibiydi. Suratında bütün yüzünü kaplayan bir sırıtış belirdi, beyaz eldivenli elini kaldırdığında Richie hareketin yarattığı rüzgârın alnına çarpışını hissetti. Tıpkı yirmi yedi yıl önce baltanın rüzgârını hissettiği gibi. Palyaço işaretparmağını ona doğru uzattı. Kalas kadar iriydi parmak.

Kalas kadar iri, diye düşündü Richie ve derken acı onu pençesine aldı. Gözlerine paslı iğneler batıyordu. Çığlık atıp ellerini yüzüne götürdü.

"Komşunun gözündeki iğneyi çıkarmadan önce kendi gözündeki çuvaldızı çıkar," diye dalga geçti palyaço. Kelimeler titreşerek ağzından dökülürken Richie kendini yeniden onun iğrenç kokulu nefesiyle kuşatılmış buldu.

Başını kaldırdı, beş altı adım geriledi. Palyaço öne eğilmiş, elini dizine yaslamıştı.

"Biraz daha oynamak ister misin Richie? Aletini işaret edip sana prostat kanseri vermeme ne dersin? Ya da kafanı işaret edip en sağlamından bir beyin tümörü bahşedebilirim – gerçi pek çokları zaten çatlak olan kafana bir çatlak daha eklediğini söyleyecektir. Parmağımı ağzına doğrulturum ve yerinde durmasını

bilmeyen dilin kopup gider. Hepsini yapabilirim Richie. Görmek ister misin?"

Palyaçonun gözleri büyüdü, büyüdü ve beyzbol topu büyüklüğündeki siyah gözbebeklerinde Richie evrenin ötesinden gelen çıldırtıcı karanlığı gördü; kendini çıldırtabileceğini hissettiği boktan bir mutluluk gördü. O anda O'nun söylediklerinin hepsini ve hatta daha fazlasını yapabileceğini kavradı.

Buna rağmen ağzı konuşmayı sürdürdü, bu seferki kendi sesi veya geçmişte ya da sonra yarattığı *seslerden* biri değildi; önceden hiç duymadığı bir sesti. Sonrasında tereddütle de olsa bunu diğerlerine anlatırken güçlü ve gururlu, kendisiyle dalga geçen zenci Bay Jiveass taklidini andırdığını söyleyecekti. "Defol git başımdan seni koca palyaço!" diye bağırdı ve kendini kahkahalar atarken buldu. "Benim bir planım var ahbap ve paçayı sıyırmanın yolunu bulmazsan hesabını göreceğim! Duyuyor musun beni beyaz suratlı mankafa?"

Richie'ye palyaço ürküp gerilemiş gibi geldi ama emin olmak için oyalanmadı. Gücünün yettiğince koştu, dirsekleri ileri geri sallanıyor, ceketinin etekleri arkasında uçuşuyor, çocuklarını Paul Bunyan heykelini görmeye getirmiş babaların durup delirdin mi dercesine ona bakmalarına aldırmıyordu. *Aslını sorarsanız delirdim baylar,* diye düşündü Richie. *Delirmişim gibi geliyor. Ah hem de nasıl. Muhtemelen tarihteki en kötü taklitti az önce yaptığım ama her nasılsa işe yaradı...*

Derken palyaçonun gök gürültüsünü andıran sesini duydu. Oğlunun elinden tutan baba sesi duymadı ama oğlan biri yanağını çimdiklemiş gibi ağlamaya başladı. Baba, oğlunu kucağına aldı. Hissettiği korkuya rağmen Richie gösteriyi yakından izliyordu. Palyaçonun sesi ya keyifli ve öfkeliydi ya da sadece öfkeli: *"Gözümüz üstünde Richie, duydun mu? Sürünen bir göz. Uçmak istemiyorsan, vedalaşmak istemiyorsan kasabanın altına in ve gidip koca tek gözü selamla! Ne zaman istersen aşağı inip onu görebilirsin. İstediğin zaman. Duydun mu Richie? Yoyonu da getir. Beverly dört beş iç etekle giydiği koca eteğini giysin. Kocasının yüzüğünü boynuna taksın. Eddie'ye de kovboy çizmelerini giydir! Birlikte dans edeceğiz Richie! Bütün hit olmuş parçaları çalacağız!"*

Kaldırıma ulaşan Richie arkasına bakmaya cesaret etti ama gördüğü manzara rahatlatıcı değildi. Paul Bunyan yoktu, palyaço da yoktu. İkisinin yerinde şimdi on metrelik bir Buddy Holly heykeli vardı. Spor bir ceket giymiş yakasına renkli rozetlerden takmıştı. RICHIE TOZIER'IN ÖLÜLER ŞOVU yazıyordu rozette.

Buddy'nin gözlük camının kenarı bantla tutturulmuştu.

Ufaklık artık çığlık çığlığa ağlıyordu; baba kucağında ağlayan çocuğuyla hızlı adımlarla şehir merkezine yürüdü. Richie'ye fazla yaklaşmamaya özen gösterdi.

Richie yürümeye başladı

(ayaklarım, lütfen beni yarı yolda bırakmayın)

hiçbir şey düşünmemeye çalıştı

(bütün hit olmuş parçaları çalacağız)

Olanları unutmayı denedi. Derry Oteli'ne vardığında, uyumak için odasına çekilmeden önce barda içeceği viskiden başka bir şey düşünmek istemiyordu.

İçkinin düşüncesi –bildiğiniz sıradan viski– toparlanmasını sağladı. Bir kere daha başını çevirip baktı. Paul Bunyan heykeli geri gelmişti, omzunda plastik baltası gökyüzüne bakarak sırıtıyordu. Richie adımlarını hızlandırdı, heykelle arasına mesafe koydu. Gözlerine yeniden ağrılar saplandığında halüsinasyon ihtimalini düşünmeye bile başlamıştı, bu seferki acı bir çığlık atmasına neden olacak kadar güçlüydü. Hemen arkasından gelen genç bir kız düşünceli gözlerle önce gökyüzünde dağılan bulutlara, sonra Richie'ye baktı, kısa bir tereddüdün ardından yanına gitti.

"İyi misiniz beyefendi?"

"Lenslerim yüzünden," dedi Richie acı içinde. "Lanet olası lensler – Tanrım çok acıyor!"

Bu sefer parmaklarını o kadar çabuk gözlerine götürdü ki neredeyse gözünü çıkaracaktı. Alt gözkapağından tutup aşağı çekti. *Gözlerimi kırpıştırarak onlardan kurtulamayacağım, ne olacağına eminim, onları çıkaramayacağım ve acı artacak, artacak, artacak, ben kör olana dek...*

Ama bir göz kırpışta lensten kurtuldu. Nesnelerin hatlarının ve yüzlerinin net olduğu, renklerin sınırlarının düzgün bir şekilde belirlendiği dünya kaybolup gitti. Yerlerini birbirine girmiş

görüntüler ve renkler aldı. Her ne kadar endişelenen ve yardım etmek isteyen liseli kızla birlikte on beş dakika boyunca kaldırımı aradılarsa da lenslerden birini bile bulamadılar.

Richie zihninin derinliklerinde palyaçonun kahkahalarını duyduğunu sandı.

5

Bill Denbrough Hayalet Görüyor

Bill o öğleden sonra Pennywise'ı görmedi ama bir hayalet gördü. Gerçek bir hayalet. En azından Bill öyle olduğuna inandı ve bu düşüncesini değiştirecek bir olay yaşamadı.

Witcham Sokağı'ndan yukarı çıkıp 1957 yılının yağmurlu ekim günü George'un hayatının sona erdiği mazgalın önüne gelince birkaç saniyeliğine duraksamıştı. Eğilip kaldırımın taşlarına sabitlenen mazgaldan içeri baktı. Kalbi deliler gibi atıyordu ama bakmaktan kendini alamadı.

"Dışarı çıksana, neden çıkmıyorsun," dedi alçak sesle. Sesinin karanlık tünellerden, su damlayan borulardan geçeceğine, kaybolmayıp yosun kaplı taş duvara çarpıp yankılanarak ilerleyeceğine inanmıştı. Sesinin pis suların üstünden geçip şehrin altındaki yüzlerce kanalizasyon borusuna dağıldığını hissetti.

"Ya dışarı çıkarsın ya da aşağı gelir se... seni haklarız."

Cevap gelmesini bekledi, top tutmayı bekleyen bir tutucu gibi elini bacaklarının arasından sarkıtarak mazgalın önüne çömelmişti. Cevap veren olmadı.

Tam ayağa kalkacakken birinin gölgesi üstüne düştü.

Bill hemen başını çevirip baktı, hevesle, her şeye hazır olarak... Ama karşısındaki on, en fazla on bir yaşında ufak bir çocuktu. Cılız dizlerini ortaya çıkaran rengi atmış izci şortlarından giymişti. Bir elinde çubuk şeker diğer elinde dizleri gibi çizik içinde kaykay taşıyordu. Şeker fosforlu turuncuydu. Kaykay fosforlu yeşildi.

"Her zaman kanalizasyon borularıyla konuşur musunuz bayım?" diye sordu oğlan.

"Sadece Derry'deyken," dedi Bill.

Bir saniye ciddi ciddi birbirlerini süzdükten sonra aynı anda kahkahalara boğuldular.

"Sa... sana aptalca bi... bir soru sorabilir miyim?" dedi Bill.

"Tamam," dedi oğlan.

"Borulardan gelen ga... garip sesler duydun mu?"

Çocuk delirdin mi dercesine Bill'e baktı.

"Boş ver," dedi Bill. "So... sorduğumu unut."

Yürüyüp gitmeye hazırlandı ve çocuğun seslendiğini duyduğunda yaklaşık on adım uzaklaşmıştı. Evine bakmayı istediği için yokuş yukarı çıkıyordu. "Bayım?" dedi çocuk.

Bill oğlana döndü. Parmağına taktığı spor ceketi omzunun arkasında sallanıyordu. Gömleğinin üst düğmeleri açılmış, kravatı gevşemişti. Oğlan bu sohbete devam etme kararına şimdiden pişman olmuş gibi dikkatli gözlerle onu süzdü. Sonra ne fark eder ki dercesine omuz silkti.

"Evet."

"Evet mi?"

"Evet."

"Ses ne dedi?"

"Bilmiyorum. Yabancı dilde konuşuyordu. Çorak Topraklar'daki arıtma istasyonlarından birinden geliyordu. Yerden çıkan boruları andırırlar, pompalama..."

"Bahsettiğin yeri biliyorum. Duyduğun bir çocuğun sesi miydi?"

"Önce çocuk sesiydi, sonra bir adamın sesi." Oğlan duraksadı. "Çok korktum. Eve koşup babama anlattım. Babam birilerinin sesinin yankısını duymuşsundur dedi."

"Ona inandın mı?"

Oğlan gülümsedi. "Ripley'in *İnan ya da İnanma* kitabında dişinden müzik dinleyen adamın hikâyesini okudum. Radyo yayını. Dişlerindeki dolgular küçük radyolar gibiymiş. Ona inanmışsam her şeye inanabilirim demektir."

"Pekâlâ," dedi Bill. "Ama ona inandın mı?"

Oğlan isteksizce başını iki yana salladı.

"Sesleri bir daha duydun mu?"

"Tek bir kez, banyo yaparken," dedi oğlan. "Kız sesiydi. Ağlıyordu. Konuşma yoktu. Tıkacı çıkarmaya korktum, çünkü bilirsiniz işte, boğulmasını istemedim."

Bill yine başını salladı.

Oğlan artık merakını saklamaya gerek duymadan Bill'e bakıyordu, gözleri ışıl ışıldı. "Sesleri biliyor musunuz bayım?"

"Ben de duydum," dedi Bill. "Uzun, çok uzun zaman önceydi. Buralarda öldürülen çocuklar oldu mu evlat?"

Oğlanın gözlerindeki merak parıltıları söndü, yerini temkin ve huzursuzluk aldı. "Babam yabancılarla konuşmamamı öğütledi. Herkes katil olabilirmiş." Bill'den bir adım daha uzaklaşıp Bill'in yirmi yedi yıl önce bisikletini gölgesine bıraktığı karaağacın gölgesine sığındı.

"Ben değildim ufaklık," dedi Bill. "Uzun zamandır İngiltere'deydim. Derry'ye dün geldim."

"Yine de sizinle konuşmak zorunda değilim," diye karşılık verdi oğlan.

"Doğru," dedi Bill. "Burası özgür bir ülke."

Oğlan duraksadı. "Ara sıra Johnny Feury adında bir çocukla oynardım. İyi bir çocuktu. Öldüğünde çok ağladım," diye cümlesini tamamladı oğlan şekerinin son parçasını da ağzına atarken. Ardından geçici olarak parlak turuncuya dönen dilini çıkarıp omuz silkti.

"Kanalizasyonlardan ve borulardan uzak dur," diye onu uyardı Bill. "Tenha yerlere, boş arsalara gitme. Tren hurdalığına yaklaşma. Ama her şeyden önemlisi, kanalizasyondan ve borulardan uzak dur."

Oğlanın gözlerindeki parıltı geri gelmişti. Uzunca bir süre bir şey söylemedi. Sonra: "Bayım? Komik bir şey duymak ister misiniz?"

"Elbette."

"Köpekbalığının herkesi yediği filmi biliyor musunuz?"

"Herkes bilir. *Jaws*."

"Bir arkadaşım vardı. Tommy Vicananza. Çok zeki bir çocuk değildir. Örümcek kafalı, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Kanalda o köpekbalığını gördüğünü zannediyor. Birkaç hafta önce tek başına Bassey Parkı'na gitmiş. Güya bunu görmüş. Kuyruğu en az iki metreydi dedi. O kadar büyük kuyruk mu olur? 'Johnny ve diğer çocukları o öldürdü. Jaws'tı. Kendi gözlerimle gördüm,' dedi. Ben de, 'Kanal o kadar kirli ki orada kefal balığı bile yaşamaz,' dedim. 'Kanalda Jaws'ı gördüğünü sanıyorsan kafanda birkaç tahta eksik Tommy,' dedim. Tommy filmin sonundaki gibi köpekbalığının sudan dışarı fırladığını ve onu ısırmaya çalıştığını anlattı. Son anda geri çekilip kurtulmuş. Komik değil mi bayım?"

"Oldukça komik," diye karşılık verdi Bill.

"Kafadan çatlak, değil mi?"

Bill tereddüt etti. "Kanaldan da uzak dur evlat. Beni anlıyor musun?"

"Ne yani, bu hikâyeye inandınız mı?"

Bill tereddüt etti. Omuz silkmeyi isterdi ama başını salladı.

Ufaklık iç çektiğinde dudaklarından ıslığı andıran bir ses döküldü. Utanmış gibi başını öne eğdi. "Evet. Galiba benim de birkaç tahtam eksik."

"O hissi iyi bilirim." Bill gözlerini kısıp kendisini süzen ama bu sefer gerilemeyen oğlanın yanına gitti. "Bakıyorum kaykayla kayarken dizlerini parçalamışsın evlat."

Oğlan cılız dizlerine bakıp sırıttı. "Sanırım. Arada bir düşüyorum."

"Deneyebilir miyim?" diye sordu Bill aniden.

Oğlanın ağzı bir karış açıldı. Derken gülmeye başladı. "Çok komik olurdu, hiç kaykay yapan yetişkin görmemiştim."

"Sana bir çeyreklik veririm," dedi Bill.

"Babam diyor ki..."

"Yabancılardan para veya şeker almamanı söylüyor. İyi öğüt. Sana yine de bir çeyreklik veririm. Ne dersin? Jackson Sokağı'na kadar gidip döneceğim."

"Parayı boş verin," dedi oğlan. Yeniden katıla katıla güldü – neşeli, rahat bir kahkahaydı. Canlı bir kahkaha. "Bozukluğunuza ihtiyacım yok. İki dolarım var. Zengin sayılırım. Ama bunu görmeyi isterim. Bir tarafınızı kırarsanız beni suçlamayın."

"Endişelenme," dedi Bill. "Sigortam var."

Parmağıyla kaykayın tekerleklerini çevirdi, gevşek olmaları hoşuna gitti – hızlı dönüyor, takılmıyorlardı. İyi bir sesti. Bill eski duyguların kabardığını hissetti. Sevgi kadar sevecen, arzu kadar sıcak bir duygu. Gülümsedi.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu oğlan.

"Kendimi öldüreceğimi," dedi Bill. Çocuk güldü.

Bill kaykayı kaldırıma koyup bir ayağını kaykaya yerleştirdi. Denemek için tahtayı ileri geri kaydırdı. Çocuk onu izliyordu. Bill oğlanın avokado yeşili kaykayıyla Witcham Sokağı'ndan Jackson'a kayışını gözünde canlandırdı, ceketinin etekleri uçuşuyor, kelleşen kafası güneşte parlıyor, dizleri ilk kez kayak yapanların hız kesmek için yaptıkları gibi hafif kırık. O pozdan, kafalarında çoktan yere düştüklerini anlardınız. Oğlanın kaykaya binerken öyle durmadığına emindi. Oğlanın

(şeytanla yarışır gibi)

yarın yokmuşçasına kaydığına emindi.

Kaykayla beraber içine dolan hoş duygu kaybolup gitti. Ancak bir çocuğun sevebileceği bir renk olan fosforlu yeşile boyanmış tahtanın ayağının altından kayışı,fırlayıp sokağa uçuşu gözünün önüne geldi. Kıç üstü, hatta sırtüstü yere düşecekti. Kendini kolunu kırdığında Eddie'yi ziyaret ettikleri Derry Hastanesi'nde özel bir odada bulacaktı. Bill Denbrough, vücudu baştan aşağı alçıya alınmış, bacaklarından biri kablolarla tavandan sarkıyor. Doktor içeri giriyor, çizelgeye bakıyor, Bill'e bakıyor ve, "İki ağır suçla yargılanıp suçlu bulundunuz Bay Denbrough," diyor. "Birincisi kaykayın kontrolünü kaybetmek. İkincisi kırkınıza geldiğinizi unutmak."

"Eğilip kaykayı yerden aldıktan sonra çocuğa uzattı. "Yapmasam daha iyi," dedi.

"Korkak tavuk," dedi çocuk anlayışsız olmayan bir ses tonuyla.

Bill ellerini koltuk altına sokup kanat çırpar gibi dirseklerini çırptı. "Gıt gıt gıdak," dedi.

Oğlan güldü. "Artık eve dönmeliyim."

"Kayarken dikkatli ol," dedi Bill.

"Kaykayda dikkatli olunmaz," dedi oğlan. Kafadan çatlak olan Bill'in kendisiymiş gibi bakıyordu ona.

"Öyle olsun," dedi Bill. "Biz filmcilerin dediği gibi, bana uyar. Ama kanalizasyondan ve borulardan uzak dur. Arkadaşlarından ayrılma."

Oğlan başını salladı. "Eve geldim sayılır."

Kardeşim de öldüğünde evin yakınlarındaydı, diye düşündü Bill.

"Yakında hepsi bitecek," dedi oğlana.

"Öyle mi?" diye sordu oğlan.

"Sanırım," dedi Bill.

"Tamam. Sonra görüşürüz... ödlek!"

Çocuk ayağını tahtaya koyup diğer ayağıyla ittirdi. Kaykay hız kazandığında iki ayağını da kaykaya bastı ve şimşek hızıyla sokaktan aşağı kaydı. Bill'e ölümcül gelen bir hız. Tam tahmin ettiği gibi biniyordu kaykaya: Tembel bir zarafetle. Bill'in oğlana kanı kaynamıştı, keyfi yerine gelmiş ve bir an oğlanın yerinde olmayı istemişti. Aynı zamanda korkudan ölüyordu. Oğlan ölüm veya yaşlanmak diye bir şey yokmuş gibi kayıyordu. İzci şortu, kirli spor ayakkabıları ve uçuşan saçlarıyla sanki ölümsüzdü.

Önüne bak evlat, kavşağı zamanında dönemeyeceksin, diye düşündü endişelenen Bill ama oğlan bir break-dansçısı çevikliğiyle kalçalarını oynatıp köşeyi döndü ve fiberglas kaykayıyla Jackson Sokağı'na daldı, karşıdan gelen kimsenin olmadığını varsaymıştı belli ki. *Ah çocuk*, diye düşündü Bill, *her zaman öyle değildir.*

Eski evine yürüdü ama eve varınca durmadı; adımlarını yavaşlatmakla yetindi. Evlerinin bahçesinde birileri vardı – şezlonga uzanmış bir anne, kollarında uyuklayan bir bebek, dokuz on yaşlarındaki iki çocuğunun yağmur yüzünden hâlâ ıslak olan çimenlerde badminton oynayışlarını seyrediyordu. İki çocuktan küçük olan oğlan, topu fileden geçirince, "İyi atıştı Sean!" diye bağırdı kadın.

Ev hâlâ koyu yeşildi, kapının üstündeki ışıklandırma da aynıydı ama Bill'in annesinin çok sevdiği saksılar gitmişti. Görebildiği kadarıyla babasının oradan buradan topladığı borularla inşa ettiği oyun sahası hâlâ yerli yerindeydi. Georgie'nin boruların tepesinden düşüp dişini kırdığını hatırlıyordu. Nasıl da ağlamıştı!

Orada olan ve olmayan şeyler geldi gözünün önüne, kollarında uyuyan bebeği sallayan kadının yanına gitmeyi düşündü. *Merhaba, ben Bill Denbrough. Bir zamanlar burada otururdum*, demeyi düşündü. Kadın, *ne hoş*, derdi belki. Başka ne diyebilirdi ki? Belki kadına tavan arasındaki kirişe büyük bir özenle kazıdığı, Georgie ile ara sıra dart hedefi olarak kullandıkları suratın yerinde olup olmadığını sorabilir miydi? Yazları, havanın aşırı sıcak olduğu gecelerde çocuklarının sineklikli arka verandada uyuyup uyumadığını, ufukta güneş batarken alçak sesle birbirleriyle konuşup konuşmadıklarını sorabilir miydi? Muhtemelen bunları sorabilirdi ama kadını etkilemeye kalkarsa fena halde kekeleyeceğini hissediyordu... Ayrıca bu soruların cevaplarını öğrenmeyi istiyor muydu? Georgie öldükten sonra ev de ölmüştü ve Derry'de aradığı cevaplar her neyse onları o evde bulamayacaktı.

Böylece yoluna devam edip köşeye gelince sağa saptı, geri dönüp bakmadı.

Kısa süre sonra Kansas Sokağı'ndaydı, şehir merkezine dönüyordu. Kaldırım kenarındaki çite gelince duraksayıp Çorak Topraklar'a baktı. Çit her zaman nasılsa öyleydi, badanası atmış, uyduruk tahta parçaları. Çorak Topraklar da aynı görünüyordu. Belki biraz daha vahşi. Aradaki tek fark, görebildiği kadarıyla şehir çöplüğünün yerini belli eden dumanların olmamasıydı (çöplüğün yerini modern bir çöp işleme tesisi almıştı). Bir de yeşilliklerin üstünden geçen uzun üst geçit vardı – paralı yol. Her şey o kadar aniydi ki o manzaraya en son geçen yaz bakmış bile olabilirdi: Sol tarafta, otlar ve çalılarla kaplı yamaç; sağ tarafta bodur ağaçlar. Bir zamanlar bambu dedikleri boyu otuz metreyi bulan çubukları görebiliyordu. Richie'nin onları tüttürmeye kalktığı zamanı hatırladı, caz müzisyenlerini onlardan parçaları tütüne karıştırıp içtiğini ve kafayı bulduğunu iddia etmişti. Bırakın kafayı bulmayı fena halde hastalanmıştı tabii.

Bill sayısız akıntının taşıdığı suların uğultusunu duyabiliyor, güneşin Kenduskeag'a düşen yansımasını görebiliyordu. Çöplük gitmişti ama koku aynıydı. Yetişen otların kokusu insan dışkısı ve kanalizasyon kokusunu bastırmaya yetmiyordu. Koku baskın

değildi ama ıskalamanız imkânsızdı. Çürümenin kokusu; yeraltının kokusu.

Geçen sefer de orada bitmişti, bu sefer de orada bitecek, diye düşündü Bill. *Orada... Şehrin altında.*

Bir süre daha olduğu yerde durdu, Derry'ye mücadele etmeye geldikleri kötülüğün kendini göstermesini, bir şekilde kendini dışa vurmasını bekledi. Hiçbir şey olmadı. Sular büyük bir uğultuyla akmayı sürdürdü, aşağıya inşa ettikleri barajı hatırladı. Ağaçların dallarının esintiyle sallandıklarını görebiliyordu. Hepsi bu. İşaret falan yoktu. Çiti tuttuğunda eline bulaşan tozları silkeleyip yoluna devam etti.

Şehir merkezine doğru ilerlemeyi sürdürdü, kısmen hayal kuruyor kısmen geçmişi hatırlıyordu. Bir çocukla daha karşılaştı – bu seferki çizgili pantolonlu, rengi atmış kırmızı bluzlu on yaşında küçük bir kızdı. Bir eliyle top sektiriyordu, diğerinde sarı saçlarından tuttuğu bir oyuncak bebek vardı.

"Hey!" dedi Bill.

Kız başını kaldırdı. "Ne!"

"Derry'deki en iyi dükkân hangisi?"

Kız cevabı şöyle bir düşündü. "Bana göre mi başkalarına göre mi?"

"Sana göre," dedi Bill.

"İkinci El Gül, İkinci El Giysi," dedi kız hiç tereddüt etmeden.

"Efendim?" diye sordu Bill.

"Anlamadın mı?"

"Bu dükkân adı mı?"

"Evet," dedi kız zekâ özürlü birine bakar gibi bakarak Bill'e. "İkinci El Gül, İkinci El Giysi. Annem orasının çöplük olduğunu söylüyor ama ben bayılıyorum. Bir sürü eski şey var. Adını duymadığın albümler, kartpostallar. Tavan arası gibi kokuyor. Şimdi eve dönmeliyim. Hoşça kalın."

Geri dönüp bakmadan topunu sektirip oyuncak bebeğini sallayarak yürümeye başladı.

"Hey!" diye bağırdı Bill kızın arkasından.

Kız canından bezmiş gibi somurtarak ona döndü. "Şimdi ne var?"

"Dükkân! Nerede?"

Kız dönmeye zahmet etmeden, sadece başını çevirerek, "Gittiğiniz yönde. Yokuşun dibinde," dedi.

Bill geçmişin kendisini yakaladığını, zamanın ona yetiştiğini hissetti. Kıza soru sormayı planlamamıştı; soru şampanya şişesinin ağzından fırlayan bir mantar gibi ağzından çıkıvermişti.

Şehir merkezine doğru indi. Çocukluğundan hatırladığı depoların ve paketleme tesislerinin –iğrenç kokular yayan kirli pencereli kasvetli tuğla yapılardı– çoğu gitmişti ama Armour ve Star Beef et paketleme tesisi hâlâ yerindeydi. Hemphill kapanmış yerini banka almıştı. Eagle Beef ve Koşer Et'in yerinde fırın vardı. Tracker Kardeşler'e ait olan dükkânın kapısındaysa oyuncak bebekli kızın dediği gibi İKİNCİ EL GÜL, İKİNCİ EL GİYSİ yazıyordu. Kırmızı tuğlalar on on iki yıl önce canlı olabilecek ama şimdi iyice solmuş bir sarıya boyanmıştı – Audra'nın sidik sarısı dediği renk.

Bill dükkânın kapısına doğru ilerlediğinde dejavu hissi yeniden içinde belirdi. Sonradan ötekilere, daha görmeden hangi hayaleti göreceğini anladığını söyleyecekti.

İkinci El Gül, İkinci El Giysi mağazasının vitrini sadece tozlu değil aynı zamanda leş gibiydi. Batı yakasında göreceğiniz, Hoosier dolaplar ve keşfedilmeyi bekleyen Büyük Bunalım'dan kalma kristalleri bulabileceğiniz antikacı dükkânlarından değildi orası, oğlanın annesinin küçümseyerek "Yankee rehinci dükkânı" dediği yerlerdendi. Eşyalar rasgele yerleştirilmiş, amaçsızca oraya buraya yığılmıştı. Elbiseler askılarda çürüyordu. Gitarlar idam edilmiş suçlular gibi boyunlarından asılmıştı. Tanesi 10 sente satılan kırkbeşliklerin durduğu bir kutu, yan tarafında DÜZİNESİ BİR DOLAR yazılıydı. ANDREWS KARDEŞLER, PERRY COMO, JIMMY ROGERS ve DİĞERLERİ. Çocuk kıyafetleri ve iğrenç görünüşlü ayakkabıların durduğu rafın altına İKİNCİ EL AMA KÖTÜ DURUMDA DEĞİL! ÇİFTİ 1 DOLAR yazan bir kart yerleştirilmişti. Bozuk görünen iki televizyon vardı. Üçüncüde *The Brady Bunch* dizisi oynuyordu. Kapağı yırtılmış eski defterlerle dolu bir kutu (iki tanesi bir çeyrek, on tanesi bir dolar) kirli beyaz plastikten kocaman bir radyonun üstündeydi. Radyonun düğmesi çalar saatler

kadar büyüktü. Tozlu yemek masalarındaki kirli vazolara yapma çiçekler yerleştirilmişti.

Tüm bunlar Bill'in gözünde karmaşık bir arka plandan ibaretti çünkü bakışları başka bir şeye odaklanmıştı. İnanamayan gözlerle ona bakıyordu. Tüyleri diken dikendi. Yanakları kızarmış, elleri buz kesmiş ve bir an zihnindeki bütün kapıların açılacağını, her şeyi hatırlayacağını sanmıştı.

Sağ taraftaki vitrinde Gümüş duruyordu.

Oturağı yoktu. Ön ve arkası paslanmıştı ama gidondaki korna yerli yerindeydi. Kauçuk kornası geçen yıllarla çatlamıştı. Bill'in cilalamayı hiç ihmal etmediği kornanın mekanizması da iyi durumda değildi. Richie'nin seyahat ettiği selesi hâlâ arka tekerleğin üstündeydi ama yamulmuştu ve tek bir vidayla yerinde duruyordu. Sahiplerinden biri onu sahte kaplan derisiyle kaplamış, o deri de zamanla soyulup parçalanmıştı.

Gümüş.

Bill yanaklarından süzülen yaşları silmek için farkında olmadan elini havaya kaldırdı. Aklı başına gelip mendiliyle temiz bir iş çıkardıktan sonra dükkâna girdi.

İkinci El Gül, İkinci El Giysi'nin havası eşyaların tozuyla ağırlaşmıştı. Aynı küçük kızın dediği gibi, tavan arası kokusu. Ama bazı tavan aralarınınki gibi güzel bir koku değil. Eski masaların yüzünü parlatmakta kullanılan cilanın veya eski kadifelerin kokusu değildi bu. Çürümüş kitapların, güneş altında unutulmuş pis minderlerin, tozun, fare pisliğinin kokusuydu.

Brady Bunch dizisinin oynadığı televizyon cızırdadı. Sanki arka taraftan sesi gelen radyoyla yarışıyordu. Kendini "Dostunuz Bobby Russell" olarak tanıtan bir sunucu *Beaver'a Bırak* filminde Wally'yi oynayan kişinin adını söyleyen dinleyiciye yeni Prince albümünü hediye edeceğini söylüyordu. Bill çocuğun adının Tony Dow olduğunu biliyor ama yeni Prince albümüyle ilgilenmiyordu. Radyo 19. yüzyıldan kalma portrelerle aynı raftaydı. Rafın ve dolayısıyla resimlerin de altında kırklı yaşlarda, tasarım bir kot pantolon ve file tişört giymiş bir adam oturuyordu. Saçları geriye taranmıştı, o kadar zayıftı ki anoreksik denebilirdi. Ayaklarını üstünde kayıt defterlerinin ve kasaların durduğu masaya

yaslamıştı. Bill'in Pulitzer ödülüne aday olamayacağına kesin gözüyle baktığı ucuz bir roman okuyordu. *İnşaatçı Serseriler*'di romanın adı. Masanın önüne berber dükkânlarındaki gibi kırmızı beyaz çizgili bir direk konulmuştu. Direğe dolanan kurdelenin ucu yorgun bir sinek misali parkelere yığılmıştı. Ön tarafındaki yazıda: ÖLMEKTE OLAN BİR GELENEK! 250$ yazıyordu.

Kapının üstündeki çan şıngırdadığında masanın arkasındaki adam bir kibrit kutusuyla kitapta kaldığı yeri işaretledi ve başını kaldırdı. "Buyrun?"

Bill vitrindeki bisikleti sormak için ağzını açtı ama daha konuşamadan zihninde geçmişten bir cümle belirdi, bu cümle geri kalan bütün düşünceleri kovaladı:

Yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor.

Bu da ne şimdi?

(değiyor)

"Özellikle aradığınız bir şey mi var?" diye sordu dükkân sahibi. Ses tonu kibardı ama Bill'i yakından izliyordu.

Bana sanki caz müzisyenlerinin kafa bulmakta kullandıkları otlardan tüttürmüşüm gibi bakıyor, diye düşündü Bill.

"Evet, be... ben şu... şu..."

(yumruklarını direğe yaslıyor)

"Şu di... di... direk..."

"Berber direğini mi kastediyorsunuz?" Dükkân sahibinin gözlerinde Bill'in o kafa karışıklığı anında bile tanıdığı, çocukluğundan hatırladığı ve nefret ettiği bir ifade belirdi: Kekeleyen birini dinleyen bir adamın veya kadının tedirginliği, atlayıp cümleyi tamamlama ve böylece zavallı kekemeyi susturma arzusu. *Ama ben kekelemiyorum! Onu aştım! LANET OLASICA BEN KEKELEMİYORUM! Ben...*

(hayaletleri)

Zihnindeki kelimeler o kadar netti ki sanki başka biri konuşuyordu, sanki o İncil'deki iblisler tarafından ele geçirilmiş insanlardan biriydi – dışarıdan birinin kontrolündeydi. Buna rağmen sesi tanıyor ve kendisine ait olduğunu biliyordu. Alnı ter damlalarıyla doldu.

"Size o direk için

(görmeyi bekliyor)

indirim yapabilirim," diyordu dükkân sahibi. "Doğrusunu söylemek gerekirse iki yüz elliye onu zaten satamam. Yüz yetmiş beşe bırakırım, ne dersiniz? O buradaki tek gerçek antika."

"Direk!" dedi Bill bağırırcasına. Dükkân sahibi geriledi. "Beni ilgilendiren direk değil."

"İyi misiniz bayım?" diye sordu dükkân sahibi. Endişeli gözleri de ses tonundaki tedirginliği destekliyordu. Bill adamın elini masadan çektiğini gördü. O anda mantıktan çok sezgi denebilecek bir şey Bill'e dükkân sahibinin Bill'in göremediği açık çekmeceye uzandığını ve elini bir tabancaya koyduğunu söyledi. Belki soygundan korkuyordu ama tedirginliğinin özel bir nedeni olmaya da bilirdi. Ne de olsa eşcinsel olduğu açıktı ve bu kasaba gençlerin Adrian Mellon gibilere ölümcül banyolar yaptırdıkları yerdi.

(yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor)

Bu cümle bütün düşünceleri ezip geçiyordu; delirmek gibiydi. Nereden çıkmıştı?

(yumruklarını)

Tekrar, tekrar, tekrar.

Bill ani bir saldırıyla karşılık verdi bu cümleye. Zihnini cümleyi Fransızcaya çevirmeye zorladı. Kekemeliği de böyle yenmemiş miydi? Kelimeler zihninde belirirken onları değiştirdi... ve kekemeliğin etkisi azaldı.

Bu arada dükkân sahibi kendi kendine konuşuyordu.

"Özür dilerim, ne demiştiniz?" dedi Bill.

"Başını belaya sokmaya hevesliysen kendine başka bir yer bul. Burada böyle şeylere ihtiyacım yok."

Bill derin bir nefes aldı.

"Ba... baştan başlayalım," dedi. "Ye... yeni girmişim gibi yapalım."

"Tamam," dedi dükkân sahibi görece anlayışlı bir ses tonuyla. "Az önce içeri girdin. Eee?"

"Vitrindeki bi... bisiklet," dedi Bill. "Bisiklet için ne kadar istiyorsun?"

"Yirmi dolara senindir." Belli ki rahatlamıştı ama sol elini hâlâ çekmeceden çekmemişti. "Eskiden iyi bir Schwinn'miş, şimdi tam bir hurda." Bakışlarıyla Bill'i tarttı. "Büyük bisiklet. Kendin de binebilirsin."

Çocuğun kaykayını düşünen Bill, "Sanırım benim bisiklete binme yaşım geçti," dedi.

Dükkân sahibi omuz silkti. Sol eli saklandığı yerden çıktı. "Oğlun var mı?"

"E... evet."

"Kaç yaşında?"

"O... on bir."

"On bir yaşında bir oğlan için bu bisiklet aşırı büyük."

"Seyahat çeki kabul ediyor musunuz?"

"Yapılan alımın on dolar üstüne kadar olan çekleri kabul ederim."

"Size bir yirmilikten fazlasını veremem," dedi Bill. "Telefonu kullanabilir miyim?"

"Şehirlerarasıysa hayır."

"Değil."

"Buyrun o zaman."

Bill, Derry Halk Kütüphanesi'ni aradı. Mike yerindeydi.

"Neredesin Bill?" diye sordu kütüphaneci ve hemen ardından: "İyi misin?"

"İyiyim. Ötekilerden haber var mı?"

"Hayır. Hepsiyle akşam görüşeceğiz." Kısa bir duraksama. "Geleceklerini varsayarsak. Senin için ne yapabilirim Koca Bill?"

"Bisiklet satın alıyorum," dedi Bill gayet sakince. "Evine bırakıp bırakamayacağımı öğrenmek istiyordum. Onu koyabileceğim bir garajın var mı?"

Sessizlik.

"Mike alo..."

"Buradayım," dedi Mike. "Gümüş mü?"

Bill dükkân sahibine baktı. Adam kitabını okumaya dönmüştü... veya belki de kitabını okuyormuş gibi yapıyor ama büyük bir dikkatle konuşulanları dinliyordu.

"Evet," dedi.

"Neredesin?"

"İkinci El Gül, İkinci El Giysi diye bir dükkândayım."

"Tamam," dedi Mike. "Palmer Yolu 61 numarada oturuyorum. Anacaddeden yukarı çıkarsan..."

"Orayı biliyorum."

"Tamam, seninle orada buluşuruz. Akşam yemeği yer miyiz?"

"İyi olurdu. İşten kaçabilir misin?"

"Sorun değil. Carole benim yerime bakar." Mike yine tereddüt etti. "Gelişimden bir saat önce biri buradaymış. Kütüphaneden ayrıldığında hayalet görmüş gibiydi dedi. Gördüğü kişiyi tarif etmesini istedim. Ben'miş."

"Emin misin?"

"Evet. Ve şimdi bisiklet... Hepsi bu işin parçası, değil mi?"

"Şüphesiz," diyen Bill gözlerini kitabına dalmış görünen dükkân sahibinden ayırmadı.

"Evimde buluşuruz," dedi Mike. "61 numara. Sakın unutma."

"Unutmam. Teşekkürler Mike."

"Şansın açık olsun Koca Bill."

Bill telefonu kapadı. Dükkân sahibi de aynı anda kitabını okumaya ara verdi. "Bisikleti koyacak bir yer buldun mu ahbap?"

"Evet." Bill çek defterini çıkarıp yirmilik seyahat çeklerinden birinin altına imzasını attı. Dükkân sahibi Bill'in hakaret addettiği bir itinayla iki imzayı karşılaştırdı.

Sonunda satış makbuzunu hazırlayan satıcı seyahat çekini kasaya kaldırdı. Doğruldu, elini beline yaslayıp gerindi ve vitrine yürüdü. Bill'i büyüleyen bir çeviklikle geçti çöp yığınlarının ve kırık dökük malların yanından.

Bisikleti kaldırdı, çevirdi, vitrinin sonuna kadar ittirdi. Bill adama yardım etmek için gidondan tuttuğunda yeniden baştan aşağı ürperdi. Gümüş. Tekrar. Gidonundan tuttuğu Gümüş'tü ve

(yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor)

düşünceyi zihninden uzaklaştırmak için bütün iradesini kullandı çünkü kendini bayılacak gibi hissetmişti. Garip.

"Arka lastik inmiş," dedi dükkân sahibi. (Aslında düpedüz patlaktı.) Ön lastikte sorun yoktu ama o kadar yıpranmıştı ki iç-lastik görünüyordu.

"Önemli değil," dedi Bill.

"Onu buradan gideceğin yere kadar taşıyabilecek misin?"

(eskiden onunla dilediğim yere gitmekte güçlük çekmezdim; şimdi ise bilmiyorum)

"Sanırım," dedi Bill. "Teşekkürler."

"Lafı mı olur? Eğer berber direğiyle ilgilenirsen yine bekleriz."

Dükkân sahibi geçebilmesi için kapıyı tuttu. Bill bisikleti dışarı çıkardı, sola döndü ve anacaddede ilerlemeye koyuldu. İnsanlar tek tekerleği patlak önünde kocaman paslı bir korna olan kel adamı merakla seyrediyor, gülümsemekten kendilerini alamıyordu ama Bill onları fark etmedi. Yetişkin ellerinin gidondaki kauçuk elciklere ne kadar güzel oturduğunu düşünüyor, üzerlerindeki deliklere rüzgârda uçuşabilmeleri için farklı renklerde ipler bağlamayı hayal edişini hatırlıyordu. Bunu yapmaya fırsatı olmamıştı.

Center Sokağı ile anacaddenin köşesindeki Mr Paperback mağazasının önünde durdu. Bisikleti duvara yaslayıp ceketini çıkardı. Tek tekerleği patlak bir bisikleti ittirmek kolay değildi ve sıcak bir öğle sonrasıydı. Ceketi bisikletin sepetine atıp yoluna devam etti.

Zincir paslanmış, sahibi her kimse ona iyi bakmamış, diye düşündü.

Bir an duraksadı, kaşları çatıldı, Gümüş'e ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Onu satmış mıydı? Birine mi vermişti yoksa kayıp mı etmişti? Hatırlayamıyordu. Bunların yerine hep aynı aptal cümle

(yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor)

zihninde belirip duruyordu. Savaş alanındaki şezlong, şöminedeki pikap, kaldırımın taşları arasından fışkıran bir kurşunkalem demeti ne kadar garipse, o kadar garipti.

Bill başını iki yana salladı. Cümle parçalandı ve rüzgâra kapılan duman gibi dağıldı. Bill, Gümüş'ü Mike'ın evine doğru ittirdi.

6

Mike Hanlon Aradaki Bağı Buluyor

İlkönce akşam yemeğini hazırladı – mantarlı ve soğanlı hamburger, ıspanak salatası. Gümüş'ü onarmayı bitirmiş ve kurt gibi acıkmışlardı.

Ev klasik yeşil bahçeli, beyaz duvarlı tuğla evlerindendi, Mike tam Bill, Gümüş'ü Palmer Yolu'na doğru ittirirken gelmişti. Metal aksamı paslanmış, arka camı çatlamış eski bir Ford kullanıyordu. Bill, Mike'ın üstünde durmaksızın söylediği detayı hatırladı: Kaybedenler Kulübü'nün Derry'den ayrılan üyeleri artık kaybedenlerden değildi. Mike geride kalarak ekonomik anlamda da geride kalmıştı.

Bill, Gümüş'ü Mike'ın zemini yağ içindeki demirlerle kaplı ama en az ev kadar derli toplu garajına soktu. Duvardaki kancalara aletler düzgün bir şekilde asılmış, etraflarında teneke koniler olan lambalar tavana asılmıştı. Bill bisikleti duvara yasladı. Elleri ceplerinde konuşmadan Gümüş'ü süzdüler.

"Hiç şüphe yok. Bu senin bisikletin," dedi sessizliği bölen Mike. "Yanılıyor olabileceğini düşünmüştüm ama bu o. Bisikleti ne yapacaksın?"

"Biliyorsam ne olayım. Bisiklet pompan var mı?"

"Evet. Sanırım lastik yamama setim de var. Tekerlekler tüpsüz mü?"

"Ben kullanırken öyleydi." Bill eğilip patlak lastiği kontrol etti. "Evet. Tüpsüz."

"Ona binmek mi istiyorsun?"

"Elbette hayır," diye kestirip attı Bill. "Ama lastiği patlak görmek hoşuma gitmiyor."

"Sen ne dersen Koca Bill. Patron sensin."

Bu sözler üzerine Bill kaşlarını çattı ama Mike pompayı almak için garajın arka duvarına gitmişti. Elinde yamama setiyle geri geldi. Yamaları meraklı gözlerle ne olduklarını çözmeye çalışan Bill'e uzattı. Aynı Bill'in çocukluğundan hatırladığı gibiydiler: Kendi sigaralarını saran adamların kullandıklarıyla aynı ebatlarda ufak teneke bir kutu, ama tepesi parlak ve pürüzlüydü

– kauçuk yamayı deliğin üstüne yapıştırmadan önce oraya sürterek kenarlarını yuvarlardınız. Kutu yepyeniydi. Kenarında 7.23$ yazan Woolco etiketi duruyordu. Çocukluğunda bu setlerin bir dolar yirmi beş sente satıldığını hatırladı.

"Öylece garajımda tuttuğum bir şey değil," dedi Bill. Soru değildi.

"Değil," diye ona hak verdi Mike. "Geçen hafta aldım. Alışveriş merkezine gittiğimde."

"Bisikletin var mı?"

"Hayır," dedi arkadaşının gözlerinin içine bakan Mike.

"Ama gidip yama seti aldın."

"İçimden geldi," dedi gözlerini kaçırmayan Mike. "Bir sabah uyandım ve yama setinin ileride işe yarayabileceğini düşündüm. Bütün gün aklımdaydı. Ben de... gidip yama setini aldım. Gerçekten de işimize yaradı. Bak onu kullanıyorsun."

"Evet kullanıyorum," diyerek onayladı Bill. "Ama pembe dizilerde dedikleri gibi, bu ne anlama geliyor hayatım?"

"Akşam geldiklerinde ötekilere sorarsın," dedi Mike.

"Sence hepsi gelecek mi?"

"Bilmiyorum Koca Bill." Duraksayıp ekledi: "Bence hepsinin gelmemesi ihtimalini göz ardı edemeyiz. Aralarından biri veya ikisi ürküp şehirden gitmeye karar verebilir. Veya..." Omuz silkti.

"Öyle olursa ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Mike yama setini işaret etti. "Ona yedi dolar ödedim. Kullanacak mısın yoksa boş boş bakacak mısın?"

Bill ceketini bisikletin sepetinden alıp dikkatlice boş kancalardan birine astı. Sonra Gümüş'ü ters çevirip tekerleği kontrol edebilmek için selenin üstüne oturttu. Tekerleği çevirdiğinde duyduğu gıcırtılar hoşuna gitmedi. Oğlanın kaykayının tekerleklerinin ne kadar rahat döndüğünü hatırladı. *3'ü 1 arada yağların çözemeyeceği bir sorun değil*, diye düşündü. *Zinciri yağlamak da fena olmazdı. Fena paslanmış. Ayrıca tellere iskambil kartları takmalı. Eminim Mike'ın iskambilleri vardır. Güzel ses çıkaracak kaliteli kartlar. Karıştırmaya çalıştığında elinden kayıp ortalığa saçılmalarına yol açacak jelatinle kaplı iskambil kâğıtları. Evet kartlar ve onları tutturacak iğneler.*

Ani bir ürpertiyle duraksadı.

Tanrı aşkına sen neler düşünüyorsun böyle?

"Bir sorun mu var Bill?" diye sordu Mike.

"Hiç." Parmağı ufak, yumuşak ve sert bir şeye değdi. Tırnağıyla zorlayarak onu söktü. Lastikten ufak bir parça düştü. "İşte suçlu," dedi. Der demez aynı garip, sınır tanımaz, güçlü cümle belirdi aklında: *Yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor.* Ama bu sefer sesi, kendi sesini annesinin sesi izledi: *Bir daha dene Billy. Az kalsın başarıyordun. Andy Devine, Guy Madison'ın yardımcısı Jingles gibi bağırıyor, hey vahşi Bill, beni bekle!*

Ürperdi.

(direkler)

Başını iki yana salladı. Şimdi bile kekelemeden söyleyemiyorum, diye düşündü ve bir an için her şeyi anladığını sandı. Dilinin ucundaydı. Sonra hepsi kaybolup gitti.

Yamama setini açıp işe koyuldu. Doğru yapmak için uzun süre uğraştı. Mike duvara yaslanmış onu seyrediyordu, akşam ışığının vurduğu bölümde durmuş, gömleğinin kollarını sıvamış, kravatını gevşetmiş ıslıkla Bill'in sonunda "She Blinded Me with Science" olduğunu çıkardığı bir melodi çalıyordu.

Yamanın yerine oturmasını beklerken Gümüş'ün zincirini, vidalarını ve demirlerini yağladı. "Boş durmamak için," dedi kendi kendine. Bisiklet eskisinden iyi görünmüyordu ama lastiği çevirdiğinde gıcırdamadığını keşfetmek tatmin ediciydi. Gümüş hiçbir zaman güzellik yarışmalarını kazanacak bisikletlerden olmamıştı. Onun erdemi şimşek gibi gidebilmekti.

Akşama doğru Mike'ın orada olduğunu unutmuş kendini tamamen bisiklet bakımına kaptırmıştı. Basit ama tatmin edici bir işti. Pompanın hortumunun ucunu arka lastikteki supaba takıp içine dolan havanın lastiği şişirişini seyretti. Yamanın tuttuğunu görmek onu sevindirdi.

Yeterince şiştiğine inandığında pompanın hortumunun ucunu çıkardı ve tam Gümüş'ü yeniden tekerlekleri üzerine koyacaktı ki arkasında karıştırılan bir iskambil destesi sesi duydu. Aniden döndüğünde az kalsın Gümüş'ü devirecekti.

Mike elinde bir deste iskambil kâğıdıyla ona bakıyordu. "İster misin?"

Şaşkınlıktan sersemlemiş olan Bill iç çekmekten kendini alamadı. "Muhtemelen onları tutturmak için mandalın da vardır."

Mike gömleğinin cebinden dört mandal çıkarıp uzattı.

"Hep yanında mı taşırsın?"

"Ne demezsin," dedi Mike.

Bill kartları alıp karıştırdı. Elleri titrediği için iskambiller etrafa saçıldı. Aralarından yalnızca iki tanesi yüzleri yukarı gelecek şekilde düşmüştü. Bill önce kartlara sonra Mike'a baktı. Mike'ın bakışları da dağılan iskambil kâğıtlarındaydı. Dudakları gerilip dişlerine yapışmıştı.

Yüzü dönük olan iki kâğıt da maça asıydı.

"İmkânsız," dedi Mike. "Desteyi daha yeni açtım. Bak." Garaj kapısının dibindeki çöp tenekesini işaret etti. Bill destenin ambalajını gördü. "Bir destede nasıl iki maça ası olabilir?"

Bill eğilip iskambilleri topladı. "Nasıl olur da bir deste kartı etrafa saçtığında sadece ikisi yüzleri yukarı gelecek şekilde düşer?" diye sordu. "Bu daha da düşük..."

Asları çevirdi, baktı ve Mike'a gösterdi. Birinin arkası mavi, diğerininki kırmızıydı.

"Tanrı aşkına Mikey, bizi neye bulaştırdın böyle?"

"Onları ne yapacaksın?" diye sordu Mike uyuşmuş bir sesle.

"Bisiklete takacağım elbette," diyen Bill aniden gülmeye başladı. "Öyle yapmam gerekmiyor mu? Eğer sihir yapmak için oluşması gereken koşullar varsa o koşullar bir şekilde kendilerini var edecektir. Haksız mıyım?"

Mike karşılık vermedi. Bill'in, Gümüş'ün tekerleğine doğru eğilişini ve kartları takışını seyretti. Elleri titrediğinden kartları takmak zaman aldı ama başardığında geri çekilip derin bir nefes aldı ve arka tekerleği döndürdü. İskambil kâğıdından garajın sessizliğini bozan, makineli tüfek gürültüsünü andıran bir gürültü çıktı.

"Hadi," dedi Mike alçak sesle. "Hadi Koca Bill. Bize atıştıracak bir şeyler hazırlayayım."

Hamburgerleri mideye indirdikten sonra Mike'ın arka bahçesine geçip sigaralarını tüttürerek günbatımını seyrettiler. Bill cüzdanını çıkarıp birinin kartvizitini eline aldı ve arkasına Gümüş'ü İkinci El Gül, İkinci El Giysi dükkânının vitrininde gördüğünden beri kafasından atamadığı cümleyi yazdı. Mike'a gösterdiğinde arkadaşı cümleyi okuyup somurttu.

"Sana bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu Bill.

"Yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor." Başını salladı. "Evet, ne anlama geldiğini biliyorum."

"Söylesene. Yoksa ne anlama geldiğini benim bulmam gerektiğine dair bir şeyler mi zırvalayacaksın?"

"Hayır," dedi Mike. "Bu sefer sana söylememde bir sakınca yok. Bu cümlenin kökeni İngilizlere dayanır. Konuşma bozukluğu olanlara, kekemelere verilen bir dil egzersizi. Annen bütün yaz sana bu cümleyi söyletmeye çalışmıştı. 1958 yazı. Ortalıkta kendi kendine bunu mırıldanarak dolaşırdın."

"Öyle mi?" diye sordu Bill ve ardından, yavaşça, kendi sorusunu cevapladı: "Evet. Annemi mutlu etmeyi çok istiyordum."

İçi ağlama arzusuyla dolan Bill başını sallamakla yetindi. Konuşmayı denese konuşabileceğine emin değildi.

"Hiç başaramadın," dedi Mike. "O kadarını hatırlıyorum. Sürekli deneyip duruyordun ama dilin dolanıyordu."

"Ama söyledim," dedi Bill. "En az bir kere söylediğime eminim."

"Ne zaman?"

Bill canını acıtan bir güçle yumruklarını masaya indirdi. *"Hatırlamıyorum!"* diye bağırdı. Sonra, pes etmiş bir sesle, aynı cümleyi tekrarladı: "Hatırlayamıyorum."

ON İKİ
ÜÇ DAVETSİZ MİSAFİR

1

Mike Hanlon'ın arkadaşlarını arayışının ertesi günü Henry Bowers sesler duymaya başladı. Sesler bütün gün onunla konuşuyordu. Bir süre Henry onların Ay'dan geldiğini sandı. Akşama doğru, bahçeyi sularken başını kaldırıp baktığında masmavi gündüz göğünde küçücük ve soluk olsa da ayı görebiliyordu. Hayalet-ay.

Aslında bu yüzden kendisiyle konuşanın Ay olduğuna inanmıştı. Sadece hayalet aylar hayaletlerin seslerini kullanarak konuşur – eski arkadaşlarının, çok uzun zaman önce Çorak Topraklar'da oynayan küçük çocukların sesleriyle. O sesler ve öteki ses... Adını koymaya cüret edemediği ses.

Ay'dan ilk seslenen Victor Criss'ti. *Geri geliyorlar Henry. Hepsi birden. Derry'ye dönüyorlar.*

Sonra Belch Huggins Ay'dan konuştu, muhtemelen Ay'ın karanlık yüzünden. *Sadece sen varsın Henry. Bizden geriye bir tek sen kaldın. Vic ve benim için onu haklamalısın. O veletlerin bizi ezip geçmesine izin veremezsin. Bir keresinde Tracker'ın arkasındaki arsada topa öyle bir vurmuştum ki Tony Tracker Yankee Stadyumu'nu bile aşardı o top demişti, hatırlıyor musun?*

Henry Bowers gökyüzündeki hayalet aya bakarak bahçeyi sulamayı sürdürdü. Bir süre sonra Fogarty yanına gelip ensesine bir şaplak indirdi ve yüzüstü yere kapaklanmasına sebep oldu.

"Otların yanı sıra bezelyeleri de sulamışsın, seni salak."

Henry doğrulup yüzüne ve saçlarına bulaşan tozları silkeledi. Fogarty tam karşısında duruyordu, koca göbekli, beyaz pantolonlu, beyaz ceketli iriyarı bir adam. Juniper Hill'de danışman

denilen gardiyanların sopa taşımaları yasaktı. Bu yüzden çoğu –Fogarty, Adler ve Koontz en kötüleriydi– ceplerinde poşete doldurulmuş bozukluklar taşır hastalara onlarla vururdu. Her zaman aynı yeri hedef alırlardı, enseyi. Biriktirilmiş bozukluklara karşı bir kural yoktu. Bozukluklar Sidney kasaba sınırı yakınlarındaki Augusta'da akli dengesi yerinde olmayanların kapatıldığı bir kurum olan Juniper Hill'de ölümcül silah kabul edilmezdi.

"Özür dilerim Bay Fogarty," diyen Henry sırıttığında bozuk sarı dişleri ortaya çıktı. Perili bir evin çitleri gibi çarpık çurpuktular. Henry daha on dördünde dişlerini kaybetmeye başlamıştı.

"Tabii üzgünsündür," dedi Fogarty. "Seni yine aynı şeyi yaparken yakalarsam daha da üzüleceksin Henry."

"Evet efendim. Evet Bay Fogarty."

Fogarty yürüyüp gitti, siyah ayakkabıları batı bahçesinde koca kahverengi izler bıraktı. Fogarty'nin sırtı dönük olduğundan Henry şöyle bir etrafı kontrol etti. Bulutlar dağılır dağılmaz bir zamanlar tehlikeli addedilen ama artık fazla tehlikeli sayılmayan hastaların kapatıldığı Mavi Koğuş'takiler bahçeyi sulamaları için dışarı çıkarılmıştı. Aslında Juniper Hill'deki bütün hastalar toplum için tehlikeli kabul edilirdi; suç işleyen ve akli dengesi yerinde olmadığı için hapse değil akıl hastanesine yollananların kapatıldığı bir tesisti. Henry Bowers 1958 sonbaharında babasını öldürmekten suçlu bulunduğu için oraya kapatılmıştı – cinayet davalarıyla bilinen bir yıldı 1958; diğer yıllar cinayet davaları açısından eline su dökemezdi.

Sorun şu ki sadece babasını öldürdüğünü düşünmemişlerdi; öldürdüğü bir tek babası olsaydı Henry yirmi yılını Augusta Akıl Hastanesi'nde, deli gömleği içinde beynine kimyasallar pompalanarak geçirmezdi. Hayır, sadece babasını değil, yetkililer hepsini onun öldürdüğünü düşünmüştü. Hepsini olmasa da çoğunu.

Mahkeme kararının ardından gazetenin birinci sayfasında "Derry'nin Kâbusu Sona Erdi" başlıklı bir yazı yayımlanmıştı. O makalede okuyucuların ilgisini çekecek detayların altı çizilmişti: Henry'nin masasındaki kemer kayıp Patrick Hockstetter'a aitti; Henry'nin dolabından çıkan okul defterlerinden bazıları Bowers'la dolaştıkları bilinen ve bir süredir kayıp olan Belch Huggins ile Victor Criss'indi; işini bitirense Henry'nin yatağının

altından çıkan ve müteveffa Veronica Grogan'a ait olduğu tespit edilen külottu.

Derry News gazetesi 1958 baharı ve yazında Derry'ye musallat olan canavarın Henry Bowers olduğunu ilan ediyordu.

Ama gazete 6 Aralık tarihli sayısının ön sayfasında ne iddia ederse etsin Henry gibi bir mankafa bile Derry'nin kâbusunun asla bitmeyeceğini bilirdi.

Sorularıyla üstüne geldiler, etrafına çember olup parmaklarıyla onu gösterdiler. Polis şefi suratına iki tokat attı ve Lottman denen dedektif karnına bir yumruk indirdi, ona bir an evvel her şeyi itiraf etmesini söylediler.

"İnsanlar kapıya toplanıyor ve mutlu görünmüyorlar Henry," demişti Lottman denen herif. "Uzun zamandır Derry'de kimse linç edilmedi ama bu, edilmeyeceği anlamına gelmez."

İtiraf ettirene kadar yakasından düşmeyeceklerdi. Elbette iyi Derry sakinlerinin karakolu basıp Henry'yi dışarı sürükleyeceğine ve elma ağaçlarından birinin dalına asacağına inandıklarından değil, yazın akıtılan onca kana ve dehşete bir açıklama getirmek istediklerinden. Bu defteri kapatmaktan başka çareleri yoktu. Onu sorgulamaya sonsuza kadar devam edebilirlerdi ama Henry onları buna zorlamadı. Bir süre sonra her şeyi üstlenmesini istediklerini anladı. Henry için bir önemi yoktu. Kanalizasyonda yaşadığı korkunç şeylerden, Belch'in ve Victor'un başına gelenlerden sonra hiçbir şeyi umursamıyordu. Evet, dedi. Babasını öldürmüştü. Doğru. Evet, Victor Criss ve Belch Huggins'i de öldürmüştü. Bu bile doğru sayılırdı çünkü arkadaşlarını öldürüldükleri tünellere sürükleyen oydu. Evet, Patrick'i öldürmüştü. Evet, Veronica'yı öldürmüştü. Bir evet, iki evet, hepsine evet. Hiçbiri doğru değildi ama bir önemi yoktu. Birinin suçu üstlenmesi gerekliydi. Belki bu yüzden sağ kalmıştı. Ve bu görevi üstlenmeyi reddederse...

Patrick'in kemerini anlıyordu. Nisan ayında bir gün pişti oynarken onu kazanmış, beline uymadığını keşfedip bir kenara fırlatmıştı. Kitapları da anlıyordu – üçü sürekli bir aradaydı ve yaz okulunun kitapları da kışın kullandıkları ders kitapları kadar önemsizdi, özetle ağaçkakanlar striptizcilerle ne kadar ilgilenirse

onlar da defter kitapla o kadar ilgileniyordu. Polislerin de bunu bildiğine emindi. Ama külot... Hayır, Veronica Grogan'ın külotunun nasıl olup da yatağının altına girdiğini bilmiyordu.

Ama onları oraya kimin –veya neyin– tıktığını bildiğini sanıyordu.

Bunlardan bahsetmemek en iyisi.

Aptalı oynamak en iyisi.

Böylece onu Augusta'ya yolladılar ve sonunda 1979'da Juniper Hill'e transfer ettiler. Oradayken başı tek bir kez belaya girdi, o da başlangıçta kimse anlamadığı için. Görevlilerden biri gece Henry'nin lambasını kapamaya kalktı. Henry denizci şapkalı Donald Duck lambasını asla kapamazdı. Güneş battığında onu Donald korurdu. Işık olmazsa *şeyler* içeri girer. Kapılardaki kilitler, dikenli teller onu durdurmaz. Sis gibidirler. Şeyler. Konuşur, gülüşür... ve bazen pençe atarlar. Tüylü şeyler, yumuşak şeyler, gözleri olan şeyler. 1958 ağustosunda Derry'nin altındaki tünellerde çocukları kovalarken Vic ve Belch'i öldüren türde şeyler.

Etrafa bakındığında Mavi Koğuş'taki başka hastaları gördü. 1962 kışında dört çocuğunu ve karısını öldüren George DeVille. George başını öne eğmişti, beyaz saçları rüzgârda uçuşuyor, burnundan sümükler akıyordu. Boynundaki büyük tahta haç, bitkileri suladıkça havada dans ediyordu. Bir de Jimmy Donlin vardı. Gazeteler 1965 yazında Portland'da Jimmy'nin annesini öldürdüğünü yazmıştı yazmasına ama cesetten kurtulmak için Jimmy'nin kullandığı yöntemden bahsetmemişlerdi. Polisler geldiğinde Jimmy beyni de dahil olmak üzere annesinin yarısından çoğunu yemişti. "Annemin beynini yedim ya, artık iki kat zekiyim," demişti Jimmy bir keresinde Henry'ye, ışıklar kapandıktan sonra.

Jimmy'nin bir sıra arkasında, büyük bir hevesle çiçekleri sulayan ve tekrar tekrar aynı şarkının aynı dizesini söyleyen Benny Beaulieu adlı ufak tefek Fransız vardı. Benny ateşböceğiydi – kundakçı. Şimdi de The Doors'un en sevdiği şarkısını söylüyordu: "Geceyi yakmayı dene, geceyi yakmayı dene, geceyi yakmayı dene, geceyi yakmayı..."

Bir süre sonra insanın sinirine dokunurdu.

Benny'nin arkasında Bangor'daki Terrace Parkı'nda pantolonu ayaklarına dolaşmış halde yakalanana kadar elliden fazla kadına tecavüz eden Franklin D'Cruz duruyordu. Kurbanlarının yaşları üç ile seksen bir arasındaydı. Frank D'Cruz için fark etmiyordu. Onun da arkasında çiçekleri sulamaktan çok hortumunu seyretmekle vakit öldüren Arlen Weston vardı. Fogarty, Adler ve John Koontz daha hızlı çalışmasını sağlamak için torbada bozuk para numarasını Weston'ın üstünde kullanmayı denemişlerdi ve bir keresinde Koontz ona o kadar sert vurmuştu ki Arlen'in sadece burnundan değil kulaklarından da kan geldi ve beyin sarsıntısı geçirdi. Ufak çaplı bir sarsıntıydı ama o günden sonra Arlen içine kapandı ve yavaş yavaş dünyadan tamamen koptu. Arlen'in arkasında...

"Ya kaldığın yerden devam edersin ya da devam etmeni sağlarım Henry!" diye kükredi Fogarty. Henry yeniden bahçeyi sulamaya döndü. Beyin sarsıntısı geçirmek istemiyordu. Sonunun Arlen Weston gibi olmasını istemiyordu.

Bir süre sonra sesler yeniden konuştu. Bu sefer başkalarının sesleriydi, buraya düşmesine neden olan çocuklar hayalet Ay'dan ona fısıldıyordu.

Şişkonun teki olduğum halde beni yakalayamadın Bowers, diye fısıldadı biri. *Şimdi ben çok zenginim sense bezelye suluyorsun. Şimdi kim kime gülüyor pislik!*

Bo... Bo... Bowers, sen ka... kaplumbağayı bile ya... yakalayamazsın! İçeri tıkıldığından beri iyi bir kitap okudun mu? Ben bir sürü kitap yazdım! Ben çok zenginim sense Ju... Ju... Juniper Hill'desin! Şimdi kim kime gülüyor seni aptal pislik!

"Kesin sesinizi!" diye fısıldadı Henry hayali seslere, hortumu daha hızlı oynatmaya başladı ve yanlışlıkla otların yanı sıra bezelyeleri de suladı. Terler gözyaşı misali yanaklarından aşağı akıyordu. "Sizi haklayabilirdik. Çok yaklaşmıştık."

Ama biz seni hakladık, dedi başka bir ses. *Nekadar kovalarsan kovala beni de yakalayamadın ve ben de zengin oldum! Aferin muz-surat!*

"Sus," diye mırıldandı hortumu daha da hızlı sallayan Henry. "Susun! Susun! Susun!"

Beni becermek ister misin Henry, diye dalga geçti başka bir ses. *Şansına küs! Hepsi beni becerdi, sürtüğün tekiydim ama şimdi zenginim ve hepimiz yeniden birlikteyiz. Sen hariç herkes beni beceriyor. Sense istesen de zaten beceremezsin. Kim kime gülüyor Henry, herkes sana gülüyor...*

Henry nereyi suladığına bakmaksızın hortumu salladı, otlar, toprak, bezelyeler su içinde kaldı; hayalet Ay'dan gelen hayali sesler susmak bilmiyordu, kafasında yankılanıyorlardı. Fogarty bağırarak ona doğru koştu ama Henry sesler yüzünden ne söylediğini duyamadı.

Bir zenciyi bile haklayamadın, diye araya girdi yeni bir ses. *Beni bile yakalayamadın. Taş savaşında işinizi bitirdik. Sizi hakladık!*

Sonra bütün sesler birbirine karıştı, ona gülüyor, muz-surat diyor Kızıl Koğuş'tayken gördüğü elektroşok tedavisinden hoşlanıp hoşlanmadığını soruyorlardı, Ju... Ju... Juniper Hill'i sevdin mi diyor, onunla dalga geçiyor, kahkahalarla gülüyorlardı. Henry hortumu düşürüp mavi gökteki hayali aya bağırmaya başladı, önce öfkeden bağırıyordu, sonra ay şekil değiştirip palyaçonun yüzüne dönüştüğünde, karşısında küflü peynir beyazı bir surat, kara delikleri andıran gözler ve kışkırtıcı kan rengi sırıtış belirdiğinde bu durum değişti, o zaman Henry öfke değil korku çığlıkları atmaya başladı ve derken palyaço hayalet Ay'dan onunla konuştu. *Geri dönmelisin Henry. Geri dönüp başladığın işi bitirmelisin*, dedi. *Derry'ye dönüp hepsini öldürmelisin. Benim için.*

İki dakikadır tepesine dikilmiş Henry'ye bağırmakta olan Fogarty (diğer hastalar ellerinde hortumlarla suladıkları bitki yataklarının başında durmuş ilgili denemese de düşünceli, evet neredeyse düşünceli gözlerle bu sahneyi izliyorlardı, sanki hayatlarının orada noktalanmasına yol açan gizemin bir parçası olduğunu anlıyorlardı bunun; sanki Henry Bowers'ın batı bahçesinde aniden çığlık atmaya başlaması onlar için teknik açıdan ilgilendikleri bir deneyin parçasıydı) bağırmaktan sıkılıp bozukluklarıyla Henry'ye sert bir darbe indirdi ve Henry tuğla gibi yere yığıldı ama bilinci kapanırken bile palyaçonun sesi kulaklarından gitmiyor, tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu: *Hepsini öldür Henry, öldür onları, öldür onları, öldür onları.*

2

Henry Bowers'ı uyku tutmadı.

Ay kaybolmuştu ve buna minnettardı. Geceleri ay daha az hayali, daha gerçekti ve gökyüzünde palyaçonun yüzünü tekrar görecek olsa Henry Bowers herhalde korkudan ölürdü.

Yan dönüp gözlerini gece lambasına dikti. Donald Duck'ın işi bitince yerini polka yapan Mickey ve Minnie Mouse almıştı; onlar bozulduğunda Susam Sokağı'ndan Kurabiye Canavarı ve Kurabiye Canavarı bozulduğunda Ayı Yogi lambası Henry'ye verilmişti. Henry, Juniper'de geçirdiği yılları eskittiği lambaların sayısıyla hesaplardı.

30 Mayıs günü gece 2.04'te lambası kararırdı. Dudaklarından bir inilti döküldü – daha fazlası değil. Mavi Koğuş'a o gece Koontz bakıyordu ve Koontz gardiyanların en kötüsüydü. Öğleden sonra Henry'ye vuran Fogarty'den bile kötüydü.

Mavi Koğuş'taki diğer hastalar öteki yataklardaydı.

Benny Beaulieu'yü yatağa bağlamışlardı. Önceden dinlenme odasındaki televizyonda *Acil Servis* dizisinin tekrar yayınlarını izlemesine izin verilirdi ama bu sefer saat altıya doğru mastürbasyon yapmaya başlamış ve kendisine mâni olmalarına izin vermemişti. Hiç durmadan, "Geceyi yak! Geceyi yak! Geceyi yak!" diye bağırıyordu. Onu uyuşturdular. Böylece birkaç saat geçti ama Elavil'in etkileri azaldığında başladığı yere geri döndü. Öylesine sert mastürbasyon yapıyordu ki kanamaya başlamıştı. "Geceyi yak!" diye bağırıyordu. Onu yeniden uyuşturdular ve bu sefer yatağa bağladılar. Şimdi derin bir uykuya dalmıştı.

Henry başını çevirip baktığında diğerlerinin horlamalarını, homurtularını ve arada bir osurduklarını duyabiliyordu. Beş yatak ötede olmasına karşın Jimmy Donlin'in soluklarını ayırt etmek kolaydı. Hızlı hızlı, ıslığı andıran sesler, her nedense Henry'ye dikiş makinelerinin gürültüsünü hatırlatırdı adamın solukları. Kapının diğer tarafından Koontz'un televizyonunun sesi geliyordu. Henry Koontz'un 38. Kanal'daki filmleri izlerken Texas Driver içip bir şeyler atıştırdığını biliyordu. Koontz soğanlı

ve fındık ezmeli sandviç severdi. Henry bunu duyduğunda omuz silkmiş ve, *bir de bize deli derler*, diye düşünmüştü.

Sesler bu sefer Ay'dan gelmedi.

Yatağın altından geldi. Henry konuşanı hemen tanıdı. Kafası yirmi yedi yıl önce Derry'nin altındaki tünellerde bir yerlerde parçalanan Victor Criss'ti. Onu Frankenstein'ın canavarı öldürmüştü. Henry olaya şahit olmuş, canavarın gözlerinin hareket ettiğini ve sarı bakışlarının kendisine kaydığını görmüştü. Evet, Frankenstein önce Victor'u sonra Belch'i öldürmüştü ama işte Vic yine oradaydı, başkanın kel, Buick'lerin popüler olduğu 1950'lerden kalma siyah beyaz bir televizyon dizisinin hayali tekrar yayını gibi karşısındaydı. Ve bu sefer sesleri duyduğunda, sesler onunla konuştuğunda Henry onlardan korkmadığını fark etti. Sakindi. Rahatlamıştı.

"Henry," dedi Victor.

"Yatağımın altında ne işin var?" diye bağırdı Henry.

Benny Beaulieu horlayıp uykusunda bir şeyler mırıldandı. Jimmy'nin düzgün dikiş makinesi solukları bir an için kesildi. Kapının diğer tarafındaki Koontz'un Sony'sinin sesi kısıldı. Henry Bowers hastabakıcının elini televizyonun düğmesinden çekmeden başını yana eğip içeriye kulak verişini gözünde canlandırabiliyordu. Diğer eli de muhtemelen sağ cebinde, bozukluk torbasındaydı.

"Yüksek sesle konuşmamız gerekmiyor Henry," dedi Vic. "Düşüncelerini duyabilirim. Ötekiler zaten beni duyamaz."

"Ne istiyorsun Vic?" diye sordu Henry.

Uzunca bir süre cevap gelmedi. Henry, Vic'in gittiğini sandı. Kapının diğer tarafındaki Koontz yeniden televizyonun sesini açtı. Derken yatağın altından sürtünme sesleri geldi; bir siluet dışarı çıkarken vidalar gıcırdadı. Vic, Henry'ye bakıp sırıttı. Henry de şüpheci bir sırıtışla karşılık verdi. Vic her nasılsa Frankenstein'ın canavarına benzemişti. Boynunda dövmeyi andıran bir yara izi vardı. Henry, herhalde kafasını boynuna diktikleri yer, diye düşündü. Gözleri gri-yeşildi ve kornealarının garip bir sıvının içinde yüzüyordu.

Vic hâlâ on iki yaşındaydı.

"Sen ne istiyorsan onu istiyorum," dedi Vic. "Yaptıklarının hesabını vermelerini istiyorum."

"Hesabını vermeliler," diye karşılık verdi Henry.

"Ama onlara ödetebilmek için buradan çıkmalısın," dedi Vic. "Derry'ye dönmelisin. Sana ihtiyacım var Henry. Sana ihtiyacımız var."

Seni incitemezler, diye cevapladı konuştuğunun Vic'ten fazlası olduğunu anlayan Henry.

"Yarım yamalak inanırlarsa beni incitemezler," dedi Vic. "Ama huzursuz edici işaretler var Henry. Önceden de bizi yenebileceklerine inanmamıştık. Ama şişko, Çorak Topraklar'da senin elinden kurtuldu. Şişko, geveze ve kız filme gittiğimiz gün elimizden kaçtı. Bir de taş attıkları gün var, zenciyi kurtardılar..."

Bunlardan bahsetme, diye bağırdı Henry içinden Vic'e. Bir an için bir zamanlar liderleri olmasını sağlayan otoriter havaya kavuşmuştu. Sonra korktu, Vic'in kendisini inciteceğini sandı – hayalet olduğuna göre ne isterse yapabilirdi herhalde. Ama Vic sırıtmakla yetindi.

"Yarım yamalak inanırlarsa işlerini bitirebilirim," dedi. "Ama sen canlısın Henry. İnansalar da, inanmasalar da işlerini bitirebilirsin. Birer birer veya hepsini birden öldürebilirsin. Onlara ödetebilirsin."

"Bedelini ödemeliler," diye tekrarladı Henry. Sonra şüpheyle Vic'e baktı. "Buradan çıkamam ki Vic. Pencerelerde teller var. Koontz kapıda nöbet tutuyor. Koontz en kötüleri. Belki yarın gece..."

"Koontz'u düşünme," dedi ayağa kalkan Vic. Henry hâlâ öldüğü gün giydiği kotun üzerinde olduğunu gördü. Her tarafı kurumuş lağım suyu içindeydi. "Koontz'u ben hallederim."

Şöyle bir düşündükten sonra Henry, Vic'in sözüne inandı. Birlikte Mavi Koğuş'un kapısına, televizyonun sesine doğru ilerlediler. Annesinin beynini yiyen Jimmy Donlin uyandığında neredeyse kapıya varmışlardı. Henry'nin ziyaretçisini gördüğünde gözleri kocaman açıldı. Annesiydi. Kafasının yarısı gitmişti. Kadın kan kırmızısı gözlerini devirip sırıttığında Jimmy sarı dişlerine ruj bulaştığını gördü. "Hayır anne! Hayır anne! Yapma anne!" diye bağırmaya başladı.

Televizyonun sesi hemen o anda kısıldı. Diğerleri kıpırdanmaya bile başlamadan Koontz kapıyı açtı.

"Tamam pislik, kafayı hepten kaybetmeye hazırlan. Bu kadarı yetti."

"Hayır anne! Hayır anne! Yapma anne! Lütfen anne!"

Koontz içeri daldı. İlk gördüğü koridorun ışığında geceliği içinde komik görünen Bowers'tı. Sonra sola baktı ve duyanların kanını donduran iki çığlık attı. Bowers'ın yanında palyaço kıyafetli bir şey vardı. İki buçuk metre uzunluğundaydı. Kıyafeti gümüş rengiydi ama ön tarafından turuncu ponponlar sarkıyordu. Ayaklarına kocaman komik ayakkabılar giymişti. Ama kafası ne insan kafasıydı ne palyaço; doberman kafasıydı. Dobermanlar John Koontz'un korktuğu yegâne hayvanlardı. Yaratığın gözleri kırmızıydı. Ağzı aralanmış, sivri beyaz dişleri ortaya çıkmıştı.

Bozukluklardan oluşan torba Koontz'un hissizleşen elinden aşağı kayıp yere düştü ve köşeye yuvarlandı. Olaylar boyunca uyuyan Benny Beaulieu ertesi günün ilerleyen saatlerinde onu bulup dolabına saklayacak ve bütün bir ay o çeyreklikle kendine sigara alacaktı.

Palyaço saldırdığında Koontz'un çığlıkları yarım kaldı.

"Şehre sirk geldi!" diye bağırdı palyaço boğuk bir sesle ve beyaz eldivenli elleri Koontz'un omuzlarına kondu.

Sorun şu ki eldivenlerin içindekiler el değil pençeydi...

3

O gün –çok çok uzun olan o gün– üçüncü kez Kay McCall telefon açtı.

Bu sefer ilk iki sefer olduğundan daha ileri gitti; bu sefer karşı taraf telefonu açana ve İrlandalı polis, "Altıncı Sokak Karakolu, Dedektif O'Bannon, nasıl yardımcı olabilirim?" diyene kadar bekledi.

Harika gidiyorsun. Hem de nasıl. Sekizinci veya dokuzuncu arayışında muhtemelen adını verecek kadar cesaretini toplarsın.

Mutfağa gidip Darvon üstüne viski içmenin iyi fikir olmadığını bildiği halde kendine az viskili bir viski soda hazırladı.

Gençliğinde üniversitedeyken kantinlerde söylenen şarkıyı hatırladı: Kafam viski, midem cinle dolu/doktor dedi ki uzun yaşaman mucize olurdu – ve elinde olmadan güldü. İçkilerin durduğu rafın üzerinde bir ayna vardı. Yansımasıyla göz göze gelen kadın gülmeyi kesti.

Kim bu kadın?

Bir gözü o kadar şişmiş ki açamıyor bile.

Dayak yemiş bu kadın kim?

Burnu otuz kırk yıl boyunca hayali değirmenlerle savaşmış sarhoş bir şövalyenin suratının rengine dönmüş ve kavun kadar şişmiş. Kendilerini inciten, her hafta, her ay döven erkeği bırakıp kadın sığınma evlerine sığınacak kadar korkan, cesur olan veya çılgın olan kadınlara benzeyen fena dayak yemiş görünen bu kadın kim?

Yanaklardan biri boydan boya çizilmiş.

Kim bu kadın tatlı Kay?

Kolu alçıda.

Kim? Sen misin? Bu sen olabilir misin?

"İşte size... Amerika güzeli," dedi bir şarkı mırıldanırcasına, alaycı ve güçlü bir ses tonuyla söylemek istemişti bu cümleyi ama daha ortasına varmadan sesi çatladı. Güçlü bir ses değildi onunki. Ürkmüş bir sesti. Hemen tanımıştı; önceden de korkmuştu ve hiçbir zaman kurtulamamıştı o korkudan. Bu seferkinden kurtulması da zaman alacaktı.

Mercy Hastanesi'nin acil servisinde onu tedavi eden doktor genç ve çirkin denemeyecek bir adamdı. Farklı koşullar altında adamı tavlamayı deneme budalalığını (veya akıllılığını) gösterirdi. Ama o an cinselliği düşünmek bile istemiyordu. Acı, cinselliği çağrıştırmaz. Korku da.

Doktorun adı Geffin'di ve kendisine ne gözle baktığı kadının umurunda değildi. Lavabonun kenarında duran beyaz plastik bardağı alıp suyla doldurmuş, çekmeceden bir paket sigara çıkarıp kadına isteyip istemediğini sormuştu. Kadın bir sigara aldı. Doktor onun için sigarayı yaktı. Kadının eli o kadar titriyordu ki doktorun kibritle sigarının ucunu kovalaması gerekti. İşi bittiğinde kibriti bardağa attı. *Tiss.*

"Harika bir alışkanlık," dedi doktor. "Değil mi?"

"Ağız alışkanlığı," diye karşılık verdi Kay.

Doktor başını salladı. Sessizlik. Kadına bakmayı sürdürdü. Ağlamasını mı bekliyordu? Bunu düşünmek kadını kızdırdı çünkü ağlayacakmış gibi hissediyordu. Duygularının önceden tahmin edilmesinden hoşlanmazdı. Hele bir erkek tarafından.

"Erkek arkadaş mı?" diye sordu doktor sonunda.

"Bu konuyu konuşmamayı tercih ederim."

"Hı hı." Doktor da sigarasından bir nefes alıp kadına baktı.

"Annen sana gözlerini dikip bakmanın kabalık olduğunu öğretmedi mi?"

Çıkışmak istemişti ama kulağa yalvarış gibi gelmişti bu sözler: *Bana bakma, ne halde olduğumu biliyorum, halimi gördün.* Bu düşünceyi başka bir düşünce, arkadaşı Beverly'nin aklından pek çok kez geçtiğine inandığı başka bir düşünce takip etti, dayağın en kötüsü insanın içinde gerçekleşendi, ruhunu kanatandı. Dışarıdan nasıl göründüğünü biliyordu, evet. Daha kötüsü bunun insana ne hissettirdiğini bilmekti. Rezil bir durumdu. Berbat bir duygu.

"Bunu tek bir kez söyleyeceğim," dedi Geffin. Alçak sesle konuşuyordu, sesinin hoş bir tınısı vardı. "Acilde çalıştığımda –sıra bana geldiğinde– haftada en az iki düzine dayak yemiş kadın görüyorum. Hastabakıcılar da en az yirmi kadına daha pansuman yapıyor. Bu yüzden beni iyi dinle, orada masada bir telefon var. Ücreti benden. Altıncı Sokak Karakolu'nu ara, adını ve adresini ver, başına gelenleri ve kimin yaptığını anlat. Sonra telefonu kapat. Tamamen tıbbi nedenlerle dosya dolabında tuttuğum burbonu çıkarayım. Polise haber verişinin şerefine içelim. Çünkü şahsi görüşümü soracak olursan bir kadını döve döve bu hale getiren bir erkek frengili bir fareden bile daha aşağılık bir yaratıktır."

Kay boş boş gülümsedi. "Teklifiniz için teşekkürler," dedi. "Ama bu seferlik almayayım."

"Tamam," dedi doktor. "Ama eve gittiğinizde aynada kendinize iyice bir bakın Bayan McCall. Sizi döven her kimse fena benzetmiş."

O zaman ağladı. Elinde değildi.

Tom Rogan, Kay'in Beverly'yi yolladığı gün öğlene doğru arayıp Kay'e karısını görüp görmediğini sormuştu. Sakin ve mantıklı bir ses tonuyla. Kızgın değildi. Kay, Beverly'yi iki haftadır görmediğini söyledi. Tom teşekkür edip telefonu kapadı.

Saat bire doğru çalışma odasında bir şeyler yazarken kapı çaldı. Kadın kapıya baktı.

"Kim o?"

"Cragin's Çiçekçisi hanımefendi," dedi tiz bir ses. Kadın karşısındakinin Tom olduğunu anlayamayacak kadar aptaldı. Nasıl olmuş da Tom'un bu kadar çabuk pes edeceğini düşünmüş, ikinci kez sorgulamadan kapının zincirini açmıştı?

Adam içeri daldı ve kadının tek söyleyebildiği, "Evimden def..." oldu. Tom cümlesini tamamlamasını beklemeden kadının sağ gözüne bir yumruk indirdi. Beynine korkunç acılar yayıldı kadının. Arkaya savrulmuştu. Ayakta durabilmek için bir şeylere tutunmaya çalıştı. İçinde gül olan zarif vazo parkelere çarpıp paramparça oldu, palto askılığı devrildi. Tom kapıyı kapayıp üstüne yürürken kadın kendi ayağına takılıp düştü.

"Defol!" diye bağırdı adama.

"Beverly'nin nerede olduğunu söylediğinde gideceğim," dedi kadının üstüne yürüyen adam. Tom'un pek iyi görünmediğinin hayal meyal farkına vardı kadın – doğrusunu söylemek gerekirse berbat görünüyordu. O an garip bir memnuniyet doldurdu içini. Tom, Bev'e ne yapmışsa belli ki Bev de aynı şekilde karşılık vermişti. Bir günlüğüne adamdan kurtulmayı başarmıştı ve adam hâlâ hastanelik görünüyordu. Ama acımasız biri gibi de görünüyordu ve bu acımasız kişi çok öfkelenmişti.

Kay bin bir güçlükle ayağa kalkıp geriledi, gözlerini kafesten kaçmış vahşi bir hayvana bakar gibi adama dikmişti.

"Sana onu görmediğimi söylerken yalan söylemiyordum," dedi. "Şimdi ben polisi aramadan git buradan."

"Onu gördüm," dedi Tom. Patlak dudaklarında sırıtışı andıran bir ifade belirdi. Kadın adamın dişlerinin garip göründüğüne dikkat etmekten kendini alamadı. Ön dişlerinden bazıları kırılmıştı. "Arıyorum, Bev'in nerede olduğunu bilmediğimi söylüyorum. Sense iki haftadır onunla konuşmadığın cevabını veriyor

ama tek bir soru bile sormuyorsun. Benden nefret etmene karşın azarlamıyorsun bile. Bu yüzden söyle bana seni adi sürtük, Bev nerede?"

O zaman Kay dönüp koridorun diğer ucuna koşmuş, adamdan önce salona ulaşmaya çalışmıştı. Kalın ahşap kapıları kapayıp sürgüyü ittirirse güvende olacağını sanıyordu. Salona adamdan önce vardı –adam topallıyordu– ama kapıyı zamanında kapayamadı. Adam vücudunu araya sokup kapıyı kapamasını engelledi. Bir ittirişte kapıyı açıp içeri girdi. Kadın yeniden kaçmaya çalıştı ama elbisesinden yakalandı. Adam onu öyle bir çekti ki elbisenin eteği beline kadar yırtıldı. *O elbiseyi karın dikmişti, seni bok surat,* diye düşündü kadın farkında olmadan.

"Bev nerede?"

Kay bütün gücüyle adama tokat attığında yüzünün sol tarafındaki kesik açılıp kanamaya başladı. Adam kadını saçlarından yakalayıp kafasına bir yumruk daha indirdi. Kadına burnu patlamış gibi geldi. Çığlık attı, nefes almaya çalışırken kendi kanını yutup boğulur gibi oldu. Dehşet içindeydi. Bu kadar korkabileceğini söyleseler inanmazdı. Deli herif onu öldürecekti.

Çığlık attı, attı. Karşılık olarak adam da kadının karnına bir yumruk indirdi. Nefes alamaz oldu kadın. Öksürüp inlemekten fazlası gelmiyordu elinden. O an kendi kanında boğulacağını sandı.

"Bev nerede?"

Kay başını iki yana salladı. "Onu... görmedim," dedi konuşabildiğinde. "Polisi... hapse gireceksin... pislik..."

Adam kadını ayağa kaldırdı. Kadın omzundaki bir şeylerin kırıldığını hissetti. Daha fazla acı. Bu seferki o kadar güçlüydü ki midesi bulandı. Kadını kendine çeviren adam kolunu arkasına kıvırdı ve kadın çığlık atmamak için dudağını ısırdı. Adama bu zevki tattırmayacaktı.

"Bev nerede?"

Kay başını iki yana salladı.

Adam kadının kolunu öylesine sert kıvırdı ki kadın kolunun çıkacağını sandı. Adamın nefesini kulağında hissediyordu. Omzundan gelen çatırtılarla beraber artık çığlıklarına engel olamadı.

"Bev nerede?"

"Bilmiyorum..."

"Ne?"

"*BİLMİYORUM!*"

Adam kadını bırakıp sertçe ittirdi. Hıçkıra hıçkıra ağlayan kadın yere yığıldı. Burnundan sümükler ve kanlar akıyordu. Şıngırtıyı andıran bir ses. Kadın neler olduğunu görmek için etrafına bakındı. Tom ona doğru eğilmişti. Vazolardan birini kırmıştı, Waterford kristalinden olanı. Sapından tutmuş, keskin tarafını kadının suratına doğrultmuştu. Kadın ne yapacağını bilemeyerek vazoya baktı.

"İnan bana," dedi adam tane tane konuşarak. "Ya bana Beverly'nin nereye gittiğini söyleyeceksin ya da yüzünden koparacağım parçaları yerden toplayacaksın. Üç saniyen var. Belki daha bile az. Gözüm karardığında zaman hızlı geçer benim için."

Yüzüm, diye düşündü kadın. Pes etmesine, direnmekten vazgeçmesine yol açan bu düşünceydi. Ya da şöyle diyelim: Karşısındaki canavarın Waterford vazoyla yüzünü parçalaması fikri.

"Eve döndü," dedi hıçkıra hıçkıra ağlayan Kay. "Doğduğu yere. Derry'ye. Maine Eyaleti'nde Derry diye bir yer."

"Nasıl gitti?"

"Milwaukee'ye otobüsle gitti. Oradan uçağa binecekmiş."

"Hep rahatını seven bir sürtük olmuştu zaten!" diye bağırdı Tom doğrulurken. Bir süre amaçsızca salonu arşınladı, ellerini saçlarında dolaştırıp kendi kendine konuştu. "Sürtük, orospu, amcık!" Bir erkekle kadının sevişirken tasvir edildiği zarif ahşap heykeli alıp –yirmi iki yaşından beri kadındaydı heykel– şömineye attı. Tahta parçaları etrafa saçıldı. Şöminenin üstündeki aynada kendiyle göz göze gelen adam bir an hayalet gördüğü hissine kapıldı. Sonra yeniden kadına döndü. Cebinden bir şey çıkarmıştı. Kadın şaşırmaktan kendini alamadı. Cep romanı mı? Kapak kan kırmızısı harfler haricinde ağırlıklı olarak siyahtı, nehir kenarında duran gençler vardı resimde. *Karasular*.

"Bu pislik de kim?"

"Ha?"

"Denbrough. Denbrough'yu soruyorum." Kitabı kadının suratına doğru salladı ve sonra onunla kadına vurdu. Kadının acı içindeki yanağı kızardı. "Kim bu herif?"

O zaman adamın ne sorduğunu anladı.

"Arkadaşmışlar. Çocukken. İkisi de Derry'de büyümüş."

Adam kadına bir daha vurdu, bu sefer diğer yanağına.

"Lütfen," diye yalvardı kadın. "Lütfen Tom."

Adam erken dönem Amerikan mobilyası klasiklerinden olan sandalyeyi alıp kadını sandalyenin ayaklarının arasına hapsetti ve kendisi de üstüne oturup morarmış suratını sandalyenin arkasından sarkıtarak kadına baktı.

"Bana kulak ver," dedi. "Tommy Amca'nı iyi dinle. Bunu yapabilecek misin, seni azgın sürtük?"

Kadın başını salladı. Ağzına kan tadı geldi. Omzu acıdan alev alevdi. Artık kırılmamış, sadece çıkmış olması için dua ediyordu. Belki bu kadarıyla atlatırdı. *Tanrım, yüzümü kesecekti...*

"Polisi arayıp beni şikâyet edersen her şeyi inkâr ederim. Hiçbir şeyi ispatlayamazlar. Hizmetçin izinli, burada baş başayız. Elbette her şeye rağmen beni tutuklayabilirler, yanılıyor muyum?"

Kadın kendini adamın söylediklerini onaylarken buldu.

"Elbette. Ben de kefaletimi öder gerisingeri buraya gelirim. Memelerini mutfak masasında, gözlerini akvaryumda bulurlar. Beni anlıyor musun? Tommy Amca'nın söylediklerine kafan basıyor mu?"

Kay hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ama boynuna bir ip bağlanmış gibi kafasını sallıyor, elinde olmadan adamın her söylediğini onaylıyordu.

"Neden?"

"Ne neden? Ben... kafanı çalıştırsana be kadın! Neden evine döndü diye soruyorum."

"Bilmiyorum!" Kay bunu neredeyse bağırarak söylemişti.

Adam kırık vazoyu kadının suratına yaklaştırdı.

"Bilmiyorum," dedi kadın alçak sesle. "Lütfen. Bana nedenini söylemedi. Lütfen beni incitme."

Adam vazoyu çöpe atıp ayağa kalktı.

Arkasına tek bir kez bile bakmadan başı önde yürüyüp gitti.

Adam çıkar çıkmaz kapıyı kilitledi kadın. Mutfağa koşup o kapıyı da kilitledi. Bir saniyelik duraksamanın ardından topallayarak üst kata çıkmış ve balkon kapılarını da kilitlemişti. Adamın geri dönmeye karar verip diğer kapıları kilitli bulunca sütunlara tırmanmaya kalkması olmayacak şey değildi. Yaralıydı ve delinin tekiydi ne de olsa.

İlk kez o zaman telefona gitmiş ama adamın söylediklerini hatırlayınca açtığı gibi telefonu kapamıştı.

Kefaletimi öder gerisingeri buraya gelirim. Memelerini mutfak masasında, gözlerini akvaryumda bulurlar.

Tuvalete gidip domatese dönmüş, kan içindeki burnuna, morarmış gözüne baktı. Ağlamadı. Korku ve utanç gözyaşlarına yer bırakmayacak kadar güçlüydü. *Ah Bev, elimden geleni yaptım,* diye düşündü. *Ama yüzüm... yüzümü keseceğini söyledi...*

İlaç dolabında Darvon ve Valium'u vardı. İkisi arasında kararsız kalıp sonunda ikisinden de birer tane içti. Ardından tedavi için Mercy Hastanesi'ne gitti ve meşhur Dr. Geffin'imizle, o an için dünya yüzünden silinmesine memnun olmayacağı tek erkekle tanıştı.

Sonra ev. Evim sevgili evim.

Yatak odasının penceresine gidip dışarı baktı. Güneş batıyordu. Doğu kıyısında günbatımı – Maine'de saat yediye geliyordu muhtemelen.

Polisi arayıp aramayacağına sonra karar verirsin. Asıl önemli olan Beverly'yi uyarmak.

Nerede kalacağını söyleseydin işim kolaylaşırdı ama herhalde sen de bilmiyordun.

İki yıl önce sigarayı bırakmış olsa da acil durumlar için masasının çekmecesinde bir paket Pall Mall bulundururdu. Bir sigara yakıp suratını buruşturdu. O paketten en son 1982 yılının Aralık ayında sigara içmişti. Yani sigaralar dinozorlar devrinden kalmaydı. Yine de içti, bir gözünü duman girmesin diye kısarak. Diğer gözü zaten kapalıydı. Tom Rogan sayesinde.

Sol elini kullanıp (pislik herif kullandığı kolunu yaralamıştı) bin bir güçlükle Maine bilinmeyen numaraları aradı ve Derry'deki otel ve motellerin telefonlarını istedi.

"İstediğiniz bilgilere ulaşmam zaman alacak," dedi telefona bakan görevli.

"Tahmin ettiğinizden de uzun sürecek," dedi Kay. "Solak olmadığım halde sol elimle yazmak zorundayım. Sağ elim zorunlu izne çıktı."

"Bu tür durumlarda genel..."

"Beni iyi dinle," dedi Kay kabalık etmemeye özen göstererek. "Chicago'dan arıyorum. Kocasını terk edip Derry'ye, büyüdüğü yere dönen bir arkadaşıma ulaşmaya çalışıyorum. Kocası nereye gittiğini biliyor. Döve döve canımı çıkarıp benden bu bilgiyi aldı. Adam psikopat. Arkadaşım, kocasının peşinde olduğunu bilmeli."

Uzun bir sessizlik oluştu. Görevli öncekine nazaran daha insani bir sesle, "Bence aramanız gereken Derry Polis Müdürlüğü," dedi.

"Tamam, onları da ararım. Ama önce arkadaşımı uyarmalıyım," dedi Kay. "Ve..." Tom'un yanağındaki kesiği, alnındaki şişliği, şakağındaki yarayı, topallayışını ve patlamış dudaklarını düşündü. "Belki adamın peşine düştüğünü bilmesi yeterlidir."

Uzun bir sessizlik daha.

"Orada mısınız hanımefendi?" diye sordu Kay.

"Arlington Moteli," dedi görevli. "6438146. Bassey Park Oteli, 6484083. Bunyan Moteli..."

"Biraz yavaşlar mısınız lütfen?" diye sordu elinden geldiğince hızlı yazan Kay. Kül tablası aradıysa da bulamadı. Pall Mall'ı masanın kenarında söndürdü. "Tamam, devam edin." Clerendon Oteli..."

4

Beşinci telefonda şansı kısmen yaver gitti. Beverly Rogan, Derry Oteli'ne kaydını yaptırmıştı. "Kısmen" demek gerekiyor çünkü Beverly dışarıdaydı. Görevliye adını ve telefonunu söyledikten sonra Beverly'ye, döner dönmez, saat kaç olursa olsun kendisini aramasını söyleyen bir mesaj bıraktı.

Görevli mesajı tekrarladı. Kay üst kata çıkıp bir Valium daha aldı. Uzanıp uyumaya çalıştı. Uyuyamadı. *Çok üzgünüm Bev*, diye geçirdi içinden gözlerini karanlığa dikerek. *Beni tehdit ettiğinde... yüzüm... buna katlanamazdım. Lütfen beni ara Bev. Hemen ara. Ve evlendiğin o orospu çocuğuna karşı gözünü dört aç.*

5

Beverly'nin evlendiği o orospu çocuğu, karısından daha kolay Derry'ye vardı çünkü Amerika'daki havayollarının en çok kullandığı alanlardan biri olan O'Hare Havalimanı'ndan yola çıkmıştı. Uçuş sırasında *Karasular* romanının yazarıyla ilgili kısa açıklamayı tekrar tekrar okudu. William Denbrough'nun New England'lı olduğundan ve üç roman daha yazdığından (hepsi Signet serisinde bulunabilir, diye eklemişlerdi okuyuculara yardımcı olmak için) bahsediliyordu. Yazar ve karısı aktris Audra Phillips Kaliforniya'da yaşıyordu. Yazar yeni romanı üstünde çalışıyordu. *Karasular* romanının 1976'da basıldığına dikkat eden Tom yazarın o günden bu yana birkaç roman daha yayımladığını tahmin etti.

Audra Phillips... Kadının filmlerini görmemiş miydi? Kadın oyunculara ender olarak dikkat ederdi – Tom için iyi film cinayet, kovalamaca veya canavarları içeren filmlerdi. Ama bahsi geçen hatun düşündüğü kişiyse ona dikkat etmişti çünkü Beverly'ye çok benziyordu: uzun kızıl saçlar, yeşil gözler, dimdik memeler.

Doğrulup kitabı kucağına bıraktı, ağzındaki ve kafasındaki ağrıyı görmezden gelmeyi denedi. Evet, emindi. Audra Phillips hoş memeli kızıldı. Onu Clint Eastwood filmlerinden birinde görmüştü. Bir yıl sonra da *Mezarlığa Vuran Ay* adlı korku filminde görmüştü. O filme Beverly ile birlikte gitmişlerdi, sinemadan çıktıklarında kıza başroldeki oyuncunun ona benzediğini söylemişti. "Hiç sanmıyorum," demişti Bev. "Ben daha uzunum, o daha güzel. Saçları da daha koyu kızıl." Hepsi bu. Kadın oyuncu bugüne dek bir daha aklına gelmemişti. *O ve eşi aktris Audra Phillips...*

Tom psikolojinin karanlık yanlarından anlardı; evlilikleri boyunca karısını parmağının ucunda oynatmak için çeşitli nu-

maralardan yararlanmıştı. Ve şimdi düşünceden çok kötü bir hissi andıran sinir bozucu bir huzursuzluk içine yerleşiyordu. Bu huzursuzluğun merkezinde Bev ve Denbrough denilen herifin çocukluk arkadaşı oldukları ve Denbrough'nun Beverly ne derse desin şaşırtıcı ölçüde Tom Rogan'ın karısına benzeyen bir kadınla evlenmesi vardı.

Denbrough ve Beverly çocukken ne tür oyunlar oynamıştı? Şişe çevirmece? Gerçek mi cesaret mi?

Başka oyunlar?

Tom koltuğuna yerleşip kucağındaki kitaba vurduğunda şakakları zonkluyordu.

Bangor Uluslararası Havalimanı'na indiklerinde kiralık araba kabinlerinde oturan kimi sarı, kimi kırmızı, kimi İrlanda yeşili giymiş kızlar yara içindeki tehlikeli suratına tedirgin bakışlar fırlatıp daha da büyük bir tedirginlikle kiralık araba kalmadığını söylediler. Özür dilediler.

Tom gazete bayiine gidip Bangor yerel gazetelerinden aldı. İkinci el araba ilanlarına göz atacaktı. Yanından geçen insanların kendisine fırlattıkları bakışlara aldırmadı. İlanları kontrol ettikten sonra seçenekleri üçe indirdi. İkinci telefonunda hedefine ulaştı.

"Gazetede 76 model LTD arabanız olduğu yazıyor. Bin dört yüz dolar."

"Doğru."

"Ne diyeceğim," dedi Tom ceketinin cebindeki cüzdana dokunarak. İçi tıka basa para doluydu: altı bin dolar. "Arabayı havalimanına getirin, burada anlaşmayı tamamlayalım. Arabayı, satış makbuzunu ve ruhsatı verirsiniz. Ben de paranızı öderim."

LTD'nin sahibi duraksadı. "Plakalarımı çıkarmam gerekecek."

"Bence bir sakıncası yok."

"Sizi nasıl tanıyacağım, Bay?..."

"Bay Barr," dedi Tom. Lobinin karşısındaki reklam panosuna bakıyordu: BAR HARBOR HAVAYOLLARI SİZE NEW ENGLAND'I VE DÜNYAYI SUNUYOR! "En uzak kapının yanında bekleyeceğim. Yüzümün halinden kim olduğunu anlarsınız. Dün karımla

paten yapmaya gittik, fena düştüm. Daha kötüsü de olabilirdi. Hiçbir yanım kırılmadı ama suratım mahvoldu."

"Geçmiş olsun Bay Barr."

"İyileşecektir. Yeter ki sen arabayı buraya getir dostum."

Telefonu kapayıp kapıya gitti ve serin havalimanından hoş kokulu ılık mayıs akşamına adım attı.

LTD'nin sahibi on dakika sonra havalimanına gelmişti. Çocuk denecek yaştaydı. Anlaşmayı yaptılar; oğlan Tom'un aldırışsızca cebine tıktığı bir satış belgesi imzaladı. Ardından LTD'deki Maine Eyaleti plakalarını söktü.

"Tornavidayı bana bırakırsan sana üç dolar daha veririm," dedi Tom çocuğun işi bittiğinde.

Oğlan düşünceli gözlerle ona baktıktan sonra omuz silkti. Tornavidayı uzatıp Tom'un verdiği parayı aldı. *Beni ilgilendirmez*, diyordu o omuz silkiş. *Ne kadar haklı olduğunu bilemezsin ahbap*, diye düşündü Tom. Oğlan taksiye binene kadar bekledikten sonra Ford'un direksiyonuna geçti.

Araba tam bir hurdaydı: Motor takırdıyor, frenler hışırdıyor, egzozdan garip sesler yükseliyordu. Hepsi önemsizdi. Tom uzun süreli park için kullanılan otoparka gidip biletini aldıktan sonra arabasını uzun zamandır yerinden kıpırdamamış görünen Subaru'nun yanına park etti. Oğlanın tornavidasıyla Subaru'nun plakasını söktü ve LTD'ye taktı. Bir ıslık tutturmuştu çalışırken.

Gece saat ona doğru yan koltukta Maine yol haritasıyla 2. Yol'daydı. LTD'nin radyosu çalışmadığından içerisi sessizdi. Önemli değil. Düşünmesi gereken çok şey vardı. Örneğin yakaladığında Beverly'ye yapacağı harika şeyler.

İçinden bir his ona Beverly'nin çok, hem de çok yakın olduğunu söylüyordu.

Ve sigara içtiğini.

Ah benim sevgili kızım, yakında Tom Rogan'a bulaşmaman gerektiğini öğreneceksin. Asıl soru şu: Seni bulduğumuzda nasıl bir ders vereceğiz?

Ford uzun farlarıyla gecenin karanlığını bölerek hedefine doğru ilerledi ve Tom, New Port'a vardığında cevabı biliyordu. Anayolda hâlâ açık olan bir market buldu. İçeri girip kendine bir

karton Camel aldı. Dükkân sahibi ona iyi akşamlar diledi. Tom da aynı şekilde karşılık verdi.

Bir karton sigarayı yan koltuğa bırakıp yoluna devam etti. 7. Yol'a saptı, çıkışı kaçırmamak için hız keserek tabelaları kontrol etti. İşte, 3. YOL, HAVEN 21, DERRY 15 tabelaları.

Doğru yola saptığına emin olunca tekrar gaza bastı. Koltuktaki sigaralara bakıp gülümsedi. Konsolun yeşil ışığında kesikler içindeki yaralı yüzü hortlaklarınki kadar korkutucuydu.

Sana sigara aldım Bevvie, diye düşündü Tom çam ağaçları arasında saatte 80 kilometreyle Derry'ye giderken. *Evet tatlım. Tam bir karton. Sadece senin için. Ve seni gördüğümde tatlım her birini gırtlağından içeri tıkacağım. Denbrough'nun dersinin verilmesine ihtiyacı varsa mesele değil, onu da hallederiz Bevvie tatlım. Hiç dert değil.*

Lanet olasıca sürtük onu benzetip kaçtığından beri Tom ilk kez kendini iyi hissediyordu.

6

Audra Denbrough, Maine'e British Airways DC-10'un birinci sınıfında seyahat etti. Akşam altıda Heathrow'dan havalanmışlardı ve o zamandan beri güneşi kovalıyorlardı. Güneş hâlâ önlerindeydi –aslında yarışı kazanmıştı– ama bir önemi yoktu. Tesadüfen British Airways'in 23 sefer sayılı uçuşunun Londra'dan Los Angeles'a giderken mazot almak için Bangor Uluslararası Havalimanı'na uğradığını öğrenen kadın halinden memnundu.

O gün tam bir kâbustu. *Tavan Arasındaki Oda*'nın yapımcısı Freddie Firestone elbette Bill'in ilk iş sete gelmesini istemişti. Sonra Audra'nın yerine merdivenden düşmesi gereken dublör kadınla sorun yaşamışlardı. Anlaşılan dublörlerin de sendikası vardı ve dublör kadın o haftaki kotasını doldurmuştu. Sendika Freddie'nin ya fazla mesai belgesi imzalamasını ya da o numara için başka bir dublör tutmasını söylüyordu. Sorun şu ki vücudu Audra'nınkine benzeyen başka kadın dublör yoktu. Freddie sendika liderine o zaman bir erkeği kullanmaları gerektiğini söylemişti. Ne de olsa kadının üzerinde sutyen ve külotla düşmesi

gerekmiyordu. Kızıl peruklardan birini alır adamı ona göre giydirirlerdi. Takma memeler, çok gerekiyorsa popo takviyesi.

Olmaz dostum, demişti sendika lideri. Kadınların rollerini erkeklerin oynaması sendika kurallarına aykırı. Cinsel ayrımcılığa girer.

Sinema dünyasındakiler Freddie'nin öfke krizlerini iyi bilirdi ve bu sözler de yapımcı için bardağı taşıran son damla olmuştu. Sendika lideri olan şişkoya gidip kendisini becermesini söyledi. Sendika lideri Freddie'yi ağzını toplamazsa dublörleri çekmekle tehdit etti. Ardından başparmağıyla işaretparmağını birbirine sürtüp Freddie'yi çıldırtan bir bahşiş imasında bulundu. Sendika lideri şişko olmakla beraber güçlü kuvvetli bir adam değildi. Hâlâ her fırsatta Amerikan futbolu oynayan ve krikette iyi sopa sallamasıyla tanınan Freddie ise hem iriydi hem güçlü. Güçlük çekmeden sendika liderini dışarı attı, düşünmek için ofisine döndü ve yirmi dakika sonra Bill nerede diye bağırarak dışarı çıktı. Sahnenin Audra'nın düşmesine gerek kalmayacak şekilde baştan yazılmasını istiyordu. O zaman Audra adama Bill'in İngiltere'den ayrıldığını söylemek zorunda kaldı.

"Ne?" dedi Freddie. Ağzı açık kaldı. Kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu Audra'ya. "Ne demek istiyorsun?"

"Amerika'ya döndüğünü söylemeye çalışıyorum."

Freddie kolundan tutup sarsmak istiyormuşçasına Audra'ya uzandı, korkan genç kadın geri çekildi. Freddie ellerine baktı, sonra ellerini cebine sokup bakışlarını kadına çevirdi.

"Çok üzgünüm Freddie," dedi Audra. "Gerçekten."

Kalkıp kendine bir fincan kahve doldurduğunda ellerinin hafifçe titrediğini fark etti. Oturduğunda hoparlörlerden Freddie'nin sesi duyuldu, insanlara evlerine dönmelerini veya bara gitmelerini söylüyordu; o günlük çekimler bitmişti. Audra gözlerini kırpıştırdı. En az on bin dolar çöpe gitmişti.

Freddie stüdyonun anons sistemini kapayıp ayağa kalktı, kendine bir fincan kahve aldı. Oturup Audra'ya Silk Cut sigarasından ikram etti.

Audra başını iki yana sallayıp teklifi reddetti.

Freddie bir sigara çıkarıp yaktı ve gözlerini kısıp dumanların arkasından Audra'ya baktı. "Ciddi bir şey mi?"

"Evet," dedi Audra duruşunu korumaya çalışarak.

"Neler oldu?"

Freddie'den gerçekten hoşlandığından ve ona gerçekten güvendiğinden bildiği her şeyi anlattı. Freddie yüzünde ciddi bir ifadeyle bütün dikkatini vererek onu dinledi. Anlatılacak fazla bir şey yoktu. Audra anlatmayı bitirdiğinde dışarıda kapılar çarpılıyor, arabalar birer birer otoparktan ayrılıyordu.

Sessizliğini koruyan Freddie bir süre camdan dışarı baktı. Sonra kadına döndü. "Bir tür sinir krizi geçirmiş demek."

Audra başını iki yana salladı. "Hayır. Öyle bir şey değildi. Bill öyle değildir." Yutkunup ekledi. "Anlayabilmek için orada olman gerekirdi." Freddie'nin yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Yetişkinlerin ender olarak çocukken verdikleri sözleri tutma zorunluluğu hissettiğini sen de benim kadar biliyorsundur. Bill'in yazdıklarını okudun; ne kadarının çocukluğuyla ilgili olduğunu biliyorsun. Sağlam malzeme. Hedefi on ikiden tutturan şeyler. Çocukken yaşadığı her şeyi unutmuş olması fikri son derece saçma."

"Ellerindeki yaralar bu sabaha kadar orada değildi," dedi Audra.

"Saçmalık! Sen bu sabah fark etmişsindir."

Audra çaresizce omuz silkti. "Önceden fark ederdim."

Freddie'nin de içten içe öyle düşündüğünü görebiliyordu.

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu Freddie. Audra başını sallamakla yetindi. Freddie birinci sigaranın ucuyla ikinciyi yaktı. "Sendika lideriyle anlaşabilirim," dedi. "Bizzat görüşemem elbette, şimdi cehennemi boylamamı diliyordur. Teddy Rowland'ı yollarım. Teddy ibne herifin tekidir ama tatlı diliyle yılanı bile deliğinden çıkarır. Beni endişelendiren sonrası. Dört hafta daha çekim var. Kocansa Massachusetts'te..."

"Maine'de..."

Freddie boş ver dercesine elini salladı. "Hangi cehennemdeyse işte. Onsuz idare edebilecek misin?"

"Ben..."

Freddie öne eğildi. "Seni severim Audra. Samimiyim. Başıma açtığı işlere rağmen Bill'i de severim. Belki üstesinden gelebiliriz. Senaryoyu elden geçirmek gerekirse ben hallederim. Bu noktaya gelene dek yapmadığım iş kalmadı. Sonuçta ortaya çıkan işi beğenmezse kendinden başka kimseyi suçlayamaz. Bill'siz idare edebilirim ama sensiz idare edemem. Erkeğinin peşinden Amerika'ya gitmene izin veremem. Üstelik en iyi performansı sergilemene ihtiyacım var. Yapabilecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Böyle diyeceğini tahmin etmiştim. Şunu düşün. Bir süre kimseye bir şey söylemeyiz, takım oyuncusu gibi davranır ve işini yaparsan çekimler bitene dek herkes çenesini kapalı tutar. Ama çekip gidersen olayı hasıraltı edemem. Sinir bozucu biri olabilirim ama intikam peşinde koşanlardan değilim. Çekip gidersen bir daha bu piyasada iş bulamazsın gibi laflar etmeyeceğim. Ama güvenilmez biri olduğun duyulur ve bunun bedelini ödersin. Seninle işadamı gibi konuştuğumu biliyorum, seni kızdırdım mı?"

"Hayır," dedi Audra umursamazca. Doğrusunu söylemek gerekirse ne olacağı umurunda değildi. Tek düşünebildiği Bill'di. Freddie iyi bir adamdı ama anlamıyordu. Son kertede iyi biri olsun olmasın tek düşündüğü filmiydi. Bill'in suratındaki ifadeyi görmemiş, kekelediğini duymamıştı.

"Güzel." Freddie ayağa kalktı. "İstersen benimle bara gel. Bir kadeh atmak ikimize de iyi gelecektir."

Audra başını iki yana salladı. "İçki içmenin iyi geleceğini sanmıyorum. Eve gidip ne yapmam gerektiğini düşüneceğim."

"Arabayı çağırtayım," dedi Freddie.

"Hayır. Trene binerim."

Freddie telefonu elinden bırakmaksızın gözlerini dikip Audra'ya baktı. "Demek peşinden gitmeyi planlıyorsun," dedi Freddie. "İnan bana büyük bir hata yapıyorsun hayatım. Kafasında birkaç tahta eksik olabilir ama Bill sağlam adamdır. Silkinip kendine gelecek geldiğinde de sana dönecek. Onunla gitmeni isteseydi seni çağırırdı."

"Henüz hiçbir şeye karar vermedim," dedi Audra her şeye çoktan karar verdiğini bilerek. Sabah arabaya binmeden vermişti kararını.

"İyi düşün tatlım," dedi Freddie. "Sonradan pişman olacağın bir şey yapma."

Freddie'nin güçlü kişiliğinin kendisininkine baskın çıktığını, pes etmesini, kalacağına dair söz vermesini, hiçbir şey yapmadan Bill'in dönmesini veya hangi delikten geldiyse o deliğe dönüp kaybolmasını beklemekte karar kılmasını beklediğini hissetti.

Yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz Freddie."

Eve ulaştığında British Airways'i aradı. Görevliye Maine Eyaleti'ndeki Derry adlı küçük şehre ulaşmak istediğini söyledi. Telefonun diğer ucundaki kadın bilgisayar ekranını incelerken kısa bir sessizlik oluştu. Derken güzel haber, Tanrı'nın bir lütfu, BA 23 uçuşu Derry'ye yetmiş kilometre mesafedeki Bangor'a uğruyordu.

"Rezervasyonunuzu yapayım mı hanımefendi?"

Audra gözlerini kapadığında Freddie'nin inatçı, nazik, azimli yüzü belirdi karşısında, sözleri kulaklarında çınladı: *İyi düşün tatlım, sonradan pişman olacağın bir şey yapma.*

Freddie gitmesini istemiyordu, Bill gitmesini istemiyordu, öyleyse neden kalbi gitmesi gerektiğini haykırıyordu? Gözlerini kapadı. *Tanrı aşkına, boğazıma kadar boka battım...*

"Hanımefendi? Orada mısınız?"

"Rezervasyonu yapın," dedi Audra, sonra tereddüt etti. *İyi düşün tatlım...* Belki bir gün beklemeliydi; bu delilikle arasına mesafe koymalıydı. Çantasını karıştırıp American Express kartını çıkardı. "Yarın için. Yer varsa birinci sınıfta uçmak istiyorum, yoksa neresi olursa." *Fikir değiştirirsem iptal edebilirim. Herhalde ederim. Uyandığımda aklım başıma gelmiş olur, her şey açıklık kazanır.*

Ama sabah hiçbir şey açıklık kazanmamıştı ve kalbi öncekinden de yüksek sesle gitmesi gerektiğini haykırıyordu. Bütün gece kâbus görmüştü. İstemese de ona bu kadarını borçlu olduğuna

inandığı için Freddie'yi aradı. Fazla bir şey söylemesine fırsat kalmadan –eveleyip geveliyor, Bill'in kendisine ihtiyacı olabileceğine dair bir şeyler sayıklıyordu– Freddie telefonu suratına kapadı. Alo dışında ağzından tek bir laf bile çıkmamıştı.

Ama telefonun kapanırken çıkardığı tak sesi her şeyi söylüyordu.

7

Uçak Bangor Havalimanı'na 07.09'da indi. İnen tek yolcu Audra'ydı, ötekiler soru soran gözlerle onu süzdü, muhtemelen neden herhangi birinin Tanrı'nın unuttuğu bu şehirde uçaktan indiğini merak ediyorlardı. *Kocamı arıyorum*, demeyi düşündü Audra. *Çocukluk arkadaşlarımdan biri arayıp verdiği sözü hatırlattığı için buralardaki küçük bir şehre döndü. Arkadaşıyla yaptığı konuşmadan sonra yirmi yıldır hiç düşünmediği müteveffa bir kardeşi olduğunu hatırladı. Ah bir de geri gelen kekemeliği var... Ayrıca avuçlarında beliren yara izleri.*

Bunu yapmaya kalksam uçağın yanında duran gümrük görevlisi düdüğünü çalıp bana deli gömleği giydirmeleri için adamlarını çağırır, diye geçirdi içinden.

Valizini aldı –bantta tek başına dönüp duran valiz çok yalnız görünüyordu– Tom Rogan'ın bir saat sonra yapacağı gibi araba kiralama servislerine doğru ilerledi. Şansı adamınkinden iyiydi; National araba kiralama servisinde boşta bir Datsun vardı.

Kız formu doldurdu. Audra altını imzaladı.

"Siz olduğunuzu anlamıştım," dedi kız. Ardından utangaçça: "İmzanızı alabilir miyim?"

Audra kızı kırmadı, kiralama formlarından birinin arkasına adını yazdı. İçindense şöyle diyordu: *Tadını çıkarabildiğin kadar çıkar. Freddie Firestone haklıysa beş yıl sonra beni hatırlayan bile kalmayacak. İmzam da beş para etmeyecek.*

Amerika'ya döneli on beş dakikadan kısa süre olduğu halde Amerikalı gibi düşünmeye başladığını fark etmek onu eğlendirdi.

Haritayı çıkardı, heyecandan eli ayağına dolaşan görevli güçlükle Derry'ye giden en kısa yolu işaretledi.

On dakika sonra Audra yola çıkmıştı, her kavşakta unutup soldan gitmeye başlarsa muhtemelen cesedini asfalttan kazıyacaklarını hatırlatıyordu kendisine.

Arabayı kullanırken hayatında hiç korkmadığı kadar korktuğunu fark etti.

8

İster kader deyin ister tesadüf (ki Derry'de böyle şeyler başka yerlerde olduğundan daha sık yaşanır) Tom, Jackson Sokağı'ndaki Koala Oteli'nde, Audra'ysa Holiday Inn'de oda tuttu; iki otel yan yanaydı, otoparkları beton bir kaldırımla birbirinden ayrılıyordu. Şansa bakın, Audra'nın kiralık Datsun'u ve Tom'un satın aldığı LTD burun buruna kaldırımın iki tarafına park edilmişti. İkisi de uyuyorlardı, yan yatan Audra sessizdi, sırtüstü uzanan Tom Rogan ise patlak dudaklarının elverdiğince horluyordu.

9

Henry o günü saklanarak geçirdi. 9. Yol'dan uzaklaşmadı. Zaman buldukça uyudu. Av köpekleri gibi yoldan geçen devriye arabalarını gözetledi. "Kaybedenler" öğle yemeklerini yerken, Henry Ay'dan gelen sesleri dinliyordu.

Ve hava karardığında yolun kenarına çıkıp otostop çekti.

Bir süre bekledi ama sonunda bir budala önünde durup onu arabasına aldı.

DERRY:
ÜÇÜNCÜ ARA

"Bir kuş uçarak ormandan geldi
Onu gördüğümü görmedi
Solucanı ikiye böldü
Ve hiç utanmadan çiğ çiğ yedi."

– Emily Dickinson
"Ormandan Gelen Kuş"

17 Mart 1985

Kara Nokta'daki yangın 1930'un sonbaharının bitimine doğruydu. Tespit edebildiğim kadarıyla babamın ucu ucuna kurtulduğu o yangın 1929-30 döngüsünü sona erdiren olaydı. Yirmi beş yıl önce de kayıplara ve cinayetlere son noktayı koyan demir dökümhanesindeki patlamaydı. Sanki hangi korkunç güç işbaşındaysa onu durdurup döngüyü sona erdirebilmek, o gücü çeyrek yüzyıllığına yeniden uyutabilmek için büyük bir fedakârlık gerekiyor.

Ama döngüyü sona erdirmek için kurban töreni gerekiyorsa bana öyle geliyor ki her birini başlatmak için de benzer bir olay gerekiyordur.

Bu da beni Bradley Çetesi'ne getiriyor.

İdamları 1929 ekimindeki Kara Nokta yangınından on üç ay önce, Kanal Sokağı, anacadde ve Kansas Sokağı'nı birleştiren kavşakta gerçekleştirildi – aslında Bill ve Richie'nin 1958 haziranında canlandığını gördükleri fotoğraftaki yere uzak sayılmaz. Borsanın çöküşünden hemen önceydi.

Kara Nokta'daki yangına gelecek olursak. Derry sakinleri her nasılsa o gün neler olduğunu pek hatırlamıyor. Ya şehir dışında olduklarını, akrabalarını ziyarete gittiklerini iddia ediyorlar ya da bütün akşam uyuduklarını ve gece radyodan haberleri dinleyene dek neler olduğunu bilmediklerini. Kimileri de gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor.

Aynı günün polis kayıtları şef Sullivan'ın o gün kasabada bile olmadığını gösteriyor (*Elbette hatırlıyorum*, dedi Aloysius Nell, Bangor'daki Paulson Huzurevi'nin balkonundaki koltuğunda oturmuş benimle sohbet ederken. *Polis teşkilatındaki ilk yılımdı, nasıl unuturum. Batı Maine'e kuş avlamaya gitmişti. Döndüğünde cesetler çoktan torbalara kaldırılıp götürülmüştü. Jim Sullivan olanları*

duyunca deliye dönmüştü) ama *Kanlı Mektuplar ve Kötü Adamlar* adlı kitaptaki resme baktığınızda Al Bradley'in kurşundan delik deşik olmuş cesedinin yanında durmuş sırıtan bir adam görüyordunuz. Hık demiş Sullivan'ın burnundan düşmüş.

Sanırım hikâyenin gerçek versiyonunu bana anlatan Bay Keene'ydi – Norbert Keene 1925'ten 1975'e kadar Center Sokağı Eczanesi'nin sahibiydi. Betty Ripsom'ın babası gibi o da kendi isteğiyle benimle konuştu ama hikâyeyi anlatmadan önce kayıt cihazını kapamamı istedi. Bir şey fark edeceğinden değil ya; çatlak sesi bugün bile kulağımda – lanetli kasabanın lanetli sakinlerinden biriydi işte.

"Anlatmamam için bir neden yok," dedi. "Nasıl olsa kimse bu hikâyeyi basmayacak, basılsa da kimse inanmayacak." Eski moda ecza kavanozlarından birini uzattı. "Meyankökü? Yanlış hatırlamıyorsam kırmızıları severdin Mikey."

Bir tane aldım. "Şef Sullivan orada mıydı?"

Bay Keene gülüp kendine de bir şekerleme aldı. "Aklına takıldı değil mi?"

"Merakımı çeldi," diye karşılık verdim meyankökünü ısırırken. Çocukluğumdan beri onlardan yememiştim, oysa küçükken bütün bozukluklarımı Bay Keene'nin şekerlemelerine harcardım. Tadı o zamanki kadar güzeldi.

"1951 yılında Bobby Thomson'ın final maçında Giant'ları zafere taşıdığını hatırlayamayacak kadar gençsin," dedi Bay Keene. "O zaman olsa olsa dört yaşındaydın. Eh! Birkaç yıl sonra gazetede o maçla ilgili bir makale yayımlandı, New York'ta yaşayan en az bir milyon kişi o gün o maçta olduklarını iddia ediyormuş." Bay Keene şekerini emerken yanağının kenarından koyu renkli salyalar aktı. Yaşlı adam mendiliyle salyaları sildi. Görüşmemizi eczanenin arka tarafındaki ofisinde gerçekleştirdik çünkü on yıldır emekli olan seksen beş yaşındaki Norbert Keene hâlâ torunu için eczanenin defterlerini tutuyordu.

"Bradley Çetesi ise tam tersi!" diye devam etti Keene. Gülümsüyordu ama hoş değil alaycı, soğuk bir gülümsemeydi. "O dönemde Derry kasaba merkezinde en az yirmi bin kişi yaşardı. Anacaddeyle Kanal Sokağı dört yıl önce taşla döşenmişti

ama Kansas Sokağı hâlâ toprak yoldu. Yazları o kadar çok toz kalkardı ki göz gözü görmezdi, martta ve kasımdaysa bataklığa dönerdi. Haziran ayında tepeye çıkan yolun asfaltı tazelenir ve her 4 Temmuz'da belediye başkanı Kansas Sokağı'nın yaptırılacağından bahsederdi. 1942'ye kadar o yol yapılmadı. O... neden bahsediyordum?"

"O dönemde kasaba merkezinde yirmi bin kişi yaşıyordu demiştiniz," diye hatırlattım.

"Ha, doğru ya. O yirmi bin kişinin yarısı muhtemelen ölmüştür. Belki daha bile fazlası. Elli yıl uzun zaman. Derry'lilerin genç öldüğünü bilirsin. Belki de havasından. Ama sağ kalanlarla tek tek konuşsan bile Bradley Çetesi Tophet'a geldiğinde kasabada olduklarını itiraf eden en fazla on kişi bulursun. Kasap Rowden orada olduğunu kabul edecektir sanırım, et kestiği yerin duvarında arabalardan birinin fotoğrafını tutuyor nasıl olsa. Gerçi o fotoğrafa baksan araba olduğunu anlamazsın. Charlotte Littlefield, iyi zamanına denk gelirsen bir iki kelime söyler; şimdilerde lisede öğretmenlik yapıyor. O zamanlar on on iki yaşlarındaydı ama olup bitenleri hatırladığına eminim. Carl Snow... Aubrey Stacey... Eben Stampnell... ve geceleri Wally'nin Yeri'nde kafayı çekip komik resimler yapan Pickman. Adı neydi şimdi hatırlamıyorum. Hepsi oradaydı..."

Anlatmayı kesip elindeki şekere baktı. Onu teşvik etmeyi düşündüysem de susmanın akıllıca olacağına karar verdim.

"Geri kalanlar yalan söyleyecektir," dedi sonunda. "Söyledikleri yalanlar Bobby Thomson'ın zafer vuruşunu yaptığı sırada orada olduklarını iddia eden insanlarınkinden farklı değil. O insanlar maçta olmayı diledikleri için yalan söylüyor. Derry'dekilerse o gün orada olmamayı dilediklerinden. Anlıyor musun evlat?"

Başımı salladım.

"Devamını dinlemek istediğine emin misin?" diye sordu Bay Keene. "Rengin solmuş gibi Mikey."

"Değilim," dedim. "Ama yine de dinlemeliyim."

"Tamam," dedi Bay Keene uzatmadan. O gün benim için anıların su yüzüne çıktığı gündü, bana meyanköklerinin durduğu

kavanozu uzattığı an çocukken onları sevdiğimi hatırlamam gibi ben küçükken annemle babamın sık sık dinledikleri radyo programını da hatırladım: *Bay Keene Kayıp Kişilerin Peşinde.*

"Polis şefi o gün oradaydı. Kuş avına çıkacaktı ama Lal Machen gelip akşamüstü Al Bradley'in kasabaya uğrayacağını söylediğinde hemen planlarını değiştirdi."

"Machen nereden biliyormuş?" diye sordum.

"O ders alınması gereken apayrı bir hikâye," diyen Bay Keene'nin yüzünde yine yüzünü kırış kırış eden aynı alaycı gülümseme belirdi. "Bradley FBI'ın aranan kişiler listesinde bir numara değildi ama 1928'den beri peşindeydiler. Tahminimce onu haklayabileceklerini göstermek istiyorlardı. Al Bradley ve kardeşi George orta-batıda altı yedi banka soymuş, sonra da fidye için bankacılardan birini kaçırmıştı. O gün için büyük para olan otuz bin dolarlık fidye ödendiği halde bankacıyı öldürdüler.

Bunlar olurken orta-batı kaynamaya başlamıştı. Al ve George yanlarındaki serserilerle kuzeydoğunun yolunu tuttu. Buralara geldiler. New Port'taki büyük çiftlikler için çalışırlardı. Bugün Rhulin Çiftliği'nin olduğu yerler. Yirmi dokuzun en sıcak günleriydi. Belki temmuzdu, belki ağustos, belki eylül başları. Tam zamanını bilmiyorum. Sekiz kişiydiler: Al Bradley, George Bradley, Joe Conklin ve kardeşi Call, uzağı göremediği halde mecbur kalmadıkça gözlüklerini takmayan "Sürüngen İsa" lakaplı Arthur Malloy diye bir İrlandalı ve kan dökmeye hevesli, Adonis kadar yakışıklı olduğu söylenen Chicago'lu Patrick Caudy diye bir genç. Yanlarında iki de kadın vardı: Kitty Donahue, George Bradley'in karısı ve Caudy'nin sevgilisi olan ama hikâyelere bakılırsa ara sıra elden ele geçirdikleri Marie Hauser.

"Buraya geldiklerinde güvende olacaklarını varsayma hatasına düştüler evlat – Indiana'dan uzaklaşmalarının yeteceğini sandılar.

Bir süre dikkat çekmemeye çalıştılar. Sonra canları sıkıldı, avlanmak istediklerine karar verdiler. Silahları vardı ama cephaneleri azdı. 17 Ekim günü Derry'ye geliş nedenleri buydu. Patrick Caudy kadınları alışverişe çıkarırken ötekiler Machen'ın av mal-

zemeleri dükkânına girdi. Kitty Donahue, iki gün sonra o gün Freese'den aldığı elbisenin içinde öldü.

Lal Machen adamlarla bizzat ilgilendi. 1959'da öldü. Aşırı şişmandı. Bildim bileli öyleydi. Ama gözleri sağlamdı ve söylediğine göre Al Bradley'in kim olduğunu içeri girer girmez anlamıştı. Ötekileri de tanıyordu ama bıçakların durduğu camekâna bakmak için gözlüklerini takana dek Malloy'dan emin değildi.

Al Bradley yanına gidip, 'Cephane almak istiyoruz,' demiş.

'Öyleyse doğru yere geldiniz,' diye karşılık vermiş Lal Machen.

Bradley ona bir kâğıt parçası uzatmış. Lal yazanları okumuş. Bildiğim kadarıyla kâğıt kaybolup gitmişti ama Lal insanın kanını donduracak şeyler yazdığını söyledi. Beş yüz tane 38 kalibrelik kurşun, sekiz yüz tane 45 kalibrelik ve altmış tane 50 kalibrelik kurşun istemişler. 50 kalibrelik kurşun artık yapılmıyor. Bu kadar da değil, tüfek için kesik uçlu kurşunlar, geyik ve kuş saçmaları ile 22'likler için bin kurşun. Bir de şunu dinle, 45'lik makineli tüfek kurşunları, on altı bin tane. Şu işe bak!"

Bay Keene yüzünde aynı alaycı gülümsemeyle bana bakıp ecza kavanozunu uzattı. Başlangıçta başımı iki yana salladım ama sonra bir şeker çubuğu daha aldım.

" 'Ne alışveriş listesi ama,' diyor Lal.

'Hadi ama Al,' diyor Tanrının cezası Malloy. 'Sana böyle bir kasabada o kadar kurşun bulamayacağımızı söylemiştim. Bangor'a gidelim. Orada da bu kadar cephane yoktur ama yolculuk bana iyi gelecek.'

'Durun bir saniye,' diyor soğukkanlılığını koruyan Lal. 'Bu sağlam bir sipariş, parayı Bangor'daki Yahudi'ye kaptırmak istemem. 22'likleri ve tüfek kurşunlarını şimdiden verebilirim; ayrıca kuş saçmalarının tümünü, geyiğinse yarısını. Yüzer tane 38'liğim ve 45'liğim de var. Gerisini...' Lal gözlerini kısıp hesaplıyormuş gibi çenesine vurarak biraz beklemiş. '...yarından sonraki güne getirtirim. Size uyar mı?'

Bradley'in ağzı kulaklarına varmış. Bize uyar demiş. Cal Conklin yine de Bangor'a gitmek istemiş ama oy çoğunluğuyla cephanenin gelmesini beklemekte karar kılmışlar. 'Eğer siparişi

tamamlayamayacaksan şimdiden söyle,' diyor Al Bradley, Lal'a, 'Çünkü normalde efendi biri olsam da beni öfkelendirmek istemezsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?'

'Gayet iyi anladım,' diyor Lal. 'İstediğiniz kurşunları getirtebilirim Bay?...'

'Rader,' diyor Bradley. 'Richard D. Rader, hizmetinizdeyim.'

Elini uzattığında Lal sırıtarak onunla tokalaşmış. 'Tanıştığımıza memnun oldum Bay Rader.'

Sonra Bradley elinde olan kurşunları ne zaman alabileceklerini sormuş. Lal Machen ertesi gün öğleden sonra ikide gelebileceklerini söylemiş. Anlaşmışlar. Çete dışarı çıkmış. Lal vitrinden onları seyretmiş. Kaldırımda Caudy ve iki kadınla buluşmuşlar. Lal, Caudy'yi de tanımış."

Hikâyeye burada ara verip, "Söylesene, sence Lal ne yapmıştır? Polisleri mi aradı dersin?" diye sordu gözleri parlayan Bay Keene.

"Sonuca bakılırsa aramamış," dedim. "Ben olsam kafamı bacağımı kırmak pahasına telefona ulaşırdım."

"Belki polisi arardın belki aramazdın," dedi Bay Keene aynı alaycı gülümsemeyle. Ne kastettiğini anladığım için ürperdim... O da anladığımı anladı. Çığ düşmeye başladı mı onu durduramazsınız; karlar düzlüğe ulaşana kadar düşmeye devam eder. Çığın önüne çıkarsanız ezilip gidersiniz... ama onu durduramazsınız.

"Belki arardın, belki aramazdın," diye tekrarladı Bay Keene. "Ama Lal Machen'ın ne yaptığını söyleyebilirim. O gün ve ertesi gün dükkânına tanıdığı birileri geldiğinde onlara New Port ile Derry arasındaki ormanda kimlerin geyik ve ceylan avladığını bildiğini söyledi. Başka neler anlattığını Tanrı bilir. Bradley Çetesi ormanda saklanıyordu. Buna emindi çünkü onları tanımıştı. Dükkânına gelen herkese Bradley ve adamlarının ertesi gün öğleden sonra ikide geleceklerini de söylemiş. Bradley'e istediği bütün cephaneyi bulacağına söz verdiğini ve sözünü tutacağını anlatmış."

"Kaç kişiden bahsediyoruz?" diye sordum. Işıl ışıl gözleri sanki beni hipnotize etmişti. Aniden arka odanın kokusu, reçeteli

ilaçların, tozların, Musterole, Vicks ve öksürük şurubu Robitussin kokusu beni boğmaya başladı... Ama nefesimi tutup kendimi öldüremezdim ya?

"Lal'ın kaç kişiyle konuştuğunu mu soruyorsun?" diye sordu Bay Keene.

Başımı salladım.

"Kesin emin olamam," dedi. "Kapıda dikilip geleni gideni saymadım. Güvenebileceğini düşündüğü herkese söylemiştir."

"Güvenebileceği kişiler." Bu laf beni eğlendirdi.

Sesim boğuk çıkmış olmalı ki, "Evet," dedi Bay Keene. "Derry'lileri bilirsin. Taşra kafası işte, çoğunu öküzler yetiştirmiştir." Devam etmeden önce kendi espirisine kendisi güldü.

"Bradley'lerin sipariş verdiklerinin ertesi günü saat ona doğru dükkânına uğradığımda önce bana hikâye anlattı, sonra ne istediğimi sordu. Son fotoğraflarımın basılıp basılmadığını öğrenmeye gelmişti – o günlerde Kodak filmleri Machen'ın yerinde bastırılırdı. Fotoğraflarımı aldıktan sonra Winchester'ım için kurşun istedim.

'Ava mı çıkacaksın Norb?' diye sordu Lal bana, kurşunları uzatırken.

'Sürüngenlere ateş etmem gerekebilir,' dedim. Sözlerim ikimizi de güldürdü." Bay Keene kahkahalar atıp o güne kadar güldüğü en iyi espriymiş gibi eliyle cılız bacağına vurdu. Ardından öne eğilip dizime dokundu. "Sana anlatmaya çalıştığım, hikâyenin her yana yayıldığı... Küçük kasabaları bilirsin. Doğru insanlara doğru şeyleri söylersen kısa sürede herkes her şeyi öğrenir... Beni anlıyor musun? Bir şeker daha ister misin?"

Uyuşmuş parmaklarımla bir şeker daha aldım.

"Seni şişmanlatacağım," diyen Bay Keene kıkırdadı. Gözüme çok yaşlı göründü o zaman... Burnunun ucundaki sapsız gözlükleri, kırış kırış cildi ve ağarmış saçlarıyla hiç ölmeyecek bir ihtiyar gibiydi.

"Ertesi gün bugüne dek sahip olduğum en iyi çırakla, Bob Tanner ile dükkâna döndük. Ben tüfeğimi getirmiştim, o da babasının kısa namlulu tüfeğini almıştı. Aynı gün Gregory Cole

saat on bire doğru gazoz almaya geldi, onun da belinde 45'lik Colt'u vardı.

'Takımlarını vurmak istemezsin Greg,' dedim.

'Bunun için ta Milford'dan geldim ve fena halde akşamdan kalmayım,' dedi Greg. 'Güneş batmadan birilerinin takımlarını patlatacağım kesin.'

Saat bir buçuğa doğru BİRAZDAN DÖNECEĞİM yazısını kapıya asıp tüfeğimi aldım ve Richard yoluna çıktım. Bob Tanner'a da gelmek isteyip istemediğini sordum ama önce Bayan Emerson'ın reçetesini hazırlayacağını, benimle sonra buluşacağını söyledi. 'Benim haklamam için birini sağ bırakın Bay Keene,' dedi ama hiçbir söz veremeyeceğimi söyledim.

Kanal Sokağı'nda ne yaya ne araba vardı. Ender olarak teslimat kamyonları geçiyordu, hepsi bu. Yolun karşısında iki elinde birer tüfekle Jake Pinnette'i gördüm. Andy Criss'le buluştu. Şimdi savaş anıtının olduğu yerdeki banklara doğru yürüdüler – kanalın yerin altına girdiği tarafa.

Petie Vanness, Al Nell ve Jimmy Gordon mahkemenin basamaklarına oturmuş sefertaslarından sandviçlerini ve meyvelerini çıkarmıştı. Liseli çocuklar gibi sevdikleri yemekleri birbirleriyle değiştokuş ediyorlardı. Hepsi silahlıydı. Jimmy Gordon yanımda boyu kendi boyunu aşan Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma Springfield'ı getirmişti.

Yokuşu çıkan bir çocuk gördüm – galiba yazar olan arkadaşının babası Zack Denbrough'ydu. Kenny Borton Hıristiyan Bilimi Okuma Odası'nın penceresinden, 'Yoldan çekil çocuk, birazdan silahlı çatışma çıkacak!' diye seslendi. Zack sesin geldiği yöne bakıp koşa koşa uzaklaştı.

Her yer insan kaynıyordu. Herkes silahlıydı, kapı eşiklerine, merdivenlere, pencerelere yerleşmişlerdi. Greg Cole kucağında 45'liği ve oyuncak askerler gibi dizdiği iki düzine kurşunla sokağın sonundaki kapılardan birinin önüne oturmuştu. Bruce Jagermeyer ve diğer İsveçli, Olaf Theramenius, Bijou'nun tentesinin gölgesindeydi."

Bay Keene bana baktı ama beni görmüyordu. Bakışları keskin değil bulanıktı, anılara dalmıştı, güzel günleri hatırlayan in-

sanların dalgın bakışlarıydı onlar – ilk kez sayı yapan bir sporcunun, ilk balığını tutan veya ilk kez bir kadınla yattığı zamanı hatırlayan birinin bakışları.

"Rüzgârı duyduğumu hatırlıyorum evlat," dedi dalgın dalgın. "Rüzgârı duydum, adliyenin saati ikiyi vurdu. Bob Tanner arkamda belirdi, o kadar gergindim ki az kalsın onu vuracaktım.

Başını sallayıp karşıya geçti ve Vannock'un kurutulmuş ürün mağazasının önünde durdu.

İkiyi on geçtiğinde ve hiçbir şey olmadığında, ikiyi çeyrek geçtiğinde, yirmi geçtiğinde insanların kalkıp gideceğini sanırsın, değil mi? Ama öyle olmadı. Herkes yerinde kaldı. Çünkü..."

"Çünkü geleceklerini biliyordunuz, yanılıyor muyum?" diye sordum. "Hiç şüpheniz yoktu."

Öğrencisinin verdiği cevaptan memnun olan öğretmen edasıyla gülümsedi. "Aynen öyle!" dedi. "Biliyorduk. Bu konuyu konuşmamıştık, kimse, 'Yirmi geçeye kadar bekleyelim, gelmezlerse işimizin başına dönelim' demedi. Sessiz sakin oturup bekledik ve o öğleden sonra iki yirmi beşe doğru biri kırmızı biri mavi iki araba yokuşu çıkıp kavşağa saptı. Biri Chevrolet, diğeri La Salle'dı. Conklin kardeşler, Patrick Caudy ve Marie Hauser Chevrolet'deydi. Bradley'ler, Malloy ve Kitty Donahue, La Salle'da.

Kavşağa girdiklerinde sorun yoktu. Derken Al Bradley, La Salle'ın frenlerine öyle bir yüklendi ki Caudy az kalsın arkadan ona bindirecekti. Bradley sokağın aşırı sessiz olduğunu fark etmişti. Hayvanın tekiydi ve dört yıl boyunca mısır tarlasına dadanan sansar gibi kovalanan bir hayvan rüzgârın değiştiğini hemen anlar.

La Salle'ın kapısını açıp motoru kapamadan dışarı çıktı. Etrafa bakınıp eliyle Caudy'ye geri dönmesini işaret etti. Caudy, 'Ne oldu patron?' dedi. Bu cümleyi bütün netliğiyle duydum, o gün herhangi birinin söylediğini duyduğum tek cümle. Güneş gözümü alıyordu. Aynadan yansıyan ışığın yüzüme çarptığını hatırlıyorum. Hauser denen kadın burnunu pudralıyordu.

O zaman Lal Machen ve yardımcısı Biff Marlow koşa koşa Machen'ın dükkânından çıktı. 'Ellerini kaldır Bradley, etrafın sarıldı!' diye bağırdı Lal. Bradley başını bile çeviremeden Lal ateş

etmeye başladı. İlk kurşunları boşa gitti, sonra Bradley'i omzundan vurdu. Yaradan kanlar fışkırıyordu. Bradley La Salle'ın kapısına tutunup güçlükle arabaya bindi. Aracı geri vitese taktığında herkes ateş etmeye başladı.

Her şey dört, bilemedin beş dakikada bitmişti ama olay esnasında hepimize daha uzun geldi. Petie, Al ve Jimmy Gordon oturdukları yerden Chevrolet'nin arkasına kurşun yağdırdı. Bob Tanner'ın dizinin üstüne çömeldiğini, eski tüfeğiyle deli gibi ateş ettiğini gördüm. Jagermeyer ve Theramenius sağ taraftan La Salle'a ateş ediyordu. Greg Cole iki eliyle tuttuğu 45'lik otomatik silahının tetiğine yüklenmişti.

Aynı anda ateş eden elli altmış erkek. Çatışma sona erdiğinde Lal Machen dükkânının arkasındaki tuğlalardan otuz altı kurşun çıkardı. Üstelik bunu yaptığında olayın üstünden üç gün geçmiş, şehirde yaşayan herkes olay yerine gidip hatıra olsun diye kurşunları duvarlardan kazımıştı. Çatışmanın en şiddetlendiği an sesleri duysan Marne Çarpışması'ndayız sanırdın. Machen'ın etrafındaki dükkânların camları paramparça olmuştu.

Bradley La Salle'ı geldiği yöne çevirmeyi başardı, yavaş da değildi ama daha dönüşü tamamlamadan dört lastiği de patlamıştı. Farları parçalanmış, ön camı gitmişti. "Sürüngen İsa" Malloy ve George Bradley arka koltuktan dışarı ateş ediyordu. Kurşunlardan birinin Malloy'un boynunu parçalayışını gördüm. Buna rağmen iki el daha ateş ettikten sonra kolları iki yanda camdan dışarı yığıldı.

Caudy Chevrolet'yi döndürmeyi denediğinde Bradley'in La Salle'ına çarptı. İşlerini bitiren buydu evlat. Chevrolet'nin ön tamponu La Salle'ın arka tamponuna kilitlendi. Böylece kaçma şansları kalmadı.

Joe Conklin arka koltuktan inip iki elinde birer tabanca kavşağın ortasında durdu. Sonra Jake Pinnette ve Andy Criss'e ateş açtı. İkili oturdukları banktan çimenlere yığıldı. Andy Criss, 'Ölüyorum! Ölüyorum! Ölüyorum!' diye bağırıyordu ama sıyrık bile almamıştı; ikisi de sapasağlamdı.

Joe Conklin kurşun yemeden önce bütün cephanesini bitirdi. Paltosu uçuşuyor, pantolonu dalgalanıyordu. Rüzgâr, giydiği

hasır şapkayı uçurduğunda saçını ortadan ayırdığını gördük. Tabancalarından birini koltuğunun altına alıp diğerini doldurmayı denedi. Kenny Borton sonradan onu kendisinin vurduğunu iddia edecekti ama kesin konuşmanın imkânı yoktu. Herhangi biri vurmuş olabilirdi.

Joe yere yığıldığında Conklin'in kardeşi Cal dışarı çıktı ve kafasına bir kurşun yiyip çuval gibi yere yığıldı.

Marie Hauser arabadan indi. Belki teslim olmayı deniyordu, bilmiyorum. Sağ elinde hâlâ burnunu pudralarken kullandığı ayna vardı. Galiba çığlık atıyordu ama buna da emin değilim çünkü silah sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Bir kurşun sağ elindeki aynaya isabet edip parçaladı. Arabaya dönmeye çalıştı ama ikinci kurşun kalçasına isabet etti. Her nasılsa buna rağmen arabaya girmeyi başardı.

Al Bradley, La Salle'ın motoruna yüklenip aracı yerinden oynattı. Tampon parçalandığında Chevrolet'yi en az üç metre sürüklemişti.

Herkes arabaya kurşun yağdırdı. Camlar parçalandı. Malloy'un cesedi arabanın camından sarkıyordu, adamlarından birinin cesedi sokağın ortasındaydı ama Bradley kardeşlerin ikisi de hâlâ yaşıyordu. George arka koltuktan dışarı ateş ediyordu. Gözünden vurulan sevgilisi yanı başında ölüp gitmişti.

Al Bradley kavşağa ulaştı, derken arabası kaldırıma çıkıp durdu. Arabadan inip Kanal Sokağı'na koştu. Sanki delirmişti.

Patrick Caudy Chevrolet'den indiğinde önce teslim olacakmış gibi davrandı, sonra koltuk askısındaki 38'liği çekti. Belki üç kere tetiğe basmıştır, rasgele ateş ediyordu. Derken gömleği ve göğsü parçalandı. Arabanın kenarına tutunup aşağı kaydı. Ölmeden bir el daha ateş etti. Bildiğim kadarıyla bir yere isabet eden tek kurşunu oydu; bir yerden sekip Greg Cole'un eline saplandı. O yara izini her sarhoş olduğunda birilerine gösterirdi. Birileri –galiba Al Nell– ona Bradley Çetesi'ne ne olduğunu anlatmanın iyi fikir olmadığını söyleyene dek yarasıyla övünmeyi sürdürdü.

Hauser denen kadın dışarı çıktığında teslim olmaya çalıştığına şüphe yoktu: Ellerini havaya kaldırmıştı. Belki kimse onu öldürmeyi istememiştir ama çapraz ateşte kaldı. Hiç şansı yoktu.

George Bradley savaş anıtının yanındaki banka kadar koştu ama biri beynini uçurdu. Yere yığıldığında altına yapmıştı..."

Ne yaptığımın farkına varmadan kavanozdan bir şeker daha aldım.

"Bir dakika kadar daha arabalara kurşun yağdırdılar. Ancak sonra ortalık sakinleşti," dedi Bay Keene. "Gözleri kana susadığında erkekleri sakinleştirmek zordur. O zaman etrafa bakındım ve Nell'in arkasında duran Sullivan'ı gördüm. Remington tüfeğiyle Chevy'ye kurşun yağdırıyordu. Orada olmadığını söyleyenlere sakın inanma; ben Norbert Keene isem o da oradaydı.

Silah sesleri kesildiğinde arabaların arabalık hali kalmamıştı. Cam kırığı içindeydiler, hurdaya dönmüşlerdi. Erkekler arabalara doğru yürüdü. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Tek duyabildiğim rüzgârın ve ayaklar altında ezilen cam kırıklarının gürültüsüydü. O zaman birileri fotoğraf çekmeye başladı. Sen de gayet iyi bilirsin evlat, fotoğraf çekimi başladı mı hikâye biter."

Bay Keene koltuğunda sallandı, terlikleri zemine sürtünürken gözlerini bana dikti.

"*Derry News* gazetesinde böyle bir haber yok," demekten başka bir şey gelmedi aklıma. O günün manşetinde EYALET POLİSİ VE FBI ÇATIŞMADA BRADLEY ÇETESİ'Nİ TEMİZLEDİ yazıyor. Alt başlık da "Kasaba polisinin desteğiyle."

"Elbette olmaz," dedi Bay Keene kahkahalar atarak. "Gazetenin sahibi Mack Laughlin, Joe Conklin'e bizzat iki kurşun sıkmıştı."

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Bir şeker daha evlat?"

"Yiyeceğim kadarını yedim," dedim. Dudaklarımı yaladım. "Bay Keene, nasıl olur da... bu kadar büyük bir olay örtbas edilir?"

"Kimse hiçbir şeyi örtbas etmedi," dedi şaşkınlıkla. "Yalnızca bundan bahsetmemeyi seçtik. Hem kimin umurunda? O gün öldürülen Başkan Hoover ve karısı değildi. Fırsat bulsa hepimizi ısıracak kuduz köpekleri öldürmekten başka bir şey yapmamıştık."

"Ya kadınlar?"

"Bir çift fahişe," dedi aynı aldırışsızlıkla. "Ayrıca olay Derry'de oldu, New York ya da Chicago'da değil. Haberin haber değeri taşıması için olay kadar nerede olduğu da önemlidir. Bu yüzden Los Angeles'taki depremde on iki kişi öldüğünde manşet olurken Ortadoğu'da üç bin kişi öldüğünde kimse yazmaz."

Ayrıca olay Derry'de oldu.

Bu sözü daha önce de duymuştum ve haberin peşinde koşarsam tekrar... ve tekrar... ve tekrar duyacaktım. Bunu, olayın özrüymüşçesine sabırla tekrarlıyorlardı. Yürürken nasıl oluyor da uçmuyoruz diye sorduğunda yerçekimi yüzünden dermiş gibi. Sanki doğa kanunlarından, herkesin bildiği şeylerden bahsediyorlardı. İşin kötüsü, ne demek istediklerini anlıyordum.

Norbert Keene'ye soracak bir çift sorum daha vardı.

"O gün, çatışma başladıktan sonra tanımadığınız birini gördünüz mü?"

Bay Keene sorumu o kadar çabuk cevapladı ki kalbim duracak gibi oldu. "Palyaçoyu mu soruyorsun? Onu kimden duydun evlat?"

"Birileri bahsetmişti," dedim.

"Onu gözucuyla gördüm. Çatışma iyice kızıştığında herkes önündeki hedefe bakıyordu. Tek bir kez sokağı kontrol ettim. İsveçlilerin arkasında, sokağın yukarısındaki bir evin penceresindeydi," dedi Bay Keene. "Palyaço kıyafeti falan giymemişti. Çiftçi tulumu ve pamuklu bir gömlek vardı üzerinde. Ama suratı palyaçoların kullandığı türden beyaz boyayla boyanmış, dudaklarının etrafına büyük kırmızı bir palyaço gülümsemesi çizilmişti. Bir de kafasındaki sahte saçlar vardı tabii, bilirsin turuncu tüy yumakları. Komik sayılırdı.

Lal Machen onu görmedi ama Biff gördü. Ama Biff'in kafası karışmış olacak ki onu soldaki evlerden birinin camında gördüğünü iddia etti. Bir keresinde Jimmy Gordon'a da sormuştum, Pearl Harbor'da öldüğünü duymuşsundur, *California* denen gemiyle battı, savaş anıtının arkasındaydı dedi bana."

Bay Keene başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"İnsanlar bu tür olaylar sırasında garip davranır ve sonrasında her şeyi farklı hatırlar. On altı ayrı hikâye dinlersin, hiçbiri

birbirini tutmaz. Örneğin o gün palyaçonun elinde olan silahı ele alalım..."

"Silah mı?" diye sordum. "O da mı ateş ediyordu?"

"Hem de nasıl," dedi Bay Keene. "Onu gözucuyla gördüm ama elinde Winchester olduğunu hatırlıyorum. Gerçi öyle zannetmiş de olabilirim çünkü benim de Winchester'ım vardı. Biff Marlow Remington'ı olduğunu sanmıştı çünkü Remington'ı vardı. Jimmy'yle konuştuğunuzda palyaçonun kendisi gibi eski bir Springfield kullandığını söyledi. Komik, değil mi?"

"Çok," dedim güçlükle. "Bay Keene... acaba herhangi biriniz bir palyaçonun, çiftçi tulumu içinde orada ne aradığını merak etmediniz mi?"

"Elbette ettik," dedi Bay Keene. "Çok önemsemedik ama merak etmedik dersem yalan olur. Çoğumuz çarpışmaya katılmak isteyen ama tanınmak istemeyen biri olduğunu varsaydık. Belki Belediye Meclisi üyelerinden biri. Horst Mueller, hatta o dönemde belediye başkanı olan Trace Naugler olabilirdi. Belki tanınmak istemeyen bir doktor veya avukattı. O maskeyle babam olsa tanımazdım."

Kahkaha attığında niye güldüğünü sordum.

"Gerçek bir palyaço da olabilir," dedi. "Yirmilerde ve otuzlarda panayır şimdikinden erken kurulurdu. Bradley Çetesi'nin kaderiyle yüzleştiği gün Esty'de panayır vardı. Palyaçosuz panayır olmaz. Belki aralarından biri kendi karnavalımızı düzenlediğimizi duymuş ve katılmak istediği için atlayıp gelmiştir."

Ruhsuz bir gülümsemeyle bana baktı.

"Anlatacaklarım bitti sayılır. Ama bu kadar dikkatli dinlediğin ve konuyla gerçekten ilgileniyormuş gibi göründüğün için sana bir şey daha söyleyeceğim. Bangor'daki Pilot adlı barda bira içerken, olaydan on altı yıl sonra Biff Marlow'un söylediği bir şey. Durduk yere. Biff palyaço pencereden öyle bir açıyla sarkmıştı ki düşmemesini aklım almadı dedi. Sadece kafası, omuzları ve kolları dışarı sarkmıyormuş, Biff'in söylediğine göre dizlerinden yukarısı dışarıdaymış, öylece havada asılı duruyor, suratında koca kırmızı sırıtışıyla Bradley'lerin arabalarına ateş ediyormuş. 'Havada sallanan yaylı palyaço bibloları gibiydi,' dedi Biff."

"Yani havada süzülüyormuş," dedim.

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Bay Keene. "Biff çatışmadan sonra haftalar boyunca kafasını kurcalayan bir şey daha gördüğünü söyledi. Hani bir kelime dilin ucuna gelir ama bir türlü çıkaramazsın ya. Seni rahatsız eder durur. Sonunda onu neyin rahatsız ettiğini çözmüş. Bir gece işemek için tuvalete gittiğinde, hiçbir şey düşünmezken palyaçonun görüntüsünde onu neyin rahatsız ettiğini anlamış. Çatışma başladığında öğleden sonra iki yirmi beşti, güneş tepemizde parlıyordu. Onun gördüğü palyaçonun gölgesi yokmuş. Hem de hiç."

4. BÖLÜM

TEMMUZ 1958

"Hey sen, bana bakan uyuşuk, ateşe bakan ve ben
senin tarafından seyredilirken güzelliğinle sarsılan

güzelliğinle sarsılan
sarsılan."

–William Carlos Williams,
Paterson

"Anadan üryan doğduğumda
bir şaplak indirdi doktor popoma,
'Belli özel bir bebeksin,' dedi
'Seni tatlı sıpa,' diye ekledi sonunda."

–Sidney Simien

ON ÜÇ

KIYAMETİN KOPTUĞU GÜN – TAŞ SAVAŞI

1

İlk gelen Bill. Okuma Salonu'ndaki koltuklardan birine geçip Mike'm kütüphanenin az sayıdaki ziyaretçisiyle ilgilenmesini izliyor. Korku romanlarını üst üste dizmiş yaşlı bir hanım, İçsavaş hakkındaki kalın incelemeyi elinde taşıyan bir adam ve plastik kaplamasına yedi günlük kiralık etiketi yapıştırılmış romanı kaydettirmek için sıra bekleyen cılız bir çocuk. Bill romanın yazdığı son roman olduğunu görünce hiç şaşırmıyor. Şaşırma noktasını çoktan geçti, tesadüflerse sonradan rüya olduğu ortaya çıkan sahte bir gerçekliğin içinde kaybolup gitti.

Eteğini altın rengi çengelliiğneyle tutturmuş güzelce bir kız (yıllardır çengelliiğneli eteklerden görmemiştim, diye düşünüyor Bill, yine mi moda oldu bu?) fotokopi makinesine bozuk para atarak bir gözü masanın arkasındaki saatte bir şeylerin fotokopisini çekiyor. Kütüphanedeki sesler, kütüphanenin kendisi rahatlatıcı: Ayakların siyah beyaz parkelerde sürtünüşü; saniyelerin geçip gittiğini haber veren tik taklar, fotokopi makinesinden yükselen kedi mırlamaları.

Oğlan William Denbrough'nun romanını alıp, fotokopi işini bitirip sayfaları saymaya başlayan kızın yanına gidiyor.

"Fotokopileri masaya bırakabilirsin Mary," diyor Mike. "Ben kaldırırım."

Kızın yüzünde minnettar bir gülümseme. "Teşekkürler Bay Hanlon."

"İyi geceler. Sana da iyi geceler Billy. İkiniz de oyalanmadan evlerinize dönün."

"Yoksa bizi öcüler mi kapar?" diye dalga geçiyor Billy adlı cılız çocuk, elini kızın beline dolarken.

"Hiçbir öcünün sizin kadar çirkin bir çifti isteyeceğini sanmıyorum," diyor Mike. "Yine de dikkatli olun."

"Oluruz Bay Hanlon," diyor Mary, yeterince ciddi, oğlanın omzunu çimdikliyor. "Gel bakalım çirkin," diyor kıkırdayarak. Bunu yaptığında güzelce bir lise öğrencisinden Beverly Marsh gibi çekici bir genç kadına dönüştü... Yanından geçerken kızın güzelliği Bill'i sersemletiyor... Oğlana gidip sokaklar aydınlıkken eve dönmelerini, biri onlara seslenirse geri dönüp bakmamalarını söylemek istiyor.

Kaykayla kayarken dikkatli olunmaz bayım, diyor kafasında duyduğu hayali bir ses. Bill'in yüzünde yetişkinlere özgü pişman bir gülümseme.

Oğlanın kıza kapıyı açışını seyrediyor. Birbirlerine daha da yaklaşarak hole çıkıyorlar. Bill binanın kapısından çıkmadan önce oğlanın kızdan bir öpücük koparacağına o kitaptan kazandığı tüm telifler üzerine bahse girebilir. Koparamadıysan tam bir budalaymışsın, dostum Billy, diye düşünüyor. Lütfen onu sağ salim eve ulaştır. Lütfen kızı sağ salim evine ulaştır!

"Birazdan geliyorum Koca Bill. Şunları dosyalamama izin ver lütfen," diye sesleniyor Mike.

Bill başını sallayıp bacak bacak üstüne atıyor. Kucağındaki kesekâğıdı hışırdıyor. İçinde bir şişe burbon var. Hayatı boyunca içki içmeyi hiç bu kadar istememişti. Mike'ta buz olmasa da su vardır – kendini nasıl hissettiğine bakılırsa çok az su eklemek yetecek.

Mike'ın garajındaki Gümüş'ü düşünüyor. Doğal olarak aklı Çorak Topraklar'da tanıştıkları güne gidiyor. (Mike hariç.) Hepsi o gün yaşadıklarını anlatmıştı: Verandanın altındaki cüzamlılar, buzda yürüyen mumyalar, lavabodan fışkıran kanlar, ölü çocuklar, canlanan resimler ve tenha sokaklarda küçük çocukları kovalayan kurt adamlar.

4 Temmuz'dan önceki gün Çorak Topraklar'ın iyice içlerine girmişlerdi, yanlış hatırlamıyorsa. Şehir sıcak, Kenduskeag kıyısı serindi. Çok uzaklarda olmayan beton silindirin liseli güzel kızın az önce kullandığı fotokopi makinesi gibi kendi kendine uğuldadığını hatırlıyor. Bill herkes hikâyelerini anlatmayı tamamladığında kafalarını çevirip kendisine baktıklarını da hatırlıyor.

Ne yapacaklarını söylemesini istemişlerdi. Sırada ne vardı? Bill cevabı bilmiyordu. Bilmediği için de büyük bir çaresizliğe düşmüştü.

Mike'ın dosyaların durduğu odadaki duvara düşen gölgesine baktığında bir detay daha netleşiyor: O zaman ne yapacaklarını bilmiyordu çünkü 3 Temmuz'da toplandıklarında grupları eksikti. Daha sonra, çöplüğün oradaki terk edilmiş arsada, Çorak Topraklar'dan yukarı tırmanıp rahatlıkla Kansas Sokağı'na veya Merit Sokağı'na geçebileceğiniz yerde grupları tamamlanacaktı. Şimdi eyaletler arası otobanın geçtiği yerin yakınlarında. Arsanın özel bir adı yoktu; çakıllı bir yerdi. Eskiydi, etrafını yabani otlar ve çalılar bürümüştü. Orada bir sürü cephane bulmuşlardı – kıyameti andıran bir taş savaşına rahat rahat yetecek kadar.

Ama öncesinde, Kenduskeag'ın kıyısında otururlarken ne söyleyeceğini bilememişti – ne demesini bekliyorlardı? Ne demesini istiyorlardı? Bir surattan diğerine geçtiğini hatırlıyor. Ben'in, Beverly'nin, Eddie'nin, Stan'in, Richie'nin suratları. Müziği hatırlıyor. Little Richard. "Dubap dubap bap..."

Müzik. Alçak sesli. Güneş gözüne giriyor. Güneşin gözüne girdiğini hatırlıyor, çünkü...

2

Richie pilli radyosunu yaslandığı ağacın alçak dallarından birine asmıştı. Gölgedeydiler ama Kenduskeag'dan yansıyan gün ışığı radyonun metal kaplamasına çarpıp Bill'in gözüne giriyordu.

"Şu... şunu i... indir Richie," dedi Bill. "Be... beni kör e... edeceksin."

"Nasıl istersen Koca Bill," dedi Richie bir kez olsun ukalalık etmeyerek. Radyoyu daldan indirdi. Kapadı da. Bill içinden, keşke bunu istemeseydim, dedi; müzik kesildiğinde sadece suyun ve arıtma tesisatının uğultusunun böldüğü bir sessizlik oluşmuştu. Gümbür gümbür bir sessizlik. Gözlerini ona dikmişlerdi. Başka bir yere bakmalarını söylemeyi istiyordu, ne sanıyorlardı onu, ucubenin teki mi?

Elbette bunu yapmadı çünkü arkadaşlarının tek arzusu şimdi ne yapacaklarını söylemesiydi. Korkunç bir gerçeğin farkına

varmışlardı ve akabinde ne yapacaklarının söylenmesine ihtiyaç duyuyorlardı. *Neden ben,* diye bağırmak istedi onlara. Elbette cevabı biliyordu. Sevsin sevmesin o göreve seçildiği içindi. Çünkü o, kafa adamıydı; çünkü her neyse O, kardeşini çalmıştı ve bir de, tam olarak nasıl olduğunu çözemese de bir noktada Koca Bill'e dönüştüğü için.

Beverly'ye baktı ama kızın gözlerindeki katıksız güveni gördüğünde bakışlarını kaçırdı. Beverly'ye bakmak midesinde kelebekler uçuşmasına yol açıyordu. Kendini bir garip hissediyordu.

"Po... po... polise gidemeyiz," dedi sonunda. Sesi kendi kulaklarına bile yabancıydı, fazla yüksekti. "A... ailelerimize de gi... gi... gidemeyiz." Derken umutla Richie'ye baktı. "Se... seninkilere gi... gidebilir miyiz dört göz? No... normal insanlara benziyorlar."

"Efendim," dedi Richie Kâhya Toodles sesiyle. "Belli ki siz benim annemle babamı pek anlamamışsınız. Onlar..."

"Anlayacağımız dilden konuş Richie," dedi Ben'in yanında oturan Eddie. Gölgesine sığınmak için Ben'in yanına oturmuştu. Yüzü ihtiyarların yüzü gibi endişeden kırış kırıştı. Astım ilacı sağ elindeydi.

"Juniper Hill'lik olduğunu düşünüyorlar," dedi Richie. Bugün eski gözlüğünü takmıştı. Önceki gün Henry Bowers'ın arkadaşlarından Gard Jagermeyer elinde fıstıklı dondurmayla Derry Dondurmacısı'ndan çıkan Richie'ye arkadan saldırmıştı. "Elim sende!" demişti Richie'den en az yirmi kilo fazlası olan Jagermeyer. Ardından iki eliyle oğlanın sırtına vurmuştu. Richie yere devrildi, dondurması ve gözlüğü yere düştü. Gözlüğünün sol camı kırılmıştı ve Richie'nin açıklamalarına inanmayan annesi çok öfkelendi.

"Tek bildiğim sürekli gözlüğünün kırıldığı," demişti annesi. "Gözlüklerin ağaçta mı yetiştiğini sanıyorsun Richie? Sence her kırdığında gökten gözlük mü yağıyor?"

"Ama anne, çocuk beni ittirdi. Gizlice arkamdan geldi, iriyarıydı, beni ittirdiğinde..."

Richie neredeyse ağlayacaktı. Annesine başına gelenleri açıklamayı beceremememek, çok aptal olduğu için yaz okuluna bile gön-

dermedikleri Gard Jagermeyer tarafından yere düşürülmekten de kötüydü.

"Bahane duymak istemiyorum," diye kestirip atmıştı Maggie Tozier. "Ama babanın sabahlara kadar çalıştığını gördüğün zaman durup şöyle bir düşün Richie. İyice bir düşün."

"Ama anne..."

"Duymak istemiyorum dedim." Kadının ses tonu tartışmanın bittiğini gösteriyordu. Dahası o da ağlamak üzereydi. Odadan çıkmış ve televizyonun sesini sonuna kadar açmıştı. Richie tek başına mutfakta kalakalmıştı.

Richie'nin başını iki yana sallamasına neden olan da bu olayın anısıydı. "Annemler iyidir. Ama bunları anlatırsam bana kesinlikle inanmazlar."

"Ya... ya di... diğer ço... çocuklar?"

Orada olmayan birini ararmışçasına etrafa bakındıklarını dün gibi hatırlıyordu Bill. "Kim?" diye sormuştu Stan şüpheyle. "Güvenebileceğimiz kimse gelmiyor aklıma."

"Yi... yine de düşünün..." demişti Bill. Ardından ne söyleyeceğini düşündüğü kısa bir sessizlik oluşmuştu.

3

Sorsanız Ben Hanscom, Henry Bowers'ın en çok kendisinden nefret ettiğini rahatlıkla söylerdi. Kansas Sokağı'ndan Çorak Topraklar'a düştükleri gün yüzünden, Aladdin'de Richie ve Beverly'yle elinden kaçtıkları gün yaşananlar yüzünden ama en çok sınavda kopya çekmesine izin vermediği ve Henry'yi yaz okuluna mahkûm ederek babasının, adı çıkmış Butch Bowers'ın dayaklarına kurban ettiği için ondan, Kaybedenler Kulübü'ndeki diğer çocuklardan nefret ettiğinden daha çok nefret ediyordu.

Sorsanız Richie Tozier, Freese'de Henry ve iki silahşorları kandırışı yüzünden Henry'nin*ondan* diğerlerinden nefret ettiğinden daha çok nefret ettiğini söylerdi.

Stan Uris, Henry'nin en çok kendisinden nefret ettiğini söylerdi, ne de olsa o Yahudi'ydi (Stan üçüncü, Henry beşinci sınıf-

tayken Henry kanayana dek Stan'in yüzünü kara yapıştırmıştı. Küçük çocuk korku ve acıdan çığlıklar atıp durmuştu).

Bill Denbrough, Henry'nin en çok kendisinden nefret ettiğine inanıyordu çünkü cılızdı, çünkü kekeliyordu ve çünkü iyi giyinirdi. ("Şu... şu la... lanet zü... züppeye bakın!" diye bağırmıştı Henry arkasından, Derry Koleji Kariyer Günü'nde Bill'in kravat taktığını görünce. Gün bitmeden kravat parçalanmış ve Charter Sokağı'nın ortalarındaki bir ağaca asılmıştı.)

Zorba dördünden de nefret ediyordu ama Henry'nin nefret listesinin bir numarası 3 Temmuz günü Kaybedenler Kulübü'nün üyelerinden değildi; çocuk siyahtı ve adı Michael Hanlon'dı, ailesiyle birlikte Bowers Çiftliği'nin eteklerindeki yolda otururdu.

Henry'nin söylendiği kadar deli olan babası "Kasap" lakaplı Oscar Bowers'tı. Kasap ekonomik, fiziksel ve ruhani çöküşünü genel olarak Hanlon ailesiyle ve özellikle Mike'ın babasıyla özdeşleştirmişti. Will Hanlon az sayıdaki yakın arkadaşına ve oğluna tavukları öldüğünde adamı nasıl hapse attırdığını anlatmaya bayılırdı. "Sigortadan para almak için yaptı, bilmiyor musunuz?" derdi Kasap sıkıysa bana karşı çıkın diyen bakışlarla dinleyicilerini süzerek. "Arkadaşları onun için yalan söyledi, bu yüzden Mercury'mi satmak zorunda kaldım."

"Onun için kimler yalan söyledi baba?" diye sormuştu Henry sekiz yaşına bastığında, babasına yapılan haksızlık onu öfkelendirmişti. Büyüdüğü zaman bütün o yalancıları bulup bala buladıktan sonra kovboy filmlerindeki gibi karınca yuvalarının yakınlarında kazığa oturtmak istiyordu.

Oğlu bu hikâyeleri dinlemekten hiç bıkmadığında (gerçi kendisine soracak olsanız Kasap böyle olması gerektiğini söylerdi) baba Bowers oğlunun kafasını nefret ve yalanlarla doldurdu. Oğluna bütün zencilerin aptal olduğunu ama arada bir iki tane kurnaz zencinin de çıktığını öğretti. İçten içe hepsi beyaz adamdan nefret ediyor ve beyaz kadınları becermek istiyordu. Belki mesele sigorta parası değildi, dedi Kasap; belki Hanlon tavuklarının ölümü için onu suçlamıştı çünkü birbirleriyle rakiptiler. Nedeni ne olursa olsun yapacağını yapmış ve paçayı sıyırmıştı. Adice suçlamalarını dile getirdiğinde zenci düşkünü yufka yürekli bir grup

beyaz onu kollamış ve zenciye parasını ödemezse eyalet hapishanesine yollanacağını söylemişlerdi. "Neden yollamasınlar?" diye sordu Kasap çıt çıkarmadan kendisini dinleyen oğluna. "Neden yollamasınlar ha? Ne de olsa ülkesi için Japonlarla savaşmış zavallı bir adamım. Benim gibi bir sürü adam var, ama o buralardaki tek zenci."

Tavuk olayını şanssız tesadüfler takip etmişti. Deere traktörünün aksı kırılmış, kuzey tarlasındaki hasat çürümüş, adamın ensesindeki çıban enfeksiyon kapmıştı, önce çıbanı dağlamışlar, yeniden enfeksiyon kapınca bu sefer ameliyatla almışlardı. Zenci ise pis numaralarla elde ettiği parayı kullanarak mallarını Kasap'tan ucuza satınca müşteri kaybetmişlerdi.

Henry sürekli aynı yalanları dinleyerek büyüdü: Zenci. Zenci. Zenci. Her şey zencinin suçuydu. Zencinin iki katlı güzel beyaz bir evi ve gazla çalışan kazanı vardı, oysa Kasap, karısı ve oğlunun yaşadıkları yer kerpiç bir evden daha iyi değildi. Kasap çiftçilikten ailesini geçindirecek kadar para kazanamadığında gidip ormanda çalışmak zorunda kalırsa bu da zencinin suçuydu. 1956'da kuyuları kuruduğunda, bu da zencinin suçuydu.

Aynı yıl o dönemde on yaşında olan Henry, Mike'ın köpeği Patates Cipsi'ni yahniden artan kemikler ve patates cipsiyle beslemeye başladı. Böylece köpeği kendisine alıştırdı. Patates Cipsi Henry ne zaman seslense ona gidiyordu. Köpek Henry'ye ve Henry'nin hediyelerine alıştığında Henry ona böcek zehirine buladığı hamburgerleri yedirdi. Zehiri ahırda bulmuş, Costello'dan yeterince et alabilmek için üç hafta para biriktirmişti.

Patates Cipsi zehirli etin yarısını yedikten sonra durdu. "Hadi, yemeğini bitir, zenci köpeği," demişti Henry. Patates Cipsi kuyruğunu salladı. Henry baştan beri ona öyle seslendiğinden bunun ikinci adı olduğunu sanıyordu. Acı dolu kramplar başladığında Henry cebinden çıkardığı iple eve dönememesi için köpeği ağaca bağladı. Sonra güneşin ısıttığı kayaya oturdu, çenesini avucuna yasladı ve köpeğin ölüşünü seyretti. Hayvanın ölmesi uzun sürdüyse de Henry bunu iyi değerlendirilmiş bir vakit olarak gördü. Sonunda köpek çırpınmayı bıraktı, çenesinden aşağı yeşil köpükler aktı.

"Hoşuna gitti mi zenci köpeği?" diye sordu Henry. Ölmekte olan köpek Henry'nin sesini duyunca ona bakıp kuyruğunu sallamayı denedi. "Öğle yemeğini beğendin mi, seni pis melez?"

Köpek öldüğünde Henry ipi çözdü, eve döndü, babasına ne yaptığını anlattı. Oscar Bowers o dönemde zaten hepten kafayı sıyırmıştı; bir yıl sonra ölümüne dövdüğü karısı tarafından da terk edilecekti. Henry de babasından korkar ve bazen ondan nefret ederdi ama onu severdi de. Ve o öğleden sonra, köpeğe ne yaptığını anlattığında sonunda babasının sevgisini kazanmanın yolunu bulduğunu anladı. Babası sırtını sıvazlamış (aslında Henry'nin sırtına öyle bir vurmuştu ki çocuk az kalsın yere kapaklanacaktı) onu salona götürmüş ve bira ikram etmişti. Henry'nin içtiği ilk biraydı o. Hayatının sonuna kadar bira tadını olumlu duygularla, zafer ve sevgiyle bağdaştırmasına yol açacak bir deneyimdi.

"Hakkıyla yapılmış bir işin şerefine," demişti Henry'nin deli babası. Şişelerini tokuşturup biralarını içmişlerdi. Henry'nin bildiği kadarıyla zenciler köpeklerini kimin öldürdüğünü hiçbir zaman öğrenemedi ama şüphelendikleri birileri vardı. Oğlan kendisinden şüphelenmelerini diliyordu içinden.

Kaybedenler Kulübü'ndekiler Mike'ın kim olduğunu bilirdi – şehirdeki tek siyah çocuksanız tanınmamanız zordur. Ama hepsi bu kadardı çünkü Mike Derry Koleji'ne gitmiyordu. Annesi kendini adamış bir Baptist olduğundan Mike, Neibolt Sokağı Kilise Okulu'na gönderilmişti. Coğrafya, edebiyat ve matematik dersleri arasında İncil okur, tanrısız bir dünyada On Emir'in anlamı gibi konuları öğrenirlerdi. Gündelik hayatın getirdiği ahlaki problemleri nasıl çözeceklerini konuştukları tartışma grupları bile vardı. (Örneğin bir arkadaşınızı mağazadan bir şeyler çalarken görürseniz veya öğretmeninizin Tanrı'nın adını boş yere ağzına aldığını duyarsanız ne yapacaktınız?)

Mike kilise okulunu severdi. Ara sıra kaçırdığı şeyler olduğunu hissediyordu, örneğin kendi yaşında fazla çocuk tanımıyordu ama insanlarla tanışmak için liseyi beklemeye gönüllüydü. Derisi kahverengi olduğundan başkalarıyla tanışma fikri onu tedirgin ederdi ama Mike'ın gördüğü kadarıyla şehirde annesine ve baba-

sına iyi davranılırdı ve Mike'a başkalarına saygılı davranırsa ona da saygılı davranılacağı öğretilmişti.

Bu kuralın istisnası elbette Henry Bowers'tı.

Belli etmemek için elinden geleni yapsa da Mike, Henry'nin korkusuyla yaşıyordu. 1958 yılında Michael Hanlon zayıf ama kasları gelişmiş bir çocuktu, Stan Uris'ten uzundu ama boyu Bill Denbrough'nunki kadar yoktu. Hızlı ve çevikti, bu özellikleri sayesinde pek çok kez Henry'den dayak yemekten kurtulmuştu. Bir de farklı bir okula gittiği için. Yaş farkı da düşünülünce ikilinin yolları ender kesişiyordu. Mike öyle olması için elinden geleni yapardı. Yani işin komik yanı: Henry, Mike Hanlon'dan Derry'deki diğer çocuklardan nefret ettiğinden çok daha fazla nefret ederdi ama en az Mike'ın canını yakmıştı.

Elbette hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Mike'ın köpeğini öldürüşünden sonraki bahar çalıların arasına saklanıp Mike'ın kütüphaneye doğru yürümesini beklemişti. Mart ayının sonlarıydı, hava bisiklete binilecek kadar sıcaktı ama o günlerde Witcham yolu asfalt kaplanmamıştı ve Bowers'ların evinin ötesi her zaman çamur içindeydi – bisiklete binmeye uygun değildi.

"Ne haber zenci?" demişti sırıtarak çalıların arasından fırlayan Henry.

Mike kaçma şansı yakalamak umuduyla sağı solu kontrol ederek geriledi. Etrafından dolaşabilirse aralarındaki mesafeyi açabileceğine emindi. Henry iriydi, Henry güçlüydü. Ama yavaştı.

"Kendime katrandan bir oyuncak yapacağım," dedi küçük çocuğun üstüne yürüyen Henry. "Yeterince siyah değilsin ama bunu düzeltiriz."

Mike sol tarafı kontrol edip o yöne gidiyormuş gibi yaptı. Henry yemi yutup o tarafa koştu – yön değiştirmek için fazla hızlı koşmuş, aşırı ileri gitmişti. Mike ise hareketini önceden planladığından rahat bir dönüş yapıp sağa koştu. (Liseye geçtiğinde Amerikan futbolu takımına kabul edilecekti. Okul rekorunu kıramamasının yegâne nedeni son yılında bacağını sakatlamasıydı.) Çamur olmasa rahatlıkla Henry'yi atlatırdı. Ama yol kaygandı

ve bunu hesaba katmayan Mike yere düştü. Ayağa kalkamadan Henry tepesine dikildi.

"*Zenci... zenci... zenci... zenci!*" diye bağırdı Henry neredeyse dini bir coşkuyla Mike'ı döndürürken. Çamurlar Mike'ın gömleğinden ve pantolonundan içeri girdi. Ayakkabıları bile çamurla dolmuştu. Ama Henry suratını çamurla örtene, burun deliklerine çamur tıkana dek ağlamadı.

"Şimdi kapkara oldun!" diye bağırmıştı Henry neşe içinde. Mike'ın saçlarını çamura bulamıştı. "Artık *GERÇEKTEEEEN* siyahsın!" Mike'ın ceketini ve tişörtünü yırtıp çamurları oğlanın göbek deliğine doldurmuştu. "Artık madende gece yarısı kadar siyahsın!" diye bağırdı Henry zafer coşkusuyla. Mike'ın kulaklarını çamurla doldurdu. Ardından geri çekildi, çamurlu ellerini kemerine taktı ve, "Köpeğini ben öldürdüm kara oğlan!" diye bağırdı. Ama Mike bu sözleri duymadı çünkü kulakları çamurla tıkanmıştı ve kendi hıçkırıklarından başka bir şey duyamıyordu.

Henry bir tekmeyle Mike'ı biraz daha çamura buladıktan sonra dönüp evine gitti. Arkasına bakmadı. Biraz sonra Mike da ayağa kalkıp aynısını yaptı, hâlâ ağlıyordu.

Annesi oğlunun halini görünce öfkeden deliye döndü; Will Hanlon'dan polis şefini aramasını istedi. "Daha önce de Mikey'nin peşine düşmüştü," dediğini duydu Mike annesinin. Küvette oturuyordu, annesiyle babası mutfaktaydı. Küveti ikinci kez doldurmuştu çünkü ilki içine oturduğu anda simsiyah olmuştu. Öfkeden deliye döndüğünden annesi Mike'ın güçlükle anladığı ağır bir Teksas aksanıyla konuşuyordu. "Kanun kuvvetlerini onun üstüne sal Will Hanlon! Hem köpeğin hem yavrusunun! Kanunla onları dize getir, beni duyuyor musun?"

Will karısının söylediklerini duydu ama dediklerini yapmadı. Sonunda, karısı biraz olsun sakinleştiğinde (çoktan gece olmuştu, Mike iki saattir uyuyordu) ona hayatın gerçeklerini hatırlattı. Polis şefi Borton, Sullivan değildi. Eğer tavuklar zehirlendiğinde Borton polis şefi olsaydı Will hiçbir zaman iki yüz dolarını alamazdı. Bazı erkekler arkanızda dururdu, bazıları durmazdı; Borton ikinci gruba giriyordu. Kısaca yavşağın tekiydi.

"Mike'ın başı daha önce de o çocukla belaya girdi," dedi Jessica'ya. "Ama büyük sorunlar yaşamadı çünkü Henry Bowers'a dikkat ediyor. Bu olaydan sonra daha da dikkatli olacak."

"Ne yani, yanlarına kalmasına izin mi vereceksin?"

"Bowers oğluna benimle yaşadıklarıyla ilgili masallar anlatmıştır," dedi Will. "Oğlu da o masallar yüzünden ve babası ona zencilerden nefret etmeyi öğrettiği için üçümüzden nefret ediyor. Her şeyin temelinde bu var. Ne oğlumuzun siyah olduğu gerçeğini değiştirebilirim ne de siyah olduğu için ona sataşacak son kişinin Henry Bowers olacağını garanti edebilirim. Benim gibi, senin gibi onun da hayatı boyunca bu tür insanlarla mücadele etmesi gerekecek. Düşünsene, onu gitmeye zorladığım Hristiyan okulunda öğretmeni ona zencilerin beyazlar kadar iyi olmadığını öğretti. Neden? Çünkü Nuh sarhoş ve çıplakken diğer oğulları gözlerini kaçırmış ama Ham babasına bakmış. Bu yüzden Ham'ın soyundan gelenler su taşımaya, odun kesmeye mahkûm edilmiş. Öğretmeni bunları anlatırken Mike'ın gözlerinin içine bakıyormuş."

Jessica'nın ağzını bıçak açmıyordu. Mutsuz gözlerle kocasına bakıyordu kadın. Gözlerinden birer damla yaş aktı. "Bundan asla kurtulamayacak mıyız?"

Adamın cevabı nazik ama gerçekçiydi. O yıllarda eşleri, kocalarına inanırdı, Jessica'nın da Will'in sözünden şüphe etmesi için bir neden yoktu.

"Zenci lafından kaçmanın yolu yok, şimdi, içinde yaşadığımız bu dünyada, senin ve benim gibiler için. Maine'dedoğup büyümüş olanlar kara derili iseler onlara her zaman zenci denecek. Bazen bana bunu hatırlattığı için Derry'ye döndüğüme inanıyorum. Ama oğlumuzla konuşmam gerekecek."

Ertesi gün Mike'ı dışarı çağırdı. Will pulluğun kenarına oturmuştu. Oğluna da yanına oturmasını işaret etti.

"Henry Bowers'ın yoluna çıkmak istemiyorsun," dedi.

Mike başını salladı.

"Babası delinin teki."

Mike yeniden başını salladı. Şehirlilerin bundan bahsettiğini duymuştu. Bay Bowers'ı gördüğü birkaç örnek de bu düşünceyi destekler yöndeydi.

"Az biraz deli olanlardan değil," dedi kendi sardığı Bugler sigarasını yakıp oğluna bakarak. "Neredeyse tımarhanelik. Savaştan öyle döndü."

"Bence Henry de deli," dedi Mike. Alçak ama kararlı bir sesle konuşmuştu. Will'in kalbi sızladı... Kara Nokta denilen yerde diri diri yanmaktan kıl payı kurtulduğu zorluklarla dolu bir hayata rağmen Henry gibi bir çocuğun deli veya kötü olabileceğine inanmak istemiyordu.

"Babasının sözlerine fazla kulak veriyor, ama öyle olması doğal," dedi Will. Ama bu konuda aslında oğlu haklıydı. Henry Bowers ya sürekli babasıyla olmaktan ya da tamamen başka nedenlerden –içsel nedenlerden– yavaş yavaş ama geri dönülemez bir şekilde deliliğe doğru ilerliyordu.

"Sorunlardan kaçmayı alışkanlık haline getirmeni istemiyorum," dedi babası. "Ama zenci olduğun için pek çok şeye katlanman gerekecek. Beni anlıyor musun?"

"Evet baba," dedi Mike, okul arkadaşlarından Bob Gautier'ın zencinin kötü bir kelime olamayacağını, çünkü babasının sürekli bu sözü kullandığını söyleyişini hatırlayarak. Kafası pek çalışmayan Bob tam aksine, bu iyi bir kelime, demişti. *Cuma Gecesi Dövüşleri*'nde boksörlerden biri fena dayak yediği halde ayakta kalmayı başarırsa babası, "Kafası zencilerinki kadar sağlammış," derdi. Biri işyerinde (Bay Gautier, Star Beef'in sahibiydi) çok iyi çalışırsa babası, "Zenci gibi çalışıyor," derdi. "Benim babam da senin baban kadar dindar bir adam," diye tamamlamıştı Bob lafını. Mike'ın Bob Gautier'ın bembeyaz suratına baktığında hissettiği öfke değil neredeyse ağlamasına yol açacak korkunç bir üzüntüydü. Bob'ın yüzünden dürüst ve iyi niyetli olduğu anlaşılıyordu ama hissettiği yalnızlık ve kendisiyle diğer oğlan arasına giren sonsuz boşluktu.

"Ne kastettiğimi anladığını yüzünden okuyorum," dedi Will. Oğlunun saçlarını karıştırdı. "Ne zaman kaçıp ne zaman

savaşacağını bilmek önemli. Kendine Henry Bowers buna değer mi diye sormalısın. Değer mi?"

"Hayır," dedi Mike. "Değmez." Fikrini değiştirmesi zaman alacaktı. Ama 3 Temmuz 1958 günü artık öyle düşünmüyordu.

4

Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins, Peter Gordon ve arkadaşlarının Archie çizgi romanlarından yola çıkıp Geyik lakabını taktıkları zekâ özürlü Steve Sadler, demiryolu hurdalığında Mike Hanlon'ı kovalarken yarım kilometre ötedeki Çorak Topraklar'da Bill ve Kaybedenler Kulübü'nün diğer üyeleri hâlâ Kenduskeag kıyısında oturmuş kâbusları olan soruna kafa yoruyordu.

"Ne... ne... nerede o... olduğunu biliyorum," dedi en nihayetinde sessizliği bölen Bill.

"Kanalizasyonda," dedi Stan. Hışırtıyla beraber herkes yerinden sıçradı. Eddie suçlu suçlu astım ilacını gösterip ellerini kucağında birleştirdi.

Bill başını salladı. "Bi... birkaç ge... gece ö... önce babama kanalizasyonu sordum."

"Buralar eskiden hep bataklıktı," dedi Zack oğluna. "Kasabanın kurucuları bataklıkları kurutmayı başardı. Kanalın Center ve anacaddenin altından geçip Bassey Parkı'ndan çıkan bölümü aslında Kenduskeag'ı kontrol altında tutmak için yapıldı. Yılın çoğunda kanalizasyon ve su kanalları boştur ama bahar geldiğinde veya sel olduğunda önem kazanırlar..." Muhtemelen küçük oğlunu kaybettiği sonbahar atlattıkları seli düşünerek duraksamıştı. "...Pompalar şehri korur," diye sözünü tamamladı."

"Po... pompalar mı?" diye soran Bill farkına varmadan başını hafifçe çevirdi. Kekelediğinde ağzından tükürükler saçılırdı ve insanların suratına sıçramamalarına dikkat etmek onun için artık bir refleksti.

"Drenaj pompaları," dedi babası. "Çorak Topraklar'dalar. Yaklaşık bir metrelik bölümleri topraktan çıkan beton silindirler..."

"Ben Ha... Hanscom onlara Morlock delikleri diyor," diyen Bill sırıttı.

Zack de sırıtarak karşılık verdi ama keyifli bir sırıtış değildi. Zack'in vidaları sıkıp gevşeterek vakit öldürdüğü atölyesindeydiler. "Onlar tünellere açılan pompalar," dedi. "Yerin yaklaşık üç metre altına uzanır ve sular yükseldiğinde fazla suyun dışarı pompalanmasını sağlarlar. Hepsi eski makineler, çoktan yeni pompalar takılmalıydı ama bütçe toplantılarında Belediye Meclisi sürekli ne kadar parasız olduğumuzdan bahseder. Pompaların motorlarının kablolarını onarmak için aşağı indiğim ve dizime kadar boka battığım her sefer kavanoza bir çeyrek atsaydım şimdiye zengin olurduk... Ama bunlar seni niye ilgilendirsin Bill? Neden gidip televizyon izlemiyorsun? Çizgi film çoktan başlamıştır."

"Öğrenmek istiyorum," dedi Bill. Merakının nedeni sadece Derry'nin altında korkunç bir şeyin yaşadığına olan inancı değildi.

"Neden kanalizasyon pompalarını öğrenmek istiyorsun?" diye sordu Zack.

"Ö... ödev," diye salladı Bill.

"Okul kapandı."

"Ge... gelecek yılın ödevi."

"Sıkıcı bir konu, öğretmen uykusunu getirdiğin için seni sınıfta bırakır," dedi Zack. "Bak, bu Kenduskeag." Masadaki talaşların arasına parmağıyla düz bir çizgi çekti. "Burası Çorak Topraklar. Şimdi, şehir merkezi çoğu mahalleden, diyelim ki Kansas Sokağı'ndan veya Old Cape'ten alçakta olduğundan şehir merkezindeki atıkların nehre pompalanması gerekir. Evlerin atıklarıysa büyük ölçüde kendi kendine Çorak Topraklar'a akar. Anlıyor musun?"

"E... evet," dedi çizgilere bakabilmek için babasına yaklaşan Bill. O kadar yakındılar ki omzu babasının koluna değiyordu artık.

"Bir gün kanalizasyon sularını nehre pompalamayı kesecekler, bu konu da böylece kapanacak ama şimdilik pompalarımız var... Arkadaşın onlara ne diyordu?"

"Morlock delikleri," dedi Bill kekelemeden; ama babası da kendi de bunu fark etmedi.

"Tamam. Morlock deliklerindeki pompalar bu işe yarıyor. Çok yağmur yağmazsa ve dere yatağı taşmazsa düzgün çalışıyorlar. Kanallar ve pompaların atıkları yolladığı kanalizasyon tünelleri ayrı sistemler olarak tasarlanmış ama hepsi birbiriyle kesişiyor. Görüyor musun?" Kenduskeag'ı gösteren çizgiye bir sürü X çizdi. Bill başını salladı. "Akıntılarla ilgili bilmen gereken tek şey gidebileceği her yöne gideceğidir. Su yükselirse kanalizasyon kadar kanallar da suyla dolar. Sular pompalara ulaşacak kadar yükseldiğinde kısa devre olur, bu da bana iş çıkması demektir çünkü onları tamir etmesi gereken kişi benim."

"Baba, ka... kanalizasyon ve kanallar ne büyüklükte?"

"Ebatlarını mı soruyorsun?"

Bill başını salladı.

"Ana boruların çapı iki metreyi bulur. Onlara bağlanan ikinci borularınkiyse bir bir buçuk metre sanırım. Şunu söylediğimde bana inan Billy – ve arkadaşlarına da bunu söyleyebilirsin: O borulara girmek istemezsiniz, ne oyun oynamak için ne iddia yüzünden. Hangi sebeple olursa olsun."

"Neden?"

"1885'ten bu yana sürekli olarak yeni kanallar yapıldı. Büyük Bunalım döneminde ikinci ve üçüncü arıtma sistemleri eklendi; o dönemde kamu işlerinde büyük para vardı. Ama projelerin başında duran adam II. Dünya Savaşı'nda öldürüldü ve beş yıl sonra Su Dağıtım Kurumu 1937 ile 1950 arasında kanalların planlarının büyük kısmının kaybolduğunu keşfetti. Özetle kimse boruların nerede başlayıp nerede bittiğini, nereden nereye gittiğini bilmiyor.

Düzgün çalıştıkları sürece kimsenin umurunda değil. Bir sorun olduğunda Derry Su Dağıtım Kurumu'ndan üç dört zavallı hangi pompada sorun olduğunu veya hangi kanalın tıkandığını keşfetmek üzere aşağı gönderiliyor. Karanlık, pis kokan, farelerle dolu yerler. Bunlar da uzak durmak için yeterli neden ama en önemlisi kaybolma ihtimali. Önceden de kaybolanlar oldu."

Derry'nin altında kaybolmak. Kanalizasyonda kaybolmak. Karanlıkta kaybolmak. Bu fikir o kadar ürperticiydi ki Bill bir süre konuşamadı. Sonra, "Ha... haritalarını çıkarması için bi... birileri yollanmadı mı?"

"Vidaları sıkmayı bitirmem gerek," dedi Zack birden, oğluna sırtını döndü. "Git televizyon izle."

"A... ama baba..."

"Git başımdan Bill," dedi Zack. Bill aralarına giren soğukluğu hissetti. Babasının akademik metinlere göz gezdirdiği (terfi bekliyordu) annesinin İngiliz polisiyelerini (Marsh, Sayers, Innes, Allingham) okuduğu akşam yemeklerini işkenceye döndüren soğukluk. O buz gibi ortamda yemek bütün lezzetini kaybediyordu; fırın yüzü görmemiş donmuş yiyecekler yemekten farksızdı. Bazen yemekten sonra odasına çıkıp yatağına uzanır, midesini tutar ve, *"Yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor,"* diye düşünürdü. Kekemeliğini geçirsin diye ezberlediği cümle... Annesi öğreteli iki yıl olmuştu ama George öldüğünden beri bu cümle aklından çıkmıyordu. Sanki bir tür tılsımdı: Annesinin yanına gidip gözlerinin içine bakarak takılmadan veya kekelemeden o cümleyi söyleyebildiği gün lanet bozulacak, soğuk hava dağılacaktı; gözleri parlayan kadın oğlunu kucaklayıp, "Harikasın Billy! Aferin evlat! Ne iyi bir çocuksun!" diyecekti.

Elbette bu hayalden kimseye bahsetmemişti. Kendisini kırk satıra da kırk katıra da vursalar ağzından laf alamazlardı, ne dayak, ne rüşvet bu kalbinin derinliklerinde yatan gizli hayali açıklamasını sağlardı. Georgie ile birlikte *Bill Hickok'un Maceraları* dizisindeki Guy Madison ve Andy Devine'i izledikleri bir cumartesi günü öğretmişti annesi tekerlemeyi. Onu söylemek Uyuyan Güzel'i soğuk rüyalardan uyandırıp masal prensinin aşkının ateşini taşıyan öpücüğü kondurmak gibiydi.

Yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor.

3 Temmuz günü arkadaşlarına da bu hayalinden bahsetmedi ama babasının Derry arıtma sistemi hakkındaki sözlerini tekrarladı. Olayları renklendirmeye doğuştan eğilimi olduğundan çizdiği manzara gerçeklerden oldukça farklıydı (uydurmak bazen doğruyu söylemekten daha kolay geliyordu ona): Babasıyla

beraber televizyon izleyip kahve içerlerken kendisine bunları anlattığını söyledi.

"Baban kahve içmene izin veriyor mu?" diye sordu Eddie.

"E... elbette," diye cevap verdi Bill.

"Şu işe bak," dedi Eddie. "Annem asla kahve içmeme izin vermez. Kafein tehlikeliymiş." Duraksadı. "Ama kendi sürekli içiyor."

"Babam ne zaman istersem kahve içmeme izin verir," dedi Beverly. "Ama sigara içtiğimi duysa beni öldürürdü."

"O'nun kanalizasyonda olduğuna nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Richie bakışlarını Bill'den Stan Uris'e, sonra yeniden Bill'e kaydırarak.

"He... her şey o... oraya ba... bağlanıyor," dedi Bill. "Beverly'nin bo... borulardan gelen sesleri duyuşu. Kan. Pa... palyaço bi... bizi ko... kovaladığında tu... turuncu ponpon kanalizasyon kapağının yanındaydı. Ve George..."

"Bizi kovalayan palyaço değildi Koca Bill," dedi Richie. "Sana defalarca söyledim. Kulağa delice gelse de kurt adamdı." Kendini savunmak istercesine ötekilere baktı. "Yemin ederim onu gördüm."

"Senin için kurt adamdı," dedi Bill.

"Ha?"

"Anlamıyor musun? Senin için kurt adamdı çünkü A... Aladdin'de o a... aptal filmi görmüştün."

"Anlamıyorum."

"Galiba ben anlıyorum," dedi Ben alçak sesle.

"Kü... kütüphaneye gi... gidip baktım," dedi Bill. "Bence O, ya... ya..." Duraksadı, yutkundu, bir seferde kelimeyi söyledi: "Yanılsama kullanıyor."

"Yansıma mı?" diye sordu Eddie şüpheyle.

"Ya... yanılsama," diyen Bill harf harf kelimeyi söyledi. Onlara ansiklopedilerde bu konuya koca sayfalar ayrıldığını anlattı. *Gecenin Gerçekleri* adlı kitapta daha detaylı açıklamalar vardı. Kelt dilinde "Glamour" deniyordu bu yaratıklara. Ona kalırsa Derry'dekileri avlayan oydu. Farklı zamanlarda farklı kültürlerde bu yaratığa farklı adlar verilmişti ama hepsinin anlamı aynıydı.

Kızılderililer ona Manitu diyordu, kimi zaman dağaslanı, kimi zaman geyik, kimi zaman kartal kılığına bürünürdü. Aynı Kızılderililer Manitu'nun ruhunun içlerine girebileceğine, öyle zamanlarda bulutları şekillendirebileceklerine ve kabilelerine adını veren hayvanların temsillerine dönüştürebileceklerine inanıyordu. Himalayalar'da ona Tallus veya Taelus deniyordu, zihninizi okuyup en çok korktuğunuz şeyin şekline bürünen şeytani yaratığın adıydı bu. Orta Avrupa'da adı Eylak'tı, Vuderlak veya diğer adıyla vampirlerin kardeşi sayılırdı. Fransa'da Le Loup-Garou veya *deri değiştiren* denirdi onlara. Kurt adama benzeyen ama Bill'in söylediğine göre sadece kurt değil, şahin, koyun, hatta böceğe bile dönüşebilen bir yaratıktı.

"Okuduğum makalelerde yaratığı nasıl yeneceğimiz yazıyor muydu?" diye sordu Beverly.

Bill başını salladı ama pek umutlu değildi. "Himalayalar'da ondan kurtulmak için bir tören yapılırmış ama çok iğrenç."

Duymak istemeseler de bilmeye ihtiyaç duyduklarından gözlerini Bill'e diktiler.

"Chü... Chüd töreni deniyor," dedi Bill. Ne olduğunu açıklamaya koyuldu. Himalayalı ermişlerdenseniz Taelus'un izini sürerdiniz. Taelus dilini çıkarırdı. Siz de dilinizi çıkarırdınız. Dilleriniz birbirine değdiğinde ikiniz de karşı tarafın dilini ısırırdınız ve böylece gözleriniz birbirine kenetlenirdi.

"Galiba kusacağım," dedi iki büklüm olan Beverly. Ben nazikçe kızın sırtını okşadı, sonra bunu yaptığını fark eden var mı diye etrafı kolaçan etti. Yoktu, herkes gözlerini dikmiş Bill'i izliyordu.

"Ya sonra?" diye sordu Eddie.

"Şe... şey," dedi Bill. "De... delice gelecek a... ama kitaba göre fıkra anlatmaya ve es... espri yapmaya başlıyorsunuz."

"Ne?" diye sordu Stan.

Bill, yüzünde haberi kendisinin yapmadığını, sadece ilettiğini hatırlatmak isteyen muhabirlerinkini andıran bir ifadeyle başını salladı. "Do... doğru duydunuz. Önce Taelas bir fıkra anlatıyor sonra si... siz. Sı... sırayla de... devam e... ediyorsunuz..."

Beverly dizlerini göğsüne çekip kollarını bacaklarına doladı. "Birbirinin dilini ısırırken nasıl konuşabilirler ki?"

Richie hemen anında dilini çıkarıp parmaklarıyla tuttu ve konuşmaya başladı: "Ba... babam pren yolunda palışıyor!" Çocukça bir espri olmasına karşın katıla katıla güldüler.

"Belki telepatiyle konuşuyorlardı," dedi Bill. "He... her neyse, i... ilkönce a... acıya rağmen i... insan gü... gü..."

"Gülerse mi?" diye sordu Stan.

Bill başını salladı. "O zaman Taelus onu öldürüp yiyor. Galiba ruhunu. Ama ermiş, Taelus'u güldürürse yaratık yüz yıllık bir uykuya dalıyor."

"Kitapta bu yaratıkların nereden geldiği yazıyor muydu?" diye sordu Ben.

Bill başını iki yana salladı.

"Okuduklarına inanıyor musun?" diye sordu Stan. Sanki duyduklarıyla dalga geçmek istiyor ama kendinde bunu yapacak fiziksel gücü veya iradeyi bulamıyordu.

Bill omuz silkti. "Kı... kısmen." Bir şey daha söyleyecek gibi oldu ama vazgeçip başını sallamakla yetindi.

"Söylediklerin pek çok şeyi açıklıyor," dedi Eddie. "Palyaço, cüzamlı, kurt adam..." Stan'e baktı. "Sanırım ölü çocukları da açıklıyor."

"Tam Richie Tozier'lık bir görev," dedi Richie sinemada haberleri okuyan sunucunun sesini taklit ederek. "Bin fıkranın ve altı bin tekerlemenin adamı."

"Seni yollarsak hepimiz ölürüz," dedi Ben. "Yavaş yavaş. Acılar çekerek." Yeniden güldüler.

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu Stan. Bill başını iki yana salladı... Sanki cevap dilinin ucundaydı ama ona ulaşamıyordu. Stan ayağa kalktı. "Başka bir yere gidelim," dedi. "Her tarafım uyuştu."

"Burayı seviyorum," dedi Beverly. "Hem gölge hem hoş." Gözucuyla Stan'e baktı. "Herhalde çöplüğe gidip taş atarak şişeleri kırmak gibi çocukça bir şeyler yapmak istiyorsundur."

"Taş atıp şişe kırmaya bayılırım," diyen Richie ayağa fırlayıp Stan'in yanında durdu. "İçimdeki James Dean'i ortaya çıkarıyor."

Gömleğinin yakasını yukarı kaldırıp James Dean edalarıyla dolaşmaya başladı. "Canımı yaktılar," dedi göğsünü kaşıyarak. "Biliyorsun. Ailem. Okul. Toplum. Baskı yüzünden bebek. Bu..."

"Bir bok değil," diyen Beverly iç çekti.

"Havai fişeğim var," dedi Stan. O saniye Manitu'ları, yaratıkları, Richie'nin kötü James Dean taklidini unuttular. Stan cebinden bir paket Kara Kedi çıkardığında Bill bile söyleyecek söz bulamadı.

"Ta... Tanrı a... aşkına Stan, onları ne... nereden buldun?"

"Ara sıra gittiğim sinagogdaki şişko oğlandan," dedi Stan. "Süpermen çizgi romanlarıyla değiştokuş ettim."

"Hadi patlatalım!" diye bağırdı Richie, keyfinden yerinde duramıyordu. "Onları patlatalım Stan, ben de bir daha senin ve babanın İsa'yı öldürdüğünüzden bahsetmeyeceğime söz veriyorum. Herkese burnunun küçücük olduğunu söyleyeceğim! Sünnet bile olmamış diyeceğim!"

Bu sözler üzerine Beverly gülmekten yerlere yattı ve elleriyle yüzünü örtüşüne bakılırsa neredeyse kahkahalardan boğulup gidecekti. Bill gülmeye başladı, Eddie gülmeye başladı, bir süre sonra Stan bile gülmeye başladı. Kahkahalarının sesi 4 Temmuz'dan önceki o sıcak, aydınlık yaz günü Kenduskeag kıyılarına yayıldı ve hiçbiri sollarındaki böğürtlenlerin arkasından kendilerine bakan turuncu gözleri fark etmedi. Dikenli çalılar nehrin kıyısındaki on metrelik bir alanı kaplıyordu ve ortalarında Ben'in Morlock deliklerinden biri vardı. Onları en fazla iki metreden izleyen gözler o beton silindirde saklanan yaratığa aitti.

5

O gün Mike'ın Henry Bowers ve arkadaşlarından kaçmasının nedeni ertesi günün 4 Temmuz olmasıydı. Ulusal bayram. Mike kilise okulunun bandosunda trombon çalıyordu. 4 Temmuz günü bando kutlama gösterisinde "Savaş İlahisi"ni, "Hıristiyan Askerler İleri" parçasını ve "Güzel Amerika"yı çalacaktı. Mike bir aydır sabırsızlıkla o günü bekliyordu. Bisikletinin zinciri paslandığı için son provalara yürüyerek gitmişti. Prova iki buçuktay-

dı ama okulun müzik salonundaki trombonunu cilalamak istediği için birde evden çıkmıştı. Trombon çalma becerisi Richie'nin taklitlerinden iyi değildi ama o enstrümanı seviyor ve kendini kötü hissettiğinde ilahileri veya marşları çalmak keyfini yerine getiriyordu. Pamuklu gömleğinin cebine bir kutu Saddler pirinç cilası koymuş ve kotunun cebine iki üç temiz paçavra tıkmıştı. Henry Bowers aklının ucundan bile geçmiyordu.

Neibolt Sokağı'na yaklaşırken dönüp şöyle bir arkasına bakacak olsa çabucak fikrini değiştirirdi çünkü Henry, Victor, Belch, Peter Gordon ve Geyik Sadler hemen arkasında yolu kapamıştı. Bowers'ların evinden beş dakika geç çıksalar Mike tepeyi aşmış ve görüş alanlarından çıkmış olurdu. Böylece taş savaşı gerçekleşmez ve sonrasında yaşananlar değişir, hatta hiçbir şey yaşanmazdı. Ama yıllar sonra bizzat Mike'ın öne sürdüğü üzere belki de o yaz yaşananların kontrolü tamamen onların elinde değildi; şans veya özgür iradenin bu hikâyede rolü varsa bile bunlar oldukça ufak rollerdi. Yeniden bir araya geldikleri öğle yemeğinde şüphe uyandırıcı pek çok tesadüfe dikkat çekecekti. Ama kendisinin bile farkında olmadığı bir tesadüf daha vardı. Çorak Topraklar'daki toplantı Stan Uris Kara Kedi'leri çıkardığında sona ermiş ve Kaybedenler Kulübü havai fişekleri patlatmak için çöplüğün yolunu tutmuştu. Victor, Belch ve ötekilerin Bowers Çiftliği'nden ayrılma nedeni de Henry'deki havai fişekler, kiraz bombaları ve M-80'lerdi (sonuncusu ilerleyen yıllarda yasadışı ilan edilecekti). Zorbalar tren hurdalığının aşağısındaki kömür madenine gidip Henry'nin hazinelerini patlatmayı planlıyordu. Hiçbiri, Belch bile normal koşullarda Bowers Çiftliği'ne gitmeyi düşünmezdi – öncelikle Henry'nin deli babası yüzünden ama ayrıca her gittiklerinde otları biçmek, kayaları toplamak, odun kesmek, su getirmek, saman balyalarını taşımak ve o mevsim neler olgunlaşmışsa (bezelye, domates, patates) toplamakta Henry'ye yardım etmek zorunda kaldıkları için. Oğlanlar işten kaçıyor değildi ama kendi evlerinde zaten yeterince çalıştırılıyorlardı, bir de Henry'nin kime vurduğuna aldırmayan ucube babası için çalışmaya niyetleri yoktu. (Adam bir keresinde yolun kenarındaki tezgâha götürürken domates sepetini düşürdüğü için Victor Criss'in kafasına odunla

vurmuştu.) Dayak yemek yeterince kötüydü, durumu daha da kötüleştirense Buthc Bowers'ın dayak atarken, "Bütün Japonları öldüreceğim! Lanet Japonları öldüreceğim!" diye bağırmasıydı.

Budalanın teki olsa da Belch Huggins durumu çok güzel özetlemişti bir keresinde: "Delilerle uğraşmaya gelmez," demişti Victor'a. Victor da gülüp başını sallayarak karşılık vermişti.

Ama çatapat ve havai fişekler sirenlerin şarkısı gibi onları kendilerine çekmişti. Oğlanların dayanmalarına imkân yoktu.

"Sana ne diyeceğim Henry," dedi Victor, Henry sabah dokuzda arayıp onu davet ettiğinde. "Saat bire doğru buluşmaya ne dersin?"

"Eğer bir gibi gelirsen beni bulamazsın," diye karşılık verdi Henry. "Yapmam gereken bir sürü iş var. Saat üç gibi buluşuruz. Sonra da seni M-80'lere hedef tahtası yaparım."

Tereddüt eden Vic sonunda pes etmiş ve gelip işlerinde ona yardım etmeyi kabul etmişti.

Diğerleri de geldi. Beşi birden çalışınca Bowers'ların çiftliğindeki bütün işleri öğlen olmadan bitirdiler. Henry gitmek için babasından izin istediğinde baba Bowers elini sallamakla yetindi. Butch elinde içkiyle doldurduğu süt kutusuyla öğleden sonrayı geçirmek üzere arka verandaya yerleşmişti. Philco radyosu da yanındaydı. Akşama doğru Red Sox, Washington Senators ile oynayacaktı, deli olmayan bir adamı baştan aşağı ürpertecek bir maç... Kınından çıkarılmış bir Japon kılıcı Butch'ın kucağındaydı, anlattıklarına bakılırsa vakti zamanında Tarava Adası'nda ölmekte olan bir Japon'un vücudundan çıkardığı bir savaş hatırasıydı. Elbette aslında kılıcı Honolulu'da altı şişe Budweiser ve üç parça demire almıştı. Son zamanlarda Butch ne zaman sarhoş olsa kılıcını çıkarıyordu. Henry de dahil olmak üzere bütün çocuklar adamın er geç o kılıcı birine saplayacağına emindi, bu yüzden kılıç Butch'ın kucağında belirir belirmez tabanları yağlamaya bakarlardı.

Oğlanlar yola yeni çıkmıştı ki Henry yolun ilerisindeki Mike Hanlon'ı gördü. "Zenci!" dediğinde gözleri Noel arifesinde Noel Baba'yı gören küçük çocuklarınki gibi ışıldıyordu.

"Zenci mi?" Belch Huggins'in kafası karışmıştı. Hanlon'larla yolu ender kesişirdi. Derken jeton düştü. "A evet! Zenci! Haklayalım onu Henry!"

Belch şimşek gibi fırladı. Diğerleri onu takip etmeye hazırlanırken Henry, Belch'i yakalayıp geriye çekti. Henry, Mike Hanlon'ı kovalamakta diğerlerinden daha deneyimliydi ve onu yakalamanın göründüğü gibi kolay olmadığını biliyordu. Siyah oğlan çevikti.

"Bizi görmedi. Görene kadar hızlı yürüyelim. Mesafeyi olabildiğince kapatalım."

Öyle yaptılar. Manzara dışarıdan bakan birini eğlendirebilirdi: Beşi olimpiyat maratonuna hazırlanıyormuş gibi yürüyordu. Geyik Sadler'ın koca göbeği Derry Koleji tişörtünün altında inip kalkıyordu. Belch'in kısa sürede kızaran yüzü ter içinde kalmıştı. Ama Mike ile aralarındaki mesafe kapandı –iki yüz metre, yüz elli metre, yüz metre– kara çocuk kafasını çevirip bakmadı. Artık oğlanın ıslık çaldığını duyabiliyorlardı.

"Ona ne yapacaksın Henry?" diye sordu Victor Criss alçak sesle. İlgileniyormuş gibi sormuştu ama aslında endişeliydi. Henry her geçen gün biraz daha endişelendiriyordu onu. Hanlon denilen veledi dövmek, gömleğini parçalamak, pantolonunu indirmek, ağaca bağlamak gibi şeyler umurunda olmazdı ama Henry'nin aklındakinin bunlar olduğundan şüpheliydi. O yıl Henry'nin küçük pislikler dediği çocuklarla birkaç tatsız olay yaşamışlardı. Henry küçük pisliklere hükmetmeye ve yüreklerine korku salmaya alışkındı ama marttan beri çocuklar onu alt edip duruyordu. Henry ve arkadaşları veletlerden birini, dört göz Tozier'ı Freese'ye kadar kovalamış ama tam yakalayacakken mağazanın içinde oğlanı kaybetmişlerdi. Sonra okulun son günü Hanscom denilen çocukla yaşananlar...

Victor o günü düşünmekten hoşlanmıyordu.

Endişelerinin kaynağı çok basitti: Henry FAZLA İLERİ gidebilir. FAZLA İLERİ Victor'un düşünmek istemediği bir konuydu ama huzursuz kalbi ona bunu hatırlatıp duruyordu.

"Onu yakalayıp kömür madenine götüreceğiz," dedi Henry. "Ayakkabılarına çatapat yerleştirip dans edebiliyor mu baka-

rız." Ama M-80'leri onun üzerinde kullanmayacaksın değil mi Henry?"

Henry öyle yapmayı planlıyorsa Victor tüyecekti. Ayakkabıya sıkıştırılan M-80 zencinin ayağını parçalardı ve bu kesinlikle FAZLA İLERİ gitmekti.

"Elimde onlardan dört tane var," dedi gözlerini Mike Hanlon'ın sırtından ayırmayan Henry. Aralarındaki mesafe yetmiş beş metreye inmişti. Artık o da alçak sesle konuşuyordu. "Sence iki tanesini gece fenerinde ziyan eder miyim?"

"Hayır Henry, elbette etmezsin."

"Ayakkabısının içine birkaç Kara Kedi yerleştiririz," dedi Henry. "Sonra onu soyup giysilerini Çorak Topraklar'a atarız. Belki onları geri almaya gittiğinde zehirli sarmaşıklara takılır."

"Onu kömürlerin arasında yuvarlayacağım," dedi Belch, önceden donuk olan gözleri artık ışıl ışıldı. "Olur mu Henry? Sana uyar mı?"

"Hem de nasıl," dedi Henry, Victor'un hoşuna gitmeyen rahat bir tavırla. "Onu kömürlerin arasında yuvarlarız, aynı çamura buladığım gün gibi. Ve..." Henry sırıttığında daha on iki yaşında çürümeye başlamış dişleri ortaya çıktı. "Ve ona edecek bir çift lafım var. Önceden söylediklerimi duymamış gibi bir hali var."

"Ne diyeceksin Henry?" diye sordu Peter. Peter Gordon gerçekten heyecanlanmıştı. Derry'nin "iyi ailelerinden" birinden geliyordu, Batı Broadway'de oturuyordu ve iki yıl içinde Groton'da özel okula gidecekti – en azından o 3 Temmuz günü kendisi öyle sanıyordu. Vic Criss'ten daha zekiydi ama ender olarak onlarla takıldığından Henry'nin delirmeye başladığını fark etmemişti.

"Birazdan görürsün," dedi Henry. "Şimdi kesin sesinizi. Çok yaklaştık."

Mike ile aralarında yirmi beş metre kalmıştı. Henry tam ağzını açıp saldırı emri verecekken Geyik Sadler günün ilk patlamasını gerçekleştirdi. Önceki gece üç tabak fasulye yemişti ve osuruğunun sesi tüfek sesi kadar güçlüydü.

Mike başını çevirdi. Henry çocuğun gözbebeklerinin büyüdüğünü gördü.

"Yakalayın!" diye bağırdı Henry.

Mike bir an donup kaldı, ardından bütün gücüyle koşmaya başladı, canını kurtarmak için koşuyordu.

6

Kaybedenler bambuların arasından şu sırayla geçip Çorak Topraklar'a geçti: Bill, Richie, Richie'nin arkasında kot pantolonu ve kolsuz beyaz bluzuyla Beverly, oflayıp puflamamak için elinden geleni yapan Ben (hava cehennem gibi sıcaktı ama vücudundan utandığı için bol kazaklarından birini giymişti), Stan ve pantolonunun sağ cebinde inhalatörüyle arkayı toplayan Eddie.

Bill, Çorak Topraklar'ın o bölümünden geçtikleri zamanlarda kendini ormanda safari hayallerine kaptırırdı. Bambular uzun ve beyazdı, sık olduklarından görüş alanları daralıyordu. Toprak siyah ve vıcık vıcıktı. Ayakkabılarınıza çamur bulaşmasını istemiyorsanız basmamaya özen göstermeniz gereken çamurlu yerler vardı. Bambular arasındaki su birikintileri ise gökkuşağı renklerindeydi. Havaysa çürüyen bitkiler ve çöpler yüzünden ağırdı.

Bill, Kenduskeag'a bir dönüş kala durup Richie'ye döndü. "Önümüzde kaplan var Tozier."

Richie başını sallayıp Beverly'ye döndü. "Kaplan," diye fısıldadı.

"Kaplan," dedi kız Ben'e.

"İnsan yiyen türden mi?" diye sordu soluk soluğa kalmamış gibi görünmek için nefesini tutan Ben.

"Postu kanla kaplı," dedi Beverly.

"İnsan yiyen kaplan," diye mırıldandı Ben, Stan'e. O da haberi ince uzun yüzü heyecandan kızaran Eddie'ye iletti.

Kıvrılarak giden toprak yoldan ayrılıp bambuların arasına saklandılar. Kaplan önlerinden geçtiğinde neredeyse hepsi onu gördü: İri, belki iki yüz kiloluk zarif bir kas yığını. Yeşil gözlerini, diri diri yediği pigme savaşçılardan kalma kan lekelerini gözlerinde canlandırdılar.

Bambular çatırdadı. Hem hoş hem ürkütücü bir ses. Sonra dünya yeniden sessizleşti. Belki yaz rüzgârıydı... belki de Çorak

Topraklar'ın Old Cape tarafına giden bir kaplan gerçekten önlerinden geçmişti.

"Gitti," dedi Bill. Artık nefesini tutmuyordu. Yeniden patikaya döndü. Ötekiler de peşinden gitti.

Aralarından sadece Richie silahlıydı: Kabzası elektrik bandıyla bantlanmış bir mantar tabancası çıkardı. "Kenara çekilseydin onu rahatlıkla vurabilirdim Koca Bill," dedi büyük bir ciddiyetle. Tabancasının namlusuyla gözlüğünü yukarı ittirdi.

"Buralar Watusi savaşçısı kaynıyor," dedi Bill. "Ateş etme riskine giremezsin. Tepemize binmelerini mi istiyorsun?"

"Ha," dedi ikna olan Richie.

Bill eliyle kendisini takip etmelerini işaret etti. Bambuların bittiği yerde patika daralıyordu. Kenduskeag kıyısına ulaştılar. Nehrin karşısına geçilebilmesi için ortaya taşlar dizilmişti. Onlara taşları nasıl yerleştireceklerini Ben göstermişti. Büyük bir kayayı alıp suya atıyordunuz. Sonra ilk kayanın üstüne basıp bir adım öteye ikinci kayayı fırlatıyordunuz. Sonra üçüncü ve dördüncü. Karşı kıyıya varana dek aynı şekilde devam ediyordunuz. (Yılın o dönemi suyun derinliği yirmi santimi geçmediğinden ayaklarınızı ıslatmadan karşıdan karşıya geçmek mümkündü.) O kadar basit bir numaraydı ki çocuk oyuncağı bile denebilirdi. Ama Ben öğretene kadar hiçbirinin aklına gelmemişti. Oğlan böyle şeylerde ustaydı, üstelik size yeni bir şey öğrettiğinde kendinizi budala gibi hissetmezdiniz.

Tek sıra halinde önceden yerleştirdikleri kayalara basarak yürüdüler.

"Bill!" diye bağırarak arkadaşını uyardı Beverly.

Bill donup kaldı, geri dönüp bakmadı, kollarını öne uzattı. Sular gürül gürül etrafından akıyordu. "Ne var?"

"Piranha gördüm! İki gün önce koca bir ineği yediklerine şahit olmuştum. İnek suya girdikten bir dakika sonra geriye sadece kemikleri kalmıştı. Sakın suya düşme!"

"Tamam," dedi Bill. "Dikkatli olun."

Sallana sallana kayaların üstünden karşıya geçtiler. Eddie Kaspbrak yolu yarıladığında yük trenlerinden biri yakınlardaki tren yolundan geçti ve ani düdük sesi oğlanı şaşırtıp dengesini

bozdu. Berrak sulara baktı ve bir an, gün ışığı gözünü almadan hemen önce suda gerçekten piranha gördü. Onlar Bill'in tropik orman safarisi hayalinin sahte unsurlarından değildi. Gördüğü balıklar süs balıklarından biraz daha büyüktü ama kedibalıkları gibi çirkin çeneleri vardı. Keskin dişleri ortadaydı ve süs balıkları gibi parlak turuncuydular. Sirklerdeki palyaçoların kıyafetlerindeki tüylü ponponların turuncusu.

Sığ sularda daireler çizip avlarını bekliyorlardı.

Eddie kollarını sallayıp dengesini bulmaya çalıştı. *Suya düşeceğim,* diye düşündü. *Suya düşeceğim ve beni diri diri yiyecekler...*

Derken Stanley Uris onu kolundan yakalayıp dengesini bulmasını sağladı.

"Ucu ucuna," dedi Stan. "Suya düşersen annen canına okur."

Bu sefer Eddie'nin aklından geçen son şey annesinin ne kadar kızacağıydı. Diğerleri çoktan kıyıya varmış yük treninin vagonlarını saymaya koyulmuştu. Eddie ürkmüş gözlerle önce Stan'e sonra yeniden suya baktı. Geçip giden bir patates cipsi ambalajından başka bir şey görmedi. Yeniden Stan'e baktı.

"Stan, galiba..."

"Galiba ne?"

Eddie başını iki yana salladı. "Boş ver," dedi. "Bugün her şeyden

(ama evet oradaydılar beni diri diri yiyeceklerdi)

ürküyorum, kaplan yüzünden sanırım. Yola devam."

Kenduskeag'ın batı kıyısı –Old Cape kıyısı– bahar yağmurları başladığında çamur içinde kalırdı ama iki haftadır Derry'ye yağmur düşmemişti. Bu yüzden kıyı kurumuş ve toprak çimento silindirlerle bölünen çatlaklarla kaplanmıştı. Yirmi metre kadar ötedeki beton borudan Kenduskeag'a iğrenç görünüşlü kahverengi sular akıyordu.

"Burası ürkütücü," dedi Ben. Arkadaşları başlarını sallayarak onu onayladı.

Bill onları kuru topraklardan geçirip çalıların arasına, böceklerin vızıldadığı, pirelerin zıpladığı yere götürdü. Ara sıra havalanan kuşların kanat seslerini duyuyor, önlerinden bir sincap geçiyordu. Beş dakika sonra şehir çöplüğüne yaklaştıklarında

bıyıklarına alüminyum folyo yapışmış kocaman bir fare Bill'in önünden geçti ve giderken bu vahşi mikrokozmosun sırlarını da beraberinde götürdü.

Çöplüğün kokusu artık belirgindi. Gökyüzüne kara dumanlar yükseliyordu. Toprak hâlâ gür bitkilerle kaplıydı ama artık araları çöplerle doluydu. Bill onlara "çöpten kepekler" adını verdiğinde Richie gözlerinden yaşlar gelene dek güldü. "Bunu bir kenara not almalısın Koca Bill," dedi. "Gerçekten sağlam malzeme."

Dalların arasına sıkışan kâğıtlar bayraklar gibi sallanıyor, gün ışığı yeşilliklerin arasındaki konserve kutularına çarpıp yansıyordu. Kırık bira şişesinin yansıttığı ışıksa daha da güçlüydü. Beverly derisi yanmış gibi görünen oyuncak bir bebeğe rastladı. Onu yerden aldı ve eteğinin altından çıkıp bacaklarına dolanan gri böcekleri gördüğünde bir çığlık atıp yere fırlattı. Parmaklarını kotuna sildi.

Çöplüğün kenarındaki kayalıklara tırmanıp aşağı baktılar.

"Kahretsin," dedi Bill. Arkadaşları etrafına toplanırken ellerini ceplerine soktu.

Bugün kuzey köşesini yakıyorlardı ama çocukların bulunduğu yerde, çöpçü (arkadaşlarının Mandy dediği Armando Fazio, Derry Koleji'nin hademesinin kardeşiydi) II. Dünya Savaşı'ndan kalma D-9 buldozerle yanmaları için çöp yığınlarını ateşe doğru ittiriyordu. Gömleğini çıkarmış, taşınabilir radyosunu buldozerin tepesine yerleştirdiği şemsiyenin altına bırakmış Red Sox-Senators maçı öncesindeki kutlamaları dinleyerek işini yapıyordu.

"Aşağı inemeyiz," dedi Ben. Mandy Fazio kötü biri değildi ama çocukların çöplüğe gelmesini istemez, gördüğünde onları kovalardı. Fareler yüzünden, fare nüfusunu azaltmak için her tarafa serpiştirdiği zehirler yüzünden, çocukların bir yerlerini kesmelerinden, düşmelerinden ve yanmalarından korktuğu için. Ama en önemlisi çöplüğün çocuklara uygun bir yer olmadığına inanmalarından.

"Dağdan mı geldiniz!" diye bağırırdı ellerinde 22'liklerle şişeleri (veya fareleri veya martıları) vurmaya veya "çöp avlama-

ya" gelen çocukları gördüğünde. Çöplerin arasında dolaşırsanız sağlam oyuncaklar, onarılıp kulüp evine koyabileceğiniz bir koltuk veya tüpü sağlam bir televizyon bulabilirdiniz – taş atıp televizyonun tüpünü patlatmak gerçekten eğlenceliydi. "Dağdan mı geldiniz!" diye bağırırdı Mandy (kızdığı için değil sağır olduğu ve işitme cihazı kullanmayı reddettiği için bağırarak konuşurdu). "Aileniz size çöplükte oynamamanızı söylemedi mi? Kibar çocuklar çöplükte oynamaz! Parka gidin! Kütüphaneye gidin! Halk evine gidin, langırt oynayın! Kibar olun!"

"Hayır inemeyiz," dedi Richie. "Sanırım bugünlük çöplükten vazgeçeceğiz."

Bir süre oturup Mandy'nin buldozeriyle çalışmasını seyrettiler, pes edip gideceğini umuyor ama bunu yapacağına pek de inanmıyorlardı. Radyonun varlığı Mandy'nin akşama kadar çalışmayı planladığının işaretiydi. Günümüz mahvoldu, diye düşündü Bill. Havai fişeklerle gidebileceğiniz çöplükten daha uygun bir yer yoktu. Onları teneke kutuların altına yerleştirir ve havai fişekler alev aldığında kutuların göğe yükselişini seyrederdiniz. Veya fitillerini ateşleyip fişekleri şişelere tıkar ve koşup kaçardınız. Şişeler her zaman olmasa da genelde paramparça olurdu.

"Keşke M-80'imiz olsaydı," dedi bir tanesinin yakında kafasına fırlatılacağını bilmeksizin.

"Annem insanların ellerindekilerle mutlu olması gerektiğini söyler," dedi Eddie büyük bir ciddiyetle. Bu sözler hepsini güldürdü.

Kahkahalar sona erdiğinde hepsi birden Bill'e baktılar.

Bill şöyle bir düşündükten sonra, "Bi... bir yer da... daha biliyorum," dedi. "Ço... Çorak To... Topraklar'ın bi... bittiği yerde, tren hu... hurdalığının ya... yakınlarında maden var..."

"Evet!" diyen Stan ayağa fırladı. "Orayı biliyorum! Sen bir dâhisin Bill!"

"Madende patlamaların sesi çok güzel yankılanacaktı," dedi Beverly.

"Ne duruyoruz? Gidelim," dedi Richie.

Altısı birlikte, sihirli sayıdan bir kişi eksik olarak çöplüğü çevreleyen tepenin yamacında ilerlediler. Mandy Fazio tek bir

kez başını kaldırıp baktı ve saldırmaya hazırlanan Kızılderililerinkini andıran siluetlerini gördü. Onlara bağırmayı düşündü –Çorak Topraklar çocuklara uygun bir yer değildi– ama vazgeçip kendi işine baktı. En azından onun çöplüğünde değildiler.

7

Mike Hanlon duraksamadan kilise okulunu geçti ve koşa koşa Derry tren hurdalığına çıkan Neibolt Sokağı'na daldı. Okulda hademe vardı ama Bay Gendron, Mandy Fazio'dan bile yaşlı ve sağırdı. Ayrıca yazları vaktini bodrumdaki kazanın yanına koyduğu şezlongda, kucağında *Derry News* gazetesiyle uyuklayarak geçirirdi. Mike bütün gücüyle kapıyı yumruklayıp yaşlı adama seslense bile o daha kapıyı açamadan Henry Bowers ve diğerleri yetişip kafasını koparırlardı.

Bu yüzden Mike koşmayı sürdürdü.

Ama körü körüne koşmuyordu, hızına ve nefesine dikkat ediyor, bütün enerjisini tüketmiyordu. Henry, Belch ve Geyik Sadler sorun değildi, güçleri yerindeyken bile yaralı öküzler gibi koşarlardı. Ama Victor Criss ve Peter Gordon ötekilerden hızlıydı. Mike, Bill ve Richie'nin palyaçoyu –veya kurt adamı– gördüğü evi geçerken başını çevirip arkaya baktı ve Peter Gordon'ın aralarındaki mesafeyi neredeyse kapadığını fark etti. Peter sırıtıp duruyordu – pis bir sırıtış, zafer sırıtışı, güzel bir maç oluyor sırıtışı. *Beni yakaladıklarında ne yapacaklarını bilse acaba böyle sırıtır mıydı*, diye düşündü Mike. *Elim sende deyip kaçacaklarını mı sanıyor?*

Tren hurdalığının kapısı ve tabelası –ÖZEL MÜLK, GİRENLER CEZALANDIRILACAKTIR– karşısında belirdiğinde Mike gücünü sonuna kadar zorladı. Acı çekmiyordu –solukları hızlanmıştı ama hâlâ kontrollüydü– ama o hızda devam ederse bütün vücudunun sızlayacağını biliyordu.

Kapı aralıktı. Bir kere daha geriye baktığında Peter ile arayı açtığını gördü. Victor, Peter'ın on adım gerisindeydi, diğerleri kırk elli metre gerisinde kalmışlardı. Üstünkörü bir bakış bile Mike'ın Henry'nin yüzündeki öfkeyi görmesine yetti.

Aralıktan geçip çarparak kapıyı kapadı. Kilitlendiğini duydu. Bir saniye sonra Peter Gordon kapının demirlerine çarptı. Birkaç saniye sonra da Victor Criss arkadaşına yetişti. Peter'ın gülümsemesi kaybolmuş, yerini inatçı bir ifade almıştı. Kilidi açmaya çalıştı ama imkânsızdı.

Akıl alacak gibi değil ama, "Hadi çocuk kapıyı aç. Böylesi hiç adil değil," diye seslendi.

"Senin adalet anlayışın nedir?" diye sordu Mike nefes nefese. "Beşe karşı bir mi?"

"Adil ol," diye tekrarladı Peter, Mike'ı duymamışçasına.

Mike, Victor'a baktığında oğlanın tedirgin olduğunu gördü. Tam ona seslenecekti ki diğerleri kapının dibine dizildi.

"Kapıyı aç zenci!" diye bağırdı Henry. Peter'ı irkilten bir öfkeyle demirleri sarstı. "Kapıyı aç! Hemen şimdi kapıyı aç!"

"Açmayacağım," diye karşılık verdi Mike.

"Aç kapıyı!" diye bağırdı Belch. "Kapıyı aç seni kara derili!"

Kalbi deliler gibi çarpan Mike kapıdan uzaklaştı. Hiç bu kadar üzüldüğünü, bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Kapının önüne dizilmiş ona bağırıyor, hayatında hiç duymadığı hakaretler yağdırıyorlardı – kara köpek, zenci dölü, orman kaçkını ve başka şeyler. Henry'nin cebinden bir şey çıkardığını, parmağıyla bir kibrit çaktığını hayal meyal gördü. Henry demirlerin arasından kırmızı bir şey fırlattı. Neyse ki refleksleri hızlı olan Mike sıçrayıp kenara çekilerek sol tarafında patlayıp tozu dumana katan kiraz bombasından kurtuldu.

Bir anda herkes sessizleşti. Mike inanamayan gözlerle demirlerin arkasındaki çocuklara bakıyordu. Onlar da şaşkındı. Peter Gordon tam bir şok geçiriyordu. Belch bile şaşkına dönmüştü.

Artık ondan korkuyorlar. Mike'ın zihninde beliren, belki hayatında ilk kez duyduğu kendi sesinden çok bir yetişkinin sesini andıran bir ses. *Korkuyorlar ama korku onları durdurmayacak. Kaçmak zorundasın Mike, yoksa kötü şeyler olacak. Hiçbiri öyle olmasını istemiyor, ne Victor, ne Peter Gordon. Yine de olacak çünkü Henry olmasını sağlayacak. Uzaklaş. Hemen kaç.*

Birkaç adım gerilediğinde Henry Bowers yeniden seslendi: "Köpeğini öldüren bendim zenci."

Mike karnına bovling topu yemiş gibi donup kaldı. Henry Bowers'ın gözlerinin içine baktı ve doğruyu söylediğini anladı. Patates Cipsi'ni o öldürmüştü.

O kavrayış anı Mike'a sonsuzmuş gibi geldi – Henry'nin öfkeden kararmış suratına, delilerinkini andıran gözlerine baktığında pek çok şeyi hayatında ilk kez gerçekten kavradı. Bu gerçeklerden biri de Henry'nin Mike'ın zannettiğinden çok daha deli olduğuydu. Daha da önemlisi dünyanın nezaket dolu bir yer olmadığını keşfetmişti ve onu bağırmaya iten öğrendiği bilgiden çok bu keşifti: "Seni piç kurusu!"

Öfkeden deliye dönen Henry demirlere saldırdı, korkutucu bir kaba kuvvetin yardımıyla maymunlar gibi demirlere tırmandı. Mike bir saniye kadar duraksadı, içindeki yetişkin sesinin gerçek bir ses olup olmadığını görmek istedi, evet, gerçekti. Kısa bir tereddüdün ardından diğerleri de demirlere tırmanmaya başladı.

Mike dönüp koşmaya koyuldu. Tren hurdalığını geçti. Kaybedenler'in Çorak Topraklar'ı geçtiğini gördükleri tren çoktan gitmişti. Mike'ın kulağına gelen tek ses deliler gibi çarpan kalbinin ve demirlere tırmanan çocukların gürültüleriydi.

Mike rayları geçti. Ayakkabılarının altına takılan çakıltaşlarına aldırmaksızın koşmayı sürdürdü. Yeni raylara rastladı. Bir sonraki rayları fark etmedi ve takılıp bileğini burktu. Doğrulup koşmayı sürdürdü. Bileği acıyordu. Henry'nin demirin üstünden yere atladığını duydu. "Seni haklamaya geliyorum zenci!" diye bağırdı Henry.

Mike'ın mantığı tek şansının Çorak Topraklar olduğunu söylüyordu. Oraya ulaşabilirse bambuların veya çalıların arasına saklanabilir, durum çaresizse kanalizasyona girip zorbaların gitmesini bekleyebilirdi.

Belki bunları yapabilirdi... Ama mantıkla ilgisi olmayan bir öfke bütün vücudunu sarmıştı. Henry'nin kendisini kovalamasını anlayabilirdi ama Patates Cipsi'nden ne istemişti? Patates Cipsi'ni öldürmek... *KÖPEK zenci değildi ki, seni geri zekâlı piç*, diye düşünüyordu koşarken. Öfkesi gittikçe güçlendi.

Derken kulağında başka birinin sesini duydu. Babasınınkini. *Koşup kaçmayı alışkanlık haline getirme. Önemli olan dikkatli*

davranmak ve savaşacağın zamanı doğru seçmek. Henry Bowers buna değer mi diye düşün...

Mike tren hurdalığını dümdüz geçip depolara doğru koşmuştu. Kulübelerin arkasında hurdalığı Çorak Topraklar'dan ayıran demirler vardı. Demirleri geçip diğer tarafa atlamayı planlamıştı. Ama vazgeçti, sağa dönüp maden yoluna saptı.

Maden 1935'e kadar kömür çıkarmakta kullanılıyordu – Derry'den geçen trenler orada kazanları doldururdu. Derken dizel ve elektrikle çalışan trenler yapılmış ve yıllar içinde kömür önemini yitirmişti. Kömür kuyusunda kalanlarsa kazanları kömürle çalışan insanlar tarafından çalınmıştı. Yerel bir şirket madeni işletmeyi denedi ama 1955'te iflas etti. O gün bugündür maden boştu. Madene uzanan raylar hâlâ yerli yerindeydi ama hepsi paslanmış, taşların arasını yabani otlar bürümüştü. Maden de aynı otlarla kaplıydı, daha fazla yer işgal edebilmek için ayçiçekleriyle mücadele ediyorlardı. Her tarafı kaplayan bitkilerin arasında cüruf denilen yığınlar vardı – yöre halkının bir zamanlar dışık dediği kömür artıkları.

Mike madene doğru koşarken gömleğini çıkardı. Madenin kenarına varınca başını çevirip arkasını kontrol etti. Henry rayları geçmiş ona doğru koşuyordu, arkadaşları etrafına yayılmıştı. Sorun değil. Belki.

Gömleğini çıkın olarak kullanan Mike olabildiğince çabuk bir düzine kadar sert cüruf topladı. Ardından gömleğini koluna bağlayıp demirlere koştu. Tırmanmak yerine oraya ulaştığında sırtını demirlere döndü. Kömür parçalarını yere döktü, dizdi ve birkaç tanesini eline aldı.

Henry kömürü görmedi; gözünün gördüğü yegâne şey demirin dibinde tuzağa düşmüş zenciydi. Bağırarak ona doğru koştu.

"Bu köpeğin için, seni piç!" diye bağırdı gözlerinden yaşlar aktığını fark etmeyen Mike. Kömür parçalarından birini bütün gücüyle savurdu. Kömür parçası düz bir çizgi izledi ve gürültülü bir *pat* sesiyle Henry'nin alnına çarptı. Kömür sekip kenara düşerken Henry dizlerinin üstüne yığıldı. Elleri alnına gitti. Parmakları kana bulandı.

Diğerleri oldukları yerde donup kaldı. Hepsinin yüzünde aynı inanamayan ifade vardı. Henry'nin ağzından acı dolu bir çığlık döküldü ve ayağa kalktığında hâlâ kafasını tutuyordu. Mike bir kömür daha fırlattı. Henry kaçıp kurtuldu. Mike'a doğru yürüdü. Mike üçüncü kömürü fırlattığında Henry elini alnından çekip kömür parçasını havada yakaladı. Sırıtıyordu.

"Başına geleceklere inanamayacaksın," dedi. "Seni ne sürprizler – TANRIM!" Henry konuşmayı denedi ama ağzından boğuk sesler çıktı.

Mike bir kömür daha fırlatmış ve bu seferki Henry'nin boğazına isabet etmişti. Henry yeniden dizlerinin üstüne yığıldı. Peter Gordon şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı. Geyik Sadler zor bir matematik problemini çözmeye çalışırcasına kaşlarını çattı.

"Ne bekliyorsunuz?" demeyi başardı Henry. Parmaklarının arasından kanlar akıyordu. Sesi boğuktu, sanki konuşan bir yabancıydı. "Yakalayın onu! Pis zenciyi haklayın!"

Mike ötekilerin emre uyup uymayacaklarını görmek için oyalanmadı. Demirlere tırmanmaya başladı. Tam tepeye ulaşmıştı ki birinin ayağına yapıştığını hissetti. Aşağı baktığında Henry Bowers'ın öfkeden kasılmış, kana ve kömüre bulanmış suratını gördü. Mike ayağını çekti. Ayakkabısı çıkıp Henry'nin elinde kaldı. Çıplak ayağıyla Henry'nin kafasına bir tekme indiren oğlan bir şeyin çatırdadığını duydu. Henry bir çığlık daha atıp yalpalayarak geriledi. Şimdi kanlar içindeki burnunu tutuyordu.

Başka bir el –Belch Huggins'in eli– Mike'ın kotunun paçasını yakalar gibi oldu ama oğlan kendini kurtardı. Bacağını demirin diğer tarafına attı, derken yüzünün yan tarafına gözünü karartan şiddette bir darbe aldı. Yanağından aşağı sıcak bir şeyler aktı. Kalçasına, koluna, bacaklarına başka şeyler çarptı. Cephanesini ona karşı kullanıyorlardı. Bir süre iki eliyle demirlerde asılı kaldı, sonra düşüp iki kere yerde yuvarlandı. Otlarla kaplı zemin hafifçe aşağı eğimliydi ve muhtemelen Mike Hanlon'ın gözlerini ve hatta hayatını kurtaran o eğim oldu. Henry demire yaklaşıp cebinden dört M-80'inden birini çıkarıp demirin diğer tarafına attı. Havai fişek korkunç bir *ŞAKKK* sesiyle patladı. Otların ortasında bir bölüm havaya uçtu.

Kulakları çınlayan Mike bütün iradesini toplayıp ayağa kalktı. Artık Çorak Topraklar'a ulaşmıştı. Eliyle sağ yanağını sildiğinde kanlar eline bulaştı. Bu manzara oğlanı endişelendirmedi; bu savaştan kazasız belasız kurtulabileceğine hiç inanmamıştı.

Henry kiraz bombalarından birini fırlattı ama bombanın geldiğini gören Mike rahatça kaçıp kurtuldu.

"Onu yakalayalım!" diye kükreyen Henry demire tırmanmaya başladı.

"Şey, Henry bilmem ki..." Daha önce bu kadar vahşi bir durumla karşılaşmamış olan Peter Gordon için bu kadarı fazlaydı. İhtimaller tamamen sizin lehinizeyken kan akmaması gerekirdi – en azından sizin takımdan birileri yaralanmamalıydı.

"Karar versen iyi olur," dedi Henry, Peter'a bakıp. İnsan kılığındaki zehirli bir örümcek gibi demirlere tutunmuştu. Nefret dolu gözlerini Peter'a dikti, yanakları kanla kaplıydı. Mike'ın tekmesi burnunu kırmıştı ama Henry bu gerçeği bir süre daha keşfetmeyecekti. "Bir an evvel karar versen iyi olur yoksa onunla işin bittiğinde senin peşine düşerim, lanet serseri."

Ötekiler de demirlere tırmanmaya koyuldu. Peter ve Victor isteksizce, Belch ve Geyik ise budalalıklarından beslenen bir hevesle.

Mike neler olacağını görmek için beklemedi. Dönüp koşa koşa çalıların arasına daldı. Henry arkasından seslendi: *"Seni bulacağım zenci! Seni bulacağım!"*

8

Göçükler madenin diğer ucundaydı. Bulundukları yer yabani otlarla kaplı bir açıklıktan ibaretti. Son kömürler de çıkarılalı uzun yıllar olmuştu. İlk patlama duyulduğunda Stan'in etrafına toplanmışlardı. Eddie yerinden sıçradı – hâlâ gördüğünü sandığı piranhalardaydı aklı. (Gerçek bir piranhanın neye benzediğini bilmiyordu ama dişleri olan aşırı gelişmiş süs balıklarına benzemediklerine emindi.)

"Sakinleş Eddie-San," dedi Çinli garsonları taklit eden Richie. "Birileri havai fişek patlatıyor."

"Hiç beceremiyorsun," dedi Bill.

"Elimden geleni yapıyorum Koca Bill," dedi Richie. "Taklitlerimi geliştirirsem belki bir gün senin de sevgini kazanırım." Bill'e bir öpücük yolladı. Bill elini tabanca yapıp oğlana ateş etti. Yan yana duran Ben ve Eddie sırıtmaktan kendilerini alamadılar.

"Ben çok gencim, sen çok yaşlısın." Stan Uris ürkütücü ölçüde inandırıcı bir Paul Anka taklidiyle sohbete daldı birden. "Öyle dediler bana aşkım."

"Şarkı da söyleyebiliyormuş!" diye karşılık verdi Richie. Oğlan gerçekten şarkı söyleyebiliyor, baksanıza!" Sonra televizyon spikeri sesiyle devam etti: "Çarpı işareti olan yeri imzala evlat." Kolunu Stan'in omzuna atıp sırıttı. "Seni büyük bir yıldız yapacağız. Sana bir gitar vereceğiz. Büyük adam olacak..."

Bill nazikçe Richie'nin koluna vurdu. Hepsi havai fişekleri patlatacakları için heyecan içindeydi.

"Kutuyu aç Stan," dedi Beverly. "Bende kibrit var."

Stan'in dikkatlice kutuyu açışını izlediler. En üste süslü Çin harfleriyle bir şeyler yazılmış, altına Richie'yi güldüren İngilizce bir uyarı eklenmişti. "Fitili yaktıktan sonra elinizde tutmayın," diyordu uyarı.

"Söyledikleri iyi oldu," dedi Richie. "Yaktıktan sonra elimde tutmaya fena alışmıştım. Tırnaklarımızı böyle kestiğimizi sanıyordum."

Stan yavaş yavaş, neredeyse bir tören edasıyla kırmızı ambalajı açıp karton tüpleri avucuna aldı. Mavi, kırmızı ve yeşil. Fitilleri birbirine dolanmıştı.

"Fitilleri çözeceğim..." diye söze başladı Stan. İkinci patlamayı duydular, ilkinden daha şiddetliydi. Ses Çorak Topraklar'da yankılandı. Çöplükteki kuşlar ötüşerek havalandı. Bu sefer bütün çocuklar irkilmişti. Stan yere düşürdüğü havai fişekleri topladı.

"Dinamit miydi?" diye sordu tedirgin olan Beverly. Başını gökyüzüne çevirmiş olan Bill'e bakıyordu. Oğlanın o an hiç olmadığı kadar yakışıklı göründüğünü düşündü ama duruşunda huzursuz olduğunu eleveren bir şeyler vardı. Yangın kokusu alan geyikler gibi tetikteydi.

"M-80 patlamasıydı," dedi Ben. "Geçen 4 Temmuz'da liseli çocuklar birkaç tanesini patlattıklarında parktaydım. Çelik çöp tenekesine koydukları fişek böyle bir gürültü yapmıştı."

"Tenekede delik açtı mı Saman Kafa?" diye sordu Richie.

"Hayır ama tenekeyi yamulttu. Sanki tenekenin içinde çırpınıp duran biri vardı. Patlattıktan sonra bütün çocuklar kaçtı.

"Son patlama yakından geldi," dedi Eddie. Gözucuyla Bill'e baktı.

"Bunları patlatmak istiyor musunuz istemiyor musunuz?" diye sordu Stan. Havai fişeklerden bazılarının fitillerini çözmeyi başarmıştı. Kalanları sonra patlatmak üzere düzgünce kâğıda sardı.

"Elbette," dedi Richie.

"O... o... onları ka... kaldır." Soru sorarcasına Bill'e baktılar, ürkmüşlerdi – korkutucu olan söyledikleri değil ses tonuydu.

"O... onları ka... kaldır," diye tekrarladı Bill. Kelimeleri söyleyebilmek için harcadığı çabadan yüzü kıpkırmızı olmuştu. Dudaklarından tükürükler saçıldı. "Bi... bir şe... şeyler o... olacak."

Eddie dudaklarını yaladı. Richie gözlüğünü başparmağıyla ter içinde kalan burnundan yukarı ittirdi. Ben düşünmeksizin koruyabilmek için Beverly'ye yaklaştı.

Stan ağzını açıp bir şey söyleyecek olduysa da ilkinden daha güçsüz bir patlama daha duyuldu. İkinci bir kiraz bombası.

"Ta... taşlar," dedi Bill.

"Efendim?" dedi Bill'i anlamayan Stan.

"Ta... taş toplayın. Ce... cephane." Bill cepleri dolana kadar yerden taş topladı. Diğerleri önce delirmiş gibi ona baktılar... Derken Eddie alnının ter damlalarıyla kaplandığını hissetti. Artık sıtma geçirenlerin ne hissettiğini biliyordu. Ben ile tanıştıkları, Henry Bowers'ın burnunu kanattığı gün aynı şeyi hissetmişti – ama bu seferki his daha güçlüydü. Sanki Çorak Topraklar'da Hiroşima zamanıydı.

Ben taş toplamaya başladı, sonra çenesini kapayan Richie ona katıldı. Gözlüğü burnundan kayıp yere düştü. Ne yaptığını düşünmeden onu yerden alıp gömlek cebine kaldırdı.

"Bunu neden yaptın Richie?" diye sordu Beverly. Sesi alaycı değildi.

"Bilmiyorum," diyen Richie taş toplamayı sürdürdü.

"Beverly, belki sen, şey, çöplüğe saklansan iyi olur," dedi Ben. Elleri taşlarla doluydu.

"Boş versene," dedi kız. "Hiçbir yere gitmiyorum Ben Hanscom." Eğilip taş toplamaya başladı.

Stan düşünceli gözlerle çıldırmış çiftçiler gibi taş toplayan arkadaşlarını seyretti. Ardından dudaklarını büzüp kendisi de onlara katıldı.

Eddie boğazında tanıdık sıkışmayı hissetti. Nefes almakta güçlük çekiyordu.

Bu sefer olmaz lanet olasıca, diye düşündü. Arkadaşlarımın bana ihtiyacı varken olmaz. Bev'in dediği gibi, boş ver.

O da taş toplamaya koyuldu.

9

Henry Bowers normal koşullarda çevik veya hızlı hareket edemeyecek kadar çabuk gelişmişti. Ama bunlar normal koşullar değildi. Acı ve öfke içindeydi ve bunlar onu, düşünmeyen, beyni kaslarına indirgenmiş bir yaratığa dönüştürdü. Bilinçli düşünce kaybolmuştu; zihni yaz sonunda, günbatımında yakılan ateşlerden yükselen dumanı andıran bir dumanla kaplıydı. Kırmızı pelerinin peşine düşen boğa misali Mike Hanlon'ın peşine düştü. Mike madenin sınırı boyunca uzanan yolda koşuyordu, yolun sonu çöplüktü. Ama Henry yola falan aldıramayacak kadar kopmuştu; çalıların arasına daldı ve ne vücuduna batan dikenlere ne de suratına çarpan dallara aldırarak düz bir çizgide ilerledi. Onu ilgilendiren tek şey pis zenciye yaklaşmaktı. Henry'nin sağ elinde M-80'lerden biri vardı. Diğer elindeyse kibrit. Zenciyi yakaladığında kibriti çakıp fitili tutuşturacak ve fişeği oğlanın pantolonunun içine atacaktı.

Mike, Henry'nin arayı kapadığının bilincindeydi. Diğerleri de uzakta değildi. Hızlanmayı denedi. Fena yaralanmıştı, pani-

ği engelleyen tek şey iradesiydi. Rayları geçerken bileğini tahmin ettiğinden de kötü burktuğundan artık topallıyordu. Henry'nin önüne ne çıkarsa ezip geçecekmişçesine ilerleyişi oğlanın zihninde kuduz bir köpek veya ayı tarafından kovalandığı tatsız görüntüler belirmesine yol açtı.

Yol biraz ileride genişledi ve Mike kendini kömür çukurunda buldu. Dibe yuvarlandı, ayağa kalktı ve biraz ileride başka çocuklar olduğunu görerek şaşırdı. Altı çocuk. Düz bir çizgi halinde dizilmişlerdi. Yüzlerinde garip ifadeler vardı. Ancak çok sonra, oturup olanları düşünme fırsatı bulduğunda o ifadelerin garip yanının ne olduğunu anlayacaktı: Sanki çocuklar geleceğini biliyorlardı.

"İmdat!" demeyi başardı Mike topallayarak onlara doğru gelirken. İçgüdülerini dinleyip uzun boylu kızıl saçlı çocuğa hitaben konuştu. "Çocuklar... büyük oğlanlar..."

Henry'nin çukura dalışı o zamana denk gelir. Altı çocuğu gördüğünde olduğu yerde durdu. Bir an yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. Arkasına baktı. Adamlarını gördü. Yeniden Kaybedenler'e baktığında (nefes nefese kalan Mike, Bill Denbrough'nun arkasına geçmişti) sırıtıyordu.

"Seni tanıyorum ufaklık," dedi Bill'e hitaben. Richie'ye baktı. "Seni de tanıyorum. Gözlüğün nerede dört göz?" Richie cevap veremeden Henry'nin gözleri Ben'e ilişti. "Şu işe bak! Yahudi ve şişko da buradaymış. Yanındaki kız arkadaşın mı şişko?"

Ben irkildi.

O sırada Peter Gordon, Henry'nin arkasında belirdi. Victor da gelip Henry'nin diğer tarafında durdu; Belch ve Geyik Sadler son gelenlerdi. Peter ve Victor'un diğer tarafına geçtiler. Artık iki grup karşılıklı iki sıra oluşturmuş birbirine bakıyordu.

Nefes nefese kaldığı için sesi insandan çok boğalarınkini andıran Henry, "Hepinizin kemiklerini kıracağım ama bugünlük gitmenize izin verebilirim," dedi. "Zenciyi istiyorum. Siz küçük pislikler gidebilirsiniz."

"Evet!" dedi Belch ukala ukala.

"Köpeğimi öldürmüş!" diye bağırdı Mike, sesi tizleşmişti, ağlayacakmışçasına çatlıyordu. "Kendi söyledi!"

"Kendi ayaklarınla yanıma gelirsen belki seni öldürmem," dedi Henry.

Mike titriyordu ama yerinden kıpırdamadı.

Bill tane tane konuşarak karşılık verdi: "Çorak Topraklar bizim, gi... gidin buradan."

Henry'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki okkalı bir tokat yemişti.

"Kim gitmemizi sağlayacak?" diye sordu. "Sen mi at pisliği?"

"Bi... biz," dedi Bill. "Sa... sana ka... katlanmaktan bı... bıktık Bowers. Defol."

"Seni kekeme ucube," dedi Henry. Başını öne eğip saldırıya geçti.

Bill'in avuçları taşlarla doluydu; Beverly'nin elinde tek bir taş vardı. Mike'ın elleri boştu, kalanlarsa hazırlıklıydı. Bill taşları Henry'ye attı, aceleci davranmıyor, sert, isabetli atışlar yapıyordu. İlk atışı ıskaydı ama ikincide Henry'yi omzundan vurdu. Üçüncüyü ıskalasa Henry arayı kapayıp güreşerek Bill'i yere devirebilirdi ama Bill ıskalamadı. Taş Henry'nin kafasına isabet etti. Henry acının verdiği şaşkınlıkla çığlık attı, yukarı baktı ve dört taş daha yedi: Richie Tozier'dan göğsüne iki taş, Eddie'den omzuna bir taş ve Stan Uris'ten baldırına bir taş daha. Sonra da Beverly'nin taşı karnına isabet etti. İnanamayan gözlerle çocuklara baktı. Hava aniden uçuşan taşlarla dolmuştu. Henry geriledi, yüzünde aynı bezgin, acı dolu ifade belirdi. "Hadi çocuklar!" diye bağırdı. "Yardım etsenize!"

"Sa... saldırın," dedi Bill alçak sesle. Ardından arkadaşlarının emrine uyup uymadığına bakmaksızın ileri atıldı.

Peşinden gittiler, sadece Henry'yi değil ötekileri de taş yağmuruna tutuyorlardı. Zorbalar yerden cephane toplamaya çalışıyordu ama daha saldıracak kadar cephane toplayamadan canlarına okundu. Ben'in attığı taş elmacıkkemiğine isabet edip kanattığında Peter Gordon çığlık attı. Birkaç adım geriledi, duraksadı, isteksizce bir iki taş attı... ve kaçtı. Bu kadarı yetmişti. Batı Broadway'de işler böyle yürümezdi.

Henry elini yerde dolaştırıp bir avuç taş kaptı. Kaybedenler'in şansına çoğu ufak çakıltaşlarıydı. Büyüklerden birini Beverly'ye atıp kızı kolundan yaraladı. Kız çığlığı bastı.

Öfkeden deliye dönen Ben, Henry Bowers'a saldırdı. Zorba, oğlanın geldiğini görmüş ama zamanında kenara çekilememişti. Henry dengesini kaybetti. Ben neredeyse yetmiş kiloydu; sonuçta ne olacağı baştan belliydi. Henry sadece yere devrilmedi yere uçtu. Sırtüstü toprağa yapışıp yerde yuvarlandı. Ben oğlanın üstüne yürüdü. Belch Huggins kafasına golf topu büyüklüğünde bir taşla vurduğunda bile acıyı hissetmedi.

Ben üstüne bindiğinde Henry dizlerinin üstüne doğrulmuştu. Ben bir tekmede Henry'yi yere devirdi. Zorba sırtüstü yuvarlandı. Gözlerini Ben'e dikti.

"Kızlara taş atılmaz!" diye bağırdı Ben. Hayatı boyunca hiç bu kadar öfkelenmemişti.

"Hiç mi..."

O an Henry'nin elindeki ateşi fark etti. Çakılmış bir kibrit. M-80'in fitili. Henry fişeği Ben'in suratına fırlattı. Düşünmeden hareket eden Ben avucuyla fişeğe vurdu ve rakete isabet edip seken bir top gibi M-80 de geldiği yere geri döndü. Henry fişeğin gelişini gördü. Gözbebekleri büyüdü, çığlık atarak yana yuvarlandı. Fişek bir saniye sonra patladı, Henry'nin gömleğinin arkası kapkara oldu, giysileri parçalandı.

Bir saniye sonra Geyik Sadler, Ben'e vurup dizlerinin üstüne çömeltmişti. Dilini ısırdığı için oğlanın ağzından kanlar akıyordu. Şaşkın şaşkın etrafa bakındı. Geyik yeniden saldırıya geçti ama Ben'e ulaşamadan Bill arkasından saldırıp iriyarı oğlanı taş yağmuruna tuttu. Geyik topukları üstünde dönüp ona bağırdı.

"Bana arkadan saldırdın seni ödlek!" dedi Geyik. "Kalleşçe dövüşüyorsun!"

Saldırmaya hazırlandı ama Richie, Bill'in yanına gidip elindeki taşları Geyik'e fırlattı. Belli ki Geyik'in ödleklikle ilgili nutkundan etkilenmemişti; beşinin korkmuş bir çocuğu kovaladıklarını görmüşlerdi, yani hiçbiri Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri değildi. Richie'nin taşlarından biri Geyik'in kaşına isabet etti. Geyik uludu.

Eddie ve Stan Uris, Bill ve Richie'ye katıldı. Beverly de yanlarına gitti. Kolu kanıyordu ama gözleri ışıl ışıldı. Taş yağmuru başladı. Dirseğine taş yiyen Belch Huggins çığlık atarak geri çekildi. Dirseğini tutarak acıdan zıplamaya başladı. Henry ayağa kalktı, gömleğinin arkası paramparçaydı ama yara almamıştı. Diğerlerinin yanına gidemeden Ben Hanscom oğlanın kafasına bir taş atıp onu dizlerinin üstüne devirdi.

O gün Kaybedenler'i en çok yaralayan Victor Criss'ti çünkü hem iyi bir atıcıydı hem de –çelişkili gelecek ama– duygusal açıdan çocuklarla bir sorunu yoktu. Orada olmayı gerçekten istemiyordu. Taş savaşında gerçekten yaralanabilirdiniz; çocuğun kafası yarılabilir, dişleri kırılabilir, hatta birileri gözünden olabilirdi. Ama madem karışmıştı adam gibi savaşacaktı. Karşısındakilere hadlerini bildirme niyetindeydi.

O soğukkanlılık otuz saniyesini ayırıp bir avuç büyükçe taş toplamasını sağladı. Kaybedenler bir araya toplandığında taşlardan birini Eddie'ye fırlattı ve çenesinden vurdu. Oğlan ağlayarak yere yığıldı, taşın isabet ettiği yerden kanlar akıyordu. Ben arkadaşının yanına gitmeye kalktı ama Eddie toparlanmıştı. Çenesinden kanlar akarken gözlerini kısmış zorbaya bakıyordu.

Victor, Richie'ye taş attı. Taş Richie'nin göğsüne isabet etti. Richie taş atarak karşılık verdi ama Vic atıştan kurtuldu. Kaçarken Bill Denbrough'ya taş attı. Bill geri çekildi ama yeterince hızlı davranamamıştı. Taş yanağını kesti.

Bill, Victor'a döndü. Gözleri kenetlendi. Victor kekeleyen çocuğun gözlerinde ödünü patlatan bir şey gördü. Özür dilerim cümlesi titreyen dudaklarının ucuna kadar geldi ama küçük bir çocuktan özür dilemezdiniz. Hele arkadaşlarınızın size köpek muamelesi yapmasını istemiyorsanız. Bill, Victor'a doğru yürüdü. Victor da Bill'e doğru. Aynı anda yakın mesafeden birbirlerini taş yağmuruna tuttular. Diğerleri dönüp onları izlediğinden diğer çarpışmalar şimdilik sona ermişti, Henry bile onlara bakıyordu.

Victor eğilip büzülerek taşlardan kaçmaya çalışıyordu ama Bill hiçbir çaba harcamıyordu. Victor'un taşları göğsüne, omuzlarına, karnına isabet etti. Biri kulağını kesti. Bunların hiçbirinden etkilenmeyen Bill birbiri ardına taş atmayı sürdürdü. Ölümcül

bir güçle. Üçüncü taş Victor'un dizine isabet etti. Hafif bir çatırtı duyuldu. Victor inledi. Cephanesi bitmişti, Bill'inse elinde bir taş daha vardı. Pürüzsüz ve beyaz ördek yumurtası büyüklüğünde bir taş. Victor Criss taşın ne kadar sağlam göründüğünü düşünmekten kendini alamadı.

Aralarındaki mesafe birkaç metreye inmişti.

"He... he... hemen bu... buradan gi... gidin," dedi. "Yo... yoksa ka... kafanı ya... yararım. Ge... gerçekten ya... yaparım."

O gözlere bakan Victor oğlanın ciddi olduğunu anladı. Tek kelime etmeden sırtını dönüp Peter Gordon'ın kaçtığı yöne gitti.

Belch ve Geyik Sadler ne yapacaklarını bilemiyormuşçasına etrafa bakındılar. Sadler'ların oğlunun ağzı, Belch'inse yüzü kan içindeydi.

Henry ağzını açtı ama ses çıkmadı.

Bill, Henry'ye döndü. "De... defolun," dedi.

"Ya gitmezsem?" Henry zorbalık taslıyordu ama gözlerindeki ifade değişmişti. Korkuyordu ve gidecekti. Bunu anlamak Bill'e kendini iyi hissettirmeliydi, zaferinin tadını çıkarmalıydı ama bunu bile yapamayacak kadar yorgundu.

"E... eğer gitmezsen," dedi Bill. "Sa... sana saldıracağız. A... altımız seni hastanelik edebiliriz."

"Yedimiz," diyen Mike Hanlon onlara katıldı. Ellerinde beyzbol topu büyüklüğünde taşlar vardı. "Beni zorlama Bowers. İnan bana seve seve kafanı kırarım."

"Seni lanet zenci!" Henry'nin ses tonundan ağlamak üzere olduğu belliydi. O ses tonu Belch ve Geyik'in içindeki son savaşma arzusunu da yok etti. Gerileyip ellerindeki taşları yere attılar. Belch nerede olduğunu bilmiyormuşçasına etrafa bakındı.

"Burası bizim. Defolun," dedi Beverly.

"Kes sesini seni fahişe," dedi Henry. "Seni..." Dört taş aynı anda uçup Henry'nin dört ayrı yerine isabet etti. Oğlan çığlık atıp geri geri giderek çalıların arasına yuvarlandı. Gömleği paramparça olmuştu. Küçük çocukların kararlı suratlarına, Belch ve Geyik'in ürkmüş yüzlerine baktı, yardım gelmeyecekti. Geyik utanıp başını çevirdi.

Henry ayağa kalktı, hıçkırıyor ve kırık burnundan güçlükle nefes alıyordu. "Hepinizi öldüreceğim," dedikten sonra depar atıp patikaya koştu. Bir saniye sonra gözden kaybolmuştu.

"Gitsene," dedi Bill, Belch'e hitaben. "Defol ve bir daha gelme. Çorak Topraklar bizim."

"Henry'yi kızdırmamış olmayı dileyeceksin," dedi Belch. "Hadi Geyik."

Başları önde uzaklaştılar.

Yedi çocuk yarım çember oluşturacak şekilde dizildi, hepsinin bir yerleri kanıyordu. Taş savaşı dört dakikadan kısa sürmüştü ama Bill kendini II. Dünya Savaşı'nı yaşamış gibi hissediyordu.

Sessizliği Eddie Kaspbrak'ın çırpınışı böldü, nefes almaya çalışıyordu. Ben arkadaşının yanına giderken midesindeki üç Twinkie ve dört Ding-Dong'un dışarı çıkmaya hazırlandığını hissetti ve Eddie'nin yanında durmak yerine kusmak için çalıların arkasına saklandı.

Eddie'ye ulaşanlar Richie ve Bev oldu. Bev kolunu oğlanın beline dolarken Richie, Eddie'nin cebinden inhalatörünü çıkardı. "Nefes al Eddie," dedi ilacı Eddie'nin ağzına dayayıp. Sonra da düğmesine bastı.

"Teşekkürler," dedi Eddie güçlükle.

Çalıların arasından çıkan Ben eliyle ağzını sildi. Yanakları kızarmıştı. Beverly yanına gidip oğlanın ellerini tuttu.

"Beni savunduğun için teşekkürler," dedi.

Ben başını sallayıp bakışlarını kaçırdı. "Her zaman," dedi.

Birer birer başlarını çevirip Mike'a baktılar. Kara derili Mike. Onu dikkatlice, temkinle, uzun uzun düşünerek süzdüler. Mike önceden de bunlara benzer bakışlarla karşılaşmıştı –aslında öyle bakışlarla karşılaşmadığı bir dönem hatırlamıyordu– aynı şekilde onlara karşılık vermeyi denedi.

Bill önce Mike'a sonra Richie'ye baktı. Richie arkadaşının bakışlarına karşılık verdi. Bill kafasında bir tak sesi duydu, sanki amacı bilinmez bir makinenin son parçası düzgünce yerli yerine oturmuştu. Sırtında bir ürperti dolaştı. *Artık hepimiz birlikteyiz*, diye düşündü. O kadar güçlü, o kadar doğru gelen bir düşün-

ceydi ki bu önce yüksek sesle dile getirdiğini sandı. Ama elbette söylemesine gerek bile yoktu. Richie'nin, Ben'in, Eddie'nin, Beverly'nin ve Stan'in gözlerinden de aynı şeyleri düşündükleri anlaşılıyordu.

Artık hepimiz birlikteyiz, diye düşündü yeniden. *Tanrı yardımcımız olsun. Her şey şimdi başlayacak. Tanrım, lütfen bize yardım et.*

"Adın ne çocuk?" diye sordu Beverly.

"Mike Hanlon."

"Havai fişek patlatmak ister misin?" diye sordu Stan ve Mike'ın gülümsemesi yeterli bir cevaptı.

ON DÖRT
FOTOĞRAF ALBÜMÜ

1

Görünüşe göre içki getiren tek kişi Bill değil; herkes bir şeyler getirmiş.

Bill'de burbon, Beverly'de votka ve portakal suyu, Richie'de altı bira, Ben Hanscom'da bir şişe Wild Turkey var. Mike da dolaba bira saklamış.

Son gelen Eddie Kaspbrak, elindeyse kahverengi bir kesekâğıdı.

"O nedir Eddie?" diye soruyor Richie. "Öksürük şurubu mu Kool-Aid mi?"

Eddie gergin bir gülümsemeyle cin şişesini ve kayısı suyunu çıkarıyor.

Herkes o kadar şaşırıyor ki derin bir sessizlik takip ediyor bu manzarayı. Sonunda Richie, "Biri doktorlara haber versin, Eddie Kaspbrak sonunda kafayı sıyırdı," diyor.

"Cin ve kayısı suyu çok sağlıklı bir karışımdır," diye kendini savunuyor Eddie. Bu sözler üstüne hep birlikte deliler gibi gülüyorlar. Neşeleri sessiz kütüphanenin duvarlarında yankılanıp cam koridordan geçiyor, Çocuk Kütüphanesi'ne kadar ulaşıyor.

"Tam isabet Eddie," diyor gözlerindeki yaşları silen Ben. "Tam on ikiden vurdun."

Eddie gülümseyip kâğıt bardağın dörtte üçünü kayısı suyuyla doldurduktan sonra büyük bir ciddiyetle iki kapak dolusu cin ekliyor.

"Ah Eddie, seni seviyorum," diyor Beverly. Başını kaldıran Eddie şaşkın. Ama gülümsüyor. Beverly masadakilere bakıyor. "Hepinizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz Bev," diyor Bill.

"Evet," diyor Ben. "Seni seviyoruz." Gözbebekleri büyüyor, bir kahkaha atıyor. "Gerçekten hâlâ birbirimizi seviyoruz... Buna ne kadar ender rastlandığını biliyor musunuz?"

Kısa bir sessizlik. Richie'nin gözlük taktığını görmek Mike'ı şaşırtmıyor.

"Lenslerim gözümü yakıyordu. Çıkarmam gerekti," diye açıklıyor Richie, Mike sorduğunda. "Belki artık işe koyulmalıyız."

Kömür çukurunda olduğu gibi hep birden Bill'e dönüyorlar. Mike şöyle düşünüyor: Lidere ihtiyaçları olduğunda bile yol gösterecek biri gerektiğinde Eddie'ye bakıyorlar. İşe koyulmakmış – bu da nasıl bir ifadeyse? Onlara geçmişte ve şimdi bulunan çocuk cesetlerinin cinsel tacize uğramadığını, tam olarak parçalanmadığını ama kısmen yendiğini söylesem mi? Ön taraflarına güçlü ampuller takılmış yedi madenci kaskını evimin arka tarafında tuttuğumu, birinin artık aramızda olmayan Stan Uris'e ayrıldığını söylemeli miyim? Yoksa gidip iyi bir uyku çekmelerini, çünkü her şeyin yarın biteceğini mi söylemeliyim? Yarın gece bu iş bitecek, ya O ya biz kazanacağız.

Belki de bunları söylemesine gerek yoktu ve şimdiye kadar söylenmemelerinin yegâne nedeni hâlâ birbirlerine duydukları sevgiydi. Yirmi yedi yılda çok şey değişmiş ama bir mucize eseri bu değişmemişti. En büyük umudumuz bu, diye düşünüyor Mike.

Geriye kalan sonuna kadar gitmek, görevi tamamlamak, geçmişi bugüne bağlayıp deneyimlerin çarkı döndürmesine izin vermek. Evet, diye düşünüyor Mike, İşte bu. Bu gecenin amacı çarkı harekete geçirmek; yarın hâlâ dönüyor mu göreceğiz... Aynen zorbaları Çorak Topraklar'dan attığımız gün olduğu gibi.

"Neler olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor Mike, Richie'ye.

Richie birasından bir yudum alıp başını iki yana sallıyor. "Kuştan bahsettiğini hatırlıyorum... Bacadan."

Richie sırıtıyor. "Bevvie ve Ben'le yürürken onu hatırladım. Ne lanet bir korku gösterisiydi..."

"Bip bip Richie," diyor Beverly.

"Eh, beni bilirsin," diyor gülümsemeyi sürdürüp eski Richie'yi hatırlatan bir el hareketiyle gözlüklerini yukarı ittirerek. Mike'a göz kırpıyor. "Mike ve benim hep özel bir ilişkimiz olmuştur, değil mi Mikey?"

Mike katıla katıla gülüp başını sallıyor.

"Bayan Scarlett!" diyor Richie zenci çocuk sesiyle. "Bacanın içi ısınmaya başladı Bayan Scarlett!"

"Ben Hanscom'dan yeni bir mühendislik ve mimarlık harikası," diyor kahkahalar atan Bill.

Beverly başını sallıyor. "Babanın fotoğraf albümünü Çorak Topraklar'a getirdiğinde kulüp evindeydik."

"Tanrım!" diyen Bill iğne batırılmış gibi doğruluyor. "Fotoğraflar..."

Richie büyük bir ciddiyetle başını sallıyor. "Georgie'nin odasındakiyle aynı numara. Ama o zaman hepimiz görmüştük."

"Gümüş dolara ne olduğunu hatırladım," diyor Ben.

Ona dönüyorlar.

"Buraya gelmeden önce diğer üçünü bir arkadaşıma verdim," diyor Ben sakince. "Çocuklarına vermesi için. Dördüncü bir dolar daha olduğunu hatırlıyor ama onu ne yaptığını bir türlü çıkaramıyordum. Artık hatırlıyorum." Bill'e dönüyor. "Ondan gümüş bir saçma yaptık, değil mi? Sen, ben ve Richie. Başlangıçta gümüş bir kurşun yapacaktık..."

"Yapabileceğine emindim," diyor Richie. "Ama sonra..."

"Korkup fikir değiştirdik," diyor Bill başını sallayarak. Anı yerli yerine oturdu. Bu her olduğunda zihninde bir tak sesi duyuyor. Hedefe yaklaşıyoruz, diye düşünüyor.

"Neibolt Sokağı'na döndük," diyor Richie. "Hep birlikte."

"Hayatımı kurtardın Koca Bill," diyor Ben aniden. Bill başını iki yana sallıyor. "Ama kurtardın," diye ısrar ediyor Ben. Bu sefer Bill başını sallamıyor. Belki yapmıştır. Hatırlamadığı çok şey var. Ama o muydu? Ona Beverly'ymiş gibi geliyor ama hâlâ anılar net değil. Şimdilik.

"Bir saniye izin verirseniz dolaptan bira alacağım," diyor Mike.

"Benimkilerden al," diyor Richie.

"Hanlon beyaz adamın birasını içmez," diyor Mike.

"Özellikle seninkini Geveze."

"Bip bip Mikey," diyor Richie. Mike diğerlerinin kahkahaları eşliğinde birasını almaya gidiyor. Dinlenme odasının ışığını yakıyor, uyduruk koltukları olan zevksiz bir oda. Silex'in ovalanmaya ihtiyacı var, pano notlarla kaplı, saat ücret bilgileri, sararıp solmuş birkaç New Yorker karikatürü. Buzdolabını açtığında şok duygusu kemiklerine kadar işliyor. Kanı donuyor. Öyle bir şubat soğuğu ki bu bahar hiç gelmeyecek sanki. Dolap mavi ve turuncu balonlarla dolu. Yılbaşı arifesi için hazırlanmış düzinelerce parti balonu. Dolapta süzülüyorlar. Korkuya rağmen, bir tek

Guy Lombardo'nun "Auld Lang Syne" şarkısını söylemesi eksik, diye düşünüyor. Balonlar dolaptan çıkıp dinlenme odasının tavanına doğru yükseliyorlar. Çığlık atmayı deniyor ama atamıyor, balonların arkasında ne olduğunu, O'nun, Mike'ın değersiz arkadaşları değersiz hikâyelerini anlatıp evleri olmayan bu şehirdeki kiralık yataklarına döndüklerinde atıştırması için biraların yanına ne sakladığını gördü.

Mike bir adım geriliyor, elleri yüzüne gidiyor, gözlerini örtüyor. Sandalyelerden birine takılıyor, az kalsın düşecek. Elini yüzünden çekiyor. Hâlâ orada; Stan Uris'in kesik kafası Mike'ın Bud Light'larının yanında duruyor. Kafa yetişkin bir erkeğin değil on bir yaşındaki çocuğun kafası. Ağzı çığlık atarcasına açılmış ama dişleri ve dili görünmüyor çünkü ağzına tüyler doldurulmuş. Açık kahverengi, kocaman tüyler. O tüylerin hangi kuşa ait olduğunu hemen anlıyor. Ah evet. Hem de ne kadar emin. Kendisi kuşu 1958 mayısında görmüştü ve 1958 ağustosunda hep birlikte tekrar gördüler. Derken, yıllar sonra ölmekte olan babasını ziyarete gittiğinde Will Hanlon'ın da kuşu gördüğünü öğrendi, Kara Nokta'daki yangından kaçışının hemen ardından. Stan'in boynundan akan kanlar dolabın dibine birikmiş. Buzdolabının ampulünün ışığında yakut kızılı ışıltılar saçan bir kan gölü.

"Ah... ah... aaa..." gibi sesler çıkarıyor Mike ama cümle kuramıyor. Derken kafanın gözleri açılıyor, palyaço Pennywise'ın gümüş rengi gözleri. Gözbebekleri ona odaklanıyor, dudaklar geriliyor. Sanki Yunan oyunlarındaki kâhinler gibi bir kehaneti dile getirmeye çalışıyor.

Size katılayım dedim Mike, bensiz kazanamayacağınızı biliyorsun. Bensiz kazanamazsınız. Haksız mıyım? Hepimiz gelseydik bir şansınız olurdu ama ben baskıya dayanamadım. Altınızın yapıp yapabileceğiniz tek şey kendinizi öldürtmek. Bu yüzden şöyle bir uğrayayım dedim. Bu yüzden kafa kafaya verelim dedim. Çaktın mı Mikey? Eski dostum, espriyi anladın mı? Anladın mı seni pis zenci?

Gerçek değilsin, diye bağırıyor ama ağzından ses çıkmıyor. Sesi kısılmış bir televizyon gibi.

Kafa göz kırpıyor ona.

Gerçeğim, hem de ne gerçek. Yağmur damlaları kadar gerçek. Neden bahsettiğimi iyi biliyorsun Mikey. Altınızın planladığı jet uçağını tekerleksiz indirmeye çalışmaktan farksız. İnemeyecekseniz havalanmanın ne gereği var? Havalanmayacaksanız da inmenin gereği yok.

Doğru esprileri asla düşünemeyeceksiniz. Beni güldüremeyeceksiniz Mikey. Çığlıklarınızı nasıl bastıracağınızı unuttunuz. Bip bip Mikey, ne diyorsun? Kuşu hatırladın mı? Aslında özel bir tür değildi ama... Hey! Ne kuştu, hem de ne kuş! Ahır kadar büyüktü, küçükken ödünü patlatan Japon filmlerindeki canavarlar kadar büyüktü. O kuşu kapıdan kovmasını bildiğin günler sona erdi. İnan bana Mikey. Kafan çalışsaydı hemen şimdi Derry'den kaçardın. Kafanı çalıştıramıyorsan da sonun bu kafadan farksız olur. Bugünün hayat dersi: Ya kafanı kullanırsın ya kaybedersin adamım.

Kafa yüzüstü yuvarlanıyor, ağzındaki tüylerden iğrenç çıtırtılar yükseliyor, buzdolabından aşağı düşüyor. İğrenç bir bovling topu gibi arkasında kandan bir iz bırakarak yuvarlanıp gidiyor. Kanlı saçlar, kanlı surat. Saçılan tüyler.

Bip bip Mikey, diye bağırıyor Mike korunmak istercesine ellerini öne uzatıp gerileyerek ondan kaçmaya çalışırken. Bip bip, bip bip, lanet bip!

Derken gürültülü bir pat sesi – şampanya mantarının patlatılışını hatırlatan bir ses. Kafa kayboluyor (gerçekti, diye düşünüyor midesi bulanan Mike, o pat sesinde doğa üstü hiçbir şey yoktu; havanın açılan boşluğu doldurusunun sesiydi... Gerçekti, Tanrım, gerçekti). Orada burada kan lekeleri var. Ama temizlik yapmaya gerek yok çünkü Carole geldiğinde hiçbir şey görmeyecek. Kahvesini almak için balonların arasından geçmesi gerekse bile. Ne güzel. Buz gibi bir kahkaha atıyor Mike. Kafasını kaldırıyor, evet balonlar hâlâ tavanda. Mavi olanda, DERRY'Lİ ZENCİLERİN KUŞU ÖTMEZ yazıyor. Turuncudaysa, KAYBEDENLER HÂLÂ EZİK AMA STANLEY URIS EN EZİK.

İnemeyeceksen havalanmanın anlamı yok demişti kafa, havalanmayacaksan inmenin gereği yok. Sonuncusu madenci kasklarını hatırlatıyor. Doğru mu? Aklına taş savaşından sonra Çorak Topraklar'a gittiği gün geliyor. 6 Temmuz'du, 4 Temmuz gösterilerinden iki gün sonra... Palyaço Pennywise'ı ilk görüşünden iki gün sonra. Ancak Çorak Topraklar'daki o gün, diğerlerinin anlattıklarını dinlediğinde, isteksizce kendi hikâyesini anlatmış, eve dönüp babasının fotoğraf albümüne bakmak için izin istediğini söylemişti.

6 Temmuz'da neden Çorak Topraklar'a gitmişti? Ötekileri orada bulacağını biliyor muydu? Sanki biliyordu. Orada olacaklarını varsay-

mamıştı, emindi. Kulüp evinden bahsettiklerini hatırlıyor ama sanki o gelmeden önce başka bir şeyden bahsediyorlardı ve bilmesini istemedikleri için konuyu değiştirmişlerdi.

Mike görmeyen gözlerle balonlara bakıp o günü, o çok sıcak günü hatırlamaya çalışıyor. Birdenbire o gün neler olduğunu hatırlamanın, her detayın, ruh halinin bile hayati önem taşıdığını hissediyor.

Çünkü her şey o zaman başlamıştı. Diğerleri O'nu öldürmekten bahsetmişlerdi ama ortada bir plan yoktu. Mike geldiğinde çember tamamlanmış, çarklar dönmeye başlamıştı. Aynı günün ilerleyen saatlerinde Bill, Richie ve Ben kütüphaneye gidip bir gün, bir hafta, bir ay önce Bill'in aklına gelen bir fikri araştırmaya koyulmuşlardı. Her şeyin başlaması...

"Mike?" diye sesleniyor Richie toplantı odasından. "Ölüp kaldın mı?"

Neredeyse ölecektim, diye düşünüyor balonlara, kana ve tüylere bakan Mike.

"Gelseniz iyi olacak," diye sesleniyor.

Sandalyelerini ittiklerini duyuyor, mırıltılar, Richie'nin "Şimdi ne var?" deyişi ve başka bir ses, anılardaki bir ses; Richie'nin başka bir şey söylediğini duyuyor ve birden ne aradığını hatırlıyor. Daha da önemlisi neden önemli olduğunu anlıyor. Çorak Topraklar'ın en sık ağaçlı, en karanlık bölümündeki açıklığa adım attığı o gün diğerlerinin tepkisi... tepki vermemişlerdi ki. Şaşırmamışlardı. Onları nasıl bulduğunu sormamışlardı. Garip gelmemişti. Ben Twinkie yiyordu, Beverly ve Richie sigara içiyordu, Bill sırtüstü uzanıp kafasını ellerine yaslamış gökyüzüne bakıyordu, Eddie ve Stan yere çizdikleri bir metreye bir metrelik kareyi inceliyorlardı.

Ne şaşkınlık, ne soru, ne garipseme. Oraya gitmiş ve aralarına kabul edilmişti. Sanki bilmeseler de onu bekliyorlardı. Ve derken yine anılarındaki Richie'nin zenci sesiyle konuştuğunu duyuyor: "Baksanıza Bayan Scarlett, Kara Derili arkadaşımız

2

gelmiş, bilmem ki Çorak Topraklar neye döndü! Uykulu kafanı kaldırıp baksana Koca Bill!"

Bill başını kaldırıp bakmadı bile, dalgın dalgın bulutları izlemeyi sürdürdü. Önemli konuları düşünüyordu. Zaten Richie arkadaşının ilgisizliğine alınmadı. Dalga geçmeye devam etti. "O uykulu kafaya bakınca bile canım naneşekeri çekiyor! Gelin sizi verandada ağırlayalım, burası daha serindir..."

"Bip bip Richie," dedi Bill ağzında Twinkie ile. Beverly kahkahayı bastı.

"Merhaba," dedi Mike güvensizce. Kalbi her zamankinden hızlı çarpıyordu ama kararlıydı. Onlara teşekkür borçluydu ve babası ona her zaman borcunu ödemesini öğretmişti. Olabildiğince çabuk, faiz binmeden.

Stan etrafa bakındı. "Merhaba," dedi. Sonra açıklığa çizdikleri kareye döndü. "İşe yarayacağına emin misin Ben?"

"Yarayacak," dedi Ben. "Merhaba Mike."

"Sigara ister misin?" diye sordu Beverly. "İki tane kaldı."

"Hayır istemez." Mike derin bir nefes aldı. "Geçen gün bana yardım ettiğiniz için hepinize teşekkür etmek istedim. O çocuklar beni incitmeye kararlıydı. Zarar gördüğünüz için özür dilerim."

Bill boş ver dercesine elini salladı. "E... endişelenme. Yı... yıllardır peşimizdeler." Doğrulup ani bir ilgiyle Mike'a baktı. "Bi... bir şey so... sorabilir miyim?"

"Sanırım," dedi Mike. Ürkekçe de olsa yere oturdu. Daha önce benzer cümleler duymuştu. Denbrough adlı çocuk ona zenci olmak nasıl diye soracaktı.

Ama Bill onu sormadı. "Larsen dü... dünya se... serisinde ı... ıskaladığında se... sence kö... kötü gününde miydi?"

Richie sigarasından bir nefes alıp öksürdü. Beverly nazikçe sırtına vurdu. "Daha işin başındasın Richie, öğreneceğin çok şey var."

"Bence yıkılacak Ben," dedi içine bir şeyler çizilmiş kareye bakan Eddie endişeyle. "Yerin altında gömülü kalma fikrinden hoşlandığını sanmıyorum."

"Diri diri gömülmeyeceksin," dedi Ben. "Gömülsen de biri seni çıkarana dek inhalatöründen nefes alırsın."

Bu söz Stanley Uris'i çok güldürdü. Dirseklerinin üzerine doğrulup başını gökyüzüne çevirdi ve Eddie baldırına tekme atana dek katıla katıla güldü.

"Şans," dedi Mike. "Vuruculuk yetenekten çok şansla ilgilidir."

"Be... bence de," dedi Bill. Mike başka soru gelecek mi diye bekledi ama Bill tatmin olmuş gibiydi. Yeniden uzanıp ellerini başının altında birleştirdi ve süzülen bulutları izlemeye koyuldu.

"Ne planlıyorsunuz?" diye sordu yerdeki çizime bakarak.

"Saman Kafa'dan haftanın fikri," dedi Richie. "Geçen sefer az kalsın Çorak Topraklar'ı su basacaktı, fena değildi, ama bu seferki on numara. Kendi kulüp evinizi kendiniz kazın ayındayız. Gelecek ay..."

"Be... Ben'i kı... kızdırmaya ça... çalışma," dedi Bill gökyüzüne bakarak. "İ... iyi olacak."

"Tanrı aşkına Bill, dalga geçiyordum."

"Bazen çok dalga geçiyorsun Ri... Richie!" Richie eleştiriyi sessizce kabul etti.

"Hâlâ anlamadım," dedi Mike.

"Oldukça basit," dedi Ben. "Ağaç evi yapmak istiyorlar. Elbette yapabiliriz ama insanlar ağaçtan düşüp kemiklerini kırar..."

"Kuki... Kuki... Bana kemiğini ver," dedi Stan ve diğerlerinin şaşkın bakışları eşliğinde katıla katıl güldü. Stan'in hiç espri anlayışı yoktu ve yaptığı espriler de her zaman garipti.

"Arkadaşımız böylece kafayı yedi," dedi Richie. "Böcekler ve sıcak yüzünden bence."

"Neyse," dedi Ben. "Buraya çizdiğim kareyi kazacağız. Çok derine inemeyiz, muhtemelen yeraltı suyuna rastlarız. Buralarda su yüzeye yakın akıyor. Ardından duvarlar çökmesin diye taşla döşeyeceğiz." Anlamlı anlamlı Eddie'ye baktı ama Eddie hâlâ endişeliydi.

"Ya sonra?" dedi meraklanan Mike.

"Üstünü örteceğiz."

"Ha?"

"Deliğin üstünü tahtalarla örteceğiz. Belki içeri gidip çıkmakta kullanacağımız gizli bir kapı yapabiliriz. İstersek penceremiz bile olur..."

"Menteşe bulmalıyız," dedi Bill bulutlara bakmayı sürdürerek.

"Hepsi Reynolds'ın hırdavatçı dükkânında var," dedi Ben.

"Hepiniz harçlık alıyorsunuz," dedi Bill.

"Benim beş dolarım var," dedi Beverly. "Çocuk bakıcılığından biriktirdim."

Richie dizlerinin üstüne çöküp ona doğru emekledi. "Seni seviyorum Bevvie," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Benimle evlenir misin? Ahşap kaplı bir bungalovda yaşarız..."

"Nerede?" diye sordu Beverly. Ben hem gerildiğini hem eğlendiğini eleveren bakışlarla büyük bir dikkatle onları izliyordu.

"Böcekli bir kulübede?" diye sordu Richie. "Beş dolar yeter de artar bile tatlım. Sen, ben ve bebek, üçümüz..."

Beverly güldü, kızardı ve oğlandan uzaklaştı.

"Masrafları bölüşeceğiz," dedi Bill. "Bu yüzden bir kulübümüz var."

"Tepeyi tahtalarla örttükten sonra..." diye devam etti Ben. "Parçaları tutkalla yapıştıracağız. Belki üstüne çam iğneleri serpiştiririz. Aşağıda dilediğimizi yapabiliriz. Henry Bowers gibilerse varlığımızı bile fark etmeden üstümüzden geçip gider."

"Bunu sen mi düşündün?" dedi Mike. "Harika bir fikir!"

Ben gülümsedi. Kızarma sırası ondaydı.

Aniden doğrulan Bill, Mike'a baktı. "Yardım etmek ister misin?"

"Şey... elbette," dedi Mike. "Eğlenceli olacağa benziyor."

Çocuklar birbirleriyle bakıştı – Mike o bakışları hem gördü hem hissetti. Yedi kişiyiz, diye düşündü ve nedensiz yere ürperdi.

"Kazmaya ne zaman başlayacaksınız?"

"Çok yakında," dedi Bill. Mike, Bill'in tek kastettiğinin Ben'in yeraltındaki yeri olmadığını biliyordu. Biliyordu. Ben de biliyordu. Richie, Beverly ve Eddie de biliyordu. Stan Uris gülmüyordu artık. "Ço... çok yakında bu... bu projeye başlayacağız."

Sessizlik. Mike iki gerçeğin farkına vardı: Bir şey söylemek istiyorlardı, ona bir şey anlatmak istiyorlardı... ve onu duymak istediğine emin değildi. Ben bir sopa alıp toprağa amaçsızca bir şeyler çizdi, saçları yüzünü saklıyordu. Richie paramparça olmuş tırnaklarına bakıyordu. Sadece Bill gözlerini Mike'a dikmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu huzursuz olan Mike. Tane tane konuşmaya çalışan Bill, "Bi... biz bir kulübüz. İstersen bi... bize katılabilirsin. Ama sı... sırlarınızı saklamalısın," dedi.

"Kulüp evini mi kastediyorsun?" diye sordu daha da huzursuz olan Mike. "Elbette..."

"Bir sırrımız daha var," dedi hâlâ Mike'a bakmaktan kaçınan Richie. "Koca Bill bu yaz kulüp evi için toprağı kazmaktan daha önemli işlerimiz olduğunu söylüyor."

"Ve haklı," diye ekledi Ben. Birden ıslık sesiyle inilti arası bir ses duyuldu. Mike havaya sıçradı. Eddie'ydi, astım ilacını içiyordu. Eddie özür dilercesine Mike'a bakıp omuz silktikten sonra başını salladı.

"Ee?" dedi Mike sonunda. "Bekleteceğinize anlatsanıza."

Bill ötekilere baktı. "O... onu ku... kulüpte i... istemeyen var mı?" Kimse ses çıkarmadı. Kimse elini kaldırmadı.

"Ki... kim anlatmak ister?" diye sordu Bill.

Uzun bir sessizlik oluştu. Bu sefer Bill sözü yeniden devralmadı. Sonunda Beverly iç çekip Mike'a döndü.

"Öldürülen çocukları duymuşsundur," dedi. "Onları kimin öldürdüğünü biliyoruz ve o insan değil."

3

Birer birer ona hikâyelerini anlattılar: Buzdaki palyaço, verandanın altındaki cüzamlı, lavabodan gelen sesler ve kanlar, depodaki ölü çocuklar. Richie Bill ile birlikte Neibolt Sokağı'na döndüklerinde başlarına gelenleri anlattı. En son Bill konuştu, kardeşinin fotoğrafından ve elini soktuğu fotoğraftan bahsetti. O'nun, kardeşi Georgie'yi öldürdüğünü ve Kaybedenler Kulübü'nün canavarı öldürmeye kararlı olduğunu açıkladı.

Mike aynı günün ilerleyen saatlerinde, gece eve döndüğünde başka biri olsa anlatılanları delice bulacağını ve olabildiğince çabuk oradan kaçacağını düşündü. Siyahlardan hoşlanmayan bir grup beyaz çocuğun kendisiyle dalga geçtiğine veya altı zırdeliyle tanıştığına ikna olması gerekirdi. Deliliklerini, grip mikrobu bulaştırır gibi birbirlerine bulaştırmış bir grup çocuk.

Ama kaçmadı. Korkuya rağmen garip bir rahatlık hissediyordu. Rahatlık ve çok daha önemli bir his: Yerini bulduğu hissi. Bill anlatmayı tamamladığında, *artık yedi kişiyiz*, diye düşünmüştü yine.

Ağzını açtığında ne söyleyeceğine emin değildi.

"Palyaçoyu gördüm," dedi.

"Ne?" dedi Richie ve Stan aynı anda. Beverly başını o kadar hızlı çevirdi ki atkuyruğu sol omzundan sağ omzuna doğru sallandı.

"Onu dördünde gördüm," dedi Mike yavaşça, Bill'e hitaben konuşuyordu. Bill'in keskin bakışları oğlanın gözlerine kenetlenmiş devam etmesini talep ediyordu. "Evet, 4 Temmuz'du..." Bir an sustu: *Ama onu tanıyordum. Onu tanıyordum çünkü bu ilk karşılaşmamız değildi. İlk kez... İlk kez garip bir şey görmüyordum.*

O zaman kuşu düşündü. Mayıstan beri ilk kez kuşu düşünmek için zihnini boşalttı. Delirdiğini sanmıştı. Delirmediğini keşfetmek rahatlatmıştı onu... Ama korkutmuştu da. Dudaklarını ıslattı.

"Devam et," dedi sabırsızlaşan Bev. "Acele etsene."

"Şey... gösteri yürüyüşündeydim. Ben..."

"Seni gördüm," dedi Eddie. "Saksofon çalıyordun."

"Aslında trombon," dedi Mike. "Neibolt Kilise Okulu bandosundayım. Neyse, palyaçoyu gördüm, üç sokağın kesiştiği noktada çocuklara balon dağıtıyordu. Ben ve Bill'deki gibiydi. Gümüş takım, turuncu ponponlar, yüzünde beyaz makyaj ve kırmızı gülümseme. Ruj yüzünden mi yoksa makyajdan mı bilmiyorum ama dudakları kana bulanmış gibi görünüyordu."

Heyecanlanan çocuklar başlarını salladılar. Ama Bill ne tepki vereceğini görmek için Mike'a yakından baktı. "Turuncu saçlar?" diye sordu farkında olmadan elini kafasına götürerek.

Mike başını salladı.

"Onu öyle görmek.. beni korkuttu. Ona baktığım sırada bana dönüp el salladı, sanki zihnimi veya duygularımı okumuştu. Her neyse. Beni en çok korkutan buydu. O zaman nedenini anlamamıştım ama öyle korktum ki birkaç saniye trombonumu bile çalamadım. Dudaklarım kurudu ve..." Gözucuyla Beverly'ye baktı. Artık hepsini gayet net hatırlıyordu. Bir anda enstrümanı, arabaların kaportaları parlamaya başlamış, müziğin sesi yükselmiş, gökyüzü aşırı parlak bir maviye dönmüştü. Palyaço beyaz eldivenli elini kaldırmış ve yavaşça sağa sola sallamıştı (diğer eliyle balonların iplerini tutuyordu), kanlı sırıtışı aşırı kırmızı, aşırı pisti, sanki tersine bir çığlıktı. Kanının donduğunu, bağırsaklarının gevşediğini ve vücuduna ateş bastığını hatırlıyordu. Ama bunların hiçbirini Beverly'nin önünde söyleyemezdi. Kızların önünde böyle şeyler söylenmezdi. Yanında "sürtük" ve "piç" gibi kelimeler söyleyebildiğiniz kızların yanında bile. "...ödüm patladı," diye tamamladı cümlesini. Hissettikleriyle kıyaslandığında oldukça zayıf kalıyordu bu kelimeler ama daha fazlasını nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu. Diğerleri ne demek istediğini anlamışçasına başlarını salladıklarında tasvir edilemez bir rahatlama yayıldı vücuduna. Her nasılsa palyaçonun ona bakması, kırmızı dudaklarını aralayarak gülümsemesi, beyaz eldivenli elini sallaması... Henry Bowers ve diğerlerinin peşine düşmelerinden bile kötüydü. Çok daha kötü.

"Derken yanından geçip gittik," diye devam etti Mike. "Anacaddeden yokuş yukarı çıktık. O zaman onu yeniden gördüm. Çocuklara balon dağıtıyordu. Ama çocuklar balonları almak istemedi. Bazıları ağlıyordu. Nasıl o kadar çabuk oraya vardığını merak ettim. Kendime iki palyaço olması gerektiğini söyledim. Bilirsiniz işte aynı şekilde giyinmiş iki kişilik bir takım. Ama palyaço bana bakıp yeniden el salladığında o olduğunu anladım. Aynı adamdı."

"O adam falan değil," dedi Richie. Beverly ürperdi. Bill ısıtmak istercesine kolunu omzuna doladığında Beverly minnettarlıkla Bill'e baktı.

"Önce el salladı... sonra göz kırptı. Sanki bir sırrı paylaşıyorduk. Veya... sanki onu tanıdığımı anlamıştı."

Bill kolunu Beverly'nin omzundan çekti. "Ta... tanıdığını mı?"

"Sanırım," dedi Mike. "Kesin konuşabilmek için bir şeye bakmam gerek. Babamda fotoğraflar var... Fotoğraf koleksiyonu yapar... Söylesenize, sık sık buraya iner misiniz?"

"Elbette," dedi Ben. "Bu yüzden kulüp evini buraya inşa ediyoruz."

Mike başını salladı. "Haklı olup olmadığımı kontrol edeceğim. Haklıysam fotoğrafları size getiririm."

"Eski fotoğraflar mı?" diye sordu Bill.

"Evet."

"Ba... başka?" diye sordu Bill.

Mike ağzını açtı ve açtığı gibi kapadı. Kendine güveni olmayan bir çocuğun gözleriyle etrafa bakındı. "Delirdiğimi düşünürsünüz. Delirdiğimi veya yalan söylediğimi."

"Se... sen de... delirdiğimizi düşünüyor musun?"

Mike başını iki yana salladı.

"İnan delirmedik," dedi Eddie. "Bir sürü rahatsızlığım var ama kafamda birkaç tahta eksik değil. Hiç sanmıyorum."

"Delirdiğinizi düşünmüyorum," dedi Mike.

"Bi... biz de se... senin de... delirdiğini düşünmeyiz," dedi Bill.

Mike bakışlarını üzerlerinde dolaştırdıktan sonra hafifçe öksürdü. "Bir kuş gördüm. Birkaç ay, belki üç ay önceydi. Bir kuş gördüm."

Stan Uris merakla Mike'a baktı. "Ne tür bir kuş?"

"Kırlangıca benziyordu ama atmacaya da benziyordu. Göğsü turuncuydu."

"Diğer kuşlardan ne farkı vardı?" diye sordu Ben. "Derry'de kuşun sürüsüne bereket." Ama huzursuzlanmıştı ve Stan'e baktığında onun da depoda olanları ve her nasılsa kuşların adını haykırarak hayatını kurtardığını hatırladığını görebiliyordu. Mike yeniden konuştuğunda tüm bunlar aklından uçup gitti.

"Kuş karavan kadar büyüktü," dedi.

Çocukların şaşkın, dumura uğramış yüzlerine baktı, gülmelerini bekledi ama hiçbiri gülmedi. Stan biri kafasına tuğla atmış gibi bakıyordu. Beti benzi atmıştı.

"Yemin ederim doğru," dedi Mike. "Tarihöncesi çağlardan kalma, canavar filmlerindeki kuşları andıran dev bir kuştu."

"*Dev Pençe*'deki gibi mi?" diye sordu Richie. Filmdeki kuşun sahte olduğu bir bakışta anlaşılıyordu ama New York'a varışını izlemek Aladdin'in locasından patlamış mısırlarını dökmesine neden olacak kadar heyecan vericiydi. Foxy Foxworth'e kalsa oğlanı dışarı atardı ama filmin sonuna gelmişlerdi zaten. Koca Bill'in dediği gibi, bazen canınıza okurlar ama arada bir de siz kazanırsınız.

"Bu kuş tarihöncesi kuşları andırıyordu ama benzemiyordu," dedi Mike. "Yunanların veya Romalıların efsanelerindeki adını unuttuğum yaratıklara da benzemiyordu. Atmacayla kırlangıç karışımıydı. En sık görülen iki kuş türü onlardır." Sinirden güldü.

"Ne... nerede..." diye söze başladı Bill.

"Anlat bize," demekle yetindi Beverly. Birkaç saniye sonra düşüncelerini toparlayan Mike onlara hikâyesini anlattı. Ve anlatmak, ne kadar endişelendiklerini ve korktuklarını ama inanmamazlık etmediklerini görmek üstünden büyük bir yük kaldırdı. Ben'in mumyası, Eddie'nin cüzamlısı ve Stan'in boğulmuş çocukları gibi o da normal bir yetişkini delirtecek bir şey görmüştü. Mesele sadece gördüğü şeyin korkunçluğu değil gerçek dünya algısını tamamen altüst edecek bir şeyle yüzleşmesinin gerekmesiydi. Mantığın açıklayamayacağı bir şeyle. İlyas'ın yüzü Tanrı aşkının ışığıyla kararmıştı, en azından Mike'a okulda öyle öğretmişlerdi ama İlyas yaşlı bir adamdı. Belki aradaki fark buydu. Kutsal Kitap'taki karakterlerden başka biri neredeyse çocuk denecek yaşta, meleklerle güreşip berabere kalmamış mıydı?

Onu görmüş ve hayatına devam etmişti; anıyı dünya algısının içine yedirmişti. Hâlâ geniş bir dünya algısına sahip olabilecek kadar küçüktü. Yine de o gün olanlar zihninin karanlık köşelerine yerleşti ve çocuk kâbuslarında üzerine gölgesi düşen iğrenç dev bir kuştan kaçtığını görmeye başladı. O kâbusları ba-

zen hatırlıyor bazen hatırlamıyordu ama oradaydılar, gölgeleri kendini hissettiriyordu.

Anı hâlâ ne kadar canlıydı hafızasında ve onu ne kadar etkilediği (günlük işlerine devam eder, babasına yardım edip okula gider, bisikletine biner, okuldan sonra *American Bandstand*'e çıkacak siyah grupları beklerken) ancak şimdi ortaya çıkıyordu – anıyı ötekilerle paylaşmanın verdiği rahatlıkla. Bunu yaparken kanal kıyısındaki o günden beri ilk kez olup bitenleri baştan sona gözden geçirdiğini fark etti.

4

Mike demir dökümhanesindeki kuşun hikâyesini ve ondan kaçmak için boruya saklanışını anlattı. Aynı öğleden sonra Kaybedenler'den üçü –Ben, Richie, Bill– Derry Halk Kütüphanesi'ne gitti. Ben ve Richie, Bowers ile arkadaşları gelirse diye etrafı gözlüyordu ama Bill'in gözleri kaldırımdaydı, kaşlarını çatmış derin düşüncelere dalmıştı. Mike onlara hikâyesini anlattıktan bir saat sonra babasının saat dörtte fasulye toplamak için evde olmasını istediğini söyleyerek yanlarından ayrılmıştı. Beverly'nin alışveriş yapıp babasına yemek hazırlaması gerekiyordu. Eddie ve Stan'in halletmeleri gereken işler vardı. Ama o günlük birbirlerinden ayrılmadan önce ileride yeraltı kulüp evi olacak çukuru kazmaya başladılar. Bill için (ve tahminlerine göre diğerleri için de) toprağı kazmak sembolik bir işti. İşe başladıklarını gösteriyordu. Grup olarak yapmaları gereken her neyse, başlamışlardı.

Ben, Bill'e, Mike Hanlon'ın hikâyesine inanıp inanmadığını sordu. Derry Halk Evi'nin önünden geçiyorlardı, kütüphane biraz ileride asırlık karaağaçların arkasındaydı. (Ne yazık ki ilerleyen yıllarda Hollanda karaağaç hastalığına yakalanıp çürüyecekti o ağaçlar.)

"Evet," dedi Bill. "Bence anlattıkları do... doğruydu. De... delice ama doğru. Sen ne dersin Richie?"

Richie başını salladı. "Evet. İnanmayı hiç istemiyorum ama sanırım inanıyorum. Kuşun dilini tarif edişini hatırlıyor musunuz?"

Bill ve Ben başlarını salladılar. Turuncu tüyler varmış.

"Son damla oydu," dedi Richie. "Çizgi romanlardaki kötü adamlar gibi. Lex Luthor veya Joker gibi. Her zaman bir işaretleri vardır."

Bill düşünceli düşünceli başını salladı. Gerçekten çizgi romanlardaki kötü adamlar gibiydi. Öyle görmek istedikleri için mi? Öyle düşündükleri için mi? Evet, belki. Çocuklara özgü şeylerdi ama yaratık da görünüşe göre çocuklara özgü şeylerden besleniyordu.

Sokağı geçip kütüphaneye doğru ilerlediler.

"Stan'e ö... öyle bir ku... kuştan ha... haberi var mı diye sordu," dedi Bill. "İ... illa bü... büyük o... olması gerekmez, be... benzeyen..."

"Gerçek bir kuş mu?" diye cümleyi tamamladı Richie.

Bill başını salladı. "Güney Amerika'da veya Afrika'da öyle kuşlar olabilirmiş ama burada değil."

"Demek anlatılana inanmamış?" diye sordu Ben.

"İnandı," dedi Bill. Sonra Stan'le birlikte bisikletini bıraktığı yere yürüdüklerinde Stan'in yürüttüğü bir tahminden bahsetti. Stan'e göre Mike hikâyeyi anlatmamış olsa kuşu kimse göremezdi. Başka bir şey görebilirlerdi belki ama o kuşu göremezlerdi çünkü o Mike Hanlon'a özgü bir canavardı. İsterseniz şahsi canavarı deyin. Ama şimdi... şimdi kuş Kaybedenler Kulübü'nün malıydı, değil mi? Hepsi onu görebilirlerdi. Belki yüzde yüz aynı olmazdı, Bill'inki kargaya Richie'ninki atmacaya benzerdi ama artık hepsinin kuşla karşılaşma riski vardı. Bill, Stan'e, bu doğruysa o zaman hepsinin cüzamlı mumya veya ölü çocuklar görebileceğini söyledi.

"Yani ne yapacaksak bir an evvel yapmak zorundayız," diye cevaplamıştı Stan. "O biliyor..."

"Ne... ne?" demişti irkilen Bill. "Bi... bildiğimiz he... her şeyi biliyor mu?"

"O kadarını biliyorsa işimiz bitik," demişti Stan. "Ama O'nu bildiğimizi biliyor. Bence bizi haklamaya çalışacak. Dün konuştuğumuz şeyi yapmayı hâlâ düşünüyor musun?"

"Evet."

"Keşke sizinle gelebilsem."

"Be... ben ve Ri... Richie gelecek. Be... Ben çok akıllı, sa... saçmalamadığı zamanlarda Ri... Richie de." Kütüphanenin önünde dururken Richie, Bill'e ne planladığını sordu. Bill kekelememek için tane tane konuşarak planını açıkladı. İki haftadan beri bu fikri kafasında döndürüp duruyordu ama Mike'ın kuş hikâyesini duyduğunda her şey netleşmişti.

Kuştan kurtulmak isterseniz ne yaparsınız?

Onu vurursunuz.

Canavardan kurtulmak istediğinizde ne yaparsınız?

Filmlerde canavarları gümüş kurşunla vurmak gerektiği söylenirdi.

Ben ve Richie saygılı bir sessizlikle arkadaşlarının lafını bitirmesini beklediler. Derken Richie, "Gümüş bir kurşunu nereden bulacaksın Koca Bill?" diye sordu. "Sipariş mi vereceksin?"

"Çok ko... komiksin. Ke... kendi kurşunumuzu kendimiz yapacağız."

"Nasıl?"

"Sanırım bu sorunun cevabını da kütüphanede buluruz," dedi Ben.

Richie başını sallayıp gözlüklerini gözüne doğru ittirdi. Bakışları düşünceli, keskin ama şüpheciydi. En azından Bill'e öyle geldi. Kendisi de söylediklerinin işe yarayacağından şüpheliydi. En azından Richie'nin gözlerinde budalalıktan eser yoktu ve bu da doğru yöne atılmış bir adımdı.

"Babanın Walther'ını mı düşünüyorsun?" diye sordu Richie. "Neibolt Sokağı'na götürdüğümüzü?"

"Evet," dedi Bill.

"Gümüş kurşun yapmasını öğrensek bile gümüşü nereden bulacağız?" diye sordu Richie.

"Onu bana bırak," dedi Ben sakince.

"Öyle olsun," dedi Richie. "Gümüş işini Saman Kafa'ya bırakıyoruz. Sonra ne yapacağız? Yine Neibolt Sokağı mı?"

Bill başını salladı. "Neibolt Sokağı. Bu sefer lanet kafasını uçuracağız."

Üçü bir süre daha kapıda durup büyük bir ciddiyetle birbirlerine baktılar ve sonra kütüphaneye girdiler.

5

"Ah, yine o siyah dostumuz gelmiş!" diye bağırdı İrlandalı Polis taklidi yapan Richie.

Bir hafta geçmişti, temmuzun ortalarındaydılar. Yeraltındaki kulüp evi neredeyse bitmişti.

"Günaydın Bay O'Hanlon, beyefendi! Ne hoş ne güzel bir sabahın sonunda teşrif ettiniz..."

"Yanılmıyorsam sabahın sonu öğlendir Richie," dedi başını delikten çıkaran Ben. "Ve öğlen iki saat önceydi." Richie'yle birlikte deliğin kenarlarını sağlamlaştırıyorlardı. Hava çok sıcak, iş de çok yorucu olduğu için Ben kazağını çıkarmıştı. Tişörtü terden griye dönüp göğsüne ve karnına yapışmıştı. Nasıl göründüğünü umursamadığı belliydi ama Mike, Beverly'nin geldiğini duysa Ben'in hemen fırlayıp kazağını giyeceğinden emindi.

"Detaylara takılma, Stan gibi konuşmaya başladın," dedi Richie. Beş dakika önce sigara molası vermek için delikten çıkmıştı.

"Hani sigaran yoktu?" demişti Ben.

"Yok," diye cevaplamıştı Richie. "Ama prensip aynı."

Mike'ın koltuğunun altında babasının fotoğraf albümü vardı. "Herkes nerede?" diye sordu. Bill'in oralarda olduğuna emindi çünkü kendi bisikletini köprünün altına, Gümüş'ün yanına bırakmıştı.

"Bill ve Eddie tahta toplamak için çöplüğe gitti," dedi Richie. "Stan ve Bev menteşe almaya Reynolds'ın hırdavatçı dükkânına gittiler. Saman Kafa çukurda ne halt ediyor bilmiyorum. Birinin ona göz kulak olması gerek. Bu arada hâlâ kulübümüzde olmak istiyorsan bize yirmi üç sent borçlusun. Menteşe parasından sana düşen."

Mike albümü sağ kolundan sol kolunun altına aktardı ve elini cebine sokup yirmi üç sent çıkardı. (Böylece bütün serveti on sente inmişti.) Parayı Richie'ye verdi. Ardından gidip deliğe baktı.

Ama delik artık delik değildi. Duvarları düzgündü. Her tarafı kapatılmıştı. Yalıtımda kullandıkları parçalar çok kaliteli değildi ama Ben, Bill ve Stan, Zack Denbrough'nun dükkânından

aldıkları aletlerle iyi bir iş çıkarmışlardı. (Bill her aletin alındığı gibi pırıl pırıl geri dönmesi için büyük zahmetlere girmişti.) Ben ve Beverly destek kirişlerini çakmışlardı. Delik Eddie'yi hâlâ tedirgin ediyordu ama çocuğun doğası böyleydi. Bir tarafa sonradan tepeye yapıştırılacak çalı çırpı yığılmıştı.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi Mike.

"Elbette biliyoruz," diyen Ben albümü işaret etti. "O nedir?"

"Babamın Derry albümü," dedi Mike. "Eski fotoğrafları ve kasaba hakkındaki makaleleri toplar. Hobisi. Birkaç gün önce yeniden albüme baktım. Size palyaçoyu önceden de gördüğümü söylemiştim ya – gerçekten görmüşüm. Albümde. Size göstermek için buraya getirdim." Babasından izin almaya cesaret edemediğini söylemeye utandı. Sorabileceği sorularla yüzleşmekten korktuğu için bir hırsız gibi babası patates ekip annesi arka bahçeye çamaşır asarken gizlice albümü evden çıkarmıştı. "Görmeniz gerektiğini düşündüm."

"Bakalım," dedi Richie.

"Herkes gelene dek beklemeyi tercih ederim."

"Tamam." Richie doğrusunu söylemek gerekirse eski Derry resimlerine bakmak için sabırsızlanmıyordu. Hele Georgie'nin odasında yaşananlardan sonra. "Ben'e ve bana yardım etmek ister misin?"

"Seve seve." Mike toprak gelmemesi için babasının albümünü deliğin uzağına bırakıp Ben'in küreğini eline aldı.

"Şurayı kaz," dedi Ben. Mike'a istediği yeri gösterdi. "Yirmi santim kadar kazsan yeter. Sonra ben tahtayı içine sokarım, sen de deliği toprakla örtersin."

"Harika plan," dedi Richie çukurun kenarından.

"Senin sorunun ne?" diye sordu Mike.

"Özürlüyüm," diye karşılık verdi Richie.

"Bill'in projesi nasıl gidiyor?" diye sordu gömleğini çıkarmak için ara verdikten sonra oyalanmadan işe koyulan Mike. Hava çok sıcaktı, Çorak Topraklar bile serin değildi. Cırcırböcekleri çalıların arasında uykulu uykulu ötüyordu.

"Fena değil," dedi Richie. Mike, oğlanın Ben'e uyaran bir bakış fırlattığını gördüğünü sandı. "Sanırım."

"Neden radyoyu açmıyorsun Richie?" dedi Ben. Tahtalardan birini Mike'ın kazdığı deliğe sokup sıkıca tuttu. Richie transistorlu radyosunu her zamanki gibi ağacın dalına asmıştı.

"Pili bitti," dedi Richie. "Son yirmi beş sentime menteşeler için el koydunuz, unuttun mu? Çok zalimceydi Saman Kafa. Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Ayrıca burada sadece WABI kanalı çekiyor, onlar da uyduruk rock parçaları çalıyorlar."

"Ne?" diye sordu Mike.

"Saman Kafa, Tommy Sands ve Pat Boone'un rock and roll yaptığını sanıyor," dedi Richie. "Çünkü kafadan sakat. *Elvis* rock and roll yapıyor. *Ernie K. Doe* rock yapıyor. *Carl Perkins* rock yapıyor. *Bobby Darin, Buddy Holly* rock yapıyor. 'Aaaaaahh Peggy... Sevgili Peggy suuuuuuu...' "

"Lütfen sus Richie," dedi Ben.

"Ayrıca..." dedi küreğine yaslanan Mike. "*Fats Domino, Chuck Berry, Little Richard, Shep and the Limelights, LaVerne Baker, Frankie Lymon and the Teenagers, Hank Ballard and the Midnighters, the Coasters, the Isley Brothers, the Crests, the Chords, Stick McGhee...*"

Şaşkın şaşkın kendisine baktıklarını görmek Mike'ı güldürdü.

"*Little Richard*'dan sonrasını takip edemedim," dedi Richie. Little Richard'ı severdi ama o yazın rock and roll kahramanı *Jerry Lee Lewis*'ti. Jerry Lee *American Bandstand*'e çıktığında annesi tesadüfen salondaydı. Tam o sırada Jerry Lee piyanoya tırmanıp tersten çalmaya başlamıştı. "*High School Confidential*" şarkısını söylüyordu. Richie annesinin bayılacağını sandı. Kadın bayılmadı ama gördükleri yüzünden o kadar sarsılmıştı ki o gece yazın Richie'yi askeri kamplardan birine yollamayı önerdi. Richie, Jerry Lee gibi saçlarını yüzüne düşürüp şarkı söylemeye başladı: "Gel bebek, okuldaki bütün kediler rock and roll yapıyor..."

Ben yalpalayarak delikte dolaşıp koca göbeğini tuttu ve kusuyormuş numarası yaptı. Mike pis bir koku gelmiş gibi burnunu kapattı ama öylesine gülüyordu ki gözlerinden yaş geldi.

"Ne var yani?" dedi Richie. "Sizin sorununuz ne? Çok iyi söyledim! Gerçekten iyi bir taklitti!"

"Ah dostum," dedi gülmekten konuşamayan Mike. "Paha biçilmezdi. Gerçekten paha biçilmezdi."

"Siz siyahlar çok zevksizsiniz," dedi Richie. "Galiba İncil'de bile yazıyor."

"Evet babalık," dedi her zamankinden de şiddetli gülen Mike. Richie dürüstçe evet babalık'ın ne anlama geldiğini sorduğunda gülmekten kasıklarına ağrılar giren Mike ulumayı andıran sesler çıkarıp yere oturdu.

"Muhtemelen seni kıskandığımı düşünüyorsun," dedi Richie. "Zenci olmak istediğimi sandın galiba." Artık Ben de deliler gibi gülüyordu. Bütün vücudu sarsılıyordu. Neredeyse gözleri yerinden fırlayacaktı. "Bu kadar yeter Richie," demeyi başardı. "Biraz daha gülersem altıma yapacağım. Kalp krizinden gideceğim..."

"Zenci olmak istemiyorum," dedi Richie. "Kim pembe pantolon giyip Boston'da yaşamak ve pizzayı dilimle almak ister? Stan gibi Yahudi olmak istiyorum. Kendi tefeci dükkânım olacak, insanlara çakı, yapma köpek boku ve ikinci el gitar satacağım."

Ben ve Mike'ın kahkahaları öylesine güçlendi ki yanlışlıkla Çorak Topraklar olarak adlandırılmış gür ormanda yankılanıp kuşların ve sincapların kaçışmalarına yol açtı. Genç, duyanın içine işleyen, canlı, hayat dolu, özgür bir sesti. Çevrelerindeki bütün canlılar o sese benzer tepkiler verdi ama Kenduskeag'ın kuzeyindeki beton delikten dışarı çıkan şey canlı değildi. Önceki akşam kötü bir fırtına kopmuştu (müstakbel kulüp evleri fırtınadan etkilenmemişti çünkü kazma işlemi başladığından beri Ben deliği Eddie'nin Wally'nin Yeri'nden yürüttüğü muşambayla örtüyordu) ve Derry'nin altındaki fırtına kanalları iki üç saatliğine suyla dolmuştu. Tatsız yükü sineklerin bulması için güneş altına sürükleyen de taşan sulardı.

Dokuz yaşındaki Jimmy Cullum'ın cesediydi. Yüzünden geriye sadece burnu kalmıştı. Bütün vücudundan etler koparılmış,

geriye muhtemelen sadece Stan Uris'in ne olduğunu anlayacağı kara izler kalmıştı: çizikler. Kocaman bir gaganın bıraktığı izler.

Sular Jimmy Cullum'ın kumaş pantolonuna doldu. Beyaz elleri ölü balıklar gibi suda yüzüyordu. Onlar da gagalanmıştı ama yüzü kadar kötü durumda değildi. Gömleği yer yer kabarmış, yer yer vücuduna yapışmıştı, bağırsağı andırıyordu.

Bill ve Eddie çöpten aldıkları tahtalarla dönerlerken Kenduskeag'ı cesedin kırk metre ötesindeki taşlara basarak geçtiler. Richie, Ben ve Mike'ın kahkahalarını duyup gülümsediler ve Jimmy Cullum'ın cesedini görmeksizin arkadaşlarının neye güldüğünü öğrenmek için sesin geldiği yöne koştular.

6

Bill ve Eddie açıklığa ulaştığında ötekiler hâlâ gülüyorlardı. Eddie'nin bile yüzüne renk gelmişti. Yeni tahtaları eskilerin yanına bıraktılar. Ben delikten çıkıp getirilenleri inceledi.

"İyi iş!" dedi. "Harika!"

Bill yere yığıldı. "Şimdi kalp krizi geçirebilir miyim yoksa sonrayı mı be... bekleyeyim?"

"Sonra geçirirsin," dedi Ben fazla düşünmeden. Kendi aletlerinden bazılarını Çorak Topraklar'a getirmişti. Yeni getirilen tahtaları dikkatlice inceliyor, çivileri ve vidaları söküyordu. Çatlak olduğu için tahtalardan birini kenara fırlattı. Diğerine birkaç kere vurup en az üç yerinden çürüdüğünü gösteren sesler gelince onu da bir kenara fırlattı. Eddie çalı çırpının üstüne oturmuş onu izliyordu. Ben çekicin arka ucuyla tahtadan paslı çivileri çıkarırken astım ilacından bir nefes çekti. Çivilerden biri yuvasından ayrılmak istemeyen küçük huysuz bir hayvan gibi ciyakladı.

"Eline paslı çivi batarsa tetanos olursun," diye Ben'i uyardı Eddie.

"Öyle mi?" dedi Richie. "Tetabos da neymiş? Uydurma bir hastalığa benziyor."

"Salağın tekisin," dedi Eddie. "Tetabos değil tetanos. Pasta büyüyen özel bir mikrop. Bir yerini keserken vücuduna girip si-

nir sistemini bozarlar." Yüzü daha da kızaran Eddie astım ilacından bir nefes daha aldı.

"Tetanos," diye tekrarladı Richie. "Kulağa kötü geliyor."

"Hem de nasıl. Çene kilitleyen de denir. Çenen o kadar sıkı kapanır ki bir türlü açamazsın. Yemek bile yiyemezsin. Yanağına bir delik açıp seni tüple beslemeleri gerekir."

"Hadi ya?" dedi Mike deliğin içinden. Gözleri kocaman açılmıştı. Yüzü kahverengi olduğundan yüzünün akı çok dikkat çekiyordu. "Gerçekten mi?"

"Annem anlattı," dedi Eddie. "Sonra boğazın sıkışır ve hiçbir şey yiyemezsin. Açlıktan ölürsün."

Sessizlik içinde büyük bir dikkatle bu dehşet verici hastalığı düşündüler.

"Tedavisi yok," diye devam etti Eddie.

Sessizlik derinleşti.

"Bu yüzden senin yerinde olsam paslı çivilere dikkat ederdim," diye cümlesini tamamladı Eddie. "Bir kere tetanos aşısı oldum, gerçekten çok canım yandı."

"Öyleyse neden bunları getirmek için Bill ile çöplüğe gitmeyi kabul ettin?" diye sordu Richie.

Eddie gözucuyla kulüp evine bakan Bill'i süzdü. O bakışlarda bu soruyu cevaplayan bir hayranlık vardı. "Bazı işler riskli olsa bile yapılmalıdır. Annemin yardımı olmadan, kendi başıma öğrendiğim ilk büyük ders bu."

Bu sözleri yine sessizlik takip etti. Ardından Ben paslı çivileri sökmeye döndü ve bir süre sonra Mike Hanlon da ona katıldı.

Richie'nin sesini kaybetmiş (en azından Richie harçlığını alana veya biçilecek çimen bulana dek) radyosu rüzgârda hafifçe sallandı. Bill'in tüm bunların, hepsinin o yaz orada olmalarının ne kadar garip ve ne kadar mükemmel olduğunu düşünecek zamanı oldu. Bazı çocuklar akrabalarını ziyarete gitmişti. Kimileri Kaliforniya Disneyland'e veya Cape Cod'a tatile gitmişlerdi ve bir çocuk insanı kışkırtan Gstaad adlı kulağa çok uzaklardaymış gibi gelen bir yere gidecek kadar şanslıydı. Kilise kamplarına, izci kamplarına, çocukların yüzmeyi ve golf oynamayı öğrendiği

zengin kamplarına giden çocuklar vardı. Bazı çocukların aileleri onları UZAKLARA götürmüştü. Bill onları anlıyordu. Çocukların kimisinin UZAKLARA gitmek istemesi, Derry'de dolaşan öcüden korkması normaldi ama aynı öcünün aileleri de korkuttuğundan şüpheleniyordu. Tatili evde geçirecek aileler bile birdenbire UZAKLARA gitmeye karar vermişti.

(Gstaad? İsveç'te miydi? Arjantin'de? İspanya'da?)

1956'daki çocuk felci korkusu gibi. O'Brian Memorial havuzuna giden çocuklardan dördü hastalığa yakalanmış, Bill'e göre hepsi aynı şekilde düşünen yetişkinler de UZAKLARA gitmenin iyi fikir olduğuna karar vermişti. Daha güvenli. Gidebilecek herkes gitmişti. Bill UZAKLAR'ı, Gstaad'ı keşfetmenin çekiciliğini anlıyordu ama keşfetmek arzuyla kıyaslandığında hiçti; Gstaad UZAKLAR'dı, Derry arzuydu.

Hiçbirimiz UZAKLAR'a gitmedik, diye düşündü Ben ve Mike'ın çivileri çıkarışını, Eddie'ninse işemek için çalıların arasına girişini seyrederken. (Dolar dolmaz mesaneyi boşaltmak gerekir, yoksa hastalanırsın, demişti bir keresinde Bill'e büyük bir ciddiyetle. Ama zehirli sarmaşıklara da dikkat etmek gerekiyordu, aletine değmelerini hiç kimse istemez.) *Hepimiz Derry'deyiz. Kampa, akrabalarımıza, tatile, UZAKLAR'a gitmedik. Tam buradayız. Hem de hepimiz.*

"Orada bir de kapı vardı," dedi fermuarını çekerek geri dönen Eddie.

"Umarım işin bittiğinde sallamışsındır Eds," dedi Richie. "Her seferinde sallamazsan kanser olurmuşsun. Annem söyledi."

Eddie irkildi, endişelendi, sonra Richie'nin sırıttığını gördü. Kendisiyle dalga geçildiğini anladı. "Taşıyamayacağımız kadar ağırdı ama Bill hep birlikte gidersek taşıyabileceğimizi söyledi."

"Elbette asla tamamını sallayamazsın," diye devam etti Richie. "Bilge bir adam bir keresinde bana ne demişti öğrenmek ister misin Eds?"

"Hayır, dedi Eddie. "Ayrıca bana Eds deme Richie. Ciddiyim. Ben sana Dick diye hitap ediyor muyum? 'Sakızın var mı Dick?' diyor muyum..."

"Bilge bana şöyle dedi," dedi Richie. "Ne kadar sallarsan salla son iki damla pantolonuna damlar. Bu yüzden dünyada bu kadar kanser hastası var Eddie hayatım."

"Dünyada bu kadar kanser hastası olmasının nedeni sen ve Beverly Marsh gibi salakların sigara içmesi," dedi Eddie.

"Beverly salak değil," dedi Ben. "Söylediğini kulağın duysun Geveze."

"Bip bip çocuklar," dedi Bill dalgın dalgın. "Beverly demişken, kolları kuvvetli. Kapıyı taşımamıza yardım edebilir."

Ben kapının türünü sordu.

"Maun sanırım."

"Biri maun kapısını mı atmış?" diye sordu kulaklarına inanamayan Ben.

"İnsanlar neler atıyor bilsen," dedi Mike. "O çöplük var ya? Oraya gitmek beni öldürüyor. Gerçekten öldürüyor."

"Evet," dedi Ben. "Çöpe atılan eşyaların çoğu kolayca tamir edilebilecek şeyler. Çin'de ve Güney Amerika'da hiçbir şeyi olmayan insanlar var. Annem öyle söyledi."

"Burada, Maine'de de hiçbir şeyi olmayan insanlar var zekâ küpü," dedi Richie.

"Bu... bu... bu ne?" diye sordu Mike'ın getirdiği fotoğraf albümünü fark eden Bill. Mike ne olduğunu açıkladıktan sonra Stan ve Beverly menteşelerle geldiğinde palyaçonun resmini göstereceğinden bahsetti.

Bill ve Richie arasında bir bakışma yaşandı.

"Sorun nedir?" diye sordu Mike. "Kardeşinin odasında olanlar yüzünden mi Bill?"

"E... evet," diyen Bill başka bir şey söylemedi.

Stan ve Beverly ellerinde menteşelerin olduğu kahverengi kesekâğıtlarıyla gelene dek sırayla delikte çalıştılar. Mike konuşurken Ben bağdaş kurup açılıp kapanan iki tahtadan ibaret camsız pencereler yapıyordu. Ellerinin ne kadar çabuk ne kadar rahat hareket ettiğine, bu işe ne kadar yatkın olduğuna tek dikkat eden belki de Bill'di. Hayranlık uyandıran bir beceri.

"Babamın söylediği kadarıyla fotoğraflardan bazıları yüz yıllık," dedi albümü kucağına alan Mike. "İnsanlar eski eşyala-

rını satışa çıkardıklarında veya ikinci el eşya satan dükkânlarda denk geldiğinde satın aldığı fotoğraflar. Bazen de başka koleksiyoncularla değiştokuş yapıyor. Bazıları çok özel, uzun bir karta yerleştirilmiş iki parçadan oluşuyorlar ve dürbünü andıran bir aletle baktığınızda üçboyutlu tek bir resme dönüşüyorlar. *Kara Göl*'deki yaratık gibi canlanıyorlar."

"Niye bunları topluyor?" diye sordu Beverly. Her zamanki Levi's kotunu giymişti ama paçalarına komik bir şey yapmış, son dört santime şal desenli parçalar eklemişti.

"Evet neden?" dedi Eddie. "Derry çoğu zaman sıkıcı bir yerdir."

"Nedenini bilmiyorum. Sanırım doğma büyüme buralı olmadığımdan," dedi Mike çekingence. "Nasıl desem, sanki tüm bunlar onun için yeni veya belki kendini filmin ortasında içeri girmiş gibi hissediyor..."

"E... elbette fi... filmin başını görmek i... ister insan," dedi Bill.

"Evet," dedi Mike. "Derry'nin uzun bir tarihi var. Benim de hoşuma gidiyor. Sanırım bir kısmı bu şeyle, O dediğiniz yaratıkla bağlantılı." Bill'e baktı. Bill düşünceli gözlerle başını salladı.

"4 Temmuz yürüyüşünden sonra albüme yeniden baktım çünkü palyaçoyu daha önce de gördüğümü biliyordum. *Biliyordum.* Bakın."

Albümü açıp sayfaları karıştırdıktan sonra sağında oturan Ben'e uzattı.

"Sa... sayfalara do... dokunma!" dedi Bill. Sesi öyle endişeliydi ki çocuklar irkilmekten kendilerini alamadı. Georgie'nin albümüne dokunduğunda kesilen elini yumruk yapmıştı. Sağlam, koruyucu bir yumruk.

"Bill haklı," dedi Richie. Her nasılsa bu kelimeler ötekileri ikna etmeye yetti çünkü her zamankinden farklı, ikna edici bir ses tonuyla konuşmuştu. "Dikkatli olun. Stan'in dediği gibi, biz gördüysek siz de görebilirsiniz."

"Hissedebilirsiniz," diye ekledi Bill sertçe.

Albüm elden ele dolaştı, her biri dinamitle oynuyormuş gibi büyük bir dikkatle kenarlarından tutuyordu. Albüm Mike'a geri döndüğünde ilk sayfalardan birini açtı.

"Babam bu resmin tarihini tespit etmenin imkânsız olduğunu söylüyor ama muhtemelen 1700'lerin başlarından veya ortalarından kalma," dedi Mike. "Bir kutu dolusu eski kitap ve resim karşılığında bir adamın testeresinin şeridini tamir etti. Bu resim o kutudan çıkanlardan. Babamın söylediğine göre kırk dolar, hatta daha fazla edermiş."

Resim büyükçe bir kartpostal büyüklüğünde bir gravürdü. Bakma sırası Bill'e geldiğinde Mike'ın babasının resimleri ve fotoğrafları koruyucu jelatinle kapladığını görerek rahatladı. Büyülenmiş gözlerle albüme baktı ve şöyle düşündü: *Orada. Palyaçoyu görüyorum – daha doğrusu O'nu. Gerçekten görüyorum. İşte düşmanın suratı.*

Çamurlu sokağın ortasında aşırı büyük bovling kukalarını çeviren komik görünüşlü birinin fotoğrafıydı. Sokağın iki tarafında birkaç ev ve Bill'in dükkân veya ticarethane ya da o dönemde ne deniyorsa ondan olduğunu tahmin ettiği kulübeler vardı. Kasaba kanal haricinde Derry'ye hiç benzemiyordu. *O* oradaydı, yolun ortasında. Arka planda bir mavnayı kanala doğru sürükleyen katırlar görülüyordu.

Komik adamın etrafına on on beş çocuk toplanmıştı. Birinin hasır şapkası, diğerinin halkası ve halkayı çevirmekte kullandığı çubuğu vardı. Bugün Woolworth'ten alabileceğiniz halka çevirme çubuklarından değildi, düzgün bir dal parçasıydı. Bill dalın bıçak veya baltayla budandığını görebiliyordu. O çubuk Tayvan'da veya Kore'de üretilmemiş, diye düşündü o oğlanın beş kuşak önce doğmuş olsa kendisi olabileceğini hayal ederek.

Komik adamın suratında koca bir sırıtış vardı. Makyaj yapmamıştı ama suratı maskeyi andırıyordu. Kulaklarının tepesindeki boynuzu andıran iki saç tutamı sayesinde keldi. Bill palyaçoyu tanımakta güçlük çekmedi. *İki yüz yıl, hatta daha uzun zaman önce,* diye düşündü. İçini korkunç bir öfke, korku ve garip bir heyecan kapladı. Yirmi yedi yıl sonra, Derry Halk Kütüphanesi'nde oturmuş Mike'ın babasının fotoğraf albümüne bakışlarını hatırlarken kendini katil kaplanın izini süren avcılar gibi hissettiğini kavradı. *İki yüz yıl önce... Bildiğimiz kadarıyla... Gerçekte kim bilir ne kadar zamandır.* Bunları düşünürken Pennywise'ın ruhunun ne kadardır

Derry'de dolandığını merak etti ama sonra bu sorunun kendisini endişelendirdiğini fark ederek konuyu düşünmemeye çalıştı.

"Versene Bill!" diyordu Richie. Ama Bill bir süre daha albümü elinden bırakmadı, gravüre bakmayı sürdürdü, canlanacağına emindi: Komik adamın çevirdiği bovling kukaları (gerçekten kukaysalar) fırlayıp düşmeye başlayacak, çocuklar da gülüp alkışlayacaktı. (Ama belki de hepsi gülüp alkışlamayacaktı; bazıları çığlık atıp kaçacaktı.) Mavnayı çeken katırlar fotoğrafın sınırlarının ötesine geçecekti.

Hiçbiri gerçekleşmeyince albümü Richie'ye uzattı.

Albüm Mike'a döndüğünde oğlan bir şey ararcasına sayfaları çevirdi. "İşte," dedi. "Bu fotoğraf 1856'dan, Lincoln'ün başkan seçilmesinden dört yıl önce."

Albüm yeniden elden ele dolaştı. Renkli bir resimdi – bir tür karikatürü andırıyordu. İki kütüğün arasına yerleştirilmiş tahtaya çıkmış beyaz bıyıklı şişko bir politikacı konuşmasını yaparken barın önünde duran ayyaşlar resmedilmişti. Politikacının elinde de bol köpüklü bir maşrapa bira vardı. Üstünde durduğu tahta ağırlığıyla eğilmişti. Uzakta şapkalı kadınlar hoşnutsuzluklarını gizlemeyen bakışlarla bu manzarayı izliyordu. Resmin altında şöyle yazıyordu: DERRY'DE POLİTİKA YAPMAK ADAMI SUSATIR, DİYOR SENATÖR GARNER!

"Babam İçsavaş'tan yirmi yıl öncesine kadar bu tür resimlerin popüler olduğunu söyledi," dedi Mike. "Onlara 'budala kartı' denirmiş. İnsanlar birbirlerine onları yollarmış. Üzerlerindeki espriler *Mad* dergisindekileri hatırlatıyor."

"Hiciv," dedi Bill.

"Evet," dedi Mike. "Ama köşeye bakar mısın?"

Resim başka açılardan da *Mad'i* hatırlatıyordu – *Mad* dergisindeki Mort Drucker çizimlerindeki gibi bir sürü detay ve ufak espri içeriyordu. Örneğin bir kenarda pis pis sırıtarak köpeğe bira içirmeye çalışan şişman bir adam vardı. Diğer tarafta kıç üstü çamura düşmüş bir kadın. İki sokak çocuğu sinsi sinsi zengin görünüşlü bir işadamının fiyakalı ayakkabılarının altına kibrit iliştiriyordu. Karaağacın dalındaki salıncakta sallanan kızınsa külotu görünmüştü. Ama bütün bu iyi saklanmış ince detaylara rağmen

hiçbirinin Mike'ın palyaçoyu işaret etmesine ihtiyacı yoktu. Yelek giymiş olan palyaço sarhoş oduncularla bul karayı al parayı oynuyorlardı. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa yanlış kartı seçmiş bir oduncuya göz kırpıyordu. Palyaço/üçkâğıtçı adamın parasını almıştı.

"Yine o," dedi Ben. "Ne kadar... yüz yıl sonra mı?"

"Neredeyse," dedi Mike. "İşte 1891'den bir örnek."

Derry News gazetesinin birinci sayfasından kesilmiş bir makaleydi. Başlıkta HURRA! yazıyordu şatafatlı harflerle. DEMİR DÖKÜMHANESİ AÇILIYOR! Alt satırdaysa: *"Kasabalılar Açılış Pikniğinde Toplandı."*

Makalede Kitchener demir dökümhanesindeki kurdele kesme töreninin resmi de vardı; tarzı Bill'in annesinin yemek odasında sakladığı Currier ve Ives baskılarını andırıyordu ama onlar kadar süslü değildi. Silindir şapka ve uzun kuyruklu ceket giymiş bir adam elinde makas neredeyse beş yüz kişilik bir kalabalığın gözü önünde dökümhanenin kurdelesini kesmeye hazırlanıyordu. Palyaço –palyaçoları– sol tarafta, uzak köşede perende atarak çocukları eğlendiriyordu. Sanatçı onu tepetaklak yakaladığından suratındaki sırıtış çığlığa benzemişti.

Albümü çabucak Richie'ye uzattı.

Sonraki Will Hanlon'ın altına *1933: Derry'de Fesih* adıyla etiketlediği bir fotoğraftı. Çocuklar Wolstead Kanunu'nun veya feshinin ne anlama geldiğini bilmeseler de fotoğrafta neyin resmedildiği açıktı. Wally'nin Yeri'nin fotoğrafıydı. Yakası açık beyaz gömlekli, hasır şapkalı, oduncu gömlekli, tişörtlü, takım elbiseli insanlarla doluydu. Hepsinin ellerinde birer kadeh ve zafer edasıyla havaya kaldırdıkları şişeler vardı. Camlara iki koca yazı asılmıştı. Birinde: EVE HOŞ GELDİN JOHN BARLEYCORN! Diğerinde: BU AKŞAM BİRALAR BEDAVA. Züppenin teki gibi giyinen (beyaz ayakkabı, pantolon askısı, gangster pantolonu) palyaço ayağını çalışmakta olan Reo otomobilin kaportasına yaslamış bir hanımın topuklu ayakkabısından şampanya içiyordu.

"1945," dedi Mike.

Yine *Derry News* gazetesi. Manşette şöyle yazıyor: JAPONYA TESLİM OLDU – SAVAŞ BİTTİ! ŞÜKÜRLER OLSUN SAVAŞ BİTTİ!

Anacaddeden tepeye doğru yürüyen insanların oluşturduğu bir konvoy. Palyaço arka plandaydı, turuncu düğmeli gümüş takımını giymişti, gazeteye basılan fotoğrafın karlı görüntüsünde yan yana getirilmiş noktacıklardan ibaretti sanki, hiçbir şeyin bitmediğini, kimsenin teslim olmadığını, kimsenin kazanmadığını gösteriyordu sanki (en azından Bill'e öyle geldi), kurallar aynıydı, gelenekler de; daha da önemlisi savaş aslında kaybedilmişti.

Bill ürperdi, kendini kanı damarlarından çekiliyormuş gibi hissetti ve korktu.

Aniden fotoğrafı oluşturan noktacıklar kayboldu, resim canlandı.

"İşte bu..." diye söze başladı Mike.

"Ba... bakın," dedi Bill. Kelime dudaklarından yarı erimiş bir buz parçası gibi döküldü. "Şu... şu... şuna bakın!"

Etrafına toplandılar.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Beverly.

"*O!*" dedi Richie çığlık atarcasına, heyecandan Bill'in sırtına vurdu. Etrafına bakındığında Eddie'nin bembeyaz olduğunu ve Stan Uris'in donup kaldığını gördü. "George'un odasında yaşadığımız şey! Aynı böyle..."

"Şışşş," diye onu susturdu Ben. "Dinle." Ve fısıldarcasına: "Sesleri duyuluyor – Tanrı aşkına, onları duyabiliyorum."

Ve sadece yaz rüzgârının böldüğü o sessizlikte fotoğraftan gelen gürültüleri duyabildiklerini fark ettiler. Bando askeri bir marş çalıyordu, uzaktan gelen... geçip giden zamanın... mesafenin... veya başka bir şeyin boğduğu bir ses. Kalabalığın bağırışlarıysa parazitli bir radyo kanalından gelen sesler gibiydi. Patlayan şampanyalar ve şaklatılan parmaklar.

"Havai fişekler!" diye fısıldadı Beverly. Titreyen ellerle gözlerini ovuşturdu. "Havai fişek miydi onlar?"

Kimse cevap vermedi. Büyük bir dikkatle fotoğrafı izliyorlardı. Konvoy onlara doğru ilerledi ama fotoğrafın sonuna vardıklarında – resimden çıkıp on üç yıl sonrasının dünyasına adım atacakmış gibi göründükleri yerde boşluğa dalmışçasına gözden kayboldular. Önce miğferlerinin altında her zamankinden yaşlı görünen yüzleri ve ellerinde

DİYOR flamasıyla I. Dünya Savaşı gazileri, sonra izci çocuklar, Kiwanis, sıhhiye birlikleri, Derry Hıristiyan Bandosu, sonra peşlerinde lise bandosuyla II. Dünya Savaşı gazileri. Kalabalık ilerledi. Sokağın iki tarafındaki binaların ikinci ve üçüncü katlarından konfetiler atıldı. Palyaço konvoyun yanında ilerliyor, perende atıyor, bacak açıyor, keskin nişancı taklidi yapıyor veya selam çakıyordu. Bill ilk kez o zaman insanların onun yanından geçerken başlarını çevirdiklerini fark etti – sanki onu görmüyor ama bir esinti hissediyor veya pis bir koku alıyorlardı.

Palyaçoyu gerçekten gören sadece çocuklardı ve onlar da ellerinden geldiğince kaçıyordu.

Ben, aynı George'un odasındayken Bill'in yaptığı gibi elini fotoğrafa uzattı.

"Ha... ha... hayır!" diye bağırdı Bill.

"Sorun çıkacağını sanmıyorum Bill," dedi Ben. "Bak." Elini fotoğrafın üstündeki koruyucu jelatine değdirip geri çekti. "Ama koruyucu kabı açacak olursan..."

Beverly çığlık attı. Ben elini çektiğinde palyaço abuk sabuk numaralar yapmayı bırakmıştı. Bir şeyler sayıklayıp kahkahalar atarak onlara doğru koşuyordu. Bill irkildiyse de albümü elinden bırakmadı, palyaçonun da konvoy gibi, bando, izciler ve 1945 yılı Derry güzellik kraliçesinin bindiği üstü açık Cadillac gibi fotoğrafın sonuna vardığında gözden kaybolacağını varsaydı. Ama herkesin dönüp gözden kaybolduğu noktaya geldiğinde palyaço yok olmadı. Bunun yerine ürkütücü bir zarafetle resmin sol ucundaki sokak lambasına sıçradı. Maymun gibi bir süre lambada durdu – ve aniden yüzü Will Hanlon'ın albümün bütün sayfalarını kapladığı kalın jelatine yapıştı. Beverly ve Eddie çığlık attılar ama Eddie'nin çığlığı zayıf, nefessizdi. Palyaçonun suratı jelatini zorladı, plastiği delip dışarı çıkmaya çalıştı – sonradan hepsi onu gördüklerini kabul edeceklerdi. Bill palyaçonun kırmızı burnunun pencerenin camına yaslanmışçasına düzleştiğini gördü.

"*Hepinizi öldüreceğim!*" diye bağırıp kahkahalar atıyordu palyaço. "*Beni durdurmayı denerseniz işinizi bitiririm! Önce delirtirim sonra da haklarım! Beni durduramazsınız, ben dolaptaki öcüyüm! Ben Genç Kurt Adam'ım!*"

Bir an için O'nun yüzü Genç Kurt Adam'ın yüzüne dönüştü. Keskin dişlerini göstererek hırladı kurt adam çocuklara.

"Beni durduramazsınız, ben cüzamlıyım!"

Karşılarındaki şimdi cüzamlının yaralar içindeki parça parça soyulan ürkütücü yüzüydü, yaşayan ölülerinkini andıran gözlerini çocuklara dikmişti.

"Beni durduramazsınız, ben mumyayım!"

Cüzamlının yüzü yaşlandı, çizgilerle ve çatlaklarla doldu. Derisinde bandajlar belirdi. Yüzü bembeyaz olan Ben başını çevirip kulaklarını tıkadı.

"Beni durduramazsınız, ben ölü oğlanlarım!"

"Hayır!" Stan Uris çığlığı bastı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, *şok etkisi*, diye düşündü Bill farkında olmadan. Bu sahneyi nereden ilham aldığını bilmeksizin on iki yıl sonra bir romanında kullanacak ve doğru zamanda doğru kelimeyi bulan yazarlar gibi bunu uzaydan

(başka bir uzamdan)

gelen bir lütuf olarak görecekti.

Stan albümü Bill'in elinden alıp kapadı. Elleriyle bastırıp kollarıyla sararak sıkı sıkı kapalı tuttu. Delirmek üzere olan birinin gözleriyle etrafa bakındı. "Hayır," dedi çabucak. "Hayır, hayır, hayır, hayır."

Stan'in inkârları Bill'i o an palyaçodan daha çok endişelendirdi. O zaman palyaçonun neden tam da böyle bir etki yaratmayı umduğunu çözdü, çünkü...

Çünkü belki de O bizden korkuyor... Uzun, upuzun ömründe ilk kez korkunun tadına varıyor.

Stan'i omuzlarından tutup şöyle bir sarstı. Stan'in dişleri birbirine çarptı. Albüm elinden kaydı. Mike onu yerden alıp, gördüklerinden sonra dokunmaktan hoşlanmadığından çabucak bir kenara kaldırdı. Dokunmak istemese de babasının malıydı ve içgüdüleri ona babasının albüme baktığında az önce gördükleri şeyi görmeyeceğini söylüyordu.

"Hayır," dedi Stan alçak sesle.

"Evet," dedi Bill.

"Hayır," diye tekrarladı Stan.

"Evet. Biz..."

"Hayır."

"...hepimiz gördük Stan," dedi Bill. Arkadaşlarına baktı.

"Evet," dedi Ben.

"Evet," dedi Richie.

"Evet," dedi Mike. "Tanrım evet."

"Evet," dedi Bev.

"Evet," demeyi başardı güçlükle nefes alan Eddie.

Bill, Stan'e baktı, ısrarcı gözleriyle onu kendine bakmaya zorladı. "Se... seni e... etkilemesine i... izin verme," dedi Bill. "O... O'nu se... se... sen de gördün."

"İstemeden!" dedi Stan ağlarcasına. Alnında ve şakaklarında ter damlaları birikmişti.

"A... ama gö... gördün."

Stan birer birer arkadaşlarına baktı. Ellerini saçlarında dolaştırıp derin bir iç çekti. Gözlerinde Bill'i huzursuz eden delilikten eser kalmadı.

"Evet," dedi. "Evet. Tamam. Evet. İstediğiniz bu mu? Evet."

Bill şöyle düşündü: *Hâlâ birlikteyiz. O, bizi durduramadı. Hâlâ O'nu öldürebiliriz. Cesur olursak... O'nu öldürebiliriz.*

Bill arkadaşlarına baktığında gözlerinde farklı ölçülerde de olsa Stan'in isterik bakışlarını andıran bakışlar gördü. Onun kadar kötü durumda olmasalar da etkilenmişlerdi.

"E... evet," dedi, Stan'e gülümsedi. Bir an sonra Stan gülümseyerek karşılık verdi. Yüzündeki sarsılmış ifade kayboldu. "İ... istediğim bu se... seni ö... ödlek."

"Bip bip Dumbo," dedi Stan. Bu sözler hepsini güldürdü. Sinir bozukluğundan doğan kahkahalardı ama hiç gülmemekten iyiydi.

"Hadi," dedi Bill birinin bir şey söylemesi gerektiğinden. "Kulüp e... evini bi... bitirelim. Ne de... dersiniz?"

Arkadaşlarının gözlerindeki minnettarlığı gördüğünde onlar adına sevindi... ama minnettarlıkları korkusunu geçirmeye yetmemişti. Aslında o minnettarlıkta onlardan nefret etmeyi istemesine yol açan bir şeyler vardı. Onları birleştiren kırılgan bağları riske atmaksızın korktuğunu gösterebilecek miydi hiç? Ve bunu

düşünmenin bile arkadaşlarına haksızlık olduğunun farkındaydı aslında, değil mi? Çünkü ölen kardeşinin intikamını almak için arkadaşlarını kullanıyor, hayatlarını riske atıyordu. En kötüsü bu muydu? Hayır, çünkü George ölüydü ve intikam alınsa bile Bill onun ancak yaşayanlar için bir anlam ifade edeceğini biliyordu. Öyleyse kendisi neydi? Kral Arthur numaraları yaparak teneke kılıcını sallayıp ortalıkta dolaşan bencil bir pislik mi?

Tanrı aşkına, yetişkinler bunları düşünüp duruyorsa asla büyümek istemiyorum, diye homurdandı içinden.

Kararlılığı güçlüydü ama acı bir kararlılıktı.

Acı.

ON BEŞ
BACA

1

Richie Tozier gözlüklerini burnunun tepesine doğru ittiriyor. (Yirmi yıldır lens kullansa da hemencecik eli alıştı.) Ve Mike demir döküm-hanesindeki kuşu anlatır, çabucak fotoğraf albümünden ve canlanan resimlerden bahsederken odanın havasının ne kadar değiştiğini düşünüyor.

Richie boğucu, çıldırtıcı bir enerjinin odaya dolduğunu hissetti. Geçen yıllarda dokuz on kere kokain kullanmıştır, çoğunlukla partilerde. Kokain meşhur bir radyo programcısıysanız evinizde bulunmasını isteyeceğiniz şeylerden değil, şimdi de kendini kokain aldığı zamanlardaki gibi hissediyor. Aslında tam olarak değil. Bu daha saf, daha damardan bir enerji. Çocukluğundan tanıdığı bir his olduğunu düşünüyor, her gün böyle hisseder ve hiç önemsemezdi. Çocukken ona bitmek tükenmek bilmeyen enerjisini nereden bulduğunu sorsalar (ki bugüne kadar aklına bile gelmemişti o enerji) hayatının olağan bir parçası olduğunu söyleyip gülüp geçer, gözlerinin rengi veya iğrenç başparmakları gibi hiç değişmeyecek bir parçası olduğunu varsayardı.

Eh, bunun gerçek olmadığı ortaya çıkmıştı. Çocukken har vurup harman savurduğunuz o enerji, hiç bitmeyeceğini sandığı o enerji on sekizle yirmi dört yaş arasında bir yerlerde kaybolup gitmiş, yerini çok daha donuk, kokain enerjisi kadar sahte bir şey almıştı: Amaç; veya hedef; ya da işadamı diliyle hangi kelimeyi kullanmak isterseniz. Önemsememişti; enerji birdenbire, tak diye kaybolmamıştı. Belki de korkutucu olan bu, diye düşündü Richie. Birdenbire çocuk olmaktan çıkmak, palyaçonun uyduruk sloganlarını yazdığı balonlardan birinin patlaması gibi. Pat. İçinizdeki çocuk vücudunuzdaki çatlaklardan sızıp gitti, patlayan

lastiğin havası gibi uçtu gitti. Derken bir gün aynaya bakar ve orada bir yetişkini görürdünüz. Kot giymeye devam edebilir, Springsteen veya Seger konserlerine gidebilir, saçınızı boyayabilirdiniz. Ama ne yaparsanız yapın aynadaki bir yetişkinin yüzüydü. Hepsi siz uyurken olup bitmişti belki, diş perisinin ziyareti gibi.

Hayır, diye düşünüyor. Diş perisi değil, yaş perisi.

Bu aptal abartılı imge gözünün önüne geldiğinde yüksek sesle bir kahkaha atıyor ama Beverly soru sorarcasına ona baktığında elini sallamakla yetiniyor. "Yok bir şey tatlım," diyor. "Düşündüğümü düşünüyorum."

Ama şimdi o enerji geri geldi. Hayır, henüz tamamen değil ama yavaş yavaş geri geliyor. Sadece kendisi de değil; o enerjinin odayı doldurduğunu hissediyor. İğrenç öğle yemeğinden beri Mike ilk kez Richie'nin gözüne iyi görünüyor. Lobiyi geçip Ben ve Eddie'yle oturan Mike'ı gördüğünde çok şaşırmıştı: İşte deliren, intihar etmeye hazırlanan bir adam. Artık öyle görünmüyor Mike. Tavırlarını bastırmadı; hepsi değişti. Richie oturduğu yerden albümü ve kuşu anlatan Mike'ın rahatlayışını seyrediyor. Enerji dolu. Hepsi için geçerli. Yüzlerinden, seslerinden, tavırlarından belli.

Eddie kendine yeniden cin ve kayısı suyu dolduruyor. Bill viski alıyor, Mike bir bira daha açıyor. Beverly, Bill'in lobideki masadaki mikrofilm cihazına bağladığı balonlara bakıp hızla üçüncü kokteylini kafaya dikiyor. Hepsi hızlı içiyorlar ama hiçbiri sarhoş değil. Richie enerjinin nereden geldiğini bilmese de içki şişesinden gelmediğini görebiliyor.

DERRY'Lİ ZENCİLER BOKU YER: Mavi.

KAYBEDENLER HÂLÂ EZİK AMA STANLEY URIS EN EZİK: Turuncu.

Richie bir bira daha alıyor. O'nun dilediği canavara dönüşebilmesi yetmezmiş gibi, korkularımızdan beslenebilmesi yetmezmiş gibi bir de kılık değiştirmiş Rodney Dangerfield olmak zorunda mıydı, diye düşünüyor.

Sessizliği bölen Eddie. "Sizce planlarımızın ne kadarını biliyor O?" diye soruyor.

"Buraya gelmesine yetecek kadarını," diyor Ben.

"Bunun pek bir anlam ifade ettiğine emin değilim," diye karşılık veriyor Eddie.

Bill başını sallıyor. "Onlar sıradan görüntüler değildi," diyor. "Bizi görebildiğini veya ne planladığımızı bildiğini sanmıyorum. Televizyondaki sunucuyu görürsünüz ama sunucu sizi göremez."

"Balonlar görüntü değil," diyor Beverly başparmağıyla arkadaki balonları işaret ederek. "Onlar gerçek."

"Söylediğin tam olarak doğru sayılmaz," diyor Richie. Hepsi birden ona dönüyorlar. "Görüntüler de gerçek. Hem de ne gerçek. Onlar..."

Birden her şey yerli yerine oturuyor: Öyle büyük bir gürültüyle birbirine kilitleniyor ki parçalar oğlan çat sesini duymamak için ellerini kulaklarına götürüyor. Gözleri kocaman açılıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor aniden. Güçlükle masaya tutunup yere düşmemek için sandalyelerden birine yığılıyor. Uzanmaya çalışırken bira kutusunu deviriyor, yine de eline alıp kalanı içiyor. Diğerleri şaşkın ve endişeli kendisine bakarken Mike'a dönüyor.

"Yanma hissi!" diyor neredeyse bağırarak. "Gözlerimdeki yanma hissi! Mike! Gözlerimdeki yanma hissi..."

Mike başını sallayıp hafifçe gülümsüyor.

"R... Richie?" diye soruyor Bill. "Ne... ne var?"

Richie onu duymuyor bile. Anılar denizinde sürükleniyor, vücudunu bir sıcak bir soğuk basıyor ve aniden anıların neden birer birer geldiğini anlıyor. Her şeyi birden hatırlasaydı beyninin içinde psikolojik bir bomba patlatılmış gibi olurdu. Kafası havaya uçardı.

"O'nun geldiğini gördük!" diyor Mike'a. "O'nun geldiğini gördük, değil mi? Sen ve ben... Yoksa sadece ben miydim?" Mike'ın masadaki elini yakalıyor. "Sen de gördün mü Mikey yoksa sadece ben miydim? Gördün mü? Orman yangınını? Krateri?"

"Gördüm," diyor Mike yavaşça. Richie'nin elini sıkıyor. Richie gözlerini kapıyor bir anlığına, sanki hayatında hiç bu kadar sıcak ve güçlü bir rahatlama anı yaşamamıştı, Los Angeles'tan bindiği PSA jeti San Francisco'ya inerken pistten çıktığı halde biraz sarsıldıktan sonra durduğunda bile – kimse ölmemişti, kimse yaralanmamıştı. Üst bölmelerdeki bagajlar yolcuların kafasında düşmüştü, hepsi bu. Richie sarı acil durum kayağından aşağı kaymış ve kadınlardan birinin uçaktan uzaklaşmasına

yardım etmişti. Çimenlerin arasındaki demiri görmeyen kadın bileğini burkmuştu. "Ölmediğime inanamıyorum, ölmediğime inanamıyorum," diyerek kahkahalar atıyordu. Bir koluyla kadına destek olan, diğeriyle uçaktan inen yolculara gelin işareti yapan itfaiyecilere el sallayan Richie, "Her şey yolunda, ölmedin, ölmedin, şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" demişti. İkisi de deliler gibi gülmüşlerdi. Rahatlamayla gelen kahkahalar... Ama bu seferki rahatlama çok daha güçlüydü.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye soruyor Eddie bakışlarını ikisi arasında dolaştırarak.

Richie, Mike'a baktığında Mike başını iki yana sallıyor. "Sen anlat Richie. Bu gecelik konuşacağım kadar konuştum."

"Kalanlarınız bilmiyorsunuz veya belki hatırlamıyorsunuz, çünkü gitmiştiniz," diyor Richie. "Ben ve Mikey duman deliğinde kalan son iki kişiydik."

"Duman deliği," diye tekrarlıyor Bill. Bakışları dalgın ve hüzünlü.

"Gözlerimdeki yanma hissi," diyor Richie, "Lenslerime rağmen gözlerim acıyordu. İlk olarak Kaliforniya'dayken, Mike beni aradıktan hemen sonra yanma hissini hissettim. O zaman ne olduğunu anlamadım ama şimdi biliyorum. Duman yüzünden. Yirmi yedi yıl önceki dumanlar." Mike'a bakıyor. "Psikolojik mi dersin? Psikosomatik? Bilinçaltıyla mı ilgili?"

"Bence hiçbiri," diye cevaplıyor Mike çabucak. "Bence hissettiklerin balonlar, buzdolabında gördüğüm kafa kadar veya Eddie'nin gördüğü Tony Tracker cesedi kadar gerçek. Anlat onlara Richie."

Richie söze başlıyor. "Mike'ın babasının fotoğraf albümünün Çorak Topraklar'a getirilişinden dört veya beş gün sonraydı. Temmuz ortaları sanırım. Kulüp evi yeni bitmişti. Ama duman deliği... senin fikrindi Saman Kafa. Kitaplarından birinden öğrenmiştim."

Ben başını sallayıp gülümsüyor.

Richie şöyle düşünüyor: Hava kapalıydı. Rüzgâr esmiyordu. Şimşekler çakıyordu. Yaklaşık bir ay sonra, çember olduğumuz ve Stan'in Coca-Cola şişesinin parçasıyla dere kıyısında elimizi kestiği gün gibi. Hava öylece durmuş, bir şeyler olmasını bekliyordu ve daha sonra Bill her şeyin o kadar kötüleşmesini hiç rüzgâr esmemesine bağlamıştı.

17 Temmuz. Evet, o gündü, duman deliği günü. 17 Temmuz 1958, yaz tatilinin başlayışından ve Kaybedenler'in çekirdek grubunun –Bill,

Eddie ve Ben– Çorak Topraklar'da bir araya gelişinden neredeyse bir ay sonra. Bırakın da yirmi yedi yıl öncesinin hava tahminlerine bakayım, diye düşünüyor Richie ve size daha okumadan ne yazdığını söyleyeyim: Richie Tozier, büyük müneccim. "Sıcak, nemli, yıldırım düşmesi ihtimali yüksek. Duman deliğindeyken göreceğiniz hayallere karşı arkanızı kollayın..."

Jimmy Cullum'ın cesedinin bulunuşundan iki gün, Bay Nell'in yeniden Çorak Topraklar'a gelip orada olduğunu bilmeksizin kulüp evinin tam üstüne oturuşundan bir gün sonraydı. Neyse ki çoktan evin üstünü örten kapağı tamamlamıştık ve destek kirişlerini yerleştirme işiyle bizzat Ben ilgilenmişti. Emekleyerek ortalıkta dolaşmazsanız orada bir şeyler olduğunu hayatta anlayamazdınız. Aynı baraj gibi Ben'in tasarımı olan kulüp evi de gerçek bir başarı hikâyesiydi ama bu sefer Bay Nell'in ondan haberi yoktu.

Adam hepsini tek tek sorguya çekmiş, cevaplarını siyah kaplı deftere not almıştı. Ne yazık ki anlatabilecekleri fazla bir şey yoktu, özellikle de zavallı Jimmy Cullum hakkında. Sonra Bay Nell, Çorak Topraklar'da asla ve asla yalnız başlarına oynamamalarını bir kere daha hatırlatıp yanlarından ayrılmıştı. Richie, Derry Polis Müdürlüğü Cullum'ların oğlunun veya diğer çocukların Çorak Topraklar'da öldürüldüğüne inansa Bay Nell'in onları oradan kovacağını tahmin etti. Ama öyle olmadığını biliyorlardı. Kanalizasyon ve arıtma sistemi yüzünden cesetler er geç Çorak Topraklar'ı boyluyordu.

Bay Nell on altısında gelmişti, evet, sıcak ve nemli ama güneşli bir gündü. On yedisi kapalıydı.

"Anlatacak mısın anlatmayacak mısın Richie?" diye soruyor Bev. Cesaretlenmişcesine gülümsüyor, dolgun dudaklarını gül rengine boyamış, gözleri ışıl ışıl.

"Nereden başlayacağımı düşünüyorum," diyor Richie. Gözlüklerini çıkarıyor, gömleğine siliyor ve bir anda nasıl başlaması gerektiğini çözüyor: Ayaklarının altındaki toprağın yarılışıyla. Elbette kulüp evini biliyordu, Bill ve ötekiler de biliyorlardı, yine de yerin ikiye ayrıldığını görmek onu ürkütmüştü.

Bill'in kendisini Gümüş'e bindirdiğini, Kansas Sokağı'ndan geçişlerini, bisikleti köprünün altına bırakışlarını hatırlıyor. Gür çalılar yüzünden ara sıra yol değiştirmek zorunda kalsalar da patikayı kullanarak açıklığa kadar ilerlediler – yaz ortalarıydı, Çorak Topraklar tam bir

bereket timsaliydi. Kulaklarının dibinde vızıldayıp duran sivrisinekleri hatırlıyor; hatta Bill'in (şimdi her şey ne kadar da net, sanki dün olmuş gibi de değil, şimdi oluyormuş gibi), "Bi... bir sa...

2

saniye Richie. Ensende ko... kocaman bir sinek var," deyişi.

"Tanrım," dedi Richie. Sineklerden nefret ederdi. Basite indirgeyecek olursanız kanatlı vampirlerdiler. "Öldür onu Koca Bill."

Bill, Richie'nin ensesine bir şaplak indirdi.

"Ay!"

"Ba... bak!"

Bill elini Richie'ye gösterdi. Tam ortada kanlı bir sinek ölüsü vardı. *Benim kanım*, diye düşündü Richie. "İğğğğ!"

"İ... için rahat o... olsun," dedi Bill. "Kü... küçük pislik bir daha borusunu öttüremeyecek." Sivrisineklerle savaşıp ter kokularına gelen (yıllar sonra sinekleri çekenin feromon olduğu tespit edilecekti) kum sineği bulutlarını elleriyle dağıtarak yürümeye devam ettiler.

"Bill, gümüş kurşunlardan ötekilere ne zaman bahsedeceksin?" diye sordu Richie açıklığa yaklaştığında. Ötekilerden kastı Bev, Eddie, Mike ve Stan'di – gerçi Stan'in halk kütüphanesinde neyi araştırdıklarını tahmin ettiğine emindi. Zeki çocuktu Stan. Fazla zeki. Mike'ın babasının fotoğraf albümünü Çorak Topraklar'a getirdiği gün Stan az kalsın aklını kaçıracaktı. Richie aslında Stan'i bir daha görmeyeceklerini, Kaybedenler Kulübü'nün bir sekstete dönüşeceğini (Richie altı kişi anlamına gelen sekstet kelimesini sever, her zaman ilk heceyi vurgulayarak söylerdi). Ama Stan ertesi gün yine gelmiş ve Richie'nin saygısını kazanmıştı. "Bugün söyleyecek misin?"

"Bu... bugün o... olmaz," dedi Bill.

"Sence anlamayacaklar mı?"

Bill omuz silkti. Audra Phillips'le tanışacağı güne kadar Bill Denbrough'yu herkesten iyi tanıyan Richie, konuşma sorunu olmasa Bill'in çoktan her şeyi ötekilere anlatacağından şüpheleniyordu. Çocukların gümüş kurşunlar yapması çocuk kitap-

larından, çizgi romanlardan fırlama bir numaraydı... Zırvalıktı. Tehlikeli zırvalık. Evet, deneyebilirlerdi. Ben Hanscom bunu başarabilirdi bile. Bir filmde olsalar bu numara işe yarardı. Ama...

"Eee?"

"Bir fikrim var," dedi Bill. "Daha basit. Ama Beverly..."

"Beverly ne?"

"Bo... boş ver."

Bill konuyu kapadı.

Açıklığa ulaştılar. Dikkatlice baktığınızda çimenlerin daha bir ezik, daha bir yıpranmış olduğunu görebiliyordunuz. Yaprakların ve çam iğnelerinin dağılışında yapay, belki düzenlenmiş bir yan olduğu hissine bile kapılabilirdiniz. Bill yerdeki Ring-Ding ambalajını alıp (Ben'in olduğuna emindi) farkında olmadan cebine koydu.

Oğlanlar açıklığın ortasına doğru ilerlediler... ve derken toprağın yirmi santim uzunluğunda, beş santim genişliğinde bir parçası aniden havaya kalktı. Karanlığın içinden onlara bakan gözler bir an için Richie'nin ödünü patlattı. Ama onlar Eddie Kaspbrak'ın gözleriydi ve, "Köprümden geçmeye kalkan kim?" diye gürleyen de bir hafta sonra hastanede ziyaretine gideceği Eddie'ydi.

Aşağıdan kıkırtılar geldi ve biri fenerini yaktı.

"Üç köylü efendim," dedi Richie görünmez bıyığını burarak. Pancho Vanilla sesiyle konuşuyordu.

"Öyle mi?" dedi Beverly aşağıdan. "Belgelerinizi görelim."

"*Belge* mi?" diye bağırdı zevkten dört köşe olan Richie. "Kahrolası belgelere ihtiyacımız yok!"

"Canın cehenneme Pancho," diye karşılık veren Eddie kapağı suratlarına kapadı. Aşağıdan boğuk kıkırtılar yükseldi.

"Ellerinizi kaldırıp dışarı çıkın!" diye bağırdı Bill yetişkinlerinki gibi güçlü, gür bir sesle. Kulüp evinin üstü çerçöple kaplanmış kapağında ileri geri yürümeye başladı. Her adımında zeminin hafifçe sallandığını hissediyordu ama sarsıntı çok belirsizdi; iyi inşa etmişlerdi. "Hiç şansınız yok!" diye seslendi, *LAPD* dizisindeki korkusuz Joe Friday'mişçesine. "*Dışarı çıkın serseriler! Yoksa ateş açarız!*"

Söylediğinin etkisini artırmak için kapağın üstünde sıçradı. Aşağıdan çığlıklar ve kahkahalar yükseldi. Richie'nin büyük bir olgunlukla, başka bir çocuğa bakan bir çocuk gibi değil de kısa bir an için dahi olsa bir çocuğu seyreden yetişkin gibi kendisini izlediğinin farkında olmayan Bill gülümsüyordu.

Ne kadar ender gülümsediğinin farkında değil, diye düşündü Richie.

"İçeri girmelerine izin ver Ben, yoksa çatıyı kafamıza yıkacaklar," dedi Bev. Bir saniye sonra kapak bir denizaltının lombarı misali açıldı. Ben dışarı baktı. Yanakları kıpkırmızıydı. Richie hemen o anda Ben'in Beverly'nin yanında oturduğunu anladı.

Bill ve Richie içeri girdiler, Ben kapağı kapadı. İşte oradaydılar, bacaklarını toplamış, sırtlarını tahtalarla kaplı duvarlara yaslamışlardı. Ben'in fenerinin loş ışığı yüzlerini aydınlatıyordu.

"Ne... neler o... oluyor?" diye sordu Bill.

"Fa... fazla bi... bir şey değil," dedi Ben. Gerçekten de Beverly'nin yanında oturuyordu ve yüzü kızarmış olduğu kadar mutluydu da. "Biz sadece..."

"Anlat onlara Ben," diye araya girdi Eddie. "Onlara hikâyeyi anlat! Bakalım ne diyecekler?"

"Astımına iyi gelmeyecektir," dedi Stan, Eddie'ye, aranızda bir tek ben mi gerçekçi düşünüyorum diyen bir ses tonuyla.

Richie, Mike ile Ben'in arasına oturdu, dizlerini göğsüne çekip ellerini bacaklarının etrafına doladı. İçerisinin hoş bir serinliği, hoş bir gizemi vardı. Fenerin yüzden yüze dolaşan ışığında dışarıdayken ne kadar şaşırdığını unuttu gitti. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Ben, Kızılderili törenlerinden bahsediyordu," dedi Bev. "Ama Stan haklı, astımına iyi gelmeyecektir Eddie."

"Belki de etkilemez," dedi Eddie. Richie endişelenmemiş gibi görünmeye çalıştığı için arkadaşını takdir etti. "Genelde üzüldüğümde astımım azıyor. Her neyse, denemek istiyorum."

"Ne... neyi de... denemek?" diye sordu Bill.

"Duman Deliği Töreni'ni," dedi Eddie.

"O... o da ne?"

Ben'in fenerinin ışığı yukarı kaydı. Richie gözleriyle ışığı takip etti. Ben hikâyesini anlatırken ışık amaçsızca kulüp evinin tahta çatısında dolaştı. Üç gün önce (Jimmy Cullum'ın cesedinin bulunuşundan bir gün önce) çöplükten getirdikleri maun kapıyı aydınlattı. Richie'nin Jimmy Cullum hakkında hatırladığı tek şey gözlük takan sessiz sakin ufak tefek bir çocuk olduğuydu, bir de yağmurlu günlerde Scrabble oynamayı sevdiği. *Bundan sonra Scrabble oynayamayacak*, diye düşünen Richie şöyle bir ürperdi. O karanlıkta kimse ürperdiğini fark etmedi ama omuz omuza oturdukları için Mike Hanlon ondan yana meraklı bir bakış fırlattı.

"Geçen hafta kütüphanede bir kitap buldum," diyordu Ben. "*Büyük Ovaların Hayaletleri*. Yüz elli yıl önce batıda yaşayan Kızılderili kabilelerini anlatıyor. Haiute'ler, Pavnee'ler, Kiowa'lar, Otoe'ler, Komançiler. İyi bir kitaptı. Bir gün yaşadıkları yerleri gezebilmeyi isterim. Iowa, Nebraska, Colorado, Utah..."

"Onları bırak da Duman Deliği Töreni'nden bahset," dedi oğlana dirsek atan Beverly.

"Tamam tamam," dedi Ben. Richie'ye sorarsanız Beverly dirsek atıp zehir içer misin diye sorsa yine aynı cevabı verirdi.

"Neredeyse bütün Kızılderililerin özel bir töreni var. Kulüp evimiz bana o töreni düşündürdü. Ne zaman büyük bir karar almaları gerekse, örneğin bufalo sürülerinin peşine düşüp düşmemek, yeni su kaynakları aramaya gidip gitmemek, düşmanlarıyla savaşıp savaşmamak konusunda karara varmak isteseler toprağa bir delik kazar ve üstünü dallarla örterlermiş. Tepede havalandırma için bir tek ufacık bir delik bırakılırmış."

"Duman deliği," dedi Bill.

"Kavrayış hızın beni şaşırtmayı sürdürüyor Koca Bill," dedi Richie büyük bir ağırbaşlılıkla. "Hayatını yirmi bir oynamaya adamalısın. Eminim Charlie Van Doren'i bile yenersin." Bill vuracakmış gibi yaptığında Richie irkilip geri çekildi ve kafasını kalaslardan birine fena çarptı.

"Ay!"

"Ha... hak ettin," dedi Bill.

"Seni öldüreceğim pis gringo," dedi Richie. "Buralarda pis kokulu..."

"Keser misiniz şunu?" diye araya girdi Beverly. "Anlatacakları ilginç. "Ardından Ben'e öyle sıcak bir bakış fırlattı ki Richie çocuğun kulaklarından dumanlar çıkacağını sandı.

"Tamam Be... Ben," dedi Bill. "De... devam et."

"Peki," dedi Ben. Sesi çatladı. Devam etmeden önce öksürüp genzini temizledi. "Duman deliği tamamlandığında aşağıda ateş yakarlarmış. Bol dumanlı bir alev olması için yeşil yapraklı ıslak dallar kullanırlarmış. Ardından bütün savaşçılar aşağı inip ateşin etrafına otururmuş. İçerisi dumanla dolarmış. Kitap bunun dini bir tören olduğunu söylüyordu ama aynı zamanda bir tür yarışmaymış. Günün yarısı geçtiğinde savaşçıların çoğu dumana dayanamayıp dışarı çıkarmış. Geriye bir iki savaşçı kalırmış. Kitapta onların kehanetler, hayaller gördüğünden bahsediliyordu."

"Beş altı saat duman solusam eminim ben de hayal görürdüm," dedi Mike. Bu sözlere güldüler.

"O hayaller kabileye ne yapması gerektiğini söyleyen ipuçlarıymış," dedi Ben. "Doğru mu değil mi bilmiyorum ama kitap hayallerin genelde doğru çıktığını yazıyordu."

Oluşan sessizlikte Richie, Bill'e baktı. Herkesin Bill'e baktığının bilincindeydi ve içinden bir his –yine– Ben'in duman deliği hakkındaki hikâyesinin kitapta okuduğu ve kimya deneyi veya sihir numarası gibi deneyip görmek istediği bir şeyden fazlası olduğunu söylüyordu. O biliyordu, hepsi biliyorlardı. Muhtemelen en iyi Ben biliyordu. Bu, yapılması gereken şeylerdendi.

Hayal görürlermiş... Hayalleri doğru çıkarmış.

Richie şöyle düşündü: *Her iddiasına varım sorsak Saman Kafa kitabın raftan eline düştüğünü söyler. Sanki biri onun o kitabı okumasını ve bize Duman Deliği Töreni'ni anlatmasını istemiş gibi. Ne de olsa biz de bir kabile değil miyiz? Evet. Biz. Ve evet, sanırım neler olacağını öğrenmemiz gerekiyor.*

Düşünceler düşünceleri kovaladı: *Bunun olması mı gerekiyordu? Ben ağaç evi değil de yeraltı evi yapmayı akıl ettiğinde, asıl amaç bu töreni yapabilmemiz miydi? Bunların ne kadarını kendimiz düşünüyoruz, ne kadarı bizim yerimize düşünülüyor?*

Bu bakış açısının rahatlatıcı yanları yok değildi. Sizden daha büyük, sizden daha akıllı bir şeyin sizin yerinize düşündüğünü

hayal etmek hoştu. Yetişkinlerin yemeğinizi pişirmesi, giysilerinizi alması, günlerinizi planlaması gibi. Richie onları bir araya getiren gücün, duman deliği fikrini onlara ulaştırmak için Ben'i aracı olarak kullanan gücün çocukları öldürenle aynı güç olmadığına emindi. Bu bir tür karşı ağırlıktı ve

(söyle gitsin)

O'nu dengeliyordu. Buna inanmasına karşın Richie kontrol edildiği, kullanıldığı veya eylemlerinin başkası tarafından idare edildiğini düşünmüyordu.

Bill'e baktılar; ne düşündüğünü öğrenmek istiyorlardı.

"Ku... kulağa tu...tutarlı geliyor," dedi Bill.

Beverly iç çekti, Stan huzursuzca kıpırdandı. Hepsi bu.

"Tu... tutarlı," diye tekrarladı Bill ellerine bakarak. Belki fenerin ışığı yüzündendi, belki de hayal gücü Richie'ye oyun oynuyordu ama Bill'in beti benzi atmıştı ve gülümsemesine karşın ürkmüş görünüyordu. "Belki bir hayal bize ne... ne yapmamız gerektiğini sö... söyler."

Aramızda hayal görecek biri varsa o da Bill, diye düşündü Richie. Ama bu konuda yanılıyordu.

"Eh," dedi Ben. "Muhtemelen sadece Kızılderililer içindir ama denemekten zarar gelmez."

"Ne demezsin, muhtemelen hepimiz dumandan bayılıp ölürüz," dedi Stan karamsarca. "Bunda ne sakınca var?"

"Yapmak istemiyor musun Stan?" diye sordu Eddie.

"Hem istiyorum hem istemiyorum," dedi Stan. İç çekti. "Sanırım beni delirtiyorsunuz, bilmem anlıyor musunuz?" Bill'e döndü. "Ne zaman?"

"Bugünün işini yarına bırakmamalı, yanılıyor muyum?" dedi Bill.

Şaşkın, düşünceli bir sessizlik. Derken Richie ayağa kalktı, kapağı sonuna kadar açınca o dingin yaz günü ışığı içeri doldu.

"Baltamı getirdim," dedi Richie'nin peşinden dışarı çıkan Ben. "Kim yeşil dalları kesmeme yardım etmek ister?"

Sonunda hepsi yardım etti.

3

Hazırlanmak bir saatlerini aldı. Dört beş kucak dolusu dal kestiler. Ben bütün yaprakları ve ufak dalları budadı. "Dumanları tüter tütmesine de bunları yakabilecek miyiz hiç bilmiyorum," dedi.

Beverly ve Richie, Kenduskeag kıyısına gidip Eddie'nin ceketini kullanarak (hava ne kadar sıcak olursa olsun her an yağmur yağabileceğine inanan Bayan Kaspbrak oğlunun ceketsiz çıkmasına izin vermezdi) taş topladılar. Taşları kulüp evine geri getirdiklerinde Richie, "Sen bize katılamazsın Bev. Kızsın. Ben savaşçıların deliğe girdiğini söyledi, kadınların değil," dedi.

Beverly duraksadı, hem eğlenen hem sinir olmuş bir ifadeyle Richie'ye baktı. Bir tutam saç atkuyruğundan kurtulmuştu üfleyerek saçları alnından uzaklaştırdı.

"Ne zaman istersen güreşebiliriz Richie, seni yeneceğimi biliyorsun."

"Bunun bir önemi yok Bayan Scarlett!" dedi Richie gözlerini kırpıştırarak. "Kızsınız ve kız kalacaksınız! Kızılderili savaşçı olamazsınız!"

"Bal gibi de olurum," dedi Beverly. "Şimdi bu taşları aşağı indirecek miyiz yoksa birkaçını kafanda sektirmemi mi istiyorsun?"

"Bana vurmayın Bayan Scarlett!" dedi Richie. Zenci çocuk taklidi o kadar iyiydi ki Beverly katıla katıla gülmeye başladı ve ceketin kenarı elinden kaydı. Taşlar yere döküldü. Onları tekrar toplamak zorunda kaldıkları için Richie'yi azarladı ve Richie de çeşitli taklitlerle karşılık verdi. İçinden kızın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu.

Her ne kadar Richie cinsiyeti yüzünden onu aralarına almamak konusunda ciddi olmasa da Bill Denbrough ciddiydi.

Beverly ellerini kalçalarına koyup öfkeden kızarmış yanaklarla Bill'e baktı. "Kafana göre böyle kararlar veremezsin Kekeme Bill! Ben de bu işte varım! Yoksa artık aptal kulübünüze dahil değil miyim?"

"Öyle demek istemedim Bev, sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Biri yukarıda kalmalı," diye açıkladı Bill sabırla.

"Neden?"

Bill konuşmayı denedi ama kekelemekten başaramadı. Yardım istercesine Eddie'ye baktı.

"Stan'in söyledikleri yüzünden," dedi Eddie. "Duman meselesi. Bill hepimizin gerçekten bayılabileceğini söylüyor. Ölebileceğimizi. Bill yangınlarda çoğu insanın böyle öldüğünü söylüyor. Yanmıyorlar. Dumandan boğuluyorlar. Onlar..."

Beverly öfkeyle Eddie'ye döndü. "Tamam. Demek istediğim, sorun çıkması ihtimaline karşı birinin yukarıda kalmasını istediği mi?"

Eddie boynunu büküp başını salladı.

"Neden sen kalmıyorsun? Astımı olan sensin."

Eddie karşılık vermedi. Beverly tekrar Bill'e döndü. Ötekiler etraflarına toplanmış ellerini ceplerine sokmuş yere bakıyorlardı.

"Kız olduğum için, değil mi? Asıl neden bu."

"Be... be... ben..."

"Konuşmana gerek yok," diye kestirip attı Beverly. "Başını sallayarak onayla veya reddet. Kafan da kekelemiyor ya? Kız olduğum için mi?"

Bill isteksizce de olsa başını sallayarak onayladı.

Beverly bir an dudakları titreyerek Bill'i süzdü. Richie, Beverly'nin ağlayacağını sandı. Ama o bağırmayı seçti.

"Canın cehenneme!" Dönüp diğerlerine baktı. Göz göze gelmemek için ellerinden geleni yaptılar. "Aynı şeyi düşündüğünüz için hepinizin canı cehenneme!" Bill'e dönüp kelimelerle ezmek istercesine cümleleri birbiri ardına sıraladı. "Çocuk oyunundan, kovboyculuk veya saklambaç oynamaktan bahsetmediğimizi biliyorsun Bill. Bunu yapmamız gerekiyor. Tören önemli. Sense tutmuş kız olduğum için beni dışlamaya çalışıyorsun. Kafan basmıyor mu? Umarım ne demek istediğimi anlıyorsundur, yoksa ben bu işte yokum. Gidersem bir daha dönmem. Anladın mı?"

Sustu. Bill ona bakıyordu. Yeniden sükûnetine kavuşmuştu ama Richie korkuyordu. Kazanmaşansları,George Denbrough'yu ve diğer çocukları öldüren şeyi haklama şansları, O'nu öldürme şansları riske girmişti. Sihirli sayı yediydi. *Yedi kişi olmalıyız. Öyle olması gerekiyor*, diye düşündü Richie.

Bir kuş şakıdı, sustu, yeniden öttü.

"Ta... tamam," dedi Bill. Richie rahat bir nefes aldı. "Bi... biri yu... yukarıda ka... kalmalı. Ki... kim istiyor?"

Richie, Eddie ve Stan'in gönüllü olacağını düşünmüştü ama Eddie sesini çıkarmadı. Stan de düşünceli ve sessizdi. Mike ise *Aranıyor: Ölü ya da Diri* filmindeki Steve McQueen gibi başparmaklarını kemerine takmıştı.

"Ha... hadi a... ama," dedi Bill. Richie bütün yapaylığın kayboldu ğunu kavradı; Bev'in tutkulu konuşması ve Bill'in ciddi, aşırı yaşlanmış yüzü bunu sağlamıştı. Kavga da sürecin parçasıydı, belki Bill ile Neibolt Sokağı 29 numaradaki eve yaptıkları keşif gezisi kadar tehlikeliydi. Biliyorlardı... Yine de kimse geri adım atmıyordu. Arkadaşlarıyla gurur duydu, hem de nasıl. Onca yıl dışlandıktan sonra artık o da adamdan sayılıyordu. Sonunda bir grubun parçası olmuştu. Kaybedenler miydiler değil miydiler bilmiyordu ama birlik olduklarını biliyordu. Arkadaştılar. İyi arkadaştılar. Richie gözlüklerini çıkarıp gömleğinin kuyruğuyla sildi.

"Nasıl yapacağımızı biliyorum," diyen Bev cebinden kibrit kutusu çıkardı. Ön tarafına Rheingold güzeli adaylarının fotoğrafları konmuştu ama küçücük olduklarından ancak büyüteçle düzgün görebilirdiniz. Beverly bir kibrit çakıp söndürdü. Ardından altı kibrit daha çıkarıp yanık kibrite ekledi. Diğerlerine sırtını döndü. Yeniden onlara döndüğünde kibritlerin beyaz uçları çocuklara bakıyordu. Renkli uçları yumruğunun içinde gizliydi. "Seç," dedi kibritleri Bill'e uzatarak. "Yanık kibriti seçen yukarıda kalır."

Bill emin misin dercesine Beverly'ye baktı. "Bö... böyle mi ka... karar ve... vermek istiyorsun?"

Beverly, Bill'e gülümsedi. Işıl ışıl bir gülümseme. "Evet seni budala. Böyle istiyorum. Ya sen?"

"Se... seni se... seviyorum Be... Bev," dedi ve yanakları kıpkırmızı oldu. Ama bunu fark etmiş görünmüyordu. Dikkatlice Bev'in avucundaki kibritlere baktı ve sonunda birini seçti. Ucu maviydi, yanık değildi. Bev kalan altı kibritle Ben'e döndü.

"Ben de seni seviyorum," dedi Ben boğuk bir sesle. Suratı morarmıştı; sanki kalp krizi geçirmek üzereydi. Kimse ona gülmedi. Çorak Topraklar'ın içlerinde bir yerlerde aynı kuş yeniden öttü. *Stan hangi kuş olduğunu biliyordur*, diye düşündü Richie.

"Teşekkürler," dedi gülümseyen Beverly. Ben bir kibrit çekti. Yanık değildi.

Sıradaki Eddie'ydi. Eddie gülümsedi, utangaç, tatlı, kalp sızlatacak kadar kırılgan bir gülümseme. "Ben de seni seviyorum Bev," dedi ve rasgele bir kibrit seçti. Ucu maviydi.

Beverly kalan dört kibritle Richie'ye döndü. "Köleniz de sizi seviyor Bayan Scarlett!" diye bağırdı Richie gücünün yettiğince. Ardından dudaklarıyla abartılı öpücükler yolladı. Beverly onu süzüp gülümsedi. Richie birden kendinden utandı. "Seni seviyorum Bev," dedi. Beverly'nin saçına dokundu. "Sağlam kızsın."

"Teşekkürler," dedi Beverly.

Richie bir kibrit alıp baktı, yanık kibriti seçtiğine emindi ama seçmemişti.

Bev, Stan'e döndü.

"Seni seviyorum," diyen Stan bir kibrit çekti. Yanık değil.

"Ya sen ya ben Mike," diyen Bev kalan iki kibriti Mike'a uzattı.

Mike bir adım öne çıktı. "Seni sevecek kadar tanımasam da seviyorum."

Bu sözler hepsini güldürdü. Mike bir kibrit seçti. Ucu maviydi.

"Sa... sanırım se... sen nöbet tutacaksın Bev," dedi Bill.

Buna hiç memnun görünmeyen –sonuçta kavga gürültü boşa gitmişti– Beverly avucunu açtı.

Avucundaki kibritin ucu maviydi. Yanık değildi.

"Hi... hile yaptın," dedi Bill.

"Hayır yapmadım." Öfkeli bir itiraz değildi bu –öyle olsa şüphe uyandırırdı– gerçekten şaşırmıştı. "Yemin ederim yapmadım."

Sonra arkadaşlarına avucunu gösterdi. Hepsi yanık kibritten kalan siyah lekeyi gördü.

"Annem üstüne yemin ederim Bill!"

Bill, Bev'e bakıp başını salladı. Gözleriyle anlaşarak kibritleri Bill'e verdiler. Hepsi sağlam yedi kibrit. Stan ve Eddie yeri araştırdı ama yanık bir kibrit bulamadılar.

"Hile yapmadım," diye tekrarladı Beverly ortaya.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Richie.

"He... hepimiz de... deliğe gireceğiz," dedi Bill. "Yapmamız gereken bu."

"Ya bayılırsak?" diye sordu Eddie.

Bill tekrar Beverly'ye baktı. "E... eğer Be... Beverly doğruyu söylüyorsa ba... bayılmayacağız."

"Ne... nereden biliyorsun?" diye sordu Stan.

"Bi... biliyorum işte."

Kuş yeniden öttü.

4

Ben ve Richie önden deliğe indiler ve ötekiler taşları birer birer onlara uzattı. Richie taşı alıp Ben'e veriyor, Ben de onları kulüp evinin toprak zeminine çember oluşturacak şekilde diziyordu. "Tamam," dedi. "Bu kadar yeter."

Diğer çocuklar da kollarında Ben'in kestiği yeşil dallarla aşağı indiler. Bill sonuncuydu. Kapağı kapayıp küçük sürgülü pencereyi açtı. "İ... işte," dedi. "Du... duman deliğimiz. Da... dalları tu... tuşturmakta ku... kullanabileceğimiz bir şeyiniz va... var mı?"

"İstersen bunu kullanabilirsin," diyen Mike arka cebinden yıpranmış bir Archie çizgi romanı çıkardı. "Çoktan okudum."

Bill çizgi romanın sayfalarını teker teker yırttı, ağırdan alıyor, büyük bir ciddiyetle çalışıyordu. Ötekiler diz dize, omuz omuza duvarların dibine oturup onu seyrettiler. Konuşmuyorlardı. Hava kurşun gibi ağırdı.

Dalları kâğıtların üstüne yerleştirdikten sonra Beverly'ye döndü. "Ki... kibritler se... sende," dedi.

Bev kibriti çakınca sarı ışık içeriyi aydınlattı. "Lanet şey muhtemelen kâğıdı tutuşturmayacak," dedi belli belirsiz titreyen sesiyle. Kâğıdı birkaç yerden yaktı. Alevler parmaklarına yaklaştığında kibriti dalların arasına fırlattı.

Dal yığınından alevler yükseldiğinde hepsi rahatladılar. Ve o zaman Richie, Ben'in Kızılderili hikâyesine inandı. Herhalde bu topraklarda beyaz adamın rivayetten veya efsaneden ibaret olduğu günlerde, Kızılderililerin göz görebildiğince uzanan, yer değiştirdiğinde deprem olmuşçasına toprağı sarsan bufalo sürülerini takip ettikleri günlerde böyleydi, diye düşündü. Duman deliğinde diz dize, omuz omuza oturmuş alevlerin güçlenişini, yeşil dallardan dumanların yükselişini izleyen Kızılderililer geldi Richie'nin gözünün önüne. Ateşin arada bir nemli bir dala rastlayan alevlerden yükselen tıs sesiyle bölünen çıtırtıları eşliğinde gelecekle ilgili kehanetleri bekleyen Kızılderililer...

Evet. Orada öylece otururken tüm bunlar inanılır geliyordu. Arkadaşlarının Mike'ın Archie çizgi romanının sayfaları tutuştukça güçlenen alevlerin aydınlattığı ciddi yüzlerine bakacak olursa onlar da inanıyorlardı.

Dallar birer birer tutuştu. Kulüp evi dumanla doldu. Cumartesi matinelerinde gösterilen kovboy filmlerindeki duman işaretleri kadar beyaz olan alevler yavaşça deliğe doğru yükseliyordu ama açıklık çok dar olduğundan içerisişimdiden dumanla dolmuştu. Dışarıda da en ufak bir rüzgâr esmediği için dumanın çoğu delikte kalıyordu. İnsanın gözlerini yakan ve boğazını kurutan acı bir dumandı. Richie, Eddie'nin iki kere öksürdüğünü duydu –tahtaların birbirine sürtünüşünü andıran kuru bir ses– derken öksürükler kesildi. *Burada olmamalıydı*, diye düşündü... Ama anlaşılan bir şey veya biri onunla aynı fikirde değildi.

Bill ateşe yeni dallar attı. Normal sesinden çok daha tiz bir sesle, "Ha... hayal gö... gören var mı?" diye sordu.

"Hayal görmüyorum ama buradan çıkmanın hayalini kuruyorum," dedi Stan Uris. Beverly bu sözlere güldü ama kahkahaları duman yuttuğu için öksürük krizine dönüştü. Richie başını duvara yaslayıp duman deliğine –tavandaki küçücük beyaz dikdörtgene– baktı. Mart ayındaki o gün Paul Bunyan heykelinin canlanışını hatırladı, ama halüsinasyon gördüğüne emindi, bir

(hayal)

"Duman beni öldürüyor," dedi Ben. "Öhö ö... hö!"

"Çık öyleyse," diye mırıldandı gözlerini delikten ayırmayan Richie. İdare etmenin yolunu bulduğunu sanıyordu. Sanki beş

kilo kaybetmişti ve kulüp evi genişlemiş gibi geliyordu. Hatta evin büyüdüğüne emindi. Başladıklarında Ben Hanscom'ın şişko sağ bacağıyla Bill Denbrough'nun kemikli sol omzu arasına sıkışıp kalmıştı. Şimdi ikisine de değmiyordu. Bu algının doğru olup olmadığını kontrol etmek için tembel tembel sağına ve soluna baktı. Doğruydu. Ben'le aralarında bir adım mesafe vardı, Bill ise daha da uzaktaydı.

"Dostlar, yurttaşlar, evimiz büyüdü," dedi. Derin bir nefes alıp kesik kesik öksürdü. Öksürükler canını yaktı, ciğerlerini acıttı. Kötü bir gribe veya nezleye yakalandığınız zaman ciğerleriniz dışarı çıkacakmış gibi öksürürsünüz ya, öyleydi işte. Bir an krizin hiç geçmeyeceğini sandı. Birileri onu delikten çıkarana dek öksürmeye devam edecekti. *Çıkarabilirlerse*, diye düşündü ama bu düşünce korkutucu ölçüde karamsardı.

Derken Bill sırtına nazikçe vurdu ve öksürük krizi geçti.

"Bazen ne bilmediğini bilmezsin," dedi Richie. Bill'e değil duman deliğine bakıyordu. Ne kadar parlaktı delik! Gözlerini kapadığında hâlâ karanlıkta süzülen ışıktan dikdörtgeni görebiliyordu ama rengi beyazdan parlak yeşile dönmüştü.

"Ne... ne de... demek istiyorsun?" diye sordu Bill.

"Kekeme." Birinin daha öksürdüğünü fark ederek duraksadı ama kim olduğuna emin değildi. "Taklitleri sen yapmalıydın Koca Bill, ben değil. Sen..."

Öksürük şiddetlendi. Kulüp evi aniden gün ışığıyla doldu, ışık o kadar parlaktı ki Richie korunmak için gözlerini kıstı. Stan Uris'in dışarı çıktığını hayal meyal gördü.

"Çok üzgünüm," dedi Stan öksürük krizinin ortasında. "Üzgünüm ben..."

"Sorun değil," kelimeleri döküldü Richie'nin dudaklarından. "Açıklama yapmana gerek yok." Sesi sanki başka bir bedenden çıkmıştı.

Kapak çabucak kapandıysa da içeri giren temiz hava sayesinde biraz rahatlamışlardı. Ben, Stan'den açılan boşluğa doğru kaydığında Richie, Ben'in bacağının bacağına değdiğini hissetti. Nasıl olmuştu da kulüp evinin büyüdüğü hissine kapılmıştı?

Mike Hanlon dumanları tüten ateşe yeni dallar attı. Richie derin nefes almamaya özen göstererek gözlerini yeniden duman

deliğine dikti. Ne kadar zaman geçtiği konusunda en ufak bir fikri yoktu ama dumana ek olarak içerisinin ısınmaya da başladığını fark etmişti.

Etrafa, arkadaşlarına bakındı. Beyaz dumanlar tarafından yutulduklarından onları seçmek zordu. Bev başını kirişe yaslamış ellerini dizlerinde birleştirmişti. Gözleri kapalıydı, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Bill bağdaş kurup çenesini göğsüne yaslamıştı. Ben...

Derken Ben ayağa fırlayıp yeniden kapıyı açtı.

"Ben de gidiyor," dedi Mike. Richie'nin tam karşısında, Kızılderililerin oturduğu gibi oturuyordu, gözleri sansarlarınki gibi kırmızıydı.

Yeniden biraz serinlediler. Dumanlar kapıya doğru süzülürken temiz hava içeri doldu. Ben öksürüp öğürüyordu. Stan'in yardımıyla dışarı çıktı ve daha kapı kapanmadan Eddie de ayağa kalkıp peşinden gitti. Gözlerinin altındaki morluklar sayılmazsa yüzü bembeyazdı. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Kapağa doğru yalpalayarak ilerledi ve Ben bir elini, Stan öbür elini tutmasa muhtemelen düşerdi.

"Özür dilerim," dedi Eddie fısıltıyı andıran zayıf bir sesle. Onu yukarı çektiler. Kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Uzun bir sessizlik. Dumanlar arttı, göz gözü görmez oldu. *Bezelye çorbasına döndü Watson*, diye düşündü Richie. Kendini Sherlock Holmes olarak hayal etti (Holmes'ten çok Basil Rathbone'a benziyordu oysa), Baker Sokağı'nda kararlı adımlarla yürüyordu; Moriarty yakınlardaydı, arabası onu bekliyordu, oyun başlamak üzereydi.

Bu düşünce akıl almaz ölçüde net, akıl almaz ölçüde gerçekti. Kendine özgü bir ağırlığı vardı, sanki vasat bir gündüz düşü değil gerçekti.

Ama bu duman deliği macerasında göre göre Sherlock Holmes kılığındaki Basil Rathbone'u görüyorsa hayal görme fikri fena halde abartılmış demekti.

"Ama ya dışarıdaki Moriarty değilse. O'ysa – O'nun bir parçasıysa... O gerçekse... O...

Derken kapı yeniden açıldı ve Beverly öksüre öksüre dışarı çıktı. Ben kızın elini tuttu, Stan de kolundan yakaladı. Yarı çekip yarı sürükleyerek onu dışarı çıkardılar.

"Bü... bü... büyüdü," dedi Bill.

Rich içeriye kolaçan etti. Ortasında dumanlar yükselen taştan çemberi gördü. Ahşaptan bir totem gibi bağdaş kurmuş oturan Mike tam karşısındaydı, kan çanağına dönmüş gözlerle alevlere bakıyordu. Ama Mike'la aralarında en az yirmi metre vardı ve Richie'nin sağında oturan Bill daha da uzaktaydı. Yeraltındaki kulüp evi artık koca bir balo salonu kadar büyüktü.

"Bir önemi yok," dedi Mike. "Çabuk gelecek. Her neyse o."

"E... evet," dedi Bill. "Ama be... ben..."

Öksürük krizine tutuldu. Kontrol altına almaya çalıştı ama başaramadı. Richie, Bill'in güçlükle ayağa kalktığını, kapıyı aradığını ve açtığını gördü.

"İ... i... iyi şa... şans..."

Çıkıp gitmiş, diğerleri tarafından dışarı çekilmişti.

"Görünüşe göre sen ve ben kaldık sevgili Mikey," diyen Richie öksürük krizine tutuldu. "Bill'in sona kalacağına emindim."

Öksürükler kötüleşti. İki büklüm oldu, nefes alamıyordu. Beyni zonkluyordu, sanki kafatası kanla dolmuştu. Gözleri sulandı.

Çok uzaklardan Mike'ın, "Çıkman gerekiyorsa çık Richie. Kendini perişan etme. Öldüğüne değmez," dediğini duydu.

Richie elini kaldırıp Mike'a

(Tanrının cezası Saman Kafa'ya gerek yok)

hareket çekti. Yavaş yavaş öksürüğünü kontrol altına aldı. Mike haklıydı. Her ne olacaksa çok yakındı ve gerçekleştiğinde Richie orada olmak niyetindeydi.

Başını geriye devirip gözlerini tekrar duman deliğine dikti. Öksürük krizi yüzünden başı dönüyor, kendini bulutlarda süzülüyormuş gibi hissediyordu. Hoş bir histi. Kesik kesik nefes alıp şunları düşündü: *Bir gün rock yıldızı olacağım. Evet, işte bu. Meşhur olacağım. Albüm çıkaracağım, filmlerde oynayacağım. Fiyakalı siyah bir ceketim, beyaz ayakkabılarım ve sarı Cadillac'ım olacak. Derry'ye geri döndüğümde herkes, Bowers bile ayaklarıma kapanacak. Gözlük takıyorum ama ne olmuş, Buddy Holly de gözlük takıyor. Suratım morarana*

dek bop yapıp kararana dek dans edeceğim. Maine'den çıkan ilk rock yıldızı ben olacağım. Ben...

Düşünceleri dağıldı. Bir önemi yoktu. Artık kesik kesik nefes alması gerekmiyordu. Ciğerleri koşullara uyum sağlamıştı. Dumanı dilediği gibi içine çekebilirdi. Belki Venüs'lüydü.

Mike ateşe birkaç dal attı. Altta kalmamak için Richie de aynısını yaptı.

"Nasıl hissediyorsun Rich?" diye sordu Mike.

Richie gülümsedi. "Daha iyi. Neredeyse toparlandım. Ya sen?"

Mike başını sallayıp gülümseyerek karşılık verdi. "İyiyim. Garip düşüncelere kapıldın mı?"

"Evet. Bir an Sherlock Holmes olduğumu sandım. Sonra Dovell'lar gibi dans edebileceğimi zannettim. Gözlerinin ne kadar kırmızı olduğuna inanamazsın."

"Seninkiler de. Kapana kısılmış bir çift sansardan farkımız yok."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Birbirlerine bakıp sırıttılar. Richie başını yeniden duvara yaslayıp tavandaki deliğe baktı. Kısa süre sonra uzaklara sürüklenmeye başladı. Hayır... uzaklara değil. Yukarı. Yukarı sürükleniyordu. Tıpkı

(aşağıda hepimiz sürükleniyoruz)

bir balon gibi.

"İyi misiniz?"

Bill'in yukarıdan gelen sesi. Venüs'ten. Endişeli.

"Her şey yolunda," dedi Richie ama ağzından çıkan mesafeli, rahatsız bir sesti. "Her şey yolunda, her şey yolunda dedik, sessiz ol Bill, bırak kelimeye ulaşalım, kelimeye

(dünyaya)

ulaştığımızı söyleyebilmek istiyoruz."

Kulüp evi öncekinden de büyüktü, zemin şimdi cilalı ahşaptı. Duman yoğun bir sise dönüşmüştü ve ateş görülmüyordu. Ah o zemin! MGM müzikallerindeki dans pistleri kadar büyüktü. Karşısında oturan Mike'ın silueti sisin içinde kaybolmuştu.

Geliyor musun Mikey?

Yanındayım Richie
Hâlâ her şey yolunda mı?
Evet... ama elimi tut... Tutabilir misin?
Sanırım.

Richie elini uzattığında Mike dev bir salonun diğer ucunda olsa da kahverengi güçlü parmaklarıyla oğlanı bileğinden yakaladı. Ne güzel bir histi, sağlam bir tutuş – tesellide arzuyu, arzuda teselliyi; dumanda maddeyi ve maddede dumanı bulmak güzeldir. Başını arkaya yatırıp tamamen beyaza dönen deliğe baktı. Çok yukarılardaydı. Kilometrelerce yukarıda. Venüs göğünde.

Başlamıştı. Süzüldüler. *Hadi gel*, diye düşündü. Gittikçe artan bir hızla dumanın, sisin, pusun, her neyse onun içinde yükseldi.

5

Artık içeride değildiler.

İkisi birlikte Çorak Topraklar'ın ortasındaydılar, neredeyse günbatımıydı.

Richie Çorak Topraklar'da olduklarını biliyordu ama her şey farklıydı. Bitkiler daha gürdü, orman daha derinlere uzanıyordu, kokular daha yabaniydi. O güne dek görmediği bitkiler vardı. Richie başlangıçta ağaç sandıklarının dev çalılar olduğunu fark etti. Akarsuyun sesi. Ama olması gerektiğinden daha güçlüydü – suyun sesi sakin sakin akan Kenduskeag'inkine değil Richie'nin hayallerindeki Colorado Nehri'ninkine benziyordu.

Ayrıca çok sıcaktı. Yazları Maine sıcak ve nemlidir, bazen yapış yapış olursunuz ama şimdiki sıcak ve nem oğlanın hayatında hissettiğinden fazlaydı. Ayaklarının etrafı, toprak alçak bir sis tabakasıyla kaplanmıştı. Ondan da yanan dalların boğucu kokusu yayılıyordu.

Tek kelime etmeden Mike ile birlikte çalıları ittirip su sesinin geldiği yöne ilerlediler. Ağaçların arasını örümcek ağından hamakları andıran kalın sarmaşıklar sarmıştı. Richie çalıların arasından geçen bir şeyin sesini duydu. Çıkardığı sesten, geyikten büyük olduğu sonucunu çıkardı.

Çevreyi kontrol etmek için duraksadı, kendi etrafında daire çizip ufku inceledi. Standpipe'ın kalın beyaz silindirinin hangi yönde olması gerektiğini biliyordu ama yerinde yoktu. Neibolt Sokağı'ndaki tren hurdalığı, raylar, Old Cape Mahallesi de. Varoşların olması gereken yerde dev çalılar ve çam ağaçları görünüyordu.

Yukarıdan kanat sesini andıran bir ses geldi. Yarasalar geçip giderken korunmak için eğildiler. Richie'nin o güne dek gördüğü en büyük yarasalardı. O an Bill'in Gümüş'ün pedallarını çevirip onları kurt adamdan kurtarmaya çalıştığı gün korktuğundan bile çok korktu. Toprakların durağanlığı ve yabancı havası ürkütücüydü ama daha korkutucu olan aynı zamanda tanıdık gelmesiydi.

Korkmak anlamsız, dedi kendi kendine. *Bunun rüya veya hayal ya da öyle bir şey olduğunu unutma. Mikey ve ben kulüp evindeyiz, dumandan sersemledik. Yakında sessizliğimiz Koca Bill'i endişelendirir ve cevap vermediğimizi duyunca Ben ile aşağı inip bizi çıkarırlar. Conway Twitty'nin dediği gibi – hepsi kandırmaca.*

Ama gün ışığı çarptığında yarasalardan birinin kanadının damarlı ince dokusunu görmüştü ve dev çalılardan birinin altından geçtiklerinde de arkasında iz bırakarak yeşilliğin üstünde süzülen şişko sarı tırtıl dikkatini çekti. Tırtılın gövdesinde zıplayıp duran bitler vardı. Bu bir rüyaysa bile o güne dek gördükleri arasında oğlanın bilincinin en açık olduğu rüyaydı.

Su sesine doğru ilerlediler. Sis dizlerine kadar geldiğinden Richie ayaklarının yere değip değmediğini bilmiyordu. Derken sis de toprak da bitti. Richie inanamayan gözlerle manzaraya baktı. Hem Kenduskeag'dı hem değildi. Nehir aynı kayalıkların arasından kükreyerek akıyordu – karşı kıyıda yılların farklı renklere boyadığı kayalıklar vardı; kırmızı, turuncu, yine kırmızı. Ama taşlara basıp geçemezdiniz bu nehri, halattan bir köprüye ihtiyacınız vardı ve düşecek olursanız sürüklenip giderdiniz. Suyun sesi öfkeli bir bağırışı andırıyordu ve Richie pembe-lame balıkların akıl almayacak kadar yükseğe sıçrayıp suyun üstünde bulutlar halinde dolanan böcekleri yuttuklarını gördü. Balıklar yeniden suya düşerken Richie hayatında ilk kez böyle balıklar gördüğünü kavradı, kitaplarda bile onlara benzeyen bir şeye rastlamamıştı.

Kuşlar sürüler halinde gökyüzünde uçuyor, çılgıncasına ötüşüyordu. Bir düzine, iki düzine kuş değil, bir an gökyüzü o kadar fazla kuşla doldu ki ortalık karardı. Bir şey çalıları ezip geçti. Sonra başka şeyler. Kalbi deliler gibi çarpan Richie antilobu andıran bir hayvanın hızla güneydoğuya doğru kaçtığını gördü.

Bir şey olacak ve hayvanlar bunu biliyor.

Kuşlar sürüler halinde güneye uçtu. Bir hayvan daha yanlarından geçti... Bir hayvan daha. Derken Kenduskeag'ın tekdüze uğultusu dışında hiçbir şeyin duyulmadığı ölüm sessizliği. Hayır, ölüm sessizliği değil de Richie'nin hiç hoşuna gitmeyen, her an bir şeyin yaklaştığını haber veren sessizliklerdendi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve Mike'ın eline uzandı.

Nerede olduğumuzu biliyor musun, diye bağırdı Mike'a. *Kelimeyi kaptın mı?*

Evet, diye bağırarak karşılık verdi Mike. *Çözdüm! Geçmişteyiz Richie! Geçmişte!*

Richie başını salladı. Eski çağlardaydılar, bir varmış bir yokmuş döneminde, herkesin ormanda yaşadığı ve kimsenin başka hiçbir yerde yaşamadığı çağlarda. Çorak Topraklar'daydılar ama kim bilir kaç bin yıl öncesindeydiler. Buzul döneminden bile önceki zamanlardı, New England'ın Güney Amerika kadar tropik olduğu dönemdi. Richie tedirgin gözlerle etrafa bakınıp brontosaurus'lardan birinin çalıların arasından başını uzattığını, çamurlu otları çiğneyerek kendilerine baktığını görmeyi veya kılıç dişli bir kaplanın üzerlerine saldırışını görmeyi bekledi. Ama sadece sessizlik vardı, korkunç fırtınalardan beş on dakika öncesinin sessizliği, hani hava kararır, morumsu bir tona bürünür, rüzgâr kesilir ve havadaki elektrik kokusunu alırsınız ya...

Çağlar öncesindeyiz, bir milyon, on milyon, belki seksen milyon yıl öncesinde. Buradayız ve bir şey olmak üzere. Ne olacağını bilmiyorum ama o kadar korkuyorum ki bitmesini ve geri dönmeyi istiyorum. Lütfen Bill lütfen, bizi yukarı çek, sanki fotoğrafın içine düştük...

Mike birdenbire elini sıktı. Richie sessizliğin bölündüğünü fark etti. Hafif bir titreşim duyuluyordu – daha doğrusu hissediliyordu. Kulak zarlarına çarpan, kemiklerine işleyen bir ses. Gittikçe güçleniyordu. Belli bir tonu yoktu; sadece vardı, oradaydı:

(başlangıçtaki kelimeydi, dünyaydı)

tonsuz, ruhsuz bir sesti. Yakınlardaki ağaca uzandı ve eli ağaca değdiğinde içine yayılan titreşimi hissetti. Aynı anda titreşim ayaklarına ulaşıp bileklerinden baldırlarına, dizlerine doğru tırmandı.

Güçlendi. Güçlendi.

Gökten geliyordu. Bunu yapmak istemediği halde kendine engel olamayan Richie yukarı baktı. Güneş erimiş bir bakır parçasına dönmüş, ufuk çizgisine yaklaşmıştı. Altındaki yemyeşil ormanda yaprak bile oynamıyordu. Richie önce bu hayalin ne anlama geldiğini kavradığını sandı: O'nun gelişini göreceklerdi.

Titreşim sese büründü – gittikçe güçlenen bir uğultu. Elleriyle kulaklarını örtüp çığlığı bastı ama kendi çığlıklarını duyamıyordu. Yanı başında Mike Hanlon da aynısını yapıyordu. Richie, Mike'ın burnunun kanadığını gördü.

Batıdaki bulutlar alev rengine döndü. Derken alevler içindeki bir nesne gökyüzünü kızıl bir damardan renklerin birbirine girdiği bir nehre dönüştürdü ve bulutları yarıp yeryüzüne doğru süzüldü. Her neyse sıcaktı, dumanları tütüyordu ve boğucuydu. Gökyüzündeki şey devasaydı, bakılamayacak kadar parlak bir alevdi. Yıldırımlar düşüyordu üzerinden, mavi şimşekler çakıyordu.

Bir uzay gemisi, diye bağırdı dizlerinin üstüne kapanıp gözlerini kapayan Richie. *Aman Tanrım, uzay gemisi!* Ama asıl inandığı ve daha sonra elinden geldiğince diğerlerine anlatacağı onun uzaydan gelse bile uzay gemisi olmadığıydı. Milyonlarca yıl önceki o gün her ne gelmişse başka bir yıldızdan veya başka bir galaksiden, çok daha uzaklardan gelmişti ve oğlanın aklına gelen ilk kelimenin uzay gemisi olmasının nedeni aklının, gözlerinin gördüğü şeyi ancak o kadar algılamasıydı.

Derken bir patlama – ikisini de yere deviren sarsıntının takip ettiği bir gümbürtü. Bu sefer Mike, Richie'nin elini yakaladı. Bir patlama daha. Richie gözlerini açtı, alevleri ve göğe yükselen dumanları gördü.

O, diye bağırdı Mike'a, dehşetin coşkusuyla – hayatında ne daha önce ne de daha sonra bir duyguyu o kadar derinden hissedecek, kendini bir duyguya öylesine kaptıracaktı. *O! O! O!*

Mike arkadaşını ayağa kaldırdı, çağlar öncesinin Kenduskeag'ı boyunca koştular. Mike bir kere yalpalayıp düştü ve dizi sıyrıldı. Sonra düşme sırası Richie'deydi, baldırı çizildi, pantolonu yırtıldı. Rüzgâr şiddetlenmişti. Yanan ormanın kokusu burunlarına çarpıyordu. Duman gittikçe güçlendi. Richie tek başlarına koşmadıklarını hayal meyal fark etti. Hayvanlar da harekete geçmiş, dumandan, alevlerden, ölümden kaçıyordu. O'ndan kaçıyorlardı. Dünyalarına yeni gelen yaratıktan.

Richie öksürmeye başladı. Mike'ın da öksürdüğünü duydu. Duman ağırlaştı, yeşiller, griler ve kızıllar kayboldu. Mike yeniden düştü. Elleri birbirinden ayrıldı. Richie arkadaşının elini aradı ama bulamadı.

Mike, diye bağırdı panik içinde öksürerek. *Mike, neredesin? Mike! MIKE!*

Ama Mike gitmişti; Mike yoktu.

richie! richie! richie!

(!!ÇAT!!)

"richie! richie! richie, iyi

6

misin?"

Kirpiklerini kırpıştırdı ve yanı başına diz çöken Beverly'yi gördü, mendille ağzını siliyordu. Ötekiler –Bill, Eddie, Stan ve Ben– arkasında durmuşlardı, surat ifadeleri ciddi ve ürkmüştü. Richie'nin şakakları yanıyordu. Beverly ile konuşmayı denedi ama boğazı öylesine kurumuştu ki başaramadı. Hafifçe öksürmeyi denediğindeyse az kalsın kusacaktı. Boğazı ve ciğerleri tıka basa dumanla dolmuş gibiydi.

"Bana tokat mı attın Beverly?" dedi güçlükle en sonunda.

"Aklıma başka bir şey gelmedi," dedi Bev.

"Deli," diye mırıldandı Richie.

"Kendine gelmeyeceğini sandım," diyen Bev birden gözyaşlarına boğuldu.

Richie beceriksizce Bev'in omzuna vurdu ve Bill de elini ensesine yasladı. Bev uzanıp Bill'in elini sıktı.

Richie doğrulmayı başardı. Başı dönüyordu. Sonunda görüntüler sabitleştiğinde yüzü bembeyaz olan Mike'ın yakınlardaki ağaca yaslandığını gördü.

"Kustum mu?" diye sordu Richie, Bev'e.

Ağlamayı sürdüren Bev başını salladı.

Richie, dili sürçen boğuk İrlandalı Polis sesiyle, "Üstüne sıçradı mı fıstık?" diye sordu.

Beverly gözyaşlarına rağmen kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Seni yan çevirdim. Bo... boğulmandan ko... korkuyordum." Yeniden ağlamaya başladı.

"Hi... hiç a... adil de... değil," dedi Bev'in elini tutmayı sürdüren Bill. "Bu... burada kekeme be... benim."

"Fena değil Koca Bill," dedi Richie. Ayağa kalkmayı denedi ama başı döndüğü için başaramadı. Kafasında yıldızlar uçuşuyordu; öksürüp başını yana çevirdi, son anda yeniden kusacağını anlamıştı. Yeşil köpükler ve salyalar kustu. Gözlerini sıkı sıkı kapadı. "Karnı acıkan var mı?"

"Ne boktan!" diye karşılık verdi hem midesi bulanan hem eğlenen Ben.

"Bence daha çok kusmuğa benziyor," dedi gözleri yarı kapalı olan Richie. "Bok genelde insanın diğer tarafından çıkar. En azından bende öyle, seni bilemeyeceğim Saman Kafa."

Sonunda gözlerini açtığında yirmi metre ötedeki kulüp evini gördü. Hem delik hem kapak sonuna kadar açılmıştı. İki delikten de dumanlar çıkıyordu.

Bu sefer Richie ayağa kalkmayı başardı. Bir an yeniden kusacağını veya bayılacağını sandı. Belki her ikisi de. "Delilik," diye mırıldandı dünyanın ileri geri sallanışını seyrederek. Baş dönmesi geçtiğinde Mike'ın yanına gitti. Mike'ın gözleri hâlâ kıpkırmızıydı ve paçalarının ıslanmasına bakılırsa belki o da midesindekileri boşaltma ihtiyacı duymuştu.

"Beyaz bir velet için iyi dayandın," dedi Mike çatlayan bir sesle. Ardından güçsüzce Richie'nin omzuna vurdu.

Richie ne diyeceğini bilemedi – ender rastlanan bir güzellik.

Bill yanlarına geldi. Sonra da ötekiler.

"Bizi sen mi çıkardın?" diye sordu Richie.

"Be... Ben ve ben. Çığlıklarınızı duyduk. İ... ikinizin de. A... ama..." Ben'e döndü.

"Duman yüzündendi herhalde Bill," dedi Ben ama iri oğlan ikna olmuşa benzemiyordu.

"Kastettiğinizi zannettiğim şeyi mi söylüyorsunuz?" dedi Richie.

"Ne... ne kastediyorsun Richie?" dedi Bill.

Cevaplayan Mike'tı. "Başlangıçta orada yoktuk, değil mi? Çığlıklarımızı duyup aşağı indiniz ama başlangıçta orada yoktuk."

"İçerisi duman altıydı," dedi Ben. Çığlıklarınızı duymak çok korkutucuydu. Üstüne bir de... çıglıklar..."

"U... uzaktan ge... geliyordu," dedi Bill. Fena halde kekeleyerek de olsa Ben ile aşağı indiklerinde ne Richie'yi ne Mike'ı gördüklerini anlattı. Panik içinde duman altı kulüp evini aramışlardı. Acele etmezlerse iki oğlanın duman zehirlenmesinden öleceğinden korkuyorlardı. Sonunda Bill birinin elini tutmuştu – Richie'nin. "Bü... bütün gücümle çe... çekmek gerekti," diye özetledi. Richie dumanların arasından çıktığında bilinci kapalıydı. Bill başını çevirdiğinde Ben'in, Mike'ı kucakladığını görmüştü. İkisi de öksürüyorlardı. Ben, Mike'ı kulüp evinin kapısından dışarı ittirmişti.

Anlatılanları dinleyen Ben başını salladı.

"Ellerimle yoklamayı sürdürdüm. Birileriyle tokalaşmak istiyormuşum gibi elimi öne uzattım ve sonunda elini yakaladım Mike. Hem de tam zamanında. Sanırım bayılmak üzereydin."

"Kulüp evi olduğundan çok daha büyük bir yermiş gibi konuşuyorsunuz," dedi Richie. "İçeride kör kör dolaştığınızı söylüyorsunuz ama iki metreye iki metrelik bir delik orası."

Hepsinin kaşlarını çatan Bill'e baktıkları kısa bir sessizlik.

"Da... daha bü... büyüktü," dedi Bill sonunda. "Ya... yanılıyor muyum yoksa?"

Ben omuz silkti. "Öyle geldi. Belki dumandandır."

"Dumandan değil," dedi Richie. "Hemen öncesinde, dışarı çıkmadan önce odanın filmlerdeki balo salonları kadar büyük olduğunu düşünmüştüm. *Yedi Kardeşe Yedi Gelin* müzikalindeki gibi. Karşı duvarın dibindeki Mike'ı güçbela görüyordum.

"Dışarı çıkmadan önce mi?" dedi Beverly.

"Şey... demek istediğim..."

Richie'yi kolundan yakaladı. "Oldu, değil mi? Gerçekleşti! Ben'in kitabında yazdığı gibi hayal gördün!" Bev'in yüzü ışıl ışıldı. "Gerçekleşti!"

Richie önce yere sonra Mike'a baktı. Mike'ın pantolonunun dizi yırtılmıştı ve kendi kotunun dizleri de parçalanmıştı. Deliklerden dizlerindeki kanlı yaralar görülüyordu.

"Bu hayalse bir daha hayal görmek istemiyorum," dedi. "Sevgili Mike'ımızı bilemem ama aşağı inerken pantolonumda delikler yoktu. Neredeyse yeniydiler. Annem canıma okuyacak."

"Neler oldu?" diye sordu Ben ve Eddie aynı anda.

Richie ve Mike bakıştı. "Sigaran var mı Bevvie?" diye sordu Richie.

Kızın kâğıda sarılmış iki sigarası vardı. Richie birini alıp dudaklarına yerleştirdi ve Bev onun sigarasını yaktığında öyle kötü bir öksürük krizine tutuldu ki sigarayı geri uzattı. "İçemeyeceğim," dedi. "Özür dilerim."

"Geçmişe gittik," dedi Mike.

"Geçmişmiş!" dedi Richie. "Geçmiş falan değildi, çağlar öncesiydi."

"Evet, haklısın. Çorak Topraklar'daydık ama Kenduskeag dakikada bir kilometre hızla akıyordu. Derindi. Vahşi bir ırmaktı. Özür dilerim Bevvie ama öyleydi. İçinde balıklar vardı. Somon sanıyorum."

"Ba... babam ka... kanalizasyon yü... yüzünden u... uzun yıllardır Kenduskeag'da balık ya... yaşamadığını söyler."

"Uzun zaman öncesine gittiğimiz kesin," dedi Richie. Emin olmayan gözlerle arkadaşlarına baktı. "Bence en az bir milyon yıl önceydi."

Bu sözleri büyük bir sessizlik izledi. Sessizliği bölen Beverly'ydi. "Neler oldu?"

Richie kelimelerin boğazına tıkandığını hissetti ama kendini konuşmaya zorladı. Yeniden kusmak gibiydi. "O'nun gelişini gördük," dedi en nihayetinde. "En azından ben gördüğümüzün bu olduğunu sanıyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı Stan. "Ah Tanrım."

Eddie'nin astım ilacından bir nefes çekişinin sesi.

"Gökten geldi," dedi Mike. "Hayatım boyunca bir daha öyle bir manzara görmek istemiyorum. Öylesine güçlü bir alevdi ki ona bakmak imkânsızdı. Yıldırımlar yağdırıyordu. Gürültüsü..." Başını sallayıp Richie'ye baktı. "Kıyamet koptu sandım. Yere çarptığında orman yangını başladı. Ve her şey bitti."

"Uzay gemisi miydi?" diye sordu Ben.

"Evet," dedi Richie.

"Hayır," dedi Mike.

Bakıştılar.

"Şey, sanırım bir tür uzay gemisiydi," dedi Mike, aynı anda Richie, "Aslında uzay gemisi değildi ama..." dedi.

Diğerleri şaşkın şaşkın onlara bakarken birbirleriyle bakıştılar.

"Sen söyle," dedi Richie, Mike'a. "Sanırım aynı şeyi söylüyoruz ama anladıklarından emin değilim."

Mike eliyle ağzını kapayarak öksürdükten sonra özür dilercesine arkadaşlarına baktı. "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi.

"De... dene," diye ısrar etti Bill.

"O, gökten düştü," dedi Mike. "Ama uzay gemisi değildi. Meteor da değildi. Aslında... İncil'de tasvir edilen sahneler gibiydi. Hani Kutsal Ruh'un gelişi anlatılır ya. Elbette bu gelen Kutsal Ruh falan değildi. O'nu hissederken, gelişini izlerken kötü olduğunu anlıyordunuz. O, kötü."

Çocuklara baktı.

Richie başını salladı. "O'nun... dışarıdan geldiğini söyleyebilirim. Öyle hissettim. Dışarıdandı."

"Neyin dışından Richie?" diye sordu Eddie.

"Her şeyin dışından," dedi Richie. "O, geldiğinde... hayatınızda görüp görebileceğiniz en büyük delik oluştu. Kocaman bir tepeyi ortası delikli açmaya dönüştürdü. O, tam Derry'nin merkezine düştü."

Çocuklara baktı. "Anladınız mı?"

Beverly yarısını içtiği sigarayı yere atıp üstüne basarak söndürdü.

"O hep buradaymış, zamanın başından beri... İnsanoğlundan çok önce. Belki Afrika'daki birkaç kabile, ağaçlarda veya mağarada yaşayan insanlar hariç herkesten önce. Krater artık yok, muhtemelen buzul döneminde kaybolmuş, bölgenin coğrafyası değişmiştir. Krater dolmuştur. Ama O, o zaman da buradaydı, uyuyordu, belki buzulların erimesini, insanların gelmesini bekliyordu."

"Bu yüzden kanalizasyonu ve tünelleri kullanıyor," dedi Richie. "Baştan beri oralarda dolanıyordu."

"Neye benzediğini gördünüz mü?" diye lafını böldü Stan Uris.

Başlarını iki yana salladılar.

"O'nu yenebilir miyiz?" dedi Eddie sonrasındaki sessizlikte. "Öyle bir yaratığı yenme şansımız var mı?"

Kimsenin bu soruya verecek cevabı yoktu.

ON ALTI

EDDIE'NİN ŞANSI YAVER GİTMİYOR

1

Richie bitirdiğinde başlarını sallıyorlar. Eddie de başını sallıyor, onlarla birlikte hatırlıyor. Derken korkunç bir ağrı saplanıyor sol koluna. Yukarı tırmanan bir ağrı. Tırmanmak mı? Hayır. Kasları parçalayarak yayılan bir ağrı: Sanki biri paslı bir testereyi kemiğine sürterek biliyor. Suratını buruşturan Eddie spor ceketinin cebine uzanıp kutuları karıştırıyor, Excedrin'i çıkarıyor. İki tanesini kayısı suyu ve cinle yuvarlıyor. Kolundaki ağrı bütün gün bir belirip bir kayboldu. Başlangıçta onun da hava nemli olduğunda hissettiği ağrılardan olduğunu sanmıştı ama Richie'nin hikâyesinin ortalarına doğru yeni bir anı zihninde belirip acıyı anlamasını sağladı. Artık anılar denizinde yüzmüyoruz, diye düşünüyor, Anılar okyanusunda boğuluyoruz.

Beş yıl önce, sıradan bir çekapta (Eddie altı haftada bir çekapa girer) doktor sıradan bir şeyi dile getiriyormuşçasına, "Kolunda eski bir çatlak var Ed... Çocukken ağaçtan mı düşmüştün?" diye sormuştu.

"Öyle bir şey," diye cevap veren Eddie, Doktor Robbins'e ağaçlara tırmandığını görse veya duysa annesinin hiç şüphesiz beyin kanaması geçireceğinden bahsetmeye gerek duymadı. Doğrusunu söylemek gerekirse kolunu nasıl kırdığını hatırlamıyordu. Başlangıçta önemli gelmemişti (gerçi şöyle bir düşününce merak etmemiş olması da oldukça garip – ne de olsa o sıradan bir hapşırık yüzünden bile paniğe kapılanlardan). Eski bir kırıktı, önemsiz bir rahatsızlıktı, yıllar önce, daha küçükken yaşadığı, hatırlamadığı ve hatırlamayı umursamadığı bir şeydi. Yağmurlu günlerde uzun saatler boyunca araba kullandığında kolu ağrırdı ama birkaç aspirinin çözemeyeceği bir sorun değildi. Önemsiz.

Ama artık önemsiz değil bu ağrı, hafif hiç değil. Sanki delinin teki paslı testeresini kemiklerine sürterek biliyor ya da kemanın yayı gibi testereyi kemiğe sürterek kendince bir melodi çalıyor. O zaman hastanedeyken neler hissettiğini hatırlıyor Eddie, hele olaydan sonraki üç veya dört gün, gece geç saatlerde yalnız kaldığında. Yaz sıcağında terleyerek yatağında yatar, hemşirenin kendisine ilaçlarını getirmesini beklerdi. Acı o kadar dayanılmazdı ki gözyaşlarına hâkim olamaz ve birilerinin kemiğini testereyle kestiğini düşünürdü.

Eğer anı denizinde yüzmek buysa beyin kanamasını tercih ederim, diye düşünüyor Eddie.

Konuştuğunun farkına varmadan anıyı diğerleriyle paylaşıyor: "Henry Bowers kolumu kırmıştı. Hatırlıyor musunuz?"

Mike başını sallıyor. "Patrick Hockstetter kaybolmadan hemen önceydi. Tam tarihi hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum," diyor Eddie. "20 Temmuz'du. Hockstetter'ların oğlunun kaybolduğu ne zaman haberlere yansımıştı? 23'ünde mi?"

"22'sinde," diyor Beverly Rogan ama diğerlerine tarihten nasıl bu kadar emin olduğunu açıklamıyor: Aslında O'nun Hockstetter'ı aldığını görmüştü. O zaman da şimdi de Patrick Hockstetter'ın deli olduğuna (Henry Bowers'tan bile deli olduğuna) inandığını da söylemiyor. Zamanı geldiğinde söyleyecek ama şimdi Eddie'nin sırası. Sonra sıra Beverly'ye gelecek. Temmuzda yaşananları... yapmaya cesaret edemedikleri gümüş kurşunu Ben'in anlatacağını varsayıyor. Kâbus gibi bir program diye buna denir – ama içindeki garip coşku hâlâ yerli yerinde. Çocukken de böyle mi hissetmişti? Yerinde durmakta güçlük çekiyor.

"20 Temmuz," diyor Eddie astım ilacını masada bir elinden diğerine yuvarlayarak. "Duman deliği macerasından üç dört gün sonraydı. Yazın kalanında kolumda alçıyla dolaşmıştım, hatırlıyor musunuz?"

Richie alnına öyle bir şaplak indiriyor ki hepsi eski günleri hatırlıyorlar ve Bill yarı şaşkın yarı huzursuz, Richie'nin ne kadar Beaver Cleaver'a benzediğini düşünüyor. "Doğru ya elbette! Neibolt Sokağı'ndaki eve gittiğimizde kolun alçıdaydı. Sonra... karanlıkta..." Richie şaşkın şaşkın başını sallıyor.

"Ne oldu Richie?" diye soruyor Bill.

"O kısmı hâlâ hatırlayamıyorum," diye itiraf ediyor Richie. "Ya sen?"

Bill yavaşça başını iki yana sallıyor.

"Hockstetter o gün onlarlaydı," diyor Eddie. "Onu en son o gün canlı gördüm. Belki Peter Gordon'ın yerine almıştı. Muhtemelen taş savaşından sonraki gün Bowers, Peter'ı yanında istememiştir."

"Hepsi öldü, değil mi?" diye soruyor Beverly. "Jimmy Cullum'dan sonra ölenler Henry Bowers'ın arkadaşları... ve eski arkadaşlarıydı."

"Bowers hariç hepsi," diye onaylıyor Mike balonlara bakarak. "Onu Juniper Hill'e kapadılar. Augusta'daki özel bir tımarhanedir."

"Ko... kolun na... nasıl kı... kırılmıştı Eddie?" diye soruyor Bill.

"Kekelemen kötüleşiyor Koca Bill," diyor Eddie ciddiyetle. İçkisini bir yudumda bitiriyor.

"Onu boş ver," diyor Bill. "Anlat."

"Anlat bize," diye tekrarlıyor Beverly. Elini nazikçe Eddie'nin koluna yaslıyor. Acı birden şiddetleniyor.

"Tamam," diyor Eddie. Yeniden içki dolduruyor kendine. "Hastaneden eve dönüşümden birkaç gün sonraydı. Bana gelip gümüş topları göstermiştiniz. Hatırladın mı Bill?"

Bill başını sallıyor.

Eddie, Beverly'ye bakıyor. "Bill iş o noktaya gelirse ateş edip edemeyeceğini sormuştu... Aramızdaki en keskin nişancı sendin. Edemeyeceğini... korkacağını söyledin. Bir şey daha söyledin ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Galiba..." Eddie dilini çıkarıp ucunu ısırıyor, sanki hatırlamak istediği şey gerçekten dilinin ucunda. Richie ve Ben sırıtıyorlar. "Hockstetter hakkında mıydı?"

"Evet," diyor Beverly. "Sen bitirdiğinde anlatırım. Devam et."

"Ondan sonraydı, hepiniz gitmiştiniz, annemle kötü bir kavga ettik. Sizinle takılmamı istemiyordu. Az kalsın beni ikna edecekti – kendine özgü yöntemleri vardı, istediğini yaptırmasını bilirdi..."

Bill başını sallıyor. Garip şizofren suratlı, her zaman inatçı, öfkeli, ürkmüş ve acınası bir ifadeyle dolaşmayı başarabilen iriyarı kadını hatırlıyor.

"Evet, beni ikna edebilirdi ama Bowers'ın kolumu kırdığı gün bir şey daha oldu. Beni gerçekten sarsan bir şey," diyor Eddie.

Kendi de gülüyor ama aklından geçenler başka: Beni sarstı sarsmasına da... Tek söyleyebileceğim bu mu? Neden insanlara içimden geçenleri söyleyemiyorum? Bu bir kitap veya film olsa Bowers kolumu kır-

madan önce keşfettiklerim hayatımı sonsuza dek değiştirirdi ve olaylar böyle gelişmezdi... Bu bir kitap veya film olsa öğrendiklerim beni özgür kılardı. Kitap veya film olsa odamda bir valiz dolusu ilaç olmazdı, Myra ile evlenmezdim, kahrolası astım ilacından kurtulurdum. Bu bir kitap veya film olsa. Çünkü...

Aniden hepsinin gözü önünde Eddie'nin astım ilacı kendi kendine masada yuvarlanıyor. Yuvarlanırken kuru bir tıkırtı çıkarıyor, birbirine sürten kemikler veya bir kahkaha gibi. Masanın diğer ucuna, Richieile Ben'in arasına ulaştığında kendi kendine havaya sıçrayıp yere düşüyor. Richie ilacına uzanıyor ama Bill bağırıp onu durduruyor. "Sakın dokunma!"

"Balonlar!" diye sesleniyor Ben. Hep birden dönüp bakıyorlar.

Mikrofilm cihazına bağlanan balonlarda artık ASTIM İLACI SİZİ KANSER YAPAR! yazıyor. Sloganın altında sırıtan kafatasları var.

Aynı anda patlıyorlar.

Eddie olup biteni izlerken ağzı kuruyor, tanıdık bir boğulma hissi göğsünü sıkıştırıyor.

Bill ona dönüyor. "Sa... sana kim söyledi ve ne... ne söyledi?"

Astım ilacına uzanmak isteyen ama cesaret edemeyen Eddie dudaklarını yalıyor. Şimdi içinde kim bilir ne vardır.

O günü, 20'sini, havanın ne kadar sıcak olduğunu düşünüyor. Annesi ona boş bir çek uzatmış ve bir dolarlık harçlığını nakit olarak vermişti.

"Bay Keene'ydi," diyor. Sesi o kadar güçsüz, o kadar yabancı ki. "Bay Keene'ydi."

"Derry'deki en kibar adam sayılmaz," diyor Mike. Eddie düşüncelere daldığı için onu duymuyor bile.

Evet sıcak bir gündü ama Center Sokağı Eczanesi serindi. Tepedeki vantilatörler yavaş yavaş dönüyordu. Pudraların ve merhemlerin tanıdık rahatlatıcı kokusu. Orası sağlık satılan yerdi – dile getirmese bile annesinin düşüncesi belli ki buydu ve vücut saati on bir buçuğa ayarlı olan Eddie annesinin ne bu konuda ne başka konuda yanılabileceğini düşünürdü.

Eh, Bay Keene bu inancını yok etmişti, diye düşünüyor tatlı bir öfkeyle.

Raftaki çizgi romanlara baktığını, yeni Batman veya Superboy gelmiş mi diye kontrol ettiğini hatırlıyor. Favori çizgi romanı Plastic Man var mı diye kontrol etmişti. Eczacıya annesinin listesini vermişti (başka

anneler çocuklarını nasıl markete yollarsa Bayan Kaspbrak da Eddie'yi eczaneye yollardı). Çeki de Bay Keene'ye vermişti. Adam listedeki ilaçları hazırlayacak, toplam tutarı çeke yazacak ve Eddie'ye aynı miktarda bir fatura kesecekti. Böylece Eddie'nin annesi hesabından giden parayı gördüğünde şaşırmayacaktı. Eddie'nin alıştığı şeyler. Annesinin üç reçetesi, bir şişe Geritol (demir dolu, Eddie, kadınların demire erkeklerden daha çok ihtiyacı vardır, demişti gizemli bir sesle), vitaminler, Dr. Swett'in çocuk iksiri... ve elbette astım ilacı.

Hep aynı şeyler. Çıkınca Costello Caddesi'ndeki markete uğrayıp bir dolarıyla iki gofret ve Pepsi alacaktı. Çikolatalarını yiyecek, kolasını içecek, sonra da cebindeki bozukluklarla oynayarak eve dönecekti. Ama bu sefer farklıydı; her zamankinin aksine yolculuğunu hastanede tamamlayacaktı ama gün Bay Keene'nin ona seslenişiyle zaten farklı başlamıştı. Eczacı eline beyaz kesekâğıdına doldurduğu ilaçları tutuşturup kaybetmeyeceğine emin olmak için faturayı cebine koyuşunu izlemek yerine düşünceli gözlerle onu süzmüş ve, "Bir dakika ofise gelir misin

2

Eddie, seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Eddie gözlerini kırpıştırıp adama baktı. Azıcık ürkmüştü. Bay Keene'nin hırsızlık yaptığını sanmasından korktu. Ne zaman eczaneye girse gözleri kapıdaki yazıya takılırdı. İnsanı suçlayan siyah harfler o kadar büyüktü ki Richie Tozier bile gözlüksüz okuyabilirdi: MAL AŞIRMAK EĞLENCELİ VEYA HAVALI DEĞİLDİR! MAL AŞIRMAK SUÇTUR VE YAKALANANLAR POLİSE TESLİM EDİLECEKTİR!

Eddie hayatında hiçbir şey çalmamıştı ama ne zaman yazıya baksa kendini suçlu hissederdi – sanki Bay Keene onun hakkında kendisinin bilmediği şeyler gördü.

Derken Bay Keene, "Dondurmalı kola ister misin?" diye sorarak daha da kafasını karıştırdı.

"Şeyy..."

"Meraklanma, şirketten. Günün bu saatlerinde ofisimde dondurmalı kola içmeyi severim. Kilosuna dikkat etmesi gerekmeyenler için iyi enerji kaynağıdır. Bence ikimizin de böyle dert-

lerimiz yok. Karım iğne ipliğe döndüğümü söylüyor. Arkadaşın, Hanscom denilen oğlan kilosuna dikkat etmeli. Hangi dondurmadan istersin Eddie?"

"Annem işim biter bitmez eve dönmemi..."

"Çikolata seven bir çocuğa benziyorsun. Çikolata sence uygun mu?" Bay Keene'nin gözleri parlıyordu ama neşeli bir parıltı değildi, çöldeki plastiğin saçtığı kadar ölüydü. En azından Max Brand ve Archie Joceylen gibi yazarların kovboy romanlarını seven Eddie böyle düşündü.

"Neden olmasın?" Eddie pes etti. Bay Keene'nin altın çerçeveli gözlüklerini yukarı ittirişinde onu huzursuz eden bir yan vardı. Bay Keene'nin hem gergin hem memnun görünmesiyle ilgili bir huzursuzluk. Mesele dondurma veya kola değildi. Mesele Eddie'nin Bay Keene'nin ofisine girmek istememesiydi. Hayır. Adam her ne söyleyecekse iyi haber olmayacağını hissediyordu Eddie.

Belki kanser olduğumu falan söyleyecek, diye düşündü Eddie çılgınca. *Çocuk kanseri lösemi. Tanrım!*

Aptallaşma, diye cevapladı kendi kendine. Kekeme Bill, Maskeli Süvari'nin yerini alan Jock Mahoney'in yerini almış, Eddie'nin kahramanı olmuştu. Düzgün konuşamasa da Koca Bill her şeyi bilirdi. *Adam doktor değil eczacı, kendine gel.* Eddie buna rağmen tedirgindi.

Bay Keene tezgâhtaki kapıyı açmış, kemikli parmağıyla Eddie'yi içeri davet ediyordu. Eddie isteksizce söyleneni yaptı. Kasaya bakan Ruby adlı kız *Silver Screen* okuyordu. "Bize iki dondurmalı kola hazırlar mısın Ruby?" diye seslendi Bay Keene. "Biri çikolatalı, biri kahveli."

"Elbette," diyen Ruby derginin arasına sakız kâğıdı koyup kaldığı yeri işaretledi ve kasanın başından kalktı.

"İçecekleri ofise getirirsin."

"Tamam."

"Gel evlat, seni ısırmam." Bay Keene gözünü kırptığında Eddie şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı.

Tezgâhın arkasına ilk kez geçiyordu. Büyük bir ilgiyle şişeleri, ilaçları ve kavanozları inceledi. Tek başına olsa oyalanıp Bay

Keene'nin tartılarını, ağırlıklarını, ilaçlarını ve ilaç dolu kâselerini incelerdi. Ama Bay Keene onu ofise doğru sürükledi ve kapıyı arkalarından kapadı. Tıkırt sesini duyduğunda Eddie göğsünün sıkıştığını hissedip sakinleşmeye çalıştı. Annesinin siparişleri arasında yeni bir inhalatör de vardı ve dükkândan çıkar çıkmaz ilaçtan uzun ve rahatlatıcı bir nefes çekecekti.

Bay Keene'nin masasının köşesinde bir şişe ince uzun şeker çubuğu duruyordu. Eddie'ye şeker ikram etti.

"İstemem," diye reddetti Eddie nazikçe.

Bay Keene masanın arkasındaki döner koltuğa oturup şeker çubuklarından bir tane aldı. Ardından çekmecesini açıp bir şey çıkardı. Onu şeker çubuklarının durduğu uzun kutunun yanına koydu. Eddie'nin zihninde alarm zilleri çalmaya başladı. Adamın çıkardığı şey astım ilacıydı. Bay Keene arkasına yaslandığında kafası neredeyse duvardaki takvime değecekti. Takvimde bir sürü ilaç resmi vardı. Altında SQUIBB yazılıydı ve...

...kâbus gibi gelen o saniyelerde, Bay Keene konuşmaya başlamadan önce Eddie küçük bir çocukken ayakkabıcıda yaşananları, röntgen cihazına ayağını soktuğu için annesinin ne kadar kızdığını hatırladı. O korkunç saniyelerde Eddie, Bay Keene'nin, "Eddie on doktordan dokuzu röntgen cihazları gibi astım ilacının da insanı kanser yaptığında hemfikir," diyeceğini sandı. "Muhtemelen kanser olmuşsundur. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Ama Bay Keene o kadar akıl almaz bir şey söyledi ki Eddie ne cevap vereceğini bilemedi; yalnızca Bay Keene'nin masasının diğer tarafındaki tahta sandalyeye oturup boş boş adama baktı.

"Bu iş çok uzadı."

Eddie ağzını açtı ve açtığı gibi kapadı.

"Kaç yaşındasın Eddie? On bir mi?"

"Evet efendim," dedi Eddie güçlükle. Gerçekten nefes almakta zorlanıyordu. Henüz boğazından çaydanlıklarınkini andıran ıslık sesi (Richie her zaman, *biri Eddie'nin altını kapasın, kaynamaya başladı*, derdi) gelmiyordu ama o da yakındı. Özlemle Bay Keene'nin masasındaki astım ilacına baktı ve illa bir şey söylemesi gerekiyormuşçasına, "Kasımda on ikime basacağım," dedi.

Bay Keene başını salladıktan sonra televizyon reklamlarındaki eczacılar gibi öne eğilip ellerini birleştirdi. Gözleri tepedeki floresan lambalarının ışığında bir garip parlıyordu. "Plasebo nedir biliyor musun Eddie?"

Eddie kafadan salladı. "İneklerin sütlerinin çıktığı şey mi?"

Bay Keene bir kahkaha atıp arkasına yaslandı. "Hayır," dedi. Eddie'nin suratı kıpkırmızı oldu. Artık ıslık sesinin soluklarına karıştığını duyabiliyordu. "Plasebo..."

Kapının çalınışıyla adamın konuşması bölündü. Ruby içeri gel denmesini beklemeksizin elinde bardağa koyduğu dondurmalı kolalarla içeri girdi. "Sanırım çikolatalı seninki," dedikten sonra Eddie'ye gülümsedi. Eddie aynı şekilde karşılık vermeye çalıştı ama dondurmaya olan ilgisini tamamen kaybetmişti. Hem belirsiz hem tanıdık bir korkuyla mücadele ediyordu. İç çamaşırlarıyla Dr. Handor'ın muayenehanesinde doktorun gelişini beklerken, annesinin bekleme salonundaki kanepelerden birine yayılmış elinde kitap (muhtemelen Norman Vincent Peale'in *Olumlu Düşünmenin Gücü* kitabıyla) kendisini beklediğini bildiği zamanlarda hissettiğine benzeyen bir korku. Çıplak ve savunmasız, ikisinin arasına sıkıştığını hissederdi.

Ruby dışarı çıkarken kolasından bir yudum aldı ama tadına dikkat bile etmedi.

Bay Keene kapı kapanana kadar bekledikten sonra güneş altındaki plastik gülümsemesiyle çocuğa baktı. "Sakin ol Eddie, seni ısırmaya veya canını yakmaya niyetim yok."

Eddie başını salladı çünkü Bay Keene bir yetişkindi ve ne pahasına olursa olsun yetişkinlere hak verirdiniz (annesi öyle öğretmişti) ama içten içe, *bu zırvalıkları defalarca duydum*, diyordu. Doktor sterilizasyon cihazını açtığında ve ürkütücü alkol kokusu odayı doldurup oğlanın burnunu gıdıkladığında aynı şeyi söylemişti. Acı verici iğnelerin ve zırvalığın kokusuydu o. İkisi aynı şeydi: Çok az canın yanacak, hissetmeyeceksin bile dediklerinde çok canınızın yanacağını baştan bilirdiniz.

Kamışı ağzına götürüp kolasından biraz daha içtiyse de bir işe yaramadı; boğazı sıkıştığından nefes almak için bütün alana ihtiyacı vardı. Bay Keene'nin masasındaki astım ilacına baktı, ona

uzanmak istedi ama cesaret edemedi. Aklına garip bir fikir geldi: Belki Bay Keene ilacı istediğini ama sormaya cesaret edemediğini biliyordu, belki Bay Keene

(işkence)

dalga geçiyordu. İyi de bu çok aptalca bir fikir değil miydi? Bir yetişkin –hele sağlık işinde olan bir yetişkin– küçük bir çocuğa niye işkence etsin? Olmaz öyle şey. Bunu düşünmek bile anlamsızdı çünkü bunu düşünmek demek Eddie'nin dünya algısını baştan aşağı sorgulamak zorunda kalması demekti.

Ama işte oradaydı, orada, hem yakında hem uzakta. Çölde susuzluktan ölmekte olan bir adamın uzanabileceği noktanın azıcık ötesindeki su gibi. Oradaydı, plastik gülümsemesiyle Bay Keene'nin karşısındaki masada.

Eddie o an Çorak Topraklar'da arkadaşlarıyla olmayı her şeyden çok istedi. Doğup büyüdüğü şehrin altında, kanalizasyon tünellerinde bir canavarın, hem de korkunç bir canavarın yaşadığı, yeraltında dolaştığı fikri – evet korkutucu bir fikirdi, yaratıkla savaşmak, onu yenmeye çalışmak daha da korkutucuydu... ama şu an yaşadıkları kadar değil. Her nasılsa bu, daha kötüydü. Sizi incitmeyeceğini söyleyen ama inciteceğini bildiğiniz bir yetişkinle nasıl savaşırsınız? Size komik sorular soran ve bu iş fazla uzadı gibi belirsiz ama karanlık cümleler söyleyen bir yetişkinle nasıl savaşırsınız? Ve farkında olmadan, tüm bu düşüncelerin varlığını hissettiren başka bir düşünceyle Eddie çocukluğunun en önemli gerçeklerinden birini keşfetti: Gerçek canavarlar yetişkinler. Çok büyük bir mesele değildi, muhteşem bir aydınlanma anı yaşamamış, bu farkındalık trampetler ve çanlar eşliğinde gelmemişti. Belirip kaybolmuş, daha güçlü bir düşüncenin altında ezilmişti: *Astım ilacımı almak istiyorum. Buradan gitmek istiyorum.*

"Gevşe," dedi Bay Keene yeniden. "Sorunlarının çoğunun kaynağı, Eddie, bu kadar gergin olmandan doğuyor. Örneğin astımını ele alalım. Buraya bak."

Bay Keene masasının çekmecesini açıp içini karıştırdıktan sonra bir balon çıkardı. Dar göğsüne doldurabildiği kadar hava doldurup (kravatı dalgaya yakalanan gemi gibi yukarı kalktı) balonu şişirdi. CENTER SOKAĞI ECZANESİ, yazıyordu balonda.

REÇETELER, ÖTEBERİ, LAVMAN CİHAZLARI. Bay Keene balonun ağzına düğüm attı. "Şimdi bunun ciğer olduğunu varsayalım," dedi. "Senin ciğerin. Aslında iki balon şişirmeliydim elbette ama Noel indiriminden geriye tek bir balon kaldı..."

"Bay Keene, astım ilacını alabilir miyim?" Eddie'nin kalp atışları hızlanmıştı. Soluk borusunun kapandığını hissediyordu. Alnı ter içinde kalmıştı. Bay Keene'nin masasının köşesine bıraktığı çikolatalı dondurma eriyip çırpılmış kremaya dönmüştü.

"Birazdan," dedi Bay Keene. "Beni dikkatle dinle Eddie. Niyetim sana yardım etmek. Birinin bunu yapmasının zamanı geldi. Russ Handor'da o cesaret yoksa iş bana düşüyor. Ciğerin bu balon gibi, tek fark kastan bir örtüyle kaplı olması. Bu kaslar bağırmakta kullanılan kollar gibi, beni anlıyor musun? Sağlıklı birinin kasları kolayca genişler ve kasılır. Ama o sağlıklı ciğerlerin sahibi sürekli gerginse, sürekli baskı altındaysa o zaman kaslar ciğerlerle birlikte değil, ciğerlere karşı çalışır. İzle!"

Bay Keene karaciğer rahatsızlığına işaret eden kahverengi lekelerle kaplı kemikle parmaklarını balonun etrafına dolayıp sıktı. Balonun üst tarafı ezilip, yumruğunun altında kalan kısmı kabardığında irkilen Eddie kendini pat sesine hazırladı. Aynı anda boğazının tamamen kapandığını hissetti. Astım ilacını almak için masaya uzandı. Omzu dondurmalı kola bardağına çarptı. Bardak masadan düşüp parçalandı.

Eddie bomba patlamasını andıran gürültüyü duymadı bile. Astım ilacına uzanmış, ucunu ağzına yerleştiriyor, düğmesine basıyordu. İlacı ciğerlerine doldurdu, bu tür panik anlarında hep aynı şeyi düşünürdü: *Lütfen anne boğuluyorum NEFES alamıyorum Tanrım Tanrım NEFES alamıyorum lütfen ölmeme izin verme ölmeme izin verme lütfen...*

Astım ilacı boğazının sıkışan duvarlarına yapışıp gevşetti. Oğlan yeniden nefes alabilir hale geldi.

"Özür dilerim," dedi gözü yaşlı. "Bardak için özür dilerim... Temizleyip parasını öderim. Lütfen anneme söylemeyin, olur mu? Özür dilerim Bay Keene ama nefes alamıyordum..."

Kapı iki kere tıklatıldı. Ruby başını aralıktan içeri uzattı. "Her şey yolunda mı..."

"Her şey yolunda," dedi Bay Keene sertçe. "Bizi yalnız bırak."

"Özür dilerim!" dedi Ruby. Gözlerini devirip kapıyı kapadı.

Eddie'nin boğazından yine ıslık sesleri çıkıyordu. İlacından bir nefes daha çekip art arda özürleri sıraladı. Ancak Bay Keene'nin gülümsediğini fark ettiğinde sustu – aynı garip plastik gülümseme. Bay Keene ellerini karnında birleştirmişti. Balon masasındaydı. Eddie'nin aklına kötü bir ihtimal geldi; düşünceyi bastırmayı denedi ama bastıramadı. Sanki Bay Keene, Eddie'nin astım krizinden yarı içtiği kahveli kolasından aldığından daha çok zevk almıştı.

"Bardağı boş ver," dedi. "Ruby sonra temizler. Doğrusunu söylemek gerekirse bardağı kırmana sevindim. Sen bu küçük konuşmamızdan annene bahsetmezsen ben de bardağı kırdığını annene söylemem."

"Söz veriyorum," dedi Eddie tereddüt etmeden.

"Güzel," dedi Bay Keene. "Demek anlaştık. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

Eddie başını salladı.

"Neden?"

"Neden mi? Şey... çünkü ilacımı içtim." Bay Keene'ye, doğru cevap verdiğine emin olmadığı zamanlarda öğretmeni Bayan Casey'e baktığı gibi baktı.

"Ama hiç ilaç içmedin," dedi Bay Keene. "Plasebo içtin Eddie. Plasebo ilaç gibi görünen, tadı ilaca benzeyen ama ilaç olmayan bir şeydir. Plasebo ilaç değildir, çünkü içinde aktif maddeler yoktur. Ya da şöyle diyelim, ilaçsa bile özel bir tür ilaçtır. Kafa ilacı." Bay Keene gülümsedi. "Anlıyor musun Eddie? Kafa ilacı."

Eddie anlıyordu. Bay Keene ona delinin teki olduğunu söylüyordu. Ama dudakları oğlana ihanet etti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Dur da sana kısa bir hikâye anlatayım," dedi Bay Keene.

"1954 yılında DePaul Üniversitesi'nde ülser hastaları çeşitli testlere tabi tutuldu. Yüz ülser hastasına ilaç verdiler. Hepsine ilacın ülserlerine iyi geleceği söylendi. Ama bu yüz hastadan ellisinin aldığı plaseboydu... Onlara pembeye boyanmış şeker içi-

riyorlardı." Bay Keene'nin gırtlağından tüyler ürperten garip bir kıkırtı döküldü – sanki bilimsel bir deneyi değil, eşek şakasını anlatıyordu. "Bahsi geçen yüz hastadan doksan üçü durumlarının iyiye gittiğini rapor etti. Seksen birinin durumu gerçekten iyiye gitti. Ee, ne diyorsun? Bu deneyden nasıl bir sonuç çıkarmalıyız Eddie?"

"Bilmiyorum," dedi Eddie güçlükle duyulan bir sesle.

Bay Keene büyük bir ciddiyetle kafasına dokundu. "Hastalık burada başlar. Bana göre doğrusu bu. Yıllardır bu işi yapıyorum, DePaul Üniversitesi'ndeki doktorlar deneylerini yapmadan çok önce plasebolardan haberdardım. Genelde yaşlılara plasebo verilir. Yaşlı adam veya yaşlı kadın doktora gider, kalp hastası, kanser veya şeker hastası ya da buna benzer saçma sapan bir rahatsızlıkları olduğuna emindirler. Çoğu zaman bu tür bir hastalıkları yoktur. Kendilerini iyi hissetmemelerinin yegâne nedeni yaşlılıktır. Peki doktor ne yapar? Zavallı adamın onlara zamanınız dolmuş, yaylarınız paslanmış diyecek hali yok ya. Hayır, doktorlar vizite ücretlerine düşkündür." Artık Bay Keene'nin yüzünde gülümsemeyle sırıtış arası tatsız bir ifade vardı.

Eddieöylece oturup konuşmanın bitmesini, bitmesini, bitmesini bekledi. *İlaç almadım:* Bu kelimeler zihninde yankılanıyordu.

"Doktorlar onlara gerçeği söylemez, ben de söylemem. Niye zahmet edeyim? Bazen ihtiyarın teki elinde apaçık plasebo yazan bir reçeteyle gelir. Veya yirmi beş tane Mavi Gök. Yaşlı doktor Pearson öyle yazardı."

Bay Keene kıkırdayıp kahveli içeceğinden bir yudum aldı.

"Ne sakıncası var?" diye sordu Eddie'ye. Ama Eddie cevap vermek yerine öylece oturmayı sürdürünce kendi sorusunu kendi cevapladı. "Hiç! Hiç sakıncası yok! En azından... genelde. Plasebolar ihtiyarlar için nimettir. Bir de diğer vakalar var. Kanseri, düzelmeyecek kalp hastalıkları ve senin şimdi anlayamayacağın başka hastalıkları olanlar. Bazıları senin gibi küçük çocuklar Eddie! Öyle durumlarda plasebo hastaya kendini iyi hissettiriyorsa, ne sakıncası olabilir? Sence bir sakıncası var mı Eddie?"

"Hayır efendim," dedi Eddie. Yerdeki kremaya dönmüş dondurmaya, kola lekesine ve cam kırıklarına baktı. Cinayet mahallindeki kan lekelerini andıran kiraz hepsinin ortasındaydı.

"Öyle ise sen ve ben Ike ve Mike gibiyiz! Benzer düşünüyoruz! Beş yıl önce Vernon Maitland'a yemek borusu kanseri teşhisi konduğunda –çok acı çektiren bir kanser türüdür– ve doktorların acı için ona verebilecekleri bir ilaç kalmadığında elimde bir kutu şeker hapıyla hastaneye ziyaretine gitmiştim. Yakın bir arkadaşımdı, bilmem anlıyor musun? 'Vern, bunlar henüz deney aşamasındaki ağrıkesiciler. Doktorların sana bunları verdiğimden haberi yok, bu yüzden Tanrı aşkına dikkatli ol ve beni ispiyonlama. Belki işe yaramazlar ama bence ağrılarını kesecekler. Günde bir taneden fazla alma. O da sadece acının iyice kötüleştiği zamanlarda." Gözleri yaşlar içinde bana teşekkür etti Eddie! Ağlıyordu! Üstelik ilaçlar işe yaradı! Hem de nasıl! Sıradan şekerlerdiler ama acısını büyük ölçüde ortadan kaldırdılar... Çünkü acı burada başlar."

Bay Keene yeniden kafasını işaret etti.

"Benim ilaçlarım işe yarıyor," dedi Eddie.

"İşe yaradığını biliyorum," diye cevap verdi Bay Keene yüzünde delirtici, bilmiş, yetişkin gülümsemesiyle. "Göğsünü rahatlatıyorlar çünkü kafanı düzeltiyorlar. HydrOx, Eddie, ilaç tadı vermesi için azıcık kâfuru katılmış sudan ibaret."

"Hayır," dedi Eddie. Solukları ıslığa dönüştü.

Bay Keene kolasından içip kaşığıyla eriyen dondurmayı yedi. Eddie astım ilacını kullanırken itinayla mendilini alıp çenesini sildi.

"Gitmek istiyorum," dedi Eddie.

"Lafımı tamamlamama izin ver lütfen."

"Hayır! Gitmek istiyorum, paranızı aldınız, ben de artık gitmek istiyorum!"

"Bırak lafımı tamamlayayım," dedi Bay Keene. Öyle bir tonla söylemişti ki Eddie susup arkasına yaslandı. Yetişkinler bazen güçlerini adice kullanır. Nefretle.

"Sorun kısmen doktorun Russ Handor'ın zayıf biri olması. Kısmen de annenin hasta olduğuna kendini inandırması. Sen de arada kalmışsın Eddie."

"Deli değilim," diye fısıldadı Eddie güçlükle.

Bay Keene'nin koltuğu gıcırdadı. "Efendim?"

"Ben deli değilim!" diye bağırdı Eddie. Derken, bu sözleri söyler söylemez suratı kızardı.

Bay Keene gülümsedi. Neye istiyorsan ona inan, diyordu o gülümseme. Neye istiyorsan ona inan, ben de neye istiyorsam ona inanayım.

"Tek söylediğim fiziksel bir rahatsızlığının olmadığı. Astımı olan ciğerlerin değil, beynin."

"Deli olduğumu söylüyorsunuz."

Bay Keene öne eğilip birleştirdiği ellerinin üstünden dikkatle oğlana baktı.

"Bilmiyorum," dedi alçak sesle. "Öyle misin?"

"Hepsi yalan!" diye bağırdı sıkışan göğsünden bu kadar güçlü sesler çıkmasına şaşıran Eddie. Bill'i, böyle suçlamalara onun ne tepki vereceğini düşünüyordu. Kekelesin kekelemesin Bill olsa ne diyeceğini bilirdi. Bill nasıl cesur olunacağını bilirdi. "Hepsi yalan! Ben astım hastasıyım! Astımım var!"

"Evet," dedi Bay Keene. Artık plastik gülümsemesi ürkütücü bir sırıtışa dönmüştü. "Ama seni kim hasta etti Eddie?"

Eddie'nin beyni zonkluyor, başı dönüyordu. Kendini hiç olmadığı kadar hasta hissediyordu.

"Dört yıl önce, 1954'te –tesadüfe bak ki DePaul deneyleriyle aynı zamanda– Doktor Handor sana HydrOx yazmaya başladı. Adı hidrojen ve oksijenin kısaltmasıdır, suyun iki bileşeni. Ben de o gün bugündür bu kandırmacaya müsamaha gösteriyorum. Ama buraya kadar. Astım ilacın vücuduna değil, kafana iyi geliyor. Astımın beyninin emriyle boğaz kaslarının sıkışmasından ibaret. Ya da belki annenin emriyle demeliydim. Sen hasta değilsin."

Korkunç bir sessizlik çöktü aralarına.

Başı hepten dönmeye başlayan Eddie sandalyesine yığıldı. Bir an için Bay Keene'nin doğruyu söylüyor olabileceğini düşündü ama bu düşüncenin sonuçlarıyla yüzleşecek cesareti yoktu. İyi de Bay Keene neden yalan söylesin, hele böyle ciddi bir konuda?

Bay Keene arkasına yaslanıp kalpsiz, plastik, çöl gülümsemesiyle oğlana baktı.

Astımım var. Var. Henry Bowers'ın burnuma yumruk attığı gün, Bill ile baraj yapmaya çalıştığımız gün az kalsın ölecektim. Hepsinin, beynimin işi olduğuna... tüm bunları zihnimden uydurduğuna mı inan-

malıyım? İyi ama niye yalan söylesin? (Eddie ancak ve ancak yıllar sonra kendine daha korkunç olan soruyu soracaktı: *Bana neden doğruyu söyledi?*)

"Gözüm üzerindeydi Eddie. Sana bunları sadece anlayacak kadar büyüdüğün için söylemiyorum, sonunda arkadaş edindiğini de fark ettim. Onlar iyi arkadaşların, değil mi?" dediğini duydu Bay Keene'nin.

"İyi arkadaşız."

Bay Keene koltuğunu geriye ittirdi (koltuk yine gıcırdadı) ve göz kırparcasına bir gözünü kapadı. "Eminim annen onları sevmiyordur, yanılıyor muyum?"

"Annemin arkadaşlarımla sorunu yok," dedi Eddie, annesinin Richie Tozier hakkındaki acımasız yorumlarını hatırlayarak *(ağzı bozuk... ayrıca nefesini kokladım Eddie... bence sigara içiyor).* Kadın Stanley Uris'e asla borç vermemesini, çünkü çocuğun Yahudi olduğunu söylemiş, Bill Denbrough ve "şişkodan" hoşlanmadığını açıkça dile getirmişti.

"Annem arkadaşlarımı çok sever," diye tekrarladı Bay Keene'ye.

"Öyle demek?" dedi gülümsemeyi sürdüren Bay Keene. "Belki haklıdır belki haksız. Ama en azından arkadaşların var. Bence onlarla sorununu konuşmalısın. Bu... zihinsel zaafı. Bakalım ne diyecekler."

Eddie karşılık vermedi. Bay Keene'yle daha fazla konuşmayacaktı; böylesi daha güvenliydi. Hem bir an evvel oradan çıkmazsa ağlamaktan korkuyordu.

"Eh!" dedi ayağa kalkan Bay Keene. "Konuşacaklarımız bu kadar Eddie. Seni üzdüysem özür dilerim. Bunu yapmanın görevim olduğunu düşündüm. Ben..."

Adam başka bir şey söyleyemeden Eddie astım ilacını, beyaz ilaç torbasını ve merhemleri alıp kaçtı. Az kalsın yerdeki dondurma yüzünden kayıp düşecekti. Ama durmadı, Center Sokağı Eczanesi'nden dışarı fırlayıp nefesinin daralmasına aldırmaksızın koştu. Dergisinden başını kaldıran Ruby ağzı açık bakakaldı.

Arkasından Bay Keene'nin ayağa kalkıp ofisin kapısına yürüdüğünü, suratında plastik gülümsemesiyle çıkışını izlediğini hissedebiliyordu.

Kansas, anacadde ve Center'ın kesiştikleri yerde duraksadı. Otobüs durağının yanındaki alçak duvara oturup astım ilacından bir nefes çekti – ilacın tadını alır almaz boğazı

(kâfurulu sudan başka bir şey değil)

gevşiyordu ama o gün inhalatörü bir daha kullanırsa kusacağını anladı.

Ellerini cebine sokup her iki yöne akan trafiği seyrettikten sonra anacadde üzerinden tepeyi tırmandı. Düşünmemeye çalışıyordu. Başına güneş geçmişti. Geçip giden araçların farları gözünü alıyor, şakakları zonkluyordu. Bay Keene'ye kin tutmanın yolunu bulamadı ama Eddie Kaspbrak adına üzülmekte güçlük çekmedi. Eddie Kaspbrak'ın haline gerçekten üzülüyordu. Bill Denbrough olsa herhalde kendine acımakla vakit kaybetmezdi ama Eddie'nin elinde değildi. Bay Keene'nin önerisine uymayı her şeyden çok istiyordu: Çorak Topraklar'a gidip arkadaşlarına her şeyi anlatmak, ne diyeceklerini duymak, bir cevapları olup olmadığını öğrenmek. Ama şimdilik bunu yapamazdı. Annesi ilaçlarla eve dönmesini

(beynim.. yoksa annem mi demeliydim)

bekliyordu ve zamanında eve dönmezse

(annen hasta olduğuna karar vermiş bir kere)

bela geliyorum demezdi. Bill, Richie veya Yahudi oğlanla (Stan'e böyle diyor ama bunun önyargılı değil gerçekçi olduğunu iddia ediyordu, kartlarımızı masaya açalım demekle yetiniyordu – olumsuz gerçekleri dile getirdiğinde kullandığı bir cümle) oynadığını varsayardı. Bir köşede durup uçuşan düşünceleri dizginlemeye çalışırken Eddie arkadaşlarının birinin zenci, diğerinin kız –hem de kalçaları belirginleşecek kadar büyümüş bir kız– olduğunu bilse neler söyleyeceğini merak etti.

Sıcaktan bunaldığından yokuşu yavaş yavaş çıktı. Hava o kadar sıcaktı ki, kaldırıma yumurta kırsanız pişerdi. İlk kez okulun açılmasını, bir üst sınıfa geçmeyi ve uğraşması gereken garip özellikleri olan yeni öğretmeniyle tanışmayı diledi. O korkunç yazın bitmesini.

Yarı yolda, Bill Denbrough'nun yirmi yedi yıl sonra bisikleti Gümüş'ü bulacağı yerin yakınlarında durdu. Astım ilacını cebinden çıkardı. *HydrOx* yazıyordu etikette. *Gerektikçe alın.*

Bulmacanın bir parçası daha yerli yerine oturdu. *Gerektikçe alın.* Daha çocuk yaştaydı, göğsünde tüy bile bitmemişti (bu da kartları masaya açmak gibi annesinin sevdiği tabirlerdendi) ama on bir yaşındaki çocuklar bile gerçek ilaçların üstünde *gerektikçe alın* yazmayacağını bilir. İlaç gerçek olsaydı gerektikçe ala ala kendinizi öldürebilirdiniz. Eddie insanın aspirinle bile kendini öldürebileceğine inanıyordu.

Elinde alışveriş sepeti yokuş yukarı çıkan yaşlı kadının meraklı bakışlarına aldırmaksızın gözlerini astım ilacına dikti. İhanete uğramıştı. Az kalsın plastik düğmeli inhalatörü mazgala atacaktı. Elbette! Neden olmasın? Bırak aşağıdaki yaratık alsın ilacı. Plaseboya ne dersin seni bin bir surat! Yabani kahkahalar döküldü dudaklarından ve az kalsın bunu yapacaktı. Ama sonunda alışkanlık ağır bastı. Astım ilacını pantolonunun sağ cebine sokup yanından geçen Bassey Parkı otobüsünün homurtusuna veya arabaların kornalarına aldırmaksızın yoluna devam etti. O gün ilk kez incinmenin –gerçekten incinmenin– ne olduğunu öğrendiğinin de henüz bilincinde değildi.

3

Yirmi dakika sonra bir elinde Pepsi, diğer elinde iki gofretle Costello Caddesi Marketi'nden çıktığında Henry Bowers, Victor Criss, Geyik Sadler ve Patrick Hockstetter'ı gören Eddie'nin keyfi iyice kaçtı. Kaldırıma diz çöken çocukların misket oynadıklarını sandı ama sonra bozukluklarını Victor'un beyzbol formasına attıklarını gördü. Bozukluğu formaya en yakın olan bütün parayı alır! Yaz okulunun ders kitaplarını kaldırımın kenarına fırlatmışlardı.

Sıradan bir gün olsa Eddie dükkâna geri döner ve Bay Gedreau'ya arka kapıdan çıkıp çıkamayacağını sorardı ama o gün sıradan bir gün değildi. Eddie olduğu yerde, bir eliyle kahverengi alışveriş torbası ile beyaz eczane torbasını tutup, diğer eliyle sigara reklamlarıyla (WINSTON – GERÇEK SİGARA TADI, YİRMİ BİR İÇİMLİK YİRMİ BİR HARİKA SİGARA sloganı ile PHILIP MORRIS'E TELEFON VAR diye bağıran bir belboy) dolu kapıyı ittirirken donup kaldı.

Victor Criss oğlanı görüp Henry'ye dirsek attı. Henry başını kaldırdı; Patrick Hockstetter da. Kafası diğerlerinden yavaş çalışan Geyik birkaç saniyesini daha bozuklukları sayarak geçirdi, sonra ani sessizliğin farkına varıp diğerleri gibi başını kaldırdı.

Henry ayağa kalkıp pantolonundaki tozları silkeledi. Burnu hâlâ bandajlı olduğundan sesi genizden geliyordu. "Şu işe bak," dedi. "Taş fırlatanlardan biri buradaymış. Arkadaşların nerede seni bok çuvalı? İçerideler mi?"

Eddie başını iki yana sallamanın hata olduğunu kavradığında çoktan iş işten geçmişti.

Henry'nin tebessümü bütün suratına yayıldı. "Hiç önemli değil," dedi. "İşinizi birer birer bitirmenin bence bir sakıncası yok. Gel buraya bok kafa."

Victor, Henry'nin yanında, Patrick Hockstetter hemen arkasındaydı. Eddie'nin okuldan hatırladığı gibi boş boş gülümsüyordu. Geyik hâlâ ayağa kalkmakla meşguldü.

"Gelsene göt," dedi Henry. "Taş atmaktan bahsedelim. Ne dersin, konuşmak istemiyor musun?"

Eddie dükkâna dönmenin akıllılık olacağını kavradı ama iş işten geçmişti. Dükkânın içinde bir yetişkin vardı. Ama geri çekilmesine fırsat kalmadan Henry ileri atılıp onu yakaladı. Eddie'yi kolundan çekti, hem de öyle sert çekti ki tebessümü sırıtışa dönüştü. Eddie kapıdan kurtuldu ve Victor onu yakalamasa merdivenden aşağı uçardı. Victor yakaladığı gibi çocuğu bıraktı. Eddie düşmemeyi başardı ama ancak iki kere kendi etrafında dönerek. Dört oğlanla arasında sadece birkaç metre vardı, diğerlerinin önünde duran Henry gülümsüyordu. Saçlarını dana yalamış gibi geriye yatırmıştı.

Henry'nin arkasında, hafif solunda duran Patrick Hockstetter gerçekten ürkütücü bir çocuktu. Eddie onu o güne dek başkalarıyla görmemişti. Aşırı kiloluydu, göbeği Red Ryder tokalı kemerinin üstünden sarkıyordu. Yüzü yusyuvarlak ve bembeyazdı. Güneşten hafif yanmıştı. En kötü soyulan kısmı burnuydu ama yanakları da kızarmıştı. Okul zamanı Patrick sinekleri öldürüp kalem kutusuna koymayı severdi. Bazen okuldaki yeni çocuklara sinek koleksiyonunu gösterirdi. Gri yeşil gözleri her zaman dü-

şünceliydi. Ölü sineklerini sergilerken bile, yeni çocuk ne derse desin konuşmazdı. Şimdi aynı ifade suratındaydı.

"Ne haber Taş Adam?" diye sordu aralarındaki mesafeyi birkaç adımda kapayan Henry. "Yanında taş getirdin mi?"

"Beni rahat bırak," dedi sesi titreyen Eddie.

"Beni rahat bırak," diye taklit etti dalga geçen Henry. Victor güldü. "Bırakmazsam ne olur Taş Adam? Ha?" Eli şimşek hızıyla Eddie'nin yanağına indi. Eddie'nin kafası geriye savruldu. Sol gözünden yaşlar aktı.

"Arkadaşlarım içeride," dedi Eddie.

"Arkadaşlarım içeride," diye ciyakladı Patrick Hockstetter. Oooo! Oooo! Ooooo! Eddie'nin etrafında daireler çizmeye başladı.

Eddie koşup kaçmaya çalıştı ama Henry'den bir tokat daha yedi. Bu sefer öbür yanağı kızardı.

Ağlama. Ağlamanı istiyorlar. Ağlama Eddie. Bill olsa ağlamazdı. Bill olsa ağlamazdı ve sen de ağlamazsın...

Victor öne çıkıp avuçlarıyla Eddie'yi göğsünden ittirdi. Eddie yarım adım gerileyip arkasına çömelmiş olan Patrick'e takılıp düştü. Yere yapıştığında kolları çizildi. Ciğerlerindeki bütün hava *of* nidasıyla boşaldı.

Saniyeler içinde Henry tepesine binmişti, dizleriyle Eddie'nin kollarını yere yapıştırmış, Eddie'nin karnına oturmuştu.

"Taşın var mı Taş Adam?" Henry abuk sabuk konuşuyordu ama Eddie'yi korkutan kelimeler veya kollarındaki ya da sırtındaki acı değil, Henry'nin gözlerindeki delice ışıltılardı. Henry kafayı yemişti. Yakınlarda bir yerlerden Patrick'in kıkırtısı duyuldu.

"Taş atmak ister misin? Ha? Sana taşlarını vereyim! İşte! Al sana taş!"

Henry yerden avuçladığı taşları ve tozları Eddie'nin suratına sürttü. Çakıltaşları Eddie'nin yanaklarını kesiyor, derisini parçalıyor, göz kapaklarını ve dudaklarını acıtıyordu. Eddie çığlığı bastı.

"Taş ister misin? Al sana taş! Taş Adam! Taş istemiyor musun? İşte! İşte!"

Toz toprağı oğlanın aralık ağzından içeri doldurdu, dişetleri ve dişleri küçük taşlara sürtündü. Dolgularına çarpan taşları

hissetti oğlan. Tekrar çığlık atıp ağzına doldurulan toz toprağı tükürdü.

"Başka taşlar da ister misin? Olur mu? Birkaç taşa daha ne dersin? Ya..."

"Kesin şunu! Yeter, yeter! Kesin şunu! Sen evlat! Çocuğu bırak! Hemen! Beni duymadın mı? Onu bırak!"

Şişen gözkapakları ve gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşan Eddie, koca bir elin Henry'yi gömleğinin yakasından çektiğine şahit oldu. El tuttuğu gibi Henry'yi Eddie'nin üstünden aldı. Henry yere yuvarlanıp ayağa fırladı. Eddie'nin kalkışıysa daha yavaştı. Doğrulmaya çalışıyordu ama işi kolay değildi. Güçlükle nefes alıyor, hâlâ ağzındaki kanlı taşları tükürüyordu.

Onu kurtaran beyaz önlüğüyle dışarı fırlayan Bay Gedreau'ydu. Adam öfkeden köpürüyordu. Henry ondan beş santim uzun, yirmi kilo ağır olsa da dükkân sahibinin suratında öfkeden eser yoktu. Korkmuyordu çünkü kendisi yetişkindi, Henry ise çocuktu. Ama bu sefer aradaki farkın hiç önemi yok, diye düşündü Eddie. Bay Gedreau durumu kavrayamamıştı. Henry'nin delirdiğini göremiyordu.

"Defol," dedi burun buruna gelene dek Henry'nin üstüne yürüyen Bay Gedreau. "Siz de gidin ve bir daha gelmeyin. Zorbalığa tahammülüm yok. Dörde karşı bir olur mu! Anneniz size hiç terbiye vermedi mi?"

Öfkeli gözlerle öteki çocukları süzdü. Geyik ve Victor bakışlarını yere çevirip bir süre spor ayakkabılarını izlediler. Patrick boş gözlerle Bay Gedreau'ya baktı. Dükkân sahibi Henry'ye döndü. "Bisikletlerinize binip..." Başka bir şey söyleyemedi çünkü Henry adama okkalı bir yumruk indirdi.

Farklı koşullar altında komik bulunabilecek bir ifade belirdi geriye savrulan Bay Gedreau'nun yüzünde. Geriledğinde tozlar etrafa saçıldı. Dükkânın sinekliğine uzanan basamaklara çarpıp yere düştü.

"Sen ne yaptığını..."

Henry'nin gölgesi adamın üstüne düştü. "İçeri dön," diye emretti.

"Sen..." dedi Bay Gedreau ama bu sefer kendi kendine sustu. Eddie, Bay Gedreau'nun sonunda Henry'nin delirmiş bakışları-

nı gördüğünü anladı. Adam çabucak ayağa kalktı. Son hız basamakları çıktı, en üst basamağa takıldı, dizinin üstüne düştü ama hemen tekrar doğruldu. Kısa bir yalpalama olmasına karşın o düşüşle beraber yetişkinliğin verdiği bütün otoritesini kaybetmişti.

Dönüp oğlanlara bağırdı: "Polisi arayacağım!"

Henry adama saldıracakmış gibi yaptı. Bay Gedreau irkilip geri çekildi. Bu iş bitti, diye düşündü Eddie. Akıl alacak gibi değildi ama onu koruyacak kimse kalmamıştı. Gitme zamanı.

Henry merdivenin dibinde durmuş Bay Gedreau'ya öfkeli bakışlar fırlatırken ötekiler bu ani meydan okumaya gözlerini dikmişti. Bir yetişkinin otoritesine ilk kez meydan okunuşunu seyrederlerken Eddie aradığı fırsatı yakaladığını sandı. Dönüp koşmaya başladı.

Yarım blok uzaklaşmıştı ki Henry dönüp öfke içinde adamlarına emretti: "Yakalayın onu!"

Astımı olsun olmasın, Eddie o gün iyi koştu. Bazı zamanlar neredeyse metreler boyunca P.F. Flyer'larının tabanlarının kaldırıma değip değmediğini hissetmedi. Birkaç umutlu saniye boyunca kaçıp kurtulabileceğini bile sandı.

Derken tam Kansas Sokağı'na ve güvende olacağı yerlere ulaşacakken üç tekerlekli bisikletiyle giden bir çocuk Eddie'nin yolunu kesti. Eddie yön değiştirip çarpışmadan kurtulmaya çalıştı ama hiç şansı yoktu. Ufaklığın üstünden atlamayı denese şansı daha yaver giderdi. (Çocuğun adı Richard Cowan'dı, büyüyecek, evlenecek ve Frederick Cowan adlı bir oğlu olacaktı. O zavallı çocuk da tuvalete çekilecek ve tuvaletten kara dumanlar halinde çıkıp tasvir edilemez bir şekle bürünen bir yaratık tarafından kısmen yenilecekti.)

Eddie'nin ayağı üç tekerlekli bisikletin arkasına takıldı, maceraperest bir çocuk olsa bisikletini hızlandırıp kazayı atlatmayı denerdi ama doğmamış çocuğu yirmi yedi yıl önce O tarafından öldürülecek olan Richard Cowan pedala bile basmadı. Eddie de iki seksen kaldırıma uçtu. Omuz üstü yere düştü, yuvarlandı, kalkmaya çalıştı ama yeniden düştü. Dizleri ve dirsekleri paramparça oldu. Henry Bowers bir tekmede onu yere yapıştırdığında ayağa kalkmaya çalışıyordu. Eddie'nin burnu betona yapıştı. Oluk oluk kan aktı.

Henry paraşütçüler gibi yan takla atıp ayağa kalktı. Eddie'yi ensesinden ve sağ bileğinden tuttu. Kırık, şişmiş burnundan verdiği soluklar ılık ve nemliydi.

"Taş mı istiyorsun Taş Adam? Elbette!" Eddie'nin bileğini geriye doğru kıvırdı. Eddie inledi. "Taş Adam için taş, değil mi Taş Adam?" Eddie'nin bileğini daha da kıvırdı. Eddie çığlık attı. Diğerlerinin yaklaştığını duyabiliyordu. Üç tekerlekli bisiklete-ki çocuk ağlamaya başladı. *Aramıza hoş geldin ufaklık*, diye geçirdi içinden. Acıya rağmen, gözyaşlarına ve korkuya rağmen anırmayı andıran bir kahkaha attı.

"Sana komik mi geldi?" diye sordu öfkesini unutup şaşkına dönen Henry. "Sence bu komik mi?" Yoksa Henry korkmuş muydu? Yıllar sonra Eddie, *evet, korkmuştu, sesi kulağa korkmuş gibi geliyordu*, diyecekti kendine.

Eddie bileğini Henry'den kurtarmaya çalıştı. Ter içinde kaldığı için az kalsın başaracaktı. Belki de o yüzden Henry, Eddie'nin bileğini öncekinden de fena kıvırdı. Eddie'nin kolundan kırılan dallarınkini andıran bir ses yükseldi. Kırık kolundan vücuduna yayılan acı korkunçtu. Çığlık attı ama kendi çığlığı yankılanarak geliyordu kulaklarına. Dünya bütün renklerini kaybetmişti ve Henry sonunda kolunu bırakıp onu ittirdiğinde kaldırıma uçtu. Düştüğü yerden kalkması uzun zaman aldı. Yerde sürünürken bütün çatlakları tek tek gördü. Temmuz güneşinin mika parçacıklarına çarpıp yansıyışını seyretti. Eski pembe kerpicin üstüne dökülen asfaltı inceledi. Derken bir anlığına bütün görüntüler birbirine karışıp başka bir şeye dönüştü. Bir kaplumbağaya.

Az kalsın bayılacaktı ama kırık kolunu tuttu. Acı keskin, güçlü ve ürkütücüydü. Kırılan noktaları hissedebiliyordu. Dilini ısırdığında dili kanadı. Sırtüstü yuvarlandığında Henry, Victor, Geyik ve Patrick tepesine dikildi. Upuzundular, mezara bakan tabut taşıyıcılar kadar uzun.

"Hoşuna gitti mi Taş Adam?" diye sordu sesi uzaklardan gelen Henry. "Eğlenceyi sevdin mi Taş Adam? Hokkabazlığımız hoşuna gitti mi?"

Patrick Hocksttetter kıkırdadı.

"Baban deli, sen de delisin," dedi Eddie.

Henry'nin tebessümü suratına tokat yemişçesine kayboldu. Tekme atmak için bacağını geriye aldı... derken, siren sesleri duyuldu. Henry duraksadı. Victor ve Geyik etrafı kolaçan etti.

"Henry, gitmeliyiz," dedi Geyik.

"Sizi bilmem ama ben gidiyorum," dedi Victor. Sesler ne kadar uzaktan geliyordu! Palyaçonun balonları gibi gökte süzülüyorlardı. Victor kütüphaneye koşup McCarron Parkı'na daldı.

Henry önce bir tereddüt etti, belki de polislerin başka bir yere gideceğini, oğlanı dövmeye devam edebileceğini umuyordu. Ama siren sesleri yaklaştı. "Şansın varmış bok surat," dedi Eddie'ye. Peşinde Geyik'le Victor'un arkasından koştu.

Patrick Hockstetter biraz daha bekledi. "İşte sana bir hediye daha," diye fısıldadı buğulu sesiyle. Derin bir nefes alıp Eddie'nin kanlar içindeki yüzüne tükürdü. Şap. "Hepsini birden yeme," dedi Patrick iğrenç gülümsemesini bozmaksızın. "Birazını da sonraya sakla."

Ardından yavaşça arkasını döndü ve polisler gelmeden olay yerinden ayrıldı.

Eddie sağlam koluyla tükürüğü silmeyi denedi ama o kadarcık hareket bile vücudunu acılar içinde bıraktı.

Eczaneden çıktığında sonunun kırık bir kolla Costello Caddesi'nin kaldırımı olacağını düşünmemiştin, değil mi? Pepsi'ni bile bitiremedin. Hayat sürprizlerle dolu.

Akıl alacak şey değil ama kahkaha attı. Güçsüz bir ses, güldükçe kırık kolu acıyordu ama kendini iyi hissediyordu oğlan. İlginç bir detay daha: Astım krizi geçirmemişti. Soluk alıp verişi normaldi, en azından şimdilik. Neyse ki. Çünkü hayatta astım ilacına ulaşamazdı. Bin yıl uğraşsa bile.

Siren sesleri iyice yaklaşmıştı. Eddie gözlerini kapadığında dünya kızıla döndü. Ardından birinin gölgesi üstüne düştü ve kızılın yerini siyah aldı. Üç tekerlekli bisikletteki çocuk.

"İyi misin?" diye sordu küçük çocuk.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu Eddie.

"Hayır, korkunç görünüyorsun," dedi küçük çocuk ve "The Farmer in the Dell" şarkısını söyleyerek bisikletiyle uzaklaştı.

Eddie deliler gibi gülüyordu. İşte polis aracı da gelmişti. Fren sesini duydu. İçinden Bay Nell'in çıkmasını diledi ama Bay Nell'in yaya devriyelerden olduğunu biliyordu.

Tanrı aşkına niye gülüyorsun?

Bilmiyordu. Acıya rağmen niye bu kadar rahatladığını da bilmiyordu. Hayatta olduğu için mi, kırık bir kolla kurtulduğu için mi, yoksa iyileşebileceği için mi? Kıl payı kurtulduğu için rahatladığına inanmayı seçti ama yıllar sonra elinde çin ve kayısı suyuyla Derry Halk Kütüphanesi'nde otururken ötekilere bundan fazlasının olduğuna inandığını söyleyecekti: Fazlasının olduğunu anlayacak kadar büyüktü ama tarif edebilecek veya ne olduğunu anlayacak kadar büyümemişti.

Galiba hayatımın ilk gerçek acısı olduğu için, diyecekti ötekilere. *Hiç beklediğim gibi değildi, işimi bitirmedi. Tam aksine... bana karşılaştırma yapma olanağı tanıdı, acının içinde acıya rağmen var olabileceğimi öğrendim.*

Eddie başını hafif sağa çevirdiğinde Firestone lastikleri ve farların kör edici mavi ışığını görmüştü. Bay Nell'in sesini duydu sonra, İrlanda aksanını fark etti ama Bay Nell'in sesinden çok Richie'nin İrlandalı Polis taklidini andırıyordu:

"Hay bin şeytan, Kaspbrak'ların veledi!"

Bu sözlerle Eddie'nin bilinci kapandı.

4

Ve tek bir istisna dışında uzun süre de açılmadı.

Ambulansta kısa süreliğine bilinci yerine geldi. Karşısında oturan, kahverengi şişesindeki içeceği içip *Ben Jüri* romanını okuyan Bay Nell'i gördü. Kapaktaki kızın memeleri Eddie'nin o güne dek gördüğü en koca memelerdi. Bakışları Bay Nell'den şoföre kaydı. Şoför Eddie'ye bakıp sırıttı, teni beyaza boyalıydı, gözleri bozuk paralar gibi parlıyordu. Pennywise'tı.

"Bay Nell," dedi Eddie güçlükle.

Bay Nell oğlana bakıp gülümsedi. "Kendini nasıl hissediyorsun evlat?"

"Şoför... şoför..."

"Birazdan hastaneye varırız," diyen Bay Nell küçük kahverengi şişesini oğlana uzattı. "Biraz iç. Sana iyi gelir."

İçtiği şey boğazını yaktı. Öksürdü, kolu acıdı. Öne baktığında yeniden şoförü gördü. Sıradan bir adam. Palyaço değil.

Kıpırdandı.

Çok sonra acil servise kaldırılacak, hemşire yüzündeki kanları, toz toprağı ve tükürüğü soğuk bir bezle silecekti. Canını yakan ama kendini iyi hissetmesini sağlayan bir şey. Annesinin bağırıp çağırdığını duydu, hemşireye annesini içeri yollamasını söylemeye çalıştı ama ne kadar denese de konuşamadı.

"... ölüyorsa bilmek istiyorum!" diye bağırıyordu annesi. "Beni duyuyor musunuz? Bilmek benim hakkım! Oğlumu görmeye hakkım var! Sizi dava ederim! Bir sürü avukat tanıyorum! En yakın arkadaşlarımdan bazıları avukattır!"

"Konuşmayı deneme," dedi hemşire Eddie'ye. Gençti. Oğlan kadının memelerinin koluna sürtündüğünü hissetti. Bir saniye için, çılgınca gelecek ama hemşire Beverly Marsh'mış gibi geldi ama hemen ardından yeniden bilinci kapandı.

Kendine geldiğinde annesi odadaydı, makineli tüfek hızıyla Dr. Handor ile konuşuyordu. Sonia Kaspbrak iri bir kadındı. Çorapların içine hapsettiği bacakları odun kadar kalın ama düzgündü. Öfkeden kızaran yanakları haricinde yüzü bembeyazdı.

"Anne," dedi Eddie güçlükle.

"İyiyim... ben iyiyim..."

"Değilsin, değilsin," diye inledi Bayan Kaspbrak. Ellerini birbirine doladı. Eddie annesinin parmaklarının çatırdadığını duydu. Ne halde olduğunu gördüğünde soluk alıp vermekte güçlük çekmeye başladı, bu son macera kadını mahvetmişti. Gevşemesini, yoksa kalp krizi geçireceğini söyleyebilmeyi istedi ama söyleyemedi. Boğazı kurumuştu. "İyi değilsin, ciddi bir kaza geçirdin, çok ciddi bir kaza. Ama iyileşeceksin. Söz veriyorum Eddie, bütün uzmanları şehre getirtmemiz gerekse bile iyileşeceksin. Ah Eddie... Eddie... Zavallı kolun..."

Hıçkırıklara boğuldu. Eddie yüzünü temizleyen hemşirenin pek de anlayışlı olmayan gözlerle annesini süzdüğünü gördü.

Tüm bunlar olurken Dr. Handor derdini anlatmaya çalışıyordu. "Sonia... Lütfen, Sonia... Sonia?..." Cılız, omuzları çökmüş, hem düzgün çıkmamış hem de sol tarafı sağdan uzun olacak şekilde kesilmiş çirkin bir bıyığı olan gergin bir adamdı. Eddie, Bay Keene'nin sabah söylediklerini hatırlayarak elinde olmadan Dr. Handor'a acıdı.

Sonunda kendini toplayan Russ Handor, "Sakinleşmezsen seni yollamam gerekecek Sonia," demeyi başardı.

Sonia Kaspbrak öyle bir hışımla döndü ki doktora, adam birkaç adım geriledi. "Sıkıyorsa dene! Bunu duymak bile istemiyorum! Orada acı çeken benim oğlum! *Oğlum yatakta acılar içinde!*"

Eddie konuşmayı başararak herkesi şaşırttı. "Lütfen git anne. Bağırmama yol açacak bir şey yaparlarsa, ki bence yapacaklar, burada olmaman daha iyi."

Kadın oğluna döndü, şaşırmış ve incinmişti. Annesini kırdığını fark eden oğlanın göğsü sıkıştı. "Hayır çıkmayacağım!" diye bağırdı Bayan Kaspbrak. "Ne korkunç şeyler söylüyorsun Eddie! Sayıklıyorsun! Ne dediğinin farkında değilsin, tek açıklaması bu!"

"Açıklaması ne bilmiyorum, umurumda da değil," dedi hemşire. "Ama oğlunuzun koluyla ilgilenmemiz gerekirken durmuş sizinle uğraşıyoruz."

"Sen ne demek istiyorsun..." diye söze başladı Sonia, sesi incelmiş, öfkeli olduğu zamanlardaki tona bürünmüştü.

"Lütfen Sonia," dedi Dr. Handor. "Burada tartışmayalım. Önce Eddie'yi iyileştirelim."

Sonia geri çekildi ama gözlerindeki ışıltılar –yavrusu tehdit edilen anne ayının gözlerini hatırlatan o gözler– hemşireye bu işin burada bitmediğini söylüyordu. Dava bile açabilirdi. Ardından gözleri sulandı ve parıltılar kayboldu. Eddie'nin elini tutup oğlanın canını yakacak kadar güçlü bir şekilde sıktı.

"Durumun kötü ama yakında iyileşeceksin," dedi. "Söz veriyorum, çok yakında."

"Elbette anne," diye karşılık verdi boğazı sıkışan Eddie. "Astım ilacımı alabilir miyim?"

"Elbette," dedi annesi. Sonia Kaspbrak zafer edasıyla, sanki saçma bir suçlamadan kurtulmuş gibi hemşireye baktı. "Oğlumun astımı var," dedi. "Ciddi bir rahatsızlık ama oğlum iyi idare ediyor."

"Ne güzel," dedi hemşire duygusuz bir sesle.

Annesi ilacı ciğerlerine çekebilmesi için inhalatörü oğluna uzattı. Ardından Dr. Handor, Eddie'nin kırık kolunu muayene etti. Dokunuşları nazik olsa da acı inanılmazdı. Eddie çığlık atmak istiyor ama dişlerini sıkarak kendine engel oluyordu. Çığlık atarsa annesinin de çığlık atmasından korkuyordu. Alnı ter içinde kaldı.

"Oğlumun canını yakıyorsun," dedi Bayan Kaspbrak. "Oğlumun canını yaktığını biliyorum! Buna gerek yok! Kes şunu! Onu incitme! O narin bir çocuktur, böyle acılara dayanamaz!"

Eddie öfkeli hemşireyle yorgun bakışlı Dr. Handor'ın göz göze geldiğini gördü. O sözsüz konuşmayı okuyabiliyordu: *Kadını yollayın doktor.* Adamın gözlerini devirişi: *Yapamam. Cesaretim yok.*

Acı insanın dünyaya bakışını netleştirir derler (gerçi bu netlik Eddie'nin yaşamayı seçeceği bir şey değildi; bedeli çok ağırdı), o sözsüz konuşmayla Eddie, Bay Keene'nin anlattığı her şeyin doğru olduğunu kabullendi. Astım ilacı aromalı suydu. Astımı boğazında, göğsünde veya ciğerlerinde değil kafasındaydı. Er ya da geç bu gerçekle yüzleşmesi gerekecekti.

Annesine baktı, acı sayesinde onu da bütün netliğiyle gördü: Lane Bryant elbisesindeki çiçekler, kollarının altındaki ter lekeleri, ayakkabılarının yıpranmışlığı. Gözlerinin ne kadar küçük olduğunu gördü ve korkunç bir fikir belirdi kafasında: Yırtıcı hayvanların gözlerini andırıyorlardı, Neibolt Sokağı 29 numaranın altından çıkan cüzamlının gözlerini. *İşte geliyorum... Kaçmanın yararı yok Eddie...*

Dr. Handor elini Eddie'nin kırık koluna yaslayıp sıktı. Acı tavan yaptı.

Eddie bayıldı.

5

Ona içmesi için bir şeyler verdiler. Dr. Handor kırığı yerine oturttu. Doktorun annesine kötü bir kırık olmadığını söylediğini duydu, çocuklukta yaşanan sıradan kırılmalardandı. "Ağaçtan düştüklerinde çocukların başına gelenlerden," dedi doktor. Eddie'nin annesi öfkeyle karşılık verdi: "Eddie ağaca tırmanmaz! Doğruyu söyleyin! Durumu ne kadar kötü?"

Derken hemşire oğlana bir ilaç verdi. Oğlan yeniden kadının memesinin omzuna sürtündüğünü hissetti ve bu hissin verdiği hazza minnettar oldu. Kafası bulanık olsa da hemşirenin öfkesinin farkındaydı. Galiba, *cüzamlı değil, lütfen öyle düşünme, sevdiği için beni yiyor*, dedi kadına ama belki de hiçbir şey söylememişti çünkü hemşirenin öfkesi azalmadı.

Tekerlekli sandalyeyle koridordan geçirildiğini hayal meyal hatırlıyordu. Annesi, "Ziyaret saati de ne demek?" diye bağırıyordu gerilerde bir yerlerde. "Bana ziyaret saatlerinden bahsetme, oradaki benim oğlum!"

Her şey kayboluyordu. Kadının kaybolması da, bayılmak üzere olmak da oğlanı mutlu etti. Acı geçmiş, netlik kaybolmuştu. Düşünmek istemiyordu. Kaybolmak istiyordu. Sağ kolu iyice ağırlaşmıştı. Acaba alçıya almışlar mıydı? Alıp almadıklarını göremiyordu. Odalarda çalan radyoların seslerini duyabiliyordu, beyaz önlükleri içinde hayaletleri andıran hastalar geçiyordu yanından, koridorlar geniş içerisi sıcak... çok sıcaktı. Onu sedyeyle odalardan birine götürdüler, batmakta olan güneş öfkeli turuncu bir kan topuydu ve şöyle düşündü oğlan: *Palyaçonun düğmeleri gibi.*

"Hadi Eddie, yürüyebilirsin," diyordu bir ses. Bir de baktı gerçekten yürüyebiliyor. Soğuk örtülerin arasına uzandı. Ses ona gece acı çekeceğini ama acı aşırı kötüleşmediği sürece ağrıkesici için hemşireyi çağırmamasını söyledi. Eddie su istedi. Ona ucu kıvrılan kamışlardan biriyle su içirdiler. Soğuk ve lezzetli bir suydu. Hepsini bitirdi.

Gece ağrıları arttı, hem de nasıl. Bütün gece uyumadı, çağrı butonunu sol elinde tuttu ama basmadı. Dışarıda fırtına almış başını gidiyordu, mavi beyaz şimşekler çaktığında dışarıda, gökyü-

zünde canavarın sırıtan yüzünü görmekten korktuğu için başını çeviriyordu oğlan.

Sonunda yeniden uyudu ve rüyasında arkadaşlarını gördü. Bill, Ben, Richie, Stan, Mike ve Bev onu ziyarete geliyorlardı (Richie Bill'in bisikleti Gümüş'e binmişti). Beverly'nin elbise giydiğini görmek onu şaşırttı – hem de *National Geographic* haritasındaki Karayip Denizi'nin yeşilini andıran hoş bir elbise. Kızı daha önce elbiseli görüp görmediğini hatırlayamıyordu; sadece kot ve mokasenle görmüştü yanılmıyorsa, bir de kızların okul forması dedikleri etek, bluz takımlar içinde. Bluzların yakası oval, eteklerse diz altı hizasında ve pililiydi.

Rüyasında çocuklar saat ikiyle doğru geldi, ziyaret saatinin başlangıcı. Saat on birden beri bekleyen annesiyse onlara öyle bir bağırdı ki herkes dönüp onlara baktı.

İçeri girebileceğinizi sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz, diye bağırıyordu Eddie'nin annesi. Şimdi baştan beri bekleme salonunda olsa da o ana dek suratı *Look* dergisinin arkasında saklı olan palyaço ayağa fırlayıp pantomimle alkışlıyormuş gibi yaptı, ses çıkarmadan beyaz eldivenli ellerini birbirine vurdu. Dans etti, perendeler attı, şaklabanlıklar yaparak Bayan Kaspbrak'ın Eddie'nin Kaybedenler Kulübü'ndeki arkadaşlarını azarlayışını seyretti. Çocuklar ezilip büzüldüler. Sadece Bill kadının karşısına dikilmeyi başardı. Yüzü sararmıştı ama duruşu sakindi, ellerini ceplerine sokmuştu (belki de kimse titrediklerini görmesin diye). Palyaçoyu Eddie dışında kimse görmedi ama o ana dek annesinin kollarında tatlı tatlı uyuyan bir bebek uyanıp ağlamaya başladı.

Vereceğiniz kadar zarar verdiniz, diye bağırdı Eddie'nin annesi. *Sizin ne mal olduğunuzu bilmez miyim! Okuldayken başınız sürekli beladadır, polisle bile sorun yaşamışsınız! O çocukların başınıza bela olması oğlumu da düşman addetmelerini gerektirmez. Eddie'yle konuştum, o da bana hak verdi. Gitmenizi söylememi istiyor, sizinle işi bitti, bir daha hiçbirinizi görmek istemiyor. Sahte arkadaşlığınıza ihtiyacı yok! Beni duydunuz mu! Oğlumun başını belaya sokacağınızı biliyordum, şimdi olanlara bakın! Zavallı Eddie'm hastanede! Onun gibi narin bir çocuk...*

Palyaço havaya sıçrayıp perende attı ve tek elinin üstünde amuda kalktı. Gülümsemesi gerçekti. O rüya sayesinde Eddie

palyaçonun istediğinin tam da bu olduğunu anladı. Çocukları birbirine düşürmek, aralarındaki bağı kopartmak, birlikte hareket etmelerini engellemek istiyordu. Kendine hâkim olamayan palyaço birkaç daire çizdikten sonra annenin yanağına abartılı bir öpücük kondurdu.

O... o... onu dö... döven oğlanlar, diye söze başladı Bill.

Bana cevap verme, diye bağırdı Bayan Kaspbrak. *Bana cevap vermeye nasıl cesaret edersin! Oğlumun sizinle bir işi kalmadı, işte bu kadar!*

Derken yardımcı doktorlardan biri bekleme salonuna gelip Eddie'nin annesine sessiz olmazsa onu hastaneden atacaklarını söyledi. Palyaçonun yüzü bulanıklaştı, kayboldu... ama kaybolmadan hemen önce Eddie orada cüzamlıyı, mumyayı, kuşu, kurt adamı, keskin dişli vampiri ve Frankenstein'ın canavarını gördü. Sadece bu kadar da değil, onlarca, yüzlerce korkunç şey daha. Ama palyaço tamamen ortadan kaybolmadan önce orada beliren annesinin yüzüydü.

Hayır, diye bağırmaya çalıştı oğlan. *Hayır! Hayır! Hayır! Annem olmaz! Annem olmasın!*

Ama kimse ona bakmadı, kimse onu duymadı. Rüya kaybolup giderken zavallı çocuk kendisini duyamayacaklarını anladı. Ölmüştü. Yaratık onu öldürmüştü. Eddie artık hayaletti.

6

Sonia Kaspbrak'ın Eddie'nin sözde arkadaşlarını kovarken hissettiği acı tatlı zafer duygusu ertesi gün, 21 Temmuz'da Eddie'nin odasına girdiği anda kayboldu. Zafer duygusunun neden birden kaybolduğunu veya yerini nedeni belirsiz bir korkunun aldığını bilmiyordu; oğlunun solgun yüzündeki bir şeylerin verdiği huzursuzluktu belki, o yüze baktığında acı veya gerginlik değil daha önce hiç görmediği bir kararlılık görüyordu. Keskin. Evet, oğlunun yüzündeki ifade sert, canlı ve kararlıydı.

Eddie'nin arkadaşlarıyla annesi arasındaki yüzleşme çocuğun rüyasındaki gibi bekleme salonunda yaşanmamıştı; kadın çocukların geleceğini tahmin etmişti – Eddie'nin "arkadaşları",

astımına rağmen ona sigara içiren, gece gündüz onlardan bahsedeceği kadar kafasına girmiş arkadaşlar, kolunun kırılmasına yol açan sözde "arkadaşlar". Bunları yan komşusu Bayan Van Prett'e de söylemişti. "Kartlarımızı masaya açmanın zamanı geldi," demişti Bayan Kaspbrak büyük bir ciddiyetle. Ama ciddi cilt sorunları yaşayan ve hemen her konuda herkese hak verecek kadar zavallı olan Bayan Van Prett bu konuda Sonia Kaspbrak'a karşı çıkma cüretkârlığını gösterdi.

Bence oğlunun en nihayetinde arkadaş edinmesine sevinmelisin, dedi Bayan Van Prett sabahın erken saatlerinde, işe gitmeden önce çamaşırlarını asarlarken. Temmuzun ilk haftasıydı. *Yanında diğer çocuklar varken güvende olacaktır, sence de öyle değil mi? Şehirde olup bitenler, öldürülen zavallı çocuklar düşünülürse?*

Bayan Kaspbrak öfkeli öfkeli burnunu çekerek karşılık vermişti çünkü o an için uygun bir sözlü cevap düşünemedi (gerçi uygun olmayan sayısız cevap geliyordu aklına). Bayan Van Prett o akşam Bayan Kaspbrak'ın her zamanki gibi Saint Mary'deki toplantıya gidip gitmeyeceğini sorduğunda Bayan Kaspbrak evde oturup ayaklarını dinlendireceğini söyleyerek kadını tersledi.

Eh, Bayan Van Prett'in aklının başına geldiğini umuyordu. Bayan Van Prett'in o yaz Derry'deki yegâne tehlikenin bebekleri ve çocukları öldüren manyak olmadığını görmeye başladığını umuyordu. Derry Devlet Hastanesi'nde acı içinde yatan onun oğluydu, bir daha asla sağ kolunu düzgün kullanamaması riski vardı, böyle şeylerden bahsedildiğini duymuştu kadın, kemik parçalarından birinin kanına karışıp kalbine kadar gitmeyeceğinin, oğlanı öldürmeyeceğinin garantisi var mıydı? Elbette Tanrı hiçbir zaman buna izin vermezdi ama böyle şeyler olduğunu duymuştu Sonia Kaspbrak, yani Tanrı'nın bunlara izin verdiği de oluyordu. Bazen.

Bu yüzden hastanenin kapısının önünde onları bekledi, geleceklerini biliyordu, sözde arkadaşlıklarının oğluna nelere patladığını yüzlerine vurmaya ve bu arkadaşlığı hemen oracıkta sona erdirmeye kararlıydı.

Sonunda geldiler, aynı kadının tahmin ettiği gibi. Dehşet içinde aralarında bir de zenci olduğunu gördü. Zencilere karşı

değildi elbette, güneydeki otobüslerde hangi koltuğa isterlerse oturabilmeli, restoranlarda nerede isterlerse yiyebilmeliydiler ve beyazları

(beyaz kadınları)

rahatsız etmedikleri sürece sinemalarda da özel bölümlerde oturmalarına gerek yoktu. Ama Kuş Teorisi dediği teoriye de sıkı sıkıya inanırdı: Kara kuşlar kara kuşlarla uçar, atmacalarla değil. Sığırcıklar sığırcık sürüleriyledir, bülbüllerle veya mavi kuşlarla uçmazlar. Herkes kendi türüyle, derdi kadın ve Mike Hanlon'ı görmek kararlılığını daha da güçlendirdi. Öfkesi ve perişanlığı iyice arttı. Eddie kendisini duyabilecekmiş gibi azarlarcasına, *Sözde arkadaşlarından birinin zenci olduğunu söylememiştin,* diye geçirdi içinden.

Yirmi dakika sonra oğlunun kolu alçıda yattığı odaya adım attığında (göğsüne bantlanan alçıya bakmak bile kadının kalbini sızlatıyordu) tam zamanında çocukları yolladığına karar verdi. Denbrough denilen oğlan haricindekilerin onunla konuşacak cesareti yoktu. Denbrough da fena kekeliyordu zaten. Kız, her kimse öfkeli gözlerini Sonia'ya dikmişti *–kesin varoşlardan,* diye düşünmüştü Sonia Kaspbrak– ama ağzını açmayacak kadar akıllıydı. Sesini çıkaracak olsa Sonia ona ağzının payını verir, ne tür kızların oğlanlarla oynadığını söylerdi. Onun gibi kızlara verilen bir ad vardı ve oğlunun ne şimdi ne de sonra öyle kızlarla dolaşmasına izin verecekti.

Diğerleri başlarını önlerine eğmişlerdi. Tam da kadının beklediği gibi. Söyleyeceklerini söylediğinde bisikletlerine binip gitmişlerdi. Denbrough denen oğlan hiç güvenli görünmeyen bir bisiklette Tozier'ların oğlunu taşıyordu. Bayan Kaspbrak, Eddie'nin kaç kere o tehlikeli bisiklete bindiğini merak ederek ürperdi. Sevgili oğlu acaba kaç defa kolunu, bacağını, boynunu kırma tehlikesi atlatmış, ölümden dönmüştü.

Bunu senin için yaptım Eddie, diye düşündü başı dik hastane odasına girerken. *Başlangıçta hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum ama bu doğal. Anneler çocukları için neyin doğru olduğunu bilir; Tanrı bizi size yol göstermemiz ve korumamız için yarattı.* İlk hayal kırıklığı geçince oğlu da anlayacaktı. Şimdi hissettiği rahatlık elbet-

te Eddie içindi, kendi duyduğu bir tatmin değildi. Oğlunu kötü arkadaşlardan kurtarmanın gururunu yaşıyordu.

Ne yazık ki bu gurur ve rahatlama Eddie'nin surat ifadesini görür görmez kayboldu. Tahmin ettiğinin aksine oğlu uyanıktı. Uyuşturucudan şaşkın, aptallaşmış, psikolojik açıdan kırılgan bir çocukla değil, keskin bakışlı, canlı, güçlü bir oğlanla karşılaşmıştı. Eddie'nin her zamanki yumuşak bakışları değildi kadına bakanlar. Ben Hanscom gibi (gerçi Sonia bunu bilmiyordu) Eddie de insanın suratına bakıp duygu durumunu anlayabilenlerdendi. Şimdi kararlı gözlerle annesine bakıyordu (*belki ilaçlardandır*, diye düşündü kadın, *elbette ilaçlardan; Dr. Handor'la konuşup ilaçlarını değiştireceğim*), bu sefer gözünü kaçırma ihtiyacı duyan kadındı. *Sanki gelmemi bekliyormuş*, diye düşündü Sonia. Bu düşüncenin onu mutlu etmesi gerekirdi –annesinin gelmesini bekleyen bir oğlan– ama...

"Arkadaşlarımı yolladın." Soru değildi, içinde şüphe tınısı yoktu.

Bayan Kaspbrak suçluluk duydu ve aklında beliren ilk soru da suçluluğunu gösteriyordu –*Nereden biliyor? Bunu bilmesi imkânsız!*– ve böyle hissettiği için kendine (ve oğluna) kızdı. Oğlana gülümsedi.

"Kendini nasıl hissediyorsun Eddie?"

Doğru tepki buydu. Biri –bir budala, belki dünkü beceriksiz hemşire– laf taşımıştı. Biri.

"Bugün nasılız Eddie?" diye tekrarladı oğlan cevap vermeyince. Soruyu duymadığını sandı. Kemik kırılmasının işitme yetisini etkilediğine dair hiçbir şey okumamıştı ama neden olmasın? Her şey mümkündü.

Eddie hâlâ bir cevap vermemişti.

Sonia yatağa doğru ilerledi, hissettiği çekingenlikten nefret etti, duygularına güvenmiyordu çünkü Eddie'nin yanında daha önce kendini çekingen veya kırılgan hissettiği olmamıştı. Ayrıca öfkeliydi ama yeni doğan bir öfkeydi bu. Oğlu hangi hakla ona kendini böyle hissettirirdi, hem de onun için yaptığı, onun için feda ettiği onca şeyden sonra?

"Dr. Handor'la konuştum. Bana tamamen iyileşeceğini söyledi," dedi yatağın yanındaki tahta sandalyeye oturan Sonia. "El-

bette en ufak bir sorun yaşarsan Portland'daki uzmanı görmeye gideceğiz. Gerekirse Boston'a bile gideriz." Büyük bir iyilik yapıyormuşçasına gülümsedi. Eddie de gülümsedi ama karşılık vermedi. Soruyu da hâlâ cevaplamamıştı.

"Eddie, beni duyuyor musun?"

"Arkadaşlarımı yolladın," diye tekrarladı Eddie.

"Evet," dedi numara yapmayı bırakan Sonia. Başka bir şey söylemedi. Bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi. Aynı şekilde oğluna baktı.

Ama garip bir olay yaşandı; dehşet verici bir olay. Eddie'nin gözleri... her nasılsa büyüdü. Sanki iristeki gri ışıltılar hareket ediyor, fırtına bulutları gözlerine toplanıyordu. Sonia o zaman oğlunun kızgın veya sinirli olmadığını anladı, öfkeden köpürüyordu Eddie. O an çok korktu. Sanki odada oğlundan daha fazlası vardı. Gözlerini kaçırıp çantasını açtı. Kâğıt mendil aradı.

"Evet, onları yolladım," dedi kendini toparlayınca. Hâlâ oğluna bakamıyordu. "Yaraların ciddi Eddie. Annen dışında ziyaretçiler için uygun zaman değil. Zaten onlar gibi ziyaretçilerin olmamalı. Onlar olmasa şimdi evde televizyon izliyor olurdun. Veya garajda deterjan kutusundan yarış arabası yapardın."

Eddie'nin en büyük hayali kutulardan yarış arabası yapıp Bangor'a götürmekti. Oradaki yarışı kazanırsa ulusal yarışmaya katılmak için Akron, Ohio'ya tüm masrafları ödenen bir seyahatle ödüllendirilecekti. Sonia asla gerçekleşmediği sürece oğlunun bu hayali kurmasında bir sakınca görmüyordu. Arabayı tamamlayacak olsa Eddie'nin ne Derry'de ne Bangor'da öyle tehlikeli bir yarışa katılıp hayatını riske atmasına izin verirdi. Hele uçağa binip freni olmayan turuncu kartondan bir arabayla yokuş aşağı kaymak anlamına gelen Akron yarışına (Eddie annesini bilgilendirmişti) katılmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Ama annesinin her zaman söylediği gibi, bilmediği şey insanı üzmez. (Annesi ayrıca "doğruyu söyleyip şeytanı utandır" lafının da hastasıydı ama pek çok kişi gibi Sonia da aforizmaları işine geldikçe hatırlardı.)

"Kolumu arkadaşlarım kırmadı," dedi Eddie aynı duygusuz ses tonuyla. "Dün gece Dr. Handor'a ve sabah Bay Nell'e söyledi-

ğim gibi kolumu Henry Bowers kırdı. Yanında başka çocuklar da vardı ama bunu yapan Henry'ydi. Arkadaşlarımla olsaydım beni korurlardı. Kolum kırıldı çünkü yalnızdım."

Bu sözler Sonia'ya Bayan Van Prett'in arkadaşlarla gezmenin daha güvenli olduğuyla ilgili yorumunu hatırlattı ve hepten küplere bindi. Burnu havaya kalktı. "Bunun bir önemi olmadığını biliyorsun! Ne sanıyorsun Eddie? Dünkü bebek olduğumu mu sanıyorsun? Öyle mi? Bowers'ların oğlunun kolunu neden kırdığını biliyorum. İrlanda köylüsü polis eve de uğradı. Arkadaşların Bowers'ların oğluna dalaşmış, o da senin kolunu kırmış. Beni dinleyip onlardan uzak dursaydın bunlar olur muydu?"

"Hayır – çok daha kötüsü olurdu," dedi Eddie.

"Eddie, böyle deme."

"Çok ciddiyim," dedi oğlu. Sonia dalga dalga oğlundan yayılan enerjiyi hissetti. "Bill ve arkadaşlarım geri gelecek anne. Buna emin olabilirsin. Geldiklerinde onlara karışmayacaksın. Ağzını açıp tek kelime etmeyeceksin. Onlar benim arkadaşlarım. Yalnız kalmaktan korktuğum için onları uzaklaştırmana izin vermeyeceğim."

Sonia şaşkınlık ve dehşet içinde oğluna baktı. Gözleri yaşlarla doldu. Yanaklarından akan damlalar yüzüne sürdüğü pudrada izler bıraktı. "Anneyle böyle mi konuşulur?" dedi gözyaşları içinde. "Belki *arkadaşların* anneleriyle böyle konuşuyordur. Bunu da onlardan öğrenmişsindir."

Ağlarken güvende hissediyordu kendini. O ağladığında Eddie de ağlardı. Ucuz bir numara olduğunu düşünebilirsiniz ama oğlunu korumak söz konusu olduğunda ucuz numara diye bir şey var mıydı? Olmadığını düşünüyordu Sonia.

Yaşlı gözlerle Eddie'ye baktı. Mutsuz, yenilmiş, ihanete uğramış ama kendinden emindi. Eddie gözyaşlarına karşı koyamayacaktı. Suratındaki ciddi ifade kaybolacak, belki nefessiz kalacak ve sonra kavga bitecekti. Sonia bir zafer daha kazanacaktı... Hepsi oğlu içindi elbette. Her zaman oğlu için.

Çocuğun surat ifadesinin değişmediğini görünce öyle bir şok geçirdi ki hıçkırıkları yarım kaldı. Evet, o ifadenin altında acı vardı ama o bile korkutucuydu: Yetişkinlere özgü bir acıydı ve

Eddie'nin büyüdüğünü düşünmek annesini her zaman paniğe sokardı. Oğlu Derry Üniversitesi'nde işletme okumak istemezse veya Orono'daki Maine Üniversitesi'ne gitmek istemezse neler olacağını tasarlamaya çalıştığında hissettiği panikti bu. Ya bir kızla tanışır, âşık olur, evlenmek isterse? *O zaman bana ne olacak*, derdi panik içindeki ses. *Öyle bir hayatta benim yerim neresi? Seni seviyorum Eddie! Sana bakmak istiyorum ve seni çok seviyorum! Yemek yapmasını, çarşaflarını değiştirmesini, iç çamaşırlarını yıkamasını bilmezsin! Niye bilesin? Senin yerine bunları ben yapıyorum! Yapıyorum çünkü seni seviyorum!*

Oğlan da aynı şeyi söylüyordu şimdi: "Seni seviyorum anne. Ama arkadaşlarımı da seviyorum. Bence... gözyaşların zorlama."

"Eddie beni incitiyorsun," diye fısıldadı Sonia. Gözyaşları ikiye katlandı. Bir saniye öncekiler ne kadar hesaplıysa bunlar da o kadar gerçekti. Kadının kişiliği güçlüydü – yıkılmadan kocasını mezara yollamış, işsizliğin alıp başını gittiği bir ülkede iş bulmuş, oğlunu tek başına yetiştirmişti. Gerektiğinde oğlu için savaşmıştı. Şimdi döktükleri yıllardır gözlerinden akan ilk içten gözyaşlarıydı. En son Eddie beş yaşında bronşit olduğunda öleceğini sanan Sonia ateşler içinde yatan oğlunun yatağının başucunda ağlamıştı. Şimdiyse Eddie'nin yüzündeki yetişkinlere özgü, yabancı ifade yüzünden ağlıyordu. Hem onun için korkuyordu hem ondan, onu saran ve kendisinden istemediği şeyler talep eden auradan korkuyordu.

"Arkadaşlarımla aranda seçim yapmaya zorlama beni anne," dedi Eddie. Sesi hafif titrese de kontrollüydü. "Hiç adil değil."

"Onlar kötü arkadaşlar Eddie!" diye bağırdı annesi. "Bunu biliyorum, eminim, sana acı ve mutsuzluktan başka bir şey kazandırmayacaklar!" Hissettikleri arasında en korkuncu, Denbrough denen oğlan elleri ceplerinde karşısına dikildiğinde içgüdülerinin onu uyarmış, bu anın geleceğini söylemiş olmasıydı. Oğlanın gözlerinde öyle ciddi, öyle garip, öyle mesafeli bir ifade vardı ki... Tıpkı Eddie'nin şimdi baktığı gibi bakmışlardı ona.

Onu saran da şimdi Eddie'yi saran enerji değil miydi? Aynısı ama daha güçlüsü? Sonia'ya göre cevap evetti.

"Anne..."

Annesi öyle hızlı ayağa fırladı ki sandalyeyi devirdi. "Akşama dönerim," dedi. "Şok yüzünden, kaza, acı, sana bu sözleri onlar söyletiyor. Biliyorum. Sen... sen..." Yutkundu ve o kafa karışıklığında önceden planladığı metni buldu. "Kötü bir kaza geçirdin ama iyileşeceksin. Haklı olduğumu göreceksin Eddie. Onlar kötü arkadaşlar. Bize uygun değiller. Sana uygun değiller. Yeniden düşün ve kendine annenin hiç yanılıp yanılmadığını sor. Düşün ve..."

Kaçıyorum, düşüncesi geçti beyninden. *Kendi oğlumdan kaçıyorum! Böyle olmamalı Tanrım!*

"Anne."

Bir an için her şeye rağmen kaçmayı düşündü, korkuyordu oğlundan, ah evet, Eddie'den fazlasıydı o; oğlunun içinde ötekileri, "arkadaşlarını" ve başka bir şeyi daha hissediyordu kadın. Çocukların çok ötesindeki bir şeyi. O şeyi kızdırmaktan korkuyordu. Sanki oğlan bir şeye yakalanmıştı, kötü bir ateşli hastalığa, beş yaşındayken bronşite yakalanıp ölümden döndüğü zamanki gibi.

Eddie'nin ne söyleyeceğini duymak istemese de eli kapının kolunda, duraksadı. Oğlan konuştuğunda söyledikleri o kadar beklenmedikti ki önce ne demek istediğini anlamadı. Anladığında da kafasına tuğla düşmüş gibi oldu ve bayılacağını sandı.

"Bay Keene'ye göre astım ilacım sudan ibaretmiş," dedi Eddie.

"Ne? Ne?" Sonia gözlerini oğluna dikti.

"Sadece su. Tadı ilaca benzesin diye içine bir şey ekleniyormuş. Plasebo dedi."

"Yalan! Düpedüz yalan! Bay Keene neden sana böyle bir yalan söylesin? Derry'de başka eczaneler de var. Sanırım..."

"Uzun uzun düşündüm," dedi pes etmeyen ve gözlerini annesinin gözlerinden ayırmayan Eddie. "Bence doğruyu söylüyor."

"Eddie, inan bana söylemiyor!" Panik geri geldi.

"Bana kalırsa doğruyu söylüyor," diye tekrarladı Eddie. "Yoksa ilacın üzerinde fazla alırsanız sizi öldürür veya hasta eder gibi bir uyarı yazardı. Ayrıca..."

"Eddie, bunları duymak istemiyorum!" diye bağıran Sonia kulaklarını kapadı. "Sen... sen... kendinde değilsin. Sorun bu!"

"Ayrıca reçetesiz alınan ilaçların bile üstüne kullanma talimatı yazıyorlar," diye devam etti sesini yükseltmeden. Gri gözlerini annesinin gözlerine dikmişti ve Sonia gözlerini oğlununkilerden ayıramıyordu. "Vicks öksürük şurubunun veya kullandığın Geritol'ün bile üstünde kullanma talimatı var."

Duraksadı. Sonia Kaspbrak ellerini kulaklarından çekti. Onları orada tutamayacak kadar yorgundu. Elleri birden ağırlaşmıştı.

"Bence... sen de bunu biliyordun anne."

"Eddie!" dedi annesi ağlamaklı bir sesle.

"Çünkü," diye devam etti oğlan annesini duymamış gibi – kaşlarını çatıp probleme konsantre olmuştu. "Çünkü sizlerin ilaçlardan anlamanız gerekir. Astım ilacımı günde beş altı defa kullanıyorum. Bana zararı dokunacağını düşünsen öyle yapmama izin vermezdin. Beni korumak senin görevin. Hep öyle demiyor musun? Öyleyse... biliyor muydun anne? İçindekinin sadece su olduğunu biliyor muydun?"

Annesi karşılık vermedi. Dudakları titriyordu. Bütün yüzü titriyormuş gibi geliyordu Sonia'ya. Artık ağlamıyordu çünkü ağlayamayacak kadar korkmuştu.

"Madem biliyordun..." dedi kaşlarını çatan Eddie. "Nedenini öğrenmek istiyorum. Bazı parçaları birleştirdim ama annemin neden suyun ilaç olduğunu veya hastalık burada değilken..." Göğsünü işaret etti. "Bay Keene'nin dediği gibi buradayken..." Kafasını işaret etti. "Astımım olduğunu söylediğini bilmek istiyorum."

O zaman az kalsın her şeyi anlatacaktı annesi. Sessiz sakin, mantığa vurarak açıklayacaktı. Beş yaşındayken öleceğini sandığını, Frank'ten iki yıl sonra oğlunu kaybetmenin kendisini delirteceğini anlatacaktı. O zaman çocuğunu ancak temkin ve sevgiyle koruyabileceğini anlamıştı, çocuğunuza bahçeye bakar gibi bakmalı, gübre vermeli, yabani otları temizlemeli ve arada bir canınızı yaksa da dalları budamalıydınız. Ona bir çocuğun –özellikle Eddie gibi narin bir çocuğun– hasta olduğunu zannetmesinin gerçekten hasta olmasından iyi olduğunu söyleyecekti. Ona doktorların aptallıklarını ve sevginin gücünü açıklayacak-

tı; doktorlar ne derse desin, ona hangi ilacı verirlerse versinler kendisi Eddie'nin astımı olduğunu *biliyordu.* Eczacıların kötücül karışımlarından başka ilaçlar da vardır diyecekti oğluna. *Eddie,* diyecekti, *kullandığın ilaç gerçek ilaç çünkü anne sevgisi onu ilaca dönüştürüyor. Bu yüzden bana izin verdiğin sürece seni iyileştirebilirim. Tanrı'nın sevgi dolu annelere verdiği güç bu. lütfen Eddie, lütfen, sevgili oğlum. Bana inanmalısın.*

Ama hiçbir şey söylemedi. Korkusu baskın çıktı.

"Belki bundan bahsetmemiz gerekmez," diye devam etti Eddie. "Bay Keene bana şaka yapmıştır. Yetişkinlerin bazen çocuklarla dalga geçtiğini bilirsin. Çocuklar ne söylesen inanır. Bunu yapmak zalimlik ama yetişkinler bazen böyle şeyler yapar."

"Evet," dedi Sonia Kaspbrak hevesle. O açıklamaya dört elle sarıldı. "Yetişkinler şaka yapmayı sever ve bazen... acımasız şakalardır..."

"Öyleyse Bill'i ve arkadaşlarımı bu şakalardan korumak için gözlerimi dört açmam ve astım ilacımı kullanmaya devam etmem sence de en doğrusu değil mi?" diye sordu Eddie.

Sonia ancak o zaman, iş işten geçtiğinde ne kadar planlı programlı, ne kadar zalimce tuzağa düştüğünü anladı. Oğlanın yaptığına şantaj denirdi ama seçme şansı var mıydı ki? Nasıl bu kadar içten pazarlıklı olabildiğini sormak istedi oğluna. Ağzını açacak oldu... ama kapadı. Şimdiki ruh halinde oğlanın cevabı yapıştırması muhtemeldi.

Ama tek bir şeyi iyi biliyordu annesi. Evet. emin olduğu bir şey vardı: Asla asla asla her şeye burnunu sokan Keene denilen adamın eczanesine adım atmayacaktı. Oğlanın, garip bir çekingenliğe bürünmüş sesi Sonia'nın düşüncelerini böldü. "Anne?"

Başını kaldıran Bayan Kaspbrak karşısında Eddie'yi buldu yeniden. Sadece Eddie'yi. Büyük bir memnuniyetle oğlunun yanına gitti.

"Bana sarılır mısın anne?"

Oğluna sarıldı. Dikkati elden bırakmadan elbette, kolunu acıtmak istemiyordu (Yoksa kemik parçacıklarından biri kana karışıp kalbine gidebilir – hangi anne oğlunu sevgiden öldürmek ister?) ve Eddie de sarılarak annesine karşılık verdi.

7

Eddie'ye soracak olursanız annesi tam zamanında gitmişti. Korkunç yüzleşmenin ardından oğlanın nefesi kesilmişti, ciğerlerinin ve boğazının sıkıştığını hissediyordu.

Annesinin kapıyı kapamasını bekledikten sonra nefes almak için çırpınmaya başladı. Hava boğazına tıkanıyor, nefes borusunu kızdırılmış bir demir gibi yakıyordu. Kolunun acımasına aldırmaksızın astım ilacına uzandı. Kâfuru tadını ağzında hissetti. Plasebo umurunda bile değil, bir şey işe yarıyorsa kelimeler önemsizdir.

Başını yastığa devirip gözlerini kapadı ve annesi geldiğinden beri ilk kez derin bir nefes aldı. Çok korkmuştu, hem de nasıl. Ona söylediği şeyler, tavırları – hem Eddie'ydi hem değildi. Sanki onu kullanan onun aracılığıyla konuşan başka bir güç vardı... Annesi de o gücü hissetmişti. Gözlerinden, titreyen dudaklarından belliydi. Bu gücün kötü olduğuna inanmıyordu Eddie ama korkutucu bir ihtişamı vardı. Sanki lunaparktaki tehlikeli hızlı trenlerden birine binmişti ancak şimdi yolculuk sona ermeden inemeyeceğini anlıyordu.

Geri dönüş yok, diye düşündü yüzünü ateş basan Eddie. *Sonunu görmeden hiçbirimiz eve dönemeyeceğimiz. Tanrım çok korkuyorum. Çok korkuyorum.* O zaman annesinden arkadaşlarıyla arasına girmemesini istemesinin asıl nedenini anladı: *Bununla tek başıma yüzleşemem.*

Biraz ağladıktan sonra huzursuz bir uykunun kollarına bıraktı kendini. Çarkların dönüp durduğu sonsuz bir karanlığı gördü rüyasında.

8

Bill ve Kaybedenler'in kalanı hastaneye döndüğünde az kalsın ağlayacaktı. Eddie gelmelerine şaşırmamıştı çünkü gelecekleri biliyordu. O gün hava çok sıcaktı. Sonradan herkes temmuz ayının üçüncü haftasının zaten sıcak olan o yazın en sıcak dönemi olduğunda fikir birliğine varacaktı. Saat dörde doğru fırtına

bulutları gökyüzüne toplandı. Yağmur ve şimşek dolu bulutlar. İnsanlar işlerini çabucak bitirip havadaki elektriği hissettiklerinden evlerine döndüler. Herkes akşam yemeğine kadar sağanak bastıracağına ve havadaki nemin kaybolacağına emindi. Yaz boyunca zaten çok dolu olmayan parklar ve oyun alanları saat altı olmadan boşalmıştı. Hâlâ yağmur yağmamıştı ve rüzgârdan eser yoktu. Arada bir gök gürlüyordu – o ses, köpek havlamaları ve anacaddeden geçen arabaların gürültüsü Eddie'nin penceresinden içeri süzülürken Kaybedenler içeri girdi.

En önde Bill, peşinde Richie. Sonra Beverly ve Stan. Sonra Mike. Ben sonuncuydu. Beyaz dik yakalı kazağı içinde rahatsız görünüyordu.

Yatağının etrafına toplandıklarında ciddiydiler. Richie bile gülümsemiyordu. *Yüzleri*, diye düşündü büyülenmiş gözlerle arkadaşlarına bakan Eddie. *Şu işe bak, yüzleri!*

Annesinin konuşurlarken onun yüzünde gördüğü ifadeydi arkadaşlarının suratlarında gördüğü. Güç ve çaresizlik karışımı. Şimşeklerin sapsarı ışıkları tenlerine vuruyor, onlara ürkütücü bir hava veriyordu.

Geçiş noktasındayız, diye düşündü Eddie. *Yeni bir şeye geçiyoruz – şimdi tam sınırdayız. İyi de diğer tarafta ne var? Nereye gidiyoruz? nereye?*

"Me... me... merhaba E... Eddie," dedi Bill. "Na... nasılsın?"

"İyiyim Koca Bill," diyen Eddie gülümsemeyi denedi.

"Dün zorlu bir günmüş anlaşılan," dedi Mike. O konuşurken gök gürledi. Eddie'nin odasında ne tepedeki lamba ne yatağın başucundaki yanıyordu, bu yüzden şimşekler çarptıkça yüzleri aydınlanıp karanlığa gömülüyordu çocukların. Eddie, Derry'nin her yanının aynı kasvetli ışığa büründüğünü düşündü, McCarron Parkı'na yayılan ışık, Öpüşme Köprüsü'ndeki deliklerden aşağı süzülüyor ve Kenduskeag'ın Çorak Topraklar'a uzanan karanlık camdan bir patika gibi görünmesine yol açıyordu muhtemelen; bulutlar gökyüzüne toplanırken Derry Koleji'nin arkasındaki sazları, şimşeklerin sarı ışığını ve bütün şehrin uykuya dalışını... veya ölüşünü.

"Evet," dedi. "Büyük bir gündü."

"Sonraki akşam a... annemler si... sinemaya gidecek," dedi Bill. "Ye... yeni filmler ge... geldiğinde. O... o zaman ya... yapacağız. Gü... gü... gü... gü..."

"Gümüş topları," dedi Richie.

"Hani..."

"Böylesi daha iyi," diye karşılık verdi Ben. "Kurşun da yapabileceğimizi sanıyorum ama sanmak yetmez. Yetişkin olsaydık..."

"Yetişkin olsaydık her şey ne kolay olurdu," diye araya girdi Beverly. "Yetişkinler ne isterlerse yapabilirler, değil mi? Yetişkinler ne isterlerse yaparlar ve sonu hep iyi olur."

Sinirden bir kahkaha attı. "Bill O'nu vurmamı istiyor. Düşünebiliyor musun Eddie? Bundan sonra bana Beverly Oakley deyin."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Eddie ama aslında anlıyordu – kafasında bir resim belirmişti.

Ben, olup biteni açıkladı. Gümüş dolarlardan birini eritip iki küçük gümüş top yapacaklardı. Sonra Neibolt Sokağı 29 numarada yaşayan bir kurt adam varsa Beverly kafasına sapanla gümüş topu atacaktı. Hoşça kal kurt adam. Kurt adam değil de bin bir yüzlü bir yaratık varsa o zaman hoşça kal O.

Eddie'nin gözleri fal taşı gibi açılmış olacak ki Richie bir kahkaha atıp başını salladı.

"Ne hissettiğini biliyorum dostum. Ben de silah yerine sapandan bahsettiğinde kafayı sıyırdığını sandım. Ama öğleden sonra..." Duraksayıp hafifçe öksürdü. *Öğleden sonra, annen bizi kovduğunda*, diyecekti ama demese daha iyiydi. "Öğleden sonra çöplüğe gittik. Bill sapanını getirmişti. Bak." Richie arka cebinden dümdüz olmuş bir Del Monte ananas konservesi çıkardı. Ortasında dört santimlik bir delik vardı. "Beverly on metre mesafeden taşla açtı bu deliği. Bana sorarsan 38'liğin açtığı deliğe benziyor. Bay Geveze ikna oldu ve Bay Geveze ikna oldu mu konu kapanmıştır."

"Konserve kutularını öldürmek ayrı başka bir şeyi... canlı bir şeyi öldürmek ayrı... Bill, bunu yapan sen olmalısın. Gerçekten."

"Ha... hayır," dedi Bill. "He... hepimiz sı... sırayla de... denedik. Ne... ne olduğunu gördün."

"Neler oldu?" diye sordu Eddie.

Billy kekeleyerek de olsa olanları anlatırken Beverly dudaklarını bembeyaz olana dek büzüp camdan dışarı baktı. Nedenini anlamasa da olanlar onu korkutmakla kalmamış utandırmıştı da. Hastaneye gelirken yine itiraz etmiş, büyük bir tutkuyla kurşun yapmayı denemeleri gerektiğini savunmuştu. Zamanı geldiğinde işe yarayacaklarına Bill veya Richie'den daha emin olduğundan değil, o evde bir şeyler yaşanacak olursa silahın başkasının

(Bill'in)

elinde olacağını bildiğinden.

Ama gerçekler ortadaydı. Her biri on taş almış ve Bill'in sapanıyla on metre ötedeki tenekelere nişan almışlardı. Richie onda bir tutturmuştu (o da şansa), Ben iki, Bill dört, Mike beş.

Beverly ise çok rahattı, nişan bile almaksızın on tenekeden dokuzunu vurmuştu. Onuncu da taş kenarına çarptığında yere devrildi.

"Ama önce cephaneyi hazırlamalıyız."

"Yarından sonraki gece mi dedin? O zamana çıkmış olurum," dedi Eddie. Annesi itiraz edecekti ama... fazla da itiraz edeceğini sanmıyordu. Bugünkü tartışmalarından sonra, hayır.

"Kolun acıyor mu?" diye sordu Beverly. Elbisesi pembeydi (oğlanın rüyasındaki elbise değildi; onu belki de annesinin onları yolladığı gün giymişti), çiçek desenleri işlenmişti kumaşa. Muhtemelen kendi işlemişti. Hem yetişkinleri andırıyordu, hem süslenip püslenen çocuklar gibiydi. Bakışları hülyalı ve dalgındı. *Eminim uyurken böyle görünüyordur*, diye düşündü Eddie.

"Çok acımıyor," diye cevapladı.

Bir süre sohbet ettiler, konuşmaları gök gürültüleriyle bölünüyordu. Eddie önceki gün hastaneye geldiklerinde neler olduğunu sormadı, çocuklar da bahsetmedi. Richie yoyosunu çıkarıp bir iki kere avucuna topladıktan sonra cebine geri koydu. Sohbet dağıldıkça dağıldı ve sessizlik anlarından birinde Eddie'nin başını çevirmesine neden olan bir tık sesi duyuldu. Bill'in elinde bir şey vardı. Önce Eddie'nin kalp atışları hızlandı, onun bıçak olduğunu sanmıştı. Ama Stan lambayı yakıp karanlığı kovduğunda Bill'in elindekinin kalem olduğunu gördü. Işıklar yandığında hepsi eski

hallerine dönmüşlerdi, gerçek hallerine. Sadece bir grup çocuk. Arkadaşları.

"Alçını imzalama vakti," dedi Bill. Eddie'nin gözlerinin içine baktı.

Hayır daha fazlası, diye düşündü Eddie. *Bu bir kontrat. Bu bir kontrat, değil mi Koca Bill? Veya kontrata benzeyen bir şey.* Korkuyordu ama korktuğu için utandı ve kendine kızdı. Önceki yaz kolunu kırsa alçısını imzalamaya kim gelirdi? Annesi ve Dr. Handor dışında kim? Haven'daki teyzeleri mi?

Annesi yanılıyordu, onlar arkadaşlarıydı ve iyi arkadaşlardı. Belki iyi veya kötü arkadaş diye bir şey yoktur, dedi kendi kendine. Sadece arkadaş vardır, incindiğinde yardıma gelen ve kendini yalnız hissetmemeni sağlayan kişilerdir onlar. Belki onlar uğruna korkmaya, onlarla umutlanmaya ve onlar için yaşamaya değer. Belki ölmeye de değer. İş o noktaya gelirse. Ne iyi arkadaş, ne kötü arkadaş. Yalnızca yanında olmayı istediğin, yanında olmaya ihtiyaç duyduğun, kalbinde yer edinen insanlar.

"Tamam," dedi Eddie. "İyi fikir Koca Bill."

Bill büyük bir ciddiyetle yatağa uzanıp adını Eddie'nin kolunu saran alçıya yazdı. Büyük ve kavisli harfler. Richie çiçek çizdi. Ben'in elyazısı kendisinin aksine daracıktı, harfler hafif yatıktı. Bir dokunuşta devrilecek gibiydiler. Mike Hanlon'ın harfleri büyüktü ve solak olduğu için garipti çünkü ters bir açıyla yazmak zorunda kalmıştı. Eddie'nin dirseğine gelen kısmı imzalayıp adının etrafına daire çizdi. Beverly koluna doğru eğildiğinde kızdan yayılan çiçekli parfüm kokusunu aldı. Kız yuvarlak Palmer fontuyla imzasını attı. Stan sonuncuydu, adını ufacık harflerle yazdı Eddie'nin bileğine.

O zaman hepsi ne yaptıklarının bilincine varmışçasına bir adım geri çekildiler. Dışarıda gök gürledi. Şimşekler belirip kaybolan ışıklarıyla dışarıyı aydınlattı. "Bu kadar mı?" diye sordu Eddie.

Başını salladı Bill. "A... akşam ye... yemeğinden so... sonra bi... bize gelir misin?"

Eddie başını salladı ve konu böylece kapandı.

Bir süre daha havadan sudan konuştular, amaçsız bir sohbetti. Bir kısmı o temmuz ayında Derry'deki herkesin konuştuğu konuyla ilgiliydi: Üvey oğlu Dorsey'i katletmekle yargılanan ve Dorsey'in ağabeyi Eddie Corcoran'ın kayboluşunda da parmağı olduğu düşünülen Richard Macklin davası. Macklin'in ifade verirken sinir krizi geçirip gözyaşları içinde suçunu itiraf etmesine daha iki gün vardı ama Kaybedenler Eddie'nin kayboluşuyla Macklin'in ilgisi olmadığına emindi. Oğlan ya kaçmış... veya O tarafından ele geçirilmişti.

Yediye çeyrek kala hastaneden ayrıldılar, yağmur hâlâ bastırmamıştı. Eddie'nin annesi oğlunu ikinci kez ziyaret edip eve döndüğünde de yağmadı. (Eddie'nin alçısındaki imzaları görünce dehşete düşmüştü kadın ve oğlunun ertesi gün hastaneden taburcu edilmek istemesi onu daha da korkutmuştu – ona kalsa kırıklar kaynayana kadar, yani en az bir hafta daha hastanede kalması daha uygundu.)

Sonunda bulutlar dağıldı. Derry'ye bir damla bile yağmur düşmedi. Nem olduğu gibi kaldı ve insanlar o gece verandalarda, bahçelerde ve tarlalarda uyudular.

Yağmur ertesi gün bastırdı, Beverly, Patrick Hockstetter'ın başına gelen korkunç şeyleri gördükten kısa süre sonra.

ON YEDİ

YENİ BİR KAYIP VAKASI: PATRICK HOCKSTETTER'IN ÖLÜMÜ

1

Anlatmayı bitirdiğinde Eddie titreyen eliyle kendine bir içki daha dolduruyor. Beverly'ye dönüyor. "O'nu gördün, değil mi? Alçımı imzalamanızdan sonraki gün O'nun Patrick Hockstetter'ı aldığını gördün."

Diğerleri dinlemek için öne eğiliyorlar.

Beverly kızıl bir bulutu andıran saçlarını geriye savuruyor. Yüzü her zamankinden solgun. Paketten yeni bir sigara çıkarıyor –sonuncusu– Bic'ini yakıyor. Ateşle sigaranın ucunu bir araya getirmekte güçlük çekiyor. Biraz bekledikten sonra Bill onun bileğini kavrayıp ateşi gitmesi gereken yere götürüyor. Minnettar gözlerle Bill'e bakıyor Beverly. Mavi gri dumanları dışarı üflüyor.

"Evet," diyor. "Neler olduğunu gördüm."

Titriyor.

"De... deliceydi," diyor Bill. Henry'nin, yaz ilerlediğinde Patrick Hockstetter gibi bir deliyle takılmaya başlaması da... Bunun da bir anlamı yok mudur? Ya Henry çekiciliğini, büyüsünü kaybediyordu ya da Henry'nin deliliği o kadar ilerlemişti ki Hockstetter denilen çocuk gözüne normal görünmüştü. Sonuç aymıydı – Henry'nin gittikçe artan... nesi? Bozuluşu mu? Doğru kelime bu mu? Evet, başına gelenler ve sonu düşünülürse galiba öyle.

Bu fikri destekleyecek bir şey daha var, diye düşünüyor Bill ama ne olduğunu henüz tam hatırlamıyor. O, Richie ve Beverly, Tracker Kardeşler'in yerine gitmişlerdi, Ağustos başlarıydı, onları Henry'den koruyan yaz okulu bitmek üzereydi. Victor Criss onlara yaklaşmamış

mıydı? Korkmuş bir Victor Criss? Evet, öyle olmuştu. Sona yaklaşmışlardı ve Bill şimdi Derry'deki tüm çocukların, Kaybedenler'in ve Henry'nin grubundakilerin bunu hissettiğini düşünüyor. Ama olayların sona ermesine daha vardı.

"Evet haklısın," diyor Beverly. "Patrick Hockstetter deliydi. Kızlardan hiçbiri önündeki sıraya oturmak istemezdi. Oturmuş problem çözer veya kompozisyon yazarken elini hissederdiniz birdenbire... tüy kadar hafif ama sıcak ve terli. Kalın parmaklar." Yutkunuyor, boğazı kurumuş. Diğerleri büyük bir ciddiyetle masanın etrafından onu izliyor. "Yanınıza, belki memenize dokunurdu. Gerçi hiçbirimizin göğüsleri çıkmamıştı. Ama Patrick'in umurunda değildi. O dokunuşu hisseder ve geri çekilirdiniz. Dönüp baktığınızda karşınızda sırıtan Patrick'i bulurdunuz. Kalem kutusunda..."

"Ölü sineklerle doluydu," diye araya girdi Richie. "Tamam, onu hatırlıyorum. Öldürdüğü sinekleri kalem kutusuna dizerdi. Kutuyu da hatırlıyorum. Dalgalı plastik kapağı olan kırmızı bir kutuydu. Kapağı kayarak açılırdı."

Eddie başını sallıyor.

"İrkildiğinde sırıtıp içindeki sinek ölülerini göstermek için kalem kutusunun kapağını açardı," diyor Beverly. "Ama en kötüsü bu değildi. Korkunç yanı hiçbir zaman hiçbir şey söylememesi ve gülümseyişiydi. Bayan Douglas biliyordu. Greta Bowie oğlanı şikâyet etmişti, Sally Mueller da. Ama... bence Bayan Douglas da ondan korkuyordu."

Ben sandalyesinin arka ayakları üstünde sallanıyor. Ellerini ensesinde birleştirmiş. Hâlâ onun bu kadar zayıflamasına inanamıyor Beverly. "Bence de haklısın," diyor Ben.

"O... ona ne... ne olmuştu Beverly?" diye soruyor Bill.

Yutkunuyor, o gün Çorak Topraklar'da gördüğü manzaranın yarattığı korkuyla mücadele ediyor. Patenlerini bağcıklarından birbirine bağlayıp omzuna asmıştı, Çorak Topraklar'a inen dik bir yokuşla sona eren Saint Crispin Yolu'nda düştüğü için dizi ağrıyordu. Hatırladığı kadarıyla kot şort giymişti o gün (bu anı gelir gelmez netlik kazanan, bütün gücüyle kendini hatırlatan anılardan), aşırı kısaydı şort, iç çamaşırının bir parmak altında sona eriyordu. Son bir yılda, aslında son altı ayda vücudunun bilincine varmıştı Beverly, hatlarının ortaya çıktığını fark etmişti. Ayna elbette ki bu farkındalığın kaynaklarından biriydi ama asıl

neden o değildi. Asıl neden babasının onu daha da sık dövmeye başlamasıydı. Bazen yumruk bile atıyordu. Huzursuz, kafese kapatılmış bir hayvan gibi davranıyordu adam. Kız da o ortalıktayken iyice gerilmeye başlamıştı. Sanki bir araya geldiklerinde pis bir koku oluşuyordu, kız evlerinde yalnızken asla orada olmayan ve o yaza kadar hiç ortaya çıkmamış iğrenç bir koku. Annesi gittiğinde durum daha da kötüleşiyordu. Eğer gerçekten öyle bir koku varsa, o zaman belki babası da farkındaydı bunun çünkü Beverly o yaz babasını her zamankinden az gördü. Bazen bovling oynamaya gidiyordu adam, bazen arkadaşı Joe Tammerly'nin araba tamirhanesine. Ama ona sorarsanız koku yüzündendi, ikisinin de var olmasını istemediği, yine de var olan ve nasıl Temmuz ayında terlemelerine engel olamıyorlarsa, ortaya çıkmasına engel olamadıkları o koku yüzünden...

Yeniden göğü kaplayan, çatılara, telefon tellerine konan kuşlar geldi gözünün önüne.

"Zehirli sarmaşık," diyor yüksek sesle.

"Ne... ne?" diyor Bill.

"Zehirli sarmaşıkla ilgili bir şey," diyor Beverly yavaşça, Bill'e bakarak. "Ya da hayır. Zehirli sarmaşık gibi gelen bir şey. Mike?..."

"Boş ver," diyor Mike. "Aklına gelecektir. Hatırladığın kadarını anlat Bev."

Mavi kot şortu hatırlıyor, şortun küçük gelmeye başladığını, kalçalarını aşırı sıktığını hatırlıyor. Bir cebinde sigara diğerinde sapan vardı...

"Sapanı hatırlıyor musun?" diye soruyor Richie'ye. Hepsi başlarını sallıyorlar.

"Bill vermişti," diyor. "Onu istemiyordum ama Bill..." Yorgun bir gülümsemeyle Bill'e bakıyor. "Koca Bill'e hayır demezdik. Bu yüzden sapan yanımdaydı ve tek başıma dışarı çıkmıştım. Antrenman yapmaya. Hâlâ zamanı geldiğinde onu kullanacak cesareti bulacağıma inanmıyordum. Oysa... o gün onu kullandım. Mecburdum. Birini öldürdüm... O'nun bir parçasını. Korkunçtu. Şimdi bile düşünmek istemiyorum. Ötekilerden biri beni yakaladı. Bakın."

Kolunu kaldırıp çevirdiğinde pazısındaki yara izini görüyorlar. Sanki Havana purosu büyüklüğünde kızgın bir nesnenin ucu derisine bastırılmış. Mike Hanlon yarayı görür görmez ürperiyor. Bu Eddie'nin

Bay Keene ile yaptığı konuşma gibi o güne dek şüphelendiği ama hiçbir zaman duymadığı bir parçası hikâyenin.

"Bir konuda haklıydın Richie," diyor Beverly. "Sapan ölümcüldü. Korksam da onu sevmiştim."

Richie gülüp genç kadının sırtını sıvazlıyor. "Bunu o zaman da biliyordum, seni eksik etek."

"Gerçekten mi?"

"Evet gerçekten," diyor Richie. "Gözlerinden okunuyordu Bevvie."

"Hem oyuncak gibiydi hem gerçekti. Nesnelerde delikler açabiliyordunuz."

"Ve o gün bir şeyi fena deldin," diyen Ben onu konuya döndürüyor.

Beverly başını sallıyor.

"Yoksa Patrick miydi..."

"Tanrım hayır!" diyor Beverly. "Ötekiydi... Bir saniye." Sigarasını söndürüp içkisinden bir yudum alıyor. Sakinleşiyor. Sonunda toparlanıyor. Şey, aslında toparlanmıyor ama o gece elimden gelenin en iyisi bu. "Paten yapıyordum, düşüp yaralandım. O zaman Çorak Topraklar'a gidip antrenman yapmaya karar verdim. Önce size bakmak için kulüp evine gittim ama yoktunuz. Duman kokusu geçmemişti. Kulüp evinin ne kadar uzun süre duman koktuğunu hatırlıyor musunuz?"

Gülümseyip başlarını sallıyorlar.

"O kokudan hiç kurtulamadık, değil mi?" diyor Ben.

"Çöplüğün yolunu tuttum," diye devam ediyor genç kadın. "Seçmeleri orada yaptığımız için taş atabileceğim bir sürü hedef bulabileceğimi biliyordum. Belki fare bile görürdüm." Duraksıyor. Alnında ince bir ter tabakası. "Ateş etmek istediğim onlardı," diye itiraf ediyor. "Canlı bir şey. Kuş değil, martıları vuramayacağıma emindim ama bir fare... yapabilecek miyim görmek istedim.

İyi ki Old Cape tarafından değil de Kansas Sokağı'ndan gelmişim. Raylar yüzünden o tarafta saklanacak yer yoktu. Beni görürlerdi ve o zaman ne yapardım hiç bilmiyorum.

"Kim se... seni görürdü?"

"Onlar," diyor Beverly. "Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins ve Patrick Hockstetter. Çöplükteydiler ve..."

Aniden hepsini şaşırtan bir şey oluyor. Yanakları kızaran genç kadın çocuklar gibi kıkırdıyor. Gözleri yaşlarla dolana dek.

"Hadi ama Bev," diyor Richie. "Bize de anlat da biz de bilelim."

"Gülünecek bir şey, evet," diyor. "Feci bir şakaydı ama gördüğümü bilseler beni öldürürlerdi."

"Şimdi hatırladım!" diye bağıran Ben kahkahalara boğuluyor. "Bize anlatmıştın!"

Kıkırdamayı sürdüren Beverly, "Pantolonunu indirmiş osuruklarını tutuşturuyorlardı," diyor Beverly.

Saniyelik bir sessizliğin ardından hep birlikte gülmeye başlıyorlar – sesleri kütüphanede yankılanıyor.

Patrick Hockstetter'ın ölümünü nasıl anlatacağını düşünen genç kadının ilk aklına gelen Kansas Sokağı'ndan çöplüğe yaklaşmanın garip bir göktaşı kuşağından geçmeye benzemesi. Bozuk bir tali yol var (aslında şehir planlamasında yeri olan yollardan biri, adı bile var. Old Lyme Caddesi), şehirden Çorak Topraklar'a giden tek gerçek yol. Çöp kamyonları onu kullanırdı. Beverly yolun yakınından yürümüş ama dikkatli davranmaya alıştığından –Eddie'nin kolu kırıldığından beri hepsi öyleydi– yola çıkmamıştı.

Çalıların arasından geçmiş, zehirli sarmaşıklara değmemeye çalışarak çöplükten yükselen pis kokulara ve martıların çığlıklarına doğru ilerlemişti. Sonunda çalılar ara sıra yol verdiğinde Old Lyme Caddesi'ni görebiliyordu.

Arkadaşları etrafına toplanmış anlatmasını bekliyor. Paketi kontrol ediyor Beverly. Boş. Richie sormasını beklemeden kendisininkilerden birini fırlatıyor ona. Sigarayı yakan Beverly etrafındakilere baktıktan sonra hikâyesine başlıyor: "Kansas Sokağı'ndan çöplüğe doğru ilerlemek

2

garip bir göktaşı kuşağından geçmek gibiydi. Çöptaşı kuşağı. Başlangıçta sadece çalılar vardı, sonra ilk çöptaşlarını görürdünüz: spagetti sosu konservesi, içinden böcekler çıkan kola şişesi, kök birası kutusu. Sonra gün ışığını yansıtan alüminyum folyolar ilişirdi gözünüze. Ağaç dallarına takılmış ambalajlar. Dikkat etmezseniz fırlatılıp atılmış bir somyaya veya köpeklerin kemirip bıraktığı kemiklere takılıp düşebilirdiniz.

Çöplüğün kendisi fena değildi, aslında pek çok açıdan ilgi çekiciydi. Ürkütücü olan çöplerin dağılışı, bu garip çöptaşı kemerini oluşturuşuydu."

Hedefe yaklaşıyordu artık, ağaçlar sıklaşmış, çalılar azalmıştı. Martı sesleri daha yakından geliyordu ve havada yanık çöp kokusu vardı. Beverly sağ tarafta ağacın gövdesine yaslanmış, paslı bir Amana buzdolabı gördü. Üçüncü sınıftayken okula gelen polisin söylediklerini hatırladı. Adam fırlatılıp atılan buzdolaplarının tehlikeli olduğundan bahsetmişti. Çocuklar saklambaç oynarken içine girebilir ve sonra şu ya da bu nedenle çıkamayabilirdi. Boğulup ölürlerdi. Gerçi insan niye paslı bir buzdolabına girmek...

Bir bağırış duydu. O kadar yakından gelmişti ki yerinden sıçradı. Peşi sıra kahkahalar. Beverly sırıttı. Demek arkadaşları oradaydı. Koku yüzünden kulüp evinden çıkıp çöplüğe gelmişlerdi. Belki çöp toplamaca, belki şişe kırmaca oynuyorlardı.

Adımlarını hızlandırdı, arkadaşlarını görecek olmanın heyecanıyla temkini elden bırakmıştı. Aslında ötekilerden çok Bill'di görmek istediği. Kızınki gibi kırmızı olan saçları, meydan okuyan garip gülümsemesiyle Bill. Birini sevemeyecek kadar küçük olduğunu, buna ancak ilkokul aşkı denebileceğini biliyor, yine de Bill'i seviyordu. Adımlarını hızlandırdı, patenlerinin omzuna çarpmasına aldırmayarak sesin geldiği yöne doğru ilerledi.

Gürültüyü yapanın arkadaşları değil, Bowers'ın çetesi olduğunu fark etmese az kalsın ortalarına dalacaktı.

Çalıların arasından çıktığında çöplüğün en dik kısmıyla arasında elli altmış metrelik bir mesafe vardı. Mandy Fazio'nun buldozeri soldaydı. Beverly'nin önü araba hurdalarıyla doluydu. Her ay sonu araçlar ezilip dönüştürülmek için Portland'a götürülürdü ama şimdiden ondan fazla araba birikmişti. Bazıları yan yatırılmıştı, bir iki tanesi ölü köpekler gibi tepetaklak duruyordu. Belli başlı iki sıra vardı. Beverly gelecekten gelmiş *punk* bir gelin gibi arabalar arasındaki koridorda ilerlerken sapanıyla camlarını kırıp kıramayacağını düşündü. Antrenmanda kullanacağı cephaneler ön cebindeydi.

Sesler ve kahkahalar soldaki hurdaların arkasından geliyordu, çöplüğün sınırından. Beverly ön tarafı paramparça olan Studebaker'ın etrafını dolaştı. Son arabaydı o. Ama merhaba diyemeden dudaklarını kapadı. Selam vermek için havaya kaldırdığı el kalktığı gibi aşağı indi.

İlk utanç dolu düşüncesi şuydu: *Tanrım, neden hepsi çıplak?*

Bunu, kim olduklarını anlamakla gelen korku takip etti. Yarım Studebaker'ın önünde donup kaldı, o an dımdızlak ortadaydı, dördünden biri başını çevirip bakacak olsa omzunda patenler, dizi kanlar içinde, dudakları büzülmüş orta boylu kızı kaçırması imkânsızdı.

Arabanın arkasına saklanmadan önce tamamen çıplak olmadıklarını anladı; gömlekleri üzerlerindeydi, pantolonlarını ve külotlarını bileklerine indirip İki Numara'yı yapacakmış gibi eğilmişlerdi. (O şok anında Beverly çocukken kendisine öğretilen terime dönmüştü.) İyi ama dört oğlanın aynı anda İki Numara yapmaya gittiği nerde görülmüş...

Saklanmayı başardığında ilk düşüncesi hemen kaçmaktı. Kalbi deliler gibi çarpıyordu. Vücudu adrenalinle dolmuştu. Çevreye bakındığında seslerin arkadaşlarından geldiğine inandığı için gözden kaçırdığı detayları fark etti. Öncelikle iki araba sırasında da boşluklar vardı – bir hafta kadar sonra silindir gelip onları metal bloklara dönüştüreceği zaman dizilebileceği gibi kapı kapıya dizilmemişlerdi. Şimdi bulunduğu noktaya gelene kadar pek çok kez görülme tehlikesi atlatmıştı ve geri dönecek olursa yine riske girecekti. Bu sefer onu görebilirlerdi.

Ayrıca meraka yenik düşmüştü: Bu çocuklar ne yapıyordu böyle?

Dikkatlice başını arabanın kenarından uzattı.

Henry ve Victor Criss az çok onun durduğu yöne dönüktü. Patrick Hockstetter, Henry'nin solundaydı. Belch Huggins'in sırtı dönüktü. Beverly, Belch'in aşırı geniş, aşırı kıllı bir poposu olduğunu düşündü. Gülmemek için kendini zor tuttu. Elleriyle ağzını kapayıp arabanın arkasına iyice gizlendi. Kahkahalar dışarı çıkmak için mücadele ediyordu.

Buradan kurtulmalısın Beverly. Seni yakalarlarsa...

Ellerini ağzından çekmeksizin hurdası çıkmış arabalara baktı. Koridor üç metre genişliğindeydi, konserve kutuları, cam kırıkları ve otlarla kaplıydı. En ufak bir gürültü yapacak olsa onu duyarlardı. Özellikle de şimdi kendilerini kaptırdıkları oyun biterse. Oraya gelirken ne kadar rahat ve dikkatsiz hareket ettiğini düşündüğünde baştan aşağı ürperdi. Ayrıca...

Oğlanlar ne yapıyordu böyle?

Yeniden çocukları gözetledi, bu sefer başka detayları da fark etti. Muhtemelen ders kitapları olan kitapları bir kenara fırlatmışlardı. Demek diğer çocukların aptal okulu dediği yaz okulundan geliyorlardı. Henry ve Victor ona dönük durduklarından aletlerini görebiliyordu. Hayatında gördüğü ilk *şeylerdi* onlar. Tabii Brenda Arrowsmith'in geçen yıl getirdiği dergideki sararmış resimler sayılmazsa. O resimlerde de hiçbir şey doğru düzgün görünmüyordu. Bev, oğlanların bacakları arasında sallanan *şeylere* baktı. Henry'ninki küçücük ve tüysüzdü, Victor'unki büyüktü.

Bill'de de bunlardan var, diye düşündü ve birdenbire bütün vücudunu ateş bastı. İçini gıdıklayan bir sıcaklık midesinden yüzüne doğru yayıldı. O anda okulun son günü kızın halhalından saçılan ışıltıları seyreden Ben Hanscom neler hissetmişse aynı şeyleri hissediyordu. Elbette oğlanın hisleri kızınki gibi korkuyla karışmamıştı.

Beverly bir kere daha arkayı kontrol etti. Patika sanki daha da uzamıştı. Hareket etmeye korkuyordu. *Şeylerini* gördüğünü bilseler onu incitirlerdi. Azıcık da değil. Fena halde incitirlerdi.

Belch Huggins aniden doğrulup Beverly'nin yerinden sıçramasına yol açtı. "Bir metre! Lanet olsun bir metre Belch!" diye bağırdı Henry. "Değil mi Vic?"

Vic de onaylayınca katıla katıla güldüler.

Beverly yeniden oğlanları gözetlemeye koyuldu.

Patrick Hockstetter poposu neredeyse Henry'nin yüzüne gelecek bir açıyla duruyordu. Henry'nin elinde parlayan bir nesne vardı. Beverly nesnenin çakmak olduğunu anlamakta gecikmedi.

"Hani geleceğini hissetmiştin," dedi Henry.

"Hissediyorum," dedi Patrick. "Zamanını söyleyeceğim. Hazır ol!... Hazır ol, geliyor! Şimdi!"

Henry çakmağı çaktı. Aynı anda osuruk sesi duyuldu. Sesi karıştırmaya imkân yoktu; Beverly bol bol fasulye yenen günlerde o sesi evde bolca duyardı. Patrick osurur, Henry çakmağı çakarken Beverly ağzını açık bırakan bir manzarayla karşılaştı. Patrick'in poposundan çıkan mavi alevleri gördü. Bev'e sorarsanız ocağı ilk yaktığınızda beliren mavi alevlere benziyorlardı.

Oğlanlar deliler gibi güldüler. Beverly kahkahalarını bastırarak arabanın arkasına iyice büzüldü. Yapılanları komik bulduğu için gülmüyordu. Bazı açılardan komik sayılırdı, evet ama onun gülmesinin nedeni korkuya eşlik eden iğrenmeydi. Gülüyordu çünkü gördüğüyle baş etmesini sağlayacak başka bir şey yoktu. Belki oğlanların *şeyleriyle* bir ilgisi vardı ama muhtemelen hayır. Oğlanların *şeyleri* olduğunu, kızların da başka *şeyleri* olduğunu zaten biliyordu. Gördükleri bildiği şeyi doğrulamıştı. Geri kalansa garip, saçma ve o kadar ilkeldi ki güldürmesine karşın onu ürkütmüştü. *Kes şunu*, dedi kendi kendine. *Kes şunu yoksa seni duyacaklar Bev!*

Ama imkânsızdı. Kendini susturmak için elinden geleni yaptıysa da eliyle ağzını kapaması fayda etmedi. Yanakları kızardı, gözlerinden yaşlar aktı.

"Lanet olsun, çok acıdı!" diye bağırdı Victor.

"Neredeyse üç buçuk metre!" diye bağırdı Henry. "Yemin ederim Vic, üç buçuk metre!"

"Ne kadar olduğu umurumda değil, götümü yaktın!" diye uludu Victor. Yeniden kahkahalara boğuldular. Saklandığı yerde gülmemek için kendiyle mücadele eden Beverly televizyonda gördüğü bir filmi hatırladı, başrolde Jon Hall oynuyordu. Gizli ritüelleri olan orman kabilelerinden biri hakkındaydı, onları görürseniz sizi tanrılarına kurban ediyorlardı. Bunu hatırlamak gülmesini engellemedi ama kahkahalarına delice bir tını kazandırdı. Sessiz kahkahalar. Karnı acıyor, yaşlar gözlerinden aşağı süzülüyordu.

3

Henry, Victor, Belch ve Patrick Hockstetter bahsi geçen sıcak temmuz günü Rena Davenport yüzünden çöplükte birinin osuruğunu ateşe veriyordu. Henry sonucun bol miktarda fasulye yemekten kaynaklandığına emindi. Babasının dizinin dibindeyken öğrendiği bir tekerlemeyle ifade etmek en iyisi: *Fasulye, fasulye, sebzelerin en müziklisi! Ne kadar yersen o kadar gürlersin! Ne kadar yersen o kadar gümlersin!*

Rena Davenport ve babası sekiz yıldır çıkıyordu. Kadın kırklarında, şişman, temizliğine özen göstermeyen bir kadındı. Henry, Rena ile babasının yattıklarını varsayıyordu ama birinin Rena Davenport'un koca gövdesinin altına girmeyi isteyeceğini hayal etmek güçtü.

Rena fasulyeleriyle gurur duyardı. Onları cumartesi gecesinden ıslatır ve bütün pazar kısık ateşte pişirirdi. Henry'ye sorarsanız fasulyeler fena değildi –karnınızı doyururdu– ama sekiz yılın ardından ne olsa çekiciliğini kaybeder.

Ama Rena'ya azıcık fasulye pişirmek yetmiyordu; yaptı mı tam yapardı. Pazar geceleri yeşil külüstür De Soto'suyla (dikiz aynasında linç edilmiş insanları andıran küçücük bir oyuncak bebek asılıydı) Bowers'lara gelirdi. Yanında da on iki galonluk çeliğe doldurulmuş fasulye getirirdi. Üçü oturup fasulyeleri yerlerdi. (Rena ne kadar usta bir aşçı olduğuyla övünür, deli Buthc Bowers homurdanıp ekmeğini fasulyenin suyuna banar veya radyoda maç varsa kadına çenesini kapamasını söylerdi. Henry yemeğini yiyip dalgın dalgın dışarıyı seyrederdi – Mike Hanlon'ın köpeği Patates Cipsi'ni zehirlemek de böyle bir pazar gecesi fasulye yerken aklına gelmişti.) Buthc ertesi gün fasulyelerin kalanını ısıtırdı. Salı ve çarşambaları Henry okula fasulyeyle giderdi. Perşembe ve cumaları fasulyeler Henry'nin de babasının da canına tak ederdi. Evin içi osuruk koktuğundan bütün pencereleri açarlardı. Buthc fasulyenin kalanını alıp domuzları Bip ve Bop'a yedirirdi. Rena sonraki pazar yine fasulyeyle gelir ve döngü baştan başlardı.

O sabah Henry kalan fasulyeleri tabaklara doldurmuş ve dördü ne kadar fasulye yiyebilirlerse yemişlerdi. Kusma noktasına gelene kadar.

Çöplüğe gitmek Patrick'in fikriydi, yazın akşamüstü boş olacağını biliyordu. Hedeflerine vardıklarında bağırsakları çalışmaya başlamıştı.

4

Yavaş yavaş Beverly kendini kontrol altına aldı. Oradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu, geri çekilmek orada takılmaktan daha az tehlikeliydi. Oğlanlar yaptıkları işe kendilerini kaptırmıştı ve kızı görseler bile en azından Beverly arayı açmış olurdu. (Ayrıca iş o noktaya gelirse sapanla yapacağı birkaç atışın oğlanları yıldıracağını umuyordu.)

Emekleyerek uzaklaşmak üzereyken, Victor, "Gitmeliyim Henry, babam mısır toplamasına yardım etmemi istiyor," dedi.

"Boş versene," dedi Henry. "Sensiz de idare eder."

"Hayır, bana çok kızgın. Geçen gün olanlar yüzünden."

"Şaka kaldıramıyorsa kendi bilir."

Beverly, Eddie'nin kırık kolundan bahsettiklerinden şüphelendiği için kulak kabarttı.

"Hayır, gitmeliyim."

"Bence götü acıdı," dedi Patrick.

"Ağzını topla bok surat," dedi Victor. "Yoksa ben toplarım."

"Ben de gitmeliyim," dedi Belch.

"Senin baban da mı mısır toplamanı istedi?" diye sordu Henry öfkeyle. Kendi çapında oğlanla dalga geçiyordu; Belch'in babası ölmüştü.

"Hayır ama dergileri dağıtmam gerekiyor. Bu gece çalışıyorum."

"Ne dergisi?" diye sordu artık öfkeli olduğu kadar üzgün de görünen Henry.

"İş işte," dedi sabrı tükenen Belch. "Para kazanıyorum."

Henry hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses çıkardı. Beverly başını uzatıp onlara bakma riskine girdi. Victor ve Belch pan-

tolonlarını yukarı çekmiş, kemerlerini bağlıyorlardı. Henry ve Patrick'in pantolonları hâlâ paçalarındaydı. Henry çakmakla oynuyordu.

"Sen de ödleklik etmeyeceksin ya?" diye sordu Patrick'e.

"Öyle bir niyetim yok," dedi Patrick.

"Mısır toplaman veya aptalca bir işe gitmen gerekmiyor mu?"

"Bütün vaktim senin," dedi Patrick.

"Öyle olsun," dedi Belch. "Sonra görüşürüz Henry."

"Tabii," diyen Henry, Belch'in ayağının dibine tükürdü.

Vic ve Belch iki sıra halinde dizilen arabaların arasından geçip... arkasında Beverly'nin saklandığı Studebaker'a doğru yürüdü. Başlangıçta Beverly ürkmüş bir tavşan gibi donup kalmıştı. Sonra canlandı ve Studebaker'ın solundan yan taraftaki kapısız Ford'un arkasına geçti. Bir an duraksayıp iki tarafı kontrol etti, yaklaştıklarını duydu. Tereddüt etti, ağzı heyecandan kurumuş, sırtı ter içinde kalmıştı. İçinden Eddie'ninki gibi bir alçının kendisine yakışıp yakışmayacağı geçti. Kendini Ford'un yolcu koltuğuna attı. Leş gibi zemine kıvrıldı, küçülebildiğince küçüldü. Hurda aşırı sıcaktı ve toz içindeydi. Etrafta fare bokları vardı. Öksürmemek ve hapşırmamak için kendini tutuyordu. Alçak sesle konuşan Belch ve Victor'un geçtiklerini duydu. Uzaklaşıp gittiler.

Hızlı ve sessiz, eliyle ağzını kapayarak üç kere hapşırdı.

Dikkatli davranırsa şimdi gidebilirdi. Bunu yapmanın en iyi yolu Ford'un şoför tarafından çıkmak, arabalar arasındaki koridora dönmek ve hızlı adımlarla uzaklaşmaktı. Yapabileceğine inanıyordu ama ucu ucuna sıyrılmanın şoku o an için cesaretini yok etmişti. Ford'da güvendeydi. Victor ve Belch gittiğine göre, diğer ikisi de çok kalmazdı. O zaman kulüp evine dönebilirdi. Sapanla atış yapmaya olan bütün ilgisini kaybetmişti.

Ayrıca çişi vardı.

Hadi, dedi içinden. Hadi, bir an evvel gidin, gidin artık, lütfeeen!

Bir saniye sonra Patrick'in acı dolu kahkahalar attığını duydu.

"Bir buçuk metre," dedi Henry. "Gerçek bir meşale gibiydi! Yemin ederim!"

Sessizlik. Beverly'nin sırtı ter içinde kaldı. Güneş Ford'un kırık camından ensesine vuruyordu. Mesanesi patlamak üzereydi.

Henry o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki rahatsız pozisyonuna rağmen uyuklamaya kalkan Beverly, neredeyse çığlık atarak uyanacaktı.

"Lanet olsun Hockstetter! Popomu yaktın! Çakmakla ne yaptığını sanıyorsun?"

"Üç metre." Patrick kıkırdadı. (Bev'in kanını donduran ve midesini bulandıran bir ses.) "Tam üç metre Henry. Parlak mavi alevler. Yemin ederim!"

"Ver şunu bana,"diye homurdandı Henry.

Hadi mankafalar gidin artık!

Patrick yeniden konuştuğunda Beverly önce söylenenleri duymakta güçlük çekti. O gün en ufak bir rüzgâr esse alçak sesle konuşan Patrick'i duyamazdı.

"Sana bir şey göstereceğim," dedi Patrick.

"Ne?" diye sordu Henry.

"Bir şey." Patrick duraksadı. "İyi gelecek."

"Ne?" diye sordu Henry yeniden.

Sessizlik.

Bakmak istemiyorum, ne yaptıklarını görmek istemiyorum. Hem beni görebilirler. Hatta muhtemelen görürler çünkü bugün şansımı çok zorladım. Olduğun yerde kal Beverly. Dışarıyı gözetlemek yok...

Ama merakı ağır bastı. O sessizlikte garip, ürkütücü bir yan vardı. Başını milim milim dışarı uzattı. Görülmekten korkmasına gerek yoktu çünkü oğlanlar Patrick her ne yapıyorsa ona konsantre olmuştu. Kız ne gördüğünü anlamasa da pis bir şey olduğunu görüyordu... Gerçi garip bir çocuk olan Patrick'ten başka bir şey beklemezdiniz.

Beverly, Patrick'in şeyinin biraz uzadığını gördü. Omurgasız bir yılan gibi bacaklarının arasından sallanıyordu. Buna karşın Henry'ninki koskocaman olmuştu. Sopa gibi dimdik kalkmış göbeğine değiyordu. Patrick'in eli aşağı yukarı inip kalkıyor, arada bir durup sıkıyor, arada sırada da Henry'nin şeyinin altından ağır bir torba gibi sarkan topları gıdıklıyordu.

Beverly, *bunları onun hayaları*, diye düşündü. *Erkekler hep bunlarla mı dolaşmak zorundalar? Tanrım benim olsa aklımı kaçırırdım!* Bir yandan da aklından, *Bill'in de hayaları var*, diye geçirdi. Bill'in hayalarını avuçladığını, onları okşadığını hayal edince vücuduna tekrar ateş bastı, yanakları kıpkırmızı oldu.

Henry ipnotize olmuşçasına Patrick'in eline bakıyordu. Yanında duran çakmağı öğleden sonra güneşini yansıtıyordu.

Patrick gülümseyerek, "Ağzıma almamı ister misin?" diye sordu.

Henry derin bir uykudan uyanır gibi, "Ne?" dedi.

"Eğer istersen ağzıma alabilirim. Ben..." Henry onun suratına okkalı bir yumruk indirince, Patrick yere serildi, kafası taşlara çarptı. Beverly yine saklandı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Dişlerini sıkarak inlemesine engel olmaya çalıştı. Partrick'i yere serdikten sonra, Henry bir an başını arkaya çevirdi ve Beverly saklanmaya vakit bulamadan onunla göz göze geldiğini hissetti.

Ne yapıyor, diye düşündü gözlerine inanamayan Beverly.

Neler olduğunu anlamamış ama korkmuştu. Lavabodan kanlar fışkırdığını gördüğü günden beri bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. İçinden bir ses bunu gördüğünü keşfederlerse canını yakmaktan fazlasını yapacaklarını, onu gerçekten öldüreceklerini söylüyordu.

Yine de gözlerini dikip bakmaktan kendini alamadı.

Derken Henry elinin tersiyle Patrick'i ittirip bir şey duymuşçasına başını çevirdi. Beverly yolcu koltuğuna saklanmayı başaramadan, bir an Henry'nin kendisini gördüğü hissine kapıldı.

Tanrım lütfen güneş gözünü almış olsun, diye dua etti. *Tanrım lütfen yakalanmayayım.*

İşkenceyi andıran bir sessizlik. Beyaz bluzu terden vücuduna yapışmıştı. Mesanesi boşalmak üzereydi. Biraz daha durursa altına yapacağını hissediyordu. Henry'nin öfke dolu yüzünün Ford'un kapısında belirmesini bekledi, öyle olacağını sanıyordu – nasıl olur da onu görmezdi? Beverly'yi saçından tuttuğu gibi dışarı sürükleyecek ve canını yakacaktı.

Derken yeni ve daha korkunç bir düşünce belirdi Beverly'nin aklında. Altına yapmamak için kendini güçlükle tuttu. Vücudu-

na kramplar giriyordu. Ya *şeyiyle* ona bir şey yapmayı denerse? Ya onu *şeyine* sokmayı denerse? Beverly o kadarını biliyordu ama bunun düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetiyordu. Henry öyle bir şey yapmayı denese herhalde delirirdi.

Tanrım yalvarırım beni görmelerine izin verme, lütfen!

Henry konuştuğunda sesi her zamankinden daha yakındı. "İbneliklerle işim yok."

Patrick'in sesi, daha uzaktan: "Hoşuna gitti."

"Hiç de bile!" diye bağırdı Henry. "Bunu birine söylersen seni öldürürüm, seni hötörö!"

"Hoşuna gittiğini gördüm," dedi Patrick. Sesine bakılırsa gülümsüyordu. Henry Bowers'tan ödü patlasa da gülmesi Beverly'yi şaşırtmazdı. Patrick deliydi, Henry'den bile deli ve deliler hiçbir şeyden korkmaz. "Ne gördüğünü biliyorum."

Yaklaşan ayak sesleri. Beverly başını kaldırdığında gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Ford'un kırık camından Henry'nin kafasını görebiliyordu. Şimdilik Patrick'e bakıyordu ama arkasını dönecek olsa...

"Birine söylersen senin ibne olduğunu anlatır, sonra da işini bitiririm," dedi Henry.

"Beni korkutmuyorsun Henry," diyen Patrick güldü. "Ama bir dolar verirsen çenemi tutarım."

Henry huzursuzca kıpırdandı. Başını hafifçe yana çevirdi. Beverly artık ensesini değil, profilini görüyordu. *Yalvarırım Tanrım*, dedi içinden. Mesanesi isyan ediyordu artık.

"Anlatırsan..." dedi Henry alçak ve ölçülü bir sesle. "Kedilere ve köpeklere ne yaptığını söylerim. İnsanlara buzdolabını anlatırım. O zaman ne olur biliyor musun Hockstetter? Gelip seni götürürler. Tımarhaneye kapatırlar."

Patrick sustu.

Henry içinde Beverly'nin saklandığı Ford'un kaportasına vurdu. "Beni duydun mu?"

"Duydum." Patrick'in sesi ezikti artık. Ezik ve ürkmüş. "Hoşuna gitti! Ne olduğunu gördüm!" diye bağırdı.

"İddiaya varım bunu ilk ve tek görüşün değildir, seni küçük homo. Buzdolabıyla ilgili sözlerini unutma. Buzdolabın. Seni buralarda görürsem suratını dağıtırım."

Patrick hiçbir karşılık vermedi.

Henry yoluna devam etti. Beverly başını çevirdiğinde oğlanın Ford'un sürücü tarafından geçtiğini gördü. Başını çevirip baksa Beverly'yi görürdü ama bakmadı. Bir süre sonra Victor ve Belch'in geldiği yöne gidip gözden kayboldu.

Geriye sadece Patrick kalmıştı.

Beverly gitmesini bekledi ama hiçbir şey olmadı. Beş dakika geçti. Çişini yapma ihtiyacı dayanılmazdı. En fazla iki üç dakika daha tutabilirdi çişini. Daha fazla değil. Patrick'in nerede olduğunu bilmemek de onu huzursuz etmişti.

Başını uzatıp baktığında oğlanın öylece oturduğunu gördü. Henry çakmağını unutmuştu. Patrick ders kitaplarını çantasına koyup, çantayı da gazete dağıtıcıları gibi boynuna asmıştı. Pantolonu ve külotu hâlâ bileklerindeydi. Çakmakla oynuyordu. Çakmağı çakıyor, alevleri izliyor, çakmağı kapıyordu. Sonra baştan başlıyordu. Hipnotize olmuş gibi. Ağzının kenarından çenesine doğru kanlar akıyordu. Dudağı patlamıştı ama farkında değildi. Beverly'nin midesi bulandı. Patrick deliydi; hayatında birinden uzaklaşmayı hiç bu kadar istediğini hatırlamıyordu. Dikkatlice geri geri gidip Ford'un ön kapısından dışarı çıktı. Arabanın arkasından dolaşıp geldiği yöne koştu. Ağaçların arasına daldığında başını çevirip arkayı kontrol etti. Kimsecikler yoktu. Göğsündeki ve karnındaki gerilim azaldı. Geriye bir tek işeme ihtiyacı kalmıştı. Bir an evvel sorunu çözmezse altına yapacaktı.

Bir süre patikayı takip edip sağdaki çalıların arasına daldı. Şortunun düğmelerini açıp zehirli sarmaşık var mı diye kontrol ettikten sonra dengesini kaybetmemek için çalının gövdesine tutunup çömeldi.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda şortunu çekmekle meşguldü. Çalıların arasından tek görebildiği okul gömleği ve mavi kottu. Oğlanın Kansas Sokağı'na doğru gitmesini beklediğinden eğilip pozisyonunu korudu. Saklanma yeri daha güvenilirdi. Mesanesini boşaltmıştı ve Patrick dünyadan kopmuş gibiydi. Gözden kaybolduğunda Beverly saklandığı yerden çıkıp kulüp evinin yolunu tutacaktı.

Ama Patrick geçip gitmedi. Beverly'nin tam karşısına gelince durdu ve paslı Amana buzdolabına baktı.

Beverly görülme riskine girmeksizin Patrick'i izleyebiliyordu. İşeme sorunu ortadan kalktığından yine merakı çelinmişti. Ayrıca Patrick onu görecek olsa koşup kaçabileceğine emindi. Oğlan Ben kadar şişman olmasa da, şişmandı. Her ihtimale karşı sapanını çıkaran Beverly çelik bilyeleri gömlek cebine aktardı. Deli veya değil, dizine çelik yemek Patrick Hockstetter'ın bile hevesini kırardı.

Buzdolabını gördüğünü hatırlıyordu. Çöplük atılmış buzdolapları ile doluydu ama Beverly'nin aklına bu buzdolabının Mandy Fazio'nun menteşelerini sökmediği veya kapısını koparmadığı tek buzdolabı olduğu geldi. Patrick kendi kendine bir melodi mırıldanıp ileri geri sallanarak paslı buzdolabının karşısında durdu. Beverly baştan aşağı ürperdi. Oğlan korku filmlerinde mezardan ölüleri çağıran büyücüler gibiydi.

Neyin peşinde?

Sorunun cevabını veya tören tamamlandığında neler olacağını bilseydi, bacaklarının gücünün yettiğince koşup kaçardı. Patrick, Amana'nın paslı kapısını açtı.

5

Kimsenin –Mike Hanlon'ın bile– Patrick Hockstetter'ın gerçekte ne kadar deli olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. On iki yaşındaydı, boya satıcısının oğluydu. Annesi 1962 yılında, oğlu Patrick, Derry'nin altında ve içinde yaşayan karanlık yaratık tarafından yok edildikten dört yıl sonra meme kanserinden ölecekti. IQ'su testlerde normal çıksa da Patrick iki kere sınıfta kaldı, birinci ve üçüncü sınıfı tekrarladı. Beşinciyi de tekrarlamamak için yaz okuluna gidiyordu. Öğretmenler onun kopuk olduğunu söylerdi (pek çoğu Derry Koleji karnelerinde öğretmenin notu bölümüne bunu yazmıştı) ve ondan rahatsız olurlardı. (Hiçbirinin karneye düşmediği bir not – orada düşüncelerini yazmaları için ayrılmış altı değil, altmış satır olsa yine yazmazlardı.) On yıl sonra doğmuş olsa okul danışmanlarından biri onu çocuk psi-

koloğuna yönlendirebilir (veya yönlendirmeyebilir de; Patrick IQ testlerinin gösterdiğinden çok daha zekiydi aslında) ve böylece ifadesiz yüzünün sakladığı dehşetler ortaya çıkardı.

O bir sosyopattı ve belki de 1958 yılının bahsi geçen sıcak temmuz ayında tamamen olgunlaşmış bir psikopata dönüşmüştü. Diğer insanların –diğer canlıların– "gerçek" olduğuna inanmıyordu. Ona sorarsanız kendisinin var olduğuna, evrendeki yegâne varlık olduğuna inandığını söylerdi ama bu bile onu "gerçek" kılmaya yetmezdi. Acı çekmenin ne olduğunu anlamıyordu ve acı da çekmiyordu (Henry'nin suratına indirdiği yumruğa aldırmaması bunun ispatıydı). Ama gerçek dünyanın anlamsız bir kavram olduğunu düşünse de kural kavramını gayet iyi anlıyordu. Öğretmenleri onu garip buluyorlardı ama hiçbiri oğlanla ciddi disiplin sorunları yaşamamıştı. (Hem beşinci sınıf öğretmeni Bayan Douglas, hem de üçüncü sınıftaki öğretmeni Bayan Weems ölü sineklerle dolu kalem kutusundan haberdardı ama sorunu görmezden gelmeseler de diğer yirmi küsur öğrencinin sorunlarıyla birleştiğinde fazla bir önemi yoktu.) Bazen sınav kâğıdını boş teslim eder veya süs olsun diye kenarına kocaman bir soru işareti çizerdi. Bayan Douglas yılışık elleri ve dokunmaya hevesli parmakları yüzünden onu kızlardan uzak tutmanın en doğrusu olacağına karar vermişti ama ses çıkarmayan bir çocuktu, o kadar sessizdi ki bazı zamanlar oğlan heykeline dönüştürülmüş koca bir kil parçasından farkı yoktu. Henry Bowers gibi sürekli sorun çıkaran, öğrencilerden haraç kesen veya fırsat bulduklarında okul malına zarar veren çocuklar ve adı Elizabeth Taylor olacak kadar bahtsız, epilepsi hastası, beyin hücreleri arada bir çalışıp arada bir duran ve bunun sonucunda en beklenmedik zamanlarda eteğini kaldırıp donunu gösteren kızlar varken sessiz sedasız çuvallayan Patrick'i görmezden gelmek kolaydı. Başka şekilde ifade edecek olursak Derry Koleji tipik bir sirkti ve bu sirkte o kadar çok sahne vardı ki Pennywise'ın kendisi gelse fark etmeyebilirdiniz. Ayrıca Patrick'in hiçbir öğretmeni (veya ailesi) beş yaşındayken bebek yaştaki kardeşi Avery'yi öldürdüğünden şüphelenmiyordu.

Patrick, annesinin Avery'yi hastaneden eve getirmesinden hoşlanmamıştı. Başlangıçta kendi kendine anne ve babasının iki, beş, hatta elli çocuğu olmasını *umursamadığını* söylüyordu, önemli olan çocuğun veya çocukların onun düzenini bozmamasıydı. Ama Avery bozdu. Yemekleri geç geliyordu. Bebek gece yarısı zırlayıp onu uyandırıyordu. Anne ve babası sürekli beşiğin başındaydı ve ne zaman dikkatlerini çekmeye çalışsa onunla değil bebekle ilgileniyorlardı. Patrick hayatında ilk kez korktu. Kendisinin de ailesi tarafından hastaneden getirilmiş olabileceği, "gerçek" olabileceği ve kendisi gerçekse Avery'nin de "gerçek" olabileceği geldi aklına. Avery'nin yürüyüp konuşacak kadar büyümesi, sabahları evin önünden gazeteyi alıp babasına getirmesi veya ekmek yapacağı zamanlarda annesi için kâseyi tutması bile muhtemeldi. Ya Patrick'ten kurtulmaya karar verirlerse? Avery'yi daha çok sevmelerinden korkmuyordu (gerçi Patrick'e sorarsanız bebeği daha çok sevdikleri açıktı ve muhtemelen bu değerlendirmesinde haksız değildi). Sonra *umursadığını* fark etti. Avery geldiğinden beri kuralların bozulması veya değişmesi, Avery'nin gerçek olması ihtimali, ailesinin Avery'yi seçip onu kapının önüne koyacağı şüphesi onu ürküttü.

Patrick öğleden sonra, iki buçuğa doğru, okulun servisi onu eve bıraktıktan hemen sonra Avery'nin odasına çıktı. Aylardan ocaktı. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. McCarron Parkı'ndan esen rüzgâr üst kat pencerelerinin kepenklerini takırdatıyordu. Annesi yatak odasında öğle uykusuna dalmıştı; Avery bütün gece ağladığı için yorgun düşmüştü kadın. Baba işteydi. Avery yüzüstü uyuyordu, başını yana çevirmişti.

İfadesiz suratıyla Patrick Avery'nin başını yüzü yastığa gömülecek şekilde çevirdi. Avery boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıp yeniden başını yana yatırdı. Bunun üzerine Patrick sarı botlarındaki karlar eriyip yerde ufak bir su birikintisi oluştururken durumu değerlendirdi. Muhtemelen beş dakika geçmiştir. (Hızlı düşünmek Patrick'in becerilerinden sayılmazdı.) Avery'nin yüzünü yeniden yastığa bastırdı ve bir süre öyle tuttu. Avery kıpırdandı, oğlanın elinden kurtulmaya çalıştı. Ama daha bebekti ve oğlanla savaşacak gücü yoktu. Patrick bebeğin kafasını bıraktı. Avery

başını yana çevirip ağlamayı andıran bir ses çıkardıktan sonra uykusuna döndü. Rüzgâr uğulduyor, pencereler takırdıyordu. Patrick o kısacık ağlamanın annesini uyandırıp uyandırmadığını kontrol etti. Uyandırmamıştı.

Artık büyük bir heyecan içindeydi. Hayatında ilk kez dünyayı bütün netliğiyle görüyordu. Duygusal gelişimi ciddi ölçüde sekteye uğradığından bu tür anlar onun için kör birine renkleri görme yetisinin bahşedildiği kısacık anlardı... Bir uyuşturucu bağımlısının uyuşturucu beynine ulaştığında hissettiği coşkuya benzer bir coşkuydu. İlkti. Yeniydi. Oğlan o ana dek heyecan diye bir duygunun varlığını dahi bilmiyordu.

Nazikçe Avery'nin suratını yeniden yastığa bastırdı. Bu sefer bebek ne kadar uğraşırsa uğraşsın Patrick elini çekmedi. Bebek artık boğuk çığlıklar atıyordu. Patrick uyanık olduğunu biliyordu kardeşinin. Duracak olursa bebeğin annesine onu ispiyonlayabileceğini düşündü. Bebeğin başını daha da bastırdı. Bebek çırpındı. Patrick bastırdı. Bebek osurdu. Çırpınışları zayıfladı. Patrick bastırmaya devam etti. Bebek artık hareket etmiyordu. Patrick beş dakika daha aynı pozisyonda durup heyecanın tadını çıkardı. Derken duygular geldikleri gibi gittiler, uyuşturucunun etkisi geçti, dünya griye döndü.

Patrick alt kata inip kendine bir tabak kurabiye aldı. Bardağına süt doldurdu. Annesi yarım saat sonra kalktığında oğlanın geldiğini bile duymadığını söyledi. O kadar yorgundu. (*Artık yorulmayacaksın anne, endişelenme sorunu çözdüm*, dedi içinden Patrick.) Annesi oğlunun yanına oturdu, kurabiyelerinden birini yedi, okulla ilgili sorular sordu. Patrick her şeyin yolunda gittiğini söyledi ve okulda çizdiği ev ve ağaç resmini gösterdi. Kâğıt siyah ve kahverengi boyayla çizilmiş anlamsız karalamalarla doluydu. Annesi ne hoş bir resim dedi. Patrick eve her gün birbirine benzeyen siyah kahverengi karalamalarla dönerdi. Bazen onların hindi, bazen yılbaşı ağacı, bazen bir oğlanın resmi olduğunu söylerdi. Annesi de ne hoş diye karşılık verirdi... Ama aslında bastırdığı için varlığının dahi farkında olmadığı endişeler barındırıyordu içinde. Kahverengi ve siyah boyalarla yapılan karalamaların karanlık benzerliğinin huzursuz edici bir yanı vardı.

Anne oğlunun öldüğünü saat beşe kadar fark etmedi; o saate dek bebeğin uzun bir uyku çektiğini varsaymıştı. Patrick yirmi beş ekran televizyonlarında *Curisader Rabbit* izliyordu ve kızılca kıyamet koptuğunda televizyon izlemeye devam etti. Yan komşuları Bayan Henley geldiğinde *Whirlybirds* oynuyordu televizyonda. (Annesi kucağında bebeğin cesediyle hüngür hüngür ağlıyordu, mutfak kapısını sonuna kadar açmıştı, soğuk havanın onu canlandıracağına inanmak istiyordu; Patrick üşüyüp kazağını almak için alt kata indi.) İşten Bay Hocksetter döndüğünde Ben Hanscom'ın favori dizisi *Highway Patrol* başlamıştı. Doktor geldiğinde Truman Bradley'in sunduğu *Bilimkurgu Tiyatrosu* oynuyordu. "Evrenin ne gibi gizemler barındırdığını kim bilir?" diyordu Truman Bradley, Patrick'in annesi çığlıklar atıp kocasının kollarından kurtulmaya çalışırken. Doktor Patrick'in sükûnetini ve donuk bakışlarını oğlanın şokta olmasına bağladı. Patrick'e bir ilaç yazdı. Patrick için fark etmezdi.

Beşik ölümü olduğuna karar verildi. Yıllar sonra bebek ölümü sendromları gözlemlendikçe beşik ölümü denen ölümlerle ilgili soru işaretleri de ortaya atılacaktı. Ama olayın yaşandığı dönemde ölüm sertifikasının altına düşülen not bundan ibaretti ve bebek gömüldü. Patrick her şeyin normale dönmesine, yemeklerinin yine zamanında önüne konmasına memnundu.

O öğleden sonra ve akşam yaşanan kargaşada –gelip giden komşular, ambulansın duvarlara vuran kırmızı ışıkları, annenin ağlayışı, gerçekleri kabullenmeyi reddedişi– sadece Patrick'in babası gerçeğe bir adım yaklaştı. Ne yapacağını bilemez halde Avery'nin boş beşiğinin başında duruyordu, ceset yirmi dakika önce götürülmüştü ama yerinden kıpırdayamıyordu adam, bunun olabildiğine inanamıyordu. Yere baktığında ayakkabı izlerini gördü. Patrick'in odaya girdiğinde beraberinde getirdiği kardan kalan izler. Onlara baktı ve korkunç bir düşünce belirdi aklında. Eliyle ağzını kapadı, gözbebekleri büyüdü. Gözünün önünde bir resim belirdi. Ama resim netleşmeden odadan kaçtı adam, kapıyı öyle sert çarptı ki tahtası çatladı.

Patrick'e hiç soru sormadı.

Patrick bir daha buna benzer bir şey yapmadıysa da istemediğinden değil fırsat bulamadığındandır. Suçluluk duymadı, kâbus görmedi. Ama zaman geçtikçe yakalansa başına gelebileceklerin bilincine vardı. Kuralları öğrendi. Kurallara uymayanların veya kuralları çiğnerken yakalananların başına kötü şeyler gelirdi. Bir yerlere kapatılır, hatta elektrikli sandalyeyi boylardınız.

Ama o heyecan hissi –renkler ve duygular– vazgeçemeyeceği kadar güçlüydü. Güzeldi. Patrick sinekleri öldürdü. Önceleri annesinin sinek öldürücüsünü kullanırdı, sonradan plastik cetvelle de onları güzelce öldürebildiğini keşfetti. Ayrıca sinek kâğıdının verdiği zevkleri keşfetti. Costello Caddesi'ndeki marketten iki sente sinek kâğıdı alabiliyordunuz. Patrick bazen iki saat garaja serdiği sinek kâğıdının başında durur, sineklerin konup özgür kalmak için çırpınışını seyrederdi. Dudakları aralanır, gözlerinde o ender heyecan kıvılcımları belirirdi. Patrick böcekleri de öldürürdü ama tercihi onları canlı yakalamaktı. Bazen annesinin iğnedenliğinden uzun bir iğne çalar ve onunla Japon böceğine işkence ederdi. Sonra da bağdaş kurup bahçede böceğin yavaş yavaş ölüşünü seyrederdi. Öyle zamanlarda yüzündeki ifade çok iyi bir kitaba rastlamış çocuklarınki gibiydi. Bir gün anacaddenin kenarında araba çarptığı için ölmekte olan bir kedi buldu. Oturup kedinin ölümünü seyrediyordu ama yaşlı bir kadın oğlanın ayağıyla tekmeleyip dürterek kediye işkence ettiğini gördü. Kaldırımı süpürmekte kullandığı süpürgeyle oğlana vurdu. *Evine git*, diye bağırdı arkasından. *Deli misin?*

Patrick eve döndü. Yaşlı kadına kızgın değildi. Kuralları çiğnerken yakalanmıştı, hepsi bu.

Derken önceki yıl (o noktada olayın George Denbrough'nun öldürülüşüyle aynı güne denk gelmesi ne Mike Hanlon'ı ne de diğerlerini şaşırtırdı) Patrick paslı Amana buzdolabını keşfetmişti – çöplüğü saran çöptaşı kuşağındaki en büyük parçalardan biriydi buzdolabı.

Bev gibi o da küçük çocukların fırlatılıp atılmış bu tür beyaz eşyalar yüzünden öldükleriyle ilgili uyarıları duymuştu. Patrick uzun uzun buzdolabını izledi. Heyecan geri gelmişti, Avery so-

rununu çözüşü sayılmazsa, her zamankinden güçlüydü. Heyecan geri gelmişti çünkü Patrick Hockstetter'ın zihninin derinliklerinde bir fikir belirmişti.

Hockstetter'ların üç ev aşağısında oturan Luce'lerin kedisi Bobby bir hafta sonra kayboldu. Doğdukları günden beri kediyle iç içe yaşayan Luce çocukları saatlerce mahalleyi aradı. Paralarını birleştirip *Derry News* gazetesine kayıp ilanı bile verdiler. Sonuç alınamadı. Eğer aralarından biri naftalin kokulu kışlık parkası içinde her zamankinden iri görünen Patrick'in (57 sonbaharında sel suları çekildiğinde hava aniden soğumuştu) elinde karton kutuyla dolaştığını görse bile aklına kötü bir şey gelmezdi.

Bir blok geride, Hockstetter'ların evinin arkasına düşen evde oturan Engstrom'ların yavru köpeği Şükran Günü'nden on gün önce kayboldu. Sonraki altı yedi aylık dönemde başka aileler de köpeklerini ve kedilerini kaybetti. Elbette hepsini Patrick almıştı. Derry'de yaşayan bir düzine sahipsiz sokak köpeğinden ayrıca bahsetmeye gerek yok.

Onları birer birer çöplüğün yakınlarındaki paslı Amana'ya koyuyordu. Ne zaman bir hayvanı getirse kalbi deliler gibi çarpıyor, gözleri heyecandan sulanıyordu. Mandy Fazio'nun Amana'nın menteşelerini sökeceği veya kapağını çıkaracağı günü bekledi ama Mandy o buzdolabına hiç dokunmadı. Belki orada olduğunun farkında değildi, belki Patrick'in iradesi onu uzakta tutuyordu... Belki de onu uzaklaştıran başka bir güçtü.

En uzun Engstrom'ların yavru köpeği yaşadı. Soğuğa rağmen Patrick günler sonra üçüncü kez kontrol etmeye gittiğinde hâlâ hayattaydı. Elbette enerjisinden eser kalmamıştı. (Kutudan çıkarıp buzdolabına ilk koyduğunda kuyruğunu sallayıp patilerini savuruyordu hayvan.) Hayvanı buzdolabına tıktıktan bir gün sonra geri döndüğünde yavru az kalsın kaçmayı başarıyordu. Patrick onu çöplüğe kadar kovaladı ve sonunda atlayıp arka bacağından yakaladı. Yavru keskin dişleriyle Patrick'i ısırmıştı ama umursamadı çocuk. Isırıklara rağmen yavruyu buzdolabına götürüp tekrar içine kilitledi. Bunu yaptığında aleti sertleşti. Daha önce de olmuştu.

İkinci gün yavru köpek yeniden kaçmayı denedi ama eskisi kadar hızlı değildi. Patrick onu içeri tıkıp Amana'nın paslı kapağını kapayarak sırtını yasladı. Yavru köpeğin kapağı tırmalayıp çıkmaya çalıştığını duyabiliyordu. Boğuk havlamalarını duyabiliyordu. "Cici köpek," dedi Patrick Hockstetter. Gözleri kapanmış, solukları hızlanmıştı. "Ne kadar cici bir köpeksin sen." Üçüncü gün köpeğin tek yapabildiği kapak açıldığında gözlerini Patrick'e çevirmekti. Kesik kesik nefes alıyordu. Bir sonraki gün kontrole geldiğinde Patrick köpeği ölü buldu. Ağzı köpük içindeydi. Patrick'in aklına hindistancevizli lolipoplar geldi. Cesedi cinayet aletinden çıkarıp çalıların arasına atarken katıla katıla gülüyordu.

Kurban sayısı o yaz azdı. (Patrick onları denek olarak görür, pek üzerlerinde durmazdı.) Gerçeklikle ilgili soruların yanı sıra oğlanın kendini koruma içgüdüsü de iyi gelişmişti ve sezgileri olağanüstüydü. Kendisinden şüphelendiklerinden şüpheleniyordu. Kimin şüphelendiğine henüz emin değildi. Bay Engstrom? Belki. Bay Engstrom'un sigara, Patrick'in ekmek aldığı bir gün Bay Engstrom arabasına binmeden önce uzun uzun Patrick'i süzmüştü. Bayan Josephs? Belki. İkinci kat penceresine yerleştirdiği teleskopla bazen komşuları da izlerdi. Bayan Hockstetter ondan her şeye burnunu sokan kadın diye bahsederdi. Arabasının arkasında Hayvanları Koruma Derneği çıkartması olan Bay Jacubois'ya ne demeli? Bay Nell? Başka biri? Patrick kim olduğunu bilmese de sezgileri ondan şüphelenildiğini söylüyordu ve oğlan sezgilerine güvenmesini uzun zaman önce öğrenmişti. O yaz birkaç kere varoşlara gitti, sadece cılız ve hasta görünüşlü hayvanları aldı. Hepsi bu.

Ama çöplüğün yakınlarındaki buzdolabının kendisini etkilediğinin farkındaydı. Canı sıkıldığında defterlerine buzdolabının resmini çiziyordu. Geceleri rüyasında buzdolabını görüyordu. Bu rüyalarda Amana bazen iki yüz metre yüksekliğinde bembeyaz bir türbeydi, ay ışığında ürkütücü ışıltılar saçan bir anıtmezar. O rüyalarda buzdolabının kapağı sonuna kadar açılır ve dev gözler oğlana bakardı. Soğuk terler dökerek uyanırdı oğlan ama buzdolabının sunduğu zevklerden bir türlü vazgeçemezdi.

Bugün sonunda kendisinden kimin şüphelendiğini keşfetmişti. Bowers. Henry Bowers'ın ölüm kutusu sırrını bildiğini öğrenmek Patrick'i paniğin sınırına yaklaştırmıştı. Onun gibi biri ne kadar paniğe kapılabilirse – ki doğrusunu söylemek gerekirse aslında herhangi bir şey hissetmiyordu, oğlandan korktuğu falan yoktu ama huzursuzluğa kapılmıştı. Baskın ve hoş olmayan bir his. Henry biliyordu. Patrick'in bazen kuralları bozduğundan haberdardı.

Son kurbanı iki gün önce Jackson Sokağı'nda bulduğu güvercindi. Araba tarafından ezilen güvercin uçamıyordu. Patrick eve döndü, garajdan kutusunu çıkardı, güvercini kutuya koydu. Güvercin elini gagaladı, derin olmayan kanlı yaralar açtı. Patrick aldırmadı. Ertesi gün buzdolabını kontrol ettiğinde güvercin ölmüştü ama kuşu dolaptan çıkarmadı. Şimdi, Henry'nin tehdidinin ardından güvercinin leşinden kurtulmanın akıllıca olacağına karar vermişti. Belki bir kova su ve paçavrayla geri gelir, buzdolabını temizlerdi. İçi hoş kokmuyordu. Henry, Bay Nell'e onu ispiyonlarsa polis kokudan orada neler olduğunu anlayabilirdi.

İspiyonlarsa, diye düşündü Patrick ağaçların gölgesinde durmuş Amana'ya bakarken. *Ben de Eddie Kaspbrak'ın kolunu onun kırdığını söylerim.* Polis bunu zaten biliyordu ama arkadaşları bütün gün Henry'yle birlikte Henry'lerin evinde oyun oynadıklarını söylemiş, Henry'nin deli babası da onları doğrulamıştı. *İspiyonlarsa, ispiyonlarım. Göze göz dişe diş.*

Şimdi bunu boş ver. İlk yapması gereken kuştan kurtulmaktı. Buzdolabının kapısını açık bırakacak, vakit bulunca da içini temizleyecekti. Tamam.

Patrick buzdolabının kapısını açtığında ölüme de kapıyı açmıştı.

Başlangıçta kafası karıştı, gördüklerini algılayamadı. Onun için bir anlam ifade etmediler. Belli bir bağlam yoktu. Patrick başını yana çevirip gözbebekleri büyümüş olarak dolaba baktı.

Güvercin tüylerle çevrelenmiş iskeletten ibaretti. Vücudunda hiç et kalmamıştı. Etrafında, buzdolabının iç duvarlarına yapışmış, buzluk bölümünden sarkan kablolarda makarnaları andıran rengârenk nesneler asılıydı. Patrick makarna kolyelerin rüzgâr

esiyormuş gibi sallandıklarını gördü ama rüzgâr yoktu. Kaşlarını çattı.

Derken makarnayı andıran yaratıklardan biri kanatlarını açtı. Patrick neler olduğunu kavrayamadan yaratık buzdolabından çıkıp sol koluna kondu ve emme sesini andıran bir ses duyuldu. Oğlanı aniden ateş bastı. Derken ateşi geçti, Patrick'in kolu yine her zamanki gibiydi... Ama makarna kabuğunu andıran yaratık önce pembeye sonra şok edici bir hızla kızıla döndü.

Her ne kadar Patrick korku dendiğinde insanın aklına gelen şeylerin neredeyse hiçbirinden korkmasa da ("gerçek" olmayan şeylerden korkmak zordu) içini korkuyla dolduran tek bir şey vardı. Yedi yaşındayken sıcak bir ağustos günü Brewster Gölü'nden çıktığında dört beş sülük bacaklarına ve karnına yapışmıştı. Babası sülükleri çıkarana dek deliler gibi bağırmıştı o gün.

Şimdi, korkunç bir aydınlanma eşliğinde, koluna konan yaratığın garip bir tür uçan sülük olduğunu anlıyordu. Buzdolabını işgal etmişlerdi.

Patrick çığlıklar atmaya ve kolundaki şeye vurmaya başladı. Yaratık şişip tenis topu büyüklüğüne gelmişti. Oğlanın üçüncü darbesinde iğrenç bir cırt sesiyle kolundan ayrıldı. Kanlar –kendi kanı– dirseğinden bileğine kadar bütün kolunu kapladı. Ama yaratık jölemsi gözlerini Patrick'ten ayırmadı. Kafası kuşlarınki gibiydi, ucunda gaga vardı ama gaga düz veya sivri değil tüpümsüydü, sineklerinki gibi... ve tüp Patrick'in koluna saplanmıştı.

Çığlıklar atmayı sürdüren oğlan parçalanan yaratığın kalanını parmaklarıyla tutup kolundan çıkardı. Tüp sorunsuzca deriden çıktı, yaradan sarı beyaz bir cerahat aktı. Yaratık oğlanın kolunda bozuk para büyüklüğünde acı vermeyen bir yara bırakmıştı.

Üstelik patlamış olmakla beraber hâlâ çırpınıp duruyordu.

Patrick yaratığın elinde tuttuğu parçasını fırlattı, döndü... Ve buzdolabından çıkan yaratıklar daha o Amana'nın kapağının koluna dahi uzanamadan üzerine atladılar. Ellerine, kollarına, boynuna kondular. Bir tanesi alnını tutturdu. Patrick alnına yapışanı çıkarmak için elini kaldırdığında kollarındaki dört böceğin önce pembeye sonra kırmızıya döndüğünü gördü.

Acı yoktu... İğrenç bir his vardı. Çığlıklar atarak kendi etrafında döndü, sülüklü elleriyle kafasına ve boynuna vurdu. Patrick Hockstetter'ın zihniyse aynı tekerlemeyi söylüyordu: *Hiçbiri gerçek değil, kâbus görüyorsun, endişelenme, gerçek değil, hiçbir şey gerçek değil...*

Ama ezilen sülüklerden akan kanve kanatlarının vızıltısı yeterince gerçekti. Oğlanın hissettiği korku yeterince gerçekti. Biri gömleğinden içeri girip göğsüne yerleşti. Başka bir böcek sağ gözüne kondu. Patrick gözünü kapadıysa da bir işe yaramadı; ani bir yanma hissiyle beraber yaratık gözbebeğini delip göz sıvısını içmeye başladı. Patrick gözünün yok oluşunu hissetti. Çığlığı bastı ama sülüklerden biri ağzından içeri uçup diline kondu.

Acı yoktu.

Patrick çırpınıyor, hurdaya çıkmış arabalara doğru koşuyordu. Parazitler her yanını sarmıştı. Bazıları şişene kadar içip balonlar gibi patlıyordu. En büyükler patladığında Patrick kendi kanına bulanıyordu. Ağzındaki sülüğün iyice şiştiğini hissetmişti çünkü çenesi kapanmıyordu ve düşünebildiği tek şey böceğin ağzında patlamamasıydı. Patlamamalı, patlamamalı, patlamamalı.

Patladı. Patrick'in ağzından kanlar ve böceğin parçaları fışkırdı. Çığlıklar atarak yere yuvarlandı oğlan. Yavaş yavaş çığlıkları zayıfladı, silikleşti.

Bayılmadan hemen önce son arabanın arkasından çıkan birini gördü. Patrick önce onun Mandy Fazio olduğunu sandı. kurtulacağını zannetti. Ama siluet yaklaştığında görüntüyü netleştirmek güçleşti. Bazen somut bir şeymiş gibi görünüyor, bazen de bulanıklaşıyordu. Sanki kim veya ne olmak istediğine karar verememişti.

"Merhaba ve güle güle," dedi sürekli şekil değiştiren siluet. Patrick çığlık atmaya çalıştı. Ölmek istemiyordu. Kendisi evrendeki yegâne "gerçek" kişiydi, ölemezdi. Ölürse evren de ölürdü.

İnsanımsı bir şekle bürünen yaratık sülüklerle kaplı kolundan tutup onu Çorak Topraklar'a sürükledi. Hâlâ boynuna asılı olan kanla kaplı çantası da yanı başında sürükleniyordu. Çığlık atmaya çalışan Patrick'in bilinci kapandı.

Tek bir kez kendine geldi: Hiç ışık görmeyen, hiç ışık olmayan karanlık, pis kokulu bir cehennem çukurunda O, beslenmeye başladığında.

6

Başlangıçta Beverly ne gördüğünü, neler olduğunu tam anlamadı... Sadece Patrick Hockstetter'ın çırpınmaya, dans etmeye, çığlık atmaya başladığını gördü. Temkini elden bırakmaksızın ayağa kalktı. Bir elinde sapan, diğerinde iki bilye vardı. Çığlıklar savuran Patrick'in sesi patikanın diğer ucundan geliyordu artık. O an Beverly ileride olacağı güzel kadın gibi görünüyordu ve Ben Hanscom oralarda olsa o güzelliğe kalbi dayanmayabilirdi.

Dik duruyordu Beverly, başı sola yatmış, gözbebekleri büyümüştü. Örgüleri açıldığından saçları bukle bukle omuzlarına dökülüyordu. Duruşundan dikkatini topladığı belliydi; kedilerinkini andıran bir hali vardı. Patrick'in peşinden gidecekmiş gibi sol ayağını öne uzatmış, vücudunu sesin geldiği yöne çevirmişti. Kotu sıyrıldığı için kenardan pamuklu sarı iç çamaşırı görünüyordu. Sütun gibi bacakları yara bereye rağmen çok güzeldi.

Hepsi numara. Seni gördü, peşinden koşarsa yakalayamayacağını biliyor, bu yüzden seni tuzağa düşürmeye çalışıyor. Gitme Bevvie!

Ama içinden bir ses kıza o çığlıklarda çok fazla acı, çok fazla korku olduğunu söylüyordu. Patrick'e neler olduğunu –bir şey olmuşsa– daha net görebilmeyi diledi. Ama en büyük dileği Çorak Topraklar'a başka bir yoldan gelmiş ve gördüklerinin hiçbirini görmemiş olmaktı.

Patrick çığlık atmayı kesti. Bir saniye sonra Beverly birinin konuştuğunu duydu – ama hayal gücünün oyunu olduğuna emindi bunun. *Merhaba* ve *güle güle* dediğini duydu babasının. Ama babası o gün Derry'de bile değildi, sabah sekizde Brunswick'e doğru yola çıkmıştı. Joe Tammerly ile birlikte Brunswick'ten kamyon alacaklardı. Sesi zihninden atmak istercesine başını salladı Beverly. Ses de bir daha konuşmadı. Hayal gücünün eseriydi elbette.

Çalıların arasından patikaya döndüğünde, Patrick'in saldırması ihtimaline hazırlıklıydı, kediler gibi tetikteydi, yola baktı-

ğında gözleri fal taşı gibi açıldı. Her yerde kan. Akıl almaz miktarda.

Sahte kan, dedi mantığı. *Şaka dükkânlarından kırk dokuz sente alabilirsin. Dikkatli ol Bevvie!*

Diz çöküp kana dokundu. Parmağına bulaşan sıvıya yakından baktı. Sahte değildi.

Kolunda, dirseğinin hemen üstünde bir yanma hissetti. Ne olduğuna baktığında kabuğu andıran bir şey gördü. Hayır – kabuk değil. Kabuklar çırpınmaz. Bu şey canlıydı. Bir saniye sonra onun kendisini ısırdığını anladı. Elinin tersiyle yaratığa vurdu. Yaratık patladı, kanlar saçıldı. Beverly bir adım geriledi, tam kurtulmuş olduğunu düşünürken kurtulmadığını gördü. Yaratığın kafası hâlâ kolundaydı, hortumunu etine batırmıştı.

İğrenme ve korku karışımı bir çığlığın ardından Beverly ufak bir hançer gibi koluna saplanan hortumu çıkardı. Şimdi yoldaki kanın nedenini anlıyordu, ah evet. Gözleri buzdolabına kaydı.

Kapı kapanmıştı ama parazitlerden bazıları dışarıda kalmış paslı porselene tırmanıyordu. Beverly'nin gözleri önünde yaratıklardan biri sineklerinkini andıran kanatlarını açıp ona doğru uçtu.

Beverly, çelik bilyeyi sapana yerleştirip lastiği gerdi. Sol elinin kasları gevşerken yaratığın kolunda açtığı delikten akan kanları gördü. Dikkati dağılsa da farkında olmadan bilyeyi bıraktı.

Lanet olsun! Iska! Bilye havada uçup gözden kayboldu. Sonradan Kaybedenler'e bir bovlingci bovling topunu bıraktığı anda kukaları tutturup tutturamayacağını nasıl bilirse kendisinin de ıskaladığını bildiğini söyleyecekti. Derken garip bir şey oldu, bilye kavis çizdi, yön değiştirdi. Saniyenin binde birinde gerçekleştirmişti ama etkisi açıktı, kavis çiziyordu. Uçan şeye isabet edip parçaladı. Sarı damlalar saçıldı patikaya.

Beverly başlangıçta ağır adımlarla geriledi, gözleri kocaman açılmıştı, dudakları titriyordu. Yüzü şokun etkisiyle beyaza dönmüştü. Bakışları buzdolabının kapağındaydı, diğer yaratıkların kokusunu alıp almadıklarını kontrol ediyordu. Ama yaratıklar soğuktan uyuşmuş sonbahar böcekleri gibi ileri geri dolabın üstünde dolaşıyorlardı.

O zaman Beverly dönüp can havliyle kaçtı.

Panik duygusu bütün düşüncelerini silmişti ama kontrolü kaybetmeyecekti. Sapan sol elindeydi, ara sıra arkayı kontrol ediyordu. Kan izleri devam ediyordu, iki yandaki ağaçların yapraklarına da kan sıçramıştı. Sanki Patrick koşarken sağa sola savrulmuştu.

Beverly yeniden araba hurdalarının arasına daldı. Önünde büyük bir kan birikintisi vardı, toprak yeni yeni emiyordu onu. Toprak bozulmuştu. Beyazımsı tozlarla koyu renk topraklar birbirine karışmıştı. Sanki bir mücadele yaşanmıştı o noktada. Aralarında bir metrelik açıklık olan iki çizgi o noktadan uzaklara doğru gidiyordu.

Nefes nefese olan Beverly donup kaldı. Kolunu kontrol etti. Kanamanın azaldığını görünce sevindi. Dirseğinden avucuna kadar olan kısmı yapış yapıştı. Başlangıçta yara acımıyordu ama şimdi sızlamaya başlamıştı. Dişçiden çıktıktan bir saat sonra, uyuşturucunun etkisi geçtiğinde ağzının sızlaması gibi.

Başını çevirip arkasını kontrol etti, hiçbir şey görmedi. Sonra yerdeki izlere baktı. Çöplükten uzaklaşıp Çorak Topraklar'a doğru giden izlere.

O şeyler buzdolabındaydı. Patrick'e saldırdılar – kana bakılırsa tek açıklaması bu. Buraya kadar kaçtı, sonra

(merhaba ve güle güle)

bir şey oldu. Ne?

Çok korkuyordu çünkü ne olduğunu anlamıştı. Sülükler O'nun parçasıydı, Patrick'i tuzağa düşürmüş O'nun başka bir parçasının kucağına atmışlardı. Mezbahaya götürülen hayvanlar gibi.

Kaç buradan! Uzaklaş Bevvie!

İçgüdülerini dinlemek yerine terli elinde sıkı sıkı tuttuğu sapanla izleri takip etti.

En azından diğerlerine haber ver!

Vereceğim... birazdan.

Yerdeki izleri takip ederek yürüdü. Toprak aşağı doğru eğim kazandı, gevşedi. Çalılıklar yeniden sıklaştı. Bir yerlerde cırcır böcekleri bütün güçleriyle ötüyor, sonra boğucu bir sessizliğe

bürünüyordu. Sinekler Beverly'nin kanlar içindeki kolunun peşindeydi. Elini sallayıp onlardan kurtuldu. Dişleri altdudağını kemiriyordu hafiften.

Birkaç adım ötesinde, yerde bir şey gördü. Eğilip eline aldı. El yapımı cüzdan, çocukların yaptıkları türden. Ama bu cüzdanı hangi çocuk yapmışsa pek yetenekli sayılmazdı; dikişler şimdiden sökülmüştü. Bozuk para bölmesinde bir çeyreklik vardı. Cüzdandaki diğer tek şey kütüphane kartıydı. Patrick Hockstetter'ınki. Cüzdanı da kütüphane kartını da kenara fırlattı. Parmaklarını şortuna sildi.

Elli adım sonra oğlanın spor ayakkabısını buldu. Çalılar artık o kadar gürdü ki yerdeki izleri görmek imkânsızdı. Ama kanları takip etmek için izci olmaya gerek yoktu.

Sonunda dik bir yamaca ulaştı. İnerken dengesini kaybeden Bev dikenlere takıldı. Bacaklarında yeni kesikler oluştu. Solukları hızlanmış, saçları terden kafasına yapışmıştı. Kan lekeleri Çorak Topraklar'daki eski patikalardan birine doğru devam ediyordu. Kenduskeag'ın gürültüsü geliyordu yakınlardan.

Patrick'in diğer spor ayakkabısı kanlı bağcıklarıyla patikanın yanı başındaydı.

Beverly elinde sapan nehre yaklaştı. Topraktaki izleri gördü. Artık derin değildiler – *ayakkabıları çıktığı için.*

Kayalıkları döndüğünde nehirle burun buruna geldi. İzler kıyı boyunca devam edip beton silindirlerden birinde sona eriyordu. Pompalama istasyonunda. Silindirin kapağı aralıktı.

Silindirin tepesinde durmuş aşağı bakarken gür ve korkunç bir kıkırtı yükseldi tünelden.

Bu kadarı çok fazlaydı. Şimdiye kadar sınırda tuttuğu panik artık içine işlemişti. Beverly dönüp koşa koşa açıklığa ve kulüp evine gitti, yüzüne çarpan dallardan korunmak için kanlı kolunu yüzüne siper etti.

Bazen ben de endişeleniyorum baba, diye düşündü o delilik anında. *Hem de çok endişeleniyorum.*

7

Dört saat sonra Eddie dışındaki bütün Kaybedenler Kulübü üyeleri Beverly'nin çalıların arasına saklanıp Patrick Hockstetter'ı izlediği yere toplanmıştı. Gökyüzü kara bulutlarla kaplanmıştı, havada yağmur kokusu vardı. Bill elinde uzun bir ipin ucunu tutuyordu. Altısı ceplerinde ne kadar para varsa bir araya getirip ipi ve Beverly için ilkyardım seti almışlardı. Bill gözlerini Beverly'nin kolundaki kanlı deliğe dikti.

"A... annenlere pa... paten ya... yaparken düştüğünü sö... söyle," dedi Bill.

"Patenlerim!" diye bağırdı Beverly şaşkınlıkla. Onları tamamen unutmuştu.

"Oradalar," diyen Ben çalıları işaret etti. Beverly, Ben'in, Bill'in veya diğerlerinin yardım teklif etmesine fırsat bırakmadan patenlerini almaya gitti. Çişini yaparken onları kenara bıraktığını hatırlamıştı. Diğerlerinin oraya gitmesini istemiyordu.

Bill ipin ucunu Amana buzdolabının kapağının koluna bağladı. Hep birlikte kapağa yaklaşmışlardı ama ilk işarette kaçmaya hazırdılar. Bev, sapanı geri vermeyi teklif ettiyse de Bill onda kalmasından ısrarcıydı. Sonuçta hiçbir şey olmadı. Buzdolabının önü kan içindeydi ama parazitlerden eser yoktu. Belki uçup gitmişlerdi.

"Polis şefi Borton'ı ve Bay Nell'i veya yüzlerce polisi buraya getirebilirsiniz, hiçbir şey fark etmez," dedi Stan Uris.

"Evet, kanları bile görmezler," diye ona katıldı Richie. "Kolun nasıl Bev?"

"Acıyor." Duraksayıp önce Bill'e, sonra Richie'ye, sonra yeniden Bill'e baktı. "Annemler o şeyin kolumda açtığı deliği görmeyecek mi?"

"Sa... sanmıyorum," dedi Bill. "Ka... kaçmaya ha... hazırlanın." Ardından fünyeyi patlatmaya hazırlanan bir bomba imha uzmanı gibi ağır adımlarla kapaktan uzaklaştı. Yeterince uzaklaştıklarına kanaat getirince arkadaşlarına bakıp gülümsedi. "Neyse," dedi. "Bu... bu bö... bölümü tamamladık."

Artık buzdolabıyla aralarında güvenli olduğuna inandıkları bir mesafe vardı. Bill bir kez daha kaçmaya hazırlanmalarını

söyledi. Tam tepelerinde gök gürledi. Yerlerinden sıçradılar. İlk yağmur damlaları düştü.

Bill bütün gücüyle ipi çekti. Kapı kolundaki düğüm fazla dayanmadı ama dolabın kapağı açılmıştı. Dışarı çığ gibi turuncu ponponlar döküldü. Stan Uris acıyla inledi. Ötekiler ağızları açık şaşkın şaşkın ponponlara baktı.

Yağmur hızlandı. Gök gürlüyor, şimşeklerin morumsu ışığı buzdolabının sallanan kapısını aydınlatıyordu. Onu ilk gören Richie oldu ve çığlığı bastı. Bill'in dudaklarından öfkeli bir bağırış döküldü. Ötekiler sessizdi. Kapağın iç tarafına kurumuş kanla şunlar yazılmıştı:

SİZE BİR ARKADAŞ ÖĞÜDÜ
BEN SİZİ ÖLDÜRMEDEN İYİSİ Mİ
BU İŞTEN VAZGEÇİN
PENNYWISE

Bağırışlar yağmurun sesine karıştı. Buzdolabının kapağı şiddetlenen rüzgârla ileri geri sallanırken harflerin boyaları akmaya başlamıştı. Artık korku filmi posterlerini andırıyordu yazı.

Beverly buzdolabına doğru yürüdüğünü görene dek Bill'in ayağa kalktığını fark etmedi. Yumruklarını havaya savuruyordu oğlan. Yüzünden aşağı akan sular ensesinden gömleğinin içine sızıyordu.

"Se... seni ö... öldüreceğiz!" diye bağırdı Bill. Gök gürledi, öyle sert bir yıldırım düştü ki elektriğin kokusunu aldılar. Yakınlarda bir yerlerde ağaçlardan biri parçalandı.

"Geri gel Bill!" diye bağırıyordu Richie. "Geri gel dostum!" Ayağa kalkmaya hazırlandı ama Ben tutup onu aşağı çekti.

"Kardeşim George'u öldürdün! Seni orospuçocuğu! Seni piç! Seni pezevenk! Yüzünü göstersene! Yüzünü göstersene!"

Dolu yağmaya başladı. Beverly yüzünü korumak için kolunu siper etti. Ben'in yanaklarında kızıl çizgiler oluşmuştu.

"Bill geri gel!" diye bağırdı çaresizce. Ama gök gürültüsü sesini bastırdı; Çorak Topraklar'ın üstü kara bulutlarla kaplandı.

"Yüzünü göster seni pislik!"

Bill buzdolabından dökülen ponponları tekmeliyordu. Sırtını dönüp başını önüne eğdi, arkadaşlarına doğru yürüdü. Sanki dolu tanelerini hissetmiyordu.

Çalıların arasına daldığında dikenlerin arasına girmemesi için Stan'in onu kolundan tutup durdurması gerekti. Hüngür hüngür ağlıyordu Bill.

"Her şey yolunda Bill," dedi beceriksizce kolunu arkadaşının omzuna atan Ben.

"Evet," dedi Richie. "Endişelenme. Ödleklik etmeyeceğiz."

Arkadaşlarına baktı. "Aranızda korkup vazgeçen var mı?"

Başlarını iki yana salladılar.

Bill başını kaldırıp gözlerini sildi. Hepsi sırılsıklamdılar, nehre düşmüş yavru köpeklere benziyorlardı. "O... O... bi... bizden ko... korkuyor," dedi Bill. "Hi... hissediyorum. Ye... yemin ederim hissediyorum."

Beverly büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Bence haklısın."

"Ba... bana ya... yardım edin," dedi Bill. "Lü... lütfen ya... yardım edin."

"Edeceğiz," dedi Beverly. Bill'i kollarına aldı ve ilk kez o zaman oğlanın ne kadar zayıf olduğunu fark etti. Kalbinin deliler gibi çarptığını hissedebiliyordu. Kendi kalbinin hemen yanında. Hiçbir dokunuşun bu kadar tatlı ve bu kadar güçlü gelmediğini düşündü o ana dek.

Richie de onlara sarılıp başını Beverly'nin omzuna yasladı. Ben diğer taraftan aynısını yaptı. Stan Uris kollarını Richie ve Ben'in omuzlarına attı. Mike tereddüt ettikten sonra bir kolunu Beverly'nin beline doladı, diğerini Bill'in omzuna attı. Mermi gibi yağan dolunun altında giysileri sırılsıklam olurken birbirlerine sarılmış halde öylece durdular. Şimşekler alıp başını gitse de gök gürlemeye devam etti. Kimse konuşmuyordu. Beverly gözlerini kapamıştı. Birbirlerine sarılmış olarak yağmurun altında durup çalıların arasından esip geçen rüzgâra kulak verdiler. En iyi onu hatırlıyordu Beverly: Yağmurun sesi, kendi sessizlikleri ve Eddie'nin aralarında olmayışının verdiği hüzün. Hepsini hatırlıyordu.

Ne kadar genç ve güçlü olduğunu da.

ON SEKİZ
SAPAN

1

"Tamam Saman Kafa," diyor Richie. "Sıra sende. Kızıl, sigaralarını bitirdi ve benimkilerin de çoğunu içti. Saat de ilerledi."

Ben gözucuyla saate bakıyor. Evet, geç, neredeyse gece yarısı. Bir hikâyelik daha zaman var, diye düşünüyor. On ikiden önce içimizi ısıtacak bir hikâye daha. Hangisini anlatsam? Elbette bu bir espri, iyi bir espri de değil. Anlatılacak tek bir hikâye kaldı. En azından onun hatırladığı kadarıyla. Gümüş bilyelerin hikâyesi. 23 Temmuz gecesi Zack Denbrough'nun atölyesinde onları yapıp 25'inde kullanışları.

"Ben de yaralandım," diyor. "Hatırlıyor musunuz?"

Beverly ve Eddie başlarını iki yana sallıyor; Billy ve Richie başlarını sallayıp onaylıyor. Mike sessiz, yüzü yorgun, bakışlarıysa pür dikkat.

Ben ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini açıyor. H şeklinde eski bir yara izi. Çizgiler düz değil, yarayı aldığında göbeği vardı, ama ne olduğu anlaşılıyor.

H'nin ortasındaki çizgiden çıkan yara izi daha derin ve daha belirgin. Ucu kesilmiş bir ip gibi.

Beverly elleriyle ağzını kapıyor. "Kurt adam! Ev! Aman Tanrım!" Karanlıkta bir şeyler görmüşçesine cama bakıyor.

"Doğru," diyor Ben. "Komik bir şey duymak ister misin? O yara iki gece önce orada yoktu. Henry'ninki vardı; hatırlıyorum çünkü onu bir arkadaşıma, barmen Ricky Lee gösterdim. Ama bu..." Keyifsiz bir kahkaha atıp gömleğinin düğmelerini ilikliyor. "Yeni ortaya çıktı."

"Ellerimizdeki izler gibi."

"Evet," diyor Mike, Ben gömleğini iliklerken. "Kurt adam. O gün O'nu kurt adam şeklinde görmüştük."

"Çü... çünkü Richie onu önceden ö... öyle görmüştü," diye mırıldanıyor Bill. "Haksız mıyım?"

"Haklısın," diyor Mike.

"Yaklaştık değil mi?" diyor Beverly. Sesinin büyüleyici bir yumuşaklığı var. "Birbirimizin zihnini okuyacak kadar yaklaştık."

"Koca Ben'imiz az kalsın delik deşik oluyormuş," diyor Richie. Bunu söylerken gülümsemiyor. Bandajlı gözlüğünü burnunun tepesine ittiriyor. Yüzü hortlak görmüşçesine beyaz.

"Seni Bill kurtarmıştı," diyor Eddie aniden. "Hepimizi kurtaran Bev'di ama sen olmasaydın Bill..."

"Evet," diyor Ben. "Sendin Koca Bill. Eğlence evinde kaybolmuştum."

Bill boş iskemleyi işaret ediyor. "Stan Uris yardım etmişti. Bedelini ödedi. Belki de hayatıyla."

Ben Hanscom başını iki yana sallıyor. "Öyle söyleme Bill."

"Ama doğru. E... eğer se... senin hatansa benim de ha... hatam. He.. hepimizin hatası, çünkü geri çekilmedik. Patrick'ten sonra, buzdolabında yazanlara rağmen yo... yolumuza devam ettik. E... en çok benim hatam sanırım, çünkü devam e... etmeyi ben istedim. George için. Belki George'u öldüren şe... şeyi ö... öldürürsem annemlerin bi... birbirlerini..."

"Yeniden seveceğini mi sandın?" diye soruyor Beverly kibarca.

"Evet. Elbette. A... ama kimsenin hatası olduğunu sanmıyorum. Bence Stan'in yapısı yüzünden."

"Bununla yüzleşemedi," diyor Eddie. Bay Keene'nin astım ilacıyla ilgili gerçekleri söyleyişini, buna rağmen kendisinin ilacı bırakamayışını düşünüyor. Hastalık hastası olmaktan vazgeçseydi, başka şeylere de inanmayı başaramazdı. Sonrasında yaşananlar düşünülürse belki alışkanlığı hayatını kurtarmıştı.

"O gün harikaydı," diyor Ben. "Stan ve kuşları."

Kıkırdıyorlar. İyi insanların her zaman kazandığı makul bir dünyada olsalardı, Stan'in oturacağı sandalyeye bakıyorlar. Onu özlüyorum, diye düşünüyor Ben. Tanrım, onu çok özlüyorum! "Birinden İsa'yı öldürdüğünü duyduğunu söylediğin günü hatırlıyorum Richie, Stan düz bir sesle, 'Galiba beni babanla karıştırıyorsun,' demiş miydi?"

"Hatırlıyorum," diyor Richie alçak sesle. Gözlüklerini çıkarıyor, arka cebinden aldığı mendille gözlerini siliyor ve gözlüklerini takıyor yeniden. Bakışlarını ellerinden ayırmaksızın mendili cebine koyuyor. "Neden hikâyene başlamıyorsun Ben?"

"Acıtıyor, değil mi?"

"Acıtıyor," diyor Richie. Ne söylediği güçlükle anlaşılıyor. "Elbette hatırlamak can yakıyor."

Ben arkadaşlarına bakıp başını sallıyor. "Tamam o zaman. On ikiden önce son bir hikâye. İçimizi ısıtması için. Kurşun yapmak Bill ve Richie'nin fikriydi...

"Hayır," diye itiraz ediyor Richie. "O fikri ilk Bill ortaya attı ve ilk o tırstı."

"E... endişelenmeye ba... başlamıştım..."

"Ne fark eder?" diyor Ben. "Üçümüz o temmuz ayında kütüphanede çok zaman geçirdik. Nasıl gümüş kurşun yapacağımızı bulmaya çalışıyorduk. Gümüşümüz vardı; bir zamanlar babamın olan dört gümüş dolar. Derken Bill tırstı, canavar üstümüze yürürken kurşun ateş almazsa ne duruma düşeceğimizi düşündü. Sonra da Beverly'nin sapanla ne kadar başarılı olduğunu gördük. Böylece gümüş dolarlarımdan biriyle küçük bilyeler yaptık. Malzemeleri aldık ve hep birlikte Bill'lere gittik. Eddie, sen de oradaydın..."

"Anneme monopoli oynayacağımızı söylemiştim," diyor Eddie. "Kolum acıyordu ve yürüyerek gelmek zorunda kalmıştım. Bana o kadar kızgındı. Ne zaman arkadan bir ses gelse Bowers olmasından korkarak yerimden sıçrıyordum. Canım daha da yanıyordu."

Bill sırıtıyor. "Etrafına toplanıp Ben'in cephaneyi hazırlayışını seyretmiştik. Bana sorarsanız Ben gümüş kurşun da yapabilirdi."

"Pek emin değilim," diyor Ben ama emin. Günbatımını hatırlıyor. (Bay Denbrough herkesi evlerine bırakmaya söz vermişti.) Bahçedeki cırcırböceklerinin sesleri, pencerenin önünde uçuşan ateşböcekleri. Bill monopoli oyununun tahtasını yemek salonuna yerleştirmiş, taşları bir saattir oynuyorlarmış gibi görünecek şekilde dizmişti. Bunu ve Zack'in atölyesindeki masayı aydınlatan sarı ışığı hatırlıyor. Bill

2

demişti ki, "Dikkatli olmalıyız. E... etrafı ki... kirletmek istemiyorum. Ba... babam..." En nihayetinde baba demeyi başardı. "Çok kızar."

Richie abartılı hareketlerle yanağını silermiş gibi yaptı. "Tükürük yağmurundan sonra misafirlerine bir mendil bile vermiyor musun Kekeme Bill?"

Bill yumruk atacakmış gibi kolunu kaldırdı. Ezilip büzülen Richie Zenci Çocuk sesiyle çığlığı bastı.

Ben olup bitenin çok azının farkında. Bill'in malzemeleri ve aletleri birer birer masaya dizişini seyretti. İçten içe bir gün o kadar güzel bir çalışma masasına sahip olabilmeyi diliyordu ama beyni büyük ölçüde onu bekleyen işe odaklanmıştı. Gümüş kurşun yapmak kadar zor olmasa da dikkat gerektiriyordu. Yalap şalap iş yapmaya müsamaha gösterilemezdi. Bunu yapmak ona öğretilmemiş veya anlatılmamıştı, her nasılsa bildiği şeylerdendi.

Bill, sapanı Beverly'in taşımasında ısrar ettiği gibi bilyeleri Ben'in hazırlamasında ısrar etmişti. Bunlar tartışmaya yol açabilecek konulardı ama Ben ancak yirmi yedi yıl sonra hikâye anlatırken kimsenin gümüş kurşunun veya bilyenin işe yaramayacağını söylemediğini fark etti – sanki güçlerini o güne dek izledikleri binlerce korku filminden alıyorlardı.

"Tamam," dedi Ben. Parmaklarını çıtlatıp Bill'e baktı. "Kalıplar sende mi?"

"Ah!" Bill yerinden sıçradı. "İ... işte." Pantolonunun cebine uzanıp mendili çıkardı. Tahtaya koyup kat yerlerini açtı. İçinde, ortasında delik olan iki çelik küre vardı. Kalıplar.

Kurşun yerine bilye yapmaya karar verdikten sonra Bill ve Richie kütüphaneye gidip nasıl bilye yapıldığını araştırmıştı. "Siz oğlanlar nelerle uğraşıyorsunuz böyle?" demişti Bayan Starrett. "Bir hafta kurşunlara bakıyorsunuz, sonrakinde bilyelere. Üstelik yaz tatilindeyiz!"

"Kendimizi geliştirmeyi seviyoruz," dedi Richie. "Haksız mıyım Bill?"

"Ha... haklısın."

Kalıpları bulduktan sonra bilye yapmanın çocuk oyuncağı olduğunu öğrendiler. Sorun kalıpları nereden bulacaklarıydı. Zack Denbrough'ya sorulan akıllıca birkaç soru bu sorunu çözdü... Kaybedenler'den hiçbiri Derry'de kalıp bulabilecekleri tek dükkânın Kitchener Teçhizat ve Boya Mağazası olmasına şaşır-

madı. Dükkân bir zamanlar Kitchener Dökümhanesi'nin sahibi olan kardeşlerin torununun torunu tarafından işletiliyordu.

Bill ve Richie topladıkları paraları alıp –fazla zamanları olmadığından Kaybedenler on dolar ve elli dokuz senti bir araya getirebilmişti– dükkânın yolunu tuttular. Bill iki inçlik bilye kalıbının kaça patlayacağını sorduğunda Carl Kitchener –kıdemli bir alkoliğe benzeyen ve at gibi kokan bir adam– çocuklara bilye kalıbıyla ne yapacaklarını sordu. Richie, işleri kolaylaştıracağını bildiğinden, soruyu Bill'in cevaplamasına izin verdi – çocuklar Bill'in kekelemesiyle dalga geçer, yetişkinlerse sabredemezdi. Bazen kekelemenin hiç beklenmedik yararlarını görüyorlardı.

Bill gelmeden önce Richie ile hazırladıkları açıklamanın ortalarına bile gelemeden Kitchener pes edip elini sallayarak oğlanı susturdu ve her kalıbın elli sent olduğunu söyledi.

Şanslarına inanamayan Bill bir dolarlık banknotu adama uzattı.

"Poşet vermemi bekleme," dedi Carl Kitchener, her şeyi görüp geçirdiğine inanan bir adamın kanlı gözleri ve küçümsemesiyle. "Beş dolardan az harcayanlara poşet yok."

"Ö... önemli değil be... beyefendi," dedi Bill.

"Ayrıca dükkânın önünde dolanmayın," dedi Kitchener. "İkinizin de berbere gitme zamanınız gelmiş."

Dışarı çıktıklarında Bill şöyle dedi: "Fa... fark ettin mi Richie, ye... yetişkinler ne yapacağımızı sormadan çi... çizgi roman, şeker ve si... sinema bileti dışında hiçbir şey satmıyor?"

"Elbette fark ettim," dedi Richie.

"İ... iyi de neden?"

"Tehlikeli olduğumuzu düşünüyorlar."

"Ö... öyle mi de... dersin?"

"Evet," diyen Richie güldü. "Dükkânın önünde takılmak ister misin? Gömleklerimizin yakasını yukarı kaldırır, ters ters insanlara bakar ve saçımızı uzatırız."

"Siktir," dedi Bill.

3

"Tamam," dedi Benkalıplarıkontroledipmasaya bırakırken. "Güzel. Şimdi..."

Rahat hareket edebilmesi için geri çekildiler. Arabası bozulan bir adam usta bir tamirciye nasıl bakarsa onlar da arkadaşlarını o gözlerle seyrediyordu. Ben bunun farkında değildi, işe odaklanmıştı.

"Bana lehim tabancasını ve kalıbı verin," dedi.

Bill alçıyı uzattı. Sanki savaş yadigârıydı. Zeck General Patton'ın ordusuyla birlikte nehri geçip Almanya'ya girdikten beş gün sonra almıştı onu. Bill daha çocuk, George ise bebekken babaları onu kül tablası olarak kullanırdı. Sigarayı bıraktığında kalıp da ortadan kaybolmuştu. Derken bir hafta önce Bill garajın arka tarafını karıştırırken ona rastlamıştı.

Bütün işi Ben yaptı. Onu bir kazana dönüştürdü. Beverly'den lehim tabancasını aldı. Cebinden çıkardığı gümüş doları bu uydurma kazana attı. Boğuk bir ses yükseldi metalden.

"Onu sana babanın mı verdiğini söylemiştin?" diye sordu Beverly.

"Evet," dedi Ben. "Ama onu pek hatırlamıyorum."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Ben ona bakıp gülümsedi. "Evet," dedi.

Gülümseyerek karşılık verdi Beverly. O kadarı Ben'e yetti. Bir kere daha gülümsese oğlan kurt adamlar ordusunu vurmaya yetecek kadar gümüş bilye yapmaya bile razı olurdu. Bakışlarını kaçırdı. "Tamam. İşte başlıyoruz. Sorun yok. Çantada keklik, değil mi?"

Başlarını salladılar.

Yıllar sonra bunları anlatırken Ben, *şimdilerde bir çocuk rahatlıkla dükkâna gidip propan gazı alabilir, artık her babanın garajında buna benzer bir sürü malzeme var*, diye düşündü.

Ama 1958'de öyle şeyler yoktu. Zack Denbrough'nun atölyesindeki alet edevatla yetinmek zorundaydılar ve kullandıkları uydurma kazan Beverly'yi tedirgin ediyordu. Ben, kızın gerildiğini fark etmişti ve ona endişelenmemesini söylemek istiyordu ama sesinin titremesinden korkuyordu.

"Endişelenme," dedi yanı başında duran Stan'e.

"Ha?" dedi hiçbir şey anlamayan Stan. Boş boş gözlerini kırpıştırdı.

"Endişelenme."

"Endişelenmiyorum ki."

"Ah, özür dilerim, endişelendiğini sandım. Bunun tamamen güvenli olduğunu bilmeni istedim. Endişeliysen diye."

"İyi misin Ben?"

"Gayet iyiyim," diye mırıldandı Ben. "Kibriti ver Richie."

Richie kibritleri uzattı. Ben vanayı çevirip gazocağını yaktı. Puf sesinin ardından mavi bir çizgi ve turuncu parıltılar görüldü. Ben ateşi ayarlayıp işe girişti.

"Huniyi verir misin?" diye sordu Bill'e.

"Al." Bill, Ben'in önceki saatlerde bulduğu malzemelerden yaptığı huniyi uzattı. Altındaki küçük delik kalıplardaki deliklere tam uyuyordu. Ben bunu tek bir ölçü dahi almadan hazırlamıştı. Bill hayran olmaktan kendini alamadı –neredeyse küçükdilini yutacaktı– ama Ben'i utandırmadan hayranlığını nasıl dile getireceğini bilemedi.

Kendini yaptığı işe kaptıran Ben, Beverly'ye seslendi – hemşireyle konuşan cerrahın katı hâkimiyetiyle konuşuyordu.

"Bev, elleri en az titreyen sensin. Huninin ucunu deliğin üstüne yerleştir. Elinin yanmaması için eldivenleri kullan."

Bill babasının iş eldivenini Beverly'ye uzattı. Beverly teneke huniyi alçıya yaklaştırdı. Çıt çıkmıyordu. Lehim tabancasından yükselen çıtırtılar iyice arttı. Gözlerini kısıp seyretmeye devam ettiler.

"Be... bekle," dedi Bill birdenbire. Koşa koşa eve daldı. Bir dakika sonra, bir yıldır mutfak çekmecesinde duran ucuz kaplumbağa güneş gözlükleriyle geri gelmişti. "Bu... bunları taksan i... iyi olur Saman Kafa."

Ben sırıtıp gözlükleri taktı.

"Gerçek bir Fabian'mışsın!" diye dalga geçti Richie. "Ya da Frankie Avalon veya diğer cazcılara benzedin."

"Kes sesini Geveze," dese de gülmekten kendini alamadı Ben. Kendini Fabian ya da ona benzer biriymiş gibi hayal edemiyordu. Alevler titreşti, Ben gülmeyi kesti; yeniden işine odaklandı.

İki dakika sonra lehim tabancasını Eddie'ye uzattı. "Hazır," dedi Bill'e. "Diğer eldiveni bana ver. Acele et!"

Bill eldiveni uzattı. Ben eldivenli eliyle lamı tutarken mengenenin kolunu aşağı indirdi.

"Kıpırdatma Bev."

"Ben hazırım," diye karşılık verdi Beverly.

Ben erimiş gümüşü huniye döktü. Arkadaşları eriyiğin bir kaptan diğerine akışını seyretti. Ben hesap hatası yapmadı; tek bir damla bile ziyan olmadı. Bir an için zaman donmuş gibi geldi Ben'e. Sanki her şeyi güçlü beyaz bir ışık perdesinin arkasından görüyordu. O an sanki göbeğini ve memelerini saklamak için sürekli kazak giyen zavallı şişko Ben Hanscom değildi de yıldırım tanrısı Thor'du.

Derken his geldiği gibi geçip gitti.

"Tamam," dedi. "Gümüşü tekrar ısıtacağım. Biri deliğin tıkanmaması için huninin ucuna çivi ya da ona benzer bir şey soksun."

Stan söyleneni yaptı.

Ben lamı yeniden mengeneye yerleştirip lehim tabancasını Eddie'den aldı.

"Tamam," dedi. "Sıra ikincide."

Yeniden işe koyuldu.

4

On dakika sonra işi bitmişti.

"Sırada ne var?" diye sordu Mike.

"Gümüş sertleşirken bir saat monopoli oynayacağız," dedi Ben. "Bilyeleri kalıptan çıkardım mı işimiz tamamdır."

Richie huzursuzca camı çiziklerle dolu Timex'ine baktı. "Seninkiler ne zaman dönecek Bill?"

"On... on buçuğa kadar dönmezler," dedi Bill. "Bu gece i... iki film birden oynuyor."

"Aladdin'deler mi?" diye sordu Stan.

"Evet. Dönüşte de pizzacıya uğrarlar. Hep yaptıkları şey."

"Yani bol bol zamanımız var," dedi Ben.

Bill başını salladı.

"O zaman içeri girelim," dedi Bev. "Evi aramalıyım. Söz verdim. Ben konuşurken sakın sesinizi çıkarmayın. Babam halk evinde olduğumu ve oradaki bir yetişkinin beni eve bırakacağını sanıyor."

"Ya uğrayıp seni almaya karar verirse?" diye sordu Mike.

"O zaman başım belada demektir," dedi Beverly.

Ben seni korurum Beverly, dedi içinden Ben. O anda kurduğu hayal o kadar tatlıydı ki, bütün vücudu ürperdi. Bev'in babası kızı azarlıyor, bağırıp çağırıyordu (elbette Ben, Al Marsh'ın ne kadar sertleşebileceğinden haberdar değildi), Ben ise kendini kızın önüne atıp Marsh'a geri çekilmesini söylüyordu.

Belanı aramıyorsan şişko, kızımın önünden çekil.

Sessiz sakin bir kitap kurdu olan Hanscom, onu kızdırdığınızda kuduz bir kaplana dönüşebiliyor. Al Marsh'a meydan okuyor. *Ona ulaşmak istiyorsanız önce beni geçmelisiniz.*

Marsh öne çıkıyor... Ama Hanscom'ın çelik gibi bakışlarını görünce duraksıyor.

Buna pişman olacaksın, diye mırıldanıyor. Kavga etmekten korktuğu açık. Ne de olsa ödleğin teki.

Hiç sanmıyorum, diyor Hanscom, yüzünde Gary Cooper gülümsemesiyle. Beverly'nin babası çekip gidiyor.

İçine ne girdi böyle Ben, diye bağırıyor Bev. Gözleri hayranlıkla parlıyor kızın. *Onu öldürecekmiş gibi bakıyordun!*

Onu öldürmek mi, diyor Hanscom, tebessümünü bozmadan. *Hayır tatlım. Ucubenin teki olabilir ama o senin baban. Belki onu biraz tartaklardım, o da, biri sana yanlış yaptığında kendime hâkim olamadığım için. Biliyorsun işte.*

Beverly, Ben'e sarılıp öpüyor (dudaklarından! DUDAKLARINDAN!). *Seni seviyorum Ben,* diyor gözyaşları içinde. Oğlan kızın küçük göğüslerinin vücuduna değdiğini hissediyor ve...

Ürperip bu güçlü imgeyi bin bir güçlükle zihninden uzaklaştırdı. Richie kapıda durmuş geliyor musun diye sesleniyordu. Ben ötekilerin garajdan çıktığını fark etti.

"Evet," dedi hafif bir şaşkınlıkla. "Elbette geliyorum."

"Kafayı yiyorsun Saman Kafa," dedi Richie, Ben kapıdan çıkarken, ama nazikçe Ben'in omzuna dokunmayı da ihmal etmedi. Ben sırıtıp kolunu Richie'nin omzuna attı.

5

Beverly'nin babası yüzünden sorun yaşamadılar. İşten eve geç dönmüştü, Beverly'nin annesi telefonla konuşurken kızına babasının televizyonun başında uyuyakaldığını ve uyandığında da yatağa gidip uyumaya devam ettiğini söyledi.

"Seni eve bırakacak biri var mı Bevvie?"

"Evet. Bill Denbrough'nun babası hepimizi eve bırakacak."

Bayan Marsh aniden tedirgin oldu. "Biriyle çıkmıyorsun ya Bevvie?"

"Hayır, elbette hayır," dedi Bev telefonla konuştuğu karanlık hol ile diğerlerinin monopoli oynadığı mutfağı ayıran kemerli kapıya bakarak. *Keşke çıksaydım.* "Oğlanlar mı? İğğğ. Bir liste hazırlamışlar, her gece başka bir çocuğun annesi veya babası çocukları evlerine bırakıyor." Bu kısmı doğruydu. Geri kalanı baştan aşağı yalan olduğundan Beverly elinde olmadan kızardı.

"Tamam," dedi annesi. "Emin olmak istedim. Baban o yaşta birileriyle çıktığını duyarsa delirir." Sonradan aklına gelmişçesine ekledi. "Ben de kızardım tabii."

"Evet biliyorum," dedi Bev bir yandan mutfağa bakarak. Gayet iyi biliyordu; yine de oradaydı işte, tek bir oğlanla değil, altı oğlanla birlikte hiçbir yetişkinin olmadığı bir evdeydi. Ben'in soru sorarcasına kendisine baktığını görünce ona gülümsedi. Yanakları kızaran Ben başını salladıktan sonra gözlerini kaçırdı.

"Arkadaşın olan kızlardan kimse var mı?"

Ne *arkadaşı* anne?

"Patty O'Hara burada. Bir de Ellie Geiger. Alt kattakilerle oynuyor sanırım." Bu kadar kolay yalan söyleyebilmekten utandı.

Keşke konuştuğu babası olsaydı; daha çok korkar ama daha az utanırdı. Belki de gerçekten iyi bir kız değildi o."

"Seni seviyorum anne," dedi.

"Ben de seni Bev." Annesi telefonu kapamadan önce durakladı. "Dikkatli ol. Gazeteler yeni bir vakadan bahsediyor. Patrick Hockstetter diye bir oğlan kaybolmuş. Onu tanır mıydın Bevvie?"

Beverly gözlerini kapayıp açtı. "Hayır anne."

"İyi... evde görüşürüz."

"Görüşürüz."

Diğerlerine katıldı. Bir saat monopoli oynadılar. Stan diğerlerini fena yendi.

"Yahudiler para kazanmakta ustadır," dedi Stan Atlantic Caddesi'ne otel, Ventnor Caddesi'ne sera dikerken. "Herkes bilir."

"İsa aşkına, keşke Yahudi olsam," diyen Ben herkesi güldürdü. Ben'in neredeyse bütün parası bitmişti.

Beverly ara sıra masanın diğer tarafında oturan Bill'i süzüyordu. Temiz ellerini, mavi gözlerini, hoş kızıl saçlarını... Piyonunu tahtada ilerlettiğinde, *elimi tutsa mutluluktan ölürdüm*, diye düşünüyordu. Bu düşünceyle içi ısınan Beverly ellerine bakarak gizlice gülümsüyordu.

6

Gecenin sorunsuz bittiği söylenebilir. Ben, Zack'in keskilerinden birini alıp çekicin de yardımıyla kalıpları kolayca açtı. İki gümüş bilye dışarı düştü. Bir tanesinde kısmen tarih okunuyordu, diğerinde Beverly'nin Özgürlük Anıtı'nın saçları olduğunu zannettiği dalgalı çizgiler vardı. Bir süre hiç konuşmadan bilyelere baktılar. Derken Stan gümüş toplardan birini eline aldı.

"Oldukça küçük," dedi.

"Davut'un Golyat'ın karşısına dikildiğinde sapanına yerleştirdiği taş da küçüktü," dedi Mike. "Bence yeterince güçlüler."

Ben farkında olmadan başını salladı. Ona da güçlü görünüyorlardı.

"Bi... bitti mi?" diye sordu Bill.

"Bitti," dedi Ben. "İşte." İkinci bilyeyi Bill'e fırlattı. Hazırlıksız yakalanan oğlan az kalsın gümüş topu yere düşürecekti.

Bilyeleri elden ele dolaştırdılar. Her biri gümüş topları yakından inceliyor, büyülenmiş gözlerle bakarak ne kadar yuvarlak, ne kadar ağır, ne kadar gerçek olduklarını düşünüyordu. Bilyeler yeniden Ben'eulaştığında onları avucunda tutup Bill'e baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Onları Beverly'ye ver."

"Hayır!"

Beverly'ye baktı. Suratındaki ifade oldukça kararlıydı. "Bev, bu... bunu ko... konuşmuştuk..."

"Yapacağım," dedi Beverly. "Zamanı geldiğinde... zamanı gelirse lanet şeyleri vuracağım. Muhtemelen benim yüzünden öleceğiz ama dediğimi yapacağım. Yine de bilyeleri eve götüremem. Evdekiler

(babam)

onları bulabilir. Başın belaya girer."

"Bulmalarını istemediğin şeyleri sakladığın gizli bir yer yok mu?" diye sordu Richie. "Benim dört beş tane var."

"Evet var," dedi Beverly. Ara sıra sigaralarını, çizgi romanlarını ve son zamanlarda filmlerle moda dergilerini sakladığı ufak bir delik vardı. "Bunları oraya koyamam. Yeterince güvenilir değil. Zamanı gelene kadar sende kalsınlar Bill."

"Tamam," dedi Bill. Tam o sırada eve uzanan yol farların ışığıyla aydınlandı. "Şa... şansa bak, e... erkenciler. Çı... çıkalım buradan."

Tam yeniden monopoli tahtasının başına oturduklarında Sharon Denbrough mutfak kapısını açtı.

Richie gözlerini devirip alnında biriken terleri silermiş gibi yaptı; diğerleri bu harekete güldü. Richie turnayı gözünden vurmuştu.

Bir saniye sonra anne içeri girdi. "Baban arabada arkadaşlarını bekliyor Bill."

"Ta... tamam a... anne," dedi Bill. "Bi... biz de bi... bitiriyorduk."

"Kim kazandı?" diye sordu ışıl ışıl gözlerle Bill'in arkadaşlarını süzen Sharon. Kız ileride güzel bir kadın olacak, diye düşündü. Muhtemelen kız da eve gelmeye devam ederse bir iki yıla mutlaka bir yetişkinin çocuklarla kalması gerekecekti. Ama muhtemelen cinselliğin çirkin yüzünü göstermesinden endişelenmelerine daha vardı.

"Stan ka... kazandı," dedi Bill. "Ya... Yahudiler pa... para kazanmakta ustadır."

"Bill!" diye bağırdı bu sözler yüzünden dehşete düşen ve kıpkırmızı olan kadın. Ardından çocuklara baktığında şaşkınlıkla Stan dahil hepsinin kahkahalar attığını gördü. Şaşkınlık bir tür korkuya dönüştü (ama bundan kocasına bahsetmeyecekti). Havada garip bir elektrik vardı, hatta elektrikten de güçlü, ürkütücü bir şey. Çocuklardan birine dokunacak olsa çarpılacağına emindi. *Onlara ne oldu*, diye düşündü ve bir şey söylemek için ağzını açacak oldu ama gözlerinde serseri bir ışıltıyla özür dilemeye başlamıştı Bill. Stan ise önemli olmadığını, kendi aralarında zaman zaman bu şakayı yaptıklarını dile getiriyordu ve kadıncağızın kafası o kadar karıştı ki ağzını açamadı.

Yine de çocuklar gittiğinde, kekeme oğlu odasına dönüp ışıkları kapadığında ne kadar rahatladığını fark edip şaşırmaktan kendini alamadı.

7

Kaybedenler Kulübü'nün O'yla yüzleşeceği gün, O'nun az kalsın Ben Hanscom'ın bağırsaklarını deşeceği gün olan 25 Temmuz 1958'di. Sıcak, çamurlu ve havasız bir gündü. Ben havanın nasıl olduğunu gayet net hatırlıyordu çünkü sıcaklar o gün sona ermişti. Ertesi günden itibaren bulutlu serin hava şehri etkisine almıştı.

Neibolt Sokağı 29 numaraya vardıklarında sabah saat ondu. Richie ve Bill, Gümüş'le, Ben koca poposunu güçlükle taşıyan Raleigh ile geldiler. Beverly, Schwinn marka kız bisikletiyle Neibolt tarafından geldi, kızıl saçlarını alnına taktığı yeşil bir bantla

toplamıştı. Mike tek başına geldi ve beş dakika sonra da birlikte yürüyen Stan ve Eddie geldiler.

"Ko... kolun na... nasıl E... Eddie?"

"Fena değil. Uyuduğumda üzerine yatarsam acıyor. Malzemeleri getirdin mi?"

Gümüş'ün sepetinde kumaşa sarılı bir çıkın duruyordu. Bill kumaşı açtı. Sapanı surat assa da sesini çıkarmadan alan Beverly'ye uzattı. Bir de teneke Sucrets kutusu vardı çıkında. Bill kapağını açıp gümüş bilyeleri arkadaşlarına gösterdi. Neibolt Sokağı 29 numaranın yabani otlar dışında hiçbir şey yetişmiyormuş gibi görünen bahçesine toplanıp sessizce bilyeleri süzdüler. Bill, Richie ve Eddie evi daha önce görmüştü; ötekiler görmemişlerdi ve şimdi meraklı gözlerle yapıyı süzüyorlardı.

Pencereler gözlere benziyor, diye düşündü Stan ve eli arka cebindeki kitaba gitti. Şans için kitaba dokundu. Nereye giderse kitabı da yanında götürüyordu – M. K. Handey'in *Kuzey Amerika Kuş Albümü*'ydü.

Pis kokular alıyorum, diye düşündü Beverly. *Ama burnumla değil.*

Dökümhanenin olduğu yere benziyor, diye düşündü Mike. *Verdiği his aynı... Sanki bize meydan okuyor.*

O'nun yerlerinden biri olduğu kesin, diye düşündü Ben. *O'nun girip çıktığı Morlock delikleri gibi. O, burada olduğumuzu biliyor. İçeri girmemizi bekliyor.*

"Hâ... hâlâ gelmek i... istiyor musunuz?" diye sordu Bill.

Büyük bir ciddiyetle, solgun yüzlerle ona baktılar. Kimse hayır demedi. Eddie astım ilacını cebinden çıkarıp ciğerlerini ilaçla doldurdu.

"Bana da ver," dedi Richie.

Eddie şaşkın şaşkın Richie'ye baktı, espriyi yapıştırmasını bekledi.

Richie elini uzattı. "Dalga geçmiyorum. Ben de deneyebilir miyim?"

Eddie sağlam omzunu silkip –garip bir hareket– ilacı uzattı. Richie inhalatörün düğmesine basıp derin bir nefes aldı. "Buna

ihtiyacım vardı," deyip ilacı geri verdi. Hafifçe öksürdü ama bakışları cin gibiydi.

"Ben de istiyorum," dedi Stan. "Sence bir sakıncası var mı?"

Böylece birer birer Eddie'nin astım ilacından içtiler. İnhalatör kendisine geri döndüğünde Eddie onu arka cebine tıktı. Yeniden eve baktılar.

"Bu sokakta kimse oturmuyor mu?" diye sordu Beverly alçak sesle.

"Bu ucunda kimse oturmuyor," dedi Mike. "Artık değil. Sadece birkaç günlüğüne şehre gelen serseriler. Onlar da oyalanmadan trenlere atlayıp yollarına devam ediyor."

"Onlar bir şey görmüyordur," dedi Stan. "Güvende olacaklardır. En azından çoğu." Bill'e baktı. "Yetişkinler O'nu görebiliyor mu Bill, ne dersin?"

"Bi... bilmiyorum," dedi Bill. "Ba... bazıları görüyordur."

"Keşke gören birini tanısaydık," dedi Richie somurtarak. "Bu iş çocuklara göre değil, bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Bill anlıyordu. Hardy oğlanlarının başı ne zaman belaya girse Fenton Hardy gelip onları kurtarırdı. *Rick Brant'in Bilimsel Maceraları*'nda da baba Hartson her zaman oğlunun imdadına yetişirdi. Nancy Drew'in bile kötü adamlar kızını bağlayıp terk edilmiş madene attıklarında onu kurtarmaya gelen bir babası vardı.

"Yanımızda bir yetişkin olmalıydı," dedi Richie boyaları dökülen, pencereleri pislik içinde, verandası karanlık eve bakarak. Yorgun bir iç çekiş. Ben bir an için kararlılıklarının sarsıldığını hissetti.

"Ge... gelip şu... şuna bakın," dedi Bill.

Verandanın diğer tarafına, tahtaların kırıldığı yere gittiler. Yabangülleri ve çalılar hâlâ yerli yerindeydi... Eddie'nin cüzamlısının dokunduğu bölümlerse hâlâ kapkara ve ölüydü.

"Cüzamlının dokunmasıyla mı çiçekler öldü?" diye sordu ürken Beverly.

Bill başını salladı. "Ço... çocuklar, e... emin misiniz?"

Bir süre kimse cevap vermedi. Emin değillerdi; Bill'in suratına baktıklarında kendileri olsun olmasın gideceğini anladıkları halde emin değillerdi. Bill'in yüzünde ayrıca utancın izleri vardı. Arkadaşlarına önceden de söylediği gibi, sonuçta George onun kardeşiydi, ötekilerin değil.

Ama başka çocuklar da öldü, diye düşündü Ben. *Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, Clements'lerin oğlu, Eddie Corcoran (belki), Ronnie Grogan... hatta Patrick Hockstetter. O, çocukları öldürüyor. Lanet olsun, çocukları!*

"Seninle geliyorum Koca Bill," dedi.

"Ben de," dedi Beverly.

"Bütün eğlenceyi kaçıracağımızı mı sanıyorsun?" dedi Richie.

Bill arkadaşlarına baktı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra başını salladı. Teneke kutuyu Beverly'ye verdi.

"Emin misin Bill?"

"E... eminim."

Üstüne aldığı sorumluluktan korksa da oğlanın güveninin büyüsüne kapılan Beverly başını salladı. Kutuyu açtı, bilyeleri çıkardı. Birini kotunun ön cebine koydu. Diğerini sapanın lastiğine yerleştirdi, zaten lastikten tutarak taşıyordu sapanı. Bilyeyi avucunun içinde hissetti, önce buz gibi olan bilye yavaş yavaş vücudunun ısısını aldı.

"Gidelim," dedi Beverly hafif titreyen bir sesle. "Korkup caymadan içeri girelim."

Bill başını sallayıp bakışlarını Eddie'ye çevirdi. "Bu... bunu ya... yapabilir misin E... Eddie?"

Eddie başını salladı. "Elbette yapabilirim. Geçen sefer yalnızdım. Bu sefer arkadaşlarımlayım. Yanılıyor muyum?" Ötekilere bakıp gülümsedi. Utangaç, kırılgan ve güzel bir ifadeydi yüzündeki.

Richie oğlanın sırtını sıvazladı. "İşte böyle efendim. Biri inhalatörünüzü yürütmeyi denerse hepsini öldürürüz. Hem de acı çektire çektire."

"Çok kötü bir serseri taklidiydi Richie," dedi kahkahalarına engel olamayan Bev.

"Ve... verandanın a... altına gidiyoruz," dedi Bill. "He... hepiniz a... arkama ge... geçin. Sonra da ma... mahzene ineceğiz."

"Önden gidersem ve o şey üstüne atlarsa ne yapacağım?" diye sordu Beverly. "Sana rağmen ateş edeyim mi?"

"Me... mecbur kalırsan," dedi Bill. "A... ama beni vurmaktansa ö... önce etrafımızdan do... dolanmayı dene."

Bu sözler üzerine Richie katıla katıla güldü.

"Gerekirse bütün mahzeni arayacağız." Omuz silkti. "Be... belki hiçbir şey bu... bulamayız."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Mike.

"Hayır," dedi Bill. "O burada."

Ben de haklı olduğuna inanıyordu. Neibolt Sokağı 29 numara sanki zehirli bir havayla sarılmıştı. O'nu göremeseniz bile varlığını hissediyordunuz. Dudaklarını yaladı.

"Ha... hazır mısınız?" diye sordu Bill.

Bakışlarını ona çevirdiler. "Hazırız Bill," dedi Richie.

"Gelin o zaman," dedi Bill. "Pe... peşimden ayrılma Beverly." Dizlerinin üstüne çöktü, emekleyerek güllerin arasından geçip verandanın altına girdi.

8

Şu sırayla ilerlediler: Bill, Beverly, Ben, Eddie, Richie, Stan, Mike. Verandanın altındaki yapraklar çıtırdadı ve üzerlerinden pis bir koku yükseldi. Ben suratını buruşturdu. Hiç bunlar gibi kokan yapraklarla karşılaşmış mıydı? Sanmıyordu. Ardından berbat bir teori belirdi aklında. Ona sorsanız tabutunun kapağını açtığınızda bir mumyanın aynı böyle kokacağını söylerdi; toz ve küf.

Bill kırık penceresine uzanıp mahzene baktı. Beverly peşi sıra emekliyordu. "Bir şey görüyor musun?"

Bill başını iki yana salladı. "Görmemem boş olduğu anlamına gelmez. Bak, Richie ile ü... üstüne tı... tırmandığımız kömürler."

Aralarından başını uzatan Ben kömür yığınını gördü. Korktuğu kadar heyecanlıydı da ve işine yarayacağını hissettiğinden, bu heyecan hoşuna gitmişti. Kömür yığınını görmek sadece baş-

kalarından duyduğunuz veya kitaplarda okuduğunuz tarihi bir eseri görmeye benziyordu.

Bill dönüp pencereden içeri girdi. Beverly sapanı Ben'e uzattı, o da Beverly'nin tuttuğu gibi bilye avucuna gelecek şekilde, lastiğinden tuttu onu. "Aşağı indiğim anda onu bana geri ver," dedi Beverly. "Saniyesinde."

"Tamamdır."

Beverly kolayca aşağı kaydı. Pencereden geçmeden hemen önce bluzunun sıyrıldığı ve beyaz karnının görüldüğü kısacık bir an yaşandı ama Ben'in az kalsın kalbi duracaktı. Sapanı aşağı uzatırken onun eline dokunacak olmanın heyecanı vardı bir de.

"Tamam, aldım. Aşağı gel." Ben dönüp ayaklarını aşağı sarkıttı ve pencereden geçmeyi denedi. Olacakları önceden tahmin etmesi gerekirdi çünkü kaçınılmazdı. Sıkışıp kaldı. Poposu pencerenin pervazına yaslandı ve vücudu daha ileri gidemedi. Ben geldiği gibi geri çıkarken dehşet içinde pencereden geçebileceğini ama pantolonunu, hatta iç çamaşırını dizlerine indirmeksizin bunu yapamayacağını kavradı. Yani aşağıdakiler koca poposunu göreceklerdi.

"Acele et!" dedi Eddie. Ben suratını asıp bütün gücüyle kendini aşağı ittirdi. Yine sıkıştı. Derken poposu pencerenin diğer tarafına geçti. Kot pantolonu aşağı kaymış, vücudunu sıkıştırıyordu. Pencerenin üst kısmı gömleğinin arkasını yırtmıştı. Şimdi de karnı geçmiyordu boşluktan.

"Karnını içeri çek Saman Kafa," dedi sinirden kahkahalar atan Richie. "Ya içeri çekersin ya da..."

"Bip bip Richie," dedi Ben dişlerinin arasından. Karnını çekebildiği kadar içine çekti. Biraz daha inmeyi başardı ama yeniden takıldı. Başını çevirebildiği kadar çevirdi, panik ve klostrofobiyle savaştı. Yüzü kıpkırmızıydı. Yapraklardan gelen pis koku nefes almasını güçleştiriyordu. "Bill! Beni çekebilir misiniz?"

Bill'in bir ayak bileğinden, Beverly'nin ötekinden tuttuğunu hissetti. Tekrar karnını içeri çekti ve bir saniye sonra pencereden aşağı yuvarlandı. Bill onu yakaladı. Az kalsın ikisi birden yere yuvarlanacaktı. Ben Beverly'nin suratına bakamıyordu bile. Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı.

"İ... iyi misin?"

"Evet."

Bill'den gergin bir kahkaha. Beverly de ona eşlik edince Ben de kendi haline gülebildi ama olanları gerçekten komik bulabilmesi için yıllar geçmesi gerekecekti.

"Hey!" diye aşağı seslendi Richie. "Eddie'nin yardıma ihtiyacı var, hazır mısınız?"

"Hazırız." Bill ve Ben pencerenin altındaki yerlerini aldılar. Eddie sırtüstü aşağı kaydı. Bill dizlerinin hemen üstünden yakaladı onu.

"Nereye dokunduğuna dikkat et," dedi Eddie büyük bir gerginlikle. "Kolay gıdıklanırım."

"Ramon kolay gıdıklanır efendim," diye dalga geçti Eddie.

Ben, Eddie'yi belinden yakaladı, alçıya ve kırık kola dokunmamaya çalıştı. O ve Bill ceset indirir gibi Eddie'yi pencereden aşağı indirdiler. Eddie bir kez acıdan bağırdı ama hepsi bu.

"İ... iyi misin?"

"Geçti," dedi Eddie. "Bir şeyim yok." Ama alnı ter damlalarıyla dolmuş, solukları hızlanmıştı. Bakışlarını mahzende dolaştırdı.

Bill bir adım geri çekildi. Artık sapanı, hem sapından hem lastiğinden tutan, atış yapmaya hazır bekleyen Beverly yanı başındaydı. Kızın gözleri sistematik bir şekilde mahzeni tarıyordu. Sıra Richie'deydi, Stan ve Mike da peşinden indiler. Hepsi Ben'i kıskandıran bir zarafetle kayıp mahzene ulaştı. Artık hepsi evin altında, Bill ve Richie'nin bir ay önce O'nu gördüğü mahzendeydi.

İçerisi loştu ama zifiri karanlık değildi. Camlardan süzülen puslu ışık toprak zemini aydınlatıyordu. Mahzen Ben'in gözüne büyük göründü, hele öyle bir ev için. Sanki bir tür göz yanılsamasına kurban gidiyorlardı. Tozlu kirişler çaprazlamasına tepelerinden geçiyordu. Kazanın boruları paslanmıştı. Su borularında kirli beyaz bezler asılıydı. Mahzen de pis kokuyordu. Aynı tozlu çürük kokusu. *O burada, kesin*, diye düşündü Ben.

Bill merdivenlere doğru ilerledi. Ötekiler de peşinden gitti. Basamakların dibine gelince durup altlarını kontrol etti. Ayağını uzatıp parmağının ucuyla bir şeyi tekmeledi. Söyleyecek bir söz

bulamayarak oğlanın ayağıyla çıkardığı şeye baktılar. Pislikten griye dönmüş beyaz bir palyaço eldiveniydi.

"Ü... üst kata," dedi.

Basamakları çıktıklarında kendilerini leş gibi bir mutfakta buldular. Tam ortada arkası düz bir iskemle duruyordu. Başka mobilya yoktu. Köşelerde boş içki şişeleri vardı. Ben aşağıda da başka şişeler görmüştü. İçki –şarap– ve sigara kokusu sinmişti mutfağa. Bu kokular baskındı ama öteki koku da kaybolmamıştı. Gittikçe güçleniyordu.

Beverly dolaplara gidip rasgele birini açtı. Bir fare suratına atlamaya kalktığında kulakları sağır eden bir çığlık attı. Yaratık tezgâha düşüp kara gözleriyle öfkeli bakışlar fırlattı ona. Çığlık atmayı sürdüren Beverly, sapanın lastiğini gerdi.

"*HAYIR!*" diye bağırdı Bill.

Korkudan beti benzi atan Beverly, Bill'e döndü. Sonra başını sallayıp kolunu gevşetti, gümüş bilyeyi atmadı – ama Ben onun atışı yapmaya ne kadar yaklaştığını fark etmişti. Ağır adımlarla gerileyen Beverly, Ben ile çarpışınca yerinden sıçradı. Ben omzunu onun beline doladı.

Fare koşa koşa tezgâha geçip yere atladı, kilere girip ortadan kayboldu.

"O, fareyi vurmamı istedi," dedi Beverly güç duyulan bir sesle. "Cephanemizin yarısını harcamamı istedi."

"Evet," dedi Bill. "Qua... Qua... Quantico'daki FBI Eğitim Merkezi gi... gibi. Se... seni sahte so... sokaklardan geçirip ö... önüne hedefler çıkarıyorlar. Su... suçlular yerine sivilleri vurursan puan kaybediyorsun."

"Yapamayacağım Bill," dedi Beverly. "Her şeyi mahvedeceğim. İşte. Sen al." Sapanı uzattı ama Bill başını sallayıp reddetti.

"Yapmalısın Beverly."

Dolap kapaklarından biri gıcırdadı.

Richie dolaba doğru yürüdü.

"Fazla yaklaşma!" diye bağırdı Stan. "O..."

Richie dolaba baktığında iğrenip suratını buruşturdu. Kapağı öyle sert çarptı ki güm sesi boş evde yankılandı.

"Çöp." Midesi bulanıyordu sanki. "Bugüne kadar gördüğüm en büyük çöp yığını... Muhtemelen herhangi birinin görüp görebileceği en büyük çöp yığını." Elinin tersiyle ağzını kapadı. "Orada yüzlercesi var." Arkadaşlarına baktığında dudakları kusacakmış gibi titriyordu. "Kuyrukları... birbirine dolanmış Bill. Düğüm olmuş." Suratını buruşturdu. "Yılanlar gibi."

Hep birlikte dolap kapağına baktılar. İçeriden gelen gürültüler hâlâ duyuluyordu. *Fareler*, diye düşündü Ben. Bill'in ve Mike'ın sararan yüzlerine bakarak. *Herkes farelerden korkar. O da bunu biliyor.*

"Ha... hadi," dedi Bill. "Neibolt Sokağı'nda eğlence hiç bitmez." Hole doğru ilerlediler. Çürümüş plastik kokusuyla çiş kokusu birbirine karıştı. Kirli camlardan dışarı baktıklarında bisikletlerini görebiliyorlardı. Bev'in ve Ben'in bisikletlerinin demiri indirilmişti. Bill ise bisikletini akçaağaca yaslamıştı. Ben'e bisikletler binlerce kilometre mesafedeymiş gibi geldi, sanki teleskopun ters ucundan bakıyorlardı çocuklar. Bozuk asfaltıyla boş sokak, nemli gökyüzü, lokomotiflerin çuf çuf çufları... çok uzaklardaydı... Sanki bir rüyanın, halüsinasyonun öğeleriydiler. Gerçek olan tek şey pis kokuları ve yer değiştiren gölgeleriyle iğrenç holdü.

Köşede cam kırıkları – Rheingold şişeleri.

Diğer köşede, nemden şişmiş bir porno dergisi. Kapaktaki kadın iskemleye doğru eğilmiş, eteği kalçalarını ve file çorabını ortaya çıkaracak şekilde sıyrılmıştı. Fotoğraf Ben'e seksi gelmedi, Beverly'nin onu görmesi de oğlanı utandırmadı. Nemden kadının derisi sarıya dönmüş ve sayfa buruş buruş olunca yüzü kırışıklıklarla dolmuştu. Ateşli bakışları ölü bir fahişenin donuk bakışlarına dönüşmüştü.

(Yıllar sonra, Ben bunları anlatırken Bev hepsini irkilten bir çığlık atacaktı – hikâyeye kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki! "Oydu!" diye bağırdı Bev. "Bayan Kersh'ti! Oydu!")

Kapaktaki genç/yaşlı kadın Ben'e göz kırptı. Bu tarafa gel dercesine kalçalarını salladı.

Her tarafını buz gibi terler basan Ben, bakışlarını kaçırdı.

Bill soldaki kapıyı açtı. Peşi sıra bir zamanlar yemek odası olarak kullanılan odaya girdiler. Lambadan yeşil bir pantolon sallanıyordu. Mahzen gibi bu oda da Ben'e olması gerekenden büyük geldi. Trenlerin vagonları kadar uzundu. Dışarıdan o kadar küçük görünen bir eve sığamayacak kadar uzun...

Dışarıdan bakıldığında öyleydi, dedi zihninde beliren şakacı ses. Pennywise'ın sesi olduğunu hemen anladı Ben. Sanki ruhlar radyosundan onunla konuşuyordu. *Dışarıdan bakıldığında her şey olduğundan küçük görünmez mi Ben?*

"Defol," diye fısıldadı.

Richie gergin bir ifadeyle ona baktı. "Bir şey mi dedin?"

Ben başını iki yana salladı. Ses kesilmişti. Önemli, iyi bir gelişme. Ama

(dışarısı)

bir gerçeği anlamıştı oğlan. Ev özeldi. Bir tür duraktı, Derry'deki sayısız geçiş noktasından biri. O, burayı iki dünya arasında gidip gelmekte kullanıyordu. Pis kokulu köhne evdeki her şey yanlıştı. Sorun aşırı büyük olması; açıların yanlışlığı, perspektif bozukluğu değildi. Salonla koridor arasında duran Ben'e ötekilerle arasındaki mesafe en az Bassey Parkı kadar büyükmüş gibi geliyordu. Ama çocuklar ilerleyip arayı açtıkça küçüleceklerine büyüyorlardı. Zemin eğimliydi ama...

Mike başını çevirip ona seslendi. "Ben!" Ben onun endişelendiğini anladı surat ifadesinden. "Acele et! Seni kaybediyoruz!"

Son kelimeyi güçlükle duydu. Sanki hepsi hızlı bir tren tarafından sürüklenip götürülmüştü.

Ani bir korkuya kapılan Ben koşmaya başladı. Arkasındaki kapı çarparak kapandı. Ben çığlık attı... ve tam o sırada arkasından bir şeyin geçtiğini, gömleğine bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Başını çevirip baktığında arkasında hiçbir şey göremedi ama neye inandığını biliyordu. Daha bir saniye önce orada bir şey vardı.

Ötekilere yetişti. Nefes nefeseydi, soluksuz kalmıştı ve en az yarım kilometre koştuğuna yemin edebilirdi ama... dönüp baktığında salonun iki duvarının arası olsa olsa on adımdı.

Mike acıtacak kadar sertçe omzunu sıktı Ben'in.

"Beni çok korkuttun," dedi. Richie, Stan ve Eddie soru sorarcasına Mike'a baktılar. "Küçücüktü," dedi Mike. "Sanki bir kilometre uzaktaydı."

"Bill!"

Bill başını çevirdi.

"Kimse birbirinden ayrılmasın," dedi güçlükle nefes alan Ben. "Bu ev... panayırlardaki korku evleri gibi. Ayrılırsak kaybolur. Bence O kaybolmamızı istiyor. Bizi birbirimizden ayırmaya çalışıyor."

Bill arkadaşını süzdü. "Tamam," dedi. "Birbirimizden a... ayrılmayalım. O... oyalanmak yok."

Başlarını sallayarak karşılık verdiler. Korkmuş halde kapının önüne toplandılar. Stan'in eli arka cebindeki kuş albümündeydi. Eddie ise elinde astım ilacını tutuyor, kas yapmak için tenis topunu sıkıp duran tenisçiler gibi sıkıyor, elini gevşetiyor, sonra yeniden sıkıyordu.

Bill kapıyı açtı, yeni, diğerlerinden daha dar bir koridorla karşılaştılar. Gül ve yeşil şapkalı cücelerle süslü duvar kâğıdı kabarmıştı. Tavan da rutubet lekeleriyle kaplıydı. Koridorun sonundaki kirli pencereden süzülen ışıkla aydınlanıyordu içerisi.

Birdenbire koridor uzamaya başladı. Tavan garip bir roket gibi yükselip kayboldu. Kapılar da tavanla beraber büyüdü ve esnedi. Cücelerin yüzleri uzayıp, kara gözlerinden kanlar akan yaratık yüzlerine dönüştü.

Stan çığlık atıp elleriyle gözlerini kapadı.

"Hi... hiçbiri ge... gerçek değil!" diye bağırdı Bill.

"Gerçek!" diye bağırarak karşılık verdi Stan, yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Gerçek olduğunu biliyorsun, çıldırıyorum, delilik bu, tüm bunlar delilik..."

"Şu... şuna bak!" Bill önce Stan'e, sonra diğerlerine baktı. Başı dönen Ben, Bill'in eğilip havaya sıçradığını gördü. Sol yumruğu hiçbir şeye çarpmadı, hem de hiçbir şeye. Ama güçlü bir *çat* sesi duyuldu. Tavanın olmadığı yerden boyalar döküldü. Derken tavan yeniden tepelerinde belirdi. Koridor eski haline döndü – daracık, alçak tavanlı, pis bir yer. Artık uçsuz bucaksız değildi. Kan-

lar içindeki elini tutan Bill'e baktılar. Yumruğunun izi çıkmıştı tavanda.

"Ge... gerçek de... değil," dedi Stan'e ve diğerlerine. "Hepsi sa... sahte. Ca... Cadılar Bayramı maskeleri gibi."

"Belki senin için," dedi Stan. Hâlâ şok geçiriyordu. Hâlâ korkuyordu. Nerede olduğuna emin değilmişçesine etrafa bakındı. Ona bakan, ter içinde kaldığını gören Ben, Bill'in zaferinin tadını çıkaramadan büyük bir korkuya kapıldı. Stan delirmek üzereydi. Sinir krizi geçirmesine, çığlıklar atmasına az kalmıştı, ya sonra ne olacaktı?

"Senin için," diye tekrarladı Stan. "Ama tavana yumruk atmayı ben deneseydim hiçbir şey değişmezdi. Çünkü... senin kardeşin var Bill, benimse hiçbir şeyim yok." Etrafa bakındı – önce kasvetli bir kahverengiye bürünmüş olan salona baktı. Kapının önünü öyle bir yoğun bir sis bürümüştü ki geldikleri yönü göremiyorlardı. Koridorsa hem aydınlık hem karanlık, her nasılsa leş gibi ve delirticiydi. Kabarmış duvar kâğıdındaki cüceler aptal aptal oynayıp zıplıyordu. Koridorun sonundaki pencerenin denizliklerine güneş vuruyordu. O yöne giderlerse ölü sinekler... ve kırık camlar göreceklerini biliyordu Ben. Ya sonra? Parkeler yarılacak, arkadaşlarıyla birlikte sivri pençelerin kendilerini beklediği zifiri karanlığa mı sürükleneceklerdi? Stan haklıydı; ne demeye yanlarında topu topu iki gümüş bilye ve lanet bir sapanla O'nun inine gelmişlerdi.

Stan'in paniğinin herkese bulaştığına şahit oldu – tutuşan otlar gibiydiler. Eddie'nin gözbebekleri büyüdü, Bev'in ağzı bir karış açıldı, Richie gözlüğünü yukarı ittirip düşman hemen arkasındaymış gibi ürkmüş gözlerle çevresine bakındı.

Çıt çıksa çil yavrusu gibi dağılacaklardı, Bill'in birbirlerinden ayrılmamakla ilgili sözleri çıkıp gitmişti akıllarından. Artık yüzlerinden yalnızca panik ifadesi okunuyordu. Ben rüyadaymışçasına kütüphaneci Bayan Davies'in sesini duydu kulaklarında: *Köprümden geçmeye cüret eden kim?* Ufaklıkların büyülenmiş gözlerle kadına bakışları, onu dinleyişleri gözünde canlandı. Canavar yenilecek mi... yoksa onları yiyecek mi?

"Tutunacak hiçbir şeyim yok!" dedi Stan Uris ağlamaklı bir sesle. Koridorun parkelerinin arasından düşüp kaybolacak kadar

küçülmüştü sanki. "Senin kardeşin var, benimse hiçbir şeyim yok!"

"Va... va... var!" diye bağırarak karşılık verdi Bill. Stan'in kolundan tuttuğunda Ben, arkadaşının zavallı çocuğa yumruk atacağını sandı ve, *hayır Bill, bu Henry'nin yolu, ona vurursan O hepimizi buracıkta öldürür,* diye geçirdi içinden.

Ama Bill, Stan'e vurmadı. Onu çevirip arka cebinden sayfaları yıpranmış albümü çıkardı.

"Kitabımı ver!" diye bağıran Stan ağlamaya başladı. Diğerleri şaşkın gözlerle bu manzarayı izliyor, adım adım Bill'den uzaklaşıyordu. Gözleri alev alevdi Bill'in. Vampiri uzak tutmak için haçı havada sallayan rahipler gibi albümü havada sallıyordu.

"Se... se... senin ku... kuş..."

Başını çevirdi, boynundaki kaslar gerildi, âdemelması donup kaldı. Ben, arkadaşı Bill Denbrough'dan hem korktu, hem acıdı o an. Ama en baskın olan duygu rahatlamaydı. Nasıl olmuş da Bill'den şüphe etmişti? Etmişlerdi? *Ah Bill, lütfen söylemeyi başar, lütfen cümleni tamamla!*

Bill, içinde cümlesini tamamlayacak gücü buldu. "Kuşların var! Senin de ku... kuşların var!"

Kitabı Stan'e fırlattı. Stan onu alıp uyuşmuş gözlerle Bill'e baktı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Kitabı o kadar sıkı tutuyordu ki, parmakları beyaza dönmüştü. Bill, önce ona sonra ötekilere baktı.

"Ha... hadi," diye tekrarladı.

"İşe yarayacak mı?" diye sordu Stan.

"Daha önce işe yaramadılar değil mi?" diye soruyla karşılık verdi Bev. Stan emin olmayan gözlerle ona baktı.

Richie nazikçe omzuna vurdu. "Hadi Stan," dedi. "Erkek misin yoksa korkak tavuk mu?"

"Tahminimce erkeğim," dedi titrek sesiyle. Eliyle gözyaşlarını sildi. "Bildiğim kadarıyla tavuklar korkudan altlarına yapmaz."

Bu sözlere kahkahalarla güldüler. Ben kahkahalarının, evin geri çekilmesini sağladığına yemin edebilirdi. Mike başını çevirdi. "Az önce içinden geçtiğimiz büyük odaya bakın!"

O yöne baktılar. Oda karanlıktı. Ne duman, ne başka bir tür sis. Sadece karanlık. Katı bir karanlık. Işıktan arındırılmış, bütün ışığı çalınmış boşluk. Çocuklar baktıkça karanlık esniyor, geriliyor, yüzlerine yaklaşıyordu.

"Ha... hadi."

Karanlığa sırtlarını dönüp ilerlemeyi sürdürdüler. Önlerinde üç kapı vardı. İkisinin kapı kolları kirli beyaz porselendendi, üçüncü kapıda kapı kolunun olması gereken yerde küçük bir delik vardı. Bill ilk kapının kolunu çevirip kapıyı açtı. Bev elinde sapan yanı başındaydı.

Ben, diğerlerinin de aynısını yaptığının bilincinde olarak geri çekildi, ürkmüş bir hayvan sürüsü gibi Bill'in arkasına toplandılar. Lekeler içindeki tek bir şilte dışında bomboş olan bir yatak odasıydı. Artık var olmayan bir yatağın vidalarının izi çıkmıştı şiltede. Odanın tek penceresinin önündeki ayçiçekleri nazikçe başlarını salladılar.

"Burada hiçbir şey..." diye söze başladı Bill. Derken şilte sistematik bir şekilde şişip sönmeye başladı. Birdenbire ortası parçalandı ve iğrenç siyah bir sıvı fışkırdı. İlkönce şilte, sonra yerler sıvıyla kaplandı. İnce ipleri andıran böcek bacaklarına dönüştü siyah lekeler.

"Kapıyı kapa Bill!" diye bağırdı Richie. "Lanet kapıyı kapa!"

Bill çarparak kapıyı kapadı, arkadaşlarına bakıp başını salladı. "Devam." İkinci kapının koluna dokunduğu anda –bu kapı diğer taraftaydı– kalitesiz ahşabın diğer tarafından kulakları sağır eden bir çığlık yükseldi.

9

O doğaötesi çığlık Bill'i bile korkuttu. Ben o sesin kendisini delirtecek kadar güçlü olduğunu hissetti; sanki radyasyon yüzünden böceklerin devleştiği bir filmdeydiler ve kocaman bir cırcırböceği vardı kapının diğer tarafında. *Kara Akrep* veya lağımdan çıkan karıncaların Los Angeles'ı işgal edişini anlatan o film gibi bir şey. Diğer tarafta vızıldayan böcek kapının tahtalarını kırıp,

tüylü bacaklarıyla onu okşamaya başlasa bile yerinden kıpırdayamazdı. Hemen arkasındaki Eddie güçlükle nefes alıyordu artık.

Çığlık iyice tizleşti ama böceklere özgü havası kaybolmadı. Suratı bembeyaz kesilen Bill, bir adım daha geri çekildi, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, dudaklarını o kadar sıkı bastırıyordu ki birbirine, mor bir yara izini andırıyorlardı.

"Vur onu Beverly!" diye bağırdı Ben elinde olmadan. "Bilyeyi kapıya fırlat, bizi haklamadan onu vur!" Koridorun sonundaki kirli pencereden içeri süzülen gün ışığı, koridoru hastalıklı bir sarıya boyadı.

Diğer taraftan gelen ses güçlenir, güçlenir, güçlenirken Beverly sapanı havaya kaldırdı...

Ama lastiği germesine fırsat kalmadan Mike bağırıp onu durdurdu: "Hayır! Hayır! Yapma Bev! Ah Tanrım! Ne kadar budalayız!" İnanılmaz ama Mike kahkahalar atıyordu. Öne çıkıp kapı kolunu tuttu, çevirip kapıyı sonuna kadar açtı. Kapı gıcırdayarak açıldı. "Geyik düdüğü! Kargaları korkutmakta kullanılan geyik düdüklerinden, hepsi bu!"

Oda bomboştu. Yerde iki tarafı kesilmiş Sterno tenekesi duruyordu. Tenekenin iki tarafına teller gerilmişti. Rüzgâr esmemesine karşın –odanın tek penceresi aralarından ışık süzülen tahtalarla örtülmüştü– tenekenin tellerinden ıslık sesleri yükseliyordu.

Mike yanına gidip tenekeye sağlam bir tekme attı. Kutu yuvarlanırken ses de kesildi.

"Geyik düdüğü," dedi diğerlerine özür dilercesine. "Kargaları korkutmakta kullanırız. Ucuz bir numaradır. Ben karga değilim." Bill'e baktığında artık kahkahalar atmasa da hâlâ gülümsüyordu. "O'ndan korkuyorum, galiba hepimiz korkuyoruz, ama O da bizden korkuyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bence O'nun ödünü patlattık."

Bill başını salladı. "Be... bence de." Koridorun sonundaki kapıya doğru yürüdüler. Ben, Bill'in parmağını kapı kolunun yerindeki deliğe sokuşunu izlerken oyunun sonuna geldiklerini anladı. Kapının arkasında ucuz numaralarla karşılaşmayacaklardı. Koku iyice kötüleşmiş, zıt güçlerin çarpışmasından doğan fırtına hissi güçlenmişti. Bir kolu alçıda olan, diğer elinde sıkı sıkı astım ilacını tutan Eddie'ye baktı. Beverly ise diğer tarafındaydı, yüzü

bembeyazdı, lades kemiğini tutar gibi tutuyordu sapanı. *Kaçmak zorunda kalırsak seni koruyacağım Beverly. Yemin ederim elimden geleni yapacağım.*

Beverly bu düşünceyi hissetmişçesine Ben'e dönüp gülümsedi. Ben gülümseyerek karşılık verdi.

Bill kapıyı açtı. Menteşeler önce gıcırdadı, sonra her yer birden sessizleşti. Banyoydu... Ama bir şeyler yanlıştı. Ben'in ilk düşüncesi, *biri burada bir şey kırmış*, oldu. *İçki şişesi değil... Öyleyse ne?*

Her taraf haince ışıldayan beyaz parçacıklarla kaplıydı. Birden ne olduğunu anladı oğlan. O kadar deliceydi ki. Gülmeye başladı. Richie de ona katıldı.

"İşte osurukların en büyüğü," dedi Eddie. Mike kıkırdayıp başını salladı. Stan gülümsedi. Sadece Bill ve Beverly ciddiyetlerini korudular.

Yerdeki beyaz kırıklar porselendi. Klozet parçalanmıştı. Alt tarafı garip bir açıyla suyun içinde duruyordu.

Bill ve Beverly'nin arkasına toplandıklarında porselen parçaları ayaklarının altında ezildi. *Her ne olmuşsa zavallı klozeti parampar*ça etmiş, diye düşündü Ben. Gözünün önüne Henry Bowers'ın M-80'lerden iki üç tanesini klozete atıp kapağı kapayışı geldi. Bu tür bir patlamayı dinamitten başka ne gerçekleştirebilirdi ki? Orda burda daha büyükçe parçalar vardı ama çoğu un ufak olmuştu. Kalanların uçları dart oklarınınki gibi sivriydi. Duvar kâğıdı (koridordaki gibi güller ve cüceler) delik deşikti. Sanki biri makineli tüfekle ateş açmıştı ama Ben o delikleri fırlayan porselen parçalarının açtığını biliyordu.

Duvarın dibinde paslı ayaklar üzerine yerleştirilmiş bir küvet vardı. Leş gibiydi. Tepede paslı duş başlığı pis pis ışıldıyordu. Kapağı aralık olduğu için, boş olduğunu gördükleri ilaç dolabı lavabonun üstündeydi. Bir zamanlar ilaç şişelerinin durduğu yerlerde kırmızı izler vardı.

"Ben olsam ona fazla yaklaşmazdım Koca Bill!" diye bağırdı Richie. Ben başını çevirdi.

Bill yerdeki deliğe, bir zamanlar klozetin durduğu yere doğru eğilmişti. Eğildi, eğildi... ve sonra dönüp diğerlerine baktı.

"Ço... Çorak To... Topraklar'daki gibi ma... makinenin pistonlarını du... duyabiliyorum!"

Bev, Bill'e yaklaştı. Ben de peşinden gitti. Evet, pompaların uğultusu duyuluyordu. Ama borulardan yankılanarak gelen ses mekanik değildi. Sanki canlıydı.

"O, bu... buradan ge... geldi," dedi Bill. Yüzü ölülerinki kadar beyazdı ama gözleri heyecandan parlıyordu. "O gün buradan geldi. He... her zaman buradan ge... geliyor O! Ka... kanalizasyondan!"

Richie başını salladı. "Mahzendeydik ama O, orada değildi – merdivenden indi. Çünkü buradan çıkması gerekiyordu."

"Bunu o mu yaptı?" diye sordu Beverly parçalanmış klozeti işaret ederek.

"Be... bence a... acelesi va... vardı," diye karşılık verdi Bill ciddiyetle.

Ben boruya baktı. Çapı bir metreydi ve içi kömür madenleri kadar karanlıktı. Borunun iç tarafındaki seramik, ne olduğunu öğrenmek istemediği bir maddeyle kaplanmıştı. Borudan yükselen uğultu insanı büyülüyordu. Hipnotize olmuşçasına deliğe bakarken aniden bir şey gördü. Gözleriyle değil, en azından başlangıçta, zihninin gözüyle.

O, ekspres tren hızıyla onlara doğru geliyor, karanlık boruyu dolduruyordu; O, gerçek şekli her neyse ona dönmüştü; yanlarına ulaştığında akıllarından ne geçiyorsa o şekle bürünecekti. O, geliyordu, dünyanın altındaki karanlık yeraltı mezarlarından ve yıkıntılardan geçip geliyordu, gözleri vahşi sarı ışıltılar saçıyordu O'nun, geliyordu, geliyordu; O geliyordu.

Derken, başlangıçta iki kıvılcım gibi O'nun karanlığın içinde beliren gözlerini gördü. Şekillendiler – öfke dolu, kötücül. Makinenin uğultusunu bastıran yeni bir ses duyuldu – *uuuuu*... Borudan iğrenç kokular yükseldiğinde öksürüp kusacakmış gibi öğürerek geriledi.

"Geliyor!" diye bağırdı. "Bill, O'nu gördüm, O geliyor!"

Beverly sapanı hazırladı. "Güzel," dedi.

Bir şey borudan dışarı fırladı. Ben daha sonra o ilk karşılaşmayı hatırlamayı denediğinde tek gözünde canlanan şekil değiştiren gümüş rengi-turuncu bir siluetti. Hayaletimsi bir yanı yoktu; katıydı ve oğlan görüntünün arkasındaki diğer şekli, O'nun

gerçek şeklini hissetmişti... Ama gözleri gördüğünü kavrayacak yetiye sahip değildi.

Derken Richie yalpalayarak geriledi, dehşete düşmüştü. "Kurt Adam! Bill, Kurt Adam! Genç Kurt Adam!" diye bağırıyordu tekrar tekrar. O anda şekil gerçeğe kilitlendi ve hepsi onu Kurt Adam olarak gördüler.

Borunun tepesinde iki ayağını tuvalet deliğinin iki tarafına yerleştirmiş bir kurt adam duruyordu. Yeşil gözleri öfkeyle onlara bakıyordu. O'nun yüzünde vahşi bir ifade vardı, dişlerinin arasından sarı beyaz köpükler fışkırıyordu. Boğazından bir hırıltı döküldü. Tüylü kolları Beverly'ye uzandı. Hayvani, cani bir kokusu vardı O'nun.

Beverly çığlık attı. Ben onu bluzundan yakaladı ve dikişlerini parçalayacak kadar sertçe çekti. Kurt Adam'ın pençesi bir saniye önce Beverly'nin durduğu yere indi. Dengesini kaybeden Beverly duvara çarptı. Sapanın lastiğindeki gümüş bilye yere düştü. Diğerlerinden hızlı davranan Mike bilyeyi alıp Beverly'ye geri verdi.

"Vur onu tatlım," dedi. Sesi sakinliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Şimdi vur onu."

Kurt Adam'ın gırtlağından sonradan ulumaya dönüşen bir kükreme döküldü. Başını tavana çevirdi.

Uluma kahkahaya dönüştü. Bill, Beverly'ye baktığında O, Bill'e saldırdı. Ben, Bill'i ittirince, Bill yere düştü.

"Vur onu Bev!" diye bağırdı Richie. *"Tanrı aşkına, onu vur!"*

Kurt Adam saldırıya geçtiğinde Ben, O'nun kontrolün kimde olduğunu bildiğini kavradı. Hiç şüphe yoktu, O, Bill'in peşindeydi. Beverly lastiği gerip bilyeyi fırlattı. Bilye havada uçtu ama hedefi ıskaladı. Hem de neredeyse yirmi santim. Duvar kâğıdına saplandı. Kolları porselen parçaları yüzünden kesilen Bill küfrü bastı.

Kurt Adam başını çevirdi; O'nun öfkeyle parlayan yeşil gözleri Beverly'yi tarttı. Ben hiç düşünmeden kendini kıza siper etti. Beverly cebinde diğer gümüş bilyeyi aradı. Giydiği kot aşırı dardı. Onu giyerken kendini başkalarına beğendirmek gibi bir amacı yoktu; Patrick Hockstetter vakasının yaşandığı gün giydiği şort gibi, kot da geçen yıldan kalmaydı. Parmakları bilyeyi ulaşıyor

ama bilye kayıp gidiyordu. Bir süre uğraştıktan sonra bilyeyi tuttu. Cebini tersyüz edip bilyeyi çıkardığında on dört senti, iki sinema bileti koçanı yere düştü.

Kurt Adam, Beverly'nin önündeki Ben'e saldırdı. Ne yazık ki Ben aynı zamanda Beverly'nin nişan almasını da engelliyordu. O, vahşi kafasını öne uzatıp Ben'i ısırmaya çalıştı. Ben O'na uzandı, artık içinde korkuya yer yoktu, dehşet gitmiş yerini zihnini keskinleştiren bir öfke almıştı. Elleri tüylere değdi –kürk, diye düşündü, onu kürkünden yakaladım– derken O'nun kafatasının kemiğini hissetti parmaklarının altında. Kurdu kafasından tutup bütün gücüyle ittirdi ama iri bir çocuk olmasına karşın bir yararı olmadı. Eğer bunu yapmaya çalışırken yalpalayıp gerisingeri düşmeseydi, O'nun dişleri boğazını parçalardı.

O, tekrar saldırıya geçti. Yeşil sarı gözleri çakmak çakmaktı, her nefeste hırıltılar dökülüyordu boğazından. Kanalizasyon ve başka bir şey, vahşi ama pis bir şey kokuyordu. Çürümüş fındık kokusunu hatırlattı Ben'e. Pençelerinden biri havaya kalktı, Ben çekilebildiğince yana çekildi. Sivri tırnaklı pençe duvar kâğıdında kansız bir yara açtı. Kâğıdın altındaki ucuz astar parça parça yere döküldü. Richie'nin bir şeyler söylediğini duyabiliyordu, Eddie, Beverly'ye, *onu vur, onu vur*, diye bağırıyordu. Ama Beverly vurmadı. Başka da fırsat geçmedi eline. Ama bir önemi yoktu, ne zaman ateş edeceğini bilecekti. Hayatı boyunca hiç hissetmediği bir soğukkanlılıkla bakıyordu hedefe. Görüşü netleşmişti; şimdiye dek üçboyutlu gerçekliği bir daha hiç o kadar belirgin hatlarla görmedi. O anda bütün renklere, bütün açılara, bütün mesafelere hâkimdi. Korku kaybolmuştu. Tek hissettiği avcının hedefini vurma açlığıydı. Kalp atışları yavaşladı. Sapanı tutan elinin titremesi geçti, parmakları önce gevşedi sonra yeniden sapanı kavradı. Ama bu sefer doğallık vardı duruşunda. Derin bir nefes aldı. Ciğerleri bir türlü dolmayacakmış gibi geldi. Belli belirsiz tıp sesleri duydu. Her neyseler bir önemi yoktu. Sola baktı, Kurt Adam'ın kafasının, lades kemiğinin V'sinin ortasına, hedef aldığı noktaya gelmesini bekledi.

Kurt Adam tekrar pençesini savurdu. Ben korunmaya çalıştı ama başaramadı. O'nun ellerindeydi. Yaratık onu bez bebekler gibi havada salladı. Çenesi açıldı.

"Piç kurusu..."

Ben parmağını O'nun gözüne soktu. O acıyla inledi. Pençesini oğlanın gömleğine doğru savurup kumaşı parçaladı. Ben karnını içeri çektiyse de tırnaklar göbeğini çizdi. Fışkıran kanlar pantolonuna, ayakkabılarına, yere sıçradı. Kurt Adam bu sefer onu küvete fırlattı. Kafasını çarpan Ben bayılacak gibi oldu, doğrulmaya çalıştı ve bunu yaptığında karnının kan içinde kaldığını gördü.

Kurt Adam diğerlerine döndü. Ben aynı çılgın dünya algısı içerisinde her nasılsa, O'nun Levi Strauss marka kot giydiğine dikkat etti. Dikişleri atmıştı. Arka cebinden antrenörlerinki gibi kırmızı bir bandana sarkıyordu. O'nun giydiği turuncu siyah lise ceketineyse DERRY KOLEJİ ÖLÜM TAKIMI yazılmıştı. Altında da adı: PENNYWISE. Ortada numara: 13.

Yaratık bu kez Bill'in peşine düştü. Bill ayağa kalkmış, sırtını duvara yaslamış, gözlerini O'na dikmişti.

"Vur onu Beverly!" diye bağırdı Richie yeniden.

"Bip bip Richie." Beverly'ye kendi sesi kilometrelerce öteden geliyormuş gibi geldi. Kurt Adam'ın kafası aniden hedefte belirdi, sapanın iki ucunun ortasında. O'nun yeşil gözlerinden birini hedef alıp bilyeyi savurdu. Elleri titremedi; kimin en iyi olduğunu tespit etmek için çöplükte konserveleri vurdukları günkü kadar doğal ve akışkandı hareketleri.

Ben bilyenin sapandan çıkışı ile hedefe uçuşu arasındaki birkaç saniyede, *ıskalarsan hepimiz öldük, bu iğrenç küvette ölmek istemiyorum ama dışarı çıkamıyorum*, diye düşündü Ben. Beverly ıskalamadı. Yuvarlak bir göz –yeşil değil kapkara– aniden O'nun kafasının ortasında belirmişti: Beverly sağ göze nişan almış ama bir santimle ıskalamıştı.

O çığlık attı – neredeyse insani, şaşkınlık, acı, öfke ve korku dolu bir çığlık. Kulakları sağır edecek türden. Ben'in kulakları çınladı. Derken O'nun kafasındaki delik kayboldu, kanlar fışkırdı. Damlalar yavaşça süzülmüyor, yaradan büyük bir basınçla fışkırıyordu. Bill'in yüzü ve saçları iğrenç sıvıya bulandı. *Bir önemi*

yok, diye düşündü Ben sinir harbi içinde. *Endişelenme Bill. Buradan çıkabilirsek zaten kimse lekeleri görmeyecek.*

Bill ve Beverly Kurt Adam'ın üstüne yürüdüler. Sinir krizi geçirmeye yaklaşan Richie arkalarından haykırdı: "Vur onu yeniden Beverly! Öldür onu!"

"Öldür onu!" diye bağırdı Mike.

"Evet öldür onu!" diye arkadaşlarına katıldı Eddie.

"Öldür onu!" diye bağırdı Bill, dudakları titriyordu. Saçlarına beyaz sarı tozlar bulaşmıştı. "Öldür onu Beverly, kaçmasına izin verme!"

Cephanesi kalmadı, diye düşündü dikkati dağılan Ben. *Cephanemiz bitti. Onu nasıl öldüreceğiz?* Ama Beverly'ye baktığında anladı. O ana dek kıza âşık değilse bile, o an kalbini tamamen kaptırmıştı. Beverly sapanın lastiğini gerdi. Parmakları normalde bilyeyi yerleştirdiği bölümdeydi, boş olduğunu gizliyorlardı.

"Öldür onu!" diye bağırdı Ben. Hantal hareketlerle küvetten çıkmaya çalıştı. Kotu ve iç çamaşırı kendi kanına bulanmıştı. Canının yanıp yanmadığının farkında değildi. İlk darbeden sonra acı hissetmemişti ama kan kaybediyordu.

Kurt Adam'ın yeşil gözleri çocukların üzerinde dolaştı, orada acının yanı sıra şüphe de vardı artık. Fışkırarak akan kan O'nun ceketinin önünü sırılsıklam etmişti.

Bill Denbrough gülümsedi. Kibar, hoş bir gülümseme... Ama gözleri gülmüyordu. "Kardeşimle başlamayacaktın," dedi. "Pisliği cehenneme yolla Beverly."

Yaratığın gözlerindeki şüphe kayboldu – O, inandı. Zarafetten uzak hareketlerle dönüp kanalizasyona daldı. Boruya doğru koşarken değişti. Derry Koleji ceketi eridi, renkler kayboldu. O'nun kafatası uzadı, sanki şimdi yumuşayıp akışkanlaşan bir tür balmumumdan yapılmıştı. Şekil değiştirdi. Ben bir saniye O'nun gerçek şeklini görebildiğini sandı, kalbi duracak gibi oldu, nefesi kesildi.

"Hepinizi öldüreceğim!" diye kükredi yaratık borudan. Gür, vahşi, bu dünyaya ait olmayan bir ses. "Hepinizi öldüreceğim... Hepinizi öldüreceğim... Hepinizi öldüreceğim..." Kelimeler yavaş

yavaş yankılanıp kayboldu, ses uzaklaştı... sonunda makinenin gürültüsünde kaybolup gitti.

Ev zihinlerinde duydukları güçlü bir çat sesiyle yerli yerine oturdu. Aslında yerli yerine oturmuyor, garip ama küçülüyor, normal boyutlarına dönüyor, diye düşündü Ben. O'nun Neibolt Sokağı 29 numarayı büyük göstermekte kullandığı sihir yavaş yavaş yok oluyordu. Ev, gerilmiş bir lastik gibi eski formuna döndü. Şimdi nemli ve küflü, pis kokan, şarapçıların ve evsizlerin içki içip yağmur yağdığında uyumaya geldikleri mobilyasız sıradan bir evdi.

O gitmişti.

Yokluğunda sessizlik öyle gürültülüydü ki...

10

"Bu... buradan çı... çıkmalıyız," dedi Bill. Ayağa kalkmaya çalışan Ben'in yanına gidip elini uzattı. Beverly borunun tepesine dikilmişti. Kendine şöyle bir baktığında vücudunu saran avcı içgüdüleri kaybolup gitti. Derin bir nefes aldı. Duyduğu çıt sesleri bluzunun düğmelerinden geliyordu. Hepsi kopmuştu. Bluzunun önü açılmış, küçük memeleri ortaya çıkmıştı. Farkına varır varmaz bluzunun önünü kapadı.

"Richie," dedi Bill. "Be... Ben'i kaldırmama yardım et. O..."

Önce Richie sonra Stan ve Mike yardıma gittiler. Dördü bir olup Ben'i ayağa kaldırdılar. Eddie, Beverly'nin yanına gidip sağlam kolunu onun omzuna attı. "Harikaydın," dediği anda Beverly gözyaşlarına boğuldu.

Ben iki uzun adımda duvarın yanına gidip yere düşmemek için sırtını yasladı. Başı dönüyordu. Renkler belirip kayboluyordu. Kusmaya karar verdi.

Derken Bill'in güçlü ve rahatlatıcı elini hissetti omzunda.

"Ne kadar kötü yaralandın Saman Kafa?"

Ben kendini karnına bakmaya zorladı. Çok basit iki eylemin, başını öne eğip gömleğini sıyırmanın ne kadar cesaret gerektirdiğini görerek şaşırdı. Başta eve girerken gösterdiğinden çok daha büyük bir cesaret. Bağırsaklarını dışarı sarkmış bulmayı

bekliyordu. Ama birkaç kesikle karşılaştı. Kurt Adam onu fena yaralamıştı, neyse ki yaralar ölümcül değildi. Richie onlara katıldı. Ben'in karnından göğsüne uzanan kesiklere baktı. "Az kalsın bağırsaklarını boynuna dolayacakmış Saman Kafa," dedi büyük bir ciddiyetle.

"Gerçekten mi? Hiç fark etmemişim," dedi Ben.

O ve Richie uzun uzun birbirlerine baktılar. Ardından sinirden gülmeye başladılar. Ağızlarından tükürükler saçılıyordu. Richie, Ben'i kollarına alıp sırtını sıvazladı. "Onu yendik Saman Kafa! Onu yendik!"

"O'nu ye... ye... yenmedik," dedi somurtan Bill. "Şa... şansımız ya... yaver gitti. O geri gelmeye karar vermeden çı... çıkalım."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Mike.

"Ço... Çorak To... Topraklar'a," dedi Bill.

Elleriyle bluzunun önünü kapalı tutan Beverly, yanlarına geldi. Yanakları kıpkırmızıydı. "Kulüp evine mi?"

Bill başını salladı.

"Biriniz gömleğini ödünç verebilir mi?" diye sordu daha da kızaran Beverly. Bill bakışlarını Beverly'nin memelerine kaydırdığında aniden kızardı. Çabucak gözlerini kaçırdı ama Ben elinde olmadan kıskandı o bakışı. Çünkü o saniyede Bill, o ana dek sadece Ben'in algıladığı bir şeyi algılamış, Beverly'nin farkına varmıştı.

Ötekiler de aynı şekilde bakıp bakışlarını kaçırdılar. Richie elinin tersiyle ağzını kapayıp öksürdü. Stan kızardı. Mike Hanlon, Beverly'nin elleriyle örttüğü küçük beyaz memelerinden korkuyormuşçasına birkaç adım geriledi.

Beverly, başını geriye atıp saçlarını yüzünden çekti. Yanakları kızarmıştı ama yüzü hâlâ çok tatlıydı.

"Görünüşümü değiştiremem, ben kızım," dedi. "Şimdi lütfen biriniz bana gömleğini verebilir mi?"

"E... elbette," dedi Bill. Beyaz tişörtünü çıkarıp ona uzattı. Göğsü daracıktı, kaburgaları sayılıyordu, güneşten yanan omuzları çil içindeydi. "İ... işte."

"Teşekkürler Bill," dedi Beverly. Gözleri kenetlendiğinde aralarında bir elektriklenme yaşandı. Bill gözlerini kaçırmadı. Yetişkin bakışlarıydı onlar.

"Bi... bir şey de.. değil," dedi.

Bol şans Koca Bill, diye düşündü Ben. Onlara bakmak acı verdiği için, bir vampirin veya Kurt Adam'ın acıtabileceğinden çok daha fazla acıttığı için başını çevirdi. Ne olursa olsun, görgü diye bir şey vardı. Kelimenin kendisini bilmiyordu ama kavram kafasında netti. Beverly ile Bill'in gözlerinin birbirine kenetlendiği anın mahrem bir yanı vardı ve ona bakmak da en az Beverly'nin memelerine bakmak kadar yanlıştı. *Öyleyse öyle. Ama onu hiçbir zaman benim sevdiğim kadar sevemeyeceksin. Hiçbir zaman.*

Bill'in tişörtü Beverly'ye büyüktü, neredeyse diz hizasına geliyordu. Altından kot görünmese kısa bir gecelik giydiğini zannederdiniz.

"Ha... hadi gi... gidelim," diye tekrarladı Bill. "Si... sizi bilmem ama bugünlük bu kadarı ba... bana yeter."

Dönüp kapının yolunu tuttular.

11

Bir saat sonra kulüp evindeydiler. Pencere ve duman deliği açıktı. İçerisi serin Çorak Topraklar sessizdi. Konuşmadan oturdular, her biri düşüncelere dalmıştı. Richie ve Bev, Marlboro'yu elden ele dolaştırıyordu. Eddie astım ilacından bir nefes çekti. Mike birkaç kere hapşırıp özür diledi. Galiba üşütüyordu.

"Umarım bize de bulaştırmazsınız efendim," dedi Richie, Zenci Çocuk sesiyle. Başka da bir şey konuşulmadı.

Ben, Neibolt Sokağı'ndaki karşılaşmayı bir rüyayı unuturcasına unutmayı bekliyordu. *Tıpkı kâbuslar gibi yavaş yavaş etkisini kaybedecek*, dedi kendi kendine. *Ter içinde, nefes nefese uyanırsın ama on beş dakika sonra rüyayı hatırlamazsın bile.*

Öyle olmadı. Olup biten her şeyi hatırlıyordu, güçlükle mahzen penceresinden içeri girişinden Bill'in dışarı çıkabilmeleri için mutfak camını iskemleyle kırışına kadar her şey hafızasına kazınmıştı. Kötü bir rüya değildi bu. Karnındaki yaralar kâbus görmediğinin ispatıydı, annesinin yarayı göremeyecek olmasının bir önemi yoktu.

Sonunda Beverly ayağa kalktı. "Eve dönmeliyim," dedi. "Annem gelmeden üstümü değiştirmek istiyorum. Beni erkek tişörtüyle görürse canıma okur."

"Canınıza okur sinyorita," dedi Richie. "Hem de yavaş yavaş."

"Kes sesini Richie."

Bill hüzünlü bir ifadeyle bakıyordu Beverly'ye.

"Tişörtünü geri vereceğim Bill."

Bill önemli değil dercesine elini salladı.

"Tişörtsüz döndüğün için başın belaya girecek mi?"

"Ha... hayır. E... evde o... olduğumu bile fa... fark etmiyorlar."

Beverly başını salladı, on bir yaşında bir kız için uzundu ve çok güzeldi.

"Şimdi ne olacak Bill?"

"Bi... bilmiyorum."

"Bu iş burada bitmedi değil mi?"

Bill başını iki yana salladı.

"O, bizi avlamayı her zamankinden daha çok isteyecek," dedi Ben.

"Yeni gümüş bilyeler mi yapacağız?" diye sordu Beverly. Ben onun gözlerinin içine bakamıyordu. *Seni seviyorum Beverly... Lütfen bu kadarına sahip olmama izin ver. Bill, dünya, ne istiyorsan hepsi senin olabilir. Seni sevmeme izin versen yeter.*

"Bilmiyorum," dedi Ben. "Yapabiliriz ama..." Cümlesini tamamlamadı. Omuz silkti. Hissettiklerini kelimelere dökemiyordu, her nasılsa gerçekleri dile getirmekte güçlük çekiyordu – korku filminde olmak gibiydi ama korku filminde değildiler. Mumya pek çok açıdan farklı görünmüştü... O farklılıklar özündeki gerçekliği doğrulayan şeylerdi. Aynısı Kurt Adam için de geçerliydi. Buna yemin edebilirdi çünkü onu bir filmde yakın çekim görmemişti, elleri O'nun kürküne değmiş, yeşil gözlerindeki turuncu alevleri (ponponları andırıyorlardı!) fark etmişti. Bu şeyler... gerçeğe dönüşmüş rüyalardı. Rüyalar gerçeğe dönüştüğünde, rüya gören kişinin kontrolünden çıkar ve kendi başlarına hareket edebilen bağımsız yaratıklara dönüşürler. Gümüş bilyelerin

işe yaramasının nedeni yedisinin de bilyelerin işe yarayacağına inanmasıydı. Ama onu öldürememişlerdi. Gelecek sefer O bambaşka bir şekle bürünecek, gümüş onu etkilemeyecekti.

Güç, güçlü olmak, diye düşündü Ben, Beverly'ye bakarak. Artık sorun yoktu; kızın gözleri Bill'e kenetlenmişti ve dünyayı unutmuşçasına birbirlerine bakıyorlardı. Uzun sürmedi ama Ben'e sonsuzmuş gibi geldi.

Her şey güçte bitiyor. Beverly Marsh'ı seviyorum ve benim üzerimde gücü var. Bev, Bill Denbrough'yu seviyor, bu yüzden Bill'in onun üstünde gücü var. Ama –sanırım– o da Bev'i sevmeye başladı. Belki yüzü sayesinde, kız oldığı gerçeğini değiştiremeyeceğini söyleyişi yüzünden. Belki bir saniyeliğine bile olsa memesi göründüğü için. Belki doğru ışıkta mükemmel göründüğünden. Ya da gözleri yüzünden. Bir önemi yok. Ama Bill onu sevmeye başladığında güç Bev'e geçecek. Süpermen güçlü, ortalıkta Kripton'lu yoksa. Uçamasa ve duvarların ötesini göremese de Batman güçlü. Annem benden güçlü ama fabrikadaki patronu annemden güçlü. Küçük çocuklar ve bebekler haricinde herkesin gücü birilerine yetiyor.

Derken küçük çocukların ve bebeklerin bile güçlü olduğu aklına geldi; susmalarını sağlayacak bir şey yapmazsanız sonsuza dek ağlarlardı.

"Ben?" dedi Beverly. "Dilini kedi mi yuttu?"

"Ha? Hayır. Gücü düşünüyordum. Bilyelerin gücünü."

Bill gözlerini arkadaşına dikti.

"O gücün nereden geldiğini merak ediyorum," dedi Ben.

"O... o... o..." diye söze başladı Bill ama cümlesini tamamlayamadı. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Gitmem gerek," dedi Beverly. "Sonra görüşürüz."

"Elbette, yarın olsun da," dedi Stan. "Hep birlikte Eddie'nin diğer kolunu kıracağız."

Gülüştüler. Eddie astım ilacını Stan'e fırlatıyormuş gibi yaptı.

"Görüşürüz öyleyse," dedi Beverly. Kendini yukarı çekip kulüp evinden çıktı.

Ben, Bill'e baktığında gülmediğini fark etti. Düşüncelere dalmıştı. Dikkatini çekebilmek için iki üç kere seslenmek ge-

rekeceğini biliyordu. Bill'in neyi düşündüğünü; kendisinin de ilerleyen günlerde aynı şeyi düşüneceğini biliyordu. Her zaman değil, hayır. Annesi için çamaşırları asarken, Çorak Topraklar'da Kızılderili kovboy oynarken, ağustosun, sağanağın bastırdığı ilk dört gününde, Richie Tozier'ın evinde oyun oynadıklarında, her şeyi unutup yağmur camları döverken zar atarak piyonlarını ilerlettikleri zamanlarda değil. Annesi Pat Nixon'ın Amerika'nın en hoş kadını olduğunu söyleyecek ve Ben, Marilyn Monroe diye itiraz ettiğinde şok geçirecekti. (Saçları haricinde Bev'in Marilyn Monroe'ya benzediğini düşünüyordu.) Twinkies, Ring-Ding ve sosisli sandviç yiyecek, verandada oturup çizgi roman okuyacaktı. Göğsündeki ve karnındaki yaralar iyileşirken tüm bunları yapacak zamanı olacaktı çünkü hayat devam ediyordu ve on bir yaşındaki birinin ne kadar zeki ve olgun olursa olsun, gerçek hayatı algılayışı farklıdır. Neibolt Sokağı'nda yaşadıklarına rağmen her şey normalmiş gibi davranabilirdi. Ne de olsa hâlâ dünyanın mucizelerle dolu olduğuna inanacak yaştaydı.

Ama aynı sorunun kafasında belirdiği, aynı konuyu kurcaladığı garip anlar da yaşayacaktı... *Gümüşün gücü, bilyelerin gücü – o güç nereden geliyor? Herhangi bir gücün asıl kaynağı nedir? Güce nasıl ulaşılır? Nasıl kullanılır?*

Sanki hayatları bu sorulara bağlıydı. Bir gece yağmur damlaları çatıya ve camlara çarparken, tam uykuya dalacağı sırada başka bir soru geldi aklına. Belki de cevaplanması gereken tek soru buydu. O'nun gerçek bir şekli vardı; az kalsın göreceği şekil. O şekli görmek, yaratığın sırrını görmekti. Güç için de aynısı mı geçerliydi? Belki öyleydi. Ne de olsa güç de O gibi şekil değiştirmiyor muydu? Kimi zaman gece yarısı ağlayan bir bebek, kimi zaman atom bombası, yeri geldiğinde gümüş bir bilye veya Beverly'nin Bill'e attığı, Bill'in karşılık verdiği bakışlardı.

Güç denilen tam olarak neydi sahiden?

12

Sonraki on iki hafta kayda değer bir şey yaşanmadı.

DERRY:

DÖRDÜNCÜ ARA

"Arada bir kaybedeceksin
Her zaman kazanamazsın
Arada bir kaybedeceksin
Her zaman kazanamazsın, ne demiştim sana?
Biliyorum tatlı kız
Belanın geldiğini görüyorum."

– John Lee Hooker,
"You Got to Lose"

6 Nisan 1985

Dostlar, komşular, bakın ne diyeceğim – bu gece zilzurna sarhoşum. Körkütük sarhoş. Çavdar viskisi. Wally'nin Yeri'nde başladım içmeye, Center Sokağı'ndaki içki marketine gittim, kepenkleri indirmelerinden yarım saat önce yarım şişe çavdar viskisi aldım. Ne yaptığımı biliyorum. Bugün ucuz iç, yarın fazlasıyla öde derler. İşte karşınızda, kapanma saatinden sonra kütüphanede kafayı bulan sarhoş bir zenci. Önümde açık bir kitap, solumda Old Kentucky. "Doğruyu söyle, şeytanı utandır," derdi annem. Ama bazen ayıpken şeytanı utandırmanın ne zor olduğunu söylemeyi ihmal etmiş. İrlandalılar işi biliyormuş, elbette bilirler, sonuçta onlar Tanrı'nın beyaz zencileri ve kim bilir belki hepimizden bir adım öndedirler.

İçmek ve şeytan hakkında yazmak istiyorum. *Define Adası*'nı hatırlıyor musunuz? Amiral Benbow'u. "İşlerini bitireceğiz Jacky!" Eminim o huysuz ihtiyar söylediklerinin her kelimesine inanmıştır. Kafanız romla –veya viskiyle– doluyken her şeye inanırsınız.

İçki ve şeytan. Tamam.

Gecenin bir vakti yazdıklarımı yayımlayacak olsam ne kadar dayanacağımı düşünüp eğleniyorum bazen. Derry'nin sırlarının bir kısmını ortaya döksem. Kütüphanenin yönetim kurulu on bir kişiden oluşuyor. Aralarından biri iki yıl önce kalp krizi geçiren yetmişinde bir yazar. Her toplantıda yerini bulmasına yardım edilmesi gerekiyor. (Bazen burnundaki kurumuş sümükleri alıp daha iyi korumak istercesine kulaklarına yerleştirdiği görülmemiş şey değil.) Kurul üyelerinden bir diğeri doktor kocası şehre taşınınca New York'tan buralara gelen inatçı bir kadın. Sürekli Derry'nin taşra olduğundan bahsedip duruyor, hiçbirimiz YAHUDİ DENEYİMİNİ anlamıyormuşuz, doğru düzgün bir etek almak için ta Boston'a gitmek gerekliymiş. Anoreksik kadın benimle son konuştuğunda kurulun Noel partisindeydik. Yakla-

şık bir buçuk yıl önceydi. Bolca cin içmişti. Derry'lilerin ZENCİ DENE YİMİNİ anlayıp anlamadığını sordu. Ben de bolca cin içmiştim. "Bayan Gladry, Yahudiler büyük bir gizem olabilir ama zencileri bütün dünya çözdü," diye cevapladım. Az kalsın içkisi boğazına kaçacaktı. O kadar hızlı döndü ki eteği havalandı ve bir saniyeliğine külotu göründü. (İlginç bir manzara değil; keşke Carole Danner'ınki olsaydı!) Bayan Ruth Gladry ile son gayriresmi konuşmam böylece bitti. Kayıp mı derseniz, değil.

Diğer kurul üyeleri kereste baronlarının vârisleri. Kütüphaneyi desteklemeleri bu yükümlülüğü miras almalarından kaynaklanıyor: Ormanları harcadılar ve şimdi piçlerine göz kulak olan keyif düşkünü asiller gibi kitaplarla ilgileniyorlar. Derry'nin ve Bangor'un kuzeyindeki ormanları hadım eden büyükbabaları ve büyük büyükbabalarıydı, baltalarıyla el değmemiş yeşilliklere tecavüz ettiler. Kestiler, doğradılar, ormanı çorak bir bozkıra çevirdiler. Geri dönüp bakmadılar bile. Grower Cleveland'ın başkan olduğu dönemde ormanların canına okudular ve Woodrow Wilson görevi devraldığında son darbeyi indirdiler. Şık giysili, şık beyefendiler ormanlara tecavüz etti, onları çöpler ve pisliklerle hamile bıraktı. Derry'yi küçük bir tersane kasabasından cin fabrikalarının hiç kapanmadığı, fahişelerin bütün gece çalıştığı kalkınmış bir serseriler kasabasına dönüştürdüler. Eskilerden Egbert Thoroughgood, şimdi doksan üç yaşında, bir keresinde Baker Sokağı'nda kumarda cılız bir fahişeyi kazandığını anlatmıştı. (Sokak artık yok; kumarhanelerin ve kerhanelerin olduğu Baker Sokağı, artık orta sınıfın evlerinin yan yana dizildiği, nezih bir mahalle.)

İşte size yirminci yüzyılın ilk yirmi yılının Derry'si: ekonomik patlama, alkol ve fahişeler. Penobscot ve Kenduskeag buzların eridiği nisan ayından, suyun buz tuttuğu kasım ayına kadar kütüklerle dolardı. Yirmilerde savaş yüzünden işler durgunlaştı, ağaçlar da azalmıştı. Büyük Bunalım'da ekonomi çöktü. Kereste baronları paralarını batmayan bankalara yatırmışlardı, böylece Derry kendi başının çaresine bakmaya terk edildi. Zenginler New York ve Boston'daki malikânelerine çekilip çocuklarını New Hamshire, Massachusetts ve New York'taki özel okullara gönder-

diler. Paralarının faizi ve politik bağlantıları sayesinde geçinip gittiler.

Egbert Thoroughgood bir dolarlık fahişeyle, spermle kaplı Baker Sokağı'nda seviştikten yetmiş yıl sonra geriye kalan Penobscot ve Aroostook civarlarının yok olmuş ormanları, bir de Batı Broadway'deki ihtişamlı malikânelerdi... Bir de kütüphanem elbette. Elbette Beyaz Irk Lejonu, Kara Nokta'daki yangın veya Bradley Çetesi'nin infazıyla ilgili tek kelime yayımlayacak olsam "kütüphanemi" elimden almakta bir saniye tereddüt etmezdi. Veya Claude Heroux ve Gümüş Dolar'dan bahsetsem.

Gümüş Dolar 1905 eylülünde Amerika tarihinin muhtemelen en garip toplu katliamının gerçekleştiği bardı. Derry'de hâlâ o gün olanları hatırlayan birkaç ihtiyar var, ama bana güvenilir gelen sadece Thoroughgood'un anlattıkları. Olay sırasında on sekizindeymiş.

Thoroughgood, Paulson Huzurevi'nde yaşıyor şimdilerde. Bütün dişleri dökülmüş, öyle bir Saint John Vadisi aksanıyla konuşuyor ki onu sadece Maine'in eskileri anlayabilir. Maine Üniversitesi'nin halkbilimcilerinden Sandy Ives olmasa muhtemelen onunla yaptığım sohbetin kaydını kâğıda bile aktaramazdım.

Thoroughgood'un söylediğine göre Claude Heroux, "Serfseri pifliğin fekiydi."

Thoroughgood kendisinin –ve Heroux ile çalışan herkesin– adamın tavuk hırsızı bir köpek kadar sinsi olduğuna inandığını söyledi. Bu yüzden Gümüş Dolar'da yaşananlar çok daha şaşırtıcıydı. Öncelikle adamın karakterine uygun değildi. O güne dek Derry'li oduncular Heroux'un yeteneğinin ormanda ateş yakmak olduğuna inanıyordu.

1905 yazı uzun ve sıcaktı, ormanda, o orman yangınlarının sonu yoktu. En büyük yangın–ki Heroux sonradan kurumuş dalların yanına mum yakıp bıraktığını ve hepsinin birkaç saniyede alev aldığını itiraf edecekti– yirmi bin dönüm ormanı yakıp kül etmişti. Dumanın kokusu kilometrelerce öteye kadar gitmiş.

O bahar sendikalaşmaktan söz ediliyormuş. Diğerlerini örgütlemeyi deneyen dört oduncu varmış (örgütlenecek kimseyi

bulamamışlar; Maine'li işçiler o zaman da şimdi de sendika fikrine karşıdır) ve o dördünden biri muhtemelen sendikalaşmayı büyük laflar etmek ve Baker Sokağı'nda içme fırsatı olarak gördüğü için onlara katılan, Claude Heroux'muş. Heroux ve diğer üçü kendilerine "örgütçüler" diyorlarmış. Kereste baronlarıyla onları çete lideri diye adlandırıyormuş. Monroe'dan Haven'a, Sumner Plantasyonu'ndan Millinocket'a kadar bütün ustabaşıları sendikadan bahseden işçilerin derhal kovulacağı konusunda bilgilendirilmiş.

Aynı yılın mayıs ayında Trapham Notch'ta kısa bir grev yapılmış. Uzun sürmese de "kasaba polisleri" (oldukça garip bir durum, elinde baltayla kafaları uçuran otuz kasaba polisi rapor edilmiş ama o mayıs gününden önce Trapham Notch'ta görevli tek bir polis kayıtlı – zaten kasaba nüfusu da 79'muş), Heroux ve örgütçü arkadaşları yine de grevi büyük bir başarı kabul etmişler. Anlatılanlara göre sarhoş olmak ve biraz daha "adam örgütlemek" veya "çete üyesi toplamak" (bakış açınıza göre değişir) üzere Derry'ye gelmişler. Pek bir başarı elde edememişler. Cehennem çukurundaki barları dolaşıp geceyi Gümüş Dolar'da tamamlamışlar. Zilzurna sarhoşlarmış. "Annem Cennetten Bizi İzliyor" gibisinden marşlar söylüyorlarmış. Gerçi hangi anne olsa oğlunun zilzurna sarhoş oluşunu izlemektense başını çevirirdi.

Thoroughgood'a göre Heroux'un harekete katılmasının yegâne nedeni Davey Hartwell'mış. Hartwell örgütçülerin lideriymiş ve Heroux ona âşıkmış. Sadece o da değil, harekete katılan erkeklerin çoğu Hartwell'a büyük bir tutkuyla bağlıymış, erkeklerin kendi cinslerinden olan, tanrısal bir karizmaya sahip erkeklere duydukları gururlu sevgiyle bağlıymışlar ona. "Davey Hartwell fünyanın safibi gibi dolafırdı," dedi Thoroughgood.

Heroux, Hartwell'ın peşinden sendikacı olmuştu ama adam Brewer veya Bath'ta tersanelerde çalışmaya ya da Vermont'ta Seven Trestles'ın inşasına katılmaya karar verse veya batıya gidip Pony Expres'e katılsa yine peşinden giderdi. Heroux sinsi ve acımasızdı, sanırım bir romanda bu özellikler diğer bütün iyi özelliklerine baskın çıkacaktır. Ama bazen, bir insan hayatını kendisine güvenilmeyen ve kimseye güvenmeyen biri olarak geçirmişse,

hem kendi tercihleri hem toplumun dayatmaları yüzünden yalnız (ve ezik) biri olmuşsa biriyle arkadaş edindiğinde veya sevgili olduğunda hayatını o kişiye adayabilir. Tıpkı sahibine bağlanan bir köpek gibi. Heroux ve Hartwell'ın ilişkileri öyleydi.

Her neyse o yıllarda oduncuların Yüzen Köpek adını taktıkları (otelin kendisi gibi bu adın takılmasının nedeni de tarih sayfalarında kaybolup gitmiştir) Brentwood Arms Oteli'nde dört kişi kalıyorlardı. Dört kişi otele girdi; çıkan olmadı. Aralarından biri, Andy DeLesseps bir daha ortalıkta görünmedi. Anlatılanlara bakacak olursanız hayatının geri kalanını Portsmouth'ta mutlu mesut yaşayarak geçirmiş de olabilir ama nedense bundan şüpheliyim. Diğer iki çete lideri, Amsel Bickford ve Davey Hartwell'ın cesetleri Kenduskeag'da bulundu. Bickford'un kellesi koparılmıştı, biri baltayla kafasını uçurmuş. Hartwell'ın bacakları kesilmişti, onu bulanlar daha önce bir insanın yüzünde öylesine korku ve acı dolu bir ifade görmediklerine yemin ettiler. Ağzında bir gariplik varmış, yanakları şişkinmiş ve onu bulanlar Kenduskeag'da yüzüstü sürüklenen cesedi tutup çevirdiklerinde ağzından ayak parmaklarından yedisi dökülmüş. Kimileri diğer üçünü odunculuk yaparken kaybettiğini söyledilerse de genel kanaat ölmeden önce üç parmağını yuttuğu yönündeydi. İki adamın sırtlarına da üstünde SENDİKA yazan kâğıtlar iliştirilmiş.

Claude Heroux 9 Eylül 1905 gecesi yaşananlar yüzünden hiçbir zaman mahkemeye çıkarılmadı, bu yüzden o mayıs gecesi diğerlerini kucaklayan kötü kaderden nasıl kaçtığını bilmeye imkân yok. Varsayım yürütebiliriz; uzun yıllar yalnız yaşadığından hızlı hareket etmesini öğrenmişti, belki daha başlamadan belanın geleceğini hissetmişti. İyi ama neden Hartwell'ı yanında götürmedi? Belki de onu da diğer provokatörlerle beraber ormana götürdüler. Belki onu sona saklıyorlardı ve her nasılsa Hartwell'ın çığlıkları ormanda yankılanırken (gerçi ağzına tıkılan ayak parmaklarıyla çığlık atmakta güçlük çekmiştir) kaçmayı başarmıştı. Kesin emin olmanın bir yolu yok. Ama bu son söylediğim bana daha doğruymuş gibi geliyor.

Claude Heroux bir gölgeye dönüştü. Saint John Vadisi'ndeki kamplarda dolaşır, diğer oduncularla birlikte yemek sırasına

girer, yahnisini alır, yer ve kimse onun kampta çalışan oduncu-lardan olmadığını anlamadan tüyerdi. Haftalar sonra Winter-port'taki batakhanelerden birinde ortaya çıkar, sendikadan bah-seder ve arkadaşlarını öldüren adamlardan intikam alacağına yemin ederdi – en sık andığı isimler Hamilton Tracker, William Mueller ve Richard Bowie'ydi. Hepsi Derry'de yaşıyordu ve o günlerde Batı Broadway'deki bugün bile görebileceğin süslü ev-lerine çekilmişlerdi. Yıllar sonra Kara Nokta'yı yakanlar da aynı kişiler ve akrabalarıydı.

Claude Heroux'u susturmak isteyenler olduğuna şüphe yok, özellikle de aynı yılın haziran ayında yangınlar başladığında. Ama Heroux sık sık ortaya çıksa da hızlıydı ve tehlikenin geldiği-ni hemen hissederdi. Bugüne dek araştırmalarımda aleyhine tek bir tutuklama kararına dahi rastlamadım. Polis bu işe hiç karış-mamış. Belki de kundakçılıktan Heroux'u mahkemeye çıkaracak olsalar söyleyeceklerimden korkuyorlardı.

Nedeni her ne olursa olsun, o yaz Derry ve Haven'da bir sürü orman yangını çıktı. Çocuklar kayboldu, her zamankinden çok kavga oldu, cinayet işlendi ve şehre tepeden bakan evlere kadar ulaşan duman kadar gerçek bir korku insanların kalbini ele ge-çirdi.

Yağmurlar 1 Eylül'de başladı. Bir hafta hiç durmadan yağ-mur yağdı. Derry merkezini sel bastı, alışıldık bir durum, ama Batı Broadway'deki evler yüksekte olduklarından oradakiler için dinmek bilmeyen yağmurlar büyük bir rahatlamaydı. Bıraka-lım istediği buysa deli Kanadalı bütün kış ormanda saklansın, demişlerdir. Bu yaz yapacağını yaptı, gelecek haziranda, kökler kurumadan onu haklarız. Derken 9 Eylül vakası. Neler olduğunu açıklamamı bekleme. Thoroughgood bile açıklayamadı; bildiğim kadarıyla kimsenin bir açıklaması yok. Tek yapabileceğim neler olduğunu anlatmak.

Gümüş Dolar kafayı çeken oduncularla doluydu. Dışarıda hava kararmak üzereydi, hafif bir sis vardı. Kenduskeag'ın seviye-si yükselmiş, kanal tamamen dolmuştu. Egbert Thoroughgood'a göre, "Kötü bir rüzgâr esiyordu – pantolonunu delip popona şaplak indiren türden." Sokaklar rezil durumdaydı. Arka oda-

da kumar oynanıyordu. William Mueller'ın adamları. Mueller GS&WM tren hattının ortaklarındandı, ayrıca yüz binlerce dönümlük orman arazisinin sahibiydi. O gece barda kâğıt oynayan adamlar bazen odun keser bazen rayları döşeyenlere bekçilik ederdi. Baş belası tiplerdi. Aralarından ikisi Tinker McCutcheon ve Floyd Calderwood hapis yatmıştı. Yanlarında El Katook lakaplı Lathrop Rounds, Stugley lakaplı David Grenier ve sakallı şişko bir herif olan Eddie King vardı. Son iki buçuk ayı Claude Heroux gelecek mi diye gözetleyerek geçiren adamlardan olmaları muhtemel. Aynı şekilde –herhangi bir delil olmasa da– Hartwell ve Bickford'un katledildiği mayıs şenliğine katılmış olmaları da muhtemel.

Thoroughgood'un söylediğine göre bar kalabalıkmış; onlarca kişi içeri doluşmuş, bira içip bar yemekleri yiyor ve talaşla kaplı zeminde tepiniyormuş.

Kapı açılmış, Claude Heroux içeri girmiş. Elinde odunculaların çift taraflı baltalarından varmış. Bara gidip diğerlerine dirsek atarak kendine yer açmış. Egbert Thoroughgood hemen solundaymış, Heroux'un kedi yahnisi gibi koktuğunu söyledi. Barmen Heroux'a bir bira, iki yumurta, bir de tuzluk vermiş. Heroux iki dolarla ödeme yapmış ve paranın üstünü –bir dolar seksen beş sent– oduncu ceketinin cebine koymuş. Yumurtalarına tuz dökmüş, içmiş, geğirmiş.

"Dışarısı içerisinden daha ferahtır Claude," demiş Thoroughgood, kuzey Maine'deki bütün görevliler yaz boyunca Heroux'u avlamamış gibi.

"İşte bu doğru," demiş Heroux, elbette Kanadalı olduğu düşünülürse, "İşşte bu doru," gibisinden bir şeyler söylemiştir.

Bir bira daha ısmarlamış, diplemiş ve yine geğirmiş. Bardaki sohbet devam etmiş. Claude'a seslenenler olmuş, Claude başını sallamış, selam vermiş ama gülümsememiş. Thoroughgood rüyada gibiydi dedi. Arkadaki masada poker devam ediyormuş. Kartları El Katook dağıtıyormuş. Kimse kumarbazlara Claude Heroux'un barda olduğunu söylemeye zahmet etmemiş... Gerçi masaları en fazla beş metre ötede olduğuna ve pek çok kişi Claude'a adıyla seslendiğine göre potansiyel katilin farkında ol-

maksızın kâğıt oynamaya devam ettiklerine inanmak güç. Ama öyle olmuş.

İkinci birasını bitirdiğinde Heroux, Thoroughgood'la vedalaşıp baltasını eline almış, Mueller'ın adamlarının poker oynadıkları masaya gitmiş. Kelleleri uçurmaya başlamış.

Heroux gelip bir balta darbesiyle elini kopardığında Floyd Calderwood'un kendisine daha yeni bir kadeh viski doldurduğunu söylediler. Calderwood eline bakıp çığlığı basmış; eli hâlâ şişeyi tutuyormuş ama artık koluna bağlı değilmiş, damarlar ve kaslar görünüyormuş kanlar arasında. Kesik el bir saniye için şişeyi sıkmış ve sonra ölü bir örümcek gibi masadan aşağı yuvarlanmış. Bilekten kanlar fışkırmış.

Bardakilerden biri biram nerede diye bağırırken başka biri, adı Jonesy olan barmene hâlâ saçlarını boyayıp boyamadığını sormuş. "Hiç boyamadım ki," demiş öfkelenen Jonesy; saçlarıyla gurur duyarmış.

"Ma Courtney'in yerinde aletinin etrafındaki tüylerin kar kadar beyaz olduğunu söyleyen bir fahişeyle tanıştım," demiş müşteri.

"Yalancının tekiymiş," diye karşılık vermiş Jonesy.

"Pantolonunu indir de görelim," demiş Falkland adındaki oduncu. Heroux gelmeden önce Egbert Thoroughgood onunla içiyormuş. Adamın sözleri herkesi güldürmüş. Arka taraftan Floyd Calderwood'un çığlıkları geliyormuş. Bara yaslananlardan bazıları neler olduğunu görmek için şöyle bir başlarını çevirmiş ve Claude Heroux'un baltayı Tinker McCutcheon'un kafasına indirdiğine şahit olmuşlar. Tinker kara sakalına aklar düşmüş iriyarı bir adammış. Doğrulacak gibi olmuş, suratı kandan sırılsıklammış, ardından yeniden yerine yığılmış. Heroux baltayı adamın kafasından çıkarmış. Tinker kalkacak gibi olmuş. Heroux baltayı yanlamasına savurup adamın sırtına saplamış. Thoroughgood'un anlattığına göre bir sepet çamaşırın yere devrilişini andıran bir ses duyulmuş. Tinker masaya devrilirken iskambil kâğıtları yerlere saçılmış.

Diğer oyuncular kaçmaya çalışmışlar. Çığlıklar atmayı sürdüren Calderwood sol eliyle şakır şakır kanayan sağ elini almayı

denemiş. Stugley Grenier'da, Thoroughgood'un "koltuk altı tabancası" (omuz askısındaki tabancayı kast ediyor) dediği tabancalardan varmış, ona uzanmış ama çekememiş. Eddie King ayağa kalkmayı denediğinde sandalyesine yığılmış. Daha o doğrulamadan yanında beliren Heroux baltayı havaya kaldırmış. King çığlık atıp kendini korumak için ellerini öne uzatmış.

"Lütfen Claude, daha yeni evlendim!" diye bağırıyormuş.

Balta inmiş, King'in koca karnına saplanmış. Kanlar barın tavanına kadar sıçramış. Eddie emekleyerek kaçmayı denemiş. Claude yumuşak bir ağaçtan baltasını kurtarmaya çalışan usta oduncular gibi ileri geri ittirip gevşeterek baltayı adamın gövdesinden kurtarmış. Yeniden havaya kaldırıp Eddie'nin kafasına indirmiş. Balta indiğinde Eddie King çığlık atmayı kesmiş. Claude Heroux'un onunla işi bitmemiş ama. King'i keresteymiş gibi ufak parçalara ayırmış.

Bardakiler kendilerini kışın yumuşak geçeceğine dair bir sohbete kaptırmışlar. Palmyra'lı çiftçilerden Vernon Stanchfield kışın ılık geçeceğini iddia etmiş – sonbahar yağmurları şiddetliyse kışın çok kar yağmaz diyormuş. Derry'deki Naugler Yolu'nda çiftliği olan Alfie Naugler (o çiftlik artık yok; Alfie Naugler'in bir zamanlar fasulye ve bezelye yetiştirdiği yerden şimdi altı şeritli otoban geçiyor) onunla aynı fikirde değilmiş. Alfie dondurucu soğukların onları beklediğini söylüyormuş. Bazı tırtılların en az sekiz halkası vardı, demiş. Duyulmamış bir sayı. Birileri nehir buz tutacak derken diğerleri çamurdan yana oy kullanmış. 1901 kar fırtınasını anmışlar. Conesy bira ve yumurta dağıtmayı sürdürmüş. Arka tarafta çığlıklar devam ediyor, oluk oluk kan akıyormuş.

Bu noktada kayıt cihazını kapayıp Egbert Thoroughgood'a sormadan edemedim: "Nasıl oldu? Neler olduğunu bilmiyor muydunuz yoksa biliyordunuz da olmasına izin mi verdiniz? Açıklaması nedir?"

Thoroughgood'un çenesi yemek lekeleriyle kaplı ceketinin üst düğmesine doğru sarktı. Gözleri kısıldı. Thoroughgood'un küçücük, tıka basa dolu, ilaç kokan odasındaki sessizlik o kadar uzadı ki az kalsın unuttuğunu sanıp sorumu tekrarlayacak-

tım. Ama buna fırsat kalmadan beni cevapladı: "Biliyorduk ama önemli gelmedi. Bizim için politika gibiydi. Aynen öyle. Kasaba işleri. Politikayı politikacılara, kasaba işlerini kasaba işlerinden anlayanlara bırakacaksın. Biz çalışanların ikisine de karışmaması en iyisidir."

"Gerçekten kaderden mi bahsediyorsunuz yoksa müdahale etmeye korktunuz mu?" diye sordum aniden. Soru birdenbire ağzımdan çıktı, yaşlı ve yavaş olan Thoroughgood'un cevaplamasını kesinlikle beklemiyordum... Ama cevapladı, soru onu şaşırtmamıştı.

"Belki de öyledir," dedi bana.

Bardakiler havadan sudan konuşurken Claude Heroux kesip biçmeye devam etmiş. Stugley Grenier sonunda omuz askısındaki tabancayı çekmiş. Balta bir kere daha zaten üç parçaya ayrılmış Eddie King'e inecekken Grenier ateş etti ve baltanın demirini tutturmuş. Kurşun çarpıp sekmiş.

El Katook ayağa fırlayıp gerilemiş. İskambil destesi hâlâ elindeymiş; kâğıtlar yere saçılmış. Claude peşinden gitmiş. El Katook ellerini kaldırmış. Stugley Grenier bir el daha ateş etmiş ama Heroux'u yine ıskalamış.

"Dur Claude," demiş El Katook. Thoroughgood'a kalırsa Katook gülümsemeye çalışıyormuş. "Onlarla değildim. Bu işte parmağım yok."

Heroux homurdanmış.

"Millinocket'taydım," demiş El Katook her an çığlığa dönüşebilecek bir sesle. "Yemin ederim Millinocket'taydım! Bana inanmıyorsan kime istersen sor..."

Claude kanlar içindeki baltayı havaya kaldırmış. El Katook kalan iskambul kâğıtlarını suratına fırlatmış. Balta ıslık sesiyle inmiş. El Katook eğilmiş. Balta Gümüş Dolar'ın arka duvarına saplanmış. El Katook kaçmayı denemiş. Claude baltayı duvardan çıkarıp ayak bileklerinin arasına indirmiş. El Katook darbeden kurtulmuş. Stugley Grenier, Heroux'a bir el daha ateş etmiş ve bu sefer şansı yaver gitmiş. Deliren oduncunun kafasına nişan alıp bacağını tutturmuş.

Bu arada saçları suratına dökülen El Katook kapıya doğru olanca gücüyle emekliyormuş. Heroux baltayı bir kere daha savurmuş, anlamsız kelimeler dökülüyormuş ağzından, kendi kendine konuşuyormuş ve bir saniye sonra Katook'un kesik kafası talaşla kaplı zemine yuvarlanmış, dili komik bir şekilde dişlerinin arasından fırlamış. Kafa bir süre top gibi yuvarlanıp günün çoğunu Gümüş Dolar'da geçiren Varney adlı oduncunun ayağının dibinde durmuş. Oduncu öylesine sarhoşmuş ki karada mı denizde mi olduğunu sorsanız cevap veremezmiş. Ayağına çarpanın ne olduğuna bakmaksızın bir tekme savurup Jonesy'den bir bira daha vermesini istemiş.

El Katook'un kafasız gövdesi birkaç adım daha emeklemiş, boynundan kanlar fışkırıyormuş, sonunda gövde de öldüğünün farkına varıp yere yığılmış. Geriye kalmış Stugley. Heroux ona dönmüş ama Stugley tuvalete saklanıp kapıyı kilitlemiş. Heroux kapıyı parçalayıp içeri girmiş, küfrediyor, anlamsız cümleler söylüyormuş, köpükler akıyormuş çenesinden aşağı. İçeri girdiğinde Stugley yokmuş. Tuvaletin tek bir penceresi dahi olmadığını söylediler. Heroux öylece durup başını öne eğmiş, kollarındaki kan lekelerine bakmış. Son anda Stugley Grenier'ın botlarının zemin tahtalarının altında kaybolduğunu görmüş. Grenier yağmur altında çığlıklar atarak her tarafı bok içinde Exchange Sokağı'nda koşmuş, beni öldürüyorlar diye bağırıyormuş. Gümüş Dolar'daki katliamdan kurtulmuş kurtulmasına da –sağ kalan tek kişi oydu– üç ay sonra kaçışıyla ilgili esprilere dayanamayacağını anlayıp Derry'yi terk etmiş.

Tuvaletten çıkan Heroux saldırmaya hazır bir boğa gibi başı önde, balta elinde öylece durmuş. Oflayıp pufluyormuş, baştan aşağı kan içindeymiş.

"Kapıyı kapa Claude, içerisi bok koktu," demiş Thoroughgood. Claude baltayı yere bırakıp söyleneni yapmış. Bir zamanlar kurbanlarının oturduğu kumar masasına gitmiş. Eddie'nin kopuk bacağını bir tekmede önünden çekmiş. Sandalyelerden birine oturup kafasını kollarına yaslamış. Bardakiler içip sohbet etmeyi sürdürmüşler. Beş dakika sonra içerisi daha da dolmuş, yeni gelenler arasında üç dört şef yardımcısı da varmış (yetki Lal

Machen'ın babasındaymış, katliamı gördüğünde kalp krizi geçirmiş, onu Dr. Shratt'ın muayenehanesine kaldırmışlar). Claude Heroux'u götürmüşler. Götürülürken olay çıkarmamış, rüyadaymışçasına kanun görevlileriyle gitmiş.

O gece Exchange ve Baker sokaklarında katliamdan başka bir şey konuşulmamış. İnsanlar sarhoş oldukça öfkelenmiş ve barlar kapandığında yetmiş adam hapishanenin yolunu tutmuş. Ellerinde meşaleler ve fenerler varmış. Bazıları silahlı bazıları baltalıymış, bazıları bıçak taşıyormuş.

Şef ertesi gün öğlene kadar Bangor'dan dönmeyecekmiş. Yani olay sırasında orada değilmiş. Goose Machen da kalp krizi yüzünden revirdeymiş. Kâğıt oynayan iki şef yardımcısı öfkeli kalabalığın geldiğini duyduklarında hemen tüymüşler. Sarhoşlar içeri dalıp Claude Heroux'u hücresinden dışarı sürüklemiş. Adam itiraz etmemiş; bakışları dalgın, boşmuş.

Onu futbol yıldızlarını taşır gibi omuzlarında Kanal Sokağı'na taşımışlar. Kanala bakan eski karaağaçlardan birinin dalına ipi dolayıp oracıkta asmışlar. "O kadar çabuk öldü ki sadece iki kereçırpındı," dedi Egbert Thoroughgood. Kasaba arşivine göre Maine'in bu bölgesinde gerçekleştirilen tek linçtir. Söylemeye gerek yok, *Derry News* gazetesinde bu habere rastlamak mümkün değil. Heroux Gümüş Dolar'da adamları katlederken olup bitene aldırmayıp içmeyi sürdürenlerin çoğu linçte varmış. Gece yarısına doğru fikirlerini değiştirdiler herhalde.

Thoroughgood'a son sorumu sordum: O gün yaşanan vahşet sırasında tanımadığı birini görmüş müydü? Ona garip, yanlış yerdeymiş gibi gelen biri, belki komik hatta palyaçomsu biri? Akşamüstü barda içen, insanlar içmeye devam edip linçten bahsetmeye başladığında hâlâ yanlarında olan biri?

"Belki öyle biri vardı," diye cevapladı Thoroughgood. Artık yorulmuştu, gözleri kapanıyordu, öğlen uykusuna hazırdı. "Uzun zaman önceydi bayım. Çok çok uzun zaman önce."

"Ama hatırladığınız bir şey var," dedim.

"Panayır Bangor'a gelmiş olmalı diye düşündüğümü hatırlıyorum," dedi Thoroughgood. "Gece Kanlı Kova'da bira içiyordum. Kanlı Kova, Gümüş Dolar'ın altı kapı ilerisindedir. Biri var-

dı... komik biri. Perende ve salto atıyor... bardakları havada çevriyordu. Ucuz numaralar... Komik şeyler, bilirsin işte..."

Çenesi yeniden göğsüne doğru sarktı. Gözümün önünde uyuyakalacaktı. Hanımların bozuk para çantaları gibi kırış kırış olan dudaklarının kenarlarında tükürükler birikti.

"O günden sonra birkaç kere daha gördüm onu," dedi Thoroughgood. "Belki o gece o kadar eğlenmişti ki... Buralarda kalmaya karar vermişti."

"Evet, uzun zamandır buralarda," dedim.

Horlayarak karşılık verdi. Thoroughgood pencerenin önündeki koltuğunda, yanı başında pencere denizliğine dizdiği, yaşlılığın hazır olda bekleyen askerlerini andıran ilaç kutularıyla uyuyakaldı. Kayıt cihazımı kapayıp bir süre onu seyrettim. Arabaların, sokak lambalarının, uçakların, Arizona diye bir eyaletin olmadığı 1890'lardan gelen garip zaman yolcusu. Pennywise oradaydı, yeni bir katliama giderken onlara yol gösteriyordu – Derry'nin uzun tarihindeki kurban törenlerinden biri daha. 1905 eylülündeki o katliam sonraki yıl Kitchener Demir Dökümhanesi'ndeki patlamayla zirve noktasına ulaşacak bir korku çağının başlangıcıydı.

Bu, bazı ilginç (ve yanılmıyorsam hayati önem taşıyan) soruları akla getiriyor. Örneğin O neyle besleniyor? Çocukların kısmen yendiğini, vücutlarında diş izleri olduğunu biliyorum ama belki de onu bunu yapmaya iten biziz. Çocukluğumuzdan itibaren bize peşimizdeki canavarların yakalarlarsa bizi yiyecekleri öğretilir. Belki de hayal edebileceğiniz en korkunç şey bu. Ama canavarları yaşatan aslında inanç değil midir? Sürekli aynı sonuca varıyorum: Yemek hayattır ama gücün kaynağı inançtır, besin değil. Ve kim kendini bir çocuk kadar içtenlikle inanca teslim edebilir?

Ama bir sorun var: Çocuklar büyür. Kilise gücünü çeşitli törensel eylemlerle yeniler. Derry'de de bu güç çeşitli törensel eylemlerle yenileniyor sanki. Acaba O, kendini çocukların büyüdükçe inanma yeteneklerini kaybetmeleri, ruhani tıkanıklıkları veya hayal güçlerinin tükenişi sayesinde koruyor olabilir mi?

Evet. Bence işin sırrı burada. Onlara telefon edersem ne kadarını hatırlayacaklar? Ne kadarına inanacaklar? Bu dehşeti son kez ve kökünden bitirecek kadarına mı yoksa kendilerini öldürtecek kadarına mı? Buraya çağrılıyorlar – o kadarının farkındayım. Bu yeni döngüdeki her cinayet bir çağrı. O'nu iki kere neredeyse öldürüyorduk ve sonunda tünellerin içine, şehrin altındaki pis kokulu deliklere çekilmesini sağladık. Ama bence O başka bir sırrı daha biliyor: O, ölümsüz olsa da (neredeyse ölümsüz olsa da) biz değiliz. Tek yapması gereken bize canavarları öldürecek gücü veren inancın kaybolmasını beklemek. Yirmi yedi yıl. Belki uyuyordu, bizim için kısa ve dinlendirici bir öğle uykusu neyse onun için de yirmi yedi yıl o. Ve uyandığında O aynı, bizse hayatlarımızın üçte birini tükettik. Bakış açımız daraldı; sihre inancımız, sihrin var olmasını sağlayan inanç bütün gün yüründükten sonra ışıltısını kaybeden bir ayakkabının ışıltısı gibi sönüp gitti.

Neden bizi geri çağırıyor? Neden ölmemizi beklemiyor? Çünkü O'nu az kalsın öldürüyorduk, O'nu korkuttuk. Çünkü O intikam peşinde.

Ve şimdi, Noel Baba'ya, diş perisine, Hansel ve Gretel'e ya da köprünün altında yaşayan deve inancımızı kaybettiğimiz için O bizimle yüzleşmeye hazır. *Geri gelin*, diyor. *Geri gelin, başladığımız işi bitirelim. Sapanlarımızı, taşlarımızı, yoyolarımızı getirin! Oyunumuzu oynayalım! Geri gelin ve bakalım en basit şeyi hatırlayabilecek misiniz: Nasıl çocuk olacağınızı, inanmanın verdiği güven duygusunu ve karanlıktan korkmayı.*

Diğerlerinde olmasa da sonuncusunda yüzde yüz başarılıyım: Korkuyorum. Hem de nasıl.

5. BÖLÜM

CHÜD TÖRENİ

"Bu yapılması gereken bir şey değil
sızıntı dışarı taşmış
örgün bir çürümüşlük sarmış her yanı
her şey kokuşmuş
gevşetin artık kollarınızı
köprüleri atın
kıtaları aşın
kelimeler hiçbir şekilde düşmesin dilinizden
izin verin aşkı anlatmalarına
bu nadir de olsa
onlar hepimize lazım..."

–William Carlos Williams,
Paterson

"Bak ve hatırla göz alabildiğince uzanan topraklara,
Fabrikaların ve çimenlerin çok çok ötesine bak.
Elbette, orada, var olmana izin verecekler.
O zaman konuş ve ormanı ve verimli toprağı sor.
Ne duyuyorsun? Toprak sana ne söylüyor?
Dünyanın sahibi var: Burası senin evin değil."

–Karl Shapiro,
"Sürgünden Notlar"

ON DOKUZ
GECENİN KUCAĞINDA

1

Derry Halk Kütüphanesi/01.15

Ben Hanscom gümüş bilyelerin hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde konuşmaya devam etmek istediler ama Mike hepsine gidip iyi bir uyku çekmelerini söyledi. "Bugünlük size bu kadarı yeter," dedi ama asıl canına yetmiş görünen Mike'tı; yüzü yorgun ve çökmüştü. Beverly fiziksel olarak hastalanabileceğini düşündü.

"Ama işimiz bitmedi," dedi Eddie. "Geri kalanı ne olacak? Hâlâ hatırlamadığım..."

"Mike ha... haklı," dedi Bill. "Ya hatırlarız, ya hatırlamayız. Bence hatırlayacağız. Şimdiye kadar neye ihtiyacımız varsa hatırladık."

"Belki bu kadarı yeterlidir?" diye fikir yürüttü Richie.

Mike başını salladı. "Yarın buluşuruz." Saate baktı. "Yani bugünün ilerleyen saatlerinde."

"Burada mı?" diye sordu Beverly.

Mike başını yavaşça iki yana salladı. "Kansas Sokağı'nda buluşmayı öneriyorum. Bill'in eskiden bisikletini sakladığı yerde."

"Çorak Topraklar'a gideceğiz," diyen Eddie aniden ürperdi.

Mike yeniden başını salladı.

Birbirlerine baktıkları kısa bir sessizliğin ardından Bill ayağa kalktı. Ötekiler de ona uydu.

"Gecenin kalanında dikkatli olmanızı istiyorum," dedi Mike. "O buradaydı, neredeyseniz orada olabilir. Yine de bu buluşma beni umutlandırdı." Bill'e baktı. "Sana da başarabilirmişiz gibi gelmiyor mu Bill?"

Bill yavaşça başını salladı. "Evet. Bence her şeye rağmen başarabiliriz."

"O da bunu biliyor," dedi Mike. "Ve koşulları kendi lehine çevirmek için elinden geleni yapacak."

"O karşımıza çıkarsa ne yapacağız?" diye sordu Richie. "Burnumuzu tıkayıp, gözlerimizi kapayıp, kendi etrafımızda üç kere dönüp güzel şeyler mi düşüneceğiz? O'nun suratına sihirli toz mu fırlatacağız? Eski Elvis Presley şarkıları mı söyleyeceğiz? Ne?"

Mike başını iki yana salladı. "Size bu sorunun cevabını verebilecek olsam, ortada bir sorun olmazdı zaten. Tek bildiğim bir gücün daha var olduğu – en azından biz küçükken vardı. Hayatta kalmamızı ve görevimizi başarmamızı istemişti. Belki hâlâ vardır." Omuz silkti. Endişelerini eleveren bir hareket. "Bu geceki buluşmamıza aranızdan iki hatta üç kişinin gelemeyeceğini düşünmüştüm. Kaybolacağınızı veya öleceğinizi. Hepinizin gelebilmesi beni umutlandırdı."

Richie saatine baktı. "Biri çeyrek geçiyor. Eğlenirken zaman nasıl da akıp gidiyor, değil mi Saman Kafa?"

"Bip bip Richie," diyen Ben gülümsedi.

"Be... benimle otele yü... yürümek ister misin Beverly?" diye sordu Bill.

"Olur." Beverly mantosunu giyiyordu. Kütüphane artık aşırı sessiz, kasvetli, ürkütücüydü. Bill son iki günün ağırlığını üzerinde hissetti. Sadece endişe olsa idare edebilirdi ama daha fazlası vardı: Delirdiği, rüya gördüğü, paranoyalara kapıldığı hissi. Sürekli izlendiği hissi. *Belki burada bile değilim*, diye düşündü. *Belki Dr. Seward'ın tımarhanesindeyim, yan hücrede Count'ın yıkılan oteli ve sinekleriyle Renfield da koridorun karşısında. Ben ve canavarlarım. İkimiz de partiye hazırız ama bu sefer smokinlerimizi değil, deli gömleklerimizi giymişiz.*

"Ya sen Richie?"

Richie başını iki yana salladı. "Saman Kafa'yla Kaspbrak beni eve götürecek," dedi. "Tamam mı baylar?"

"Elbette," dedi Ben. Bill'e yaklaşan Beverly'ye baktığında çoktan unuttuğu bir sızı hissetti. Bir anı dokunabileceği kadar yaklaştı ama o ulaşamadan kaybolup gitti.

"Ya se... sen Mike?" diye sordu Bill. "Bev ve benimle yürümek ister misin?"

Mike başını iki yana salladı. "Benim git..."

Beverly çığlığı bastı, sessizliği bölen tiz bir ses. Kubbe çığlığı yakaladı ve intikam perilerinin kahkahalarını andıran yankılar halinde koridorlara dağıttı.

Bill, Beverly'ye döndü; Richie sandalyenin arkasından aldığı ceketi yere düşürdü; Eddie'nin kolu boş cin şişesine çarpıp yere devirdiğinde cam parçaları parkelere saçıldı.

Yüzü bembeyaz olan Beverly ellerini öne uzatmış, geri geri giderek onlardan uzaklaşıyordu. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. *"Ellerim!"* diye bağırıyordu. *"Ellerim!"*

"Ne..." diye söze başladı Bill. Derken kadının titreyen parmaklarının arasından akan kanları gördü. Ona doğru bir adım attı ama aniden kendi ellerinde de acı verici bir sıcaklık hissetti. Acı keskin değildi; iyileşmiş bir yaranın yeniden açılışının acısıydı.

İngiltere'deyken tekrar avucunda beliren yaralar kanıyordu. Gözucuyla baktığında Eddie Kaspbrak'ın da aptal aptal ellerine baktığını gördü. Onlar da kanıyordu. Mike'ınkiler de. Ve Richie'nin. Ve Ben'in.

"Bu işin sonunu göreceğiz, çıkış yok değil mi?" dedi Beverly. Ağlamaya başlamıştı. Hıçkırıklarının sesi de kütüphanenin sessizliğinde güçlenerek yankılandı. Sanki binanın kendisi de onunla beraber ağlıyordu. Bill uzun süre o hıçkırıkları dinlemek zorunda kalsa delireceğini düşündü. "Tanrı yardımcınız olsun ama evet, sonuna kadar buradayız." Beverly yeniden hıçkırdı, burnundan sümükler akıyordu, elinin tersiyle burnunu sildiğinde avucundan akan kanlar yere damladı.

"Ça... ça... çabuk!" diyen Bill, Eddie'nin elini yakaladı.

"Ne..."

"Acele edin!"

Diğer elini uzattı. Bir saniye sonra Beverly onun elini tuttu. Hâlâ ağlıyordu.

"Evet," dedi Mike. Dalgın – uyuşmuş bir hali vardı. "Evet, işte böyle, değil mi? Yeniden başlıyor. Yanılıyor muyum Bill, her şey yeniden başlıyor."

"E... e... evet, sa... sanırım..."

Mike, Eddie'nin elini tuttu. Richie de Beverly'nin öteki elini. Ben bir saniye onlara baktıktan sonra rüyadaymışçasına ağır hareketlerle kanlı ellerini uzattı ve Mike ile Richie'nin arasındaki yerini aldı. El ele tutuştular. Çember kapandı.

(ah Chüd, bu Chüd Töreni ve Kaplumbağa bize yardım edemez)

Billçığlıkatmayıdenediamaağzındanses çıkmadı. Eddie'nin başı geriye devrildi, boyun kasları gerildi. Beverly'nin kalçaları kısacık bir orgazm geçirmiş gibi iki kere titredi ve Mike'ın dudaklarında kahkahayla somurtma arası bir ifade belirdi. Kütüphanenin sessizliğinde kapılar kendiliklerinden açılıp kapandı, yuvarlanan bovling toplarının kukalara çarpışının gürültüsünü andıran gürültüler duyuldu. Nereden estiği belirsiz bir rüzgâr, okuma odasındaki gazeteleri uçuşturdu. Carole Benner'ın ofisindeki IBM elektrikli daktilo canlanıp şu kelimeleri yazdı.

yumruklarını direğe
yaslıyor
hayaletleri
görmeyi bekliyor

Daktilo takıldı. Cızırdadı ve aşırı yüklenmiş gibi kıvılcımlar saçtı. Kara büyü kitapları yere saçıldı. Edgar Cayce, Nostradamus, Charles Fort ve Apocrypha...

Bill bütün vücudunu ele geçiren bir gücün varlığını hissetti. Tahrik olduğunun hayal meyal farkındaydı, ayrıca bütün tüyleri diken dikendi. Çemberin tamamlanışının verdiği gücü tarif etmek imkânsızdı.

Kütüphanenin kapıları aynı anda çarparak kapandı. Girişteki guguklu saatin gongu bir kez vurdu.

Derken, biri düğmeye basıp elektrikleri kapamış gibi enerji kaybolup gitti. Ellerini indirip şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Kimse hiçbir şey söylemedi. Güç kayboldukça Bill korkunç bir felaketin yaklaştığı hissine kapıldı. Önce arkadaşlarının bembeyaz olan yüzlerine, sonra ellerine baktı. Kan lekeleri yerli yerindeydi ama Stan Uris'in 1958 yılının ağustos ayında kola şişesinin parçasıyla açtığı yaralar kapanmış, geriye sadece yara izleri kalmıştı: *Yedimiz son olarak o gün birlikteydik... Stan'in Çorak Topraklar'da eli-*

mizi kestiği gün. Şimdi Stan aramızda yok; öldü. Ve altımız son kez bir aradayız. Bunu biliyorum. Hissediyorum.

Beverly, Bill'e sarılmış tir tir titriyordu. Bill kolunu onun omzuna attı. Karanlıkta parlayan kocaman açılmış gözleriyle ona ve biraz önce oturdukları üstü boş şişeler, bardaklar ve ağzına kadar dolu kül tablalarıyla kaplı masaya baktılar.

"Bu kadarı yeter," dedi Bill boğuk bir sesle. "Bu gecelik bu kadar eğlence yeter. Dansa başka bir zaman devam ederiz."

"Hatırlıyorum," dedi Beverly. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bill'e bakıyordu. "Her şeyi hatırlıyorum. Babamın sizi öğrenişini. Kaçışı. Bowers, Criss ve Huggins'i. Kaçtığımı. Tüneli... Kuşları... O'nu... Her şeyi hatırlıyorum."

"Evet," dedi Richie. "Ben de."

Eddie başını salladı. "Arıtma tesisi..."

"Ve Eddie'nin nasıl..." diye araya girdi Bill, ama Mike onu susturdu.

"Odalarınıza dönün," dedi Mike. "Biraz dinlenin. Geç oldu."

"Bizimle gel Mike," dedi Beverly.

"Hayır. Kütüphaneyi kilitlemeliyim. Ayrıca yazmam gereken şeyler var... Toplantı notları. İşim uzun sürmez ama yine de beni beklemeyin."

Konuşmaksızın kapıya yürüdüler. Bill ve Beverly birlikteydi, Eddie, Richie ve Ben ise arkalarında. Bill, Beverly'ye kapıyı tuttu, o da teşekkür anlamında bir şeyler mırıldandı. Beverly granit basamaklardan inerken Bill ne kadar genç, ne kadar kırılgan göründüğünü düşündü onun... Yeniden ona âşık olmaya başladığının hayal meyal farkındaydı. Audra'yı düşünmeyi denedi ama Audra çok uzaklarda kalmıştı. Şimdi muhtemelen güneş doğar ve sütçü dağıtımına başlarken Fleet'teki evlerinde uyukluyordu.

Derry'nin göğünü kara bulutlar kaplamıştı. Sokaklara sis çökmüştü. Sokağın ilerisinde ince uzun Victoria dönemi mimarisi yapılarından Derry Halk Evi görülüyordu. *Halk evine giren her ne idiyse yalnızdı*, diye düşündü Bill. Huzursuz kahkahasını güçlükle bastırdı. Ayak sesleri sokakta yankılanıyordu. Beverly uzanıp elini tuttuğunda Bill minnettarlıkla elini sıkarak karşılık verdi.

"Başlamasına hazır değildik," dedi Beverly.

"Hiç hazır o... olacak mıydık?"

"Sen olurdun Koca Bill."

Elinin dokunuşu o kadar muhteşem ve o kadar yerindeydi ki, Bill hayatında ikinci kez onun göğsüne dokunmanın nasıl olacağını merak etti ve isterse bu uzun gece sona ermeden bu sorunun cevabını öğrenebileceğini kavradı. Şimdi daha dolgundular, olgun... *Seni sevdim Beverly... Seni seviyorum. Ben de seni sevdi... hâlâ seviyor. Seni o zaman da seviyorduk... şimdi de seviyoruz. Ve sevsek iyi olacak çünkü oyun başlıyor. Artık çıkış yok*, diye düşündü.

Başını çevirip baktığında kütüphane yarım blok geride kalmıştı. Richie ve Eddie en üst basamaktaydı; Ben alt basamakta durmuş onlara bakıyordu. Ellerini ceplerine sokmuştu, omuzları çökmüştü. Sisin yanıltıcı ışığında on bir yaşındaki haline benziyordu. Düşüncelerini Ben'e yollayabilse, Bill şöyle derdi: *Bir önemi yok Ben. Önemli olan aşk, sevgi... Önemli olan zaman değil, arzudur. Belki karanlığa daldığımızda yanımızda götürmemiz gereken tek şey bu. Fazla bir teselli olmadığını biliyorum ama hiç teselli olmamasından iyidir.*

"Babam biliyordu," dedi Beverly aniden. "Bir gün Çorak Topraklar'dan eve döndüm ve biliyordu. Öfkelendiği zamanlarda bana ne söylediğinden sana bahsetmiş miydim?"

"Ne derdi?"

"Senin için endişeleniyorum Bevvie. Böyle derdi. Çok endişeleniyorum." Beverly hem kahkaha attı, hem ürperdi. "Canımı yakmak istiyordu Bill. Demek istediğim... daha önce de canımı yakmıştı ama sonuncusu farklıydı. O... garip bir adamdı. Onu severdim, hem de çok ama..."

Cümlesini tamamlamasını beklercesine Bill'e baktı. Tamamlamayacaktı Bill; er ya da geç Bev'in bunu söylemeyi başarması gerekiyordu. Yalanlara ve kendini kandırmaya yer yoktu bu oyunda.

"Ondan nefret de ederdim," dedi. Bill'in elini bütün gücüyle sıktı. "Hayatım boyunca bunu kimseye söylemedim. Yüksek sesle söylersem Tanrı'nın beni çarpmasından korkardım."

"Tekrarlasana."

"Hayır, ben..."

"Devam et. Kolay olmadığını biliyorum ama gereğinden uzun süre içinde tutmuşsun. Söyle."

"Babamdan nefret ederdim," dedi tekrar. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Ondan nefret ederdim, ondan korkuyordum, nefret ediyordum. Asla ona yakışacak kadar iyi bir kız çocuğu olamıyordum. Ondan nefret ediyordum, evet. Ama onu sevdim de."

Bill durup onu sıkı sıkı kucakladı. Beverly panik içinde Bill'e sarıldı. Gözyaşları Bill'in yanağını ıslattı. Beverly'nin vücudunun ne kadar güzel, ne kadar sıkı olduğunu fark etmemek elinde değildi. Bu yüzden uyarıldığını fark etmemesi için hafifçe ondan uzaklaştı ama Beverly onu bırakmadı.

"Sabahlarımızı orada oynayarak geçirirdik," dedi Beverly. "Elim sende veya ona benzer zararsız oyunlar oynardık. O gün O'ndan bahsetmemiştik, en azından o ana dek... Ama her gün er ya da geç O'ndan bahsederdik. Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Bill. "Er ya da geç konu O'na gelirdi. Hatırlıyorum."

Aşırı sıcak bir gündü. Bütün sabah oyun oynamıştık. On bir buçuğa doğru eve döndüm. Duş yapıp çorba içmeyi ve sandviç yemeyi planlıyordum. Sonra oyun oynamak için geri dönecektim. Annemin de babamın da işte olmaları gerekiyordu ama babam oradaydı. Evdeydi. O,

2

Anacaddenin Aşağısı/11. 30

içeri girdiği anda Beverly'yi odanın diğer köşesine fırlattı. Beverly şaşkınlıktan çığlık attı ama çığlığı kafasının duvara çarpmasıyla yarım kaldı. Kanepenin yanına yığıldığında şaşkın şaşkın etrafa bakınıyordu. Ön kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Babası kapının arkasında kızının eve dönmesini beklemişti demek.

"Senin için endişeleniyorum Bevvie," dedi. "Bazen çok endişeleniyorum. Biliyorsun. Sana hep söylemiyor muyum? Hem de hep."

"Baba ne..."

Ağır adımlarla salonun diğer ucundaki kızına doğru yürüyordu, yüzündeki ifade düşünceli, üzgün, ölümcüldü. Beverly, babasının kendisini öldürebileceğine inanmak istemedi ama ifade oradaydı, suyun üstündeki pislik gibi dikkat çekiyordu. Al Marsh sağ eline geçirdiği demir parmak halkalarıyla oynuyordu. İş giysileri içindeydi. Beverly kapıya baktığında babasının çamurlu ayakkabılarının halıda bıraktığı izleri gördü. *Süpürgeyi çıkarmam gerekecek*, diye düşündü farkında olmadan. *Pisliği temizlemek için. Beni, pisliği temizleyebilecek halde bırakırsa. Eğer...*

Çamur. Siyah çamur. Beverly'nin beyninde alarm çanları çaldı. Çorak Topraklar'da Bill, Richie, Eddie ve ötekilerle oyun oynamışlardı. Çorak Topraklar babasının ayakkabılarındakiler gibi kara çamurla kaplıydı, özellikle de Richie'nin kemiğe benzettiği bambuların yetiştiği bataklığımsı yer. Rüzgâr estiğinde bambular birbirine çarpar, vudu davullarını andıran sesler çıkarırdı. Babası Çorak Topraklar'a mı gitmişti? Yoksa babası...

ŞAK!

Al Marsh'ın eli şimşek hızıyla Beverly'nin yanağına indi. Beverly'nin kafası yeniden duvara yapıştı. Baba başparmaklarını kemerine geçirip duygusuz bir merakla kızına baktı. Beverly patlayan dudağının sol köşesinden kanlar aktığını hissetti.

"Büyüdüğünü gördüm," dedi Al Marsh. Beverly başka bir şey daha söyleyeceğini düşündü ama babası lafına devam etmedi.

"Babacığım, neden bahsediyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Bana yalan söylersen, döve döve canını çıkarırım Bevvie," dedi Al Marsh. Beverly korku içinde onun kendisine bakmadığını fark etti; duvardaki Currier ve Ives resmine bakıyordu. Beverly'nin aklına dört yaşındayken mavi plastik gemisi ve Temel Reis sabunuyla küvette oynadığı gün geldi. Kocaman bir adam olan sevgili babası kızının yanına çömelmiş, bir elinde sünger, diğer elinde bir kadeh turuncu içecek kızının sırtını sabunluyor ve,

bırak da kulaklarını göreyim Bevvie; annenin akşam yemeği için patatese ihtiyacı var, diyor. Kız kıkırdayıp babasına bakıyor.

"Yalan söylemeyeceğim baba," dedi. "Sorun nedir?" Gözyaşları içinden adamı güçlükle görüyordu.

"Oğlan çocuklarıyla Çorak Topraklar'da mıydın?"

Beverly'nin kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Gözleri yeniden babasının çamur içindeki ayakkabılarına kaydı. Siyah, yapış yapış çamur. Eğer bataklık tarafında toprağa basarsanız, ayakkabınız içine gömülürdü... ve hem Richie, hem Bill daha ilerilerde bataklığın insanı yutacak kadar derinleştiğine inanıyorlardı.

"Bazen oyun oynamak için..."

ŞAK! Nasırlarla kaplı el yeniden Beverly'nin suratına indi. İncinen, korkan Beverly çığlık attı. Babasının yüzündeki ifade ödünü patlatmıştı. Kendisine bakmaması da korkutucuydu. Bir şeyler yanlıştı. Babasının öfkesi kontrolden çıkmıştı... Ya onu öldürmeyi planlıyorsa? Ya

(kes şunu Beverly, o senin BABAN ve BABALAR KIZLARINI öldürmez)

kontrolünü kaybederse? Ya...

"Sana neler yapmalarına izin verdin?"

"Yapmak mı? Ne demek..." Babasının neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Pantolonunu çıkar."

Beverly'nin kafa karışıklığı iyice arttı. Babasının söyledikleri arasında bağlantı kuramıyordu. Ne demeye çalıştığını kavramayı denemek, onu hasta ediyor, midesini bulandırıyordu.

"Ne?... Neden...?"

Al Marsh'ın eli havaya kalktı; Beverly irkilip geriledi. "Pantolonunu çıkar Bevvie. Bozulup bozulmadığını görmek istiyorum."

Öncekilerden de çılgınca bir imge: Kotunu çıkardığını gözünde canlandırdı, bacaklarından biri kopup düştü. Babası onu kovalamaya başladı, o ise tek bacağı üstünde zıplayarak kaçmayı deniyordu. *Sağlam olmadığını biliyordum! Biliyordum,* diye bağırıyordu babası.

"Baba ne demek istediğini anlayamıyorum."

Babasının eli aşağı indi, bu sefer tokatlamadı ama kızını sıkıca kavradı. Parmakları büyük bir öfkeyle omzuna saplandı.

Çığlık attı Beverly. Babası onu kendine çekip ilk kez gözlerinin içine baktı. Orada gördükleri karşısında yeniden çığlık attı Beverly. Gördüğü... *boşluktu.* Babası gitmişti. Beverly o zaman evde O'nunla yalnız olduğunu kavradı, ağustos sabahında O'nunla baş başaydı. Neibolt Sokağı'ndaki evde hissettiği gibi yoğun bir güç ve saf bir kötülük hissetmiyordu, babasının özündeki insaniyet O'nun gücünü azaltmıştı ama hiç tartışmasız oradaydı, babası aracılığıyla ona saldırıyordu.

Baba, Beverly'yi kenara fırlattı. Beverly orta masasına takıldı ve acı bir çığlıkla yere yığıldı. *Demek böyle oluyor,* diye düşündü. *Anlaması için Bill'e söylemeliyim. O, Derry'deki her yerde. Yaptığı... boşlukları doldurmak.*

Beverly yerde yuvarlandı. Babası ona doğru yürüyordu. Kayarak babasından uzaklaştı, saçları gözlerine giriyordu.

"Aşağı indiğini biliyorum," dedi Al Marsh. "Bana söylemişlerdi ama inanmadım. Bevvie'min oğlanlarla takılacağına inanmadım. Sonra sabah gidip kendi gözlerimle gördüm. Sevgili Bevvie'm bir grup oğlanla. On iki yaşında bile değil ama oğlanlarla dolaşıyor!" Son sözleriyle öfkesi yeniden alevlendi; gözleri şimşek şimşekti. "*Daha on iki yaşında bile değilsin!*" diye bağırdıktan sonra Beverly'nin bacağına sert bir tekme indirdi. Çenesi et görmüş aç köpeklerinki gibi açılıp kapandı. "*On iki bile değilsin! On iki bile değilsin! On iki bile değilsin!*"

Bir tekme daha. Beverly yalpalayarak uzaklaştı. Artık mutfağa gelmişlerdi. Al Marsh'ın işçi botu ocağın altındaki çekmeceye indi, tencereler ve tavalar tıngırdadı.

"Benden kaçma Bevvie," dedi. "Aklın varsa kaçmazsın, yoksa senin için çok daha kötü olur. Bana inan. Babana inan. Ciddi şeylerden konuşuyoruz. Oğlanlarla takılmak Tanrı bilir sana neler yapmalarına izin vermek.. On iki yaşında bile değilsin! Ciddi şeyler bunlar." Beverly'yi omzundan yakaladığı gibi ayağa kaldırdı.

"Güzel kızsın," dedi. "Güzel kızları becermek isteyen bir sürü insan vardır. Becerilmek isteyen bir sürü güzel kız vardır. O oğlanların sürtüğü müsün Bevvie?"

Beverly en sonunda O'nun babasının kafasına ne soktuğunu anlamıştı... Gerçi içinden bir his o düşüncenin baştan beri orada olduğunu söylüyordu, O zaten el altında olan malzemeyi kullanmıştı.

"Hayır baba. Hayır baba.."

"Sigara da içiyorsun!" diye bağırdı Al Marsh. Bu sefer avucuyla onun suratına vurdu. Hem de öyle bir vurdu ki kızcağız mutfak masasına yapıştı. Tuzluk yere düşüp kırıldı. Beverly'nin gözlerinin önünde kara çiçekler belirip kayboldu. Sesler uğultuya dönüştü. Babasının yüzünü gördü. Yüzündeki bir şeyler. Kızının göğsüne bakıyordu. O anda bluzunun düğmelerinin açıldığını fark etti Beverly. Sutyen giymemişti çünkü tek bir sutyeni vardı ve kirlenmesini istememişti. Aklı Neibolt Sokağı'ndaki eve, Bill'in tişörtünü verdiği zamana gitti. Memelerinin ince pamuğu zorladıklarının farkındaydı ama oğlanların kaçamak bakışları onu rahatsız etmemişti. Bill'in bakıp gözünü kaçırışında doğallık vardı – tehlikeli değil sıcak gelmişti o bakışlar.

Şimdi ise korkunun yanı sıra suçluluk duyuyordu. Babası yanılmıyor olabilir miydi? Beverly kötü bir kız mıydı? Kötü

(onların sürtüğü müsün)

düşüncelere izin mi vermişti? Babası her neden bahsediyorsa onunla bağlantılı kötü düşüncelere?

Aynı şey değil! Şimdi bana bakışıyla

(sürtük)

onlarınki aynı değil, aynı değil!

Bluzunun önünü kapadı.

"Bevvie?"

"Baba, biz yalnızca oyun oynuyoruz. Hepsi bu. Oyun oynuyoruz, kötü hiçbir şey yapmıyoruz. Biz..."

"Sigara içtiğini gördüm," dedi Beverly'nin üzerine yürüyen Al Marsh. Bakışları göğsüne ve kalçalarına kaydı. Aniden Beverly'nin kanını donduran liseli çocuklarınki gibi bir sesle aptal bir tekerlemeyi mırıldandı: *"Sakız çiğneyen kız, sigara da içer, sigara içen kız içki! Ve İçki içen bir kızın neler yapacağını herkes bilir!"*

"HİÇBİR ŞEY YAPMADIM!" diye bağırdı babasına. Al Marsh'ın elleri kızının omuzlarına gitti. Artık vurmuyor, canını

yakmıyordu. Dokunuşu nazikti. Ama öncekilerden çok daha korkutucuydu.

"Beverly," dedi saplantılı insanların çılgın mantığıyla. "Seni oğlanlarla gördüm. Bir kız ormanın ortasında oğlanlarla sırtüstü uzanmaktan başka ne yapabilir, söyler misin?"

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı Beverly babasına. İçinde var olduğunu bilmediği öfke bir anda ortaya çıktı. O öfke sarı alevler gibi bütün zihnini tutuşturdu. Mantıklı düşünemiyordu artık. Babasının onu korkuttuğu, onu utandırdığı, onu yaraladığı anları düşünüyordu. *"Beni rahat bırak!"*

"Babanla böyle konuşamazsın," dedi şaşırmış görünen Al Marsh.

"Söylediğin gibi şeyler yapmadım! Hem de hiç!"

"Belki yaptın, belki yapmadın. Emin olmak için kontrol edeceğim. Nasıl anlayacağımızı biliyorum. Pantolonunu çıkar."

"Hayır!"

Al Marsh'ın gözleri kocaman açıldı, mavi irisin etrafındaki sarı kornea ortaya çıktı. *"Ne* dedin sen?"

"Hayır dedim." Babası gözlerini onun gözlerine dikmişti. Belki de oradaki öfkeyi, açığa çıkmayı bekleyen isyanı gördü. "Sana kim söyledi?"

"Bevvie..."

"Aşağıda oynadığımızı sana kim söyledi? Bir yabancı mıydı? Turuncu ve gümüş rengi giysiler içindeki bir adam mıydı? Eldivenli miydi? Palyaço olmasa bile palyaçoya benziyor muydu? Adı neydi?"

"Bevvie, bence dursan.."

"Hayır, sen dur," dedi babasına.

Al Marsh elini savurdu, avucu bu sefer açık değil kapalıydı. Amacı incitmek değil, kırmaktı. Beverly eğilip yumruğu savuşturdu. Babasının yumruğu duvara indi. Al Marsh acı içinde inledi. Beverly onun elinden kurtuldu.

"Hemen geri gel!"

"Hayır," dedi Beverly. "Beni incitmek istiyorsun. Seni seviyorum baba ama böyle olduğunda senden nefret ediyorum. Artık

bunu yapamayacaksın. Sana bunları O yaptırıyor ama O'na izin veren sensin."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum ama buraya gelsen iyi olur. Bir daha tekrarlamayacağım."

"Hayır," dedi ağlamaya başlayan Beverly.

"Beni oraya getirme Bevvie. Bunu yaptığına pişman olursun. Buraya gel."

"Sana kimin söylediğini söylersen gelirim," dedi Beverly.

Al Marsh, kedilerinki gibi bir çeviklikle saldırdı, Beverly o hamleye hazırlıklı olmasına karşın az kalsın yakalanacaktı. Kapı koluna uzandı, mutfak kapısını açtı ve dışarı çıkıp panik içinde ön kapıya koştu. Aynı yirmi yedi yıl sonra Bayan Kersh'ten kaçacağı gibi babasından kaçtı. Al Marsh, Beverly'nin çıkarken kapadığı kapıya çarptı.

"*HEMEN BURAYA DÖN BEVVIE!*" diye uludu kapıyı açıp kızının peşine düşerken.

Ön kapının sürgüsü çekilmişti. Beverly içeri girdiğinde kapıyı her zaman kapardı. Titreyen ellerle sürgüyü açmayı denedi. Diğer eli boşu boşuna kapı kolunu zorluyordu. Arka taraftan babasının uluması

(pantolonunu çıkar)

duyuldu; insan değil, hayvan sesini andıran bir uluma. Beverly sonunda kapıyı açmayı başardı. Başını çevirdiğinde babasını gördü, kendisine ulaşmak üzereydi, pis pis sırıtarak elini Beverly'ye doğru uzatmıştı.

Beverly sinekliği ittirip dışarı çıktı. Babasının parmakları bluzuna değdi ama kızı yakalayamadı. Beverly basamaklardan aşağı koştu, dengesini kaybeder gibi oldu ve betona düştü. Dizleri sıyrıldı.

"*HEMEN BURAYA GEL BEVVIE, YOKSA SENİ PARAMPARÇA EDERİM!*"

Babası basamaklardan inerken kotu paramparça olan Beverly güçlükle ayağa kalktı.

(pantolonunu çıkar)

Dizleri kan içindeydi. Başını çevirip baktığında gri pantolonu ve gri gömleği içindeki hademe Al Marsh, "Hıristiyan Asker-

ler İleri" parçasını söyleyerek ona doğru geliyordu. Kemerindeki anahtarlara kadar her şey hep nasılsa öyleydi ama gözler onun gözleri değildi. Beverly'nin sırtını yıkayan ve karnını yumruklayan, her ikisini de endişelendiği, hem de çok endişelendiği için yapan, yedi yaşındayken bir kez saçını örmeyi deneyip kızın saçlarını birbirine dolaştıran ve pazar günleri tarçınlı yumurta likörü hazırlayan adam, tanıdığı baba, hayatındaki erkek figürü gitmişti. Gözlerinde bunlardan eser yoktu. Ölüm vardı. O vardı. Beverly koşmaya başladı. O'ndan kaçıyordu.

Bay Pasquale bakışlarını suladığı çimenlerden kaldırıp şaşkın şaşkın onlara baktı. Verandanın zeminine bıraktığı taşınır radyoda Red Sox maçı vardı. Zinnerman'ların çocukları yirmi beş dolara aldıkları Hudson Hornet'ı yıkıyordu. Biri hortumu tutuyor, diğeri sabunlu süngerle siliyordu. İkisinin de ağzı bir karış açık kalmıştı. Bayan Denton ikinci kattaki dairesinden kucağında altı kızından birinin yamamaya çalıştığı elbisesiyle kavgayı izliyordu. Küçük Lars Theramenius çabucak bisikletini Bucky Pasquale'nin bahçesine soktu. Bir keresinde üşenmeyip bütün sabahını ayakkabılarının bağcıklarını nasıl bağlayacağını göstermeye ayıran Bevvie'nin halini görünce gözyaşlarını tutamadı. Bir saniye sonra kızın babası kızına bağırarak yanlarından geçtiğinde o zaman daha üç yaşındaki ve on iki yıl sonra motor kazasında hayatını kaybedecek olan Lars, Bay Marsh'ın yüzünde insanlık dışı bir şey gördü. Üç hafta kâbuslar yüzünden uyuyamadı. Hepsinde Bay Marsh bir tür örümceğe dönüşüyordu.

Beverly koştu. Canını kurtarmak için kaçtığının farkındaydı. Babası onu o anda yakalayacak olsa herkesin gözü önünde olmalarına aldırmazdı. Derry'de insanlar delice şeyler yapar; bunu bilmek için kasaba tarihine hâkim olması veya gazeteleri okuması gerekmiyordu Beverly'nin. Babası onu yakalasa boğazlar, döver, tekmelerdi. Ve kızıyla işi bittiğinde geri gelip onu alır, Eddie Cochran'ın üvey babasının tutulduğu hücrenin yanındaki hücreye atardı.

Beverly kasaba merkezine doğru koştu, yanından geçtiği insanların sayısı gittikçe arttı. Önce ona, sonra peşindeki babaya bakıyorlardı, şaşırıyorlardı, bazıları gözlerine inanamıyordu.

Ama başka bir tepki vermiyorlardı. Onlara bakıyor ve her ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam ediyorlardı. Beverly'nin ciğerleri acımaya başlamıştı.

Kanal Sokağı'nı geçti. Solunda kanal yarım daire çizerek kasaba merkezinin altından geçiyordu. Beverly arabaların kornalarına ve ani fren seslerine aldırmaksızın anacaddeye daldı. Sağa sapmıştı çünkü Çorak Topraklar o yöndeydi. Önünde en az bir kilometrelik yol vardı ve oraya ulaşmak istiyorsa bir şekilde babasıyla arasındaki mesafeyi açmaya mecburdu. Yoksa yokuş yukarı çıkarken babası ona yetişebilirdi.

"GERİ GEL SENİ KÜÇÜK SÜRTÜK! SÖZÜMÜ DİNLE!"

Sokağın diğer tarafındaki kaldırıma geçerken başını çevirip arkayı kontrol etti. Kızıl saçları omzuna doğru savruldu. Babası da kızı gibi trafik ışıklarına aldırmaksızın sokağa dalmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı ve ter içindeydi. Beverly depoların arkasından geçen sokağa daldı. Ön tarafları Up-Mile Yolu'na bakan binaların arkasındaki sokak. Star Beef, Armour Et Paketleme, Hemphill Depolama, Eagle Et ve Koşer Yiyecekler. Sokak dar ve parke taşıydı. Çöp tenekeleri yüzünden yer yer iyice daralıyordu. Taşlarsa ne olduğu belirsiz sıvılar yüzünden yapış yapıştı. Kokular birbirine girse de keskin, ciğerleri yakan bir koku hepsinden baskındı... Et ve mezbaha kokuları. Sinekler vızıldıyordu kümeler halinde. Binaların içinden kemik testerelerinin sesi duyuluyordu. Az kalsın düzgün yerleştirilmemiş taşlara takılıp düşecekti. Kalçası çöp tenekelerinden birine çarptığında gazete kâğıdına sarılmış yağlı et artıkları yere döküldü.

"HEMEN BURAYA GEL BEVVIE! ÇOK CİDDİYİM! DURUMU DAHA DA KÖTÜLEŞTİRME KIZIM!"

İki adam Kirshner Paketleme'nin kapısında sandviçlerini atıştırıyordu.

"Anlaşılan başın belada kızım," dedi biri aldırışsızca. "Baban canına okuyacak." Diğeri güldü.

Al Mars arayı kapıyordu. Beverly, babasının betona çarpan ayaklarının gök gürültüsünü andıran sesini duyuyor, nefesini ensesinde hissediyordu; sağa baktığında babasının duvara düşen gölgesini gördü.

Derken Al Marsh şaşkınlık ve öfkeyle bir çığlık attı. Ayağı kaymış ve kafa üstü taşlara yapışmıştı. Bir saniye sonra yeniden ayaktaydı. Artık hakaretleri sıralamıyor ama kapının eşiğindeki adamlar birbirlerinin sırtını sıvazlayıp kahkahalar atarken öfke içinde inliyordu. Sola kıvrıldı sokak. Beverly köşeyi dönünce aniden durdu. İnanamayan gözlerle karşısındaki manzaraya baktı. Belediyenin çöp araçlarından biri sokağı tıkamıştı. İki tarafta on beş santimlik boşluk bile yoktu. Aracın motoru hâlâ çalışıyordu. Gürültüden güçlükle duyulsa da aracın şoförünün biriyle konuştuğu belliydi. Muhtemelen öğle molasındaki başka işçiler. Öğlene üç dört dakika kalmıştı, birazdan adliyenin çanları çalardı.

Beverly babasının yaklaştığını, mesafenin kapandığını fark etti. Yere yatıp kamyonun altına girdi. Et kokusuna karışan dizel ve egzoz kokusu korkunçtu. Midesi bulanıyordu. Yerler iğrenç ve kaygan sıvılarla kaplı olduğu için kolayca ilerlemeye başladı ve sırtını gereğinden fazla dikleştirdiğinde aracın egzoz borusuna çarptı. Çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Beverly? Aracın altında mısın?" Kelimeler arasında Al Marsh'ın soluk soluğa olduğunu gösteren boşluklar vardı. Beverly başını çevirdiğinde kamyonun altına bakan babasıyla göz göze geldi.

"Beni... rahat bırak!" diye bağırdı.

"Seni sürtük," diye karşılık verdi baba. Yere yatıp emekleyerek kızını takip etmeyi denedi, kemerindeki anahtarlar şıngırdadı.

Beverly kamyonun altında ilerlemeyi sürdürdü, koca tekerleklerden birini yakaladı –parmaklarını tekerleğe geçirdi– ve kendini dışarı çekti. Dışarı çıkarken kalçasını kamyonun tamponuna çarptı ama durmadı. Koşmayı sürdürdü. Yokuşun yolunu tuttu. Bluzu ve kotu o iğrenç sıvılarla kaplanmıştı. Başını çevirip baktığında babasının ellerinin ve kollarının çocukken yatağın altında saklandığına inandığı canavarların pençelerini andırdığını düşündü.

Çabucak, hiç düşünmeden Feldman Deposu'yla Tracker Kardeşler'in deposunun arasına daldı. Sokak denemeyecek kadar dar bir geçitti, yırtık kutular, otlar, ayçiçekleri ve elbette çöple do-

luydu. Beverly kutu yığınlarının arkasına saklandı. Birkaç dakika sonra babasının nefes nefese tepeye doğru gittiğini gördü.

Babasının geçtiğine emin olunca ayağa kalkıp geçidin diğer ucuna gitti. Tel örgüyle karşılaştığında tepeye tırmandı ve diğer tarafa atladı. Artık Derry Teoloji Okulu'nun arazisindeydi. Düzgün biçilmiş çimenliği koşarak geçip binanın diğer tarafına ulaştı. Birileri org çalıyordu. Notalar sinirlerini biraz olsun sakinleştirdi Beverly'nin.

Kansas Sokağı'yla bahçe arasındaki uzun çalıların arkasından sokağı gözetlediğinde diğer tarafta soluk soluğa olan babasını gördü. Al Marsh'ın giysileri terden ıslanmıştı. Ellerini kalçalarına yaslamış, etrafa bakınıyordu. Anahtarları ışıldıyordu güneşin altında.

Kendisi de soluk soluğa olan Beverly babasını izledi, kalbi deliler gibi çarpıyordu. Çok susamıştı ve üzerinden yayılan kokular midesini bulandırıyordu. *Eğer bir çizgi romanda olsaydık tepeme pis koktuğumu gösteren dalgalı çizgilerden çizerlerdi*, diye düşündü elinde olmaksızın.

Babası sokağa geçip okulun bahçesine baktı.

Beverly nefesini tuttu.

Lütfen Tanrım, daha fazla koşamayacağım. Bana yardım et Tanrım. Beni bulmasına izin verme.

Al Marsh ağır adımlarla kaldırımda yürüdü, kızının arkasına saklandığı çalının önünden geçti.

Lütfen Tanrım, kokumu almasın!

Almadı – muhtemelen sokaktaki maceradan sonra kendisi de çöp koktuğundan yoluna devam etti. Beverly, babası yokuşu çıkıp gözden kaybolana dek arkasından baktı.

Ardından yavaş yavaş toparlandı. Giysileri pislik içindeydi, yüzü leş gibiydi, egzoz borusuna çarptığı yer çok acıyordu. Kafası karışmış zavallı kız ne yapması gerektiğine karar veremeden bu fiziksel gerçekler etkisini gösterdi – dünyanın kenarından aşağı düşüyormuş gibiydi, aklına gelen seçenekler, normalde yapacağı şeyler işine yaramazdı. Eve döndüğünü hayal bile edemiyordu ama eve dönmemeyi de hayal edemiyordu. Babasına başkaldırmıştı, başkaldırmıştı!

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı çünkü aklına geldikçe kendini güçsüz hissediyor, midesi bulanıyordu. Babasını severdi. On Emir'den biri de "Anneni ve babanı onurlandır!" değil miydi? Evet ama babası kendinde değildi. babası babası değildi. Tam aksine, bambaşka birine dönüşmüştü. Bir taklitçi. O...

Zihninde beliren korkunç soruyla birlikte kalbi duracak gibi oldu: Ötekilerin başına da buna benzer şeyler geliyor mu? Onları uyarmalıydı. O'nu incitmişlerdi, belki de O bir daha incinmeyeceğine emin olmak için gerekli önlemleri alıyordu. ayrıca arkadaşları dışında kime gidebilirdi? Başka kimsesi yoktu. Bill. Bill ne yapılacağını bilirdi. Bill ona ne yapılacağını söylerdi.

Bahçenin Kansas Sokağı'yla birleştiği noktada durup çalıların üstünden etrafı kolaçan etti. Babası gerçekten gitmişti. Sağa dönüp Kansas Sokağı'ndan Çorak Topraklar'a yürüdü. Muhtemelen şimdi orada kimseyi bulamayacaktı; çocuklar evde öğle yemeklerini yiyorlardı. Ama er geç dönerlerdi. Bu arada kendisi kulüp evine gidip toparlanmayı deneyebilirdi. Gün ışığı girebilsin diye küçük pencereyi açık bırakırdı ve belki uyumayı bile başarırdı. Yorgunluğun da etkisiyle bu fikre sıkı sıkı sarıldı. Uyku, evet, biraz uyuyabilse ne güzel olurdu.

Son evlerin önünden geçerken başı öne düşmeye başlamıştı, Çorak Topraklar'ın yolunu tuttu – babası Çorak Topraklar'da nöbet tutup onu gözetlemişti demek! Akıl alacak şey değil.

Arkadan gelen ayak seslerini duymadı. Oğlanlar sessiz kalmak için büyük bir özen gösterdiler. Daha önce geçmişlerdi ve bir kere daha geçmeye niyetleri yoktu. Beverly'ye adım adım yaklaştılar, kediler gibi sessiz. Belch ve Victor sırıtıyordu, Henry ise boş gözlerle bakıyordu, suratı ciddiydi. Saçları birbirine karışmıştı. Gözleri Al Marsh'ın gözlerini hatırlatıyordu insana. Kirli parmağını dudaklarına götürüp diğerlerine susmalarını işaret etti. Aradaki mesafe yirmi metreden on beş metreye, sonra on metreye düştü.

O yaz boyunca Henry istikrarlı adımlarla zihinsel bir uçuruma doğru ilerlemişti, gittikçe daralan bir köprüde yürüyordu. Patrick Hockstetter'ın kendisine dokunmasına izin verdiği gün köprü incelip ipe dönmüştü, ip, o sabah kopmuştu. Oğlan paçav-

raya dönmüş sarı külotunu saymazsak çırılçıplak olarak bahçeye çıkmış ve gökyüzüne bakmıştı. Ay hâlâ ışıldıyordu ve derken birdenbire değişmiş, sırıtan bir kurukafaya dönmüştü. Henry huşu ve korku içinde dizlerinin üstüne kapandı. Ay'dan gelen hayali sesler. Derken değişip anlaşılamaz gevelemelere dönüştüler... Ama oğlan gerçeği hissetti, bütün sesler aslında bir sesti, bir zekâydı. Ses ona Belch ve Victor'u alıp öğlene doğru Kansas Sokağı'yla Costello Caddesi'nin köşesine gitmesini söyledi. Ses ayrıca o zaman ne yapacağını bileceğini de söyledi. Gerçekten de öyle oldu. Sürtüğün geldiğini gördüler. Sesin kendisine yeni bir talimat vermesini bekledi. Aradaki mesafe kapanırken beklediği cevaba kavuştu. Bu sefer ses Ay'dan değil yanından geçtikleri kanalizasyon girişinden geldi. Kısıktı ama ne dediği anlaşılıyordu. Belch ve Victor şaşkın gözlerle, hipnotize olmuşçasına önce kanalizasyona sonra Beverly'ye baktılar.

Öldür onu, dedi kanalizasyondan gelen ses.

Henry Bowers kotunun cebine uzanıp on santimlik kenarlarında fildişi işlemeler olan bir nesne çıkardı. Bu belirsiz nesnenin kenarındaki metal düğme ışıldıyordu. Henry düğmeye bastı. Sekiz santimlik bir bıçak dışarı çıktı. Oğlan bıçağı şaklattı. Adımlarını hızlandırdı. Hâlâ şaşkın görünen Victor ve Belch ona yetişebilmek için adımlarını hızlandırdılar.

Beverly onları *duymadı*, tam olarak değil; Henry Bowers arayı kaparken başını çevirmesine yol açan bu değildi. Dizlerini kırmış yüzünde pis bir sırıtışla milim milim yaklaşan Henry Kızılderililer kadar sessizdi; Beverly'nin başını çevirmesini sağlayan birilerinin kendisini izlediğini

3

Derry Halk Kütüphanesi/01.55

hissetmesiydi.

Mike Hanlon kalemini kenara bırakıp kütüphaneyi seyretti. Tepedeki kürelerden süzülen ışıkları, loş ışığa karışıp kaybolan

kitapları, zarifçe döne döne yükseklerdeki raflara uzanan metal merdivenleri inceledi. Sıra dışı bir şeyle karşılaşmadı.

Yine de orada yalnız olduğuna inanmıyordu. Artık değil.

Diğerleri gittiğinde Mike alışkanlıktan doğan bir titizlikle etrafı temizledi. Otomatiğe bağlamıştı, zihni milyonlarca kilometre –ve yirmi yedi yıl– ötedeydi. Kül tablasını döktü, boş içki şişelerini attı ve üzerlerini Carole'ın şok geçirmemesi için çöplerle örttü. Geri dönüştürülebilir bira kutularını masanın arkasındaki özel çöpe doldurdu. Ardından süpürgeyi alıp Eddie'nin kırdığı cin şişesinin parçalarını süpürdü. Masayı temizledikten sonra Gazete Okuma Salonu'na gidip ortalığa saçılan gazeteleri aldı. Bu basit işleri yaparken aklı konuşulanlardaydı – ama en çok anlatılmayanlara odaklanmıştı. Her şeyi hatırladıklarını sanıyorlardı. Galiba Bill ve Beverly neredeyse her şeyi hatırlamıştı ama daha fazlası da vardı. Eğer O zaman tanırsa er geç hatırlayacaklardı. 1958'de hazırlanma şansları olmamıştı. hiç durmadan konuşmuşlardı –sohbetleri sadece taş savaşı ve Neibolt Sokağı 29 numaradaki kahramanlıklarıyla bölünmüştü– ve sonunda konuşmaktan fazlasını yapmışlardı. Derken 14 Ağustos gelmiş, Henry ve arkadaşları onları kanalizasyona kadar kovalamıştı.

Belki onlara anlatmalıydım, diye düşündü dergilerin sonuncusunu rafına kaldırırken. Ama bir şey buna şiddetle karşı çıkmıştı – muhtemelen Kaplumbağa'nın sesi. Belki hepsi bütünün parçasıydı ve aynı yerde dönüp durdukları hissi de buna dahildi. Kim bilir belki, son perde de kendini tekrarlayacaktı. Yarın için madenci kasklarını ve fenerleri hazırlamıştı; Derry kanalizasyon ve arıtma sistemlerinin haritaları düzgünce rulolanıp lastikle tutturulmuş ve fenerlerin durduğu dolaba kaldırılmıştı. Ama çocukken, bütün sohbetleri ve planları havada kalmış, bir işe yaramamış öykü kanalizasyona kadar kovalanmaları ve yüzleşmeye zorlanmalarıyla sonuçlanmıştı. Yine aynısı mı olacaktı? İnanç ve gücün aynı şey olduklarını düşünmeye başlıyordu. Gerçek bundan da basit olabilir miydi? Yeni doğmuş bir çocuk gibi annenizin rahminden koparılıp çığlık çığlığa bilinmezlerle dolu bir dünyaya savrulmadığınız sürece gerçekten inanabilir miydiniz? İnsan düşmeye başladığında düşüşe ve varoluşa inanır, değil mi? Dü-

şerken paraşütün ipini çekmek ve açılacağını ummak öyle ya da böyle yapabileceğiniz son eylemdir.

Tanrı aşkına, siyahlara bürünmüş Fulton Sheen, diye düşünen Mike kendi kendine güldü.

Mike bunları düşünürken ortalığı temizleme ve toparlama işini bitirdi. Beyni bir an evvel birkaç saat uyumasını söylüyordu. Çok yorgundu. Ama bütün bu işleri tamamladığında uykusu kaçtı. Ofisinin arkasındaki kilitli odaya gitti, anahtarlığındaki anahtarla demir kapıyı açıp içeri girdi. Kapısı kilitlendiğinde yangına dayanıklı olacak şekilde tasarlanan odada kütüphanenin en kıymetli kitapları dururdu, birinci baskılar, yazarlar tarafından imzalanmış kitaplar (ki aralarında *Moby Dick* ve Whitman'ın *Çimen Yaprakları* da vardı) kasabayla ilgili tarihi belgeler ve Derry'de yaşayıp çalışmış az sayıdaki yazarın kişisel eşyaları dururdu. Mike her şey yolunda giderse Bill'i de roman taslaklarını Derry Halk Kütüphanesi'ne bağışlamaya ikna etmeyi umuyordu. Kitap sıralarının arasından geçerken kütüphanenin eskiyen kâğıtlardan yayılan tarçın kokusunu andıran kokusunu ciğerlerine doldurdu. *Bill öldüğünde herhalde bir elinde kütüphane kartı diğerinde ZAMANI GEÇMİŞ damgasını bulacaklar. Ama bundan kötü ölümler de hayal edebiliyorum.*

Üçüncü koridorun ortasına geldiğinde duraksadı. Derry'yle ilgili notlarını ve şüphelerini içeren not defteri Fricke'nin *Eski Derry* ve Michaud'un *Derry Tarihi* kitaplarının arasına sıkıştırılmıştı. Defteri kolayca görülememesi için arkalara ittirmişti. Kimse tesadüfen ona rastlamasın diye.

Mike defteri alıp ışıkları kapadı, odayı kilitledi. Toplantılarını yaptıkları masaya döndü. Oturup kendi elyazısıyla dolu olan sayfaları karıştırdı, ne garip, ne tuhaf bir beyannameydi: kısmen tarihçe, kısmen skandal, kısmen günlük, kısmen itiraflar. 6 Nisan'dan beri hiçbir şey yazmamıştı. *Yakında yeni bir defter almalıyım,* diye düşündü kalan sayfaları karıştırırken. Margaret Mitchell'ın *Rüzgâr Gibi Geçti*'yi düzinelerce deftere elyazısıyla yazdığını hatırlayıp gülümsedi. Ardından kalemin kapağını açtı ve son cümlesinin iki satır altına 31 Mayıs tarihini attı. Duraksa-

yıp boş kütüphaneyi süzdü ve son üç günde yaşananları yazmaya koyuldu. Stanley Uris'e açtığı telefonla başladı.

On beş dakika kadar yazdı. Sonra dikkati dağıldı. Önce bir duraksama, sonra bir tane daha. Stan Uris'in buzdolabındaki kesik kafası sürekli gözünün önüne geliyordu. Ağzına tüyler doldurulmuş kanlı kafanın buzdolabından düşüp yerde yuvarlanışı. Görüntüyü zihninden uzaklaştırıp yazmaya devam etti. Beş dakika sonra irkilip etrafa bakındı. Gözleri geyik gözleri gibi donuklaşmış kafanın yerdeki siyah kırmızı karelerde yuvarlandığını göreceğine emindi.

Hiçbir şey yoktu. Ne kafa, ne de kalp atışları dışında bir ses.

Kendine hâkim ol Mikey. Hepsi heyecandan. Kendini toparla.

Yararı yoktu. Kelimeleri bulamamaya başladı, düşünceleri birbirine dolaştı. Ensesinde bir baskı hissetti. Baskı gittikçe arttı.

İzlendiği hissi.

Kalemini bırakıp ayağa kalktı. "Kimse var mı?" diye seslendi. Yankılanan sesi yüzünden irkildi. Dudaklarını yalayıp tekrar denedi. "Bill?... Ben?"

Bill Bill Bill Bill... Ben Ben Ben Ben...

Mike o anda eve dönmeye karar verdi. Defteri yanına alacaktı. Masaya uzandı... Ve kapıya gelen ayak seslerini duydu.

Yeniden başını kaldırdı. Gölge denizlerinin arasına sıkışmış ışıktan adacıklar. Başka hiçbir şey yoktu... varsa bile göremiyordu. Kalp atışları hızlandı, beklemeye devam etti.

Ayak sesleri iyice yaklaştı. Bu sefer sesin tam olarak nereden geldiğini tespit etti. Yetişkinlerin kütüphanesini Çocuk Kütüphanesi'ne bağlayan cam koridordan. Biri – bir şey oradaydı.

Sessiz olmaya özen göstererek danışma masasına doğru yürüdü. Geçidin önündeki kanatlı kapılar kapanmasın diye tahta takozlarla sabitlenmişti. Aralıktan içerisi görülüyordu. Ayağa benzeyen bir şey gördüğünde az kalsın korkudan bayılacaktı. Ya Stan gelmişse? Ya elinde kuş albümüyle gölgelerin arasından çıkarsa? Bembeyaz bir surat, mora dönmüş dudaklar, bileklerde ve kollarda kesikler. *Sonunda gelebildim*, diyebilirdi Stan. *Mezardan çıkmam gerektiği için biraz zaman aldı ama sonunda geldim...*

Bir ayak sesi daha. Mike şimdi ayakkabıları görebiliyordu – ayakkabıları ve pantolon paçalarını hatta. Çorapsız iki bilek. Ve karanlıkta, o bileklerin yüz seksen santim yukarısında parıldayan gözleri gördü.

Yarım daire şeklindeki danışma masasına tutunup gözlerini o gözlerden ayırmaksızın elleriyle yoklayarak diğer tarafa geçti. Parmakları küçük bir kutunun kenarına değdi – geciken kitapların kartlarının konulduğu kutu. Sonra daha küçük bir kutu – ataşlar ve lastikler için. Derken metal bir nesne. Duraksamadan onu aldı. kenarına KURTULUŞ TANRI'DADIR yazılmış bir mektup açacağı. Bağış toplama kampanyasının ardından Grace Baptist Kilisesi tarafından kütüphaneye hediye edilmişti. Mike on beş yıldır kiliseye gitmiyordu ama Grace Baptist annesinin kilisesiydi ve yoksul bir adam olsa da onlara her ay beş dolar bağışlardı. Mektup açacağını atmaya niyetlenmiş ama her nasılsa fırsat bulamamıştı. Açacak, masadaki eşyalar arasında anlaşılan bugünü beklemişti.

Sapını sıkı sıkı kavrayıp koridordaki gölgeye baktı.

Bir adım... bir adım daha. Artık paçavraya dönmüş pantolonun dize kadar olan kısmı görülüyordu. Adamın silueti de belli olmuştu: İriyarı biri. Geniş omuzlar. Karışık saçlar. Gorili andıran bir figür.

"Kimsiniz?"

Siluet öylece durmayı ve onu süzmeyi sürdürdü.

Çok korkmasına karşın Mike karşısındakinin mezarından çıkmış Stan Uris olabileceği düşüncesini aşmıştı. Bu her kimse Stan Uris olamayacak kadar iri ve uzundu.

Siluet bir adım daha attı. Artık koridordaki ampulün ışığı adamı beline kadar aydınlatıyordu.

Mike birdenbire cevabı buldu. Siluet konuşmadan önce onun kim olduğunu çözmüştü.

"Selam zenci," dedi siluet. "Yakınlarda birilerine taş attın mı? Lanet köpeğini kimin zehirlediğini bilmek ister misin?"

Siluet öne doğru bir adım attığında Henry Bowers'ın yüzü ortaya çıktı. Şişmanlamış ve çökmüştü; teni parlıyordu ama sağlıklı bir ışıltı değildi bu; beyazlarla dolu kirli sakalları yüzünün

yarısını kaplıyordu. Alnında üç derin kırışıklık, orman gibi kaşlar, dolgun dudaklarının kenarlarında çizgiler oluşmuştu. Gözleri küçük ve acımasızdı – kan çanağına dönmüş, en ufak bir zekâ ışıltısı saçmayan gözler. Bu, otuz dokuzunda olup yetmiş üçünü yaşayan erken yaşlanmış bir adamın yüzüydü. Ama orada yirmi yaşındaki gençten izler de vardı. Giysileri, çalıların arasında saklandığı için yeşile boyanmıştı.

"Bir selam bile vermeyecek misin zenci?" diye sordu Henry.

"Merhaba Henry." Son iki gündür radyoyu dinlemediğini o zaman fark etti. Her zamankinin aksine gazeteleri de okumamıştı. Fazlasıyla meşguldü.

Ne yazık ki.

Henry Çocuk Kütüphanesi'yle yetişkinlerin kütüphanesini birleştiren koridordan çıkıp öylece durdu, donuk gözleriyle Mike'a baktı. Dudaklarında tasvir edilmesi güç, çürük dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtış belirdi.

"Sesler," dedi. "Sesleri duyduğun oluyor mu zenci?"

"Hangi seslerden bahsediyorsun Henry?" Sözlüye kaldırılmış çocuklar gibi ellerini arkada birleştirdi ve mektup açacağını sol elinden sağ eline aktardı. Horst Mueller tarafından 1923'te bağışlanan saatin tik takları dışında kütüphane derin bir sessizliğe bürünmüştü.

"Ay'dan gelen sesler," dedi Henry. Elini cebine soktu. "Ay'dan gelen bir sürü ses." Duraksadı, kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Bir sürü ses ama aslında hepsi bir. O'nun sesi."

"O'nu gördün mü Henry?"

"Evet," dedi Henry. "Frankenstein. Victor'un kellesini kopardı. O sesi duymalıydın. Dev bir fermuar açılıyordu sanki. Sonra Belch'in peşine düştü. Belch onunla savaştı."

"Öyle mi?"

"Evet. Ben o sayede kurtuldum."

"Arkadaşını ölüme terk ettin."

"Böyle konuşmaya hakkın yok!" Henry'nin yanakları kıpkırmızı oldu. İki adım öne çıktı. Çocuk Kütüphanesi'ni yetişkinlerin kütüphanesine bağlayan göbek bağından uzaklaştıkça gençleşiyordu. Daha doğrusu Mike'a öyle geldi. Henry'nin yüzünde yıl-

lar önce tanıdığı o gencin yüzünde gördüğü kötülük vardı. Ama o kadarla kalmıyordu, deli Butch Bowers'ın yetiştirdiği çocuk aradan geçen yıllarda hepten kafayı yemişti. "Böyle söylemeye hakkın yok! O beni de öldürürdü!"

"Bizi öldürmedi." Henry'nin gözlerinde alaycı bir ışıltı belirdi. "Şimdilik. Ama öldürecek. Elbette ben daha hızlı davranmazsam." Elini cebinden çıkardı, iki tarafı sahte fildişi işlemeli on santimlik ince uzun nesne belirdi elinde. Kenarındaki metal düğme ışıldadı. Henry düğmeye bastı. Sekiz santimlik bıçak şaklayarak dışarı fırladı. Hızlı adımlarla danışma masasına doğru ilerledi.

"Bak ne buldum," dedi. "Nereye bakmam gerektiğini biliyordum."

Tiksinç bir göz kırpış. "Ay'daki adam söyledi." Henry sırıttı. "Bütün gün saklandım, gece otostop çektim. Yaşlı bir adamdı beni arabasına alan. Ona vurdum. Galiba öldürdüm. Arabadan Newport'ta kurtuldum. Derry şehrine geldiğimde sesi duydum. Kanalizasyona baktım. Giysiler beni bekliyordu. Ve bıçağım."

"Bir şeyi unutuyorsun Henry."

Sırıtmayı sürdüren Henry başını iki yana salladı.

"Biz onun elinden kurtulduk. Sen de kurtuldun. O, bizi istiyorsa seni de istiyordur."

"Hayır."

"Bence evet. Siz zibidiler O'nun ayak işlerine bakıyor olabilirsiniz ama O'nun kimseyi kayırdığı söylenemez, yanılıyor muyum? Arkadaşların işini bitirdi ve sen Belch onunla savaştığı için kaçabildin. Şimdi geri gelmişsin. Bence sen de O'nun bitmemiş kabul ettiği işlerdensin Henry. Samimiyim."

"Hayır!"

Belki göreceğin Frankenstein olacak. Veya bir kurt adam. Vampir? Palyaço? Belki O'nun gerçek şeklini göreceksin Henry. Biz gördük. Tarif etmemi ister misin? Sana..."

"Kes sesini!" diye bağıran Henry, Mike'ın üstüne atıldı.

Mike kenara çekilip ona çelme taktı. Henry takılıp çuval gibi yere yığıldı. Kafası Kaybedenler'in aynı gecenin daha erken saat-

lerinde oturup hikâyelerini anlattıkları masanın ayağına çarptı. Bir saniye şapşallaştı; bıçak elinden düşecek gibi oldu.

Mike peşinden gitti, hedefi bıçaktı. İstese Henry'nin işini bitirebilirdi. KURTULUŞ TANRI'DADIR yazılı mektup açacağını Henry'nin boynuna saplar ve sonra da polisi arardı. Resmi işlemlerle uğraşmaları gerekirdi ama kimse kimsenin başını ağrıtmazdı – Derry garip şiddet eylemlerinin olağandışı sayılmadığı şehirlerdendi.

Onu durduran beyninde bir şimşek çakması, önemli bir gerçeğin farkına varmasıydı: Nasıl ki Mike'ı öldürmekle Henry O'nun işini yapacaksa kendisi de Henry'yi öldürürse aynı pozisyona düşecekti. Bir şey daha vardı, bir anlığına Henry'nin yüzünde beliren ifade. Kötü günler geçirmiş bir çocuğun yorgun suratı. Henry, Butch Bowers gibi korkunç bir babanın zehirli fikirleriyle büyümüştü; daha O'nun varlığını bile bilmeden O'nun malıydı.

Bu yüzden mektup açacağını Henry'nin boynuna saplamak yerine yere çömelip bıçağı aldı. Bıçak kıvrıldı –kendi iradesi varmış gibi– ve parmaklarını kesti. Önce acı yoktu, sadece üç parmaktan damlayan kanlar. Yaralı bir avuç. Sonra acı.

Elini çekti. Henry yuvarlanıp bıçağı kavradı. Birbirlerine baktılar. İkisi de kanlar içindeydi. Mike'ın parmakları, Henry'nin burnu kanıyordu. Henry başını iki yana salladığında damlalar karanlığa doğru saçıldı.

"Seni zeki biri sanırdım!" diye bağırdı. "Budalanın tekiymişsin! Hepiniz ödlektiniz! Adil bir dövüş olsa canınıza okurduk!"

"Bıçağı indir Henry," dedi Mike. "Yoksa polisi ararım. Gelip seni Juniper Hill'e geri götürürler. Derry'den kurtulursun. Güvende olursun."

Henry konuşmayı denedi ama başaramadı. Nefret ettiği pis zenciye Juniper Hill'de veya Los Angeles'ta ve hatta Timbuktu'daki yağmur ormanlarında bile güvende olmayacağını söyleyemezdi. Er geç kemik beyazı buz gibi ay gökte belirecek ve hayali sesler konuşmaya başlayacaktı. Ayın yerini O'nun yüzü alacaktı. Anlaşılmaz sözler, kahkahalar ve emirler.

"Hiçbir zaman adil dövüşmediniz!"

"Ya siz?" diye sordu Mike.

"Zenci pislik gece savaşçısı maymun dölü!" diye bağıran Henry tekrar Mike'a saldırdı.

Mike hamleyi savuşturmak için hızla geri çekilince dengesini kaybedip sırtüstü yere düştü. Henry yeniden masaya çarptı, iki büklüm oldu, dönüp Mike'ı kolundan yakaladı. Mike mektup açacağını Henry'nin koluna sapladı. Henry çığlık attıysa da Mike'ı bırakacağına daha da sıkı tuttu. Kendini Mike'a doğru çekti, saçları gözlerine giriyor, kanlar kırık burnundan kalın dudaklarına doğru akıyordu.

Mike ayağıyla Henry'yi ittirmeyi denedi. Henry bıçağı savurdu. Bıçak Mike'ın baldırına saplandı. Ilık tereyağına saplanır gibi kolayca hem de. Henry bıçağı çıkardı, kanlar yere damladı. Acıyla inleyen Mike, Henry'yi ittirdi.

Henry yalpaladıysa da çabuk toparlandı. Mike, Henry'nin bir sonraki hamlesinden kıl payı kurtuldu. Baldırından akan kanlar ayakkabısına doluyordu. Hızla kan kaybettiğini fark etmişti. *Atardamarı tutturdu galiba. İşimi bitirecek. Her yer kan içinde. Yerler kan içinde. Ayakkabılarım da mahvoldu, kahretsin, onları daha iki ay önce almıştım...*

Henry tekrar saldırdı, nefes nefeseydi ve öfkeden kuduruyordu. Mike topallayarak yana çekildi, mektup açacağını savurdu. Henry'nin gömleğini yırttı ve kaburgalarının üstüne bir kesik attı. Henry inledi.

"Adil dövüşsene pis zenci!" diye haykırdı. *"Bak ne yaptın?"*

"Bıçağı bırak Henry," dedi Mike.

Arkalarından bir gürültü duyuldu. Henry başını çevirdi... ve korkudan çığlığı bastı. Ellerini utanan yaşlı kadınlar gibi yanaklarına götürdü. Mike bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Şap sesi. Stan Uris'in kafası masanın arkasından fırladı. Boynunun altına bir yay iliştirilmişti. Suratı palyaçolarınki gibi beyaza boyanmıştı. Yanaklarına da iki kırmızı daire çizilmişti. Gözlerinin yerinde turuncu ponponlar vardı. Bu garip yaratık –yaylı Stan– Neibolt Sokağı'ndaki dev ayçiçekleri gibi başını ileri geri sallıyordu. Daha doğrusu baş yayın ucunda kendiliğinden sallanıyordu. Ağzı açıldı, neşeli bir ses tezahürata başladı: *"Öldür onu! Zenciyi öldür! Zenciyi öldür! Öldür onu! ÖLDÜR ONU!"*

Mike bunun bir numara olduğunu bildiğinden Henry'den uzaklaştı. Acaba Henry oraya baktığında kimin kafasını görüyordu? Stan'in? Victor Criss'in? Babasının?

Henry çığlığı savurup Mike'a saldırdı. Bıçak dikiş makinelerinin iğneleri gibi bacağına inip kalkıyordu.

"Al sana zenci!" diye bağırıyordu Henry. "Al sana pis zenci."

Mike geriye doğru birkaç adım attı ama az kalsın Henry'nin bıçakladığı bacağı takılıp düşecekti. Bacağının dizden aşağısını hissetmiyordu. Sanki vücudundan korkmuştu. Paçasına baktı, artık kan kırmızısıydı.

Henry'nin bıçağı suratını bir santimle ıskaladı.

Mike, yeniden saldırmasına fırsat vermeden mektup açacağını Henry'ye sapladı. Henry duvara iğnelenmiş böcekler gibi çırpındı. Mike'ın eli kan içinde kaldı. Bir çıtırtı duyuldu. Elini çektiğinde mektup açacağının sadece yarısı dışarı çıktı. Açacak kırılmış, yarısı Henry'nin midesinde kalmıştı.

"*Pis zenci!*" diye bağıran Henry açacağın parçasını vücudundan çıkarmayı denedi. Parmaklarının arasından oluk oluk kan akıyordu. İnanamayan gözlerle bıçağa baktı. Yayın ucunda sallanan kafa iğrenç kahkahalar atıyor, eğlenen gözlerle onları izliyordu. Mike'ın başı dönüyordu, midesi bulanıyordu. Başını çevirip baktığında yayın ucunda Belch Huggins'in kafasını gördü. New York Yankees kasketini tersgiymişti. İnledi ama sesi kendi kulaklarına çok uzaklardan, yankılanarak geliyordu sanki. Kan gölünün ortasındaydı. *Bacağıma turnike yapmazsam öleceğim.*

"*Lanet zenci!*" diye bağırdı Henry. Bir eli kanlar içindeki karnındaydı, diğeriyle bıçağını sapından kavramıştı. Önce yalpalayarak Mike'tan uzaklaşıp kütüphanenin kapısına gitti. Sarhoşlar gibi sallanıyordu. Tilt oyunundaki toplar gibi duvarlara çarpa çarpa ilerliyordu. Sandalyelerden birine çarpıp devirdi. Gazeteler yerlere saçıldı. Elini kapıya uzattı, açtı ve karanlığa karıştı.

Mike bayılmak üzereydi. Parmakları kemerinin tokasına gitti. Güçlükle açıp kemeri çıkardı, bacağına turnike yaptı. Eliyle kanamayı durdurmak için sıkarken bir yandan da masaya doğru emekliyordu. Telefona ulaşmalıydı. Nasıl yapacağını bilmese de bir önemi yoktu. Önemli olan pes etmemekti. Dünya bulanıklaş-

tı, gözleri kararda. Bilinçli olarak dilini ısırdı. Hem de bütün gücüyle. Canı öylesine yandı ki kendine geldi. Dünya netleşti. Mektup açacağının hâlâ elinde olduğunu fark etti. Ondan kurtuldu. Sonunda Everest kadar yüksek görünen masanın dibine ulaştı.

Sağlam ayağına yüklenerek kendini yukarı çekti. Masanın kenarını tuttu. Dudakları gerildi, gözleri kısıldı. Bütün gücünü kullanıp doğrulmayı başardı. Leylekler gibi tek ayaküstünde durup telefonu kendine çekti. Yan tarafa üç numara yazılmıştı: itfaiye, polis, hastane. Titreyen parmaklarla hastanenin numarasını çevirdi. 555-3711. Arama sesini duyduğunda gözlerini kapadı... Derken palyaço Pennywise'ın sesi telefona karşılık verdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne haber zenci!" diye bağırdı Pennywise. Ardından Mike'ın kulağını delen kahkahalar attı. "Ne var ne yok? Hayat nasıl? Bence öldün, sen ne dersin? Bence Henry seni öldürdü! Balon ister misin Mikey? Balon ister misin? Ne var ne yok? Alo, orada mısın?"

Mike dönüp eski saate, Mueller saatine baktı. Orada kanserden ölen babasının yüzünü görmek onu şaşırtmadı. Sadece beyazları görünen gözler. Babası aniden dilini çıkardı, gonk sesi duyuldu.

Mike artık masaya tutunamıyordu. Sağlam bacağının üstünde durmayı denedi ama düştü. Telefon kolyenin ucundaki madalyon gibi, kablonun ucunda sallanıyordu. Kemeri sıkmakta da güçlük çekiyordu artık.

"Merhaba sevgili Amos!" Pennywise telefondan seslenmeyi sürdürdü. "İşte kral balığı! Ben Derry'deki kral balığıyım. Doğruya doğru. Haksız mıyım evlat?"(*)

"Beni duyan biri varsa..." dedi Mike ahizeye. "Duyduğum sesin arkasında başka bir ses varsa lütfen yardımıma gelin. Adım Michael Hanlon. Derry Halk Kütüphanesi'ndeyim. Ağır yaralıyım. Orada iseniz bile sizi duyamıyorum. Sizi duymama izin verilmiyor. Beni duyuyorsanız lütfen acele edin."

(*) Eski Ahit, Amos kitabında bahsi geçen, günahkârların balıklar gibi çengellere takılacağı bir lanete gönderme.

Yan yatıp dizlerini göğsüne çekti. Kemeri iki kere sağ eline doladı ve bütün gücüyle turnikeyi sıkmaya konsantre oldu. Dünya yavaş yavaş silinip gitti.

"Nasıl gidiyor?" diye bağırmayı sürdürüyordu Pennywise sallanan ahizeden. "Nasılsın seni pislik? Selam

4

Kansas Sokağı/12.20 PM

tatlım," dedi Henry Bowers. "Nasılsın seni sürtük?"

Beverly hemen harekete geçti, koşmaya başladı. Ötekiler bu kadar hızlı bir tepki beklemiyordu. Aslında paçayı bile kurtarabilirdi ama saçlarını hesaba katmamıştı. Henry ileri atıldı ve Beverly'yi saçından yakalayıp geri çekti. Suratına bakıp pis pis sırıttı. Nefesi iğrenç kokuyordu.

"Ne var ne yok?" diye sordu Henry Bowers. "Nereye böyle? Pislik arkadaşlarınla oyun oynamaya mı? Sanırım burnunu kesip sana yedireceğim. Sence nasıl fikir?"

Kız çırpınıp kurtulmaya çalıştı. Henry kahkaha attı. Beverly'nin kafasını saçlarından tutup ileri geri salladı. Bıçağı ağustos güneşinde tehlikeli ışıltılar saçıyordu.

Derken bir araba korna çaldı – uzun uzun hem de.

"Hey! Hey! Sizler ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Kızı rahat bırakın!"

1950 model bakımlı bir Ford'du. Direksiyonda yaşlıca bir kadın vardı. Arabayı kaldırıma yanaştırmış, camdan onları izliyordu. Kadının öfkeli yüzünü gören Victor Criss kendine gelir gibi oldu ve tedirginlik içinde Henry'ye baktı. "Ne yap..."

"İmdat!" diye bağırdı Bev. "Bıçağı var! Bıçağı var!"

Yaşlı kadının yüzündeki öfke önce endişeye, sonra şaşkınlığa ve korkuya dönüştü. "Siz oğlanlar ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Onu rahat bırakın!"

Sokağın karşısındaki Herbert Ross –Bev ne gördüğüne emindi– verandasındaki şezlongdan kalkıp tırabzana yaklaştı ve man-

zarayı seyretti. Suratı Belch Huggins'inki kadar ifadesizdi. Gazetesini katlayıp evine girdi.

"Kızı rahat bırakın!" diye bağırdı yaşlı kadın yeniden.

Henry dişlerini gıcırdattı ve aniden, Beverly'yi de saçlarından tuttuğu gibi sürükleyerek arabaya doğru koştu. Beverly yalpaladı, dizinin üstüne düştü ama sürüklenmekten kurtulamadı. Kafatasındaki acı akıl almaz boyutlara ulaşmıştı. Saçlarının bir kısmı koptu.

Yaşlı kadın çığlık atıp hızla aralık camı kapamaya koyuldu. Henry bıçağın ucunu camın arasına soktu. Kadının ayağı Ford'un fren pedalından kalktı ve üç dur kalkla araba Kansas Sokağı'nda ilerleyip kaldırıma çarptı. Henry, Beverly'yi sürükleyerek bir süre daha arabanın peşinden gitti. Victor dudaklarını yalayıp etrafa bakındı. Belch kasketini yukarı ittirip şaşkın şaşkın kulağını karıştırdı.

Beverly yaşlı kadının panik içindeki yüzünü görmüş, kapıyı kilitleyişine şahit olmuştu. Ford'un motorundan garip sesler yükseliyordu. Henry arka farlardan birini tekmeledi.

"Defol git seni kız kurusu!"

Yaşlı kadın kaldırımdan inerken araba patinaj yaptı. Az kalsın diğer yönden gelen kamyonla çarpışacaktı. Kamyon azarlarcasına korna çaldı. Henry yeniden Beverly'ye döndü, gülümsedi ve Beverly fırsat bu fırsat diyerek oğlanın hayalarına tekmeyi bastı.

Henry'nin suratındaki gülümseme bir anda kayboldu. Acı içinde iki büklüm olurken bıçak elinden kaldırıma düştü. Beverly'nin saçlarını tutan eli de son bir kez sertçe saçları çektikten sonra apışarasına kaydı. Oğlan elleri bacaklarının arasında dizlerinin üstüne yığıldı, çığlık atmamak için kendini güçlükle tutuyordu. Beverly'nin saçlarından bir tutam Henry'nin elinde kalmıştı. Onları gördüğü anda korkusu nefrete dönüştü. Beverly derin bir nefes alıp Henry'nin kafasına sert bir tekme attı.

Ardından dönüp kaçmaya başladı.

Belch onun peşinden gidecek gibi olduysa da vazgeçti. Bunun yerine Victor'la birlikte Henry'nin yanına gitti. Arkadaşlarını kenara ittiren Henry yalpalayarak kayağa kalktığında elleri hâlâ apışarasındaydı; o yaz ilk kez oraya tekme yemiyordu.

Eğilip bıçağını aldı. "...di," dedi nefes nefese.

"Ne dedin Henry?" diye sordu ürken Belch.

Henry acıdan ter içinde kalmış yüzünü öyle bir öfkeyle Belch'e çevirdi ki iriyarı oğlan birkaç adım geriledi. "Hadi dedim!" demeyi başardı ve elleri apışarasında Beverly'nin kaçtığı yöne koştu.

"Artık onu yakalayamayız Henry," dedi tedirginliği artan Victor. "Yürüyemiyorsun bile."

"Onu yakalayacağız," dedi hâlâ nefes nefese olan Henry. Üstdudağı hırlayan köpeklerinki gibi kalkıp iniyordu. Alnında biriken ter damlaları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Onu yakalayacağız çünkü nereye gittiğini biliyorum. Çorak Topraklar'a gidiyor. Arkadaşlarını bulmak

5

Derry Oteli/02.00

için," dedi Beverly.

"Ha?" Bill anlamamış gibi ona baktı. Aklı başka yerdeydi. El ele tutuşmuş hoş bir sessizlik içinde yürüyorlardı. Aralarında birbirlerini çekici bulmalarından kaynaklanan bir elektriklenme vardı. Bill onun söylediklerinin sadece son kelimesini yakalamıştı. Bir blok ötede sisin arasında otelin ışıkları görülüyordu.

"Arkadaşım olduğunuz için şanslıydım dedim. Sahip olduğum yegâne arkadaşlardınız." Gülümsedi. "Arkadaş edinmek konusunda becerikli değilim. Gerçi Chicago'da iyi bir arkadaşım var. Kay McCall diye biri. Tanısan hoşlanırdın Bill."

"Muhtemelen hoşlanırdım. Benim de arkadaş edinmekte başarılı olduğum söylenemez." Gülümsedi. "O zamanlar biz bize yetiyorduk." O ışıkta sis yüzünden Beverly'nin saçlarının etrafında hare varmış gibi görünüyordu. Gözleriyse Bill'e odaklanmıştı.

"Bir şeye ihtiyacım var," dedi Beverly.

"Ne... neye?"

"Beni öpmene."

Bill, Audra'yı düşündü ve ilk kez onun ne kadar Beverly'ye benzediğini fark etti. belki de bu yüzden onu çekici bulmuş, tanıştıkları partide Audra'ya çıkma teklif edebilmişti. Hafif bir suçluluk duydu... Ardından Beverly'yi, çocukluk arkadaşını kollarına aldı.

Beverly'nin öpücüğü samimi, ılık ve tatlıydı. Göğüsleri Bill'in göğsüne değiyor, dudaklarıysa onunkilerle uyum içinde hareket ediyordu. Dudakları birbirine değdi... Ayrıldı... Ve yine değdi. Dudakları ikinci kez birleştiğinde Bill ellerini Beverly'nin saçlarının arasına soktu ve vücutlarını birbirine yapıştırdı. Beverly yüzünü Bill'in boynuna yasladı. Gözyaşları tenini ıslattı Bill'in.

"Hadi," dedi Beverly. "Çabuk."

El ele tutuşup hızlı adımlarla otele yürüdüler. Eski moda bir lobiydi, çiçeklerle süslenmişti, yine de solup giden bir güzelliği vardı. 19. yüzyıl Lumberman dekorasyonu. O saatte resepsiyonun arkasındaki ofisinde oturmuş televizyon izleyen görevli dışında kimsecikler yoktu. Bill hafifçe titreyen parmağıyla –heyecandan mı? gerginlikten mi? suçluluk duygusundan mı? yoksa hepsi mi?– üçüncü katın düğmesine bastı. Delice bir coşku ve korku. Bu duygular normalde birbirine yakışmaz ama o koşullarda gerekliydi. Beverly'yi koridordan geçirip kendi odasına götürdü, eğer karısına ihanet edecekse tam bir sadakatsizlik olması gerektiğine karar vermişti, onun odasında yapılmalıydı, kadınınkinde değil. Aklına ilk menajeri Susan Browne geldi. İlk sevgilisi.

Aldatıyorum. Karımı aldatıyorum. Bunu kafasından atmaya çalıştı ama durum hem son derece gerçek hem de tamamen gerçekdışıydı. Hissettiği en güçlü duygu ev özlemiydi: Her şeyin kayıp gittiği duygusu. Audra şimdi kalkmıştır, kahvesini hazırlıyordur, sabahlığı içinde mutfakta oturmuş o gün çekilecek sahnedeki repliklerini ezberliyordur. Belki yeni bir Dick Francis romanına başlamıştır.

Anahtarını 311 numaralı odanın kilidine soktu. Eğer Beverly'nin beşinci kattaki odasına gitselerdi telefonundaki yanıp sönen mesajınız var ışığını görürlerdi; televizyon izleyen resepsiyon görevlisi ona Chicago'dan Kay'in aradığını (Kay'in üçüncü arayışından sonra görevli sonunda mesajı kaydetmeye razı

olmuştu) haber verir ve olayların gidişatı değişirdi: Güneş doğduğunda beşi Derry polisinin aradığı kaçaklar olmayabilirlerdi. Ama Bill'in odasına gittiler – çünkü belki de kaderleri böyle yazılmıştı.

Kapı açıldı. İçeri girdiler. Beverly alev alev yanakları, ışıl ışıl gözleriyle Bill'e baktı, nefes nefese olduğundan göğüsleri inip kalkıyordu. Bill onu kollarına aldığı anda geçmiş ve gelecek gerçek bir zafer anıyla birbirine bağlanıyordu sanki. Bill ayağıyla beceriksizce tekmeleyerek kapıyı kapadığında Beverly hoş bir kahkaha attı.

"Kalbim..." dedi Beverly, Bill'in elini sol memesinin üstüne koyarken. Bill onun kalbinin deliler gibi çarptığını hissetti.

"Kalbin..."

"Kalbim."

Soyunmadan yatağa geçtiler, öpüşmeyi sürdürerek. Beverly'nin eli Bill'in gömleğinin altına girdi, sonra yeniden çıktı. Parmakları gömleğin düğmelerinde dolaştı. Bill aniden dudaklarını dudaklarından çekerek Beverly'den uzaklaştı.

"Bill?"

"Durmamız gerek," dedi Bill. "Yo... yo... yoksa çocuklar gibi pantolonuma kaçıracağım."

Beverly yeniden güldüyse de soru soran gözlerle ona baktı. "Gerçekten mi? Yoksa tereddütlerin mi var?"

"Tereddütler," dedi Bill. "Onlardan bende çok var."

"Bense eminim. Kocamdan nefret ediyorum."

Bill, Beverly'ye baktığında gülümsemiyordu.

"İki gece öncesine kadar bunun farkında değildim," dedi Beverly. "Belki bilinçaltım biliyordu ama onu terk etmeyi düşünmemiştim. Beni dövüyordu. Onunla evlenmemin nedeni... galiba babamın sürekli benim için endişelenmesiydi. Ne kadar çabalarsam çabalayayım endişelenirdi. Galiba Tom'u onaylayacağını biliyordum. Çünkü Tom da her zaman endişeleniyordu. Hem de çok. Birileri benim için endişelendiği sürece güvende olacaktım. Sadece güvende olmak da değil, gerçekten var olduğumu hissedecektim." Büyük bir ciddiyetle Bill'e baktı. Bluzunun alt düğme-

leri açılmış, beyaz karnı ortaya çıkmıştı. Bill, Beverly'nin karnını öpmeyi istedi.

"Ama gerçek değildi. Tam bir kâbustu. Tom'la evli olmak kaçtığım kâbusa geri dönmek gibiydi. İnsan niye bunu yapar Bill? İnsan niye bile bile kendini bir kâbusa hapseder?"

"A... aklıma gelen te... tek neden insanların ke... kendilerini a... aradıkları için başladıkları yere dönme ihtiyacı du... duymaları," dedi Bill.

"Kâbus burada," dedi Bev. "Kâbus Derry. Bununla kıyaslandığında Tomönemsiz. Şimdi onu gerçekte nasılsa öyle görebiliyorum. Yıllarımı ona verdiğim için kendimi küçümsüyorum... Bana neler yaptığını bilemezsin. Hepsini beni düşünüp endişelendiği için yaptığını düşündüğümden her şeye razı oldum... Çok ağlardım... Ama kimseye anlatamayacak kadar utanıyordum. Beni anlıyor musun?"

"Hayır," dedi Bill. Beverly'nin elini tuttu. Beverly de onun elini sıkarak karşılık verdi. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama ağlamadı. "Herkes çuvallar. Hayat geçeceğin veya kalacağın bir sınav değil. Elinden gelenin en iyisini yaparsın."

"Sana anlatmaya çalıştığım Tom'u aldatıyormuş gibi hissetmediğim veya seni ondan intikam almak için kullanmadığım. Bana tüm bunlar... normal, tatlı, hatta makul geliyor. Ama seni incitmek istemiyorum Bill. Sonradan pişman olacağın bir şey yapmanı istemem."

Bill bu sözler üzerine uzun uzadıya düşündü. Ama düşüncelerinin derinleşmesine fırsat kalmadan kekemelikten kurtulmakta kullandığı tekerlemeler kafasında dönmeye başladı ve düşünceleri dağıldı. Uzun bir gündü. Mike'ın telefonu, restorandaki yemek sanki yüzlerce yıl önceydi. Onlardan bu yana sayısız hikâye yaşanmıştı. George'un albümündeki fotoğraflar gibi üst üste binen anılar...

"Arkadaşlar birbirini kandırmaz," dedi Beverly'nin yanına uzanırken. Dudakları birbirine değerken onun bluzunun düğmelerini açtı. Beverly'nin eli Bill'in boynuna kayıp onu kendine çekti. Bill'in eliyse Beverly'nin karnına kaydı.

"Arkadaşım olmanı istiyorum... Seni seviyorum Bill," diye mırıldandı Beverly.

"Ben de seni seviyorum," dedi Bill başını onun omzuna yaslarken. Beverly iki erkek arasındaki farkı derinden hissetti. Yaşadıkları Tom'la veya Tom'dan önceki iki âşığıyla yaşadıklarına benzemiyordu. Bu farklıydı. Korkuyordu ama vücudu Bill'inkine uyum sağladı. Sanki korkunç bir acının kapıları açılmıştı. Önce Beverly ağlamaya başladı sonra Bill. Beverly anının etkisinden kurtulmaya çalıştı ama kapı açılmıştı bir kere. Kuşları hatırladı. Binlerce kuş. Telefon tellerine, çatılara, posta kutularına konuyorlar. Nisan ayında havanın açık, güneşin parlak olduğu günlerdendi. Acıyla zevk şimdiki gibi birbirine karışmıştı ama Beverly gökyüzünün o gün ne kadar yakın göründüğünü hatırlıyordu. Doygunluk hissi, acı ve tatmin. O... kanama... ne yapmıştı... bir hatırlasa...

"*Hepinizle* mi?" diye bağırdı aniden, gözleri kocaman açıldı. Yaşadığı şoku kelimelere dökmesi mümkün değildi.

Bill cevap verebilmek için Beverly'den uzaklaşmayı denedi ama bu ani aydınlanmanın etkisiyle Beverly onu bırakmak istemedi.

"Neden bahsediyorsun Beverly? Hepinizle ne?"

"*Hepinizle mi? Hepinizle mi seviştim?*"

Bill'in yüzündeki şaşkınlığı, ağzının açık kaldığını... ve birden her şeyi anladığını gördü. Ama hatırladığı şey Beverly'nin hatırladığıyla aynı değildi; şok geçiriyor olsa da bunu görebiliyordu. Bill'in yaşadığı aydınlanma farklıydı.

"Biz..."

"Bill? Ne hatırladın?"

"Bizi öyle dışarı çıkardın," dedi Bill. Artık gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki Beverly'yi korkutuyorlardı. "Beverly, a... a... anlamıyor musun? Bizi o sayede kurtardın. Biz... neredeydik ki?..." kafası karışmışçasına Beverly'ye baktı.

"Gerisini hatırlıyor musun?" diye sordu Beverly.

Bill başını iki yana salladı. "Tü...tüm detayları değil. Ama..." Beverly'ye baktığında korkusu yüzünden okunuyordu. "Kur-

tulmamızı sağlayan kurtulmayı dilememizdi. Ye... yetişkinlerin bunu yapabileceğine emin değilim Beverly."

Beverly hiçbir şey söylemeksizin ona baktıktan sonra yatağın kenarına oturdu. Vücudu çok güzeldi. Dizine gelen naylon çorabı çıkarmak için eğildiğinde omurgası hoş bir kavis oluşturdu. Saçları bir omzuna dökülmüştü. Bill sabah olduğunda da onunla sevişmeyi isterdi ama suçluluk duygusu ve utanç artık ağırlaşıyordu. Audra'nın okyanusun diğer kıyısında olduğunu bilmek daha da kötüydü. *Bilmediği şeyin ona zararı dokunmaz kumbarasına atılacak bir bozukluk daha. Ama bilmeseler de böyle şeyler ilişkileri zedeler. Aralarındaki mesafeyi açar.*

Beverly yatağa uzandı. "Yatağa gel. Uykuya ihtiyacımız var. İkimizin de."

"Ta... tamam." Yatak büyüktü ve uyumak istiyordu. Ama tek başına değil. Hele bu gece. Kendini yorgun, pili bitmiş hissediyordu. Sanki gerçek dünya kaybolup garip bir rüyaya dönüşmüştü ve suçluluk duygusuna rağmen kendini güvende hissettiği tek yer Beverly'nin yanıydı. Belki kısa süreliğine de olsa orada yatabilir, onun kollarında uyuyabilirdi. Onun sıcaklığını ve arkadaşlığını istiyordu.

Çoraplarını ve gömleğini çıkarıp Beverly'nin yanına uzandı. Beverly ona sarıldı, gövdesi sıcak, bacakları soğuktu. Beverly'ye sarıldığında Bill'in ilk aklına gelen Audra'dan uzun olduğuydu. Ama vücudu onunkinden kötü değildi.

Yanındaki Ben olmalıydı tatlım, diye düşündü uyumak üzereyken. *Olması gereken oydu. Öyleyse neden Ben değil?*

Çünkü o zaman da sendin ve şimdi de sensin. Hepsi bu. Çember kendini tamamlıyor. Galiba Bob Dylan bir şarkısında böyle diyordu, ne ekersen onu biçersin, belki de bu lafı Ronald Reagan söylemiştir. Belki de şimdi bunun yaşanmasının nedeni eve Ben ile dönecek olmandır.

Beverly ona daha sıkı sarıldı ama sevişmek istediği için değil, sıcaklığına ihtiyaç duyduğundan. Çoktan uykuya dalmıştı. Yıllar sonra ilk kez mutluydu, mutluluğu ilk kez gerçekti. Hafif bir burukluk hissettiği için mutluluğunun gerçek olduğunu biliyordu. Bu gece onundu, belki yarın sabah da onundu. Ama sonra önceden yaptıkları gibi kanalizasyona inecek ve O'nu bulacaklardı.

Çocukluklarıyla şimdiki hayatları birbirine geçecek Möbius şeridine hapsolmuş yaratıklara döneceklerdi.

Elbette ölmeleri ihtimali de vardı.

Bill'e sırtını döndü. Bill kolunu onun beline doladı. Beverly'nin aniden yumruk yer miyim diye sürekli tetikte olmasına gerek yoktu. Yıllarca süren sadist bir ilişkinin ardından alışılması güç bir huzur. Yavaş yavaş kendini rüyanın kollarına bıraktı. Her zamanki gibi önce parlak renkli çiçekler gördü. Yeri göğü kaplayan, sonsuzluğa uzanan çiçekler, masmavi bir gökyüzü. Sonra düşme hissi. Çocukken ter içinde çığlık atarak uyanmasına neden olan düşüşlerdendi. Üniversitede psikoloji dersi aldığında ona çocukken düştüğünü görmenin yaygın bir kâbus olduğu öğretilmişti.

Ama bu sefer çığlık atarak uyanmadı. Bill'in kolunun sıcaklığına ve verdiği güvene sığındı. Düşersem bile tek başıma düşmeyeceğim, diye düşündü.

Derken ayakları yere değdi, koşmaya başladı. Rüya, ya da her neyse, hızlandı. Beverly bir şeyin peşinden koşuyordu. Belki uykunun veya sessizliğin ya da zamanın. Yıllar geçti. Yıllar akıp gitti. Dönüp çocukluğunuzun peşinden koşacaksanız en iyi deparınızı atmanız gerekir. Yirmi dokuz yaşındayken saçını kestirmişti *(daha hızlı koş)*, Yirmi iki, Greg Mallory adlı sporcuya âşık olmuştu ve az kalsın tecavüze uğrayacaktı *(daha hızlı, daha hızlı)*, iki kız arkadaşıyla Portland'da sarhoş oluşları. On dört... on iki...

Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı...

On iki yaşını kovalarken derin bir uykuya daldı, onu yakaladığı anda O'nun yerleştirdiği son hafıza engeli de yıkıldı (buz gibi bir sis duvarının içinden geçmek gibiydi) ve Beverly koşar adım on bir yaşına daldı, sanki rüzgârla yarışıyordu, geri dönüp bak, geri dönüp

6

Çorak Topraklar/12.40 PM

bak... Başını çevirip geriye baktığında ayağı takıldı ve yokuş aşağı yuvarlandı. Peşindekilerden iz yoktu. En azından şimdilik.

Az kalsın işini bitireceklerdi. Babası gibi. Onu düşünmek bile yeni bir suçluluk duygusunun içini kaplamasına yetti. Üstünü başını silkeleyip köprünün altına baktı. Gümüş'ü görmeyi umuyordu ama bisiklet yerinde yoktu. Eve götürmeye üşendikleri oyuncak silahlardan başka bir şey görünmüyordu. Sürekli arkasını kolaçan ederek Çorak Topraklar'a doğru ilerledi. Yeniden arkasına baktı... Ve bu sefer oradaydılar. Belch ve Victor, kollarına girmiş Henry'nin yürümesine yardım ediyorlardı. Randolph Scott filmindeki Kızılderililer gibi nehrin kenarına dizilmişlerdi. Henry'nin suratı bembeyazdı. Beverly'yi işaret etti. Victor ve Belch yokuşu inmesine yardım ettiler. Toprak kaygan olduğundan inmek kolay değildi.

Beverly hipnotize olmuşçasına donup kaldı. Sonra dönüp köprünün altından karşıya geçti. Ben'in yerleştirdiği taşlara basmakla uğraşmadı, su sığdı. Koşa koşa karşı kıyıya ulaştı. Nefese nefeseydi, boğazı acıyor, bacak kasları titriyordu. Neredeyse hiç enerjisi kalmamıştı. Kulüp evi. Ancak oraya ulaşırsa güvende olabilirdi.

Patika boyunca koştu, yanaklarına ve kollarına çarpan dallara aldırmadı. Sağa sapıp çalıların arasından geçti ve açıklığa vardı. Kamuflajı yapılmış gizli kapı ve pencere açıktı. Onun yaklaştığını duyan Ben Hanscom başını dışarı uzattı. Bir elinde şeker paketi, diğerinde Archie çizgi romanı vardı.

Beverly'yi görür görmez bir sorun olduğunu anladı. Farklı koşullar altında onun haline gülebilirdi ama bir sorun olduğu anlaşılıyordu. "Bev, neler oluyor?"

Beverly karşılık vermeye zahmet etmedi. Peşindeydiler ve arayı fazla açamamıştı. Dalların kırıldığını duyabiliyordu. Sanki Henry de toparlanmaya başlamıştı. Bu yüzden konuşmak yerine kulüp evinin gizli kapısına koştu. Kızıl saçlarına dallar ve yapraklar takılmıştı.

Beverly'nin jet uçağı gibi kapıya koştuğunu gören Ben çıktığı gibi içeri girdi. Beverly içeri atladığında onu havada yakaladı.

"Her şeyi kapa," dedi Beverly soluk soluğa. "Acele et Ben, Tanrı aşkına! Geliyorlar!"

"Kim geliyor?"

"Henry ve arkadaşları! Henry delirmiş, bıçağı var..."

Bu kadarı Ben'e yetti. Şekerleri ve çizgi romanı bıraktı. Hemen kapağı kapadı. Kamuflaj hâlâ sağlamdı. Birkaç dal kopmuştu, hepsi bu. Beverly parmak ucuna kalkıp ufak pencereyi kapadı. İçerisi karardı.

Elleriyle yoklayarak Ben'i buldu ve paniğin etkisiyle ona sarıldı. Saniyelik bir tereddüdün ardından Ben de sarılarak karşılık verdi. Yere çömelmişlerdi. Derken Beverly dehşet içinde Richie'nin radyosunun açık olduğunu fark etti. Little Richard'ın bir şarkısı çalıyordu.

"Ben... radyo... duyacakla..."

"Hay lanet!"

Ben ayağa kalkmaya çalışırken az kalsın Beverly'yi yere devirecekti. Beverly radyonun yere düştüğünü duydu. "Erkekler dönüp bakıyorsa kızın elinden ne gelir?" diyordu Little Richard şarkısında. "Elden ne gelir?" diye onayladı koro. Ben de artık nefes nefeseydi. İkisi de buhar motorları gibi sesler çıkarıyorlardı. Derken bir çıtırtı... ve sessizlik.

"Lanet olsun," dedi Ben. "Galiba radyoyu ezdim. Richie canıma okuyacak." Karanlıkta Beverly'yi bulmaya çalıştı. Yanlışlıkla onun memesine dokundu, eli yanmış gibi irkilerek geri çekildi. Beverly elini uzatıp onu gömleğinden yakaladı ve yakınına çekti.

"Beverly..."

"Şışşş!"

Ben sustu. Kol kola oturup ses çıkarmadan beklediler. İçerisi zifiri karanlık değildi, kapağın kenarında ışıktan bir çizgi oluşmuştu. Aynısı pencere için de geçerliydi. Beverly oğlanların kapağı fark etmemeleri için içinden dua etti.

Yaklaştıklarını duyabiliyordu. Önce ne konuştuklarını anlamadı... Sonra konuşmalar netleşti. Korumasını istercesine Ben'e daha da sıkı sarıldı.

"Bambuların olduğu yöne gitmişse izini kolayca buluruz," diyordu Victor.

"Burada oynuyorlar," diye karşılık verdi Henry. Sanki güçlükle konuşuyordu. "Boogers Taliendo söyledi. Taş savaşı yaptığınız gün de buradan gelmişlerdi."

"Evet, oyuncak tabancalarla oynuyorlar," dedi Belch.

Derken Beverly ve Ben'in tam üstlerinden geçen ayak sesleri. Çerçöple kaplı kapak hafifçe sallandı. Beverly'nin suratına tozlar döküldü. Biri, ikisi, belki de üçü kulüp evinin üstünde duruyordu. Korkudan Beverly'nin karnına kramplar girdi, ağlamamak için dudağını ısırdı. Ben sakinleştirmek için elini onun omzuna koydu. Gizli kapıyı keşfedecekler miydi? Yoksa çoktan keşfetmişlerdi de oyun mu oynuyorlardı?

"Gizli bir yerleri var," diyordu Henry. "Boogers söyledi. Ağaç ev gibi bir şey. Kulüp diyorlarmış."

"Kulüplerini sevsinler," dedi Victor. Belch havlamayı andıran bir kahkaha attı.

Tak, tak, tak. Kapak biraz daha sallandı. Zeminin oynadığını fark etmiş olmalıydılar; toprak bu şekilde sallanmazdı ya.

"Nehri kontrol edelim," dedi Henry. "Her iddiasına varım oradadır."

"Tamam," dedi Victor.

Tak, tak. Gidiyorlardı. Beverly rahat bir nefes aldı... Derken Henry oyunu bozdu: Burada kalıp nöbet tut Belch."

"Tamam," dedi Belch. Açıklığı turlamaya başladı. Bazen kapağın üstünden bazen yanından geçiyordu. Topraklar tahtaların arasından içeri dökülmeye devam etti. Ben'in de Beverly'nin de yüzleri toz toprak içindeydi. Derken Beverly kulüp evinde garip bir koku olduğunu fark etti – ter kokusu, çöp kokusu. Benden geliyor, diye düşündü aniden. Kokuya rağmen Ben'e daha da sıkı sarıldı. Onun varlığı rahatlatıcıydı. Şişman olmasına ilk kez seviniyordu Beverly. Kocaman olması güven veriyordu. Okul döneminde ürkek bir şişko olabilirdi ama şimdi bundan fazlasıydı; hepsi gibi o da değişmişti. Belch onları yakalayacak olsa Ben herkesi şaşırtacak bir tepki verebilirdi.

"Kulüp neymiş göstereceğiz," dedi Belch kendi kendine. Kıkırdadı. Belch Huggins'in kıkırtısı kapı gıcırtısını andıran bir sesti. "Kulüplerini sevsinler."

Ben'in solukları hızlanmıştı. Beverly bir an için onun ağlayacağını sanıp korktu ama sonra gülmemek için kendini tutmaya çalıştığını anladı. Gözlerinden yaş gelmişti. Beverly'yle göz göze

geldiklerinde bakışlarını kaçırdı. Kapağın kenarından süzülen azıcık ışıkta Beverly, Ben'in suratının neredeyse morardığını görebiliyordu.

"Kulüp mulüp," diye kendi kendine konuşmayı sürdürüyordu Belch. Derken kapağın üstüne oturdu. Çatı fena halde sallandı. Bev kirişlerden birinden yükselen çat sesini duydu. Kapak kamuflaj için kullandıkları parçaları taşıyacak şekilde tasarlanmıştı ama seksen kiloluk Belch Huggins ona fazlaydı.

Kalkmazsa kucağımıza düşecek, diye düşündü Bev. Ben'in isterik kahkahaları ona da bulaşıyordu. Kaynayan suyun buharının dışarı çıkmasını engellemeye çalışmaya benziyordu. Kapağı kenarından ittirdiğini ve üstünde oturan Belch Huggins'in sırtüstü yere yuvarlandığını hayal etti. Kahkahalarına engel olmak için yüzünü Ben'in göğsüne gömdü.

"Şışş," diye fısıldadı Ben. "Tanrı aşkına Bev..."

Çat. Bu sefer daha güçlü bir kırılma sesi.

"Kapak dayanacak mı?" diye fısıldadı Beverly.

"Osurmazsa dayanabilir," dedi Ben ve bir saniye sonra Belch osurdu – trompet sesini andıran ve en az üç saniye süren bir sesti. Artık kahkahalarına güçlükle engel oluyorlardı. Gülmemeye çalışan Beverly'nin göğsü öylesine sıkışıyordu ki neredeyse bayılacaktı.

Neyse ki Henry'nin Belch'e seslendiğini duydular.

"Ne var?" Belch ayağa kalkıp Ben ve Beverly'yi toza bulayan adımlarla kapaktan uzaklaştı. "Ne oldu Henry?"

Henry bağırarak karşılık verdi. Beverly yalnızca kıyı ve çalı kelimelerini duydu.

"Tamam!" Belch son bir kez kapağın üstünden geçti. Son bir çıtırtı duyuldu, ufak bir tahta parçası Beverly'nin kucağına düştü. Beverly merakla tahtaya baktı.

"Beş dakika," diye fısıldadı Ben. "En fazla o kadar dayanırdı."

"Giderken çıkardığı sesleri duydun mu?" diye sordu Beverly kıkırdayarak.

"Duymaz mıyım, Üçüncü Dünya Savaşı gibiydi," dedi gülmeye başlayan Ben.

Sonunda gülebilmek büyük bir rahatlamayı da beraberinde getirdi ama gürültülü kahkahalar atmamaya özen gösterdiler.

Sonunda, ne söylediğine çok da dikkat etmeyen Beverly, "Şiir için teşekkürler Ben," dedi.

Ben o anda gülmeyi kesti. Temkinli, ciddi bir ifadeyle Beverly'ye baktı. Arka cebinden çıkardığı kirli mendille yavaşça yüzünü sildi. "Şiir mi?"

"Haiku. Kartpostala yazdığın haiku. Onu sen yollamadın mı?"

"Hayır," dedi Ben. "Sana haiku falan yollamadım. Çünkü benim gibi bir oğlan, şişkonun teki, öyle bir şey yaparsa kız muhtemelen ona güler."

"Ben gülmedim. Çok güzel olduğunu düşündüm."

"Ben güzel şeyler yazamam. Bill belki yazabilir. Ben değil."

"Bill güzel şeyler yazacak," dedi Beverly. "Ama asla bu kadar hoş bir şey yazamayacak. Mendilini kullanabilir miyim?"

Ben mendilini ona uzattı. Beverly, elinden geldiğince yüzünü sildi.

"Ben olduğumu nasıl anladın?" diye sordu dayanamayan Ben.

"Emin değilim," dedi Beverly. "Anladım işte."

Ben'in boğazı kurudu. Bakışlarını kaçırıp ellerine baktı. "Yazdıklarımda ciddi değildim."

Beverly azarlarcasına ona baktı. "Sözlerini geri alsan iyi olur," dedi. "Çünkü yazdıklarında gerçek payı yoksa günüm hepten mahvolacak. Sana şu kadarını söyleyeyim, zaten iyi bir gün geçirmiyorum."

Ben hâlâ ellerine bakıyordu. Sonunda, Beverly'nin güçlükle duyabildiği bir sesle karşılık verdi. "Şey, seni seviyorum Beverly ama bunun hiçbir şeyi mahvetmesini istemiyorum."

"Etmez," dedi Beverly. Ona sarıldı. "Sevilmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Ama Bill'in seni sevmesini tercih edersin."

"Belki ederim," dedi Beverly. "Ama bunun bir önemi yok. Yetişkin olsaydık belki fark ederdi. Ama şimdi hepinizi seviyorum. Sizden başka arkadaşım yok. Seni de seviyorum Ben."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Ben. Duraksadı, nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Konuşurken Beverly'nin gözlerinin içine dahi bakamadı. "Evet şiiri ben yazdım."

Bir süre konuşmadan oturdular. Beverly güvende olduğunu hissetti. Korunduğunu. Babasının yüzü ve Henry'nin bıçağı silik anılara dönüştü. Kendini neden güvende hissettiğini tam olarak bilmiyordu, anlamaya da çalışmadı. Ama ilerleyen yıllarda bu gücün kaynağını çözecekti: Hiç tereddüt etmeden onun için canını verecek bir erkeğin kollarındaydı. Öyle olduğunu biliyordu.

"Diğerleri yakında geri gelecek," dedi Ben aniden. "Ya yakalanırlarsa?"

Doğrulan Beverly az kalsın uyuyakalacağının farkına vardı. Bill'in Mike Hanlon'ı yemeğe davet ettiğini hatırladı. Richie, Stan'le eve gidip sandviç yiyecekti. Eddie ise dönerken yanında birkaç oyun getirmeye söz vermişti. Birazdan gelirlerdi ve Henry ile arkadaşlarının Çorak Topraklar'da olduklarından haberleri yoktu.

"Onlara haber vermeliyiz," dedi Beverly. "Henry sadece benim peşimde değil."

"Dışarı çıkarsak ve geri gelirlerse..."

"Evet ama en azından biz burada olduklarını biliyoruz. Bill ve ötekiler bilmiyor. Eddie koşamaz bile. Zaten kolunu kırdılar."

"Çare yok," dedi Ben. "Riske girmek zorundayız."

"Evet." Yutkunup kolundaki Timex'e baktı. Karanlıkta görmek zor olsa da saatin biri geçtiğini tahmin ediyordu. "Ben..."

"Efendim?"

"Henry gerçekten delirmiş. *Kara Orman* filmindeki çocuktan farksızdı. Beni öldürecekti, diğerleri de ona yardım ediyordu."

"Sanmıyorum," dedi Ben. "Henry delidir ama o kadar da deli değil. O sadece..."

"Sadece ne?" dedi Beverly. Henry'yi Patrick ile gördüğü zamanı ve Henry'nin gözlerindeki ifadeyi hatırladı.

Ben karşılık vermedi. Düşünüyordu. İşler değişmişti, değil mi? Değişimin içindeyseniz görmeniz zordur. Görebilmek için bir adım geri çekilmeniz gerekir. Denemeniz. Okuldayken Henry'den korkardı, sadece daha büyük olduğu için değil, zorba-

nın teki olduğu için de. Birinci sınıftaki bir çocuğu bile dövecek kadar acımasızdı. Sonra Ben'in karnına adının baş harfini kazımıştı. Sonra taş savaşı yapılmış ve Henry insanlara M-80 fırlatmıştı. Onlarla rahatlıkla birini öldürebilirdiniz. Hem de kolayca. Farklı görünüyordu... ürkütücü. Ona karşı sürekli tetikte olmalıydınız. Kaplanlara veya zehirli yılanlara karşı tetikte olmanız gerekir ya? Ama buna da alışıyordunuz. Bir noktadan sonra olağandışı gelmiyordu, sanki son derece normaldi. Ama Henry deliydi, değil mi? Evet. Ben bunu okulun kapandığı gün anlamış ama inanmayı reddetmişti. Hatırlamayı veya inanmayı isteyeceğiniz şeylerden değildi. Aniden bir düşünce belirdi zihninde. Sanki bir şimşek çakmıştı. *O, Henry'yi kullanıyor. Belki diğerlerini de kullanıyor ama onları Henry aracılığıyla kullanıyor. Gerçekten böyleyse Bev haklı demektir. Enseye şaplak veya yere itilmekten fazlası bekliyor bizi. O, Henry'yi kullanıyorsa Henry de bıçağı kullanacaktır.*

"Beni dövmeye çalışırlarken yaşlı bir kadın müdahale etti," dedi Beverly. "Henry kadının üstüne yürüdü. Arabayı tekmeledi."

Bu sözler Ben'i öncekilerden de fazla tedirgin etti. İçgüdüsel olarak çoğu çocuk gibi o da görünmez çizgiler olduğunu biliyordu ve bu çizgiler yetişkinlerle çocukları birbirinden ayırırdı. Yetişkinler o günkü işlerini düşünüp sokakta karşıdan karşıya geçer veya araba alır ya da yetişkinler her ne yaparsa onu yaparken, çocukların saklambaç, seksek veya kovalamaca oynadığını fark etmez. Henry gibi zorbalar yetişkinlerin görüş alanına girmemeye özen gösterdikleri sürece, diğer çocuklara her istediklerini yapabilirler. O durumda bir yetişkin en fazla "Neden çocuğu rahat bırakmıyorsun?" der ve geçip gider. Zorbanın çocuğu rahat bırakıp bırakmadığına bakmaz bile. Bu yüzden çoğunlukla zorbalık eden çocuk yetişkinin gözden kaybolmasını bekler ve dayak atmaya devam eder. Sanki boyunuz adamakıllı uzayana dek yetişkinler tarafından pek de ciddiye alınmazsınız.

Eğer Henry yaşlı bir kadının peşine düşmüşse çizgiyi aşmış demekti. Ben'e soracak olursanız her şey bir yana asıl bu oğlanın gerçekten delirdiğini ispatlıyordu.

Suratından Ben'in kendisine inandığını anlayan Beverly'nin içi rahatladı. Ona Bay Ross'un gazetesini katlayıp eve girmekle yetindiğini anlatması gerekmeyecekti. Bunu söylemek istemiyordu çünkü hepsinden daha korkutucuydu.

"Kansas Sokağı'na gidelim," diyen Ben kapağı ittirip açtı. "Koşmaya hazırlan."

Başını aralıktan uzatıp etrafa bakındı. Açıklık sessizdi. Kenduskeag'ın uğultusu, kuşların şakımaları ve tren yolundan geçen trenlerin sesleri duyuluyordu. Kendisini rahatsız edecek bir gürültü duymadı. Henry, Belch ve Victor'un nehirden geçtiklerini duysa içi daha rahat ederdi ama çıt çıkmıyordu.

"Hadi," dedi. Beverly'nin kalkmasına yardım etti. Kız huzursuz gözlerle etrafa bakındıktan sonra saçlarını eliyle arkaya atıp ne kadar kirlendiklerini fark ederek suratını buruşturdu.

Ben, Beverly'nin elini tuttu, çalıların arasından geçip Kansas Sokağı'na gittiler. "Patikadan uzak duralım."

"Hayır," dedi Beverly. "Gidebileceğimiz kadar çabuk gitmeliyiz."

Ben başını salladı. "Haklısın."

Patikaya sapıp Kansas Sokağı'na doğru koştular. Tek bir kez kızın ayağı taşa takıldı ve

7

Bahçe/02.17

kaldırıma düştü. Gırtlağından bir homurtu döküldü. Homurtuya çatlak betona dökülen kan damlaları eşlik etti. Ay ışığında böceklerin kanı gibi karaydı kan. Henry dalgın dalgın kanlara baktıktan sonra etrafı kolaçan etti.

Sabah vakti Kansas Sokağı sessizdi, gece lambaları hariç evlerin ışıkları kapalıydı.

Ah, işte kanalizasyon mazgalı.

Izgarasına gülen suratlı bir balon bağlanmıştı. Rüzgârda hafif hafif sallanıyordu.

Henry ayağa kalktı, yapış yapış eliyle karnını tuttu. Zenci onu fena haklamıştı ama Henry de ona haddini bildirmişti. Evet efendim. Zenci konusunda Henry iyi bir iş çıkardığına inanıyordu.

"Eşek cennetine gidecek," diye mırıldandı balona doğru yalpalarken. Karnından akan kanlar parmaklarının arasından yere damlıyordu. "Çocuğun işi bitti. Onu hakladım. Hepsini haklayacağım. Nasıl taş fırlatılırmış göstereceğim."

Görüntüler yavaşça kırılan dalgalar halinde suratına çarpıyordu, *Hawaii Five-O* dizisinin başında gösterilen dev dalgalar gibiydiler.

(kes fişlerini Danno, ha ha, Jack'in keyfi bugün yerinde)

ve Henry az kalsın Henry az kalsın Henry az kalsın

(Oahu'lu oğlanların çığlıklarına kulak ver, dalgalar kırılıyor kırılıyor kırılıyor kırılıyor kırılıyor

Dünyanın gerçekliği sarsılıyor. Boruhattını hatırlıyor musun? Delik pek de fena değildi. Yılan deliği gibi – delice kahkahalar.)

Patrick Hockstetter'ınki gibi. Lanet ibne.

Kafasının içinde duyduğu bir ses: Kafasının içinde bir göz. Sürekli Victor'un başını kaldırışı, gözkapakları, yanakları, kanlı alnı.

Henry boş gözlerle sola baktığında evlerin yerini çalıların aldığını fark etti. Arkalarında teoloji okulu vardı. Bütün ışıkları kapalıydı. Son öğrenciler de 1974 yılının haziran ayında mezun olmuştu. Binanın kapıları o yaz kapanmıştı ve şimdi içinde her ne dolaşıyorsa tek başınaydı... Kalanlarsa kendilerine Derry Tarih Vakfı diyen geveze yaşlı kadınlardan izin almak zorundaydı.

Henry ön kapıya gitti. Kalın metal zincire asılmış tabelayı gördü: GİRİLMEZ – DERRY POLİS TEŞKİLATININ SORUMLULUĞUNDADIR.

Henry öne doğru bir adım attı ve –tak– yere düştü. İleride bir araba Kansas Sokağı'ndan Hawthorne yönüne döndü. Farları sokağı aydınlattı. Henry tepedeki ışıkları görecek kadar uzun süre araca baktı: Aynasızların arabasıydı.

Zincirin altından geçip sola saparak çalıların arkasına saklandı. Gece çiyi yüzünü serinletti. Bir süre yüzüstü yere uzandı ve başını sağa sola çevirip yanaklarını ıslattı, suyun içebildiği kadarını içti. Polis aracı geçip gitti.

Derken, aniden tepe ışıkları yandı ve karanlık mavi tonlarına büründü. Boş sokakta siren çalmaya gerek yoktu. Ama Henry arabanın motorunun gürültüsünü duyabiliyordu. Lastiklerin kaldırıma çıkışının sesi.

Yakalandım, yakalandım, diyordu zihni... Sonra polis aracının kendisinden uzaklaştığını, Kansas Sokağı'na gittiğini fark etti. Birkaç saniye sonra gürültüler sokağı doldurdu, araçlar güneye gidiyordu. Karanlığın içinden fırlayan dev kara kediler gibiydiler. Yeşil gözleri olan bir kedi. Belki de O yeni bir şekle bürünmüş Henry'yi haklamaya geliyordu.

Derken gürültülerin polis aracıyla aynı yöne giden ambulanstan geldiğini anladı. Artık fazlasıyla soğuk gelen çimenlerde yatmayı sürdürdü.

(ödlek ödlek aramızda ödlek var)

Kusmamak için kendini zor tuttu. Kusarsa içinde ne varsa dışarı çıkmasından korkuyordu... Üstelik daha haklaması gereken beş kişi vardı.

Ambulans ve polis. Nereye gidiyorlar? Elbette kütüphaneye. Zenciye. Ama çok geç kaldılar. Onu hakladım. Sirenleri kapasanız da olur baylar. Nasıl olsa sizi duymayacak. Nalları dikti. O...

İyi de gerçekten ölmüş müydü?

Henry kuru diliyle soyulan dudaklarını yaladı. Ölmüş olsaydı siren sesleri geceyi bölmezdi. Demek ki zenci yardım çağırmıştı. Yani belki –sadece ve sadece belki– zenci ölmemişti.

"Hayır," dedi Henry dişlerinin arasından. Sırtüstü yuvarlanıp gökyüzündeki milyarlarca yıldıza baktı. O'nun oradan geldiğini biliyordu. Gökyüzünde bir yerlerden... O

(dünyalı kadınların mallarını çalmak ve erkeklere tecavüz etmek için uzaydan geldi diyor Frank, erkeklerin her şeyini çalıp kadınlara tecavüz edecek demek istiyor olmayasın seni aptal adam, Victor böyle derdi ve bu kadarı bile fazlaydı)

yıldızlar arasındaki boşluktan geldi. Yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakmak Henry'yi ürkütüyor: çok büyük, çok karanlık. Kan kırmızısına döndüğünü, ateşten çizgilerin arasında bir yüzün belirdiğini hayal etmek o kadar kolay ki...

Gözlerini kapadı, tir tir titriyordu. Kollarını karnında birleştirmişti. *Zenci öldü. Biri dövüştüğümüzü duyup polisleri aramıştır, hepsi bu,* diye düşündü.

O zaman ambulans neden?

"Kes sesini, kes sesini," diye homurdandı Henry. İçinde yine eski öfkeyi hissetti; kendisini sürekli yendikleri zamanları hatırladı –artık geçmişte kalmış gibi gelmiyorlardı, capcanlıydılar– onları ele geçirdiğini her sandığında nasıl da parmaklarının arasından kayıp gitmişlerdi. Son gün de öyleydi, Belch sürtüğün Kansas Sokağı'ndan Çorak Topraklar'a koştuğunu görmüştü. O anı çok iyi hatırlıyordu, ah evet, hem de nasıl. Biri apışaranıza tekme indirirse asla unutmazsınız. O yaz defalarca başına gelen buydu.

Zorlanarak da olsa oturur pozisyona geçti, acıya dayanmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı.

Victor ve Belch Çorak Topraklar'a inmesine yardım etmişlerdi. Kasıklarından vücuduna yayılan acıya rağmen elinden geldiğince hızlı yürüyordu. İşi bitirmenin zamanı gelmişti. Patika boyunca ilerleyip bir açıklığa varmışlardı. Altı yedi patikanın örümcek ağları gibi dağıldıkları yere. Evet, çocuklar orada oynamıştı; o kadarını anlamak için hayalet olmaya gerek yoktu. Şeker ambalajları, kırmızı siyah konfetiler bunun ispatıydı. Ayrıca bir şey inşa edilmiş gibi talaş kalıntıları ve tahtalar vardı.

Açıklığın ortasında durduğunu, ağaçlara baktığını ve inşa edilen ağaç evini aradığını hatırlıyordu. Onu bulacak, ağaca tırmanacak, kızı saklandığı yerden çıkarıp bıçağıyla boğazını kesecekti.

Ama ortalıkta ağaç evi yoktu. Belch ve Victor da aramış ama çocukların evini bulamamıştı. Eski hayal kırıklığı yeniden boğazının düğümlenmesine neden oldu. Nöbet tutması için Belch'i açıklıkta bırakıp nehre inmişlerdi. Ama nehir kıyısında da kızdan eser yoktu. O anı hatırladı, eğilip büyükçe bir taşı aldı ve

8

Çorak Topraklar/12.55

öfke içinde akıntıya fırlattı.

"Lanet sürtük nereye gitti?" diye sordu Victor'a dönüp.

Victor yavaşça başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Kanaman var."

Henry, Victor'un işaret ettiği yere baktığında kotunun kasık bölgesinde bozuk para büyüklüğünde koyu bir leke gördü. Acı azalıp sızlamaya dönüşmüştü ama iç çamaşırları vücudunu sıkıyormuş gibi geliyordu. Hepten öfkelendi, sanki biri kalbinin etrafına ip bağlamış, sıkıyordu. Kızın işiydi tüm bunlar.

"Nerde bu kız?" dedi dişlerinin arasından Victor'a.

"Bilmiyorum," dedi Victor yeniden aynı donuk sesle. Hipnotize olmuş veya güneş çarpmış gibi sersemlemiş bir hali vardı. Sanki aslında orada değildi. "Muhtemelen kaçmıştır. Old Cape Mahallesi'ne kadar gitmiş bile olabilir."

"Hayır," dedi Henry. "Saklanıyor. Burada gizli bir yerleri var ve orada saklanıyor. Belki ağaç evi değildir. Belki başka bir şeydir."

"Örneğin ne?"

"Bil-mi-yo-rum!" diye bağırdı Henry. Victor irkilip geri çekildi.

Henry, Kenduskeag'ın içindeydi, buz gibi sular ayakkabılarının üstünden akıp giderken etrafa bakınıyordu. Gözlerini akıntının on metre ötesindeki beton silindire dikti – pompalama istasyonlarından biri. Sudan çıkıp silindire yürüdü. Hafif bir korku vardı içinde, teninin gerildiğini, gözbebeklerinin büyüdüğünü hissediyordu.

Pompalama istasyonundan hafif bir uğultu geliyordu, biraz ötesindeyse Kenduskeag'a atıkları taşıyan borunun ucu görünüyordu. Atıklar düzenli bir şekilde borudan suya akıyordu.

Silindirin tepesindeki demir kapağa doğru eğildi.

"Henry?" diye seslendi tedirgin olan Victor. "Henry? Ne yapıyorsun?"

Henry onu umursamadı. Gözünü demirdeki deliğe yaklaştırdı ama aşağısı zifiri karanlıktı. Gözünü çekip kulağını dayadı deliğe.

"Bekle..."

Ses karanlığın içinden geliyordu. Henry vücut ısısının sıfıra düştüğünü, damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Ama bu duygularla beraber neredeyse hiç tanımadığı bir duyguyu daha tattı: sevgi. Gözleri kocaman açıldı. Palyaçolarınki gibi bir gülümseme belirdi suratında. Ay'dan gelen sesti. Şimdi kanalizasyondan, pompalama istasyonundan geliyordu.

"Bekle... gözle..."

Bekledi ama başka komut gelmedi; yalnızca pompaların monoton sesi. Victor'u bıraktığı yere döndü. Henry temkinli gözlerle kendisini süzen Victor'a boş verip Belch'e seslendi. Belch yanlarına gelmekte gecikmedi.

"Hadi," dedi Henry.

"Ne yapacağız Henry?" diye sordu Belch.

"Bekleyeceğiz. İzleyeceğiz."

Açıklığa doğru ilerleyip oturdular. Henry'nin kasıkları o kadar acıyordu ki külotunu çekiştirip acıyı azaltmaya çalıştı ama bir işe yaramadı.

"Henry ne..." diye söze başladı Belch.

"Şışş!"

Belch boynunu büküp emre uydu. Henry'nin yanında Camel sigarası vardı ama çıkarıp paylaşmadı. Sürtük oralardaysa sigara kokusunu almasını istemiyordu. Ötekilere durumu açıklayabilirdi ama buna gerek yoktu. Çocuklar orada oynuyorlardı. Ötekiler yakında gelecekti. Pisliklerin yedisini birden haklayabilecekken neden yalnızca sürtükle yetinsinler?

Bekledi ve gözetledi. Victor ve Belch sanki gözleri açık uyuyorlardı. Uzun bir bekleyiş değildi ama Henry'nin pek çok şey düşünecek zamanı oldu. Örneğin sabah bıçağı buluşunu. Okulun son günü kaybettiği bıçak değildi; ona ne olduğunu bilmiyordu. Bu, çok daha fiyakalıydı.

Postayla gelmişti.

Bir bakıma.

Verandada durmuş eski püskü posta kutularına bakıyor, gördüğüne anlam vermeye çalışıyordu. Posta kutusuna balonlar bağlanmıştı. Postacının bazen paketleri astığı yere. Kenardaki kırmızı bayrağa bağlanmış balonlar da vardı. Kırmızı, sarı, mavi, yeşil. Sanki garip bir sirk gecenin bir vakti geride sadece balonları bırakarak Witcham Yolu'ndan geçmişti.

Posta kutusuna yaklaştığında balonlara çizilmiş yüzleri gördü – bütün yaz ona işkence eden, onunla alay eden çocuklar.

Ağzı açık balonlara bakmıştı. Derken balonlar birer birer patladı. Harika bir histi; sanki sadece düşünerek, zihniyle onları öldürüyordu.

Posta kutusunun kapağı aniden açılmış ve Henry içine baktığında dikdörtgen paketle karşılaşmıştı. Postacı akşamüstünden önce o tarafa gelmese de paketi bulduğuna şaşırmadı. Ne olduğuna bakmak için kutuyu dışarı çıkardı. HENRY BOWERS, POSTA KUTUSU 2, DERRY, MAINE yazıyordu. Dönüş adresi bile yazılmıştı: ROBERT GRAY, DERRY, MAINE.

Paketi açtı, kahverengi ambalaj kâğıdı yere düşüp rüzgârla sürüklendi. İçinden beyaz bir kutu çıkmıştı. Kutuyu açtı. Beyaz pamuğa yerleştirilmiş bıçağı gördü. Onu alıp eve girdi.

Babası yatak odasındaki şiltede yatıyordu. Etrafı boş bira kutularıyla doluydu, sarı iç çamaşırının üstünden göbeği çıkmıştı. Henry babasının başına çömelip horlamalarını dinledi ve her nefes alışta at dudaklarını andıran dudağının sallanışını izledi.

Henry sustalının ucunu babasının boynuna yasladı. Babası şöyle bir kıpırdandı ama bira uykusundan uyanmadı. Henry bıçağı beş dakika kadar orada tuttu, bakışları dalgındı. Parmağı bıçağın kenarındaki ufak düğmedeydi. Ses, Ay'dan onunla konuşmuştu – içine bıçak gibi bir soğuk gizlenmiş ılık bahar rüzgârları gibiydi.

Sesin söylediği her şey Henry'ye tutarlı geldi. Böylece gümüş düğmeye bastı. Sustalının içinden bir çıt sesi duyuldu, bıçak çeliğin içinden çıkıp Butch Bowers'ın boynuna saplandı. İyi pişmiş tavuğa saplanan çatal gibi kolayca ete girivermişti. Bıçak o kadar uzundu ki ucu adamın boynunun diğer tarafından çıktı. Kenarından kanlar damlıyordu.

Butch'ın gözleri aniden açıldı. Bakışları tavana kaydı. Dudakları aralandı. Ağzının kenarından yanağına, kulaklarına doğru kanlar akıyordu. Hırıltıyı andıran sesler çıkardı. Dudaklarının arasında kandan bir baloncuk belirip patladı. Bir eli Henry'nin dizini yakalayıp sıktı. Henry umursamadı. Sonunda el pes edip kenara devrildi. Adamın gırtlağından yükselen garip seslerin kesilmesi uzun sürmedi. Butch Bowers ölmüştü.

Henry bıçağı çıkardı, babasının yatağının kirli çarşaflarına silerek temizledikten sonra çıt sesini duyana dek bıçağı içeri ittirdi. Önemsemeyen gözlerle babasına baktı. Bıçağı Butch'ın boynuna dayadığı sırada ses ona, o gün neler yapması gerektiğini söylemişti. Ses her şeyi açıklamıştı. Bu yüzden Belch ve Victor'u aramak için diğer odaya gitti.

Şimdi üçü birlikteydiler, kasıkları acısa da bıçağın cebindeki varlığını hissetmek rahatlatıcıydı. Kesip biçme zamanının yaklaştığını hissediyordu. Hangi bebek oyununu oynuyorlarsa oynamak için geri geldiklerinde çocukları birer birer deşecekti. Ay'dan gelen ses babasının yanına çömeldiğinde ona neler yapması gerektiğini açıklamıştı ve Henry kasabaya inerken gözlerini gökyüzündeki hayaletimsi çemberden alamamıştı. Gerçekten de Ay'da bir adam vardı – hayaletimsi bir yüz, kraterleri andıran gözler ve elmacıkkemiklerine kadar uzanan bir sırıtış. O

(aşağıda hepimiz süzülüyoruz Henry hepimiz süzülüyoruz ve sen de süzüleceksin)

kasabaya kadar konuşmaya devam etti. Hepsini öldür Henry, dedi Ay'daki ses. Henry'ye göre hava hoştu. O da benzer şeyler hissediyordu. Hepsini öldürecekti. Ona işkence eden herkesi. O zaman bu hisler –gücünü kaybettiği, Derry Koleji'nin aksine söz geçiremeyeceği bir dünyaya doğru ilerlediği, şişkolara ve zencilere ve hatta kekeme ucubelere yer olan ama kendisine yer olmayan bir dünyaya adım attığı hissi– kaybolacaktı.

Hepsini öldürecekti. O zaman sesler –içindeki sesler ve Ay'dan konuşan– onu rahat bırakacaklardı. Hepsini öldürdükten sonra eve dönecek ve kucağında babasının hatıra Japon kılıcıyla arka verandada oturacaktı. Babasının biralarından birini içecek ve radyo dinleyecekti. Ama beyzbol değil. Rock and roll. Henry

bunu bilmese de (bilse de umurunda olmazdı) Kaybedenler'le bir ortak noktaları vardı: Rock and roll'un sağlam müzik olduğunu düşünüyordu. Kümeste tavuklar var, kimin kümesi, hangi kümes, benim kümesim. Her şey yoluna girecekti, her şey yeniden normale dönecekti, her şey olması gerektiği gibi olacaktı ve sonrasında yaşanacakların bir önemi yoktu. Ses her şeyle ilgilenecekti, bunu hissediyordu. Siz O'na yardım ederseniz, O da size yardım ederdi. Derry'de işler böyle yürürdü.

Ama çocuklar durdurulmalıydı, hemen durdurulmalıydı, bugün durdurulmalıydı. Ses öyle söylemişti.

Henry yeni bıçağını cebinden çıkarıp gün ışığında saçtığı parıltıları hayranlıkla seyretti. Derken Belch kolunu yakalayıp, "Bak Henry," diye fısıldadı. "Şuna bak!"

Henry işaret edilen yöne baktığında jeton düştü. Büyü yapılmış gibi açıklığın ortasındaki kare şeklindeki bir bölüm havaya kalkmış, altındaki karanlık delik ortaya çıkmıştı. İlkönce sesin sahibinin ortaya çıkacağını sanıp korktu... O'nun şehrin altında bir yerlerde yaşadığına emindi. Sonra gürültüleri duydu ve neler olduğunu anladı. Ağaç evini bulamamışlardı çünkü ağaç evi yoktu.

"Şu işe bak, baştan beri tepelerinde duruyormuşuz," diye homurdandı Victor. Ben'in kafası ve omuzları delikten yukarı çıktığında ayağa kalkacak oldu. Henry arkadaşını kolundan yakalayıp geri çekti.

"Onları haklamayacak mıyız Henry?" diye sordu Victor, Ben delikten çıkarken.

"Haklayacağız," dedi gözlerini nefret ettiği şişkodan ayırmayan Henry. "Bekle."

Şişko, sürtüğün delikten çıkmasına yardım ediyordu. Beverly şüpheci gözlerle etrafı inceledi. Henry önce Beverly'nin kendisini gördüğünü sandı ama sonra kızın gözleri üzerinden geçip gitti. İkisi bir şeyler konuşup gür çalıların arasında gözden kayboldular.

"Hadi," dedi Henry çocukların ayak sesleri duyulmaz olduğunda. "Peşlerinden gideceğiz. Ama mesafemizi koruyup sessiz olacağız. Hepsini haklamak istiyorum."

Üçü devriyeye çıkmış askerler gibi açıklığı geçtiler, gözleriyle sürekli etrafı kolaçan ediyorlardı. Belch kulüp evinin yanından geçerlerken deliğe bakıp hayranlıkla başını sallamaktan kendini alamadı.

"Tam tepelerinde oturuyormuşum," dedi.

Henry sabırsızlıkla ilerlemesini işaret etti.

Patikadan gittiler, çünkü daha sessizdi. El ele tutuşan sürtük ve şişko (*aman ne sevimli*, diye düşündü Henry büyük bir alaycılıkla) karşılarında belirdiğinde Kansas Sokağı'na olan yolu yarılamışlardı.

Şansa sırtları Henry'ye ve arkadaşlarına dönüktü. İkisi de başlarını çevirip bakmadı. Henry, Victor ve Belch oldukları yerde donup kaldılar, patikanın kenarındaki gölgelerin arasına saklandılar. Ben ve Beverly uzaklaşana kadar beklediler ve ikisi uzaktan görülen belirsiz iki karaltıya dönüştüğünde yeniden peşlerine düştüler. Henry bıçağını çıkardı ve

9

Henry Otostop Çekiyor/02.30

sapındaki metal düğmeye bastı. Bıçak dışarı çıktı. Ay ışığında bıçağı süzdü. Yıldız ışığının, bıçağın metaline çarpıp yansımasından hoşlanıyordu. Saatin kaç olduğundan emin değildi. Gerçeklikle olan bağlantıları kopmaya başlamıştı.

Bir ses onu kendine getirdi. Gittikçe güçlenen bir gürültü. Bir arabanın motoru. Yaklaşıyordu. Henry'nin gözbebekleri büyüdü. Bıçağın sapını sıkı sıkı kavrayıp arabanın geçmesini bekledi.

Araba geçip gitmedi. Bahçenin önündeki kaldırıma yanaştı. Motor çalışır vaziyette öylece durdu. Suratını buruşturan Henry (karnı sertleşmişti, tahtalara dönmüştü, parmaklarının arasından kanlar sızıyordu) dizlerinin üstüne kalkıp çalıları ittirdi. Farları ve arabanın siluetini gördü. Polis olabilir mi? Bıçağın sapını sıktı, parmakları gevşedi, sıktı, parmakları gevşedi, sıktı, parmakları gevşedi.

Sana bir araba yolladım Henry, diye fısıldadı ses. *Bir tür taksi, ne de olsa seni bir an evvel otele ulaştırmalıyız. Gece ilerliyor.*

Ses birbirine çarpan kemiklerin tıkırtısını andıran bir kıkırtının ardından sustu. Geriye sadece cırcırböceklerinin ve arabanın motorunun gürültüsü kaldı. *Kiraz bombalarının gürültüsü gibi,* diye düşündü Henry.

Ayağa kalktı, bahçeyi geçti. Arabanın etrafına bakındı. Polis değildi. Tepe ışığı yoktu, şekli de polis arabasına uymuyordu. Görünüşü... eskiydi.

Henry yeniden kıkırtıyı duydu... Belki de sadece rüzgârdı.

Çalıların gölgesinden çıkıp zincirin altından geçti. Ayağa kalkıp motoru çalışan arabaya doğru yürüdü. Henry berbat durumdaydı: Gömleği kandan siyaha dönmüştü, pantolonu da neredeyse dizlerine kadar kana bulanmıştı. Akıl hastanesinde kısacık kesilen saçlarının altında yüzü beyaz bir yara izi gibiydi.

Bahçeden kaldırıma uzanan yolda durup arabaya baktı ve direksiyonun başındakinin kim olduğunu çözmeye çalıştı. Ama şoförden önce arabayı tanıdı – babasının bir gün sahip olacağına ant içtiği 1958 model Plymouth Fury. Kırmızı ve beyazdı. Henry gürültüsünü duyduğu motorun V-8 327 olduğunu biliyordu. (Babası aynı şeyi söyleyerek kafasının etini yememiş miydi?) 255'lik beygirgücü, dokuz saniyede yetmiş kilometreye çıkabilen dört vitesli bir araba. *O arabayı alacağım, öldüğümde beni içine gömsünler,* deyip dururdu Butch Bowers... Elbette hiçbir zaman arabayı alamamış ve canavarlardan bahsedip duran Henry tımarhaneye gönderilirken gömülme işiyle devlet ilgilenmişti.

Arabanın içindeki babamsa buna dayanabileceğimi sanmıyorum, diye düşündü Henry, bıçağı daha da sıkı kavrayıp, sarhoşlar gibi sallanarak direksiyonun başındaki siluete baktı.

Fury'nin yolcu kapısı açıldı, tavan ışığı yandı. Şoför Henry'ye döndü. Belch Huggins'ti. Yüzü paramparçaydı ama olsun. Gözlerinden biri yoktu, yanağı delinmiş, kararmış dişleri ortaya çıkmıştı. Belch'in kafasında öldüğü gün giydiği beyzbol kasketi vardı. Hep yaptığı gibi ters çevirmişti. Şapkanın kenarlarını gri yeşil yosunlar bürümüştü.

"Belch!" diye haykırdı Henry. Karnı o kadar acıdı ki yeniden acı dolu bir çığlık attı.

Belch'in ölü dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çürümüş elini kaldırıp davet edercesine açık kapıyı işaret etti.

Henry kısa bir tereddüdün ardından Fury'ye doğru ilerledi. Üstündeki V amblemine dokundu. Tıpkı babasının onu Bangor'daki otomobil galerisine götürdüğü zamanlarda yaptığı gibi. Yolcu koltuğuna oturacağı sırada gözleri kararır gibi oldu ve devrilmemek için kapıya tutundu. Öylece durup derin derin nefes aldı. Sonunda her şey normale döndü –ne kadar normal denebilirse– ve Henry yolcu koltuğuna oturdu. Acı hiç olmadığı kadar güçlenirken kanaması şiddetlendi. Sanki parmaklarının arasından ılık jöle akıyordu.

Başını geriye devirip dişlerini gıcırdattı, boynundaki kaslar gerildi. Acı biraz olsun azaldı.

Kapı kendiliğinden kapandı. Işık söndü. Henry, Belch'in çürümüş elinin vitese gittiğini gördü. Etleri çürüyüp döküldüğünden Belch'in parmak kemikleri görülüyordu. Kemikten parmaklar arabayı ileri vitese taktı.

Fury, Kansas Sokağı'ndan tepeye doğru yola çıktı.

"Nasıl gidiyor Belch?" diye sordu Henry. Aptalca bir soruydu elbette, Belch orada olamazdı, ölüler araba kullanamaz, ama aklına başka bir şey gelmemişti.

Belch cevap vermedi. Kalan gözüyle yola baktı. Yanağındaki delikten görünen dişlerden hastalıklı bir parıltı yayılıyordu. Henry, Belch'in ne kadar pis koktuğunu fark etti. Dürüst olmak gerekirse Belch, küflenmiş domates gibi kokuyordu.

Torpido gözü kendiliğinden açıldı, kapak Henry'nin dizine çarparken gözün içindeki ufak ampul yandı. Bir şişe Texas Driver. Yarısı doluydu. Henry şişeyi çıkarıp kapağını açtı ve kocaman bir yudum aldı. Alkol boğazından aşağı kolayca süzüldü ama midesine indiğinde volkan gibi patladı. İnleyen Henry iki büklüm oldu... Sonra yavaş yavaş kendine geldi, artık daha iyiydi, yeniden dünyaya dönmüştü.

"Teşekkürler," dedi.

Belch başını ona doğru çevirdi. Henry, Belch'in boynundaki kaslardan yükselen sesi; paslı menteşelerin sesini andıran sesi duyabiliyordu. Belch ölü gözüyle bir saniye kadar ona baktı. Henry ilk kez o zaman Belch'in burnunun olmadığını fark etti. Sanki biri Belch'in burnunu yemişti. Belki bir köpek. Veya fareler. Fareler daha yüksek ihtimaldi. Çocukları kovaladıkları tüneller farelerle doluydu.

Belch aynı yavaşlıkla yüzünü tekrar yola çevirdi. Böylesi Henry için daha iyiydi. Belch'in suratının halinden pek hoşlanmamıştı. O gözde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Öfke? Alınganlık? Ne?

Arabayı ölü olan biri kullanıyor.

Henry koluna baktığında tüylerinin diken diken olduğunu gördü. İçkiden bir yudum daha aldı. Bu seferki daha az canını yaktı ve vücudunu daha fazla rahatlattı.

Araba yokuş yukarı çıkıp saat yönünün aksi istikametinde kavşağı döndü, gerçi o saatte ortalıkta araba olmadığından bütün trafik ışıkları sarıya ayarlanmıştı ve boş sokaklarda kimsecikler görünmüyordu. Şehir o kadar sessizdi ki Henry sokak lambalarındaki ampullerden yükselen cızırtıları bile duyabiliyordu... Yoksa hayal mi görüyordu?

"O gün seni geride bırakmayı hiç istemedim Belch," dedi Henry. "Belki aklına takılmıştır diye söylüyorum."

Kurumuş tendonlardan yükselen gıcırtı. Tek gözüyle Henry'ye bakan Belch. Dudakları gerildi, küflenmiş dişetlerini ortaya çıkaran iğrenç bir sırıtış belirdi ölünün suratında. *Ne biçim bir sırıtış bu,* diye sordu Henry kendi kendine araba anacaddedeki Freese'in önünden geçerken. Aladdin Sineması sokağın karşı tarafında kalmıştı. *Affeden bir sırıtış mı? Eski dostlara özgü bir sırıtış mı? Yoksa seni haklama sırası bende Henry, Victor'u ve Ben'i terk etmenin hesabını vereceksin, diyen bir sırıtış mı? Ne tür bir sırıtış?*

"Beni anlamak zorundasın," dedi Henry. Sonra duraksadı. O gün gerçekte neler olmuştu? Düşündüğünde bütün parçalar birbirine giriyordu, yapbozu bir türlü birleştiremiyordu. O gün tam olarak neler yaşanmıştı? Şişkoyu ve sürtüğü Kansas Sokağı'na kadar takip edip çalıların arasında beklemiş, yukarı tırmanışlarını

seyretmişlerdi. Gözden kaybolacak olsalar Victor ve Belch ile birlikte saklanmayı bırakıp doğrudan peşlerine takılırlardı; iki kişi de hiç yoktan iyiydi. Gerisini de sonra hallederlerdi.

Ama iki çocuk gözden kaybolmamıştı. Çite yaslanıp sohbet ederek sokağı gözlemişlerdi. Arada bir Çorak Topraklar'a inen yokuşu kontrol ediyorlardı ama Henry ve iki adamı iyi saklanmıştı.

Henry o gün gökyüzünün bulutlu olduğunu, doğudan gelen bulutların havayı ağırlaştırdığını hatırlıyordu. Akşama doğru yağmur yağacaktı.

Sonra ne olmuştu? Ne...

Kemikli, derisi kâğıda dönmüş bir el alnına dokununca Henry çığlık attı. Yeniden bayılır gibi olmuştu ama Belch'in iğrenç dokunuşu ve karnındaki acı onu uyandırdı. Başını çevirdiğinde Belch'in suratını kendisininkine yaklaştırdığını gördü. Aralarındaki mesafe beş santim kadardı. Henry'nin solukları hızlandı ama daha ilk nefesinde nefes almamış olmayı diledi. Belch fena çürümüştü. Küflü domates kokusu Henry'nin ciğerlerine doldu. Midesi bulandı.

O zaman en sonunda neler olduğunu hatırladı. Belch'in ve Vic'in sonunu. Nereye gideceklerine karar vermeye çalıştıkları sırada karanlığın içinden bir şey çıkmıştı. *Bir şey*... Henry ne olduğunu çözememişti. Derken Victor, "Frankenstein, Frankenstein!" diye bağırmıştı. Gerçekten de öyleydi. Boynunda demirler, alnında koca yara iziyle Frankenstein'ın canavarı onlara saldırmıştı.

"Frankenstein!" diye bağırmıştı Vic. "Fra..." ve sonra Vic'in kellesi uçmuştu. Vic'in kellesi havada bir kavis çizip yapış yapış bir tak sesiyle taşlara çarpmıştı. Canavar sulu sarı gözlerini Henry'ye dikmişti. Henry donup kalmıştı. Altına kaçırmış, sıcak sidiğin bacaklarından aşağı aktığını hissetmişti.

Yaratık ona ve Belch'e saldırdı... Belch...

"Dinle, kaçtığımı biliyorum," dedi Henry. "Kaçmamam gerekirdi ama... ama..."

Belch tek gözüyle boş boş baktı.

"Kayboldum," diye fısıldadı Henry kendisinin de büyük bir bedel ödediğini Belch'e anlatmak istercesine. Çok zayıf bir baha-

neydi. Evet Belch, sen öldün ama benim de elime kıymık battı, demekten farksızdı. Ama Henry için de hayat kolay olmamıştı. Karanlıkta saatlerce dolaşmış ve sonunda çığlık atmaya başlamıştı. Düştüğünü ve umarım ben de bir an evvel ölürüm ve bu iş biter diye düşündüğünü hatırlıyordu. Derken hızla akan bir suya rastlamıştı. Muhtemelen kanalın altındaydı. Gün ışığına ulaşmış, her nasılsa kıyıya kadar gitmiş ve yirmi altı yıl sonra Adrian Mellon'ın boğulacağı yerin elli metre ötesinde yola tırmanmıştı. Ayağı kaydı, düştü, başını çarptı, bayıldı. Uyandığında hava kararmıştı. Her nasılsa 2. Otoyol'a ulaşıp eve otostop çekti. Oraya vardığında polisler onu bekliyordu.

Ama o, o zamandı, buysa şimdi. Belch, Frankenstein'ın canavarının yoluna çıkmış ve yaratık oğlanın suratının sol tarafını parçalamıştı. Kaçmadan önce Henry'nin son gördüğü buydu. Ama şimdi Belch geri gelmişti ve bir şey işaret ediyordu.

Henry, Belch'in arabayı Derry Oteli'nin önüne park ettiğini gördü. Her şey açıklık kazandı. Derry Oteli Derry'de kalan tek doğru düzgün oteldi. 1958'de Exchance Sokağı'nın sonunda Eastren Star ve Torrault Sokağı'nın sonunda Traveller's Rest otelleri de vardı ama ikisi de şehirleşme projeleriyle kaybolup gitmişti. (Henry'nin bundan haberdar olmasının nedeni Juniper Hill'de yattığı dönemde *Derry News* gazetesini okumaya devam etmesiydi.) Geriye bir tek Derry Oteli ve otoyol kenarındaki şaibeli moteller kalmıştı.

Buradadırlar, diye düşündü. *Hepsi bu oteldedir. Kalanlar. Sıcacık yataklarında uyuyor, rüyalarında şeker tarlaları görüyorlardır. Ya da belki kanalizasyonu. Ve hepsini haklayacağım. Birer birer işlerini bitireceğim.*

Texas Driver şişesini çıkarırken hafifçe inledi. Kanaması artmıştı. Oturduğu koltuk kandan yapış yapıştı. Ama şarap kendini kötü hissetmesini engelliyordu; şarap kanamayı umursamasını engelliyordu. Viskiyi tercih ederdi ama şarap da hiç yoktan iyiydi.

"Dinle," dedi Belch'e. "Kaçtığım için özür dilerim. Neden kaçtım bilmiyorum. Lütfen... bana kızma."

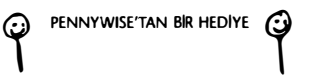
Belch o zaman ilk ve son kez konuştu ama ses onun sesi değildi. Belch'in çürümüş ağzından yükselen ses derinden gelen,

güçlü, korkutucu bir sesti. Henry'yi tir tir titretti. Ay'ın, palyaçonun, rüyaların ve kâbusların sesiydi. Kanalizasyonda duyduğu sesti.

"Kes sesini ve hakla onları," dedi ses.

"Tamam," dedi Henry ezile büzüle. "Elbette, tamam, seve seve, hiç dert değil..."

Şişeyi torpido gözüne koydu. Şişenin boynu birbirine çarpan dişler gibi plastiğe çarpıp tıkırdadı. O zaman şişenin altındaki kâğıdı gördü. Çekip ne olduğuna bakmak için açtı. Kanlı parmak izleri kaldı köşelerde. Tepeye parlak kırmızıyla balon resmi çizilmişti:

Altına büyük harflerle şunlar yazılmıştı:

BILL DENBROUGH	311
BEN HANSCOM	404
EDDIE KASPBRAK	609
BEVERLY MARSH	518
RICHIE TOZIER	217

Oda numaraları. Çok iyi. Zaman kazandıracaktı. "Teşekkürler Be..."

Ama Belch yoktu. Şoför koltuğu boştu. Geriye sadece küflü beyzbol kasketi kalmıştı. Bir de vitesteki yapış yapış madde.

Henry şaşkınlıkla boş koltuğa baktı, kalbi canını yakacak kadar hızlı çarpıyordu... Derken arka koltuktan gelen bir ses duyduğunu sandı. Çabucak kalktı, kapıyı açtı ve az kalsın aceleden kaldırıma düşecekti.

Yürümekte güçlük çekiyordu; her adımda karnı parçalanıyordu sanki. Ama dengesini bulup öylecedurdu ve kütüphane ve Aladdin Sineması'yla birlikte eski günlerden kalma az sayıdaki yapıdan biri olan sekiz katlı otele baktı. Üst katlardaki ışıkların çoğu sönmüştü ama girişteki buzlucamlı lambalar karanlıkta parlıyordu.

Henry ışığa doğru ilerledi, lambaların arasından geçip omzuyla ikiz kapılardan birini açtı.

Gecenin geç saatleri olduğundan lobi sessizdi. Yerde solmuş bir Türk halısı vardı. Tavana dev bir duvar resmi yapılmıştı. Kare panolardan oluşan resimde Derry'nin kerestecilik günleri yâd ediliyordu. Minderlerle kaplı kanepeler, koltuk ve şömine. Çıt çıkmıyordu. Şöminede bir odun vardı – gazla çalışanlardan değil gerçek bir şömineydi, sadece süs için konulmamıştı. Oraya buraya saksılar yerleştirilmişti. Bara açılan cam kapılar kapalıydı ve iç taraflardaki bir ofisten televizyonun sesi geliyordu.

Pantolonu ve gömleği kan içinde olan Henry lobiyi geçti. Elleri kan içinde kalmış, yanakları ve alnı da kana bulanmıştı. Sanki savaş boyaları sürülmüştü. Gözleri her an yuvalarından fırlayacakmış gibi duruyordu. Lobide onu gören olsa çığlık çığlığa kaçardı ama kimsecikler yoktu.

Yukarı düğmesine bastığı anda asansörün kapısı açıldı. Önce elindeki kâğıda, sonra katları gösteren düğmelere baktı. Kısa bir tereddüdün ardından altıncı katın düğmesine bastı. Kapılar kapandı. Asansör yükselirken makinenin uğultusu duyuldu.

En iyisi yukarıdan başlayıp aşağıya doğru devam etmek.

Başını asansörün duvarına yasladı, gözleri kapanmak üzereydi. Asansörün uğultusu rahatlatıcıydı. Tıpkı arıtma sisteminin, pompalama istasyonlarındaki makinelerin uğultusu gibi. O günü hatırlayıp duruyordu. Sanki her şey önceden ayarlanmıştı, sanki herkes üzerine düşen rolü oynuyordu. Vic ve zavallı Belch uyuşturucu almış gibiydiler. Hatırladıkları...

Asansör durduğunda irkildi. Karnı yeniden sızladı. Kapılar açıldı. Henry sessiz koridora adım attı. (Koridor da saksılarla doluydu ama bunlar tavandan sarkan ağlara yerleştirilmişti. Onlara dokunmak istemiyordu, karanlıkta gördüğü iğrenç şeyleri hatırlatıyorlardı ona.) Kâğıdı kontrol etti Kaspbrak 609 numaradaydı. Duvardan destek alarak o yöne ilerledi. Peşi sıra kandan bir iz bırakıyordu duvar kâğıdında. (Ne zaman tavandan sarkan bitkilere yaklaşsa etraflarından dolaşıyordu; onlara dokunmak istemiyordu.) Boğazı kurumuş, solukları sıklaşmıştı.

İşte oradaydı. Henry sustalıyı cebinden çıkardı, kurumuş dudaklarını yalayıp kapıyı çaldı. Ses yok. Tekrar çaldı, bu sefer daha sertçe.

"Kim o?" Uykulu bir ses. *Güzel. Pijamalarıyladır, yarı uyanık.* Kapıyı açtığında Henry sustalıyı gırtlağına, âdemelmasının hemen altındaki hassas çukura saplayacaktı.

"Kat görevlisi efendim," dedi Henry. "Karınızdan mesaj var." Kaspbrak evli miydi? Belki de aptalca bir şey söylemişti. Tetikte içeriden cevap gelmesini bekledi. Ayak sesleri duydu – terliklerin halıya sürtünüşü.

"Myra'dan mı?" Sesi endişeliydi. Güzel. Birazdan daha da endişelenecekti. Henry'nin şakakları zonkluyordu.

"Sanırım efendim. İsim yok. Yalnızca karınızdan olduğu yazılmış."

Kısa bir duraksamanın ardından Kaspbrak'ın zinciri açışının metalik sesi duyuldu. Sırıtan Henry sustalının düğmesine bastı. *Şak.* Bıçağı yanak hizasına kaldırıp hazır bekledi. Kilidin açıldığını duydu. Birkaç saniye sonra bıçağı cılız ucubenin boğazına saplayacaktı. Bekledi. Kapı açıldı ve Eddie

10

Kaybedenler Hep Bir Arada/13.20

Stan ve Richie'nin Costello Caddesi Marketi'nden çıktığını gördü, ikisinin de ellerinde Rocket denen şekerlerden vardı. "Hey!" diye bağırdı. "Hey, bekleyin!"

Döndüler. Stan el salladı. Eddie onlara yetişmek için bütün gücüyle koştu ama doğruyu söylemek gerekirse hızlı koşabilen çocuklardan değildi. Bir kolunuz alçıdayken diğer elinizde de oyun tahtası varsa kolay koşamazsınız.

"Bak burada kimler varmış, sevgili Eddie'niz," dedi Richie güneyli centilmen taklidiyle. (Gerçi konuşması Warner Brothers çizgi filmlerindeki karakterleri andırıyordu.) "Ah bakın... evladınızın kolu kırılmış! Şuna bakınız Bay Stan, oğlanın kolu kırık! Centilmenlik yapıp oyun tahtasını taşımanız gerekmez mi?"

"Ben taşıyabilirim," dedi Eddie nefes nefese. "Rocket'ından bir ısırık vermeye ne dersin!"

"Annen sakın bunu söylediğini duymasın Eddie," dedi Richie. Daha hızlı yemeye başladı. Zaten en sevdiği bölüme, ortadaki çikolataya ulaşmıştı. "Mikroplar evlat! Başkasının çikolatasını yersen bir sürü mikrop kaparsın!"

"Riske gireceğim," dedi Eddie. Richie isteksizce Rocket'ını Eddie'nin ağzına tuttu ve Eddie'nin iki kere yalamasına bile fırsat bırakmadan geri çekti.

"İstersen benimkinin kalanını alabilirsin," dedi Stan. "Öğle yemeği sayesinde karnım hâlâ tok."

"Yahudiler çok yemez," diye açıkladı Richie. "Dinlerinin gereği böyledir." Üçü birlikte keyifli sohbetlerine devam ederek Kansas Sokağı'nın ve Çorak Topraklar'ın yolunu tuttular. Derry sanki öğle uykusuna dalmıştı. Önünden geçtikleri evlerin güneşlikleri indirilmiş, oyuncaklar bahçelerde terk edilmişti. Sanki bütün çocuklar eve çağrılıp öğle uykusuna yatırılmıştı. Batıda gök gürledi.

"Gerçekten öyle mi?" diye sordu Eddie, Stan'e.

"Hayır, Richie seninle dalga geçiyor," dedi Stan. "Yahudiler de normal insanlar kadar yer." Richie'yi işaret etti. "Onun kadar."

"Biliyor musun, Stan'e karşı çok acımasızsın," dedi Eddie, Richie'ye. "Biri sırf Katolik olduğun için senin hakkında aptalca şeyler söylese ne hissederdin?"

"Ah, Katolikler hakkında konuşmaya başladın mı sonu gelmez," dedi Richie. "Babam bir keresinde Hitler'in Katolik olduğunu söylemişti. Hitler milyarlarca Yahudiyi öldürmüş, yanılıyor muyum Stan?"

"Evet, sanırım," dedi Stan. Utanmış görünüyordu.

"Babam bunu anlattığında annem öfkeden küplere bindi," diye devam etti Richie. Suratında sinsi bir sırıtış belirdi. "Hem de ne öfke. Biz Katoliklerin bir de engizisyonumuz varmış. İnsanlara işkence etmekten zevk alırlarmış. Sanırım bütün dinlerin garip tarafları var."

"Bence de," diye karşılık verdi Stan. "Biz Ortodoks değiliz, yani domuz eti ve jambon yiyoruz. Yahudi olmak nedir çok iyi

bildiğimi söyleyemem. Derry'de doğdum ve bazen Yom Kipur gibi bayramlarda Bangor'daki sinagoğa gideriz ama..."

Omuz silkti.

"Domuz eti mi? Jambon mu?" Eddie şaşkındı. O ve annesi Metodist'ti.

"Ortodoks Yahudiler domuz eti yemez," dedi Stan. "Torah'ta çamurda yürüyen veya denizin dibinde dolaşan şeyleri yememekle ilgili bir şeyler yazıyormuş. Ne olduğunu tam bilmiyorum. Ama domuzlar ve ıstakoz yasak. Bizimkiler yine de yiyor. Ben de yerim."

"Bu gerçekten garipmiş," diyen Eddie kahkahalara boğuldu. "İnsana ne yiyip ne yemeyeceğini söyleyen bir din hiç duymamıştım. Bir de bakmışsın sana ne osuracağını da söylüyorlar."

"Koşer elbette," diyen Stan kendi esprisine güldü. Ama Richie ve Eddie koşerin Yahudi yemeği anlamına geldiğini bilmediklerinden, neye güldüğünü anlamadılar.

"Stan, kabul etmelisin ki oldukça garip bir durum," dedi Richie. "Yahudi olduğun için jambon yiyememek çok saçmaymış."

"Öyle mi?" dedi Stan. "Cuma günleri et yememek çok mu mantıklı?"

"Şey... hayır!" diyen Richie şöyle bir düşündü. "Cuma günleri et yemiyoruz çünkü..."

Elinde olmadan gülümsedi. "Tamam, sen kazandın."

"Cuma günü et yerlerse Katolikler gerçekten cehenneme mi gidiyor?" diye sordu iki kuşak öncesine kadar kendi akrabalarının da cuma günleri asla et yemeyen Polonyalı Katoliklerden olduğunu bilmeyen Eddie.

"Bak sana ne diyeceğim Eddie," dedi Richie. "Tanrı'nın beni cuma günü salamlı sandviç yedim diye cehenneme yollayacağını sanmıyorum, yine de riske girmeye değer mi? Haksız mıyım?"

"Sanırım değilsin," dedi Eddie. "Yine de kulağa çok..."

Aptalca geliyor diyecekti ama kilisenin pazar okuluna gittiği dönemde Bayan Portleigh'ın anlattığı hikâyeyi anlattı. Bayan Portleigh'a göre bir keresinde yaramaz bir çocuk tepsiden komünyon ekmeği çalıp cebine saklamıştı. Onu eve götürmüş ve neler olacağını görmek için tuvalete atmıştı. Hemen o anda –en

azından Bayan Portleigh küçük öğrencilerine böyle söyledi– tuvaletteki su kan kırmızısına dönmüştü. İsa'nın kanıydı, dedi kadın. Küçük oğlan cezalandırılmıştı çünkü yaptığı günahtı. Tanrı onu İsa'nın etini tuvalete atarak ruhunu riske attığı konusunda uyarıyordu.

O ana kadar sadece son bir yıldır katılmasına izin verilen komünyonlardan hoşlanırdı Eddie. Metodistler şarap yerine üzüm suyu kullanır ve komünyon ekmeği küp şeklinde kesilmiş, taze Wonder Bread'dir. Dini ritüelin parçası olarak bir şeyler yiyip içmek fikrinden hoşlanıyordu. Ama Bayan Portleigh'ın hikâyesinden sonra tören onun için heyecan verici bir şey olmaktan çıkıp korkutucu bir şeye dönüşmüştü. Küp şeklinde kesilmiş ekmeklere uzanırken bile, cesaretini toplaması gerekiyordu çünkü çarpılmaktan korkuyordu... Veya daha kötüsü ekmeğin elinde renk değiştirmesinden, kana dönüşmesinden, nereden geldiği bilinmeyen bir sesin kilisenin içinde gürleyerek onu azarlamasından korkuyordu: *Bunu hak etmiyorsun! Bunu hak etmiyorsun! Lanetlendin! Cehenneme gideceksin!* Çoğu zaman komünyon ekmeğini yediğinde boğazı sıkışır ve soluğu ıslık sesine dönüşürdü. Panik içinde duaların bitmesini bekler ve girişe koşup inhalatörünü kullanırdı.

Kendini aptal durumuna düşürme, dedi kendi kendine yaşı büyüdükçe. *Bayan Portleigh'ın anlattığı aptalca bir hikâyeydi. Üstelik Bayan Portleigh'ın kendisi de azize değildi. Annem Kittery'de boşandığını ve Bangor'da bingo oynadığını söyledi. Gerçek Hıristiyanlar kumar oynamaz. Gerçek Hıristiyanlar kumarı paganlara ve Katoliklere bırakır.*

Tüm bunlar mantıklıydı mantıklı olmasına ama, onu rahatlatmaya yetmiyordu. Klozetteki suyu kana döndüren komünyon ekmeği hikâyesi onu endişelendiriyor, huzurunu kaçırıyor, hatta kâbus görmesine yol açıyordu. Bir gün bunu atlatmanın yegâne yolunun bir parça ekmeği alıp tuvalete atmak ve neler olduğunu görmek olacağına karar verdi.

Ama böyle bir deneyi yapacak kadar cesur değildi; mantığı suyla gelecek potansiyel lanetlenme ve günah işlediğini haykıran kanlı tuvalet imgesine karşı koyamayacak kadar güçsüzdü. Sihir-

li sözlerin etkisinden kurtulabilecek kadar büyümemişti henüz: *Bu benim etim, onu ye; bu benim kanım, onu paylaş.*

Hayır, deneyi hiç yapmadı.

"Evet bütün dinlerin gariplikleri var," dedi Eddie. *Ama güçlüler,* diye ekledi içinden. *Sihirliler.* Acaba dine sihirli demek günah mıydı? Neibolt Sokağı'nda gördükleri şeyi düşündü. İlk kez arada delice bir paralellik kurdu – Kurt Adam ne de olsa tuvaletten çıkmamış mıydı?

"Çocuklar galiba herkes uyuyor," dedi Rocket'ını kanalizasyon mazgalına atan Richie. "Şehri hiç bu kadar sessiz görmüş müydünüz? Yoksa herkes bir günlüğüne Bar Harbor'a mı gitti?"

"He... he... hey ço... ço... çocuklar!" diye kekeledi Bill Denbrough arkalarından. "Be... beni de bekleyin!"

Koca Bill'in sesini duyduğuna her zamanki kadar sevinen Eddie, başını sesin geldiği yöne çevirdi. Oğlan Gümüş'le Costello Caddesi'nde ilerliyordu, Mike'ın Schwinn'i yepyeni olsa da arayı açmıştı.

"Hadi Gümüş, ileriiiiiii!" diye bağırdı Bill. Pedalları neredeyse saatte otuz kilometre hız yapacak kadar hızlı çeviriyor ve tekerleklere taktığı iskambil kâğıtları trenlerinkini andıran sesler çıkarıyordu. Derken pedalları geriye basarak kontra fren yaptı ve bisikletinin arkasında hayranlık uyandırıcı bir fren izi bıraktı.

"Kekeme Bill!" dedi Richie. "Nasılsın evlat? Ah söylesene... söylesene nasılsın evladım?"

"Ha... ha... harikayım," dedi Bill. "Ben'i ya da Beverly'yi gördünüz mü?"

Mike da onlara yetişti. Alnı ter içinde kalmıştı. "Bisikletin nasıl o kadar hızlı gidebiliyor?"

Bill kahkaha attı. "Hi... hiçbir fi... fikrim yok. "

"İkisini de görmedim," dedi Richie. "Muhtemelen Çorak Topraklar'da takılıyorlardır. Düet şarkılar söylüyorlardır. Ta-tam pa-pam... pa-ta-da-da-da... Ne tatlısın bebek."

Stan Uris öğürmeyi andıran bir ses çıkardı.

"Kıskanıyor işte," dedi Richie, Mike'a. "Çünkü Yahudiler şarkı söyleyemez."

"Yuuuuh..."

"Bip bip Richie," diye kendini azarladı Richie. Hepsi güldüler.

Yeniden Çorak Topraklar'ın yolunu tuttular. Mike ve Bill bisikletlerini ittiriyordu. Sohbet başlangıçta canlıydı ama sonra garip bir havaya büründü. Gözucuyla Bill'e bakan Eddie, arkadaşındaki huzursuzluğu fark etti, belki sessizlik onu da etkilemeye başlamıştı. Richie'nin şaka yaptığını biliyordu ama gerçekten Derry'deki herkes bir günlüğüne Bar Harbor'a veya öyle bir yerlere gitmişti sanki. Sokakta tek bir araba bile yoktu; alışveriş arabalarını ittiren yaşlı kadınlar görmüyordunuz.

"Sizce de aşırı sessiz değil mi?" diye sordu Eddie ama Bill başını sallamakla yetindi. Kansas Sokağı tarafından Çorak Topraklar'a doğru ilerlediler. Derken bağırarak kendilerine doğru koşan Ben ve Beverly'yi gördüler. Beverly'nin halini gören Eddie şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı; her zaman düzgün ve temiz olan, saçını yıkamaya ve toplamaya özen gösteren kız kir pas içindeydi. Evrende ne kadar çöp varsa üstüne yapışmıştı. Bakışları ürkek ve korkmuştu. Yanağı kesilmişti. Kotu pislik içindeydi, bluzuysa parçalanmıştı.

Ben koca göbeği sallana sallana Beverly'nin arkasından koştu.

"Çorak Topraklar'a gidemeyiz," dedi Beverly nefes nefese. "Oğlanlar... Henry... Victor... oralarda bir yerde... Bıçak... Henry'nin bıçağı var..."

"Ya... yavaşla," dedi Bill. Ne yaptığının farkına bile varmadan dizginleri eline almıştı. Yanakları kıpkırmızı olduğu halde koşmayı sürdüren Ben'e baktı.

"Bev, Henry'nin delirdiğini söylüyor Koca Bill," dedi Ben.

"Ne yani, eskiden akıl sağlığı yerinde miydi?" diye soran Richie yere tükürdü.

"Ke... kes se... sesini Ri... Richie," dedi Bill. Beverly'ye baktı. "A... anlat," dedi. Eddie'nin eli cebindeki inhalatöre gitti. Neler olduğunu bilmiyordu ama iyi şeyler duymayacağına emindi.

Kendini sakinleşmeye zorlayan Beverly, yaşadıklarının özetini geçti, babasından bahsetmedi, Henry, Victor ve Belch'in sokak-

ta peşine düşmelerinden başladı. Babasından bahsedemiyordu çünkü çok utanıyordu.

Anlatmayı bitirdiğinde Bill bir süre sessizliğini korudu, ellerini ceplerine soktu, başını öne eğdi, göğsünü Gümüş'ün gidonuna yasladı. Diğerleri bakışlarını yol boyunca uzanan tırabzandan ayırmaksızın konuşmasını beklediler. Bill uzun uzun düşündü, kimse lafını bölmedi. Eddie aniden, bu konu üzerine düşünmemesine karşın, son sahneyi oynadıklarının bilincine vardı. Günün sessizliğine uymuyor muydu? Bütün kasabanın çekip gittiği, geride sadece metruk binaların kaldığı hissine?

Richie, George'un fotoğraf albümündeki resmin canlanışını düşünüyordu.

Beverly'nin aklındaysa babasının donuk bakışları vardı.

Mike kuşu düşünüyordu.

Ben ise mumyayı ve çürümüş tarçın kokusunu.

Stan Uris kot pantolonu düşünüyordu, bir de buruş buruş olmuş kâğıtları andıran elleri.

"Hadi," dedi Bill en nihayetinde. "Aşağı iniyoruz."

"Bill..." dedi Ben. Yüzünden kararı onaylamadığı belliydi. "Beverly, Henry'nin delirdiğini söyledi. Onu öldürmeye..."

"Orası onların ma... malı değil," diyen Bill ayaklarının altında uzanan yemyeşil Çorak Topraklar'ı işaret etti. "O... orada ha... hak i... iddia edemezler." Kararlı bir ifadeyle arkadaşlarına baktı. "Zo... zorbalık ta... taslamalarından bıktım. Ta... Taş savaşını bi... biz kazandık ve onları ye... yeniden yenmemiz ge... gerekirse yeneriz."

"Ama Bill," dedi Eddie. "Ya karşımızdaki sadece onlar değilse?"

Bill, Eddie'ye döndü. Eddie ancak o zaman Bill'in yüzünün ne kadar yorgun göründüğünü fark etti – üstelik orada ancak yıllar sonra, kütüphanedeki toplantının ardından uyumaya hazırlanan bir yetişkin olduğunda anlayabileceği korkutucu bir yan vardı: Deliliğin sınırlarında dolaşan bir oğlanın yüzüydü o, belki de Henry'den daha aklı başında olmayan ve kendi iradesiyle hareket etmeyen bir çocuğun yüzüydü. Ama Bill'in gözü hâlâ yerli yerindeydi, yaralı gözlerle onlara bakıyordu. Öfkeli ve kararlı Bill.

"Ee," dedi. "De... de... değilse ne olacak?"

Kimse karşılık vermedi. Gök gürledi, ses daha yakından gelmişti. Eddie gökyüzüne baktığında fırtına bulutlarının batıdan şehre doğru ilerlediğini gördü. Şehri sular seller götürecekti anlaşılan.

"Ba... ba... bakın size ne... ne diyeceğim," dedi Bill onlara bakarak. "Ge... gelmek istemiyorsanız gelmeyebilirsiniz. Si... size ka... kalmış."

"Se... seninle geleceğim Ko... Koca Bill," dedi Richie.

"Be... ben de," dedi Ben.

"Yanındayım," dedi Mike omuz silkerek.

Beverly ve Stan de ona katıldılar. Eddie sonuncuydu.

"Bence sen gelmemelisin Eddie," dedi Richie. "Kolun pek iyi durumda değil, biliyorsun."

Eddie ne diyeceğini duymak için Bill'e baktı.

"O... onun da gelmesini i... istiyorum," dedi Bill. "Be... benimle ge... geleceksin E... Eddie. Sa... sana gö... göz ku... kulak olurum."

"Teşekkürler Bill," dedi Eddie. Bill'in yorgun, yarı deli yüzü aniden gözüne sevimli göründü, sevimli ve sevilen. Büyülenmiş gözlerle arkadaşına baktı. *İstese onun için ölürüm sanırım. Bu nasıl bir güç? Eğer insanı Bill'i yorduğu kadar yoruyorsa, belki o kadar da iyi güç değildir.*

"Evet Bill en büyük silaha sahip," dedi Richie. "BO bombaları." Sol kolunu kaldırıp sağ elini koltuk altına koyarak osuruk sesi çıkardı. Ben ve Mike güldüler. Eddie gülümsedi.

Gök tekrar gürledi, bu sefer gürültü hepsini yerlerinden sıçratacak kadar yakından gelmişti. Rüzgâr şiddetleniyor, çöpleri kanalizasyon mazgallarına sürüklüyordu. İlk kara bulutlar güneşi örttü ve ışıkla beraber gölgeleri de kaybolup gitti. Rüzgâr buz gibiydi, Eddie'nin terli kolları donuyordu. Oğlan elinde olmadan titredi.

Bill, Stan'e bakıp hiçbirinin beklemediği bir şey söyledi o zaman.

"Ku... kuş al... albümün ya... yanında mı?"

Stan arka cebine vurdu.

Bill arkadaşlarına baktı. "Ha... hadi gi... gidelim," dedi.

Söz verdiği gibi Eddie'nin yanında kalan Bill haricinde tek sıra halinde aşağı indiler. Richie'nin Gümüş'ü ittirmesine izin verdi ve dibe ulaştıklarında Bill bisikletini her zamanki gibi köprünün altına bıraktı. Ardından hep birlikte etrafa bakındılar.

Fırtına havayı karartmamış hatta loşlaştırmamıştı ama ışığın kalitesi değişmişti. Dünya rüyalara özgü tonlara bürünmüş gölgesiz, berrak, yabancı bir yere dönüşmüştü. Eddie ışığın kendisine neden o kadar tanıdık geldiğini anladığında ürpermekten kendini alamadı – Neibolt Sokağı 29 numaradaki ışıktı bu.

Bulutların arasında belirip kaybolan şimşekler irkilmesine yol açacak kadar parlaktı. Elini yüzüne götürüp saymaya başladı: 1... 2... 3... Derken diğerlerinden ayrı öksürük sesini andıran gök gürültüsü duyuldu, M-80 patlamalarını andıran bir ses. Bir araya toplandılar.

"Sabah hava durumunda yağmur yağacağı söylenmedi," dedi huzursuzluğu artan Ben. "Gazetede de sıcak olacağı yazıyordu."

Mike gökyüzünü taradı. Kara bulutlar göğü kaplamış, mavilikler görünmez olmuştu. Oysa Bill ile Denbrough'ların evinden çıktıklarında gökyüzü masmaviydi.

"Bulutlar aşırı hızlı ilerliyor," dedi. "Şimdiye kadar bir fırtınanın bu kadar hızlı ilerlediğini görmemiştim." Gök, bunu onaylamak istercesine tekrar gürledi.

"Ha... ha... hadi," dedi Bill. "E... Eddie'nin oyunlarını ku... kulüp evine koyalım."

Baraj olayından sonra kullanmaya alıştıkları patikanın yolunu tuttular. Bill ve Eddie önden gidiyordu, yan yana yürüdüklerinden omuzları iki taraftaki çalılara çarpıyordu. Ötekiler arkalarındaydı. Rüzgâr yeniden şiddetlendi, ağaçlardaki ve çalılardaki yapraklar hışırdadı. Daha ileride bambular orman hikâyeleri anlatan davullar gibi ürkütücü sesler çıkararak birbirlerine çarpıyordu.

"Bill?" dedi Eddie alçak sesle.

"Efendim?"

"Bunun sadece filmlerde olduğunu sanırdım ama..." Eddie hafifçe güldü. "Biri beni izliyormuş gibi geliyor."

"E... evet o... oradalar," dedi Bill.

Eddie gergin gözlerle etrafa bakınıp oyun tahtasına sıkı sıkı sarıldı. Kapıyı

11

Eddie'nin Odası/03.05

korku filmlerinden fırlamış bir canavara açtığını bilmiyordu.

Kanlar içinde biri duruyordu karşısında ve bu kişi ancak Henry Bowers olabilirdi. Henry mezardan fırlamış cesetleri andırıyordu. Yüzü nefret dolu bir caninin yüzüydü. Sağ elini yanak hizasına kaldırmıştı ve Eddie'nin gözbebekleri büyürken el ileri savruldu, bıçak aşağı indi.

Düşünmeye fırsat bulamadan –düşünecek zamanı yoktu; durup düşünecek olsa ölürdü– Eddie kapıyı çarptı. Henry'nin kolu arada kaldı, böylece bıçağın istikameti değişti ve Eddie'nin boynunu birkaç santimle ıskaladı.

Henry'nin kolu araya sıkıştığında çatırtıyı andıran bir ses duyuldu. Henry boğuk bir çığlık attı. Eli açıldı. Bıçak yere düştü. Eddie bıçağı tekmeledi. Metal, televizyonun altına kaydı.

Henry bütün ağırlığıyla kapıya yüklendi. Eddie'den en az elli kilo daha ağırdı. Eddie oyuncak bebekler gibi geriye savruldu. Dizleri yatağa çarptığında dengesini kaybedip yatağa yığıldı. Henry içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Şimdiden astım krizine yaklaşan Eddie ayağa kalkarken kapıyı kilitledi.

"Tamam ibne," dedi Henry. Bakışları yere kaydı, bıçağı arıyordu. Onu göremedi. Eddie komodine uzanıp önceki saatlerde ısmarladığı Perrier şişelerinden birini eline aldı. Dolu olanı. Diğerini mide yanmasını geçirmek için kütüphaneye gitmeden önce içmişti. Perrier sindirime iyi gelir.

Henry bıçağı boş verip saldırıya geçti. Eddie yeşil şişeyi boynundan yakalayıp komodine vurarak kırdı. Madensuyu köpürerek ilaç kutularının üstüne aktı.

Henry'nin gömleği ve pantolonu kandan ağırlaşmıştı. Sağ eli garip bir açıyla duruyordu.

"Seni ibne," dedi Henry. "Sana nasıl taş atılırmış öğreteceğim."

Yatağa ulaşıp hâlâ neler olduğunu kavramaya çalışan Eddie'ye uzandı. Kapının çalınışının üstünden kırk saniye bile geçmemişti. Henry onun üzerine atıldı. Eddie, Perrier şişesinin kırık ucunu ona doğru salladı. Şişenin kenarı Henry'nin suratına isabet etti, sağ yanağında bir kesik oluştu ve camın keskin kenarı Henry'nin sağ gözüne saplandı.

Çığlık atan Henry yalpalayarak geriledi. Yarılan gözünden sarımsı bir sıvı akıyordu, gözün kendisiyse yuvadan dışarı sarkmıştı. Yanakları kan ve irin içindeydi. Ama Eddie'nin çığlığı onunkinden de güçlüydü. Yataktan fırlayıp Henry'nin yanına gitti ama Henry tekrar saldırıya geçti. O zaman Eddie şişenin kırık ucunu bir kılıç gibi kullanıp Henry'nin sol eline sapladı. Parmaklarını kesti. Kan fışkırdı. Henry'nin boğazından, öksürerek gırtlağını temizlemeye çalışan insanlarınkine benzeyen bir tür hırıltı yükseldi. Sağ eliyle Eddie'ye bir yumruk attı.

Eddie geriye savrulup yazı masasına çarptı. Sol kolu geriye kıvrılmıştı ve üstüne düştüğünde hissettiği acı korkunçtu. Kemiğin tam eski kırıktan kırıldığını hissetti. Acıya dayanabilmek için dişlerini sıktı.

Derken soldan üzerine düşen bir gölge.

Henry Bowers tepesine dikilmiş, ileri geri sallanıyordu. Dizleri tutmaz haldeydi. Sol elinden akan kanlar Eddie'nin giysilerine bulaştı.

Eddie kendini savunmak için Perrier şişesini sıkı sıkı tuttu ve Henry'nin dizlerinin bağı çözülerek devrilen bir kütük gibi şişenin üzerine düştü. Eddie, şişenin elinde kalan kısmının kırıldığını hissetti ve hâlâ altında kalan kolunun acısıyla suratını buruşturdu. Üstü başı kanla kaplandı ama kanın kendisine mi, Henry'ye mi ait olduğunu bilmiyordu.

Henry karaya vurmuş balıklar gibi çırpınıyordu. Ayakkabıları ritim tutarcasına halıyı dövüyordu. Eddie onun nefesindeki çürük kokusunu aldı. Derken Henry çırpınmayı kesip bir anda sırtüstü döndü. Karnının ortasına saplanmış olan şişe iğrenç bir sanat eserini andırıyordu, sanki onun vücudunda yetişmişti.

"Gug," dedi Henry, başka da bir şey söylemedi. Gözlerini tavana dikti. Eddie öldüğünü düşündü.

Bayılmamak için elinden geleni yaparak dizlerinin üstüne doğruldu. Son enerjisini de kullanıp ayağa kalktı. Kırık kolu kontrolsüzce sallanırken yeni bir acı dalgası vücuduna saplanıp onu kendine getirdi. Göğsü sıkıştı, nefes almaya çalışarak komodine ulaştı. Astım ilacını alıp üstüne bulaşan sodayı silkeledi. Ağzına götürdü, düğmesine bastı. Diline gelen tat yüzünden irkildi, bir kere daha düğmeye bastı. Halıdaki cesede baktı – gerçekten Henry olabilir miydi? Mümkün müydü? Öyleydi. Yaşlanmıştı, saçları siyahtan griye dönmüştü, şişmanlamış ve pörsümüştü. Yine de Henry'ydi. Ve Henry ölmüştü. Sonunda Henry...

"Gug," diyen Henry doğruldu. Elleri boşluğu yumrukladı. Sanki sadece kendisinin görebildiği bir şeye tutunmaya çalışıyordu. Parçalanmış gözü yanağına doğru uzanan bir yay çizmişti. Etrafa bakındı, duvarın dibindeki Eddie'yi görünce ayağa kalkmayı denedi.

Ağzını açtığında gırtlağından kanlar fışkırdı. Ardından tekrar yere yığıldı.

Kalbi deliler gibi çarpan Eddie telefona uzandı ama titreyen eli telefonu çarpıp yatağa düşürdü. Güçlükle telefonu alıp sıfıra bastı. Telefon çaldı, çaldı, çaldı, çaldı.

Hadi ama, dedi içinden Eddie, *aşağıda ne halt ediyorsun, otuz bir mi çekiyorsun? Hadi, lanet telefona cevap ver!*

Telefon açıldı. Eddie'nin gözü Henry'deydi. Her an ayağa kalkıp saldırmasını bekliyordu. Kan. O kadar kan olacağı kimin aklına gelirdi?

"Resepsiyon," dedi içerlemiş bir ses.

"Bay Denbrough'nun odasını bağlayın," dedi Eddie. "Olabildiğince çabuk." Diğer kulağı dışarıdan gelen gürültüleri dinliyordu. Ne kadar gürültü yapmışlardı? Biri kapıyı çalıp her şeyin yolunda olup olmadığını sormayacak mıydı?

"Bu saatte onu aramamı istediğinize emin misiniz?" diye sordu görevli. "Saat sabahın üçü."

"Evet eminim!" diye bağırdı Eddie çığlık atarcasına. Ahizeyi tutan eli titriyordu. Diğer kolundaysa iğrenç bir karıncalanma başlamıştı. Henry kıpırdamış mıydı? Hayır; elbette hayır.

"Tamam, tamam," dedi görevli. "Sakin olun beyefendi."

Tıkırt sesi duyuldu, ardından telefonun çaldığını gösteren dıtlamalar. *Hadi Bill, hadi telefonu aç...*

Birdenbire korkunç bir ihtimal geldi aklına. Ya Henry ilk olarak Bill'in odasına gittiyse? Veya Richie'nin? Veya Ben'in? Bev'in? Belki Henry otele gelmeden kütüphaneye uğramıştı. Haline bakılırsa ilkönce başka bir yere uğradığı kesindi; eğer biri Henry'yi haklamamış olsa yerde ölü yatan Eddie olurdu, göğsünde Perrier şişesiyle Henry değil. Ya Henry ilkönce geri kalan herkesin işini bitirmiş, onları yarı uykulu yakalayıp haklamışsa? Ya hepsi ölmüşse? Bu düşünce o kadar korkunçtu ki eğer Bill telefonu açmazsa Eddie çığlık atmaya başlayacaktı.

"Lütfen Koca Bill," diye fısıldadı Eddie. "Lütfen orada ol dostum."

Telefon açıldı ve Bill'in her zamankinden de temkinli olan sesi duyuldu. "Alo? Bill," dedi Eddie... Kelimeleri bir araya güçlükle getirdi. "Bill şükürler olsun."

"Eddie?" Bill'in sesi bir an zayıfladı, başka birisiyle konuşuyor, telefondakinin kim olduğunu söylüyordu. Sonra yeniden telefona döndü. "So... sorun ne... nedir Eddie?"

"Henry Bowers," dedi Eddie. Yerdeki cesede baktı. Pozisyon mu değiştirmişti? Bu sefer cesedin kıpırdamadığına kendini ikna etmesi kolay olmadı. "Bill, buraya geldi... ben de onu öldürdüm. Bıçağı vardı. Galiba..." Alçak sesle devam etti. "Galiba o günküyle aynı bıçaktı. Kanalizasyona indiğimiz günkü ile. Hatırlıyor musun?"

"Ha... hatırlıyorum," dedi Bill ciddiyetle. "Eddie, dinle beni, senden istediğim

12

Çorak Topraklar/01.55

geri dönüp Ben'e gelmesini söylemen."

"Tamam," dedi Eddie ve geride kaldı. Açıklığa yaklaşmışlardı. Bulutlu gökyüzünde şimşekler çakıyor, çalılar rüzgârın da etkisiyle hışırdıyordu.

Açıklığa çıktıklarında Ben onlara katıldı. Kulüp evinin kapısı açıktı, içiyse karanlık. Nehrin uğultusu açıkça duyuluyordu. Bill o an tartışılmaz bir gerçeğin farkına vardı: Çocukluğunda son kez o sesi duyuyor, o mekândan geçiyordu. Derin bir nefes aldı, toprağın ve çürümüş çöplerin uzaktan gelen kokusu ciğerlerine doldu. Demiryolundan Old Cape Mahallesi'ne uçan kuş sürüsünü gördü. Gökyüzüne toplanan kara bulutlara baktı.

"Ne var?" diye sordu Ben.

"Ne... neden bi... bizi haklamayı denemediler?" diye sordu Bill. "Buradalar. Eddie ha... haklıydı. Onları hi... hissediyorum."

"Evet," dedi Ben. "Belki kulüp evine gireceğimizi düşünecek kadar aptaldırlar. Bizi tuzağa düşürmeyi planlıyorlardır.

"Be... belki," dedi Bill. Kekelediği için o an kendisine öylesine öfkelendi ki. Hızlı konuşamıyordu. Gerçi konuşabilse de hissettiklerini tarif edemezdi – sanki Henry Bowers'ın gözlerinden görüyor, düşman taraflardaki düşman piyonlar olsalar da onun hissettiklerini hissediyordu. Sanki Henry ile yakınlaşmışlardı.

Henry karşı çıkmalarını ve dövüşmelerini bekliyordu.

O, karşı çıkmalarını ve dövüşmelerini bekliyordu.

Ve öldürülmelerini.

Beyninde ürkütücü beyaz bir şimşek çaktı. George'un ölümünden bu yana Derry'yi pençesine alan katilin kurbanları olacaklardı – yedisi de. Cesetleri belki bulunacaktı, belki bulunamayacaktı. Her şey O'nun, Henry'yi koruyup koruyamayacağına bağlıydı. Biraz da Belch ve Victor'u ne kadar kontrol ettiğine. *Evet. Dışarıdakiler için, Derry'liler için katilin kurbanları olacağız. Bir bakıma haklılar. O ölmemizi istiyor. Kendisi ortaya çıkmamak için Henry'yi kullanıyor. İlkönce benim işimi bitirecekler sanırım. Beverly ve Richie diğerlerini idare edebilir, Mike da başının çaresine bakabilir ama Stan korkuyor ve Stan'den güçlü olsa da Ben de. Eddie'ninse kolu kırık. Onları neden buraya getirdin? Tanrı aşkına! Neden onları buraya getirdin?*

"Bill?" dedi Ben tedirginlik içinde. Ötekiler kulüp evinin yanında onlara katıldı. Gök yine gürledi, çalıların hışırtısı güçlendi. Bambular gittikçe kararan ışığın ortasında takırdadı.

"Bill..." Konuşan Richie'ydi.

"Şışş!" Oğlanın bakışları karşısında sessizleştiler.

Bodur çalılara, aralarından geçip Kansas Sokağı'na giden patikaya bakıyordu. Zihninde aniden bir değişim hissetti, sanki bir üst boyuta ulaşmıştı. Orada kekemelik yoktu; düşünceleri sezgilerin kontrolsüz akışından doğup gitmeleri gereken yere sürükleniyordu – sanki her şeyi anlamaya başlamıştı.

George bir tarafta, ben ve arkadaşlarım diğer taraftayız. Ve sonra (yine)

duracak, yine, evet yine, çünkü bu daha önce de oldu ve her zaman sona ermesi için bir kurban töreni gerekiyor, korkunç bir olay. Tüm bunları nereden bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum ve onlar... onlar...

"Olmasına izin veriyorlar," diye mırıldandı Bill patikaya kocaman açılmış gözlerle bakarak. "Evet, olmasına izin veriyorlar."

"Bill?" diye sordu Bev yalvaran gözlerle. Stan ütülü Polo gömleği ve kumaş pantolonuyla Beverly'nin bir yanındaydı. Mike ise diğer tarafında durmuş, ne düşündüğünü okumaya çalışırcasına dikkatle Bill'e bakıyordu.

Olmasına izin veriyorlar, her zaman. Sonra her şey eski haline dönüyor, hayat devam ediyor, O... O...

(uykuya dalıyor)

uykuya dalıyor.. Belki de ayılarınki gibi bir kış uykusu.. Sonra baştan başlıyor. Biliyorlar... İnsanlar her şeyden haberdar... Böyle olması gerektiğini biliyor, O'na izin veriyorlar.

"Be... be... be... ben..."

Ah yalvarırım Tanrım yalvarırım (yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor). AH TANRIM LÜTFEN KONUŞABİLEYİM.

"Si... sizi bu.. buraya ge... getirdim," dedi Bill. Dudaklarında biriken köpükleri elinin tersiyle sildi. "Çü... çünkü hiçbir yer gü... güvenli de... değil. O, Derry'nin ta kendisi. Be... beni a... anlıyor musunuz?" Arkadaşlarına öyle bir öfkeyle bakıyordu ki ellerinde olmadan hafifçe uzaklaştılar, gözleri korkudan parlıyordu. "Derry, O! Ne.. ne... nereye gi... gidersek gidelim.. O bizi bu... bulur, kimse hi... hiçbir şey görmeyecek, ki... kimse hiçbir şey duymayacak. Hi... hiçbir şey bilmeyecek." Lütfen beni anladığınızı

söyleyin dercesine arkadaşlarına baktı. "Ne... neler o... olduğunu a... anlamıyor musunuz? Ya... yapabileceğimiz tek şey başladığımız i... işi bitirmek."

Beverly gazetesini katlayıp evine girmekle yetinen Bay Ross'u hatırladı. *Görmüyor, duymuyor, bilmiyorlar ve babam*

(pantolonunu çıkar sürtük)

babası gerçekten de onu öldürmeyi denemişti.

Mike, Bill ile yedikleri öğle yemeğini düşündü. Bill'in annesi sanki hayal dünyasındaydı, ikisini de görmüyor gibiydi, çocuklar kendilerine sandviç hazırlayıp mutfak masasında yerken Henry James romanına dalmıştı. Richie, Stan'in derli toplu ama bomboş evini düşündü. Evin boş olduğunu görünce Stan çok şaşırmıştı çünkü annesi hemen her zaman öğle saatinde eve dönerdi. Dönmediği birkaç istisnada da en azından kendisine nasıl ulaşılabileceğini söyleyen bir not bırakmıştı. Ama bugün not yoktu. Arabanın yerinde yeller esiyordu, hepsi bu. "Muhtemelen arkadaşı Debbie ile alışverişe çıkmıştır," diyen Stan kaşlarını çatmış ama fazla uzatmadan salatalı sandviç hazırlamaya koyulmuştu. Bu olay Richie'nin tamamen aklından çıkmıştı. O ana dek. Eddie annesini düşündü. Elinde oyunla dışarı çıkarken her zamanki gibi onu uyarmamıştı annesi: *Dikkatli ol Eddie, yağmur bastırırsa dışarıda durma Eddie, yaralanabileceğin oyunlar oynamaya kalkma Eddie.* Astım ilacını yanına alıp almadığını sormamış, ne zaman eve dönmesi gerektiğini söylememiş, onu "arkadaşı olan kaba saba çocuklar" konusunda azarlamamıştı. Oğlu yokmuşçasına televizyondaki pembe diziyi izlemeye devam etmişti.

Oğlu yokmuşçasına.

Bütün çocukların aklından benzer düşünceler geçiyordu: Sabah yataktan kalkışlarıyla, öğle saati arasında bir yerlerde hayaletlere dönüşmüşlerdi.

Hayaletler.

"Bill." Stan sertçe lafını böldü, "Ya diğer tarafa geçersek? Old Cape'e gidersek?"

Bill başını iki yana salladı. "İ... i... işe ya... ya... yarayacağını sa... sa... sanmıyorum. Ba... ba... bambuların a... arasındaki ba...

bataklığa saplanırız veya Kenduskeag'dan ge... gerçek piranhalar çıkar... ya da ba... başka bir şey olur."

Her biri aynı kötü sonla sonuçlanan farklı felaketler hayal etti. Ben, bitkilerin insan yiyen canavarlara dönüştüğünü hayal etti. Beverly'nin gözünün önüne paslı buzdolabından fırlayanlara benzer uçan asalaklar geldi. Stan, masallardaki gibi bambuların arasındaki bataklıktan yaşayan ölüler çıkmasından korkuyordu. Mike Hanlon'ın hayali felaketi ağaçların arasından çıkıp onlara saldıracak keskin dişli taş devri canavarlarıydı. Richie demiryolunun altından geçerlerken Crawling Eye'in yukarıdan aşağı aktığını hayal etti. Eddie ise Old Cape'e gittiklerinde bezlerinin arasından böcekler ve solucanlar çıkmış cüzamlılarla karşılaşacaklarını düşünüyordu.

"Bir şekilde şehirden çıkabilsek..." diye mırıldandı Richie. Ama aynı anda gökyüzünden gelen gürleme bunun imkânsızlığını gösterir nitelikteydi. Feci bir yağmur bastırdı-başlangıçta ahmakıslatan denen türdendi ama kısa sürede iyice şiddetlendi. Artık bütün gün etkisini hissettikleri durgunluktan eser kalmamıştı. "Ancak bu lanet şehirden çıkarsak güvende oluruz."

Beverly, "Bip bip," diyecek olduysa da çalıların arasından gelip Mike'ın kafasına çarpan taş yüzünden lafını tamamlayamadı. Saçlarından kanlar akan oğlan yalpalayarak geriledi ve Bill onu tutmasa kıç üstü yere yapışırdı.

"Size taş nasıl fırlatılırmış göstereceğim!" diye bağırdı Henry alay edercesine.

Bill arkadaşlarının kocaman açılmış gözlerle etrafa bakındıklarını ve altı ayrı yöne kaçmaya hazırlandıklarını gördü. Öyle yapacak olsalar savaşı daha başlamadan kaybederlerdi.

"Be... Ben!" diye bağırdı.

Ben ona baktı. "Bill, kaçmalıyız. Onlar..."

Çalıların arasından gelen iki taş daha. Biri Stan'in bacağına isabet etti. Oğlan acıdan çok şaşkınlıktan bağırdı. Beverly sonunda yana çekilerek ikinciden kurtuldu. Taş yere çarpıp kulüp evinin kapısından içeri yuvarlandı.

"Bu... bu... buraya ge... geldiğimiz ilk günü ha... hatırlıyor musunuz?" diye bağırdı Bill gök gürültüsüne rağmen sesini duyurabilmek için. "O... okulun so... son gününü?"

"Bill..." diye bağırdı Richie.

Bill elini sallayıp onu susturdu; gözlerini Ben'e dikmişti.

"Elbette," dedi çaresizce etrafı kolaçan eden Ben. Çalılar rüzgârla sallandığından taşların tam olarak nereden geldiğini kestirmek güçtü.

"Ka..., kanalizasyon," dedi Bill. "Pompalama istasyonu. O... oraya gitmeliyiz. Bizi oraya götür!"

"Ama..."

"Bi... bizi o... oraya götür!"

Çalıların arasından taş yağmaya devam ederken Bill hem korkmuş, hem uyuşmuş görünen Victor Criss'i fark etti. Derken bir taş parçası elmacıkkemiğine çarptı ve bu sefer Bill'i düşmekten kurtaran Mike oldu. Bir an gözleri karardı. Yanağı uyuşmuştu. Hissizleşmeyi korkunç bir sızı takip etti. Yüzünden aşağı kanlar akıyordu. Yanağını sildi, acıya aldırmamaya çalıştı, eline bulaşan kanı kotuna sildi. Saçları rüzgârda dört bir yana uçuşuyordu.

"Sana taş atmak neymiş gösteririm, seni kekeme göt!" Henry yarı gülüyor, yarı bağırıyordu.

"Bi... bizi si... silindire götür!" diye bağırdı Bill. Şimdi neden Ben'i alması için Eddie'yi yolladığını anlıyordu; gitmeleri gereken yer pompalama istasyonuydu, ilk gün gördükleri. Onun hangisi olduğunu sadece Ben bilebilirdi – Kenduskeag kıyıları silindirlerle doluydu. "A... aradığınız yer o... orası! İ... içeri giriş yolu! O'na gi... gidiş yolu!"

"Bill, nereden biliyorsun?" diye bağırdı Beverly.

"Biliyorum işte!" diye bağırdı Beverly'ye öfkeyle – ve geri kalan herkese.

Ben bir süre öylece durdu, dudaklarını ıslattı, Bill'e baktı. Sonra açıklığın diğer ucuna yöneldi, nehre. Gökyüzünde morla beyaz arası bir şimşek çaktı ve Bill'i yerinden sıçratan bir gök gürültüsü izledi onu. Yumruk büyüklüğünde bir taş, burnunun bir santim ötesinden geçip Ben'in kıçına çarptı. Oğlan acıyla inledi, eli taşın çarptığı yere gitti.

"*İşte şişko!*" diye bağırdı Henry aynı yarı deli kahkahalar eşliğinde. Çalılar hışırdadı, ikiye ayrıldı ve yağmur tam bir sağanağa

dönüşürken Henry karşılarında belirdi. Saçları, kaşları, yanakları yağmurdan sırılsıklamdı. Pis pis sırıtıyordu. "Sana nasıl taş..."

Kulüp evinin kapısını kamufle etmekte kullandıkları tahta parçalarından birini kapan Mike, zorbaya fırlattı. Tahta havada iki kere dönüp Henry'nin alnına çarptı. Çığlık atan Henry elini harika bir fikir bulmuş insanlar gibi alnına götürdü. Olduğu yerde şöyle bir sallanıp yere devrildi.

"Ko... ko... koşun!" diye bağırdı Bill. "Ben'in pe... peşinden!"

Kaybedenler, Ben Hanscom'ın peşinden koşarlarken çalıların arasından yeni gürültüler duyuldu, Victor ve Belch açıklığa çıkıp ayağa kalkan Henry'ye katıldılar ve çocukların peşine düştüler.

Daha sonra, günün kalanını hatırladığında bile Ben, hangi yöne neden koştuğunu tam olarak hatırlayamayacaktı. Dalların suratına çarptığını, yapraklardaki yağmur damlalarının suratını ıslattığını hatırlıyordu; gök gürültüsünü ve şimşeği, Henry'nin geri dönüp adam gibi dövüşmelerini haykırışını ve tüm bu seslerin Kenduskeag'ınkilere karıştığını hatırlıyordu. Ne zaman yavaşlayacak olsa Bill sırtına vurup acele etmesini söylemişti.

Ya bulamazsam? Ya pompalama istasyonlarını karıştırırsam?

Solukları hızlandığı için ciğerleri acımaya başlamıştı, ağzında ve boğazında kan tadı vardı. Böğrüne bir ağrı saplanıyordu. Muhtemelen taşın çarptığı yer kanıyordu. Beverly, Henry ve arkadaşlarının onları öldürmeyi planladıklarını söylerken yanılmamıştı demek. Ben artık kıza inanıyordu. Zorbanın niyeti onları dövmek değil, öldürmekti.

Kenduskeag'ın kıyısı birdenbire karşılarında belirdiğinde az kalsın aşağı düşecekti. Dengesini buldu ama toprak kayınca her şeye rağmen suya yuvarlandı. Akıntı şiddetlenmiş, oğlanın gömleği su ve çamur içinde kalmıştı.

Bill yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etti.

Ötekiler de birer birer çalıların arasından çıkıp yanlarına geldiler. Richie ile Eddie sonuncuydu. Richie kolunu Eddie'nin beline dolamıştı, burnunun ucundaki gözlükten sular damlıyordu.

"Ne ta... ta... tarafa?" diye bağırdı Bill.

Ben önce sola, sonra sağa baktı. Fazla zamanları olmadığının farkındaydı. Akıntı şiddetleniyordu ve gökyüzü yağmurun

şiddetleneceğini haber verircesine koyu griye dönmüştü. Nehrin kıyısındaki çalılar ve ağaçlar, rüzgârın uğultusuna eşlik edercesine dans ediyordu. Ben, Eddie'nin nefes almakta güçlük çektiğini gösteren ıslık sesini duyabiliyordu.

"Ne ta... ta... tarafa?"

"Bill mi..." diye söze başladı ama sonra devrilmiş kütüğü ve arkasındaki mağarayı gördü. İlk gün oraya saklanmıştı. Uyuyakalmış ve uyandığında Bill ve Eddie'nin sohbetlerini duymuştu. Sonra büyük oğlanlar gelmiş... görmüş... yenmişti. *Zaten bebeklere göre bir barajdı, uyduruk bir barajdı.*

"Oraya!" diye bağırdı. "O yöne!"

Yeniden şimşek çaktığında Ben sesi de duydu, aşırı yüklenmiş bir Lionel treninin gürültüsü gibiydi. Yıldırım ağaçlardan birine düştü, mavi beyaz elektrik dalgaları etrafa kıvılcımlar saçtı, ağaç peri masallarındaki devler tarafından ikiye bölünmüş gibi nehre doğru devrildi. Isı ve koku Ben'in inlemesine yol açtı. Ateşten bir top devrilen ağaç boyunca ilerledi ve her saniye daha da güçlenip patladı. Bir gök gürültüsü duyuldu ama bu seferki tepelerinde değil, etraflarındaydı. Sanki gök gürültüsünün merkezindeydiler. Yağmur damlaları iyice hızlandı.

Bill yeniden Ben'in sırtına vurup onu daldığı hayallerden uyandırdı. "Ne... ne duruyorsun!"

Ben suları sıçrata sıçrata nehir boyunca ilerledi. Ağacın köklerinin oluşturduğu mağaraya gelince yukarı tırmandı.

Bill ve Richie, Eddie'nin kütüğe tırmanmasına yardım ettiler, Ben de yukarıdan tuttu. Bir an için dengesini kaybedince birlikte yere yuvarlandılar. Eddie acıyla inledi.

"İyi misin?" diye bağırdı Ben.

"Sanırım," diye bağırarak karşılık verdi Eddie. Eli astım ilacına gitti, az kalsın düşürecekti. Ben inhalatörü yakalayıp geri verdiğinde Eddie onu minnettar bakışlarla ödüllendirdi, ilacını ağzına götürüp derin bir nefes çekti.

Richie yukarı tırmandı, sonra da Stan ve Mike. Bill, Beverly'nin tırmanmasına yardım etti, Ben ve Richie de ellerinden tutup kızı yukarı çektiler. Saçları kafasına yapışmış, kotu siyaha dönmüştü.

Bill sonuncuydu. Kendini yukarı çekip karnının üstünde durdu, bir süre ayakları daldan aşağı sallandı. Henry ve diğer ikisi suları yararak onlara doğru geliyordu. "Ta... taş toplayın! Taş atın!" diye bağırdı.

Kıyı taşlarla doluydu. Yıldırımın devirdiği ağaç mükemmel bir barikat oluşturmuştu. Daha bir dakika bile geçmeden yedisi birden Henry ve arkadaşlarına taş atıyordu. Zorbalar iyice yaklaştığı için aradaki mesafe yok denecek kadar azdı. Can havliyle inleyip kollarıyla taşlardan korunmaya çalışarak geri çekildiler.

"Bir de bize taş atmasını mı öğretecektiniz!" diye bağıran Richie yumurta büyüklüğünde bir taşı Victor'un kafasına fırlattı. Taş, oğlanın omzuna çarpıp sekti. Victor inledi. "Demek bize taş atmasını öğretecektiniz! Ne kadar iyi öğrendiğimizi görüyorsunuz!"

"İiiişte!" diye bağırdı Mike. "Hoşunuza gitti mi? Hoşunuza gitti mi?"

Karşı taraf cevap verdi denemez. Atış menzilinden çıkana dek geri çekilip kafa kafaya verdiler. Birkaç saniye sonra yapış yapış toprağa bata çıka kıyıdan yukarı tırmandılar, köklere ve çalılara tutunarak kendilerini yukarı çektiler.

Bodur ağaçların arasında gözden kayboldular.

"Etrafımızdan dolaşacaklar Koca Bill," dedi Richie, gözlüklerini burnundan yukarı ittirirken.

"So... sorun değil," dedi Bill. "Devam et Ben. Pe... peşindeyiz."

Ben kıyı boyunca ilerledi, Henry'nin ve arkadaşlarının saldırmasını beklediğinden sık sık duraksıyordu. Akıntının yirmi metre ilerisinde pompalama istasyonunu gördü. Arkadaşları peşinden gitti. Diğer kıyıda başka silindirler de vardı, biri oldukça yakınlarındaydı, en fazla kırk metre ilerilerinde. O ikisi Kenduskeag'a çamurlu sular akıtıyordu ama şimdi yanında durdukları silindirden çıkan sular yok denecek kadar azdı. Ayrıca diğerleri gibi uğuldamıyordu. Pompalama sistemi bozulmuştu.

Düşünceli gözlerle Bill'e baktı... biraz da korkmuş olarak.

Bill ise Richie, Stan ve Mike'a bakıyordu. "Ka... kapağı a... açmalıyız," dedi. "Ya... yardım e... edin."

Demir kapağın tutma yerleri vardı ama yağmur yüzünden kayganlaşmışlardı ve kapak zaten aşırı ağırdı. Ben, Bill'in yanına gitti. Bill arkadaşına yer açmak için ellerini kaydırdı. Ben içeri damlayan suların sesini, daha doğrusu kuyuya yağan yağmur damlalarının ürkütücü ekosunu duyabiliyordu.

"Şi... şi... şimdi!" diye bağırdı Bill. Beşi birlikte kapağı kaldırdı. Kapak çirkin bir sürtünme sesiyle yerinden oynadı.

Beverly, Richie ve sağlam koluyla arkadaşlarına yardım eden Eddie'nin yanındaydı.

"Bir, iki, üç, itin!" diye bağırdı Richie. Kapağı biraz daha kaydırdılar. Artık hilal şeklindeki karanlık ortaya çıkmıştı.

"Bir, iki, üç, itin!"

Hilal daha da genişledi.

"Bir, iki, üç, itin!" Ben gözleri kararana dek bütün gücüyle ittirdi.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Mike. "İşte gidiyor, işte gidiyor!"

Geri çekilip büyük demirin dengesini kaybedip yere düşüşünü izlediler. Ters dönüp ıslak toprağa saplanırken şak sesi duyuldu. Böcekler demirin yüzeyinden çimenlerin arasına kaçtı.

"İğğ," dedi Eddie.

Bill silindirin içine baktı. Demir basamaklar yüzeyinde yağmur damlalarının dans ettiği kara sulara dalıyordu. Sessiz pompanın kenarı suyun yüzeyine çıkmıştı. Suyun pompalama istasyonundan ana hatta bağlanan dev boruya aktığını görebiliyordunuz. Kalbine yerleşen bir ağırlıkla, *gitmemiz gereken yer orası, borunun içi*, diye düşündü Bill.

"Eddie. Bana tutun."

"Domuz yakalar gibi. Sağlam kolunla bana sarıl." Ne demek istediğini gösterdi.

Eddie söylenileni anladıysa da isteksizdi.

"Acele et!" diye bağırdı Bill. "Her an gelebilirler!"

Eddie, Bill'in boynuna sarıldı; Stan ve Mike bacaklarını Bill'in karnına dolayabilmesi için onu yukarı ittirdiler. Bill hantal hareketlerle silindirden içeri girerken Ben, Eddie'nin gözlerini sıkı sıkı kapadığını gördü.

Yağmura rağmen başka bir ses daha duyuluyordu: Hışırdayan, kırılan dallar, sesler. Henry, Victor ve Belch. Dünyanın en çirkin süvari birliği.

Bill silindirin ağzına tutunup dikkatli adımlarla basamakları indi. Demirler kayganlaşmıştı. Eddie boynunu nefes almasını zorlaştıracak kadar güçlü sıkıyordu. Oğlan ancak o zaman Eddie'nin astımının nasıl bir his olduğunu gerçekten anladı.

"Korkuyorum Bill," diye fısıldadı Eddie.

"Ben de."

Betonu bırakıp en üst demiri tuttu. Eddie'nin boğazını sıkmasına ve bir anda kırk kilo almış gibi hissetmesine karşın duraksayıp Çorak Topraklar'a, Kenduskeag'a, hızla göğe toplanan bulutlara baktı. İçindeki ses –ürkmüş olan değil, kararlı olan– dünyayı bir daha görememesi ihtimaline karşı son bir kez bakmasını söylemişti.

O da baktı ve sırtında Eddie ile inmeye başladı.

"Daha uzun süre tutunamayacağım," dedi Eddie.

"Tutunman gerekmeyecek," dedi Bill. "Neredeyse geldik."

"Ayağı buz gibi suların içindeydi artık. Yoklayarak bir sonraki demiri buldu. Onun altında bir tane daha vardı, sonra basamaklar bitiyordu. Pompanın yanında, diz boyu suyun içindeydi. Buz gibi sular pantolonunu ıslatırken gözlerini kırpıştırıp Eddie'yi bıraktı. Derin bir nefes aldı. Koku hoş değildi ama en nihayetinde Eddie'nin boğazını sıkan boynundan kurtulduğuna seviniyordu.

Silindirin ağzına baktı. Girişle aralarında yaklaşık üç metre vardı. Arkadaşları deliğin etrafına toplanmış aşağı bakıyordu. "Hadi!" diye bağırdı. "Birer birer inin! Acele edin!"

İlk Beverly indi, kolayca silindirin kenarından aşağı sarkıp demiri yakaladı. Sonra Stan. Diğerleri de sırayla onları takip etti. Richie sonuncuydu, Henry ve arkadaşlarının ilerleyişine kulak vermek için ara sıra duraksıyordu. Gürültülerden pompalama istasyonunun solundan geçeceklerini anlamıştı ama arayı açmalarını sağlayacak kadar uzakta değildiler.

Tam o anda Victor bağırdı: "Henry! Tozier denen çocuk orada!"

Richie etrafa bakındığında kendisine doğru koştuklarını gördü. Victor en öndeydi... Henry onu öyle bir ittirdi ki Victor dizlerinin üstüne düştü. Henry'nin gerçekten de bıçağı vardı, domuz deşmekte kullanılanlardan. Keskin ucundan sular damlıyordu.

Richie silindire baktı, Ben ve Stan, Mike'ın demirlerden inmesine yardım ediyordu. Kenardan içeri sarktı. Henry oğlanın ne yaptığını anlayınca ona bağırdı. Richie deliler gibi gülerek sol elini havaya kaldırıp dünya tarihinin belki de en eski el hareketini çekti. Henry'nin anafikri kaptığına emin olmak amacıyla orta parmağını iyice havaya kaldırdı.

"Orada öleceksiniz!" diye bağırdı Henry.

"İspatlasana!" diye bağırdı kahkahalarla gülen Richie. Betondan aşağıya inmeye korksa da kahkahalarına engel olamıyordu. İrlandalı Polis taklidiyle devam etti: Bilmez misin ki, İrlandalı şansı hiç tükenmez!"

Henry ıslak çimenlerde kayıp kıç üstü yere düştü. Richie'nin durduğu yerle arasında en fazla yirmi metre vardı. Oğlan beline kadar silindirin içindeydi ama kafası hâlâ dışarıda olduğundan düşüşü görmüştü.

"Hey muz kafa!" diye bağırdı katıla katıla gülen Richie, ardından merdivenden silindirin içine kaçtı. Demir basamaklar o kadar kaygandı ki az kalsın düşüyordu. Neyse ki Bill ve Mike onu yakalayıp toparlanmasına yardım etti. Sonunda o da diğerleri gibi dizlerine kadar sudaydı. Tir tir titriyor, vücudunu bir soğuk bir sıcak basıyordu. Yine de engel olamıyordu kahkahalarına.

"Henry'nin halini görmeliydin Koca Bill, her zamankinden de sakardı. Yine de ilerlemeye çalışıyordu..."

Henry'nin kafası silindirin tepesindeki açıklıkta belirdi. Dallar ve dikenler yüzünden yanakları kesik içindeydi. Ağzı hiç durmuyordu, gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Tamam," diye bağırdı aşağıdakilere. Sözleri silindirin dibine kadar gittiyse de duvarlara çarparak yankılanmadı. "İşte geliyorum. Artık işiniz bitti."

Ayağını silindirin tepesinden içeri sarkıttı. Yoklayarak en üst basamağı bulduğunda diğer ayağını da ötekinin yanına getirdi.

"İ... iyice ya... yaklaştığında o... onu yakalayıp aşağı çe... çekin. Su... suyun a... altında tu... tu... tutun. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz valim," diyen Richie titreyen eliyle bir selam çaktı.

"Tamamdır," dedi Ben.

Stan neler olduğunu anlamıyormuş gibiydi, Eddie'ye göz kırptı. Richie ise sanki çıldırmıştı. Henry Bowers –korkunç Henry Bowers– aşağı inip hepsini öldürmeye hazırlanırken kontrolsüzce kahkahalar atıyordu.

"Onu karşılamaya hazırız Bill!" diye bağırdı Stan.

Henry üç basamak kala durdu. Başını çevirip Kaybedenler'e baktı. Yüzünde belki de ilk defa şüphe kırıntıları belirdi.

Eddie o zaman anladı. Aşağı birer birer inmek zorundaydılar. Silindir aşağı atlayamayacakları kadar yüksekti. Aşağıdaki pompa makinesine çarpmayı göze alamazlardı. Aşağıda da yedi çocuk çember olmuş inmelerini bekliyordu.

"Ge... gelsene Henry," dedi Bill davetkâr bir ses tonuyla. "Ne... ne bekliyorsun?"

"Doğru," diye ona katıldı Richie. "Küçük çocukları dövmekten hoşlanmıyor muydun? Gelip bizi dövsene Henry."

"Bekliyoruz Henry," dedi Bev tatlı tatlı. "Ama indiğinde göreceklerinden hoşlanacağını sanmıyorum. Yine de istiyorsan gel."

"Ödleğin teki değilsen," diye ekledi Ben. Tavuklar gibi gıdakladı. Richie de ona katıldı ve kısa süre içinde ötekiler de eşlik ettiler. Gıdaklama sesleri nemli duvarlarda yankılanırken sol elinde sıkı sıkı tuttuğu bıçakla Henry yukarıdan onlara baktı. Kaybedenler hakaretler yağdırmayı sürdürüyordu.

"Ta... tamam," dedi Bill. Alçak sesle devam etti. "Boruya girmeliyiz. Çabuk."

"Neden?" diye sordu Beverly ama Bill cevap vermeye zahmet etmedi. Henry pompalama istasyonuna ulaştığında boruya beyzbol topu büyüklüğünde bir taş fırlattı. Beverly çığlığı savurdu, Stan korumak için Eddie'yi duvara doğru çekti. Taş makinenin paslı vidalarına çarpıp donk sesiyle duvara savruldu ve Eddie'yi birkaç santimle ıskaladı. Duvardan kopan beton parçaları oğlanın yanağına sıçradı. Taş güçlü bir şak sesiyle sulara düştü.

"Ça... çabuk!" diye bağırdı Bill yeniden. Pompalama istasyonunun borusunun etrafına toplandılar. Çapı yaklaşık bir buçuk

metreydi. Bill arkadaşlarını birer birer borudan içeri yolladı. (Gözünün önüne gelen bir sirk imgesi – kocaman palyaçolar birer birer küçük arabadan çıkıyor. Yıllar sonra bilinçaltına yerleşen bu görüntüyü *Karasular* adlı romanında kullanacaktı.) Kendisi sonuncuydu. Yeni bir taş, duvara çarparken borudan içeri girdi. İkinci taşı başka taşlar da takip etti, çoğu pompa makinesine isabet edip dört bir yana sekiyordu.

Taş yağmuru sona erdiğinde Bill yukarı baktı ve Henry'nin hızlı adımlarla indiğini gördü. "Ha... haklayın onu!" diye bağırdı arkadaşlarına. Richie, Ben ve Mike, Bill'in arkasına toplandı. Richie sıçrayıp Henry'nin ayak bileğini yakaladı. Henry küfredip dişlerini geçirmiş küçük bir köpekten kurtulmaya çalışır gibi ayağını salladı. Richie bırakmadı, bütün gücüyle çekti ve dişlerini gerçekten Henry'nin bileğine geçirdi. Henry çığlık atıp geldiği gibi yukarı tırmanırken ayakkabısı çıkıp suya düştü.

"Beni ısırdı!" diye bağırıyordu Henry. "Beni ısırdı! Pislik beni ısırdı!"

"Evet, iyi ki baharda tetanos aşısı olmuşum," diye bağırarak karşılık verdi Richie.

"Saldırın!" Henry öfkeden köpürüyordu. "Saldırın, taşlayın, beyinlerini parçalayın!"

Taşlar uçuştu. Oğlanlar çabucak borudan içeri girdi. Ufak bir taş Mike'ın koluna isabet ettiğinde acı azalana dek yarayı ovuşturdu.

"Durum berabere," dedi Ben. "Onlar inemez, biz de çıkamayız."

"Zaten çıkmayacağız," dedi Bill alçak sesle. "Hepiniz bunu gayet iyi biliyorsunuz. Kimse bir daha yukarı çıkmamızı beklemiyor."

İncinmiş ve korkmuş gözlerle ona baktılar. Bir şey söylemediler.

Henry'nin alaycı sesi kulaklarına kadar geldi: "Bütün gün burada sizi bekleyebiliriz çocuklar!"

Beverly silindire sırtını dönmüş kanalizasyon borusuna bakıyordu. Işık borunun içlerine ulaşmadığından fazla bir şey göremiyordu. Anlayabildiği kadarıyla beton bir tüneldi, üçte biri suy-

la doluydu. İlerledikçe tünel genişliyordu; tünel genişliyor ama su azalıyordu. Pompa çalışmadığı için makinenin olduğu tarafta sular birikmişti, tüneldeki su daha azdı. Klostrofobinin ağırlığını hissetti, tünelin ürkütücü bir yanı vardı. bir de hepsinin bildiği gerçek: Sular yükselirse hepsi boğulurdu.

"Bill, gitmek zorunda mıyız?"

Bill omuz silkti. Her şeyi özetleyen bir hareket. Evet, mecburdular; başka ne seçenekleri vardı? Çorak Topraklar'da Henry, Victor ve Belch tarafından öldürülmek mi? Ya da kasabada başka bir şey, çok daha korkunç bir şey tarafından öldürülmek? Beverly artık Bill'in ne düşündüğünü gayet iyi anlıyordu; o omuz silkişte kekeleme yoktu. En iyisi doğrudan O'na gitmek. Kovboy filmlerindeki gibi yüzleşmek. En temizi. En cesurcası.

"Bize bahsettiğin şu tören neydi Koca Bill? Kütüphanedeki kitapta rastladığınız?" diye sordu Richie.

"Chüd," dedi Bill, hafifçe gülümsedi.

"Chüd." Richie başını salladı. "Sen O'nun dilini ısırıyorsun, O da seninkini, doğru mu hatırlıyorum?"

"A... aynen öyle."

"Sonra espri yapıyor, fıkra anlatıyorsun."

Bill başını salladı.

"Şu işe bak," dedi Richie borunun karanlığına gözlerini dikerek. "Aklıma tek bir fıkra bile gelmiyor."

"Benim de," dedi Ben. Göğsü korkudan sıkışıyordu, boğuluyor gibiydi. Suların içine çömelip bebekler gibi ağlamasına veya delirmesine engel olan tek şey Bill'in sakin, kendinden emin tavırları... ve Beverly'ydi. Beverly'ye korktuğunu belli etmektense ölürdü daha iyi. Borunun nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Stan, Bill'e.

Bill başını iki yana salladı.

"O'nu nasıl bulacağını biliyor musun?"

Bill yeniden başını iki yana salladı.

"Yaklaştığımızda anlayacağız," dedi Richie aniden. Derin bir nefes aldı ama titriyordu. "Yapmamız gerekiyorsa yapacağız."

Bill başını salladı. "Ben önden gidiyorum. Sonra Eddie. Ben. Bev. Stan. Mike. Sen sonuncusun Richie. Herkesin bir eli ö... önündeki ki... kişinin omzunda olacak. Tüneller karanlık."

"Dışarı çıkmayacak mısınız?" diye bağırdı Henry Bowers yukarıdan.

"Er geç bir yerden çıkacağız," diye mırıldandı Richie. "Umarım."

Körler gibi tek sıra halinde dizildiler. Bill tek bir kez arkayı kontrol etti, herkesin önündekinin omzunu tuttuğuna emin oldu. Sonra akıntıya karşı koymak için dizlerini hafifçe kıran Bill Denbrough arkadaşlarını yıllar önce kardeşine yaptığı kâğıttan geminin sürüklendiği karanlığın kalbine götürdü.

YİRMİ
ÇEMBER KAPANIYOR

1

Tom

Tom Rogan gerçekten delice bir rüya görüyordu. Babasını öldürüyordu rüyasında.

Zihninin bir bölümü bunun ne kadar delice olduğunun farkındaydı; babası Tom daha üçüncü sınıftayken ölmüştü. Şey... belki "ölmüştü" iyi bir kelime seçimi değildi. Belki "intihar etti" gerçeğe daha uygundu. Ralph Rogan kendine cin ve alkaliyi karıştırıp güzel bir kokteyl hazırlamıştı. Yolluk da diyebilirsiniz. Tom'u ağabeylerinin ve ablalarının sorumluluğuna verdiler ve ne zaman bir şeyler yanlış gitse "adam edilmeye" alıştı.

Yani babasını öldürmüş olamazdı... Sorun şu ki o korkutucu rüyada babasının boynuna zararsız görünüşlü bir şey yaslıyordu... Aslında hiç de zararsız olmayan bir şey. Sapın kenarında ufak bir düğme vardı. Bir sustalı. Düğmeye bastığı anda bıçak çıkacak ve doğrudan babasının boynuna saplanacaktı. *Endişelenme, düğmeye basmayacağım babacığım,* diye düşünüyordu rüyasında ama parmağı yine de düğmeye gitti. Bıçak yuvasından çıktı. Babasının uykulu gözleri açılıp tavana dikildi. Boğazından gurultuyu andıran kanlı bir ses yükseldi. *Baba, inan ki ben yapmadım,* diye bağırıyordu zihni. *Başka biri...*

Uyanmaya çalıştı ama uyanamadı. Tek yapabildiği (ki onun da sonu iyi gelmedi) bir rüyadan diğerine geçmekti. Yeni rüyada uzun, karanlık bir tünelde ilerliyordu. Yanaklarındaki kesikler yüzünden canı acıyordu. Yanında başkaları da vardı ama kim olduklarını çıkaramıyordu. Zaten bir önemi yoktu. Önemli olan tek

şey tünelin ilerilerinde olan çocuklardı. Yaptıklarının bedelini ödemeliydiler. Cezalandırılmayı

(adam edilmeyi)

hak ediyorlardı.

Burası ne tür bir arafsa berbat kokuyordu. Sular damlıyor, sesler yankılanıyordu. Ayakkabıları ve pantolonu sırılsıklamdı. Küçük pislikler tünel labirentinin ortalarında bir yerlerdeydi ve belki

(Henry)

Tom ve arkadaşlarının kaybolacağını sanmışlardı ama tonga-ya düşme sırası onlardaydı. Çünkü

(nasıl güleceğiz!)

Tom'un bir arkadaşı daha vardı, hem de ne arkadaş, özel bir arkadaş. Bu özel arkadaş gitmeleri gereken yolu işaretlemişti. Hem de...

(ay – balonlarla)

her yerden görülebilen, küre şeklindeki antika lambaları andıran şeylerle. Her yol ayrımında bu balonlardan biri vardı, her birine oklar çizilmiş, sapmaları gereken tüneller işaretlenmişti. Göremediği

(Belch ve Victor)

arkadaşlarıyla okları takip ediyorlardı ve balonlar doğru yönü işaret ediyordu... Çocukların seslerini, ayaklarının şapırtısını ve mırıltılarını duyabiliyorlardı. Arayı kapıyorlar, balonlar sayesinde çocuklara yetişiyorlardı. Ve onları yakaladıklarında Tom eline baktığında sustalının hâlâ parmaklarının arasında olduğunu gördü.

Bir anlığına korktu – hafta sonları yayımlanan bulvar gazetelerinde okuduğu çılgın astral seyahat deneyimlerini andırıyordu yaşadıkları, hani ruhunuz vücudunuzu terk edip başka birininkine girer ya. Vücudunun şekli Tom'a yabancıydı, sanki kendisi değil de

(Henry)

başka biriydi, daha genç biri. Panik içinde rüyadan çıkış yolunu bulmaya çalıştı. Derken bir ses, huzur veren bir ses şöyle fısıldadı kulağına: *Bunların ne zaman yaşandığının ve kim olduğunun*

önemi yok. Önemli olan Beverly'nin orada olması, onlarla olması sevgili dostum. İnan bana gizli gizli sigara içmekten çok daha fazlasını yapıyor. Eski dostu Bill Denbrough'yu beceriyor! Aynen öyle! O ve kekeme ucube iş üstünde! Onlar...

Yalan söylüyorsun, diye bağırmayı denedi. *Cüret edemez!*

Ama sesin yalan söylemediğini biliyordu. Kemerle ona vurmamış mıydı kadın

(hem de tam yerine)

ve kaçmıştı, öyleyse niye aldatmasındı sürtük! Evet, onu aldatmıştı veevet sevgili dostlar, komşular, iyi bir dersi hak etmişti. Önce Beverly sonra çok sevgili Denbrough'su derslerini alacaklardı. Araya girmeye kalkan olursa onlara da hadlerini bildirecekti.

Nefes nefese kalmıştı ama adımlarını hızlandırdı. İleride karanlığın ortasında parlayan bir küre daha vardı ay-balonlardan bir tane daha. Önden birilerinin sesi geliyordu. Bu seslerin çocuk sesi olması artık onu rahatsız etmiyordu. Sesin dediği gibi: Ne zaman, nerede veya kim olduğu önemsizdi. Beverly oradaydı. Ve dostlar, komşular...

"Hadi baylar, kıçınızı kaldırın," dedi. Sesin kendi sesi değil de büyükçe bir oğlanın sesi olmasına aldırmadı.

Derken, ay-balona yaklaştıklarında etrafına bakındı ve ilk defa eşlikçilerini gördü. İkisi de ölüydü. Birinin kafası yoktu. Diğerinin suratıysa pençe yemişçesine parçalanmıştı.

"Elimizden geldiğince hızlı hareket ediyoruz Henry," dedi suratı parçalanmış olan. Dudakları iki ayrı parça halinde oynuyordu, birbiriyle uyum içinde olmamalarının ne kadar iğrenç olduğunu düşünen Tom silkinip rüyadan uyandı ve kendi vücuduna döndü. Sanki koca bir boşluğun kıyısında duruyordu. Dengesini bulmaya çalıştı ama başaramadı. Yere devrildi. Yer halı kaplıydı, yine de dizi acıdı ve koluna saplanan ağrı yüzünden bir çığlık daha attı.

Neredeyim? Bu lanet yer neresi?

Loş beyaz ışıkların farkına varınca bir an yine rüya gördüğünü, ışığın çılgın balonlardan geldiğini zannedip korktu. Sonra banyo kapısını aralık bıraktığını hatırladı, ışık oradan geliyordu.

Ne zaman tanımadığı bir yerde kalsa ışığı açık bırakırdı; o sayede gece çişe kalkarsanız kolunuzu dizinizi bir yerlere çarpmazdınız.

Bunu kavramasıyla beraber her şey yerli yerine oturdu. Holiday Inn'deydi. Maine Eyaleti'nin Derry şehrinde. Karısının izini oraya kadar sürmüştü ve çılgınca kâbusun ortasında yataktan aşağı düşmüştü. Hepsi buydu; hikâyenin uzun ve kısa hali.

O sıradan bir kâbus değildi.

Bu sözleri zihninde duymuşçasına yerinden sıçradı. Konuşan kendi iç sesine benzemiyordu – soğuktu, yabancıydı... Ama insanı hipnotize eden, ona inanmanızı sağlayan bir tınısı vardı.

Yavaşça ayağa kalktı, yatağın yanındaki masada duran bir bardak suyu içti. Titreyen elleriyle saçlarını sıvazladı. Masadaki saate göre üçü on geçiyordu.

Yatağına dön. Sabahı bekle.

Yabancı ses itiraz etti: *Sabah ortalık insan kaynayacak – çok fazla insan. Ayrıca bu sefer onları yenebilirsin. Bu sefer onlardan önce aşağıya varabilirsin. Aşağıya mı?* Rüyayı hatırladı: su, damlalar, karanlık.

Işık aniden normalde olduğundan daha parlak göründü gözüne. Başını çevirdi, çevirmek istemiyordu ama kendini durduramadı. Dudaklarından bir inilti döküldü. Banyo kapısına bir balon bağlanmıştı. Yaklaşık bir metrelik ipin ucunda havada salınıyordu. Parlıyordu balon, tüneldeki gibi ürkütücü beyaz bir ışık saçıyordu; bataklıklarda ağaçların arasında dolaşan ateşböcekleri gibiydi. Balona bir ok çizilmişti, kan kırmızısı bir ok.

Koridora açılan kapıyı işaret ediyordu.

Benim kim olduğumun bir önemi yok, dedi ses aynı sakin tonlamayla. Tom sesin ne kafasının içinden ne arkasından geldiğini fark etti; balondan, o garip hoş beyaz ışığın ortasından geliyordu. *Önemli olan tek şey her şeyin istediğin gibi gitmesi için elimden geleni yapacak olmam Tom. Kıza dersini verdiğini görmek istiyorum; hepsine derslerini ver. Hadlerini aştılar... ve artık zamanları doldu. Bu yüzden beni dinle Tom. Hem de iyi dinle. Her şey hazır... Balonları takip et...*

Tom söylenenleri dinledi. Balondan gelen ses tane tane yapması gerekenleri açıkladı.

Her şeyi açıkladı.

Konuşması bittiğinde son bir kez parlayıp patladı ve Tom giyinmeye koyuldu.

2

Audra

Audra da kâbus görüyordu.

İrkilerek uyandı, yatakta doğruldu. Örtü ayak bileklerine dolanmıştı. Küçük göğüsleri hızlı hızlı nefes aldıkça aşağı yukarı inip çıkıyordu.

Tom'unki gibi onun rüyaları da birbirine karışmıştı, gergin bir deneyimdi. Tom gibi o da başka biri olduğunu – daha doğrusu bilincinin başka bir vücuda, başka bir zihne girdiğini görmüştü. Etrafında başkalarıyla karanlık bir yerdeydi ve yaklaşan tehlikeyi hissediyordu – bile bile tehlikenin kucağına gidiyorlardı. Onları durdurmak için çığlık atmak, kendisine neler olduğunu açıklamalarını talep etmek istedi ama sanki içine girdiği kişi neler olduğunu biliyor, bunu yapmanın gerekliliğine inanıyordu.

Ayrıca birileri tarafından kovalandıklarını fark etmişti. Peşlerindekiler her kimse yavaş yavaş arayı kapıyordu.

Bill de rüyadaydı ama Bill'in çocukluğunu unutuşuyla ilgili sözleri Audra'nın bilinçaltına işlemiş olacak ki rüyada Bill on on iki yaşlarında bir çocuktu – saçları hâlâ yerli yerindeydi! El ele tutuşmuşlardı ve yabancı bir yerde, yabancı birinin içinde olsa da onu çok sevdiğinin, Bill'in kendisini koruyacağına inandığı için peşinden gitmeye razı olduğunun bilincindeydi. Bill, Koca Bill bunu atlatmalarını, yeniden gün ışığını görebilmelerini sağlayacaktı.

Ama ona güvenmek korkmasını engellemiyordu.

Bir sürü tünelin kesiştiği noktaya geldiler. Bill öylece durup tünelleri inceledi – kolunun alçısı karanlıkta parlayan başka bir oğlandı ilk konuşan: "Oradaki, Bill. Sonuncu."

"E... emin misin?"

"Evet."

Böylece o yöne gittiler. Karşılarına bir kapı çıktı. En fazla bir metre yüksekliğinde mini minnacık ahşap bir kapıydı. Peri masallarındaki kapıları andırıyordu. Üzerinde bir işaret vardı. Audra işaretin ne anlama geldiğini bilmese de o garip rün veya sembol içine dehşet saldı. Öyle bir korkuydu ki bu diğer vücuttan, öteki kızın vücudundan

(Beverly-Beverly)

dışarı fırladı. Hiç tanımadığı bir yatakta ter içinde uyandı, yüz metre koşusuna katılmış gibi nefes nefeseydi. Elleri bacaklarına gitti, rüyada suyun içinde yürüdüğü için onları ıslanmış bulmayı bekliyordu ama ayakları kuruydu.

Şaşkınlık bir süre daha devam etti – Tophanga Kanyonu'ndaki evlerinde veya İngiltere'de kiraladıkları evde değildi. Öyleyse neredeydi? Yatak, dolap, iki koltuk ve bir televizyon – hiçbir özelliği olmayan bir mekân.

"Tanrı aşkına, hadi Audra..."

Elleriyle yüzünü ovaladı. Derry'deydi. Maine'deki Derry şehrinde, kocasının hatırlamadığını iddia ettiği çocukluğunu geçirdiği yerde. Ne tanıdık bir yerdi, ne de insana kendini iyi hissettiriyordu. Ama en azından nerede olduğunu çözmüştü. Bill yüzünden oradaydı, ertesi gün Derry Oteli'ne gidip kocasını görecekti. Buradaki korkunç şey her ne ise, ellerindeki yaralar her ne anlama geliyorsa onunla birlikte yüzleşeceklerdi. Audra kocasını arayacak, geldiğini haber verecek, onunla buluşacaktı. Sonra... şey...

Sonra ne olacağını bilmiyordu. Başı dönmeye başladı. On dokuz yaşındayken uyduruk bir şirketle turneye çıkmıştı, *Arsenik ve Dantel* oyununu kırk uyduruk kasabada kırk kez beceriksizce sergilemişlerdi. Hem de pek iyi geçmeyen kırk yedi günde. Massachusetts'teki Peabody Yemekli Tiyatrosu'nda başlamış, Sausalito'da Tekrar Çal Sam'de bitirmişlerdi. Ortalarda bir yerlerde, Ames Iowa veya Grand Isle Nebraska ya da Dakota'daki Jubilee kasabası gibi yerlerde gecenin bir vakti şimdiki gibi uyanmıştı, panik içinde. Ne nerede olduğunu, ne günlerden hangi gün olduğunu, hangi kasabada olduklarını veya niye orada olduklarını biliyordu. Adı bile kulağına bir yabancının adı gibi gelmişti.

Şimdi de aynı şeyleri hissediyordu. Uyandığı halde kâbustan kurtulamamıştı, kendini dehşet verici bir kâbusa hapsolmuş gibi hissediyordu. Sanki kasaba boğazını sıkan bir piton yılanı gibi boynuna dolanmıştı. Böyle hissediyordu ve bu hissin içinde uyandırdığı duygular hoşuna gitmiyordu. Freddie'nin öğüdünü dinleyip gelmemiş olmayı diledi.

Aklı Bill'deydi, boğulmakta olan bir kadın can simidine nasıl sarılırsa o da Bill'i düşünerek kendini

(biz aşağıdakiler, hepimiz süzülüyoruz Audra)

avutuyordu.

Gemi kazasından sonra suda yüzen tahtalara tutunan bir kazazede gibi.

Baştan aşağı ürperdi, çıplak göğsünü örtmek için kollarını önde kavuşturdu. Titriyordu, tüyleri diken diken olmuştu. Bir an ses kafasının içinde olmakla beraber yüksek sesle konuşmuş gibi gelmişti ona. Sanki yanında biri, yabancı bir varlık daha vardı.

Deliriyor muyum? Tanrım, başıma gelen bu mu?

Hayır, diye karşılık verdi zihni. *Sersemledin... Saat farkı yüzünden... Erkeğin için endişeleniyorsun. Kafanın içinde seninle konuşan biri yok. Hiç kimse...*

"Aşağıda hepimiz süzülüyoruz Audra," dedi banyodan gelen ses. Gerçek bir sesti, oda kadar gerçek. Ve sinsi. Sinsi, pis ve kötü. "Sen de süzüleceksin." Ses kıkırdadı ve kıkırtı tıkanmış bir borudan yükselen garip seslere dönüşene dek inceldi. Audra çığlık attı... Sonra elleriyle ağzını kapadı.

Bunu duymadım.

Yüksek sesle söylemişti bu cümleyi, sese itiraz etmesi için meydan okuyordu. İtiraz eden olmadı. Oda sessizdi. Uzaklarda bir yerlerde trenin düdüğü duyuldu.

Aniden Bill'e öyle muhtaç hissetti ki kendini, güneş doğana kadar bekleyemeyeceğini anladı. Her odası birbirinin aynı olan bir moteldeydi ama her şey üstüne üstüne geliyordu. Her şey. Gaipten sesler duymaya başlamışsanız ipin ucunu kaçırmışsınız demektir. Ürkütücü. Sanki yeniden aynı kâbusa esir düşüyordu. Ürkmüştü ve yapayalnızdı. *Hayır, daha kötüsü, kendimi sanki ölmüş gibi hissediyorum*, diye düşündü. Kalbi aniden durur gibi oldu ve

inleyip kendine gelebilmek için öksürdü. Hapishanelere özgü bir klostrofobi, kendi vücuduna hapsolma hissi ele geçirdi zihnini. Yoksa tüm bu korkunun son derece aptalca, fiziksel bir nedeni olabilir miydi? Kalp krizi mi geçirecekti? Yoksa şimdiden kalp krizi mi geçiriyordu?

Ama kalp atışları normale döndü. Huzursuzluk geçmedi.

Audra komodindeki lambayı yaktı. Saate baktı. Üçü on iki geçiyor. Bill muhtemelen uyuyordu ama artık bir önemi yoktu bunun – tek önemsediği kocasının sesini duymak, geceyi onunla tamamlamaktı. Bill yanında olsa kendi vücut saati onunkine uyum sağlar ve her şey normale dönerdi. Kâbuslardan kurtulurdu. Adamın işi –mesleği– başkalarına kâbus satmaktı ama Audra'ya o güne dek sadece huzur vermişti. Hayal gücünün ürettiği dehşetler bir tarafa bırakılacak olursa o huzur için yaratılmış barış içinde yaşayan bir adamdı. Telefon rehberini alıp Derry Oteli'nin numarasını buldu, tuşlara bastı.

"Derry Oteli."

"Bay Denbrough'nun odasını bağlayabilir misiniz? William Denbrough?"

"Biri de şu adamı gündüz arasa olmaz mı?" diyen görevli kadın daha bu sözün ne anlama geldiğini soramadan telefonu bağladı. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Tam üç kere. Audra, Bill'in uyuduğunu, örtüyü kafasına kadar çekmiş yatakta yattığını hayal etti; bir eli örtülerin altından çıkıp telefona uzanıyor. Daha önce bunu yaptığını görmüştü. Belli belirsiz gülümsedi anının da yardımıyla. Ama telefonun dördüncü... beşinci ve altıncı çalışıyla gülümseme kayboldu. Yedinci çalışta bağlantı kesildi.

"Oda cevap vermiyor."

"Gerçekten mi Sherlock?" dedi her zamankinden ürkmüş ve öfkeli olan Audra. "Doğru odayı çaldırdığına emin misin?"

"Evet," dedi resepsiyonist. "Beş dakika önce Bay Denbrough'yu aradılar. O telefona baktığını biliyorum çünkü ışık bir iki dakika yanık kaldı. Belki arayan kişinin odasına gitmiştir."

"Hangi odaydı?"

"Bilmiyorum. Altıncı kattan biri ama..."

Ahizeyi yerine bıraktı. Çok rahatsız edici bir hisse kapıldı. Arayan kişi kadındı. Kadının biri aramış... O da kadına gitmişti. Ee şimdi ne olacak Audra? Bunu nasıl çözeceksin?

Neredeyse ağlayacaktı. Gözleri acıyordu ve burnu tıkanmıştı; hıçkırıklar boğazını sıkıştırıyordu. Öfke yoktu, en azından şimdilik... Sadece kayıp hissi. Terk edilme korkusu.

Audra kendine gel. Çok çabuk sonuca varıyorsun. Saat gecenin bir yarısı ve kötü bir rüya gördün. Şimdi Bill'in başka bir kadınla olduğunu zannediyorsun. İlla öyle olması gerekmez. Şu an için yapabileceğin tek şey kalkmak – nasıl olsa bir daha uyuyamayacaksın. Işıkları yakıp uçaktayken okumak için aldığın romanı bitirmek. Unuttun mu, Bill hep ne der? En iyi uyku ilacı romandır. Valium-kitap. Paranoyalara kapılmak, abuk sabuk şeyler yapmak, sesler duymak yok. Kendini toparlamaya giden yol Dorothy Sayers ve Lord Peter'dan geçiyor. Dokuz Terzi. O, sabahı görmeni sağlar. O...

Birdenbire banyonun ışığı yandı; kapı kapalı olduğu halde kapının altındaki aralık sayesinde içeride ışığın yandığını görebiliyordu. Ardından kilit tıkladı ve kapı açıldı. Audra şaşkınlıktan gözbebekleri büyümüş olarak kapıya baktı, kollarını yeniden göğsünde kavuşturdu elinde olmadan. Kalbi göğüskafesini delecekmiş gibi atıyordu, adrenalinin acı tadı ağzına doldu.

Pes perdeden konuşan biraz önce duyduğuyla aynı sesti: "Aşağıda hepimiz süzülüyoruz Audra." Son kelimeyi uzun, yavaş yavaş kaybolan bir çığlık gibi söylemişti – Audraaaaa. Sonra tıkanan borunun köpürüşünü andıran bir ses. Sanki bir kahkaha.

"Kim var orada?" diye bağırdı gerileyen kadın. *Hayal görmüyorum, bana hayal gördüğümü söyleme...*

Televizyon kendiliğinden açıldı. Audra o yöne döndüğünde koca turuncu düğmeleri olan bir palyaço belirdi ekranda. Gözlerinin olması gereken yerde iki kara delik. Kalemle çizilmiş dudakları gerildi ve o iğrenç sırıtışla bıçak gibi keskin dişler ortaya çıktı. Elinde kanlar akan bir kafa tutuyordu. Gözleri ters dönmüş, ağzı sarkmış bir kafa. Yine de Freddie Firestone'un kafası olduğu görülüyordu. Palyaço kahkahalar attı ve dans etti. Kafayı havada salladı, kan damlaları iç taraftan televizyon ekranına yapıştı. Audra televizyonun cızırdadığını duydu.

Çığlık atmayı denedi ama gücü yetmedi. Eliyle yoklayarak koltuktaki elbisesini ve çantasını buldu. Koşa koşa koridora çıktı, kapı arkasından çarparak kapandı. Nefes nefeseydi, yüzüyse bembeyaz. Çantasını ayaklarının arasına koyup elbisesini giydi.

"Süzülüyorlar," diyordu arkasından gelen ses. Kıkırdıyordu. Buz gibi bir elin çıplak topuğunu okşadığını hissetti.

Çığlığı bastı. Kapıdan uzaklaştı. Cesetlerinkini andıran beyaz parmaklar kapının ardından ona uzanıyordu, tırnaklar gitmiş morumsu beyaz kemikler açığa çıkmıştı. Halıya sürtündüklerinde hışırtıyı andıran sesler çıkıyordu.

Audra çantasını kaptığı gibi çıplak ayak koridorun öbür ucuna koştu. Tamamen paniğe kapılmıştı, tek düşüncesi Derry Oteli'ni ve Bill'i bulmaktı. İster başka bir kadınla olsun, ister harem kursun umurunda bile değildi. Yeter ki ona ulaşsın. Bill'i bulacak ve kendisini ağza alınmayacak şeyler yaşanan bu kasabadan götürmesini sağlayacaktı.

Koşarak motelden çıkıp otoparka daldı, arabasını aradı. Bir an zihni donup kaldı çünkü kiraladığı aracın modelini unutmuştu. Sonra hatırladı: Datsun, tütün kahverengisi. Bıraktığı yerde, sisin ortasındaydı. Koşa koşa araca gitti. Anahtarları çantasında bulamadı. Gittikçe artan bir panikle çantayı karıştırdı, kâğıt mendili ittirdi, makyaj malzemeleri, bozuk para, gözlük ve sakızlardan oluşan çerçöpü karıştırdı. Arabasıyla burun buruna park edilmiş LTD'yi fark etmedi. Direksiyonunun başında oturan adamı da. LTD'nin kapısının açıldığını ve adamın dışarı çıktığını da fark etmedi. Datsun'un anahtarlarını odada bıraktığı gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordu. Oraya dönemezdi; yapamazdı.

Parmakları Altoid naneşekeri kutusunun altında metalik bir şeye değdi. Zafer çığlığı attı. Bir an binlerce kilometre ötedeki Fleet tren istasyonunun otoparkındaki Rover'ın anahtarları olduğunu düşünüp korktu ama sonra eli kiralık araba etiketine değdi. Anahtarı marş kilidine soktu, derin derin nefes aldı, anahtarı çevirdi. Omzundaki eli o zaman hissetti, çığlık attı... Ciğerlerinin yettiğince bağırdı. Uzaklardan bir köpek havlayarak cevap verdi ona, hepsi bu.

El, çelik gibi bir kararlılıkla sertçe Audra'yı kendine çevirdi. Audra'nın karşısındaki yüz yara bere içindeydi ama gözler ışıldıyordu. Patlamış dudaklardan iğrenç bir gülümseme belirdiğinde adamın ön dişinin kırık olduğunu gördü. Vahşi, ilkel bir havası vardı.

Konuşmayı denedi ama konuşamadı. Omzunu tutan el bütün gücüyle sıktı, parmaklar etine battı.

"Seni filmlerde görmemiş miydim?" diye fısıldadı Tom Rogan.

3

Eddie'nin Odası

Beverly ve Bill alelacele giyinip tek kelime etmeden Eddie'nin odasına çıktılar. Asansöre giderken odalardan birinde telefonun çaldığını duydular. Boğuk, uzaktan gelen bir sesti.

"Bill, çalan senin telefonun mu?"

"Mü... mümkün," dedi Bill. "Be... belki ö... ötekilerden biri a... arıyordur." Duraksamadan asansörün yukarı düğmesine bastı.

Eddie onları kapıda karşıladı, beti benzi atmıştı, yüzü kan içindeydi. Sol kolu doğal olamayacak bir açıyla sallanıyordu.

"Bir şeyim yok," dedi. "İki Darvon aldım. Acı biraz hafifledi." Ama belli ki iyi durumda değildi. Sıkı sıkı birbirine bastırdığı dudakları neredeyse kaybolmuş, şokun etkisiyle mora dönmüştü.

Bill odaya baktığında yerdeki cesedi gördü. Bir bakışta iki detaydan emin oldu: Henry Bowers'tı ve ölmüştü. Eddie'nin yanından geçip cesedi kontrol etti. Perrier şişesi gömleğini parçalayıp Henry'nin karnına saplanmıştı. Gözleri yarı açık, bakışları donuktu. Ağzı pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Elleri el değil de pençeydi sanki.

Üzerine düşen gölgeyle irkilen Bill başını kaldırdı. Beverly'ydi. İfadesiz gözlerle Henry'ye bakıyordu.

"Hayatını bizi kovalamakla geçirdi," dedi Bill.

Beverly başını salladı. "Yaşlanmamış. Görüyor musun Bill? Sanki hiç yaşlanmamış." Aniden başını çevirip yatağın kenarına oturan Eddie'ye baktı. Eddie yaşlanmış görünüyordu; yaşlı ve yorgun. Kolu işlevini yitirmiş bir nesne gibi kucağındaydı. "Eddie için doktor çağırmalıyız."

"Hayır," dedi Bill ve Eddie aynı anda.

"Ama yaralanmış! Kolu..."

"Ge... geçen seferkinin a... aynı," dedi Bill. Ayağa kalkıp Bev'in ellerini tuttu, gözlerinin içine baktı. "Dı... dışarı çı... çıktığımızda... Kasabayı işe ka... karıştırdığımızda..."

"Beni cinayetten tutuklarlar," diye kestirip attı Eddie. "Hatta hepimizi tutuklarlar. Gözaltına alırlar. Buna benzer bir şey olur. Kaza geçiririz. Derry'ye özgü kazalardan. Belki bizi hapse tıkarlar ve şef yardımcısı delirip hepimizi vurur. Belki gıda zehirlenmesinden ölürüz veya hücrelerimizde kendimizi asarız."

"Eddie tüm bunlar çılgınlık! Öyle..."

"Gerçekten mi?"

"Derry'de olduğumuzu unutuyorsun."

"Ama artık yetişkiniz! Herhalde onların... demek istediğim gecenin bir vakti odana gelip... sana saldırdı..."

"Ne... neyle?" dedi Bill. "Bıçak nerede?"

Beverly etrafa bakındı, bıçağı göremedi, dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına baktı.

"Hiç zahmet etme," dedi Eddie aynı zayıf, ıslığımsı sesle. "Beni bıçaklamaya kalktığında kolunu kapıya sıkıştırdım. Bıçak elinden düştü. Tekmeyle televizyonun altına yollamıştı. Ama kaybolmuş. Çoktan kontrol ettim."

"Beverly, ötekilere haber ver," dedi Bill. "Ben Eddie'nin kolunu sararım."

Beverly, Bill'i uzun uzun süzdükten sonra tekrar yerdeki cesede baktı. Ona kalırsa az buçuk kafası çalışan her polis, bir bakışta neler olduğunu anlardı. İçerisi altüst olmuştu. Eddie'nin kolu kırıktı. Saldırgansa ölmüştü. Eddie'nin kendini savunduğu aşikârdı. Sonra Bay Ross'u hatırladı. Bay Ross'un ayağa kalkıp hiçbir şey olmuyormuşçasına gazetesini katlayarak evine girişini.

Dışarı çıkarsak... kasabayı işe karıştırırsak...

Bu sözler Bill'in çocukluğunu hatırlattı. Sararmış bir suratla delirmişçesine, *O, Derry'nin ta kendisi*, deyişini. *Beni anlıyor musunuz?... Nereye gidersek gidelim bize ulaşacak. İnsanlar görmeyecek, duymayacak, bilmeyecek. Nasıl yürüdüğünü anlamadınız mı? Tek yapabileceğimiz başladığımız işi bitirmek.*

Öylece durmuş Henry'nin cesedine tepeden bakan Beverly şöyle düşündü: *İkisi de yeniden hayaletleştiğimizi söylüyor. Her şeyin baştan başladığını. Tekrarlayacağını. Çocukken bunu kabullenebilirdim çünkü çocuklar zaten görünmezdir. Ama...*"

"Emin misin?" diye sordu Beverly çaresizce. "Bill, emin misin?"

Bill yatağa, Eddie'nin yanına oturmuş kolunu kontrol ediyordu. "Se... sen değil misin?" diye sordu. "Bugün yaşanan onca olaydan sonra."

"Evet. Yaşanan onca olay. Toplantının sonundaki iğrenç pislik. Cadıya dönen yaşlı

(babam bir katildi)

kadın. Kütüphanedeki hikâyelere eşlik eden olaylar. Hepsi. Yine de... aklı buna bir son vermesini, delirmek üzere olduğunu ve aklı başına gelmezse geceyi Çorak Topraklar'a inip o pompa istasyonunu bularak bitireceklerini söylüyordu. O zaman...

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece... bilmiyorum. Tüm bu olanlara rağmen Bill, polisi arayabilirmişiz gibi geliyor. Belki."

"Ö... önce ö... ötekileri ara," dedi Bill. "Ba... bakalım ne diyecekler."

"Tamam."

İlkönce Richie'yi aradı, sonra Ben'i. İkisi de hemen gelecek lerini söylediler. Neler olduğunu sormadılar. Mike'ın numarasını rehberden buldu. Aradığında cevap veren çıkmadı. On kere çaldırdıktan sonra kapadı.

"Kü... kütüphaneyi ara," dedi Bill. İki pencereden küçük olanın perde askısını çıkarıp Eddie'nin kolunu bornozun kuşağıyla ona sabitlemekle meşguldü.

Daha Beverly numarayı bulamadan kapı çalındı. Ben ve Richie birlikte içeri girdiler. Ben kot giymişti. Gömleğini içine sok-

mamıştı. Richie'nin altında kumaş pantolon, üstünde pijama üstü vardı. Endişeli gözleri odada dolaştı.

"Tanrı aşkına Eddie, neler..."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Ben. Henry'nin cesedini görmüştü.

"Sessiz olun!" diye çıkıştı Bill. "Kapıyı kapayın."

Richie söyleneni yapıp gözlerini cesede dikti. "Henry mi?"

Ben cesede doğru üç adım attı ama ısırmasından korkuyormuşçasına aniden durdu. Yardım istercesine Bill'e baktı.

"Sen anlat," dedi Eddie'ye. "Ke... ke... kekemeliğim kö... kötüleşiyor."

Beverly kütüphanenin numarasını ararken Eddie olanları özetledi. Beverly, Mike'ın kütüphanede uyuyakalmış olmasını umuyordu – belki böyle geceler için orada tuttuğu bir yatağı bile vardı. Karşılaşmayı kesinlikle beklemediği şeyse daha ikinci çalışta hiç tanımadığı bir sesin alo demesiydi.

"Alo," diye karşılık verdi ötekilere eliyle susmalarını işaret ederek. "Bay Hanlon'la görüşebilir miyim?"

"Kimsiniz?" diye sordu ses.

Beverly diliyle dudaklarını yaladı. Bill soru sorarcasına ona bakıyordu. Ben ve Richie etrafı kontrol ediyorlardı. Beverly'nin kafasında alarm çanları çalmaya başladı.

"Asıl siz kimsiniz?" diye karşılık verdi. "Bay Hanlon değilsiniz."

"Ben Derry polis şefi Andrew Rademacher," dedi ses. "Bay Hanlon Derry Hastanesi'ne kaldırıldı. Saldırıya uğramış ve fena yaralanmış. Şimdi kim olduğunuzu söyler misiniz lütfen?"

Beverly son söylenenleri duymadı. Şok dalgası vücuduna çarpıp onu hissizleştirdi, sanki bütün vücudu tersyüz olmuştu. Karnı, bacakları ve kasıkları hissizleşti. Yere yığılacağını sandı. *Demek insanlar korkudan altlarını böyle ıslatıyor,* diye düşündü o kopuklukiçinde. *Elbette ya. Kasların kontrolü elden gidiyor...*

"Yarası ne kadar ağır?" diye sordu Beverly titrek bir sesle. Derken Bill yanına gelip elini omzuna koydu. Ben ve Richie de ona katıldılar. Yanında oldukları için büyük bir minnettarlık hissetti

Beverly. Elini Bill'e uzattı. Richie ve Ben de ellerini Bill'inkinin üstüne koydular. Eddie de yanlarına gelip onlara katıldı.

"Adınız lütfen," diye tekrarladı Rademacher. Bir an Beverly'nin emirlere uymaya alışkın, babası tarafından öyle yetiştirilmiş ve kocası tarafından söz dinlemeye alıştırılmış yanı az kalsın cevap verecekti: *Ben Beverly Marsh. Derry Oteli'ndeyim. Lütfen Bay Nell'i yollayın. Burada ölü bir adam var ve çok korkuyoruz.*

"Korkarım ki... size söyleyemem. Şimdilik olmaz," dedi.

"Olay hakkında ne biliyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi Beverly şaşkınlıkla. "Bir şey bildiğimi de nereden çıkardınız? Tanrı aşkına!"

"Her zaman sabah üç buçukta kütüphaneleri mi ararsınız?" diye sordu Rademacher. "Yalanları bir tarafa bırakın genç bayan. Ciddi bir saldırıdan bahsediyoruz, güneş doğarken cinayet vakasına bile dönebilir. Şimdi tekrar soruyorum: Kimsiniz ve bu konu hakkında ne biliyorsunuz?"

Beverly gözlerini kapayıp bütün gücüyle Bill'in elini sıktı. "Ölme riski mi var? Yoksa sadece beni korkutmak için mi söylediniz? Gerçekten ölebilir mi? Lütfen söyleyin."

"Fena yaralanmış. Bu da sizi korkutmuyorsa başka ne söyleyebilirim bilmiyorum küçükhanım. Ben olsam korkardım. Şimdi kim olduğunuzu ve neden..."

Beverly rüyadaymışçasına ahizeyi yerine bıraktı. Henry'ye baktı ve tokat yemişçesine sarsıldı. Henry'nin gözlerinden biri kapalıydı. Diğeri, yaralı olan, önceki gibi aşağı akıyordu.

Henry sanki ona göz kırpıyordu.

4

Richie hastaneyi aradı. Bill, Beverly'yi yatağa götürüp boş boş duvara bakan Eddie'nin yanına oturttu. Beverly ağlayacağını sandı ama ağlamadı. Tek dileği birinin Henry Bowers'ın üstünü örtmesiydi. Göz kırpmayı andıran bakışı gerçekten rahatsız ediciydi.

Richie bir saniyede *Derry News* gazetesinin muhabirine dönüştü. Baş kütüphaneci Michael Hanlon'ın saldırıya uğradığını

duymuştu. Hastaneye Bay Hanlon'ın durumu hakkında bilgi verebilir miydi?

Richie başını sallayarak söylenenleri dinledi.

"Anlıyorum Bay Kerpaskian – adınız iki K ile mi yazılıyor? Demek öyle. Tamam. Siz..."

Dinledi, artık kendini, kendi yalanına o kadar kaptırmıştı ki bir eliyle var olmayan bir not defterine detayları not alıyordu.

"Hı hı... Hı hı... Evet. Evet, anlıyorum. Evet, genelde böyle durumlarda 'adını vermek istemeyen bir yetkili' olarak geçer. Daha sonra, isterseniz... Ha ha... Elbette! Kesinlikle!" Richie kahkaha atıp alnındaki terleri sildi. Anlatılanları dinledi. "Evet Bay Kerpaskian. Evet. Ben, evet evet yazdım, K-e-r-p-a-s-k-i-a-n, tamam! Çek Yahudilerindensiniz demek? Gerçekten mi! Ne kadar... sıra dışı. Elbette yaparım. İyi geceler. Teşekkürler."

Ahizeyi yerine bırakırken gözlerini kapadı. "Tanrım!" dedi alçak sesle. "Tanrım! Tanrım! Tanrım!" Bir an telefonu elinin tersiyle masadan aşağı uçuracakmış gibi yaptı ama sonra elini öylece masaya yaslamakla yetindi. Gözlüklerini çıkarıp pijamasının üstüne sildi.

"Hayatta ama durumu ağır," dedi ötekilere. "Henry onu Noel hindisi gibi doğramış. Kesiklerden biri atardamara gelmiş. Onca kan kaybına rağmen hayatta olmasına mucize gözüyle bakıyorlar. Mike turnike yapmayı başarmış, yoksa çoktan ölmüştü dediler."

Beverly ağlamaya başladı. Elleriyle yüzünü kapadı. Bir süre sonra hıçkırıkları ve Eddie'nin genzinden yükselen ıslık sesleri odadaki yegâne seslerdi.

"Hindi gibi doğranan tek kişi Mike değildi," dedi Eddie en nihayetinde. "Henry de yemek kursundan çıkmış Rocky Balboa'ya dönmüştü."

"Hâlâ polisi aramak istiyor musun Bev?"

Komodinde kâğıt mendil vardı ama dökülen Perrier yüzünden hepsi ıslanmıştı. Beverly, Henry'nin etrafından dolaşıp banyoya gitti, bir havlu aldı ve soğuk suyla ıslattı. Ateş basan yüzünü bir an olsun rahatlatmayı denedi. Ancak şimdi düzgün düşünebiliyordu – mantıklı değil ama düzgün. Aniden mantığın ne kadar tehlikeli olduğunu, mantık çerçevesinde olaylara bakacak olurlar-

sa öleceklerini kavramıştı. O polis. Rademacher. Hemen şüphelenmişti. Neden şüphelenmesin? İnsanlar sabahın üç buçuğunda kütüphaneyi aramaz. Polis bir şeyler bildiğini varsaymıştı. İçinde ceset olan bir otel odasından aradığını bilse ne düşünürdü? Yıllar sonra buluşmak üzere şehre dönen beş kişiyle bu adamın tesadüfen karşılaştıklarını mı? Kendisi polis olsa Henry'nin tesadüfen onlara saldırdığına inanır mıydı? Buna bir de şehrin altındaki tünellerde yaşayan canavarı öldürmeye geldiğiniz hikâyesini ekleyin. O zaman gerçekçiliğin doruklarına ulaşırdınız!

Banyodan çıkıp Bill'e baktı. "Hayır," dedi. "Polise haber vermek istemiyorum. Eddie haklı. Başımıza her an her şey gelebilir. Bizi haklarlar. Ama asıl neden bu değil." Dört arkadaşına baktı. "Yemin ettik," dedi. "Yemin ettik. Bill'in kardeşi... Stan... diğerleri ve şimdi Mike. Hazırım Bill."

Bill ötekilere baktı.

Richie başını salladı. "Tamam Koca Bill. Şansımızı deneyelim."

"İhtimaller hiç bu kadar aleyhimize olmamıştı. Artık iki kişi eksiğiz," dedi Ben.

Bill karşılık vermedi.

"Tamam." Ben başını salladı. "O haklı. Yemin ettik."

"E... Eddie?"

Eddie boş boş gülümsedi. "Galiba bu sefer de senin sırtında merdivenlerden inmem gerekecek. Elbette merdiven hâlâ yerindeyse."

"Ama kafamıza taş yağdıran kimse olmayacak," dedi Beverly. "Hepsi öldü. Üçü de."

"Şimdi ne yapacağız Bill?" diye sordu Richie.

"E... evet," dedi Bill. "Sa... sanırım za... zamanı geldi."

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Ben aniden.

Bill arkadaşına bakıp sırıttı. "Ne... ne zaman istersen."

"Sizler hâlâ sahip olduğum en iyi arkadaşlarsınız," dedi Ben. "Olaylar nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın. Bunu... bilmenizi istedim." Etrafına bakındı, arkadaşları da büyük bir ciddiyetle ona baktı.

"Sizi hatırladığıma sevindim," diye ekledi. Richie burnunu çekti. Beverly kıkırdadı. Ardından katıla katıla güldüler. Mike hastanede olup ölümle mücadele etse de, Eddie'nin kolu yeniden kırılmış olsa da gülmekten kendilerini alamıyorlardı.

"Saman Kafa, sen tam süslü kelimelerin adamısın," dedi Richie gülmekten gözünden gelen yaşları silerken. "Yazar olmayı hak eden o, Koca Bill."

Bill gülümsedi. "İtirazım yok..."

5

Eddie'nin ödünç limuzinini aldılar. Richie kullanıyordu. Sis iyice bastırmıştı. Ağır bir sigara dumanı gibi sokakları kaplamıştı ama henüz sokak lambalarının hizasına ulaşmamıştı. Yıldızlar gökyüzünde buz parçaları gibi parlıyordu. Başını yolcu tarafının camından dışarı uzattığında Bill gök gürültüsünü duyduğunu sandı. Ufukta yağmur bulutları toplanmıştı.

Richie radyoyu açtı. Gene Vincent "Be-Bop-A-Lula" parçasını söylüyordu. Düğmelere basan Richie önce Buddy Holly'yi, üçüncü denemesinde de Eddie Cochran'ı tutturdu. "Summertime Blues."

"Sana yardım etmek isterdim evlat ama oy veremeyecek kadar gençsin," dedi genizden bir ses.

"Radyoyu kapa Richie," dedi Beverly.

Richie kapamak için elini radyoya uzattı ama yapamadan donup kaldı. "Richie Tozier ve Ölüler Rock Gösterisi için bizi dinlemeye devam edin!" diyordu kahkahalar atan palyaço. Fonda Eddie Cochran, öndeyse çığlıklar. "Sakın düğmeye dokunayım deme, bırak rock devam etsin, parçalar çoktan listeden düşmüş olabilir ama kalbimizde yaşıyor! Biz burada bütün favori parçaları çalarız! Hepsini! İnanmıyorsanız sabahın mezarlığı boylamış şarkılar sunucusu Georgie Denbrough'ya kulak verin! Anlat Georgie!"

O anda radyodan Bill'in kardeşinin sesi duyuldu.

"Beni dışarı yolladın, O da beni öldürdü! O'nun kilerde yaşadığını sanıyordum Koca Bill, O'nun bodrumumuzda saklandığını sanıyordum

ama borulardaymış. Kanalizasyondaydı ve beni öldürdü. Beni öldürmesine izin verdim Koca Bill, O'nun beni öldürmesine..."

Richie öyle sert bir vuruşla radyoyu kapadı ki düğme uçup yere düştü.

"Yolda rock and roll hiç çekilmiyor," dedi. Sesi hafif titriyordu. "Bev haklı, ne dersiniz, en iyisi radyoyu kapalı tutmak değil mi?"

Kimse cevap vermedi. Bill'in beti benzi atmıştı ve yanından geçtikleri sokak lambalarının aydınlattığı yüzü düşünceliydi. Gök yeniden gürlediğinde bu sefer gürlemeyi hepsi duydular.

6

Çorak Topraklar'da

Aynı eski köprü.

Richie arabayı köprünün yanına park etti. Aynı tırabzana gidip aşağı baktılar.

Aynı Çorak Topraklar.

Yirmi yedi yılda hiç değişmemişti; Bill'e kalırsa tek yenilik olan üst geçit gerçekdışı bir manzara gibiydi, mat boyalarla yapılmış bir resimdeki gerçekdışı bir öğe veya bir filmdeki arka plan efektlerinden biri gibi. Küçük ağaçlar ve çalılar sisin içinde parlıyordu. *Anıların kalıcılığından bahsettiğimizde kastettiğimiz sanırım bu veya buna benzer bir şey, doğru açıdan doğru zamanda doğrı yere baktığınızda bütün duyguları jet motoru gibi ateşleyen bir görüntü. O anla sonrası arasında yaşadığınız her şey kaybolup gidiyor. Eğer gerçek dünyayla hayal edilen dünyayı birleştiren arzu ise o zaman çember çoktan kapandı.*

"Ha... hadi," dedi tahtaların diğer tarafına geçerken. Peşinden aşağı indiler. Dibe ulaştıklarında Bill refleks olarak Gümüş yerinde mi diye baktı ve ne yaptığını fark ettiğinde kendine güldü. Gümüş, Mike'ın garajındaydı. Bu seferki hikâyede Gümüş'e yer yoktu anlaşılan, ki ortaya çıkışı düşünülürse oldukça garipti bu.

"Bi... bizi oraya götür," dedi Ben'e. Ben arkadaşına baktı. Bill o gözlerdeki soru işaretini kaçırmadı –*yirmi yedi yıl oldu Bill, düşünsene*– ama başını sallayan Ben çalıların arasına daldı.

Patikanın –patikalarının– üstünü otlar bürümüştü. Kendilerini dikenli çalıların arasından geçmeye zorladılar. Vahşi otlardan yükselen koku öylesine güçlüydü ki başları dönüyordu. Cırcırböcekleri aldırışsızca şarkılarını söylüyorlardı ve birkaç ateşböceği, yazın geldiğini haber verircesine ışıldıyordu. Muhtemelen çocuklar hâlâ oynamak için aşağı iniyorlardı ama herkes kendi yolunu açıyordu Çorak Topraklar'da.

Bir zamanlar kulüp evini yaptıkları açıklığa ulaştılar. Artık açıklık falan yoktu. Çalılar ve otlar orayı işgal etmişti.

"Bakın," diye fısıldadı Ben açıklığı geçerken (anılarında orası hâlâ boş bir alandı, resmin üzerine yerleştirilmiş başka bir resimdi gördükleri). Bir şeyi işaret etti. Çöplükte buldukları maun kapı, çatıyı yapmakta kullandıkları. Bir kenara fırlatılmış olsa da belli ki on on iki yıldır kimse ona dokunmamıştı. Böcekler kirli yüzeyine yuva yapmışlardı.

"Boş ver onu Saman Kafa," diye mırıldandı Richie. "Çok eskimiş."

"Bi... bizi oraya gö... götür Ben," diye tekrarladı Bill geriden.

Oğlanın peşinden artık var olmayan açıklığı geçip Kenduskeag kıyısına indiler. Akarsuyun sesi her adımda güçlense de az kalsın görmeden önce içine düşeceklerdi. Nehrin kıyısını ot bürümüştü. Ben'in kovboy çizmelerinin topuğu köklere takıldı ve Bill son anda yakasından tutmasa yere düşecekti.

"Teşekkürler," dedi Ben.

"Dé Nada. Eskiden olsa sen beni kurtarırdın. Bu taraftan mı?"

Ben başını sallayıp onları çalıların arasından geçirdi, dallar ve dikenlerle mücadele ettiler. Boyunuz bir ellinin altındaysa ve bütün aralıklardan geçebiliyorsanız vahşi dalda ilerlemek daha kolaydır. Artık her şey değişmişti. *Bugünün dersi, dostlarım, her şey değiştikçe her şeyin değiştiği. Her şey değişse de her şey aynı kalır diyen kişi belli ki zekâ özürlüymüş. Çünkü...*

Ayağı bir şeye takıldı ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Az kalsın kafasını pompalama istasyonunun betonuna çarpacaktı. Böğürtlenler alıp başını gittiği için silindir neredeyse hiç görülmüyordu. Ayağa kalktığında yüzünün, kollarının ve ellerinin leke içinde kaldığını fark etti. Giysileri de belki iki düzine yerden yırtılmıştı.

"Üç düzine diyelim," dedi yanağından akan kanları fark edince.

"Ne?" diye sordu Eddie.

"Hiç." Neye takıldığını görmek için eğildi. Herhalde köklerden biriydi.

Hayır, kök değildi. Demir kapaktı. Biri onu kenara ittirmişti.

Elbette, diye düşündü Ben. *Biz ittirdik. Tam yirmi yedi yıl önce.*

Ama bunun ne kadar delice olduğunu paslı demirdeki çizikleri görmeden önce de anlamıştı. O gün pompa çalışmıyordu. Er geç biri aşağı inip pompayı tamir etmiş ve kapağı kapamış olmalıydı.

Ayağa kalktı. Beşi silindirin etrafına toplanıp içeri baktılar. Damlayan suların sesi duyuluyordu, hepsi bu. Richie, Eddie'nin odasında bulduğu bütün kibritleri getirmişti. Bir sürü kibrit çakıp kuyuya attı. Bir saniyeliğine silindirin nemli iç cephesini ve dipteki makineyi gördüler. Hepsi bu.

"Uzun zamandır bozuktu belki," dedi Richie. "Yakın zamanda olması gerekmez..."

"Yakın zamanda bozulmuş," dedi Ben. "Son yağmurlardan sonra." Richie'deki kibrit kutularından birini alıp kibriti çaktı, yeni çizikleri işaret etti.

"A... altında bir şey var," dedi Bill, Ben kibriti söndürürken.

"Ne?" diye sordu Ben.

"E... emin de... değilim. Ka... kayışa benziyor. Richie ile birlikte çe... çevirmeme yardım edin."

Kapağı tutup dev bir bozuk parayı çevirir gibi ters çevirdiler. Bu sefer Beverly bir kibrit çaktı. Ben kapağın altına sıkışmış çantayı aldı. Sapından tuttu. Beverly tam kibriti söndürecekken Bill'in

surat ifadesini gördü. Parmakları yanana dek kibriti söndürmedi. Sonra inleyerek yere fırlattı. "Bill? Ne var? Sorun nedir?"

Bill'in gözleri ağırlaştı. Onları bir türlü çantadan ayıramıyordu. Aniden aklına onu karısına hediye aldığı zaman radyoda çalan şarkı geldi. "Sausalito Yaz Geceleri." Bu kadarı da fazlaydı. Ağzı tamamen kurumuş, dili ve yanaklarının içi pamuğa dönmüştü. Cırcırböceklerini duyabiliyor, ateşböcekleri gözünün önünden gitmiyordu. Yeşilliğin kokusu birden ağırlaştı. *Bu da O'nun pis numaralarından. Karın İngiltere'de. Ucuz numaralar bunlar. O korkuyor. Belki de bizi çağırırken böyle olacağını tahmin edememişti. Bill, kafanı kullan – dünyada buna benzeyen kaç deri çanta var? Bir milyon? On milyon?*

Belki daha bile fazlaydı. Ama bunun gibi sadece bir tane vardı. Onu Audra'ya Burbank'ten, arka odadaki radyoda "Sausalito Yaz Geceleri" çalarken almıştı.

"Bill?" Beverly omzundan tutup onu sarstı. Uzaklardan, denizin yirmi bin fersah altından gelen bir ses. "Sausalito Yaz Geceleri" parçasını söyleyen grubun adı neydi? Richie kesin bilirdi.

"Buldum," dedi Bill sakince korkudan ödü patlayan Richie'ye bakıp gülümseyerek. "Diesel'di. Buna da süper hafıza denmezse neye denir bilmiyorum."

"Bill, sorun nedir?" diye fısıldadı Richie.

Bill çığlık attı. Beverly'nin elindeki kibritleri kapıp birini çaktıktan sonra çantayı Ben'den aldı.

"Bill, Tanrı aşkına, sen ne..."

Çantanın fermuarını açıp içindekileri döktü. İçindekiler öylesine Audra'ydı ki, çığlık atacak kadar bile gücü kalmadı. Kâğıt mendil, sakız, makyaj malzemeleri ve Altoid kutusunun arkasında Freddie Firestone'un hediyesi olan mücevherlerle süslü küçük ayna duruyordu.

"Ka... karım a... aşağıda," dedi. Dizlerinin üstüne yığılıp kadının eşyalarını çantaya geri koydu. Var olmayan saçlarını gözüne girmesinler diye eliyle arkaya ittirdi.

"Karın mı? Audra mı?" Beverly şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı.

"O onun çantası, o onun eşyaları."

"Tanrı aşkına Bill," diye mırıldandı Richie. "Biliyorsun ki imkânsız..."

Timsah derisi cüzdanı buldu. Açıp havaya kaldırdı. Richie kibriti çaktığında onlarca filmde gördüğü yüzle karşılaştı. Audra'nın Kaliforniya Eyaleti ehliyetindeki şatafatlı olmaktan uzak ama kim olduğunu açıkça sergileyen resmi karşısındaydı.

"A... ama Henry öldü. Victor ve Belch de... Öyleyse onu kim kaçırdı?" Ayağa kalktı, keskin bakışlarla etrafı inceledi. "Onu kim kaçırdı?"

Ben elini Bill'in omzuna koydu. "Sanırım aşağı inip öğrensek iyi olacak."

Bill bir an tanımayan gözlerle Ben'e baktı. Sonra kafasını topladı. "E... evet," dedi. "Eddie?"

"Çok üzgünüm Bill."

"Sırtıma çıkabilecek misin?"

"Daha önce yapmıştım."

Bill eğildi. Eddie sağ elini Bill'in boynuna doladı. Ben ve Richie, ayaklarını Bill'in karnına dolamasına yardım ettiler. Ardından Bill ayağını silindirin içine attı. Ben, Eddie'nin gözlerini sıkı sıkı kapadığını fark ettiğinde bir an dünyanın en çirkin süvari birliğinin çalıların arasından saldıracağını sandı. Üç zorbanın sisten çıkmasını bekleyerek çalılara baktı ama yarım kilometre ötedeki bambuların tıkırtısından başka gürültü duyulmuyordu. Eski düşmanlar toprak olmuştu.

Bill silindirin kenarına tutunup adım adım, basamak basamak aşağı indi. Eddie o kadar sıkıyordu ki Bill güçlükle nefes alıyordu. *Karımın çantası, Tanrım, çanta nasıl buraya geldi? Bir önemi yok. Ama beni duyuyorsan Tanrım ve dilekleri gerçekleştirmeye niyetin varsa lütfen ona bir şey olmasına izin verme. Bu gece Bev'le yaptığımız şey için veya çocukken bir yaz günü yaptıklarım için ona acı çektirme. Onu kaçıran palyaço muydu? Bob Gray'miydi? Öyleyse Tanrı bile ona yardım edebilir mi bilmiyorum.*

"Korkuyorum Bill," diye fısıldadı Eddie.

Bill'in ayağı buz gibi suya battı. O hissi, nem kokusunu ve klostrofobiyi hemen hatırladı... Ya sonra? Başlarına ne gelmişti? Tünellerden ve borulardan nasıl geçmişlerdi? Tam olarak nereye gitmiş, nereden çıkmışlardı? Bunların hiçbirini hâlâ hatırlayamıyordu; tek düşünebildiği Audra'ydı.

"Be... ben de." Yarı sekerek ve üstüne sıçrayan soğuk sular yüzünden irkilmemeye çalışarak Eddie'yi indirdi. Dizlerine gelen suyun içinde ötekilerin inmesini beklediler.

YİRMİ BİR
ŞEHRİN ALTINDA

1

O/Ağustos 1958

Değişik bir şey oldu.

Sonsuzluk içinde ilk kez, yeni bir şey.

Evrenden önce iki şey vardı. Biri O'ydu, diğeri Kaplumbağa. Kaplumbağa asla kabuğundan çıkmayan aptal yaşlı bir şeydi. O, Kaplumbağa'nın ölmüş olabileceğini, son bir milyar yıldır ölü olduğunu düşünmüştü. Ölü değilse bile aptal ihtiyar bir varlıktı ve evreni Kaplumbağa'nın kusmuş olması aptal bir varlık olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

O, kaplumbağa kabuğuna, dünyaya çekildikten çok sonra gelmiş ve burada akıl almaz bir hayal gücü keşfetmişti. Neredeyse yeni, neredeyse endişe verici. Bu hayal gücü yemeğe lezzet katıyordu. Sonsuz korkular ve egzotik dehşetler dişlerini geçirdiği eti güzelleştiriyordu: Rüyalarında yaratıkları ve bataklıkları görüyorlardı; kendilerine rağmen sonsuz kâbuslar üretiyorlardı.

Bu zengin besin sayesinde O, uyanıp yemek yediği ve yeniden uykuya daldığı basit bir döngü oluşturdu. Kendine benzeyen bir yuva kurdu ve oraya iyi baktı. Derry O'nun av sahasıydı, Derry halkı ise koyunları. Hayat devam etmişti.

Derken... Çocuklar.

Yeni bir şey.

Sonsuzluk içinde ilk defa.

O, Neibolt Sokağı'ndaki evde karşılarına çıktığında hepsini öldürmeyi planlamıştı ve bunu şimdiye kadar yapamamış olmak onu huzursuz ediyordu (huzursuzluk da onun için yeniydi). Derken beklenmedik, akla hayale sığmayan bir şey gerçekleşmişti. Acı çekmişti. Gerçek acı. Büründüğü şeklin her yanı acıyla sızlamıştı ve bir an korkuyu bile tattı

çünkü O'nun ve aptal yaşlı Kaplumbağa'nın ve bu evrenin ötesindeki makro evrenin kozmolojisinin tek bir ortak noktası vardır: Bütün canlılar büründükleri şeklin kanunlarına uymak zorundadır. O belki de ilk defa şekil değiştirme yeteneğinin kendisi lehine kullanılabileceğini keşfetti. Daha önce ne acının, ne korkunun tadına bakmıştı ve bir an için öleceğini sandı – Gümüş O'nun kafasını acıtmıştı. Kükredi, inledi ve çocuklar her nasılsa kaçtı.

Ama şimdi geri geliyorlardı. O'nun şehrin altındaki topraklarına girmişlerdi, ışıksız ve silahsız karanlığa dalan yedi budala çocuk. O, hepsini öldürecekti. Elbette.

Kendine dair bir keşifte bulunmuştu: Değişimi ve sürprizleri sevmiyordu. Hiçbir zaman yenilik olmasını istemiyordu. O'nun tek arzusu yemek, uyumak, rüya görmek ve yemekti.

Acıdan ve bir anlığına belirip kaybolan güçlü korkudan sonra başka bir duygu ortaya çıktı (duygularla dalga geçmeyi sanata dönüştürse de bütün gerçek duygular O için yeniydi): Öfke. O, çocukları öldürecekti çünkü tesadüfen onu incitmişlerdi. Ama önce korkuyu tattırdıkları anın cezası olarak onlara acı çektirecekti.

Bana gelin, diye düşündü yaklaşan ayak seslerini dinlerken. Bana gelin çocuklar ve aşağıda nasıl süzüldüğümüzü görün... Hepimizin nasıl süzülüp durduğunu.

Yine de bir sezgi, ne kadar denerse denesin bastıramadığı bir içgüdü onu uyarıyordu. Son derece basitti: Her şey O'ndan çıkıyorsa (Kaplumbağa evrene kusup kabuğuna çekildiğine göre başka bir ihtimal yoktu) nasıl olur da bu dünyadaki veya başka bir dünyadaki herhangi bir yaratık O'nu kandırabilir veya yaralayabilirdi? Bu nasıl mümkün olurdu?

Derken yepyeni bir şey geldi O'nun aklına, duygu değil, buz gibi bir varsayım: Ya O, hep zannettiği gibi yalnız değilse? Ya başkası da varsa?

Ya çocuklar Öteki'nin casuslarıysa?

Varsayımlar... varsayımlar...

O titremeye başladı.

Nefret yeniydi. Acı yeniydi. O'nun işine karışılması yeniydi. Ama en kötüsü korkuydu. Çocukların korkusu değil, o geçmişti bile. Yalnız olmama korkusu.

Hayır. Başkası yoktu. Olamazdı. Belki çocuklar hayal güçlerinin O'nun hafife aldığı işlenmemiş gücü sayesinde onu yenmişlerdi. Ama

şimdi geri geliyorlardı. O gelmelerine izin verecekti. Geleceklerdi ve O hepsini birer birer avlayacak, O'nun evrenine gönderecekti.

Evet yanına geldiklerinde O hepsini cezalandıracak, delirtecek, korku içinde titrer halde ölümün kollarına bırakacaktı.

2

Tünellerde/14.15

Bev ve Richie'de toplam on kadar kibrit kalmıştı ama Bill kullanmalarına izin vermedi. Şimdilik tünelin içinde hafif bir ışık vardı. Fazla değildi ama dört beş adım önlerine dönmelerine yeterdi ve bunu yapabildikleri sürece kibritleri saklamalıydılar.

Işık muhtemelen kanalizasyon kapaklarından ve ızgaralardan geliyordu. Şehrin altında olduklarını düşünmek garipti ama o kadar yürüdükten sonra başka bir yere gelmiş olamazlardı.

Su derinleşmişti. Yanlarından üç hayvan leşi geçti: Fare, kedi yavrusu ve dağsıçanını andıran büyükçe bir kemirgen. Sonuncusu geçerken diğerlerinin iğrendiklerini gösteren sesler çıkardıklarını duymuştu.

Sular sakin sayılırdı ama yakında bu durum değişecekti: Suyun kükremeleri geliyordu çok uzakta olmayan bir yerlerden. Gürültü her saniye şiddetleniyordu. Tünel sağa doğru kıvrıldı. Döndüklerinde içinde yürüdükleri boruyla birleşen üç boruyla karşılaştılar. Bu borular trafik ışıkları gibi üst üste dizilmişti. Tünel orada sona eriyordu. Kesişme noktası görece daha aydınlıktı. Bill başını kaldırdığında beş metre yukarıda taştan bir kapak gördü. Etrafında suların kanalizasyona akmasını sağlayan ızgaralar vardı. İlkel bir duş da diyebilirsiniz.

Bill ne yapacağını bilmeyen gözlerle üç boruyu süzdü. En üsttekinden dallara, yapraklara ve izmarit ve sakız ambalajı gibi çöplere rağmen neredeyse temiz görünen bir su geliyordu. Ortadaki borudan gelen su griydi. En alttakindense gri-kahverengi artıklar dökülüyordu.

"Eddie!"

Eddie yanına geldi. Saçları kafasına yapışmıştı. Alçısı sırılsıklamdı.

"Ha... hangisi?" Bir şey inşa etmek istiyorsanız Ben'e sorardınız; ne yöne gitmek istediğini bilmek istiyorsanız Eddie'ye. Bundan bahsetmezlerdi ama hepsi biliyordu. Yabancı bir mahalledeyseniz ve bildiğiniz bir yöne geri dönmek istiyorsanız Eddie sizi oraya götürürdü, katıksız bir güvenle sağa sola sapardı ve onu takip ederseniz hedefinize ulaşır veya ulaşacağınızı umardınız.

Şimdiye kadar arkadaşlarını yanılttığı olmamıştı. Bill, bir keresinde Richie'ye Eddie'yle Çorak Topraklar'a ilk indiklerinde kaybolmaktan korktuğundan bahsetmişti. Eddie'nin öyle korkuları yoktu. Her zaman ikisini gitmek istedikleri yere ulaştırırdı. "Hainesville Ormanı'nda kaybolsam bile Eddie yanımdaysa korkmam. Hem de hiç," demişti Bill, Richie'ye. "O nereye gidileceğini bilir. Babam bazılarının kafasında pusula vardır der. Eddie öyle."

"Seni duyamıyorum!" diye bağırdı Eddie.

"Hangisi?"

"Neyin hangisi?"

Eddie astım ilacını sıkı sıkı elinde tutuyordu. O an çocuktan çok boğulmuş bir kediyi andırıyordu.

"Hangi tünelden gi... gideceğiz?"

"Ne... nereye gi... gitmek i... istediğimize bağlı," dedi Eddie. Soru son derece mantıklı olsa da Bill o an onu gırtlaklayabilirdi. Eddie şüpheci gözlerle üç boruyu süzüyordu. Çocuklar üçüne de sığardı ama en alttaki fazlasıyla iğrençti.

Bill ötekilere çember oluşturmalarını işaret etti. "Lanet olasıca O nerede?" diye sordu.

"Derry'nin merkezinde," dedi Richie düşünmeden. "Tam ortada. Kanalın yakınında."

Beverly başını sallayıp onayladı. Ben ve Stan de.

"Mike?"

"Evet," dedi oğlan. "O, orada. Kanalın yakınlarında veya altında."

Bill, Eddie'ye döndü. "Ha... hangisi?"

Eddie isteksizce en alttaki boruyu işaret etti... ve midesi bulansa da Bill bu habere şaşırdığını söyleyemezdi. "O boru."

"İğrenç," dedi mutsuzluğunu saklamayan Stan. "Bok borusu."

"Oraya..." diye söze başladı Mike ama cümlesini tamamlayamadı. Bir sese kulak veriyormuş gibi başını yana yatırdı. Pür dikkat kesilmişti.

"Ne?" diyecek oldu Bill. Mike parmağını dudaklarına götürüp susmasını işaret etti. Artık Bill de duyabiliyordu: Ayak sesleri. Yaklaşıyor. Homurtular ve anlaşılmayan kelimeler. Henry pes etmemişti.

"Çabuk," dedi Ben. "Gidelim."

Stan önce geldikleri yöne sonra bok borusuna baktı. Dudaklarını büzüp başını salladı. "Gidelim," dedi. "Bok da yıkanınca geçer."

"Adamım Stan'e bir puan daha!" diye bağırdı Richie. "Yaba daba..."

"Richie, sesini kesecek misin?" diye azarladı Beverly.

Bill önde boruya girdiler. Koku yüzünden suratlarını buruştursalar da duraksamadılar. Mesele kanalizasyon veya bok kokusu değildi, bir koku daha vardı. Daha belirsiz ama daha canlı bir koku. Bir hayvanın inine yaklaşıyor olsalar (hele böyle şeyler yiyen bir hayvanın) muhtemelen böyle bir koku alırlardı. *Doğru yöne gidiyoruz. Buradaymış... Buradan sık sık geçmiş.*

Daha yirmi adım atmamışlardı ki hava ağırlaştı, neredeyse zehirliydi. İçinde yürüdükleri sıvı çamur falan değildi artık. Arkadaşlarına döndü. "Birbirinizden ayrılmayın. E... Eddie, bana lazımsın."

Işık neredeyse kaybolup zayıf bir griye dönmüştü, önlerini güçbela görüyorlardı, derken tünel tamamen kararı ve kendilerini zifiri karanlıkta buldular. Bill kokuya doğru ilerledi, neredeyse fiziksel varlığını hissediyordu, bir elini öne uzatmıştı, her an bir yaratığın kürküyle veya karanlığın içinde belirecek yeşil gözlerle karşılaşmayı bekliyordu. Son, güçlü bir acıyla özdeşleşecek, O bir lokmada kafasını omuzlarından ayıracaktı.

Karanlık yankılanarak güçlenen seslerle doluydu. Arkasındaki arkadaşlarının ayak sesleri, mırıltıları. Garip inlemeler ve şırıltılar. İğrenç kokan sıcak sulardan geçtiler ve pantolonu kalçalarına kadar ıslandı. Eddie, gömleğini çekiştirirken akıntı durgunlaştı. En arkadan Richie'nin kötü esprilerinden biri duyuldu: "Boğazımıza kadar boka battık Bill."

Bill ufak borulardan gelen suyun veya kanalizasyonun kontrollü olarak borulara aktarıldığını duyabiliyordu. Muhtemelen küçük borulardan oluşan ana hat hemen tepelerindeydi. Derry'nin kanalizasyon sistemi hakkında babasıyla yaptığı konuşmayı hatırladı ve hangi boruda olduklarını tahmin etti – sel zamanı sular taştığında kullanılan ana boru. Üstlerinden geçen artıklar Torrault ve Penobscot nehirlerine dökülecekti. Şehir bokları Kenduskeag'a pompalamazdı çünkü kanalın kötü kokmasını istemezlerdi. Ama gri su denilen sular Kenduskeag'a giderdi ve normal kanalizasyon borularının üstesinden gelemeyeceği kadar akıntı olursa o zaman artıklar biraz önce olduğu gibi bu borulara da bırakılırdı. Eğer bir kere olmuşsa tekrar olabilirdi. Huzursuzca başını kaldırıp göremediği ama varlığını bildiği deliklere baktı. Muhtemelen her tarafları her an üstlerine bok akmasına neden olabilecek kapaklarla doluydu...

Elini çarpıp dengesini kaybedene dek borunun sonuna geldiklerini fark etmemişti. Çırpınırken karnı borunun bittiği noktadaki yarım metrelik çıkıntıya çarptı. Bir şey koşarak elinin yanından geçti. Oğlan çığlık atıp doğruldu, karıncalanan elini göğsüne çekti. Az önce elinin üstünden bir fare geçmişti; iğrenç gövdesini ve tüysüz kuyruğunu hissetmişti yaratığın.

Ayağa kalkmayı denediğinde kafasını yeni borunun alçak tavanına çarptı. Hem de fena. Bill dizlerinin üstüne çökerken gözlerinin önünde yıldızlar dönüyordu.

"Dikkatli olun!" diye bağırdı gücü yettiğince. Sesi yankılandı. "Burada bir çıkıntı var, sonra boru alçalıyor! Eddie! Ne... neredesin?"

"Buradayım!" Eddie'nin eli Bill'in burnuna çarptı. "Yardım et Bill, hiçbir şey göremiyorum! Burası..."

Bir *foşşş* sesi duyuldu. Beverly, Mike ve Richie aynı anda çığlık attılar. Gün ışığında olsa bu mükemmel uyum onlara komik gelirdi; karanlıkta, kanalizasyondaysa ürkütücüydü. Herkes tir tir titriyordu. Bill, kolunu acıtmadan Eddie'yi kucakladı.

"Boğulacağımı sandım," diye inledi Richie. "Fena ıslandık, gerçek bir bok duşuydu. Okul buraya tur düzenlemeli. Döndüğümüzde Bay Carson'dan bizi sık sık buraya getirmesini istemeliyiz..."

"Sonrasında da Bayan Jimmison sağlıkla ilgili nutuk atabilir," dedi Ben titrek sesiyle. Bu sözlere güldüler. Kahkahalar sona ererken Stan gözyaşlarına boğuldu.

"Yapma dostum," diyen Richie kolunu Stan'in omzuna attı. "Bizi de ağlatacaksın."

"Ben iyiyim!" diye bağırdı ağlamayı sürdüren Stan. "Korkuya katlanabilirim ama pisliğe katlanamıyorum. Nerede olduğumu bilmemeye katlanamıyorum..."

"Sizce ki... kibritlerden kuru ka... kalan var mıdır?" diye sordu Bill, Richie'ye.

"Benimkileri Bev'e verdim."

Bill karanlıkta bir elin kendininkine değdiğini hissetti. Bir kutu kibrit. Kuruydular.

"Onları koltuk altımda taşıdım," dedi Beverly. "Yanacaklardır. Dene ve gör."

Bill kutudan bir kibrit çıkarıp çaktı. Kibrit alev aldığında havaya kaldırdı. Arkadaşları bir araya toplanmış, gözlerini kırpıştırarak alevlere bakıyordu. Sırılsıklamdılar, yorgun düşmüşlerdi, çok genç ve çok ürkmüş görünüyorlardı. Az önce içinden geçtikleri kanalizasyon borusu arkalarındaydı. Şimdi içinde oldukları boru daha küçüktü. İki yöne gidiyordu ve zemini iğrenç bir birikinti ile kaplıydı. Ve...

Ayyy dedikten sonra yanan parmaklarını ovuşturup kibriti yere fırlattı. Akıntının sesine, damlalara ve açılan vanalardan dökülen suyun kükremesine kulak verdi. Kenduskeag'a akıtılan kanalizasyon. Kim bilir nehirden ne kadar uzaklaşmışlardı. Henry'nin ve diğerlerinin sesi duyulmuyordu...

"Sa... sağ ta... tarafımda bi... bir ce... ceset var," dedi alçak sesle. "Ya... yaklaşık o... on a... adım ö... ötemizde. Ga... galiba Pa... Pa... Pa..."

"Patrick mi?" diye sordu Beverly, titreyen sesi hislerinin sınırlarındaydı. "Patrick Hockstetter mı?"

"E... evet. bi... bir ki... kibrit daha çakmamı i... ister misiniz?"

"Mecbursun Bill," dedi Eddie. "Borunun nasıl gittiğini göremezsem ne yöne gideceğimizi söyleyemem."

Bill kibriti çaktı. Kibritin ışığında bir zamanlar Patrick Hockstetter olan şişmiş yeşil cesedi gördüler. Ceset beceriksizce onlara sırıttı, yüzünün sadece yarısı vardı; lağım fareleri kalanı halletmişti. Patrick'in yaz okulu kitapları etrafına saçılmıştı.

"Tanrım," dedi gözleri büyüyen Mike.

"Yine onları duyuyorum," dedi Beverly. "Henry'yi ve ötekileri." Akustik Beverly'nin sesini de zorbalara taşımıştı; Henry kanalizasyon borusuna kulak verdi ve bir an kendini çocukların yanında duruyormuş gibi hissetti.

"Sizi yakalayaaaacağıııız..."

"Şansını dene!" diye bağırdı Richie. Gözleri alev alevdi. "Dümdüz devam et muz topuk! Burası zaten üniversitenin yüzme havuzuna benziyor! Yürüyüp..."

Derken delice bir korku ve acı çığlığı yükseldi borudan, kibritin alevleri Bill'in parmaklarına ulaştı, kibrit söndü. Eddie kolunu Bill'in omzuna attı. Bill de Eddie'yi kucakladı, Stan Uris diğer taraftan destek olmaya gelirken zavallı oğlan tir tir titriyordu. Çığlık güçlendi, güçlendi... Derken karanlık, güçlü bir çarpma sesi. Çığlık kesildi.

"Bir şey onlardan birini hakladı," dedi güçlükle konuşan Mike karanlığa bakarak. "Bir şey... bir canavar... Bill, buradan çıkmalıyız... Lütfen..."

Bill sağ kalanların –yankılar yüzünden bir kişi mi iki kişi mi söylemek imkânsızdı– yalpalayarak kanalizasyon borusundan kendilerine doğru ilerlediğini duydu. "Ne... ne tarafa Eddie?" diye sordu endişeyle. "Bi... biliyor musun?"

"Kanal yönüne mi gitmek istiyoruz?" diye sordu Bill'in kollarında tir tir titreyen Eddie.

"Evet!"

"Sağa. Patrick'in yanından... veya üstünden geçmemiz gerekecek." Eddie'nin ses tonu aniden sertleşti. "Ölümünü pek umursamıyorum. Kolumu kıranlardan biriydi. Yüzüme de tükürmüştü."

"Gi... gidelim," dedi Bill az önce çıktıkları boruya bakarak. "Te... tek sıra! Bi... birbirinize tutunun, tıpkı ö... önceki gi... gibi!"

İleri atıldı, sağ omzu borunun yapış yapış porselen yüzeyine sürtündüğünde dişlerini sıktı. Patrick'e basmak veya cesetle çarpışmak istemiyordu.

Böylece emekleyerek karanlıkta ilerlediler, sular akıp gidiyordu ve dışarıda fırtına Derry'yi erken bir karanlığa boğmuştu – elektrik yüklü, rüzgârın uğultusuna boğulmuş, devrilen ağaçların seslerinin, tarihöncesi çağlardan kalma yaratıkların ölümcül çığlıklarını andırdığı bir karanlığa.

3

O/Mayıs 1985

Şimdi yeniden geliyorlardı. Her şey O'nun öngördüğü gibi gelişmiş olsa da O'nun öngörmediği bir şey de geri gelmişti: Delirtici, can sıkıcı korku... Öteki'nin var olduğu hissi. O, korkudan nefret ediyordu. Yapabilse dönüp onu yerdi... Ama korku ulaşamadığı mesafedeydi ve O'nun korkuyu öldürmesinin tek yolu onları öldürmekti.

Elbette gereksizdi korku; artık büyümüşlerdi, sayıları yediden beşe düşmüştü. Beş de güçlü bir sayıdır ama yedinin tılsımlı, gizemli özelliklerine sahip değildir. O'nun köpeğinin kütüphaneciyi öldürmeyi başaramadığı doğruydu ama kütüphaneci hastanede ölecekti. İlerleyen saatlerde, güneş doğmadan. O, erkek hemşirelerden birini elinde yanlış ilaçlarla işi bitirmesi için yollayacaktı.

Yazarın karısı şimdi O'nun yanındaydı, hem canlıydı hem değildi – O'yu gördüğünde bilinci parçalanmıştı. O'nun gerçek halini gördüğünde elbette, O maskeleri ve göz boyamayı bir tarafa bıraktığında. Taktığı bütün maskeler aynıydı elbette, korku içindeki izleyicisine zihnindeki en

kötü şeyleri gösteren ekranlardı, güneşin kör edici ışınlarını bir insanın gözüne yansıtan bir aynanınkinden farksızdı işlevleri.

Yazarın karısının aklı artık O'nunlaydı, makro evrenin sonunda, Kaplumbağa'nın ötesindeki karanlıktaydı. Kadın O'nun gözündeydi; O'nun zihnindeydi.

Ölü topraklardaydı.

Ama O, göz boyamayı severdi. Hanlon örneğin. Kendisi hatırlayamazdı elbette ama sorsa annesi ona neden demir dökümhanesinde kuş gördüğünü söylerdi. Altı aylık bir bebekken annesi onu bahçede, beşiğinde bırakmış ve arka tarafa bebek bezleriyle çarşafları asmaya gitmişti. Bebeğin çığlıklarını duyunca koşa koşa beşiğin başına dönmüştü. Koca bir karga beşiğin kenarına konmuş masallardaki şeytani yaratıklar gibi bebek Mikey'ye saldırıyordu. Bebek acı ve korku içinde çığlıklar atmış ama avının güçsüz olduğunu hisseden kargayı uzaklaştıramamıştı. Kadın elinin tersiyle bir tane vurup kargayı yolladı, bebeğin kolları kanamıştı. Onu tetanos aşısı olması için doktora götürdüler. Mike'ın beyni bunu hiç unutmadı –küçük bebek dev kuş– ve O Mike'la karşılaştığında Mike yeniden dev kuşu gördü.

Ama kızın kocası yazarın karısını getirdiğinde O, maske takmamıştı. Evdeyken böyle şeylere gerek duymazdı. O'nun yeni köpeği olan koca onu görür görmez şok geçirip ölmüştü, yüzü griye dönmüş gözleri kanlanmış ve beyni kan pıhtılarıyla dolmuştu. Yazarın karısı son bir güçlü, ürkmüş düşünceyle karşılık vermişti –AMAN TANRIM, DİŞİYMİŞ– sonra bütün düşünceleri yok olmuştu. Boşlukta yüzüyordu. O yerinden çıkıp kadının fiziksel kalıntılarıyla ilgilenmiş; onları sonradan yenmek üzere hazırlamıştı. Şimdi Audra Denbrough ipek bağlara sarılmış, başı omzuna devrilmiş, gözleri boş boş bakar halde her şeyin ortasında tavandan sallanıyordu.

Ama hâlâ güçlüydüler. Güçleri azalmış ama kaybolmamıştı. Çocukken geldiklerinde her nasılsa, bütün ihtimalleri altüst etmiş, olması gerekenin olmasına engel olmuş, O'nu incitmişlerdi. Neredeyse öldürmüşlerdi. Kaçıp dünyanın derinliklerine saklanmaya zorlamışlardı. O kendi kanında titreyerek yatmış, nefret etmiş ve incinmişti.

Derken yeni bir şey, yeni denebilirse: O'nun sonsuz tarihinde ilk kez plan yapması gerekti; ilk defa O kendi oyun alanından, Derry'den ne istiyorsa almaya korkuyordu.

O her zaman çocuklardan beslenirdi. Daha besleyiciydiler. Yetişkinler kullanıldıklarının farkında bile olmadan kullanılabilirlerdi ve geçen yıllar içerisinde O yetişkinlerle de beslenmişti – onların da kendilerine özgü korkuları vardı ve bu korkular harekete geçirilip vücutlarının eti lezzetli kılan kimyasalları salgılaması sağlanabilirdi. Ama karışık korkulardı bunlar. Çocukların korkularıysa çoğunlukla tek bir noktaya odaklanırdı... Ve yeme ihtiyaç olduğunda... Hangi çocuk palyaçoları sevmez ki?

O hayal meyal de olsa çocukların O'nun silahlarını O'na karşı kullandıklarını anlıyordu – tesadüfen tabii. (Elbette Öteki'nin rehberliğinde, bilinçli yapmış olamazlardı.) Yedi olağanüstü hayal gücü birleşmişti. Böylece O tehlikeye düşmüştü. Her biri rahatlıkla O'ya yem olacak kadar zayıftı ve birleşmeseler O hepsini birer birer avlardı, zihinlerinin kalitesi zebranın kokusunun aslanı kendine çekişi gibi O'yu onlara çekiyordu. Ama birleştiklerinde O'nun varlığından bile haberdar olmadığı bir sırrı keşfetmişlerdi: İnanç iki taraflı keskin bir bıçaktır. On binlerce ortaçağ köylüsü inanarak vampirleri var etmeyi başarmış olabilir ama O'nu öldürecek kazığı hayal eden muhtemelen tek bir çocuktur. Çocuğun hayal gücüdür. Ama kazık dediğin aptal bir odun parçasıdır; onu saplayan şey akıldır.

Yine de O, kaçmayı başarmış, derinlere inmiş, çocuklarsa peşinden gitmemeyi seçmişti. Hem de en kırılgan olduğu zamanda. O'nun öldüğüne veya ölmekte olduğuna inanmayı seçerek geri çekilmişlerdi.

O, yeminlerini biliyordu, zebranın er geç su içeceği yere döneceği bilen aslan gibi. Uykuya yatmadan plan yapmaya başlamıştı. Uyandığında iyileşmiş, yenileşmiş olacaktı – onlarınsa çocuklukları yedi şişko mum gibi sönüp gidecekti. Hayal güçleri zayıflayacaktı. Kenduskeag'da piranhalar olduğunu veya çatlağa basarsanız annenizin belini kıracağınızı ya da uçuçböceği öldürürseniz gece evininizin yanacağını hayal etmeyeceklerdi artık. Sigortalara inanacaklardı. Şaraplı akşam yemeklerine inanacaklardı – kaliteli ama abartılı olmayan Pouilly-Fuisse' 83 örneğin, sürahiye koyalım da biraz nefes alsın garson bey, lütfen? Mide asidini ortadan kaldırmak için Rolaid içmek gerektiğine inanacaklardı. Televizyona, Gary Hart'a, kalp krizinden korunmak için koşmaya, kanser olmamak için kırmızı et yememek gerektiğine inanacaklardı. İyi sevişmek için Dr. Ruth'un öğütlerini, ruhlarını kurtarmak için Jerry Falwell dinleyeceklerdi. Yıllar geçtikçe hayalleri küçülecekti. Ve O uyan-

dığında onları çağıracaktı, evet, çağıracaktı çünkü korku doğurgandır, çocuğu da öfkedir ve öfke intikam ister.

Onları çağıracak ve öldürecekti.

Ama şimdi, geri gelirlerken korku da dönmüştü. Büyümüşlerdi, hayal güçleri zayıflamıştı – ama O'nun umduğu kadar değil. O, bir araya geldiklerinde güçlerinin huzursuz edici ölçüde arttığını hissediyordu. İlk kez hata yapıp yapmadığını düşündü.

Ama karamsarlığa ne gerek var? Zarlar atılmıştı ve bütün işaretler kötü değildi. Yazar karısını düşünüp deliye dönmüştü, iyi haber. Yazar en güçlüleriydi, yıllar içerisinde her nasılsa zihnini bu yüzleşmeye hazırlamış, eğitmişti. Yazar öldüğünde, bağırsakları vücudundan dışarı sarktığında, kıymetli Koca Bill'lerini kaybettiklerinde ötekiler çabucak O'nun ağına düşecekti.

O, beslenecekti... Sonra belki derinlere çekilirdi. Ve bir süre daha uyurdu.

4

Tünellerde/04.30

"Bill!" diye bağıran Richie'nin sesi boruda yankılandı. Elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu ama pek hızlı sayılmazdı. Çocukken borulardan geçerken iki büklüm olmaları gerektiğini hatırlıyordu, özellikle de O'nun inine yaklaştıklarında. Şimdi de iki büklümdü ama bu da yetmezmiş gibi boru aşırı dar geliyordu. Gözlükleri sürekli aşağı kayıyor ve genç adam onları düzeltmek için duraksıyordu. Arkadan Bev ve Ben'in gürültüleri geliyordu, en azından bu rahatlatıcıydı.

"Bill!" diye seslendi yeniden. "Eddie!"

"Buradayım!" diye karşılık verdi Eddie.

"Bill nerede?" diye bağırdı Richie.

"İleride, arayı açtı!" diye seslendi Eddie. Artık yaklaşmışlardı. Richie önünü göremese de hissediyordu. "Beklemedi!"

Richie'nin kafası Eddie'nin bacağına çarptı. Bir saniye sonra Bev'in kafası da Richie'nin kıçına.

"Bill!" Richie ciğerlerinin bütün gücüyle bağırdı. Bağırışı boruda yankılanıp ona geri geldi, kulaklarını acıtacak kadar güçlü olarak hem de. "Bill, bizi bekle! Birbirimizden ayrılmamalıyız, bilmiyor musun?"

Bill'in yankılanarak gelen, zayıf sesi: *"Audra! Audra! Neredesin?"*

"Lanet olsun sana Koca Bill!" diye bağırdı Richie. Gözlükleri düştü. Küfredip yerde onları aradı ve kenarlarından sular damlayan gözlüğü suratına yerleştirdi. Derin bir nefes alıp tekrar seslendi: "Eddie olmazsa kaybolursun, seni lanet budala! Bekle! Bizi bekle! Beni duyuyor musun Bill? BİZİ BEKLE LANET OLASI!"

Acı verici bir sessizlik. Sanki kimse nefes bile almıyordu. Richie'nin tek duyabildiği damlayan sulardı; kanalizasyon borusu arada bir ayaklarını ıslatan birikintiler haricinde kuruydu.

"Bill!" Titreyen elini saçlarında dolaştırıp gözyaşlarını güçlükle bastırdı. "HADİ... LÜTFEN DOSTUM! BİZİ BEKLE! LÜTFEN!"

Bill'in daha da güçsüz düşmüş sesi: "Bekliyorum."

"Ufak nimetler için Tanrıya şükürler olsun," diye mırıldandı Richie. Eddie'nin sırtına vurdu. "Gidelim."

"Tek kolla daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum," dedi Eddie özür dilercesine.

"Yine de devam et," dedi Richie. Eddie emeklemeye başladı.

Bill fena dağılmıştı, sanki bütün enerjisi tükenmişti. Üç borunun trafik ışıkları gibi üst üste dizildiği kesişme noktasında onları bekliyordu. Orası ayakta durabilecekleri kadar yüksekti.

"Bu tarafta," dedi Bill. "Criss ve Belch."

İşaret ettiği yöne baktılar. Beverly inlediğinde Ben kolunu onun omzuna doladı. Belch Huggins'in paçavralar içindeki iskeleti sağlam sayılırdı. Victor'unsa kafası kopmuştu. Bill açıklığı taradığında biraz ileride sırtan kurukafayı gördü.

İşte oradaydı; ondan kalanlar. *Peşimizi bırakmalıydımız çocuklar,* diye düşünen Bill ürperdi.

Kanalizasyon sisteminin o bölümü artık kullanılmıyordu; Richie'ye sorarsanız nedeni aşikârdı. Atık işleme fabrikası görevi devralmıştı. Tıraş olmayı, araba kullanmayı, sigara içmeyi, serse-

rilik etmeyi, özetle bütün o harika şeyleri öğrendikleri dönemde, Çevre Koruma Ajansı diye bir şey kurulmuş ve bu ajans kaba atıkların, hatta gri suların doğrudan nehirlere akıtılamayacağına karar vermişti. Bu yüzden kanalizasyon sisteminin o bölümü yosun tutmuştu. Victor, Criss ve Belch Huggins'in cesetleri de Peter Pan'ın kayıp çocukları gibi hiç büyümemişti. İki oğlanın giysilerinden kalan paçavralara sarılmış cesetleri yosun tutmuştu. Victor'un göğüskafesi yemyeşildi ama kemer tokasındaki kartal hâlâ parlıyordu.

"Canavar onları yakalamıştı," diye hatırlattı Ben. "Unuttunuz mu? Çığlıklarını duymuştuk."

"Audra öldü." Bill'in sesi robotumsuydu. "Biliyorum."

"Bir halt bilmiyorsun!" dedi Beverly ateşli bir öfkeyle. Bill silkinip ona baktı. "Tek bildiğin çoğu çocuk olmak üzere başka bir sürü insanın öldüğü."

Bill'in karşısına dikilip ellerini kalçalarına koydu. Yüzü ve elleri pislik içindeydi, saçları da bütün ışıltısını kaybetmişti. Richie buna rağmen muhteşem göründüğünü düşündü Beverly'nin. "Ve onları neyin öldürdüğünü biliyorsun."

"Karıma nereye gittiğimi a... asla söylememeliydim," dedi Bill. "Ne... neden söyledim? Neden..."

Beverly onu gömleğinin yakasından yakaladı. Richie büyülenmiş gözlerle Beverly'nin Bill'i sarsışını izliyordu.

"Bu kadar zırvalamak yeter! Niye geldiğimizi biliyorsunuz! Yemin ettik ve yeminimizi tutacağız! Beni anlıyor musun Bill? Karın ölmüşse ölmüştür... O hâlâ hayatta! Sana ihtiyacımız var. Anlıyor musun? Sana ihtiyacımız var!" Hüngür hüngür ağlıyordu. "Bizi savunmalısın! Geçen seferki gibi bizim için onun karşısına dikilmelisin yoksa hiçbirimiz buradan sağ çıkamayacağız!"

Bill o kadar uzun süre, hiçbir şey söylemeden Beverly'ye baktı ki Richie bile korktu,içinden, *hadi Koca Bill, hadi, hadi*, diyordu.

Bill etrafındakilere bakıp başını salladı. "E... Eddie."

"Buradayım Bill."

"Hangi boru olduğunu hatırlıyor musun?"

Eddie, Victor'u geçip boruyu işaret etti: "O boru. Sizce de çok küçük değil mi?"

Bill tekrar başını salladı. "Kırık kolla emekleyebilecek misin?"

"Senin için yaparım Bill."

Bill gülümsedi: Richie'nin o güne dek gördüğü en endişeli, en korkunç gülümseme. "Bi... bizi oraya götür Eddie. Şu işi bitirelim."

5

Tünellerde/04.55

Emeklerken Bill kendine tünelin aniden biteceğini hatırlattı ama o noktaya geldiklerinde yine de şaşırdı. Bir saniye emekliyordu, bir saniye sonra elleri havayı yokluyordu. Devrilmemek için yuvarlandı ama düşüp omzunu fena incitti.

"Dikkatli olun!" diye bağırdı. "*Dik inişe geldik! Eddie?"

"Buradayım!" Eddie'nin eli Bill'in alnına çarptı. "Yardım edebilir misin?"

Bill kolunu Eddie'ye dolayıp onu kaldırdı, kolunu acıtmamaya dikkat etti. Sonra sırayla Ben, Bev ve Richie geldiler.

"Kibrit kaldı mı Ri... Richie?"

"Bende var," dedi Beverly. Bill karanlıkta bir elin eline değdiğini ve kibrit kutusunu tutuşturduğunu hisseti. "Sadece sekiz on tane kaldı. Ama Ben'de daha var. Odadan almıştı."

"Kibritleri koltuk altında mı sakladın Bev?" diye sordu Bill.

"Bu sefer değil," diyen Beverly karanlıkta Bill'e sarıldı. Bill de sarılarak karşılık verdi, gözlerini kapadı, Beverly'nin onu sakinleştirmesini bekledi.

Ardından nazikçe Beverly'yi bırakıp bir kibrit çaktı. Anı öylesine canlıydı ki – aynı anda sağa baktılar. Patrick Hockstetter'ın cesedinin kalıntıları hâlâ oradaydı, etrafındaki yosun tutmuş, şişmiş nesneler muhtemelen bir zamanlar kitaptı. Oğlanın ne olduğu anlaşılan tek yanı ikisinde veya üçünde dolgu olan dişleriydi.

Ve yakınlardaki bir şey. Kibritin titrek ışığında güçlükle görülen parlak bir çember.

Bill kibriti söndürüp bir kibrit daha çaktı. Eğilip çemberi yerden aldı. "Audra'nın alyansı," dedi. Sesi donuk, duygusuzdu.

Kibrit parmaklarının arasından yere düştü.

Karanlıkta yüzüğü parmağına taktı.

"Bill?" diye sordu Richie tereddütle. "Hiçbir fikrin var mı, ne kadar

6

Tünellerde/14.20

zamandır tünellerde dolaşıyorlardı? Patrick Hockstetter'ın cesedinin olduğu yeri geçip Derry'nin altındaki tünellere dalmışlardı ama Bill istese de dönüş yolunu bulamayacağına emindi. Sürekli babasının sözlerini düşünüyordu: Haftalarca o tünellerde dönüp durabilirsin. Eğer Eddie'nin yön bulma becerisi onları yarı yolda bırakırsa O'nun çocukları avlamasına gerek kalmazdı. Ölene kadar labirentte dolaşıp dururlardı... Veya yanlış borulara girip boğulana kadar.

Ama Eddie'de endişeden eser yoktu. Arada bir Bill'den kibrit çakmasını istiyor, dikkatli gözlerle etrafı inceliyor ve yeniden yola koyuluyorlardı. Diğerlerine rasgele gelen sağ ve sol dönüşler yapıyordu. Bazı borular o kadar büyüktü ki Bill elini uzatsa da tavana değemiyordu. Bazı borularsa emekleyerek bile geçmekte zorlandıkları kadar küçüktü. Beş korkunç dakika boyunca (beş saat gibi gelmişti) karınlarının üzerinde sürünmüşlerdi. Eddie önden gidiyor, diğerleri burunları önlerindeki kişini ayağının dibinde onu takip ediyordu.

Bill'in emin olduğu tek şey her nasılsa Derry arıtma sisteminin kullanılmayan bölümüne ulaştıklarıydı. Kullanılan borular ya çok geride ya çok yukarıda kalmıştı. Akarsuyun kükremesi artık uzaktan geliyordu. Bu borular eskiydi, içleri seramik değil kili andıran bir maddedendi ve pis kokulu sıvılarla kaplıydı. İnsan dışkılarının iğrenç kokusu kaybolmuş, yerini sarı ve daha eski korkunç bir koku almıştı.

Ben'e sorarsanız mumyanın kokusuydu, Eddie'ye sorarsanız cüzamlının. Richie kokunun dünya tarihinin en eski oduncu ceketinden geldiğine emindi, belki de Paul Bunyan'ın ceketi oralarda bir yerde küflenmeye terk edilmişti. Beverly babasının çorap çekmecesinin kokusunu alıyordu. Stan Uris'in ise aklına çocukluk anılarından biri gelmişti – Yahudiliği pek anlamayan bir çocuk için fazlasıyla Yahudi bir anı. Sanki kille yağ karıştırılmış, Golem denilen gözsüz, ağızsız canavarlardan yapılmıştı. Golemler ortaçağda kendilerini soyan veya kadınlarına tecavüz eden insanlardan intikam almak için asi Yahudiler tarafından kullanılırdı. Mike ise terk edilmiş bir yuvadaki kuş tüylerinin kokusunu alıyordu.

Sonunda daracık boru bittiğinde yılanlar gibi sürünerek içinden geçtikleri borudan garip bir eğimle uzanan ikinci bir boruya ulaştılar ve yeniden ayağa kalkabileceklerini keşfettiler. Bill eliyle yoklayarak sağlam kibritleri saydı. Dört. Dudaklarını büzdü ve diğerlerine ışığın sonuna ne kadar yaklaştıklarını söylememeye karar verdi... Mecbur kalmadıkça.

"Ne durumdasınız?"

Mırıldanılan cevaplar. Karanlıkta başını salladı. Panik yok. Stan'den beri ağlayan yok. İyi haberdi. Elleriyle yoklayarak ellerini aradı, karanlıkta bir süre öylece birlikte durdular. Birbirlerinin dokunuşundan güç aldılar. Bill o dokunuşlardan enerji alıyordu, bir araya geldiklerinde yan yana konmuş yedi kişinin toplamından fazlası olduklarını hissediyordu; başka bir şeye dönüşüyorlardı.

Kalan kibritlerden birini çaktığında aşağıya doğru inen dar bir tünel gördüler. Borunun üst kısımlarından örümcek ağları sarkıyordu, bazıları ıslanarak parçalanmış, kümeleşmişti. Onları gördüğü anda Bill ilkel bir korkuya kapıldı. Zemin kuruydu ama bir zamanlar yaprak ve mantar olduğu anlaşılan şeylerin kalıntılarıyla kaplıydı. Daha ileride yeşil paçavralar içinde kemik yığınları vardı. Bir zamanlar "fiyakalı pamuk" denen türden işçi tulumları. Herhalde su işleri işçileri aşağıya yollamış, zavallı adamlar kaybolup kendilerini burada bulmuş ve O tarafından keşfedilmişlerdi...

Kibritin alevi titreşti. Bill kibritin hemen sönmesini istemediğinden başını hafifçe öne eğdi. Ne... nerede o... olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Eddie'ye.

Eddie tünelin kıvrıldığı yeri işaret etti. "Kanal o yönde. Tünel yeniden yön değiştirmiyorsa yaklaşık bir kilometre mesafede. Şu anda tepenin altındayız. Ama Bill..."

Kibritin alevi Bill'in parmaklarını yaktı. Oğlan kibriti yere bıraktı. Yine karanlığa gömüldüler. Biri –Bill, Beverly olduğunu düşündü– iç çekti. Kibrit sönmeden hemen önce Eddie'nin yüzündeki endişeli ifadeyi görmüştü.

"N... ne var? Ne oldu?"

"Tepenin altında olduğumuzu söylerken gerçekten altında olduğumuzu kastettim. Uzun zamandır aşağı iniyoruz. Hiç kimse bu kadar derine kanalizasyon borusu koymamıştır. Bu tür tüneller kazdığında onlara maden tüneli denir."

"Ne kadar derindeyiz Eddie?" diye sordu Richie.

"En az yarım kilometre," dedi Eddie. "Belki daha bile fazla."

"Aman Tanrım," dedi Beverly.

"Bunların kanalizasyon borusu olmadığı belli," dedi Stan arkalarından. "Kokudan anlaşılıyor. Pis kokuyor ama kanalizasyon kokusu değil."

"Kanalizasyon kokusunu tercih ederim," dedi Ben. "Bu daha çok..."

Yukarıdan, az önce çıktıkları borunun ağzından bir çığlık duyuldu. Bill'in ensesindeki tüyleri diken diken eden bir bağırış. Yedi çocuk sıkı sıkı birbirlerine sarıldılar.

"Sizi haklayacağım pislikler. İşinizi bitireceğiiiiiiiiz..."

"Henry," dedi nefesi sıkışan Eddie. "Tanrım, hâlâ geliyor."

"Şaşırmadım," dedi Richie. "Bazı insanlar pes etmeyecek kadar aptaldır."

Belirsiz de olsa soluk alıp verişini, ayakkabılarının sürtünüşünü, giysisinin kumaşının hışırtısını duyuyorlardı.

"*...siziiiiiii...*"

"Ha... hadi," dedi Bill.

Borudan aşağı indiler, en arkadan gelen Mike haricinde herkes çift sıra halinde yürüyordu. Bill ve Eddie, Richie ve Bev, Ben ve Stan.

"Si... sizce He... Henry'yle aramızda ne... ne kadar mesafe var?"

"Emin olmak güç Koca Bill," dedi Eddie. "Yankılar tahmin etmeyi imkânsızlaştırıyor." Alçak sesle devam etti. "Kemik yığınlarını gördün mü?"

"E... evet," dedi Bill aynı şekilde alçak sesle.

"Giysilerin yanında alet kemeri vardı. Bence su işlerinden biriydi."

"Be... bence de."

"Sence ne kadar?..."

"Bilmiyorum."

Eddie sağlam eliyle Bill'in kolunu tuttu.

Karanlıkta bir şeyin kendilerine doğru ilerlediğini duyduklarında belki aradan on beş dakika geçmişti.

Richie durdu, donup kaldı. Birden kendini yeniden üç yaşındaymış gibi hissetti. Gürültüleri, gürültülerin yaklaşışını, onlara eşlik eden dal sesini andıran sesi dinledi ve daha Bill kibriti çakmadan neyle karşılaşacaklarını çözmüştü.

"Göz!" diye bağırdı. "Tanrım, Sürünen Göz!"

Ötekiler bir süre ne gördüklerine emin olamadılar. (Beverly babasının onu bulduğu hissine kapıldı, Eddie, Patrick Hockstetter'ın dirildiğini ve her nasılsa önlerine geçtiğini sandı.) Ama Richie'nin çığlığı Richie'nin ne gördüğüne emin olması şekli sabitledi. Hepsi Richie'nin gördüğünü gördü. Tünelin ortasında dev bir göz vardı. siyah gözbebeği bir metre çapındaydı, irisi çamur rengiydi. Gözün akında kırmızı damarlar görünüyor, hatta bu damarlardan bazıları atıyordu. Kapak veya kirpik yoktu, ahtapotun kollarını andıran kılcal damarlarda yürüyordu göz. Tünelin neredeyse tamamını kaplamıştı. Damarlardan bazıları parmaklar gibi onlara uzanmıştı. Yani Bill'in kibritinin titrek ışığında gördükleri kâbusumsu parmaklarını onlara doğru uzatan O'nun dev bir göze dönüşmüş haliydi.

O, önce boş bir ifadeyle sonra aç bir arzuyla baktı çocuklara. Kibrit söndü.

Karanlıkta Bill damarları andıran uzuvların bileklerine, bacaklarına dolandığını hissettiyse de kıpırdayamadı. Donup kalmıştı. O'nun yaklaştığını hissediyor, ondan yayılan ısıyı algılıyordu. Hatta damarların şişip inerken çıkardıkları ıslak sesi bile duyabiliyordu. O dokunduğunda ne kadar iğrenç bir yapış yapışlıkla karşılaşacağını hayal edebiliyor, yine de çığlık bile atamıyordu. Islak uzuvlar bileklerine dolandığında, kotunun paçalarına dolandığında ve onu sürüklediğinde bile ne çığlık attı ne mücadele etti. Ölümcül bir uyuşukluk vücudunu ele geçirmişti.

Beverly yaratığın dokungacının kulağına dolandığını hissetti. Aniden kulağına düğüm atılmış gibi canı yandı. Kulağı acıdan alev alevdi, sanki yaşlı bir öğretmen gelmiş kulağından tuttuğu gibi onu sınıfın arka köşesine sürüklüyordu. Stan ve Richie uzaklaşmayı denediler ama her taraflarını görünmez dokungaçlardan oluşan bir ağ sarmıştı. Ben kolunu Beverly'ye dolayıp onu geri çekmeyi denedi. Kız panik içinde oğlanın elini tuttu.

"Ben... beni ele geçirdi."

"Hayır geçirmedi... Bekle... seni kurtaracağım..."

Bütün gücüyle çekti. Beverly kulağı parçalanıyormuşçasına çığlık attı. Oluk oluk kan akıyordu. Ahtapotun kolunu andıran dokungaç sertçe Ben'e çarptı, oğlanın gömleği yırtıldı, kısa bir duraksamanın ardından dokungaç oğlanın omzuna dolandı.

Ben yumruk savurduğunda eli yapış yapış bir ıslaklığa geldi. *Göz*, diye çığlık atıyordu aklı. *Tanrım elim Göz'e battı! Tanrım! Elim Göz'ün içinde!*

Mücadele başladı. Dokungaçlar onu sürüklüyordu. Eli iğrenç ıslak şeyin içinde kaybolmuştu. Yumruğu koluna kadar Göz'ün içindeydi derken dirseğine kadar. Her an bütün vücudu iğrenç yapış yapış yüzeyi geçip Göz'e gömülebilirdi ve o zaman delireceğini hissediyordu Ben. Çırpındı, diğer eliyle vurarak dokungaçlardan kurtulmaya çalıştı.

Eddie rüya görüyormuş gibi öylece duruyordu, çığlıkları ve arkadaşlarının mücadele ettiğini gösteren gürültüleri duyabili-

yordu. Onun da etrafında dokungaçlar vardı ama henüz hiçbiri ona dokunmamıştı. *Kaç*, diye emretti beyni. *Kaçıp annene dön Eddie! Dönüş yolunu bulabileceğini biliyorsun!*

Karanlıkta Bill'in çığlığı yankılandı. İğrenç şırıltıların eşlik ettiği tiz, çaresiz bir haykırıştı.

Eddie rüyadan uyanırcasına kendine geldi – O, Koca Bill'i ele geçirmeye çalışıyordu!

"Hayır!" diye bağırdı Eddie. Bağırmanın da ötesinde kükredi. O kadar zayıf bir göğüsten öyle bir haykırışın yükselebileceği kimsenin aklına gelmezdi. Eddie Kaspbrak'ın göğsü, Eddie Kaspbrak'ın ciğerleri. Derry'nin en meşhur astımlısının ciğerleri. Oğlan ileri atılıp görmediği dokungaçların üstünden geçti, kırık kolunun göğsüne çarpmasına da, alçının ileri geri sallanmasına da aldırmadı. Sağlam eli cebine gidip inhalatörünü buldu.

(asit tadı asit gibi asidimsi asit)

Önünü görmediği için Bill Denbrough'nun sırtına çarptı ve onu kenara devirdi. Sulu bir parçalanma sesini Eddie'nin kulaklarından çok zihniyle duyduğu bir tür inleme takip etti. İnhalatörünü silah gibi doğrulttu.

(asit bu asit ben asit olmasını istiyorum öyleyse al bakalım al bakalım)

"Alın size asit!" diye bağırdı Eddie düğmeye basarken. Aynı anda Göz'e bir de tekme indirdi. Ayağı O'nun korneasına battı. İğrenç sıvılar bulaştı bacağına. Ayağını geri çektiğinde ayakkabısını kaybettiğinin hayal meyal farkındaydı.

"DEFOL GİT! İŞİN BİTTİ SAM! YOK OL JOSÉ! DEFOL! KAYBOL!"

Dokungaçların ona dokunduklarını hissetti, ama saldırgan değil çekingendiler. Yeniden astım ilacını göze doğrultup sıktı. Acı çığlığını duydu... İncinmiş, şaşkınlık dolu bir ses.

"Savaşın!" diye bağırdı Eddie arkadaşlarına. "Lanet olası Göz! Onunla savaşın! Beni duyuyor musunuz! Onunla savaş Bill! Canına okuyun! Kendinize gelin ödlekler, ben yaratığı patates püresine çevirdim, üstelik kolum kırık!"

Bill gücüne kavuştuğunu hissetti. Kolunu Göz'den kurtardı, ardından yeniden Göz'e yumruk attı. Bir saniye sonra Ben de

yanı başındaydı. Homurdanarak ve iğrenerek Göz'e doğru koşup içine daldı ve jölemsi yüzeyine yumruklar indirdi. *"Kızı bırak!"* diye bağırıyordu. *"Beni duyuyor musun? Kızı bırak! Git buradan! Git buradan!"*

"O sadece Göz! Lanet bir Göz!" Eddie deliler gibi bağırıyordu. Yeniden astım ilacının düğmesine bastı ve O'nun geri çekildiğini hissetti. Dokungaçlar da vücudundan uzaklaşmıştı. "Richie! Richie! Saldır! O sadece bir Göz!" Richie bunu yapabildiğine inanamasa da öne doğru ilerledi, en büyük korkusuyla, dünyadaki en korkunç canavar olduğunu düşündüğü şeyle yüzleşti. Korkusunun karşısına dikildi.

Göz'e indirdiği zayıf bir yumruktu ve elinin Göz'e battığını hissetmek, o iğrenç ıslaklık midesini bulandırdı. Boğazından bir geğirti yükseldi ve bir an gerçekten Göz'e kusacağını sandı. İndirdiği tek bir yumruktu ama bu canavarı yaratan o olduğundan gereken belki de o kadarıydı. Dokungaçlar kayboldu, O'nun geri çekildiğini duydular... Derken geriye Eddie'nin ıslığı andıran solukları ve kanayan kulağını tutan Beverly'nin gözyaşları kaldı.

Bill kalan üç kibritten birini çaktı, şaşkın, şok geçiren ifadelerle birbirlerine baktılar. Bill'in sol kolundan donmuş yumurta beyazıyla sümüğü andıran iğrenç sıvılar akıyordu. Beverly'nin boynu kan içindeydi. Ben'in yanağında da yeni bir kesik vardı. Richie gözlüklerini burnunun üstüne doğru ittirdi.

"He... hepimiz i... iyi miyiz?" diye sordu Bill.

"Sen iyi misin Bill?" diye sordu Richie.

"E... evet." Eddie'ye dönüp akıl almaz bir güç sergileyen ufak tefek arkadaşını kucakladı. "Ha... hayatımı kurtardın dostum."

"Ayakkabını yedi," dedi Beverly. Delice bir kahkaha attı. "Gerçekten kötü olmuş."

"Buradan çıktığımızda sana yeni bir çift spor ayakkabı alacağım," dedi Richie. Karanlıkta Eddie'nin sırtını sıvazladı. "Nasıl yaptın Eddie?"

"Astım ilacı sıktım. Asitmiş gibi davrandım. Ne zaman ağzıma sıksam ne kadar kötü bir asit tadı geldiğini biliyorsunuz. Gerçekten öyle olduğunu hayal ettim ve işe yaradı.

"'Onu patates püresine çevirdim, üstelik kolum kırık'," diyen Richie katıla katıla güldü. "Hiç fena değil Eds. Bana sorarsan son derece kıkırışka."

"Bana Eds demenden nefret ediyorum."

"Biliyorum," diyen Richie arkadaşını kucakladı. "Ama biri sert erkek olmana yardım etmeli Eds. Çocukluğun korunaklı dünyasından çıktığında ah, gerçek hayat hiç kolay değilmiş diyeceksin!"

Eddie gülmekten yerlere yatacaktı. "Bu yaptığın en kötü taklitlerden biriydi Richie."

"İnhalatörünü elden bırakma," dedi Beverly. "Yeniden ihtiyacımız olabilir."

"O'nu gördünüz mü?" diye sordu Mike. "Kibriti çaktığında?"

"Gi... gitti," dedi Bill. Ama acımasız bir ses tonuyla ekledi: "Çok yaklaştık. O... O'nun kaldığı yere. Bence O'nu fena yaraladık."

"Henry hâlâ peşimizde," dedi Stan. Sesi kısık ve boğuktu. "Onu duyabiliyorum."

"O zaman ne duruyoruz?" dedi Ben.

Harekete geçtiler. Tünel aşağıya doğru devam ediyordu ve koku–her yana işlemiş ilkel koku–her adımlarında güçleniyordu. Bazen Henry'nin haykırdığını duyuyorlardı ama artık bağırışları uzaktan geliyordu ve hatta önemsizdi. Hepsinin içinde aynı his vardı. Neibolt Sokağı'ndayken hissettikleri kopukluğa benzer bir kopukluk. Bir dünyanın sınırını geçmiş ve garip bir hiçliğe dalmışlardı. Bildiklerini ifade edecek kelimeleri bulamasa da Bill, Derry'nin karanlık ve yoz kalbine yaklaştıklarını hissediyordu.

Mike Hanlon'a sorsanız o kalbin hastalıklı, aritmik vuruşlarını duyduğunu bile söyleyebilirdi. Beverly şeytani gücün varlığını, etrafını sardığını hissediyordu. Onu diğerlerinden koparıp yalnız bırakmaya çalışıyordu o güç. Tedirginliğin de etkisiyle ellerini öne uzatıp Bill'in ve Ben'in ellerini yakaladı. Ötekilere seslendi. "El ele tutuşun! Yine birbirimizden uzaklaşıyoruz!"

Yeniden görebildiğini ilk fark eden Stan'di. Havada az olmakla beraber garip bir ışıltı vardı. Önce sadece elleri gördü. Bir

eliyle Ben'i diğeriyle Mike'ın elini tutmuştu. Sonra Richie'nin gömleğinin düğmelerini ve Eddie'nin küçük parmağına taktığı Kaptan Gece Yarısı Yüzüğü'nü (mısır gevreğinden çıkan uydurma bir yüzük) gördü.

"Siz de görebiliyor musunuz çocuklar?" diye sordu olduğu yerde duran Stan. Ötekiler de durdu. Bill etrafa bakındı, ilkönce görebildiğini, sonra tünelin akıl almaz ölçüde genişlediğini fark etti. Boston'daki Sumner Tüneli kadar büyük bir bölmedeydiler. Hem büyük olmasına büyüktü hem de hayranlık uyandırıcıydı.

Boyunlarını geriye devirip tavana baktılar. En az on metre yukarılarındaydı ve taştan kaburgaları andıran kemerlerle sabitlenmişti. Kaburgaların arası örümcek ağlarıyla kaplıydı. Zemin taştandı ama öyle eski öyle sert bir tozla kaplanmıştı ki ayak seslerinin niteliği hiç değişmiyordu. Yukarı doğru kıvrılan duvarlar iki tarafta da en az yirmişer metre yüksekliğindeydi.

"Kanalizasyonları inşa edenler burayı yaparken kafayı sıyırmış herhalde," diyen Richie huzursuz bir kahkaha attı.

"Katedrali andırıyor," dedi Beverly alçak sesle.

"Işık nereden geliyor?" diye sordu Ben.

"Galiba duvarlardan," dedi Bill.

"Hiç hoşlanmadım," dedi Stan.

"Gidelim. Henry birazdan bize yetişir..."

Yüksek perdeden güçlü bir bağırış karanlığı böldü. Ardından gök gürültüsünü andıran kanat sesleri. Karanlıkta bir gözü parlayan diğeri sönük bir lamba kadar karanlık bir şekil belirdi.

"Kuş!" diye bağırdı Stan. "Kendinizi kollayın, kuş!"

Kuş karanlık bir savaş uçağı gibi pike yaptı, turuncu gagası açılıp kapanıyor, O'nun tabutlardaki saten örtüleri andıran pembe dili görünüyordu.

Doğrudan Eddie'ye saldırdı.

Gagası omzuna saplandığında Eddie etinde asidimsi bir yanma hissetti. Kanlar göğsünden aşağı aktı. O'nun kanat çırpışı kendini rüzgâr tünelindeymiş gibi hissetmesine yol açıp onu geriye savururken çığlık attı. O kötücül gözüyle Eddie'ye baktı. Hafifçe sulandığında gözün incecik koruyucu bir tabakayla kaplı olduğu

görüldü. Pençesi, iki büklüm olmuş eğilen Eddie'ye uzandı. Tırnakları oğlanın gömleğini yırttı, omuzlarında kızıl izler bıraktı. Eddie çığlık atıp emekleyerek uzaklaşmayı denedi ama kuş onu bırakmadı. Mike cebini karıştırıp ileri atıldı. Bir tür çakı çıktı cebinden. Kuş Eddie'ye saldırırken çakıyla kuşun pençesine bir kesik attı. Derin bir kesikti. Kanlar fışkırdı. Kuş geri çekildi ama fazla uzaklaşmadan kanatlarını kıvırıp yeniden saldırıya geçti. Aynı hedefe doğru ilerleyen bir füze gibi. Mike son anda yana çekilip yeniden bıçağını savurdu. Iskaladı. Kuşun tırnaklarından biri elini o kadar kötü kesti ki eli hissizleşti. Garip bir karıncalanma hissetti ve elindeki morluk sonradan dirseğine kadar yayıldı. Bıçak uçup gitti.

Zafer çığlığı atan kuş yeniden saldırdı. Mike, Eddie'yi korumak için vücudunu oğlanınkine siper etti ve en kötüsüne hazırlandı.

Kuş geri dönerken Stan yere çömelmiş iki oğlanla kuşun arasına geçti. Kuşun karşısına dikildi. Küçücüktü ama her tarafı leş gibi olsa da her zamanki kadar derli topluydu. Aniden eliyle çok garip bir hareket yaptı – kuşa avuçlarını uzattı. Kuş garip bir ötüşün ardından pike yapıp onlardan uzaklaştı, Stan'i belki birkaç milimle ıskalamıştı. Stan O'nun rüzgârında dağılan saçlarını düzeltti. Ardından dönüp O'nun bir sonraki saldırısına hazırlandı. "Hiç görmemiş olsam da kızıl kuşlara inanıyorum," diye bağırdı. Kuş kendisine ateş edilmiş gibi çığlık atıp geri çekildi. "Akbabalara da, Yeni Gine çamur kuşlarına da, Brezilya'daki flamingolara da."

Kuş garip bir ötüşün ardından daire çizdi ve ciyak ciyak tünelin tepesine uçtu. "Kel kartala inanıyorum!" diye bağırdı Stan kuşun arkasından. "Bir yerlerde gerçekten Zümrüdüanka kuşu yaşıyor olabilir! ama sana inanmıyorum, bu yüzden defol git buradan! Siktir!"

Son bağırışın ardından sustu. Derin bir sessizlik.

Bill, Ben ve Beverly Mike ve Eddie'nin yanına gittiler; Eddie'nin ayağa kalkmasına yardım ettiler. Bill kesikleri inceledi. "Derin değil ama canının fena yandığına eminim," dedi.

"Gömleğimi parçaladı Koca Bill." Eddie'nin yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, güçlükle soluk alıp veriyordu. Az önce onları kurtaran güçlü savaşçı kaybolup gitmişti; az önce onları bu çocuğun kurtardığına inanmak için bin şahit isterdi. "Anneme ne diyeceğim?"

Bu söz Bill'i gülümsetti. "N... neden dı... dışarı çıktığımızda bu... bunun için endişelenmiyoruz? Şimdilik i... için rahat olsun, ilacını iç Eddie."

Eddie astım ilacından bir nefes aldı.

"Muhteşemdin dostum," dedi Richie, Stan'e. "Harikaydı!"

Stan tir tir titriyordu. "Öyle bir kuş yok, hepsi bu. Hiç olmadı ve hiç olmayacak."

"Peşinizdeyiz!" diye bağırdı Henry arkalarından. Sesi delirmiş birinin sesiydi, hem gülüyor, hem uluyordu. Cehennemden fırlamış yaratıklarınkini andırıyordu bağırışları. "Ben ve Belch! Gelip haklayacağız sizi, küçük serseriler! Bu sefer paçayı kurtaramayacaksınız!"

"Uzaklaş Henry! Zamanın varken kaç," diye bağırdı Bill.

Henry'nin verdiği karşılık boş, anlaşılamaz bir çığlıktı. Ayak sesleri duydular ve birdenbire Bill, Henry'nin orada bulunuş amacını kavradı: Gerçekti, ölümcüldü, kuş albümü veya astım ilacıyla durdurulamazdı. Sihir Henry'de işe yaramazdı. Yarayamayacağı kadar aptalcaydı çünkü.

"Hadi. Bize yetişmesine fırsat tanımamalıyız."

El ele tutuşup yollarına devam ettiler, Eddie'nin gömleğinin parçaları arkasından sarkıyordu. Işık iyice güçlendi, tünel daha da büyüdü. Aşağı indikçe tavan o kadar yukarıda kaldı ki artık onu göremiyorlardı. Sanki bir tünelde değil de, yeraltına inşa edilmiş dev bir avludaydılar, efsanelerdeki kalelerden birine girmek üzereydiler. Duvarlardan gelen ışık yeşil-sarı bir aleve dönmüştü. Koku güçlenmişti ve hafif bir titreşim algılamaya başladılar. Elbette hayal de görüyor olabilirlerdi ama aralıksız ve düzenli bir titreşimdi.

Kalp atışlarıydı.

"Orada sona eriyor!" diye bağırdı Beverly. "Bakın! Boş bir duvar!"

Her biri Bassey Parkı büyüklüğündeki taş bloklar üzerinde küçücük karıncaları andırıyorlardı. Duvara yaklaştıklarında dümdüz olmadığını gördüler. Üzerinde tek bir kapı vardı. Her ne kadar duvarın kendisi onlarca metre yüksekliğinde olsa da kapı küçüktü. En fazla bir metre yüksekliğindeydi, peri masallarındaki kapılar gibiydi. Demirlerle birbirine tutturulmuş meşeden yapılmıştı. Hepsi aynı anda bir gerçeğin farkına vardılar, o kapı çocuklar içindi.

Sadece çocuklar için.

Ben'in aklına kütüphanecinin ufaklıklara okuduğu hikâye geldi: *Köprümden geçmeye cüret eden de kim?* Çocuklar öne eğilmiş, büyülenmiş gözlerle hikâyeyi dinliyor: Canavarı yenebilecekler mi... yoksa canavar mı onları yiyecek?

Kapıda bir işaret, dibinde kemik yığını. Ufak kemikler. Tanrı bilir kaç çocuğun kemikleri.

O'nun inine varmışlardı.

İyi ama kapıdaki işaret, onun anlamı neydi?

Bill orada kâğıttan bir gemi gördü.

Stan göğe yükselen bir kuş, belki bir Zümrüdüanka.

Michael kapüşonunu çekmiş bir yüzle karşılaştı –belki de deli Butch Bowers'ın yüzü– ama kim olduğu görünmüyordu.

Richie gözlük takmış bir çift göz gördü.

Beverly ise bir yumruk.

Eddie onun cüzamlının yüzü olduğuna inandı, çökmüş gözler, buruşmuş dudaklar – hastalık, çürümüşlük, hepsi o yüzde vardı.

Ben Hanscom üst üste dizilmiş dürümler, küflenmiş dürümler gördü ve bozuk yemek kokusu aldı.

Daha sonra, Belch'in çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlayan Henry Bowers tek başına kapıya vardığında ayı görecekti, dolunay... ve karanlık.

"Korkuyorum Bill," dedi Ben güçlükle. "Girmek zorunda mıyız?"

Bill ayağının ucuyla kemikleri dürttüğünde kemikler yere saçıldı. O da korkuyordu ama George'u aklından çıkaramıyordu. O, George'un kolunu koparmıştı. Kardeşinin küçük ve kırılgan kemikleri de bu kemiklerin arasında mıydı? Evet, elbette öyleydi.

Buraya kemiklerin sahipleri için gelmişlerdi, George ve diğer çocuklar için – buraya getirilen, buraya getirilmiş olabilecek, başka yerlerde çürümeye terk edilmiş ölüler için.

"Mecburuz," dedi Bill.

"Ya kapı kilitliyse?" diye sordu Beverly alçak sesle.

"De... değil," dedi Bill. Ardından bütün ruhuyla bildiği gerçeği kızla paylaştı: "Böyle yerlerin kapıları asla kilitli değildir."

Parmaklarını kapıya yaslayıp ittirdi. Kapı sarı-yeşil ışığın aydınlattığı başka bir bölmeye açıldı. Hayvanat bahçesi kokusu geldi burunlarına, eskisinden de güçlü, eskisinden de baskındı.

Birer birer masal diyarı kapısından geçip O'nun inine girdiler. Bill

7

Tünellerde/04.59

aniden durunca diğerleri fren yapmış lokomotifin vagonları gibi birbirine çarptı. "Neler oluyor?" diye seslendi Ben.

"Bu... buradaydı. Gö... Göz. Hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum," dedi Richie. "Eddie astım ilacıyla onu durdurmuştu. Asit olduğunu hayal etmişti. Dansla ilgili bir şeyler söylemişti. Çok kıkırışkaydı, ama tam ne dediğini hatırlamıyorum."

"Bi... bir önemi yok. Ö... önceden gö... görmediğimiz bi... bir şey gö... görmeyeceğiz," dedi Bill. Bir kibrit çakıp arkadaşlarına

baktı. Yüzleri kibritin ışığında parlıyordu. Hepsi olduklarından çok genç görünüyorlardı. "İ... idare e... ediyor musunuz?"

"İyiyiz Koca Bill," dedi Eddie ama yüzünden acı çektiği anlaşılıyordu. Bill'in yaptığı alçı parçalanmak üzereydi. "Sen nasılsın?"

"Da... dayanırım," dedi Bill. Yüzünden öyle olduğunu anlayamamaları için kibriti söndürdü.

"Nasıl oldu?" diye sordu Beverly, karanlıkta koluna dokunarak. "Bill, karın nasıl?..."

"Şe... şehrin a... adını söylemiştim. Peşimden ge... gelmiş demek. İçimden bi... bir ses susmamı sö... söylüyordu a... ama dinlemedim." Çaresizlik içinde başını iki yana salladı. "Ama Derry'ye gelmişse bile na... nasıl olup da bu... buraya indiğini a... anlamıyorum. O... onu Henry getirmediyse, kim getirdi?"

"O," dedi Ben. "O, her zaman kötü görünmek zorunda değil. Hangi kılığa isterse girebilir. Karşısına çıkıp başının belada olduğunu söylemiştir. Muhtemelen karını buraya... senin ağzına sıçmak için getirmiştir. Cesaretimizi kırmak için. Çünkü bizim cesaretimiz sensin Koca Bill."

"Tom?" dedi Beverly soru sorarcasına.

"Ki... kim?" Bill bir kibrit daha çaktı.

Beverly'nin doğruyu söylemekten başka seçeneği yoktu. "Tom. Kocam. O da biliyordu. Sen nasıl karına şehrin adını söylediysen, zannedersem ben de şehrin adını ağzımdan kaçırdım. Aklında kalıp kalmadığını... bilmiyorum. Bizimki gürültülü bir ayrılıktı."

"Tanrım, nedir bu, er geç herkesin ortaya çıktığı bir pembe dizi mi?" dedi Richie.

"Pembe dizi değil," dedi iğrendiğini saklamaya gerek duymayan Bill. "Bir gösteri. Sirklerdeki gibi. Sevgili Bev'imiz gidip Henry Bowers'la evlenmiş. Onu terk ettiğinde, neden kocası peşinden gelmesin? Gerçek Henry peşimizden gelmişti."

"Hayır," dedi Beverly. "Henry ile evlenmedim. Babamla evlendim."

"Seni dövdüğü sürece ne fark eder?" dedi Eddie.

"Etrafıma toplanın," dedi Bill. "Yaklaşın."

Söyleneni yaptılar. Bill ellerini uzatıp bir tarafta Eddie'nin, diğer tarafta Richie'nin ellerini tuttu. Kısa süre içinde aynı, sayılarının daha fazla olduğu zamanki gibi bir çember oluşturmuşlardı. Eddie birinin kolunu omzuna attığını hissetti. Çok hoş, rahatlatıcı ve tanıdık bir histi bu.

Bill aynı geçen seferki gibi yoğun bir gücün içine dolduğunu hissetti ama ne yazık ki bir şeyler değişmişti. Öncelikle eskisine nazaran güçsüzdüler – bu yeni enerji rüzgârlı havada titreyen mum alevi gibi çırpınıyordu. Karanlık iyice yoğunlaştı, çevrelerini sardı. Tam bir zafer havasıyla. Bill, O'nun kokusunu aldı. Geçitten sonra, çok gitmemize gerek kalmadan üzerinde işaret olan kapıyla karşılaşacağız, diye düşündü.

Kapının arkasında ne vardı? Hâlâ hatırlayamıyorum. Titrememeleri için parmaklarını gerdiğimi ve kapıyı ittirdiğimi hatırlıyorum. Dışarı süzülen ışığı ve bana canlıymış gibi geldiğini de. Sanki floresan yılanlarla doluydu içerisi. Hayvanat bahçesindeki maymun kafeslerini hatırlatan kokuyu hatırlıyorum. Ama sonra... hiç.

"A... aranızda O'nun ne... neye başladığını ha... hatırlayan var mı?"

"Hayır," dedi Eddie.

"Sanırım..." diye söze başladı Richie. Ardından Bill oğlanın karanlıkta başını iki yana salladığını hissetti. "Hayır."

"Hayır," dedi Beverly.

"I... ıh." Bunu söyleyen Ben'di. "Henüz hatırlayamadığım tek şey. O neydi... ve onunla nasıl savaştık."

"Chüd," dedi Beverly. "Öyle savaştık. Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Sırtınızı bana yaslayın," dedi Bill. "Ben de sırtımı size yaslayacağım."

"Bill," dedi Ben. Sesi son derece sakindi. "Bir şey geliyor."

Bill kulak kabarttı. Sürtünen, yere çarpan, karanlıkta onlara doğru gelen ayak sesleri duydu... ve korktu.

"Audra?" diye seslendi... Oysa gelenin o olmadığını biliyordu.

Ayağını sürüyen her kimse iyice yaklaştı.

Bill bir kibrit çaktı.

8

Derry/05.00

1985 yılının baharının sona ermeye yaklaştığı o gün, ilk felaket resmi gün doğumundan iki dakika önce yaşandı. Yanlışlığın ne kadar büyük olduğunu anlayabilmek için güneş doğarken Derry Hastanesi'ndeki yatağında bilinci kapalı halde yatan Mike Hanlon'ın bildiği iki gerçeği bilmek gerekir. Bahsi geçen gerçeklerin ikisi de 1897'den beri Witcham ve Jackson'ın köşesinde yer alan Grace Baptist Kilisesi'yle ilgiliydi. Kilisenin New England'daki bütün Protestan kiliseleri gibi beyaz bir kulesi vardı. Saat kulesinin dört tarafı da saat yerleştirilecek şekilde yapılmış ama 1898'de İsviçre'den gönderilen saat meydana bakacak şekilde yerleştirilmişti. Bu kiliseye benzeyen yegâne kilise altmış kilometre ötedeki Haven kasabasındaydı.

Stephen Bowie adlı kereste baronunun kasabaya bağışladığı saat 17 bin dolara mal olmuştu. Bowie'nin rahatlıkla ödeyebileceği bir rakamdı. Kendini kiliseye adamış inançlı biriydi ve kırk yıl diyakozluk yapmıştı. (Ayrıca Beyaz Irk Lejonu'nun başkanıydı.) Bunlara ek olarak Anneler Günü'nde düzenlediği törenlerle tanınırdı.

Takıldığı zamandan 31 Mayıs 1985'e dek o saat, her saat başı ve buçukta çalmıştır. Tek bir gün haricinde. Kitchener Demir Dökümhanesi'nin patladığı gün öğle saatinde saat çalmamıştı. Kasabalılar Rahip Jollyn'in ölen çocukların yasını tutmak için saati susturduğunu düşündüler ve Jollyn gerçek olmasa da hiçbir zaman bu teoriyi çürütmeye çalışmadı. Olup biten son derece basitti – saat hangi nedenle bilinmez ama çalmamıştı.

31 Mayıs 1985 günü sabah beşte de çalmadı.

O anda, Derry'nin her tarafında ihtiyarlar gözlerini açıp yataklarında doğruldu ve nedenini çözemedikleri huzursuzluğa bir anlam vermeye çalıştılar. İlaçlar içildi, takma dişler takıldı, pipolar ve purolar yakıldı.

İhtiyarlar neler olacağını görmeye hazırlandı.

Aralarından biri de artık yüz yaşına merdiven dayamış olan Norbert Keene'ydi. Pencereye gidip kararan göğe baktı. Önceki gece hava raporunda güneşli bir gün olacağı söylenmişti ama yaşlı kemikleri yağmur geldiğini haber veriyordu. Hem de ne yağmur. Korktu, kaynağını bilmediği, aniden içinde beliren bir korkuydu; sanki tehdit ediliyordu, sanki bir zehir yavaş yavaş kalbine doğru gidiyordu. Elinde olmadan Bradley Çetesi'nin Derry'ye geldiği günü hatırladı. Yetmiş beş tabanca ve tüfek. Öyle olaylar insana kendini güvende hissettirir... Sanki her şey olması gerektiği gibidir. Sorsanız bundan daha iyi ifade edemezdi. Öyle olaylar insanda sonsuza kadar yaşayacağı hissi uyandırır ve Norbert Keene bunu başarmaya yaklaşmıştı. 24 Haziran'da doksan altı yaşına basacaktı ve hâlâ her gün beş kilometre yürüyordu. Buna rağmen ilk kez bugün korkuyla uyanmıştı.

"O çocuklar," dedi yüksek sesle konuştuğunu fark etmeksizin pencereden dışarı bakarken. "Lanet çocukların sorunu ne? Bu sefer neye bulaştılar?" Claude Heroux baltasıyla Gümüş Dolar'a geldiğinde barda olan Egbert Thoroughgood –artık doksan dokuz yaşındaydı– Norbert Keene ile aynı anda uyandı, yatağında doğruldu ve kimsenin duymadığı bir çığlık attı. Rüyasında Claude'u görmüştü ama bu sefer Claude onun peşindeydi. Balta inmiş, saniyeler sonra Thoroughgood elinin barda kendi kendine dolaştığına şahit olmuştu.

Bir şeyler yanlış, diye düşündü zihninin bulanıklığına karşın, ürkmüştü, sidik lekeli uzun pijaması içinde tir tir titriyordu. *Bir şeyler çok yanlış.*

1957 ekiminde George Denbrough'nun cesedini bulan ve oğlu, yeni döngü başladığında ilk cesedi bulan Dave Gardener saat tam beşte gözlerini açtı ve daha masasındaki saate bakmadan, *kilisenin çanı saat başını bulmadı... bu işte bir yanlışlık var*, diye düşündü. Ne kadar korktuğunu tasvir bile edemezdi. Yıllar içinde zenginleşmişti Dave; 1965'te Ayakkabı Kutusu'nu satın almış ve yıllar sonra Derry Alışveriş Merkezi'ne ikinci bir Ayakkabı Kutusu mağazası ve daha sonra da Bangor'a üçüncü bir mağaza açmıştı. Aniden tüm bunlar, sahip olmak için savaştığı her şey

tehlikeye düşmüş gibi hissetti. *Neden*, diye sordu kendi kendine, uyuyan karısına bakarak. *Bizi tehdit eden ne, neden lanet saat, saat başını vurmadı?* Ama cevap veren olmadı.

Pijamasının lastiğini çekiştirerek camın önüne gitti. Gökyüzü batıdan gelen bulutlar yüzünden kararmıştı. Dave'in huzursuzluğu arttı. Yıllardır ilk kez yirmi yedi yıl önce verandaya fırlamasına neden olan çığlıkları düşünürken buldu kendini. Sarı yağmurluğu içinde çırpınan çocuğu görüşünü hatırladı. Yaklaşan bulutlara baktığında şöyle düşünüyordu: *Hepimiz tehlikedeyiz. Bütün Derry.*

Derry'deki çocuk cinayetlerini çözmek için elinden geleni yaptığına içtenlikle inanan polis şefi Andrew Rademacher evinin verandasında durup başparmaklarını Sam Browne kemerine geçirdi, bulutlara baktı ve aynı gerilimi hissetti. *Bir şeyler olacak. Yağmurun yağacağı kesin, ama hepsi bu değil.* Ürperdi... Verandasında dururken sineklikten karısının içeride kızarttığı jambonların kokusu geliyordu. İlk yağmur damlaları bulutların karanlığında Reynolds Sokağı'ndaki hoş evinin kaldırımına düştü. Ufukta bir yerlerde, Bassey Parkı tarafında gök gürledi.

Rademacher yeniden baştan aşağı ürperdi.

9

George/05.01

Bill kibriti kaldırdı... ve acı dolu titrek bir çığlık attı.

Tünelden ona doğru gelen kan lekelerine bulanmış sarı yağmurluğuyla George'tu. Yağmurluğun kollarından biri öylece sallanıyordu, içi boştu ne de olsa. George'un yüzü sapsarı, gözleri gümüş rengiydi. Doğrudan Bill'e bakıyordu.

"Kâğıttan gemim!" George'un sesi tünelin uzak ucundan gelircesine dalgalanıyordu. "Onu bulamıyorum Bill, her yere baktım ama kâğıttan gemimi bir türlü bulamadım. Şimdi ölüyüm ve hepsi senin suçun, senin suçun, SENİN SUÇUN..."

"Geo... Georgie!" diye bağırdı Bill. Aklını kaybetmek üzereydi, deliliğin sınırlarında dolaşıyordu.

George yalpalayarak ona doğru ilerledi, kalan kolunu Bill'e uzattı, beyaz eli pençeye dönüşmüştü. Tırnakları leş gibiydi ve ağabeyine dönüktü.

"Senin hatan," diye fısıldayan George sırıttı. Sivri köpek dişleri ortaya çıktı; ağzını açıp kapadığında dişleri ayı kapanının demirleri gibi birbirine çarptı. "Beni dışarı yolladın. Hepsi... senin... hatan."

"Ha... hayır Geo... Georgie!" diye bağırdı Bill. "Bilmiyordum..."

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdı George. Keskin dişlerinin arasından köpeklerinkini andıran sesler çıktı; havlamalar, inlemeler, ulumalar. Bir tür kahkaha. Bill artık kokusunu alabiliyordu kardeşinin, çürüyen George'un kokusu. Mahzenin kokusu, karşılarına dikilen son canavarın kokusu, sarı gözlü, oğlanların karnını deşmeyi bekleyen bir canavar.

George'un dişleri yeniden birbirine çarptı. Ses bilardo toplarınınkini andırıyordu. Gözlerinden sarı irinler akıp yanağından aşağı süzülürken... kibrit söndü.

Bill arkadaşlarının kaybolduğunu algıladı – kaçıyorlardı elbette, onu yalnız bırakıyorlardı. Ailesinin ondan koptuğu gibi, onlar da Bill'i hayatlarından çıkarıyorlardı çünkü George haklıydı: Hepsi onun hatasıydı. Yakında çocuğun tek elinin boğazına yapıştığını hissedecek, sivri dişler onu parçalamaya başlayacaktı. Üstelik buna hakkı vardı. Adalet diye buna denirdi. George'u ölümüne göndermiş ve bütün hayatını o ihanetle ilgili korku romanları yazarak geçirmişti – her şekle büründürmüştü bu hikâyeyi, O'nun ne kadar maskesi varsa Bill'in hikâyelerinin de o kadar kılıfı vardı ama hepsinde gizli olan canavar George'tu, parafin kaplı kâğıttan gemisiyle akıntıya kapılan küçük çocuk. Şimdi kefaret ödeme zamanıydı.

"Beni öldürdüğün için ölmeyi hak ediyorsun," diye fısıldadı George. Artık çok yaklaşmıştı. Bill gözlerini kapadı.

Derken sarı bir ışık tüneli aydınlattı. Kibrit çakan Richie, "Savaş onunla Bill!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına! Savaş onunla"

Burada ne arıyorlar? İnanamayan, şaşkın gözlerle arkadaşlarına baktı. Demek kaçmamışlardı. İyi ama nasıl? Nasıl olur da kardeşini öldürdüğü halde onun tarafını tutarlardı?

"Savaş onunla!" diye bağırıyordu Beverly. "Bill, onunla savaş! Bunu yapabilirsin! Lütfen..."

George ile arasında artık beş adımdan az mesafe kalmıştı. Çocuk aniden dilini çıkardı. Beyaz mantarlarla kaplı bir dil. Bill çığlığı bastı.

"Öldür onu Bill!" diye bağırdı Eddie. "O senin kardeşin değil! Hâlâ küçükken onu öldür! Şimdi öldür!"

George, Eddie'ye baktı. Gümüş gözleri bir an kısıldı ve Eddie yumruk yemişçesine geriledi. Bill ise büyülenmiş gözlerle üzerine yürüyen kardeşini izliyordu. Onca yılın ardından George, başlangıçta George vardı ve hikâye George'la bitiyordu. Evet, mesafe kapandıkça George'un sarı yağmurluğunun hışırtısını duyabiliyor, ayakkabılarının yere sürtünüşü kulaklarında yankılanıyordu. Bir de ıslak yaprakların kokusunu andıran bir koku vardı, sanki George'un vücudu çürümüş yapraklardan yapılmıştı, sanki George'un ayakkabılarının içindekiler yaprak ayaklardı ve evet, yapraktan bir adamdı o, aynen öyle, George'tu, balondan yapılmış bir surat ve kuru yapraklardan bir vücut. Selden sonra mazgalları tıkayanlar gibi yapraklardan.

Beverly'nin çığlık attığını hayal meyal duydu.

(yumruklarını direğe yaslıyor)

"Bill, lütfen Bill..."

(hayaletleri görmeyi bekliyor)

"Birlikte kâğıttan gemimi ararız," dedi George. Akmaya devam eden irin, sahte gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Bill'e uzanıp başını yana eğdi, dişleri yeniden ortaya çıktı.

(yumruklarını direğe yaslıyor)

"Onu bulacağız," dedi George. Bill O'nun nefesinin kokusunu aldı, gece yarısı otoyolda cesetleri bulunan hayvanların kokusu gibi bir koku. George'un ağzı açıldığında içinde kıpırdayan şeyler gördü. "O hâlâ burada, burada her şey süzülür Bill, hepimiz süzülüyoruz, hepimiz süzüleceğiz..."

George'un pençemsi eli Bill'in boynuna yapıştı.

(YASLIYORYASLIYORYASLIYORYASLIYORYAS...)

George'un çarpılmış yüzü Bill'in boynuna yaklaştı.

"Süzülüyor..."

"*Hayaletleri görmeyi bekliyor!*" diye bağırdı Bill. Sesi genizden geliyordu, sanki bir yabancının sesiydi. O zaman Richie, Bill'in sadece kendi sesiyle konuşurken kekelediğini hatırladı. Başka biriymiş gibi davrandığında asla kekelemezdi.

George kılığındaki yaratık tıslayarak geri çekildi. Eli kendini korumak istercesine yüzüne gitti.

"İşte buldun!" diye bağırdı Richie neşe içinde. "Buldun Bill! Hakla onu! Hakla onu!"

"*Yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor!*"

Bill gücünün yettiğince bağırdı, George'un üstüne yürüdü. "Sen hayalet değilsin! George ölmesini istemediğimi biliyor! Annenler yanılıyordu! Acısını benden çıkardılar ama bunu yapmaları yanlıştı! Beni duyuyor musun!"

George-yaratık aniden dönüp fareler gibi ciyakladı. Koşmaya başladı ama sarı yağmurluk işini güçleştiriyordu. Sanki yağmurluk da eriyor, sarı parçalar halinde yere dökülüyordu. O, girdiği şekli kaybediyor, biçimsiz bir kütleye dönüşüyordu.

Bill Denbrough O'ya saldırdı ve parmaklarını, artık yağmurluk olmayan yağmurluğa geçirdi. Dokunduğu şey parmakları arasında eriyen bir tür şeker gibiydi ve tuttuğu anda kayboldu. Dizlerinin üstüne yığıldı genç adam. Derken Richie elindeki kibrit parmaklarını yakınca bir çığlık atıp kibriti yere fırlattı ve yeniden karanlığa gömüldüler.

Bill göğsünde güçlenen bir duygunun varlığını hissetti, alev alev, onu boğan, iğne batıyormuş gibi canını yakan bir his. Dizlerinin üstüne kapandı. Bacaklarını göğsüne çekip acının sona ermesini, hiç olmazsa azalmasını diledi; karanlığa minnettardı, bu sayede arkadaşları acısını görmüyordu.

Elinde olmadan inledi – titrek bir haykırış. Derken ikinci, üçüncü haykırışlar. "George!" diye bağırdı. "George, çok üzgünüm! Ba... başına kö... kötü bir şey ge... gelmesini istememiştim!"

Belki söylenecek başka şeyler de vardı ama kendisi söyleyecek durumda değildi. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, sırtüstü uzanmış, bir koluyla gözlerini kapamış, kâğıttan gemiyi, cama vuran yağmur damlalarını, ilaçları ve komodindeki sümüklü mendilleri hatırlıyordu. Ne kadar ateşinin çıktığını ve vücudunun nasıl titrediğini. Ama en önemlisi George'u hatırlıyordu: Sarı yağmurluğu içindeki George'u, kardeşini.

"George, özür dilerim!" diye bağırdı gözyaşları içinde. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm, lütfen beni affet..."

Ve sonra arkadaşları etrafını sardı. Kimse kibrit çakmadı. Biri ona sarıldı, kim olduğunu bilmiyordu. Belki Beverly, belki Ben veya Richie. Onunlaydılar ve o kısacık anda karanlık, bir lütuftu.

10

Derry/05.30

Saatler beş buçuğu gösterirken sağanak bastırmıştı. Bangor radyo kanallarındaki hava durumu sunucuları şaşkınlıklarını dile getirip dünkü hava durumu raporuna kulak vererek piknik hazırlığı yapan tüm dinleyicilerinden özür dilediler.

WZON kanalında, meteorolog Jim Witt olayı alçak basınç sisteminin "doğaüstü hareketi" olarak tarif etti. Olabilecek en hafif tasvirdi bu. Bangor'da hava parçalı bulutludan sağanağa; Hampden'da bitmek bilmeyen yağmurlara ve Haven'dan New Port'a kadar olan bölgede orta karar bir yağmura dönüşmüştü. Ama Derry'de, Bangor şehir merkezinin elli kilometre ötesinde korkunç bir sağanak vardı. Yedi numaralı otoyolda yol alanlar kendilerini on santim suyun içinde giderken buldular, Rhulin Çiftliği'nin ötesi öyle bir çamurla kaplandı ki otoyol kullanılamaz hale geldi. Saat altıyı vurduğunda Derry otoyol devriyesi her tarafa geçilmez tabelaları yerleştirmiş, araçları Derry dışına yönlendirmeye başlamıştı.

Anacaddedeki otobüs durağında işe gitmek için günün ilk otobüsünü bekleyenler kanalın suyunun yükseldiğine şahit

oldu. Sel basmayacaktı elbette; herkes bunda hemfikirdi. Su hâlâ 1977'deki su taşma çizgisinin bir metre altındaydı ve o yıl hiç sel basmamıştı. Ama yağmur istikrarlı bir şekilde yağmayı sürdürüyor, gök durmadan gürlüyordu. Sular tepelerden yağmur oluklarına ve kanalizasyona aktı.

Sel olmayacaktı, herkes hemfikirdi, ama yüzlerde huzursuzluğu görüyordunuz.

Saat 05.45'te terk edilmiş Tracker Kardeşler Kamyon Deposu'nun yanındaki transistor mor kıvılcımlar saçarak patladı, deponun çatısına metal parçaları uçuştu. Fırlayan demirlerden biri yüksek gerilim kablosunu kesti, kopan kablo çatıya düşüp yılanlar gibi kıvrılarak kıvılcımlar saçmaya devam etti. Yağmura rağmen çatının tahtaları alev aldı ve bunu depo yangını izledi. Elektrik kablosu çatıdan yere kayıp bir zamanlar çocukların beyzbol oynadığı sahayı tutuşturdu. Derry itfaiyesi o günün ilk ihbarını saat 06.02'de aldı ve Tracker Kardeşler'in yerine 06.09'da vardı. İtfaiye aracından inen ilk görevlilerden biri Ben, Beverly, Richie ve Bill'le aynı okula giden Clark kardeşlerden Calvin Clark'tı. Üçüncü adımında deri botunun tabanı elektrik kablosuna temas etti. Calvin'i o an elektrik çarptı. Dili ağzından fırladı ve kauçuk itfaiyeci kıyafeti eridi. Şehir çöplüğündeki yanık tekerlekler gibi kokuyordu.

06.05'te Old Cape Mahallesi'nin Merit Sokağı'nda oturanlar yeraltı patlamasına benzer bir sarsıntı hissettiler. Tabaklar raflardan, resimler duvarlardan düştü. 06.06'da Merit Sokağı'ndaki bütün tuvaletlerden gayzerler gibi bok fışkırdı, sanki Çorak Topraklar'daki atık işleme tesisinin depoları ve boruları tersine çalışıyordu. Bazı evlerde bu patlamalar öylesine güçlüydü ki tuvaletlerin tavanı delindi. Fışkıran bokların basıncıyla havaya fırlayan bir dişli kafasına çarpınca Anne Stuart adlı kadın oracıkta hayatını kaybetti. Aslında çarptı demek yanlış olur, dişli fırlayıp kurşun misali boğazına saplanmıştı. Kadının kafası neredeyse kopuyordu. Parça Kitchener Dökümhanesi'nde üretilenlerdendi ve çeyrek asırdır kanalizasyon borularında dolaşıyordu. Başka bir kadın kanalizasyonun aniden tersyöne akmasıyla ortaya çıkan metan

gazı alev alıp tuvaleti bomba konmuş gibi patlayınca öldü. Zavallı kadın olay esnasında tuvalette oturmuş Banana Republic kataloğuna bakıyordu.

06.19'da Bassey Parkı ile Derry Koleji'ni birleştiren, Öpüşme Köprüsü denilen köprüye yıldırım düştü. Uçuşan kıymıklar yağmurla beraber kanala döküldü ve sürüklenip gitti.

Rüzgâr güçleniyordu. 06.30'da belediye binasındaki rüzgâr ölçer saatte 25 kilometre hızla estiğini tespit etti. 06.45'te rüzgârın hızı saatte 40 kilometreye çıkmıştı.

06.46'da Mike Hanlon Derry Hastanesi'ndeki odasında aniden uyandı. Bilinci yavaş yavaş açıldı – uzunca bir süre rüya gördüğünü sandı, hem de en garibinden. Eski psikiyatri profesörü Abelson olsa endişe rüyası derdi. Endişelenmesi için ortada bir neden yoktu ama endişeliydi işte; sanki beyaz duvarlı odası kötülük saçıyordu.

Yavaş yavaş uyanık olduğunu kavradı. Beyaz oda hastane odasıydı. Tepesinde sallanan şişelerden biri serumdu. Diğerindeki kırmızı sıvı muhtemelen kandı. Bir şişe kan. Duvara sabitlenmiş televizyona bakarken cama çarpan yağmur damlalarının sesine kulak verdi.

Bacaklarını kıpırdatmayı denedi. Biri rahatça oynuyordu ama öteki, sağ bacağı, hiç kıpırdamıyordu. Bacağı hissetmekte güçlük çekiyordu ve sıkı sıkı sarıldığını fark etmekte gecikmedi. Yavaş yavaş olup bitenleri hatırladı. Günlük tutmak için defterinin başına geçmiş ve Henry Bowers'ın saldırısına uğramıştı. Geçmişten bir hediye, hem de altın kurdeleli. Kavga etmişlerdi, sonra...

Henry nereye gitmişti? Ötekilerin peşine mi düşmüştü?

Mike çana uzandı. Hemşireyi çağırabilmesi için onu yatağın üstüne iliştirmişlerdi. Daha parmakları çana değmeden kapı açıldı. Bir erkek hemşire eşikte belirdi. Beyaz önlüğünün üstten iki düğmesi açıktı, siyah saçlarıysa ona Ben Casey havası verecek kadar karışıktı. Boynuna Aziz Kristof madalyonu takmıştı. Uyku sersemi olmasına karşın Mike onu hemen tanıdı. 1958'de Cheryl Lamonica adlı 16 yaşında bir kızcağız Derry'de O tarafından öldürülmüştü. Kızın 14 yaşında bir kardeşi vardı. Mark. Hemşire oydu.

"Mark?" dedi gücünü toplamaya çalışan Mike Hanlon. "Konuşmalıyız."

"Şışş," dedi Mark. Eli cebindeydi. "Konuşmak yok."

Odaya girip yatağın dibine ilerlediğinde Mike, Mark Lamonica'nın gözlerinin boş boş baktığını görerek çaresizlik içinde ürperdi. Erkek hemşire uzaktan gelen bir müzik sesini dinlercesine başını yana eğmişti. Elini cebinden çıkardığında parmaklarının ucunda bir şırınga tutuyordu.

"Bu seni uyutur," dedi Mark yatağın başucuna ilerlerken.

11

Şehrin Altı/06.49

"Şışş!" diye bağırdı Bill aniden, oysa kendi ayak sesleri dışında hiç ses yoktu.

Richie bir kibrit çaktı. Tünelin duvarları arasındaki mesafe genişlemişti. Beşi, şehrin altındaki o boşlukta küçücük yaratıklardı. Bir araya toplandıklarında Beverly dejavu hissinden kendini alamadı. Dev taşlar, tavandan sarkan örümcek ağları. Yaklaşmışlardı. Çok yaklaşmışlardı.

"Ne duydun?" diye sordu Bill'e Beverly, Richie'nin elindeki kibrit yanıp gitmeden her yeri incelemeye çalışarak. Karanlıktan yeni bir yaratığın fırlamasını bekliyordu. Rodan? Yaratık filmlerindeki iğrenç yaratık? Turuncu gözlü gümüş dişli fare? Ama hayır, hiçbir şey yoktu. Yalnızca karanlığın tozlu kokusu, akarsuyun kanalizasyon borularının dolduğunu gösteren gürleyen sesi.

"Bi... bir şeyler ya... yanlış," dedi Bill. "Mike..."

"Mike mı?" diye sordu Eddie. "Ne olmuş Mike'a?"

"Ben de hissettim," dedi Ben. "O... Bill, Mike öldü mü?"

"Hayır," dedi Bill. Gözleri dalgın ve mesafeliydi. Orada duygudan eser yoktu – tetikteki birinin vücuduydu o, savunmaya geçmişti. "O... O..." Yutkundu, boğazı düğümlendi. Gözleri kocaman açıldı. "Ah. Ah, hayır..."

"Bill?" diye bağırdı korkan Beverly. "Bill, neler oluyor? Ne..."

"E... elimi tu... tutun!" diye bağırdı Bill. "Ça... çabuk!"

Richie kibritiyere atıp Bill'in elini tuttu. Beverly de diğer elini Eddie'ye uzattı, Eddie kırık kolunu Beverly'ye uzatarak karşılık verdi. Ben, Eddie'nin ve Richie'ninkini tutarak çemberi tamamladı.

"Ona gücümüzü yolla!" diye bağırdı Bill garip, derinden bir sesle. "Her kimsen, gücümüzü ona yolla, gücümüzü ona aktar! Şimdi! Şimdi! Şimdi!"

Beverly bir şeyin onlardan akıp Mike'a ulaştığını hissetti. Huşu içinde başını arkaya devirdi. Eddie'nin boğazından yükselen ıslık sesi su oluklarından akan suyun gürültüsüne karıştı.

12

"Şimdi," dedi Mark Lamonica alçak sesle. İç çekti – orgazmın yaklaştığını hisseden bir adamın iç çekişi.

Mike avucundaki çağrı düğmesine tekrar tekrar bastı. Koridorun sonundaki hemşire bölmesinde zilin çaldığını duyuyordu ama gelen olmadı. İçinden bir ses ona orada oturan, gazetelerini okuyan, kahvelerini içen hemşirelerin zili hem duyduklarını, hem duymadıklarını, duyduklarını ama karşılık vermediklerini, ancak daha sonra, her şey bittiğinde karşılık vereceklerini söyledi. Derry'de işler böyle yürürdü. Derry'de bazı şeyleri görmemek veya duymamak yeğdi... Her şey bitene dek.

Mike çağrı düğmesini bıraktı.

Mark ona doğru eğildiğinde şırınganın iğnesi ışıldadı. Aziz Kristof madalyonu hipnotize etmek istercesine ileri geri sallanırken hastanın örtüsünü aşağı çekti.

"Tam oradan," diye fısıldadı. "Sternum'dan." Ve tekrar iç çekti.

Mike aniden vücuduna dolan gücü hissetti. Voltlar halinde hücrelerine işleyen ilkel bir güçtü. Sarsıldı, parmakları kramp geçiriyormuş gibi gerildi. Gözbebekleri büyüdü. Ağzından bir homurtu döküldü, tokat yemişçesine içine düştüğü felçten kurtuldu.

Sağ eli komodine kaydı. Üstünde kafeterya tarzı su bardağıyla plastik bir sürahi duruyordu. Parmakları bardağı sıkı sıkı kavradı. Lamonica değişimi hissetti; gözlerindeki hülyalı, memnun ışık kayboldu, yerini kafa karışıklığı aldı, geri çekildi ama yeterince hızlı değil. Mike bardağı hemşirenin suratında parçaladı.

Lamonica çığlık atıp geriye doğru yalpalarken iğneyi düşürdü. Elleri yüzüne gitti; kan bileklerinden beyaz önlüğüne aktı.

Güç geldiği gibi gitti. Mike yatağın etrafına saçılan kırık camlara, hastane elbisesine ve kanayan eline baktı. Krepe tabanla ayakkabıların koridorda koşarken çıkardıkları sesi duydu.

İşte geliyorlar, diye düşündü. *Ah evet, şimdi. Ya onlar gittiğinde kim gelecek? Sırada kim var?*

Deliler gibi zil çaldığında sakin sakin bölmelerinde oturan hemşireler odaya daldığında Mike gözlerini kapayıp her şeyin bitmesi için dua etti. Arkadaşlarının şehrin altında bir yerlerde olmaları için, hayatta kalmaları için, onu haklamaları için dua etti.

Tam olarak kime dua ettiğini bilmiyordu... Yine de duaya sığındı.

13

Şehrin Altı/06.54

"Mike i... i... iyi," dedi Bill.

Ben ne kadardır karanlıkta el ele durduklarını bilmiyordu. O da birlikteliklerinden, çemberden yayılan gücün gittiğini ve geri geldiğini hissetmişti. Ama gerçekte nereye gittiğini ve ne işe yaradığını bilmiyordu.

"Emin misin Koca Bill?" diye sordu Richie.

"E... e... evet." Bill, Richie'nin ve Beverly'nin ellerini bıraktı. "Ama ça... ça... çabuk olmalıyız. Ha... hadi."

Yola devam ederken Richie ve Bill düzenli olarak kibrit çaktı. *Aramızda boruyla külah atan biri bile yok*, diye düşündü Ben. *Ama bu da işin bir parçası değil mi? Chüd. Ne anlama geliyor? O tam olarak ne?*

O'nun yüzünü gördük mü, neye benziyordu? O'nu öldürmediysek bile incittik, iyi de nasıl?

İçinde yürüdükleri oda –buna artık tünel denemezdi– büyüdükçe büyüyordu. Ayak sesleri yankılandı. Ben kokuyu hatırladı, yoğun hayvanat bahçesi kokusu. Artık kibritlere gerek kalmadığını fark etti. Işık vardı. Loş ama her adımda güçlenen bir ışık. O loş ışıkta arkadaşları yaşayan ölüleri andırıyordu.

"Önümüz duvar Bill," dedi Eddie.

"Bi... bi... biliyorum."

Ben'in kalp atışları hızlandı. Ağzında buruk bir tat vardı, başı ağrımaya başlamıştı. Üzerine bir ağırlık çökmüştü ve korkuyordu. Sanki şişkonun teki olduğu günlere dönmüştü.

"Kapı," diye fısıldadı Beverly.

Evet, işte oradaydı. Bir keresinde, yirmi yedi yıl önce sadece başlarını eğerek geçebildikleri kapı. Şimdi ezilip büzülmeleri, hatta emeklemeleri gerekecekti. Büyümüşlerdi; işte size son delil, fazladan bir delile gerek duyuyorsanız. Ben'in boynundaki ve bileklerindeki damarlar sızlarcasına atıyordu, kalp atışları neredeyse aritmikti. Dudaklarını ıslattı.

Kapının altından yeşil sarı bir ışık geliyordu; süslemeli anahtar deliğinden de aynı ışık süzülüyordu.

Sembol hâlâ kapıdaydı ve bu sefer de her biri farklı şeyler gördüler. Beverly, Tom'u; Bill, Audra'nın kesik başını ve suçlarcasına ona bakan gözlerini; Eddie çapraz konmuş kemiklerin üstüne yerleştirilmiş sırıtan kurukafayı, yani zehir sembolünü; Richie, Paul Bunyan'ın katil versiyonunu ve Ben, Henry Bowers'ı gördü.

"Bill, yeterince güçlü müyüz?" diye sordu Ben. "Başarabilecek miyiz?"

"Bi... bi... bilmiyorum," dedi Bill.

"Ya kapı kilitliyse?" diye sordu Beverly alçak sesle. Tom'un suratı alay edercesine ona bakıyordu kapıdan.

"De... değil," dedi Bill. "Bö... böyle yerlerin ka... kapısı hi... hiçbir zaman kilitli olmaz." Sağ elinin parmaklarını kapı koluna yerleştirdi, kolu aşağı kaydırıp kapıyı ittirdi. Kapı açıldığında sarı-yeşil ışık onları sardı. Hayvanat bahçesi kokusu. Geçmişin kokusu şimdinin kokusuna dönüştü, canlı, iğrenç ama hayat dolu.

Dön çark dön, diye düşündü Bill. Gözucuyla arkadaşlarını taradı. Ardından ellerinin ve dizlerinin üzerine çömeldi. Beverly, Richie ve Eddie onu takip ettiler. Ben sonuncuydu, kapıdan geçerken tüyleri diken diken oldu. Geçidi aşıp garip ışığın ortasında ayağa kalktıklarında son anı psişik bir yumruk gibi beynine indi.

Ben çığlık attı, yalpalayarak geri çekildi, eli kafasına gitti ve ilk makul düşüncesi, *Stan'in intihar etmesine şaşmamalı, keşke ben de etseydim,* oldu. Arkadaşlarının yüzünde de aynı donuk korku ifadesi vardı. Son anahtar son kilidi açarken neler olup bittiğini hatırlıyorlardı.

Beverly kontrolsüz çığlıklar atarak Bill'e tutunurken O, ördüğü ağdan aşağı indi. Zamanın ve mekânın sınırlarının ötesindeki kâbuslardan fırlama bir Örümcek. Cehennemin derinliklerinde yaşayanların kâbuslarını bile aşan bir Örümcek.

Hayır, Örümcek de değil aslında ama bu şekli O, bizim zihinlerimizden çekip almadı; algılayabildiğimiz kadarı

(ölü ışıklar)

bu. O gerçekte her neyse bu kadarını görebiliyoruz, diye düşündü Bill soğukkanlılıkla.

Belki beş metre yüksekliğinde ve gece kadar karaydı. Bacakları kas yapan adamların baldırları kadar kalındı. Gözleri kötücül ışıltılar saçan yakutlardı ve gözbebekleri gümüş rengi bir sıvıyla doluydu. O'nun çene kemiği açılıp kapandı, açılıp kapandı, kenarlardan çizgiler halinde köpükler sızdı. Dehşetin pençesinde donup kalan, delirmenin eşiğine gelen Ben, her nasılsa korkudan doğan bir dikkatle yaratığın ağzından çıkan köpüklerin canlı olduğunu gözlemledi; köpükler dev taşlı zemine değdiklerinde solucanlar gibi tıslayarak uzaklaşıyorlardı.

Ama O, başka bir şey, son bir şekli daha var, film oynarken beyazperdenin arkasından geçen bir adamın siluetini gördüğüm gibi görebildiğim ama ne olduğunu çıkaramadığım bir siluet. Onu görmek istemiyorum Tanrım, lütfen onu görmeme izin verme...

Ama ne önemi vardı? Ne görüyorlarsa onu görüyorlardı. Ben her nasılsa O'nun bu son şekle hapsolduğunu anladı. Örümcek'e. Onlardan doğmayan, onlarda başlayıp bitmeyen bir imgeydi. Son çarpışmaları bu O ile gerçekleşecek, yaşayacak veya öleceklerdi.

"Yaratık ciyaklamayla mırıltı arası sesler çıkardı. Ben O'nun sesini duyduğuna emindi – önce kafasında, sonra kulaklarında. *Telepati*, diye düşündü. *O'nun zihnini okuyorum.* Gölgesi ininin duvarlarına düşen yan yatırılmış bir yumurtayı andırıyordu. Gövdesi kürkü andıran tüylerle kaplıydı. O zaman Ben O'nun bir insanı zımbalayacak kadar uzun bir iğnesi olduğunu gördü. Ucundan berrak bir sıvı damlıyordu. Ben o sıvının da aynı tükürük gibi canlı olduğunu hemen anladı. O zehir de zemine değer değmez kıvrılıp gidiyordu. İğne, evet... ama iğnenin altında karnı şişmiş, O hareket ettikçe yere sürtünecek kadar kabarmıştı. Derken yaratık hafifçe yön değiştirdi, liderlerine, Koca Bill'e yöneldi.

Gördüğümüz O'nun yumurta torbası, diye düşündü Ben ama bu farkındalığın altında yatan ima zihninin çığlığı basmasına neden oldu. *Gördüğümüzün ötesinde ne var bilmiyorum ama bu temsil en azından sembolik olarak doğru: O dişi. O hamile... O zaman da hamileydi ama Stan dışında hiçbirimiz anlamamıştık. Aman Tanrım, EVET, Stan'di, Mike değil, ne olduğunu Stan anlamıştı. Bize Stan söylemişti... Bu yüzden dönmek zorundaydık, ne olursa olsun gelecektik çünkü O dişiydi, hayal bile edemeyeceğimiz yavrulara hamileydi... Ve doğurma zamanı yaklaşmıştı.*

Akıl alacak şey değil ama Bill Denbrough onun karşısına dikilmek için bir adım öne çıktı.

"Bill, hayır!" diye çığlık attı Beverly.

"Ge... geri çe... çekilin!" diye bağırdı Bill arkasına bile bakmadan. Derken Richie'nin adını haykırarak kendisine doğru koştuğunu gördü. Ben de bacaklarının kendiliklerinden harekete geçtiklerini hissetti. Önünde sallanan hayali göbeği hissediyordu. *Yeniden çocuk olmalıyız*, diye düşündü nedenini bilmeksizin. *O'nun beni delirtmesini engellemenin yegâne nedeni bu. Yeniden çocuk olmalıyım... Gördüklerimi kabullenmeliyim. Bir şekilde.*

Koştu. Bill'in adını haykırdı. Kırık kolu ileri geri sallanan Eddie'nin de peşi sıra koştuğunun belli belirsiz farkındaydı. Bill'in kolu sarmakta kullandığı bornoz kuşağı artık yerlerde sürünüyordu. Eddie inhalatörünü çıkarmıştı. Garip bir tabancası olan, kötü beslenmiş deli bir silahşor gibiydi.

Ben, Bill'in bağırdığını duydu: "Ka... kardeşimi ö... öldürdün seni la... lanet SÜRTÜK!"

O zaman O, Bill'in üstüne yürüdü, gölgesi Bill'i sararken O'nun bacakları havayı yumrukladı. Ben, O'nun hevesli haykırışlarını duydu ve sonsuz bir kötülükle dolu kırmızı gözlerine baktı... Zamanın sınırlarını tanımayan bir yaratık... Bir saniyeliğine gerçekten O'nun arkasındaki gerçek şekli gördü; ışıkları, ışıktan yapılma ucu bucağı olmayan bir yaratık. O hayatla alay eden turuncu bir ışıktı, ötesi yoktu.

Tören ikinci kez başladı.

YİRMİ İKİ
CHÜD TÖRENİ

1

O'nun İninde/1958

Kara Örümcek saçlarını uçuşturan iğrenç bir rüzgâr yaratarak ağlardan onlara doğru inerken dağılmamalarını sağlayan Bill'di. Stan bebekler gibi ağlıyordu, kahverengi gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, parmaklarını yanaklarına o kadar sertçe bastırmıştı ki neredeyse delip geçecekti. Ben koca kıçı duvarın kapının solunda kalan kısmına çarpana dek geriledi. Soğuk bir ateşin pantolonuna yayıldığını hissedince duvardan uzaklaştı ama ne yaptığının çok da farkında değildi. Bunların hiçbiri gerçek olamazdı ya; korkunç bir kâbus görüyordu. Ellerini oynatamadığını fark etti. Sanki ikisine de ağırlık bağlanmıştı.

Richie gözlerini örümcek ağından alamıyordu. İpeğimsi iplikçikler halinde orada burada tavandan sarkan ağ canlı gibiydi, üzerinde yarı yenmiş cesetler vardı. Eddie Corcoran'ı gördüğünü sandı ama bacakları ve kollarından biri olmadığı için emin olmak güçtü.

Beverly ve Mike ormandaki Hansel ve Gretel gibi birbirlerine sıkı sıkı sarılıp kendilerine yaklaşan örümceğe baktılar. O'nun çarpık gölgesi duvarda O'nun yanı sıra ilerliyordu.

Bill etrafa bakındı, bir zamanlar beyaz olan ama şimdi bok lekelerinden kahverengiye dönmüş tişörtü içinde uzun, cılız bir oğlandı. Saçları alnına dökülmüştü, gözleriyse alev alevdi. Arkadaşlarına baktı ve o an yararları dokunmayacağını anlayınca yeniden Örümcek'e döndü. İnanılacak şey değil ama ona doğru

ilerledi, koşmuyor ama hızlı adımlarla yürüyordu. Havayı yumrukluyordu bunu yaparken.

"Ka... kardeşimi ö... öldürdün!"

"Dur Bill!" diye bağıran Beverly, Mike'ın kollarından kurtulup Bill'e doğru koştu. "Onu rahatbırak!" diye bağırdı Örümcek'e. "Ona dokunmaya sakın cüret etme!"

Kahretsin! Beverly, diye düşünen Ben göbeği sallana sallana koşmaya başladı, bacaklarındaki bütün gücü kullandı. Eddie Kaspbrak'ın da elinde silah gibi tuttuğu inhalatörle, sol tarafında koştuğunu fark etti.

Ve derken O, silahsız olan Bill'in tepesine dikilmişti; Bill'i gölgesine gömmüş, bacağını ona saldırmak üzere havaya kaldırmıştı. Ben, Beverly'yi omzundan yakaladı. Gözlerinde delice bakışlarla Ben'e dönen Beverly, "Ona yardım et!" diye bağırdı.

"Nasıl?" diye bağırarak karşılık verdi Ben. Miyavlamayla mırıldanma arası sesler çıkaran Örümcek'e, zaman kadar yaşlı şeytani gözlerine baktı. O şehrin ötesinde Örümcek'ten çok daha korkunç bir şey vardı. Delilikten ibaret bir ışık. Cesareti sarsılır gibi oldu... Ama yardım etmesini isteyen Bev'di. Ve Ben, Bev'e âşıktı.

"Lanet olasıca, Bill'i rahat bırak!" diye bağırdı.

Bir saniye sonra bir el öyle sertçe sırtına indi ki, az kalsın yere düşecekti. Richie'ydi, gözlerinden yaşlar aksa da aynı zamanda deliler gibi gülüyordu da. Ağzı kulaklarındaydı. Dişlerinin arasından tükürükler sızıyordu. "Şu dişiyi haklayalım Saman Kafa!" diye bağırdı Richie. *"Chüd! Chüd!"*

Dişi mi, diye düşündü Ben şapşal şapşal. *Dişi mi dedi?*

Yüksek sesle: *"İyi de Chüd ne?"*

"Biliyorsam ne olayım!" diye bağıran Richie, Bill'e doğru koşup O'nun gölgesine daldı.

O her nasılsa arka bacaklarını birleştirmişti. Ön bacakları Bill'e saldırmak üzere havaya kalkmıştı. Kendini yaratığa yaklaşmaya, vücudundaki bütün hücreler kaçmasını söylese de kalmaya zorlayan Stan Uris, Bill'in yaratığa baktığını gördü. Çocuk masmavi gözlerini O'nun insanlıktan uzak, turuncu gözlerine dikmişti. Stan olduğu yerde donup kaldı, her ne ise Chüd ritüeli çoktan başlamıştı.

2

Bill, Boşluğun İçinde/Başlangıç

– Kimsin ve niye bana geldin?

Ben Bill Denbrough'yum. Kim olduğumu, niye buraya geldiğimi biliyorsun. Kardeşimi öldürdün, ben de seni öldüreceğim. Yanlış çocuğu seçtin sürtük.

– Ben sonsuzum, Dünya Yiyen'im.

Öyle mi? Öyleyse bil ki az önce son yemeğini yedin.

– Senin hiç gücün yok; güç benim; gücü hisset ufaklık. Sonra kolaysa sonsuz bir varlığı öldürmekten bahset. Beni gördüğünü mü sanıyorsun? Sen sadece beyninin izin verdiği kadarını görüyorsun. Beni görmek ister misin? Gel o zaman! Gel ufaklık! Gel!

(yumruklarını direğe)

Savruluş...

Hayır, savrulmak değil de ileri atılmak, mayıs ayında Derry'ye gelen Shrine Sirki'ndeki İnsan Gülle gibi, tabancadan çıkan kurşun gibi Örümcek'e doğru uçtu. Sanki biri onu almış ve Örümcek'e fırlatmıştı. *Hepsi beynimde*, diye hatırlattı kendine. *Vücudum olduğu yerde. Göz gözeyiz. Cesur ol. Bunlar hep yanılsama. Cesur ol, gerçek ol, dayan, dayan...*

(yaklıyor)

Kükreyerek ileri atıldı, elli yıllık, yüz yıllık, bin yıllık, milyonlarca yıllık taşların arasındaki karanlığa daldı, ölümcül bir sessizlikle birbiriyle kesişen tünelleri geçti, bazıları sarı yeşil alevlerle aydınlatılmıştı, bazılarında kafatasını andıran parlak balonlar vardı. Diğerleri zifiri karanlıktı; oğlan saatte bin kilometre hızla bazıları insanlara bazıları başka yaratıklara ait olan kemik yığınlarının yanından geçti, sanki rüzgâr tünelinde hızı her saniye artan bir roketti, artık yukarı doğru gidiyordu, ışığa doğru değil, karanlığa doğru, sonsuz karanlığa.

(hayaletleri)

Her yer karanlıktı ve karanlık her yerdeydi, karanlık evrenin ta kendisiydi ama zemini sertti, sert, cilalı kauçuk gibi ve sanki göğsü ve karnı üzerinde kauçuk zemin boyunca kayıyordu. Sonsuzluğun balo salonundaydı ve sonsuzluk kapkaraydı.

(görmeyi bekliyor)

– O aptal cümleyi söylemeyi keser misin? Sana bir yararı olmayacak salak oğlan.

yumruklarını direğe yaslıyor

– Kes şunu!

hayaletleri görmeyi bekliyor

– Kes şunu! Kes şunu! Sana susmanı emrediyorum.

Hoşuna gitmedi demek?

Şöyle düşündü: *Bu cümleyi yüksek sesle, kekelemeden söyleyebilirsem bu büyüyü bozabilirim...*

– Büyü falan yok seni budala oğlan. Sonsuzluğu görüyorsun. Benim sonsuzluğumu. İçinde kayboldun, sonsuza kadar, asla geri dönüş yolunu bulamayacaksın; sen de sonsuzsun artık, karanlıkta dolaşmaya mahkûm edildin... Benimle yüzleştikten sonra ödeyeceğin bedel bu.

Ama orada ödeyebileceği bir şey daha vardı. Onu hissetti Bill, hissetti ve delice gelecek ama kokusunu aldı: Karanlığın içindeki kocaman bir varlık. Bir siluet. Korku değil ama baskın bir huşu hissetti; orada gücü O'nun gücünü solda sıfır bırakan bir güç daha vardı ve Bill farkında bile olmadan ona seslendi: *Lütfen, lütfen her ne isen, benim küçücük bir varlık olduğumu hatırla...*

Ona doğru koştuğunda kabuğu göz alıcı renklerden oluşan dev bir Kaplumbağa gördü. Yaratık yaşlı kafasını kabuğundan çıkardı. Açıkçası Bill yaratığın kendisine karşılık vermesine şaşırmıştı. Kaplumbağa'nın bakışları nazikti. Bill onun herhangi birinin hayal edebileceği en yaşlı varlık olduğunu düşündü, sonsuz olduğunu iddia eden O'dan çok daha yaşlıydı.

Nesin sen?

– Ben Kaplumbağa'yım evlat. Evreni ben yarattım ama lütfen kusurları için beni suçlama; çok karnım ağrıyordu.

Yardım et! Lütfen bana yardım et!

– Ben taraf tutmam.

Kardeşim...

– Makro evrende kendi yeri var; enerji sonsuzdur, senin gibi bir çocuğun bile bunu anlaması gerekir.

Artık uçarcasına Kaplumbağa'nın yanından geçiyordu ama o korkunç hızda bile Kaplumbağa'nın kabuğunu oluşturan parçacıklar sağ tarafında sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünüyordu.

Aklına birbirinin yanından geçen, zıt yönlere giden iki tren geldi. Ama bu tren o kadar uzundu ki bir noktadan sonra hareket etmiyormuş veya geri geri gidiyormuş gibi geliyordu. Çocuk hâlâ vızıldayan, bir şeyler geveleyen O'yu duyabiliyordu. Sesi tiz ve öfkeliydi, insanlıktan uzaktı, delice bir nefretle doluydu. Ama Kaplumbağa konuştuğunda O'nun sesi kaybolup gidiyordu. Kaplumbağa da Bill'in zihnindeydi. Bill başkasının da olduğunu anladı ve onun ötesinde, bu boşluğun ötesinde, Sonuncunun. Belki de her şeyi izlemekle yetinen Kaplumbağa'yı ve her şeyi yiyen O'yu yaratan Sonuncu'ydu. Öteki, evrenin arkasındaki güçtü, bütün güçlerin arkasındaki güç, hikâyenin yazarı.

Aniden her şeyi anladığını sandı: O, onu evrenin sonundaki duvara, oradan da başka bir yere,

(Kaplumbağa'nın makro evren dediği yere)

gerçek evine fırlatmayı planlıyordu; O'nun asıl yaşadığı yer orasıydı; Öteki'nin zihnindeki küçücük parlak bir noktacıktan ibaret olduğu yer. Oraya ulaşırsa oğlan O'yu en yalın halinde görecekti, şekilsiz yok edici bir ışık olarak. O zaman ya merhamet edip onu sindirecekti yaratık, ya da hem delirmiş hem bilinci açık halde cani ve aç bir sonsuzlukta ebediyete dek yaşamasına izin verecekti.

Lütfen yardım et! Diğerleri için...

– Sen kendine yardım etmelisin evlat.

Ama nasıl? Lütfen söyle bana! Nasıl? Nasıl? NASIL?

Kaplumbağa'nın kabuklarla kaplı arka ayaklarına ulaşmıştı; devasa ama tarihin dahi ötesindeki çağlardan kalma derisini gözlemleyecek, koca tırnaklarına şaşkınlıkla bakacak zamanı oldu – mavi-sarı renkteydiler ve içlerinde galaksiler yüzüyordu.

Lütfen, sen iyisin, iyi olduğunu hissediyorum ve iyi olduğuna inanıyorum. Yalvarırım... Bana yardım etmeyecek misin?

– Cevabı biliyorsun. Sadece Chüd'ü var ve arkadaşların.

Lütfen, yalvarırım...

– Evlat, yumruklarını direğe yaslıyor, hayaletleri görmeyi bekliyor... Bütün söyleyebileceğim bu. Böylesi kozmolojik zırvalara bulaştığında kullanma kılavuzunu bir tarafa fırlatman gerekir.

Kaplumbağa'nın sesi kayboluyordu. Artık onu geçmiş zifiri karanlıktan bile karanlık bir boşluğa dalmıştı. Onu kara boşluğa fırlatan Şey'in sesi, zırvalamaları Kaplumbağa'nın sesini bastırıyordu. Örümcek'in sesi, O'nun sesi.

– Burayı sevdin mi küçük dostum? Sevdin mi? Bayıldın mı? İyi bir havası olduğu için doksan sekiz puan verir misin? Adımlarını dansın ritmine uydurabiliyor musun? Arkadaşım Kaplumbağa ile tanışmak hoşuna gitti mi? O lanet ihtiyarın yıllar önce öldüğünü sanıyordum, sana ne kadar yararı olduğuna bakılırsa ölse de fark etmezmiş. Yoksa sana yardım edebileceğini mi sanmıştın?

Hayır hayır hayır hayır yumruklarını direğe hayır

– Gevelemeyi bırak! Zaman kısa; konuşabiliyorken konuşalım. Bana kendinden bahset küçük dostum... Söylesene, buz gibi karanlık hoşuna gitti mi? Hiçliğin tadını çıkarıyor musun? Diğer tarafa geçene kadar bekle dostum. Olduğum yeri görene dek bekle! Ölüm ışıklarını bekle! Tek bir bakış seni delirtmeye yetecek... Ama yaşayacaksın... Yaşayacaksın... Onların içinde... İçimde...

Sinir bozucu bir kahkaha attı yaratık. Bill O'nun sesinin hem azaldığını, hem güçlendiğini fark etti, sanki aynı anda O'nun menzilinin ötesine geçiyor ama içine de savruluyordu. Olan biten bu değil miydi? Evet. Öyle geliyordu ona. Çünkü sesler mükemmel uyum içinde olsa da yaklaştığı ses yabancı bir varlığın sesiydi, insan dilinde var olmayan, insan gırtlağının üretemeyeceği seslerle konuşuyordu. Ölü ışıkların sesi, diye düşündü.

– Zaman kısa, sohbet edebiliyorken edelim.

O'nun insan sesi arabayla güneye giderken Bangor radyo kanalının kaybolup gidişi gibi kayboluyordu. Güçlü, alev alev bir korku kapladı oğlanın kalbini. Yakında O ile makul bir iletişim kurabileceği noktanın ötesine geçecekti... Kısmen neler olup bittiğini anlıyordu, O'nun kahkahalarından, O'nun insaniyetten uzak neşesinden, yaratığın arzuladığının bu olduğunu çıkarmıştı. Sadece gerçekte ne olduğunu görmesini istemiyordu Bill'in, zihinsel bağı da koparmak niyetindeydi. O zaman Bill tamamen kaybolacaktı. İletişimin kopması demek, kurtarılabileceği noktanın ötesine geçmesi demekti; George'un ölümünden sonra ailesinin

davranışları ona bu kadarını öğretmişti. Soğuk tavırlarından çıkardığı yegâne ders buydu.

O'ndan uzaklaşmak... ve O'na yaklaşmak. Ama uzaklaşma faslı her nasılsa daha önemliydi. O küçük çocukları yemekten, onları içine çekmekten veya her ne yapıyorsa yapmaktan hoşlanıyorsa neden hepsini buraya yollamamıştı? Neden sadece Bill?

Çünkü O, Örümcek formundan kurtulmak zorundaydı. Örümcek-O ve ışık-O bağlantılıydı. Burada, karanlığın içinde yaşayan her ne ise ölümsüzdü. Ama O aynı zamanda dünyada, Derry'nin altında yaşıyordu ve fiziksel bir forma bürünmüştü. Oradaki O ne kadar iğrenç olursa olsun somuttu... Ve fiziksel varlığı olan her şey öldürülebilir.

Bill gittikçe artan bir hızla karanlığı aşmaya devam etti. *Neden O'nun konuşmasının blöften, oyalamacadan ibaret olduğunu hissediyorum? Nasıl olabilir? Gerçekten mümkün mü?*

Galiba anlıyordu. Belki... belki...

Sadece Chüd var, demişti Kaplumbağa. Ya bu oysa? Ya birbirlerinin dilini ısırmışlarsa, fiziksel olarak olmasa da zihinsel, ruhani olarak? Ya O, Bill'i boşluğa fırlattığında, sonsuz vücutsuz haline yaklaştırdığında tören sona erecekse? Ondan kurtulacak, onu öldürecek ve aynı anda oyunu kazanacaktı.

– İyi gidiyorsun evlat ama birazdan çok geç olacak.

– O korkuyor! Benden korkuyor! Bizden korkuyor!

Kayıyordu, hızla kayıyordu ve ileride varlığını hissettiği bir duvar vardı. Devamlılığın bittiği yer, karanlıkta bile kendini hissettiren sınır ve onun ötesinde O'nun diğer şekli, ışıklar...

– Benimle konuşma evlat ve kendi kendine de konuşma – düşüncelerin dağılıyor. Yapabiliyorsan ısır, cesaretini toplayabilirsen, dayanabilirsen... ısır evlat...

Bill bütün gücüyle ısırdı, dişleriyle değil, aklıyla.

Sesi kalınlaştı, onun sesi olmaktan çıktı (Bill öldüğü ana dek bunu bilmese de babasının sesiyle konuşacaktı o an – muhtemelen bilmemesi de daha iyidir. Bazı sırlar asla ortaya çıkmamalıdır) Derin bir nefes aldı ve bağırdı: *"YUMRUKLARINI DİREĞE YASLIYOR, HAYALETLERİ GÖRMEYİ BEKLİYOR.* Bırak beni!"

Zihninde O'nun çığlık attığını hissetti, öfkeli bir çığlık, hazırlıksız yakalanan birinin korku ve acıyla attığı çığlık. O, kazanmamaya alışkın değildi, böyle bir şey daha önce başına gelmemişti ve yakın zamana dek böyle bir şeyin başına gelebileceğine de inanmamıştı.

Bill, O'nun mücadele ettiğini hissetti, çekmeyi değil itmeyi oğlandan uzaklaşmayı deniyordu.

"YUMRUKLARINI DİREĞE YASLIYOR DEDİM!"

"KES ŞUNU!"

"BENİ GERİ GÖTÜR! MECBURSUN! SANA EMREDİYORUM! TALEBİMİ YERİNE GETİR!"

O, yeniden çığlık attı, acısı her zamankinden yoğundu – kısmen muhtemelen hayatını acı vermeye adadığı halde kendi ilk kez acı çektiği için.

Hâlâ oğlanı itmeyi, oğlandan kurtulmayı deniyor, bütün inatçılığıyla kazanabileceğinde ısrar ediyordu. Daha önce hep kazanmıştı. O ittirdi... Ama Bill hızının kesildiğini hissetti ve iğrenç bir imge belirdi beyninde: Canlı tükürüklerle kaplı bir dil, yaratığın ağzından sarkmış, kanıyor. Kendisi dişlerini o dile geçirmiş her seferinde bir ısırık alarak parçalıyordu. Yüzü O'nun kanına bulanmıştı, O'nun iğrenç kokusunda yüzüyordu, yine de tutunuyor, O acı içinde çırpınır öfkeyle saldırırken dili bırakmıyordu...

(Chüd, Chüd bu, dayan, cesur ol, dürüst ol, kardeşin için dayan, arkadaşların için dayan; inan; hem de her şeye, kaybolduğunu söylersen polislerin seni güven içinde eve götüreceğine inan; diş perisine inan; kuzey kutbunda yaşayan ve çocuklara oyuncak dağıtan Noel Baba'ya inan; çizgi roman kahramanlarına inan; Cissy Clark'ın ağabeyi Carlton, bunlar bebek işi dese de Kaptan Gece Yarısı'nın gerçek olabileceğine inan, annenin ve babanın seni yeniden seveceğine, cesaretini toplayacağına ve kelimelere kavuşacağına inan; bundan sonra Kaybedenler olmayacaksınız, yere kazdığınız çukurlara saklanmayacak, onlara kulüp evi demeyeceksiniz; onu kurtaramadığını düşünerek saatlerce Georgie'nin odasında ağlamayacaksın, kendine inan, içindeki güce inan)

Aniden deliler gibi gülmeye başladı. Sinirden değil, şaşkınlıktan ve mutluluktan.

"EVET, HEPSİNE İNANIYORUM!" diye bağırdı. Doğruydu: On bir yaşında olmasına karşın çoğu zaman işlerin er geç yoluna girdiğini fark etmişti. Etrafını bir ışık sardı, kollarını başının üstüne kaldırdı. Yüzünü ışığa döndü ve gücün içine dolduğunu hissetti.

O'nun çığlığını duydu... Aniden geldiği gibi geri döndüğünü hissetti, O'nun iğrenç dilini ısırdığı imgesi hâlâ zihnindeydi. Dişleri birbirine kenetlendi. Karanlığın içinden uçarak geçti, rüzgârın sesi kulaklarında uğulduyordu. Kaplumbağa'nın yanından geçerken kafasını yeniden kabuğuna gömdüğünü fark etti; sesi uğultulu ve bozuktu, sanki kabuğun içinde bile koca bir sonsuzluk vardı:

– Fena değil evlat, ama senin yerinde olsam işini bitirirdim; O'nun kaçmasına izin verme. Enerji yavaş yavaş dağılır; insan on bir yaşında yapabileceği şeyi çoğu zaman bir daha tekrarlayamaz.

Kaplumbağa'nın sesi yavaş yavaş kayboldu. Geriye sadece karanlık kaldı... Bir de tünel... Çürümüşlük kokusu... Perili bir evin kirişlerinden sarkan ipek parçalarını andıran örümcek ağlarının yüzüne sürtünüşü... Küflü taşlar... Kesişme noktaları. Artık her yer karanlıktı. Parlak balonlar gitmişti, O ise çığlık atıyordu, çığlık atıyor...

– Bırak beni bırak beni bir daha gelmeyeceğim bırak GİDEYİM CANIM YANIYOR CANIM YANIYOR CANIM YANIYORRRR!

"Direğe yaslıyor!" diye bağırdı Bill delirmişçesine. Tünelin sonundaki ışığı görüyordu ama ışık çok zayıftı, sönmek üzere olan mumların ışığı gibi titrekti... Bir an kendisini ve arkadaşlarını gördü, sıraya girip el ele tutuşmuşlardı, bir tarafında Eddie, diğer tarafında Richie duruyordu. Kendi vücuduysa devrilmek üzereydi, başı geriye savrulmuş Örümcek'e bakıyordu. Örümcek'se çırpınıyor, münzeviler gibi dönüyor, iğrenç bacakları zemini tekmelerken iğnesinden zehirler damlıyordu.

O ölmek üzereymişçesine çığlıklar atıyordu.

En azından Bill bütün samimiyetiyle buna inandı. Derken beyzbol eldivenine düşen bir top gibi kendi vücuduna geri döndü, o kadar hızlı bir inişti ki elleri Richie ve Eddie'ninkilerden kurtuldu, dizlerinin üzerine devrildi ve örümcek ağlarına kadar

kaydı. Düşünmeden ağlara uzandı ama dokunduğu anda uyuşturucu verilmişçesine eli hissizleşti. Örümcek ağı telefon telleri kadar kalın ve sağlamdı.

"Ona dokunma Bill!" diye bağırdı Ben. Bill elini çektiğinde avucunda bir sızı hissetti. Eli kanlar içinde ayağa kalktığında gözleri hâlâ Örümcek'teydi.

Yaratık onlardan uzaklaşıyor, ışık kaybolurken salonun arka tarafındaki karanlığın içine çekiliyordu. Giderken geride kara kanı andıran lekeler bırakıyordu. Her nasılsa bu yüzleşme O'yu onlarca belki yüzlerce yerinden yaralamıştı.

"Bill, ağlara dikkat et!" diye bağırdı Mike. "Kendini kolla!"

Oğlan geriledi, O'nun ağları yağmur gibi üstüne yağarken başını yukarı çevirip korunmaya çalıştı. Ağlar beyaz yılanlar gibi tavandan ters zemine düşüyordu. Yere değdikleri anda şekilleri değişiyor, taşların arasındaki çatlaklardan içeri akıp gözden kayboluyorlardı. Örümcek ağı parçalanıyor, yok olup gidiyordu. Ağa yapışmış cesetlerden biri insanın midesini bulandıran bir gürültüyle yere düştü.

"Örümcek!" diye bağırdı Bill. "O nerede?"

Kafasında hâlâ O'nun sesini duyabiliyordu, O acı içinde inliyor, miyavlamayı andıran sesler çıkarıyordu. Nedenini çözemese de O'nun Bill'i fırlattığı tünelin içinde sürüklendiğini anladı... Ama oraya kaçmak için mi gittiğini yoksa ölmekte mi olduğunu çözemedi. Çocuklar gidene kadar saklanacak mıydı, ölecek miydi?

"Tanrı aşkına, ışıklar!" diye bağırdı Richie. "Işıklar sönüyor! Neler oldu Bill? Nereye gittin? Öldüğünü sandık!"

Şaşkın olsa da Bill söylenenin doğru olmadığını biliyordu: Gerçekten öldüğünü düşünseler kaçarlar, dağılırlardı. O da birer birer kolayca avlardı onu. Belki de öldüğünü düşündükleri ama yaşadığına inandıklarını söylemek daha doğru olurdu.

Emin olmalıyız! O ölüyorsa veya bir daha dönmemek üzere nereden geldiyse oraya gidiyorsa sorun yok. Ama ya sadece yaralandıysa? Ya iyileşmenin bir yolunu bulursa? O zaman ne olacak...

Stan'in çığlığı onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. O solgun ışıkta Bill örümcek ağının parçalarından birinin Stan'in omzuna düştüğünü gördü. Bill daha ona ulaşamadan Mike, Stan'i

korumak için ileri atılmıştı. Stan'i ağ parçasından kurtardı ve sarkan iplikler Stan'in gömleğinin bir parçasını da götürerek yere düştüler.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Ben arkadaşlarına. "Ağlardan uzaklaşın, hepsi aşağı düşüyor!" Beverly'nin elini tutup onu çocuk ebatlarındaki kapıya sürükledi. Stan ayakta durmakta güçlük çekiyor, uykudan yeni uyanmışçasına etrafa bakınıyordu. Derken Eddie'yi kolundan yakalayıp kapıya koştu. Çocuklar böylece birbirlerine yardım ederek kaybolan ışıkların arasında kapıya doğru koştular.

Tepelerinde örümcek ağı parça parça yere dökülüyor, kendi içine kapanıyor, ürkütücü simetrisi kayboluyordu. Ağa hapsolmuş cesetler kâbuslarda gökten atılan bombalar gibiydi. İpler kopuyor, cesetler yere düşüyordu. Bazı iplikler taşlara çarptıkları anda kediler gibi tıslayıp şekil değiştiriyor ve taşların arasındaki boşluklara doğru süzülüyordu.

Mike Hanlon yıllar sonra Amerikan futbolu maçlarında karşı takımın oyuncuları arasından geçeceği gibi karşısına çıkan ağlar arasından geçerek arkadaşlarına yolu açtı. Richie de ona katıldı. İnanılmaz gelecek ama Richie kahkahalar atıyordu, gerçi saçları kirpilerinki gibi diken dikendi. Işık iyice azaldı, duvarlardan yayılan fosforlu parıltı kayboldu.

"Bill!" diye bağırdı Mike. "Hadi! Buradan çıkmalıyız!"

"Ya O ölmediyse?" diye bağırarak karşılık verdi Bill. *"O'nun peşinden gitmeliyiz Mike! Emin olmalıyız!"*

Ağın bir parçası paraşüt misali yere süzülüp çirkin bir parçalanma sesiyle parçalara ayrıldı. Sanki birinin derisi parçalanıyordu. Mike dönüp Bill'i kolundan yakaladı. Onu zorla ağlardan uzaklaştırdı.

"O öldü!" diye bağırdı yanlarına gelen Eddie. Gözleri ışıl ışıldı, soluk alıp verdikçe boğazından kış rüzgârının sesini andıran ıslıklar yükseliyordu. Düşen ağlar kolunun alçısına çarptıkça cızırdıyor, garip izler bırakıyordu. "O'nu duydum, ölüyordu. Eğlenirken çıkarılacak sesler değildi onlar. Eminim ki O ölüyordu!"

Richie'nin eli karanlığa uzanıp Bill'inkini yakaladı ve arkadaşını kucakladı. Bir yandan da Bill'in sırtını sıvazlıyordu. "Ben

de duydum. Ölüyordu Koca Bill! O, ölüyordu... ve sen kekelemiyorsun! Nasıl oldu? Nasıl?"

Bill'in beynindeki çarklar bütün hızıyla dönüyordu. Yorgunluktan yıkılmak üzereydi. Daha önce kendini hiç bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu... Ama Kaplumbağa'nın sesi kulaklarındaydı: *Ben olsam şimdi işini bitirirdim, kaçmasına izin vermezdim... On bir yaşındayken yapılabilen şeyler çoğunlukla tekrarlanamaz.*

"Emin olmalıyız..."

Gölgeler her yanı kaplamış, zifiri karanlık her yanı sarmıştı. Ama ışıklar tamamen kaybolmadan hemen önce Beverly'nin yüzünde ve Stan'in gözlerinde aynı korkunç şüphenin izlerini gördü. Ve son ışıklar da kaybolurken hâlâ O'nun tasvir edilemez ağının parçalanışının hışırtılarını-tıkırtılarını-**gümbürtülerini** duyabiliyorlardı.

3

Bill, Boşlukta/Daha Sonra

– Bakıyorum yine buradasın küçük dostum! İyi ama saçlarına ne oldu? Tenis topu kadar tüysüzsün! Ne üzücü! İnsan ömrünün kısa olması ne üzüntü verici! Her biri budalanın tekinin kaleme aldığı kısa kitapçıklar! Cık cık ve ıvır zıvır.

Ben hâlâ Bill Denbrough'yum. Kardeşimi ve dostum Stan'i öldürdün. Mike'ı öldürmeyi denedin. Sana şu kadarını söylememe izin ver: Bu sefer işi yarım bırakmayacağım.

– Kaplumbağa aptalın tekiydi, yalan söyleyemeyecek kadar aptaldı. Sana doğruyu söyledi küçük dostum... İkinci şans diye bir şey yoktur. Beni yaraladın... Çünkü hazırlıksız yakaladın. Tekrarı olmayacak. Seni geri çağıran bendim. Ben.

Çağırdığım doğru ama tek çağıran SEN değildin.

– Arkadaşın Kaplumbağa... Birkaç yıl önce öldü. Zavallı budala kendi kabuğunun içine kustu ve birkaç galaksinin içinde boğulup gitti. Sence de hüzünlü bir hikâye değil mi? Ayrıca oldukça garip, Ripley'in İster İnan İster İnanma'sında bahsedilmeyi hak ediyor. Benim fikrim tabii.

Senin yazar tıkanması yaşadığın zamanlara denk gelir, kim bilir belki onun seni terk ettiğini hissetmişsindir küçük dostum.

Buna da inanmıyorum.

– Ah, inanacaksın... Kendi gözlerinle göreceksin. Bu sefer her şeyi görmeni sağlayacağım küçük dostum, ölümcül ışıkları da.

O'nun sesinin yükseldiğini, vızıltıyla cızırtı arası bir şeye dönüştüğünü hissetti – sonunda O'nun öfkesinin gerçek gücünü hissedip dehşete düştü. O'nun zihnine, o sembolik dile uzanmaya çalıştı, konsantre olmayı, çocukluk inançlarını yeniden canlandırmayı denedi ve bunu yaparken O'nun sözlerinde gerçek payı olduğunu anladı. Geçen sefer O, hazırlıksızdı. Bu sefer... onları çağıran tek kişi O olmasa da, gelmelerini bekliyordu.

Ama yine de...

Gözleri O'nun gözlerine kenetlenirken kendi öfkesinin, dışarı çıkmayı bekleyen berrak ve güçlü öfkenin bilincine vardı. O'nun eski yaralarını hissetti, O'yu gerçekten fena yaralamışlardı ve O'nun hâlâ canı yanıyordu.

Ve O tarafından fırlatılırken, beyni vücudundan uzaklaşırken, bütün varlığıyla O'nun dilini ısırmaya konsantre oldu... *ve ıskaladı.*

4

Richie

Diğer dördü donup kalmış, olup biteni izliyordu. Başlangıçta geçen sefer yaşananların tıpatıp aynısıydı. Bill'i yakalayıp yutacakmış gibi görünen Örümcek aniden hareketsizleşmiş, Bill'in gözleri O'nun yakut rengi gözlerine kenetlenmişti. İletişimi hissediyorlardı... Algılayabileceklerinin ötesinde bir temastı bu. Mücadeleyi, irade çatışmasını hissediyorlardı.

Derken Richie yeni örümcek ağına baktı ve ilk farkı gördü.

Ağda yarı yenmiş yarı çürümüş cesetler vardı, oraya kadar her şey aynıydı ama iyice yukarıda, bir köşede başka birinin vücudu görünüyordu ve Richie o vücudun taze olduğuna emindi. Canlı bile olabilirdi. Beverly yukarı bakmamıştı –gözleri

Bill'e ve Örümcek' kilitlenmişti– ama o korkuya rağmen Richie, Beverly'yle ağlardaki kadın arasındaki benzerliği görebiliyordu. Kadının saçları uzun ve kırmızıydı. Gözleri açık ama ifadesizdi. Hareket etmiyorlardı. Ağzının kenarından çenesine doğru tükürükler akıyordu. Beline ve kollarına dolanan ağlarla örümcek ağını oluşturan ana ipliklere bağlandığı için hafif öne yatıktı, kolları ve bacakları hissiz hissiz sallanıyordu. Ayakları çıplaktı.

Richie örümcek ağının dibinde başka birini daha gördü. Adamı hayatında ilk kez görüyordu ama lanet olası Henry Bowers'a benzerliği kaçırılacak gibi değildi. Gözlerinden kan gelmiş, ağzı köpüklerle kaplanmıştı. O...

Derken Beverly'nin çığlıkları. *"Bir şeyler yanlış! Bir şeyler yanlış gidiyor! Bir şey yap, Tanrı aşkına, biri bir şey yapsın!"*

Richie'nin bakışları yeniden Bill'e ve Örümcek'e döndü... Ve iğrenç kahkahayı duydu. Bill'in suratındaki bütün kaslar gerilmiş, derisi parşömenler gibi kurumuştu. Sanki bir anda yaşlanmıştı ve gözleri geriye devrilmiş, beyazları ortaya çıkmıştı.

Ah Bill, neredesin?

Birdenbire Bill'in burnundan kanlar fışkırdı. Ağzı titriyor, çığlık atmaya çalışıyordu... Örümcek yeniden ona saldırdı. Arkasını dönüyor, zehirli dişleriyle onu ısırmaya hazırlanıyordu.

Bill'i öldürecek... En azından vücudunu... Zihni başka yerdeyken saldıracak. Böylece Bill'i sonsuza dek durduracak. O kazanıyor... Bill, neredesin? Tanrı aşkına, neredesin?

Ve bir yerlerden, akıllarının hayallerinin alamayacağı kadar uzak bir mesafeden Bill'in çığlığı duyuldu... Kelimeler anlamsız olsalar da nettiler ve ürkütücü bir

(Tanrım Kaplumbağa ölmüş Kaplumbağa gerçekten ölmüş)

çaresizlik yüklüydüler.

Bev yeniden çığlık atıp sesten kurtulmak istercesine elleriyle kulaklarını kapadı. Örümcek'in dişleri havaya kalktı ama hedefe ulaşamadan Richie O'na saldırdı, ağzı kulaklarındaydı, en iyi İrlandalı Polis taklidiyle yaratığa seslendi:

"Hey, buraya bak kızım! Ne yaptığını sanıyorsun? Başını belaya sokmadan eteğini toplayıp gitsen iyi olur!"

Örümcek gülmeyi kesti, Richie O'nun kafasındaki öfke ve acı dolu ulumayı duydu. *Canını yaktım*, diye düşündü zaferle. *Canını yaktım, şu işe bak, canını yaktım ve DİLİNİ ISIRDIM! SANIRIM BİLL HER NASILSA ONU ISKALADI AMA BİLL DİKKATİNİ DAĞITTIĞI İÇİN BEN HEDEFİ TUTTURDUM...*

Derken, çığlıklar atmayı sürdüren yaratık genç adamın kafasını bir kovan dolusu öfkeli arının gürültüsünü andıran bir çığlıkla doldurdu, Richie kendinden kopup karanlığa sürüklendi, O'nun kendisini sarsmaya çalıştığının bilincindeydi ama elinden bir şey gelmiyordu. Yaratık iyi bir iş çıkarıyordu doğrusu. Richie korkudan ölmek üzereydi. Derken garip bir şey oldu, korku gitti yerini her şeyin kozmik bir saçmalık olduğu hissi aldı. Beverly'nin yoyo oynamayı öğrettiği günü hatırladı, yoyoya nasıl dünya turu attırılır, yoyo nasıl elde geziye çıkarılır, nasıl uykuya yatırılır. Kendisi de İnsan Yoyo Richie'ydi, bu yoyonun ipi O'nun diliydi. Kendini elde yuvarlanan yoyo gibi Örümcek'in üzerinde yuvarlanırken hayal etti. Buna da komik denmezse neye komik denirdi?

Richie kahkahayı bastı. Hiç de kibar bir kahkaha değildi elbette ama oradaki herhangi birinin Görgü Kuralları Kitapçığı'nı okuduğundan emindi.

Bunu düşününce yeniden güldü, O'nun dilini biraz daha sertçe ısırdı.

Örümcek çığlık atıp ondan kurtulmayı denedi, şaşkınlığın verdiği öfkeyle uludu – O sadece yazarın O'na meydan okuyabileceğini sanmıştı, oysa şimdi en hazırlıksız olduğu anda bu sefil insan ona bakıp katıla katıla gülüyordu.

Richie ayağı kayıyormuş gibi hissetti.

– *Beeekleyin bir saniye senyorita, ya birlikte gideriz ya da hiçbirimiz gitmeyiz. Aramızda kaybeden yok, sevgili annemin mezarı üstüne yemin ederim, herkes gerçek bir galip.*

Yeniden dişlerini O'nun diline geçirdi, bu sefer daha da sıkı. O, dişlerini oğlanın diline saplarken az kalsın bayılmasına yol açacak bir acı hissetti. Yine de oldukça komik bir durumdu. Karanlığa rağmen, dili iğrenç canavarın diline dolanmış olarak dünyadan kopup gitmesine, Bill'in peşi sıra sürüklenmesine kar-

şın, acıya ve O'nun dişlerinden yayılan kızıl sisi andıran zehre rağmen çok, hem de çok komikti. *Gelip izlesenize dostlar. Radyo sunucuları da uçabiliyormuş.*

Gerçekten uçuyordu.

Richie o güne kadar rastlamadığı türde bir karanlığın içine sürükleniyordu, var olabileceğine dahi inanmadığı bir boşluktan geçiyor, ışık hızını andıran bir hızda yol alıyordu. Üstelik tir tir titriyordu. İleride bir şey, dev bir ceset olduğunu hissediyordu. Bill'in yana yakıla öldüğünden bahsettiği Kaplumbağa mıydı yoksa? Öyle olmalı. Geriye sadece kabuk kalmıştı. Derken kabuk geride kaldı, genç adam karanlığa sürüklendi.

Vay canına, gerçekten uçuyoruz, diye düşündü gülme arzusunu güçlükle bastırırken.

Bill! Bill, beni duyabiliyor musun?

– O gitti, ölü ışıklara karıştı, bırak beni! BIRAK BENİ!

(Richie?)

Çok çok uzaklardan; karanlığın en karanlık noktasından gelen bir sesleniş.

Bill! Bill, buradayım! Bana ulaş! Tanrı aşkına, bana tutunmanın bir yolunu bul.

– O öldü, hepiniz öldünüz, çok yaşlısınız, neden anlamıyorsunuz? Şimdi BIRAK beni!

Hey sürtük, rock and roll için kimse çok yaşlı değildir.

– BIRAK BENİ!

Beni Bill'e götürürsen belki bırakırım.

Richie.

–Sesi artık daha yakından geliyordu, neyse ki...–

Geliyorum Koca Bill! Richie seni kurtarmaya geliyor! Lanet kıçını kurtaracak! Neibolt Sokağı'ndan sana borçluyum, unuttun mu?

– Bırak beniiiiiiiiii!

O'nun canı fena yanıyordu. Richie O'nu ne kadar hazırlıksız yakaladığını o zaman anladı. O, sadece Bill'in tehlikeli olduğuna, sadece Bill ile mücadele etmesi gerekeceğine inanmıştı. Ne güzel. Ağzının payını alıyordu işte. Richie'nin derdi yaratığı öldürmek değildi; O'nun öldürülebileceğine emin olduğu söylenemezdi.

Ama Bill'in ölebileceğini biliyor ve çok az zamanının kaldığını hissediyordu. Bill hapı yutmak üzereydi ve Richie'nin amacı arkadaşını kurtarmaktı.

Richie, hayır! Geri dön! Burası her şeyin sona erdiği yer! Ölüm ışığı!

Konuşmanıza bakılırsa karanlığın içinde kaybolmuşsunuz efendim... Nerede olduğunuzu söyleseniz? Gülümse de yüzün aydınlansın, nerede olduğunu görebileyim!

Aniden Bill oradaydı, bir tarafında veya öbür tarafında *(solda mı? sağda mı? orada yön yoktu)* sürükleniyordu. Ve Bill'in ötesinde hızla yaklaştıkları bir şey vardı. Richie'nin kahkahalarının bıçak gibi kesilmesine yol açan bir bariyer. Geometrik bir şekli olmayan, insan zihninin algılayamayacağı sadece hissedebileceği bir sınır. Bu sınırı da Richie'nin beyni O'nun şeklini Örümcek'e çevirdiği gibi bu sınırı da fosilleşmiş tahtalardan yapılma devasa gri bir duvara çevirmişti. Tahtaların başı sonu görünmüyordu, kafesin demirleri gibiydiler. Aralarındaki boşluklardansa arka taraftaki kör edici ışık sızıyordu. Işık parladı, hareket etti, gülümsedi ve hırladı. Işık canlıydı.

(ölüm ışığı)

Canlının da ötesinde: Saf güçten ibaretti – çekim, ivme, belki başka bir şey. Richie havalandığını ve yere bırakıldığını, döne döne bir tünelden içeri düşercesine ışığa doğru çekildiğini hissetti. Işık büyük bir hevesle yüzüne uzanıyordu... Işık düşünebiliyordu.

Bu, O, O, O'nun kalanı.

– Beni bırak, beni bırakacağına söz verdin.

Söz verdiğimi biliyorum tatlım ama bazen yalan söylerim – annem bana çok kızardı ama babam ne mal olduğumu anlayıp pes etmişti.

Bill'in duvardaki çatlaklardan birine doğru düştüğünü hissetti, ışığın şeytani parmakları arkadaşına uzanırken son bir çaresizlikle Richie de elini Bill'e uzattı.

Bill! Elini uzat! Bana elini ver! ELİNİ UZAT LANET OLASI!

Bill elini uzattı, parmakları açılıp kapandı, Audra'nın alyansını saran canlı ateşte garip semboller belirdi – çarklar, hilaller,

yıldızlar, zincire dönüşen halkalar. Bill'in yüzü de aynı ışıkla aydınlandığından dövmelerle kaplı görünüyordu. Richie elini uzatabildiği kadar uzattı, uzaktan O'nun çığlıkları ve inlemeleri geliyordu.

(onu ıskaladım, Tanrım onu ıskaladım, aradan içeri kayacak)

Derken Bill'in parmakları Richie'nin parmaklarını yakaladı. Richie elinin bütün gücüyle arkadaşının elini kavradı. Bill'in bacakları tahtalar arasındaki boşluğa sürüklenirken, delireceğini sandığı bir an boyunca Richie bacakların içindeki kemikleri, damarları, tüm sinir uçlarını görebildiğini kavradı, sanki Bill, dünyanın en güçlü röntgen makinesine girmişti. Richie'nin kolundaki kaslar gerildi, bütün eklem yerlerinin çatırdadığını ve itiraz edercesine sızladığını hissetti. Basınç arttı.

Bütün gücünü toplayıp bağırdı: *"Bizi bırak! Bizi bırak yoksa seni öldürürüm! Ben... ölümüne seni taklit ederim!"*

Örümcek bir çığlık daha attı. Richie bir kırbacın ucu vücuduna dolanmış gibi hissetti. Kolu saf acıya dönüşmüştü. Bill'in eli kaymaya başladı.

"Tutun Koca Bill!"

"Seni bırakmayacağım Richie! Seni bırakmayacağım!"

Bırakmasan iyi olur, dedi Richie içinden, *çünkü on milyar kilometre yol yürüdük ama bir tane paralı tuvalet bile görmedik.*

Geriye savruldular, delirtici ışık kayboldu, uzakta belirip kaybolan ufak noktacıklara dönüştü. Yeniden karanlığın içine daldılar. Richie dişlerini O'nun diline geçirmiş, sızlayan eliyle Bill'i bileğinden yakalamıştı. İşte Kaplumbağa; göz açıp kapayıncaya dek yanından geçip gittiler.

Richie gerçek dünya denilen şeye yaklaştıklarını hissetti (ama o günden sonra bir daha asla onu "gerçek" olarak görmeyecekti, tam olarak değil, kesişen kablolardan oluşan bir ağ olduğunu düşünecekti... Örümcek ağının ipliklerini andıran kablolardan). *Paçayı sıyıracağız*, diye düşündü. *Geri dönüyoruz. Biz...*

O zaman çırpınışlar başladı – O son bir kez ikisini sallayıp dışarıda bırakmak umuduyla yeniden saldırdı. Richie dişlerinin kaydığını hissetti. O'nun genizden gelen zafer kükremesini duydu, tutunmaya çalıştı ama kayıyordu. Bütün gücüyle ısırdı. Ne

yazık ki O'nun dilinin özü ve gerçekliği değişmişti; sanki örümcek ağına dönüşüyordu.

"İmdat!" diye bağırdı Richie. *"Kontrolü kaybediyorum! İmdat! Biri bize yardım etsin!"*

5

Eddie

Eddie neler olup bittiğinin hayal meyal farkındaydı; her nasılsa hissediyor ve görüyordu ama sanki onlarla arasında tül bir perde vardı. Bir yerlerde Bill ve Richie geri dönmek için yaratıkla mücadele ediyordu. Vücutları oradaydı ama kalan kısımları –özleri– çok uzaklardaydı.

Örümcek'in zehirli dişleriyle birini ısırmaya hazırlandığını görmüştü. O zaman saçma sapan İrlandalı Polis taklidiyle bağırıp çağırarak ileri atıldı... Tek bir farkla, Richie aradan geçen yıllarda numarasını fena halde geliştirmiş olacak ki, sesi Bay Nell'in sesine ürkütücü ölçüde benziyordu.

Örümcek, Richie'ye döndü. Eddie O'nun tasvir edilemez kırmızı gözbebeklerinin yana kayışından anladı bunu. Richie Pancho Vanilla sesiyle bağırarak karşılık verdi. Eddie o zaman Örümcek'in acı dolu bir çığlık attığını hissetti. O'nun yaralarından biri açılırken Ben de bağırdı. Petrol kadar siyah iğrenç bir cerahat akıyordu yaradan. Richie başka bir şey söyleyecek oldu ama sesi kısıldı birden, parçanın sonuna doğru sesi kısılan bir pop şarkısı gibi. Başı geriye devrilmiş, gözleri O'nun gözlerine odaklanmıştı. Örümcek yeniden sakinleşti.

Zaman geçti – Eddie ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Richie ve Örümcek birbirlerine baktılar; Eddie aralarında bir bağ kurulduğunu hissetti, sanki uzaklarda bir yerlerde konuşmalar ve duygular birbirine girmişti. Neler söylendiğini seçemiyor ama iletişimin tonunu renkler ve dalgalanmalar halinde algılıyordu.

Bill hiç kıpırdamadan yerde yatıyordu, burnundan ve kulaklarından kanlar akıyor, parmaklarıysa belli belirsiz seğiriyordu. Beti benzi atmıştı. Gözleri kapalıydı.

Örümcek beş altı yerinden kanıyordu, kötü yaralanmıştı ama hâlâ tehlikeli ölçüde canlıydı. Eddie şöyle düşündü: *Neden öylece duruyoruz? Hazır O Richie ile meşgulken O'na saldırabiliriz! Neden kimse yerinden kıpırdamıyor?*

Coşkulu bir zafer hissi. Ötekilerden daha net, daha keskin bir his. Daha yakından gelen. *Geri dönüyorlar*, diye bağırmak istedi ama ağzı kurumuş, boğazı sıkışmıştı. *Geri dönüyorlar!*

Derken Richie'nin başı yavaşça bir yandan diğer yana döndü. Sanki vücudu giysilerinin içinde parçalanıyordu. Gözlüğü bir saniye kadar burnunun ucunda sallandı... sonra yere düşüp parçalandı.

Örümcek titredi, sivri sopaları andıran bacakları zeminin taşlarına çarptı. Eddie O'dan yükselen korkunç zafer çığlığını duydu ve bir saniye sonra Richie'nin sesi zihninde belirdi:

(imdat! kaybediyorum! kimse yok mu!)

Eddie o zaman ileri atıldı, sağlam eliyle astım ilacını cebinden çıkardı, suratında bir gülümseme belirdi, güçlükle nefes alıyordu çünkü soluk borusu sıkışmış, iğne deliği kadar bir boşluk kalmıştı. Annesinin yüzü geldi gözünün önüne. Bütün gücüyle bağırıyordu kadın: *Sakın o şeye yaklaşma Eddie! O'na yaklaşma! Öyle şeyler adamı kanser eder!*

"Kes sesini anne!" diye bağırdı Eddie tiz, titrek bir sesle – geriye ancak o kadarı kalmıştı. Örümcek'in başı sesin geldiği yöne döndü, bakışları bir anlığına bile olsa Richie'ninkilerden uzaklaştı.

"İşte!" diye uludu Eddie kısılan sesinin yettiğince. *"İşte, bir de bunun tadına bak!"*

Astım ilacının düğmesine basarak O'na saldırdı. O an çocukken ilacına duyduğu inanç, ilacının bütün sorunları çözebileceğine, zorbalar peşinden koştuğunda kendini daha iyi hissetmesini sağlayacağına veya kapıdan gireceğim diye acele edip devrildiğinde hissettiği acıyı dindireceğine duyduğu inanç geri geldi. İlacı iyiydi, güçlüydü ve Örümcek'in yüzüne doğru sıçradığında, O'nun iğrenç kokusu ciğerlerine dolduğunda ve öfkesi zihnini işgal ettiğinde; hepsini öldürmekteki kararlılığının bilincine var-

dığında inhalatörün ucunu O'nun gözüne doğrultup düğmeye bastı.

Yaratığın çığlık attığını duydu. Öfke değil, acı çığlığı. Hem de ne acı. Damlaların kan kırmızısı göze çarptığını, dokundukları noktayı beyaza çevirdiklerini gördü. Asit gibi yakıyorlardı değdikleri yeri; O'nun dev gözleri kanlı bir yumurta sarısı gibi dağılmaya başladı. Kan ve cerahat akıyordu gözden.

"Yanımıza geri dön Bill!" diye bağırdı sesini kaybetmeden hemen önce. Sonrasında O'na saldırdığında yaratığın ısısının içine işlediğini hissetti. Korkunç bir sıcaklıktı. Islak. Birden sağlam kolunun Örümcek'in ağzına girdiğini fark etti.

Yeniden astım ilacının düğmesine bastı, ilacı doğrudan O'nun boğazına püskürttü, iğrenç kokulu gırtlağına. Bıçakla kesilmiş gibi canı yandı O'nun. Ağzı kapandı ve Eddie'nin kolunu omzundan kopardı.

Eddie yere düştü. Kolunun koptuğu yerden kanlar akıyordu. Bill'in güçlükle de olsa ayağa kalktığını görebilmişti. Richie bütün gece içki içmiş sarhoşlar gibi yalpalayarak bile olsa O'na doğru geliyordu.

"Eds!"

Uzaklaşan görüntüler. Her şey önemini yitirdi. Canı da kanıyla beraber taşlara akıyordu... Onca öfke, onca acı, onca korku, kafa karışıklığı ve yara. Öldüğünün farkındaydı ama... Nasıl anlatmalı, zihni berraktı, her şey netti, sanki uzun zamandır tozlu olan bir cam silinmişti ve beklenmedik bir şafağın ışığı süzülüyordu diğer taraftan; ışık, her saniye dünyanın farklı bir noktasındaki farklı bir ufku aydınlatan o mükemmel, mantıklı ışık.

"Eds, Tanrım, Bill kolunu kaybetmiş Tanrım..."

Beverly'ye baktığında kızın ağladığını, gözyaşlarının kirli yanaklarında çizgiler oluşturarak aşağı süzüldüğünü gördü. Beverly'nin kolu Eddie'nin sırtındaydı; bluzunu çıkardığını ve kanamayı durdurmak için turnike yapmayı denediğini hayal meyal fark etti. Yardım etmeleri için diğerlerine bağırıyordu. Sonra Richie'ye bakıp dudaklarını yaladı. Dünya yeniden kararda. Zihni yeniden berraklaştı, boşluk, kusurların kaybolup gidişi. Böylece Eddie de mükemmelleşecek ve gördüğü ışık içine dolacaktı.

Yeterince zamanı olsa buna güzel bir ağıt bile yakabilir, hoş bir nutuk çekebilirdi: *Kötü değil*, diye başlardı. *Hem de hiç kötü değil.* Ama önce söylemesi gereken daha önemli bir şey vardı.

"Richie," diye fısıldadı.

"Efendim?" Richie ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, çaresizlik içinde ona bakıyordu.

"Bana Eds deme," dedi ve gülümsedi. Sol elini kaldırıp Richie'nin yanağına dokundu. Richie ağlıyordu. "Biliyorsun ki bu lakaptan..." Eddie gözlerini kapadı, cümlesini nasıl tamamlayacağını düşünüyordu ve bunu düşünürken ölüp gitti.

6

Derry/07.00 - 09.00

Saat yedide Derry'de esen rüzgârların hızı saatte 55 kilometreye çıkmıştı, 65'i bulduğu yerler bile vardı. Bangor Uluslararası Havalimanı'ndaki Ulusal Hava Durumu Servisi'nden Harry Brooks, Augusta'daki hava durumu merkezini alarma geçirdi. Söylediğine göre rüzgâr batıdan esiyor ve o güne dek görmediği türde garip bir yarım daire çiziyordu... Gördükleri her saniye biraz daha ufak çaplı bir fırtınaya benziyordu ama her nasılsa sadece Derry'yi etkiliyordu kötü hava. Saat 07.10'da Bangor'daki belli başlı radyo kanalları havanın kötüleşeceği ile ilgili ilk duyuruları yaptı. Tracker Kardeşler'in arsasındaki jeneratör patladığı için Kansas Sokağı'ndan Çorak Topraklar'a kadar olan bölgenin elektriği kesilmişti. 07.17'de Çorak Topraklar'ın Old Cape tarafındaki yaşlı bir akçaağaç devrilip Merit Sokağı'yla Cape Caddesi'nin köşesindeki dükkânı yerle bir etti. Müşterilerden Raymond Fogarty adlı yaşlı adam bira soğutucusunun yanı başında ölüp gitti. Bahsi geçen Raymond Fogarty 1957 yılının ekim ayında George Denbrough toprağa verilirken duaları okuyan rahipti. Akçaağaç sadece dükkânı yıkmakla kalmadı, elektrik kablolarını da koparark Old Cape Mahallesi'ni ve biraz daha gelişmiş Sherburn semtini elektriksiz bıraktı. Grace Baptist Kilisesi'nin saati ne altıyı ne yediyi vurmuştu. 07.20'de, Old Cape'teki ağacın devrilmesinden üç

dakika ve bütün tuvaletlerden su fışkırmaya başlamasından on beş dakika sonra kuledeki çanlar on üç defa çaldı. Bir dakika sonra kulenin tepesine yıldırım düştü. Rahibin olay sırasında mutfak penceresinden dışarı bakan karısı Heather Libby, kulenin "dinamit konulmuş gibi" patladığını söyleyecekti. Beyaza boyanmış tahtalar ve kirişler havada uçuşmuş, İsviçre'den gelen saat sokağa düşmüştü. Kule enkazından alevler yükselmiş ama sağanak yağmur yangını söndürmüştü. Tepeden şehir merkezine uzanan sokaklar duman içindeydi. Anacaddenin altından geçen suların seviyesi yükselirken bitmek bilmeyen gök gürültüleri insanların huzursuzlanıp birbirlerine batmalarına yol açmaya başlamıştı. 07.25'te Derry hâlâ Grace Baptist'in kulesinin yıkılışının etkisindeyken pazar günleri hariç her sabah Wally'nin Yeri'ne temizliğe gelen görevli çığlıklar atarak sokağa fırlamasına yol açan bir şey gördü. On bir yıl önce Maine Üniversitesi'ne adım attığı günden beri alkolik olan adamcağıza hizmetleri karşılığı iki kuruş öderlerdi – asıl kârı, bardakların ve bira fıçılarının dibinde kalanları bitirme özgürlüğüydü. Richie Tozier onu hatırlar mıydı hatırlamaz mıydı bilinmez ama beşinci sınıftaki arkadaşlarının "Boogers" adını taktıkları Vincent Caruso Taliendo'ydu. O kıyamet sabahı her zamanki gibi Derry'deki barı süpürüp adım adım bara yaklaşıyordu. Yedi bira musluğu da karşısındaydı. Üç tane Bud, iki Narragansett, bir Schlitz (Wally'nin müşterileri ona Slits derdi) ve bir Miller Lite. Görünmez bir el tarafından itilmişçesine musluklarının açıldığına şahit oldu. Beyaz köpükler saçan altın sarısı bira musluklardan akmaya başladı. Vince ileri atıldı, ne hayaletleri düşünüyordu ne ruhları. O günkü kârının çöpe gitmesinden endişeleniyordu. Derken donup kaldı, gözleri kocaman açıldı ve Wally'nin Yeri adlı bira kokan harabenin duvarlarına çarpıp yankılanan bir çığlık attı. Bira gitmiş yerini kan almıştı. Metal musluklardan oluk oluk akan kan ızgaraya dolup taşıyor, gider deliklerinin hızı onu akıtmaya yetmediğinden barın kenarlarından yere damlıyordu. Derken bira musluklarından saçlar ve et parçaları döküldü. Boogers büyülenmişçesine bu manzarayı izledi, kendinde çığlık atacak gücü bile bulamadı. Ardından tasvir edilemez bir gümbürtüyle tezgâhın altındaki bira fıçılarından

biri patladı. Barın arka tarafındaki dolabın kapakları savrularak açıldı. Sihirbazların gösterilerinden sonra sahnede beliren dumanları andıran yeşil bir duman çıkıyordu dolaplardan. Boogers göreceği kadarını görmüştü. Çığlıklar atarak sel götüren sokağa fırladı. Kayıp kız üstü düştü, doğruldu ve korku içinde arkasını kontrol etti. Barın camlarından biri patladı. Kırıklar dışarı saçıldı. Cam kırıklarından Vince'in kafasına saplananlar oldu. Kısa süre sonra diğer cam da parçalandı. Bir kere daha ucu ucuna kurtulmuştu... Ama korkunun da etkisiyle hemen oracıkta Eastport'taki kız kardeşinin yanına taşınmaya karar verdi. Yola koyuldu, Derry şehir sınırına ve ötesine yapacağı yolculuk başlı başına bir hikâyedir ama sonunda şehirden çıkmayı başardığını söyleyebiliriz. Başkaları onun kadar şanslı değildi. Daha yeni yetmiş yedisine basan Aloysius Nell karısıyla birlikte Strapham Sokağı'ndaki evlerinin verandasında oturmuş, yağmuru seyrediyordu. 07.32'de ölümcül bir kalp krizi geçirdi. Sonraki hafta karısı, kardeşine Aloysius'un kahve fincanını halıya düşürdüğünü, elektrik çarpmış gibi doğrulduğunu ve, *"Dur, dur budala kız! Ne yaptığını sanıyorsun? Ben senin..."* diye bağırdığını anlatacaktı. Ardından adam koltuğundan kahve fincanının üstüne düşmüş, fincan kırılmıştı. Üç yıldır adamın çilesini çeken Maureen Nell kocasının öldüğünü hemen anladı ve telefona koşup peder McDowell'ı aramayı denedi. Ama telefonlar kesikti. Ahizeden polis sirenini andıran bir gürültü geliyordu. Bu yüzden, muhtemelen günah işlediğini ve öteki tarafta Aziz Petrus'a hesap vermesi gerekeceğini bilse de kocasının son dualarını kendi okumayı denedi. Kardeşine Aziz Petrus anlamasa da Tanrı'nın kendisini anlayacağına emin olduğunu söyleyecekti. Aloysius iyi bir eş ve iyi bir insandı. Çok içiyorsa tek sebebi İrlandalı olmasıydı. 07.49'da Kitchener Dökümhanesi'nin yerine inşa edilen Derry Alışveriş Merkezi patlamalarla sarsıldı. Ölen olmadı çünkü alışveriş merkezi saat ona kadar açılmıyordu ve beş kişilik temizlik ekibi sekizden önce gelmezdi. (Böyle kötü bir havada zaten hiç gelmezlerdi). Araştırmacılardan oluşan ekip sonradan yapılan soruşturmada sabotaj teorisini eleyecek, kesin olmayan cümlelerle patlamalara, alışveriş merkezinin elektrik sistemine sızan suyun yol açmış olabileceğini söyle-

yeceklerdi. Gerekçenin ne olduğu önemsizdi, kimse uzun yıllar Derry Alışveriş Merkezi'ne alışverişe gitmedi. Patlamalardan biri Zale'in Mücevher Mağazası'nı yeryüzünden sildi. Künyeler, elmas yüzükler, inciler, nişan yüzükleri ve Seiko dijital saatler etrafa saçıldı. Müzik kutularından biri koridor boyunca uçup J. C. Penney'in önündeki havuza düştü ve *Love Story*'nin notaları eşliğinde sulara gömüldü. Aynı patlama yan taraftaki Baskin-Robbins'in duvarını deldi, otuz bir farklı lezzet dondurma çorbasına dönüp duvardan koridora aktı. Sears mağazasını yıkan patlama çatıdan bir parça kopardı ve güçlenen rüzgârlar bir uçurtma gibi sürükleyip götürdü o parçayı. Bin metre ötede, Brent Kilgallon adlı çiftçinin silosuna kadar hem de. Kilgallon'ın on altı yaşındaki oğlu elinde annesinin Kodak'ıyla dışarı koşup bir fotoğraf çekti. *National Enquirer* fotoğrafı altmış dolara satın aldı. Oğlan parayı Yamaha marka motoruna iki yeni lastik almakta kullandı. Üçüncü patlama Hit Or Miss mağazasını darmaduman etti, alevler içindeki etekler, kotlar ve iç çamaşırları otoparka uçtu. Son patlama alışveriş merkezinin Derry Tarım Birliği'ne ayrılan bölümünü yok etti. Bankanın çatısı parçalandığında hırsız alarmı çalıştı ve dört saat sonra güvenlik şirketinin alışveriş merkezinin elektrik sisteminden bağımsız olan elektrik sistemi kısa devre yapana dek alarmlar susmadı. Kredi kontratları, kasalar, çekler, depozito belgeleri bankadan dışarı uçtu ve rüzgârla şehre saçıldı. Para da: Çoğunlukla onluklar ve yirmilikler, ama sonu gelmeyecekmiş gibi görünen beşlikler ve daha ender rastlanan ellilikler de vardı. Banka yetkililerine göre 75 bin dolardan fazla para rüzgârla şehre saçıldı. Sonradan, bankanın yönetici kadrosu yeniden şekillendirildiğinde (ve banka devlet eliyle kurtarıldığında) bazıları kayıt dışı kalmak koşuluyla kaybedilen paranın 200 bin doları bulduğunu itiraf edecekti. Haven'da, Rebecca Paulson adlı bir kadın arka kapının paspasında 50 dolarlık banknot buldu. Kuş evinden de iki tane yirmilik ve arka bahçedeki meşenin yarığından bir yüzlük çıktı. Kocasıyla birlikte bu parayı Bombardier Skidoo'larının ödemesini yapmakta kullandılar. Neredeyse elli yıldır Batı Broadway'de yaşayan Dr. Hale saat 08.00'de öldü. Dr. Hale yirmi beş yıldır her gün Batı Broadway'den Derry Parkı'na

uzanan dört kilometrelik yolu yürümüş olmakla hava atardı. Hiçbir şey onu durduramazdı, ne yağmur, ne fırtına, ne de dondurucu soğuk. Gündelikçisinin uyarılarına aldırmaksızın 31 Mayıs sabahı da her zamanki yürüyüşünü yapmak üzere evden çıktı. Öteki dünyaya göçerken son sözleri şunlardı: "Aptalca konuşuyorsun Hilda. Birazcık yağmur işte. Elli yedidekini görecektin! Ben ona fırtına derim!" Dr. Hale sokağa adım atarken kanalizasyon kapaklarından biri havaya fırladı. Uçan kapak doktorun kellesini bir seferde kopardı. Ölümü o kadar ani olmuştu ki, kaldırıma yığılmadan önce üç adım daha attığı söylenir.

Rüzgâr şiddetlenmeye devam etti.

7

Şehrin Altı/ 16.15

Eddie bir saat boyunca karanlık tünellerde arkadaşlarına liderlik etti. Belki bir buçuk saat. Sonunda ürkmüş olmasa da bezgin bir sesle hayatında ilk kez kaybolduğunu itiraf etti.

Hâlâ borulardan akan suyun gürültüsünü duyuyorlardı. Ama tünellerin akustiği o kadar karışıktı ki sesin nereden geldiğini kestirmek imkânsızdı. Kibritleri bitmişti. Zifiri karanlıkta kaybolmuşlardı.

Bill korkuyordu... hem de çok. Sürekli babasının söylediklerini hatırlıyordu. Kaybolup giden şemalar... *Kimse lanet boruların ve kanalların nereden gelip nereye gittiğini bilmiyor. Çalıştıkları sürece kimsenin umurunda değil. Sorun çıktığında Derry Belediyesi üç dört zavallıyı hangi pompanın tıkandığını araştırmaları için aşağı yolluyor... Tüneller karanlık, pis kokulu ve fareler cirit atıyor içlerinde. Bunların hepsi oradan uzak durmak için geçerli nedenler, ama en önemli neden kaybolma riski. Görülmemiş şey değil.*

Görülmemiş şey değil, görülmemiş şey değil, görülmemiş şey değil.

Elbette insanlar kaybolmuştu. O'nun inine giderken geçtikleri tünellerde kemik yığınları ve kumaş parçaları görmemişler miydi?

Bill artan paniği kontrol altına almaya çalıştı. Başardı ama kolay olmadı. Hâlâ varlığını hissedebiliyordu, canlı bir yaratık gibi kıvrılıp, çırpınıp dışarı çıkmaya çalışıyordu panik duygusu. Buna bir de yaratığı öldürüp öldüremedikleri sorusunu ekleyin. Richie öldürdük diyordu, Mike ve Eddie de. Ama küçük kapıdan geçtikleri sırada Bev'in ve Stan'in şüpheci bakışlarını görmüştü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Stan. Ürkmüş küçük bir çocuğun titrek sesi. Sorunun kendisine hitaben sorulduğunu biliyordu Bill.

"Evet," dedi Ben. "Ne yapacağız? Lanet olsun, keşke fenerimiz veya... mumumuz olsaydı." Bill cümlenin ortasında oğlanın ara vermesine yol açan bir hıçkırık duyduğunu sanmıştı. Bu hıçkırık sesi onu her şeyden daha çok korkuttu. Bunu bilse Ben çok şaşırırdı ama Bill, şişko oğlanın sağlam ve becerikli olduğunu düşünüyordu. Richie'den daha dayanıklı, Stan'den daha dirençli olduğuna inanırdı. Eğer Ben bile pes etmek üzereyse başları belada demekti. Bill'in düşünceleri belediye görevlisinin iskeletine değil, Tom Sawyer ve Becky Thatcher'ın mağarada kayboluşuna kayıyordu. Düşünceleri zihninden uzaklaştırıyordu ama bir yolunu bulup geri geliyorlardı.

Onu rahatsız eden bir şey daha vardı. Yorgun bir oğlanın beyninin kavrayamayacağı kadar büyük ve belirsiz bir kavram. Belki de fikrin sadeliğiydi onu fark etmelerini engelleyen: Birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Yaz boyunca onları bir arada tutan bağlar çözülüyordu. O'nunla yüzleşip zafer kazanmışlardı. Richie ve Eddie'nin sandıkları gibi ölmüş olabilirdi veya belki o kadar kötü yaralanmıştı ki yüz yıl, bin yıl daha uyuyacaktı. O'nunla yüzleşmiş ve maskesini düşürmüşlerdi. Korkunçtu, doğruya doğru, ama bir kere alıştıktan sonra O'nun somutlaşmış hali o kadar da kötü değildi ve yaratık en güçlü silahlarını kaybetmiş oluyordu. Ne de olsa hepsi daha önce örümcek görmüştü. İğrenç ve ürkütücü yaratıklardı, tamam, muhtemelen hiçbiri bir daha

(buradan kurtulabilirsek)

ürpermeden veya iğrenmeden bir örümceğe bakamayacaktı ama örümcek örümcekti. Belki de korkunun bütün maskeleri dü-

şürüldüğünde insan beyninin baş edemeyeceği şey yoktu. Ona cesaret veren bir düşünce. Orada,

(ölüm ışıkları)

diğer tarafta gördüğü şey haricinde ama makro evrenin kenarından içeri sızmaya çalışan canlı ışıklar bile belki de ölmüştü veya ölüyordu. Ölüm ışıkları ve karanlığa yaptığı yolculuk şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı. Neler olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu. Zaten önemli olan o değildi. Önemli olan, bir türlü adını koyamasa da hissettiği şey, arkadaşlıklarının sona erdiğiydi... Sona eriyordu ve hâlâ karanlıktaydılar. Öteki varlık, arkadaşlıkları sayesinde onları küçük çocuklardan fazlasına dönüştürmüştü. Ama şimdi çocukluklarına dönüyorlardı. Diğerleri de aynı şeyleri hissediyordu.

"Şimdi ne olacak Bill?" diye sordu, bu sefer de Richie.

"Bi... bi... bilmiyorum," dedi Bill. Kekemeliği geri gelmişti, eskisi kadar güçlüydü. Kekelediğini kendi de duydu, ötekiler de duydular. Zifiri karanlıkta artan bir panik içinde birilerinin, "*Cevabı nasıl bilmezsin? Bizi bu işe sen bulaştırdın!*" diye bağırmasının ne kadar süreceğini merak etti. Muhtemelen ilk kızan Stan olacaktı.

"Ya Henry?" diye sordu Mike. "Hâlâ oralarda bir yerde midir sizce?"

"Tanrı aşkına," dedi Eddie... Neredeyse bir inleme. "Onu tamamen unutmuştum, elbette öyle. Kesin öyle. Muhtemelen bizim gibi tünellerde kaybolmuştur ve her an onunla karşılaşabiliriz. Tanrım Bill, aklına en ufak bir fikir gelmiyor mu? Baban tünellerde çalışıyor! Ne yapabileceğimiz konusunda hiçbir fikrin yok mu?

Bill alay edercesine gürleyen sulara kulak verdi. Eddie'nin ve diğerlerinin talep ettikleri cevabı bulmaya çalıştı. Ona kızmakta haklıydılar çünkü evet, ötekileri bu işe Bill bulaştırmıştı ve herkesin sağ salim dışarı çıkmasını sağlamak onun sorumluluğuydu. Aklına hiçbir şey gelmedi. Hem de hiçbir şey.

"Benim bir fikrim var," dedi Beverly alçak sesle. O karanlıkta Bill başlangıçta duyduğu sese bir anlam veremedi. Tanıdık, korkutucu olmayan bir ses. Sonra daha tanıdık bir ses... fermuar

sesi. "*Ne?*" diye düşündü. Derken cevabı buldu. Kız soyunuyordu. Hangi nedenle bilinmez Beverly soyunuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Richie. Şaşkınlığı sesinin tizleşmesinden belliydi.

"Bildiğim bir yöntem var," dedi Beverly karanlıkta. Bill'e kız bir anda yaşlanmış gibi geldi. "Babam söylemişti. Yeniden nasıl birleşebileceğimizi biliyorum. Eğer eskisi gibi birbirimize bağlanmazsak asla dışarı çıkamayacağız."

"Ne?" diye sordu Ben. Yorgun ve korkmuş bir ses. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bizi bir araya getirebilecek bir şeyden. Bize çıkışı..."

"Ha... ha... hayır!" dedi neler olduğunu, her şeyi anlayan Bill.

"Size hepinizi sevdiğimi nasıl gösterebileceğimi biliyorum," dedi Beverly. "Hepiniz benim arkadaşımsınız."

"Bu kız neden bahsediyor..." diye soracak oldu Mike.

Beverly sakince onun sözünü keserek, "İlk olarak hanginiz

8

O'nun İni/1985

...ölecek," dedi gözyaşları içinde. "Kolu... yaratık kolunu yedi..." Elini uzatıp Bill'e tutundu ama Bill silkinip onun elini ittirdi.

"*O yine kaçıp kurtulacak!*" diye bağırdı Beverly'ye. Dudaklarından çenesine doğru kanlar akıyordu. "*Ha... hadi! Richie! Be... Ben! Bu sefer i... işini bi... bitirelim!*"

Richie kuduz olmuş birine bakar gibi baktı Bill'e. "Bill, Eddie ile ilgilenmeliyiz. Koluna turnike yapıp kanamayı durdurduktan sonra onu buradan çıkarmalıyız."

Ama bu sefer itiraz eden Beverly oldu. Eddie'nin başı kucağındaydı. Gözlerini kapamıştı. "Bill ile git," dedi. "Ölümü boşa gitmesin... Eğer o yirmi beş yıl, elli yıl, hatta iki bin yıl sonra geri gelecek olursa yemin ederim hayaletim hayaletlerinizin peşine düşer. Gidin!"

Richie kararsızlık içinde Beverly'ye baktı. Ardından onun yüzünün netliğini kaybettiğini, uzayan gölgeler arasında daha

açık renkli bir siluete dönüştüğünü fark etti. Işıklar sönüyordu. Böylece karar verilmiş oldu. "Tamam," dedi Bill'e. "Bu sefer peşinden gideceğiz."

Ben parçalanıp dökülmeye başlayan örümcek ağının diğer ucundaydı. Ağın tepesinde sallanan kozayı gördüğü için Bill'in başını kaldırıp bakmamasını umuyordu.

Ama ağ parçalanmaya, iplikler dökülmeye başlayınca Bill de başını kaldırdı. Audra'yı gördü. Eski ve bozuk bir asansör gibi ipin ucunda sallanıyordu. Kadın üç metre düştü, durdu, sallandı ve aniden beş metre daha düştü. Yüz ifadesi hiç değişmedi. Mavi gözleri açıktı. Çıplak ayakları yere dönüktü. Gövdesi sarkaçlar gibi sallanıyordu. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Dudakları aralıktı.

"*Audra!*" diye bağırdı Bill.

"Bill, hadi!" diye seslendi Ben.

Örümcek ağı parçalanıp başlarına yağmaya başlamıştı. Richie Bill'i belinden yakaladığı gibi ileri sürükledi. Ağın en üst kısmındaki parçalarla aralarında en fazla üç metre mesafe kalmıştı. "Git Bill! Git! Git!"

"*Oradaki Audra!*" diye bağırdı Bill çaresizlik içinde. "O, o Audra!"

"Papa bile olsa umurumda değil," dedi Richie. "Eddie öldü. Gidip O'nu öldüreceğiz. Bu sefer bu işi bitireceğiz Koca Bill. Yaratık yaşıyor mu öldü mü emin olacağız. Hadi!"

Bill bir saniye daha oyalandıktan sonra gözünün önüne ölüp giden, öldürülen çocukların görüntüsü geldi. George'un albümünde olmayan fotoğraflar. OKUL ARKADAŞLARIM.

"Ta... tamam. Gi... gidelim. Ta... Tanrı yardımcımız olsun."

Richie ile birlikte ağın yere çarpmasına saniyeler kala koşup Ben'e katılmayı başardılar. Kozasının içindeki Audra on metre ötelerinde yere çarparken koşa koşa O'nun peşinden gittiler.

9

Ben

O'nun geride bıraktığı kara izi takip ettiler – taşlar arasındaki boşluklara damlayan iğrenç cerahat ve yağlı birikintiler yol boyunca devam ediyordu. Ama zemin ivme kazanıp odanın uzak köşesindeki karanlık kemer ortaya çıktığında Ben yeni bir şey gördü: yumurtalar... Her biri kapkaraydı, kabukları sağlamdı, devekuşu yumurtası büyüklüğündeydiler. Her birinden puslu bir ışık geliyordu. O zaman Ben kabukların yarı şeffaf olduğunu anladı; içlerinde kıpırdayıp duran siyah gölgeleri seçebiliyordu.

O'nun çocukları, diye düşündü. Midesi bulandı. *Düşürdüğü çocuklar. Tanrım! Tanrım!*

Richie ve Bill oldukları yerde durmuş, aptal aptal yumurtalara bakıyor, neler olduğunu çözmeye çalışıyordu.

"Yola devam edin! Yola devam edin!" diye bağırdı Ben. "Bunları ben hallederim! Siz O'nu yakalayın!"

"Al!" diye bağıran Richie, Ben'e bir kutu kibrit fırlattı.

Ben kutuyu havada yakaladı. Bill ve Richie koşa koşa yollarına devam ettiler. Ben hızla azalan ışıkta bir süre arkalarından baktı. O'nun kaçtığı geçitten geçip gözden kaybolduklar. O zaman bakışlarını yumurtalara çevirdi. İçlerindeki kara gölgelere baktı. Eskisi kadar kararlı hissetmiyordu kendisini. Bu... hey, baylar, bu kadarı da fazla. Katlanılamayacak kadar korkunçtu. Herhalde kendisi karışmasa da ölüp giderlerdi; yaratık onları yumurtlamış değildi ya, düşürmüştü.

Ama O'nun sonu yakın... ve bir tanesi bile sağ kalırsa.. bir tanesi bile...

Bütün cesaretini topladı. Eddie'nin yüzü gözünün önüne geldi. Desert Driver botlu ayağını havaya kaldırıp ilk yumurtanın üstüne bastı. Yumurta kırılırken botuna bulaşan sıvıdan iğrenç kokular yükseldi. Fare büyüklüğünde bir örümcek, cılız bacaklarının üzerinde durmaya, kaçıp kurtulmaya çalıştı. Ben yavru yaratığın çığlıklarını beyninin içinde duyabiliyordu. Eğilip bükülen testerelerin çıkardığı sesleri andırıyordu yaratığın sesi.

Ben yaratığın peşinden gidip üstüne bastı. Örümceğin gövdesinin, topuğunun altında parçalandığını hissetti. Bu sefer mide bulantısına engel olamadı. Bir yandan kusup, bir yandan topuğunu sağa sola çevirdi ve yaratığın kemikleri taş zemine çarpıp parçalanırken attığı çığlıkların etkisinden kurtulmaya çalıştı.

Kaç yumurta? Kaç yumurta var? Bir yerlerde örümceklerin binlerce yumurta bırakabileceğini okumamış mıydın? Milyonlarca? Buna devam edemem, çıldırırım...

Mecbursun. Mecbursun. Hadi Ben... toparlan!"

Sonraki yumurtaya geçip ışıklar kararırken aynı hareketleri tekrarladı. Hep aynı şey: çatırtı, akan sıvılar, son darbe. Sıradaki. Sıradaki. Sıradaki. Yavaş yavaş arkadaşlarının arkasına geçip kayboldukları karanlık kemere doğru ilerledi. Artık içerisi zifiri karanlıktı, Beverly ve parçalanan örümcek ağı gerilerde kalmıştı. Hâlâ ağdan düşen parçaların yere çarpışlarının gürültüsü duyuluyordu. Yumurtalar karanlığın içinde parlak taşları andırıyorlardı. Bir sonraki yumurtaya yaklaşırken kibrit kutusunu çıkarıp bir kibrit çaktı. Böylece yumurta kırıldıktan sonra yavrunun nereye kaçtığını görebilecekti. Kibritin alevi sönmeden yumurtadan çıkan yavruyu ezdi. Kibritler yumurtalardan önce biterse ne yapacağı konusundaysa hiçbir fikri yoktu.

10

O/1985

Hâlâ peşindeler.

Peşinde olduklarını, arayı kapadıklarını hissettiğinde O'nun korkusu güçlendi. Belki O sonsuz değildi – düşünülemez olanı düşünmenin zamanı gelmişti. Daha kötüsü yavrularının öldüğünü hissetmesiydi. Nefret edilesi nefret dolu erkek-oğlanlardan biri O'nun yavrularını izliyor ve delirme noktasına yaklaşmasına karşın düzenli adımlarla O'nun yumurtalarını ezmeyi sürdürüyordu.

Hayır! O inledi, sağa sola savruldu, yaşam gücü yüzlerce yaradan dışarı akıyordu, hiçbiri tek başına ölümcül değildi ama her biri acı vericiydi ve O'nu yavaşlatıyorlardı. O'nun bacaklarından biri kopmak

üzereydi. Gözlerinden biri kör olmuştu. İçinde korkunç bir yırtılma hissediyordu –erkek– oğlanlardan birinin boğazına sıktığı zehrin etkileri.

Ve hâlâ peşindeydiler, arayı kapıyorlardı. Bu nasıl olabilmişti? O, inledi, miyavlamayı andıran sesler çıkardı ve kendisini yakaladıklarını hissettiğinde yapabileceği tek şeyi yaptı: Onlara dönüp savaşmaya hazırlandı.

11

Beverly

Son ışıklar da kaybolup karanlık bastırmadan hemen önce Beverly, Bill'in işinin üç metre daha düşüp kalan ağlara takıldığını gördü. Koza kendi etrafında dönmeye başladığından Beverly'nin kızıl saçları yelpaze gibi havaya saçılmıştı. *Bill'in karısı*, diye düşündü Beverly. *Ama ilk aşkı bendim. O belki başka bir kadının ilk aşkı olduğunu sanıyordu ama her şeyi unuttuğu için... Derry'yi unuttuğu için.*

Derken zifiri karanlık. Ağdan kopan parçaların yere çarpışının gürültüsü ve kıpırdamayan Eddie'nin ağırlığı. Beverly arkadaşını bırakmak, yüzünün iğrenç zemine düşmesine izin vermek istemiyordu. Bu yüzden kafasını uyuşan kolunda tutmayı ve Eddie'nin saçlarını okşamayı sürdürdü. Kuşları düşündü... Muhtemelen Stan'den kaptığı bir alışkanlık. Bunlarla yüzleşemeyecek kadar korkan zavallı Stan...

Hepsi... İlk aşkları bendim.

Hatırlamaya çalıştı. Seslerin kaynağını algılayamadığı karanlıkta kendini biraz olsun iyi hissettirdi bu anılar. Daha az yalnızlık hissetti. Başlangıçta hatırlayamadı, gözünün önüne sürekli kuşlar geliyordu. Kargalar, kuzgunlar ve kırlangıçlar. Sel suları son pislikleri de sürüklerken baharla şehre dönen kuşlar.

Her zaman o kuşları ilk olarak bulutlu günlerde görür ve duyardınız. Nereden geldiklerini merak ederdiniz. Bir de bakmışsınız Derry'ye geri dönmüşler, hava bitmek bilmeyen ötüşleriyle çalkalanıyor. Telefon direklerine ve Batı Broadway'deki evlerin çatılarına dizilirlerdi; Wally'nin Yeri'nin tepesindeki televizyon

anteninde yer kapabilmek için birbirleriyle mücadele ederlerdi; anacaddenin aşağısındaki karaağaçların dallarına doluşurlardı. Konar ve tombala oynamak için bir araya gelen taşralı kadınlarınkini andıran cırtlak seslerle birbirleriyle sohbet ederlerdi. Derken insanların algılayamadığı bir işaretle aynı anda havalanırlardı, sayıları o kadar çoktu ki gökyüzü siyaha dönerdi... Ve başka bir yere konarlardı.

Evet, kuşlar. Kuşları düşünüyordum çünkü utanmıştım. Babam yüzünden. Belki O'nun da etkisi vardı. Belki.

Anı belirginleşti –kuşların arkasındaki anı– ama bölük pörçüktü. Belki de hep öyle kalacaktı. Beverly...

Dikkati dağıldı çünkü Eddie

12

Aşk ve İltiras /10 Ağustos 1958

ona yaklaşan ilk kişi. Çünkü aralarında en çok korkan Eddie. O an korkunçtu çünkü. Karanlıkta onu görmediği halde kollarının arasındayken titrediğini hissetmişti; kaba varlığı olmasa onu hayalet zannedebilirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bana o şeyi yapmanı," diye karşılık verdi Beverly.

Eddie geri çekilmek istedi ama Bev ona sıkıca sarıldı. Bir ses duyunca, Ben, diye düşündü. Onun soluğunu içine çekti.

"Bevvie yapamam. Nasıl bilmiyorum..."

"Sanırım çok kolay. Ama soyunmam gerek. Tabii pantolonunu da çıkaracaksın."

"Hayır çıkarmam!"

Ama Bevvie onun soyunmak istediğini anlamıştı. Artık titremiyordu. Karnının sağ köşesine küçük, sert bir şeyin dayandığını hissediyordu.

"Yapabilirsin," diyerek onu aşağıya çekti. Kuru sert toprak sırtını ve bacaklarını acıttı. Çok uzaklardan duyulan gök gürültüsü yağmurun habercisiydi. Bevvie ona kollarını uzattı. Bir an babasının sert ve öfkeli yüzü gözlerinin önünde belirdi.

(Bakalım sağlam mısın?)

Sonra kollarını Eddie'nin boynuna doladı. Yanağını onun yanağına dayadı. Eddie çekinerek onun küçük memelerine dokununca, derin bir nefes aldı ve ilk kez temmuz ayındaki o günü anımsadı... Yani bir ay önce miydi? O gün koltuğunun altında bir tomar Little Lulu çizgi romanıyla, Çorak Topraklar'a Eddie'den başka kimse gelmemişti. Tüm öğleden sonra birlikte çizgi romanları okumuşlar, böğürtlen toplayıp türlü çılgınlıklar yaparak eğlenmişlerdi.

Kuşları düşünüyordu; özellikle ilkbaharda geri gelen sığırcıkları, kargaları, alakargaları... Bunları düşünürken elini uzatıp Eddie'nin kemerini çözdü. O hâlâ yapamam diye direniyordu; Beverly ona yapabilirsin dedi. Yapabileceğini biliyordu. Artık utanmayı ve korkuyu yenmişti... Şimdi bir tür zafer duygusu tüm benliğini sarmıştı.

Eddie, "Nereye?" diye sorarken bir yerlerinin sertleştiğini hissetti.

Beverly, "Buraya," dedi.

"Bevvie, altımda seni ezeceğim," dedi Eddie. Beverly onun hırıltılar çıkararak nefes aldığını duyuyordu.

"Sanırım üstümde olman gerekiyor," diyerek usulca ona ne yapacağını gösterdi. Eddie onun istediğini yapınca Bev'in canı yandı.

"Hişşş." Beverly derin bir nefes alarak altdudağını dişlerken evlerinin damlarına tüneyen ilkbahar kuşlarını ve onların kanat çırparak bulutların altında uçtuklarını düşündü.

Eddie tereddütle, "Beverly iyi misin?" diye sordu.

Beverly, "Biraz yavaşla, daha kolay nefes alırsın," dedi. Eddie yavaşladı. Bir süre sonra hızlı hızlı solumaya başladı, ama Beverly neden soluduğunu biliyordu.

Duyduğu acı yavaş yavaş geçti. Eddie'nin hareketleri birdenbire hızlandı. Sonra kaskatı kesilip durdu ve bir ses çıkardı... garip bir ses. Bu deneyimin onun için çok özel bir şey olduğunu Beverly sezinledi... uçmak gibi çok özel bir şey. Ve kendini çok güçlü hissetti; içinde bir zafer duygusu yükseldi. İşte babası bundan korkuyordu değil mi? Evet korkmalıydı! Bu bir güç gösteri-

siydi... zincirleri kıran, damarlara işleyen bir güç. Beverly fiziksel bir zevk hissetmemişti ama bir tür manevi haz duymuştu. Eddie yanağını onun yanağına dayadı. Beverly ona sarıldı. Eddie ağlıyordu. Beverly ona daha sıkı sarıldı.

Eddie üstünden kalkınca, Beverly de kalkıp oturdu ve karanlıkta Eddie'nin yanağını okşadı.

"Şey ettin mi?"

"Neyi şey ettim mi?"

"İşte o her neyse... Ben de ne olduğunu tam olarak bilmiyorum..."

Eddie başını salladı... Beverly yine onun yanağına dokundu.

"Ne olduğunu tam bilmiyorum. Büyük oğlanların anlattıklarını biliyorum... ama bu... bu gerçekten farklı bir şey." Diğerlerinin duymaması için fısıltıyla konuşuyordu. "Seni seviyorum Bevvie."

Beverly'nin kafası biraz karıştı. Çeşitli konularda konuştuklarını hatırlıyordu. Zaman zaman fısıldaşarak, bazen de yüksek sesle konuşmuşlardı, ama ne konuştuklarını hatırlamıyordu. Zaten önemli de değildi. Hepsiyle tekrar tekrar aynı şeyi konuşmak zorunda mıydı? Evet, belki de. Ama önemi yoktu. Onları ikna etmişti. Tüm dünyadaki insanlar arasında sonsuza kadar sürecek olan bağ buydu. Başka bir şeyin önemi yoktu. Önemli olan aşk ve ihtirastı. Bu karanlık ve ıssız yer bu iş için çok uygundu. Belki de bazı yerlerden çok çok daha iyiydi.

Sonra aynı iş Mike ve Richie ile devam etti. Bu çocuksu seks oyunundan Beverly artık zevk almaya başlamıştı. Sıra Stan'e gelince Beverly gözlerini kapatıp tekrar kuşları düşünmeye başladı. Onların gökyüzünde neşeyle kanat çırpışlarını, kışın ağaçların çıplak dallarına tüneyişlerini, cıvıltılarını gözlerinin önünde canlandırdı. Bir ay sonra Derry Parkı'ndaki tüm çocuklar uçurtmalarını uçurmaya başlayacaklardı. İşte seks de uçmak gibi bir şeydi.

Diğerlerine olduğu gibi Stan'e de, "Şey ettin mi?" diye sordu ama şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Stan'in de bildiğini sanmıyordu.

Biraz bekledi ve sonunda sıra Ben'e geldi.

Tepeden tırnağa titriyordu Ben. Ama Stan gibi korkudan titremiyordu.

"Yapabilirsin, bunu hissediyorum," dedi Beverly, onun yapabileceğinden emindi. Şeyinin sertleştiğini hissediyordu. Pantolonun içindeki şişkinliğe hafifçe dokundu. Ben başını Beverly'nin boynuna gömmüştü. Zevkle inleyince Beverly vücudunun hazla ürperdiğini hissetti. Her yerini ateş basmıştı. Sanki alev alev yanıyordu. Korkutucu! Ama endişelenmenin ne yeri ne de zamanıydı. Bu karanlık yer aşk ve ihtiras kokuyordu.

"Beverly, yapma..."

"Evet."

"Ben..."

Beverly hissetmediği kadar sakince, "Ben, beni uçur," dedi. Yanağındaki ılık ıslaklıktan onun ağladığını anladı. "Bana göster Ben."

"Hayır..."

"İstersen saçımı okşa Ben. Sakıncası yok."

"Beverly... ben... bu."

Artık titremiyordu, sıtma nöbetine tutulmuş gibi sarsılıyordu. Ama Beverly onun korkudan titremediğini biliyordu. Bu, yapacağı şeyi müjdeleyen acı dolu bir bekleyişti. Ve tekrar gözlerinin önünde kuşlar canlandı.

Ben'in sevgili, tatlı, temiz yüzüne bakıp da onun korkudan değil, artık gem vuramadığı şehvetten dolayı titrediğini anlayınca, tekrar o zafer hissini duydu. Bu uçmak gibi bir şeydi. Evet bunun adı ihtirastı, uçmayı öğreten aşk ve ihtirastı.

Birdenbire kontrolünü yitirdi, "Ben! Evet!" diye bağırdı.

Yine o acıyı hissetti, bir an eziliyormuş gibi korkunç bir hisse kapıldı. Acıyı bu kez çok daha derinlerde hissediyordu. Eddie ile bu denli acı duymamıştı. Tekrar dudaklarını ısırıp, acı ve yanma hissi geçene dek kuşları düşündü. Yanma ve acı geçince, elini uzatıp parmağıyla onun dudaklarına dokundu. Ben bir inilti koyuverdi.

Yine ateş basmıştı, Beverly tüm gücünün bir anda Ben'e geçtiğini hissetti; tam bir teslimiyet içinde ona ayak uydurdu. Önceleri

sallandığını duyumsadı, sanki yükselirken helezonlar çiziyormuş gibi bir his tüm benliğini kaplayınca, kapalı dudaklarının arasından melodisiz sesler yükseldi.

"Oh, Bev, oh canım evet," diye fısıldadı. Aralarında ebedi bir bağ oluşmuştu. Ben yana çekildi. "Seni çok seviyorum sevgilim," dedi.

Aralarında bir şeyler olmuştu. Seksin ne olduğunu bilmeyen kızların fısıldayıp kikirdeyerek konuştukları şey en sonunda gerçekleşmişti. Seks onlar için tarif edemedikleri bir canavardı. Seksten eylem olarak söz ediyorlardı. Sen yapar mısın? Kız kardeşinle erkek arkadaşı yapıyorlar mı? Asla yapmamaya niyetleri var mı? Ah, evet galiba tüm beşinci sınıf kızları birer evde kalmış kız olmayı yeğleyecekler. Kızların hiçbirinin seksin bu denli zevkli olduğunu bilmediklerini Beverly anlamıştı.

Başından geçenleri anlatacak olursa kim bilir kızlar nasıl şaşıracaklardı, hepsi bir ağızdan, "Ay! Canın çok acıdı mı?" diye soracaklardı. Beverly elini ısırdı. Greta Bowie, Sally Mueller ve diğerlerinin neden çığlık çığlığa kahkahalar attıklarını şimdi daha iyi anlıyordu; o yedi kız yaşamlarının en uzun ve en korkunç yazını deliler gibi gülerek geçirmemişler miydi? Bazen insanlar çok korkunç ve bilinmeyen şeylere gülerlerdi. Ayrıca komik şeylere de gülerlerdi. Kimi zaman da çocuk gibi hem güler hem de ağlarlardı... ama bilinmeyen, bilinmezin ebedi gücünü içerirdi.

Elini ısırarak çığlıklarını bastıramazdı. Ama içini rahatlatabilirdi – karanlıkta Ben diye bağırarak duyduğu zevki kanıtlayabilirdi.

"Evet! Evet! Evet!" Uçuşun muhteşem görüntüleri gözlerinin önünde canlandı. Sığırcıkların, alakargaların sesleri kulaklarını doldurdu. Sanki dünyanın en tatlı müziğini dinliyor gibiydi. İşte Beverly uçuyor, uçuyor, uçuyordu. Güç ne Ben'de ne de kendisindeydi, ikisinin arasında bir yerlerdeydi. Ben yüksek sesle haykırarak zevkin doruğuna çıktı. Beverly onun kollarının titrediğini hissetti. Kalçalarını kaldırınca onun içindeki titreşimleri hissetti. Ona dokundukça karanlık boşlukta adeta birlikte yüzüyorlardı. Hayat ışığını birlikte yakalamışlardı.

Ve bir süre sonra her şey bitti. Birbirlerinin kolları arasında uzanıp kaldılar. Ben bir şeyler söylemek istedi – belki de aptalca özür dileyecekti. Saçma sapan sözcüklerle güzel anıların büyüsünü bozacaktı. Beverly onu öpücüklere boğarak konuşmasına engel oldu. Sonra onu diğerlerinin yanına yolladı.

Sıra Bill'e geldi.

Bill bir şeyler söylemek istedi ama kekelemekten konuşamıyordu.

Beverly yeni gücünün bilincindeydi. "Sus, konuşma," dedi. Yorulmuştu ve tüm vücudu ağrıyordu. "Her şey çok iyi olacak, tamam mı?"

"Se... se... sen e... e... emin misin?"

Beverly, "Evet," dedi ve kollarını onun boynuna dolayınca, saçlarından ter sızdığını hissetti. "Bahse girerim iyi olacak."

"Şe... şe... şey..."

"Hişşşt..."

Ben'le olduğu gibi değildi; tutku vardı ama bir öncekinden farklıydı. Bill'in en sona kalması iyi olmuştu. Nazik, sevecen ve sakindi. Beverly onun çok hevesli olduğunu fark etmişti, ama Beverly'yi memnun etmek için kendini frenliyordu. Bill ise yaptıkları şeyin ne denli büyük bir olay olduğunu fark etmişti. Bu yaptıklarından asla söz etmeyecekler, hiç kimseye anlatmayacaklardı.

Sonunda, içinde yükselen arzu onu şaşırttı. "Oh! Tekrar olacak, buna dayanabilir miyim?" diye düşündü. Fakat duyduğu zevkin tadı onu düşüncelerinden alıkoydu. Bill, "Seni seviyorum Bev, seviyorum, sonsuza dek seveceğim," sözlerini hiç kekelemeden defalarca yineledi.

Beverly ona sıkı sıkı sarıldı. Yanakları birbirine değdi. Ve bir an öyle kaldılar.

Bill konuşmadan geri çekilince, Beverly bir an kendini yapayalnız hissetti. Giysilerini birer birer giymeye başladı. Bacaklarının arasında bir sızı vardı. Erkekler bu sızıyı asla hissetmezlerdi. Böylesine acıyla karışık zevkli yorgunluğu ve sonunda bu iş bittiğinde rahat bir nefes almanın ne olduğunu asla anlayamazlardı. Önlerinde bir boşluk vardı. Ama bunun ne anlama geldiğini

bir türlü açıklayamıyordu. Garip melankolik bir boşluk. Bu nedenle gökyüzünün altında bembeyaz karlarla örtülü ağaçların çıplak dallarını düşündü. İlkbaharda gelecek olan sığırcıkları, alakargaları bekliyorlardı.

Beverly elleriyle yoklayarak diğerlerini buldu.

Bir an hiç kimse konuşmadı. Bir süre Eddie'nin konuşmaya başladığını duyunca Beverly hiç şaşırmadı. "Sanırım sağ taraftaki iki dönemeci geçtikten sonra sola dönmemiz gerek. Vay canına, bunu biliyordum ama çok heyecanlıydım..."

Richie, "Sen tüm yaşamın süresince heyecanlısın Ed," dedi. Sesi yumuşak ve tatlıydı. Panik hali yatışmıştı.

Eddie ona aldırmadan, "Yolumuzu çoktan şaşırdık, ama bu en kötüsü. Eğer geldiğimiz yolu bulabilirsek, kurtulduk demektir," dedi.

Çarpık çurpuk bir sıra oluşturdular. Önde Eddie, arkasında Beverly, elini onun omzuna koymuştu. Mike da elini Bev'in omzuna koydu. Tekrar yürümeye başladılar, bu kez hızlı adımlar atıyorlardı. Eddie eski savruk, sinirli halinden sıyrılmıştı.

Beverly, eve dönüyoruz, diye düşündü. İçi neşeyle doldu. Eve, evet eve dönmek çok güzeldi. Yapmak istediğimiz şeyi yaptık, şimdi geri dönüp tekrar çocuk olabiliriz. Çocuk olmak çok güzel.

Karanlıkta ilerlerken, Beverly yakınlarda akan suyun sesini duydu.

YİRMİ ÜÇ
DIŞARISI

1

Derry/09.00-10.00

Saat dokuzu on geçe Derry'deki rüzgârların ortalama hızı saatte 90 kilometreye ulaşmıştı. Kimi yerde bu hız saatte 110 kilometreyi buluyordu. Belediyedeki anemometre saatte 122 kilometre hızla esen bora tespit etti. Hemen ardından ibre sıfıra döndü. Rüzgâr belediye binasındaki anteni söküp beraberinde götürmüştü. George Denbrough'nun gemisi gibi onu da bir daha gören olmadı. Saat dokuz buçukta, Derry Bayındırlık İşleri'nin imkânsız olduğuna yemin ettiği şeyin sadece mümkün değil, kaçınılmaz olduğu kesinleşmişti: 1958 ağustosundan bu yana ilk kez Derry şehir merkezini sel basacaktı. Ona çeyrek kala asık suratlı adamlar kamyonlarını ve arabalarını kanalın iki yanına park ettiler. 1957 ekiminden beri ilk defa kanalın çimento duvarlarına kum torbaları dizildi. Akarsuyun yeraltına girdiği üçlü kavşaktan başlamak üzere anacadde, Kanal Sokağı ve yokuşun aşağısında kalan bölümler araç trafiğine kapatıldı. Alelacele kum torbalarını dizmeye çalışan adamlar yeraltı suları yüzünden ayaklarının altındaki toprağın titrediğini hissediyorlardı. Sarsıntılar büyük kamyonlar geçtiğinde üst geçitlerde hissedilen sarsıntılar kadar güçlüydü. Ama bütün titreşimler düzenliydi ve oradakilere soracak olsanız şehir merkezinin kuzeyinde olduklarına sevindiklerini söylerlerdi çünkü en azından gümbürtülerin duyulduğu bölgeden uzaktaydılar. Harold Gardener şehrin batısındaki Zitner Gayrimenkul'ü işleten Alfred Zitner'a bağırıp sokaklarda göçük oluşup oluşmayacağını sordu. Zitner ancak cehenneme kar yağ-

dığında diye karşılık verdi ona. Harold'ın gözünün önüne buz pateni yapan Adolf Hitler ve Yahuda'nın görüntüleri geldi. Kum torbalarını dizmeyi sürdürdü. Su seviyesi artık kanalın çimento duvarının hizasına ulaşmıştı. Çorak Topraklar'da Kenduskeag çoktan yatağından taşmış ve öğlen olduğunda çalıların çoğu sular altında kalmıştı. Adamlar hiç durmadan çalışmayı sürdürdüler. Ancak kum torbaları tükendiğinde duraksadılar ve derken, ona on kala yırtılma sesini andıran korkunç bir sesle donup kaldılar. Harold Gardener sonradan karısına kıyamet koptuğunu sandığını söyleyecekti. Şehir merkezi yer yarılıp içine girmemişti –o sırada değil– duydukları Standpipe'ın gürültüsüydü. Sadece Norbert Keene'nin torunu Andrew Keene neler olduğunu gördü ama o sabah o kadar çok ot içmişti ki hayal gördüğünü sandı. Sabah sekizden beri fırtınaya rağmen boş boş Derry'de dolanıp duruyordu ve Dr. Hale'in gökyüzündeki ailesinin yanına katıldığı zamanla yaklaşık aynı zamanda o da sokaktaydı. Sırılsıklam olmuştu (kuru kalan tek şey koltuk altında sakladığı ot torbasıydı) ama ıslandığının farkında bile değildi. Gözleri kocaman açıldı. Standpipe Tepesi'ndeki Memorial Park'a ulaşmıştı. Ve şayet yanılmıyorsa Standpipe makarna kutularında resmini gördüğü Pisa Kulesi gibi yana eğilmişti. Hem de gözle görülür ölçüde. "Vay canına!" diye bağırdı gözbebekleri daha da büyüyen Andrew Keene. Derken çatırtılar duyuldu. Kulenin eğimi artarken oğlan gözlerine dolan yağmur damlalarına aldırmayarak öylece durup bu manzaraya baktı. Su kulesinin iki tarafından beyaz çakıltaşı dökülüyordu... Hayır, dökülüyordu denemez de; fırlıyorlardı. Derken taş temellerin yedi metre yukarısından belirgin bir çatırtı yükseldi. Çatlaktan sular fışkırdı. Çakıltaşları artık sularla beraber sürükleniyordu. Standpipe'tan büyük bir çatırtı yükseldi. Andrew kulenin hareket ettiğini görebiliyordu. On ikiden bire veya ikiye doğru ilerleyen yelkovan gibi kule de yere yaklaşmayı sürdürdü. Oğlanın koltuk altında tuttuğu ot torbası düştü, önce gömleğinin içine sonra kemerinin üstüne kaydı. Oğlan bunu fark etmedi bile. Büyülenmiş gözlerle kulenin yıkılışını izliyordu. Standpipe'ın içinden dünyanın en büyük gitarının telleri birer birer kopuyormuş gibi sesler yükseliyordu. Silindirin

içindeki kablolar su basıncıyla birer birer atıyordu. Standpipe'ın düşüşü hızlandı, tahtalar ve kirişler parçalandı, kıymıklar havaya saçıldı. *"ŞU İŞE BAK!"* diye bağırdı Andrew Keene, ama sesi kulenin yıkılışının gürültüleri arasında kaybolup gitti. Derken yedi bin ton su çatlaktan dışarı döküldü. Kocaman gri bir dalga. Andrew Keene yokuşun aşağısında duruyor olsa hiç şansı olmazdı. Ama Tanrı sarhoşları, küçük çocukları ve serserileri sever; Andrew öyle bir yerde duruyordu ki hem her şeyi gördü hem de üzerine bir damla su bile sıçramadı. *"GERÇEK BİR ÖZEL EFEKT GİBİ!"* diye bağırdı Andrew sular katı bir kütle gibi Memorial Park'ı ezip geçer ve Stan Uris adlı küçük çocuğun bir zamanlar yanında durup babasının dürbünüyle kuşları izlediği güneş saatini sürüklerken. *"STEVEN SPIELBERG, SIKIYORSA BÖYLESİNİ YAP!"* Kuş havuzu da sularla sürüklendi. Andrew havuzun anafora kapılmış gibi döndüğünü, üst taraftaki tabağı andıran bölümün parçalandığını ve sulara kapılıp gittiğini gördü. Memorial Park'la Kansas Sokağı'nı birbirinden ayıran akçaağaçlar bovling kukaları gibi devrildi. Elektrik kablolarını da beraberinde götürdüler. Sokakları sel bastı ama su artık sıvı gibi görünmekten çıkmış, her şeyi yutan kaskatı bir duvar gibi görünmeye başlamıştı. Güneş saati, kuş havuzu ve ağaçlar gitmişti gitmesine ama suyun enerjisi tükenmemişti. Kansas Sokağı'nın öbür ucundaki bir düzine evi sürükleyip Çorak Topraklar'a doğru yoluna devam etti. Evlerin çoğu temellerinden kopup tek parça halinde sürüklendiler. Andrew Keene, Karl Massensik ailesinin evini tanıdı. Altıncı sınıfta öğretmenliğini yapan Bay Massensik uyuz öğretmenin tekiydi. Ev yokuş aşağı sürüklenirken Andrew pencerelerden birinin önünde yanan mumu gördüğünü sandı. Hayal görüp görmediğini düşündü. Derken Çorak Topraklar'dan bir patlama sesi yükseldi ve biri Coleman gaz lambasını tutuşturmuşçasına sarı alevler her yanı sardı. Andrew kırk saniye önce orta sınıftan ailelerin evleriyle dolu olan Kansas Sokağı'nın haline baktı. Hayalet şehre dönmüştü ortalık. Evlerin yerinde koca koca çukurlar kalmıştı. Andrew düşüncelerini dile getirmeyi istediyse de artık bağıramıyordu. Bağıracak gücü kalmamıştı. Ciğerleri enerjisini yitirmiş, bağırmaktan yorgun düşmüştü. Bir dizi çatırtı duydu,

sanki ayaklarının altına çatapatlar yapıştırılmış bir dev, koşar adım merdivenleri iniyordu. Standpipe'ın parçalarının yokuştan aşağı yuvarlanışının gürültüsü. Koca beyaz silindir son suları da kusarken parçaları bir arada tutan kablolar özgür kaldı ve çelik kırbaçlar gibi havaya savruldu. Andrew'un gözleri önünde neredeyse on metrelik Standpipe havaya savruldu. Oğlana depo havada donup kalmış gibi geldi. İnsanı tımarhaneye yollayacak gerçeküstü bir görüntü. Camları kırılmış, demirleri parçalanmış, tepesindeki ışık sönmüştü. Sonra son bir gürültüyle yere çarptı depo. Parçalar Kansas Sokağı'ndan aşağı yuvarlandı. *Bir zamanlar orada evler vardı*, diye düşündü Andrew Keene. Derken bacaklarının gücü tükendi. Yere yığıldı. Bir zamanlar deponun durduğu taş temele baktı. Gördüklerini anlatsa, kimsenin kendisine inanıp inanmayacağını merak etti.

Kendisi bile gözlerine inanamıyordu ki.

2

Av/31 Mayıs 1985, 10.0,

Bill ve Richie O'nun kendilerine döndüğünü gördüler, kıskaçları açılıp kapanıyor, sağlam gözü onlara tepeden bakıyordu. Bill O'nun ateşböcekleri gibi parladığını fark etti ama ışık titrek ve zayıftı. O fena yaralanmıştı. Yaratığın düşünceleri böceklerin vızıltısı gibi zihnine doluştu.

(bırakın beni, beni bırakırsanız ne isterseniz veririm; para, şan, şöhret, güç, ne isterseniz)

Bill gözlerini O'nun tek kırmızı gözüne dikip yaratığa doğru ilerledi. İçindeki gücün arttığını, kollarına, yumruklarına dolduğunu hissetti. Suratında bir gülümsemeyle Richie de yanı başındaydı.

(sana karını geri verebilirim –onu sana sadece ben, sadece ve sadece ben geri verebilirim– yediniz hiçbir şey hatırlamadığınız gibi, o da hiçbir şey hatırlamaz)

Artık çok yaklaşmışlardı. Hiç olmadığı kadar. Bill O'dan yükselen iğrenç kokuyu alabiliyordu. Dehşet içinde bunun Ço-

rak Topraklar'ın kokusu olduğunu kavradı. Yıllarca o kokuya kanalizasyonun ve fabrikaların kirlettiği nehrin ya da yakılan çöplerin neden olduğunu düşünmüşlerdi... Ama gerçekten hepsinin bu olduğuna inanmışlar mıydı? Bu O'nun kokusuydu ve Çorak Topraklar'da iyice belirginleşse de bir bulut gibi Derry'nin ve Derry halkının üzerine çökmüştü. Hayvanat bahçelerinde çalışanlar bir süre sonra kafeslerden gelen pis kokuyu almaz ve ziyaretçilerin neden suratlarını buruşturduğunu çözemez ya... Şehirde yaşayanlar da aynı onlar gibi kokuyu almamaya başlamışlardı.

"Biz ikimiz," diye mırıldandı Richie'ye. Richie de gözlerini Örümcek'ten ayırmaksızın başını sallayarak karşılık verdi. Yaratık geriliyor, iğrenç cılız bacakları taşlara sürtünürken tasvir edilemez sesler çıkarıyordu. Nihayet sınıra dayanmıştı.

(sonsuza kadar yaşamanızı sağlayamam ama size dokunursam ömrünüz uzar – iki yüz yıl, üç yüz yıl, hatta beş yüz yıl yaşarsınız – sizi dünyanın yeni tanrıları yapabilirim – beni bırakırsanız beni bırakırsanız beni bırakırsanız)

"Bill?" diye sordu Richie.

İçindeki öfke biriken, biriken, biriken ve taşma noktasına ulaşan Bill saldırıya geçti. Richie de ona eşlik etti. Birlikte sağ ellerini yaratığa doğru savurdular ama Bill yaratığa çarpan şeyin elleri değil birleşen güçleri, Öteki'nin desteğiyle daha da artan bir enerji olduğunu biliyordu; anıların ve arzunun gücüydü, her şeyin ötesinde sevginin ve unutulmuş çocukluğun birbirine karışmasıydı.

Örümcek'in çığlığı Bill'in kafasında yankılandı, sanki beyni parçalanıyordu. Yumruğunun iğrenç bir ıslaklığa daldığını hissetti. Kolu omzuna kadar yaratığın içine gömüldü. Geri çekildiğinde elinden Örümcek'in kara kanı damlıyordu. Elinin açtığı yaradan cerahat aktı.

Richie'nin, O'nun yaralı vücudunun neredeyse tam altında durduğunu görebiliyordu. Klasik boksör pozisyonunda duran Richie'nin her yanı O'nun kanına bulanmıştı.

Örümcek ayaklarıyla onlara saldırdı. Bir ayağı Bill'in böğrüne isabet etti, gömleğini ve derisini parçaladı. Yaratığın kıskaçları

çaresizce yere sürtünüyordu. Çığlıkları bir türlü dinmek bilmeyen çan sesleri gibiydi. Yaratık hantal hareketlerle yeniden saldırıya geçti, Bill'i ısırmayı denedi. Bill geri çekilmektense sadece yumruğuyla değil, bütün vücuduyla yaratığa saldırdı, insandan bir torpile dönüştü. Amerikan futbol oyuncuları gibi öne eğilip yaratığa doğru koştu.

Bir an O'nun iğrenç etine çarpıp sekeceğini sandı. İçinden çığlıklar atarak yeniden saldırdı, bacaklarından destek alıp ellerini O'nun gövdesine soktu. Sonunda deriyi yarmayı başardı; O'nun vücudundan dökülen sıcak sıvılar her yanını kapladı. Yüzünden akıp kulaklarına doldu. Nefes aldığında burnundan içeri girdi.

Yeniden zifiri karanlıktaydı, omuzlarına kadar O'nun çırpınan gövdesinin içindeydi. Tıkalı kulakları zil sesleriyle çınlıyordu. Sanki kafasının içinden şehir bandosu geçiyordu Bill'in.

O'nun kalp atışları.

Richie'nin acıdan inlediğini duydu, derken ses kesildi. Bill ani bir kararla yumruklarını havaya kaldırdı. Boğuluyor, O'nun içindeki iğrenç sıvılar nefes almasını engelliyordu.

Çın çın çın...

Ellerini O'nun içine soktu, yırttı, parçaladı, kopardı, sesin kaynağını aradı; organları parçalarken parmakları açılıp kapanıyordu. Ciğerleri havasızlıktan pes etmek üzereydi.

Çın çın çın...

Aniden onu ellerinde hissetti, avucunda attığını hissettiği, kasılıp gevşeyen canlı bir şey.

(HAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIR)

Evet, diye içinden bağırarak karşılık verdi boğulmakta olan Bill. *Evet! Bunun tadına bak seni sürtük! BUNUN TADINA BAK! HOŞUNA GİTTİ Mİ? HOŞUNA GİTTİ Mİ?*

Parmaklarını O'nun kalbine doladı, iki avucu V oluşturacak şekilde ayrıldı – ve bütün gücüyle avuçlarını birleştirdi.

O'nun kalbi Bill'in elleri arasında parçalanırken yaratıktan korku ve acı dolu son bir çığlık yükseldi. Kalbin parçaları Bill'in parmaklarının arasından aktı.

Çın çın çın...

Kaybolup giden çığlık. Bill O'nun gövdesinin eldiven gibi bütün vücudunu sardığını hissetti. Her şey birdenbire gevşedi. O'nun vücudunun çırpındığının, bir tarafa doğru devrildiğinin bilincine vardı. Aynı zamanda kendisi de geri çekildi çünkü bilinci kapanmak üzereydi.

Örümcek olarak gördükleri uzaylı yaratık yere devrildi, bacakları bir süre havada çırpınıp tünelin duvarlarını çizdi.

Bill yalpalayarak uzaklaştı, güçlükle nefes alıyor, O'nun iğrenç tadını ağzından atabilmek için yere tükürüp duruyordu. Kendi ayağına takılıp dizlerinin üzerine düştü.

O zaman bütün netliğiyle Öteki'nin sesini duydu; Kaplumbağa ölmüşse bile onu oluşturan enerji kaybolmamıştı.

"Evlat, iyi iş başardın."

Ve gitti. Güç de onunla gitti. Bill kendini zayıf ve kırılgan hissetti. Delirmenin sınırındaydı. Başını çevirip baktığında kâbuslardan fırlama kara Örümcek'in çırpınmayı sürdürdüğünü gördü.

"Richie!" diye bağırdı. "Richie, neredesin dostum?"

Cevap yok.

Işık neredeyse tamamen gitmişti. Örümcek'le birlikte ölmüştü. Gömleğinin cebini yoklayıp son kibrit kutusunu buldu. Kibritler yerindeydi ama kanla ıslandıkları için yanmıyorlardı.

"Richie!" diye bağırdı yeniden, ağlamaya başladı, emekleyerek ilerledi. Önce bir el, sonra diğeri. Sonunda eli yumuşak bir şeye değdi. Yokladı... Richie'nin yüzünü buldu.

"Richie! Richie!"

Hâlâ cevap yoktu. Bill karanlıkta bin bir güçlükle Richie'yi kucağına alıp ayağa kalktı ve geldikleri yöne doğru ilerledi.

3

Derry/10.00 - 10.15

Saat onda Derry sokaklarını ele geçiren titreşim güçlenip sarsıntıya dönüştü. *Derry News* gazetesi kanalın yeraltından geçen bölümünün sel yüzünden zayıflayıp çöktüğünü yazacaktı. Ama

bu yoruma katılmayanlar da vardı. "Oradaydım, gözlerimle gördüm," diye anlatacaktı Harold Gardener karısına. "Sadece kanalın kirişleri yıkılmadı. Deprem oldu. Lanet olasıca bir deprem." Sebebi ne olursa olsun sonuç ortadaydı. Sarsıntılar güçlenirken camlar kırıldı, tavandan boyalar döküldü, binaların temellerinden ve kirişlerinden gıcırtılar yükseldi. Pek çok mağazanın duvarlarında çatlaklar oluştu. Aladdin Sineması tabelasını taşıyan kablolar koptuğunda ışıltılı yazı sokağa düşüp parçalandı. Center Sokağı Eczanesi'nin arkasından geçen sokak 1952'de yapılan Brian X Dowd binasının yıkılmasıyla sarı tuğlaların altında kaldı. Aynı renkte bir toz bulutu havalanıp tül bir perde gibi komşu binaları örttü.

Aynı anda şehir merkezindeki Paul Bunyan heykeli de patladı. Sanki çok uzun zaman önce sanat öğretmenlerinden birinin savurduğu tehdit en nihayetinde gerçekleşmişti. Pis pis sırıtan sakallı kafa roket gibi havaya fırladı. Paul bacak açmayı denerken kasları yırtılmış gibi bir bacağı öne, diğer bacağı geriye kaydı ve heykelin gövdesi yere yapıştı. Plastik baltanın ucu önce göğe yükseldi sonra yuvarlana yuvarlana Öpüşme Köprüsü'ne düştü.

10.02'de Derry şehir merkezi diye bir şey kalmamıştı.

Yıkılan su deposundan dökülen sular Kansas Sokağı'ndan geçip Çorak Topraklar'ı boylasa da tonlarca su yokuşlardan sanayi mahallelerine aktı. Belki bardağı taşıran bu olmuştu... Belki de Harold Gardener'ın karısına dediği gibi gerçek bir depremdi. Anacaddede yarıklar oluştu. Başlangıçta küçüktüler... Sonra her şeyi yutmaya hazırlanan ağızlar gibi genişlediler. Kanal gürleyerek yatağından taştı. Her yer zangır zangır titriyordu. Shorty'nin hediyelik eşya dükkânının önündeki neon tabela sokağa düştü ama sokaktaki suyun seviyesi zaten bir metreyi bulmuştu. Birkaç saniye sonra Shorty'nin Mr. Paperback binasının yanındaki binası alçalmaya başladı. Bu olayı ilk fark eden Buddy Angstrom oldu. Dirseğiyle Alfred Zitner'ı dürttü. O da Harold Gardener'a bir dirsek attı. Saniyeler içinde kum torbası yerleştirme operasyonu sona erdirildi. Kanalın iki tarafına dizilen adamlar sağanak yağmur altında yüzlerinde birbirinin aynısı dehşetle karışık şaşkınlık ifadeleriyle hediyelik eşya dükkânının binasının aşağı inen

dev bir asansör gibi alçalışını seyrettiler. Yapı saygınlığını kaybetmeksizin toprağa gömülüyordu. Batışı sona erdiğinde sular altındaki kaldırıma çömelseniz üçüncü kat pencerelerinden içeri girebilirdiniz. Sular binaya dolarken Shorty'nin kendisi çatıda belirdi. Birileri onu kurtarsın diye deliler gibi elini kolunu sallıyordu. Derken hemen yandaki, zemin katında Mr. Paperback'in yer aldığı bina da yere batmaya başladı. Ne yazık ki o bina Shorty'ninki gibi dümdüz yere gömülmedi. Mr. Paperback binası gözle görülür ölçüde eğildi (bir anlığına da olsa gerçekten makarna kutularındaki Pisa Kulesi'ne benzedi) ve eğildikçe her tarafından tuğlalar döküldü. Bu tuğlalardan bazıları Shorty'ye isabet etti. Harold Gardener adamcağızın ellerini havaya kaldırarak kendini korumaya çalıştığını gördü... Derken Mr. Paperback binasının en üstteki üç katı birbiri üzerine dizilmiş krepler gibi birer birer yana kaydı. Shorty yok oldu. Kum torbası taşıyanlardan biri çığlık attı ama çığlığı yıkılan binaların gürültüsünde kaybolup gitti. Yer öyle kötü sarsılıyordu ki çoğu ayakta duramayıp yere devrildiler. Harold Gardener anacaddeye bakan binaların domino taşları gibi devrilişlerine şahit oldu. Sokağın kendisi de toprağa gömülüyor, sular altında kalıyordu. Derken iki taraftaki binaların dengesi tamamen bozuldu ve sokak aşağı çökerken onlar da sokağa devrildiler. Northeast Bankası, ayakkabıcı, Alvey'in tütün marketi, Bailley'in lokantası, Bandler's Müzik Marketi. Gerçi binalar yıkılmaya başladığında zaten ortada sokak falan kalmamış, sular her yeri kaplamıştı. Asfalt parçaları akıntıyla bata çıka sürükleniyordu. Üç sokağın kesişme noktasındaki trafik ışıklarının kaybolduğunu gördüğünde Harold'ın aklı başına geldi.

"Hemen gitmeliyiz!" diye bağırdı Al Zitner'a. *"Sular geri gelecek! Al! Sular bu yöne gelecek!"*

Al Zitner duyduysa bile belli etmedi. Yüzü uyurgezerlerinkini veya hipnotize olmuş insanlarınkini andırıyordu. Sırılsıklam kırmızı mavi spor ceketinin önü açılmış, Lacoste tişörtünün göğüs hizasındaki timsah sembolü ortaya çıkmıştı. L. L. Bean'den aldığı kauçuk tabanlı çizmeleri ve golf kulübünün amblemini taşıyan mavi çorapları içinde belki de bir milyon dolarlık yatırımının sokağa gömülüşünü izliyordu. Arkadaşlarının, poker oynadığı,

devremülkleri paylaştığı insanların evim dediği yer, Maine'deki Derry şehri sakinlerinin kayıklarla seyahat ettikleri boktan şehirlere benzemişti. Bütün sokaklar sular altındaydı, ayakta kalan binaların arası suyla dolmuştu. Kanal Sokağı'nın bittiği yerde koca bir göl oluşmuştu. Zitner'ın Harold'ı duymaması şaşırtıcı değildi. Ama diğerleri de Gardener'ın vardığı sonuca varmıştı – kum torbalarının o kadar suyu durdurmasına imkân yoktu. Kimileri kum torbalarını bıraktığı gibi tabanları yağladılar. Harold Gardener onlardan biriydi. Hayatta kaldı. Kimileri onun kadar şanslı değildi. Tonlarca asfaltı, betonu, tuğlayı, camı ve yaklaşık dört milyon dolarlık mal mülkü sürükleyen sel suları o yöne aktığında hâlâ kanal bölgesindeydiler. Sel hiçbir ayrım yapmaksızın kum torbalarını da insanları da sürükleyip götürdü. Harold koşarken suların peşinde olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu; ne kadar hızlı koşarsa koşsun su, arayı kapıyordu. Sonunda çalılarla kaplı dik bir yokuşu tırmanarak selden kurtulmayı başardı. Tek bir kere başını çevirip arkaya baktı ve Roger Lernerd olduğunu zannettiği bir adamın süpermarketin otoparkındaki arabasını çalıştırmayı denediğini gördü. Suyun kükremesine ve rüzgârın uğultusuna rağmen Harold arabanın motorundan yükselen takırtıları duyabiliyordu. Adam motoru zorladı ama arabayı çalıştıramadı. Derken Kenduskeag gürleyerek taştı ve hem süpermarket hem Roger Lernerd'in parlak kırmızı arabası suların altında kaldı. Harold tırmanmaya devam etti, dallara, köklere tutundu. Tek kurtulma umudu tırmanabildiği kadar yükseğe tırmanmaktı. Andrew Keene gibi Harold Gardener da o sabah şehre yukarıdan bakmak taraftarıydı. Arkasında kalan Derry şehir merkezinin yıkılmaya devam ettiğini duyabiliyordu. Top atışlarını andırıyordu yıkılan binadan yükselen gürültüler.

4

Bill

"Beverly!" diye bağırdı. Sırtı ve kolları acı içindeydi. Richie her geçen saniye biraz daha ağırlaşıyordu. Üç yüz kiloyu kolla-

rında taşıyormuş gibi hissediyordu Bill. *O zaman onu neden bırakmıyorsun,* diye sordu zihninde beliren ses. *Öldüğünü gayet iyi biliyorsun, onu neden bırakmıyorsun?*

Ama yapamazdı. İmkânsız.

"Beverly!" diye bağırdı tekrar. "Ben! Kimse yok mu?

Şöyle düşündü: *Burası O'nun beni ve Richie'yi fırlattığı yer. Tam olarak ne yaşamışlardı? Unutuyorum, anılar kayboluyor...*

"Bill?" Ben'in sesi, titrek ve yorgun ama yakınlardan geliyordu. "Neredesin?"

"Bu taraftayım dostum. Richie de yanımda. O... fena yaralandı."

"Konuşmayı sürdür." Ben iyice yaklaşmıştı. "Konuşmaya devam et Bill."

"Onu öldürdük," dedi Bill, Ben'in sesinin geldiği yöne yürürken. "Yaratığı öldürdük. Richie öldüyse..."

"Ölmek mi?" diye karşılık verdi endişelenen Ben. Sesler çok yakından geliyordu... Derken eli karanlıkta Bill'in burnuna çarptı. "Ölmüşse mi dedin?"

"Ben... o..." Artık Richie'yi birlikte taşıyorlardı. "Ne durumda olduğunu göremiyorum," dedi Bill. "Emin değilim. Onu gö... gö... göremiyorum!"

"Richie!" diye bağıran Ben arkadaşını sarstı. "Richie, kendine gel! Kendine gel lanet herif!" Ben'in dili sürçüyordu. "*RICHIE, LANET OLASICA KENDİNE GELECEK MİSİN?*"

Karanlıkta Richie'nin uykulu, huysuz, yeni uyandığını belli eden sesi duyuldu: "Tamam, tamam Saman Kafa, bir de beni azarlamana ihtiyacım yok..."

"*Richie!*" diye bağırdı Bill. "*Richie, iyi misin?*"

"Adi yaratık beni fena fırlattı," diye mırıldandı Richie aynı yorgun sesle. "Kafamı fena çarptım. Bütün... bütün hatırladığım bu. Bevvie nerede?"

"Bıraktığımız yerde," dedi Ben çabucak arkadaşlarına yumurtalardan bahsetti. "Yüzden fazla yumurtayı ezdim. Sanırım hepsini öldürdüm."

"Umarım öldürmüşsündür," dedi Richie. Sesi artık biraz daha iyiydi. "Beni yere indir Koca Bill. Yürüyebilirim... Suyun sesi güçlendi mi?"

"Evet," dedi Bill. Üçü karanlıkta el ele tutuştu. "Kafan nasıl?"

"Fena sızlıyor. Ben bayıldıktan sonra neler oldu?"

Bill anlatabileceği kadarını anlattı.

"Yani O öldü?" dedi Richie hayranlıkla. "Emin misin Bill?"

"Evet," dedi Bill. "Bu sefer e... eminim."

"Şükürler olsun," dedi Richie. "Yardım eder misin Bill, galiba kusacağım."

Bill devrilmemesi için arkadaşını tuttu. Richie'nin işi bittiğinde yürümeye devam ettiler. Arada bir ayakları karanlıkta hafifçe ışıldayan bir şeylere basıyordu. Ben'in parçaladığı yumurtalar. Doğru yöne gittiklerini bilmek güzel olsa da yumurtaları göremediğine memnundu.

"Beverly!" diye bağırdı Ben. *"Beverly!"*

"Buradayım..."

Bağırışı zayıftı, neredeyse suyun uğultusunda kaybolacaktı. Karanlıkta düzenli aralıklarla kadına seslenmeyi sürdürerek ilerlediler.

Sonunda yanına ulaştıklarında Bill hiç kibriti kalıp kalmadığını sordu. Beverly cebinden yarısı dolu bir kutu kibrit çıkardı. Bill kibritlerden birini çaktığında hayaletleri andıran suratlar belirdi karşısında – kolunu iki büklüm duran Richie'ye dolamış olan Ben'in şakağından kanlar akıyordu. Dönüp diğer tarafa baktı. Audra yere yığılmıştı, bacakları iki yana açılmış, başı diğer tarafa dönmüştü. Onu saran ağların çoğu erimişti.

Kibritin alevi parmaklarını yaktığında çöpü yere fırlattı. Karanlıkta aralarındaki mesafeyi yanlış hesapladı, Audra'ya takıldı ve az kalsın yere düşecekti.

"Audra! Audra, beni duyabiliyor musun?"

Bir elini Audra'nın sırtına yaslayıp doğrulmasına yardım etti. Diğer elini saçlarının altına sokup parmaklarını boynunun kenarına yasladı. Nabzını kontrol etti. Yavaş ama düzenli atışlar.

Bir kibrit daha yaktı ve alevinde Audra'nın gözbebeklerinin büyüdüğünü fark etti. Ama yüzündeki donuk ifade değişmemişti. Kibriti Audra'nın suratını kızıla boyayacak kadar yaklaştırdığında bile değişmedi. Audra hayattaydı ama bilinci kapalıydı.

Lanet olsun, daha da kötüydü ve Bill de bunu gayet iyi biliyordu. kadın katatonik durumdaydı.

İkinci kibrit de parmaklarını yaktı. Sallayıp söndürdü.

"Bill, suyun sesi hoşuma gitmedi," dedi Ben. "Bir an evvel buradan çıkmalıyız."

"Eddie olmadan nasıl çıkacağız?" diye mırıldandı Richie.

"Yapabiliriz," dedi Bev. "Bill, Ben haklı. Dışarı çıkmalıyız."

"Onu bırakmam."

"Elbette onu da yanımıza alabiliriz ama hemen gitmeliyiz."

"Cevabı bulacaksın Bill," dedi Beverly alçak sesle. "Onu öldürdün. Bizi buradan çıkaracaksın." Bill biraz önce Richie'yi taşıdığı gibi Audra'yı kucağına alıp ötekilere sırtını döndü. Kadını kollarında hissetmenin tüyler ürpertici bir yanı vardı; sanki nefes alan bir mumya taşıyordu.

"Ne tarafa Bill?" diye sordu Ben.

"Bi... bi... bilmiyorum..."

(cevabı bulacaksın Bill, O'nu öldürdün, bizi buradan çıkaracaksın)

"Tamam, hadi," dedi Bill. "Bakalım çıkışı bulabilecek miyiz? Alır mısın Beverly?" Kibritleri Beverly'ye verdi.

"Ya Eddie?" diye sordu Beverly. "Onu da dışarı çıkarmalıyız."

"Nasıl ya... yapacağız?" diye sordu Bill. "O... Be... Beverly, tüneller yıkılıyor."

"Onu da dışarı çıkarmak zorundayız dostum," dedi Richie. "Hadi Ben."

Birlikte Eddie'nin cesedini kaldırmayı başardılar. Beverly bir kibrit çakıp masallardan fırlama kapıya giden yolu aydınlattı. Bill, Audra'yı kollarında tutarak kapıdan geçirdi. Richie ve Ben de Eddie'yi dışarıya taşıdılar.

"Onu bırakabilirsiniz," dedi Beverly. "Burada kalabilir."

"Fazla karanlık," dedi hıçkırıkları duyulan Richie. "Bilirsin işte... Çok karanlık. Ed... o..."

"Hayır, böylesi uygun," dedi Ben. "Belki olması gereken yer burasıdır. Belki böyle yazılmıştır."

Oğlanı yere bıraktılar. Richie, Eddie'yi yanağından öptü. Sonra boş gözlerle Ben'e baktı. "Emin misin?"

"Evet. Hadi Richie."

Richie kalkıp kapıya döndü. *"Lanet olsun sana!"* diye bağırdı ciğerlerinin yettiğince. Bir tekmede kapıyı kapadı. Güçlü bir çat sesinin ardından kapı kendiliğinden kilitlendi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Beverly.

"Bilmiyorum," dedi Richie ama biliyordu. Başını çevirip Beverly'nin kibriti sönmeden önce son kez kapıya baktı.

"Bill, kapıdaki işaret var ya?"

"Ee, ne olmuş?" diye sordu Bill.

"Gitmiş," dedi Richie.

5

Derry/10.30

Yetişkin kütüphanesini Çocuk Kütüphanesi'ne bağlayan cam koridor bir seferde patladı. Camlar şemsiye biçiminde etrafa saçıldı, kütüphaneyi saran ağaçların dallarına ve yapraklarına yapıştı.

Böyle bir patlama birilerini rahatlıkla yaralayabilir veya öldürebilirdi ama içeride de dışarıda da kimsecikler yoktu. Kütüphane o gün kapalıydı. Çocukken Ben Hanscom'ı büyüleyen koridorun bir yenisini yapmadılar; Derry'deki yıkım şehre o kadar pahalıya patlamıştı ki iki kütüphaneyi iki ayrı bina olarak tutmak kolaylarına geldi. Zamanla Derry Belediye Meclisi'ndekiler bile cam göbek bağının ne işe yaradığını unuttu. Belki de onlara cam koridorun büyüsünü anlatabilecek tek kişi ocak ayında soğuk bir gece burnu akar, elleri uyuşurken dışarıda durup ışıkla kuşatılmış, kış soğuğundan etkilenmeyen insanların iki kütüphane arasında gidip gelişini seyreden Ben'di. Onlara anlatabilirdi, evet, ama Belediye Meclisi toplantıları insanların bu tür anılarını anlattıkları yerler değildir – zifiri karanlık ve soğuğun ortasında dururken ışığı sevmeyi öğrendiğinizi anlatamazsınız. Ne olursa olsun; gerçekler şöyleydi: Cam koridor bilinmeyen bir nedenle patlamış ama kimse yaralanmamıştı. (Büyük şans, sabahki fırtına 67 kişiyi öldürmüş 320 kişiyi yaralamıştı.) Yenisi yapılmadı. 31

Mayıs 1985 tarihinden sonra Çocuk Kütüphanesi'nden yetişkin kütüphanesine geçmek isteyenler dışarı çıkıp yürümek zorunda kaldılar. Hava soğuksa, yağmur veya kar yağıyorsa paltonuzu giyerdiniz.

6

Dışarısı/31 Mayıs 1985, 10.54

"Durun," dedi soluk soluğa kalan Bill. "Biraz dinlenmeme izin verin."

"Bırak da onu taşımana yardım edeyim," dedi Richie. Eddie'yi Örümcek'in ininin dışında bırakmışlardı. Ve hiçbiri bundan bahsetmek istemiyordu. ama Eddie ölmüştü ve Audra hâlâ hayattaydı – teknik olarak.

"Ben taşırım," dedi nefes almakta güçlük çeken Bill.

"Saçmalama. Kalp krizi geçireceksin. Sana yardım etmeme izin ver Koca Bill."

"Başın nasıl?"

"Acıyor," dedi Richie. "Konuyu değiştirme."

Bill isteksizce de olsa Richie'nin Audra'yı taşımasına izin verdi. Daha kötüsü de olabilirdi; Audra normalde altmış beş kilo olan uzun bir kadındı. Ama kendini politik terörist sanan bir psikopat tarafından esir alındığı için Freddie Firestone onun kilo vermesini istemişti. Audra balık ve köy peyniri diyetiyle on kilo vermişti. Buna rağmen karanlıkta yarım kilometre boyunca (veya belki bir kilometre, emin olmaya imkân yoktu) 55 kilo insana 155 kilo gibi geliyordu.

"Te... te... teşekkürler do... dostum," dedi.

"Boş ver. Benden sonra sıra sende Saman Kafa."

"Bip bip Richie," dedi Ben. Bill her şeye rağmen gülümsedi. Yorgun bir gülümsemeydi ve belirip kaybolmuştu ama hiç yoktan iyiydi.

"Hangi yöne gideceğiz Bill?" diye sordu Beverly. "Suyun sesi her zamankinden yakın geliyor. Burada boğulmak istemiyorum."

"Düz gidip sola sapacağız," dedi Bill. "Belki adımlarımızı hızlandırsak iyi olur."

Yarım saat kadar yürüdüler, Bill ne zaman sola ne zaman sağa döneceklerini söylüyordu. Suyun sesi güçlendi ve derken hepsini korkutan bir tür stereo efektine dönüştü. Bill eliyle duvarları yokladı. Islak bir tuğlaya denk geldi ve hemen ardından ayakkabıları suyun içinde kaldı. Akıntı sığ ama hızlıydı.

"Audra'yı bana ver," dedi soluk soluğa kalan Ben'e. "Akıntıya karşı gideceğiz." Ben kadını dikkatlice Bill'in kucağına aktardı. Kadından en ufak bir ses çıksa... İtiraz etse... Kıpırdansa... "Kibritler ne durumda Bev?"

"Çok kalmadı. Belki yarım düzine. Bill... nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Bildiğimi sanıyorum," dedi Bill. "Hadi."

Peşinden köşeyi döndüler. Su seviyesi yükseliyordu, köpükler önce Bill'in bileklerine sonra baldırına ulaştı. Artık diz boyu sudaydılar. Suyun gürlemesi iyice şiddetlendi. İçinden geçtikleri tünel sarsılıyordu. Bill bir an akıntının yürüyemeyecekleri kadar güçleneceğini sandı ama kanala su akıtan ufak boruları geçtiklerinde akıntı yeniden hafifledi. Ama su derinleşiyordu.

Yandaki boruları gördüm! Gördüm!

"He... hey!" diye bağırdı. "Si... siz de etrafı görebiliyor musunuz?"

"On beş dakikadır içerisi aydınlanıyor!" diye bağırarak karşılık verdi Beverly. "Nerede olduğumuzu biliyor musun Bill?"

Bill az kalsın, *bildiğimi sanıyordum*, diyecekti. *"Hayır! Hadi!"*

Kenduskeag'ın kanal adı verilen beton duvarlı bölümüne yaklaştıklarını zannetmişti... Şehir merkezinin altından geçip Bassey Parkı'ndan çıkmayı planlıyordu. Ama yürüdükleri tünelde ışık vardı ve şehrin altından geçen tünele ışık girmesi imkânsızdı. Yani tünelin aydınlık olmasının hiçbir açıklaması yoktu.

Bill, Audra için iyice endişelenmeye başlamıştı. Akıntının şiddeti yüzünden değil –artık eskisinden sakindi sular– derinliği yüzünden. *Su seviyesi biraz daha yükselirse onu yüzdürmek zorunda kalacağım*, diye düşündü. Ben solunda, Beverly sağındaydı; başını hafifçe çevirdiğinde Ben'in arkasından yürüyen Richie'yi göre-

biliyordu. Zemin iyice garipleşmişti. Ayakları sürekli kiremit ve tuğlayı andıran şeylere takılıyordu. Önlerindeyse batmakta olan bir geminin pruvasını andıran bir nesne vardı.

Soğuk su yüzünden tir tir titreyen Ben açıklığa koştu. Islanmış bir puro kutusu suratına çarptı. Kutuyu ittirip pruvayı andıran nesneyi çıkardı. Büyükçe bir tabela. AL harfleri ve altında GE okunuyordu. Kafasında bir şimşek çarptı.

"Bill! Richie! Bev!" Şaşkınlıktan kahkahalar atıyordu.

"Ne oldu Ben?" diye bağırdı Beverly.

İki eliyle tabelayı yakalayan Ben kalanını da yüzeye çekti. Tabelanın kenarı tünelin duvarına sürtündü. Artık hepsi yazanları görebiliyordu: ALADDIN ve altında GELECEĞE DÖNÜŞ.

"Sinemanın tabelası," dedi Richie. "Nasıl buraya..."

"Sokak göçmüş," diye fısıldadı Bill. Gözbebekleri büyümüştü. Tünele baktı. İleriden gelen ışık daha da güçlüydü.

"Ne oldu Bill?"

"Lanet şehre ne olmuş?"

"Bill? Bill? Ne..."

"Tüneller!" diye karşılık verdi Bill. "Şehri sel basmış, eski tüneller... Sanırım bu sefer..."

Kucağında Audra'yla hızlı adımlarla ilerledi. Ben, Bev ve Richie peşine düştüler. Beş dakika sonra başını kaldıran Bill mavi gökyüzünü görebiliyordu. Tünelin tavanındaki çatlağın tam altındaydılar. Çatlak en az yirmi metre uzunluğundaydı. Su kiremitlerden, araba kaportalarından ve çerçöpten oluşan takımadaların arasından geçerek akıyordu.

Yürümeleri imkânsızlaşmıştı –minik dağların ne zaman ayaklarının altında belireceğini kestiremiyorlardı ve düşerlerse bileklerini burkma ihtimalleri yüksekti. Su seviyesi neredeyse omuz hizasına gelmişti.

Akıntı hafif ama iki saat hatta bir saat önce burada olsaydık eminim sürüklenip giderdik, diye düşündü Bill.

"Neler oluyor Koca Bill?" diye sordu Richie, Bill'in dirseğinin dibinde durmuş şaşkın şaşkın çatıdaki çatlağa bakıyordu – *çatı dediğiniz anacadde, daha doğrusu bir zamanlar öyleydi*, diye düşündü Bill.

"Bence Derry şehir merkezi kanalın sularına kapılıp sürüklenip gitmiş. Bir iki saate Penobscot'a, oradan da Atlas Okyanusu'na dökülür. Audra'yı taşımama yardım eder misin Richie? Onu daha fazla..."

"Elbette," dedi Richie. "Elbette Bill. Sorman gereksiz."

Audra'yı Bill'in kucağından aldı. O ışıkta Bill karısını hiç istemediği kadar net görüyordu – yüzünün beyazlığı yanaklarını ve alnı kirlendiği için ilk bakışta fark edilmiyordu ama bir sorun olduğunu anlıyordunuz. Gözleri açıktı... Masum boş bakışlar. Islak saçları omuzlarına dökülmüştü. New York'taki seks mağazalarında satılan şişme bebeklere benziyordu. Tek fark hâlâ düzenli olarak nefes almasıydı... Vücudun doğal mekanizması, bir refleksten fazlası değil.

"Nasıl dışarı çıkacağız?" diye sordu Richie'ye.

"Sen Ben'in tepesine çıkarsın," dedi Richie. "Bev senin tepene çıkar. İkiniz karını yukarı çekersiniz. Ben beni yukarı ittirir. Sonra birlikte Ben'i çıkarırız. Ardından size fıstık gibi kızların katılacağı bir voleybol turnuvasını nasıl düzenleyeceğimizi öğretirim."

"Bip bip Richie."

"Sana bip bip Koca Bill."

Yorgunluk dalgalar halinde çarpıyordu. Ben ile Beverly göz göze geldiler. Beverly gülümsedi. O da gülümseyerek karşılık verdi.

"Yardım eder misin Be... Ben?" dedi Bill.

Yorgunluktan ölmek üzereymiş gibi görünen Ben evet dercesine başını salladı. Yanağı fena kesilmişti. "Sanırım seni yukarı kaldırabilirim."

Eğilip ellerini önde birleştirdi. Bill bir ayağıyla Ben'in elleriyle yaptığı basamağa basıp yukarı sıçradı. Ama yeterli değildi. Ben ellerini yukarı kaldırdı. O zaman Bill tünelin tepesindeki çatlağa ulaştı. Kendini yukarı çekti. İlk gördüğü beyaz-turuncu yol babasıydı. İkincisiyse arkasına toplanan insanlar. Başını çevirdiğinde Freese'i gördü. önce ne olduğunu anlamadı, sonra mağazanın yarısının sokağa gömüldüğünü fark etti. Dışarıda kalan kısmı her an yoldan geçenlerin üstüne devrilmeye hazırlanan bir kitap yığınını andırıyordu.

"Bakın! Bakın! Sokakta biri var!"

Bir kadın Bill'in kafasını çıkardığı yönü işaret etti.

"Tanrıya şükürler olsun, biri sağ kalmış!"

Bunu söyleyen köylüler gibi başını bağlamış yaşlıca bir kadındı. Polis onu durdurdu. "Sokak güvenli değil Bayan Nelson. Biliyorsunuz. Her an yeni göçükler oluşabilir."

Bayan Nelson mı, diye düşündü Bill. *Sizi hatırlıyorum. Kardeşiniz bazen George'a ve bana bakıcılık yapardı.* Her şeyin yolunda olduğunu göstermek için el salladığında kadın da el sallayarak karşılık verdi. O zaman biraz olsun kendine geldi Bill. Ve umutlandı.

Dönüp yola yattı, çatlağın çökmemesi için ağırlığını eşit olarak dağıtmaya çalıştı. İnce buz üzerindeymiş gibi tek bir yere yüklenmemeye özen göstererek Bev'e uzandı. Ben'in eline basan Beverly, Bill'i bileğinden yakaladı ve Bill gücünün son kırıntılarıyla kadını yukarı çekti. Güneş koca bulutların arkasında kaybolmuş, hava yeniden kararmıştı. Beverly şaşkınlıkla bulutlara baktı ve bakışlarını yere çevirirken Bill'le göz göze geldiler.

"Seni seviyorum Bill," dedi Beverly. "Umarım karın iyileşir."

"Te... te... teşekkürler Bevvie," dedi. Şefkatli gülümsemesi Beverly'yi ağlattı. Birbirlerine sarıldıklarında bariyerlerin arkasındaki kalabalıktan alkışlar yükseldi. *Derry News* gazetesinden bir fotoğrafçı o anın fotoğrafını çekti ve hasar yüzünden Bangor'da basılan 1 Haziran sayısında kullandılar. Fotoğraf altı son derece sadeydi ve o kadar gerçekti ki Bill yıllarca gazeteden kestiği fotoğrafı cüzdanında taşıdı. KAZAZEDELER yazıyordu fotoğrafın altında. Hepsi buydu ama bu kadarı yeterliydi.

Maine Eyaleti'ndeki Derry şehrinde saat on biri altı geçiyordu.

7

Derry/Aynı Günün İlerleyen Saatleri

Çocuk Kütüphanesi'yle yetişkin kütüphanesi arasındaki cam koridor patladığında, 10.30'la 10.33 arasında yağmur dindi. Yavaş

yavaş değil, biri musluğu kapamışçasına birden kesildi. Rüzgâr zaten kesilmeye başlamıştı ve öyle çabuk ortadan kayboldu ki insanlar batıl inançlara kapıldılar. Rüzgârın uğultusu iniş yapmış bir 747'nin motorundan yükselen sesler gibiydi. 10.47'de güneş yüzünü gösterdi. Öğleden sonra olduğunda bulutlar tamamen dağıldı. Gün, alışıldık sıcak bir güne dönüştü. 15.30'da ikinci el eşya dükkânının kapısındaki termometre 29 dereceyi gösteriyordu – mevsimin en sıcak günü. İnsanlar sokaklarda yaşayan ölüler gibi dolaşıyor, birbirleriyle pek konuşmuyordu. Yüz ifadeleri birbirinin aynıydı: Her şeyin nasıl bu kadar çabuk değişebileceğini anlamamanın verdiği şaşkınlık. Akşam olduğunda ABC, CBS, NBC, CNN kameraları Derry'ye gelmiş muhabirler gerçeğin bir versiyonunu izleyicilerine anlatmaya başlamıştı. Yıkımın ne kadar gerçek olduğunu insanlara gösteriyorlardı... Oysa gerçek denilen şeyin güvenilmez bir kavram olduğunu iddia edecekler mutlaka çıkacaktır, örümcek ağları gibi birbirine geçmiş kablolaların üstüne gerilmiş kumaş parçasından daha elle tutulur bir şey değildir gerçek. Ertesi sabah *Today* programından Bryant Gumble ve Willard Scott, Derry'ye gelecekti. Program sırasında Gumble, Andrew Keene ile röportaj yapacaktı. "Koca su deposu yıkılıp yokuştan aşağı yuvarlandı," dedi Andrew. "Vay canına dedim. Bilmem anlatabiliyor muyum? Steven Spielberg'in çektiği bir sahnenin ortasında olmak gibiydi. Hey, televizyonda daha iriyarı görünüyorsun." Kendilerini ve komşularını televizyonda görmek olayı gerçek kıldı. Bu sayede kavranılamaz korkunçluktaki olayın adını koydular. Acayip bir fırtına. İlerleyen günlerde ölü sayısı daha da arttı. Herkes cani fırtınadan söz ediyordu. Maine tarihindeki en şiddetli bahar fırtınasıydı diyorlardı. Bütün bu başlıklar korkunç olsalar da yararlıydılar – olayın özündeki garipliği unutmaya yardımcı oluyorlardı. Gariplik kelimesi yumuşak kalıyor. Delilik daha uygun. Kendilerini televizyonda görmek onu daha gerçek, daha az delice kılıyordu. Ama gazetecilerin gelişinden önceki saatlerde çamurla kaplı sokaklarda gözlerine inanamayan ifadelerle dolaşan Derry halkı vardı yalnızca. Sadece Derry'liler, konuşmuyor, etrafa bakınıyor, arada bir bir şeyleri yerden alıp geri fırlatıyorlardı. Geçen yedi sekiz saatte neler olduğunu çöz-

meye çalışıyorlardı. Erkekler Kansas Sokağı'ndan sigaralarını tüttürerek tepetaklak Çorak Topraklar'a dizilmiş evlere bakıyordu. Başka erkekler ve kadınlar turuncu trafik babalarının arkasından sabah ona kadar şehir merkezi olarak adlandırdıkları kara deliği seyrediyorlardı. Pazar gazetesinin başlığı şöyleydi: DERRY BELEDİYE BAŞKANI ŞEHRİ BAŞTAN İNŞA ETMEYE YEMİN ETTİ. Belki de ederlerdi ama sonraki haftalarda, Belediye Meclisi inşaatın nereden başlayacağını tartışırken şehir merkezindeki krater büyümeye devam etti. Fırtınadan dört gün sonra yer yarıldı ve Bangor Hidroelektrik Şirketi binası içine düştü. Üç gün sonra Maine'in doğusundaki en iyi sosisli sandviçleri satan Flying Doghouse çöktü. Evlerin, apartmanların ve işyerlerinin boruları sürekli tıkanıyordu. Gidişat o kadar kötüleşti ki Old Cape'te oturanlar taşınmaya başladı. 10 Haziran Bassey Parkı'ndaki at yarışlarının ilk gecesiydi; ilk yarış 20.00'de yapılacaktı. Herkesin keyfini yerine getiren bir etkinlik. Ama atlar start almadan seyircilerin oturduğu sıralar çöktü. Altı kişi yaralandı. Aralarında 1973'e kadar Aladdin Sineması'nı yöneten Foxy Foxworth de vardı. Foxy iki hafta hastanede yattı, bacağı kırılmıştı. Taburcu edildiğinde New Hampshire'da yaşayan kız kardeşinin yanına gitti.

Şehirden ayrılan sadece o değildi. Derry parçalanıyordu.

8

Hastabakıcının ambulansın arka kapısını çarparak kapayıp yolcu koltuğuna geçişini izlediler. Ambulans tepedeki Derry Hastanesi'ne doğru yola çıktı. Richie ölme riski olduğunu söyleyerek ambulansa binmeye çalışmış ama şoförle kavgası sonuç vermemişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Ben. Gözlerinin altında kahverengi halkalar, boynunda çamurdan bir kolye vardı.

"O... o... otele döneceğim," dedi Bill. "On beş o... on altı saat uyuyacağım."

"Onaylıyorum," dedi Richie. Umutla Bev'e baktı. "Sigaranız var mı küçükhanım?"

"Hayır," dedi Beverly. "Sanırım yine sigarayı bırakacağım."

"Mantıklı bir tercih."

Dördü yan yana yavaş yavaş yokuşu çıktılar.

"Bi... bitti," dedi Bill.

Ben başını salladı. "Başardık. Sen başardın Koca Bill."

"Birlikte başardık," dedi Beverly. Keşke Eddie'yi de yukarı çıkarabilseydik. En çok bunu isterdim."

Anacaddenin PointSokağı'yla kesiştiği yere varmışlardı. Kırmızı yağmurluklu, yeşil kauçuk çizmeli bir oğlan kâğıttan gemisini yüzdürüyordu. Kendisine baktıklarını görünce gülümseyip çekingence el salladı. Bill onun, arkadaşı kanalda Jaws'ı gören oğlan olabileceğini düşündü. Gülümseyip oğlana doğru yürüdü.

"A... artık he... her şey yo... yolunda," dedi.

Oğlan onu süzdükten sonra sırıttı. Aydınlık, mutlu bir gülümseme. "Evet," dedi. "Galiba öyle."

"Her iddiasına varım."

Oğlan güldü.

"Kaykay yaparken temkinli olacak mısın?"

"Sanmam," dedi oğlan. Bu sefer de Bill güldü. Oğlanın saçlarını karıştırmak için kendini zor tuttu – o yaştaki bir çocuğun bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Ötekilerin yanına döndü.

"O da kimdi?" diye sordu Richie.

"Bir arkadaş," dedi Bill. Ellerini ceplerine soktu. "Geçen sefer neler olduğunu hatırlıyor musun? Dışarı çıkışımızı?"

Beverly başını salladı. "Eddie Çorak Topraklar'a ulaşmamızı sağlamıştı. Her nasılsa Kenduskeag'ın diğer tarafından, Old Cape Mahallesi'nden çıkmıştık."

"Saman Kafa'yla birlikte arıtma merkezlerinden birinin kapağını ittirmiştiniz," dedi Richie, Bill'e. "En güçlülerimiz ikinizdiniz."

"Evet," dedi Ben. "İttirdik. Dışarıçıktığımızda güneş batmak üzereydi."

"Evet," dedi Bill. "Hepimiz bir aradaydık."

"Hiçbir şey sonsuz değildir," dedi Richie. Tırmandıkları yokuştan aşağı bakıp iç çekti. "Şuna bakın." Ellerini öne uzattı.

Avuçlarındaki yara izleri kaybolmuştu. Beverly, Ben ve Bill de aynısını yaptılar. Elleri kirliydi ama izden eser yoktu.

"Hiçbir şey sonsuza dek sürmez," diye tekrarladı Richie. Başını kaldırıp Bill'e baktı. Bill, Richie'nin yanaklarından süzülen yaşları gördü.

"Belki sevgi hariç," dedi Ben.

"Ve arzu," dedi Beverly.

"Arkadaşlar ne dersiniz?" diye soran Bill gülümsedi. "Ne düşünüyorsun Geveze?"

"Şey... " diyen Richie gülümseyip gözlerini ovuşturdu. "Şükretmek lazım evladım, arkadaşlar şükretmek lazım," dedi yaşlıları taklit ederek.

Bill ellerini öne uzattı, yeniden çember oluşturdular. Sayıları yediden dörde düşmüştü ama hâlâ çember oluşturabiliyorlardı. Birbirlerine baktılar. Şimdi Ben de hüngür hüngür ağlıyordu. Ve gülümsüyordu.

"Sizleri çok seviyorum," dedi. Bev'in ve Richie'nin ellerini gücü yettiğince sıktı. Sonra el ele tutuşmayı bıraktılar. "Şimdi gidip otelde kahvaltı dedikleri şeyin neye benzediğini keşfedelim mi? Ayrıca Mike'ı aramalıyız. Sağ olduğumuzu haber verelim."

"İyi düşündünüz beyefendi," dedi Richie. "Arada bir kafanız çalışıyor. Ne dersin Koca Bill?"

"Bakıyorum çenen yine düştü," dedi Bill.

Kahkahalar atarak otele yürüdüler. Bill cam kapıyı ittirdiğinde Beverly asla bahsetmediği ama hiç unutmadığı bir görüntü yakaladı. Camdaki yansımaları – ama dört değil altı kişinin yansıması, Eddie, Richie'nin; Stan de yüzünde buruk gülümsemesiyle Bill'in arkasındaydı, camdan Beverly'ye bakıyorlardı.

9

Dışarısı/Günbatımı, 10 Ağustos 1958

Güneş ufka yaklaşırken Çorak Topraklar'ı kızıla boyayan kocaman kırmızı bir topa dönüşmüş. Arıtma merkezlerinden birinin kapağı azıcık kalkıyor, yerine iniyor, bir daha kalkıyor ve yana kayıyor.

"İttir Be... Ben. Omzum kı... kırılacak..."

Kapak beton silindiri saran otların üstüne düşüyor. Yedi çocuk sırayla dışarı çıkıp sessiz bir şaşkınlıkla gözlerini kıpıştırarak etrafa bakıyorlar. Sanki daha önce gün ışığını hiç görmemişler.

"Etraf çok sessiz," diyor Beverly alçak sesle.

Yegâne gürültü akarsuyun uğultusu ve böceklerin cırlaması. Fırtına geçmiş olsa da Kenduskeag'in seviyesi alçalmamış. Şehir tarafında, betona hapsedilip kanal adını aldığı yerde nehir yatağından taşmış ama ciddi bir hasar yok. En büyük felaket kilerleri sel basması bu seferlik.

Stan yüzünde düşünceli bir ifadeyle arkadaşlarından uzaklaşıyor. Bill etrafa bakınıyor. Başlangıçta Stan'in nehir kenarındaki alevleri gördüğünü sanıyor – ilk bakışta alev sandığı bir şey: bakamadığı kadar parlak kızıl bir ışıltı. Ama Stan ateşi sağ eline aldığında yansıyan ışığın açısı da değişiyor ve Bill onun Coca-Cola şişesi olduğunu görüyor. Yeni şişelerden. Biri nehrin kenarına düşürmüş. Stan'in şişeyi ters çevirip boynundan tutuşunu ve kayalara çarpışını izliyor. Şişe kırılıyor. Hepsi Stan'in cam kırıklarını karıştırışını izliyor. Kendini işine vermiş biri gibi ciddi. Sonunda kenarı keskin bir parçayı alıyor. Kızıl ışıltılar saçıyor cam kırığı. Bill aynı şeyi düşünüyor: Alev gibi.

Stan başını kaldırıp baktığında Bill oğlanın kafasından geçenleri anlıyor: Açık ve net. Stan haklı. Arkadaşına doğru yürüyüp avuçlarını uzatıyor. Stan nehre doğru geriliyor. Suyun yüzeyinde kara böcekler var. Uçan bir gökkuşağını andıran ejder böceği vızlayarak yanlarından geçiyor. Kurbağa bas bariton şarkısına başladığında Stan camın kenarıyla sol elinin avucunu kesiyor. Kanın akışı bir tür huşu veriyor Bill'e: Ne kadar canlı!

"Bill?"

"Evet. İkisini de."

Stan diğer elini de kesiyor. Acı var ama çok değil. uzakta bir kuş ötüyor. Huzurlu bir ses, kuş, ayı çağırıyor, diye düşünüyor Bill.

Kanayan ellerine ve arkadaşlarına bakıyor. Hepsi yanında – elinde sıkı sıkı tuttuğu inhalatörüyle Eddie; koca göbeğiyle Ben, gözlüksüz çıplak görünen Richie, sessiz ve ciddi Mike, dudakları büzülmüş. Beverly pisliğe rağmen güzel görünen saçlarını arkaya savurmuş ona bakıyor.

Hepimiz. Hepimiz buradayız.

Onları görüyor, gerçekten görüyor, son kez olduğunu bilerek çünkü her nasılsa bir daha bu şekilde bir araya gelmeyeceklerini anlıyor. Kimse konuşmuyor. Beverly ellerini öne uzatıyor. Bir saniye sonra Richie ve Ben de ona katılıyorlar. Mike ve Eddie de aynısını yapıyor. Güneş ufukta kaybolurken Stan birer birer ellerini kesiyor. Uzaklardaki kuş yeniden ötüyor, sudan yükselen sisi görebiliyor Bill. Evrenle bütünleştiğini hissediyor – nasıl Beverly herkesi bir arada gördüğü yansımadan bahsetmeyecekse o da hiçbir zaman bu histen bahsetmeyecek.

Dalların arasından geçen esinti çalıları hışırdattığında şöyle düşünüyor: Burası hoş bir yer. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Hoş bir yer ve arkadaşlarım da çok güzel; her biri muhteşem. Kuş ötüyor, tatlı bir melodi. Bill bir anlığına kuşun yerine geçiyor, sanki istese şarkılar söyleyerek ufka doğru uçabilecek.

Beverly'ye baktığında onun gülümsediğini görüyor. Gözlerini kapayan Beverly ellerini iki yana açıyor. Bill sol elini tutuyor Ben sağ. Bill, Beverly'nin kanının kendi kanına karıştığını hissediyor. Diğerleri de onlara katılıp çemberi tamamlıyorlar.

Stan'in yüzünde endişeli bir ifade var; bir tür korku.

"O ölmemişse, O geri gelirse ge... geri geleceğinize yemin edin," diyor Bill.

"Yemin ederim," diyor Ben.

"Yemin ederim," diyor Richie.

"Evet, yemin ederim," diyor Bev.

"Yemin," diye mırıldanıyor Mike Hanlon.

"Evet, yemin ederim," diyor kısılmış sesiyle Eddie.

"Ben de yemin ederim," diye fısıldıyor Stan ama sona doğru sesi tizleşiyor ve arkadaşlarına bakamıyor bunu söylerken.

"Ye... yemin ederim."

Hepsi buydu; hepsi bu. Ama bir süre daha öylece durup çemberlerinden yükselen gücün tadını çıkardılar. Batan güneş yüzlerini soluk renklere boyamıştı. Çorak Topraklar'a karanlık çökerken çember halinde durdular. Bütün yaz kullandıkları patikalar, oyun oynadıkları açıklıklar, oturup çocukların tartıştığı türden derin konuları tartıştıkları veya Beverly'nin sigaralarını içtikleri kayalıklar sessizliğe gömülmüştü. Gün sona eriyor.

Sonunda Ben ellerini çekiyor. Bir şey söylemeye hazırlanıyor ama başını sallayıp uzaklaşıyor. Önce Richie onu takip ediyor, sonra Beverly ve Mike, birlikte yürüyorlar. Kimse konuşmuyor; Kansas Sokağı'na tırmanıp kendi yollarına gidiyorlar. Bill yirmi yedi yıl sonra o günü düşündüğünde bir daha hiç bir araya gelmediklerini fark ediyor. Bazen dördü, beşi buluştular. Bir veya iki kere altısı bir araya geldi. Ama yedisi hiç buluşmadı.

O, sonuncu. Uzun süre ellerini beyaz çite dayayıp ilk yıldızlar gökte belirirken Çorak Topraklar'ı izliyor. Mavi göğün altında, karanlığın üstünde durup gölgelerin Çorak Topraklar'ı sarmasını bekliyor.

Bir daha orada oynamak istemedim, diye düşünüyor aniden. Bu düşüncenin korkutucu veya huzursuz edici değil, özgürleştirici olduğunu keşfedince şaşırıyor.

Bir süre daha oyalandıktan sonra Çorak Topraklar'a sırtını dönüp evin yolunu tutuyor, elleri ceplerinde karanlık kaldırımda ilerlerken zaman zaman Derry'nin ışıkları yanmaya başlayan evlerine bakıyor.

Bir veya iki blok sonra hızlanıyor adımları, akşam yemeğini düşünüyor... ve bir iki blok sonra bir ıslık tutturuyor.

DERRY:

SON ARA

"Okyanus böyle zamanlarda gemilerle doludur; onları görmemek imkânsızdır. Geçip giderler," dedi gözlükleriyle oynayan Bay Micawber. "Öylece geçip giderler. Hayali mesafeleri aşarak."

–Charles Dickens,
David Copperfield

4 Haziran 1985

Bill yirmi dakika sonra gelip bana bu kitabı getirdi – Carole onu kütüphanedeki masalardan birinden bulmuş ve rica ettiğinde Bill'e vermiş. Polis şefi Rademacher'ın almış olabileceğini düşünmüştüm ama anlaşılan kitabın yakınından bile geçmek istememiş.

Bill'in kekemeliği geçti ama zavallı adam son dört günde dört yaş daha ihtiyarladı. Audra'nın Derry Hastanesi'nden yarın taburcu edilmesini beklediğini söyledi. Özel bir ambulansla Bangor'daki akıl hastanesine nakledilecekmiş. Fiziksel olarak bir şeyi yok, çoktan iyileşmeye başlamış, ufak tefek çizikler ve morluklar. Hepsi iyileşmeye başlamış. Ama akıl sağlığı...

"Audra'nın kolunu yukarı kaldırdığında bıraktığın yerde kalıyor," dedi Bill. Pencerenin kenarına oturmuş elindeki diyet kolayla oynuyordu. "Biri tutup kolunu aşağı indirene dek havada asılı kalıyor. Refleksleri yerinde ama çok yavaş. EEG'ye göre alfa dalgalarında sorun var. Karım ka... katatonik durumda Mike."

"Bir fikrim var. Harika bir fikir olmayabilir. Beğenmezsen söyle," dedim.

"Neymiş?"

"Bir hafta daha burada kalacağım," dedim. "Audra'yı Bangor'a yollamaktansa neden evime götürmüyorsun Bill? Haftayı onunla geçir. Karşılık vermese bile onunla konuş. İhtiyaçlarını giderebiliyor mu?"

"Hayır," dedi Bill ifadesiz bir sesle.

"Sen onunla ilgilenebilecek misin demek istediğim..."

"Altını değiştirebilir miyim mi?" Gülümsedi ama o kadar acı verici bir gülümsemeydi ki bakışlarımı kaçırdım. Babamın Bowers'ları ve tavukları anlattığı zamanki gülümsemesini hatırlattı bana. "Evet, sanırım o kadarını yapabilirim."

"Sana kendine yüklenmemeni öğütlemeyeceğim, buna hazır olmadığın belli," dedim. "Ama lütfen olabilecekleri baştan kabullendiğini kendine hatırlat. Her şey olması gerektiği gibi oldu. Muhtemelen Audra'nın oynadığı rol de buna dahil."

"Se... senin ye.... yerinde o... olsam söylediklerime di... dikkat ederdim."

Bazen sükût altındır – ben de bu öğüde uydum.

"Tamam," dedi sonunda. "Gerçekten..."

"Evet ciddiyim. Hasta Hizmetleri'nden anahtarlarımı al. Dolapta birkaç tane Delmonico bifteği var. Belki bu da kaderdir."

"Karım... sadece sı... sıvıyla beslenebiliyor."

"Olsun," dedim gülümsemeyi sürdürerek. "Belki kutlayacak bir şeyleriniz olur. Dolapta kaliteli bir şişe şarap da var. Mondavi. Buraların şarabı ama iyidir."

Yanıma gelip elimi tuttu. "Teşekkürler Mike."

"Lafı bile olmaz Koca Bill."

Elimi bıraktı. "Richie sabah Kaliforniya'ya uçtu."

Başımı salladım. "Sence görüşmeyi sürdürür müsünüz?"

"Be... belki," dedi. "En azından bir süreliğine. Ama..." Gözlerini gözlerime dikti. "Bence yine aynısı olacak."

"Unutacak mıyız?"

"Evet. Aslında başladı bile. Şimdilik küçük detaylar. Ama yayılacaktır."

"Belki böylesi daha iyi."

"Belki." Kolasıyla oynamayı sürdürerek camdan dışarı baktı, gözleri kocaman açılmış, sesi çıkmayan plastiğe dönmüş güzeller güzeli karısını düşündüğü belliydi. Katatonik. Çarpılıp kilitlenen bir kapının gürültüsü. İç çekti. "Belki öyledir."

"Ben? Beverly?"

Bana bakıp gülümsedi. "Ben, Beverly'yi kendisiyle Nebraska'ya gelmeye davet etti. Beverly de bir süreliğine de olsa gitmeyi kabul etti. Chicago'daki arkadaşını duydun mu?"

Başımı salladım. Beverly, Ben'e anlatmıştı, Ben de dün uğradığında bana. Eğer doğru anlamışsam Beverly'nin harika kocasıyla

ilgili sonradan yaptığı tasvirler ilk anlattıklarından çok daha gerçekmiş. Muhteşem Tom, Beverly'yi son dört yıldır duygusal, ruhsal ve bazen fiziksel baskıyla kontrol altında tutuyormuş. Muhteşem Tom, Beverly'nin bir arkadaşını döve döve hastanelik edip burada olduğumuzu öğrenmiş.

"Bana iki haftaya Chicago'ya uçacağını ve Tom'un kaybolduğunu polise rapor edeceğini söyledi."

"Akıllıca," dedim. "Onu aşağıda kimse bulamaz." Eddie'yi de diyecektim ama söylemeye dilim varmadı.

"Hayır, sanırım bulamaz," dedi Bill. Eminim Ben onu yalnız bırakmayacaktır. Gerçekten çılgınca bir şey duymak ister misin?"

"Ne?"

"Bence Tom'a neler olduğunu tam olarak hatırlamıyor."

Şaşkın gözlerle ona baktım.

"Ya çoktan unuttu ya da unutuyor," dedi Bill. "Ben de kapının neye benzediğini artık hatırlamıyorum. O'nun inine açılan geçidin. Düşünmeye çalıştığında saçma sapan bir şey oluyor – gözümün önüne köprüden geçen keçilerin görüntüsü geliyor. *Üç Küçük Keçi* masalındaki gibi. Delice, ha?"

"Tom Rogan'ın izini Derry'ye kadar süreceklerdir," dedim. "İzini saklamaya gerek duymamıştır. Uçak biletleri, araba kiralama..."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi bir sigara yakan Bill. "Uçak biletini nakitle satın almış, sahte bir isim vermiştir. Belki bir arabayı ucuza kapamış ya da çalmıştır."

"Neden öyle yapsın ki?"

"Hadi ama," dedi Bill. "Buraya kadar Beverly'nin poposuna şaplak atmaya geldiğini sanmıyorsun ya?"

Bir an göz göze geldik. Sonra ayağa kalktı. "Dinle Mike..."

"Tamam tamam, kaçman gerek, biliyorum," dedim.

Bu sözlerim onu güldürdü. Kahkahaları sona erdiğinde, "Evini kullanmamıza izin verdiğin için teşekkürler Mikey," dedi.

"Bir işe yarayacağına söz veremem. Evimin benim bildiğim herhangi bir şifa etkisi yok."

"Eh... sonra görüşürüz." Ardından garip bir şey yaptı, garip ama hoş bir şey. Eğilip beni yanağımdan öptü. "Tanrı seni korusun Mike. Buralarda olacağım."

"Belki her şey yoluna girer Bill," dedim. "Umudunu yitirme. Belki her şey yoluna girer."

Gülümseyip başını salladı ama ikimizin beyninde de aynı kelime yankılanıyordu: *Katatonik*.

5 Haziran 1985

Ben ve Beverly bugün veda etmeye uğradılar. Uçmaktansa araba kiralamaya karar vermişler. Ben, Hertz'den koca bir Cadillac kiralamış. Aceleleri olmadığından arabayla gideceklermiş. Birbirlerine baktıklarında gözleri ışıldıyor. Her iddiasına varım ki şimdi sevişmiyorlarsa bile Nebraska'ya gidene dek sevişecekler.

Beverly bana sarılıp çabucak iyileşmemi diledi. Sonra da ağladı.

Ben de bana sarıldı, üçüncü veya dördüncü kez ona yazıp yazmayacağımı sordu. Yazacağımı söyledim, yazacağım da... En azından bir süre. Ama bu sefer ben de istisna değilim.

Unutuyorum.

Bill'indediğigibi, şimdilik sadece detaylar. Ama yayılacağını hissediyorum. Bir ay veya bir yıl sonra Derry'de olanları yalnızca bu defter sayesinde hatırlayabileceğim. Bir gün kelimeler de solup gidecek ve defter satın aldığım zamanki gibi beyaza dönecektir. Korkunç bir düşünce bu, gündüzleri paranoyaklıkmış gibi geliyor... Ama gece olduğunda içindeki mantığı kabulleniyorum.

Unutmak... Fikri bile korkutucu. Ama rahatlatmadığını söyleyemem. Öncelikle bu sefer yaratığı öldürdüğümüze emin olmamı sağlıyor. Döngünün başlamasını bekleyecek bir gözcüye gerek kalmadı.

Boş panik, gizliden gizliye rahatlama. Rahatlamayla gelen huzura kucak açacağım, ister göstere göstere gelsin, ister çaktırmadan.

Bill, Audra'yla evine yerleştiklerini haber vermek için aradı. Karısının durumu değişmemiş.

"Seni hiç unutmayacağım." Ben ile yanımdan ayrılmalarından hemen önce böyle dedi Beverly.

Ama gözleri farklı konuşuyordu.

6 Haziran 1985

Derry News gazetesinin birinci sayfasında bugün ilginç bir haber vardı. Başlık şöyleydi: FIRTINA HENLEY'İ ODİTORYUM'U BÜYÜTME PLANLARINDAN VAZGEÇMEK ZORUNDA BIRAKTI. Bahsi geçen Henley, Tim Henley, altmışların sonunda Derry'ye gelen bir milyoner. Derry Alışveriş Merkezi'nin inşa edilmesini sağlayan da Henley ve Zitner'dı. (Aynı makaleye göre alışveriş merkezi bir daha onarılamayacak kadar hasar görmüş.) Tim Henley, Derry'nin geliştiğini görmeye kararlıydı. Elbette kâr etmek istiyordu ama bundan fazlası da vardı: Henley şehrin büyümesiyle içtenlikle ilgileniyordu. Birdenbire Oditoryum'u büyütme planlarından vazgeçmesi aklıma birkaç düşünceyi birden getiriyor. Henley'in Derry'den soğumuş olması bu düşüncelerden ilki. İkincisiyse alışveriş merkezinin yıkımı yüzünden büyük paralar kaybetmesi.

Aynı makale Henley'in tek olmadığının altını çiziyor. Yatırımcılar veya gelecekte şehre yatırım yapmayı düşünenler de planlarını gözden geçiriyorlar. Elbette Al Zitner'ın bunları düşünüp endişelenmesine gerek yok; şehir merkezi çöktüğünde Tanrı onu emekli etti. Kalanlar, Henley gibi düşünenler şimdi daha zor bir sorunla karşı karşıya: Yarısı sular altında kalan bir şehir merkezi nasıl yeniden inşa edilir?

Uzun uzun düşündükten sonra Derry'nin ölmekte olduğu sonucuna vardım... Çiçek verme zamanı geçmiş bir bitkiye benzetilebilir belki.

Akşama doğru Bill Denbrough'yu aradım. Audra'nın durumu değişmemişti.

Bir saat önce birine daha telefon açtım, Kaliforniya'daki Richie Tozier'a. Karşıma telesekreter çıktı, fonda *Creedence Clearwater Revival* çalıyordu. Telesekreterler nedense sinirime dokunur. Adı-

mı ve telefonumu bıraktım ve kısa bir tereddüdün ardından yeniden lenslerini kullanabilmeye başladığını umduğumu söyledim. Tam kapatacaktım ki Richie telefonu açtı. "Mikey! Nasılsın?" Belli ki sesimi duyduğuna sevinmişti... Ama orada saklayamadığı bir bezginlik de vardı. Hazırlıksız yakalanan bir adamın şaşkınlığı.

"Merhaba Richie," dedim. "Toparlanıyorum."

"Güzel. Acı var mı?"

"Biraz. Ama azalıyor. Kaşıntı daha kötü. Bandajlarımı açtıklarında sevinçten havalara uçacağım. Bu arada, Creedence güzelmiş."

Richie kahkaha attı. "*Creedence* değil ki, *Rock and Roll Girls.* Fogarty'nin yeni albümünden. Duymuş muydun?"

"I ıh."

"Mutlaka almalısın. Aynı..." Cümlesini tamamlamadan önce birkaç saniye sustu. "Eski günlerdeki gibi."

"İlk fırsatta alacağım," dedim. Muhtemelen alırım. John Fogartyy'i severim. *Green River* favorimdir. Hava kararmadan eve dön, der o şarkıda.

"Bill nasıl?"

"Ben hastaneden çıkana dek Audra ile evime göz kulak oluyorlar."

"Güzel. Çok iyi." Bir an duraksadı. "Gerçekten garip bir şey duymak ister misin sevgili Mikey?"

"Neden olmasın?" dedim. Ne söyleyeceğini biliyordum.

"Şey... çalışma odamda oturmuş yeni albümleri dinliyordum. Tanıtım için yollanan kayıtlara bakıyor, metinleri okuyordum... Gözden geçirmem gereken bir sürü evrak birikmiş. Neredeyse bir ay günde yirmi beş saat çalışmam gerekecek. Bu yüzden telefonu telesekretere bağladım ama sesini açık bıraktım ki konuşmak istediğim biri aradığında bakabileyim. Telefonunu ilk saniyede açmamamın nedeni..."

"...kim olduğumu hatırlamaman."

"Tanrım, aynen öyle! Nereden biliyorsun?"

"Çünkü hepimiz unutuyoruz. Bu sefer listeye ben de dahilim."

"Mikey, emin misin?"

"Stan'in soyadı ne?" diye sordum ona.

Hattın diğer ucu sessizleşti. Uzun bir sessizlik. Fonda Omaha'dan dinleyicilere seslenen bir kadın vardı, veya belki Arizona'dan. Uzaya doğru yol alan birinin güneş sisteminden çıkarken kaybolup giden sesini andıran bir sesle kurabiyeler için birilerine teşekkür ediyordu.

Derken Richie: "Galiba Underwood'du, ama bu Yahudi soyadı değil, yanılıyor muyum?"

"Uris'ti."

"Uris!" diye bağırdı Richie. Hem rahatlamış hem sarsılmıştı. "Bir şeyin dilimin ucunda olmasından nefret ediyorum. Ama sen hatırladın Mikey, aynı geçen seferki gibi."

"Hatırlamadım, telefon defterimi açıp baktım, orada yazıyordu."

Uzun bir sessizlik. "Sen de mi hatırlamadın?"

"Hayır."

"Dalga geçmiyorsun ya?"

"Hayır geçmiyorum."

"Öyleyse bu sefer gerçekten bitti," dedi. Ne kadar rahatladığı sesinden anlaşılıyordu.

"Evet, sanırım."

Şehirlerarası konuşmanın dayanılmaz sessizliği – Maine ve Kaliforniya arasındaki kilometreleri aşan sessizlik. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk, bitmişti; ve evet, altı hafta ya da altı ay içinde birbirimizi tamamen unutacaktık. Bitmesinin bedeli arkadaşlığımız ve Stan'in hayatıydı. Eddie'nin hayatı. Onları neredeyse unutmuştum. Kulağa korkunç geliyor ama Stan'i ve Eddie'yi unutmak üzereydim. Eddie'nin astımı mı vardı migreni mi? Emin olamıyorum ama galiba migrendi. Bill'e sorarım, o hatırlıyordur.

"Bill'e ve güzel karısına benden selam söyle," dedi Richie sahte bir neşeyle.

"Söylerim Richie," dedim. Gözlerimi kapayıp alnımı ovuşturdum. Bill'in karısının Derry'de olduğunu hatırlıyordum ama adını veya ona ne olduğunu hatırlayamıyordum.

"Los Angeles'a gelirsen numaram sende var. Buluşup dedikodu yaparız."

"Elbette." Gözlerim yaşlarla doldu. "Eğer yeniden yolun buralara düşerse beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Mikey?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum dostum."

"Ben de."

Güldü. "Tamam Mikey, kendine iyi bak."

Telefonu kapadı, ben de ahizeyi yerine bıraktım. Ardından başımı yastığa koydum ve uzunca bir süre gözlerimi açmadım.

7 Haziran 1985

1960'larda polis şefi Borton'dan görevi devralan Andrew Rademacher öldü. O kadar garip bir kazaydı ki Derry'de olup bitenlerle ilişkilendirmemek imkânsız... Derry'de bir dönemin kapanışıyla.

Karakolu ve adliyeyi içeren bina kanala kayan mahallenin sınırında. Bir süre ne yıkıldı, ne sele kapıldı ama sarsıntılar ve sular binada kimsenin farketmediği hasarlara yol açmış olmalı.

Rademacher gece geç saatlere kadar ofisinde çalışıyormuş. En azından gazetedeki haberde böyle yazıyordu. Fırtınadan beri her gece geç saatlere kadar karakoldaymış. Polis şefinin ofisi üçüncü kattan beşinci kata, arşivin bulunduğu tavan arasının altına taşınalı yıllar oldu. Ayrıca artık kullanılmayan eşyalar da orada depolanırdı. Bu eşyalardan biri de önceki sayfalarda tasvir ettiğim işkence masasıydı. Demirden yapılmaydı ve iki yüz kilo vardı. 31 Mayıs'ta bina yağmurlardan payını aldı. Herhalde sular yüzünden tavan arasının zemini zayıf düşmüş. (Gazetenin yorumu.) Hangi nedenle olursa olsun işkence masası tavan arasından masasında oturmuş kaza raporlarını okuyan Rademacher'ın kafasına düşmüş. Adam oracıkta ölmüş. Polis memuru Bruce Andeen koşa koşa içeri girdiğinde onu parçalanmış masasının yanında masanın altında bulmuş, kalemi hâlâ elindeymiş.

Bill ile yeniden telefonda konuştum. Audra katı yiyecekleri de yiyebilmeye başladı, dedi. Ama başka değişiklik yok. Eddie'nin astımı mı yoksa migreni mi vardı diye sordum.

"Astım," dedi. "İnhalatörünü hatırlamıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum," dedim. Hatırlamıştım. Ama ancak Bill bahsettiğinde.

"Mike?"

"Efendim?"

"Soyadı neydi?"

Komodindeki telefon defterime baktım ama uzanıp almadım. "Emin değilim."

"Kerkorian gibi bir şeydi," dedi Bill. "Buna benzeyen ama farklı bir şey. Hepsini yazdın, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Neyse ki."

"Audra'yı ne yapacağın konusunda en ufak bir fikrin var mı?"

"Aklıma çılgınca bir fikir geldi," dedi. "Ama şimdilik bundan bahsetmek istemiyorum."

"Emin misin?"

"Evet."

"Tamam."

"Mike, sana da korkutucu gelmiyor mu? Her şeyi böylece unutmak?"

"Evet," dedim. Korkutucuydu.

8 Haziran 1985

Haziranda Derry'de fabrika açmayı planlayan Raytheon son dakikada işlerini Waterville'e taşımaya karar verdi. Gazetenin birinci sayfadan girdiği haberde hayal kırıklığı ve korkunun ipuçları vardı.

Sanırım Bill'in ne yapmayı planladığını biliyorum. Hızlı davranması gerekecek, sihrin son kırıntıları da burayı terk etmeden harekete geçmeli. Belki her şey için çok geçtir.

Sanırım ilk düşüncelerim paranoyaklık değildi. Telefon defterimdeki isimler ve adresler siliniyor. Mürekkebin rengine baktığımda elli hatta yetmiş beş yıl önce yazılmış gibiler. Oysa daha beş gün oldu. Eylülde defterde yazanların tamamen kaybolacağına eminim.

Sanırım onları koruyabilirim; silindikçe kopyalarım. Ama ne kadar kopyalarsam kopyalayayım yazdıklarım silinip gidecek ve sonunda boş bir angaryaya dönüşecek. Cezaya kalıp karatahtaya yüzlerce kez *başkalarına tükürük topu fırlatmayacağım* yazmak kadar anlamsız. İsimleri yazmayı sürdürebilirim ama bir süre sonra onları neden yazdığımı unutacağım.

Her şey olacağına varsın.

Bill, acele et... Ve dikkatli ol lütfen!

9 Haziran 1985

Gecenin bir vakti hatırlayamadığım bir kâbustan uyandım, panik içindeydim, güçlükle nefes alıyordum. Hemşireyi çağıran düğmeye uzandım ama basmadım. Çağrıya Mark Lamonica veya Henry Bowers karşılık verecekmiş gibi geldi.

Telefon defterimi alıp Nebraska'daki Ben Hanscom'ı aradım... Yazılar silik ama hâlâ okunuyor. Cevap veren olmadı. Telefon şirketi numaranın iptal edildiğini söyledi.

Ben şişman mıydı yoksa ayaklarında mı bir sorun vardı? Güneş doğana dek gözüme uyku girmedi.

10 Haziran 1985

Yarın eve dönebileceğimi söylüyorlar. Bill'i arayıp haber verdim. Sanırım zamanının daraldığı konusunda onu uyarmak istiyordum. Bütün netliğiyle hatırladığım bir tek Bill var ve bana sorarsanız o da sadece Ben'i hatırlıyor. Muhtemelen ikiniz de hâlâ Derry'de olduğunuzdan.

"Tamam," dedi. "Yarın yakandan düşeriz."

"Hâlâ aklına gelen şeyi yapmaya niyetli misin?"

"Evet. Sanırım deneme zamanı geldi."

"Dikkatli ol."

Gülüp hem anladığım hem anlamadığım bir şey söyledi: "Kaykay yaparken dikkatli olunmaz dostum."

"Sonunun nasıl olacağını nereden bileceğim Bill?"

"Bileceksin," deyip telefonu kapadı.

Nasıl biterse bitsin kalbim seninle Bill. Kalbim hepinizle. İnanıyorum ki birbirimizi unutsak bile rüyalarımızda karşılaşmayı sürdüreceğiz.

Günlükle işim neredeyse bitti. Sanırım bu yazdıklarım günlük notları olmanın ötesine geçemeyecek. Derry'nin eski skandallarının ve garipliklerinin yeri bu sayfalar. Bence bir sakıncası yok; taburcu edildiğimde yeni bir hayata başlamayı düşünüyorum... Nasıl bir hayat olacağını bilmesem de.

Biliyorsunuz ki sizleri çok sevdim çocuklar.

Hem de çok.

Son Söz

BILL DENBROUGH ŞEYTANI ALT EDİYOR - II

"Gelinin ata bindiği günleri hatırlıyorum,
Gelinin gezip tozduğu günleri hatırlıyorum,
Gelinin çılgınca eğlendiği günleri hatırlıyorum,
Gelinin sallanıp yuvarlandığı günleri hatırlıyorum."
–Nick Lowe

"Kaykayın üstünde dikkatli olamazsın, adamım!"
–bir çocuk

1

Yaz günü, öğle vakti.

Bill, Mike Hanlon'ın yatak odasında çırılçıplak durmuş, kapının arkasındaki aynada cılız vücudunu inceliyordu. Kelleşen kafası pencereden süzülen ışıkta parlıyor, gölgesi yerden duvara kadar uzanıyordu. Göğsü kılsızdı, bacakları ve kolları cılız ama kaslıydı. *Her şeye rağmen karşımdaki bir yetişkinin vücudu,* diye düşündü. *Lezzetli biftekler ve bolca içilen Kirin birasından kalma hafif bir göbek. Reuben sandviç yemek yerine diyetine özen göstersen iyi olurmuş. Kalçaların da sarkmış sevgili dostum Bill. Akşamdan kalma değilsen idare edersin ama on yedi yaşındaymış gibi koşturamazsın. Gözlerin yavaş yavaş orta yaşlı erkeklerin gözlerine dönüyor... Lanet olsun, kitabının arka kapağı için fotoğraf çektirdiğinde gözlerinin altında böyle morluklar yoktu. Hani her şeyi biliyormuş gibi görünmeye çalıştığın fotoğraf var ya. Aklındaki şey için çok yaşlısın Billy evlat. İkiniz de öleceksiniz.*

Külotunu giydi.

Eğer korkularımızın bize engel olmasına izin verseydik, yaptıklarımızın hiçbirini yapamazdık.

Ama ne yaptıklarını veya Audra'nın niye katatoni krizine girdiğini pek hatırlamıyor. Tek bildiği şimdi yapması gereken şey. Şimdi yapmazsa unutacağını biliyor. Audra, Mike'ın koltuğunda, saçları omuzlarına dökülmüş, görmeyen gözlerle televizyona bakıyor. Konuşmuyor ama yol gösterirseniz sizi takip ediyor.

Bu sefer farklı. Çok yaşlısın Bill. İnan bana.

Hayır sana inanmıyorum!

O zaman Derry'de ölüp git. Sanki çok önemliydi.

Spor çoraplarını, kotunu ve önceki gün Bangor'dan aldığı tişörtü giyiyor. Tişört parlak turuncu. Önüne DERRY DE NERESİ? yazılmış. Mike'ın yatağına oturuyor – karısının ılık olsa da ce-

setlerinkini andıran gövdesiyle yan yana yattıkları yatağa. Spor ayakkabılarını giyiyor. Tişörtle beraber Bangor'dan aldığı bir çift Keds.

Kalkıp aynada kendini inceliyor.

Çocuk giysileri giymiş bir yetişkin.

Komik görünüyorsun.

Hangi çocuk komik görünmez?

Sen çocuk değilsin. Vazgeç şu işten!

"Boş versene, hadi rock and roll yapalım," diyor Bill alçak sesle ve odadan çıkıyor.

2

Sonraki yıllarda göreceği rüyalarda kendini günbatımında Derry' den yapayalnız ayrılırken görecek. Şehir terk edilmiş; herkes gitmiş. Teoloji Okulu binası ve Batı Broadway'deki Victoria dönemi evleri gökyüzüne meydan okurcasına bütün haşmetleriyle dikiliyorlar. Sanki bütün günbatımları birleşip tek bir günbatımına dönüşmüş.

Ayak seslerinin yankılandığını duyuyor. Geri kalan tek ses yağmur oluklarından akan suyun sesi...

3

Gümüş'ü evin önüne çıkardı. Lastikleri kontrol etti. Öndekinde sorun yoktu ama arkadakinin havası inmişti. Mike'ın aldığı pompayla lastiği şişirdi. Pompayı yerine bıraktıktan sonra iskambil kartlarını kontrol etti. Bisikletin lastikleri hâlâ Bill'in çocukluğundan hatırladığı makineli tüfek sesi çıkarıyordu. Güzel.

Sen delirmişsin.

Belki. Göreceğiz.

Mike'ın garajına döndü. Üçü bir arada etiketli yağı alıp zinciri yağladı. Kalkıp Gümüş'e baktı, frenleri kontrol etti. Her şey yerli yerindeydi. Başını sallayıp eve döndü.

4

Yeniden bütün o yerler gözünün önüne geliyor, sağlam halleri: Derry Koleji, duvarlarında yazılarıyla Öpüşme Köprüsü, ileride büyüyüp sigorta veya araba satıcısına, garsona veya güzellik uzmanına dönüşecek liseli âşıkların tutkuyla öpüştükleri yerler; batan güneşin kızıla boyadığı Paul Bunyan heykelini görüyor. Kansas Sokağı boyunca uzanan, Çorak Topraklar'la şehri ayıran beyaz çit. Onları bir zaman oldukları gibi, hafızasına kazındıkları gibi görüyor... ve kalbi sevgi ve korkuyla parçalanıyor.

Derry'den ayrılıyorum, Derry'den ayrılıyorum, diye düşünüyor. *Derry'den ayrılıyoruz, eğer bu bir hikâye olsaydı bunlar son sayfalar olurdu. Son noktayı koyup hepsini rafa kaldırmaya ve unutmaya hazırlan. Güneş batıyor ve benim ayak seslerimle suyun sesi dışında şehirde çıt çıkmıyor. Şimdi...*

5

Televizyondaki program bitmiş, yerini *Çarkıfelek* almıştı. Audra kıpırdamaksızın televizyonun karşısında oturuyor, gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Bill televizyonu kapadığında da bakışları değişmedi.

"Audra," dedi yanına gidip onun elini tutan Bill. "Hadi."

Audra kıpırdamadı. Bill'in tuttuğu eli ılık balmumunu andırıyordu. Bill onun diğer elini de tutup çekerek Audra'yı koltuktan kaldırdı. Sabah Audra'yı giydirmişti: Levi's kot ve mavi tişört. Boş bakışları olmasa güzel göründüğü bile söylenebilirdi.

"Ha... hadi," dedi yeniden. Onu kapıdan ve Mike'ın mutfağından geçirip dışarı çıkardı. Audra itiraz etmedi ama Bill onu belinden tutup çatıdan aşağı itse ona da itiraz etmezdi. Onu Gümüş'ün durduğu yere götürdü. Audra bisikletin yanında durdu.

"Bisiklete bin Audra."

Audra kıpırdamadı. Bill sabırla onun bacağını Gümüş'ün diğer tarafına attı. Bill nazikçe başına bastırıp oturmasını sağladı.

Ardından Gümüş'ün selesine geçti. Topuğuyla demiri arkaya ittirdi. Uzanıp Audra'nın ellerini beline dolamasını sağladı. Eller kendiliklerinden birbirlerine kenetlendi.

Kalp atışları hızlanan Bill karısının ellerine baktı, kalbi neredeyse göğüskafesinden dışarı fırlayacaktı. Audra haftalardır ilk kez kendiliğinden bir şey yapmıştı. O ile karşılaştığından beri ilk kez... O her neyse.

"Audra?"

Cevap yok. Başını çevirip karısına bakmayı denedi ama başaramadı. Tek hissettiği beline doladığı ellerdi. Ufak İngiliz kasabasındaki yetenekli bir genç kadının sürdüğü kırmızı ojenin kalıntılarının görüldüğü tırnaklar.

"Yolculuğa çıkacağız," dedi Bill. Gümüş'ün pedallarını çevirdi, Palmer Yolu'ndan geçtiler. Çakıltaşları lastiklerin altında çatırdıyordu. "Sıkı tutun Audra. Hızlı... hızlı gidebilirim."

Cesaretimi kaybetmezsem.

Derry'de tanıştığı çocuğu hatırladı, O hâlâ varken. *Kaykay yaparken dikkatli olunmaz*, demişti çocuk.

Daha iyi söyleyemezdin evlat.

"Audra? Hazır mısın?"

Cevap yok. Elleri biraz daha sıkı mı dolanmıştı? Belki de hayal görmüştü Bill.

Yolun sonuna vardıklarında sağı kontrol etti. Palmer Yolu doğrudan anacaddeye çıkardı. Sola dönerse yokuş aşağı şehir merkezine giderlerdi. Yokuş aşağı. Hızlanarak. Düşüncesi bile onu korkutmaya yetti

(yaşlı kemikler kolay kırılır Billy evlat)

ama onları umursamadı. Hissettiği sadece huzursuzluk değildi, bir şey daha yok muydu? Evet. Arzu. Koltuğunun altında kaykayıyla yürüyen çocuğu gördüğünde hissettiği şey. Hızlı gitme arzusu. Rüzgârla yarışma arzusu. Bir şeyden kaçmak veya bir şeye doğru gitmek değil, sadece gitmek. Uçmak.

Korku ve arzu. İstenilen şeylerle gerçek dünya arasındaki çizgi. Kaybedeceklerini hesaplayan bir yetişkinle gözü kapalı işe dalan bir çocuk arasındaki fark. Aralarındaki dünyalar. Fark hem

çok büyüktü, hem hiç yoktu. Roller-coaster inişe geçmeden önce zirveye çıktığında hissettiğinize benzeyen şey.

Korku ve arzu. Yapmayı istediğiniz ama denemeye korktuğunuz şeyler. Bulunduğunuz yer, gitmek istediğiniz yer. Aklına bir sevgiliye, bir arabaya ve benim diyebileceğim bir yere sahip olmayı isteyen adamdan bahseden rock and roll şarkısı geldi. Lütfen Tanrım, ne istediğimi iyi biliyorsun.

Bill gözlerini kapadı, arkasında karısının cansız ağırlığını hissetti, karşılarındaki yokuş. Kalp atışlarının hızlanışı.

Cesur ol, gerçek ol, meydan oku.

Gümüş'ü ittirdi. "Rock and roll'a ne dersin Audra?"

Cevap yok. Ama mesele değil. Bill hazırdı.

"Sıkı tutun."

Pedalları çevirdi. Başlangıçta kolay değildi. Gümüş sağa sola sallanıyordu. Audra'nın ağırlığı da dengesizliğe eklenince... Ama bilinçsizce de olsa karısı da dengelerini korumalarına yardım ediyor olmalıydı, yoksa birkaç metre bile gitmeden devrilirlerdi. Bill pedalların üstünde ayağa kalktı, sıkı sıkı gidonları kavradı, başını göğe çevirdi, boyun kasları ortaya çıktı.

Yere devrileceğim, karımın kafası kırılacak, muhtemelen benimki de...

(hayır öyle olmayacak Bill, yaphadi yap şunu)

Pedallara bütün gücüyle yüklendi, son yirmi yılda içtiği bütün sigaraların, tansiyonunun yükselişinin, kalbinin zorlanışının etkilerini hissetti. *Boş ver bunları*, diye düşündü. Heyecan ve adrenalin gülümsemesine neden oldu.

İskambil kâğıtları makineli tüfek sesi çıkarmaya başlamıştı. Bill rüzgârın kel kafasına dokunduğunu hissetti. Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. *Benim rüzgârım*, diye düşündü. *Pedallara yüklenerek onu ben yarattım.*

Yolun sonundaki DUR tabelasına yaklaşıyorlardı. Bill freni sıkacak oldu... ama sonra (bütün suratını kaplayan bir gülümsemeyle) pedalları çevirmeye devam etti.

DUR tabelasını görmezden gelen Bill Denbrough sola sapıp anacaddeye çıktı. Audra'nın ağırlığı yüzünden az kalsın denge-

si bozulup devrilecekti. Bisiklet sallandı, düşecek gibi oldu ama sonra toparlandı. Rüzgâr güçlendi, alnındaki ter damlaları soğuyup buharlaştı, kulaklarında dünyadaki başka hiçbir sese benzemeyen o uğultuyu duyuyordu. Kaykaylı çocuğun da tanıdığını bildiği uğultuyu. *Bir gün sen de bu sesi unutacaksın evlat*, diye düşündü. *Her şey değişir. Hayatın pis bir numarasıdır, hazırlıklı olsan iyi edersin.*

Pedallara daha da yüklenip hız sayesinde dengesini buldu. Yıkılan sütunları andıran Paul Bunyan heykelinin kalıntılarının yanlarından geçtiler. "Hadi Gümüş, ileriiiiiiiii!" diye bağırdı Bill.

Audra beline daha da sıkı sarıldı. Karısının hafifçe titrediğini hissetti. Ama artık dönüp ona bakma arzusu kaybolmuştu... Arzular ve ihtiyaçlar gitmişti. Pedallara yüklendi, yüksek sesle kahkahalar attı. Rüzgâr direncini kırmak için gidona doğru eğilmiş, ince uzun kel bir adam. Bassey Parkı'ndan geçtikleri sırada insanlar kafalarını çevirip onlara baktılar.

Anacaddeden şehir merkezine uzanan dik yokuşa yaklaşmışlardı. İçinden bir ses yakın zamanda frene basmazsa asla basamayacağını söyledi; üç yolun kesiştiği noktadaki göçüğü boylayacaklardı. İkisi de ölüp gidecekti.

Ama Bill sese kulak verip frene basmak yerine pedallara yüklendi. Bisikleti hızlandırabildiği kadar hızlandırdı. Anacaddeden rüzgâr gibi geçtiler, ileride turuncu beyaz yol babaları görülüyordu. Göçüğün etrafına dizilmişlerdi. Yere gömülen binaların çatıları delinin tekinin gördüğü rüyadan sahneler gibi etraflarını sarmıştı.

"Hadi Gümüş ileriiiiii!" diye bağırdı Bill Denbrough yeniden ve son hızla yokuş aşağı yoluna devam etti. Son kez doğup büyüdüğü şehrin içinden geçiyordu, son kez kendini böylesine canlı hissediyordu. Sadece arzudan ibaret bir vücut. Gümüş'ü son hız yokuştan aşağı sürdü ve şeytanı alt edebilmek için içinden dua etti.

6

Gitme Zamanı.

Böylece şehirden ayrılıyorsun, geri dönüp bakmak için dayanılmaz bir arzu duyuyorsun, güneş batarken son bir kez şehrin siluetini, çatıları, depoyu, omzunda baltasıyla Paul Bunyan heykelini göreceksin. Ama geri dönüp bakmak iyi bir fikir değildir – bütün hikâyeler öyle demez mi? Lut'un karısına ne olduğunu hatırla. En iyisi dönüp bakmamak. En iyisi her şeyin herkes için mutlu sonla biteceğine inanmak. Neden olmasın? Kim öyle olmayacağını iddia edebilir? Bütün gemiler karanlığa yelken açıp güneşi kaybetmiyor ya... İnsanın hayattan alacağı bir ders varsa o da mutlu sonların var olduğudur. Hem de Tanrı'nın varlığını sorgulayan bir adamı düşüncelerini gözden geçirmeye itecek kadar şaşırtıcı mutlu sonlar.

Şehirden ayrılıyorsun, güneş batarken hızlı adımlarla uzaklaşıyorsun oradan, diye düşünüyor rüyada, öyle yapıyorsun. Son düşüncen hayaletler... Günbatımında suyun kenarında duran çocukların hayaletleri, çember olup ellerini birleştirmişler, gencecik ama güçlü yüzler... İleride dönüşecekleri insanların izlerini bulabilirsin o yüzlerde. Neler olup bittiğini anlayıp kabullenecek kadar güçlüler. Çember kapanıyor, çarklar dönüyor, hepsi bu. O çocukları görmek için geri dönüp bakmana gerek yok; zihninin bir bölümü onları her zaman görecek, içinde yaşayacaklar, sevgin asla tükenmeyecek. Onlar senin parçan değil ama olduğun kişiyi onlara borçlusun.

Çocuklar sizi seviyorum. Sizi çok seviyorum.

Böylece hızla uzaklaşıyor, son ışıklar da kaybolurken Derry'den, anılardan kaçıyor... Ama arzudan değil. Arzu hep içinde. Çocukken inandığı, kendini kaybolmuş hissettiğinde bile içinde var olmayı sürdüren o ateş yerli yerinde kalıyor.

Şehirden uzaklaşırken gülümsemeyi deniyor. Radyoda rock and roll çalan kanallardan birini açıyor. Cesaretini ve inancını toplayıp kendisini bekleyen hayata doğru yol alıyor. Dürüst ol, cesur ol, ayakta dur.

Sonrası karanlık.

7

"Hey!"

"Hey bayım, siz..."

"Dikkat!"

"Lanet budala kaza yapacaksın..."

Kelimeler havada uçuşuyordu, ipini koparmış balonlar veya rüzgâra kapılmış bayraklar kadar anlamsızdılar. İşte bariyerler. Eriyen asfalttan yükselen zift kokusu kaçınılacak gibi değildi. Bir zamanlar sokak olan yeri kaplayan karanlığı gördü, karanlığa dökülen suların uğultusunu duydu. Kahkahalarla karşılık verdi bu sese.

Gümüş'ün gidonunu sola kırdı, bariyerlerin o kadar yakınından geçtiler ki kotunun kenarı birine sürtündü. Gümüş'ün tekerleğiyle asfaltın bitip boşluğun başladığı yer arasında en fazla beş santim mesafe vardı ve Bill'in manevra alanı gittikçe daralıyordu. İleride sokağı su basmış, mücevher mağazasının kaldırımı da dahil olmak üzere her yer su içinde kalmıştı. Kaldırımdan kalanlar da bariyerlerle kapatılmıştı. Geçecek yer yoktu.

"Bill?" Audra'nın şaşkın ve boğuk sesi. Derin bir uykudan uyanıyormuş gibi konuşmuştu kadın. "Bill, neredeyiz? Ne yapıyoruz?"

"*Hadi Gümüş!*" diye bağırdı Bill, Gümüş adlı paslı bisikleti bariyerlerle mücevhercinin vitrini arasındaki daracık boşluktan geçirirken. "*HADİ GÜMÜŞ İLERİİİİİİİİİİİ!*"

Gümüş saatte 60 kilometre ile bariyere çarpıp yoluna devam etti, bariyerin ortasındaki tahta bir tarafa, destek tahtaları diğer tarafa uçtu. Audra çığlık atıp Bill'in karnına öyle sıkı sarıldı ki Bill'in nefesi kesildi. Anacaddenin yukarısına ve aşağısına toplananlar, Kanal ve Kansas sokaklarındakiler kapı eşiklerine ve kaldırıma toplanmış onları izliyordu.

Gümüş kaldırımdan geçip köprüye ulaştı. Bill kalçasının solunun ve dizinin mücevhercinin duvarına sürtündüğünü hissetti. Gümüş'ün arka tekerleği boşa döner gibi olunca peşleri sıra kaldırımın çökmeye başladığını anladı...

... ama Gümüş'ün ivmesi sayesinde arkaya savrulup çukura düşmek yerine ileriye doğru yollarına devam ettiler. Bill devrilmiş çöp tenekelerine çarpmamak için tam zamanında gidonu kırıp bisikleti sokağa doğru sürdü. Frenler gıcırdadı. Yaklaşan kamyonun ızgarasıyla aralarında çok az mesafe kalmıştı ama gülmekten kendini alamıyordu. Çarpışmaya saniyeler kala kamyonun önünden çekilmeyi başardı. Ucu ucuna! Çığlıklar atan, gözlerinden yaşlar boşalan Bill, Gümüş'ün kornasına basıp sesin sokaklara yayılışına kulak verdi.

"Bill, ikimizi de öldüreceksin!" diye bağırdı Audra. Ses tonundan korktuğu anlaşılıyordu ama gülüyordu da.

Bill Gümüş'ün pedallarını çevirdi, Audra'nın kendisine sıkıca sarıldığını hissetti, bu sayede bisikleti kontrol etmesi kolaylaştı.

"Öyle mi dersin?" diye bağırdı.

"Eminim!" diye bağırarak karşılık verdi Audra. "Yine de durma!"

Bill'in buna bir itirazı yoktu. Ama Gümüş son hızla yokuşu aştığında iskambil kartlarından yükselen makineli tüfek sesleri yavaşladı. Bill bisikleti durdurup karısına döndü. Solgundu, gözleri kocaman açılmıştı, belli ki korkuyordu ve kafası karışıktı... ama uyanıktı. Bilinci yerindeydi ve gülüyordu.

"Audra," dedi karısının kahkahalarına eşlik ederken. Gümüş'ten inmesine yardım etti, bisikleti tuğla duvara yaslayıp karısını kucakladı. Alnını, gözlerini, yanaklarını, dudağını, boynunu, göğsünü öptü.

"Bill, neler oluyor? Bangor'da uçaktan indiğimi hatırlıyorum ama sonrasını hatırlamıyorum. İyi misin?"

"Evet."

"Ben iyi miyim?"

"Evet. Artık iyisin."

Audra daha iyi bakabilmek için Bill'i ittirdi. "Bill, hâlâ kekeliyor musun?"

"Hayır," diyen Bill karısını öptü. "Kekemeliğim geçti."

"Bir daha dönmemek üzere mi?"

"Evet," dedi Bill. "Bu sefer temelli."

"Rock and roll ile ilgili bir şey mi söylemiştin?"

"Bilmem, söyledim mi?"

"Seni seviyorum," dedi Audra.

Bill başını sallayıp gülümsedi. Gülümsediğinde kafası kelleşmiş olsun olmasın, gencecik görünüyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Bill. "Gerisinin ne önemi var?"

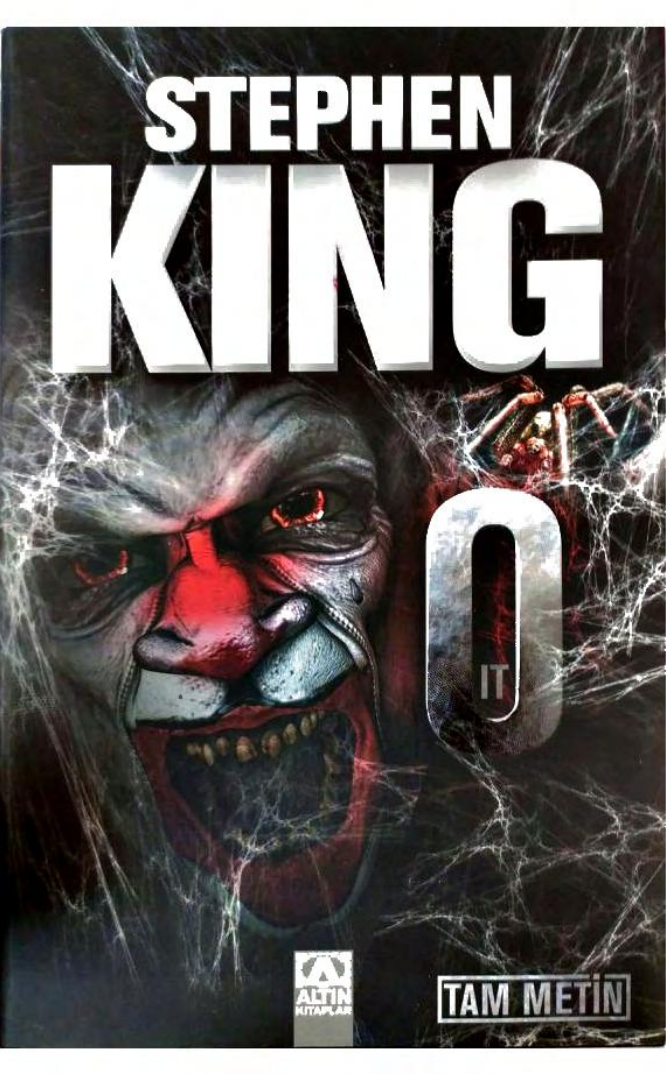
8

Ne olduğunu hatırlayamadığı bir rüyadan uyanıyor. Çocukluğunu gördüğü dışında hiçbir şey hatırlamıyor. Derin bir uykuya dalmış, kendi rüyalarını gören karısının eline dokunuyor nazikçe; çocuk olmanın hoş olduğunu düşünüyor ama yetişkin olmak ve çocukluğun gizemlerini... çocukluğa özgü arzuları ve inançları düşünebilmek de güzel. Bir gün bunları yazacağım, diye düşünüyor ama bunun şafağa özgü düşüncelerden, rüya sonrası düşüncelerinden olduğunu biliyor. Yine de sabahın duru sessizliğinde bunları, çocukluğun kendine özgü sırlarının olduğunu, insana ölümlü olduğunu hatırlattığını ve o ölümlülüğün cesareti ve sevgiyi tanımladığını düşünmenin kendine özgü bir hoşluğu var. Geleceği görmek için geçmişe bakmak gerek; her hayatın kendi sahte ölümsüzlüğünü yaratışı: döngü.

En azından Bill Denbrough hatırlamadığı rüyalardan uyandığı sabahlarda, çocukluğunu ve o günleri paylaştığı arkadaşlarını hatırlamaya yaklaştığında bunları düşünüyor...

SON

Bu kitabın ilk cümleleri 9 Eylül 1981'de
Bangor, Maine'de yazılmış ve 28 Aralık 1985'te
Bangor, Maine'de tamamlanmıştır.

STEPHEN
KING
IT
ALTIN KITAPLAR
TAM METİN

BİR GERİLİM DESTANI

Küçük bir Amerikan kasabası olan Derry'yi diğer kasabalardan farklı kılan şey, kanalizasyon mazgallarının altındaki dehlizlerde yaşayan, kendini kimi zaman kâbuslarda, kimi zaman da gerçek hayatta gösteren esrarengiz bir yaratığın varlığıdır.

Bu korkunç yaratıkla uzun yıllar önce savaşıp ardından kasabayı terk eden ve kendilerine yeni bir hayat kurmuş olan yedi çocuk, artık birer yetişkin olmuş, yaşadıkları dehşet dolu günleri unutmuşlardır. Ancak, anılarının derinliklerine gömdükleri kâbusları, yıllar sonra yeniden gerçeğe dönüşmüştür...

Stephen King'in yazımını dört yılda tamamladığı ölümsüz başyapıtını okurken tam da Daily Express'in tarif ettiği gibi, O'nun karanlık dünyasında yaşadığınızı zannedeceksiniz.

•••

"Dehşetin büyüleyici destanıyla karşı karşıyasınız. King deliliğin sınırında, okurları aldatmadan her şeyin hakkını veriyor... O bir dâhi... Karanlık ve şeytani."

The Washington Post Book World

"Bu kitap sizi şaşkına çevirecek... Karakterler öyle gerçekçi ki her birinde adeta kendinizi bulacaksınız... Tıpkı iyi aydınlatılmış bir odanın her ayrıntısını görür gibi..."

Los Angeles Times